רב-מכר בינלאומי

הספר
של אורנטיה

חושף את מסתרי האל,
היקום, ההיסטוריה של העולם, ישוע,
ואת המסתורין שאנחנו

הספר של אורנטיה

>> עמוד שער | חלקי הספר <<

URANTIA®

® הסימנים המסחריים של הקרן של אורנטיה

® Registered Marks of Urantia Foundation

תרגום לעברית

Hebrew Translation, 2025 Release

זכויות יוצרים © 2018 הקרן של אורנטיה

Copyright © 2018 Urantia Foundation

עיצוב הספר והעטיפה © 2015 הקרן של אורנטיה. כל הזכויות שמורות.

Urantia Foundation

533 West Diversey Parkway

Chicago, IL 60614, USA

טלפון: 1 + (773) 525-3319
דוא"ל: urantia@urantia.org
אתר: urantia.org

הסמל של המעגלים הקונצנטריים מעיד על כך שמהדורה זו אושרה על ידי הקרן של אורנטיה.

הספר של אורנטיה זמין בשפות הבאות:
איטלקית – **Il Libro di Urantia**
אינדונזית – **Buku Urantia**
אנגלית – **The Urantia Book**
אסטונית – **Urantia raamat**
בולגרית – **Книгата Урантия**
גרמנית – **Das Urantia Buch**
דנית – **Urantia Bogen**
הולנדית – **Het Urantia Boek**
הונגרית – **Az Urantia könyv**
טורקית – **Urantia'nın Kitabı**
יוונית – **Το Βιβλίο της Ουράντια**
יפנית – ウランティア・ブック
ליטאית – **Urantijos knyga**
סינית (מפושטת) – 《玉苒厦之书》
ספרדית – **El libro de Urantia**
עברית – הספר של אורנטיה
ערבית – كِتاب يورانشيا
פולנית – **Księga Urantii**

פורטוגזית – **O Livro de Urântia**

פינית – **Urantia-kirja**

פרסית – کتاب یورنشیا

צ׳כית – **Kniha Urantia**

צרפתית – **Le Livre d'Urantia**

קוריאנית – **유란시아 서**

רומנית – **Cartea Urantia**

רוסית – **Книга Урантии**

שוודית – **Urantiaboken**

לקבלת מידע אודות היכן לרכוש את הספר של אורנטיה, בקרו בכתובת:
www.urantia.org/urantia-book/buy

לקורסים מקוונים בחינם, בקרו בכתובת: ubis.urantia.org
למציאת קבוצות לימוד של הספר של אורנטיה, בקרו בכתובת:
urantiastudygroup.org

כל זכויות היוצרים, כולל תרגומים בארצות הברית, בקנדה ובמדינות אחרות הקשורות לאיחוד זכויות היוצרים הבינלאומי. כל הזכויות שמורות בהתאם לאמנת זכויות היוצרים הפאן-אמריקאית ואמנת זכויות היוצרים האוניברסאלית.

אין לשכפל, לתרגם או לנכס כל חלק בספר זה בכל דרך ובכל אמצעי (כולל אלקטרוני, מכני או אחר, כגון צילום, הקלטה או כל אחסון או שכפול של מידע) ללא אישור בכתב מאת המו״ל.

תשומת לב רבה הוקדשה להפקת התרגום של ספר אורנטיה. עם זאת, הוא היה ונותר מפעל אנושי שתמיד ניתן לשפר. הקרן של אורנטיה, בעלת זכויות היוצרים, שומרת לעצמה את הזכות לבצע שינויים ותיקונים לצורך שיפור.

הקרן של אורנטיה אינה מציעה פרשנות רשמית ללימוד של הספר של אורנטיה. הפרשנות לטקסט היא נחלת הקורא.

מספר הזיהוי של הטקסט: UF-HEB-001-2018-1
חותמת הגרסה: UF-202509241755

"אורנטיה," "של אורנטיה," והלוגו ◎ הם סימנים מסחריים, סימני שירות, וסימני חברות של הקרן של אורנטיה.

חלקי הספר

חלק I

היקום המרכזי ויקומי העל

בחסות סגל אישיויות של יקום העל מאוורסה הפועל בסמכות עתיקי היומין של אורוונטון

חלק II

היקום המקומי

בחסות סגל אישיויות של היקום המקומי מנבאדון הפועל בסמכות גבריאל מסאלווינגטון

חלק III

ההיסטוריה של אורנטיה

מסמכים אלה הוכנו בחסות סגל אישיויות של היקום המקומי הפועל בסמכות גבריאל מסאלווינגטון

חלק IV

חייו של ישוע ותורתו

קבוצת מסמכים זו הוכנה בחסות וועדה בת שניים עשר אמצעיונים מאורנטיה הפועלת תחת פיקוחו של מנהל התגלות מלכי-צדק.
התיאור מבוסס על עדותו של אמצעיוני שניוני שבעבר השגיח באופן על-אנושי על השליח אנדראס.

הספר של אורנטיה

>> חלקי הספר | תוכן הספר <<

כותרות המסמכים

מס' · מסמך · מְחַבֵּר	· עַמוּד
000 · הקדמה · יועץ אלוהי	· 1

חלק I
היקום המרכזי ויקומי העל

מס' · מסמך · מְחַבֵּר	· עַמוּד
001 · האב האוניברסאלי · יועץ אלוהי	· 21
002 · טבעו של האל · יועץ אלוהי	· 33
003 · תכונותיו של האל · יועץ אלוהי	· 44
004 · יחסו של האל ליקום · יועץ אלוהי	· 54
005 · יחסו של האל ליחיד · יועץ אלוהי	· 62
006 · הבן הנצחי · יועץ אלוהי	· 73
007 · היחס של הבן הנצחי ליקום · יועץ אלוהי	· 81
008 · הרוח האינסופית · יועץ אלוהי	· 90
009 · היחס של הרוח האינסופית ליקום · יועץ אלוהי	· 98
010 · שילוש פרדיס · פוסק אוניברסאלי	· 108

011 · אי פרדיס הנצחי · זה ההופך בינה למושלמת · 118
012 · יקום היקומים · זה ההופך בינה למושלמת · 128
013 · העולמות הקדושים של פרדיס · זה ההופך בינה למושלמת · 143
014 · היקום המרכזי והאלוהי · זה ההופך בינה למושלמת · 152
015 · שבעת יקומי-העל · פוסק אוניברסאלי · 164
016 · שבע רוחות האב · פוסק אוניברסאלי · 184
017 · שבע קבוצות הרוח העליונות · יועץ אלוהי · 197
018 · אישיויות השילוש העליונות · יועץ אלוהי · 207
019 · הַהֲוָיוֹת הַמְּתָאֲמוֹת שֶׁמְּקוֹרָן-בַּשִּׁילּוּשׁ · יועץ אלוהי · 214
020 · בְּנֵי הָאֵל שֶׁל פָּרַדִיס · זה ההופך בינה למושלמת · 223
021 · הבנים הבוראים של פרדיס · זה ההופך בינה למושלמת · 234
022 · בני האל ששולשו · שליח עוצמתי · 243
023 · השליחים הבודדים · יועץ אלוהי · 256
024 · האישיויות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית · יועץ אלוהי · 264
025 · קבוצות שליחי החלל · אחד שסמכותו גבוהה · 273
026 · הרוחות הסועדות של היקום המרכזי · זה ההופך בינה למושלמת · 285
027 · הסעד של הסופרנאפים הראשיים · זה ההופך בינה למושלמת · 298
028 · רוחות סועדות של יקומי העל · שליח עוצמתי · 306
029 · מנהלי הכוח האוניברסאליים · פוסק אוניברסאלי · 319
030 · אישיויות היקום המקיף · שליח עוצמתי · 330
031 · סגל הסופיונות · יועץ אלוהי ואחד בלא שם ומספר · 345

חלק II

היקום המקומי

מס'	מסמך	מְחַבֵּר	עמוד
032	ההתפתחות של היקומים המקומיים	שליח עוצמתי	357
033	הניהול של היקום המקומי	רב־המלאכים הראשי	366
034	רוח האם של היקום המקומי	שליח עוצמתי	374
035	בני האל של היקום המקומי	רב־המלאכים הראשי	384
036	נשאי החיים	בן וורונדאדק	396
037	אישיויות של היקום המקומי	כוכב ערב זוהר	406
038	רוחות סועדות של היקום המקומי	מלכי־צדק	418
039	הגייסות השרפיים	מלכי־צדק	426
040	בני האל המרקיעים	שליח עוצמתי	443
041	היבטים פיזיים של היקום המקומי	רב־מלאכית	455
042	אנרגיה — דעת וחומר	שליח עוצמתי	467
043	הקונסטלציות	מָלַאוָאטָיָה מַלְכִּי־צֶדֶק	485
044	האומנים השמימיים	רב־מלאכית	497
045	ממשל המערכת המקומית	מלכי־צדק	509
046	מַטֶּה המערכת המקומית	רב־מלאכית	519
047	שבעת העולמות העליונים	כוכב ערב זוהר	530
048	החיים המורונטיים	רב־מלאכית	541
049	העולמות המיושבים	מלכי־צדק	559
050	הנסיכים הפלנטאריים	בן לאנונאנדק משני	572
051	הָאֲדָמִים הפלנטאריים	בן לאנונאנדק משני	580
052	העידנים של בני התמותה הפלנטאריים	שליח עוצמתי	589
053	המרידה של לוציפר	מָאנוֹאנְדֵט מַלְכִּי־צֶדֶק	601
054	בעיות של מרידת לוציפר	שליח עוצמתי	613
055	הספֵּירות של אור וחיים	שליח עוצמתי	621
056	אחדות אוניברסאלית	שליח עוצמתי ומלכי־צדק	637

חלק III
ההיסטוריה של אורנטיה

מס' ·	מסמך ·	מְחַבֵּר ·	עַמוּד ·
057 ·	המקור של אורנטיה	· נשא חיים	· 651
058 ·	כינון החיים באורנטיה	· נשא חיים	· 664
059 ·	עידן החיים הימיים באורנטיה	· נשא חיים	· 672
060 ·	אורנטיה בתקופת עידן החיים היבשתיים המוקדמים	· נשא חיים	· 685
061 ·	עידן היונקים באורנטיה	· נשא חיים	· 693
062 ·	גזעי השחר של האדם המוקדם	· נשא חיים	· 703
063 ·	המשפחה האנושית הראשונה	· נשא חיים	· 711
064 ·	הגזעים הצבעוניים האבולוציוניים	· נשא חיים	· 718
065 ·	שליטת-העל באבולוציה	· נשא חיים	· 730
066 ·	הנסיך הפלנטארי של אורנטיה	· מלכי־צדק	· 741
067 ·	המרידה הפלנטארית	· מלכי־צדק	· 754
068 ·	שחר הציוויליזציה	· מלכי־צדק	· 763
069 ·	המוסדות האנושיים הפרימיטיביים	· מלכי־צדק	· 772
070 ·	האבולוציה של הממשל האנושי	· מלכי־צדק	· 783
071 ·	התפתחות המדינה	· מלכי־צדק	· 800
072 ·	הממשל בפלנטה שכנה	· מלכי־צדק	· 808
073 ·	גן העדן	· סוֹלוֹנְיָה	· 821
074 ·	אדם וחווה	· סוֹלוֹנְיָה	· 828
075 ·	כישלונם של אדם וחווה	· סוֹלוֹנְיָה	· 839
076 ·	הגן השני	· סוֹלוֹנְיָה	· 847
077 ·	הבריות האמצעיוניות	· רב־מלאכית	· 855

078 · הגזע הסגול לאחר ימי אדם · רב־מלאכית · 868
079 · ההתרחבות האנדיטית במזרח · רב־מלאכית · 878
080 · ההתרחבות האנדיטית במערב · רב־מלאכית · 889
081 · התפתחותה של ציוויליזציה מודרנית · רב־מלאכית · 900
082 · האבולוציה של הנישואין · השרפים הראשית · 913
083 · מוסד הנישואין · השרפים הראשית · 922
084 · הנישואין וחיי המשפחה · השרפים הראשית · 931
085 · מקורות הפולחן · כוכב ערב זוהר · 944
086 · האבולוציה המוקדמת של הדת · כוכב ערב זוהר · 950
087 · הכְּתות של עבודת רוחות הרפאים · כוכב ערב זוהר · 958
088 · פְּטִישים, קמיעות וקסם · כוכב ערב זוהר · 967
089 · חטא, קורבן וכפרה · כוכב ערב זוהר · 974
090 · שמאניזם — מרפאים וכוהנים · מלכי־צדק · 986
091 · האבולוציה של התפילה · האמצעיון הראשי · 994
092 · האבולוציה המאוחרת יותר של הדת · מלכי־צדק · 1003
093 · מאקיוונטה מלכי-צדק · מלכי־צדק · 1013
094 · הלימוד של מלכי-צדק במזרח · מלכי־צדק · 1024
095 · הלימוד של מלכי-צדק בלְבֶנְט · מלכי־צדק · 1047
096 · יהוה — אלוהי העברים · מלכי־צדק · 1052
097 · האבולוציה במושג האל בקרב העברים · מלכי־צדק · 1062
098 · תורתו של מלכי-צדק במערב · מלכי־צדק · 1072
099 · הבעיות החברתיות של הדת · מלכי־צדק · 1087
100 · הדת בחוויה האנושית · מלכי־צדק · 1096
101 · טבעה האמיתי של הדת · מלכי־צדק · 1104
102 · יסודות האמונה הדתית · מלכי־צדק · 1118
103 · מציאותה של ההתנסות הדתית · מלכי־צדק

104 · הצמיחה במושג השילוש · מלכי־צדק · 1143 · 112
105 · אלוהות ומציאות · מלכי־צדק · 1152 · 9
106 · רמות המציאות ביקום · מלכי־צדק · 116
107 · מקורם וטיבם של מכוונני המחשבה · שליח בודד · 1176 · 2
108 · משימתם וסעדם של מכוונני המחשבה · שליח בודד · 118
109 · יחסם של מכוונני המחשבה ליצורים ביקום · שליח בודד · 1195 · 5
110 · יחסם של המכוונים לבני-תמותה יחידים · שליח בודד · 120
111 · המכוונן והנשמה · שליח בודד · 1215 · 3
112 · הישרדות האישיות · שליח בודד · 122
113 · השומרות השרפיות של גורל · השרפים הראשית · 124 · 5
114 · הממשל הפלנטארי השרפי · השרפים הראשית · 125 · 1
115 · ההוויה העליונה · שליח עוצמתי · 126 · 0
116 · העליון הכל-יכול · שליח עוצמתי · 126 · 0
117 · האל העליון · שליח עוצמתי · 127 · 8
118 · העליון והמרבי — זמן ומרחב · שליח עוצמתי · 129 · 8
119 · משימות המתת של מיכאל המשיח · כוכבת הערב הראשית · 130 · 4
120 · משימת המתת של מיכאל באורנטיה · מָנוּטָה מַלְכִּי־צֶדֶק · 132
121 · ימי משימת המתת של מיכאל · ועדת האמצעיונים · 133 · 3
122 · הולדתו וינקותו של ישוע · ועדת האמצעיונים · 2

חלק IV

חייו של ישוע ותורתו

מס' · מסמך · מְחַבֵּר · עַמוּד

123 · ילדותו המוקדמת של ישוע · ועדת האמצעיונים · 134 · 135 · 4

124 · ילדותו המאוחרת של ישוע · ועדת האמצעיונים · 136 · 5

125 · ישוע בירושלים · ועדת האמצעיונים · 137 · 6

126 · השנתיים הקריטיות · ועדת האמצעיונים · 138 · 7

127 · שנות גיל ההתבגרות · ועדת האמצעיונים 6

128 · הבגרות המוקדמת של ישוע · ועדת האמצעיונים · 139 · 140 · 5

129 · חייו הבוגרים המאוחרים יותר של ישוע · ועדת האמצעיונים · 141 · 7

130 · בדרך לרומא · ועדת האמצעיונים · 142 · 9

131 · דתות העולם · ועדת האמצעיונים · 144 · 7

132 · השהות ברומא · ועדת האמצעיונים · 145 · 2

133 · החזרה מרומא · ועדת האמצעיונים 5

134 · שנות המעבר · ועדת האמצעיונים · 146 · 148 · 8

135 · יוחנן המטביל · ועדת האמצעיונים · 149 · 3

136 · הטָבלה וארבעים הימים · ועדת האמצעיונים · 150 · 6

137 · זמן ההמתנה בגליל · ועדת האמצעיונים · 152 · 9

138 · הכשרת מבשרי המלכות · ועדת האמצעיונים 4

139 · שנים-עשר השליחים · ועדת האמצעיונים · 153 · 154 · 8

140 · הסמכתם של השנים-עשר · ועדת האמצעיונים · 156 · 8

141 · ראשית העבודה הציבורית · ועדת האמצעיונים · 158 · 8

142 · חג הפסח בירושלים · ועדת האמצעיונים · 159 · 7

143 · תנועה דרך השומרון · ועדת האמצעיונים 6

144 · בגלבוע ובדקפוליס · ועדת האמצעיונים · 160 · 1617 · 7

145 · ארבעה ימים מלאי אירועים בכפר נחום · ועדת האמצעיונים · 162 · 8

146 · מסע ההטפה הראשון בגליל · ועדת האמצעיונים · 163 · 7

147 · ביקור הביניים בירושלים · ועדת האמצעיונים · 164 · 7

148 · הכשרת האוונגליסטים בבית צידה · ועדת האמצעיונים

149 · מסע ההטפה השני · ועדת האמצעיונים · 165 · 166 · 167
150 · מסע ההטפה השלישי · ועדת האמצעיונים · 168 · 168
151 · השהות והלימוד על החוף · ועדת האמצעיונים · 169 · 170
152 · המאורעות אשר הובילו למשבר בכפר נחום · ועדת האמצעיונים · 171 · 172
153 · המשבר בכפר נחום · ועדת האמצעיונים · 173 · 174
154 · ימים אחרונים בכפר נחום · ועדת האמצעיונים · 175 · 176
155 · מנוסה דרך צפון הגליל · ועדת האמצעיונים · 177 · 178
156 · השהות בצור ובצידון · ועדת האמצעיונים · 178 · 180
157 · בקיסריה-פיליפי · ועדת האמצעיונים · 180 · 182
158 · הר הַהִשְׁתַּנּוּת · ועדת האמצעיונים · 183 · 184
159 · המסע בערי הדקפוליס · ועדת האמצעיונים · 185 · 185
160 · רוֹדָן מאלכסנדריה · ועדת האמצעיונים · 185 · 187
161 · המשך הדיונים עם רודן · ועדת האמצעיונים · 188 · 189
162 · בחגיגות חג הסוכות · ועדת האמצעיונים · 190 · 191
163 · הסמכת השבעים במגדן · ועדת האמצעיונים · 192 · 193
164 · בחג החנוכה · ועדת האמצעיונים · 194 · 195
165 · תחילת המשימה בפראה · ועדת האמצעיונים · 196 · 197
166 · הביקור האחרון בצפון פראה · ועדת האמצעיונים · 198 · 199
167 · הביקור בפילדלפיה · ועדת האמצעיונים · 200 · 201
168 · תחייתו של אלעזר מן המתים · ועדת האמצעיונים · 202 · 203
169 · שיעורים אחרונים בפלה · ועדת האמצעיונים · 204 · 205
170 · מלכות השמים · ועדת האמצעיונים · 206 · 207
171 · בדרך לירושלים · ועדת האמצעיונים · 208 · 209
172 · עולים לירושלים · ועדת האמצעיונים · 210 · 211
173 · יום שני בירושלים · ועדת האמצעיונים · 212 · 213
174 · בוקר יום שלישי במקדש · ועדת האמצעיונים · 214 · 215

175 · הדרשה האחרונה במקדש · ועדת האמצעיונים · 189 · 190 · 7
176 · יום שלישי בערב בהר הזיתים · ועדת האמצעיונים · 191 · 5
177 · יום רביעי, יום המנוחה · ועדת האמצעיונים · 192 · 2
178 · יום אחרון במחנה · ועדת האמצעיונים · 192 · 0
179 · הסעודה האחרונה · ועדת האמצעיונים 9
180 · דרשת הפרידה · ועדת האמצעיונים · 193 · 194 · 6
181 · הזהרות והתראות אחרונות · ועדת האמצעיונים · 195 · 4
182 · בגת שמנים · ועדת האמצעיונים · 196 · 3
183 · הבגידה בישוע ומעצרו · ועדת האמצעיונים · 1971 · 3
184 · לפני בית הדין של הסנהדרין · ועדת האמצעיונים · 197 · 8
185 · המשפט בפני פילטוס · ועדת האמצעיונים · 198 · 7
186 · ממש לפני הצליבה · ועדת האמצעיונים · 199 · 7
187 · הצליבה · ועדת האמצעיונים · 200 · 4
188 · הזמן בקבר · ועדת האמצעיונים · 201 · 2
189 · תחיית המתים · ועדת האמצעיונים · 202 · 0
190 · הופעותיו המורונטיות של ישוע · ועדת האמצעיונים · 202 · 9
191 · ההופעות לעיני השליחים ולעיני מנהיגים אחרים · ועדת האמצעיונים · 203 · 7
192 · ההופעות בגליל · ועדת האמצעיונים · 204 · 5
193 · ההופעות האחרונות וההרקעה · ועדת האמצעיונים · 205 · 2
194 · מתת רוח האמת · ועדת האמצעיונים · 205 · 9
195 · לאחר פנטקוסט · ועדת האמצעיונים · 206 · 9
196 · האמונה של ישוע · ועדת האמצעיונים · 208 · 7

הספר של אורנטיה

תוכן הספר

תוֹכֶן הָעִנְיָנִים	· עַמוּד
הקדמה	· 1
I. אלוהות ואלוהיות	· 2
II. האל	· 3
III. הַמָּקוֹר וְהַמֶּרְכָּז הָרִאשׁוֹן	· 4
IV. מציאות אוניברסאלית	· 6
V. מציאויות אישיותיות	· 8
VI. אנרגיה ותבנית	· 9
VII. ההוויה הָעֶלְיוֹנָה	· 10
VIII. הָאֵל בעל שבע הפנים	· 11
IX. הָאֵל הַמֶּרְכָּזִי	· 12
X. הָאֵל המוחלט	· 13
XI. שלושת המוחלטים	· 13
XII. השילושים	· 15

חלק I

היקום המרכזי ויקומי העל

תוֹכֶן הָעִנְיָנִים · **עַמּוּד**

1. האב האוניברסאלי · 21
    1. שמו של האב · 22
    2. מציאות האל · 23
    3. האל הינו רוח אוניברסלית · 25
    4. המסתורין של האל · 26
    5. אישיות האב האוניברסאלי · 27
    6. אישיות ביקום · 29
    7. הערך הרוחני של מושג האישיות · 31
2. טבעו של האל · 33
    1. אינסופיותו של האל · 33
    2. מושלמותו הנצחית של האב · 35
    3. צדק וצדיקות · 36
    4. הרחמים האלוהיים · 38
    5. אהבתו של האל · 38
    6. טובו של האל · 40
    7. אמת ויופי אלוהיים · 42
3. תכונותיו של האל · 44
    1. הימצאותו של האל בכל מקום · 44
    2. עוצמתו האינסופית של האל · 46
    3. הידיעה האוניברסאלית של האל · 48
    4. אי-מוגבלותו של האל · 49
    5. השלטון העליון של האב · 50
    6. עליונותו של האב · 52
4. יחסו של האל ליקום · 54
    1. הגישה של האב ליקום · 54
    2. האל והטבע · 56

3. אופיו הבלתי-משתנה של האל · 57
4. הכרת האל · 58
5. רעיונות שגויים על אודות האל · 59
5. יחסו של האל ליחיד · 62
1. דרך הגישה אל האל · 62
2. נוכחותו של האל · 64
3. פולחן אמיתי · 65
4. האל בדת · 66
5. התודעה של האל · 68
6. האל של האישיות · 70
6. הבן הנצחי · 73
1. זהות הבן הנצחי · 73
2. טיבו של הבן הנצחי · 74
3. הסעד של אהבת האב · 75
4. תכונות הבן הנצחי · 76
5. מגבלותיו של הבן הנצחי · 77
6. דעת הרוח · 78
7. אישיות הבן הנצחי · 79
8. ההבנה את הבן הנצחי · 79
7. היחס של הבן הנצחי ליקום · 81
1. מעגל הכבידה הרוחנית · 81
2. הַמְּנָהָל של הבן הנצחי · 83
3. היחס של הבן הנצחי ליחיד · 84
4. התוכניות האלוהיות של הפיכה למושלם · 85
5. רוח המתת · 86
6. בני פרדיס של האל · 87
7. ההתגלות העליונה של האב · 88

8. הרוח האינסופית · 90
1. האל של הפעולה · 90
2. טיבה של הרוח האינסופית · 92
3. היחס של הרוח לאב ולבן · 93
4. רוח הסעד האלוהי · 94
5. נוכחות האל · 95
6. אישיות הרוח האינסופית · 96
9. היחס של הרוח האינסופית ליקום · 98
1. תכונות המקור והמרכז השלישי · 98
2. הרוח הנוכחת-בכל · 100
3. הַמְּתַפְעֵל האוניברסאלי · 101
4. הדעת המוחלטת · 102
5. סעד הדעת · 102
6. מעגל כבידת-הדעת · 103
7. מַחֲזִירוּת אוניברסאלית · 105
8. אישיויות הרוח האינסופית · 105
10. שילוש פרדיס · 108
1. החלוקה-העצמית של המקור והמרכז הראשון · 108
2. אלוהות אשר הופכת לאישית · 109
3. שלוש אישיויות האלוהות · 110
4. איחוד השילוש של האלוהות · 112
5. פעולותיו של השילוש · 113
6. בְּנֵי הַשָּׁלִישׁ הַנִּיָּחִים · 114
7. על-השליטה של העליונות · 115
8. השילוש מעבר לסופי · 116
11. אי פרדיס הנצחי · 118
1. המשכן האלוהי · 118

2. טבע האי הנצחי · 119
3. פרדיס העליון · 120
4. פרדיס ההיקפי · 121
5. פרדיס התחתון · 122
6. נשימת החלל · 123
7. תפקודי החלל של פרדיס · 124
8. כבידת פרדיס · 125
9. יחודיות פרדיס · 126
12. יקום היקומים · 128
1. רמות החלל של יקום האב · 128
3. ממלכותיו של המוחלט הבלתי-מוגדר · 130
3. כבידה אוניברסאלית · 131
4. חלל ותנועה · 133
5. חלל וזמן · 134
6. על-שליטה אוניברסאלית · 135
7. החלק והשלם · 137
8. חומר, דעת ורוח · 139
9. המציאויות האישיות · 141
13. העולמות הקדושים של פרדיס · 143
1. שבעת העולמות הקדושים של האב · 144
2. מערכות היחסים בעולמות האב · 147
3. העולמות הקדושים של הבן הנצחי · 149
4. עולמות הרוח האינסופית · 149
14. היקום המרכזי והאלוהי · 152
1. מערכת פרדיס-האוונה · 152
2. ההרכב של האוונה · 154
3. עולמות האוונה · 155

4. היצורים של היקום המרכזי · 156
5. החיים בהאוונה · 158
6. תכליתו של היקום המרכזי · 160
15. שבעת יקומי-העל · 164
1. רמת החלל של יקומי-העל · 164
2. הארגון של יקומי-העל · 165
3. יקום-העל של אוורונטון · 167
4. הערפיליות – האבות הקדמונים של היקומים · 169
5. המקור של גרמי השמיים · 170
6. הספירות של החלל · 172
7. הספירות הארכיטקטוניות · 174
8. שליטה וויסות של אנרגיה · 175
9. המעגלים של יקומי העל · 176
10. שליטי יקומי העל · 178
11. האסיפה הדיונית · 179
12. בתי המשפט העליונים · 180
13. ממשלות המגזרים · 181
14. התכלית של שבעת יקומי העל · 181
16. שבע רוחות האב · 184
1. היחס לשילוש האֱלוהות · 185
2. היחס לרוח האינסופית · 185
3. הזהות והמִגוון של רוחות האב · 186
4. תכונות ותפקודים של רוחות האב · 189
5. היחס ליצורים · 190
6. הדעת הקוסמית · 191
7. מוסר, מַעֲלָה ואישיות · 192
8. האישיות באורנטיה · 194

9. המציאותיות של התודעה האנושית · 195
17. שבע קבוצות הרוח העליונות · 197
1. שִׁבְעַת הַמְּבַצְּעִים הָעֶלְיוֹנִים · 198
2. מָאגְ'סְטוֹן — ראש המַחְזִירוּת · 199
3. הַרוּחוֹת הַמַּחְזִירוּתִיוֹת · 200
4. בְּבוּאוֹת הָעֵזֶר הַמַּחְזִירוּתִיוֹת · 202
5. שבע הרוחות של המעגלים · 202
6. הָרוּחוֹת הַיְצִירָתִיוֹת שֶׁל הַיְקוּם הַמָּקוֹמִי · 203
7. הָרוּחוֹת מְסַיְּעוֹת-הַדַּעַת · 205
8. תפקודיהן של הרוחות העליונות · 205
18. אישיוּיוֹת השילוש העליונות · 207
1. סוֹדוֹת הָעֶלְיוֹנוּת שֶׁשּׁוֹלְשׁוּ · 207
2. נצחֵי היומין · 208
3. עתיקי היומין · 209
4. מושלמי היומין · 210
5. אחרוני היומין · 211
6. אִיחוּדֵי הַיּוֹמִין · 212
7. נֶאֱמְנֵי הַיּוֹמִין · 213
19. הַהֲוָיוֹת הַמִּתְאַמּוֹת שֶׁמִּקּוֹרָן-בַּשִּׁילוּשׁ · 214
1. הבנים המורים של השילוש · 214
2. הַהוֹפְכִים בִּינָה לְמוּשְׁלֶמֶת · 215
3. היועצים האלוהיים · 216
4. הפוסקים האוניברסאליים · 217
5. רוּחוֹת שִׁילּוּשׁ בַּעֲלוֹת הַשְּׁרָאָה · 219
6. ילידי האוונה · 221
7. אזרחי פרדיס · 222
20. בְּנֵי הָאֵל שֶׁל פָּרַדִיס · 223

1. בְּנֵי הָאֵל הַיּוֹרְדִים · 223
2. הבנים הסמכותיים · 224
3. פעולות שיפוטיות · 226
4. משימות סמכותיות · 226
5. המתת של בני האל של פרדיס · 227
6. נתיבות המתת כבני-תמותה · 228
7. הבנים המורים של השילוש · 230
8. הסעד של הדאינלים ביקום המקומי · 231
9. השירות הפלנטארי של הדאינלים · 231
10. הסעד המאוחד של בני פרדיס · 232
21. הבנים הבוראים של פרדיס · 234
1. מקורם וטבעם של הבנים הבוראים · 234
2. הבוראים של היקומים המקומיים · 235
3. ריבונות על היקום המקומי · 237
4. המתת של מיכאל · 239
5. היחס של הבנים מסוג מאסטר ליקום · 240
6. גורלם של המיכאלים המאסטרים · 241
22. בני האל ששולשו · 243
1. הבנים שאומצו על-ידי השילוש · 243
2. השליחים העוצמתיים · 245
3. אלה שסמכותם גבוהה · 246
4. אלה בלא שם ומספר · 246
5. נאמני המשמורת ששולשו · 247
6. השגרירים ששולשו · 248
7. טכניקת השילוש · 249
8. בנים ששולשו על-ידי בריה · 251
9. השומרים השמימיים · 252

10. סייעים לבן גבוה · 253
23. השליחים הבודדים · 256
1. טיבם ומקורם של השליחים הבודדים · 256
2. משימותיהם של השליחים הבודדים · 257
3. השירותים של השליחים הבודדים בזמן ובמרחב · 260
4. הסעד המיוחד של השליחים הבודדים · 262
24. האישיויות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית · 264
1. מפקחי מעגל היקום · 265
3. מנהלי הַמַּפְקֵדִים · 266
3. סייעים אישיים לרוח האינסופית · 268
4. המבקרים העמיתים · 268
5. הזקיפים המוקצים · 268
6. מדריכי הבוגרים · 269
7. המקור של מדריכי הבוגרים · 270
25. קבוצות שליחי החלל · 273
1. שרתי האוונה · 273
2. הבוררים האוניברסאליים · 275
3. מוטת השירות הרחבה של הבוררים · 276
4. יועצים טכניים · 279
5. נאמני המשמורת של רשומות בפרדיס · 281
6. הרשמים השמימיים · 281
7. בני הלוויה המורונטיים · 282
8. בני הלוויה של פרדיס · 283
26. הרוחות הסועדות של היקום המרכזי · 285
1. הרוחות הסועדות · 285
2. הסופרנאפים העוצמתיים · 286
3. סופרנאפים שלישוניים · 288

4. הסופרנאפים המשניים · 289
5. הסייעים לעולי הרגל · 291
6. מדריכי העליונות · 292
7. מדריכי השילוש · 292
8. מוֹצָאֵי הבן · 293
9. מדריכי האב · 294
10. המנחים והיועצים · 295
11. משלימֵי המנוחה · 296
27. הסעד של הסופרנאפים הראשיים · 298
1. דוחקים למנוחה · 299
2. ראשי ההצבות · 300
3. פרשני האתיקה · 300
4. מנחי ההתנהגות · 301
5. נאמני משמורת של ידע · 301
6. מאסטרים לפילוסופיה · 302
7. מנחי הַסְּגִידָה · 303
28. רוחות סועדות של יקומי העל · 306
1. התלתשרפים · 306
2. האומניאפים · 307
3. הסקונאפים · 307
4. הסקונאפים הראשיים · 307
5. הסקונאפים המשניים · 310
6. הסקונאפים השלישוניים · 313
7. הסעד של הסקונאפים · 317
29. מנהלי הכוח האוניברסאליים · 319
1. שבעת מנהלי הכוח העליונים · 320
2. מֶרְכְּזֵי הכוח העליונים · 320

3. תחום מרכזי הכוח · 322
4. בקרי המאסטר הפיזיים · 324
5. מְאַרְגְּנֵי כּוֹחַ מַאסְטֶר · 329
30. אישיויות היקום המקיף · 330
1. סיווג פרדיס של ההוויות החיות · 330
2. מרשם האישיות של אוורסה · 334
3. מושבות השירות · 338
4. בני התמותה המרקיעים · 340
31. סגל הסופיונות · 345
1. ילידי האוונה · 346
2. שליחי הכבידה · 346
3. בני-תמותה מהוללים · 347
4. שרפים מאומצים · 348
5. בנים גשמיים מהוללים · 349
6. בריות אמצעיוניות מהוללות · 349
7. מבשרי האור · 349
8. הטֶרְנְסָצֶנְדֶנְטָאלִרִים · 350
9. אדריכלי יקום האב · 351
10. ההרפתקה המרבית · 352

חלק II

היקום המקומי

תוֹכֶן הָעִנְיָנִים · **עַמוּד**
32. ההתפתחות של היקומים המקומיים · 357

1. הופעתם הפיזית של היקומים · 357
2. ארגון היקום · 358
3. הרעיון האבולוציוני · 360
4. יחסו של האל ליקום מקומי · 362
5. התכלית הנצחית והאלוהית · 364
33. הניהול של היקום המקומי · 366
1. מיכאל של נבאדון · 366
2. הריבון של נבאדון · 367
3. בן היקום ורוח היקום · 368
4. גבריאל – המנהל הכללי · 369
5. שגרירי השילוש · 370
6. מְנַהֵל כללי · 371
7. בתי המשפט של נבאדון · 372
8. הזרועות החקיקתיות והניהוליות · 373
34. רוח האם של היקום המקומי · 374
1. הפיכתה של הרוח היצירתית לאישיות · 374
2. טיבה של הסועדת האלוהית · 375
3. הבן והרוח בזמן ובמרחב · 376
4. מעגלי היקום המקומי · 377
5. סעד הרוח · 379
6. הרוח באדם · 380
7. הרוח והבשר · 382
35. בני האל של היקום המקומי · 384
1. האב מלכי-צדק · 384
2. בני מלכי-צדק · 385
3. עולמות מלכי-צדק · 387
4. עבודה מיוחדת של המלכי-צדקים · 388

5. בני וורונדאדק · 389
6. אבות הקונסטלציות · 390
7. עולמות וורונדאדק · 391
8. בני לאנונאנדק · 392
9. השליטים הלאנונאנדקים · 393
10. עולמות הלאנונאנדק · 394
36. נשאי החיים · 396
1. מקורם וטבעם של נשאי החיים · 396
2. העולמות של נשאי החיים · 397
3. השתלת חיים · 399
4. נשאי החיים המלכי-צדקים · 400
5. שבע הרוחות מסייעות-הדעת · 401
6. כוחות חיים · 403
37. אישיויות של היקום המקומי · 406
1. עוזרי היקום · 406
2. כוכבי הערב הזוהרים · 407
3. רבי-המלאכים · 408
4. סייעים לגבוהים ביותר · 409
5. נציבים גבוהים · 410
6. מפקחים שמימיים · 412
7. מורי העולמות העליונים · 413
8. רוחות מוצבות מסדרים גבוהים יותר · 413
9. אזרחי קבע של היקום המקומי · 414
10. קבוצות אחרות של היקום המקומי · 416
38. רוחות סועדות של היקום המקומי · 418
1. מקורן של השרפים · 418
2. טבע מלאכי · 419

3. מלאכיות עלומות · 420
4. העולמות השרפיים · 420
5. אימון שרפי · 420
6. ארגון שרפי · 421
7. כְּרוּבִים וסָאנוֹבִּים · 422
8. אבולוציה של כְּרוּבִים וסָאנוֹבִּים · 423
9. הבריות האמצעיוניות · 424
39. הגייסות השרפיים · 426
1. שרפים עליונות · 427
2. שרפים בכירות · 429
3. שרפים מפקחות · 432
4. שרפים מנהלות · 434
5. עוזרות פלנטאריות · 436
6. סועדות של מַעבָּר · 439
7. שרפים של העתיד · 440
8. ייעוד שרפי · 440
9. סגל ההשלמה השרפי · 441
40. בני האל המרקיעים · 443
1. שרפים אבולוציוניות · 443
2. בנים חומריים מרקיעים · 444
3. אמצעיוניות מועתקות · 444
4. מכוונים בעלי-אישיות · 444
5. בני-תמותה של זמן ומרחב · 445
6. בני האמונה של האל · 447
7. בני-תמותה מותכי-אב · 448
8. בני-תמותה מותכי-בן · 449
9. בני-תמותה מותכי-רוח · 450

10. גורלות המרקיעים · 452
41. היבטים פיזיים של היקום המקומי · 455
1. מרכזי הכוח של נבאדון · 455
2. הבקרים הפיזיים של שטניה · 456
3. הכוכבים הנלווים שלנו · 458
4. דחיסות שמשית · 459
5. קרינה שמשית · 460
6. סידן – הנווד של החלל · 461
7. מקורות של אנרגיה סולארית · 463
8. תגובות אנרגיה-סולארית · 464
9. יציבותה של שמש · 465
10. מקורם של העולמות המיושבים · 465
42. אנרגיה – דעת וחומר · 467
1. כוחות ואנרגיות של פרדיס · 467
2. מערכות אנרגיה אוניברסאליות בלתי-רוחניות (אנרגיות פיזיות) · 469
3. סיווג חומר · 471
4. התמרות אנרגיה וחומר · 472
5. מופעי גל-אנרגיה · 474
6. אוּלטימָאטוֹנים, אלקטרונים ואטומים · 476
7. חומר אטומי · 477
8. קשירות אטומית · 478
9. הפילוסופיה הטבעית · 479
10. מערכות האנרגיה האוניברסאליות הלא-רוחניות (מערכות הדעת החומרית) · 480
11. מנגנונים אוניברסאליים · 481
12. תבנית וצורה – עליונות הדעת · 483

43. הקונסטלציות · 485
1. מטה הקונסטלציה · 485
2. ממשל הקונסטלציה · 487
3. הגבוהים ביותר של נורלטיאדק · 488
4. הר האסיפה – נאמן היומין · 489
5. אבות עדנטיה מאז המרידה של לוציפר · 490
6. גני האלוהים · 492
7. האוניוויטאטיה · 493
8. עולמות האימון של עדנטיה · 493
9. אזרחות בעדנטיה · 495
44. האומנים השמימיים · 497
1. המוסיקאים השמימיים · 499
2. המבצעים השמימיים · 500
3. הבנאים האלוהיים · 501
4. רָשְׁמֵי המחשבות · 503
5. מְתַפְעֲלֵי האנרגיה · 504
6. המתכננים והמעטרים · 506
7. פועלי ההרמוניה · 507
9. שאיפות בני-תמותה והישגים מורונטיים · 507
45. ממשל המערכת המקומית · 509
1. עולמות תרבות המעבר · 509
2. ריבון המערכת · 511
3. ממשלת המערכת · 512
4. ארבעה-ועשרים חברי המועצה · 513
5. הבנים החומריים · 514
6. האימון האדמי של המרקיעים · 515
7. בתי הספר של המלכי-צדקים · 517

46. מטֶה המערכת המקומית · 519
1. היבטים פיזיים של ירושם · 519
2. תכונות פיזיות של ירושם · 520
3. התשדורות של ירושם · 522
4. אזורי מגורים ומִנהל · 522
5. המעגלים של ירושם · 523
6. הריבועים הביצועיים-מנהליים · 527
7. המלבנים – הספוֹרנאגיה · 527
8. המשולשים של ירושם · 528
47. שבעת העולמות העליונים · 530
1. עולם הסופיונים · 530
2. בית הילדים של ניסיון · 531
3. העולם העליון הראשון · 532
4. העולם העליון השני · 534
5. העולם העליון השלישי · 535
6. העולם העליון הרביעי · 536
7. העולם העליון החמישי · 537
8. העולם העליון השישי · 537
9. העולם העליון השביעי · 538
10. אזרחות של ירושם · 539
48. החיים המורונטיים · 541
1. חומרים מורונטיים · 541
2. מפקחי הכוח המורונטיים · 542
3. בני לוויה מורונטיים · 545
4. מנהלי הבידור · 547
5. מורי העולמות העליונים · 550
6. שרפים של העולמות המורונטיים – סועדות מעבר · 551

7. מוֹטָה מורונטית · 556
8. המתקדמים המורונטיים · 557
49. העולמות המיושבים · 559
1. החיים הפלנטאריים · 559
2. הטיפוסים הפיזיים הפלנטאריים · 560
3. העולמות של הלא-נושמים · 563
4. יצורים רצוניים אבולוציוניים · 564
5. בני התמותה מן הסדרה הפלנטארית · 565
6. הַמְלטות מן הארץ · 568
50. הנסיכים הפלנטאריים · 572
1. משימתם של הנסיכים · 572
2. ממשל פלנטארי · 573
3. הצוות הגשמי של הנסיך · 574
4. המטה ובתי הספר הפלנטאריים · 575
5. ציוויליזציה מתקדמת · 576
6. תרבות פלנטארית · 578
7. תגמולי הבידוד · 578
51. הָאָדָמִים הפלנטאריים · 580
1. מקורם וטיבם של בני האל החומריים · 580
2. מסעם של האדמים הפלנטאריים · 582
3. המשימות האדמיות · 582
4. ששת הגזעים האבולוציוניים · 584
5. מיזוג גזעי — תת הדם האדמי · 585
6. השלטון האדמי · 586
7. ממשל מאוחד · 587
52. העידנים של בני התמותה הפלנטאריים · 589

1. האדם הפרימיטיבי · 589
2. האדם בתר הנסיך הפלנטארי · 591
3. האדם הבתר-אדמי · 592
4. האדם בתר בן הסמכות · 594
5. האדם בתר-בן-המתת · 595
6. העידן הבתר-מתת באורנטיה · 597
7. האדם בתר-הבן-המורה · 598
53. המרידה של לוציפר · 601
1. מנהיגי המרידה · 601
2. הגורמים לְמרד · 602
3. המנשר של לוציפר · 603
4. התפרצות המרידה · 604
5. טיבו של העימות · 605
6. מפקדת שרפית נאמנה · 606
7. תולדות המרידה · 607
8. בן האדם באורנטיה · 609
9. מצבה הנוכחי של המרידה · 610
54. בעיות של מרידת לוציפר · 613
1. חירות אמיתית וחירות שקרית · 613
2. גניבת החירות · 614
3. השיהוי בזמן של הצדק · 615
4. השיהוי בזמן של הרחמים · 615
5. התבונה שבשיהוי · 617
6. ניצחון האהבה · 618
55. הספִירות של אור וחיים · 621
1. המקדש המורונטי · 622
2. מוות והעתקה · 623

3. עידני הזהב · 624
4. התאמות-מחדש בתחום המנהלי · 626
5. פסגת ההתפתחות החומרית · 629
6. בן התמותה האינדיבידואלי · 630
7. השלב הראשון או השלב הפלנטארי · 631
8. השלב השני, או שלב המערכת · 632
9. השלב השלישי, או שלב הקונסטלציה · 633
10. השלב הרביעי, או שלב היקום · 634
11. השלבים של המגזר המשני והראשי · 635
12. השלב השביעי, או שלב יקום העל · 636
56. אחדות אוניברסאלית · 637
1. תיאום פיזי · 637
2. אחדות אינטלקטואלית · 638
3. האחדה רוחנית · 639
4. האחדתה של האישיות · 639
5. אחדות של אלוהות · 640
6. האחדתה של האלוהות ההתנסותית · 641
7. השלכות אבולוציוניות אוניברסאליות · 642
8. המאחד העליון · 643
9. אחדות מוחלטת אוניברסאלית · 644
10. אמת, יופי וטוב · 646

חלק III
ההיסטוריה של אורנטיה

תוֹכֶן הָעִנְיָנִים · **עַמּוּד**

57. המקור של אורנטיה · 651
1. הערפילית אַנְדרוֹמֵדָה · 651
2. השלב הערפילי הראשי · 652
3. השלב הערפילי המשני · 653
4. השלבים השלישוני והרביעוני · 654
5. המקור של מוֹנְמָאטְיָה – מערכת השמש של אורנטיה · 655
6. השלב של מערכת השמש – עידן היווצרות הפלנטות · 657
7. העידן המטאורי
– העידן הגעשי, האטמוספירה הפרימיטיבית של הפלנטה · 658
8. ייצוב הקרום
עידן רעידות האדמה
האוקיינוס העולמי והיבשת הראשונה · 660
58. כינון החיים באורנטיה · 664
1. תנאי-הקדם לחיים הפיזיים · 664
2. האטמוספירה של אורנטיה · 665
3. סביבת החלל · 666
4. העידן של שחר החיים · 667
5. נדידת היבשות · 668
6. תקופת המעבר · 669
7. ספר ההיסטוריה הגיאולוגית · 670
59. עידן החיים הימיים באורנטיה · 672
1. חיים ימיים מוקדמים בימים הרדודים
עידן הטְרִילוֹבִיטִים · 673
2. שלב ההצפה היבשתית הראשונה
עידן בעלי החיים-חסרי החוליות · 674

3. שלב ההצפה הגדולה השנייה
תקופת האלמוגים – עידן הַבְּרָכְיוֹפּוֹדִים · 676
4. שלב הגחת היבשה הגדולה
תקופת חיי הצומח היבשתי
עידן הדגה · 678
5. שלב תזוזת הקרום
תור הקרבון של יערות השרכים
עידן הצפרדעים · 680
6. שלב המעבר האקלימי
תקופת הזרעים והצמחים
עידן המצוקה הביולוגית · 682
60. אורנטיה בתקופת עידן החיים היבשתיים המוקדמים · 685
1. תור הזוחלים המוקדם · 685
2. עידן הזוחלים המאוחר · 687
3. שלב הקְרֶטִיקוֹן
תקופת הצמחים בעלי-הפרחים
עידן הציפורים · 688
4. סוף תקופת הגיר · 691
61. עידן היונקים באורנטיה · 693
1. שלב מסת היבשה החדש
עידן היונקים המוקדמים · 693
2. שלב ההצפה הטרי
עידן היונקים המתקדמים · 694
3. שלב ההרים המודרניים
עידן הפיל והסוס · 696
4. שלב התרוממות היבשות אשר מקרוב
נדידת היונקים הגדולה האחרונה · 698

5. עידן הקרח המוקדם · 699
6. האדם הפרימיטיבי בעידן הקרח · 700
7. המשך עידן הקרח · 700
62. גזעי השחר של האדם המוקדם · 703
1. טיפוסי הלֶמוּר המוקדמים · 703
2. היונקים המבשרים · 703
3. יונקי הביניים · 704
4. הפְּרִימַטִים · 706
5. בני האדם הראשונים · 707
6. האבולוציה של הדעת האנושית · 709
7. הכרה כעולם מיושב · 709
63. המשפחה האנושית הראשונה · 711
1. אֶנְדוֹן ופוֹנְטָה · 711
2. בריחתם של התאומים · 712
3. משפחתו של אנדון · 713
4. השבטים האנדוניים · 713
5. תפוצתם של האנדונים · 715
6. אוֹנָאגֶר – מורה האמת הראשון · 715
7. הישרדותם של אנדון ופונטה · 717
64. הגזעים הצבעוניים האבולוציוניים · 718
1. האבוריג'ינים האנדוניים · 718
2. העמים של פוֹקֶסְהוֹל · 719
3. השבטים של בָּאדוֹנַאן · 720
4. הגזעים הניאנדרטליים · 720
5. המקור של הגזעים הצבעוניים · 722
6. ששת גזעי הסאנגיק של אורנטיה · 722
7. תפוצת הגזעים הצבעוניים · 726

65. שליטת-העל באבולוציה · 730
1. תפקודי נשאי החיים · 730
2. הנוף האבולוציוני · 731
3. טיפוחה של האבולוציה · 733
4. ההרפתקה של אורנטיה · 734
5. תהפוכות אבולוציית החיים · 736
6. טכניקות חיים אבולוציוניות · 737
7. רמות דעת אבולוציוניות · 738
8. אבולוציה בזמן ובמרחב · 739
66. הנסיך הפלנטארי של אורנטיה · 741
1. הנסיך קאליגאסטיה · 741
2. הסגל של הנסיך · 742
3. דאלאמטיה – עירו של הנסיך · 743
4. הימים הראשונים של חבורת המאה · 743
5. הארגון של חבורת המאה · 745
6. שלטונו של הנסיך · 749
7. החיים בדאלאמטיה · 750
8. הפורענות של קאליגאסטיה · 752
67. המרידה הפלנטארית · 754
1. הבגידה של קאליגאסטיה · 754
2. פרוץ המרד · 755
3. שבע השנים המכריעות · 756
4. חבורת המאה של קאליגאסטיה לאחר המרד · 757
5. תוצאותיה המידיות של המרידה · 758
6. וואן – האיתן · 759
7. ההשלכות מרחיקות הלכת של החטא · 760
8. הגיבור האנושי של המרד · 761

68. שחר הציוויליזציה · 763
1. חֶברוּת הגנתי · 763
2. גורמים בהתקדמות החברתית · 764
3. השפעת החֶברוּת של הפחד מפני רוחות הרפאים · 766
4. התפתחותן של המוסכמות · 767
5. טכניקות של אדמה – אמנויות התחזוקה · 768
6. האבולוציה של התרבות · 769
69. המוסדות האנושיים הפרימיטיביים · 772
1. המוסדות האנושיים הבסיסיים · 772
2. שחר התעשייה · 773
3. ההתמקצעות בעבודה · 773
4. תחילתו של הסחר · 775
5. תחילתו של ההון · 775
6. האש ויחסה לציוויליזציה · 777
7. השימוש בבעלי-חיים · 778
8. העבדות כגורם בציוויליזציה · 778
9. רכוש פרטי · 780
70. האבולוציה של הממשל האנושי · 783
1. היווצרות המלחמה · 783
2. ערכה החברתי של המלחמה · 785
3. התאגדויות אנושיות מוקדמות · 787
4. חֲמוּלות ושבטים · 788
5. ראשיתו של הממשל · 788
6. ממשל מלוכני · 789
7. חברות סודיות ומועדונים פרימיטיביים · 790
8. מעמדות חברתיים · 792
9. זכויות אדם · 793

10. האבולוציה של הצדק · 794
11. חוקים ובתי-משפט · 796
12. הקצאת סמכות אזרחית · 797
71. התפתחות המדינה · 800
1. המדינה העוּבְּרית · 800
2. האבולוציה של הממשל הייצוגי · 801
3. האידיאלים של המדינתיות · 803
4. ציוויליזציה מתקדמת · 804
5. האבולוציה של התחרות · 805
6. מניע הרווח · 805
7. חינוך · 806
8. אופי המדינתיות · 806
72. הממשל בפלנטה שכנה · 808
1. האומה היבשתית · 808
2. ארגון פוליטי · 809
3. חיי הבית · 811
4. המערכת החינוכית · 812
5. ארגון תעשייתי · 813
6. ביטוח לעת זקנה · 814
7. מיסוי · 815
8. המכללות המיוחדות · 816
9. התכנית לזכות בחירה אוניברסאלית · 817
10. הטיפול בפשע · 818
11. מוכנות צבאית · 818
12. האומות האחרות · 819
73. גן העדן · 821
1. הנוֹדים והאֲמָאדוֹנים · 821

2. תכנון הגן · 822
3. האתר של הגן · 823
4. כינון הגן · 823
5. הבית אשר בגן · 824
6. עץ החיים · 825
7. גורלה של עדן · 826
74. אדם וחווה · 828
1. אדם וחווה בירושֵׁם · 828
2. הגעתם של אדם וחווה · 829
3. אדם וחווה לומדים על אודות הפלנטה · 830
4. ההתקוממות הראשונה · 832
5. שלטונו של אדם · 833
6. חיי הבית של אדם וחווה · 834
7. החיים בגן · 835
8. אגדת הבריאה · 836
75. כישלונם של אדם וחווה · 839
1. הבעיה של אורנטיה · 839
2. המזימה של קאליגאסטיה · 840
3. הפיתוי של חווה · 841
4. ההכרה בכישלון · 842
5. השלכות הכישלון · 843
6. אדם וחווה עוזבים את הגן · 844
7. ירידתם של אדם וחווה · 845
8. נפילתו לכאורה של האדם · 845
76. הגן השני · 847
1. בני-עדן נכנסים למסופוטמיה · 847
2. קין והבל · 848

3. החיים במסופוטמיה · 849
4. הגזע הסגול · 850
5. מותם של אדם וחווה · 851
6. הישרדותם של אדם וחווה · 853
77. הבריות האמצעיוניות · 855
1. האמצעיונים הראשיים · 855
2. הגזע הנודי · 856
3. מגדל בבל · 858
4. מרכזי הציוויליזציה הנודיים · 859
5. אדמסון וְרָאטָה · 861
6. האמצעיונים המשניים · 862
7. האמצעיונים המורדים · 863
8. האמצעיונים המאוחדים · 864
9. אזרחיה הקבועים של אורנטיה · 865
78. הגזע הסגול לאחר ימי אדם · 868
1. פיזור גזעי ותרבותי · 868
2. האדמים בגן השני · 869
3. ההתפשטויות המוקדמות של האדמים · 870
4. האנדיטים · 871
5. ההגירות האנדיטיות · 872
6. ההתפזרויות האחרונות של האנדיטים · 873
7. השיטפונות במסופוטמיה · 874
8. השוּמֵרים – אחרוני האנדיטים · 875
79. ההתרחבות האנדיטית במזרח · 878
1. האנדיטים של טורקיסטאן · 878
2. כיבוש הודו בידי האנדיטים · 879
3. הודו הדְרָוִידית · 881

4. הפלישה הארית להודו · 882
5. האדם האדום והאדם הצהוב · 883
6. שחר הציוויליזציה הסינית · 884
7. האנדיטים נכנסים לסין · 886
8. הציוויליזציה הסינית המאוחרת יותר · 887
80. ההתרחבות האנדיטית במערב · 889
1. האדמים נכנסים לאירופה · 889
2. שינויים אקלימיים וגיאולוגיים · 890
3. האדם הכחול הקְרוֹ-מָגְנוֹן · 891
4. הפלישות האנדיטיות לאירופה · 892
5. הכיבוש האנדיטי של צפון-אירופה · 893
6. האנדיטים לאורך הנילוס · 894
7. האנדיטים מאיי הים התיכון · 895
8. האנדונים הדָנוּבִים · 896
9. שלושת הגזעים הלבנים · 897
81. התפתחותה של ציוויליזציה מודרנית · 900
1. ערש הציוויליזציה · 900
2. כלי הציוויליזציה · 901
3. ערים, ייצור ומסחר · 903
4. הגזעים המעורבים · 904
5. חברה מתורבתת · 905
6. תחזוקת הציוויליזציה · 906
82. האבולוציה של הנישואין · 913
1. אינסטינקט הזיווג · 913
2. הטאבו המגבילים · 914
3. מוסכמות הנישואין המוקדמות · 915
4. נישואין תחת מוסכמות הקניין · 917

5. אֶנְדּוֹגַמְיָה וְאֶקְסוֹגַמְיָה · 918
6. מזיגות גזעיות · 919
83. מוסד הנישואין · 922
1. הנישואין כמוסד חברתי · 922
2. חיזור ואירוסין · 923
3. רכישה ונדוניה · 923
4. טקס החתונה · 924
5. נישואין מרובים · 925
6. מונוגמיה אמיתית – נישואין של זוג · 927
7. פירוק קשר הנישואין · 928
8. האידאליזציה של הנישואין · 929
84. הנישואין וחיי המשפחה · 931
1. התאגדויות זוגיות פרימיטיביות · 931
2. משפחת האם המוקדמת · 932
3. המשפחה תחת שליטת האב · 933
4. מעמדה של האישה בחברה המוקדמת · 935
5. האישה תחת המוסכמות המתפתחות · 936
6. השותפות בין הגבר לאישה · 938
7. האידיאלים של חיי המשפחה · 939
8. הסכנות שבסיפוק העצמי · 942
85. מקורות הפולחן · 944
1. פולחן האבנים והגבעות · 944
2. עבודת הצמחים והעצים · 945
3. עבודת בעלי החיים · 946
4. עבודת יסודות הטבע · 946
5. עבודת גרמי השמיים · 947
6. עבודת האדם · 948

7. סועדות הפולחן והבינה · 948
86. האבולוציה המוקדמת של הדת · 950
1. מקריות: מזל טוב וביש-מזל · 950
2. הפיכתה של המקריות לאישית · 951
3. המוות – הבלתי ניתן להסבר · 952
4. המושג של הישרדות-המוות · 952
5. המושג של רוח הרפאים-נשמה · 953
6. הסביבה של רוח-רפאים-נשמה · 955
7. תפקוד הדת הפרימיטיבית · 956
87. הכְּתות של עבודת רוחות הרפאים · 958
1. הפחד מפני רוחות הרפאים · 958
2. פיוס רוחות הרפאים · 959
3. עבודת האבות הקדמונים · 960
4. רוחות רפאים טובות ורעות · 961
5. כת עבודת רוחות הרפאים המתקדמת · 962
6. כפייה וגירוש שדים · 963
7. טבע עבודת הכְּתות · 965
88. פְּטישים, קמיעות וקסם · 967
1. האמונה בפטישים · 967
2. האבולוציה של הפטיש · 968
3. טוֹטֶמיזם · 970
4. קסם · 970
5. קמיעות קסומים · 971
6. השימוש בקסם · 972
89. חטא, קורבן וכפרה · 974
1. הטאבּוּ · 974
2. המושג של החטא · 975

3. התנזרות והשפלה · 976
4. מקורות הקרבת הקורבנות · 977
5. קורבנות וקניבליזם · 978
6. האבולוציה של קורבנות האדם · 980
7. שינויים בקורבנות האדם · 981
8. פדיון ובריתות · 982
9. קורבנות וסַקְרָמֶנְט · 983
10. מחילה על חטא · 984
90. שמאניזם – מרפאים וכוהנים · 986
1. השמאנים הראשונים – המרפאים · 986
2. תַרגולים שמאניים · 987
3. התיאוריה השמאנית על אודות המחלות והמוות · 989
4. הרפואה תחת השמאנים · 990
5. כוהנים וטקסים · 992
91. האבולוציה של התפילה · 994
1. תפילה פרימיטיבית · 994
2. התפילה המתפתחת · 995
3. תפילה והאַלְטֶר-אֶגוֹ · 996
4. תפילה אֶתית · 997
5. השלכות חברתיות של התפילה · 998
6. מחוזות התפילה · 999
7. המיסטיקה, האקסטזה וההשראה · 100
8. התפילה כהתנסות אישית · 100 0
9. התנאים לתפילה יעילה · 100 1
92. האבולוציה המאוחרת יותר של הדת · 100 2
1. טבעה האבולוציוני של הדת · 100 3
2. הדת והמוסכמות 3

3. טבעה של הדת האבולוציונית · 100 · 4
4. מתנת ההתגלות · 100 · 5
5. מנהיגי הדת הכבירים · 100 · 7
6. הדתות המשולבות · 100 · 8
7. האבולוציה הנוספת של הדת · 101 · 0
93. מאקיוונטה מלכי-צדק · 101 · 2
1. התגלמותו של מאקיוונטה בגוף 4
2. החכם מִשָׁלֵם · 101 · 4
3. הלימוד של מאקיוונטה · 101 · 5
4. הדת של שָׁלֵם · 101 · 6
5. בחירתו של אברהם · 1017 · 101 · 8
6. בריתו של מלכי-צדק עם אברהם · 102 · 0
7. המיסיונרים של מלכי-צדק · 102 · 1
8. עזיבתו של מלכי-צדק · 102 · 2
9. לאחר עזיבת מלכי-צדק · 102 · 2
10. מעמדו הנוכחי של מאקיוונטה מלכי-צדק
94. הלימוד של מלכי-צדק במזרח · 102 · 4
1. הלימוד של שָׁלֵם בהודו הוֶדִית · 102 · 7
2. ברהמהניזם · 102 · 8
3. הפילוסופיה הברהמינית · 103 · 0
4. הדת ההינדית · 103 · 1
5. המאבק על האמת בסין · 103 · 2
6. לאו-טסה וקונפוציוס · 103 · 3
7. גאוטמה סידהרתא
8. האמונה הבודהיסטית · 103 · 5
9. התפשטות הבודהיזם · 103 · 6
10. הדת בטיבט · 103 · 7

11. הפילוסופיה הבודהיסטית · 103
12. מושג האל בבודהיזם · 103
95. הלימוד של מלכי-צדק בלֶבֶנט · 104
1. דת שלם במסופוטמיה · 104
2. הדת המצרית המוקדמת · 104
3. אבולוציה של מושגים מוסריים · 104
4. הלימוד של אָמֶנְמוֹפֵּ · 104
5. אָחֶנָתוֹן יוצא הדופן · 104
6. הדוקטרינות של שָׁלֵם באירן · 104
7. הלימוד של שלם בחצי האי ערב · 105
96. יהוה – אלוהי העברים · 105
1. מושגי האלוהות בקרב השֵׁמִיים · 105
2. העמים השֵׁמִיים · 105
3. משה אשר אין דומה לו · 105
4. ההכרזה על יהוה · 105
5. תורתו של משה · 105
6. מושג האל לאחר מות משה · 105
7. ספר תהילים וספר איוב · 106
97. האבולוציה במושג האל בקרב העברים · 106
1. שמואל – הראשון בנביאי ישראל · 106
2. אליהו ואלישע · 106
3. יהוה ובעל · 106
4. עמוס והושע · 106
5. ישעיהו הראשון · 106
6. ירמיהו – ללא מורא הוא · 106
7. ישעיהו השני · 106

8. ההיסטוריה הקדושה וזו החילונית 106
9. היסטוריה עברית 107
10. הדת העברית 108
98. תורתו של מלכי-צדק במערב 107
1. דת שלם בקרב היוונים 107
2. המחשבה הפילוסופית היוונית 107
3. תורתו של מלכי-צדק ברומא 108
4. כְּתוֹת המסתורין 108
5. הכת של מִיתְרָאס 108
6. המיתראיזם והנצרות 108
7. הדת הנוצרית 108
99. הבעיות החברתיות של הדת 108
1. הדת ובנייה-חברתית מחדש 108
2. חולשת הדת המוסדית 108
3. הדת והאדם הדתי 108
4. קשיי מעבר 108
5. היבטים חברתיים של הדת 109
6. הדת המוסדית 109
7. תרומתה של הדת 109
100. הדת בחוויה האנושית 109
1. צמיחה דתית 109
2. צמיחה רוחנית 109
3. מושגים של ערך עליון 109
4. בעיות של צמיחה 109
5. המרה דתית ומיסטיות 109
6. סימני היכר של חיים דתיים 109

7. פסגת החיים הדתיים · 1101 · 110
101. טבעה האמיתי של הדת · 110 · 0
1. דת אמיתית · 110 · 4
2. עובדת קיומה של הדת · 110 · 4
3. מאפייני הדת · 1107 · 5
4. מגבלות ההתגלות · 110 ·
5. דת מורחבת על-ידי התגלות · 1110 · 9
6. התנסות דתית מדורגת · 1111 ·
7. פילוסופיה אישית של הדת · 1113 ·
8. אמונות ואמונה · 1114 ·
9. דת ומוסריות · 1115 ·
10. הדת כמשחררת האדם · 1116 ·
102. יסודות האמונה הדתית · 1118 ·
1. ביטחונות של אמונה · 1118 ·
2. דת ומציאות · 1119 ·
3. ידע, חכמה ותובנה · 1121 ·
4. עובדת ההתנסות · 1123 ·
5. עליונות הפוטנציאל התכליתי · 1123 ·
6. ודאותה של האמונה הדתית · 112 ·
7. ודאותו של האלוהי · 112 · 4
8. ההוכחות לדת · 1127 · 6
103. מציאותה של ההתנסות הדתית · 112 ·
1. הפילוסופיה של הדת · 112 · 9
2. הדת והיחיד · 113 · 9
3. דת והגזע האנושי · 1132 · 0
4. התייחדות רוחנית · 1133 ·
5. מקור האידיאלים · 1133 ·

6. תיאום פילוסופי · 1135
7. מדע ודת · 1137
8. פילוסופיה ודת · 114
9. מהות הדת · 114 · 0
104. הצמיחה במושג השילוש · 1143 · 0
1. מושגי שילוש באורנטיה · 1143
2. אחדות השילוש וריבוי האלוהות · 1145
3. שילושים ושילושים מסדר שני · 114
4. שבעת השילושים מן הסדר השני · 1147 · 6
5. שילושים מסדר שלישי · 1151
105. אלוהות ומציאות · 1152
1. המושג הפילוסופי "אני הוא זה" · 1152
2. ה"אני הוא זה" כשילוש וכבעל שבעה היבטים · 1153
3. שבעת מוחלטי האינסופיות · 1155
4. אחדות, דואליות, שילושיות · 1157
5. תיקוף מציאות סופית · 115
6. השלכות של מציאות סופית · 1159 · 8
7. התממשותם-לבסוף של הטרנסצנדנטאלים · 1159
106. רמות המציאות ביקום · 116
1. התאגדות ראשית של פונקציונאלים סופיים · 1163 · 2
2. תכלול משני סופי עליון · 116
3. התאגדות מציאות טרנסצנדנטאלית מסדר שלישי · 1165 · 4
4. תכלול מרבי מסדר רביעי · 116
5. התאגדות מוחלטת-בצוותא או התאגדות מסדר חמישי · 1167 · 6
6. תכלול מוחלט או תכלול מסדר שישי · 1167
7. סופיות של ייעוד · 116
8. שילוש השילושים · 1170 · 8

9. איחוד קיומי אינסופי · 1173
107. מקורם וטיבם של מכוונני המחשבה · 1176
1. מקורם של מכווני המחשבה · 1177
2. סיווג של מכוונים · 1178
3. ביתם של המכוונים בדיוניגנגטון · 1179
4. טיבם ונוכחותם של המכוונים · 118
5. דעתם של המכוונים · 1181
0
6. מכוונים כרוחות טהורות · 118
7. מכוונים ואישיות · 118
2
108. משימתם וסעדם של מכווני המחשבה · 118
3
1. בחירה והשמה · 118
5
2. דרישות הקדם למשכן מכוונן · 118
5
3. ארגון ומִנהל · 118
6
4. היחס לְהשפעות רוחניות אחרות
8
5. משימתם של המכוונים · 1191
119 ·
6. האל שבאדם · 119
0
109. יחסם של מכווני המחשבה ליצורים ביקום · 1195
2
1. התפתחות המכוונים · 1195
2. מכוונים הפועלים מעצמם · 119
3. יחסם של המכוונים לטיפוסים בני-תמותה · 1197
6
4. מכוונים ואישיות אנושית · 119
5. מגבלות חומריות לשכינת מכוונים · 119
8
6. השתמרות ערכי אמת · 120
9
7. ייעוד המכוונים האישיים · 120
0
110. יחסם של המכוונים לבני-תמותה יחידים · 120
1
1. לשכון בתוך הדעת האנושית · 120
3
2. מכוונים ורצון אנושי
3

3. שיתוף פעולה עם המכוונן ... 120
4. עבודתו של המכוונן בדעת ... 120
5. מושגים שגויים של הכוונת המכוונן ... 120
6. שבעת המעגלים הנפשיים ... 120
7. הישג האלמוותיות ... 1212
111. המכוונן והנשמה ... 1215
1. הדעת כזירת הבחירה ... 121
2. טיבה של הנשמה ... 1217
3. הנשמה המתפתחת ... 121
4. החיים הפנימיים ... 121
5. קידוש הבחירה ... 1221
6. הפרדוקס האנושי ... 1221
7. בעיית המכוונן ... 122
112. הישרדות האישיות ... 122
1. אישיות ומציאות ... 122
2. העצמי ... 122
3. תופעת המוות ... 122
4. המכוונגים לאחר המוות ... 1231
5. הישרדות העצמי האנושי ... 123
6. העצמי המורונטי ... 123
7. היתוך עם המכוונן ... 123
113. השומרות השרפיות של גורל ... 124
1. המלאכיות השומרות ... 124
2. שומרות הגורל ... 124
3. היחס להשפעות רוח אחרות ... 124
4. תחומי הפעולה השרפיים ... 4
5. הסעד השרפי עבור בני התמותה

6. מלאכיות שומרות לאחר המוות 124 · 5
7. שרפים ונתיבת ההרקעה 124 · 6
114. הממשל הפלנטארי השרפי 124 · 8
1. ריבונותה של אורנטיה 125 · 0
2. מועצת המנהלים של מפקחי הפלנטה 125 · 0
3. המושל הכללי השוכן 125 · 1
4. המשקיף הגבוה ביותר 125 · 2
5. הממשל הפלנטארי 125 · 3
6. השרפים המאסטר של הפיקוח הפלנטארי 125 · 4
7. סגל המילואים של גורל 125 · 4
115. ההוויה העליונה 126 · 7
1. יחסיות של מסגרות מושגיות 126 · 0
2. הבסיס המוחלט לעליונות 126 · 0
3. מקורי, ממשי ופוטנציאלי 126 · 1
4. מקורות המציאות העליונה 126 · 1
5. היחס של העליון לשילוש פרדיס 126 · 3
6. היחס של העליון לשילושים מסדר שלישי 126 · 4
7. טיבו של העליון 126 · 5
116. העליון הכל-יכול 126 · 6
1. הדעת העליונה 126 · 8
2. הכל-יכול והאל בעל שבעת ההיבטים 126 · 8
3. הכל-יכול ואלוהות פרדיס 127 · 9
4. הכל-יכול והבוראים העליונים 1271 · 0
5. הכל-יכול והבקרים בעלי שבעת ההיבטים 127 · 3
6. שליטת הרוח 127 · 5
7. האורגניזם החי של היקום המקיף 127 · 6
117. האל העליון

1. טיבה של ההוויה העליונה · 127
2. המקור לצמיחה האבולוציונית · 127
3. משמעות העליון עבור היצורים ביקום · 128
4. האל הסופי · 128
5. נשמת-העל של הבריאה · 128
6. החיפוש אחר העליון · 128
7. עתידו של העליון · 129
118. העליון והמרבי – זמן ומרחב 129
1. הזמן והנצח · 129
2. נוכחות-בכל והימצאות-בכל · 129
3. יחסי זמן-מרחב · 129
4. סִיבָּתִיוּת ראשונית ומשנית · 129
5. יכולת-כול וקוֹמְפּוֹסִיבִּילִיוּת · 129
6. יכולת-כול ובריאת-כול · 129
7. ידיעת-כול וגזירה משמים 129
8. שליטה ושליטת-על · 130
9. מנגנונים ביקום · 130
10. תפקודיה של ההשגחה · 130
119. משימות המתת של מיכאל המשיח 130
1. המתת הראשונה · 130
2. המתת השנייה · 131
3. משימת המתת השלישית 131
4. משימת המתת הרביעית · 131
5. משימת המתת החמישית · 131
6. משימת המתת השישית · 131
7. משימת המתת השביעית והסופית · 131

8. מעמדו של מיכאל בתר-משימות-המתת · 1317

חלק IV
חייו של ישוע ותורתו

תוֹכֶן הָעִנְיָנִים · עַמוּד

120. משימת המתת של מיכאל באורנטיה · 1321
1. ועדת משימת המתת השביעית · 1321
2. מגבלות משימת המתת · 1325
3. עצות והצעות נוספות · 1327
4. ההתגשמות בגוף – שניים שהופכים לאחד · 1331
121. ימי משימת המתת של מיכאל · 1332
1. המערב במאה הראשונה שלאחר ישוע · 1332
2. העם היהודי · 1332
3. בקרב הגויים · 1333
4. הפילוסופיה של הגויים · 1334
5. דתות הגויים · 1335
6. הדת העברית · 1336
7. יהודים וגויים · 1338
8. רישומים כתובים · 1339
קודמים · 1341
122. הולדתו וינקותו של ישוע · 1342
1. יוסף ומרים · 1342
2. גבריאל מופיע בפני אלישבע · 1344
3. בשורתו של גבריאל למרים · 1345

4. חלום יוסף · 134 · 6
5. הוריו הארציים של ישוע · 134 · 7
6. הבית בנצרת · 134 · 8
7. המסע לבית-לחם · 134 · 9
8. לידתו של ישוע · 135 · 0
9. ההצגה בבית המקדש · 1351 · 135 · 2
10. מעשיו של הורדוס · 135 · 3
123. ילדותו המוקדמת של ישוע · 135 · 5
1. חזרה בנצרת · 135 · 6
2. השנה החמישית (שנת 2 לפני הספירה) · 135 · 7
3. מאורעות השנה השישית (שנת 3 לפני הספירה) · 135 · 9
4. השנה השביעית (שנת 1 לספירה) · 1361 · 136 · 2
5. ימי בית הספר בנצרת · 136 · 4
6. שנתו השמינית (שנת 2 לספירה) · 136 · 6
124. ילדותו המאוחרת של ישוע · 136 · 6
1. שנתו התשיעית של ישוע (שנת 3 לספירה) · 136 · 6
2. השנה העשירית (שנת 4 לספירה) · 136 · 8
3. השנה האחת-עשרה (שנת 5 לספירה) · 136 · 9
4. השנה השתים-עשרה (שנת 6 לספירה) · 1371 · 137 · 3
5. שנתו השלוש-עשרה (שנת 7 לספירה) · 137 · 4
6. המסע לירושלים · 137 · 7
125. ישוע בירושלים · 137 · 8
1. ישוע צופה בבית המקדש · 137 · 9
2. ישוע וחג הפסח
3. יציאתם של יוסף ומרים

4. היום הראשון והיום השני במקדש 138 · 138 · 138 · 1
5. היום השלישי במקדש 138 · 138 · 138 · 2
6. היום הרביעי במקדש 138 · 138 · 138 · 3
126. השנתיים הקריטיות 138 · 138 · 139 · 6
1. שנתו הארבע-עשרה (שנת 8 לספירה) 138 · 138 · 139 · 7
2. מותו של יוסף 138 · 138 · 139 · 8
3. השנה החמש-עשרה (שנת 9 לספירה) 138 · 139 · 139 · 9
4. דרשה ראשונה בבית הכנסת 1391 · 139 · 1
5. הקשיים הכלכליים 139 · 139 · 2
127. שנות גיל ההתבגרות 139 · 139 · 3
1. השנה השש-עשרה (שנת 10 לספירה) 139 · 139 · 4
2. השנה השבע-עשרה (11 לספירה) 139 · 139 · 5
3. השנה השמונה-עשרה (12 לספירה) 139 · 139 · 6
4. השנה התשע-עשרה (13 לספירה) 140 · 140 · 8
5. רבקה, בתו של עזרא 140 · 140 · 1
6. שנתו העשרים (14 לספירה) 140 · 140 · 2
128. הבגרות המוקדמת של ישוע 140 · 140 · 3
1. השנה העשרים-ואחת (15 לספירה) 140 · 140 · 7
2. השנה העשרים-ושתיים (16 לספירה) 140 · 140 · 7
3. השנה העשרים-ושלוש (17 לספירה) 1411 · 141 · 9
4. האירוע בדמשק 141 · 141 · 2
5. השנה העשרים-וארבע (18 לספירה) 1413 · 1415 · 6
6. השנה העשרים-וחמש (19 לספירה) 141 · 141 · 9
7. השנה העשרים-ושש (20 לספירה) 141 · 141 · 9
129. חייו הבוגרים המאוחרים יותר של ישוע
1. השנה העשרים-ושבע (שנת 21 לספירה)
2. השנה העשרים-ושמונה (שנת 22 לספירה)

3. השנה העשרים-ותשע (שנת 23 לספירה) · 142 · 1
4. ישוע האנושי · 142 · 3
130. בדרך לרומא · 142 · 4
1. ביפו – ההרצאה על יונה · 142 · 7
2. בקיסריה · 142 · 8
3. באלכסנדריה · 143 · 9
4. ההרצאה על המציאות · 143 · 2
5. באי כרתים · 143 · 3
6. האיש הצעיר · 143 · 6
אשר פחד
7. בקרתגו – הרצאה על הזמן והמרחב · 143 · 7
8. בדרך לנאפולי ולרומא · 144 · 8
131. דתות העולם · 144 · 0
1. ציניקניות · 144 · 2
2. היהדות · 144 · 2
3. בודהיזם · 144 · 4
4. הינדואיזם · 144 · 6
5. דת זרתוסטרא · 144 · 7
6. סוּדוּאָנִיזְם · 144 · 9
(גֶ׳יְינִיזְם)
7. שינטו · 145 · 0
8. טָאוֹאִיזְם · 1451 · 1451
9. דת קוֹנְפוּצְיוּס · 145 · 2
10. "הדת שלנו" · 145 · 3
132. השהות ברומא · 145 · 5
1. ערכי אמת · 145 · 6
2. טוב ורע

3. אמת ואמונה · 145
4. סעד אישי · 145
5. עצה לאיש עשיר · 146
6. סעד חברתי · 146
7. נסיעות מסביב לרומא · 146
133. החזרה מרומא · 146
1. רחמים וצדק · 146
2. בעלייה לספינה · 147
בטאראנטו · 147
3. בקורינתוס · 147
4. עבודה אישית בקורינתוס · 147
5. באתונה – הרצאה על המדע · 147
6. באֶפֶסוּס – ההרצאה על הנשמה · 147
7. השהות בקפריסין – ההרצאה על הדעת · 147
8. באנטיוכיה · 148
9. במסופוטמיה · 148
134. שנות המעבר · 148
1. השנה השלושים (24 לספירה) · 148
2. המסע בשיירה אל הים הכספי · 148
3. ההרצאות באוּרְמִיָה · 148
4. ריבונות – אלוהי ואנושי · 148
5. ריבונות פוליטית · 148
6. חוק, חירות וריבונות · 149
7. השנה השלושים-ואחת (25 לספירה) · 149
8. השהות בהר החרמון · 149
9. זמן ההמתנה · 149

135. יוחנן המטביל · 149 · 4
1. יוחנן הופך לנזיר · 149 · 6
2. מותו של זכריה · 149 · 6
3. חייו של רועה צאן · 149 · 7
4. מותה של אלישבע · 149 · 7
5. ממלכת האל · 150 · 9
6. יוחנן מתחיל להטיף · 150 · 0
7. יוחנן נע צפונה · 150 · 1
8. פגישתם של ישוע ויוחנן · 150 · 3
9. ארבעים ימים של הטפה · 150 · 5
10. יוחנן נע דרומה · 150 · 6
11. יוחנן בכלא · 150 · 6
12. מותו של יוחנן המטביל · 150 · 8
136. הטְבלה וארבעים הימים · 150 · 9
1. מושגים על המשיח המיוחל · 150 · 9
2. הטבלתו של ישוע · 151 · 0
3. ארבעים הימים · 1512 · 4
4. תכניות לעבודה הציבורית · 1514 · 6
5. ההחלטה הגדולה הראשונה · 1516 · 7
6. ההחלטה השנייה · 1517 · 9
7. ההחלטה השלישית · 1519 · 0
8. ההחלטה הרביעית · 152 · 0
9. ההחלטה החמישית · 1521 · 3
10. החלטה השישית · 152 · 3
137. זמן ההמתנה בגליל · 152 · 4
1. בחירת ארבעת השליחים הראשונים

2. בחירתם של פִּילִיפּוֹס ושל נתנאל · 152
3. הביקור בכפר נחום · 152
4. החתונה בכנא · 152
5. חזרה בכפר נחום · 153
6. מאורעות השבת · 153
7. ארבעה חודשי הכשרה · 153
8. הדרשה על אודות הממלכה · 153
138. הכשרת מבשרי המלכות · 153
1. הנחיות אחרונות · 153
2. בחירת השישה · 153
3. הקריאה למתי ולשמעון · 154
4. הקריאה לתאומים · 154
5. הקריאה לתומאס וליהודה · 154
6. שבוע ההכשרה האינטנסיבית · 154
7. אכזבה נוספת · 154
8. תחילת עבודתם של השנים-עשר · 154
9. חמישה חודשי מבחן · 154
10. הארגון של השנים-עשר · 154
139. שנים-עשר השליחים · 154
1. אנדראס, ראשון הנבחרים · 154
2. שמעון פטרוס · 155
3. יעקב זבדיה · 155
4. יוחנן זבדיה · 155
5. פיליפוס הסקבן · 155
6. נתנאל הכן · 155
7. מתי לוי · 155
8. תומאס דִּידִמוּס · 156

9 ו- 10. יעקב ויהודה חלפי · 156
11. שמעון הקָנַא · 156 · 3
12. יהודה איש-קריות · 156 · 4
140. הסמכתם של השנים-עשר · 156 · 5
1. הנחייה מקדימה · 156 · 8
2. ההסמכה · 156 · 8
3. דרשת ההסמכה · 157 · 9
4. אתם מלח הארץ · 157 · 0
5. אהבת אב ואהבת אח · 157 · 2
6. ערב ההסמכה · 157 · 3
7. השבוע שלאחר ההסמכה · 157 · 6
8. יום חמישי אחר-הצהריים באגם · 157 · 8
9. יום ההקדשה · 158 · 3
10. הערב שלאחר ההקדשה · 158 · 4
141. ראשית העבודה הציבורית · 158 · 7
1. עוזבים את הגליל · 158 · 7
2. חוק האל ורצון האב · 158 · 8
3. השהות בחָמָתָן · 158 · 9
4. שיעור על אודות האב · 159 · 0
5. אחדות רוחנית · 1591 ·
6. השבוע האחרון בחמתן · 159 · 2
7. בבית-עניא אשר בעבר הירדן · 159 · 3
8. פועלים ביריחו · 159 · 5
9. יוצאים לירושלים · 159 · 5
142. חג הפסח בירושלים · 159 · 6
1. הוראה במקדש · 159 · 6
2. זעם האל · 159 · 6

3. המושג של האל · 159 · 7
4. פִּלְבִּיוּס והתרבות היוונית · 159 · 8
5. הדרשה על אודות ההבטחה · 160 · 0
7. המפגש עם נִיקוֹדֵמוּס · 160 · 1
7. השיעור על המשפחה · 160 · 1
8. בדרום יהודה · 160 · 3
143. תנועה דרך השומרון · 160 · 5
1. מטיפים באֶרֶכֶלְאִיס · 7
2. שיעורים בשליטה-עצמית · 160 · 7
3. שעשוע והתרגעות · 160 · 9
4. היהודים והשומרונים · 161 · 0
5. האישה משיחר · 161 · 2
6. התחייה השומרונית · 161 · 2
7. שיעורים על תפילה וסגידה · 1615 · 6
144. בגלבוע ובדקפוליס · 1617 · 1617
1. המחנה בגלבוע · 161 · 8
2. הדרשה על התפילה · 161 · 9
3. תפילת המאמין · 162 · 0
4. עוד על אודות התפילה · 162 · 1
5. צורות תפילה אחרות · 162 · 4
6. ועידה עם שליחיו של יוחנן · 162 · 6
7. בערי הדקפוליס · 162 · 6
8. במחנה הסמוך לפֶּלָה · 162 · 6
9. מותו של יוחנן המטביל · 6
145. ארבעה ימים מלאי אירועים בכפר נחום · 162 · 7
1. דיג הדגים · 162 · 8
2. אחר הצהריים בבית הכנסת · 8

3. ריפוי לעת שקיעה · 1631 · 162
4. הערב שלמחרת · 163 · 9
5. מוקדם בבוקר יום ראשון · 163 · 4
146. מסע ההטפה הראשון בגליל · 163 · 4
1. מטיפים ברימון · 163 · 7
2. ביודפת · 163 · 7
3. העצירה ברָמָה · 164 · 8
4. הבשורה בעירון · 164 · 1
5. בחזרה לכנא · 164 · 3
6. נָיִן ובן · 4
האלמנה · 164 ·
7. בעין-דור · 164 · 5
147. ביקור הביניים בירושלים · 164 · 6
1. מִשְׁרת הקֶנְטוּריוֹן · 164 · 7
2. המסע לירושלים · 164 · 7
3. לצד הבריכה בבית חסדא · 164 · 8
4. חוק החיים · 165 · 9
5. הביקור אצל שמעון הפְּרוּשִׁי · 0
6. שבים אל כפר נחום · 165 · 1651
7. בחזרה בכפר נחום · 165 · 3
8. שמחת הטוּב הרוחני · 165 · 5
148. הכשרת האוונגליסטים בבית צידה · 165 · 6
1. בית ספר חדש לנביאים · 165 · 7
2. בית החולים בבית צידה · 165 · 7
3. עסקי האב · 165 · 8
4. רוע, חטא ועוון · 165 · 9
5. תכלית העינוי · 9

6. אי-ההבנה באשר לסבל – 166
הדרשה על איוב 166 1
7. האיש וידו היבשה 166 2
8. השבוע האחרון בבית צידה 166 4
9. ריפוי המשותק 166 5
149. מסע ההטפה השני 166 6
1. פרסום תהילתו של ישוע 166 8
2. יחסם של האנשים 167 0
3. עוינותם של מנהיגי הדת 167
4. התקדמות מסע ההטפה 167 2
5. השיעור בנוגע לסיפוק 167 3
6. "יראת השם" 167 4
7. חוזרים לבית צידה 167 5
150. מסע ההטפה השלישי 167 7
1. סגל הנשים האוונגליסטיות 167 8
2. העצירה במגדל 167 8
3. שבת בטבריה 168 9
4. שליחת השליחים זוגות-זוגות 168 0
5. מה עלי לעשות בכדי להיגאל? 168 1
6. שיעורי הערב 168 2
7. השהייה בנצרת 168 3
8. תפילת השבת 168 3
9. הדחייה בנצרת 168 4
151. השהות והלימוד על החוף 168 6
1. המשל על הזורע 168 8

2. פירוש המשל 168 · 8
3. עוד על משלים 168 · 9
4. משלים נוספים על החוף 169 · 1
5. הביקור בכּוּרסי 169 · 3
6. המשוגע מכורסי 169 · 4
152. המאורעות אשר הובילו למשבר בכפר נחום 169 · 5
1. בביתו של יאיר 169 · 8
2. האַכלתם של חמשת האלפים 169 · 9
3. סוגיית ההכתרה למלך 170 · 0
4. חזיון הלילה של שמעון פטרוס 170 · 2
5. בחזרה בבית צידה 170 · 3
6. בְּכנרת 170 · 3
7. בירושלים 170 · 5
153. המשבר בכפר נחום 6
1. הרקע 170 · 7
2. הדרשה רבת החשיבות 170 · 7
3. לאחר הפגישה 1712 · 9
4. מילים אחרונות בבית הכנסת 1713 ·
5. מוצאי שבת 1715 ·
154. ימים אחרונים בכפר נחום 1717 ·
1. שבוע של התייעצות 1717 ·
2. שבוע של מנוחה 1718 ·
3. הוועידה השנייה בטבריה 1719 ·
4. מוצאי שבת בכפר נחום 1719 ·
5. בוקר יום ראשון רב המאורעות 172 · 0
6. משפחתו של ישוע מגיעה 1721 ·

7. מנוסה מבוהלת 172
155. מנוסה דרך צפון הגליל 172 3
1. למה רָגשו גויים? 172 5
2. האוונגליסטים בכורזים 172 5
3. בקיסריה-פיליפי 172 6
4. בדרך לפיניקי 172 7
5. הדרשה על הדת האמיתית 172 8
6. הדרשה השנייה על הדת 172 8
156. השהות בצור ובצידון 173 0
1. האישה הסורית 173 4
2. מלמדים בצידון 173 4
3. המסע במעלה החוף 173 5
4. בצוֹר 173 6
5. ישוע מלמד בצור 173 7
6. החזרה מפיניקי 1741 7
157. בקיסריה-פיליפי 174 3
1. גובה המס של המקדש 174 3
2. בבית צידה-יוליאס 174 4
3. הודאתו של פטרוס 174 5
4. השיחה על אודות המלכות 174 6
5. המושג החדש 174 8
6. אחר הצהריים הבא 174 8
7. הפגישה עם אנדראס 175 0
158. הר ההִשְׁתַנוּת 175 2
1. ההשתנות 175 2
2. בירידה מן ההר 175 4
3. משמעותה של ההשתנות 175 2

4. הנער האפילפטי · 175
5. ישוע מרפא את הנער · 175
6. בגינה של סלזוס · 1757
7. מחאתו של פטרוס · 175
8. בביתו של פטרוס · 175
159. המסע בערי הדקפוליס · 176
1. הדרשה על הסליחה · 176
2. המטיף המוזר · 176
3. ההנחיה למורים ולמאמינים · 176
4. השיחה עם נתנאל · 176
5. טיבה החיובי של דת ישוע · 176
6. החזרה למגדן · 1771
160. רוֹדָן מאלכסנדריה · 177
1. הפילוסופיה היוונית של רודן · 177
2. אמנות החיים · 1775
3. כוחות המשיכה של הבשלות · 1777
4. האיזון שבבשלות · 177
5. דת האידיאל · 178
161. המשך הדיונים עם רודן · 178
1. אישיותו של האל · 178
2. טיבו האלוהי של ישוע · 178
3. דעתו האנושית ודעתו האלוהית של ישוע · 178
162. בחגיגות חג הסוכות · 178
1. הסכנות שבביקור בירושלים · 178
2. ההרצאה הראשונה במקדש · 179
3. האישה שנפלה לניאוף · 179
4. חג הסוכות · 179

5. הדרשה על אור העולם 179 · 3
6. הדרשה על מי החיים 179 · 4
7. הדרשה על חירות רוחנית 179 · 5
8. הביקור אצל מרתה ומרים 179 · 6
9. בבית לחם עם אבנר 179 · 7
163. הסמכת השבעים במגדן 180 · 8
1. הסמכתם של השבעים 180 · 0
2. הצעיר העשיר ואחרים 180 · 0
3. הדיון על העושר 180 · 1
4. הפרידה מן השבעים 180 · 3
5. העברת המחנה לפֵלָה 180 · 4
6. שובם של השבעים 180 · 6
7. הכנות למשימה האחרונה 180 · 6
164. בחג החנוכה 180 · 8
1. הסיפור על השומרוני הטוב 180 · 9
2. בירושלים 181 · 0
3. ריפוי הקבצן העיוור 1811 · 9
4. יאשיהו בפני הסנהדרין 181 · 3
5. לימוד במרפסת שלמה 181 · 5
165. תחילת המשימה בפראה 1817 · 1817
1. במחנה בפלה 181 · 8
2. הדרשה על הרועה הטוב 181 · 9
3. הדרשה בשבת בפלה 182 · 1
4. חלוקת הירושה 182 · 3
5. שיחות עם השליחים על העושר 182 · 4
6. תשובה לשאלתו של פטרוס
166. הביקור האחרון בצפון פראה

1. הפרושים ברגבה 182
2. עשרת המצורעים 182
3. הדרשה בג׳רש 182
4. השיעור על התאונות 182
5. הקהילה בפילדלפיה 183
167. הביקור בפילדלפיה 183
1. ארוחת הבוקר עם הפרושים 183
2. משל ארוחת הערב הגדולה 183
3. האישה חלשת הרוח 183
4. המסר מבית עניא 183
5. בדרך לבית עניא 183
6. הברכה לילדים הקטנים 183
7. השיחות על אודות מלאכיות 184
168. תחייתו של אלעזר מן המתים 184
1. בקבר אלעזר 184
2. תחייתו מן המתים של אלעזר 184
3. כינוס הסנהדרין 184
4. המענה לתפילה 184
5. מה עלה בגורלו של אלעזר 184
169. שיעורים אחרונים בפלה 185
1. משל הבן האבוד 185
2. המשל על אודות המשרת הפיקח 185
3. העשיר והקבצן 185
4. האב ומלכותו 185
170. מלכות השמים 185
1. מושגים על אודות מלכות השמים 185

2. מושג המלכות של ישוע · 185
3. באשר לצדיקות · 185
4. תורת ישוע על אודות המלכות · 186
5. רעיונות מאוחרים יותר של המלכות · 186
171. בדרך לירושלים · 186
1. היציאה מפלה · 186
2. על גודל המחיר · 186
3. המסע בפראה · 187
4. מלמדים בבית רמתה · 187
5. האיש העיוור ביריחו · 187
6. הביקור אצל זַכַּי · 187
7. "בדרכו של ישוע" · 187
8. משל הכיכרות · 187
172. עולים לירושלים · 187
1. שבת בבית עניא · 187
2. יום ראשון בבוקר עם השליחים · 188
3. היציאה לירושלים · 188
4. הביקור בסביבות המקדש · 188
5. הגישה של השליחים · 188
173. יום שני בירושלים · 188
1. טיהור המקדש · 188
2. קריאת תיגר על סמכות המאסטר · 189
3. המשל על שני הבנים · 189
4. המשל על אודות האדון הנעדר · 189
5. משל משתה החתונה · 189
174. בוקר יום שלישי במקדש

1. מחילה אלוהית 189 · 7
2. שאלות של מנהיגי היהודים 189 · 8
3. הצדוקים והתחייה מן המתים 189 · 9
4. הדיבֵּר הגדול 190 · 0
5. היוונים המבקשים 190 · 1
175. הדרשה האחרונה במקדש 190 · 2
1. הדרשה 190 · 5
2. מעמדם של יהודים יחידים 190 · 5
3. פגישתה הגורלית של הסנהדרין 190 · 9
4. המצב בירושלים 190 · 9
176. יום שלישי בערב בהר הזיתים 191 · 0
1. חורבן ירושלים 191 · 2
2. הגעתו השנייה של המאסטר 191 · 2
3. דיון מאוחר יותר במחנה 191 · 4
4. שובו של מיכאל 191 · 6
177. יום רביעי, יום המנוחה 191 · 8
1. יום אחד לבד עם אלוהים 192 · 0
2. החיים המוקדמים בבית 192 · 0
3. אותו היום במחנה 192 · 1
4. יהודה והכוהנים הראשיים 192 · 3
5. שעת החברה האחרונה 192 · 4
178. יום אחרון במחנה 192 · 7
1. הדרשה על היות בנים ועל אזרחות 192 · 9
2. לאחר ארוחת הצהריים 193 · 2
3. בדרך לארוחת הערב

179. הסעודה האחרונה · 1934
1. התשוקה להעדפה · 1936
2. תחילת הסעודה · 1936
3. רחיצת רגלי השליחים · 1937
4. מילים אחרונות לבוגד · 1938
5. קביעת סעודת ההיזכרות · 1940
180. דרשת הפרידה · 1941
1. המצווה החדשה 4
2. הגפן והשריגים · 1944
3. היריבות בעולם · 1945
4. הסייע המובטח · 1946
5. רוח האמת · 1948
6. ההכרח לעזוב · 1951
181. הזהרות והתראות אחרונות · 1953
1. מילות נחמה אחרונות · 1953
2. התראות פרידה אישיות · 1955
182. בגת שמנים · 1963
1. התפילה הקבוצתית האחרונה · 1963
2. השעה האחרונה לפני הבגידה · 1966
3. לבד בגת שמנים · 1968
183. הבגידה בישוע ומעצרו · 1971
1. רצון האב · 1971
2. יהודה בעיר · 1972
3. מעצרו של המאסטר · 1973
4. דיון בבית הבד · 1975
5. בדרך לארמון הכוהן הגדול · 1977
184. לפני בית הדין של הסנהדרין

1. החקירה על-ידי חנן · 197
2. פטרוס בחצר · 198
3. לפני בית הדין של חברי הסנהדרין · 198
4. שעת ההשפלה · 198
5. הישיבה השנייה של בית הדין · 198
185. המשפט בפני פילטוס · 198
1. פונטיוס פילטוס · 198
2. ישוע מופיע לפני פילטוס · 198
3. החקירה הפרטית של פילטוס · 199
4. ישוע לפני הורדוס · 199
5. ישוע שב אל פילטוס · 199
6. פנייתו האחרונה של פילטוס · 199
7. החקירה האחרונה של פילטוס · 199
8. כניעתו הטראגית של פילטוס · 199
186. ממש לפני הצליבה · 199
1. סופו של יהודה איש-קריות · 199
2. גישתו של המאסטר · 199
3. דוד זבדיה המהימן · 200
4. הכנות לצליבה · 200
5. הקשר בין מותו של ישוע לבין חג הפסח · 200
187. הצליבה · 200
1. בדרך לגולגותא · 200
2. הצליבה · 200
3. אלה אשר חזו בצליבה · 6
4. הגנב על הצלב · 6

5. השעה האחרונה על הצלב · 200 · 8
6. לאחר הצליבה · 200 · 8
188. הזמן בקבר · 201 · 0
1. קבורתו של ישוע · 201 · 1
2. אבטחת הקבר · 201 · 2
3. במהלך יום השבת · 201 · 2
4. משמעות המוות על הצלב · 201 · 4
5. שיעורים מן הצלב · 201 · 6
189. תחיית המתים · 201 · 7
1. המעבר המורונטי · 202 · 0
2. גופו החומרי של ישוע · 202 · 0
3. תחיית המתים של סוף עידן · 202 · 2
4. גילוי הקבר הריק · 202 · 4
5. פטרוס ויוחנן בקבר · 202 · 5
190. הופעותיו המורונטיות של ישוע · 202 · 7
1. מבשרי התחייה · 202 · 9
2. הופעתו של ישוע בבית עניא · 202 · 9
3. בביתו של יוסף · 203 · 1
4. הופעה לעיני היוונים · 203 · 3
5. ההליכה עם שני האחים · 203 · 3
191. ההופעות לעיני השליחים ולעיני מנהיגים אחרים · 203 · 4
1. ההופעה לעיני פטרוס · 203 · 7
2. ההופעה הראשונה לעיני השליחים · 204 · 9
3. עם היצורים המורונטיים · 204 · 0

4. ההופעה העשירית (בפילדלפיה) · 204 · 0
5. ההופעה השנייה לעיני השליחים · 204 · 1
6. ההופעה באלכסנדריה · 204 · 2
192. ההופעות בגליל · 204 · 4
1. ההופעה ליד האגם · 204 · 5
2. שיחות עם צמדי השליחים · 204 · 5
3. על ההר שעליו הם הוסמכו · 204 · 7
4. האסיפה על חוף האגם · 205 · 0
193. ההופעות האחרונות וההרקעה · 205 · 0
1. ההופעה בשיחָר · 205 · 2
2. ההופעה בפיניקיה · 205 · 3
3. ההופעה האחרונה בירושלים · 205 · 4
4. הסיבות לנפילתו של יהודה · 205 · 5
5. הרקעתו של המאסטר · 205 · 5
6. פטרוס מכנס פגישה · 205 · 7
194. מתת רוח האמת · 205 · 7
1. דרשת פנטקוסט · 206 · 9
2. החשיבות של חג השבועות · 206 · 0
3. מה אירע בחג השבועות · 206 · 0
4. ראשית הכנסייה הנוצרית · 206 · 2
195. לאחר פנטקוסט · 206 · 6
1. השפעת היוונים · 206 · 9
2. ההשפעה הרומית · 207 · 1
3. תחת האימפריה הרומית · 207 · 2
4. ימי הביניים באירופה · 207 · 3
5. הבעיה המודרנית · 207 · 4
6. חומרנות · 207 · 5

7. פגיעותה של התומרנות · 207
8. הטוטליטריאניזם החילוני · 208
9. הבעיה של הנצרות · 208
10. העתיד · 208
196. האמונה של ישוע · 208
1. ישוע – האדם · 209
2. הדת של ישוע · 209
3. עליונותה של הדת · 209

הספר של אורנטיה

>> תוכן הספר | חלקים | חלק I <<

הקדמה

(1.1) 0:0.1 בדעתם של בני התמותה של אוּרַנְטִיָה - וזהו שמו של עולמכם - קיים בלבול רב באשר למשמעותם של מונחים כדוגמת הָאֵל, אלוהות ואלוהיות. בני האנוש שרויים עדיין בבלבול ובחוסר וודאות בנוגע לטיב מערכות היחסים בין האישיויות האלוהיות המתוארות באמצעות מונחים אלה. על כן, בשל הדלות ההמשגתית, המלווה בבלבול רעיוני כה גדול, הונחיתי להכין גילוי דעת מקדים זה, כהסבר למשמעויות שאותן יש לייחס לסמלים מילוליים מסוימים, כפי שהם עשויים להופיע בהמשך מסמכים אלה, שאותם הוסמך סגל מגלי האמת של אוֹרוֹנְטוֹן לתרגם לשפה האנגלית של אוּרַנְטִיָה.

(1.2) 0:0.2 הצגתם של מושגים מורחבים ושל אמת מתקדמת, במסגרת מאמצינו להרחיב את התודעה הקוסמית ואת התפיסה הרוחנית, נתקלת בקושי רב בשל האילוץ החל עלינו להשתמש בשפת עולם מוגבלת. אולם ההרשאה שאותה קיבלנו דוחקת בנו שלא לחסוך במאמצים בעת שאנו מעבירים את המשמעויות שעלינו למסור באמצעות הסמלים המילוליים של השפה האנגלית. הונחינו, אם כן, להציג מונחים חדשים אך ורק כאשר אין בנמצא מונח מתאים בשפה האנגלית לתיאור המושג המוצג, ויהיה זה אף מונח חלקי או לוקה במידה כזו או אחרת של חסר או של עיוות משמעות.

(1.3) 0:0.3 בתקווה לאפשר הבנה ולמנוע בלבול בקרב כל בן תמותה העשוי לקרוא במסמכים הללו, אנו רואים לנכון להציג, במסגרת גילוי דעת מקדמי זה, מִתאר כללי של המשמעויות שאותן יש לצרף למילים מסוימות המשמשות בשפה האנגלית לכינויי האלוהות, וכן למושגים נלווים הנוגעים לדברים, למשמעויות ולערכים של מציאות אוניברסאלית.

(1.4) 0:0.4 אולם, בבואנו לנסח הקדמה זו, העוסקת בהגדרות ובמוגבלותם של מונחים, שומה עלינו להטרים בהסבר על אופן השימוש במונחים כפי שייעשה במצגות שתבואנה בהמשך. לפיכך, הקדמה זו אינה מהווה גילוי דעת שלם בזכות עצמו, אלא רק מדריך מקיף המיועד לסייע לאלה שיקראו את המסמכים המצורפים על אודות האלוהות ועל אודות יקום היקומים, מסמכים אשר נוסחו על ידי ועדה מאוֹרווֹנְטוֹן שנשלחה לאורנטיה לשם מטרה זו.

(1.5) 0:0.5 עולמכם, אוּרַנְטְיָה, הינו אחד מני עולמות מיושבים דומים רבים שמהם מורכב היקום המקומי של **נֵבָאדוֹן**. יקום זה, יחד עם יצירות דומות לו, מרכיב את יְקוּם-הָעַל של **אוֹרווֹנְטוֹן**, אשר מבירתו, **אוּוֶרְסָה**, מגיעה ועדתנו. אורוונטון הינו אחד משבעת יקומי העל האֲבוֹלוּצְיוֹנְיים של זמן ומרחב, אשר מקיפים את היצירה האלוהית המושלמת, היא הַאוֹנָה - היקום המרכזי אשר מעולם לא החל ולעולם לא יסתיים. בליבו של יקום נצחי ומרכזי זה, מצוי האי הַנַּיָח של פָּרַדִיס, מרכזו הגיאוגרפי של האינסוף ומקום משכנו של האל הנצחי.

(1.6) 0:0.6 לרוב, אנו מכנים בשם **הַיְקוּם הַמַּקִיף** את שבעת יקומי העל האבולוציוניים בנוסף ליקום האלוהי המרכזי; יקומים שהינם בעת הזו יצירות מאורגנות ומיושבות. כל אלה הם חלק מִיְקוּם **הָאָב**, הכולל אף את היקומים הבלתי מיושבים, אך הַמְּנֻיָּדִים בחלל החיצון.

I. אלוהות ואלוהיות

(2.1) 0:1.1 יקום היקומים מציג מופעי פעילות אלוהית במגוון רמות של מציאויות קוסמיות, משמעויות דעת וערכים רוחניים, אולם, כל הַסְּעָדִים הללו - אישיים ושאינם כאלה - מתואמים באופן אלוהי.

(2.2) 0:1.2 אלוהות היא ברת אישיות כְּאֵל; היא קדם-אישיותית ועל-אישיותית בדרכים שאינן ניתנות להבנה מלאה על ידי האדם. אלוהות מתאפיינת בתכונה של אחדות - ממשית או

פּוֹטֶנְצִיָאלִית - בכל הרמות העל-חומריות של המציאות; תכונה מאחדת זו מובנת באופן המיטבי על ידי יצורים כאלוהיות.

(2.3) 0:1.3 אלוהות פועלת ברמות האישיותית, הקדם-אישיותית והעל-אישיותית.

אלוהות כוללת מסוגלת לפעול בשבע הרמות הבאות:

(2.4) 0:1.4 1. **סטאטית** - אלוהות מוכלת בעַצְמָהּ וקיימת-לעַצְמָהּ.

(2.5) 0:1.5 2. **פוטנציאלית** - אלוהות בעלת רצון-עצמי ותכלית-עצמית.

(2.6) 0:1.6 3. **אסוציאטיבית** - אלוהות בעלת אישיות-עצמית ואחווה אלוהיותית.

(2.7) 0:1.7 4. **יוצרת** - אלוהות החולקת את עַצְמָהּ והמגלה את עַצְמָהּ באופן אלוהיותי.

(2.8) 0:1.8 5. **אבולוציונית** - אלוהות מתרחבת בעַצְמָהּ אשר מזדהה עם הברואים.

(2.9) 0:1.9 6. **עילאית** -אלוהות אשר חווה את עַצְמָהּ ואשר מאחדת את הבוראים והברואים. אלוהות אשר פועלת ברמת ההזדהות הראשונה עם הברואים בדמות שולטי-העל בזמן-מרחב של היקום המקיף, והמכונה לעיתים האלוהות העילאית.

(2.10) 0:1.10 7. **מְרַבִּית** - אלוהות אשר משליכה את דמות עצמה ומתעלה מעל הזמן-מרחב. אלוהות כל-יכולה, כל-יודעת ונוכחת בכל. אלוהות אשר פועלת ברמה השנייה של ביטוי אלוהִיותי מְאַחֵד, בדמות שולטי-העל המוחלטוֹפִיים היעילים התומכים ביקום האב. בהשוואה לסעד של האלוהוּיוֹת ליקום המקיף, הפעילוּת המוחלטוֹפִית ביקום האב שקולה לשליטת-על אוניברסאלית ולתמיכת-על, אשר מכונה לעיתים האלוהות המְרַבִּית.

(2.11) 0:1.11 הרמה הסופית של המציאות מתאפיינת בחיי ברואים ובמגבלות זמן-מרחב. אפשר שמציאויות סופיות תהיינה חסרות סוף, אך הן תמיד בנות התחלה – שהרי הן נבראות. רמת האלוהות העילאית עשויה להיתפס כפעולה ביחס לקיומים סופיים.

(2.12) 0:1.12 הרמה המוחלטוֹפִית של המציאות מתאפיינת בבריות ובדברים שאין להם התחלה או סוף, וכן בהתעלות מעל זמן ומרחב. מוחלטוֹפִיים אינם נבראים; הם התְמַמֵּשׁוּ לְבַסּוֹף - הם פשוט הינם. רמת האלוהות המרבית מצביעה על פעולה ביחס למציאויות

מוחלטוֹפִיוֹת. כאשר מתרחשת התעלות מעל זמן ומרחב בכל חלק שהוא של יקום האב, תופעה מוחלטוֹפִית מסוג זה הינה פעולתה של האלוהות המרבית.

(2.13) 0:1.13 הרמה המוחלטת הינה חסרת התחלה, סוף, זמן או מרחב. לשם דוגמא: בפרדיס, זמן ומרחב אינם קיימים; סטאטוס הזמן-מרחב של פרדיס הינו מוחלט. רמה זו מושגת, באופן קִיוּמִי, על ידי השילוש, על ידי אלוהויות פרדיס, אך רמה שלישית זו של ביטוי אלוהי מְאַחֵד אינה מְאֻחֶדֶת במלואה באופן התנסותי. כל אימת ובכל מקום ואופן שבו פועלת הרמה המוחלטת של האלוהות, באים לידי ביטוי ערכים ומשמעויות פרדיס-מוחלטים.

(3.1) 0:1.14 אלוהות עשויה להיות קיומית; כדוגמת הבן הנצחי; התנסותית, כדוגמת ההוויה הַעֶלְיוֹנָה; אָסוֹצִיָאטִיבִית, כדוגמת הָאֵל בַּעַל שֶׁבַע הַפָּנִים; בלתי מתפצלת, כדוגמת שילוש פרדיס.

(3.2) 0:1.15 אלוהות הינה המקור לכל מה שהוא אלוהי. אלוהות מאופיינת תמיד באלוהיות, אולם לא כל מה שהוא אלוהי הינו בהכרח אלוהות; וזאת אף-על-פי שהוא יהיה מתואם עם אלוהות, וישאף לעבר איחוד עם אלוהות ברמה כזו או אחרת - רוחנית, דַּעַתִית או אישית.

(3.3) 0:1.16 אלוהיות הינה האיכות האופיינית, הַמְּאַחֶדֶת והַמְּתָאֶמֶת של אלוהות.

(3.4) 0:1.17 יצורים מסוגלים לתפוס אלוהיות כאמת, כיופי וכטוב; אלוהיות תּוֹאֶמֶת ברמה האישיותית את האהבה, החמלה והסעד; והיא מתגלה ברמה הלא-אישית כצדק, עוצמה וריבונות.

(3.5) 0:1.18 אלוהיות עשויה להיות מושלמת - שְׁלֵמָה - כפי שהיא ברמה הקיומית וברמת הבורא של מושלמות פרדיס; היא עשויה להיות לקויה, כפי שהיא ברמה ההתנסותית וברמת הברואים של אבולוציית הזמן-מרחב; והיא אף עשויה להיות יחסית, כלומר שאינה מושלמת ואינה לקויה, כפי שהיא ברמות מסוימות של מערכות יחסים קיומיות-התנסותיות בהַאוֹנָה.

(3.6) 0:1.19 כאשר ננסה להגות במושלמות בכל המופעים והצורות היחסיות שלה, נפגוש שבעה טיפוסים מתקבלים על הדעת:

(3.7) 0:1.20 1. מושלמות מוחלטת בכל ההיבטים.

(3.8) 0:1.21 2. מושלמות מוחלטת במופעים אחדים ויחסית בכל ההיבטים האחרים.

(3.9) 0:1.22 3. היבטים של מושלמות מוחלטת, יחסית ולקויה במגוון התאגדויות.

(3.10) 0:1.23 4. מושלמות מוחלטת בהיבטים מסוימים ולקויה בכל שאר ההיבטים.

(3.11) 0:1.24 5. מושלמות מוחלטת בלא כיוון, ומושלמות יחסית בכל ההתגשמויות.

(3.12) 0:1.25 6. מושלמות מוחלטת בלא מופע, מושלמות יחסית במופעים מסוימים ולקויה באחרים.

(3.13) 0:1.26 7. מושלמות מוחלטת בלא תכונה, ומושלמות לקויה בכולן.

II. האל

(3.14) 0:2.1 יצורים מתפתחים בני תמותה חווים דחף בלתי ניתן לעצירה לייצג בסמלים את מושגיהם הסופיים על אודות האל. מודעותו של אדם על אודות חובתו המוסרית, וכן האידיאליזם הרוחני שלו, מייצגים רמה ערכית - מציאות התנסותית - אשר קשה לתארה בסמלים.

(3.15) 0:2.2 תודעה קוסמית גוררת הכרה בְּמַנְיַע רִאשׁוֹנִי, בַּמציאות הבלתי נגרמת האחת והיחידה. האל, האב האוניברסאלי, פועל בשלוש רמות אלוהות-אישיות של ערך תַּת-אֵינְסוֹפִי וביטוי אלוהותי יחסי:

(3.16) 0:2.3 1. **קֶדֶם-אִישִׁיוּתִית** - כדוגמת הסעד של רסיסי האב, ובהם מְכַוְּנֵנִי מַחְשָׁבָה.

(3.17) 0:2.4 2. **אישיותית** - כבדוגמת הניסיון האבולוציוני של יצורים ברואים ומִתְרַבִּים.

(3.18) 0:2.5 3. **עַל-אִישִׁיוּתִית** - כבדוגמת קיימויות שֶׁהִתְמַמְּשׁוּ לְבַסּוֹף של הוויות

מוחלטופיות ונלוות מסוימות.

(3.19) 0:2.6 האל הוא סמל מילולי המציין את כלל ביטויי האישיות של האלוהות. המונח דורש הגדרה שונה עבור כל רמת פעולה אישית של האלוהות, ומחויב בהגדרה מחדש בתוך כל אחת מרמות אלה, הואיל ומונח זה עשוי לציין את ביטויי האישיות המְתָאֲמִים והכפיפים המגוונים של האלוהות, כדוגמת הבנים הבוראים של פרדיס - אבות היקומים המקומיים.

(4.1) 0:2.7 המונח 'האל', כפי שאנו עושים בו שימוש, עשוי להיות מובן על פי:

(4.2) 0:2.8 **ציון** - כבדוגמת האל האב.

(4.3) 0:2.9 **הקֶשר** - כפי שנעשה בו שימוש בדיון על רמת אלוהות מסוימת או התאגדות שלה. באם מתעורר ספק באשר לפירוש המדויק של המילה 'האל', מומלץ לייחס אותה לאישיות של האב האוניברסאלי.

(4.4) 0:2.10 המונח 'האל' תמיד מציין אישיות. אלוהות עשויה להתייחס, או לא להתייחס, לאישיויות אלוהיות.

(4.5) 0:2.11 במסמכים אלה, נעשה השימוש במילה 'האל' במשמעויות הבאות:

(4.6) 0:2.12 1. **האל האב** - בּוֹרֵא, מְפַקֵחַ ומקיים. האב האוניברסאלי, אִישִׁיוּת הָאלוהות הָרִאשׁוֹנָה.

(4.7) 0:2.13 2. **האל הבן** - בורא מְתאם, רוּחַ מְפַקֵחַ וּמְנַהֵלָן רוּחָנִי. הבן הנצחי, אִישִׁיוּת הָאלוהות הַשְׁנִיָה.

(4.8) 0:2.14 3. **הָאֵל הָרוּחַ** - פּוֹעֵל אָחוּד, סוֹכֵם אוניברסאלי ונוֹתֵן הַדַעַת. הָרוּחַ הָאֵינסוֹפִית, אִישִׁיוּת הָאלוהות הַשְׁלִישִׁית.

(4.9) 0:2.15 4. **הָאֵל הָעֶלְיוֹן** - האל המְמַמֵּשׁ או המתפתח של זמן ומרחב. אלוהות אישית אשר מגשימה אָסוֹצְיָאטִיבִית את ההישג הזמן-מרחבי ההתנסותי של זהות ברוּא-בּוֹרא. הַהֲוָיָה

הַעֶלְיוֹנָה חווה באופן אישי את ההישג של אלוהות אחודה בדמותו של האל המתפתח וההתנסותי של ברואי הזמן והמרחב האבולוציוניים.

(4.10) 0:2.16 5. **הָאֵל בַּעַל שֶׁבַע הַפָּנִים** - אישיות האלוהות בכל מקום שהיא פועלת למעשה בזמן ובמרחב. אלוהיות פָּרַדִיס האישיות ועמיתיהן הבוראים הפועלים בתוך גבולות היקום המרכזי וּמֵעֵבֶר לו, וההוֹפְכִים לְעוצמה-אִישִׁיוּתִית, כהֲוָיָה הַעֶלְיוֹנָה ברמה הראשונה של בריות הַהִתְגַּלּוּת של האלוהות המְאַחֶדֶת בזמן ובמרחב. רמה זו של היקום המקיף הינה התחום של אישיוּיוֹת פרדיס היורדות בסְמוּךְ הדדי לַהַרְקָעָה הַזְמַן-מֶרְחָבִית של היצורים האבולוציוניים.

(4.11) 0:2.17 6. **הָאֵל הַמְּרַכֵּי** - האל הַמִּתְמַמֵּשׁ לְבַסּוֹף של זמן-על ושל התעלות מעל המרחב. הרמה ההתנסותית השנייה של הִתְגַּלְמוּת אלוהות מְאַחֶדֶת. הָאֵל הַמְּרַכֵּי מרמז על הישג התגשמותם של הערכים המְסוּנְתָּזִים המוחלטופיים-על-אישיותיים, שהתעלו מעל הזמן-מרחב, שהתממשו לבסוף-חווייתית, ושהינם מתואמים ברמות בריאה סופיות של מציאות האלוהות.

(4.12) 0:2.18 7. **הָאֵל הַמוּחלָט** - האל המְתַנַסֶּה של ההתעלות מעל ערכים על-אישיים ושל משמעויות אלוהיות; כעת קיוּמִי כאלוהות המוחלטת. זוהי הרמה השלישית של התרחבות וביטוי אלוהוּתיים ומְאַחדים. ברמה על-יצירתית זו, האלוהות חווה את מיצוי הפוטנציאל אשר ניתן להפכו לאישיותי, פוגשת מושלמות באלוהיות, ועוברת התרוקנות של קיבולת ההתגלות-עצמית לרמות עוקבות ומתקדמות של הפיכה לאישיות. בשלב זה האלוהות פוגשת את המוחלט הבִלְתִי מוגבל, מסיגה את גבולו וחווה עימו זהות.

III. הַמָּקוֹר וְהַמֶּרְכָּז הָרִאשׁוֹן

(4.13) 0:3.1 המציאות הכוללת והאינסופית הינה קיומית בשבע דרגות וכשבעה מוחלטים מְתָאֲמִים:

(5.1) 0:3.2 1. הַמָּקוֹר וְהַמֶּרְכָּז הָרִאשׁוֹן.

(5.2) 0:3.3 2. הַמָּקוֹר וְהַמֶּרְכָּז הַשֵּׁנִי.

(5.3) 0:3.4 3. הַמָּקוֹר וְהַמֶּרְכָּז הַשְּׁלִישִׁי.

(5.4) 0:3.5 4. האי של פָּרַדִיס.

(5.5) 0:3.6 5. הַמוחלט הַאלוהי.

(5.6) 0:3.7 6. הַמוחלט הַאוּנִיבֶרְסָאלִי.

(5.7) 0:3.8 7. הַמוחלט הַבִּלְתִּי מוגדר.

(5.8) 0:3.9 האל, כמָקוֹר וְכַמֶּרְכָּזהָרִאשׁוֹן, הינו קדמון ביחס למציאות בכללותה - ללא סייג. הַמָּקוֹר וְהַמֶּרְכָּז הָרִאשׁוֹן הינו אינסופי ונצחי, ולפיכך מוגבל או מותנה רק באופן רצוני.

(5.9) 0:3.10 האל - האב האוניברסאלי - הינו האישיות של המקור והמרכז הראשון, וככזה הוא מקיים יחסים אישיים של שליטה אינסופית בכל המקורות והמרכזים הכפיפים והמְתוּאָמִים האחרים. שליטה זו הינה אישית ואינסופית ב**פוטנציה**, אף-על-פי שלמעשה אפשר שלא תופעל לעולם, הודות למושלמות הפעולה של האישיויות, המקורות והמרכזים הכפיפים והמְתוּאָמִים.

(5.10) 0:3.11 המקור והמרכז הראשון הינו, אפוא, קדמון בכל תחום ותחום: האלוהי ושאינו אלוהי, האישי ושאינו אישי, הממשי או הפוטנציאלי, הסופי או האינסופי. לא קיים דבר או הוויה, ויהיו אלה יחסיים או סופיים, שאינם מתייחסים, ישירות או בעקיפין, לעליונותו של המקור והמרכז הראשון ושאינם תלויים בו.

(5.11) 0:3.12 המקור והמרכז הראשון מתייחס ליקום באופנים הבאים:

(5.12) 0:3.13 1. כוחות הכבידה של היקומים החומריים מתכנסים למרכז הכבידה של פרדִיס התחתון. ובדיוק משום כך, קבוע לנצח המיקום הגיאוגרפי של אישיותו ביחס מוחלט למרכז הכוח-אנרגיה של מישור פרדיס התחתון, או החומרי. אולם האישיות המוחלטת של האלוהות מתקיימת במישור העליון, הרוחני, של פרדִיס.

(5.13) 0:3.14 2. כוחות הדעת מתכנסים לעבר הרוח האינסופית; הדעת הקוסמית המפוצלת וְהֶפְרֵשִׁית לִשְׁבַע רוּחוֹת הָאָב; הדעת של העליון מִתְמַמֶּשֶׁת עוֹבְדָתִית כחוויית זמן-מרחב במָאגְ'סְטוֹן.

(5.14) 0:3.15 3. כוחות הרוח של היקום מתכנסים אל הבן הנצחי.

(5.15) 0:3.16 4. הקיבולת הבלתי מוגבלת לפעולת האלוהות שוכנת במוחלט הָאלוהי.

(5.16) 0:3.17 5. הקיבולת הבלתי מוגבלת לתגובה אינסופית מתקיימת בַּמוחלט הַבְּלְתִּי מוגדר.

(5.17) 0:3.18 6. שני המוחלטים - המוגדר והַבְּלְתִּי מוגדר - מתואמים ומאוחדים על ידי הַמוחלט הָאוּנִיבֶרְסָאלִי ובו.

(5.18) 0:3.19 7. פוטנציאל האישיות של בן תמותה אבולוציוני מוסרי, או של כל הוויה מוסרית אחרת, מְמֻרְכָּז באישיותו של האב האוניברסאלי.

(5.19) 0:3.20 המציאות, כפי שהיא נתפסת על ידי בריות סופיות, הינה חלקית, יחסית ומעורפלת. מציאות האלוהות המרבית, שאותה בריות אבולוציוניות סופיות מסוגלות לתפוס באופן מלא, נתפסת במסגרת ההוויה העליונה. אף-על-פי-כן, קיימות מציאויות נצחיות קודמות; מציאויות על-סופיות הקודמות לְאלוהות עליונה זו של בריות הזמן-מרחב האבולוציוניות. בניסיון לתאר את טיבה ואת מקורה של מציאות אוניברסאלית, ועל מנת להעביר את הדברים הללו ברמתה של הדעת הסופית, אנו נאלצים להשתמש בטכניקת ההסקה של זמן-מרחב. בהתאם לכך, עלינו להציג מאורעות סימולטניים של הנצח כמאורעות עוקבים.

(6.1) 0:3.21 מנקודת מבטו של יצור זמן-מרחב, המקור והבידול של המציאות עשוי להיראות כך: ה'אֲנִי הוּא' הנצחי והאינסופי שחרר את האלוהות מכבלי האינסוף הַבְּלְתִּי מוגדר, תוך שימוש ברצון החופשי הטבוע בו. הפרדה זו מהאינסוף הבלתי מוגדר היא שיצרה את המתח המוחלט האלוהי הראשון. מתח זה של בידול אינסופי נפתר על ידי הַמוחלט הָאוּנִיבֶרְסָאלִי, הפועל על מנת לאחד ולתאם את האינסופיות הדינאמית של האלוהות הכוללת, וכן את האינסוֹפיות הסטאטית של הַמוחלט הַבְּלְתִּי מוגדר.

(6.2) 0:3.22 בפעולה מקורית זו השיג ה'אֲנִי הוּא' התיאורטי מימוש של אישיות על ידי הפיכתו לאב הנצחי של הבן המקורי, בה בעת שהפך למקור הנצחי של אי פרדיס. בקיום בו זמני עם הבידול של הבן מהאב, ובנוכחות פרדיס, הופיעו האישיות של הרוח האינסופית והיקום המרכזי של הָאוֹנָה. עם הופעתם של הבן הנצחי ושל הרוח האינסופית, קרי קיום בו

זמני של אלוהות אישיותית, חמק האב, כאישיות, מהתפזרותו הבלתי נמנעת ברחבי פוטנציאל האלוהות הכוללת. ומאז, בעוד גוברת והולכת התממשותה של האלוהות ההתנסותית ברמות האלוהיות של העליונות, המְרַבִּיות והמוחלטֵת, ממלא האב את כל פוטנציאל האלוהות רק בסימוּךְ של שילוש עם שתי האלוהויות השוות לו.

(6.3) 0:3.23 המושג של 'אֲנִי הוּא' מהווה ויתור פילוסופי שאותו אנו מעניקים לדעת הסופית של האדם, המוגבלת בזמן והכבולה למרחב, מהטעם של נמנעוּת ההבנה של ברייה את הקיומים הנצחיים - מציאויות ומערכות יחסים ללא התחלה וללא סוף. עבור ברייה הזמן-מרחב, כל דבר מוכרח שתהיה לו התחלה, למעט הַאֶחָד לְלֹא סִבָּה - סיבתן הקדמונית של הסיבות כולן. לפיכך, אנו ממשיגים ערך פילוסופי זה כ'אֲנִי הוּא', ובה בעת מנחים את כל הבריות להבין כי הבן הנצחי והרוח האינסופית הינם נצחיים במשותף עם ה'אֲנִי הוּא'; במילים אחרות, מעולם לא התקיים זמן שבו ה'אֲנִי הוּא' לא היה **האב** של הבן, ועימו, של הרוח.

(6.4) 0:3.24 מושג **האינסוף** משמש לציון המלאוּת - הסופיוּת - המשתמעת מקדמוניות המקור והמרכז הראשון. ה'אֲנִי הוּא' **התיאורטי** הינו הרחבה של פילוסופיית "אינסופיוּת הרצון" עבור הברייה, אולם למעשה האינסוף הינו רמת-ערך **ממשית** המייצגת את משמעות-הנצח המועצמת של האינסופיות האמיתית של רצונו החופשי האבסולוטי הבלתי כבול של האב האוניברסאלי. מושג זה מכונה לעיתים בכינוי האב-האינסוף.

(6.5) 0:3.25 מרבית הבלבול שאותו חווים כל סדרי הבריות, מן הנמוכים ביותר ועד לגבוהים שבהם, במאמציהם לגלות את האב-האינסוף, מקורו במגבלות יכולת הבנתם. עליונותו המוחלטת של האב האוניברסאלי אינה גלויה ברמות תת-אינסופיות; לפיכך, אך סביר כי רק הבן הנצחי והרוח האינסופית מכירים אל נכון את האב כאינסוף; עבור כל יתר האישיויות רעיון זה מהווה תרגיל באמונה.

IV. מציאות אוניברסאלית

(6.6) 0:4.1 המציאות מתממשת באופנים משתנים ברמות שונות של היקום; המציאות מקורה ברצונו האינסופי של האב האוניברסאלי ובאמצעותו; המציאות ניתנת להבנה באמצעות שלושה שלבים עיקריים ובמספר רב של רמות מימוש שונות ביקום:

(6.7) 0:4.2 1. **מציאות אִי-אלוהית** משתרעת מתחומי האנרגיה של הלֹא-אִישִׁי ועד למרחבי המציאות של הערכים שאינם ניתנים להפיכה לאישיות של הקיום האוניברסאלי, ואף עד לנוכחותו של הַמוחלט הַבִּלְתִּי מוגדר.

(7.1) 0:4.3 2. **המציאות האלוהית** כוללת את כל פוטנציאל האלוהות האינסופי, המשתרע על פני כל תחום האישיות, מן הנמוך ביותר והסופי ועד למרומם ביותר והאינסופי, וכך מקיפה את כל התחום של הניתן להיפיך לְאִישִׁיוּת, ואף מעבר לכך - עד לנוכחות של הַמוחלט הַאלוהי עצמו.

(7.2) 0:4.4 3. **מציאות סִימוּכִית-הֶדָדִית.** המציאות האוניברסאלית הינה לכאורה אלוהית או אי-אלוהית, אולם בעבור בריות תת-אלוהיות מתקיים תחום רחב של מציאות סִימוּכִית-הֶדָדִית בפוטנציה וּבְהִתְמַמְּשׁוּת; מציאות זו אינה קלה לזיהוי. חלק גדול ממציאות מְתuאֶמֶת זו נכלל בתחומיו של הַמוחלט הַאוּנִיבֶרְסָאלִי.

(7.3) 0:4.5 זה הינו הרעיון הקדמון של המציאות המקורית: האב מאתחל את המציאות ומתחזק אותה. **הדיפרנציאלים** הקדמונים של המציאות הינם האלוהי והאי-אלוהי - המוחלט האלוהי והמוחלט הבלתי מוגבל. **מערכת היחסים** הקדמונית הינה המתח המתקיים ביניהם. מתח אלוהותי זה, שאותחל על ידי האב, נפתר באופן מושלם על ידי המוחלט האוניברסאלי ומונצח בדמותו.

(7.4) 0:4.6 מנקודת המבט של זמן ומרחב, המציאות ניתנת להמשך חלוקה כמפורט מטה:

(7.5) 0:4.7 1. **ממשית ופוטנציאלית.** מציאויות המתקיימות במלאות של ביטוי, לעומת מציאויות המכילות יכולת סמויה לצמיחה. הבן הנצחי הינו מציאות רוחנית מוחלטת; בן תמותה הינו, במידה מרובה, פוטנציאל רוחני בלתי ממומש.

(7.6) 0:4.8 2. **מוחלטת ותת-מוחלטת.** מציאויות מוחלטות הינן קיימויות נצחיות. מציאויות תת-מוחלטות מושלכות בשתי רמות: מוחלטוֹפִיוֹת - מציאויות יחסיות הן ביחס לזמן

והן ביחס לנצח; וסופיות - מציאויות אשר מושלכות במרחב ומתממשות בזמן.

0:4.9 (7.7) 3. **קיומית והתנסותית.** אלוהות פרדיס הנה קיומית, אולם העליון והמרבי המגיחים הינם התנסותיים.

0:4.10 (7.8) 4. **אישית ולא-אישית.** התרחבותה של האלוהות, ביטויה של האישיות, וכן האבולוציה של היקום, מותנות כולן לעולמים בפעולת הרצון החופשי של האב, אשר לנצח הפריד בין המשמעויות של הדעת, הרוח והאישיות, הממשיות והפוטנציאליות, הַמְמוּרְכָּזוֹת בבן הנצחי, לבין אותם הדברים הַמְמוּרְכָּזִים והטבועים באי פרדיס.

0:4.11 (7.9) פַּרַדִיס הינו מונח הכולל את המוקדים המוחלטים, האישיים ושאינם אישיים, של כל רמות המציאות האוניברסאלית. המונח פרדיס, המסויג כהלכה, עשוי לרמז על צורת מציאות אחת, או לחלופין על כל צורות המציאות, האלוהות, האישיות והאנרגיה - הרוחנית, הדעתית או החומרית. בכל הנוגע לערכים, משמעויות וקיום בפועל, כל הצורות והאופנים הללו חולקים את פרדיס כמקום המוצא, הפעולה והיעד.

0:4.12 (7.10) **האי של פרדיס** — המונח פרדיס, שאינו סויג באופן כלשהו, הינו המוחלט של שליטת המקור והמרכז הראשון בכבידה החומרית. פרדיס, בהיותו הדבר הנייח היחיד בכל יקום היקומים, ניצב ללא ניע. קיים אתר אוניברסאלי לאי של פרדיס, אך לא קיים עבורו מיקום בחלל. אי נצחי זה הינו מקורם בפועל של היקומים הפיזיים - עבר, הווה ועתיד. אי האור הגרעיני מקורו באלוהות, אך הוא עצמו איננו אלוהות; אף היצירות החומריות אינן מהוות חלק מהאלוהות; הן הינן תוצאתה.

0:4.13 (7.11) פרדיס אינו בורא; הוא הינו מפקח ייחודי המבקר פעולות אוניברסאליות רבות; מפקח במידה רבה יותר מאשר מגיב. ברחבי יקומי החומר, משפיע פרדיס על ההתנהגות ועל התגובות של כל הבריות אשר להן נגיעה בכוח, אנרגיה ועוצמה, אולם פרדיס עצמו הינו ייחודי, בלעדי ומבודד מכלל היקומים. פרדיס אינו מייצג דבר ודבר אינו מייצג את פרדיס. הוא איננו כוח ואיננו נוכחות; הוא פשוט **פרדיס**.

V. מציאויות אישיותיות

(8.1) 0:5.1 אישיות הינה רמה של מציאות אלוהית הנעה בטווח שמהרמה האנושית בת התמותה והאמצעיונית, בהפעלה גבוהה יותר של הדעת בפוּלְטָן ובבינה, דרך הרמה המורונטית והרמה הרוחנית, ועד להשגת הסטאטוס הסופי של האישיות. זוהי ההרקעה האבולוציונית של בני תמותה ושל יצורים דומים להם, ואולם ביקום קיימים סדרי אישיות רבים אחרים.

(8.2) 0:5.2 המציאות כפופה להתרחבות אוניברסאלית; האישיות נתונה בגיוון אינסופי; ולשתיהן קיימת האפשרות להיות מתואמות עם האלוהות ומיוצבות באופן נצחי בלתי מוגבל כמעט. בעוד שטווח המטמורפוזה של המציאות הלא-אישית הוא בהחלט מוגבל, אין אנו מכירים מגבלות כלשהן להתפתחותן המדורגת של מציאויות אישיותיות.

(8.3) 0:5.3 ברמות התנסותיות מושגות, כל סדרי האישיות וערכיה הינם סימוכיים ואף יְצִירָתִיִים במשותף. אפילו האל ובן תמותה עשויים להתקיים בצוותא באישיות מאוחדת, כפי שמדגים באופן כה מעודן הסטאטוס הנוכחי של הַמָּשִׁיחַ מִיכָאֵל - בן האדם ובן האל.

(8.4) 0:5.4 כלל סדרי האישיות ושלביה התת-אינסופיים הינם יְצִירָתִיִים במשותף באופן פוטנציאלי, וניתנים להשגה באופן סימוכי. הקדם-אישיותי, האישיותי והעל-אישיותי, מקושרים יחדיו על ידי הפוטנציאל המשותף לכדי הישג מְתָאֵם, מימוש מדורג ויכולת לִיְצִירָתִיוּת במשותף. אולם, לעולם לא יותמר במישרין הלא-אישי לאישי. אישיות לעולם אינה ספונטאנית; זוהי מתנתו של אב פרדיס. האישיות נוספת עַל גַּבֵּי אנרגיה והינה סימוכית אך ורק למערכות אנרגיה חיות; זהות עשויה להיות סימוכית אף עבור תבניות אנרגיה שאינן חיות.

(8.5) 0:5.5 האב האוניברסאלי הינו סוד מציאותיות האישיות, מַתָּת האישיות וְיִעוּדָהּ. הבן הנצחי הינו האישיות המוחלטת, סודן של האנרגיה הרוחנית, הרוחות המורונטיות והרוחות המושלמות. הַפּוֹעֵל הֶאָחוּד הינו אישיות הרוח-דעת, מקור התבונה, ההיגיון והדעת

האוניברסאלית. אולם אי פרדיס הוא לא-אישיותי וחוץ-רוחני, בהיותו מהות הגוף האוניברסאלי, המקור והמרכז של החומר הפיזי, ותבנית האב המוחלטת למציאות החומרית האוניברסאלית.

(8.6) 0:5.6 האיכויות הללו של המציאות האוניברסאלית מתגשמות בחוויה האנושית של שוכני אוּרַנְטִיָה ברמות הבאות:

(8.7) 0:5.7 1. **גוף.** האורגניזם החומרי או הפיזי של האדם. המנגנון האלקטרו-כימי החי ממוצא ומטבע חייתי.

(8.8) 0:5.8 2. **דעת.** המנגנון החושב, הקולט והמרגיש של האורגניזם האנושי. החוויה המודעת והלא-מודעת הכוללת. החוכמה המתחברת לחיי הרגש המתעלים באמצעותם של הפוּלְחָן ושל הבינה לרמת הרוח.

(8.9) 0:5.9 3. **רוח.** הרוח האלוהית השוכנת בדעתו של האדם - מְכַוְונֵן הַמַחְשָׁבָה. רוח אֲלְמוֹתִית זו הינה קדם-אישיותית – היא איננה אישיות, אף כי היא מיועדת להפוך לחלק מאישיותו של בן התמותה השורד.

(8.10) 0:5.10 4. **נשמה.** נשמתו של האדם הינה רכישה התנסותית. כאשר בוחרת ברייה בת תמותה "לעשות את רצון אבינו שבשמיים", הופכת הרוח השוכנת בה לאביה של **מציאות חדשה** בחוויה האנושית. הדעת החומרית בת התמותה הינה האם של המציאות שמופיעה. מהותה של מציאות חדשה זו אינה חומרית ואינה רוחנית – היא **מורונטית.** זוהי הנשמה האלמותית בהופעתה, אשר עתידה לשרוד את המוות ולהתחיל בתהליך ההרקעה לעבר פרדיס.

(9.1) 0:5.11 **אישיות.** האישיות של האדם בן התמותה אינה הגוף, הדעת או הרוח; אף אינה הנשמה. האישיות הינה המציאות הבלתי משתנה היחידה בחווייתה המשתנה תמידית של הברייה, והיא המאחדת את כל ההיבטים הסימוכיים של האינדיבידואליות. האישיות מהווה את המתת הייחודי שאותו מעניק האב האוניברסאלי לאנרגיות החיות והסימוכיות של חומר, דעת ורוח, והיא שורדת עם הישרדותה של הנשמה המורונטית.

(9.2) 0:5.12 'מוֹרוֹנְטִיָה' הינו מונח המציין את רמת הִתָּווּך הנרחבת שבין החומרי לבין הרוחני. הוא עשוי לציין מציאויות אישיות ומציאויות לא-אישיות, אנרגיות חיות ושאינן חיות. הַשְׁתִי של מורונטיה הוא רוחני; הָעֵרֶב של מורונטיה הוא פיזי.

VI. אנרגיה ותבנית

(9.3) 0:6.1 אנו מכנים 'אישי' כל דבר ודבר אשר מגיב למעגל האישיות של האב. אנו מכנים 'רוח' כל דבר ודבר אשר מגיב למעגל הרוח של הבן. כל דבר אשר מגיב למעגל הדעת של הפועל האחוד, אנו מכנים 'דעת'. דעת כתכונה של הרוח האינסופית - דעת על כל שלביה. כל דבר אשר מגיב למעגל החומר-כבידה המתמרכז בתחתית פרדיס, אנו מכנים 'חומר' - אנרגיה-חומר על כל מצביה המטמורפוזיים.

(9.4) 0:6.2 ב'אנרגיה' אנחנו משתמשים כמונח כוללני שאותו אנו מחילים על תחומי הרוח, הדעת והחומר. **כוח** משמש אף הוא באופן נרחב. **עוצמה,** על פי רוב, מוגבלת בהתייחסותה לציון הרמה האלקטרונית של חומר, כלומר, לחומר המגיב לכבידה הליניארית ביקום המקיף. עוצמה אף משמשת לציון ריבונות. אין ביכולתנו לשמור כאן על ההגדרות המקובלות שלכם לכוח, אנרגיה ועוצמה. זאת משום ששפתכם כה חסרה, עד שאנו נאלצים לייחס למונחים הללו משמעויות מרובות.

(9.5) 0:6.3 **אנרגיה פיזית** היא מונח המציין את כלל הצורות והשלבים של תנועה, פעולה ופוטנציאל שהינם בעלי מופע.

(9.6) 0:6.4 בדיון על מופעי האנרגיה הפיזית, אנו עושים בדרך כלל שימוש במונחים כוח קוסמי, אֶנֶרְגְיָה מְגִיחָה ועוצמת היקום. על-פי-רוב, מונחים אלה משמשים באופנים הבאים:

(9.7) 0:6.5 1. **כוח קוסמי** כולל את כל צורות האנרגיה הנגזרות מהמוחלט הַבְלְתִי מוגדר, אך עדיין אינן מגיבות לכבידה של פרדיס.

(9.8) 0:6.6 2. **אֶנֶרְגְיָה מְגִיחָה** כוללת את כל צורות האנרגיות אשר מגיבות לכבידה של פרדיס, אך עדיין אינן מגיבות לכבידה מקומית או לכבידה ליניארית. זוהי הרמה הפְּרָה-אלקטרונית של אנרגיה-חומר.

(9.9) 0:6.7 3. **עוצמת היקום** כוללת את כל צורות האנרגיה המגיבות במישרין לכבידה לינארית, ובנוסף מגיבות גם לכבידה של פרדיס. זוהי הרמה האלקטרונית של אנרגיה-חומר ושל כל ההתפתחויות העוקבות שלה.

(9.10) 0:6.8 **דעת** היא תופעה המרמזת על נוכחות ופעולה של **סעד חי** בנוסף למגוון מערכות אנרגטיות; והדבר נכון עבור כל רמות התבונה. באישיות, הדעת מתווכת לעולם בין החומר לבין הרוח; לפיכך, מואר היקום בשלושה סוגים של אור: אור חומרי, אור התּוֹבָנָה ואוֹרִיּוּת הרוּחַ.

(10.1) 0:6.9 **אור** - אוֹרִיּוּת הרוּחַ - היא סמל מילולי, אופן דיבור, המעיד על ההתגלמות האופיינית של האישיות בקרב בריות רוחניות מסדרים מגוונים. נביעת אוריות זו אינה קשורה כהוא זה לתובנה אינטלקטואלית או להתגשמויות אור חומריות.

(10.2) 0:6.10 תבנית עשויה להיות מושלכת כאנרגיה רוחנית, דעתית, חומרית, או כשילוב כלשהו של סוגי אנרגיה אלו. היא עשויה לְחַדֵּר אישיויות, זהויות, הוויות, או חומר שאינו חי. אולם תבנית הינה תבנית באשר היא; רק **עותקים** משוכפלים.

(10.3) 0:6.11 תבנית עשויה לעצב אנרגיה, אך היא איננה שולטת בה. הכבידה היא היחידה השולטת באנרגיה-חומר. לא החלל ולא התבנית מגיבים לכבידה, אך אין מתקיימים כל יחסים בין חלל לתבנית; החלל איננו תבנית ואף אינו תבנית פוטנציאלית. תבנית הינה תצורת מציאות אשר שילמה את מלוא חוֹבָהּ לכבידה; **המציאות** של כל תבנית מורכבת מהאנרגיות, מהדעת, מהרוח או ממַרכיבי החומר שלה.

(10.4) 0:6.12 לעומת ההיבט **הכוללני** של אנרגיה ושל אישיות, התבנית מציגה את ההיבט **האינדיבידואלי שלהן**. צורות אישיות או זהות הינן תבניות המהוות פועל יוצא של אנרגיה (פיזית, רוחנית, או דעתית), אך הן אינן טבועות בתוכה. ניתן לייחס את האיכות של אנרגיה,

או של אישיות, הגורמת לתבנית להופיע, לאל - לאלוהות - למתת העוצמה של פרדיס או לקיומן בצוותא של אישיות ושל עוצמה.

(10.5) 0:6.13 התבנית הינה תוכנית-על שממנה נעשים עותקים. פרדיס הנצחי מהווה את התבנית המוחלטת; הבן הנצחי הינו תבניתה של האישיות; האב האוניברסאלי הינו אביהם-מולידם של השניים. אולם פרדיס אינו מעניק תבנית, ואילו הבן אינו יכול להעניק אישיות.

VII. ההוויה הַעֶלְיוֹנָה

(10.6) 0:7.1 בכל הנוגע למערכות יחסים נצחיות, מנגנון האלוהות של יקום האב הוא כפול פנים. האל האב, האל הבן והאל הרוח הינם נצחיים - הם הוויות קיומיות - בעוד שהאל העליון, האל המרבי והאל המוחלט, הינם אישיויות אלוהות של העידנים שלאחר-האוונה, אשר **מִתְמַמְּשׁוֹת** בסְפֵּרוֹת הזמן-מרחב ובסְפֵּרוֹת המצויות בהִתְעַלּוּת מֵעַל זְמַן-מֶרְחָב ומתקיימות בהתרחבות אבולוציונית ביקום האב. אישיויות אלוהות מִתְמַמְּשׁוֹת אלה הינן נצחיות לעתיד החל מהרגע שבו הן רוכשות עוצמה-אִישִׁיוּתִית ביקומים הצומחים, זאת באמצעות טכניקת ההתממשות החווייתית של הפוטנציאלים הסימוכיים-יצירתיים של אלוהויות פרדיס הנצחיות.

(10.7) 0:7.2 לפיכך, האלוהות הינה בעלת נוכחות כפולה:

(10.8) 0:7.3 1. **קיומית** - הוויות בעלות קיום נצחי, עבר, הווה ועתיד.

(10.9) 0:7.4 2. **התנסותית** - הוויות אשר מתממשות בהווה שלאחר-האוונה, אך לקיומן אין סוף בעתיד הנצחי.

(10.10) 0:7.5 האב, הבן והרוח הינם קיומיים - קיומיים למעשה (אף כי כל פוטנציאל הוא ככל הנראה חווייתי). העליון והמרבי הינם התנסותיים לחלוטין. המוחלט האלוהי הינו חווייתי בהתממשות, אך קיומי באופן פוטנציאלי. מהותה של האלוהות הינה נצחית, אך רק שלוש

האישיויות המקוריות של האלוהות הינן נצחיות ללא כל סייג. עבור כל האישיויות האלוהות האחרות קיים מקור, אך ייעודן הינו נצחי.

0:7.6 (10.11) כעת, משהצליח האב לבטא את עצמו באופן קיומי בבן וברוח, הוא משיג ביטוי עצמי חווייתי ברמות אלוהות שעד כה היו לא-אישיות וסמויות, כאל העליון, האל המרבי והאל המוחלט. אלוהויות חווייתיות אלה אינן קיימות במלואן כעת אלא נמצאות בתהליך של התממשות.

0:7.7 (11.1) **האל העליון** בהאוונה הינו ההשתקפות הרוחנית האישית של אלוהות פרדיס המשולשת. מערכת יחסים סימוכית זו מתרחבת כעת כלפי חוץ באופן יצירתי באל בעל שבע הפנים, וכן מסונתזת ביקום המקיף בעוצמה החווייתית של הַעֶלְיוֹן הַכֹּל יָכוֹל. כך, אלוהות פרדיס, הקיומית כשלוש אישיויות, מתפתחת חווייתית בשני שלבים של עליונות, כאשר שני שלבים אלה מתאחדים ברכישת עוצמה-אִישִׁיוּתִית לכדי אדון אחד, ההוויה העליונה.

0:7.8 (11.2) האב האוניברסאלי משיג שחרור מרצון מחבלי האינסוף ומאזיקי הנצח באמצעות טכניקת השילוש, ההפיכה המשולשת לאישיות של אלוהות. אפילו כעת מתפתחת ההוויה העליונה כאיחוד אישיותי תת-נצחי של מופע האלוהות בעל שבע ההיבטים במגזרי הזמן-מרחב של היקום המקיף.

0:7.9 (11.3) **ההוויה העליונה** אינה יוצר ישיר – למעט היותה אבי מָאגֶ'סְטוֹן – אלא המתאם המסנתז את כל פעילויות הברואים והבוראים ביקום. ההוויה העליונה, המתממשת כעת ביקומים האבולוציוניים, הינה האלוהות המתאמת והמסנתזת את האלוהיות הזמן-מרחבית, כלומר, את אלוהות פרדיס המשולשת בסימוך חווייתי עם הַבּוֹרְאִים הַעֶלְיוֹנִים של זמן ומרחב. לכשתתממש לבסוף, תהא אלוהות אבולוציונית זו מיזוגו הנצחי של הסופי עם האינסופי - האיחוד הנצחי והבלתי ניתן להפרדה של עוצמה חווייתית ושל אישיות רוחנית.

0:7.10 (11.4) המציאות הסופית הכוללת של זמן-מרחב, תחת הדחף המנחה של ההוויה העליונה המתפתחת, מעורבת בניוד, בהרקעה תמידית ובאיחוד החותר למושלמות (סינתזת עוצמה-אִישִׁיוּתִית) של כל דרגות וערכי המציאות הסופית; זאת בסימוך לדרגות שונות של

מציאות פרדיס, ועל מנת לצאת בהמשך לניסיון העפלה אל הרמות המוחלטופיות של השגת המצב הַעַל-ברואִי.

VIII. הָאֵל בעל שבע הפנים

0:8.1 (11.5) על מנת לכפר על המצב הסופי של היצורים ולפצות על מגבלות תפיסם, הניח האב האוניברסאלי עבור הבריות האבולוציוניות את היסוד לגישה בעלת שבעת ההיבטים לאלוהות:

0:8.2 (11.6) 1. הַבָּנִים הבוֹרְאִים שֶׁל פָּרַדִיס.

0:8.3 (11.7) 2. עַתִיקֵי הַיוֹמִין.

0:8.4 (11.8) 3. שֶׁבַע רוּחוֹת הָאָב.

0:8.5 (11.9) 4. ההוויה הַעֶלְיוֹנָה.

0:8.6 (11.10) 5. הָאֵל הָרוּחַ.

0:8.7 (11.11) 6. הָאֵל הַבֵּן.

0:8.8 (11.12) 7. הָאֵל הָאָב.

0:8.9 (11.13) הַפִּיכָה מְשׁוּבָּעַת זו של אלוהות לְאִישִׁיוּת בזמן ובמרחב, ואף בשבעת יקומי-העל, מאפשרת לבן התמותה להשיג את נוכחותו של האל, שהינו רוח. עבור בריות הזמן-מרחב, העשויות לִרְכּוֹשׁ לעיתים עוצמה-אִישִׁיוּתִית בהוויה העליונה, אלוהות מְשׁוּבָּעַת זו הינה האלוהות הפונקציונאלית של הבריות האבולוציוניות ביחס לקריירת הַהַרְקָעָה לְפָּרַדִיס. נתיבת-גילוי חווייתית כזו של ידיעת האל, מתחילה בהכרה באלוהיות של הבנים הבוראים של היקום המקומי, ומרקיעה דרך עתיקי היומין של יקומי-העל, ודרך האישיות של אחת מִשֶׁבַע

רוּחוֹת הָאָב, עד להשגת הגילוי וההכרה של האישיות האלוהית של האב האוניברסאלי בפרדיס.

(12.1) 0:8.10 היקום המקיף הינו תחום האלוהות של המשולש הכולל את שְׁלוּשׁ הָעֶלְיוֹנוּת, הָאֵל הַמְּשׁוּבָּע וההוויה העליונה. האל העליון מצוי בשילוש פרדיס באופן פוטנציאלי, וממנו נובעות אישיותו ותכונותיו הרוחניות; אולם כעת הוא מתממש בבנים הבוראים, בעתיקי היומין וברוחות האב, שמהם נובעת עוצמתו ככל יכול ביחס ליקומי העל של הזמן והמרחב. מופע עוצמה זה של האל המידי עבור היצורים האבולוציוניים מתפתח בפועל בזמן-מרחב בעת ובעונה אחת עמם. הָעֶלְיוֹן הַכֹּל יָכוֹל, המתפתח ברמת הערך של הפעילויות הלא-אישיות, והאישיות הרוחנית של הָאֵל הָעֶלְיוֹן, הינם **מציאות אחת** - ההוויה העליונה.

(12.2) 0:8.11 בסימוכיות האלוהות של הָאֵל הַמְּשֻׁוּבָּע, הבנים הבוראים מספקים מנגנון שבאמצעותו הופך בן התמותה לאלמותי, והסופי זוכה להיעטף על ידי האינסוף. ההוויה העליונה מספקת את הטכניקה לניוד עוצמה-אישיותית – הסינתזה האלוהית של **כל** המאורעות הללו - ובכך מתאפשר לסופי להגיע למוחלטופי, וכמו כן, באמצעות התממשויות אפשריות עתידיות אחרות, אף לנסות ולהגיע לְמָרַבִּי. הבנים הבוראים והַסּוֹעֲדוֹת האלוהיות הסימוכיות להם, משתתפים בניוד עליון זה, אולם, ככל הנראה, עתיקי היומין ושבע רוחות האב לנצח ישמשו כְּמְנַהֲלָנִים קבועים של היקום המקיף.

(12.3) 0:8.12 פעילותו של הָאֵל בעל שבע הפנים החלה עם ארגונם של שבעת יקומי העל, וקרוב לוודאי שתמשיך ותתרחב עם תחילת התפתחות הבריאות של החלל החיצון. עם ארגון יקומים עתידיים אלה ברמות החלל הראשונה, השנייה, השלישית והרביעית, של ההתפתחות ההדרגתית, ודאי נזכה לחזות בחנוכתה של הגישה הַהִתְעַלּוּתִית והמוחלטופית לאלוהות.

IX. הָאֵל הַמְּרַבִּי

0:9.1 (12.4) כשם שההוויה העליונה מתפתחת במדורג, מתוך מתת האלוהיות הקודמת של פוטנציאל האנרגיה והאישיות הנכלל ביקום המקיף, כך הָאֵל הַמְּרַבֵּי מִתְמַמֵּשׁ לְבַסּוֹף מתוך פוטנציאל האלוהות השוכן בתחומי יקום האב אשר התעלו מעל הזמן-מרחב. התממשותה של האלוהות המרבית מרמזת על איחוד מוחלטופי של השילוש ההתנסותי הראשון, ומצביעה על התרחבות מאחדת של האלוהות ברמה השנייה של מימוש-עצמי יצירתי. הדבר מהווה מקבילה, במונחי אישיות-עוצמה, להתממשות האוניברסאלית של האלוהות ההתנסותית כמציאויות פרדיס מוחלטופיות ברמות הַהִתממשות-לבסוף של ערכי זמן-מרחב הִתְעַלּוּתִיִים. השלמתה של התפתחות התנסותית שכזו נועדה לאפשר שירות-ייעוד מְרַבֵּי לכל אותן בריות זמן-מרחביות, אשר הגיעו לרמות מוחלטופיות, דרך ההכרה המושלמת את ההוויה העליונה והודות לסעד של הָאֵל בעל שבע הפנים.

0:9.2 (12.5) **הָאֵל הַמְּרַבֵּי** מציין את האלוהות האישית, הפועלת ברמות האלוהיות של המוחלטופי ובמרחבי היקום העל-זמניים, וכן ברמות ההתעלות מעל המרחב. המרבי הינו התממשות על-עליונה של האלוהות. העליון הינו איחוד השילוש הנתפס על ידי בריות סופיות, ואילו המרבי הינו איחוד שילוש פרדיס הנתפס על ידי בריות מוחלטופיות.

0:9.3 (13.1) באמצעות מנגנון האלוהות המתפתחת, עוסק האב האוניברסאלי **במעשה** המופלא והמדהים של מיקוד האישיות וניוד עוצמת ערכי המציאות האלוהית של הסופי, המוחלטופי ואף המוחלט, ברמות-המשמעות האוניברסאליות התואמות.

0:9.4 (13.2) שלוש אלוהויות פרדיס הראשונות - האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית - הינן נִצָּחִיּוֹת-עֶבֶר ותושלמנה בנצח העתידי על ידי ההתממשות ההתנסותית של האלוהויות האבולוציוניות הסימוכיות - הָאֵל הָעֶלְיוֹן, הָאֵל הַמְּרַבֵּי ואפשר שאף הָאֵל הַמוחלט.

0:9.5 (13.3) הָאֵל הָעֶלְיוֹן והָאֵל הַמְּרַבֵּי, המתפתחים כעת ביקומים ההתנסותיים, אינם קיומיים - אין הם נצחֵי-עבר אלא רק נצחֵי-עתיד; נִצָּחִים מותני זמן-מרחב ומותני-התעלות. הם הינם אלוהויות בעלות איכויות עליונות, מרביות, ואף עליונות-מרביות, אשר חוו מקור אוניברסאלי היסטורי. אף כי לעולם לא יהיה להם סוף, יש התחלה לאישיותם. הם אכן פרי

ההתממשות של פוטנציאלי אלוהות נצחיים ואינסופיים, אולם הם עצמם אינם נצחיים או אינסופיים באופן בלתי מוגבל.

X. הָאֵל הַמוחלט

0:10.1 (13.4) רבות מתכונות המציאות הנצחית של הִמוחלט של הָאלוהות אינן ניתנות להסבר מלא לדעת הסופית הזמן-מרחבית, אף כי ההתממשות של הָאֵל הַמוחלט תהיה תוצאת איחודו של השילוש ההתנסותי השני, הַשִּׁלּוּשׁ הַמוחלט. תהא זו ההגשמה ההתנסותית של אלוהיות מוחלטת, האיחוד של משמעויות מוחלטות ברמות מוחלטות. אולם, אין בידינו ודאות לכך שכל הערכים המוחלטים יכַללו, שכן מעולם לא נמסר לנו שהמוחלט המוגדר שקול לאינסופי. ייעודים על-מרביים מעורבים במשמעויות המוחלטות והרוחניות האינסופיות, ומבלעדי שתי מציאויות בלתי מושגות אלה לא נוכל לבסס ערכים מוחלטים.

0:10.2 (13.5) אֵל הַמוחלט הינו יעד ההשגה של כל הבריות העל-מוחלטופיות, אולם הפוטנציאל של העוצמה ושל האישיות הטמון במוחלט של הָאלוהות חורג מתפיסתנו, כך שאנו מהססים לדון במציאויות אשר עד כה הורחקו מהתממשות התנסותית.

XI. שלושת המוחלטים

0:11.1 (13.6) כאשר כוננה המחשבה המשותפת של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי – בפעולתה באמצעות אֵל הַפְּעוּלָה – את היקום האלוהי המרכזי, המשיך האב את ביטוי מחשבתו במילתו של הבן ובפעולת הפועל האחוד שלהם, על ידי כך שבידל את נוכחותו בהאוונה מהפוטנציאלים של האינסוף. וכך, נותרים פוטנציאלים אינסופיים אלה חבויים בחלל המוחלט הַבְלְתִּי מוגבל, ואפופים באופן אלוהי במוחלט של הָאלוהות, בעוד האב האוניברסאלי

והבן הנצחי הופכים אחד בפעולתו של הַמוחלט הַאוּנִיבֶרְסָאלִי, האיחוד-אינסוף הסמוי של אב פרדיס.

0:11.2 (13.7) הן הפוטנציה של הכוח הקוסמי והן זו של הכוח הרוחני, מצויות בתהליך מדורג של מימוש ושל התגלות, כאשר ההעשרה של כל מציאות מתבצעת על ידי צמיחה התנסותית, וכן דרך המִתְאָם של ההתנסותי עם הקיומי באמצעות הַמוחלט הַאוּנִיבֶרְסָאלִי. בזכות הנוכחות המאזנת של הַמוחלט הַאוּנִיבֶרְסָאלִי, מגשים המקור והמרכז הראשון הרחבה של עוצמה התנסותית, נהנה מהזדהות עם ברואיו האבולוציוניים, ומשיג התרחבות של אלוהות התנסותית ברמות של העליונות, המרביות והמוחלטות.

0:11.3 (14.1) כאשר הִמוחלט של הָאלוהות והַמוחלט הַבִלְתִי מוגדר אינם ניתנים להפרדה מלאה, הנחת פעולתם המשולבת, או נוכחותם המִתואֶמֶת, הינה האופן שבו מצוינת פעולת הַמוחלט הַאוּנִיבֶרְסָאלִי .

0:11.4 (14.2) **1.** נראה כי **הִמוחלט של הָאלוהות** הוא המפעיל הכֹּל יָכוֹל, בעוד שהַמוחלט הַבִלְתִי מוגדר נראה כמָמַכֵּן הכל-יעיל – המאוחד באופן עליון ומתואם באופן מרבי – של יקום היקומים, ואף של יקומים על גבי יקומים אשר נבראו, שעודם נבראים ושעתידים להיברא.

0:11.5 (14.3) הִמוחלט של הָאלוהות אינו יכול להגיב באופן תת-מוחלט למצב כלשהוא ביקום, או לכל הפחות הוא אינו עושה כן. נראה כי כל תגובה של מוחלט זה, לכל מצב נתון, ניתנת במונחים של רווחת הבריאה כולה ורווחת כל הדברים וההוויות, וזאת, לא רק במצב קיומה הנוכחי, אלא בהתחשב בכל אינסוף האפשרויות הכלולות בנצח העתיד.

0:11.6 (14.4) הִמוחלט של הָאלוהות הינו אותו פוטנציאל אשר הוּבְדַל מהמציאות האינסופית הכוללת, על פי רצונו החופשי של האב האוניברסאלי, ובתוכו מתקיימות כל הפעילויות האלוהיות - קיומיות והתנסותיות כאחת. זהו הַמוחלט **הַמוגדר**, בניגוד למוחלט

הַבְלִתִי מוגדר; ואילו הַמוחלט הָאוּנִיבֶרְסָאלִי מהווה תוסף-על לשניהם, בהכילו את כל הפוטנציאל המוחלט.

(14.5) 0:11.7 2. הַמוחלט הַבְלִתִי מוגדר הוא לא-אישי, חוץ-אלוהי ובלתי-אלוהותי. לפיכך, הַמוחלט הַבְלִתִי מוגדר הוא משולל אישיות, אלוהיות וזכויות בורא כלשהן. לא עובדה ולא אמת, לא ניסיון ולא התגלות, לא פילוסופיה ולא מוחלטופיות, מסוגלות לחדור את טיבו ואת דמותו של מוחלט נטול הגדרה אוניברסאלית זה.

(14.6) 0:11.8 יובהר כי הַמוחלט הַבְלִתִי מוגדר הינו **מציאות חיובית** המְחָדֶרֶת את היקום המקיף, והוא משתרע, ככל הנראה, באותה נוכחות-חלל אל תחומי החלל העצומים – המצויים מעבר לתחומי החלל של שבעת יקומי העל – שבהם מתרחשות פעילויות כוח ואבולוציה טרום-חומרית. הַמוחלט הַבְלִתִי מוגדר אינו בגדר שלילת תפיסה פילוסופית בלבד, המתבססת על התפלפלויות מטאפיזיות בנוגע לאוניברסאליות, עֶלְיוֹנוּת ואדנות של הבלתי מותנה ושל הבלתי מוגדר, אלא הינו שליטת-על יקום חיוביות באינסוף; שליטת-על זו אינה מוגבלת בזמן-מרחב, אך היא בהחלט מותנית בנוכחותם של חיים, דעת, רוח ואישיות, וכן בתגובות-רצונו והנחיותיו התכליתיות של שילוש פרדיס.

(14.7) 0:11.9 הננו משוכנעים כי הַמוחלט הַבְלִתִי מוגדר איננו בגדר השפעה בלתי-מובחנת ומְחָדֶרֶת-כל, אשר ניתן להשוותה לתפיסות הפנתיאיסטיות של המטאפיזיקה או להיפותזה המדעית הקדומה של האֶתֶר. הַמוחלט הַבְלִתִי מוגדר אינו מוגבל בכוחו, והוא מותנה באלוהות, אך איננו מבחינים הבחנה מלאה בטיב היחס של מוחלט זה למציאויות הרוחניות ביקומים.

(14.8) 0:11.10 3. מבחינה לוגית, אנו מסיקים כי **הַמוחלט הָאוּנִיבֶרְסָאלִי** היה בלתי נמנע כאשר הבדיל האב האוניברסאלי, מרצונו החופשי, את המציאויות לשהינן אלוהיות בערכיהן ולשאינן אלוהיות - לכאלה הניתנות להפיכה לאישיות ולאחרות שלא. הַמוחלט הָאוּנִיבֶרְסָלִי הינו מופע האלוהות המרמז על פתרון המתח שנוצר בפעולת הרצון החופשי, אשר הבדילה את המציאות האוניברסאלית, והוא מְתַפְקֵד כמְתָאֵם הסימוכי של הסכימות הכוללות של הפוטנציאלים הקיומיים.

(15.1) 0:11.11 מתח הנוכחות של הַמוחלט הַאוּנִיבֶרְסָאלִי מעיד על ההתאמה המפצה על הפער שבין המציאות האלוהותית למציאות שאיננה כזו. פער זה טבוע בהפרדה שבין הדינמיות של אלוהות בעלת רצון חופשי והסטאטיות של האינסוף הבלתי מוגדר.

(15.2) 0:11.12 זכרו תמיד: האינסוף הפוטנציאלי הינו מוחלט ובלתי-נפרד מהנצח. אינסוף ממשי בזמן אינו יכול להיות אלא חלקי, ולפיכך לא-מוחלט; וכן, אף אישיות אינסופית ממשית לא תוכל להיות מוחלטת, למעט באלוהות הבלתי מוגדרת. הפער שבין פוטנציאל האינסוף במוחלט הַבְּלִתִּי מוגדר לבין פוטנציאל האינסוף במוחלט הַאלוהי, הוא הגורם לנצחיות הַמוחלט הַאוּנִיבֶרְסָאלִי. על ידי כך מתאפשר באופן קוסמי קיומם של יקומי החומר, ובאופן רוחני - גם קיומן של אישיויות סופיות בזמן.

(15.3) 0:11.13 יכולים הסופי והאינסופי להתקיים בצוותא ביקום, רק בשל נוכחותו הסימוכית של הַמוחלט הַאוּנִיבֶרְסָאלִי, אשר מאזנת בשלמות את המתח שבין הזמן לבין נצח, בין הסופיות לבין האינסופיות, בין פוטנציאל המציאות לבין המציאות הממשית, בין פרדיס לחלל ובין האדם לאל. הַמוחלט הַאוּנִיבֶרְסָלִי מהווה, באופן סימוכי, את זיהוי האזור שבו מתקיימת מציאות אבולוציונית מתקדמת בתוך יקומי הזמן-מרחב, וכן באלה שבהתעלות מעל הזמן-מרחב, יקומים שבהם מתגשמת האלוהות התת-אינסופית.

(15.4) 0:11.14 הַמוחלט הַאוּנִיבֶרְסָאלִי הוא הפוטנציאל הסטאטי-דינאמי של האלוהות, הניתן להגשמה על ידי פעולה ברמות של הזמן ושל הנצח כערכים סופיים ומוחלטים, ואשר מכיל אפשרות לגישה קיומית-התנסותית. היבט בלתי ניתן להבנה זה של האלוהות עשוי להיות סטאטי, פוטנציאלי, או סימוכי, אך אינו התנסותי באופן יצירתי או אבולוציוני, זאת ככל שהדברים נוגעים לאישיויות התבוניות הפועלות כעת ביקום האב.

(15.5) 0:11.15 **המוחלט.** שני המוחלטים - המוגדר והבלתי מוגדר - אף כי הם עשויים לְהֵירָאוֹת לבריות הדעת כה נבדלים בפעולתם, מאוחדים בשלמות ובאלוהיות באמצעות הַמוחלט הַאוּנִיבֶרְסָאלִי ובו. לאמיתו של דבר ובהתאם להבנה הסופית, שלושת המוחלטים חד הם. אף כי הם נפרדים בשל פעולתם ברמות תת-אינסופיות, באינסוף הם הינם אחד.

0:11.16 (15.6) לעולם איננו עושים שימוש במונח מוחלט לציון שלילה או לשם הכחשה של דבר מה. אף איננו מחשיבים את הַמוחלט הַאוּנִיבֶרְסָלִי כמוגדר-עצמית, כדוגמת אלוהות לא-אישית פנתיאיסטית כזו או אחרת. ככל הנוגע לאישיות ביקום, המוחלט מוגבל בַּשילוש ונשלט בבירור על ידי האלוהות.

XII. השילושים

0:12.1 (15.7) השילוש הנצחי המקורי של פרדיס הינו קיומי וקיומו היה בלתי נמנע. שילוש זה, נטול ההתחלה, היה טמון בעובדת ההבדלה שבין האישי לבין הלא-אישי שערך האב ברצונו הבלתי מוגבל, והפך לעובדה כאשר רצונו האישי תֵּאֵם את מציאויות דואליות אלה באמצעות הדעת. השילושים שלאחר-האוונה הינם התנסותיים; והם טמונים בעובדת היצירה של שתי הרמות התת-מוחלטות והאבולוציוניות שבהן מתגשמת עוצמה-אישיותית ביקום האב.

0:12.2 (15.8) **שילוש פרדיס** - איחוד האלוהות הנצחי של האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית. שילוש זה הוא קיומי למעשה, אך כל הפוטנציאלים שלו הינם התנסותיים. לפיכך, מהווה שילוש זה את מציאות האלוהות היחידה החובקת את האינסוף, ובעטיו נוצרים ביקום המופעים של האל העליון, האל המרבי והאל המוחלט.

0:12.3 (15.9) השילושים ההתנסותיים הראשון והשני - השילושים שלאחר-האוונה – אינם יכולים להיות אינסופיים, שכן הם חובקים אלוהויות נגזרות, אלוהויות שהתפתחו באמצעות התממשות התנסותית של מציאויות, ואשר נוצרו או התממשו לבסוף על ידי שילוש פרדיס הקיומי. אינסופיות האלוהית מתעשרת תמיד, אם אינה מתרחבת, זאת הודות לסופיות ולמוחלטופיות הניסיון של הבורא ושל הברוא.

(16.1) 0:12.4 השילושים הינם אמיתות של יחסי האלוהות ועובדות של התגשמות אלוהות מְתָאֵמֶת. פעולות שילוש חובקות מציאויות אלוהותיות, ומציאויות אלוהותיות תמיד מחפשות את התגשמותן ואת מופען בהפיכה לאישיות. האל העליון, האל המרבי ואפילו האל המוחלט הינם, אפוא, בלתי נמנעים אלוהיים. שלוש אלוהויות התנסותיות אלה היוו פוטנציאל בשילוש הקיומי, שילוש פרדיס, אולם הופעתם ביקום כאישיויות עוצמה, מותנית בחלקה בעצם פעולתם ההתנסותית ביקומי האישיות והעוצמה, וכן, בחלקה, בהישגים ההתנסותיים של הבוראים ושל השילושים שלאחר-האוונה.

(16.2) 0:12.5 שני השילושים שלאחר-האוונה, השילוש ההתנסותי המרבי והשילוש המוחלט ההתנסותי, אינם מוגשמים כעת במלואם; הם מצויים בתהליך של התגשמות ביקום. ניתן לתאר סימוכי אלוהות אלה כך:

(16.3) 0:12.6 1. **השילוש המרבי**, המתפתח כעת, יכלול, בסופו של דבר, את ההוויה העליונה, את אִישִׁיוּיוֹת הַבּוֹרֵא הָעֶלְיוֹנוֹת ואת אַדְרִיכָלֵי יְקוּם הָאָב הַמוּחלטוֹפִיִים, אותם מתכנני יקום ייחודיים שאינם נכללים בגדר בוראים או נבראים. בלתי נמנע הוא כי האל המרבי ירכוש, בסופו של דבר, אישיות ועוצמה כאלוהות המהווה תוצאה של איחוד שילוש התנסותי זה בזירה המתרחבת והבלתי מגבלת כמעט של יקום האב.

(16.4) 0:12.7 2. **השילוש המוחלט** - השילוש ההתנסותי השני, המתממש כעת, יכלול את האל העליון, האל המרבי ואת מַשְׁלִים הַגּוֹרָל הָאוּנִיבֶרְסָאלִי הסמוי. שילוש זה פועל הן ברמה האישית והן ברמה העל-אישית, ומגיע אף עד לגבולותיו של הלא-אישי. איחודו האוניברסאלי של שילוש זה יהפוך את האלוהות המוחלטת [גם] להתנסותית.

(16.5) 0:12.8 בעוד שהשילוש המרבי ישלים את איחודו ההתנסותי במלואו, מסופקים אנו, לאמיתו של דבר, אם כלל קיימת אפשרות לאיחוד מלא שכזה גם עבור השילוש המוחלט. תפיסתנו את שילוש פרדיס, בכל אופן, הינה תזכורת תמידית לכך ששילוש אלוהות עשוי להשיג את מה שהוא בלתי ניתן להשגה בכל דרך אחרת; לפיכך, אנו משערים את הופעתו, במועד כלשהו, של העליון-המרבי, ואת האפשרות כי האל המוחלט יְשֻׁלַּשׁ- ממשית.

0:12.9 (16.6) בעוד שהפילוסופים של היקומים דנים בסברת **שילוש השילושים**, קרי שילוש התנסותי-קיומי אינסופי, הם אינם מסוגלים לחזות את הפיכתו לאישיות; ייתכן והוא יהיה שקול לאישיות האב האוניברסאלי ברמה המושגית של ה'אני הוא'. ללא קשר לכל האמור בזאת, שילוש פרדיס המקורי הוא אינסופי מבחינה פוטנציאלית, מכיוון שהאב האוניברסאלי הינו אינסופי בפועל.

תודות

0:12.11 (16.8) המסמכים הבאים דנים בהצגת אופיו של האב האוניברסאלי ובטיבם של עמיתיו בפרדיס. כמו כן, המסמכים מנסים לתאר את היקום המרכזי המושלם ואת שבעת יקומי העל הסובבים אותו. בתהליך הכנת המסמכים הללו, אנו מונָחִים בצו הרשאה מטעמם של שליטי יקומי העל, הקובעים כי במאמצינו להעביר את האמת ולתאם ידע הכרחי, עלינו להעדיף את התפיסות האנושיות הגבוהות ביותר הנוגעות לנושאים המוצגים. אנו מורשים לבחור בהתגלות טהורה, אך ורק כאשר המושג המוצג טרם קיבל ביטוי הולם בדעת האנושית.

0:12.12 (17.1) הגילויים הפלנטאריים הרציפים של האמת האלוהית עושים שימוש מתמיד במושגים הגבוהים ביותר של ערכים רוחניים קיימים, זאת כחלק מהתיאום החדש והמשופר של הידע הפלנטארי. לפיכך, בעת הכנת המסמכים המובאים להלן, על אודות האל ועמיתיו ביקום, בחרנו, כבסיס למסמכים הללו, יותר מאלף מושגים אנושיים המייצגים את הידע הפלנטארי הגבוה והמתקדם ביותר על אודות ערכים רוחניים ומשמעויות אוניברסאליות. בשעה שקצרה יריעתם של מושגים אנושיים אלה – שנאספו מבני תמותה יודעי-אל בעבר ובהווה - מלהציג את האמת כפי שאנו מונחים לגלותה, לא נהסס להחליפם תוך הישענות על הידע הגבוה יותר שעומד לרשותנו על אודות המציאות והאלוהיות של אלוהויות פרדיס ושל היקום המתעלה שבו הן שוכנות.

(17.2) 0:12.13 הננו מודעים לחלוטין לקשיים הכרוכים במשימתנו; אנו מכירים בעובדה שיהיה זה בלתי אפשרי לתרגם ולהעביר במלואה שפת מושגים על אודות אלוהיות ונצח, לסמליה של שפת המושגים הסופיים של הדעת האנושית. אולם, יודעים אנו גם כי בדעת האנושית שוכן רסיס של האל, וכן שרוח האמת שוכנת בנשמה האנושית; כמו כן, הננו יודעים כי כוחות רוחניים אלה חותרים לאפשר לאדם הגשמי לתפוס את מציאות הערכים הרוחניים ואת המשמעויות האוניברסאליות. אולם יותר מכל, הננו בטוחים בידיעה שרוחות אלה של נוכחות האלוהות מסוגלות לסייע לאדם לרכוש לעצמו באופן רוחני כל אמת שתורמת להעצמתה של אותה מציאות המתקדמת בהתמדה של חוויה דתית אישית - ידיעת האל.

(17.3) 0:12.14 [הוכתב על ידי יועץ אלוהי מאוּרווֹנְטוֹן, רֹאשׁ סָגֶל אִישִׁיוּיוֹת יְקוּם-הָעַל, אשר הונחה להציג באוּרָנְטִיָה את האמת על אודות אלוהויות פרדיס ועל יקום היקומים.]

הספר של אורנטיה

>> הקדמה | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 1 <<

חלק I

היקום המרכזי ויקומי העל

בחסות סגל אישיויות של יקום העל מאוורסה הפועל בסמכות עתיקי היומין של אורוונטון

מסמך 1 - האב האוניברסאלי
מסמך 2 - טבעו של האל
מסמך 3 - תכונותיו של האל
מסמך 4 - יחסו של האל ליקום
מסמך 5 - יחסו של האל ליחיד
מסמך 6 - הבן הנצחי
מסמך 7 - היחס של הבן הנצחי ליקום
מסמך 8 - הרוח האינסופית
מסמך 9 - היחס של הרוח האינסופית ליקום
מסמך 10 - שילוש פרדיס
מסמך 11 - אי פרדיס הנצחי
מסמך 12 - יקום היקומים
מסמך 13 - העולמות הקדושים של פרדיס

מסמך 14 - היקום המרכזי והאלוהי
מסמך 15 - שבעת יקומי-העל
מסמך 16 - שבע רוחות האב
מסמך 17 - שבע קבוצות הרוח העליונות
מסמך 18 - אישיויות השילוש העליונות
מסמך 19 - הַהֲוָיוֹת הַמְּתָאֲמוֹת שֶׁמְּקוֹרָן-בַּשִּׁילּוּשׁ
מסמך 20 - בְּנֵי הָאֵל שֶׁל פָּרַדִיס
מסמך 21 - הבנים הבוראים של פרדיס
מסמך 22 - בני האל ששולשו
מסמך 23 - השליחים הבודדים
מסמך 24 - האישיויות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית
מסמך 25 - קבוצות שליחי החלל
מסמך 26 - הרוחות הסועדות של היקום המרכזי
מסמך 27 - הסעד של הסופרנאפים הראשיים
מסמך 28 - רוחות סועדות של יקומי העל
מסמך 29 - מנהלי הכוח האוניברסאליים
מסמך 30 - אישיויות היקום המקיף
מסמך 31 - סגל הסוֹפיוֹנוּת

>> חלק I | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 2 <<

מסמך 1

האב האוניברסאלי

1:0.1 (21.1) האב האוניברסאלי הוא אל כל הבריאה, הוא המקור הראשון ומרכז כל הדברים והבריות. חישבו על האל בראש ובראשונה כעל יוצר, לאחר מכן כעל שליט ולבסוף כעל מקיים אינסופי. האמת על אודות האב האוניברסאלי הפציעה בשמי האנושות בשעה שפתח הנביא ואמר: "אתה, אלוהים לבדך; אין זולתך. אתה עשית את השמים ואת שמי השמים ואת כל צבאם; אתה מקיים ומושל בכולם. היקומים בידי בני האל נעשו. הבורא נוטה אור כשלמה ושמים כיריעה." רק הרעיון של האב אוניברסאלי - אל יחיד במקומם של אלים רבים - הוא שאיפשר לבני התמותה להבין את האב כבורא אלוהי וכשליט אינסופי.

1:0.2 (21.2) מערכות הכוכבים נוצרו במספרן העצום על-מנת שישמשו בסופו של דבר כמקום מושבם של סוגים שונים ורבים של בריות תבוניות; בריות אשר ביכולתן לדעת את האל, לקבל את חיבתו האלוהית ולהשיב לו אהבה. יקום היקומים הינו פרי מלאכתו של האל ומקום מושבם של מגוון ברואיו. "יהוה ברא את השמים ויצר את הארץ; יוצר הארץ ומכוננה; לא לשווא יצרה כי אם לשבת בה."

1:0.3 (21.3) העולמות המוארים כולם מכירים באב האוניברסאלי, ביוצר הנצחי ובמקיים האינסופי של כלל הבריאה, וכולם סוגדים לו. מיקומים על-גבי יקומים, יצאו היצורים הרצוניים למסעם הארוך, המסע הממושך אל עבר פָּרַדִיס; זהו המאבק המרתק של ההרפתקה הנצחית, החתירה לעבר השגת האל האב. ייעודם הטרנסצנדנטאלי של ילדי הזמן הוא למצוא

את האל הנצחי, לתפוש את המהות האלוהית ולהכיר את האב האוניברסאלי. יצורים יודעי-אל מוּנַעים בשאיפה עליונה אחת, ביצר מְאַכֵּל אחד, והוא להפוך מושלמים הם במקומם, כפי שהוא שוכן במושלמות השמימית של אישיותו בספֵּירה האוניברסאלית של הצדיקות העליונה. ומן האב האוניברסלי השוכן בנצח הגיעה המצווה העליונה, "היו שלמים אתם, כשם ששלם אנוכי." מזה עידן ועידנים נושאים שליחי פרדיס את המסר השמימי הזה אל כל היקומים באהבה ובחסד, ואפילו אל יצורים נחותים אשר מקורם בחיה כמינים האנושיים של אוּרַנְטִיה.

1:0.4 (22.1) המצווה המופלאה והאוניברסאלית לשאוף לשלמות האלוהית הינה חובתם הראשונה של כל הברואים הנאבקים אשר ברא אל המושלמות, ומן הראוי שמצווה זו תהא אף כמיהתם העזה ביותר. אפשרותו של האדם להשיג שלמות אלוהית הינה היעוד הסופי והוודאי של כלל התקדמותו הרוחנית הנצחית.

1:0.5 (22.2) בני התמותה של אורנטיה יכולים אך בקושי לקוות להשיג שלמות במובן האינסופי, אולם הם בהחלט יכולים לצאת לדרכם, כפי שהם אכן עושים על הפלנטה הזו, על-מנת להשיג את הייעוד הנשגב והאלוהי אשר קבע האל הנצחי בעבור האדם בן התמותה; וכאשר בני האנוש ימלאו אחר ייעודם, הם יהיו, בכל הנוגע להגשמתם העצמית וליכולות הדעת שלהם, שלמים ואלוהיים במשכנם השמימי, בדיוק כפי שהאל עצמו, הנצחי והאינסופי, הינו שלם במשכנו. אפשר ששלמות כזו אינה אוניברסאלית במובן הגשמי, אפשר שאינה בלתי מוגבלת במובן השכלתני, או סופית כחוויה רוחנית, אולם היא שלמה וסופית מכל ההיבטים הסופיים של אלוהיות הרצון, שלמות השאיפה האישית וידיעת האל.

1:0.6 (22.3) וזוהי המשמעות האמיתית של אותה מצווה האלוהית, "היו אתם שלמים, כשם ששלם אנוכי," אשר מניעה ברציפות את האדם בן התמותה קדימה ומפנה אותו פנימה במאבקו הארוך והמרתק להשגת רמות גבוהות יותר ויותר של ערכים רוחניים וידע אמיתי אודות משמעות היקום. החיפוש הנשגב אחר אלוהֵי היקומים הינו ההרפתקה העליונה של שוכני כל עולמות הזמן והמרחב.

1. שמו של האב

1:1.1 (22.4) מכל השמות בהם נודע האל האב ברחבי היקומים, הנפוצים ביותר הם אלו המציינים אותו כמקור הראשון וכמרכז האוניברסאלי. האב הראשון ידוע בשמות משתנים ביקומים השונים ואף במגזרים שונים של אותו היקום. השמות אשר מעניק הברוא לבורא תלויים, במידה רבה, במושג של הברוא המסוים על אודות הבורא. המקור הראשון והמרכז האוניברסאלי מעולם לא גילה עצמו באמצעות שם, אלא באמצעות טבעו בלבד. אם אנו אכן מאמינים שהיננו ילדיו של בורא זה, אך טבעי הוא שנקרא לו, בסופו של דבר - אבא. ואולם, שם זה נתון לבחירתנו אנו, והוא נובע מן ההכרה ביחס האישי שלנו למקור והמרכז הראשון.

1:1.2 (22.5) האב האוניברסאלי לעולם אינו כופה על הברואים התבוניים והרצוניים של היקומים כל צורה שהיא של הבעת הכרה שרירותית, פולחן רשמי או שירות משעבד. ואולם, שומה על התושבים המתפתחים המאכלסים את עולמות הזמן והמרחב להכיר מעצמם באל - בלבבותיהם שלהם - לאהבו ולסגוד לו מרצונם החופשי. הבורא מסרב לאלץ או לכפות על הרצון הרוחני החופשי של ברואיו הגשמיים את התמסרותם. ההקדשה האוהבת של הרצון האנושי לעשיית רצון האל הינה מתנת הבחירה העילאית של האדם לאל; לאמיתו של דבר, הקדשה שכזו של רצון הברוא לבוראו היא המתנה היחידה בעלת ערך של אמת שאותה יכול בן-אנוש להעניק לאב אשר בפרדיס. האדם חי באל, ובאל הוא פועל ומתקיים; לא קיים דבר שאותו יכול האדם להעניק לאל, זולת בחירתו זו לפעול בהתאם לרצונו של האב. ובחירה שכזו, המתבצעת על ידי הברואים התבוניים בעלי רצון ברחבי היקומים, מכוננת את המציאות של פולחן אמיתי זה אשר כה משביעה את רצון האב הבורא ואשר כה תואמת את טבעו הנמשל על ידי האהבה.

1:1.3 (22.6) ובשעה שהפכת ליודע-אל באמת ובתמים, ולאחר שגילית באמת את הבורא המלכותי, ולאחר שהתנסית זה מכבר בידיעת הנוכחות של הבקר האלוהי השוכן בתוכך, או אז, ובהתאם למידת הארתך ולאופן שבו מגלים הבנים האלוהיים את האל, תמצא שֵם לאב האוניברסאלי; שם התואם את המושג שגיבשת אתה עצמך על אודות המקור והמרכז הראשון הכביר. וכך, מוּפָר הבורא בעולמות וביקומים השונים בתארים שונים, אשר זהים במהות

היחס שלהם אליו, אך נבדלים במילים ובסמלים, כך שכל שם ושם מייצג את המידה ואת העומק שבהם מולך האל בלבבות ברואיו באותו עולם.

1:1.4 (23.1) לרוב, בקרבת מרכז יקום היקומים, ידוע האב האוניברסאלי בשמות אשר עשויים להביע את המשמעות של המקור הראשון. בהתרחק החוצה ביקומי החלל, המונחים הנפוצים המשמשים לכינוי האב האוניברסאלי משמעותם המרכז האוניברסאלי. והרחק אף יותר אל עבר הבריאה זרועת הכוכבים, וכפי שהוא ידוע בעולם המטָה של היקום המקומי שלכם, מכונה האב המקור הראשון לבריאה והמרכז האלוהי. באחד המערכים השכנים, ידוע האל בשם אבי היקומים. במערך אחר הוא ידוע כתומך האינסופי, ובמזרח, כבָּקַר האלוהי. הוא אף ידוע בכינויים אבי האורות, מתנת החיים והאחד רָב-הפֹּח.

1:1.5 (23.2) בעולמות אשר בהם חי בן פרדיס חיים של שליחות ומתת, ידוע האל, על-פי-רוב, בשמות מסוימים המרמזים על יחס אישי, חיבה רכה ודבקות אבהית. במטָה המערך שלכם מכונה האל האב האוניברסאלי, בעוד שבפלנטות השונות במערכת העולמות המיושבים המקומית שלכם הוא ידוע בשמות משתנים כאבי האבות, אב בפרדיס, אב הַאוֹנָה והאב הרוח. אלה אשר יודעים את האל באמצעות התגלות המתת והשליחות של בני פרדיס, נוטים, בסופו של דבר, להתמסר לקשר הרגשי שביחסים הקרובים שבין הברוא והבורא ולכנות את האל בשם "אבינו".

1:1.6 (23.3) בפלנטות שבהן חיים יצורים מיניים, בעולמות שבהם הדחף ההורי שוכן בלבבות הבריות התבוניות, המושג אבא הופך מושג הולם המבטא נאמנה את המשמעות של האל הנצחי. ברחבי הפלנטה שלכם, אורנטיה, הוא ידוע ומוכר ביותר לרוב רובכם בשם **האל**. לשם המסוים הניתן לו קיימת חשיבות מועטה בלבד; ואולם, החשוב הוא שתדעו אותו ושתשאפו להיות כמותו. אכן אמת דיברו נביאיכם הקדומים כאשר כינוהו "אל עולם" וראו בו את זה אשר "שוכן לעד."

2. מציאות האל

1:2.1 (23.4) האל הינו המציאות הקדומה בעולם הרוח; הינו מקור האמת במשכנות הדעת; האל מטיל צלו על העולמות הגשמיים כולם. בעבור כל הברואים התבוניים, האל מהווה אישיות, וברחבי יקום היקומים הוא הינו המקור והמרכז הראשון של המציאות הנצחית. האל אינו דמוי אדם ואף אינו דמוי מכונה. האב הראשון הינו רוח אוניברסאלית, אמת נצחית, מציאות אינסופית ואישיות אב.

1:2.2 (23.5) האל הנצחי הינו יותר - ובאופן אינסופי יותר - מאשר אידאליזציה של המציאות או האנשה של היקום. האל אינו התשוקה הנשגבת של האדם כפשוטה, קרי, מושא החיפוש של בני התמותה שעבר החפצה. האל אף אינו מושג בלבד, כעוצמת פוטנציאל הַיְשָׁרוּת. האב האוניברסאלי אינו שם נרדף לטבע ואף אינו האנשה של חוק הטבע. האל הינו מציאות טרנסצנדנטאלית, שמעבר למושגים הנשגבים המסורתיים של האדם. האל אינו תוצר של המיקוד הפסיכולוגי של משמעויות רוחניות, ואף אינו "היצירה האצילית ביותר של האדם." האל עשוי להיות מומשג במחשבת האדם בעזרת כל אחד מן האופנים הללו או בעזרת כולם, אך הוא הרבה יותר מכך. האל הינו אישיות שומרת ואב אוהב לכל אלה אשר נהנים משלווה רוחנית על פני כדור-הארץ ואשר כמהים לחוות את הישרדות האישיות ברגע מותם.

1:2.3 (24.1) ממשות קיום האל מודגמת בהתנסות האנושית אמצעות השכינה האלוהית הבאה לדור באדם, הווה אומר, המשגיח הרוחני אשר נשלח מפרדיס לשכון בדעתם של בני התמותה, ושם לסייע בהתפתחות הנשמה האלמותית של ההישרדות הנצחית. נוכחותו של מְכַוְנֵן אלוהי זה בדעת האנושית מתגלה דרך שלוש התופעות ההתנסותיות הבאות:

1:2.4 (24.2) **1.** היכולת האינטלקטואלית לדעת את האל - תודעת-האל.

1:2.5 (24.3) **2.** הדחף הרוחני למצוא את האל - דרישת-האל.

(24.4) 1:2.6 3. כמיהת האישיות להידמות לאל - התשוקה הבוקעת מלב שלם לעשות את רצון האב.

(24.5) 1:2.7 קיומו של האל לעולם אינו ניתן להוכחה באמצעות ניסוי מדעי או על-ידי ההיגיון הצרוף של היסק לוגי טהור. ניתן להיווכח באל אך ורק במישור ההתנסות האנושית; אף-על-פי-כן, המושג האמיתי בדבר מציאות האל הינו סביר בעבור ההיגיון, מתקבל על הדעת מבחינה פילוסופית, הכרחי בעבור הדת וחיוני בעבור כל תקווה שהיא להישרדותה של האישיות.

(24.6) 1:2.8 אלה אשר יודעים את האל חוו זה מכבר את עובדת נוכחותו; ובני תמותה יודעי-אל אלה נושאים בחווייתם האישית את ההוכחה המעשית היחידה - אשר יכול אדם אחד להציע למשנהו - לקיומו ולחיותו של האל. קיומו של האל מצוי לחלוטין מעבר לכל יכולת הדגמה, למעט הקשר שבין תודעת-האל בדעת האנושית לבין נוכחות-האל בדמות מְכַוְנֵן הַמַחְשָׁבָה השוכן באינטלקט של בן התמותה, שהינו המתנה החופשית של האב האוניברסאלי לבן האנוש.

(24.7) 1:2.9 מן הבחינה התיאורטית, תוכלו לחשוב על האל כעל בורא, והוא אכן ברא אישית את פרדיס ואת היקום המרכזי של המושלמות. ואולם, יקומי המרחב והזמן נבראים ומנוהלים כולם בידי גַיִס הבנים הבוראים של פרדיס. האב האוניברסאלי לא ברא בעצמו את היקום המקומי של נֶבָּאדוֹן; יקום זה, אשר בו הינכם שוכנים, נברא בידי בנו מיכאל. אף על פי שהאב אינו בורא באופן אישי את היקומים האבולוציוניים, הוא שולט בהם באמצעות רבות ממערכות היחסים האוניברסאליות וכן באמצעות כמה מהתגלמויות היקום ברבדים האנרגטיים הגשמיים, השכליים, והרוחניים. האל האב הינו הבורא האישי של יקום פרדיס, וכן, בשותפות עם הבן הנצחי, הוא הינו הבורא של כל יתר הבוראים האישיים של היקומים.

(24.8) 1:2.10 כבקָר הפיזי של יקום היקומים הגשמי פועל המקור והמרכז הראשון בדפוסי אי פרדיס הנצחי; באמצעות מרכז כבידה מוחלט זה מקיים האל הנצחי שליטת-על קוסמית

עילאית ברובד הפיזי, שליטה הזהה ביקום המרכזי וברחבי יקום היקומים. כדעת, פועל האל כאלוהות בדמות הרוח האינסופית; כרוח, מתגשם האל באישיות הבן הנצחי ובאישיותם של ילדיו האלוהיים של בן זה. יחסי גומלין אלו בין המקור והמרכז הראשון לבין האישיויות המתואמות ולמוחלָטוּיוֹת פרדיס אינה פוגמת כהוא זה בפעולה **הישירה** והאישית של האב האוניברסאלי בכל רחבי הבריאה על כלל רבדיה. באמצעות נוכחותם של רסיסי רוחו מקיים האב הבורא על קשר בלתי-אמצעי עם ילדיו-ברואיו ועם יקומיו הברואים.

3. האל הינו רוח אוניברסלית

1:3.1 (25.1) "האלוהים רוח הוא." הוא הינו נוכחות רוחנית אוניברסאלית. האב האוניברסאלי הינו מציאות רוחנית אינסופית; הוא "הריבון, הנצחי, האלמותי, הבלתי-נראה והאל האמיתי היחיד." אף-על-פי שהינכם "צאצאי האל", אל לכם לחשוב כי האב דומה לכם בצורה או בגוף, וזאת על-אף שנאמר כי "נבראתם בצלמו" - בקרבכם שוכן משגיח המסתורין אשר נשלח מן המשכן המרכזי של נוכחותו הנצחית. בריות רוחניות הינן אמיתיות, אף שעין אדם לא תראינה אותן, ואף שאין להן בשר ודם.

1:3.2 (25.2) אמר החוזה הקדום: "הן יעבור עלי ולא אראהו; ויחלוף, ולא אבין לו." אף כי נחזה ברציפות במעשי האל, ואף כי נתוודע מאוד להוכחות הגשמיות להתנהלותו המלכותית, רק לעיתים נדירות נזכה להביט בהתגלמות הנצפית של האלוהיות, ואפילו לא נוכל לראות את נוכחותו הרוחנית המואצלת על האדם ושוכנת בו.

1:3.3 (25.3) האב האוניברסלי אינו בלתי-נראה רק משום שהוא מסתיר עצמו מן הברואים הנמוכים, המתמודדים עם מגבלות חומריות והניחנים ביכולות רוחניות מוגבלות. לאמיתו של דבר, פני הדברים הם אלה: "לא תוכל לראות את פני, כי לא יראני אדם וחי." אין בנמצא אדם גשמי אשר יביט ברוח האל ועדיין יוכל לשמור על קיומו הגשמי. הבוהק הרוחני והתפארת של נוכחות האישיות האלוהית הינם בלתי נגישים בעליל בעבור הבריות הרוחניות מן הסדרים הנמוכים ובעבור כל סדרי הבריות הגשמיות. אוֹרִיוּת רוח נוכחותו האישית של האל הינה

"אור שאיש לא יוכל לקרוב אליו; אי לא ראהו ולא יוכל לראותו." ואולם, אין כל הכרח לצפות באל בעין הבשר בכדי להיווכח בקיומו באמצעות עין-האמונה של הדעת הרוחנית.

1:3.4 (25.4) הבן הנצחי של פרדיס, המתקיים-בצוותא עם האב האוניברסאלי, חולק עמו את מלוא טבעו הרוחני. באותו אופן, חולקים האב והבן חולקים את הרוח הנצחית והאוניברסאלית במלואה וללא סייג, זאת יחד עם האישיות האחודה והמְתָאֶמֶת שלהם, היא הרוח האינסופית. רוחו של האל, בו וכשלעצמו, הינה מוחלטת; בבן היא בלתי-מוגדרת; ברוח היא אוניברסאלית; ובכולם גם יחד ודרך כולם היא הינה אינסופית.

1:3.5 (25.5) האל הינו רוח אוניברסאלית; האל הינו האישיות האוניברסאלית. המציאות העילאית האישית של הבריאה הסופית היא רוח; המציאות המרבית של הקוסמוס האישי היא רוח מוחלטוֹפית. רק רמות האינסוף הן מוחלטות, ורק ברמות שכאלה מושגת סופיוּת של אחדות בין החומר, הדעת והרוח.

1:3.6 (25.6) ברחבי היקומים, האל האב הוא השליט העילאי הפוטנציאלי של החומר, של הדעת ושל הרוח. האל עוסק במישרין באישיויות המשתייכות לבריאה העצומה של בריות רצוניות אך ורק באמצעות מעגל האישיות הנרחב, אולם הוא נגיש לְקֶשֶר (מחוץ לפרדיס) רק באמצעות הנוכחות של ישויותיו הרסיסיות, אשר מהוות את רצון האל ברחבי היקומים. רוח פרדיס, השוכנת בדעת האנושית ומטפחת את התפתחות הנשמה האלמותית של בן התמותה השורד, הינה מטבעו ומאלוהותו של האב האוניברסאלי. לעומתה, מקור הדעת של הבריות האבולוציוניות הינו ביקום המקומי ולפיכך שומה עליה להשיג שלמות אלוהית באמצעות אותן התמרות התנסותיות של הישגים רוחניים שהינם תולדה בלתי נמנעת של בחירת הברייה לעשות את רצון אבינו שבשמיים.

1:3.7 (26.1) בחווייתו הפנימית של האדם, חומר ודעת מחוברים יחדיו ואין ביכולתה של דעת שכזו, המחוברת-לחומר, לשרוד את המוות. טכניקת ההישרדות טמונה בהסתגלות הרצון האנושי ובהתמרות של הדעת של בן התמותה אשר באמצעותן הופך אט-אט אינטלקט יודע-אל לְלמוּד-רוח ובסופו של דבר אף למונהג על-ידה. התפתחות זו של הדעת מן החיבור

אל החומרי אל האיחוד עם הרוח, מולידה את ההתמרה של הרבדים הרוחניים הפוטנציאליים של דעת בן התמותה לעבר המציאויות המורונטיות של הנשמה האלמותית. דעת בן-תמותה הכפופה לחומר נידונה להפוך חומרית יותר ויותר ולפיכך להיכחד, בסופו של דבר, כאישיות; דעת המתמסרת לרוח תהפוך רוחנית יותר ויותר ולבסוף תשיג אחדות עם הרוח האלוהית המדריכה אותה; כך היא תשיג גם את הישרדותה ואת התקיימותה הנצחית של האישיות.

1:3.8 (26.2) הנני מגיע מהנצחי ופעמים רבות שבתי אל נוכחותו של האב האוניברסאלי. הנני יודע נכוחה את ממשותו ואת אישיותו של המקור והמרכז הראשון, האב האוניברסאלי הנצחי. הנני יודע שבה בעת שהאל הכביר הינו מוחלט, נצחי ואינסופי, כך הוא גם טוב, אלוהי ומלא חסד. הנני יודע את אמיתות ההצהרות הנשגבות: "האלוהים רוח הוא" ו"האלוהים הוא אהבה"; ושתי תכונות אלה מתגלות ליקום בשיא שלמותן בדמותו של הבן הנצחי.

4. המסתורין של האל

1:4.1 (26.3) שלמות אינסופיותו של האל הינה היסוד הנצחי למסתוריותו. המסתורין הבלתי-נתפש הגדול ביותר של האל הינו תופעת השתכנותו של האלוהי בדעתם של בני התמותה. האופן בו נוכח האב האוניברסאלי בקרבן של בריות הזמן הינו המסתורין המופלא ביקום; הנוכחות האלוהית בתוככי הדעת האנושית הינה מסתורי המסתורין.

1:4.2 (26.4) גופם הפיזי של בני התמותה הינו "מקדש האל". אף כי הבנים הבוראים השליטים קרֵבים אל הברואים בעולמותיהם המיושבים ו"מושכים כל אדם אליהם"; אף כי הם "עומדים בשער" התודעה ו"מתדפקים", ובעונג באים אל קרבם של כל אלה "הפותחים את דלתות לבבם"; אף כי קירבה אישית אינטימית זו אכן מתקיימת בין הבנים הבוראים לבין ברואיהם, על אף כל זאת, בני התמותה קיבלו דבר-מה מהאל עצמו, דבר השוכן בקרבם; וגופם מהווה לו מקדש.

1:4.3 (26.5) לכשתסיימו כאן למטה על-פני כדור-הארץ את המסע הזמני בגופכם, לכשיסתיים מבחן מסעכם בדמות בשר ודם והעפר ממנו עשוי משכנכם כבני תמותה "ישוב לאדמה אשר ממנו בא"; או אז, כך נגלה, "הרוח שוב-תשוב אל האלוהים אשר נתנה." בקרבה של כל ברייה מוסרית על-פני הפלנטה הזו שוכן רסיס מן האל, רכיב של אלוהיות. חלק זה עדיין אינו בגדר חזקתכם ואולם הוא מכוון ומיועד להיות אחד עימכם, באם תשרדו את קיומכם כבני-תמותה.

1:4.4 (26.6) היננו ניצבים באופן תדיר אל מול מסתורין זה של האל; היננו עומדים נבוכים לעומת היריעה הנפרשת וּגְדֻלָּה של אמת טוּבוֹ האינסופי, של חסדו חסר הגבולות, של בינתו שאין כמותה ושל אופיו הנהדר.

1:4.5 (26.7) מרכיבי המסתורין האלוהי טמונים בהבדלים המובָנים הקיימים בין הסופי לאינסופי, בין הזמני לנצחי, בין ברואי הזמן-מרחב לבורא האוניברסאלי, בין החומרי והרוחני, ובין הפגום שבאדם למושלם שבאלוהות פרדיס. אלוה האהבה האוניברסאלית לעולם מתגלה, לכל אחת ואחד מברואיו, עד למלוא יכולתו הרוחנית של הברוא לתפוש את איכויות האמת, היופי והטוּב האלוהי.

1:4.6 (27.1) אל מול כל בריה רוחנית ואל מול כל ברוא בן-תמותה השוכנים בכל אחד מהעולמות ובמשכנות יקום היקומים, מגלה האב האוניברסאלי את מלוא החסד ואת מלוא העצמיוּת האלוהית אשר בריות אלה, רוחניות או בנות-תמותה, מסוגלות להבין או לתפוש. האל אינו נושא פני הבריות, רוחניות כגשמיות. הנוכחות האלוהית שממנה נהנה כל ילד ביקום בכל רגע נתון מוגבלת אך ורק על ידי מידת יכולתו של הברוא לקבל ולהבחין במציאויות הרוחניות של העולם העל-חומרי.

1:4.7 (27.2) האל אינו מהווה מסתורין במציאותו הרוחנית ההתנסותית של האדם. אולם, המסתורין מופיע כל אימת שנעשה ניסיון לפרוש בפשטות את מציאויות העולם הרוחני בפני הדעת הגשמית של בני הסדר החומרי: ומסתורין זה הינו כה עדין ועמוק, עד שרק תפישת האמונה של בן התמותה יודע-האל מצליחה לחולל את הנס הפילוסופי שבו הסופי מכיר את

האינסופי, ובני התמותה השוכנים ומתפתחים בעולמות הגשמיים של הזמן והמרחב, מבחינים באל הנצחי.

5. אישיות האב האוניברסאלי

1:5.1 (27.3) אל נא תתירו לשיעור קומתו של האל ולאינסופיותו, להסתיר את אישיותו או להאפיל עליה. "הנוטע אוזן, האם לא ישמע? אם יוצר עין, האם לא יביט?" האב האוניברסאלי הינו פסגת האישיות האלוהית; הוא הינו המקור והיעד של כל אישיות בכלל רחבי הבריאה. האל הוא בה בעת אינסופי ואישי; הוא הינו אישיות אינסופית. האב הוא אכן אישיות, אף-על-פי שאינסופיות אישיותו משימה אותו לנצח מעבר ליכולתן של בריות גשמיות וסופיות להבין הבנה מלאה.

1:5.2 (27.4) האל הינו הרבה יותר מאשר אישיות, כפי שאישיות מובנת על-ידי הדעת האנושית; והוא אף הרבה מעבר לכל מושג אפשרי של אישיות-על. אולם, יהיה זה חסר תועלת לחלוטין לדון במושגי האישיות האלוהית הבלתי נתפשים עם הדעת של בריות גשמיות, המסוגלת, לכל היותר, לתפוש את מציאות ההוויה כמורכבת מרעיון ומאידיאל של אישיות. התפישה הגבוהה ביותר האפשרית של הברייה הגשמית את הבורא האוניברסאלי מקופלת בתוככי האידיאלים הרוחניים של הרעיון המרומם של האישיות האלוהית. לפיכך, בה במידה שביכולתכם לדעת שהאל הוא בהכרח הרבה מעבר להמשגה האנושית של האישיות, הינכם מסוגלים לדעת שהאב האוניברסאלי אינו יכול להיות דבר כלשהו פחות מאשר אישיות נצחית, אינסופית, אמיתית, טובה ויפה.

1:5.3 (27.5) האל אינו מסתתר מברואיו, יהיו אשר יהיו. הוא בלתי-נגיש בעבור כה רבים מסדרי ברואיו פשוט משום שהינו "שוכן באור ששום ברייה חומרית אליו לא תוכל לקרב." השיעור וההדר של האישיות האלוהית מצויים מעבר ליכולת התפיסה של דעתם החסרה של בני תמותה מתפתחים. האל "מודד בשועלו מים ואת היקום בכף ידו. הוא היושב על חוג הארץ, הנוטה בדוק שמים וימתחם כאוהל לשבת בו." "שאו עיניכם למרום וראו מי ברא את

כל אלה, המוציא במספר צבאם ומונה מספר לכוכבים ולכולם שמות יקרא"; ואכן, נכון הדבר כי "מעשיו הנעלמים של האל, רק במעט יוודעו לבריואיו." היום, כפי שהנכם כעת, עליכם להבחין בבורא הבלתי נראה דרך שלל הופעות בריאתו הענפה, וכן דרך ההתגלות והסעד של בניו ושל כפיפיהם הרבים.

1:5.4 (28.1) אף-על-פי שבני תמותה מנועים מלחזות באל באופן אישי, שומה עליהם לעלוז בהבטחה כי הוא אכן אישיות; עליהם לקבל באמונה כי אהבה רבה אהב אלוהים את העולם, עד כי התיר ואיפשר את התפתחות רוחנית נצחית לנמוכים שבשוכניו; וכן, עליהם לדעת כי הוא "עולז בילדיו". האל אינו חסֵר מאומה בתכונותיו האלוהיות העל-אנושיות המתגשמות כאישיות בוראת מושלמת, נצחית, אוהבת ואינסופית.

1:5.5 (28.2) למעט בעלי התפקידים של יקומי-העל, האל עצמו אינו שוכן באופן אישי בבריאה המקומית, פרט לנוכחותו בה באמצעות הבנים הבוראים של פרדיס, אבותיהם של העולמות המיושבים וריבוני היקומים המקומיים. כאשר ניחנת ברייה באמונה מושלמת, היא יודעת אל נכון כי בראותה בן בורא היא אף רואה את האב האוניברסאלי; ובחפשה אחר האב, היא לא תבקש, אף לא תצפה, לראות אחר מלבד הבן. בן תמותה פשוט אינו יכול לראות את האל, לא עד שיעבור התמרה רוחנית מלאה ויבוא למעשה בשערי פרדיס.

1:5.6 (28.3) טיבעם של הבנים הבוראים של פרדיס אינו מקיף את מלוא הפוטנציאל הבלתי-מוגדר של המוחלטות האוניברסאלית שלטיבו האינסופי של המקור והמרכז הראשון, ואולם, האב האוניברסאלי נוכח, לכל דבר ועניין, באופן **אלוהי** בבנים הבוראים. האב ובניו אחד הם. בני פרדיס אלה, המשתייכים לסדר מיכאל, הינם אישיויות מושלמות, ואף מהווים תבנית בעבור כל אישיויות היקום המקומי, החל מכוכב הבוקר הזוהר וכלה בירוד שבבני האנוש המתקדם בשלבי ההתפתחות החייתית.

1:5.7 (28.4) בלעדי האל וללא אישיותו המרכזית והכבירה, לא הייתה כל אישיות ברחבי יקום היקומים העצום. **האל הינו אישיות.**

1:5.8 (28.5) אף כי האל הינו עוצמה נצחית, נוכחות מלכותית, אידיאל טרנסצנדנטאלי ורוח מהוללת, ואף כי הינו כל אלה ועד אינסוף מעבר לכך, יהא האל לנצח האישיות הבוראת המושלמת, אישיות אשר "יוֹדַעת וְנוֹדַעת", "הוא אשר אהב אותי ואוהבי אהוב" והוא האחד אשר עשוי לשמש לנו כידיד אמת; ואילו אתם יכולים להיות נודעים, כבני-אדם אחרים בעבר, כידידי האל. האל הינו רוח אמיתית ומציאות רוחנית.

1:5.9 (28.6) בעוד היננו חוזים בהתגלות האב האוניברסאלי ברחבי יקומו; בעוד היננו מבחינים בשכינתו בתוככי ברואיו הרבים לאין-ספור; בעוד היננו חוזים בו באישיותם של בניו הריבוניים; בעוד היננו ממשיכים לחוש בנוכחותו האלוהית כאן ושם, קרוב ורחוק, אַל לנו להטיל כל ספק ואף לא לפקפק בעליונות אישיותו. ועל אף פרישה נרחבת זו, הוא נותר אישיות אמיתית אשר לנצח מקיימת חיבור אישי עם כל אחת ואחד מאינספור ברואיו הפזורים ברחבי יקום היקומים.

1:5.10 (28.7) רעיון האישיות של האב האוניברסאלי הינו מושג מורחב ונכון יותר של האל, אשר הגיע לאנושות בעיקר באמצעות התגלות. השכל הישר, התבונה, והחוויה הדתית מרמזים כולם על אישיות האל, אולם אין ביכולתם של אלה לתקֵף עובדה זו עד תום. אף מכוונן המחשבה השוכן בדעת האדם הינו קדם-אישיותי. מידת האמיתות והבשלות של כל דת באשר היא עומדת ביחס ישר להמשגתה את האישיות האינסופית של האל, ולתפישתה את האיחוד המוחלט של האלוהות. לאחר שהדת גיבשה לראשונה את מושג אחדות האל, הופך רעיון האלוהות האישית מדד לבשלותה.

1:5.11 (29.1) הדת הפרימיטיבית ניחנה באלים אישיים רבים אשר עוצבו בדמותו של האדם. רעיון האישיות של האל - אשר מוצג כאפשרות בלבד בעיקרון היסוד המדעי בדבר המחולל הראשוני, והמוצע באופן ארעי ברעיון הפילוסופי בדבר האחדות האוניברסאלית - מקבל את תוקפו באמצעות ההתגלות. רק על-ידי גישה אישיותית יכול כל אדם להתחיל להבין את אחדות האל. כל שדחיית הרעיון של אישיות המקור והמרכז הראשון מותירה, הוא הבחירה בין שתי דילמות פילוסופיות: מטריאליזם או פנתיאיזם.

1:5.12 (29.2) בעת ההתבוננות באלוהות לשם בחינתה, עלינו להפשיט את מושג האישיות מרעיון הגשמיות. אישיות אינה מחייבת גוף גשמי, לא בעבור האדם ולא בעבור האל. השגיאה הנוגעת לגשמיות מופיעה בשני הקצוות של הפילוסופיה האנושית. לפי הגישה המטריאליסטית, מכיוון שעם המוות מאבד האדם את גופו, הוא גם חדל להתקיים כאישיות; ולפי הגישה הפנתיאיסטית, מכיוון שהאל הינו חסר גוף, לפיכך הוא גם אינו אישיות. הטיפוס העל-אנושי של האישיות המתפתחת פועל בְּאיחוד של דעת ושל רוח.

1:5.13 (29.3) האישיות אינה רק עוד תכונה של האל; לעומת זאת, היא ניצבת כעדות לכּוֹלְלָנוּת של הטבע האינסופי המתואם ושל הרצון האלוהי האחוד המוצג בנצחיות ובאוניברסאליות של ביטוי מושלם. במובן העילאי, האישיות הינה התגלותו של האל ליקום היקומים.

1:5.14 (29.4) האל, בהיותו נצחי, אוניברסאלי, מוחלט ואינסופי, אינו מרחיב את הידע שלו ואף אינו מָחְכּים. האל אינו צובר ניסיון, בדומה לאופן שבו האדם הסופי עשוי להבין או להסיק זאת, אך הוא אכן נהנה, בתחום אישיותו הנצחית, מהתרחבויות רציפות של ידיעה-עצמית, אשר במובנים מסוימים מקבילות וניתנות להשוואה לרכישת ניסיון חדש הנחווית על-ידי הבריות הסופיות של העולמות האבולוציוניים.

1:5.15 (29.5) בשל מושלמותו המוחלטת של האל האינסופי הוא היה סובל מן המגבלות הנוראיות של הסופיות הבלתי מוגדרת של השלמות אלמלא השתתף האב האוניברסאלי, במישרין, במאבק האישיות של כל אחת מן הנשמות הלקויות במרחבי היקום, המבקשות, בעזרת הסיוע האלוהי, להעפיל אל השלמוּת הרוחנית של העולמות העליונים. חוויה הדרגתית זו של כל בריה רוחנית ושל כל יצור בן תמותה ברחבי יקום היקומים מהווה חלק מן התודעה האלוהית ההולכת ומתרחבת של האב על אודות המעגל האלוהי הבלתי-פוסק של ידיעה-עצמית מתמשכת.

1:5.16 (29.6) אמת ויציב כי: "בכל צרתכם, אף צר גם לו." וכן ש"בישועותינו הוא עימנו והוא בנו." רוחו האלוהית הקדם-אישית מהווה חלק אמיתי מכם. אי פרדיס מגיב לכל התמורות הפיזיות ביקום היקומים; הבן הנצחי מכיל את כל הדחפים הרוחניים של הבריאה

בכללותה; הַפּוֹעֵל הָאָחוּד מכיל בקרבו את כלל ביטויי הדעת הקיימים בקוסמוס המתרחב. האב האוניברסאלי מכיר, במלוא תודעתו האלוהית, את כלל החוויות הפרטניות הנכללות במאבק המתמשך של הדעת המתרחבת ושל הרוח המתעלה בקרב כל ישות, ברייה, או אישיות, בכל רחבי הבריאה האבולוציונית של הזמן והמרחב. וכל זאת אמת ויציב, כמו שנאמר, "כי בו אנחנו חיים ופועלים וקיימים."

6. אישיות ביקום

1:6.1 (29.7) האישיות האנושית הינה הצללית שמטילה אישיותו האלוהית של הבורא במרחב-זמן. ממשות כלשהי לעולם לא תהיה מובנת באופן מספק על-ידי בחינת צלליתה בלבד. אי-לכך, שומה עלינו לפרֵש צלליות בהתייחס למהות האמיתית.

1:6.2 (30.1) בעבור המדע, האל הוא גורם, בעבור הפילוסופיה - רעיון, ובעבור הדת - אישיות, אף אבינו האוהב שבשמים. בעיני המדען, האל הינו כוח קדמון, בעיני הפילוסוף, הוא היפותזה של אחדות, ובעיני איש הדת - חוויה רוחנית חיה. המושג הלקוי של האדם על אודות אישיות האב האוניברסאלי ניתן לשיפור רק באמצעות התקדמות רוחנית של האדם ביקום, והוא יהיה הולם באמת אך ורק בשעה שעולי הרגל של הזמן והמרחב יזכו בסופו של דבר בחיבוק האלוהי של האל החי בפרדיס.

1:6.3 (30.2) לעולם זכרו את נקודות ההשקפה הקוטביות של האל ושל האדם בתפישותיהם את האישיות. האדם רואה ומבין את האישיות בעודו מביט מן הסופי אל עבר האינסופי; האל מתבונן מן האינסופי אל עבר הסופי. האדם ניחן באישיות מן הסוג הנמוך ביותר; אישיותו של האל הינה הגבוהה ביותר, והיא אף עליונה, מרבית ומוחלטת. לפיכך, היה על המושגים הטובים יותר על אודות האישיות האלוהית להמתין בסבלנות להופעתם של מושגים משופרים על אודות האישיות האנושית; ובפרט, להתגלות המשופרת הן על אודות

האישיות האנושית והן על אודות האישיות האלוהית, במהלך חיי המתת באורנטיה של מיכאל, הבן הבורא.

1:6.4 (30.3) הרוח האלוהית הקדם-אישית השוכנת בדעת בני התמותה נושאת בעצם נוכחותה את העדות החיה לקיומה; אולם ניתן לתפוש את האישיות האלוהית אך ורק באמצעות ההבחנה הרוחנית של חוויה דתית, אישית ואמיתית. כל אישיות, בין אם אנושית ובין אם אלוהית, ניתנת להכרה ולהבנה באופן די בלתי תלוי בתגובותיה החיצוניות או בנוכחותה הגשמית.

1:6.5 (30.4) מידה מסוימת של דמיון מוסרי ושל הרמוניה רוחנית נחוצה לשם לקיומה של חברות בין שתי אישיויות; אישיות אוהבת תתקשה לגלות עצמה לאישיות נטולת אהבה. אפילו על-מנת להתקרב לידיעת אישיות אלוהית, על האדם להקדיש את מלוא מתנת אישיותו; התמסרות חלקית וחסרת התלהבות לא תצלח לשם מאמץ זה.

1:6.6 (30.5) ככל שהבנת האדם את עצמו נשלמת, וככל שהוא מכיר בערכי האישיות של זולתו, כך גוברת כמיהתו לדעת את האישיות המקורית, וכך גוברת גם שאיפתו הכֵּנה של אדם יודע-אל זה להידמות לאישיות המקורית. תוכלו להתווכח על דעותיכם בנוגע לאל, אולם החוויה עימו ובו מתקיימת מעל ומעבר לכל מחלוקת אנושית ולכל הגיון שכלתני גרידא. האדם יודע-האל מתאר את חוויותיו הרוחניות לא לשם שכנועם של הלא-מאמינים, אלא לשם חיזוק רוחם של המאמינים ולשביעות רצונם ההדדית.

1:6.7 (30.6) להניח שניתן לדעת את היקום ושהוא בר-תפישה, פירושו להניח שהיקום הינו תוצר של דעת ושהוא מנוהל בידי אישיות. דעת אנושית יכולה לתפוש רק את תופעות הדעת של דעת אחרת, בין אם זו אנושית או על-אנושית. הואיל והאישיות האנושית מסוגלת לחוות את היקום, אזי קיימות דעת אלוהית ואישיות ממשית החבויות אי שם ביקום זה.

1:6.8 (30.7) האלוהים רוח הוא - אישיות רוחנית; אף האדם הינו רוח - אישיות רוחנית פוטנציאלית. ישוע מנצרת הגשים את מלוא הפוטנציאל של אישיות רוחנית בחוויה האנושית;

משום כך, חייו, שהוקדשו לעשיית רצון האב, הופכים להתגלות אישיות האל האמיתית והאידיאלית ביותר אשר זמינה לאדם. אף-על-פי שאישיות האב האוניברסאלי ניתנת לתפישה רק באמצעות חוויה דתית ממשית, בחייו הארציים של ישוע טמונה השראה בדמות התגשמותה המושלמת של הגשמה זו ושל התגלות אישיות האל בחוויה אנושית ממשית.

7. הערך הרוחני של מושג האישיות

1:7.1 (31.1) כאשר דיבר ישוע על "האלוהים החיים", הוא התכוון בדבריו לאלוהות אישית - לאבינו שבשמים. מושג האלוהות האישית מעודד אחווה; הוא מסייע לפולחן מושכל; והוא מעודד אֱמון מרענן. יחסי גומלין ייתכנו בין דברים בלתי-אישיים, אך לא אחווה. ההנאה שביחסי האחווה שבין אב לבנו, כמו זו שבין האל לאדם, אפשרית רק כאשר שני הצדדים הינם אישיויות. רק אישיויות יכולות להתייחד זו עם זו, אף שהתייחדות אישית זו נעזרת באופן משמעותי בנוכחות ישות אַל-אישית בדמותו של מכוונן המחשבה.

1:7.2 (31.2) האדם אינו מתאחד עם האל באופן שבו טיפת מים עשויה להתאחד עם הים. האדם מוצא את האיחוד האלוהי על-ידי התייחדות רוחנית הדדית מדורגת, על-ידי התייחדות האישיות עם האל האישי, ועל-ידי השגה גוברת של הטבע האלוהי באמצעות דבקות תבונית ברצון האל הנעשית בלב שלם. מערכת יחסים מרוממת שכזו עשויה להתקיים אך ורק בין אישיויות.

1:7.3 (31.3) ניתן לטפל במושג האמת בנפרד מן העיסוק באישיות; גם מושג היופי יכול להתקיים ללא אישיות; ואולם, מושג הטוב הנשגב ניתן להבנה אך ורק בהתייחס לאישיות. רק **אישיות** יכולה לאהוב ולהיות נאהבת. לולא היו היופי והאמת מתכונותיו של אל אישי ואב אוהב, אף הן היו מתנתקות מתקוות ההישרדות.

1:7.4 (31.4) אין אנו מסוגלים להבין עד תום כיצד יכול האל להיות קדמון, יציב ובלתי-משתנה, עוצמתי לאין שיעור ומושלם ובו-בזמן להיות מוקף ביקום הנתון לשינוי

תמידי, יקום מתפתח המוגבל על-ידי חוק ובו לקויות יחסיות. אולם, הננו מסוגלים **לדעת** אמת זו מתוך חווייתנו האישית, הואיל וכולנו שומרים על זהות האישיות ועל אחדות הרצון, וזאת למרות השינוי המתמיד שלו אנו וסביבתנו נתונים.

1:7.5 (31.5) המציאות האוניברסאלית המרבית אינה ניתנת לתפישה באמצעות המתמטיקה, הלוגיקה, או הפילוסופיה, אלא רק באמצעות החוויה האישית של דבקות מדורגת ברצונו של אל אישי. אין למדע, לפילוסופיה ואף לא לתיאולוגיה, כל אפשרות לתָקֵף את אישיות האל. רק החוויה האישית של בניו המאמינים של אבינו שבשמים לבדה עשויה להוביל לתפישה רוחנית ממשית של אישיות האל.

1:7.6 (31.6) המושגים הגבוהים יותר על אודות אישיות ביקום מרמזים על: זהות, תודעה-עצמית ורצון-עצמי; כמו גם על האפשרות לגילוי עצמי. מעבר להן, מרמזות תכונות אלה על אחווה בין אישיות אחת לאישיויות אחרות המשתוות לה, כדוגמת האחווה המתקיימת באיגוד האישיויות של אלוהויות פרדיס. והאחדות המוחלטת של האיגודים הללו הינה כה מושלמת, עד שהאלוהות נודעת באחדותה, בכך שאינה ברת-חלוקה. "האלוהים אחד הוא." אי-חלוקתה של האישיות אינה מפריעה לאל להעניק מרוחו, על-מנת שתשכון זו ותחייה בלבבות בני התמותה. עובדת היות האישיות האנושית של האב בלתי-ניתנת לחלוקה אינה מונעת הולדתם של בנים ובנות בני-תמותה.

1:7.7 (31.7) צירוף מושג אי-החלוקה למושג האחדות מציין את התעלות האלוהות המרבית הן מעל לזמן והן מעל למרחב; לפיכך, לא זמן ולא מרחב יכולים להיות מוחלטים או אינסופיים. המקור והמרכז הראשון הינו אותה אינסופיות, אשר מתעלה ללא סייג מעל לכל דעת, לכל חומר ולכל רוח.

1:7.8 (31.8) עובדת שילוש פרדיס אינה סותרת במאום את אמיתות האחדות האלוהית. שלוש האישיויות של אלוהות פרדיס הינן כאחת בכל תגובות המציאות האוניברסאלית ובכל היחסים עם הבריות הברואות. אף אין בקיומן של שלוש האישיויות הנצחיות האלה בכדי לסתור את אמיתות אי-חלוקת האלוהות. ברי לפני כי אין ברשותי שפה מספקת דיה על-מנת להבהיר לדעת בן התמותה את האופן שבו אנחנו רואים בעיות אוניברסאליות אלה. אך אל לדבר לרפות את ידיכם; לא כל התובנות האלה נהירות במלואן אף לאישיויות הגבוהות

המשתייכות לקבוצת בריות פרדיס שאליה הנני משתייך. זכרו לעולם כי אמיתות עמוקות אלה בדבר האלוהות תבררנה לכם בהדרגה כאשר דעתכם תהפוך יותר ויותר רוחנית, במהלך העידנים העוקבים של ההרקעה הארוכה של בני התמותה לעבר פרדיס.

1:7.9 (32.1) [הוצג על-ידי יועץ אלוהי, חבר בקבוצת אישיויות שמימית, שעליה הטילו עתיקי היומין באוּרְסָה, המטֶה של יקום העל השביעי, את משימת הפיקוח על החלקים בהתגלות קרבה זו, הנוגעים לנושאים שמעבר לגבולות היקום המקומי של נֶבָּאדוֹן. הוטלה עלי המשימה לפרוש את חסותי על גילוי המסמכים המתארים את טיבו ואת תכונותיו של האל, משום שהנני מייצג את מקור המידע הגבוה ביותר הזמין לשם מטרה שכזו בכל העולמות המיושבים. שימשתי כיועץ אלוהי בכל שבעת יקומי העל ושכנתי במשך זמן ממושך בפרדיס, מרכזם של הדברים כולם. פעמים רבות נהניתי מן העונג העילאי שבשהייה בנוכחותו המידית של האב האוניברסלי. הנני מציג את המציאות ואת האמת על טיבו ועל תכונותיו של האב בסמכות ללא עוררין; הנני יודע את שעליו אנוכי מדבר.]

>> מסמך 1 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 3 <<

מסמך 2

טבעו של האל

2:0.1 (33.1) בעוד שהמושג הגבוה ביותר האפשרי של האדם על אודות האל, טמון בחובם של הרעיון ושל האידיאל של אישיות ראשונית ואינסופית, מותר לנו, והדבר אף עשוי להועיל, ללמוד על תכונות מסוימות של הטבע האלוהי, אשר מרכיבות את אופי האלוהות. נוכל להבין את טיבו של האל באופן מיטבי מהתגלות האב שאותה גולל מיכאל מנבאדון בתורתו הנרחבת ובחייו הַנַּעֲלִים כבן-תמותה בשר ודם. כמו כן, האדם יכול להבין טוב יותר את הטבע האלוהי, אם רק יחשיב עצמו כבנו של האל ויישא את עיניו אל בורא פרדיס כאל אב רוחני אמיתי.

2:0.2 (33.2) אף כי ניתן ללמוד על אודות טיבו של האל מהתגלותם של רעיונות נעלים, ואף כי ניתן לעמוד על האופי האלוהי מתיאור אידיאלים שמימיים, ההתגלות המאלפת והמעשירה ביותר מכל ההתגלויות על טיבו של האלוהי היא זו הנמצאת בהבנת חייו הדתיים של ישוע מנצרת, הן לפני שהשיג את מלוא המודעות בדבר האלוהיות והן לאחר מכן. תוך שימוש בתולדות חייו של מיכאל כבשר ודם כרקע להתגלות האל לאדם, ננסה לנסח בסמלים מילוליים אנושיים, רעיונות ואידיאלים מסוימים הנוגעים לטבע האלוהי, אשר בתורם עשויים לתרום להארה ולהאחדה מוגברת של המושג האנושי על אודות אופיו ואישיותו של האב האוניברסאלי.

(33.3) 2:0.3 בכל מאמצינו להגדיל את המושג האנושי על אודות האל ולהפכו לרוחני, אנו מוגבלים ביותר על-ידי הקיבולת המוגבלת של הדעת בת התמותה. בנוסף, אנו מוגבלים באופן ניכר במאמצינו למלא את המשימה שקיבלנו על עצמנו, בשל מגבלות השפה ודלות החומרים העומדים לרשותנו לשם הדגמה או השוואה, בבואנו לתאר ערכים אלוהיים ולהציג משמעויות רוחניות לדעת הסופית ובת התמותה של האדם. כל מאמצינו להעצים את המושג האנושי על אודות האל היו עשויים להיות חסרי-תוחלת כמעט, אלמלא שָׁכַן בַּדעת בת התמותה מְכַוְנֵן המתת של האב האוניברסאלי, ואלמלא הִתְחַדְּרָה דעת זו ברוח האמת של הבן הבורא. וכך, בהסתמך על נוכחותן של רוחות שמימיות אלה בלבבות בני האדם לשם סיוע בהרחבת המושג על אודות האל, אני שמח ליטול על עצמי את מילוי חובתי, ולנסות ולהעשיר את תיאור טבעו של האל בדעת האדם.

1. אינסופיותו של האל

(33.4) 2:1.1 "הן ניגע בַּאינסוף ולֹא נמְצָאהוּ. הן לא נדע צעדי אל." "לִתְבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר, וּלְגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר." אורה המסנוור של נוכחות האב היא כזו שלברואיו הנמוכים הוא נדמה כ"שוכן בחשכת ערפילים". ולא זו בלבד שפשר מחשבותיו ותוכניותיו אינו ניתן להשגה, אלא שהוא "עֹשֶׂה גְּדֹלוֹת וְנִפְלָאוֹת, עַד-אֵין מִסְפָּר." "הֶן הָאֵל שַׂגִּיא, וְלֹא נֵדָע; אֹרֶךְ מִסְפַּר שָׁנָיו בְּלֹא חֵקֶר." "הַאֻמְנָם יֵשֵׁב אֱל עַל הָאָרֶץ? וּרְאֵה, הִנֵּה הַשָּׁמַיִם (היקום) וּשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם (יקום היקומים), וְאֹרֶךְ הֶמָּה לֹא יְכַלְכְּלוּךָ." "מֶה עָמְקוּ עֹשֶׁר חָכְמַת אלוהים וְעֹשֶׁר דַּעְתּוֹ, מִשְׁפָּטָיו מִי יַחְקֹר וּדְרָמִי יִמְצָא!"

(34.1) 2:1.2 "אֵין אֶלָּא אֵל אֶחָד וְאָב אֶחָד לַכֹּל, האב האינסופי; הוא הָאלוהים הַבּוֹרֵא הַנֶּאֱמָן." "הבורא האלוהי הינו אף המוציא והמביא, הָאָלֹף וְהַתָּו, רֹאשׁ וָאַחֲרִית לְכֹל הנשמות. הוא הינו הנשמה העליונה, הדעת הראשית שדבר אינו תיכן, ורוחה הבלתי-מוגבלת של כלל הבריאה." "אֲמֶרֶת השולט עצומה וּצְרוּפָה. לוֹ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת." "האל הבורא משולל מורא וטינה הוא; אלמותי וקיים לעד, לעצמו קיים, אלוהי ונדיב הוא בשמיו." "כמה

טהור ויפה, כמה עמוק ובלתי-מושג הוא אל השמים שאין ראשית לראשיתו." "האינסופי מצוין מכל הוא, נותן עצמו מתוך חסדו לכל אדם. הוא הָאָלֶף וְהַתָּו, הבראשית והאחרית, אבי כל מתת טובה וכל תכלית מושלמת." "כִּי לֹא יִפָּלֵא מֵאלוהים דָּבָר; הבורא הנצחי הוא-הוא מחולל הסיבות והגורמים כולם."

2:1.3 (34.2) על-אף אינסוף ההתגשמויות הכבירות של אישיות האב הנצחית והאוניברסאלית, הוא מודע ללא תנאי הן לאינסופיותו והן לנצחיותו; כמו כן, הוא מכיר באופן מלא את מושלמותו ואת עוצמתו. למעט מְתָאֲמָיו האלוהיים, הוא הינו הבריה היחידה ברחבי היקום אשר חוֹוה את עצמה בצורה מושלמת, הולמת ומלאה.

2:1.4 (34.3) האב מספק בעקביות וללא כל כשל את הצרכים של הביקוש הדיפרנציאלי לעצמו, כפי שאלו משתנים מעת לעת במגזרים השונים של מרחבי יקום האב שלו. האל הכביר יודע ומבין את עצמו; הוא בעל מודעות-עצמית אינסופית לכל תכונותיו הראשוניות המושלמות. האל אינו מהווה תאונה קוסמית, ואף אינו עורך ניסויים ביקומים. שליטי היקומים עשויים להיות מעורבים בהרפתקאות; אַבוֹת הַקוֹנְסְטֶלַצְיָה עשויים לערוך ניסויים; ראשי המערכות עשויים לתרגל; אך האב האוניברסאלי מַגִיד אַחֲרִית מֵרֵאשִׁיתָה, ותוכניתו האלוהית ותכליתו הנצחית חובקים למעשה ומקיפים את כלל הניסויים וההרפתקאות של כל כפיפיו בכל עולם, מערכת, וקוֹנְסְטֶלַצְיָה, בכל אחד מהיקומים אשר בממלכתו העצומה.

2:1.5 (34.4) אין דבר שהוא חדש עבור האל, ואין מאורע קוסמי אשר מגיח כהפתעה; הוא שׂוכֵן עַד בחוג הנצח. אין לימיו התחלה או סוף. עבור האל, אין קיימים העבר, ההווה או העתיד; כל זמן הוא הווה בכל רגע נתון. הוא הינו ה'אני הוא' הגדול והיחיד.

2:1.6 (34.5) האב האוניברסאלי מוחלט ואינסופי ללא הגדר בכל תכונותיו; ועובדה זו, כשלעצמה, מבחינה אותו באופן אוטומאטי מכל תקשורת אישית ישירה עם בריות גשמיות סופיות, וכן עם יצירות תבוניות אחרות מסדרים נמוכים.

2:1.7 (34.6) ובשל הדברים הללו, נדרשות שיטות לקשר ולתקשורת עם מגוון יצוריו, כפי שהועדו, ראשית, באישיויות בני פרדיס של האל, אשר על-אף מושלמות אלוהיותם, הם חולקים לעיתים גם את טבעם של גזעים פלנטאריים בשר ודם, והופכים לאחד מכם ולאחד

עימכם; וכך, למעשה, הופך האל לאדם; בדיוק כפי שאירע במתת של מיכאל, אשר כונה חליפות בן האדם ובן האל. ושנית, בדמות אישיויות הרוח האינסופית, אותם סדרים מגוונים של צְבָאוֹת שְׂרָפִים ובריות תבוניות שמימיות אחרות, הקרבים אל עבר הוויות גשמיות ממוצא נמוך, וסועדים ומשרתים אותן בדרכים מגוונות ביותר. ושלישית, אלה הם מַשְׁגִּיחֵי הַמִּסְתּוֹרִין הלא-אישיים, מְכַוְּנֵנֵי מַחְשָׁבָה, מתת בפועל של האל הגדול, הנשלחים לשכון בקרב בני האדם של אורנטיה ודומיהם, ללא כל הודעה או הסבר. בשפע אינסופי הם יורדים מרום תפארתם, על מנת להשפיע חסד ולשכון בדעתם הצנועה של אותם בני התמותה בעלי היכולת, או הפוטנציאל, לדעת את האל.

2:1.8 (35.1) בדרכים אלה וברבות אחרות – דרכים שאותן אינכם מכירים ואשר מצויות לחלוטין מעבר לתפישה הסופית – יורד אב פרדיס באהבה ומתוך התכוונות, ומתאים, מדלל ומפחית את אינסופיותו, על-מנת להתקרב אל דעתם הסופית של יציריו ילדיו. וכך, באמצעות סדרה של תפרושׂות אישיות, אשר הולכות ומתרחקות מן המוחלט, יכול האב האינסופי ליהנות ממגע קרוב עם הבריות התבוניות השונות בתחומים הרבים שבהם משתרע יקומו הנרחב.

2:1.9 (35.2) וכל זאת הוא עשה, עושה כעת וימשיך לעשות לעולמי עד, מבלי לגרוע במאום מעובדת מממשות אינסופיותו, נצחיותו וראשוניותו. ודברים אלה הינם אמת מוחלטת – על-אף הקושי להבינם ועל-אף היותם שרויים במסתורין, ולמרות חוסר האפשרות של יצורים כשוכני אורנטיה להבינם במלואם.

2:1.10 (35.3) בהיות האב הראשון אינסופי בתוכניותיו ונצחי בכוונותיו, מטבע הדברים הוא שלעולם לא תוכל הוויה סופית לתפוש, או להבין, תוכניות וכוונות אלוהיות אלה במלואן. אדם בן-תמותה אינו יכול לקבל אלא הצצה חטופה בלבד לכוונות האב מדי פעם בפעם, כפי שהן מתגלות ביחס להתממשות תוכנית ההרקעה של הבריה, ברמות העוקבות של התקדמותה ביקום. אף-על-פי שהאדם אינו יכול לחבוק את משמעות האינסוף, האב האינסופי אכן מבין במלואה ועוטף באהבה את כלל הסופיות של כל ילדיו בכל היקומים כולם.

2:1.11 (35.4) האל חולק אלוהיות ונצחיות עם מספר גדול של הוויות פרדיס גבוהות, אולם אנו מטילים ספק בכך שהוא חולק במלאות את אינסופיותו ואת העליונות האוניברסאלית שלו,

שהיא תוצאתה, עם מי מהן, פרט לעמיתיו המְתָאֲמים בשילוש פרדיס. אינסופיות של אישיות, חייבת בהכרח לחבוק את כל סופיות האישיות; ומכאן מגיעה האמת – האמת פשוטה כמשמעה - של התורה המכריזה "כִּי בוֹ אֲנַחְנוּ חַיִּים וּמִתְנוֹעֲעִים וקיימים." אותו רסיס אלוהות טהורה של האב האוניברסאלי, השוכן באדם בן התמותה, **הוא** חלק מהאינסוף של המקור והמרכז הראשון, אבי האבות.

2. מושלמותו הנצחית של האב

2:2.1 (35.5) אף נביאיכם הקדומים הבינו את טיבו המעגלי, הנצחי, של האב האוניברסאלי, שמעולם לא התחיל ולעולם לא יסתיים. האל לנצח קיים, פשוטו כמשמעו, ביקום יקומיו. הוא דר ברגע הנוכחי בכל שפעת הדרו המוחלטת, ובכל גדולתו הנצחית. "לָאָב יֵשׁ חַיִּים בְּגִדְרֵי עַצְמוֹ, וְאֵלּוּ הֵם חַיֵּי נֶצַח." במהלך עידני הנצח היה זה האב "הַנּוֹתֵן חַיִּים לַכֹּל." ושלמות אינסופית מצויה בכלילות האלוהית. "כִּי אֲנוכי הנני האלוהים, וְלֹא שָׁנִיתִי דבר". ידיעתנו את יקום היקומים מגלה כי לא זאת בלבד שהוא הינו אבי האורות, אלא שאף במנהגו בנוגע לסוגיות בין-פלנטאריות "אֵין עִמּוֹ חִלּוּף וְכָל צֵל שִׁנּוּי." הוא "מַגִּיד אַחֲרִית מֵרֹאשִׁיתָה." ואלו הם דבריו: "תָּקוּם עֲצָתִי, וְכָל חֶפְצִי אֶעֱשֶׂה" "עַל-פִּי עֲצַת עוֹלָמִים אֲשֶׁר כּוֹנַנְתִּי בבני." וכך, עומדות תוכניותיו וכוונותיו של המקור והמרכז הראשון בצלם דמותו: נצחיות, מושלמות וקבועות לעד.

2:2.2 (35.6) מלאות סופית ומושלמות מלאה קיימות מתוקף הוראות האב. "כִּי כָּל-אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָאלוהים, יַעֲמוֹד לְעוֹלָם; עָלָיו אֵין לְהוֹסִיף, וּמִמֶּנּוּ אֵין לִגְרֹעַ." האב האוניברסאלי לא יִנָּחֵם מכוונותיו המקוריות בדבר בינה ומושלמות. תוכניותיו איתנות, עצתו לעולם תעמוד, ופועלו אלוהי וקיים לבטח. "כִּי אֶלֶף שָׁנִים, בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל; יַחֲלוֹף כְּאַשְׁמוּרֶת לָיְלָה." לנצח תעמודנה מושלמות האלוהות ושיעורו של הנצח מעבר לתפישתה המלאה של דעתו המוגבלת של האדם בן התמותה.

2:2.3 (36.1) תגובותיו של האל הבלתי-משתנה, בעת שהוא מוציא אל הפועל את כוונתו הנצחית, עשויות לְהֵרָאוֹת כמשתנות בהתאם להשתנות הגישות של הבריות התבוניות שיצר, ולתמורות החלות בדעתן; כלומר, תגובותיו עשויות להשתנות למראית-עין ועל פני השטח, בעוד שבעומקם של דברים ומעבר לכל המופעים החיצוניים, עדיין מתקיימת אותה כוונה בלתי-משתנית, היא תוכניתו הנצחית של האל הנצחי.

2:2.4 (36.2) בחוץ, ברחבי היקומים, מושלמות תהא בהכרח מושג יחסי, אך ביקום המרכזי, ובמיוחד בפרדיס, המושלמות אינה מופחתת; ובדרגות מסוימות היא אף מוחלטת. מופעי השילוש מגוונים את תצוגת המושלמות האלוהית, אך אינם מפחתים אותה.

2:2.5 (36.3) מושלמותו הראשונית של האל אינה נשענת של צדיקות מעושה, אלא על המושלמות הטבועה בטוּבו של הטבע האלוהי. הוא סופי, שלם ומושלם. אין כל חסר ביפי צדיקותו ובמושלמותה. ומרכזה של כל תוכנית הקיום של ההוויות החיות בעולמות החלל, היא בכוונה האלוהית לרומם את כל יצורי הרצון אל הייעוד הגבוה של חוויית השותפות במושלמות אב פרדיס. אין האל מרוכז בעצמו ואינו מכיל את עצמו; הוא אינו חדל מלהעניק מעצמו לכלל היצורים המודעים-לעצמם ביקום היקומים העצום.

2:2.6 (36.4) האל הינו מושלם באופן נצחי ואינסופי, ואינו יכול לדעת אי-מושלמות בעצמו באופן התנסותי; אולם, הוא שותף למודעות של חוויית אי-המושלמות של כל הבריות הנאבקות ביקומים האבולוציוניים של כל הבנים הבוראים של פרדיס. נגיעתו האישית והמשחררת של אל המושלמות מטילה את צלליתה בלבבות הבריות בנות התמותה, שהתעלו לרמה אוניברסאלית של הבנה מוסרית, ומצרפת את טיבן אל מעגלותיה. ובאופן הזה, כמו גם באמצעות הקשרים של הנוכחות האלוהית, משתתף האב האוניברסאלי בפועל בחוויה **עם** חוסר הבשלות והיעדר המושלמות בנתיבת ההתפתחות של כל בריה מוסרית ברחבי היקום.

2:2.7 (36.5) מגבלות אנושיות ורוע פוטנציאלי אינם מהווים חלק מהטבע האלוהי, אולם החוויה של בן התמותה **עם** הרוע, וכל יחסיו של האדם כלפי הרוע בהחלט נכללים בידיעתו העצמית של האל, המתרחבת בהתמדה באמצעות ילדי הזמן - אותן בריות של אחריות מוסרית אשר נוצרו או התפתחו על-ידי כל בן בורא היוצא מפרדיס.

3. צדק וצדיקות

(36.6) 2:3.1 האל צדיק; ולפיכך הינו הוגן. "צַדִּיק אלוהים בְּכָל דְּרָכָיו." "כִּי לֹא לַחִנָּם עָשִׂיתִי אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בָהּ; נְאֻם אֲדֹנָי." "פִּקּוּדֵי הַאֶל יְשָׁרִים הֶמָּה." הצדק של האב האוניברסאלי אינו יכול להיות מושפע ממעשי ברואיו ומפעולותיהם, "כִּי אֵין עִם אֱלֹהֵינוּ עַוְלָה וּמַשֹּׂא פָּנִים, וּמִקַּח שֹׁחַד."

(36.7) 2:3.2 כה חסרות תוחלת הן התחינות הקטנוניות המופנות אל אל זה, על מנת שישַנה מדרכיו שאינן משתנות, כך שנוכל להתחמק מתוצאות פעולות חוקיו הטבעיים הנבונים ומהוראותיו הרוחניות הישרות! "אַל-תִּתְעוּ; אין לְהָתֵל בַּאֵל, כִּי אֶת-אֲשֶׁר יִזְרַע הָאָדָם אותוֹ יִקְצֹר." אמת היא, אף כי בצדק יקצור אדם את פירות מעשיו הרעים, צדק אלוהי זה תמיד מרוכך ברחמים. בינה אינסופית הינה הבוררת הנצחית הקובעת את היחס בין מידות הצדק לבין מידת הרחמים הנהוג בכל נסיבות נתונות. העונש המרבי (שהוא בעצם תוצאה בלתי-נמנעת) הניתן עבור רוע ומרד מכוון כלפי ממשל האל, הינו אובדן הקיום כנתין אינדיבידואלי של ממשל זה. התוצאה הסופית של חטא המבוצע בלב שלם, היא שמד. בסיכומו של דבר, יחידים אלה, המזוהים עם חטא, השמידו עצמם בכך שהפכו לבלתי-מציאותיים בעליל כאשר אימצו עָוֶל. למרות זאת, היעלמותם בפועל של יצורים כגון אלו, נדחית עד למלוא מיצוי כל הוראות הדין התקפות באותו יקום.

(37.1) 2:3.3 פסק-דין של הפסקת קיום ניתן, על-פי-רוב, בזמן חריצת הדין של סוף עידן עבור אותו תחום או תחומים. באורנטיה, ובעולמות הדומים לה, הוא ניתן עם סיומו של עידן פלנטארי. פסק-דין של הפסקת קיום עשוי להינתן בתקופות הללו, על-ידי פעולה מתואמת של כל בתי הדין בעלי הסמכות השיפוטית, החל מהמועצה הפלנטארית, דרך בתי הדין של הבן הבורא ועד לבתי הדין של עתיקי היומין. כאשר כתב האישום, המוגש בעולם שבו שוכן עובר העבירה, מאושר בכל הרמות, או אז תצא הוראת ההשמדה מבתי הדין הגבוהים של

יקום-העל; וכאשר גזר הדין מאושר מלמעלה, הוצאתו לפועל מתבצעת במישרין בידי השופטים השוכנים במטָה יקום העל ופועלים ממנו.

(37.2) 2:3.4 ובשעה שגזר-דין זה מאושר סופית, אותה הוויה מזוהה-עם-חטא הופכת בו-ברגע כמו לא הייתה מעולם. מגורל שכזה לא תהא כל תקומה; גורל זה הוא נצחי ועומד לעד. גורמי החיים האנרגטיים של הזהות מתפוגגים על-ידי ההתמרות של הזמן והמטמורפוזות של החלל, ונספגים חזרה אל תוך הפוטנציאלים הקוסמיים שמהם הגיחו. אשר לאישיותו של עושה העוול, מזו ניטל כלי החיים ההמשכי, וזאת בשל כישלונה של הבריה לקבל את הבחירות ואת ההחלטות הסופיות שהיו מבטיחות לה חיי נצח. וכאשר החיבוק המתמשך של החטא – על ידי הדעת הנלווית – מסתיים בזיהוי עצמי עם עוול, ובהמשך לכך בהפסקת החיים ובהתפוגגות קוסמית, אישיות מבודדת זו נספגת אל תוך נשמת העל של הבריאה והופכת לחלק מהניסיון ההתפתחותי של ההוויה העליונה. אישיות זו לעולם לא תופיע שוב ככזו; זהותה הייתה כלא הייתה. במקרה של אישיות שבה מְכַוְונֵן שׁוֹכֵן, הערכים הרוחניים ההתנסותיים שורדים במציאות של המשכיות המְכַוְונֵן עצמו.

(37.3) 2:3.5 בכל עימות בין רמות המציאות האוניברסאליות השונות, תצא בסופו של דבר האישיות שברמה הגבוהה יותר וידה על העליונה ביחס לאישיות שברמה הנמוכה. תוצאה בלתי-נמנעת זו של מחלוקת אוניברסאלית נובעת, מטבע הדברים, מהעובדה שאיכותה האלוהית של כל בריה רצונית זהה לדרגת המציאותיות שלה. רוע מזוכך, טעות שלמה, חטא שקול ועָוֶל בלתי-ממותן, הם באופן טבעי ואוטומאטי – התאבדותיים. גישות כאלה של אי-מציאות קוסמית שורדות ביקום אך ורק בשל סובלנות-הרחמים הארעית, אשר קודמת לפעולתם של מנגנוני קביעת-הצדק ומציאת-ההוגנות של בתי המשפט האוניברסאליים, שבהם נעשה משפט צדק.

(37.4) 2:3.6 החוק של הבנים הבוראים ביקומים המקומיים הינו חוק של בריאה ושל תהליך ההפיכה לרוחני. בנים אלה מקדישים עצמם להוצאתה אל הפועל של תוכנית ההרקעה לפרדיס של בני התמותה, ולשיקומם של מורדים וחושבי-רע; ואולם, כאשר כל המאמצים

האוהבים הללו נדחים על הסף לנצח ובאופן סופי, מבוצעת ההוראה הסופית לסיום הקיום, בידי כוחות הפועלים תחת סמכות השיפוט של עתיקי היומין.

4. הרחמים האלוהיים

2:4.1 (38.1) הרחמים הם פשוט צדק מרוכך באותה בינה הנובעת מְיֻדַּע מושלם ומהכרה שלמה של החולשות הטבעיות והמגבלות הסביבתיות של בריות סופיות. "וְאַתָּה אֲדֹנָי, אֵל רַחוּם וְחַנּוּן; אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת." ולכן נאמר, "וְהָיָה כֹּל אֲשֶׁר יִקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה יִמָּלֵט נִפְשׁוֹ", "כִּי הוא חַנּוּן ומַרְבֶּה לִסְלוֹחַ" "וְחֶסֶד יְהוָה, מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם"; ואכן, "כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ." "כִּי אֲנִי יְהוָה, עֹשֶׂה חֶסֶד מִשְׁפָּט וּצְדָקָה בָּאָרֶץ: כִּי בְאֵלֶּה חָפַצְתִּי." "כִּי לֹא עִנָּה מִלִּבּוֹ, וַיַּגֶּה בְּנֵי-אִישׁ," כי אני "אַב הָרַחֲמִים וֵאלוֹהֵי כָּל נֶחָמָה."

2:4.2 (38.2) האל נדיב מיסודו, חומל מטבעו ולעד הינו רחמן. לעולם אין נדרשת השפעה כלשהיא על האב על-מנת לעורר את חסד-אהבתו. עצם הצורך של הברייה מספיק בהחלט בכדי להבטיח את מלוא הזרימה של חמלתו הרכה של האב ואת חסדו השומר. הסליחה הינה קלה עבור האל, שכן הוא יודע הכול על אודות ילדיו. ככל שייטיב אדם להבין את שכנו, כן יקל עליו לסלוח לו, ואף לאהוב אותו.

2:4.3 (38.3) רק ההבחנה, באמצעות בינה אינסופית, מאפשרת לאל הצדיק לשפוט ולרחם בו-זמנית ובכל אירוע נתון ביקום. האב השמימי לעולם אינו נקרע בין גישות סותרות כלפי ילדי היקום; האל לעולם אינו נופל קורבן לגישות יְרִיבוּת. ידיעת-הכול שבה ניחן האל היא שמנחה את רצונו החופשי לכוון לבחירתה של הפעולה האוניברסאלית המשרתת בשלמות, בה בעת ובאופן שווה, את כל הדרישות הנובעות מתכונותיו האלוהיות ומהאיכויות האינסופיות של טבעו הנצחי.

2:4.4 (38.4) רחמים הם תוצאתם הטבעית והבלתי-נמנעת של טוב ושל אהבה. טבעו הטוב של אב אוהב לעולם לא יוכל למנוע את סעד הרחמים הנבון מכל אחד ואחד מילדיו בכל אחת

מקבוצות היקום. צדק נצחי ורחמים אלוהיים שלובים יחדיו כדי לכונן את אשר מכונה בחוויה האנושית – **הוגנות.**

2:4.5 (38.5) רחמים אלוהיים מייצגים טכניקת הוגנות של תיאום בין רמות היקום של מושלמות ושל חוסר-מושלמות. רחמים הינם הצדק של העליונות, אשר הותאם למצביו של הסופי המתפתח; צדיקות הנצח, אשר הותאמה על-מנת שתֵענה לאינטרסים הגבוהים ביותר של ילדי הזמן ולרווחתם האוניברסאלית. רחמים אינם מהווים הפרה של צדק, אלא פירוש מתחשב של דרישות הצדק העליון, בשעה שזה מופעל בהוגנות כלפי הבריות הרוחניות הנחותות וכלפי היצורים הגשמיים של היקומים המתפתחים. רחמים הינם הצדק של שילוש פרדיס, כפי שהוא מופעל בתבונה ובאהבה כלפי הבריות התבוניות המגוונות בבריאת הזמן והמרחב, וכפי שגובש על-ידי הבינה האלוהית ונקבע על-ידי הדעת הכל-יודעת ועל-ידי הרצון החופשי הריבוני של האב האוניברסאלי ושל עמיתיו הבוראים.

5. אהבתו של האל

2:5.1 (38.6) "האלוהים הוּא אַהֲבָה"; ולפיכך התייחסותו האישית היחידה כלפי ענייני היקום הינה תמיד תגובה של חיבה אלוהית. האב אוהב אותנו במידה מספקת כדי שייתן בַּנוּ את חייו. "הוּא מַזְרִיחַ שִׁמְשׁוֹ לָרָעִים וְלַטּוֹבִים; מַמְטִיר עַל צַדִּיקִים וְאַף עַל רְשָׁעִים."

2:5.2 (39.1) תהא זו שגיאה לחשוב כי הקורבנות של בניו, או ההתערבות של כפיפיו, הן אלה המשדלות את האל לאהוב את ילדיו, "כִּי אָבִי הוּא עַצְמוֹ אֹהֵב אֶתְכֶם." בדיוק כתגובה לחיבה אבהית זו, שולח האל את המְכַוְונְנִים המופלאים לשכון בדעתו של האדם. אהבתו של האל הינה אוניברסאלית; "כל אשר יחפוץ יבוא," ו"חֻפְצוֹ כִּי יִוָּשְׁעוּ כָּל בְּנֵי הָאָדָם בְּקַבָּלַת עֲלֵיהֶם את דַּעַת הָאֱמֶת." וכן, הוא "לֹא יַחְפֹּץ בַּאֲבֹד הָאֹבְדִים."

2:5.3 (39.2) הבוראים הינם הראשונים לנסות ולהציל את האדם מהתוצאות ההרסניות של הפרותיו המטופשות את החוקים האלוהיים. מעצם טבעה, אהבת האל הינה חיבה אבהית;

ומשום כך, לעיתים הוא "מייסר אותנו לטובתנו-אנו, וזאת לְהַשְׁפִּיע עֲלֵינוּ חֵלֶק מקדושתוֹ." אתם, אף בעיצומו של מבחנכם היוקד ביותר, זכרו כי "בכל צרותינו, אף צר גם לו."

2:5.4 (39.3) האל מיטיב באופן שמימי אף עם החוטאים. כאשר שבים מורדים אל דרך הישר, הם מתקבלים ברחמים, "כי ירבה אל-אלוהינו לסלוח." "אָנֹכִי מֹחֶה פְּשָׁעֶיךָ, לְמַעֲנִי וחטאותיךָ לֹא אֶזְכֹּר." "רְאוּ מַה גָּדְלָה אַהֲבַת הָאָב, אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ לְהִקָּרא בְּנֵי האלוהים."

2:5.5 (39.4) אחרי ככלות הכול, ההוכחה המוצקה באשר לטובו של האל, ולסיבה העליונה לאהבו, הינה מתת המשכן של האב - המכוֹנן אשר ממתין בסבלנות כה רבה ליום שבו אתם והוא תהיו אחד לנֶצח. אף כי לא תוכלו למצוא את האל באמצעות חיפוש, אם אך תיאותו להיכנע להנהגת הרוח השוכנת בקרבכם, תונחו בבטחה, צעד אחר צעד, חיים אחר חיים, דרך יקום על גבי יקום ועידן אחר עידן, עד לרגע שבו תעמדו לבסוף בנוכחות אישיות פרדיס של האב האוניברסאלי.

2:5.6 (39.5) כמה לא-הגיוני הוא שלא תסגדו לאל רק משום שהמגבלות של הטבע האנושי ושל יצירתכם הגשמית מונעות מכם לראותו. ביניכם לבין האל קיים מרחק עצום לחצותו (חלל פיזי). כמו כן, קיימת תהום של דיפרנציאל רוחני אשר נדרש לגשר מעליה; אולם על-אף כל החוצץ ביניכם לבין נוכחות אישיות פרדיס של האל, מבחינה גשמית ורוחנית, עצרו לרגע ושקלו את העובדה כבדת המשקל שהאל חי בתוככם כבר כעת; בדרכיו שלו הוא כבר גישר מעל התהום; והוא שלח אליכם מעצמו, מרוחו, לחיות בתוככם ולעמול עימכם בשעה שאתם חותרים להגשמת הנתיבה האוניברסאלית הנצחית שלכם.

2:5.7 (39.6) אני מוצא את הדבר קל ונעים לסגוד לזה שהוא כה עצום, ובה בעת כה מסור בחיבתו על-מנת לסעוד ולרומם את ברואיו הנמוכים. אוהב אני בטבעיות את זה אשר עוצמתו כה גדולה ביצירה ובשליטתו בה, ואַף-עַל-פִּי-כֵן הינו כה מושלם בטובו וכה נאמן בחסדו האוהב, שעוטף אותנו בכל עת. סבורני שהייתי אוהב את האל באותה מידה, אף אם לא היה כה רב-עוצמה וכביר, כל עוד הינו כה טוב ורחום. כולנו אוהבים את האב יותר הודות לטבעו מאשר מתוך הכרה בתכונותיו המדהימות.

2:5.8 (39.7) כאשר אני מתבונן בבנים הבוראים ובמנהלנים הכפופים להם, הנאבקים באומץ במגוון קשיי הזמן הטבועים באבולוציה של יקומי החלל, אני מגלה כי אני רוחש חיבה גדולה ועמוקה כלפי שליטים פחותים אלה של היקומים. אחרי ככלות הכול, סבורני כי כולנו, לרבות בני התמותה של העולמות, אוהבים את האב האוניברסאלי ואת כל הבריות האנושיות או האלוהיות האחרות, וזאת משום שאנו מבחינים שאישיויות אלה אוהבות אותנו באמת ובתמים. חוויית האהבה היא במידה רבה תגובה לחוויה של היות נאהב. בידיעה שהאל אוהב אותי, אמשיך לאהוב אותו באופן נעלה, אף לוּ ניטלו ממנו כל תכונות העליונות, המרביות והמוחלטות.

2:5.9 (40.1) אהבת האב מלווה אותנו כעת ותמשיך ללוות בכל משך המעגל הבלתי-נגמר של עידני הנצח. כאשר הנכם הוגים בטבעו האוהב של האל, קיימת אך תגובת אישיות טבעית וסבירה אחת: אתם תאהבו את בוראכם יותר ויותר; אתם תעניקו לאל חיבה הדומה לזו שמעניק ילד להורהו הארצי; זאת כשם שאב, אב ממשי, אב אמיתי, אוהב את ילדיו, כך אוהב האב האוניברסאלי את בניו ובנותיו יצירי כפיו ולנצח חפץ ברווחתם.

2:5.10 (40.2) ואולם, אהבתו של האל הינה חיבה הורית נבונה הצופה למרחוק. האהבה האלוהית פועלת בסימוך מאוחד עם הבינה האלוהית, ועם כל יתר התכונות האינסופיות של טבעו המושלם של האב האוניברסאלי. האל הוא אהבה, אך אהבה אינה האל. המופע הגדול ביותר של האהבה האלוהית כלפי בריות בנות תמותה נחזה בדמות המתת של מָכַוּוְנֵנִי המַחְשָׁבָה, בעוד ההתגלות הגדולה ביותר של אהבת האל נחזית בדמות חיי המתת של בנו מיכאל, אשר חי על פני הארץ חיים רוחניים אידיאליים. המָכַוְנֵן השוכן הוא זה המגלם באופן ייחודי את אהבת האל לכל נשמה אנושית.

2:5.11 (40.3) לעיתים אני כמעט נתקף כאב בשל האילוץ להשתמש בסמל המילולי האנושי – **אהבה,** על-מנת לתאר את החיבה האלוהית של אבינו שבשמים כלפי ילדי יקומו. מונח זה, אף כי הוא מרמז על המושג הגבוה ביותר על אודות כבוד ומסירות ביחסים אנושיים, לעיתים תכופות משמש אף לתיאור חלק כה נרחב ומביש של מערכות היחסים האנושיות, עד כי בלתי-ראוי בעליל לתאר באמצעות אותה מילה את חיבתו של האל החי, שאין דומה לה, ליצוריו ביקום! כמה מצער הדבר שאינני יכול להשתמש בביטוי שמימי בלעדי, אשר ימחיש

לדעת האדם את טיבה האמיתי ואת משמעותה היפה והמעודנת של חיבתו האלוהית של אב פרדיס.

(40.4) 2:5.12 כאשר אדם מאבד את יכולתו לראות את אהבתו של אל אישי, ממלכת האל הופכת אך לממלכת הטוב. אף-על-פי שהטבע האלוהי הינו מאוחד באופן אינסופי, האהבה הינה התכונה הדומיננטית בכל מערכות היחסים האישיות של האל עם ברואיו.

6. טובו של האל

(40.5) 2:6.1 אנו עשויים לחזות ביופי אלוהי ביקום הגשמי, למצוא אמת נצחית בעולם השכלי, אולם את טובו של האל נמצא רק בעולם הרוחני של החוויה הדתית האישית. במהותה האמיתית, הדת הינה ביטחון-האמונה בטובו של האל. עבור הפילוסופיה, האל יכול להיות עצום ומוחלט, ובאופן מסוים אף חכם ואישי, ואילו עבור הדת חייב האל להיות מוסרי; הוא חייב להיות טוב. האדם עלול לפחד מהאל הנורא, אולם הוא בוטח ואוהב רק אל טוב. חלק זה באישיות האל, טובו, מתגלה מלואו רק בחוויה הדתית האישית של בניו המאמינים.

(40.6) 2:6.2 הדת מרמזת על כך שעולם-העל של הטבע הרוחני מודע לצרכים הבסיסיים של העולם האנושי ומגיב אליהם. הדת האבולוציונית עשויה להפוך לאֲתִית, אולם רק דת של התגלות הופכת באופן רוחני ואמיתי למוסרית. המושג העתיק על אודות האל כאלוהות בעלת מוסר מלכותי, רומם על-ידי ישוע לרמה נוגעת ללב בחיבתה של מוּסָרִיוּת המשפחה האינטימית ביחסי הורה-ילד, אשר אין רכים ויפים מהם בחוויה של בני התמותה.

(41.1) 2:6.3 "עושר טובו של האל מביא את החוטא לידי תשובה." "כָּל מַתָּת טוֹבָה, וְכָל מַתָּנָה שְׁלֵמָה, תֵּרֵד מִמַּעַל מֵאֵת אֲבִי הָאוֹרוֹת." "טוֹב יְהוָה לַכֹּל; מקלט נצח לְנֶפֶשׁ דורשיו." "יְהוָה, אֵל רַחוּם וְחַנּוּן; אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב-חֶסֶד וֶאֱמֶת." "טעמו טעם האל, כי אמת, טוב הוא! בָּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר יִבטַח בַּיהוָה." "חַנּוּן וְרַחוּם יְהוָה. הוא אֱלֹהֵי יִשְׁעִי." "הָרֹפֵא לִשְׁבוּרֵי-לֵב; וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם. יְהוָה אלוהיךְ בְּקִרְבֶּךְ, גיבור יוֹשִׁיעַ."

(41.2) 2:6.4 המושג של אל-שופט, אף שיצר בסיס מוסרי גבוה והפך קבוצה לְעָם שוחר-צדק, הותיר את המאמין היחיד בחוסר ביטחונו הנוגֶה באשר למעמדו בזמן ובנצח. נביאי ישראל המאוחרים הצהירו כי האל הינו אבי אומת ישראל; ישוע גילה את האל כאביו של כל יציר אנוש. המושג האנושי השלם על אודות האל, מואר באופן נעלה באמצעות חייו של ישוע. אי-אנוכיות טבועה באהבה הורית. האל אינו אוהב **בדומה** לאב, אלא ממש **כמו** אב. הוא הינו אב פרדיס לכל אישיות ביקום.

(41.3) 2:6.5 הצדיקות מרמזת על כך שהאל הינו המקור לחוק המוסר ביקום. האמת מציגה את האל כמגלֶה, כְּמוֹרֶה; אך האהבה, המעניקה חיבה וצמאה אליה, מחפשת אחווה והבנה בדומה לזו הקיימת בין הורה לילדו. צדיקות עשויה להיות המחשבה האלוהית, אולם האהבה הינה הגישה האבהית. ההנחה השגויה, לפיה צדיקות האל אינה מתיישבת עם האהבה חסרת האנוכיות של האב שבשמים, התבססה על קדם-הנחה של היעדר אחדות בטיבה של האלוהות, והובילה במישרין ליצירתה של דוקטרינת כפרת העוונות, אשר מהווה מתקפה פילוסופית הן על אחדותו של האל והן על חופשיות רצונו.

(41.4) 2:6.6 האב האוהב שבשמים, ואשר רוחו שוכנת בקרב ילדיו הארציים, אינו אישיות חצויה - צידה האחד צדק וצידה האחר רחמים - ואף אין נדרש מתווך על-מנת לקבל את חסד האל או את מחילתו. צדיקות אלוהית אינה נשלטת על-ידי משפט עונשין מחמיר; האל כְּאַב מתעלה מעל האל השופט.

(41.5) 2:6.7 האל לעולם אינו נוקם, נוטר או זועף. אמת הדבר שלעיתים בינה מרסנת את אהבתו, בעוד שלעיתים צדק מתנֶה את רחמיו שנדחו. אהבתו לצדיקות אינה יכולה אלא להתבטא באופן שווה לשנאתו את החטא. האב אינו אישיות בלתי-עקבית; האחדות האלוהית הינה מושלמת. בשילוש פרדיס קיימת אחדות מוחלטת, למרות זהויותיהם הנצחיות של מְתָאֲמֵי האל.

(41.6) 2:6.8 האל אוהב את החוטא **ושונא** את החטא: הצהרה שכזו הינה אמיתית מבחינה פילוסופית, אך האל הינו אישיות טְרַנְסֶצֶנְדֶנְטָלִית, ואישיויות יכולות לאהוב או לשנוא רק אישיויות אחרות. החטא אינו אישיות. האל אוהב את החוטא בהיותו מציאות אישיות (בעלת פוטנציאל נצח), בעוד שכלפי החטא אין לו כל זיקה אישית, שהרי החטא אינו מהווה מציאות רוחנית; הוא אינו אישיותי; ולפיכך, רק הצדק של האל מכיר בקיומו. אהבת האל מושיעה את החוטא; חוק האל משמיד את החטא. גישה אלוהית זו תשתנה, כפי הנראה, אם יזהה עצמו החוטא באופן סופי עם החטא, בדיוק כפי שהדעת בת התמותה עשויה לזהות עצמה במלואה עם מכוונן הרוחני הפנימי. בן-תמותה מזוהה-חטא שכזה יהפוך, אפוא, לבלתי-רוחני בעליל בטבעו (ולפיכך גם לבלתי-מציאותי כאישיות) ויחווה, בסופו של דבר, את סיום קיומו כהוויה. חוסר מציאות, ואף חוסר מושלמות של טבע הברואים, אינו יכול להתקיים לנצח ביקום שהופך בהדרגה למציאותי ולרוחני יותר ויותר.

(42.1) 2:6.9 אל מול עולם של אישיות, האל מתגלה כאישיות אוהבת; אל מול עולם רוחני, הוא אהבה אישית; בחוויה הדתית – הוא שניהם. האהבה מציינת את רצונו של האל. טובו של האל שוכן במעמקי הרצון החופשי האלוהי - הנטייה האוניברסאלית לאהוב, להפגין רחמים, להיאזר בסבלנות ולסעוד בסליחה.

7. אמת ויופי אלוהיים

(42.2) 2:7.1 כל ידע סופי וכל הבנה של הברואים הינם **יחסיים**. מידע ושכל, אף שמתקבלים ממקורות גבוהים, הינם מושלמים רק באופן יחסי, מדויקים באופן מקומי ואמיתיים באופן אישי בלבד.

(42.3) 2:7.2 עובדות גשמיות הן די אחידות, אולם אמת הינה גורם חי וגמיש בפילוסופיה של היקום. בריות מתפתחות הינן נבונות רק באופן חלקי – ואמיתיות באופן יחסי – בתקשורת שלהן. הן עשויות להיות בטוחות רק בטווח ניסיונן האישי. דבר מה אשר עשוי

להיראות כאמת לאמיתה במקום אחד, עשוי להוות אמת יחסית בלבד במקטע אחר של הבריאה.

2:7.3 (42.4) האמת האלוהית, הסופית, הינה אחידה ואוניברסאלית, ואולם פרטי הסיפור על אודות ענייני רוח, כפי שמסופר על-ידי בריות שונות המגיעות מעולמות מגוונים, עשויים להשתנות מעת לעת בעטיה של היחסיות במושלמות הידע, וכן בהתאם לשלמות החוויה האישית, משכה והיקפה. בעוד שהחוקים וההנחיות, וכן המחשבות והגישות של המקור והמרכז הראשון הינם נצחיים, אינסופיים ונכונים באופן אוניברסאלי; בה בעת, יישומם והתאמתם לכל יקום, מערכת, עולם ובריה תבונית, מתבצעים בהתאם לתוכניותיהם של הבנים הבוראים, ובהתאם לפעולתו של כל בן ביקומו הוא; כמו כן, הם מתבצעים בהרמוניה עם תוכניותיה ועם נהליה המקומיים של הרוח האינסופית ושל כל יתר האישיויות השמימיות הסימוכיות.

2:7.4 (42.5) המדע הכוזב של המטריאליזם עתיד לדון את בן התמותה לנידוי ביקום. ידע חלקי שכזה הוא רע בפוטנציה; זהו ידע המורכב הן מטוב והן מרע. האמת היא יפה משום שהינה גם שלמה וגם סימטרית. בשעה שאדם מחפש אמת, הוא נוהה אחר המציאות האלוהית.

2:7.5 (42.6) טעותם החמורה ביותר של הפילוסופים נעוצה בנהייתם אחר הרעיון המופרך מעיקרו של ההפשטה; ובתרגול ההתמקדות בהיבט אחד של המציאות, ובעקבותיו ההצהרה כי היבט מבודד זה הינו האמת השלמה. הפילוסוף הנבון יחפש תמיד את התוכנית היצירתית המצויה מאחורי כל המופעים האוניברסאליים וקודמת להם. מחשבת הבורא תמיד קודמת לפעולת הבריאה.

2:7.6 (42.7) המודעות העצמית האינטלקטואלית יכולה לגלות את יפי האמת ואת איכותה הרוחנית, לא רק דרך העקביות הפילוסופית של מושגיה, אלא, וביתר ביטחון, דרך תגובתה המתמדת והנכונה של רוח האמת. האושר נובע מההכרה בַּאמת, משום שאז היא עשויה **לבוא לידי ביטוי חיצוני**; קרי, משום שאז ניתן לחיות אותה. חרטה וצער נוכחים בעקבות הטעות,

משום שבאין היותה מציאות, לא ניתן להגשימה כניסיון. סימן ההיכר המובהק של אמת אלוהית הינו **טעמה הרוחני**.

2:7.7 (42.8) החיפוש הנצחי מתחקה אחר הַאֲחָדָה, אחר הקוהרנטיות האלוהית. היקום הפיזי העצום מוצא את הקוהרנטיות שלו באי פרדיס; היקום השכלתני מוצא את הקוהרנטיות שלו באל הדעת, הַפּוֹעֵל הָאָחוּד; היקום הרוחני מוצא את הקוהרנטיות שלו באישיות הבן נצחי. אולם בן התמותה המבודד של הזמן והמרחב, מוצא את הקוהרנטיות שלו באל האב באמצעות היחסים הישירים בין מְכַוְונֵן הַמַּחְשָׁבָה השוכן ובין האב האוניברסאלי. המכוונן של האדם הינו רסיס של האל, ולנצח הוא משחר לאיחוד אלוהי; הוא מוצא קוהרנטיות עם אלוהות פרדיס של המקור והמרכז הראשון ובתוכה.

2:7.8 (43.1) ההבחנה ביופי עליון הינה גילוי ותכלול המציאות; ההבחנה בטוב האלוהי בתוך האמת הנצחית היא-היא היופי המרבי. אף קסמה של האמנות האנושית טמון בהרמוניה של אחדותה.

2:7.9 (43.2) הטעות הגדולה של הדת העברית הייתה כישלונה לְקַשֵּׁר את טובו של האל עם אמיתות העובדות המדעיות ועם יפי האמנות. עם התקדמותה של הציוויליזציה – ומכיוון שהדת המשיכה לדבוק בנתיב השגוי של הדגשת יתר את טובו של האל, תוך הדרה יחסית של האמת והזנחתו של היופי – התפתחה בהדרגה הנטייה ההולכת וגוברת, בקרב טיפוסים מסוימים של אנשים, להתרחק מן המושג המופשט והתלוש של טוב מבודד. המוסריות המודגשת יתר-על-המידה והמבודדת של הדת המודרנית, אשר נכשלת בשימור דבקותם ונאמנותם של רבים במאה העשרים, תוכל לשקם עצמה, אם וכאשר, בנוסף להנחיות המוסריות, תעניק משקל זהה לאמיתות של המדע, הפילוסופיה והחוויה הרוחנית, כמו גם ליפי הבריאה הגשמית, לקסם האומנות המושכלת ולהדר הישגי האופי האמיתיים.

2:7.10 (43.3) האתגר הדתי של ימינו רובץ לפתחם של אותם גברים ונשים המרחיקים ומקדימים לראות בעיני רוחם, אשר יעזו לבנות פילוסופיה חדשה ומושכת של חיים שמחוץ למושגים המודרניים המורחבים, המתוכללים באנינות, של אמת קוסמית, יופי אוניברסאלי

וטוב אלוהי. חזון מוסריות חדש וישר זה ימשוך את כל הטוב שבדעת האדם, ויאתגר את המיטב שבנשמה האנושית. האמת, היופי והטוב, הינם מציאויות אלוהיות, וככל שאדם מעפיל בסולם החיים הרוחניים, כך הופכות איכויות עליונות אלה של הנצחי ליותר מתואמות וליותר מאוחדות באל, אשר הינו אהבה.

(43.4) 2:7.11 כל אמת – בין אם היא גשמית, פילוסופית או רוחנית - היא גם יפה וגם טובה. כל יופי אמיתי – בין אם זו אמנות גשמית או סימטריה רוחנית - הוא גם אמיתי וגם טוב. כל טוב אותנטי - בין אם הוא מוסריות אישית, צדק חברתי, או סעד אלוהי - הוא אמיתי ויפה באותה מידה. בריאות, שפיות ואושר הינם תוצאה של שילוב אמת, יופי וטוב, כפי שאלה מתמזגים בחוויה האנושית. רמות חיים יעילות אלה מהוות תוצאה של איחוד מערכות אנרגיה, מערכות של רעיונות ומערכות רוחניות.

(43.5) 2:7.12 האמת הינה קוהרנטית, היופי הינו מושך ואילו הטוב הינו מייצב. וכאשר ערכים אלה של האמיתי מתואמים גם בחוויית האישיות, התוצאה הינה אהבה גבוהה, המותנית בבינה ומסויגת בנאמנות. המטרה האמיתית של החינוך ביקום הינה לגרום לִמְתאם מיטבי בין הילד המבודד של העולם לבין המציאויות הרחבות יותר של ניסיונו המתרחב. המציאות הינה סופית ברמה האנושית, ואילו ברמות הגבוהות יותר והאלוהיות, היא הינה אינסופית ונצחית.

(43.6) 2:7.13 [מוצג על-ידי יועץ אלוהי הפועל מתוקף סמכות עתיקי היומין של אוּנָרְסָה.]

>> מסמך 2 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 4 <<

מסמך 3

תכונותיו של האל

3:0.1 (44.1) האל נוכח בכל אתר ואתר. האב האוניברסאלי שולט במעגל הנצח; אולם שליטתו ביקומים המקומיים מתרחשת באמצעות האישיות של בניו הבוראים של פרדיס; זאת בעודו נותן חיים דרך בנים אלה. "חַיֵּי עוֹלָם נָתַן לָנוּ האלוהים, וְחַיִּים אֵלֶּה בְּבָנָיו הֵמָּה". בניו הבוראים של האל הינם ביטויו האישי במגזרי הזמן, וכן ביטויו בעבור ילדי הפלנטות הסובבות ביקומי החלל המתפתחים.

3:0.2 (44.2) בני הסדרים הנמוכים של הבריות התבוניות מבחינים בבירור בבני האל בעלי האישיות הגבוהה. בכך מפצים בני האל על אי הנראות של האב, אשר משום אינסופיותו ההבחנה בו הופכת קשה יותר. בני פרדיס הבוראים של האב האוניברסאלי הינם התגלות של הוויה, שאלמלא הם הינה בלתי-נראית; זאת משום המוחלטות והאינסופיות הטבועה במעגל הנצח ובאישיויות אלוהויות פרדיס.

3:0.3 (44.3) היכולת לברוא אינה בדיוק תכונה של האל, אלא הסיכום של טבעו הפועל. ופעילות אוניברסאלית זו של בריאה מתממשת לנצח, בעודה מותנית ונשלטת על-ידי כל התכונות המתואמות של המציאות האלוהית והאינסופית של המקור והמרכז הראשון. בכנות, הננו מטילים ספק אם בכלל ניתן להתייחס לתכונה זו או אחרת של הטבע האלוהי כמקדימה את רעותה, אולם, אילו היה כן, כי אז התכונה של יכולת האלוהות לברוא הייתה מקבלת

קדימות על-פני כל טבע, תכונה או פעילות אחרת. ויכולת זו של האלוהות לברוא מגיעה לשיאה באמת האוניברסאלית של אבהות האל.

1. הימצאותו של האל בכל מקום

3:1.1 (44.4) יכולתו של האב האוניברסאלי להימצא בכל מקום, ובה-בעת, מכוננת את תכונת נוכחותו-בכול. רק האל לבדו יכול להיות בשני מקומות, או באינספור מקומות, בעת ובעונה אחת. האל נוכח בו-זמנית, "בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל, וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת"; ככתוב בספר תהילים: "אָנָה אֵלֵךְ מֵרוּחֶךָ; וְאָנָה מִפָּנֶיךָ אֶבְרָח?"

3:1.2 (44.5) "'אֱלוֹהֵי מִקָּרֹב אָנִי, גם מרחוק,' נְאֻם אדוני. 'הֲאֵין מָלֵא אֲנִי אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ?'" האב האוניברסאלי נוכח תמיד בכל מקום ובכל הלבבות ברחבי בריאתו העצומה. הוא הינו "אֲשֶׁר מְלוֹאוֹ מָמַלֵּא אֶת הַכֹּל בַּכֹּל," וכן "הוּא הַפֹּעֵל אֶת הַכֹּל בַּכֹּל." ויתר על כן, מושג אישיותו הינו כזה שאף "השמים (היקום) ושמי השמים (יקום היקומים) לא יכלכלוהו." נכון הדבר, פשוטו כמשמעו, שהאל הוּא הַכֹּל וּבַכֹּל. אולם, אף כל זאת איננו **כל** האל. האינסוף מתגלה בסופו של דבר רק באינסופיות; הגורם אינו ניתן להבנה מלאה על-ידי ניתוח התוצאות; האל החי עצום לאין שיעור מעבר לסך כל הבריאה שהתגשמה כתוצאה מהמעשה היוצר של רצונו החופשי והמשוחרר. האל מתגלה ברחבי הקוסמוס, אך הקוסמוס לעולם לא יוכל להכיל או להקיף את מלוא אינסופיותו של האל.

3:1.3 (45.1) נוכחותו של האב מסיירת ללא הרף ברחבי יקום האב. "מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם מוֹצָאוֹ, וּתְקוּפָתוֹ עַל קְצוֹתָם; וְאֵין נִסְתָּר מֵאוֹר פָּנָיו."

3:1.4 (45.2) לא זו בלבד שהברייה מתקיימת באל, אלא אף האל עצמו מתקיים בברייה. "בָּזֹאת נֵדַע אֲשֶׁר בּוֹ נִשְׁכֹּן, כִּי הוּא בָנוּ, וּכִי נָתַן לָנוּ מֵרוּחוֹ; מתת אב פרדיס הינה בת-לוויה בלתי-נפרדת לאדם." "הוא, השוכן בכל, איתנו עד קץ עולם." "רוחו של האב הנצחי חבויה בדעתו של כל ילד בן-תמותה." "האדם מוסיף לחפש אחר חבר, בעוד זה החבר הטוב חי

בתוככי ליבו שלו." "הַאֱלֹהֵי מִקָּרֹב אָנִי; הוא השוכן בנו; ורוחו המדברת מִקִרְבֶּנוּ." "אף בילד שוכן האב. האל מצוי איתנו כל הימים. הוא הינו הרוח המנחה של גורל הנצח."

3:1.5 (45.3) אמת ויציב הוא שנאמר על המין האנושי, כי "מאלוהים אַתֶּם"; זאת משום ש"הָעֹמֵד בָּאֱהָבָה עֹמֵד באלוהים; והאלוהים עֹמֵד בּוֹ." ואף בעשותכם את הרע, תתענה אף מתת הרוח של האל השוכנת בכם; כי על מְכַוְונֵן הַמַּחְשָׁבָה להתנסות בהשלכות מחשבת הרוע של הדעת שבתוכה הוא כלוא.

3:1.6 (45.4) נוכחותו-בכול של האל הינה, למעשה, חלק מטבעו האינסופי; החלל אינו מהווה כל מחסום בעבור האלוהות. ניתן להיווכח, באופן מושלם וללא מגבלות, בנוכחות האל אך ורק בפרדיס וביקום המרכזי. הוא איננו נוכח, כאמור, בחלקי הבריאה המקיפים את האוונה, משום שהאל הגביל את נוכחותו הישירה בפועל, מתוך הכרה בריבונותם ובזכויותיהם האלוהיות של הבוראים המתאמים ושל שליטי יקומי הזמן והמרחב. לפיכך, חייב מושג הנוכחות האלוהית לאפשר טווח רחב של ערוצי מופעים ואופניהם, הכולל את מעגלי הנוכחות של הבן הנצחי, הרוח האינסופית ואי פרדיס. וכן, לא תמיד ניתן להפריד בין נוכחות האב האוניברסאלי לבין פעולותיהם של מתאמיו ושל סוכניו הנצחיים; כה מושלמת היא הדרך שבה הם מקיימים את הדרישות האינסופיות של ייעודו הבלתי-משתנה. אך לא כך הדבר באשר למעגל האישיות והמכוננים; כאן פועל האל ביחידות, במישרין ובאופן בלעדי.

3:1.7 (45.5) הבקר האוניברסאלי מצוי באופן פוטנציאלי, בכל עת ובאותה מידה, במעגלי הכבידה של אי פרדיס בכל רחבי היקום; וזאת בהתאם למסה, בתגובה לדרישות הפיזיות לנוכחותו, ובשל טבע הבריאה כולה, אשר גורם לכל הדברים לדבוק בו ולהיכלל בתוכו. באותו אופן, נוכח המקור והמרכז הראשון, באופן פוטנציאלי בַּמוּחְלָט הַבִּלְתִּי-מוּגְדָּר, במאגר העתיד הנצחי של היקומים שטרם נבראו. וכך, מְחַדֵּר האל באופן פוטנציאלי את היקומים הפיזיים של העבר, ההווה והעתיד. והוא הינו היסוד הראשוני לקוהרנטיות של מה שקרוי הבריאה החומרית. פוטנציאל אלוהות בלתי-רוחני זה מתגשם פה ושם, ברחבי רמת ההוויה

הפיזית, על-ידי חדירתם הבלתי-מוסברת של סוכניו הבלעדיים אל במת הפעולה האוניברסאלית.

3:1.8 (45.6) נוכחות הדעת של האל מתואמת עם הדעת המוחלטת של הַפּוֹעֵל הָאָחוּד, היא הרוח האינסופית; ואולם, ניתן להבחין בה ביתר קלות בקרב הבריאות הסופיות בפעולתה הנוכחת-בכל של דעתן הקוסמית של רוחות אב פרדיס. בדיוק כשם שהמקור והמרכז הראשון נוכח בכוח במעגלי הדעת של הַפּוֹעֵל הָאָחוּד, כך הוא נוכח בכוח גם במתחיו של הַמוּחְלָט הָאוניברסאלי. ואולם, דעת מהסדר האנושי הינה המתת של בנותיו של הַפּוֹעֵל הָאָחוּד, אותן סוֹעֲדוֹת אלוהיות של היקומים המתפתחים.

3:1.9 (46.1) נוכחותה בכל-מקום של רוח האב האוניברסאלי, מתואמת עם פעילות נוכחותם הרוחנית האוניברסאלית של הבן הנצחי ושל הפוטנציאל האלוהי התמידי של הַמוּחְלָט הָאֱלוֹהִי. ואולם, נראה כי לא פעילותם של הבן הנצחי ושל בניו של פרדיס, ולא פעילות מתת הדעת של הרוח האינסופית, מדירים את פעולתם הישירה של מְכַוְונֵי הַמַחְשָׁבָה, אותם רסיסים של האל השוכנים בלב ילדיו יציריו.

3:1.10 (46.2) באשר לנוכחות האל בְּפלנטה, בְּמערכת, בקוֹנְסְטֶלַצְיָה או ביקום, מידתה של נוכחות כזו בכל יחידה של הבריאה הינה עדות לרמת התפתחות נוכחות ההוויה העליונה; מידה זו נקבעת על-ידי ההכרה המאסיבית באל, ועל-ידי הנאמנות כלפיו מטעם הארגון האוניברסאלי העצום, החֵל מלמעלה ועד למטה, למערכות ולפלנטות עצמן. לפיכך, לעיתים – בתקווה לשמור ולשמר את אותם חלקים יקרים של נוכחות האל – מושמות פלנטות (ואף מערכות שלמות) שנפלו לעומק תהום חשכה רוחנית, במעין הסגר, או שהן מבודדות חלקית בתקשורתן עם חלקי הבריאה הרחבים יותר. וכל זה, כשם שהדברים פועלים באורנטיה, מהווה מנגנון הגנה תגובתי רוחני שנוקט הרוב של שוכני העולמות, על-מנת להציל את עצמו, ככל שהדבר ניתן, מנשיאה בתוצאות המבוֹדדות של הפעולות המרחיקות של מיעוט קשה-עורף, מרושע ומרדני.

3:1.11 (46.3) בעוד האב חובק באהבה ההורית את כל בניו – את כל האישיויות – השפעתו בקרבם מוגבלת בשל הריחוק של מקורם מאִישִׁיוּת האלוהות השנייה ומאִישִׁיוּת האלוהות הַשְׁלִישִׁית; והיא הולכת וגדלה ככל שהישג ייעודם מתקרב לרמות הללו. **עובדַת** נוכחות האל

בדעת הברואים נקבעת בהתאם לנוכחותו או להיעדרו של רסיס אב שוכן, כדוגמת מַשְׁגִּיחֵי מְסַתְּרִין; אולם, נוכחותו **האפקטיבית** נקבעת על-ידי מידת שיתוף הפעולה שמקבלים אותם מְכַוְּנְנִים מן הדעת שבה הם שוכנים.

3:1.12 (46.4) התנודות בנוכחות האב אינן נובעות מהשתנותו של האל. האב אינו פורש אל התבודדותו מכיוון שעלבו בו; חיבתו אינה מורחקת בשל מעשיו הרעים של הברוא. אולם, כאשר כבר קיבלו ילדיו את הכוח לבחור (בנוגע אליו), הם אלה אשר קובעים במישרין – בהפעילם את יכולת הבחירה – את מידת השפעתו האלוהית של האב בלבבותיהם ובנשמותיהם, וכן את מגבלותיה. האב נתן מעצמו בחופשיות, ללא מגבלה וללא משוא פנים. הוא אינו נושא פני איש, פלנטה, מערכת או יקום. במגזרי הזמן, הוא מעתיר כבוד במדורג אך ורק על אישיויות פרדיס של הָאֵל בעל שבעת ההיבטים, הבוראים המְתָאֲמִים של היקומים הסופיים.

2. עוצמתו האינסופית של האל

3:2.1 (46.5) ברחבי היקומים ידוע כי "מָלַךְ אלוהינוּ יְהוָה צְבָאוֹת." ענייני העולם הזה ועולמות אחרים מצויים תחת פיקוח אלוהי. "כמצביא הוא בחיל השמים ובקרב דרי הארצות." לנצח יִכּוֹן הדבר כי "אֵין רָשׁוּת, כִּי אִם מֵאֵת האלוהים."

3:2.2 (46.6) אמת ויציב, פשוטו כמשמעו, כי בכל התחום המַסְכִּין עם הטבע האלוהי, "מהאלוהים לֹא ייפלא כָּל דָּבָר." התהליכים האבולוציוניים של אנשים, פלנטות ויקומים – הנמתחים אל אופקי-זמן מרוחקים – מצויים תחת שליטתם המושלמת של בוראי ומְנַהֲלֵי היקומים, נפרשים בהתאמה לייעוד הנצחי של האב האוניברסאלי, וצועדים בהרמוניה, בסדר ובהתאמה לתוכנית האל הכול-חכמה. אֶחָד הוּא המחוקק. הוא התומך בעולמות החלל ומניף את היקומים סביב מעגל המסלול הנצחי הבלתי-מסתיים.

3:2.3 (47.1) מכל התכונות האלוהיות, יכולת-הכול שלו, בעיקר כפי שהיא שוררת ברחבי היקום החומרי, היא זו המובנת ביותר. אף שהדבר נראה כתופעה בלתי-רוחנית, האל הינו

אנרגיה. הצהרה זו של עובדה פיזית, מתבססת על האמת הבלתי-מוסברת בדבר היות המקור והמרכז הראשון, הגורם הראשוני למופעים הפיזיים האוניברסאליים בחלל כולו. כל האנרגיה הפיזית וכל המופעים החומריים האחרים נובעים מפעילות אלוהית זו. אור, כלומר, אור ללא חום, גם הוא מופע בלתי-רוחני של האלוהויות. וקיימת צורה נוספת של אנרגיה בלתי-רוחנית, אשר למעשה אינה מוכרת באורנטיה; שכן היא טרם זוהתה.

3:2.4 (47.2) האל שולט בכל העוצמה כולה; "הוּא עֹשֶׂה רָכְבְּךָ לַחֲזִיז קַלּוֹת"; הוא אשר הסמיך את מעגלי כל האנרגיה. הוא אשר ציווה על הזמן ועל האופן שבו יתגשמו כל מופעי החומר-אנרגיה. וכל הדברים הללו נתונים לנצח בשליטת אחיזתו – בשליטת הכבידה המתמרכזת בתת-פרדיס. האנרגיה והאור של האל הנצחי סובבים לנצח במעגלו המלכותי; סובבים במצעד זרוע הכוכבים, נעדר-הסוף אך הסדור, של יקום היקומים. כל הבריאה כולה לנצח חגה סביב מרכז אישיות-פרדיס של כל הדברים וכל ההוויות.

3:2.5 (47.3) יכולת-הכול של האב מתייחסת לשליטה בכל אתר ואתר של הרמה המוחלטת, כאשר שלוש האנרגיות – החומרית, הדעתית והרוחנית – אינן ניתנות להבדלה בסמיכות אליו; אל מקורם של הדברים כולם. אין דעתו של הברוא – שאינה מוֹנוֹטָה של פרדיס ואף אינה רוח פרדיס – מגיבה במישרין לאב האוניברסאלי. האל **מתאים** עצמו לדעת הלקויה – לבני התמותה של אורנטיה – באמצעות מְכַוְּנֵנִי הַמַּחְשָׁבָה.

3:2.6 (47.4) האב האוניברסאלי אינו כוח ארעי, עוצמה נודדת, או אנרגיה מתנדנדת. עוצמתו ותבונתו של האב הולמות לחלוטין את הדרוש לשם התמודדות עם כל דרישות היקום. כאשר מופיעים מצבי חירום בחוויה האנושית, ברי כי הוא צפה את כולם מראש; ומשום כך הוא אינו מגיב לענייני היקום באופן מנותק, אלא באופן התואם את תכתיבי התבונה הנצחית ואת דרישות שיקול הדעת האינסופי. ללא קשר לאופן שבו הדברים עשויים להיראות, עוצמתו של האל אינה פועלת ביקום ככוח עיוור.

3:2.7 (47.5) אכן מתרחשים מצבים שבהם נדמה שמתקבלות החלטות חירום, שחוקי הטבע מושהים, שניתן לזהות חוסר-הסתגלות ואף שנעשה מאמץ לתקן את המצב; אך לא כך הוא. מקורם של מושגים אלה על אודות האל הוא בטווח הראייה המוגבל שלכם, בסופיות ההבנה ובסקירה המצומצמת שלכם; הבנה שגויה שכזו את האל נובעת מהבערות העמוקה שלכם

ביחס לקיום חוקי העולם הגבוהים יותר, לשיעור אופיו של האב, לאינסופיות תכונותיו ולעובדת רצונו החופשי.

3:2.8 (47.6) היצורים הפלנטאריים אשר בקרבם שוכנת רוח האל, והמפוזרים פה ושם ברחבי יקומי החלל, מונים מספר אינסופי כמעט של פרטים וסדרים, ומגוונים עד מאוד בשכלם; לעיתים דעתם כה מוגבלת ואף גסה, וראייתם צרה ומקומית, עד כי בלתי-אפשרי כמעט לנסח חוקים מוכללים המתארים באופן הולם את תכונותיו האינסופיות של האב, אשר יהיו בה בעת מובנים, במידה כזו או אחרת, לבריות תבוניות אלה. לכן, בעיניכם, הברואים, רבים ממעשיו של האל נדמים לעיתים כשרירותיים, מנותקים, ואף כחסרי-לב ואכזריים. ואולם, אנוכי מבטיחכם בזאת מחדש כי אין אלה פני הדברים. מעשיו של האל כולם מכוונים, נבונים, חכמים, עדינים, ולנצח מתחשבים בטובה הגבוהה ביותר; גם אם אין זו טובת הוויה, גזע, פלנטה או אף יקום כלשהו, עדיין פועלים הדברים למען טובתם ורווחתם של כל הנוגעים בדבר, מהנמוכים שבהם ועד לגבוהים ביותר. בעידני זמן מסוימים, רווחתו של חלק אחד עלולה להיראות כנבדלת מרווחתו של הכלל; ואולם, במעגלות הנצח הבדלים-לכאורה אלה אינם קיימים.

3:2.9 (48.1) כולנו מהווים חלק ממשפחת האל, ולכן לעיתים שומה עלינו לחלוק את המשמעת המשפחתית. רבות מפעולות האל, אשר טורדות את מנוחתנו ומבלבלות אותנו, הינן התוצאה של החלטות סופיות של תבונת-כל, המסמיכות את הַפּוֹעֵל הָאָחוּד להוציא אל הפועל את בחירת הרצון המהימן של הדעת האינסופית, ולאכוף את החלטות אישיות המושלמות, אשר ראייתה, סקירתה ודאגתה חובקת את רווחתה הנצחית והגבוהה ביותר של כלל הבריאה העצומה והנרחבת.

3:2.10 (48.2) וכך קורה שנקודת המבט המנותקת, המגזרית, הסופית, הגסה והחומרנית-ברובה – יחד עם המגבלות הטבועות בטבע הווייתכם – יוצרת מחסום המונע מכם לראות, להבין ולהכיר את תבונתן ואת עדינותן של רבות מהפעולות האלוהיות, אשר נראות בעיניכם כמלאות באכזריות דורסנית, ואדישות-בעליל לנוחותם, לרווחתם לאושרם הפלנטארי ולשגשוגם האישי של עמיתכם הברואים. אינכם מבינים כהלכה את מניעי האל ואף מעוותים את מטרותיו בשל מגבלות הראייה האנושית, בשל הבנתכם הצרה ובשל תפיסתכם

הסופית. ואולם, מאורעות רבים שאינם מעשיו האישיים של האב האוניברסאלי מתרחשים ביקומים האבולוציוניים.

(48.3) 3:2.11 יכולת-הכול האלוהית מתואמת באופן מושלם עם כל יתר תכונות אישיותו של האל. על-פי-רוב, מוגבלת עוצמת האל במופעיה הרוחניים האוניברסאליים על-ידי שלושה תנאים או מצבים בלבד:

(48.4) 3:2.12 1. על-ידי טבעו של האל, ובמיוחד על-ידי אהבתו האינסופית, האמת, היופי והטוב.

(48.5) 3:2.13 2. על-ידי רצונו של האל, סעד הרחמים שלו ויחסו האבהי לאישיויות היקום.

(48.6) 3:2.14 3. על-ידי חוק האל, היושרה והצדק של שילוש פרדיס הנצחי.

(48.7) 3:2.15 האל הינו בלתי-מוגבל בעוצמתו, אלוהי בטבעו, סופי ברצונו, אינסופי בתכונותיו, נצחי בתבונתו ומוחלט במציאותו. ואולם, כל המאפיינים הללו של האב האוניברסאלי מאוחדים באלוהות, ומתבטאים באופן אוניברסאלי בשילוש פרדיס ובבני השילוש האלוהיים. בשונה מכך, מחוץ לפרדיס וליקום המרכזי של האוונה, כל הנוגע לאל מוגבל לנוכחותו האבולוציונית של העליון, מותנה בהתממשותו-לבסוף של המרבי, ומתואם על-ידי שלושת המוחלטים הקיומיים - האלוהי, האוניברסאלי והבְּלְתִּי-מוּגְבָּל. ונוכחותו של האל מוגבלת, כאמור, משום שזהו רצונו שלו.

3. הידיעה האוניברסאלית של האל

(48.8) 3:3.1 "האלוהים יֹדֵעַ-כֹּל הוּא." הדעת האלוהית מודעת למחשבת כלל הבריאה ובקיאה בה. ידיעתו של האל את המאורעות הינה מושלמת ואוניברסאלית. הישויות האלוהיות היוצאות ממנו הינן בשר מבשרו; הוא "הַמְּפַלֵּס עָבִים" הינו גם "תְּמִים דֵּעִים וּשְׁלֵם בְּיִדִיעָה." "בְּכָל מָקוֹם, שָׁם עֵינֵי אדוני." אמר מורכם הדגול על הדרור חסר-החשיבות כי, "אַחַת מֵהֵנָּה

לֹא תִפּוֹל אַרְצָה מִבַּלְעֲדֵי יַדָע אֲבִיכֶם," וכן, "וְאַתֶּם, גַּם שַׂעֲרוֹת רֹאשְׁכֶם נִמְנוֹת כולן." "מוֹנֶה מִסְפָּר לַכּוֹכָבִים; לְכֻלָּם שֵׁמוֹת יִקָרָא."

3:3.2 (49.1) האב האוניברסאלי הינו האישיות היחידה בכל רחבי היקום אשר יודעת לבטח את מספרם ואת שמותיהם של כל כוכבי החלל. כל העולמות שבכל היקומים מצויים תמידית במודעותו של האל. הוא שאמר: "רָאִיתִי אֶת עֳנִי עַמִּי וְאֶת צַעֲקָתָם שָׁמַעְתִּי מִפְּנֵי נֹגְשָׂיו, כִּי יָדַעְתִּי אֶת מַכְאֹבָיו." שכן, "מִשָּׁמַיִם הִבִּיט אדוני; רָאָה אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם; מִמְּכוֹן שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ אֶל כָּל יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ." כל ילד יציר-כפיו יכול לומר באמת: "כִּי יָדַע דַּרְכִּי עִמָּדִי; בְּחָנַנִי, וּכַזָּהָב אֵצֵא." "אַתָּה יָדַעְתָּ שִׁבְתִּי וְקוּמִי; בַּנְתָּה לְרֵעִי, מֵרָחוֹק וכל דְּרָכַי הִסְכַּנְתָּ." "כִּי הַכֹּל חָשׂוּף וְגָלוּי לְעֵינֵי בַעַל דְּבָרִים שֶׁלָּנוּ." וכל בן-אדם ינוחם בידיעה "כִּי הוּא יָדַע יצרנו; זָכוֹר-יִזְכּוֹר כִּי עָפָר אֲנָחְנוּ." אמר ישוע בדברו על האל החי: "כִּי יוֹדֵעַ אֲבִיכֶם כָּל צָרְכְּכֶם, אַף בְּטֶרֶם תִּשְׁאֲלוּן מִמֶּנּוּ."

3:3.3 (49.2) האל ניחן בעוצמה בלתי-מוגבלת לידיעתם של כלל הדברים; תודעתו הינה אוניברסאלית. מעגל אישיותו חובק את כל האישיויות, וידיעתו, המגעת עד לנמוכות שבבריות, נשלמת בעקיפין באמצעות סדרות הבנים האלוהיים היורדים, ובמישרין באמצעות מכוננו המחשבה השוכנים. ונוסף-על-זאת, הרוח האינסופית נוכחת בכל-עת בכל מקום.

3:3.4 (49.3) איננו בטוחים לגמרי האם בוחר האל לדעת על אודות אירועי החטא מראש. אולם, אף אם יידע מראש את מעשי הרצון החופשי של ילדיו, ידיעת אל זו לא תפגע במאום בחופש שלהם. דבר אחד עומד לבטח: האל לעולם אינו מופתע.

3:3.5 (49.4) יכולת-הכול אין משמעה הכוח לעשות את זה שלא ניתן לעשותו, פעולה בלתי-אלוהית וכדומה. ואף ידיעת-הכול אינה מרמזת על ידיעת הבלתי-ניתן לידיעה. ואולם, הצהרות מעין אלה אינן קלות להבנה עבור הדעת הסופית. היצור מסוגל אך-בקושי להבין את טווח רצונו של הבורא ואת מגבלותיו.

4. אי-מוגבלותו של האל

3:4.1 (49.5) המתת הרציף של האל את עצמו ליקומים במהלך היווצרותם, אינו מפחית כהוא זה מפוטנציאל העוצמה, או ממאגר הבינה, הממשיכים לשכון ולנוח באישיות האלוהות המרכזית. האב לא נפחת ולו במעט בפוטנציאל עוצמתו, בבינתו ובאהבתו, ואף לא מאבד דבר מתכונות אישיותו המרהיבה, בשל העובדה שנתן עצמו בנדיבות לבני פרדיס, ליצירותיו הנחותות ולכל היצורים שבהן.

3:4.2 (49.6) היצירה של כל יקום חדש קוראת לתיאום מחדש של הכבידה; ואף אם תימשך הבריאה עד אין-קץ, לנצח ואף לאינסוף, כך שבסופו-של-דבר תתקיים היצירה החומרית ללא מגבלות, עדיין יימצא כוח השליטה והתיאום השוכן באי פרדיס, שקול ואף הולם את המומחיות, השליטה והתיאום שדורש יקום אינסופי שכזה. ולאחר מתת כוח ועוצמה בלתי-מוגבלים שכאלו ליקום חסר-גבולות, יוותר האינסופי טעון באותה דרגה של עוצמה ואנרגיה; הַמוּחְלָט הַבְּלְתִּי-מוּגְדָּר עדיין לא יפחת; ובאל יוותר אותו פוטנציאל אינסופי, כאילו הכוח, האנרגיה והעוצמה, מעולם לא ניתנו בשפיעה ליקום על-גבי יקום.

3:4.3 (50.1) וכך הדבר אף בבינה: העובדה כי הדעת מחולקת בחופשיות ליצורים החושבים של העולמות, אין בה כדי להפחית במאום מהמקור המרכזי של בינה אלוהית. ובעוד מתרבים היקומים ומספר הבריות בהם עולה עד קצה יכולת ההבנה; אף אם מתת הדעת ימשיך ללא-קץ עבור בריות נמוכות כגבוהות אלה, עדיין תחבוק אישיות האל המרכזית את אותה דעת נצחית, אינסופית ובה תבונת-כול.

3:4.4 (50.2) העובדה ששולח הוא שליחי רוח מעצמו לשכון בגברים ובנשים בעולמכם ובעולמות אחרים, אינה מפחיתה כהוא זה מיכולתו לתפקד כאישיות רוחנית אלוהית כל-יכולה; כמו כן, אין כלל גבול לשיעורם ולמספרם של משגוחי הרוח שהוא עשוי לשלוח או מסוגל לשלוח. מתת זו מעצמו ליצירתיו יוצרת אפשרות עתידית חסרת-גבולות, וכמעט בלתי-נתפסת, עבור ההוויות המתקדמות והעוקבות לבני התמותה, בעלות המתת האלוהי. ופיזור נדיב זה של עצמו, בדמות ישויות סעד רוחניות אלה, אינה מפחיתה במאום את הבינה, המושלמות, האמת או הידע, אשר נחים באישיותו של האב המבין-כול, היודע-כול והכל-יכול.

(50.3) 3:4.5 לבני התמותה של הזמן יש עתיד, אך האל הינו שוכן עד. ואף כי מגיע אנוכי ממקום קרוב למשכן האלוהות, אינני מתיימר להציג הבנה מושלמת על אודות אינסופיותן של רבות מהתכונות האלוהיות. רק דעת אינסופית תוכל להבין במלואן אינסופיות של קיום ונצחיות של פעולה.

(50.4) 3:4.6 בן התמותה אינו מסוגל להכיר את אינסופיותו של האב. דעת סופית איננה יכולה לחשוב מבעד לאמת או לעובדה מוחלטות שכאלה. אך אותו אדם סופי יכול למעשה **להרגיש** – לחוות ממש – את ההשפעה המלאה והבלתי-מופחתת של אהבת אב אינסופית כזו. ניתן לחוות באמת אהבה שכזו, ואף כי איכות החוויה תהא בלתי-מוגבלת, שיעורה הכמותי של החוויה יהא מוגבל בהחלט ותלוי בקיבולת האנושית לקלוט רוחנית, ובקיבולת הנלווית להחזיר אהבה לאב.

(50.5) 3:4.7 הבנה סופית של איכויות אינסופיות מתעלה מעל למגבלות המתקבלות על הדעת של הברייה; זאת בשל העובדה שבן התמותה נברא בצלם אלוהים – כלומר, שבקרבו שוכן רסיס של אינסופיות. ולכן, הדרך האינטימית ויקרת הערך ביותר של האדם להתקרב אל האל היא באמצעות ודרך האהבה, שכן האל הינו אהבה. וכל מערכת יחסים שכזו הינה חוויה ממשית בסוציולוגיה קוסמית, במערכת היחסים בורא-ברוא – בחיבה שבין אב לבנו.

5. השלטון העליון של האב

(50.6) 3:5.1 במגעו עם היצירות שלאחר-עידן-האוונה, האב האוניברסאלי איננו מפעיל את עוצמתו האינסופית ואת סמכותו הסופית בתשדורת ישירה, אלא דרך בניו והאישיויות הכפיפות להם. ואת כל זאת עושה האל מרצונו החופשי. במידה ומתעורר הצורך, ותהא זו בחירתה של הדעת האלוהית, כל סמכות שהואצלה תוכל להיות מופעלת במישרין; אולם ככלל, פעולה שכזו מתרחשת כתוצאה מכישלון האישיות שלה הואצלו הסמכויות לממש את הנאמנות האלוהית. בעת כגון זו, אל מול כישלון שכזה, ובתחום המגבלות וההסתייגות של

העוצמה ושל הפוטנציאל האלוהיים, האב אכן פועל באופן עצמאי ובהתאם לנדרש כבחירתו שלו; ובחירה זו הינה תמיד בחירה של מושלמות שאינה כושלת ושל תבונה אינסופית.

3:5.2 (51.1) האב שולט באמצעות בניו. בארגון היקום קיימת שרשרת רציפה של שליטים, המגיעה מטה עד לנסיכי הפלנטות, אשר מנחים את ייעודיהם של העולמות האבולוציוניים בממלכתו העצומה של האב. אין האמירה הטוענת כי "לַאדוני הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ," מהווה מליצה בלבד. "הוא אשר ממליך והוא המסיר מלכים." "׳הנישאים ביותר׳ שולטים בממלכות האדם."

3:5.3 (51.2) אין האב האוניברסאלי יוצא תמיד וידו על העליונה בעניינים הנוגעים ללב האדם; אך באשר להובלתה ולייעודה של הפלנטה, שוררת התוכנית האלוהית; הייעוד הנצחי של התבונה ושל האהבה הוא הגובר.

3:5.4 (51.3) אמר ישוע: "הָאָב אֲשֶׁר נָתָן לִי, גָּדוֹל הוּא עַל-הַכֹּל, וְאִישׁ לֹא יַחֲטֹף אֶתְהֶן מִיַּד הָאָב." בעודכם מבחינים במגוון עבודותיו ורואים את גודלה המסחרר של הבריאה האינסופית-כמעט של האב, אפשר שלא תתפשו את עליונותו, אך שומה עליכם שלא תכשלו ושתקבלו אותו כמי שמולך לעד ובבטחה עלי כס מרכז פרדיס, וכאַב המיטיב של כל ההוויות התבוניות. אין אלא "אֵל וְאָב אֶחָד לַכֹּל, שֶׁהוּא עַל הַכֹּל וְאֶת הַכֹּל וּבְתוֹךְ הַכֹּל," "וְהוּא קוֹדֶם לַכֹּל וְהַכֹּל קַיָּם בּוֹ."

3:5.5 (51.4) אי הוודאות בחיים ותהפוכות הקיום אינן עומדות בסתירה כלשהי למושג הריבונות האוניברסאלית של האל. על חייה של כל בריה אבולוציונית צרים מאורעות מסוימים **בלתי-נמנעים**. שקלו את העובדות הבאות:

3:5.6 (51.5) 1. האם **האומץ** – חוזק האופי – הינו תכונה רצויה? אם כן, שומה על האדם לגדול בסביבה שבה הוא נאלץ להתמודד עם קשיים ולעמוד באכזבות.

3:5.7 (51.6) 2. האם **זוּלָתָנוּת** – מתן שירות לזולת – הינה תכונה רצויה? אם כן, שומה על חווית החיים לספק מצבים של אי-שוויון סוציאלי.

3:5.8 (51.7) 3. האם **תקווה** – הגַּדְלוּת של האמון – הינה תכונה רצויה? אם כן, חייב הקיום האנושי להתעמת תמידית עם חוסר-ביטחון ואי-וודאות חוזרת ונשנית.

3:5.9 (51.8) 4. האם **אמונה** – ההצהרה הנעלה של המחשבה האנושית – הינה תכונה רצויה? אם כן, חייבת דעתו של האדם למצוא עצמה במצב המעיק והמטריד שבו היא תמיד יודעת פחות ממה שבו היא יכולה להאמין.

3:5.10 (51.9) 5. האם **אהבת האמת** והנכונות ללכת אחריה לאן שרק תוביל, הינה תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם לגדול בעולם שבו נוכחת הטעות והשקר תמיד אפשרי.

3:5.11 (51.10) 6. האם **אידיאליזם** – המושג המתקרב לאלוהי – הינו תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם להיאבק בסביבה שבה הטוב והיופי הינם יחסיים; סביבה המעודדת את החתירה שאין-לרסנה להגיע לטוב יותר.

3:5.12 (51.11) 7. האם **נאמנות** – הדבקות בחובה הגבוהה ביותר – הינה תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם להמשיך קדימה גם אל מול אפשרות של בגידה ושל נטישה. האומץ לדבוק בחובה כרוך בסכנה המקופלת בכישלון.

3:5.13 (51.12) 8. האם **אי-אנוכיות** – אותה רוח של שכחה-עצמית – הינה תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם בן-תמותה לחיות פנים אל פנים אל מול העצמי, המתדפק ללא הרף על דלתות ההכרה והכבוד. האדם לא יכול היה לבחור מעצמו בחיים אלוהיים, לולא היו חיי-עצמי שעליהם הוא נדרש לוותר. לעולם לא יכול היה האדם לאחוז בגלגל ההצלה של הצדיקות, לולא היה קיים רוע פוטנציאלי, אשר הטוב יכול להתבדל ממנו ולהתעלות מעליו.

3:5.14 (51.13) 9. האם **העונג** – שביעות הרצון של האושר – הינו תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם לחיות בעולם שבו החלופה של כאב והסבירות לסבל הינן אפשרויות התנסותיות נוכחות-תמיד.

3:5.15 (52.1) ברחבי היקום נחשבת כל יחידה לחלק מהשלם. הישרדות החלק תלויה בשיתוף הפעולה שלו עם השלם, ובשאיפתו לעשות, בלב שלם וברצון מושלם, את רצונו האלוהי של האב. העולם האבולוציוני היחידי שבו לא תימצא כל טעות (האפשרות לשיקול דעת בלתי-נבון) יהא עולם נעדר תבונה **חופשית**. ביקום האוונה מיליארד עולמות מושלמים על שוכניהם המושלמים בתוכם; אולם, האדם המתפתח, אם עליו להיות חופשי, חייב להיות גם בר-טעות. תבונה חופשית וחסרת ניסיון לא תוכל להיות מלכתחילה נבונה באופן אחיד.

האפשרות לשיקול דעת מוטעה (רוע) הופכת לחטא, רק כאשר הרצון האנושי תומך במודע, ומאמץ בידיעה, שיקול-דעת בלתי-מוסרי מכוון.

3:5.16 (52.2) ההערכה השלמה לאמת, ליופי ולטוב טבועה במושלמות היקום האלוהי. לשוכני העולמות של האוונה לא נדרש, כגירוי לבחירה, הפוטנציאל של רמות ערכים יחסיות; בריות מושלמות שכאלה מסוגלות לזהות את הטוב ולבחור בו גם בהיעדרם של מצבים מוסריים הכופים אילוצים על המחשבה ומציגים ניגודיות. אולם כל הבריות המושלמות הללו הינן מה שהינן, בטיבן המוסרי ובמעמדן הרוחני, מעצם עובדת קיומן. התקדמותן ההתנסותית הושגה רק בתוך מעמדן הטבעי. לעומתן, אדם בן-תמותה משיג אפילו את מעמדו כמועמד להרקעה, באמצעות אמונתו ותקוותו. כל דבר אלוהי שהדעת האנושית תופשת ושהנשמה האנושית משיגה, הינו בבחינת הישג התנסותי; זוהי **מציאות** של ניסיון אישי, ולפיכך הינה נכס ייחודי, לעומת הטוב והצדיקות הטבועים באישיויות שאינן-טועות של האוונה.

3:5.17 (52.3) הבריות של האוונה הינן אמיצות באופן טבעי, אולם אין זהו אומץ במובן האנושי. מטבען הן עדינות ומתחשבות, אך הן בקושי זולתניות בדרך האנושית. הן מצפות לעתיד מענג, אך אינן מלאות תקווה באופן המעודן שבו בן התמותה נותן אמון בעולמות האבולוציוניים של אי הוודאות. הן ניחנות באמונה ביציבות היקום, אולם זרה להן האמונה המצילה, זו שבאמצעותה מטפס האדם בן התמותה ממעמד של חיה, ועד שהוא מתדפק על דלתות פרדיס. הן אוהבות את האמת, אך אינן יודעות דבר על איכויותיה מצילות-הנשמה. הן אידיאליסטיות, אך כך הן נולדו; והן בורות שלֵמות באשר להתלהבות של ההפיכה לכזה מתוך בחירה מלהיבה. הן נאמנות, אך מעולם לא חוו את הרטט של הדבקות המושכלת, הנעשית בלב שלם, בַּחובה, אל מול פיתוי הכישלון. הן אינן אנוכיות, אך מעולם לא השיגו רמות התנסותיות שכאלה מתוך הכיבוש הנהדר של עצמי-לוחמני. הן נהנות מהעונג, אך אינן מבינות את מתיקותו של עונג ההתחמקות מפוטנציאל הכאב.

6. עליונותו של האב

3:6.1 (52.4) האב האוניברסאלי מאציל סמכויות ומוותר על עוצמה באי-אנוכיות אלוהית ובנדיבות מושלמת, ועודנו נותר ראשוני וקודם לכל; ידו נחה על ידית הנסיבות רבת-העוצמה של ממלכות היקום; לעצמו הוא שומר את זכות ההחלטה האחרונה, ואוחז ללא דופי בשרביט הווטו מוחלט-העוצמה של ייעודו הנצחי, אשר בסמכות ללא-עוררין חולש מעל רווחתה וגורלה של הבריאה הנרחבת כולה, החגה במעגליה לעולמים.

3:6.2 (52.5) ריבונותו של האל הינה בלתי-מוגבלת; זוהי העובדה הבסיסית של הבריאה בכללותה. היקום לא היה בלתי-נמנע. וכן, אין היקום תאונה ואינו קיים-בזכות-עצמו. היקום הינו מלאכת יצירה, ולפיכך הוא סר לְמָרוּתוֹ המלאה של רצון הבורא. רצון האל הינו אמת אלוהית, אהבה חיה; ולפיכך, מתאפיינות הבריאות – ההולכות והופכות מושלמות – של היקומים האבולוציוניים, מחד גיסא, בטוּב – כלומר, בקרבה לאלוהיות; ומאידך גיסא, ברוע פוטנציאלי – כלומר, בריחוק מאלוהיות.

3:6.3 (53.1) כל פילוסופיה דתית מגיעה, במוקדם או במאוחר, למושג של שלטון אוניברסאלי מאוחד, של אל אחד. הגורמים האוניברסאליים אינם יכולים להיות נחותים מהתוצאות האוניברסאליות. המקור של זרמי החיים האוניברסאליים ושל הדעת הקוסמית, חייב להיות גבוה מהרמות של מופעיהם. הדעת האנושית אינה ניתנת להסבר עקבי במונחים של סדרי הקיום הנמוכים. ניתן להבין באמת את דעת האדם רק על-ידי הכרה במציאותם של סדרי מחשבה ושל רצון תכליתי גבוהים ממנה. האדם כהוויה מוסרית בלתי-ניתן להסברה, אלא-אם-כן מכירים במציאותו של האב האוניברסאלי.

3:6.4 (53.2) הפילוסוף המכניסטי מתיימר לדחות את הרעיון של רצון ריבוני אוניברסאלי; אותו רצון ריבוני אשר לו הוא רוחש יראת כבוד כה עמוקה במהלך פעולתו בפיתוח חוקי היקום. איזו מחוות כבוד בלתי-רצונית רוחש המכניסט לבורא-החוקים, כאשר הוא הוגה את הרעיון כי חוקים אלה פועלים-בעצמם ומסבירים-את-עצמם!

3:6.5 (53.3) זוהי שגיאה גסה להאניש את האל, למעט באמצעות המושג של מכוננים המחשבה השוכנים; אך אף שגיאה זו אינה כה טיפשית כמו הרעיון **להפוך למכני** לחלוטין את המקור והמרכז הגדול הראשון.

3:6.6 (53.4) האם אב פרדיס סובל? אינני יודע. הבנים הבוראים ודאי יכולים לסבול ולעיתים אף סובלים, בדומה לבני התמותה. הבן הנצחי והרוח האינסופית סובלים במובן מותאם. אני סבור שאף האב האוניברסאלי סובל, אך איני יכול להבין **כיצד**; ייתכן שדרך חוג האישיות או באמצעות האינדיבידואליות של מכוננים המחשבה וצורות מתת אחרות של טבעו הנצחי. הן הוא אשר אמר על הגזעים של בני התמותה, כי "בְּכָל צָרָתָם, אף לוֹ צָר." אין שום עוררין על כך שהוא חווה הבנה אבהית ואוהדת; ייתכן והוא אכן סובל באמת, אך אינני מבין את טבעו של סבל זה.

3:6.7 (53.5) השליט הנצחי והאינסופי של יקום היקומים הינו עוצמה, צורה, אנרגיה, תהליך, תבנית, עקרון, נוכחות ומציאות אידיאלית. אולם הוא יותר מכך: הוא אישי, הוא מפעיל רצון ריבוני, חווה מודעות-עצמית של אלוהיות, מוציא לפועל את הנחיותיה של דעת יצירתית, שואף לשביעות הרצון של הגשמת ייעוד נצחי, ומביע אהבה וחיבה אבהיים לילדי יקומו. ואת כל התכונות האישיות-יותר הללו של האב, ניתן להבין טוב יותר מתוך התבוננות באופן שבו הן התגלו בחיי המתת של מיכאל, הבן הבורא שלכם, כאשר הוא התגשם בגוף באורנטיה.

3:6.8 (53.6) האל האב אוהב את בני האדם; האל הבן משרת את בני האדם; האל הרוח מעורר השראה בילדי היקום לצאת להרפתקת ההתעלות-התמידית של מציאת האל האב בדרכים שהוכתבו על-ידי האלוהים הבנים, ובעזרת סעד החסד של האל הרוח.

3:6.9 (53.7) [בהיותי היועץ האלוהי אשר הוסמך להציג את ההתגלות של האב

האוניברסאלי, המשכתי בהצהרתי זו על אודות תכונות האלוהות.]

>> מסמך 3 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 5 <<

מסמך 4

יחסו של האל ליקום

4:0.1 (54.1) לאב האוניברסאלי ייעוד נצחי בנוגע למופעים החומריים, האינטלקטואליים והרוחניים של יקום היקומים, והוא מוציא ייעוד זה אל הפועל באופן תמידי. האל ברא את היקומים מרצונו החופשי והריבוני, והוא ברא אותם בהתאם לייעודו הנצחי והכול-יודע. ספק אם מישהו – זולת אלוהויות פרדיס ועמיתיהן הגבוהים ביותר – יודע יותר ממעט על אודות הייעוד הנצחי של האל. אף אזרחי פרדיס המרוממים מחזיקים בדעות מגוונות בנוגע לטבען ולייעודן הנצחי של האלוהויות.

4:0.2 (54.2) קל להסיק כי היקום המרכזי המושלם של האוונה נוצר אך ורק על-מנת להשביע את רצון הטבע האלוהי. האוונה עשויה לשמש כְּתבנית הבריאה בעבור כל שאר היקומים, וכבית-ספר מסכם עבור עולי הרגל של הזמן בדרכם לפרדיס. אולם, בריאה שמימית שכזו חייבת להתקיים, בראש ובראשונה, לשם סיפוקם ועינוגם של הבוראים האינסופיים המושלמים.

4:0.3 (54.3) התוכנית המדהימה להפוך למושלמים את בני התמותה האבולוציוניים, לאחר הגיעם לפרדיס ולאחר שהשיגו את מקומם בסָגֶל הסוֹפִיוֹנִיוּת, והמשך אימונם לקראת משימות עתידיות שטרם נחשפו, נראית כרגע כאחד העיסוקים העיקריים של שבעת יקומי-העל ושל חלוקות המשנה המרובות שלהם; אולם תוכנית הרקעה זו, לאימונם ולהפיכתם לרוחניים של בני התמותה של הזמן והמרחב, אינה בשום אופן עיסוקן היחיד של בריות היקום התבוניות.

לצבאות השמיים יש, למעשה, עיסוקים מרתקים רבים אחרים אשר צורכים את זמנם ואת מרצם.

1. הגישה של האב ליקום

4:1.1 (54.4) מזה עידנים ששוכני אורנטיה אינם מבינים כהלכה את ההשגחה האלוהית. אכן קיימת השגחה עליונה של הפעולה האלוהית בעולמכם, אך אין היא כסעד הילדותי, השרירותי והחומרי, שהגו רבים מבני התמותה. ההשגחה האלוהית מורכבת מהפעילויות של ההוויות השמימיות, השזורות באלה של הרוחות האלוהיות, אשר, עמלות ללא לאות, בהתאם לחוקים הקוסמיים, לכבודו של האל ולקידומם הרוחני של ילדי יקומו.

4:1.2 (54.5) האם לא תוכלו להתקדם בתפישתכם את עיסוקו של האל באדם, עד לרמה שבה תכירו במילת המפתח ביקום – **קֵדְמָה?** במשך עידנים נאבק המין האנושי על-מנת להגיע למקומו הנוכחי. במהלך אלפי השנים הללו, פעלה ההשגחה העליונה להוצאתה אל הפועל של תוכנית האבולוציה המדורגת. בפועל, שני הרעיונות הללו אינם מנוגדים – אלא בתפישה האנושית השגויה. ההשגחה האלוהית לעולם אינה נערכת לעומתה של הקדמה האנושית האמיתית, בין אם היא זמנית או רוחנית. ההשגחה העליונה תואמת תמיד לטבעו המושלם והבלתי-משתנה של המחוקק העליון.

4:1.3 (55.1) "נֶאֱמָן האלוהים" ו"כָּל מִצְוֹתָיו צֶדֶק הֵמָּה." "נאמנותו ניצבת בשמיים." "לְעוֹלָם אדוני דְּבָרְךָ נִיצָב בַּשָּׁמָיִם. לְדֹר וָדֹר אֱמוּנָתֶךָ; כּוֹנַנְתָּ אֶרֶץ וַתַּעֲמֹד." "הוא-הוא הבורא הנאמן."

4:1.4 (55.2) אין קיימת הגבלה לַכוחות ולאישיויות אשר עומדות לרשותו של האב על-מנת לתמוך בייעודו ולקיים את ברואיו. "מְעֹנָה אֱלֹוהֵי קֶדֶם, וּמִתַּחַת זְרֹעֹת עוֹלָם." "יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן; בְּצֵל הכל-יכול יִתְלוֹנָן." "הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן השומר אותנו." "וְהִנֵּה יָדַעְנוּ כִּי אֹהֲבֵי אֱלֹוהִים קְרוּאִים, בַּעֲצָתוֹ הַכֹּל יעזור לְטוֹב לָהֶם," "כי עיני אדוני לצדיקים ואוזנו כרויה לתפילתם."

(55.3) 4:1.5 האל מקיים את הכול "בִּדְבַר גְּבוּרָתוֹ." וכאשר נולדים עולמות חדשים, הוא "שולח את בניו, והם יִבָּרְאוּן." האל אינו רק היוצר, אלא גם "מְקַיֵּם וּמְחַיֶּה אֶת כֻּלָּם." האל נושא תמידית את כל הדברים החומריים ואת כל ההוויות הרוחניות. היקומים לנצח יציבים הם. אף קיימת יציבות בתוך חוסר היציבות הנראית. ואף קיים יסוד של סדר ושל ביטחון בתוך מהומות האנרגיה ובקרב כל התהפוכות הפיזיות של ממלכות הכוכבים.

(55.4) 4:1.6 האב האוניברסאלי אינו נסוג מניהולם של היקומים; אין הוא אלוהות בלתי-פעילה. אם ייסוג האל כנושא הנוכחי של הבריאה כולה, כי אז תתחולל התמוטטות אוניברסאלית מיידית. למעט האל, לא יתקיים כל דבר אחר אשר ייחשב **כמציאות**. האל ממשיך לתמוך ולקיים, גם ברגע זה, כשם שתמך וקיים בעידני העבר, ואף יוסיף לעשות זאת בנצח העתיד. היד האלוהית מגעת עד קצות הנצח. היקום אינו משול לשעון אשר קפיצו דרוך והוא מכוּוָן לתקתק עד לרגע מסוים, ואז לדמום; כל הדברים מתחדשים כל העת. האב מפיץ ללא הרף אנרגיה, אור וחיים. עבודתו של האל הינה ממשית, כשם שהינה רוחנית. "נְטֻה צָפוֹן עַל תֹּהוּ; תֹּלֶה אֶרֶץ עַל בְּלִי-מָה."

(55.5) 4:1.7 הוויה מהסדר שלי, מסוגלת לגלות הרמוניה מְרַבֶּבֶת ולחוש בתיאום עמוק ומרחיק-לכת בעניינים השוטפים של ניהול היקום. רבות ממה שנדמה לַדעת האנושית כבלתי-קשור וכאקראי מופיע לפני הבנתי שלי כסָדוּר וכמועיל. אולם דברים רבים מתרחשים ביקום שאיני מבינם עד סופם. מזה זמן רב שאני לומד את-, ובקיא במידה כזו או אחרת בידע על-, הכוחות המזוהים, האנרגיות, הדעתות, המורונטיות, הרוחות והאישיויות המופרות של היקומים המקומיים ושל יקומי העל. אני מחזיק בהבנה כללית על אודות האופן שבו פועלות סוכנויות ואישיויות אלה, ובקיאותי הינה מעמיקה באשר לעבודתן של הרוחות התבוניות המוסמכות של היקום המקיף. ואף-על-פי ידיעתי זו את מופעי היקומים, הנני ניצב תמידית אל מול תגובות קוסמיות שאינני מבינן במלואן. שוב ושוב פוגש אני בקנוניות ממוּזלות-לכאורה, של התאגדויות כוחות, אנרגיות, בריות תבוניות ורוחות, אשר אין ביכולתי להסבירן כיאות.

(55.6) 4:1.8 הנני כשיר לחלוטין לעקוב אחרַי-, ולנתח את-, עבודתן של כל התופעות הנובעות במישרין מפעולתם של האב האוניברסאלי, הבן הנצחי, הרוח האינסופית, ובמידה רבה, גם של אי פרדיס. מבוכתי נוצרת כאשר אני נתקל במה שנראה כפועלם של מתאמיהם

המסתוריים, שלושת המוחלטים של הפוטנציאל. דומה כי מוחלטים אלה מסוגלים לתפוס את מקומו של החומר, להתעלות מעל הדעת ולהתווסף לרוח. אני מבולבל תמידית, ולעיתים אף נבוך, אל מול אי-יכולתי להבין פעולות סבוכות אלה, אשר אני מייחס לנוכחותם ולפעולתם של הַמוּחְלָט הַבִּלְתִּי-מוּגְדָּר, הַמוּחְלָט הָאֱלוֹהִי וְהַמוּחְלָט הָאוּנִיבֶרְסָאלִי.

(56.1) 4:1.9 מן הסתם, שלושת המוחלטים הללו מוכרחים להיות הנוכחות שלא-התגלתה-במלואה ביקומים, ואשר במופעי פוטנציאל החלל ובפעולתם של על-מרביים אחרים, מוּנעוֹת מפיזיקאים, מפילוסופים ומאנשי דת את האפשרות לחזות בביטחון כיצד יגיבו קָדְמוֹנֵי הכוח, המושג, או הרוח, לדרישות של מצב מציאות סבוך, המעֵרֵב תיאומים עליונים וערכים מרביים.

(56.2) 4:1.10 וכן קיימת אחדות אורגנית ביקומי הזמן והמרחב, אשר עומדת ביסודו של מארג האירועים הקוסמיים. נוכחות חיה זו של ההוויה העליונה, פנימיות זו של ההשלכה-של-זה-שאינו-שלם, מתגשמת פה ושם במה שנראה כתיאום ממוּזל בין אירועים בלתי-קשורים-לכאורה המתרחשים ביקום. חייבת זו להיות פעולתה של ההשגחה – הממלכה של ההוויה העליונה ושל הַפּוֹעֵל הָאָחוּד.

(56.3) 4:1.11 נוטה אני להאמין כי זוהי השליטה רחבת-היריעה – אשר לרוב אינה מוכרת – של התיאום והאיגוד של כל שלבי וצורות הפעולה האוניברסאלית, אשר גורמת לתערובת מגוונת, ולכאורה מבולבלת ללא-תקווה, של מופעים פיזיים, מנטאליים, מוסריים ורוחניים, לפעול בבטחה ומבלי לטעות, לכבודו של האל ולטובתם של אנשים ושל מלאכים.

(56.4) 4:1.12 ואולם, במובן הרחב, ה"תאונות"-לכאורה המתרחשות בקוסמוס, הינן ללא ספק חלק מן הדרמה הסופית של הרפתקת הזמן-מרחב של האינסוף בתמרונו הנצחי את המוחלטים.

2. האל והטבע

(56.5) 4:2.1 במובן מוגבל, הטבע הינו ההרגל הפיזי של האל. מנהגו, או פעולתו של האל, מסויגת ומשתנה, ארעית, על-פי התוכניות הניסיוניות והתבניות האבולוציוניות של יקום מקומי, קונסטלציה, מערכת או פלנטה. האל פועל ברחביו האדירים של יקום האב בהתאם לחוק מוגדר היטב ובלתי-משתנה; אולם, הוא משנה את תבניות פעולתו כך שתתרומנה למנהגם המתואם והמאוזן של כל יקום, קונסטלציה, מערכת, פלנטה ואישיות, בהתאם ליעדים, למטרות ולתוכניות המקומיות של הפרויקטים הסופיים של ההתפתחות האבולוציונית.

(56.6) 4:2.2 לפיכך מציג הטבע, להבנתו של האדם, את היסוד ואת הרקע הבסיסי של אלוהות שאינה-משתנה ושל חוקיה החקוקים בסלע, אשר מותאמים על-ידי-, מתנודדים בשל-, ומתהפכים דרך-, פעולתם של התוכניות, הייעודים, התבניות והתנאים, אשר נחנכו ומוצאים אל הפועל על-ידי היקום המקומי, הקונסטלציה, המערכת והאישיויות והכוחות הפלנטאריים. כך למשל: חוקי האל, כפי שנגזרו בנבאדון, מותאמים לתוכניות אשר נוצרו בידי הבן הבורא והָרוּחַ הַיְצִירָתִית של היקום המקומי הזה; בנוסף לאמור, פעולתם של חוקים אלה מושפעת מהטעויות, מהכישלונות ומהמרידות של הוויות מסוימות, השוכנות בפלנטה שלכם ומשתייכות למערכת הפלנטארית המיידית של שָׁטָנִיָה.

(56.7) 4:2.3 הטבע הוא תוצאה בזמן-מרחב של שני גורמים קוסמיים: האחד, חוסר-ההשתנות, המושלמות והיושרה של אלוהות פרדיס; והשני, התוכניות הניסיוניות, שגיאות הביצוע, טעויות ההתקוממות, אי-שלמות ההתפתחות ולקויות התבונה של בריות חוץ-פרדיסיות, מהגבוהות שבהן ועד לנמוכות ביותר. ולפיכך, נושא הטבע חוט שני של מושלמות אחידה של מעגל הנצח, שהיא אינה-משתנה, מלכותית ונהדרת; ואולם, בכל יקום מקומי, פלנטה וחיים של אינדיבידואל, טבע זה מותאם, מסויג ואף ייתכן ויוכתם ממעשיהם, מטעויותיהם ומחוסר נאמנותם של הבריות במערכות וביקומים האבולוציוניים; ולפיכך, על הטבע להיות לעולם כמצב רוח חולף, אף כגחמה, ואולם הוא יציב בבסיסו ומתגוון בהתאם לנוהלי הפעולה של היקום המקומי.

(57.1) 4:2.4 הטבע הוא מושלמות פרדיס, הנחלקת בעטיה של לקות, רוע או חטא של היקומים שטרם-נשלמו. לפיכך, מייצגת מנה זו הן את המושלם והן את החלקי, הן את הנצחי

והן את הזמני. האבולוציה המתמשכת מְשָׁנה את הטבע תוך הגדלת שיעור מושלמות פרדיס שבו, ותוך הקטנתו של שיעור הרוע, השגיאה וחוסר ההרמוניה של המציאות היחסית.

4:2.5 (57.2) האל אינו נוכח אישית בטבע או בכוח כלשהו של הטבע; זאת בהיות תופעות הטבע הַטְבָּעָה של לקויות האבולוציה המדורגת, ואף לעיתים, התוצאות של התקוממות ומרד כלפי הבסיס הפרדיסי של חוקי האל האוניברסאליים. לעולם לא יוכל הטבע להיות – כפי שהוא מופיע בָּעולם כמו אורנטיה – ביטוי הולם, ייצוג אמיתי, או תיאור נאמן של אל אינסופי ויודע-כול.

4:2.6 (57.3) הטבע, בעולמכם, הינו סייג על חוקי המושלמות, אשר מחילה התוכנית האבולוציונית של היקום המקומי. כה נלעג הוא פולחן הטבע, המתבצע באמתלה שהאל מְחַדֵּר אותו באופן מוגדר; ושבהיותו שלב של האוניברסאלי הינו עוצמה אלוהית! הטבע הינו מופע של תהליכי ההתפתחות, הגידול וההתקדמות, של ניסוי אוניברסאלי באבולוציה קוסמית, שטרם-הושלמו, ושעודם חסרי שלמות ולקויים.

4:2.7 (57.4) אין בלקויות הנראות של העולם הטבעי בכדי לרמוז על ליקויים דומים שכאלה באופיו של האל. ליתר דיוק, הלקויות הנראות הן פשוט רגעי-עצירה בלתי-נמנעים בתצוגה הנעה-תמידית של סליל דימוי האינסוף. הפסקות-הפְּסוּל הללו ברצף-המושלמות, הן אלה אשר מאפשרות לדעת האנושית של האדם הגשמי להשיג הצצה חטופה אל המציאות האלוהית בזמן ובמרחב. מופעיה החומריים של האלוהיות מצטיירים כפגומים בדעתו של בן התמותה, אך ורק בשל התעקשותו לחזות במופעים אלה דרך עיני הבשר אשר בראשו; כלומר במבט אנושי, אשר אינו מסתייע במוֹטַה המורונטית, או בהתגלות; תחליפה המפצה בעולמות הזמן.

4:2.8 (57.5) והטבע מוכתם; פניו היפים מצולקים וגופו נחרך על-ידי המרד, על-ידי ההתנהגות הבלתי-הולמת והמחשבות הפסולות של אין-ספור היצורים אשר הינם חלק ממנו, אך בו-בזמן מטילים בו מום. לא, הטבע אינו האל. ואף אינו אובייקט לסגידה.

3. אופיו הבלתי-משתנה של האל

4:3.1 (57.6) במשך זמן ממושך מדי חשב האדם על האל כדומה לו עצמו. האל מעולם לא קינא, הוא אינו מקנא ולעולם לא יקנא באדם או בהוויה כלשהיא ביקום היקומים. ביודענו כי הבן הבורא ייעד את האדם להיות יצירת המופת של היצירה הפלנטארית, אדון ושליט על כל הארץ, מראה הווייתו הנשלטת על-ידי תשוקותיו הבזויות, מופע סגידתו לפני אלילי העץ, האבן, הזהב והשאיפה האנוכית – מחזות נקלים אלה מניעים את האל ובניו לקנא **לאדם**, אך לעולם לא בו.

4:3.2 (57.7) האל הנצחי אינו מסוגל לכעס ולחרון-אף, במובן שבו מבין האדם רגשות ותגובות אנושיות אלו. רגשות אלו הינם מרושעים ונבזיים; והם אך בקושי ראויים שיכונו רגשות אנושיים, לא כל שכן אלוהיים; וגישות מעין אלה זרות לחלוטין לטיבו המושלם ולאופיו רב החסד של האב האוניברסאלי.

4:3.3 (58.1) הרבה, הרבה מאוד, מהקושי שעימו מתמודדים בני התמותה של אורנטיה בהבנתם את האל, נובע מהתוצאות מרחיקות הלכת של מרידת לוּצִיפֶר ובגידתו של קַאלִיגָסְטִיָה. בעולמות אשר אינם מבודדים בשל החטא, הגזעים האבולוציוניים מסוגלים לנסח רעיונות טובים בהרבה על אודות האב האוניברסאלי; והם סובלים הרבה פחות מבלבול, עיוות, סטייה וסילוף של מושגיהם.

4:3.4 (58.2) לעולם לא ינחם האל ממעשיו בעבר, בהווה ובעתיד. הוא יודע-כול והינו כֹּל יָכוֹל. תבונתו של האדם גדלה עם הניסוי והטעייה בחוויה האנושית; ואילו תבונת האל היא המושלמוּת הבלתי-מסויגת של ראייתו האוניברסאלית האינסופית; וידיעה-מוקדמת אלוהית זו מכווינה ביעילות את רצונו החופשי היצירתי.

4:3.5 (58.3) האב האוניברסאלי לעולם אינו עושה דבר-מה שיגרום, לאחר מכן, לצער או לחרטה; אולם הבריות הרצוניות, פרי תכנונם ומעשה ידיהם של אישיותיו הבוראות ברחבי היקומים, לעיתים גורמות – בשל בחירותיהן האומללות – לתחושות של צער אלוהי בקרב

אישיותיהם של הוריהן הבוראים. ובעוד האב איננו שוגה, מתחרט או מצטער, הוא עודנו הוויה בעלת חיבה אבהית, וליבו נחמץ ללא ספק, כאשר ילדיו כושלים בהשגת הרמות הרוחניות שלהן הם מסוגלים, לאחר שקיבלו סיוע שסופק בחופשיות כה רבה בדמותן של תוכניות ההישג-הרוחני והמדיניות האוניברסאלית להרקעת בני התמותה.

4:3.6 (58.4) טוּבו האינסופי של האב הינו מעבר להבנתה של דעת הזמן הסופית; ולפיכך נדרשת תמיד ניגודיות אל מול רוע יחסי (לא אל מול החטא), לשם תצוגה יעילה של כל רמות הטוּב היחסי. בוננות לקויה של בן-תמותה עשויה להבחין במושלמות הטוּב האלוהי, רק בהיותו בסמיכות ניגודית לחוסר המושלמות היחסית ביחסי הזמן והחומר שבתנועות החלל.

4:3.7 (58.5) אופיו של האל הוא על-אנושי באופן אינסופי; על-כן, חייב טבע אלוהי שכזה להפוך לאישי, כדוגמת הבנים האלוהיים, לפני שיוכל אפילו להיתפש-באמונה על-ידי הדעת הסופית של האדם.

4. הכרת האל

4:4.1 (58.6) האל הינו ההוויה הנייחת, המוכלת-בעצמה, והבלתי-משתנה היחידה במלוא יקום היקומים; ובעבורו אין חוץ, אין מֵעֵבֶר, אין עָבָר ואין עתיד. האל הינו אנרגיה ייעודית (רוח יצירתית) ורצון מוחלט, אשר הינם קיימים-לעצמם ואוניברסאליים.

4:4.2 (58.7) בהיות האל קיים-לעצמו, הוא הינו בלתי-תלוי באופן מוחלט. מעיקרה, זהותו של האל מנוגדת לשינוי. "כִּי אֲנִי אדוני, לֹא שָׁנִיתִי." האל הוא בלתי-משתנה; אולם, עד שלא תשיגו מעמד בפרדיס, לא תוכלו להתחיל להבין כיצד עובר האל מפשטות למסובכות, מזהות למגוון, מנייחות לתנועה, מאינסופיות לסופיות, מהאלוהי לאנושי, ומאחדות לדואליות ולשְׁלִילוּשׁ מִסְדָּר שֵׁנִי. וכך יכול האל לשנות את מופעי המוחלטות שלו, שכן אי-השתנות אין משמעה נייחות; לאל יש רצון - האל **הינו** רצון.

4:4.3 (58.8) האל הינו ההוויה של נחישות-עצמית מוחלטת; אין כל מגבלות לתגובותיו האוניברסאליות, זולת אלה שהוא מחיל על עצמו; ופעולות רצונו החופשי מותנות אך ורק

באותן איכויות אלוהיות ובתכונות מושלמות המאפיינות את טיבו הנצחי. לפיכך, יחסו של האל ליקום הוא כשל הוויה בעלת טוב סופי, שאליו מתווסף רצון חופשי של אינסופיות יצירתית.

4:4.4 (58.9) המוחלט-האב הינו יוצר היקום המרכזי המושלם, ואביהם של כל שאר הבוראים. בעוד שהאל חולק אישיות, טוב ותכונות רבות נוספות, עם האדם ועם הוויות אחרות, אינסופיות הרצון היא שלו בלבד. האל מוגבל בפועלו היצירתי אך ורק על-ידי תחושות טבעו הנצחי ועל-ידי תכתיבי תבונתו האינסופית. האל בוחר באופן אישי רק את זה אשר הוא מושלם אינסופית, ומכאן מושלמותו השמימית של היקום המרכזי; ובעוד שהבנים הבוראים חולקים עימו את אלוהיותם ואף שלבים של מוחלטותו, הם אינם מוגבלים לגמרי בסופיות התבונה המכווינה את אינסופיות רצונו של האב. ולפיכך, הרצון החופשי היצירתי פעיל אף יותר, בשלמות אלוהית וכמעט באופן מרבי, אם לא מוחלט, בסדר הבנים המיכאלים. האב הינו אינסופי ונצחי, אך ההכחשה של האפשרות להגבלה-העצמית הרצונית שלו עצמו, שקולה להכחשת עצם המושג של מוחלטותו הרצונית.

4:4.5 (59.1) מוחלטותו של האל מחדרת את כל שבע רמות המציאות האוניברסאלית. וכל טבעה של מוחלטות זו כפופה ליחסיו של הבורא למשפחת הברואים האוניברסאלית. הדיוק עשוי לאפיין את צדק השילוש ביקום היקומים, אך בכל מערכת היחסים המשפחתית העצומה שלו עם בריות הזמן, אל היקומים נשלט על-ידי **רגשנות אלוהית**. בראשית ובאחרית – לנצח – האל האינסופי הוא **אב**. מכל אותם תארים אפשריים אשר עשויים להיות הולמים את הצגתו, הונחיתי להציג את אל כל הבריאה כאב האוניברסאלי.

4:4.6 (59.2) פעולות הרצון החופשי של האל האב אינן נשלטות על-ידי עוצמה, ואף אינן מכוונות בלעדית בידי בינה; האישיות האלוהית מוגדרת ומתקיימת ברוח ומציגה את עצמה בפני היקומים כמופע של אהבה. לפיכך, בכל יחסיו האישיים עם בריות האישיות של היקומים, המקור והמרכז הראשון תמיד, ובאופן עקבי, יהא אב אוהב. האל הינו אב במובן הגבוה ביותר של הביטוי. הוא מונע לנצח באידיאליזם המושלם של אהבה אלוהית; וגישה

רכה זו מוצאת את הביטוי החזק ביותר ואת שביעות הרצון הגדולה ביותר בהיותו אוהב ובהיותו אהוב.

(59.3) 4:4.7 במדע, האל הוא הַגּוֹרֵם הָרִאשׁוֹן; בדת, האב האוניברסאלי האוהב; בפילוסופיה, ההוויה היחידה הקיימת-לעצמה, שאיננה תלויה בהוויה אחרת ואף מעניקה בטובה את מציאות הקיום לכל הדברים ולכל ההוויות. ואולם, נדרשת התגלות על-מנת להראות כי הגורם הראשון של המדע והאחדות הקיימת-לעצמה של הפילוסופיה, הינם האל של הדת; מלא הרחמים והטוב, המחויב להישרדותם הנצחית של ילדיו על-פני כדור-הארץ.

(59.4) 4:4.8 אנו חושקים במושג האינסוף, אך אנו סוגדים לרעיון-ההתנסות של האל; יכולת התפישה שלנו, בכל מקום ובכל זמן, את גורמי האישיות והאלוהיות של המושג הגבוה ביותר שלנו על אודות האלוהות.

(59.5) 4:4.9 התודעה של חיי ניצחון אנושיים על-פני כדור-הארץ נולדת מתוך אותה אמונת-ברוא, המעזה לקרוא תיגר על כל מעמד חוזר ונשנה של הקיום, כאשר היא ניצבת אל מול מחזה האימה של מגבלות האנוש, וקוראת: אף אם אני אינני יכולה לעשות זאת, חי בתוכי אחד אשר יוכל ואף יעשה. הוא חלק מן המוחלט-האב של יקום היקומים. וזו היא "אֱמוּנָתֵנוּ, הִיא הַנִּיצָּחוֹן הַמְנַצֵּחַ אֶת הָעוֹלָם."

5. רעיונות שגויים על אודות האל

(59.6) 4:5.1 המסורת הדתית הינה השתמרות לקויה של רישומי ניסיונם של אנשים יודעי-אל בדורות עברו; רישומים אלה אינם יכולים לשמש עוד כמדריך בר-סמכא לחיים דתיים, או כמקור מידע אמת על אודות האב האוניברסאלי. זאת משום שאמונות עתיקות אלה שונו, בקביעות, בשל היות האדם הפרימיטיבי יוצר מיתוסים.

(60.1) 4:5.2 אחד ממקורות הבלבול הגדולים ביותר באורנטיה על אודות טיבו של האל, נעוץ בכישלונם של ספריכם הקדושים להפריד בבהירות בין אישיויות שילוש פרדיס לבין

אלוהות פרדיס, ובינם לבין הבוראים והמְנַהֲלָנִים של היקום המקומי. במשך העידנים הקודמים, שבהם שררה הבנה חלקית, כוהניכם ונביאיכם כשלו בהבחנה בין נָסִיכִים פְּלָנֶטָאָרִיִים, רִיבּוֹנֵי מַעֲרֶכֶת, אֲבוֹת הַקוֹנְסְטֶלַצְיָה, בנים בוראים, שליטי יְקוּם-הַעַל, ההוויה העליונה והאב האוניברסאלי. רבים מהמסרים של אישיויות כפיפות – כדוגמת נוֹשְׂאֵי חַיִּים וכסדרים רבים של מלאכים, הוצגו ברישומיכם – כאילו הגיעו מהאל עצמו. המחשבה הדתית באורנטיה עדיין מבלבלת את האישיויות הסימוכיות של האלוהות לבין האב האוניברסאלי עצמו, כך שכולם נכללים תחת אותו כינוי.

4:5.3 (60.2) אנשי אורנטיה עדיין סובלים מהשפעתם של מושגים פרימיטיביים בנוגע לאל. האלים אשר משתוללים בסערה; אשר מרעידים את ההרים בזעמם ומכים את האדם בחרון אפם; אשר גוזרים את פסק הדין על-פי מורת רוחם בעת רעב או מבול – אלה הם האלים של הדת הפרימיטיבית; הם אינם האלים אשר חיים ביקום ואשר שולטים בו. מושגים אלה הינם שריד בלבד לעידן שבו סבר האדם כי היקום נשלט ומכוון על-ידי גחמות ליבם של אלים דמיוניים שכאלה. ואולם, האדם בן התמותה מתחיל להבין כי הוא חי בממלכה שבה שולטים חוק וסדר יחסיים, בכל הנוגע למדיניות המנהלית ולנוהג של הַבּוֹרְאִים הַעֶלְיוֹנִים והַבַּקָּרִים העליונים.

4:5.4 (60.3) הרעיון הברברי של פיוס אל זועם, של הרגעת אדון נעלב, או של קבלת חסדה של האלוהות באמצעות קורבנות וכפרות, ואף תוך שפיכת דם, מייצג דת בזויה ופרימיטיבית לחלוטין, ופילוסופיה שאינה ראויה לעידן נאור של מדע ואמת. בעיני ההוויות השמימיות והשליטים האלוהיים אשר משרתים ומולכים ביקומים, אמונות אלה הן דוחות בהחלט. זהו עלבון לאל, להאמין, לתפוש, או ללמד שנדרשת שפיכתו של דם חסר-ישע על-מנת למצוא חן בעיניו, או בכדי להסיט את זעמו הבדוי.

4:5.5 (60.4) העברים האמינו כי "אֵין כַּפָּרָה בְּלֹא שְׁפִיכַת דָּם. "הם לא מצאו מפלט מהרעיון הפגאני העתיק שהאלים לא ינחמו, אלא למראה הדם; זאת למרות שמשה הניח יסוד מתקדם יותר, בעת שאסר הקרבת קורבנות אדם, והחליפם, בהתאם לדעת הפרימיטיבית של חסידיו הנודדים והילדותיים, בטקס הקרבת זבחי בעלי-חיים.

4:5.6 (60.5) המתת של בן פרדיס בעולמכם הייתה חלק מסיומו של עידן פלנטארי; ככזו, הייתה בלתי נמנעת, ולא נערכה לשם זכייה בחסדו של האל. כך אירע שאותה מתת הייתה הפעולה האישית הסופית של בן בורא בהרפתקאתו הארוכה לרכישת ריבונות התנסותית ביקומו. איזו פרודיה נלעגת על אודות אופיו האינסופי של האל היא התורה המורה כי ליבו האבהי הקר, הקשה והקפדן, לא נמלך למראה רוע מזלם וצערם של ילדיו, וכי חמלתו ורכותו לא שפעו, אלא כאשר דימם בנו החף-מפשע על הצלב בגולגולתא!

4:5.7 (60.6) ואולם, שוכני אורנטיה עתידים להימלט מהשגיאות העתיקות הללו, ומהדעות הקדומות הפגאניות על אודות טיבו של האב האוניברסאלי. התגלות האמת על אודות האל החלה להופיע זה מכבר, והמין האנושי עתיד לדעת את האב האוניברסאלי בכל יפעת אופיו ובכל נעימות תכונותיו, אשר הודגמו באופן כה נהדר על-ידי הבן הבורא ששהה באורנטיה בדמות בן האדם ובן האל.

4:5.8 (61.1) [הוצג על-ידי יועץ אלוהי של אוּרֶנְטָה.]

>> מסמך 4 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 6 <<

מסמך 5

יחסו של האל ליחיד

5:0.1 (62.1) אם הדעת הסופית של האדם מתקשה להבין כיצד אל כה גדול והדוּר, כַּאב האוניברסאלי, יכול לרדת ממרום משכנו הנצחי של המושלמות האינסופית ולהתרועע עם ברייה אנושית אחת ויחידה, שומה על שכל אנושי סופי זה להיות סמוך ובטוח בקיומה של רַעוּת אלוהית; וזאת בשל העובדה כי רסיס ממשי של האל החי שוכן בתוך השכל של כל בן-תמותה נורמאלי, ושל כל בר-דעת בעל מודעות מוסרית באורנטיה. מְכַוְונֵי הַמַחְשָבָה השוכנים הינם חלק מהאלוהות הנצחית של אב פרדיס. האדם אינו נדרש להרחיק מעבר לניסיון הפנימי של הגות נשמתו במציאות-רוחנית של נוכחות זו, על-מנת למצוא את האל ולנסות להתייחד עימו.

5:0.2 (62.2) האל הפיץ את אינסופיות טיבו הנצחי באמצעות המציאויות הקיומיות של ששת מְתָאֲמַיו המוחלטים, אולם הוא שומר לעצמו את הזכות ליצור, בכל עת, קשר אישי ישיר עם כל חלק, שלב, או סוג, של הבריאה באמצעות הסוכנות של רסיסיו הקדם-אישיותיים. וכן, שמר לעצמו האל הנצחי את הזכות להעניק אישיות לבוראים האלוהיים וליצורים החיים של יקום היקומים; ועוד שמר לעצמו האל את הזכות הנוספת לקיים, באמצעות מעגל האישיות, קשר הוֹרי ישיר עם כל ההוויות האישיות הללו.

1. דרך הגישה אל האל

5:1.1 (62.3) חוסר יכולתו של היצור הסופי להתקרב אל האב האינסופי נובעת, מעיקרה, מהסופיות ומהמגבלות החומריות של ההוויות הברואות, ולא מריחוקו של האב. שיעור ההבדל הרוחני שבין האישיות הגבוהה ביותר הקיימת ביקום לבין הסדרים הנמוכים של הברואים התבוניים הינו בלתי-נתפש. לוּ ניתן היה לשנע בן-רגע את סדרי התבונה הנמוכים אל תוך נוכחותו של האב עצמו, הם כלל לא היו יודעים שהם שם. דעתם הייתה מחמיצה את עובדת נוכחותו של האב האוניברסאלי, ממש כשם שקורה כעת, במקום שבו הם נמצאים. דרך ארוכה, ארוכה מאוד, משתרעת לפני האדם בן התמותה לפני שיוכל – באופן עקבי ובמסגרת האפשרי – להיות מובל בבְטחה אל נוכחות פרדיס של האב האוניברסאלי. לפני שיוכל להגיע למישור אשר יקנה לו ראייה רוחנית מספקת, אפילו על-מנת לחזות באחת משבע רוחות האב, חייב האדם להיות מותמר רוחנית פעמים רבות.

5:1.2 (62.4) אבינו איננו מסתתר; הוא איננו שרוי בבידוד שרירותי. הוא שִׂגֵּעַ את משאבי התבונה האלוהית במאמץ בלתי-פוסק לגלות את עצמו לילדי ממלכות יקומיו. אהבתו המלכותית קשורה בהדר אינסופי ובנדיבות בל-תתואר, וכל אלה גורמות לו לכסוף לחברתה של כל הוויה ברואה אשר ביכולתה להבין, לאהוב או לגשת אליו; ולפיכך, אלה הן המגבלות הטבועות בכם, הבלתי-נפרדות מאישיותכם הסופית ומקיומכם הגשמי, אשר תקבענה את הזמן, את המקום ואת הנסיבות שבהם תוכלו להשיג את יעד ההרקעה של בני התמותה, ולעמוד בנוכחותו של האב המצוי במרכזם של כל הדברים.

5:1.3 (63.1) ואף כי גישתכם אל נוכחות האב בפרדיס תיאלץ להמתין עד להשגתן של רמות ההתקדמות הרוחנית הגבוהות ביותר, שומה עליכם לשמוח בהכרה באפשרות הקיימת-תמיד להתייחדות מיידית עם רוח המתת של האב, החוֹבֶרֶת בַּקִּרְבָּה לנשמתכם הפנימית ולעצמי שלכם, ההולך והופך לרוחני.

5:1.4 (63.2) בני התמותה של ממלכות הזמן והמרחב עשויים להיבדל זה מזה במידה רבה ביכולותיהם המוּלָדוֹת ובכישרונותיהם האינטלקטואלים, והם עשויים ליהנות מסביבות מתאימות במיוחד להתקדמות חברתית ולקדמה מוסרית, או לחלופין לסבול מחוסר בכמעט כל מה שמסייע להתפתחות תרבותית ולהתקדמות משוערת באומנויות הציוויליזציה; ואולם, האפשרויות עבור התקדמות רוחנית בנתיבת ההרקעה הינן זהות עבור כולם; רמות הולכות וגוברות של בוננות רוחנית ומשמעויות קוסמיות, מושגות באופן בלתי-תלוי למדי בכל אותם הבדלים סוציו-מוסריים של הסביבות החומריות המגוונות בעולמות האבולוציוניים.

5:1.5 (63.3) על-אף ההבדלים שבין בני התמותה באורנטיה בתחומים השכליים, החברתיים והכלכליים, ואפילו בהזדמנויות ובכישרונות המוסריים, אל לכם לשכוח כי הכישרונות הרוחניים שלהם הינם אחידים ויחידים במינם. כולם נהנים מאותה נוכחות אלוהית של מתת האב, ולכולם מוקנית אותה הזכות לבקש התייחדות אישית וקרובה עם רוח שוכנת זו אשר מקורה אלוהי; וכן, לכולם ניתנת הבחירה השווה אם לקבל את ההנחיה הרוחנית האחידה של מַשְׁגּוֹחֵי הַמְּסִתּוֹרִין הללו.

5:1.6 (63.4) אם האדם בן התמותה מוּנע רוחנית בלב שלם, ומקדיש עצמו ללא סייג לעשיית רצונו של האב, כי אז, בהיותו ניחן רוחנית בשכינה הפנימית של הַמְכַוְּנֵן האלוהי באופן כה בטוח וכה יעיל, מובטח כי בחוויה של אותו יחיד תתממש אותה תודעה עילאית של ידיעת האל, ואותה הבטחה שמימית להישרדות, שמטרתה היא מציאת האל באמצעות הניסיון המדורג להפוך להיות כדמותו הוא יותר ויותר.

5:1.7 (63.5) באדם שוכן רוחנית מְכַוְּנֵן מַחְשָׁבָה שורד. אם דעת אנושית שכזו מוּנַעַת רוחנית במלוא הכנות, ואם נשמה אנושית שכזו כמהה לדעת את האל ולהדמות לו, ורוֹצָה בהן-צדק לעשות את רצון האב, כי אז לא קיימת השפעה שלילית של מחסור אנושי, ולא של עוצמה חיובית של התערבות אפשרית, אשר תמנענה מנשמה בעלת מניע אלוהי שכזה מלעלות בבטחה אל שערי פרדיס.

5:1.8 (63.6) האב חושק בהתייחדות אישית שלו עם כל ברואיו. לכל אלה בעלי מעמד ההישרדות והטבע הרוחני המאפשר הישג שכזה, שמוּר עימו מקום בפרדיס שבו יוכלו

להתקבל. לפיכך, נוחו בדעתכם מכאן ואילך ולנצח: עבור כל אחד מכם ועבור כולנו, האל נגיש, ניתן להגיע אל האב, הדרך פתוחה; כוחות האהבה האלוהית, וכל האמצעים העומדים לרשות הניהול האלוהי, שזורים כולם כאחד במאמץ לסייע להתקדמותה של כל ברייה תבונית ראויה מכל יקום להגיע אל נוכחות פרדיס של האב האוניברסאלי.

5:1.9 (63.7) העובדה כי נדרש זמן עצום על-מנת להגיע אל האל, אינה הופכת את נוכחותו או את אישיותו של האינסופי לפחות מציאותית. הרקעתכם הינה חלק ממעגל שבעת יקומי העל, ובעוד אתם חגים סביבם פעמים רבות מני ספור, תוכלו לצַפות לכך שבַּמעמד וברוח תמיד תחוגו פנימה. תוכלו לסמוך על כך שתועתקו מספֵּירה לספֵּירה, ושמהמעגלים החיצוניים תמשיכו להתקרב לכיוון המרכז הפנימי, ושיום אחד, ללא ספק, תעמדו בנוכחות המרכזית האלוהית ותחזו בו, בלשון ציורית – פנים אל פנים. זוהי שאלה של השגה בפועל של רמות רוחניות, פשוטו כמשמעו; וכל הוויה אשר שכן בה מַשְׁגִּיחַ מְסִתּוֹרִין, ושלאחר מכן הותכה לנצח עם מְכַוְונֵן המַחְשָׁבָה הזה, יכולה להשיג את הרמות הרוחניות האלה.

5:1.10 (64.1) האב אינו מצוי במחבוא רוחני; ואולם כה רבים מברואיו החביאו עצמם בערפילי החלטות רצונם עצמם, ולעת עתה הפרידו את עצמם מהתייחדות עם רוחו ועם רוח בנו, על-ידי כך שבחרו בדרכיהם הנלוזות, וכן, שהתענגו על רצונם-העצמי של דעתם הלא-סבלנית ושל טבעם הלא-רוחני.

5:1.11 (64.2) עשוי האדם בן התמותה להתקרב אל האל, ואף לנטוש שוב ושוב את הרצון האלוהי, כל עוד נותרת בידו יכולת הבחירה. כל עוד לא איבד האדם את היכולת לבחור ברצון האב, הוא אינו נידון סופית לאבדון. ליבו של האב לעולם אינו נחסם בפני צורכי ילדיו ובפני בקשותיהם. רק צאצאיו חוסמים לעולמים את לבבם מפני עוצמת המשיכה של האב, וזאת כאשר הם מאבדים לנצח את התשוקה לעשות את הרצון האלוהי – לדעת אותו ולהדמות לו. ובאופן דומה, מובטח גורלו הנצחי של האדם כאשר ההיתוך עם המְכַוְונֵן מבשֵׂר ליקום, כי מרקיע שכזה בחר לחיות את רצון האב באופן סופי שאין לשנותו עוד.

5:1.12 (64.3) האל הגדול יוצר קשר ישיר עם האדם בן התמותה ומעניק לו מהאינסופיות, מהנצחיות ומהבלתי-מובנות שלו עצמו, חלק אשר חי ושוכן באדם. האל יצא להרפתקה הנצחית יחד עם האדם. אם רק תצייתו להנחייתם של הכוחות הרוחניים שבתוככם

ושמסביבכם, לא תוכלו להיכשל בהשגת הגורל הגבוה שקבע האל האוהב כיעד האוניברסאלי של ברואיו המרקיעים מעולמות החלל האבולוציוניים.

2. נוכחותו של האל

5:2.1 (64.4) נוכחותו הפיזית של האינסוף הינה המציאות של היקום הגשמי. את נוכחות הדעת של האלוהות יש לקבוע על-פי עומק החוויה האינטלקטואלית של היחיד ועל-פי רמתה האבולוציונית של האישיות. הנוכחות הרוחנית הזו של האלוהיות חייבת, בהכרח, להשתנות ברחבי היקום. היא נקבעת על-ידי קיבולת הקליטה הרוחנית ועל-ידי הדָרגה של הקדשת רצון הבריה למלא את הרצון האלוהי.

5:2.2 (64.5) האל חי בכל אחד מבניו ילידי-הרוח. לבני פרדיס גישה תמידית לנוכחות האל, "לִימִין האלוהים מְשָׁכַנָם"; ולכל אישיויות ברואיו קיימת גישה אל "חֵיק הָאָב." דברים אלה מתייחסים למעגל האישיות של האב, בכל מקום, בכל זמן ובכל אופן שבו נוצר איתו קשר, או לחלופין, כשנוצרים קשר והתייחדות אישיים מודעים-לעצמם עם האב האוניברסאלי, בין אם במרכז שכינתו או בכל מקום מיועד אחר, כדוגמת אחד משבעת העולמות הקדושים של פרדיס.

5:2.3 (64.6) לא תתגלה הנוכחות האלוהית באופן כה מלא ובטוח בטבע, או אף בחייהם של בני תמותה יודעי אל, כמו בעת ניסיון התייחדותכם עם מַשְׁגּוֹחַ הַמְּסְתּוֹרִין, הוא מְכַוְונֵן הַמַחְשָׁבָה של פרדיס. שגיאה גדולה היא לחלום על האל כמצוי הרחק בשחקים, כאשר רוח הקודש של האב האוניברסאלי שוכנת בדעתכם אתם!

5:2.4 (64.7) בשל רסיס זה של האל השוכן בכם, הנכם רשאים לקוות – בעודכם מתקדמים בתהליך ההרמוניזציה עם הנחיותיו הרוחניות של המְכַוְונֵן – להבחין ביתר מלאוּת בנוכחותן ובעוצמת התמרתן של כל אותן השפעות רוחניות הסובבות אתכם ופועלות עליכם, אך אינן מתפקדות כחלק בלתי-נפרד מכם. אין בעובדה שאינכם מודעים שכלית למגע עם

הַמְכַוְונֵן השוכן, בכדי להפריך במאום חוויה מרוממת שכזו. ההוכחה לאחווה עם הַמְכַוְונֵן האלוהי טמונה במלואה בְּטבע ובשיעור תנובת הפירות הרוחניים שבחוויית חייו של המאמין היחיד. "הַכֵּר תַּכִּירוּ אוֹתָם בְּפִרְיָם."

5:2.5 (65.1) קשה ביותר לדעת הגשמית של אדם בן-תמותה, אשר בקושי הפכה לרוחנית, לחוות מתוך מודעות מיוחדת את הפעילויות הרוחניות של ישויות אלוהיות כדוגמת הַמְכַוְונְנֵי פרדיס. עם התגברות הקיום של הנשמה, הנוצרת במשותף על-ידי הדעת והַמְכַוְונֵן, מתפתח אף שלב חדש של מודעות-נשמה, אשר ביכולתה לחוות את הנוכחות, ולהכיר בהנחיותיהם הרוחניות ובפעילויותיהם העל-חומריות האחרות של מַשְׁגִּיחֵי הַמִּסְתּוֹרִין.

5:2.6 (65.2) כל חוויית ההתייחדות עם הַמְכַוְונֵן קשורה למעמד מוסרי, להנעה מנטאלית ולניסיון רוחני. הידיעה העצמית של הישג כזה מוגבלת בעיקרה, אף כי לא באופן בלעדי, לתחומי התודעה של הנשמה; ואילו ההוכחות מגיעות במהרה ובשפע בדמותם של מופעי הפירות הרוחניים בחייהם של כל אלה אשר יוצרים קשר עם רוח פנימית זו.

3. פולחן אמיתי

5:3.1 (65.3) בעוד שמנקודת המבט האוניברסאלית אלוהויות פרדיס הינן כאחת, ביחסיהן עם הוויות כדוגמת אלה השוכנות באורנטיה, הן גם שלוש אישיויות מובחנות ונפרדות. קיימים הבדלים בין האלוהויות בעניינים הנוגעים לבקשות אישיות, להתייחדות ולקשרים אינטימיים אחרים. במובן הגבוה ביותר, אנו סוגדים לאב האוניברסאלי, ולו בלבד. אמת היא כי אנו יכולים ואף נוהגים לסגוד לאב כפי שהוא מתגשם בבניו הבוראים, אך זהו האב עצמו שלו אנו סוגדים ושאותו אנו מעריצים, במישרין או בעקיפין.

5:3.2 (65.4) ההפצרות על כל סוגיהן שייכות לַתחום של הבן הנצחי ולארגונו הרוחני. התפילות והתקשורת הפורמאלית – ובעצם הכול למעט ההערצה והסגידה לאב האוניברסאלי – נוגעות לעניינים של היקום המקומי; לרוב הן אינן ממשיכות אל מעבר לתחום השיפוט של בן בורא. ואולם, הסגידה ללא-ספק נכרכת ונשלחת לאישיות הבורא באמצעות מעגל

האישיות של האב. עוד הננו מאמינים, כי רישום כזה של הוקרה הניתנת על-ידי יצור בו-שוכן-מְכַוְונֵן, מתאפשר הודות לנוכחותה של רוח האב. קיימת כמות עצומה של הוכחות התומכות באמונה הזו, ויודע אנוכי כי כל הסדרים של רסיסי האב מוסמכים לייצג באופן מתקבל על הדעת את ההערצה האותנטית של נתיניהם בנוכחות האב האוניברסאלי. ללא ספק, המְכַוְונְנִים עושים שימוש בערוצי תקשורת קדם-אישיותיים עם האל, ובמקביל הם עשויים להשתמש במעגלי הכבידה-הרוחנית של הבן הנצחי.

5:3.3 (65.5) הפולחן עומד בפני עצמו; התפילה כוללת מרכיב של אינטרס-עצמי או אינטרס-אישי; וזהו ההבדל הגדול שבין הפולחן לבין התפילה. בפולחן אמת אין כל אינטרס עצמי או מרכיב אחר של אינטרס אישי; אנו פשוט סוגדים לאל בשל הבנתנו אותו. הפולחן אינו מבקש דבר ואינו מצפה לדבר בעבור מי שמבצע אותו. איננו סוגדים לאב בשל התמורה שאנו עשויים לקבל בעקבות המעשה הזה; אנו מתמסרים בדבקות וסוגדים כתגובה טבעית וספונטאנית להכרה באישיותו של האב שאין-דומה-לה, ובשל טיבו האוהב ותכונותיו שובות הלב.

5:3.4 (65.6) ברגע שבו נכנס לפולחן מרכיב של עניין אישי, בו-ברגע הופכת הסגידה לתפילה אשר ראוי לה שתופנה לאישיות הבן הנצחי או לזו של הבן הבורא. ואולם, בחוויה הדתית המעשית אין כל סיבה שהתפילה לא תופנה לאל האב כחלק מסגידה אמיתית.

5:3.5 (66.1) בעת שבה אתם עוסקים בעניינים הפרקטיים של חיי היומיום, אתם מצויים בידיהן של האישיויות הרוחניות אשר מקורן הוא המקור והמרכז השלישי; אתם משתפים פעולה עם סוכנויות הַפּוֹעֵל הֶאָחוּד. וכאלה הם פני הדברים: אתם סוגדים לאל; אתם מתפללים ומתייחדים עם הבן; ואתם עוסקים בפרטֵי מסעכם הארצי תוך חיבור עם הבריות התבוניות של הרוח האינסופית, הפועלות בעולמכם וברחבי יקומכם.

5:3.6 (66.2) הבנים הבוראים או הבנים השליטים, אשר מושלים בגורלות היקומים המקומיים עומדים הן במקומו של האב האוניברסאלי והן במקומו של הבן הנצחי של פרדיס. בני יקום אלה מקבלים את ההערצה בשמו האב, ומטים אוזן לתחינות נתיניהם העותרים אליהם מֵרַחֲבֵי יקומי בריאתם. עבור ילדיו של יקום מקומי, בן מיכאל הוא האל לכל דבר ועניין. הוא הינו ביטוי האישיות של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי ביקום המקומי. הרוח

האינסופית שומרת על קשר אישי עם ילדי הממלכות הללו באמצעות רוחות היקום, עמיתותיהן של בני פרדיס הבוראים לניהול וליצירה.

5:3.7 (66.3) פולחן כן מרמז על גיוסן של כל עוצמות האישיות האנושית תחת שלטון הנשמה וההדרכה האלוהית של מָכַוונֵן הַמַחְשָבָה הנלווה. לעולם לא תוכל הדעת, על מגבלותיה החומריות, להיות מודעת במידה מרובה למשמעות האמיתית של הפולחן. ההכרה של האדם את מציאותיות הפולחן נקבעת, בראש ובראשונה, על-ידי מידת התפתחות נשמתו האלמותית המתפתחת. ההתפתחות הרוחנית של הנשמה מתרחשת באופן עצמאי לחלוטין מהמודעות העצמית השכלית.

5:3.8 (66.4) חוויית הפולחן כוללת את הניסיון הנשגב של המָכַוונֵן המָאוֹרָס לחלוק עם האב האלוהי את כמיהותיה שאין-לתארן, ואת שאיפותיה שאין-לבטאן, של הנשמה האנושית – אותה יצירה אחודה של הדעת בת התמותה ומבקשת-האל ושל המָכַוונֵן האלמוֹתי מגלה-האל. הפולחן הוא, איפוא, מעשה ההסכמה של הדעת החומרית לכך שהעצמי אשר-הופך-רוחני – תחת הנחיית הרוח הנלווית – יִתַקשֵר עם האל כבן-אמונה של האב האוניברסאלי. הדעת בת-התמותה מסכימה לפולחן; הנשמה האלמותית כמהה ויוזמת אותו; נוכחות המָכַוונֵן האלוהי מובילה את הפולחן הזה בְשֵמן של הדעת בת התמותה ושל הנשמה האלמותית. לסיכומו של דבר, פולחן אמיתי הופך לחוויה המתממשת בארבע רמות קוסמיות: השכלית, המורונטית, הרוחנית והאישית – תודעותיהן של הדעת, הנשמה והרוח, ואיחודן באישיות.

4. האל בדת

5:4.1 (66.5) המוּסר של הדתות האבולוציוניות דוחף את האדם קדימה לעבר חיפוש האל באמצעות הכוח המניע של הפחד. הדתות של ההתגלות מושכות את האדם לחפש את אל האהבה בשל השתוקקותן להדמות לו. ברם, הדת אינה מהווה תחושה פסיבית גרידא של

"תלות מוחלטת" או של "ביטחון הישרדותי"; הדת הינה חוויה חיה ודינאמית שבה מושגת האלוהיות בהתבסס על מתן שירות לאנושות.

5:4.2 (66.6) השירות המיידי והעצום של דת אמת הינו כינונה של אחדות נמשכת בחוויה האנושית, של שלום מתמשך ושל ביטחון מעמיק. עבור האדם הפרימיטיבי, אפילו הפוליתיאיזם מהווה האחדה יחסית של המושג המתפתח על אודות האלוהות; פוליתיאיזם הוא למעשה מונותיאיזם בהתהוות. במוקדם או במאוחר, עתיד האל להיות מובן כמציאות של ערכים, כמהותן של המשמעויות וכחיי האמת.

5:4.3 (67.1) האל אינו רק קובע-הגורל; הוא עצמו **מהווה** את היעד הנצחי של האדם. כל הפעילויות האנושיות החילוניות שואפות לכופף את היקום לשירות המעוות של העצמי; היחיד הדתי האמיתי שואף לזהות את העצמי עם היקום, ולאחר מכן להקדיש את פועלו של עצמי מאוחד זה לשירות משפחת הזולת האוניברסאלית, הכוללת את רעיו האנושיים והעל-אנושיים.

5:4.4 (67.2) תחומי הפילוסופיה והאמנות מגשרים בין פעילויותיו החילוניות לבין פעילויותיו הדתיות של העצמי האנושי. האמנות והפילוסופיה משדלות את האדם החומרי להגות במציאויות הרוחניות ובערכים אוניברסאליים בעלי משמעות נצחית.

5:4.5 (67.3) כל הדתות מלמדות על אודות הסגידה לאלוהות, בנוסף לתורה כזו או אחרת של שחרור אנושי. הדת הבודהיסטית מבטיחה שחרור מסבל, שלווה שאינה נגמרת; הדת היהודית מבטיחה שחרור מהקושי, שגשוג הנובע מצדיקות; הדת היוונית הבטיחה שחרור מחוסר הרמוניה ומכיעור באמצעות ידיעת היופי; הנצרות מבטיחה שחרור מחטא, קדושה; האסלאם משחרר מאמות המוסר הקפדניות של היהדות ושל הנצרות. הדת של ישוע **היא** שחרור מהעצמי, גאולה מרוע בידודו של היצור בזמן ובנצח.

5:4.6 (67.4) העברים ביססו את דתם על טוב; היוונים על יופי; ושתי הדתות כאחת שאפו לאמת. ישוע גילה אל של אהבה; והאהבה חובקת את האמת, היופי והטוב במלואם.

5:4.7 (67.5) לזורואסטרים הייתה דת של מוסר; להינדים דת של מטפיזיקה; לקונפוציאנים דת של אתיקה. ישוע חי דת של **שירות**. כל הדתות הללו הינן בעלות ערך, באשר הן מהוות

גישות תקפות לדתו של ישוע. הדת עתידה להפוך למציאות ההאחדה הרוחנית של כל מה שטוב, יפה ואמיתי בחוויה האנושית.

5:4.8 (67.6) בדת היוונית נכללה האמרה "דע את עצמך"; העברים ביססו את תורתם על "דע את אלוהיך"; הנוצרים מטיפים ל"ידיעת אדוננו ישוע המשיח"; ישוע הצהיר על החדשות הטובות של: "דעו את האל ואת עצמכם, כבניו של האל." המושגים הנבדלים הללו על אודות מטרת הדת, קובעים את גישתו של היחיד במצבי חיים שונים, ומהווים אות לעומק סגידתו ולטבע הרגלי תפילתו. המעמד הרוחני של כל דת עשוי להיקבע על-פי טבען של תפילותיה.

5:4.9 (67.7) המושג של אֵל קנא אנושי-בחלקו מהווה שלב מעבר בלתי-נמנע בין הפוליתיאיזם למונותיאיזם הנשגב. הרמה הגבוהה ביותר שמושגת על-ידי דת, שהיא על טהרת האבולוציה, הינה האנשה מרוממת. הנצרות רוממה את מושג ההאנשה מהאידיאל של האדם למושג ההתעלות האלוהי של אישיות המשיח המהוללת. וזוהי הינה ההאנשה הגבוהה ביותר שיוכל האדם להגות.

5:4.10 (67.8) המושג הנוצרי על אודות האל הוא ניסיון לשלב שלוש תורות נפרדות:

5:4.11 (67.9) 1. **המושג העברי** - האל כְּמָגֵנָּם של ערכי המוסר, אל צדיק.

5:4.12 (67.10) 2. **המושג היווני** - האל כמאחד, אל התבונה.

5:4.13 (68.1) 3. **המושג של ישוע** - האל כחבר חי, אב אוהב, הנוכחות האלוהית.

5:4.14 (68.2) ולפיכך, ברי כי התיאולוגיה הנוצרית המשולבת מתקשה מאוד להשיג עקביות. קושי זה מוחמר בעטיה של העובדה כי הדוקטרינות המוקדמות של הנצרות התבססו, בעיקרן, על החוויות הדתיות האישיות של שלושה אישים שונים: פִּילוֹן הָאֶלֶכְּסַנְדרוֹנִי, ישוע מנצרת ופאולוס הַתַּרְסִי.

5:4.15 (68.3) בעודכם לומדים את חייו הדתיים של ישוע, התבוננו בו מצד החיוב. הרהרו יותר ביושרו ובשירות האוהב שלו, מאשר בהיותו נעדר-חטא. ישוע רומם את האהבה

הסבילה, הנכללת במושג העברי של האב שבשמים, לכדי חיבת-הברוא הפעילה והגבוהה יותר כלפי אֶל אשר הינו אביו של כל יחיד, גם של זה השוגה במעשיו.

5. התודעה של האל

5:5.1 (68.4) שורש הקיום של המוּסר הוא בתודעה-העצמית; המוּסר הינו על-חייתי, אך אבולוציוני לחלוטין. האבולוציה האנושית חובקת בפרישׂתה את כל המתנות הקודמות למתת המכוונים ולמשלוח **רוח ה**אמת. אולם השגת רמות מוסריות אינה גואלת את האדם מהקשיים האמיתיים של חיי בן התמותה. הסביבה הפיזית של האדם גוררת מלחמת קיום; הסביבה החברתית מחייבת התאמות אתיות; המצבים המוסריים דורשים קבלת החלטות בתחומי ההיגיון הגבוהים ביותר; החוויה הרוחנית (בהינתן השגת המודעות לאל) דורשת כי האדם ימצא את האל ויתאמץ בכנות להדמות לו.

5:5.2 (68.5) הדת אינה מבוססת על עובדות המדע, על מחויבויות חברתיות, על הנחות הפילוסופיה או על החובות המשתמעות של המוסר. הדת הינה ממלכה בלתי-תלויה של התגובה האנושית למצבי החיים ומתבטאת, ללא יוצא מן הכלל, בכל שלבי ההתפתחות האנושית הפוסט-מוסריים. הדת עשויה לחַדֵּר את כל ארבע רמות ההבנה של הערכים ושל ההנאה מהרעוּת האוניברסאלית: הרמה החומרית, או הפיזית, של שימור-עצמי; הרמה החברתית, או הרגשית, של הרעוּת; הרמה המוסרית, או רמת החובה, של ההיגיון; הרמה הרוחנית של תודעת הרעוּת האוניברסאלית באמצעות הסגידה האלוהית.

5:5.3 (68.6) המדען צמא-העובדות הוגה את האל כמקור והמרכז הראשון, אל של כוח. האמן הרגשן רואה את האל כאידיאלי היופי, אל של אסתטיקה. הפילוסוף בעל שיקול הדעת נוטה, לעיתים, להניח אל של אחדות אוניברסאלית, ואפילו אלוהות פנתיאיסטית. איש האמונה הדתי מאמין באל שמטפח את הישרדות, באב שבשמים, באל האהבה.

5:5.4 (68.7) התנהגות מוסרית תמיד קודמת לדת של התפתחות, ואפילו לחלק מדת של התגלות, אך לעולם היא איננה מלוא החוויה הדתית. שירות לחברה הוא התוצאה של מחשבה מוסרית ושל חיים דתיים. מוסריות איננה מובילה, מבחינה ביולוגית, לרמות הרוחניות הגבוהות יותר של החוויה הדתית. הערצת היופי המופשט אינה מהווה סגידה לאל; וכך, גם רוממות הטבע או יראת הכבוד מפני האחדות אינן מהוות סגידה לאל.

5:5.5 (68.8) הדת של ההתפתחות הינה אֵמָם של המדע, האמנות והפילוסופיה, אשר הניפו את האדם אל הרמה שבה הוא יוכל להכיל את הדת של ההתגלות, לרבות מתת המכוונים והגעתה של **רוח ה**אמת. תמונת ההתפתחות של הקיום האנושי מתחילה ומסתיימת בדת, אף כי באיכויות מאוד שונות של דת, שכן האחת היא התפתחותית וביולוגית, ואילו האחרת היא הִתגלותית ותקופתית. וכך, אף שהדת הינה טבעית ונורמאלית עבור האדם, היא גם בגדר בחירה. האדם אינו מחויב להיות דתי בניגוד לרצונו.

5:5.6 (69.1) החוויה הדתית, בהיותה רוחנית במהותה, לעולם לא תהא מובנת לחלוטין לדעת החומרית; ומכאן תפקידה של התיאולוגיה – היא הפסיכולוגיה של הדת. המְשָׁנָה המהותית של הבנת האדם את האל יוצרת פרדוקס בהבנה הסופית. בעבור ההיגיון האנושי וההיסק הסופי בלתי-אפשרי כמעט להביא להרמוניה את המושג של התּוֹכְיוּת – האל השוכן בתוך כל יחיד כחלק ממנו – ואת הרעיון של התעלות האל – השליטה האלוהית ביקום היקומים. על שני המושגים המהותיים הללו להיות מאוחדים בתפיסת-האמונה של המושג על אודות התעלותו של אל אישי, ובהכרה בנוכחות השוכנת של רסיס מאותו אל, ובכך יוצדק פולחן מושכל, ותתוקף תקוות הישרדותה של האישיות. הקשיים והפרדוקסים של הדת נעוצים בעובדה שמציאויות הדת מצויות לחלוטין מעבר ליכולת ההבנה השכלית של בן התמותה.

5:5.7 (69.2) בן התמותה נהנה משלושה סיפוקים בחווייתו הדתית, אפילו בימי שהייתו הזמנית על-פני כדור-הארץ:

5:5.8 (69.3) 1. **שכלית**, הוא נהנה מהסיפוק של תודעה אנושית מאוחדת יותר.

(69.4) 5:5.9 2. **פילוסופית**, הוא נהנה מביסוסם של האידיאלים שלו על אודות ערכים מוסריים.

(69.5) 5:5.10 3. **רוחנית**, הוא משגשג בחוויה של רעות אלוהית, הסיפוק הרוחני של פולחן אמיתי.

(69.6) 5:5.11 שומה על תודעת האל, כפי שהיא נחווית על-ידי בני התמותה של העולמות, להיות מורכבת משלושה גורמים משתנים, שלוש רמות דיפרנציאליות של הבנת המציאות. ברמה הראשונה מצויה תודעת הדעת – הבנת **הרעיון** על אודות האל. לאחריה מגיעה תודעת הנשמה – הבנת **האידיאל** של האל. ולבסוף, מפציעה תודעת הרוח – ההבנה על אודות **המציאותיות הרוחנית** של האל. על-ידי האחדה של גורמי הבנת האלוהות, חלקית ככל שזו תהא, האישיות של בן התמותה ממלאה ופורשת תמידית, ובכל רמות התודעה, את ההבנה על אודות **אישיות** האל. ובבוא העת, כל זאת יוביל את בני התמותה אשר יגיעו לסגל הסופיונות להבנת **עליונות** האל, ואף עשוי להתממש בסופו של דבר בהבנת **מרביות** האל, שהיא שלב מסוים של תודעת-העל המוחלטוֹפית של אב פרדיס.

(69.7) 5:5.12 אף כי החוויה של ידיעת-האל נשארת זהה בכל דור ודור, המושג הפילוסופי וההגדרות התיאולוגיות על אודות האל **חייבים** להשתנות עם התקדמות עידני הידע האנושי. ידיעת-האל, תודעה דתית, הינה מציאות אוניברסאלית, אולם בלא תלות במידת תקפותה (מציאותיותה) של החוויה הדתית, שומה עליה להסכים להעמיד עצמה לביקורת מושכלת ולפירוש פילוסופי סביר; ושומה עליה שלא לשאוף להיות נפרדת מהחוויה אנושית הכוללת.

(69.8) 5:5.13 הישרדותה הנצחית של האישיות תלויה לחלוטין בבחירת הדעת בת התמותה, אשר החלטותיה הן שקובעות את פוטנציאל הישרדותה של הנשמה האלמותית. ההישרדות מובטחת כאשר הדעת מאמינה באל, הנשמה יודעת את האל, וכאשר, בעידודו של המכוונן, כולם **חושקים** באל. לא יוכלו מגבלות שכליות, מיעוט בחינוך, חסך תרבותי, מעמד חברתי נמוך, ואף סטנדרטים אנושיים מוסריים נמוכים הנובעים מהיעדר אומלל של יתרונות חינוכיים, תרבותיים או חברתיים, לבטל את נוכחותה של הרוח האלוהית בקרב אותם

בני-אנוש אומללים ומוגבלים, באשר הינם מאמינים. משגוח המסתורין השוכן מהווה את הפתיח, ומבטיח את האפשרות הפוטנציאלית לגדילתה ולהישרדותה של הנשמה האלמותית.

5:5.14 (70.1) יכולת הַהִתְרַבּוּת של הורים בני-תמותה אינה מותנית בהשכלתם, או במעמדם התרבותי, החברתי או הכלכלי. בתנאים רגילים, איחוד גורמי ההורות בהחלט מספיק לשם העמדת צאצאים. אם יחיד בו-שוכנת-רוח שואף לאל, חושק בכנות להדמות לו ובוחר בכנות לעשות את רצון האב שבשמים, אזי כל אשר נדרש מאותו בן-תמותה על-מנת ליזום ולטפח את יצירתה של נשמתו האלמותית בעלת איכויות ההישרדות, הוא דעת אנושית המבדילה בין נכון ללא-נכון; דעת שנֻחַנָּה ביכולת לסגוד לאל ומצויה באיחוד עם המכוונן האלוהי.

6. האל של האישיות

5:6.1 (70.2) האב האוניברסאלי הוא האל של האישיויות. ממלכת האישיות האוניברסאלית – החל מהיצור הגשמי בן התמותה ממעמד האישיות הנמוך ביותר וכלה באישיויות הבוראות המכובדות בעלות המעמד האלוהי – מתמרכזת ומוקפת על-ידי האב האוניברסאלי. האל האב הוא מעניק המתת של כל אישיות והוא זה שמשמרן. כמו כן, אב פרדיס הוא היעד של כל אותן אישיויות סופיות, אשר בוחרות בלב שלם לעשות את הרצון האלוהי; אלה הן האישיויות האוהבות את האב והכמהות להדמות לו.

5:6.2 (70.3) אישיות הינה אחת מהתעלומות הבלתי-פתורות של היקומים. בעוד יכולים אנו ליצור מושגים ראויים של הגורמים הנכללים ביצירי אישיות מסדרים שונים ומרמות שונות, איננו מבינים במלואה את טיבה האמיתי של האישיות עצמה. בעוד שאנו מבחינים בבהירות בגורמים השונים, אשר צירופם יחדיו מהווה את הכלי לאישיות האנושית, איננו מבינים במלואן את טיבה ואת משמעותה של אישיות סופית שכזו.

5:6.3 (70.4) אישיות מצויה כפוטנציאל בכל היצורים הניחנים במתת הדעת, בטווח הנע מהמינימום של ידיעה-עצמית למקסימום של ידיעת-האל. אולם, הדעת עצמה אינה אישיות,

כך גם לא רוח ולא אנרגיה פיזית. אישיות הינה אותה איכות ואותו ערך במציאות הקוסמית, אשר מוענקים באופן בלעדי על-ידי האל האב, לאותן מערכות אנרגיה חיות, המתאמות ומסמיכות אנרגיות של חומר, דעת ורוח. אישיות אף איננה הישג מדורג. אישיות עשויה להיות חומרית או רוחנית, ואולם, או שהיא קיימת או שאינה קיימת. כל אשר הוא אחר-מאישיות, לעולם איננו מגיע לרמה של האישיותי, אלא באמצעות פעולה ישירה של אב פרדיס.

5:6.4 (70.5) הענקת מתת האישיות הינה תפקידו הבלעדי של האב האוניברסאלי; זהו תהליך ההפיכה לאישיות של אותן מערכות אנרגיה חיות, אשר להן הוא מעניק תכונות של תודעה יוצרת יחסית, ואת הרצון החופשי לשלוט בה. אין אישיות בלתי האל האב, ואף אישיות אינה קיימת אלא הודות לאל האב. תכונות הבסיס של העצמי האנושי, כמו גם המכוונן המוחלט, אשר מהווה את גרעין האישיות האנושית, הינם המתת של האב האוניברסאלי, בפעולתו בתחומו האישי והבלעדי של הסעד הקוסמי.

5:6.5 (70.6) המכוונים, אשר מעמדם קדם-אישיותי, שוכנים בקרב סוגים רבים של יצורים בני-תמותה, ובכך מבטיחים כי אותם יצורים יוכלו לשרוד את המוות ולהפוך לאישיויות כיצורים מורונטיים בעלי פוטנציאל להישגים רוחניים מרביים. זאת מכיוון שכאשר שוכן ביצור שניחן במתת של דעת ואישיות, רסיס רוח של האל הנצחי – המתת הקדם-אישיותית של האב האישי – כי אז מוקנה לאישיות סופית זו הפוטנציאל לַאלוהי ולנצחי, וביכולתה לשאוף לגורל הדומה למרבי, ואף להושיט את ידה לעבר המוחלט.

5:6.6 (71.1) הקיבולת לאישיות אלוהית טמונה במכוונן הקדם-אישיותי; הקיבולת לאישיות אנושית הינה פוטנציאלית במתת הדעת הקוסמית שניתנה לאדם. ואולם האישיות ההתנסותית של האדם אינה נצפית כמציאות פעילה ומתפקדת, אלא לאחר שידו האלוהית המשחררת של האב האוניברסאלי נגעה בכלי נשא-החיים החומרי של היצור בן התמותה, וכך שילחה אותו לשוט באוקיינוס הניסיון כאישיות מודעת-לעצמה, מכריעה-לעצמה (באופן יחסי) ויוצרת-לעצמה. העצמי הגשמי הוא אכן **אישי ללא סייג.**

5:6.7 (71.2) לעצמי הגשמי יש אישיות וזהות, אומנם זהות זמנית; אף למכוונן הרוח הקדם-אישיותי יש זהות, זהות נצחית. לאישיות גשמית זו ולרוח קדם-אישיותית זו, היכולת לצרף את תכונותיהן היצירתיות אלה לאלה, ולברוא את זהותה השורדת של הנשמה האלמותית.

5:6.8 (71.3) וכאשר אִפשר כך את צמיחתה של הנשמה האלמותית, ושחרר את האדם מכבלי תלותו בגורמים קודמים, זז האב הצידה. וכעת, נותר לאדם החופשי מהכבלים של תגובתו לַגורמים – לפחות בכל הנוגע לגורל הנצח – והמצויד בתנאים לצמיחת העצמי האלמותי – היא הנשמה – לִרְצוֹת את יצירתו של העצמי השורד הנצחי, הנמצא בהישג ידו והנתון לבחירתו, או לחלופין – למנוע ממנו מלהיווצר. שום הוויה, כוח, בורא, או סוכנות כלשהי בכל רחבי יקום היקומים, לא תוכל להתערב ברמה כלשהי בריבונותו המוחלטת של הרצון החופשי של בן התמותה – כשזה פועל במסגרת הבחירה – בנוגע לגורלה הנצחי של אישיותו של בן התמותה הבוחר. זאת הואיל ובכל הנוגע להישרדות הנצחית, הצהיר האל על ריבונותו של הרצון החופשי הגשמי ובן התמותה, והצהרה זו הינה מוחלטת.

5:6.9 (71.4) המתת של אישיות לַברוּא כוללת בחובה שחרור יחסי מתגובות כנועות לגורמים קודמים; כמו כן, האישיויות של כל ההוויות המוסריות מסוג זה, בין אם הן אבולוציוניות ובין אם לאו, מתמרכזות באישיותו של האב האוניברסאלי. לנצח הן נמשכות לעבר נוכחותו בפרדיס על-ידי אותה אחווה שבין הוויות, היוצרת את מעגל המשפחה האוניברסאלית הרחבה, ואת חוג האחווה של האל הנצחי. בקִרְבָּה של כל אישיות שוררת קִרְבָה של ספונטאניוּת אלוהית.

5:6.10 (71.5) מעגל האישיות של יקום היקומים מתמרכז באישיות האב האוניברסאלי; אב פרדיס מודע אישית ל-, ומצוי בקשר אישי עם-, כל האישיויות, בכל הרמות של הקיום המודע-לעצמו. ומוּדעות זו לאישיות בכלל הבריאה, מתקיימת באופן בלתי-תלוי במשימתם של מְכַוְונֵי הַמַחְשָבָה.

5:6.11 (71.6) כפי שמצויה כל הכבידה במעגל של אי פרדיס, כפי שמצויה כל הדעת במעגל של הפועֵל האחוד, וכפי שמצויה כל הרוח בבן הנצחי, כך מצויה כל האישיות במעגל הנוכחות

האישי של האב האוניברסאלי; ומעגל זה משדר, ללא כשל, את סגידתן של כל האישיויות אל **ה**אישיות **ה**מקורית **ו**ה**נ**צחית.

5:6.12 (71.7) בנוגע לאותן אישיויות שבהן לא שוכן מכוונן: התכונה של חופש-בחירה מוענקת אף היא על-ידי האב האוניברסאלי, ואף אישיויות אלה מחובקות במעגל הגדול של האהבה הנשגבת, מעגל האישיות של האב האוניברסאלי. האל מעניק את ריבונות הבחירה לכל האישיויות האמיתיות. לא יוכרח אף יציר-אישיות לצאת להרפתקה הנצחית; שער הנצח נפתח אך ורק בתגובה לבחירה החופשית של בניו בעלי חופש-הרצון של אל הרצון החופשי.

5:6.13 (72.1) וכל זה מייצג את מאמצי להציג את יחסו של האל החי אל ילדי הזמן. ואחרי ככלות הכול, לא אוכל לעשות דבר מועיל יותר מאשר לחזור ולומר כי האל הוא אביכם האוניברסאלי, וכי אתם כולכם הנכם ילדיו הפלנטאריים.

5:6.14 (72.2) [זהו החלק החמישי והאחרון בַּסדרה המציגה את סיפורו של האב האוניברסאלי, אשר נמסר על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה.]

>> מסמך 5 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 7 <<

מסמך 6

הבן הנצחי

(73.1) 6:0.1 הבן הנצחי הוא הביטוי המושלם והסופי של המושג האישי והמוחלט "הראשון" של האב האוניברסאלי. בהתאם לכך, כל אימת שהאב מבטא עצמו באופן אישי ומוחלט, ובכל אופן שבו הוא עושה כן, הוא עושה זאת דרך בנו הנצחי, אשר היה מעולם, הווה כעת ולעולם יהיה המילה החיה האלוהית. ובן נצחי זה שוכן במרכז כל הדברים, בסימוכיות לנוכחותו האישית של האב הנצחי והאוניברסאלי, ואופפו בקרבה מיידית.

(73.2) 6:0.2 על-מנת לזכות בגישה לערוצי המחשבה של השכל האנושי, אנו מדברים על המחשבה "הראשונה" של האל, ומרמזים בכך על מקור בלתי-אפשרי בזמן של הבן הנצחי. עיוותי שפה שכאלה מייצגים את מיטב מאמצינו לקשר-של-פשרה עם הדעת כבולת-הזמן של היצורים בני התמותה. במובן הסדרתי, לאב האוניברסאלי מעולם לא הייתה יכולה להיות מחשבה ראשונה, ולבן הנצחי מעולם לא הייתה יכולה להיות התחלה. ואולם, הונחיתי להציג את מציאויות הנצח לַדעת מוגבלת-הזמן של בני התמותה, תוך שימוש בסמלי מחשבה שכאלה, ולתאר את מערכות היחסים של הנצח באמצעות מושגי זמן כאלה של סדרתיות.

(73.3) 6:0.3 הבן הנצחי הינו הייצוג האישיותי הרוחני של המושג האוניברסאלי האינסופי של אב פרדיס על אודות המציאות האלוהית, הרוח הבלתי-מוגדרת והאישיות המוחלטת. ובכך, מהווה הבן את ההתגלות האלוהית של זהות הבורא של האב האוניברסאלי. האישיות

המושלמת של הבן חושפת את העובדה כי למעשה האב הוא המקור הנצחי האוניברסאלי של כל המשמעויות והערכים של הרוחני, הרצוני, התכליתי והאישי.

(73.4) 6:0.4 במאמץ לאפשר לדעת הסופית של הזמן ליצור לעצמה מושג סדרתי כלשהו על אודות מערכות היחסים הנצחיות והאינסופיות של הוויות שילוש פרדיס, אנו מתירים לעצמנו חופש המשגה כמו בהתייחסות לַ"מושג האישי, האוניברסאלי והאינסופי הראשון של האב". יהיה זה בלתי-אפשרי עבורי להעביר לדעת האנושית רעיון הולם כלשהו על אודות היחסים הנצחיים של האלוהויות; לפיכך, הנני עושה שימוש במונחים אשר יספקו לדעת הסופית רעיון מסוים על אודות מערכת היחסים של הוויות נצחיות אלה בעידני הזמן העוקבים. הננו מאמינים כי הבן פרץ מן האב; לימדונו כי שניהם נצחיים ללא סייג. ברי, איפוא, כי בריה של זמן לעולם לא תוכל להבין במלואו את המסתורין הזה של בן שנגזר מהאב, ושבה בעת הוא מתואם לנצח עם האב עצמו.

1. זהות הבן הנצחי

(73.5) 6:1.1 הבן הנצחי הוא הבן המקורי והיחיד של האל. הוא האל הבן, אישיות האלוהות השנייה והבורא הסימוכי של כל הדברים. כשם שהאב הוא המקור והמרכז הגדול הראשון, כך הבן הוא המקור והמרכז הגדול השני.

(74.1) 6:1.2 הבן הנצחי הינו המרכֵּז הרוחני והמנהלן האלוהי של ממשלת הרוח של יקום היקומים. האב האוניברסאלי הוא בראש ובראשונה בורא ולאחר מכן מפקח; הבן הנצחי הוא בראש ובראשונה בורא-בצוותא ולאחר מכן **מנהלן רוחני**. "האלוהים הוא רוח", והבן הינו התגלות אישית של רוח זו. המקור והמרכז הראשון הינו מוחלט הרצון; המקור והמרכז השני הינו מוחלט האישיות.

(74.2) 6:1.3 האב האוניברסאלי לעולם אינו פועל באופן אישי כבורא, אלא בצוותא עם הבן, או בפעולה מתואמת איתו. לוּ כותב הברית החדשה היה מתייחס לבן הנצחי, כי אז היה

מביע את האמת בכותבו: "בראשית היה הדבר, והדבר היה את האלוהים, ואלוהים היה הדבר. הכול היה על ידו ומבלעדיו לא נהיה כל אשר נהיה."

6:1.4 (74.3) כאשר הופיע באורנטיה בן של הבן הנצחי, אלה אשר התרועעו עם הוויה אלוהית זו בעודה בגוף אדם, התייחסו אליו כאל זה "אשר היה מבראשית, אשר שמענו ובעינינו ראינו, אשר הבטנו אליו ואשר מישׁשׁו ידינו על-דבר החיים." ובן מתת זה הגיע מעם האב, בדיוק באותה אמיתות שבה הגיע הבן המקורי, ככתוב באחת מתפילותיו הארציות: "ועתה, אבי, פארני עִמך; פארני בכבוד אשר היה לי עִמך, עוד בטרם היות העולם."

6:1.5 (74.4) הבן הנצחי ידוע ביקומים השונים במגוון שמות. ביקום המרכזי הוא נודע כַּמקור המתאם, כַּבורא-בצוותא וכַּמוחלט הסימוכי. בבירת יקום-העל, אוורסה, אנו מתייחסים אל הבן כְּמרכַּז הרוח המתאם וכמנהלן הרוח הנצחי. בבירת היקום המקומי שלכם, סאלווינגטון, בן זה רשום כמקור והמרכז הנצחי השני. המלכי-צדקים מכנים אותו בשם בן הבנים. בעולמכם, שלא כבשאר המערכת שלכם של העולמות המיושבים, בן מקורי זה זוהה בטעות עם בן בורא מתאֵם, מיכאל מנבאדון, אשר העניק עצמו למען הגזעים בני התמותה של אורנטיה.

6:1.6 (74.5) בעוד שכל אחד מבני פרדיס עשוי להיקרא, ובצדק, בן האל, אנו נוהגים לשמור את התואר "הבן הנצחי" עבור בן מקורי זה, המקור והמרכז השני, הבורא-בצוותא עם האב האוניברסאלי של היקום המרכזי של העוצמה ושל המושלמות, והבורא-בצוותא של כל יתר הבנים האלוהיים אשר נבעו מעִם האלוהויות האינסופיות.

2. טיבו של הבן הנצחי

6:2.1 (74.6) בדיוק כמו האב האוניברסאלי, הבן הנצחי הוא בלתי-משתנה וניתן לסמוך עליו באופן אינסופי. הוא אף רוחני ממש כמו האב, וממש כמוהו הינו באמת רוח שאין לה

גבול. לכם, באשר אתם ממוצא נמוך, ייראה הבן כאישי יותר, מכיוון שהוא נמצא צעד אחד קרוב אליכם יותר בנגישותו מאשר האב האוניברסאלי.

6:2.2 (74.7) הבן הנצחי הוא הדבר הנצחי של האל. הוא הינו שלם כמו אב; למעשה, הבן הנצחי **הינו** האל האב כפי שהוא מתבטא באופן אישי ביקום היקומים. ולפיכך, האמירה על אודות הבן הנצחי, ועל כל הבנים הבוראים המתאמים, כי "כל הרואה את הבן ראה את האב," תמיד הייתה אמת, היא נכונה כעת, ולנצח תהיה אמת לאמיתה.

6:2.3 (74.8) בטיבו, שלם הבן ממש כאב הרוח. כאשר סוגדים אנו לאב האוניברסאלי, למעשה אנו סוגדים בעת ובעונה אחת גם לאל הבן ולאל הרוח. ממש כמו האל האב, האל הבן הינו מציאות אלוהית והינו נצחי בטבעו.

6:2.4 (75.1) הבן ניחן לא רק בכל צדיקותו האינסופית והמתעלה של האב, אלא שהוא גם משקף את כל קדושת אופיו של האב. הבן חולק את מושלמותו של האב, ואף חולק עימו את האחריות לסייע לכל הבריות הבלתי-מושלמות במאמציהן הרוחניים להשיג מושלמות אלוהית.

6:2.5 (75.2) הבן הנצחי ניחן בכל אופיו האלוהי ובתכונותיו הרוחניות של האב. הבן **הינו** מלוא מוחלטות האל מבחינת האישיות ומבחינת הרוח; ואת התכונות הללו חושף הבן בעודו מנהל אישית את ממשל הרוח של יקום היקומים.

6:2.6 (75.3) האל אכן הינו רוח אוניברסאלית; האלוהים הוא רוח; וטבע רוחני זה של האב מתרכז ומתבטא באופן ישיר גם באלוהות הבן הנצחי. נראה כי כל התכונות הרוחניות מודגשות בעוצמה בבן בשל הבידול מהאוניברסאליות של המקור והמרכז הראשון. וכשם שהאב חולק את טיבו הרוחני עם הבן, כך שניהם בצוותא חולקים במלואה וללא סייג את הרוח האלוהית עם הפועל האחוד, הרוח האינסופית.

6:2.7 (75.4) האב והבן הינם שווים באהבתם את האמת ואת יצירת היופי, אלא **שנראה כי** הבן מקדיש עצמו יותר להגשמת היופי הרוחני הבלעדי של ערכים אוניברסאליים.

6:2.8 (75.5) אינני מבחין בהבדל כלשהו בין האב לבין הבן בכל הנוגע לטוב אלוהי. האב אוהב את ילדי יקומיו כאב; ואילו הבן הוגה בכל היצורים הן כאב והן כאח.

3. הסעד של אהבת האב

6:3.1 (75.6) הבן חולק את הצדק ואת היושרה של השילוש, אולם את התכונות האלוהיות הללו מכסה הביטוי האישי האינסופי של אהבת האב וחמלתו; הבן הינו התגלמות האהבה האלוהית כלפי היקומים. כפי שהאל הינו אהבה, כך הבן הינו חמלה. לא יוכל הבן לאהוב יותר מן האב, ואולם יוכל לחמול על הברואים באופן אחד נוסף, שכן הוא אינו רק בורא ראשוני כמו האב, אלא גם בנו הנצחי של אותו אב, וככזה חולק הוא עם כל בניו האחרים של האב האוניברסאלי את החוויה של היות בן.

6:3.2 (75.7) הבן הנצחי הינו סועד החמלה הגדול של כלל הבריאה. החמלה הינה מהות אופיו הרוחני של הבן. הוראותיו של הבן הנצחי, כפי שהן נמסרות במעגלי הרוח של המקור והמרכז השני, מקודדות בטונים של חמלה.

6:3.3 (75.8) על-מנת להבין את אהבתו של הבן הנצחי, שומה עליכם לתפוש תחילה את מקורה האלוהי, האב, אשר **הינו** אהבה; ולאחר מכן, לחזות בפרישתה של חיבה אינסופית זו בסעד רחב היריעה של הרוח האינסופית ושל צבאה חסר הגבולות כמעט של אישיויות סועדות.

6:3.4 (75.9) הסעד של הבן הנצחי מוקדש להתגלותו של אל האהבה ליקום היקומים. בן אלוהי זה אינו עסוק במשימה הנלוזה של שכנוע אביו החסוד לאהוב את ברואיו הנמוכים ולגלות אהבה לאלה השוגים בזמן. איזו שגיאה היא לדמות כי הבן הנצחי מבקש את רחמיו של האב האוניברסאלי עבור ברואיו הנמוכים בעולמות החומר של החלל! מושגים כאלה על אודות האל גסים ומעוותים הם. שומה עליכם, לעומת זאת, להבין כי כל סעד החמלה של בני האל הינו התגלות ישירה של ליבו האוניברסאלי האוהב של האב, החומל באופן אינסופי. אהבת האב היא-היא המקור האמיתי והנצחי של חמלת הבן.

6:3.5 (75.10) האל הינו אהבה, ואילו הבן הינו חמלה. אהבה הינה חמלה בפעולה; אהבת האב בפעולתו האישית של הבן הנצחי. אהבתו של בן אוניברסאלי זה אף היא אוניברסאלית.

כפי שאהבה מובנת על פלנטה ובה יצורים מיניים, אהבת האל דומה יותר לאהבת אב, בעוד שאהבת הבן דומה יותר לחיבה אימהית. אכן, תיאורים שכאלה הינם גסים, אולם הנני עושה בהם שימוש מתוך תקווה להעביר לדעת האנושית את המחשבה על קיומו של הבדל בין אהבת האב לזו של הבן באיכות ובטכניקת הביטוי, אך לא בתוכן אלוהי.

4. תכונות הבן הנצחי

6:4.1 (76.1) הבן הנצחי מניע את הרמה הרוחנית של המציאות הקוסמית; העוצמה הרוחנית של הבן הינה מוחלטת ביחס לכל אשר הינו מציאותי ביקום. באמצעות אחיזתו המוחלטת בכבידה הרוחנית, הוא מפעיל שליטה מושלמת בכל האיגודים ההדדיים של אנרגיה רוחנית בלתי-מובחנת ובכלל המציאות הרוחנית הממשית. הרוח הטהורה והבלתי-מקוטעת כולה, וכן כל ההוויות והערכים הרוחניים, מגיבים לכוח משיכתו האינסופי של בן פרדיס הקדמון. ואם בעתיד הנצח נחזה בהופעתו של יקום בלתי-מוגבל, תמצאנה הכבידה הרוחנית ועוצמתו הרוחנית של הבן המקורי, ראויות בהחלט לשלוט רוחנית ולנהל ביעילות בריאה חסרת גבולות שכזו.

6:4.2 (76.2) הבן הינו כֹּל-יָכוֹל רק במרחב הרוחני. בכלכלה הנצחית של ניהול היקום לא תימצא חזרה בזבזנית שלא צורך על פעולות; האלוהויות אינן נוטות לשכפל את הסעד האוניברסאלי שלא לצורך.

6:4.3 (76.3) תכונתו של הבן המקורי להימצא בַּכול הינה הבסיס לאחדות הרוחנית של יקום היקומים. הלְכִידוּת הרוחנית של הבריאה בכללותה נשענת על נוכחותה הפעילה בכל-מקום של רוחו האלוהית של הבן הנצחי. בשעה שאנו הוגים בנוכחותו הרוחנית של האב, אנו מתקשים להבחין במחשבותינו בינה לבין נוכחותו הרוחנית של הבן הנצחי. רוחו של האב לעד שוכנת בזו של הבן.

6:4.4 (76.4) האב חייב להימצא רוחנית בכול, ואולם נראה כי נוכחות בכול זו הינה בלתי-נפרדת מפעילויותיו הרוחניות בכל-מקום של הבן הנצחי. בכל אופן, הננו מאמינים כי בכל המצבים שבהם נוכחים האב-בן בנוכחות רוחנית דואלית, רוחו של הבן מְתוֹאֶמֶת עם זו של האב.

6:4.5 (76.5) במגעו עם האישיויות, פועל האב במעגל האישיות. במגע האישי, הניתן לגילוי, של האב עם הבריאה הרוחנית, הוא מופיע בדמות רסיסי מכלול אלוהותו; ולרסיסי-אב אלה תפקיד יחיד, ייחודי ובלעדי בכל מקום ובכל זמן שבו הם מופיעים ביקומים. בכל אותם מצבים, מְתוֹאֶמֶת רוחו של הבן עם התפקיד הרוחני של נוכחותו הרסיסית של האב האוניברסאלי.

6:4.6 (76.6) מבחינה רוחנית, הבן הנצחי נוכח בכול. באופן וודאי, רוחו של הבן הנצחי נמצאת איתכם וסובבת אתכם, אולם היא אינה מצויה בתוככם או כחלק מכם, כדוגמת משגוח המסתורין. רסיסי האב השוכנים מכַוונים את הדעת האנושית בהדרגה לעבר גישות אלוהיות יותר ויותר, כך שדעת מרקיעה זו נענית באופן הולך וגובר לעוצמת המשיכה הרוחנית של מעגל-הכבידה הרוחני רב-העוצמה של המקור והמרכז השני.

6:4.7 (76.7) הבן המקורי מודע-לעצמו באופן רוחני ואוניברסאלי. בינתו של הבן שקוּלה במלואה לזו של האב. בתחומים של ידע ושל יְדִיעַת-הַכּוֹל, איננו יכולים להבדיל בין המקור הראשון למקור השני; כמו האב, כך אף הבן, יודע-כל הוא; לעולם הוא איננו מופתע ממאורע כלשהו ביקום; יודע הוא אחרית דבר מראשיתו.

6:4.8 (77.1) האב והבן אכן יודעים את מספרן ואת מיקומן של כל הרוחות וההוויות הרוחניות ביקום היקומים. לא זאת בלבד שהבן הינו יודע-כל בזכות רוחו המצויה בכל, אלא הוא אף מודע, באופן שווה לאב ולפועל האחוד, למלוא הבינה המַחְזִירוּתִית העצומה של ההוויה העליונה; זה אשר בינתו מודעת, בכל עת, לכל המתרחש בכל העולמות של שבעת יקומי-העל. ואף קיימות דרכים נוספות שבהן בן פרדיס הינו יודע-כל.

6:4.9 (77.2) הבן הנצחי, כאישיות רוחנית סועדת, אוהבת ורחומה, שקוּל באופן מלא ואינסופי לאב האוניברסאלי; זאת בעוד שבכל מגעיו האישיים של חיבה וחמלה עם ההוויות

המרקיעות מהעולמות הנמוכים, הבן הנצחי הוא אדיב ומתחשב, ואף סבלן וארך-אפיים ממש כבניו בני פרדיס ביקומים המקומיים, אשר נותנים תדירות את עצמם במתת לעולמות האבולוציוניים של הזמן.

6:4.10 (77.3) אין טעם להרחיב עוד את הדיבור על אודות תכונותיו של הבן הנצחי. למעט החריגים שצוינו, די ללמוד את תכונותיו הרוחניות של האל האב על-מנת להבין ולהעריך נכונה את תכונותיו של האל הבן.

5. מגבלותיו של הבן הנצחי

6:5.1 (77.4) הבן הנצחי איננו פועל אישית בממלכות הגשמיות, ואף אינו פועל ברמות של סעד הדעת להוויות הברואות, אלא למעט באמצעות הפועל האחוד. ואולם, אין במגבלות אלה בכדי להגביל באופן כלשהו את הבן הנצחי בהפגנה המלאה והחופשית של כל התכונות **הרוחניות** האלוהיות של ידיעת-כל, הֵימצאות-בכול ויכולת כֹּל.

6:5.2 (77.5) אף כי הבן הנצחי אינו מְחַדֵּר באופן אישי את פוטנציאל הרוח הטבוע באינסופיותו של הַמוחלט האלוהי, באשר הופכים פוטנציאלים אלה לממשיים, הם נִכְפָּפִים לאחיזתו הכֹּל-יכולה של מעגל הכבידה-הרוחנית של הבן.

6:5.3 (77.6) אישיות הינה המתנה הבלעדית של האב האוניברסאלי. הבן הנצחי גוזר אישיות מהאב, אך הוא לא יעניקה ללא האב. הבן הוא המקור של צבא רוחני עצום, אך נגזרות אלה אינן אישיויות. כאשר בורא הבן אישיויות, הוא עושה כן יחד עם האב, או יחד עם הפועל האחוד, באשר זה עשוי לפעול ביחסים מעין אלה בשמו של האב. ולפיכך, הבן הנצחי הוא בורא-בצוותא של אישיויות, אך הוא אינו מעניק אישיות להוויה כלשהי, ולעולם אינו בורא לבדו הוויות בעלות אישיות. בכל אופן, אין במגבלה זו כדי לשלול מהבן את יכולתו לברוא מציאויות כלשהן מטיפוס אחר-מאשר-אישיות.

6:5.4 (77.7) הבן הנצחי מוגבל ביכולתו להקנות זכויות כבורא. כאשר הפך האב את הבן המקורי לנצחי, הוא הקנה לו את העוצמה ואת הזכות להצטרף אליו לפעולת היצירה האלוהית

של בנים נוספים שלהם תכונות יצירה; ואת זאת הם עשו ועדיין עושים. אולם, כאשר נוצרו בנים מתאמים אלה, נראה כי זכויות הבורא אינן ניתנות להעברה הלאה. הבן הנצחי מעביר זכויות כבורא רק לאישיות שנבראה ראשונה או במישרין. לפיכך, כאשר חוברים האב והבן כדי לאחד בן בורא לכדי אישיות, הם משיגים את מבוקשם; אך הבן הבורא שכך נוצר, לעולם לא יוכל להאציל את סמכויותיו כבורא לשלל סדרי הבנים שאותם עתיד הוא לברוא, וזאת, אף-על-פי שנראה שבקרב בני היקום הגבוהים ביותר מופיעה השתקפות מוגבלת ביותר של תכונותיו היצירתיות של הבן הבורא.

6:5.5 (78.1) הבן הנצחי, כהוויה אינסופית ואישית באופן בלעדי, איננו יכול לחלק את טבע עצמו לרסיסים, ואינו יכול להעניק מנות אינדיבידואליות של עצמו באופן שבו נוהגים האב האוניברסאלי והרוח האינסופית. ואולם, הבן יכול לתת עצמו, והוא אכן עושה זאת, כרוח חסרת גבולות הנסוכה על-פני הבריאה כולה, ומושכת ללא לאות את כל אישיויות הרוח והמציאויות הרוחניות אליו עצמו.

6:5.6 (78.2) זכרו תמיד כי הבן הנצחי הינו הביטוי האישיותי של אב הרוח בעבור כלל הבריאה. במובן האלוהי, הבן הוא אישיותי ולא כל דבר אחר; אישיות אלוהית ומוחלטת שכזו אינה ניתנת לפירוק או לחלוקה לרסיסים. האל האב והאל הרוח אכן הינם אישיים, ואולם בנוסף להיותם אישיויות אלוהות, הם גם כל השאר.

6:5.7 (78.3) על אף שנבצר מהבן הנצחי לקחת חלק אישי במתת של מְכַוְּנֵנִי הַמַּחְשָׁבָה, הוא ישב בנצח העבר בהתייעצות עם האב האוניברסאלי, אישר את התוכנית והבטיח לאב שיתוף פעולה בלתי-מוגבל, כאשר הציע האב לבן, בעת תכנון המתת של מְכַוְּנֵנִי הַמַּחְשָׁבָה, "הבה נַעֲשֶׂה את הָאָדָם בן התמותה בְּצַלְמֵנוּ כִּדְמוּתֵנוּ." וכפי ששוכן בקרבכם רסיס רוחו של האב, כך עוטפת אתכם נוכחות רוחו של הבן, ושני אלה יחדיו לנצח עמלים כאחד על-מנת לקדם אתכם מבחינה רוחנית.

6. דעת הרוח

(78.4) 6:6.1 הבן הנצחי הינו רוח והוא ניחן בדעת; אולם אלה אינן דעת או רוח אשר דעת בת-תמותה תוכל להבינן. בן התמותה תופש את הדעת ברמות הסופית, הקוסמית, הגשמית והאישית. האדם אף מתבונן במופעי דעת ביצורים חיים ברמה תת-אישית (של עולם החי), אך הוא מתקשה לתפוש את טיבה של הדעת, כאשר זו משתייכת להוויות על-חומריות ומהווה חלק מאישיויות שהן אך ורק רוחניות. שומה על הגדרת הדעת להשתנות כאשר היא מתייחסת לרמה הרוחנית של הקיום, וכאשר היא משמשת לציון פעולות תבוניות רוחניות. דעת מסוג זה, אשר קשורה במישרין לרוח, אינה ברת השוואה, לא לדעת אשר מתאמת בין רוח וחומר, ואף לא לזאת אשר קשורה בלעדית לחומר.

(78.5) 6:6.2 הרוח תמיד מודעת, וניחנת בדעת ובסוגים שונים של זהות. בהיעדר דעת, מסוג כזה או אחר, לא תהא כל מודעות רוחנית באחווה של הוויות רוחניות. היכולת לדעת ולהיוודע, השקולה לדעת, הינה טבעית לאלוהות. האלוהות עשויה להיות אישית, קדם-אישית, על-אישית, או לא-אישית, אך אלוהות לעולם אינה חסרת דעת, כלומר, לעולם היא לא תחסר, לכל הפחות, את היכולת לתקשר עם ישויות, הוויות או אישיויות דומות.

(78.6) 6:6.3 דעת הבן הנצחי דומה לזו של האב, אך אינה דומה לאף דעת אחרת ביקום; ויחד עם דעתו של האב היא מהווה מקור קדמון לדעת המגוונת ורחבת היריעה של הפועל האחוד. ייתכן שהדעת של האב ושל הבן, אותה תבונה אשר קודמת לדעת המוחלטת של המקור והמרכז השלישי, מודגמת באופן המיטבי באותה קדם-דעת של מְכַוְנֵן הַמַחְשָׁבָה, כן, אף כי רסיסים אלה של האב מצויים לחלוטין מחוץ למעגלי הדעת של הפועל האחוד, הם ניחנים בסוג מסוים של קדם-דעת; הם הינם יודעים וידועים; והם נהנים מיכולת השקולה לזו של המחשבה האנושית.

(78.7) 6:6.4 הבן הנצחי הינו רוחני לחלוטין; האדם רובו ככולו הינו גשמי; ולפיכך, על-מנת להיוודע לחלק גדול מן האישיות הרוחנית של הבן הנצחי, לשבעת העולמות הרוחניים הסובבים את פרדיס ולטיבן של היצירות הלא-אישיות של בן פרדיס, יהיה עליכם להמתין עד להשגת מעמד רוחני, לאחר סיום ההרקעה המורונטית ביקום המקומי של נבאדון. ואז, בעוברכם דרך יקום העל והלאה להאוונה, לכשתקבלו את "מחשבת הרוח" – היא הבוננות הרוחנית – יתבהר לכם הרבה מן המסתורין הרוחני הזה.

7. אישיות הבן הנצחי

6:7.1 (79.1) הבן הנצחי הינו אותה אישיות אינסופית, אשר האב האוניברסאלי חמק מכבלי חוסר הגדרתה באמצעות טכניקת השילוש, ובזכות זאת ממשיך הוא מאז לתת מעצמו בשטף אינסופי ליקומו המתרחב-תמידית של בוראים וברואים. הבן הינו **אישיות מוחלטת**; האל הינו **אישיות אבהית** – המקור של האישיות, מעניק האישיות והמחולל של האישיות. כל הוויה אישית גוזרת את אישיותה מהאב האוניברסאלי, ממש כשם שהבן המקורי לנצח גוזר את אישיותו מאב פרדיס.

6:7.2 (79.2) אישיותו של בן פרדיס הינה מוחלטת ורוחנית לחלוטין. אישיות מוחלטת זו הינה בה בעת גם התבנית האלוהית הנצחית; בראש ובראשונה, למתת האישיות של האב לפועל האחוד; ולאחר מכן, למתת האישיות ליצוריו הרבים מני ספור ברחבי היקום רחב היריעה.

6:7.3 (79.3) לאמיתו של דבר, הבן הנצחי הוא סועד רחום, רוח אלוהית, עוצמה רוחנית ואישיות אמיתית. הבן הינו טיבו הרוחני והאישי של האל בַּאופן המופיע ביקומים – קרי, סך כל המהות של המקור והמרכז הראשון, למעט כל מה שהינו בגדר לא-אישי, חוץ-אלוהי, לא-רוחני ופוטנציאל טהור. ואולם לא ניתן לצייר, בעבור הדעת האנושית, תמונה מילולית של היופי ושל ההדר של אישיותו השמימית של הבן הנצחי. כל אשר נוטה להסתיר את האב האוניברסאלי משפיע באופן כמעט זהה, ומונע אף את ההכרה המושגית של הבן הנצחי. שומה עליכם, אם כן, להמתין עד להגעתכם לפרדיס; או אז תבינו מדוע נבצר ממני מלתאר בעבור הדעת הסופית את אופייה של אישיות מוחלטת זו.

8. ההבנה את הבן הנצחי

6:8.1 (79.4) בנוגע לזהות, לטבע ולתכונות אישיות אחרות, הבן הנצחי הינו השקול המלא, המשלים המושלם והעמית הנצחי של האב האוניברסאלי. באותו מובן שבו האל הינו האב האוניברסאלי, הבן הינו האם האוניברסאלית. וכולנו, גבוהים כנמוכים, מהווים את משפחתם האוניברסאלית.

6:8.2 (79.5) על-מנת להעריך כהלכה את אופיו של הבן, שומה עליכם ללמוד על התגלות אופיו האלוהי של האב; שניהם, לנצח חד הם ובלתי-נפרדים. כאישיויות אלוהיות, סדרי התבונה הנמוכים כמעט ואינם מסוגלים להבחין ביניהם. אלה אשר מקורם הוא בפעולות היצירה של האלוהויות עצמן, אינם מתקשים כך להכירם בנפרד. הבריות ילידות היקום המרכזי ופרדיס, מַבחינות באב ובבן לא רק כאיחוד אישיותי של שליטה אוניברסאלית, אלא גם כשתי אישיויות נפרדות הפועלות בתחומים מוגדרים של ניהול היקום.

6:8.3 (79.6) בעוד שאתם עשויים להבחין באב האוניברסאלי ובבן הנצחי כיחידים נפרדים – שהרי כך הדבר – הם מנהלים את היקום בדרכים כה שזורות וכה תלויות זו בזו, עד שלא תמיד ניתן להבחין ביניהם. בכל הנוגע לענייני ניהול היקום, כאשר מתגלים האב והבן בהתאגדויות מבלבלות, לא תמיד כדאי לנסות להפריד בין פעולותיהם; פשוט זכרו כי האל הינו המחשבה המאתחלת, ואילו הבן הינו המילה מלאת ההבעה. בכל יקום מקומי, בלתי-נפרדות זו מקבלת ביטוי אישיותי באלוהותו של הבן הבורא, המשמש כנציגם של האב והבן גם יחד בעבור היצורים בעשרה מיליון העולמות המיושבים.

6:8.4 (80.1) בעוד שהבן הנצחי הינו אינסופי, הוא נגיש דרך האישיויות של בניו בני פרדיס, ובאמצעות הסעד הסבלן של הרוח האינסופית. הוויות ממוצא גשמי לא היו יכולות לקוות להגיע אל הבן הנצחי, אלמלא שירות המתת של בני פרדיס והסעד האוהב של יצוריה של הרוח האינסופית. ואף אמת היא זו: הודות לעזרה ולהדרכה של סוכנויות שמימיות אלה, בן-תמותה יודע-אל יגיע לבטח לפרדיס, ואף יעמוד ביום מן הימים בנוכחותו האישית ומלאת ההוד של בן הבנים הזה.

6:8.5 (80.2) אף-על-פי שהבן הוא התבנית של הישג האישיות עבור בן התמותה, קל לכם יותר לתפוש את מציאותם של האב והרוח; זאת משום שהאב הוא זה שהעניק לכם בפועל את

מתת האישיות האנושית; ואילו הרוח היא המקור המוחלט של דעתכם בת התמותה. אך ככל שתרקיעו ותתקדמו במעלה הדרך הרוחנית לפרדיס, כך תהפוך עבורכם אישיותו של הבן הנצחי ליותר מציאותית, ומציאות דעתו הרוחנית האינסופית תהפוך לניתנת יותר להבחנה עבור דעתכם ההולכת והופכת בעצמה לרוחנית יותר ויותר.

(80.3) 6:8.6 המושג על אודות הבן הנצחי לא יזרח לעולם בבהירות בדעתכם הגשמית, או המורונטית בהמשך, אלא כאשר תהפכו לרוח ותתחילו את הרקעתכם הרוחנית; רק אז תוכל הבנתכם את אישיותו של הבן הנצחי להשתוות לבהירות שבה אתם תופשים את אישיותו של הבן הבורא אשר הגיע מפרדיס, ואשר באופן אישי וכאישיות, התגשם פעם בגוף וחי באורנטיה כאדם בקרב בני האדם.

(80.4) 6:8.7 במהלך חווייתכם ביקום המקומי, שומה על הבן הבורא, אשר את אישיותו מסוגל האדם לתפוש, לפצות על חוסר יכולתכם לתפוש את מלוא המשמעות של אישיות הבן הנצחי של פרדיס, אשר הינה רוחנית באופן בלעדי יותר, אך אישיותית לא פחות. בעודכם מתקדמים דרך אורוונטון והאוונה, ובעודכם מותירים מאחור את התמונה החיה ואת הזיכרונות העמוקים על הבן הבורא של יקומכם המקומי, אובדן החוויות הגשמיות והמורונטיות יזכה לפיצוי בצורה של מושגים הולכים-ומתרחבים, ושל הבנה בעלת עוצמה הולכת וגדלה, על אודות הבן הנצחי של פרדיס, אשר מציאותו וקרבתו תתגבר בהתמדה ככל שתתקדמו לעבר פרדיס.

(80.5) 6:8.8 הבן הנצחי הינו אישיות עצומה ומלאת הוד. ואף-על-פי שתפישת ממשות אישיותה של הוויה אינסופית שכזו מצויה מעבר ליכולת הדעת הגשמית בת התמותה, אל לכם להטיל ספק – הוא אכן אישיות. הנני יודע את אשר אני דובר. פעמים רבות מני ספור עמדתי בנוכחותו האישית של בן נצחי זה, ומשם יצאתי אל קצוות היקום לשֵם מילוי הנחיותיו מלאות הטוּב.

(80.6) 6:8.9 [נכתב על-ידי יועץ אלוהי אשר מונה לחבר הצהרה זו המתארת את הבן

הנצחי של פרדיס.]

>> מסמך 6 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 8 <<

מסמך 7

היחס של הבן הנצחי ליקום

7:0.1 (81.1) הבן הנצחי לעולם עסוק בהוצאתם אל הפועל של היבטיו הרוחניים של ייעודו הנצחי של האב, כפי שייעוד זה נפרש במדורג במופעי היקומים המתפתחים, על המגוון הרב של סדרי היצורים החיים בהם. איננו מבינים תוכנית נצחית זו במלואה, ואולם בן פרדיס ללא ספק מְבִינָהּ.

7:0.2 (81.2) בדומה לאב, מבקש הבן לתת מעצמו ככל אשר ניתן לבניו המתאמים ולבניהם הכפיפים; וכן, הוא חולק עם האב את טבע הנתינה העצמית במתת הבלתי-מוגבלת של עצמו לרוח האינסופית, שהינה המבַצע האחוד של שניהם.

7:0.3 (81.3) המקור והמרכז השני, כַּתומך של המציאויות הרוחניות, הינו המאזֵן הנצחי של אי פרדיס, אשר תומך ברוב הדר בכל אשר הינו חומר. וכך, לנצח מתגלה המקור והמרכז הראשון בְּיפִי החומר של התבניות המעודנות של האי המרכזי, ובערכים הרוחניים של האישיות השמימית של הבן הנצחי.

7:0.4 (81.4) הבן הנצחי הינו המקיים בפועל של הבריאה העצומה של מציאויות-רוח ושל הוויות רוחניות. עולם הרוח הינו ההרגל של הבן, נחלתו האישית; וכל המציאויות הלא-אישיות בעלות הטבע הרוחני מגיבות תמיד לרצונה ולתכליתהּ של האישיות המושלמת של הבן המוחלט.

7:0.5 (81.5) בכל אופן, אין הבן אחראי אישית לכל מעשיהן של האישיויות הרוחניות.

רצונה של בריה בעלת אישיות הוא חופשי באופן יחסי, ולכן רצון זה הוא שקובע את פעולותיהן של ההוויות הרצוניות האלה. לפיכך, אין עולם הרוח של הרצון החופשי מתאר תמיד נאמנה את אופיו של הבן הנצחי, בדיוק כשם שהטבע באורנטיה אינו מגלה לאשורם את המושלמות ואת חוסר-ההשתנות של פרדיס ושל האלוהות. אך ללא כל תלות במה שמאפיין את פעולות הרצון החופשי של אדם או של מלאך, ממשיכה ומתקיימת באופן מוחלט אחיזתו הנצחית של הבן בשליטה בכבידה האוניברסאלית של כל המציאויות הרוחניות.

1. מעגל הכבידה הרוחנית

7:1.1 (81.6) כל אשר נִלמד על אודות פנימיות האל, נוכחותו-בכל, יְכוֹלֶת-הכול וידיעת הכול שלו, הינו נכון ואמיתי באותה מידה בממלכות הרוח אף בנוגע לַבן. אותו מעגל רוחני בלעדי, הכבידה הרוחנית האוניברסאלית הטהורה של כלל הבריאה, מוליך ישירות חזרה אל אישיותו של המקור והמרכז השני בפרדיס. הוא אשר חולש על השליטה ועל ההפעלה של אותה אחיזה רוחנית – הנוכחת-תמיד ולעולם אינה שוגה – של כל הערכים הרוחניים האמיתיים. כך מחזיק הבן הנצחי בריבונות רוחנית מוחלטת. פשוטו כמשמעו, מחזיק הוא במו כפות ידיו את כל המציאויות הרוחניות, ואת כל הערכים אשר הפכו לרוחניים. השליטה בכבידה הרוחנית האוניברסאלית **הינה** ריבונות רוחנית אוניברסאלית.

7:1.2 (82.1) שליטת כבידה זו על הדברים הרוחניים פועלת באופן בלתי-תלוי בזמן ובמרחב; ולפיכך, אנרגיה רוחנית אינה מתמעטת בעת תשדורת. כבידה רוחנית לעולם אינה סובלת משיהוי בזמן או מהתמעטות בחלל. היא אינה פוחתת ביחס לריבוע מרחק השידור; מסת הכבידה החומרית אינה מעכבת את מעגלי הרוח הטהורה. הִתעלות זו של אנרגיות הרוח הטהורות מעל הזמן והמרחב, נובעת מטיבו המוחלט של הבן; והיא איננה נובעת מחציצתם של הכוחות האנטי-כבידתיים של המקור והמרכז השלישי.

7:1.3 (82.2) מציאויות רוחניות מגיבות לכוח המשיכה של מרכז הכבידה הרוחנית בהתאם לערכן האיכותי; קרי, למידתו בפועל של טבען הרוחני. מהות רוחנית (איכות) מגיבה לכבידה רוחנית, ממש כשם שהאנרגיה המאורגנת בחומר הפיזי (כמות) מגיבה לכבידה פיזית. ערכים רוחניים וכוחות רוח הינם **אמיתיים**. מנקודת המבט של האישיות, הרוח הינה נשמת הבריאה; החומר הינו הגוף הפיזי המעורפל.

7:1.4 (82.3) תגובותיה ותנודותיה של הכבידה הרוחנית תואמות תמידית את תוכנם של ערכים רוחניים, ואת המעמד הרוחני האיכותי של יחיד או של עולם. כוח משיכה זה מגיב מיידית לַערכים התוך-רוחניים, או הבין-רוחניים, של כל מצב אוניברסאלי או תנאי פלנטארי. כל אימת שמתממשת מציאות רוחנית ביקומים, שינוי זה דורש התאמה-מחדש, מיידית ומהירה, בכבידה הרוחנית. רוח חדשה שכזו הינה למעשה חלק מהמקור והמרכז השני; ובאותו ביטחון שבו הופך בן תמותה להוויה רוחנית, כך אף מובטח כי יגיע אל הבן הרוחני, המקור והמרכז של הכבידה הרוחנית.

7:1.5 (82.4) כוח המשיכה הרוחנית של הבן מתקיים, אם כי במידה מופחתת, בסדרים רבים של בני פרדיס. שכן, בתוך מעגל הכבידה-הרוחנית המוחלט, קיימות מערכות מקומיות של משיכה רוחנית, אשר פועלות בחלקי הבריאה המצומצמים יותר. מוקדים תת-מוחלטים אלו של כבידה רוחנית, מהווים חלק מאלוהותן של האישיויות הבוראות של הזמן והמרחב, וכן מתואמים עם על-שליטתה ההתנסותית המגיחה של ההוויה העליונה.

7:1.6 (82.5) המשיכה והתגובה של הכבידה הרוחנית פועלות לא רק ביקום בכללותו, אלא אפילו בין יחידים ובין קבוצות של יחידים. לכידות רוחנית מתקיימת בקרב האישיויות הרוחניות, ובקרב האישיויות שהפכו לרוחניות, של כל עולם, גזע, אומה, או קבוצת אמונה המורכבת מיחידים. קיימת משיכה ישירה, בעלת טבע רוחני, בין אישיויות בעלות מודעות רוחנית אשר להן טעמים וכמיהות דומות. המונח **נשמות תואמות**, אם כן, איננו בבחינת מַטבע-לשון בלבד.

7:1.7 (82.6) בדומה לכבידה החומרית של פרדיס, אף הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי הינה מוחלטת. חטא ומרד עלולים אומנם להתערב בפעולתם של מעגלים ביקום המקומי,

אולם דבר לא ימנע את פעולתו של מעגל הכבידה של הבן הנצחי. המרד של לוציפר גרם לשינויים רבים במערכת העולמות המיושבים שלכם, ואף באורנטיה עצמה; אולם איננו רואים כי ההסגר הרוחני על הפלנטה שלכם, כתוצאה ממרד זה, השפיע כהוא זה על נוכחותה ועל פעולתה של רוח הבן הנצחי הנוכחת-בכל, או על מעגל הכבידה הרוחנית הנלווה לה.

7:1.8 (82.7) כל התגובות של מעגל הכבידה הרוחנית ביקום המקיף ניתנות לחיזוי. היננו מכירים את כל הפעולות ואת כל התגובות של רוחו הנוכחת-בכל של הבן הנצחי, ומוצאים אותן מהימנות. בהתאם לחוקים ידועים היטב, ביכולתנו למדוד כבידה רוחנית, בדיוק כשם שהאדם מנסה לחשב את פעולתה של הכבידה הפיזית הסופית; ואנו אכן עושים זאת. קיימת תגובה בלתי-משתנה של רוח הבן לכל אותם הוויות, אישיויות ודברים רוחניים; ותגובה זו לעולם תואמת את מידת הממשות (הדרגה האיכותית של המציאות) של אותם ערכים רוחניים.

7:1.9 (83.1) ואולם, לצד פעולות מהימנות ובנות-חיזוי אלה של נוכחותו הרוחנית של הבן הנצחי, ניתן למצוא גם תופעות אשר אינן כה צפויות בתגובותיהן. קרוב לוודאי שתופעות כאלה מציינות את הפעולה המתאמת של המוחלט האלוהי בממלכות הפוטנציאלים הרוחניים המגיחים. היננו יודעים כי נוכחות רוח הבן הנצחי מהווה השפעה של אישיות אינסופית ורבת-הוד, אך איננו מחשיבים כלל כאישיות את התגובות הנלוות לפעולותיו המשוערות של המוחלט האלוהי.

7:1.10 (83.2) מנקודת המבט של האישיות ובעיני אישיויות, נראה כי היחס בין הבן הנצחי לבין המוחלט האלוהי הינו כדלהלן: הבן הנצחי שולט בממלכת ערכי הרוח הממשיים, ואילו המוחלט האלוהי נדמה כמְחַדֵּר את הממלכה העצומה של ערכי הרוח הפוטנציאליים. כל ערך ממשי בעל טבע רוחני מוצא משכן באחיזת הכבידה של הבן הנצחי; אך אם הינו פוטנציאלי, נראה כי הוא מוצא את משכנו בנוכחות המוחלט האלוהי.

7:1.11 (83.3) נראה כי הרוח מגיחה מן הפוטנציאלים של המוחלט האלוהי; רוח מתפתחת מוצאת התאמה באחיזה ההתנסותית הבלתי-מושלמת של העליון ושל המרבי; לבסוף, מוצאת הרוח את יעדה הסופי באחיזה המוחלטת של הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי. דומה שהדבר

מהווה מחזור של הרוח ההתנסותית, ואולם הרוח הקיומית טבועה באינסופיותו של המקור והמרכז השני.

2. הַמְּנָהָל של הבן הנצחי

7:2.1 (83.4) בפרדיס, נוכחותו ופעולתו האישית של הבן המקורי הינן מעמיקות, ובמובן הרוחני – מוחלטות. בעוברנו מפרדיס החוצה, דרך האוונה ואל תוך הממלכות של שבעת יקומי-העל, אנו מגלים פחות ופחות מהפעולה האישית של הבן הנצחי. ביקומים שלאחר-האוונה, נוכחותו של הבן הנצחי מקבלת ביטוי אישי בדמותם של בני פרדיס; נוכחות זו מותנית במציאויות ההתנסותיות של העליון ושל המרבי, וכן מתואמת עם פוטנציאל הרוח הבלתי-מוגבל של המוחלט האלוהי.

7:2.2 (83.5) מתוך התבוננות בהרמוניה הרוחנית המעודנת של היצירה הנצחית, ניתן להבחין בפעולתו האישית של הבן המקורי ביקום המרכזי. האוונה הינה כה נפלאה במושלמותה, עד כי המעמד הרוחני והמצבים האנרגטיים של יקום-תבנית זה מצויים באיזון מושלם ותמידי.

7:2.3 (83.6) הבן אינו שוכן או נוכח באופן אישי ביקומי העל; ביצירות אלה הוא שומר אך על ייצוג על-אישי. מופעי הרוח הללו של הבן אינם אישיים; הם אינם משתייכים למעגל האישיות של האב. איננו מכירים מונח הולם יותר עבורם מאשר **על-אישיוּיוֹת**; והם הינם הוויות סופיות; הם אינם מוחלטופיים ואינם מוחלטים.

7:2.4 (83.7) מְנָהָל הבן הנצחי ביקומי העל אינו ניתן להבחנה על-ידי בריות אישיות, באשר הוא הינו רוחני ועל-אישי באופן בלעדי. ואף-על-פי-כן, הדחף הרוחני מחדר-הכול של השפעתו האישית של הבן, ניכר בכל השלבים של פעילויות כלל המקטעים בממלכות של עתיקי היומין. ביקומים המקומיים, לעומת זאת, אנו חוזים בנוכחות אישית של הבן הנצחי באישיוּיוֹת של בני פרדיס. כאן, הבן האינסופי פועל יצירתית ורוחנית דרך אישיויות סגל הבנים הבוראים המתאמים המלכותיים.

3. היחס של הבן הנצחי ליחיד

7:3.1 (84.1) במהלך הרקעתם ביקום המקומי, נושאים בני התמותה של הזמן את עיניהם אל עבר הבן הבורא כאל נציגו האישי של הבן הנצחי. אך עם תחילת משטר האימונים של ההרקעה ביקום העל, עולי הרגל של הזמן מבחינים באופן הולך וגובר בנוכחות השמימית של רוחו מעוררת ההשראה של הבן הנצחי; והם אף יכולים ליהנות מאפשרות הסעד של הטענה אנרגטית רוחנית. בהאוונה, הופכים המרקיעים מודעים אף יותר לחיבוקה האוהב של רוח הבן המקורי השוכנת-בכל. רוחו של הבן הנצחי איננה שוכנת בדעתו או בנשמתו של עולה הרגל של הזמן בשום שלב של הרקעת בן התמותה, ואולם, חסדו תמיד קרוב, ולעולם טרוד ברווחתם ובביטחונם הרוחני של ילדי הזמן ההולכים ומתקדמים.

7:3.2 (84.2) משיכת הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי הינה הסוד הטבוע בהרקעתן של נשמות אנושיות שורדות לפרדיס. כל הערכים הרוחניים האמיתיים, וכל היחידים הרוחניים האותנטיים, מוחזקים באחיזתה הבטוחה של הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי. כך למשל, דעת בן התמותה מתחילה את נתיבתה כמכניזם גשמי ולבסוף מתקבלת לסגל הסופיונים כקיום רוחני הקרוב לכליל השלמות; ובמשך כל החוויה הזו הופכת דעתו של בן התמותה לפחות ופחות תגובתית לכבידה החומרית, ובהתאם, לתגובתית יותר לדחף הפנימי המושך של כבידת הרוח. מעגל כבידת הרוח מושך, פשוטו כמשמעו, את נשמת האדם אל עבר פרדיס.

7:3.3 (84.3) מעגל כבידת הרוח הינו הערוץ הבסיסי שדרכו משודרות התפילות האמיתיות של לב האדם המאמין, החל מרמת המודעות האנושית ועד למודעות האלוהית בפועל. כל דבר בעתירותיכם אשר מייצג ערך רוחני אמיתי, ייתפש על-ידי מעגל כבידת הרוח האוניברסאלית ויועבר באופן מיידי ובו-זמני אל כל האישיויות האלוהיות הנוגעות לעניין. כל אחת מאישיויות אלה תעסיק עצמה במה ששייך לתחומי אחריותה האישית. ולפיכך, אין חשיבות כלל לשאלה

האם בחוויה הדתית המעשית שלכם, אתם שוטחים את תחינותיכם בפני דמותו של הבן הבורא של יקומכם המקומי, או בפני דמות הבן הנצחי השוכן במרכזם של כל הדברים.

7:3.4 (84.4) ניתן להשוות את פעולתו המבחינה של מעגל כבידת הרוח, לפעולתם של מעגלי הנוירונים בגוף הגשמי של האדם: תחושות נעות פנימה בנתיבי הנוירונים; חלק מהן מעוכבות ונענות על-ידי המרכזים העצביים השִדרתיים הנמוכים; אחרות ממשיכות למרכזים הפחות אוטומטיים אך מותני-ההרגלים של המוח הנמוך; זאת בעוד שהמסרים הנכנסים החיוניים והחשובים ביותר מבזיקים באמצעות מרכזים כפיפים אלה ונרשמים מיידית ברמות הגבוהות ביותר של התודעה האנושית.

7:3.5 (84.5) אך כמה מושלמת יותר הינה הטכניקה המופלאה של עולם הרוח! אם רק יפציע בתודעתכם דבר-מה המלווה בערך רוחני עליון, בשעה שאתם נותנים לדבר ביטוי, שום כוח ביקום לא יוכל עוד למנוע בעדו מלהבזיק ישירות לאישיות הרוח המוחלטת של כלל הבריאה.

7:3.6 (84.6) לחילופין, באם תחינותיכם הינן חומריות-בעליל ונובעות מהתרכזות בעצמכם, לא תימצֶא כל דרך שבה תפילות בלתי-ראויות שכאלה תוכלנה למצוא משכן במעגל הרוח של הבן הנצחי. תוכן בקשה שאינו "מן הרוח" לא יוכל למצוא כל מקום בתוככי מעגל הרוח האוניברסאלי; בקשות אנוכיות וחומריות שכאלה פשוט נגדעות באיבן; הן אינן מעפילות במעגלי ערכי הרוח האמיתיים. מילים שכאלה, "כִּנְחוֹשֶׁת הֵמָּה, אוֹ כְּצִלְצַל תְּרוּעָה."

7:3.7 (85.1) המחשבה המניעה, קרי התוכן הרוחני, היא זו אשר מְתַקֶּפֶת את הבקשה האנושית. המילים הינן חסרות ערך.

4. התוכניות האלוהיות של הפיכה למושלם

7:4.1 (85.2) הבן הנצחי מצוי לעד בקשר עם האב בתהליך הוצאתה המוצלחת אל הפועל של **התוכנית האלוהית להתקדמות:** התוכנית האוניברסאלית ליצירתם, התפתחותם,

הרקעתם והפיכתם למושלמים של יצורים רצוניים. וכן, בנאמנות האלוהית, הבן הינו שקול נצחי לאב.

7:4.2 (85.3) האב והבן הינם כאחד בַּשקידה על תוכנית ענק זו ובגיבושה, לשם קידום ההוויות החומריות של הזמן אל עבר מושלמות הנצח. פרויקט זה, המכוון לרוממותן הרוחנית של הנשמות המרקיעות של החלל, הינו יצירה משותפת לאב ולבן, ושניהם, בשיתוף פעולה עם הרוח האינסופית, עוסקים בסימוכיות בהוצאת תכליתם האלוהית אל הפועל.

7:4.3 (85.4) תוכנית אלוהית זו של השגת המושלמות, כוללת שלושה מפעלים ייחודיים, אם כי מתואמים להפליא, של הרפתקה אוניברסאלית:

7:4.4 (85.5) 1. **תוכנית ההישג המדורגת.** זוהי תוכניתו של האב האוניברסאלי להרקעה אבולוציונית, אשר התקבלה ללא תנאי על-ידי הבן כאשר הסכים להצעת האב כי "נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כִּדְמוּתֵנוּ." אמצעי זה לרוממות יצורי הזמן כרוך במתת מכוונני המחשבה של האב ובמתן זכויות אישיות ליצורים החומריים.

7:4.5 (85.6) 2. **תוכנית המתת.** התוכנית האוניברסאלית הבאה הינה מפעל גילוי-האב הגדול של הבן הנצחי ושל בניו המתאמים. זוהי הצעתו של הבן הנצחי, והיא כוללת את מתת בני האל ליצירות האבולוציוניות, שבָּן הם מופיעים אישית, מתממשים עובדתית, מתגשמים בגוף, והופכים למציאותית את אהבת האב ואת חמלת הבן על יצורי כל היקומים. ומָטבע תוכנית המתת, וכמאפיין ארעי של סעד אהבה זה, פועלים בני פרדיס כמשקמים של מה שיצורים רצוניים טועים העמידו בסכנה רוחנית. בכל מקום וכל אימת שמתעכבת פעולתה של תוכנית ההישג, ואם קורה שמרידה מכתימה במקרה מפעל זה, או מסבכת אותו, או אז נכנסים לפעולה, וללא דיחוי, אמצעי החירום של תוכנית המתת. בני פרדיס עומדים מחויבים ונכונים להיכנס כמתקנים לאותן ממלכות של מרידה, ולהשיב על כנו את המעמד הרוחני של אותו עולם. ושירות גבורה שכזה ביצע בן בורא מתאם באורנטיה, כחלק מקריירת המתת ההתנסותית שלו להשגת ריבונות.

7:4.6 (85.7) 3. **תוכנית סעד החמלה.** כאשר גובשו והוכרזו תוכניות ההישג והמתת, יזמה הרוח האינסופית, מעצמה ולבדה, את מפעל סעד החמלה האוניברסאלי העצום והחלה בהפעלתו. שירות זה הינו כה חיוני לפעולתם המעשית והיעילה של מפעלי ההישג והמתת; וכל האישיויות הרוחניות של המקור והמרכז השלישי לוקחות חלק ברוח סעד החמלה, אשר כה מאפיינת את טיבה של אִישִׁיוּת האלוהות הַשְׁלִישִׁית. במִנהל כמו בבריאה, הרוח האינסופית פועלת, לאמיתו של דבר ופשוטו כמשמעו, כמַצַע האחוד של האב ושל הבן.

7:4.7 (86.1) הבן הנצחי הינו הנאמן האישי והאַפּוֹטְרוֹפּוֹס האלוהי של תוכניתו האוניברסאלית של האב להרקעת היצורים. משהכריז האב את מצוותו האוניברסאלית, "היו אתם שלמים כשם ששלם אנוכי," הוא הפקיד בידי הבן הנצחי את הוצאתו אל הפועל של מפעל עצום זה; והבן הנצחי חולק את האחריות לטיפוחו של מפעל שמימי זה עם מתאמתו האלוהית, היא הרוח האינסופית. וכך משתפות האלוהויות פעולה בעבודת היצירה, השליטה, ההתפתחות, ההתגלות והסעד – ואם נדרש, אף בשיקום ובשחזור.

5. רוח המתת

7:5.1 (86.2) הבן הנצחי הצטרף ללא סייג לקריאתו של האב האוניברסאלי בשדרו צו זה לכלל הבריאה: "היו אתם שלמים, כאשר אביכם בהאוונה שלם הוא." ומאז ועד עתה, מניעה פקודה-הזמנה זו את כלל תוכניות ההישרדות, ואת כל מפעלי המתת של הבן הנצחי ושל משפחתו הענפה, הכוללת בנים מתאמים ובנים סימוכיים. ובעצם הענקות המתת האלה הפכו בני האל בעבור היצורים האבולוציוניים "לדרך, לאמת ולחיים."

7:5.2 (86.3) אף כי הבן הנצחי אינו יכול ליצור מגע ישיר עם בני האדם בַּדרך שבה יכול האב לעשות זאת, באמצעות מתת מכוונני המחשבה הקדם-אישיותיים, מתקרב הבן הנצחי לאישיויות ברואיו באמצעות סדרה יורדת של בנים בדרגות אלוהות משתנות, עד אשר מסוגל הוא לעמוד בנוכחות אדם, ולעיתים אף להתגשם בעצמו כאדם.

(86.4) 7:5.3 טיבו האישיותי הטהור של הבן אינו ניתן לחלוקה לרסיסים. הבן הנצחי סועד כאישיות, או בדרך של השפעה רוחנית, ולעולם לא בדרך אחרת. הבן אינו יכול להשתתף בחוויה של היצור באופן שמשתתף בה האב-מכוונן, אולם הבן הנצחי מפצה על מגבלה זו באמצעות טכניקת המתת. משמעות החוויה של ישויות רסיסיות עבור האב האוניברסאלי, זהה למשמעות של חוויות ההתגשמות של בני פרדיס עבור הבן הנצחי.

(86.5) 7:5.4 הבן הנצחי אינו מגיע אל בן התמותה בדמות הרצון האלוהי, מכוונן המחשבה השוכן בדעת האנושית, אולם הוא אכן הגיע אל בני התמותה של אורנטיה בדמות **האישיות** האלוהית של בנו, מיכאל מנבאדון, אשר התגשם בגוף בעל טבע אנושי כישוע מנצרת. על-מנת לחלוק בחוויותיהם של ברואיהם האישיותיים, שומה על בני האל מפרדיס לקבל על עצמם את טבעם של ברואים שכאלה, ולהתגלם באישיותם האלוהית בדמותם למעשה של הברואים עצמם. ההתגשמות בגוף, סודו של סוֹנָארִינְגְטוֹן, הינה הטכניקה שבה חומק הבן מכבליה חובקי-הכול של האישיות המוחלטת.

(86.6) 7:5.5 לפני זמן רב, רב מאוד, העניק עצמו הבן הנצחי לכל אחד מהמעגלים של הבריאה המרכזית, לשם הארתם והתקדמותם של כל שוכני האוונה ושל כל עולי הרגל אליה; לרבות עולי הרגל של הזמן. באף אחת משבע הענקות המתת האלה הוא לא פעל כמרקיע או כתושב האוונה, אלא היה קיים בדמותו עצמו. חווייתו הייתה ייחודית; הוא לא חווה אותה **כאדם** או **עם** אדם, או כעולה רגל, אלא בדרך סימוכית כלשהי במובן העל-אישיותי.

(86.7) 7:5.6 ואף לא עבר הוא דרך המנוחה המפרידה בין מעגל האוונה הפנימי לבין חופי פרדיס. אין הדבר אפשרי בעבורו, בגדר אישיות מוחלטת, להשהות את מודעות אישיותו, שכן בו מתמרכזים כל קווי הכבידה הרוחנית. ובמשך כל תקופות המתת האלה, משכן האוריות הרוחניות המרכזי של פרדיס לא עומעם, ואחיזתו של הבן בכבידת הרוח האוניברסאלית לא פחתה כהוא זה.

(87.1) 7:5.7 משימות המתת של הבן הנצחי בהאוונה אינן מצויות בתחום הדמיון האנושי; זאת בהיותן טְרַנְסְצֶנְדֶנְטָאלִיוֹת. הבן הנצחי תרם לניסיונה של האוונה בכללותה, באותה התקופה ובעידנים שחלפו מאז; ואולם אין אנו יודעים אם הוסיף הוא דבר-מה לקיבולת

ההתנסותית המשוערת של טיבו הקיומי. דבר זה מהווה חלק מהמסתורין של מתת בני פרדיס. לעומת זאת, היננו מאמינים כי כל אשר רכש הבן הנצחי במשימות המתת הללו, נשמר עימו מאז ועד עתה; אולם איננו יודעים מה הדבר.

7:5.8 (87.2) יהיה הקושי שהיננו חווים בהבנת המתת של אִישִׁיוּת האלוהות השנייה אשר יהיה, היננו מבינים גם מבינים את מתת האוונה של בנו של הבן הנצחי, אשר עבר בפועל דרך מעגלי היקום המרכזי, ואשר חָלַק בפועל את החוויות המהוות את הכנת המרקיע להשגת האלוהות. היה זה המיכאל המקורי, בכור הבנים הבוראים; והוא עבר דרך חוויות החיים של עולי הרגל המרקיעים ממעגל למעגל בעודו חולק אישית שלב אחד במסעם בכל מעגל בתקופתו של גְּרָנְדָפָנְדָה, הראשון מכל בני התמותה אשר הגיע להאוונה.

7:5.9 (87.3) בנוסף לכל אשר גילה מיכאל מקורי זה, הוא הפך את המתת הטְרַנְסָצֶנְדֶנְטָאלִית של הבן-האֵם המקורי לאמיתית בעבור היצורים של האוונה. והיא הינה כה אמיתית, עד כי מכאן ואילך, בכל פעם שבו עמָל עולה רגל של הזמן בהרפתקת השגת מעגלי האוונה, שמח הוא להיווכח-, ומתחזק הוא בידיעה הבטוחה, כי שבע פעמים ויתר הבן הנצחי של האל על התהילה ועל עוצמת פרדיס על-מנת להשתתף בחוויות עולי הרגל של הזמן-מרחב בשבעת מעגלי ההישגיות המדורגת של האוונה.

7:5.10 (87.4) הבן הנצחי הינו הדוגמה וההשראה בעבור כל בני האל העוסקים בסעד המתת ברחבי יקומי הזמן והמרחב. הבנים הבוראים המתאמים והבָּנִים הסַמְכוּתִיִּים הסימוכיים, יחד עם סדרים אחרים של בנים שלא-התגלו, חולקים כולם את החדווה הנהדרת של הנכונות להעניק עצמם בעבור סדרי החיים המגוונים של הברואים, ואף להתגלם בדמות הברואים עצמם. ולפיכך, בשל רוח הדברים, בשל הדמיון בטיבם ובשל עובדת מוצאם, אמת היא כי בְּכל מתת של בן האל לעולמות החלל – בזמן התרחשותן, בעצם קיומן ובאמצעותן – העניק הבן הנצחי עצמו לבריות התבוניות בעלות הרצון החופשי של היקומים.

7:5.11 (87.5) ברוחו ובטיבו, אם לא בכל תכונותיו, מהווה כל בן פרדיס דיוקן אלוהי מושלם של הבן המקורי. אמת ויציב הוא, פשוטו כמשמעו, כי מי שראה בן פרדיס, ראה את הבן הנצחי של האל.

6. בני פרדיס של האל

(87.6) 7:6.1 חוסר הידע על אודות בני האל הרבים מהווה גורם רב-משקל לבלבול השורר באורנטיה. ובורות זו נמשכת נוכח הצהרות כדוגמת זו על אודות כנס האישיויות האלוהיות הללו: "וַיָּרִיעוּ כָּל בְּנֵי אלוהים, בְּרָן יַחַד, כּוֹכְבֵי בֹּקֶר." הסדרים השונים של הבנים האלוהיים מתכנסים לכנסיהם התקופתיים בכל מילניום של זמן מְגזר סטנדרטי.

(87.7) 7:6.2 הבן הנצחי הינו המקור האישי של התכונות שובות הלב של חמלה ושל שירות, המאפיינות בנדיבות כה רבה את כלל הסדרים של בני האל היורדים בעת פועלם ברחבי הבריאה. הבן הנצחי מעניק בבְטחה את כל טיבו האלוהי – אם לא את כלל אינסופיות תכונותיו – לבני פרדיס היוצאים מעִם האי הנצחי כדי לְגלות את אופיו האלוהי ליקום היקומים.

(88.1) 7:6.3 הבן המקורי והנצחי הינו צאצא-אישיות של המחשבה המלאה והאינסופית "הראשונה" של האב האוניברסאלי. כל אימת שהאב האוניברסאלי והבן הנצחי מעצבים יחדיו מחשבה אישית חדשה, מקורית, זהה, ייחודית ומוחלטת, בו-ברגע הופך רעיון יצירתי זה – באופן מושלם וסופי – להוויה ולאישיות של **בן בורא** חדש ומקורי. בטיבם הרוחני, בבינתם האלוהית ובעוצמתם היצירתית המתאמת, שקולים בנים בוראים אלה בפוטנציאל לאל האב ולאל הבן.

(88.2) 7:6.4 הבנים הבוראים יוצאים מעִם פרדיס ליקומי הזמן ומשלימים את ארגונם של היקומים המקומיים של האבולוציה המדורגת; ואת זאת עושים הם בשיתוף עם הסוכנויות המפקחות והיצירתיות של המקור והמרכז השלישי. בנים אלה אינם קשורים לשליטה המרכזית האוניברסאלית בחומר, בדעת וברוח; ושליטה זו אף אינה נוגעת להם. לפיכך, מוגבלים הם בפועלם היצירתי בעובדת קדם-הקיום, הקדימות והעליונות של המקור והמרכז הראשון ושל המוחלטים המתאמים שלו. יכולים בנים אלה לנהל אך ורק את אשר הם בראו

בעצמם. ניהול מוחלט טבוע בקדימות הקיום, והוא בלתי-נפרד מִנצח הנוכחות. האב נותר קדמון ביקומים.

7:6.5 (88.3) בדומה מאוד לאופן שבו הבנים הבוראים הופכים לאישיים על-ידי האב והבן, כך הופכים **הַבָּנִים הַסַּמְכוּתִיִּים** לאישיים על-ידי הבן והרוח. אלה הבנים אשר, הודות לחוויות התגשמותם כברואים, מרוויחים את הזכות לשבת כשופטי ההישרדות של בריאות הזמן והמרחב.

7:6.6 (88.4) האב, הבן והרוח, מתאחדים על-מנת להפוך לאישיים את מִגוון **הַבָּנִים המוֹרִים שֶׁל הַשִּׁילּוּשׁ**, אשר משוטטים ברחבי היקום המקיף ומשמשים כמורים השמימיים של כל האישיויות, האנושיות והאלוהיות כאחד. וכמו כן, קיימים סדרי בני פרדיס רבים אחרים אשר לא הובאו לידיעתם של בני התמותה של אורנטיה.

7:6.7 (88.5) קיים ערוץ ישיר ובלעדי של תקשורת – ערוץ אשר תִפקודו טבוע באיכות קרבת הדם הרוחנית – אשר קושר את הבן האֵם המקורי לצבאות בני פרדיס הפזורים ברחבי הבריאה, בקשרים של התאגדות רוחנית סימוכית כמעט-מוחלטת. מעגל בין-בנים זה הינו נפרד לחלוטין ממעגל כבידת הרוח האוניברסאלי, אשר אף הוא מתמרכז באישיות המקור והמרכז השני. כלל בני האל אשר מוצאם מאישיויות אלוהויות פרדיס מצויים בקשר ישיר ורציף עם הבן האֵם הנצחי. ותקשורת שכזו הינה מיידית; היא איננה תלויה בזמן, אף כי לעיתים מותנית היא במרחב.

7:6.8 (88.6) לא זאת בלבד שהבן הנצחי נושא כל העת ידע מושלם בכל הנוגע לַמצב, לַמחשבות ולְמגוון הפעילויות של כל סדרי בני פרדיס, אלא שהוא אף מחזיק כל העת בידע מושלם על אודות כל אשר הינו בעל ערך רוחני ומצוי בלבבות כלל הברואים הנכללים בבריאה הראשונית המרכזית של הנצח, וכן בבריאות הזמן המשניות של הבנים הבוראים המתאמים.

7. ההתגלות העליונה של האב

7:7.1 (88.7) הבן הנצחי הינו ההתגלות השלמה, הבלעדית, האוניברסאלית והסופית של רוחו ושל אישיותו של האב האוניברסאלי. כל הידע וכל המידע על אודות האב חייב להגיע מהבן הנצחי ומבניו של פרדיס. הבן הנצחי היה אחד עם האב מאז ומעולם, ועודנו אחד עימו; וזאת באופן שלם וללא כל סייג רוחני. באישיותם האלוהית הם הינם מתאמים; בטיבם הרוחני הם הינם שווים; ובאלוהיותם הם הינם זהים.

7:7.2 (89.1) לא יוכל אופיו של האל להשתפר באופן מהותי באישיותו של הבן, שכן האב האלוהי הינו מושלם אינסופית; ואולם, אופי ואישיות אלה מועצמים בעת שמופרדים הם מכל אשר אינו רוחני ומכל אשר אינו אישי, וכך הם מתגלים ליצורים הברואים. המקור והמרכז הראשון הינו הרבה יותר מאישיות, ואולם כל איכויות הרוח של אישיות האב של המקור והמרכז הראשון, מצויות רוחנית אף באישיותו המוחלטת של הבן הנצחי.

7:7.3 (89.2) הבן הקדמון ובניו עוסקים ביצירת התגלות אוניברסאלית של טיבו הרוחני והאישי של האב בעבור הבריאה בכללותה. ביקום המרכזי, ביקומי העל, ביקומים המקומיים, או בפלנטות המיושבות, זֶהו בן פרדיס אשר מגלה את האב לאנשים ולמלאכים. הבן הנצחי ובניו מגלים את השְׁדרה של גישת היצורים אל האב האוניברסאלי. ואף אנו, שמוצאנו מגבוה, היננו מבינים את האב באופן מלא יותר בעת שאנו לומדים את התגלות אופיו ואישיותו בבן הנצחי ובבניו של הבן הנצחי.

7:7.4 (89.3) האב מגיע אליכם כאישיות אך ורק באמצעות בניו האלוהיים של הבן הנצחי. ואף אתם מגיעים אל האב באותה דרך חיה; אתם מרקיעים אל האב בהנחייתה של קבוצת הבנים האלוהית הזו. ואמת זו עומדת על תילה, אף-על-פי שאישיותכם הינה מתת ישירה של האב האוניברסאלי.

7:7.5 (89.4) בכל הפעילויות הנרחבות ורחבות היריעה הללו של מְנהל הרוח של הבן הנצחי, אל לכם לשכוח כי הבן הינו אישיות ממש ובפועל, בדיוק כשם שהאב הינו אישיות.

ולאמיתו של דבר, להוויות מסדר אנושי בעברן, הבן הנצחי נגיש הרבה יותר מאשר האב האוניברסאלי. בהתקדמות עולי הרגל של הזמן במעגלי האוונה, תהיו כשירים להשיג את הבן הרבה לפני שתהיו מוכנים להבחין באב.

7:7.6 (89.5) שומה עליכם להבין יותר את טיבו הרחום של הבן הנצחי של החמלה; זאת תעשו בשעה שתמדטו על ההתגלות של תכונות אלוהיות אלה; התגלות אשר הוענקה מתוך שירות אוהב של בנכם הבורא, אשר לפנים היה בן-אדם על-פני כדור-הארץ, ועתה הינו הריבון המרומם של יקומכם המקומי – בן האדם ובן האל.

7:7.7 (89.6) [חובר על-ידי יועץ אלוהי אשר מונה לנסח הצהרה זו, המתארת את הבן הנצחי של פרדיס.]

<< מסמך 7 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 9 >>

מסמך 8

הרוח האינסופית

8:0.1 (90.1) בעבר הנצח, בשעה שהמחשבה האינסופית והמוחלטת ה"ראשונה" של האב האוניברסאלי מוצאת דבר-ביטוי אלוהי כה ראוי וכה מושלם בבן הנצחי, או אז מופיעה התשוקה העליונה, הן באל-המחשבה והן באל-הדבר, להופעתו של סוכן אוניברסאלי ואינסופי של ביטוי הדדי ושל פעולה משולבת.

8:0.2 (90.2) בהפציע שחר הנצח, מכירים הן האב והן הבן באופן אינסופי בתלות ההדדית ביניהם, באחדותם הנצחית והמוחלטת; וכך, נכנסים הם בברית אינסופית ונצחית של שותפות אלוהית. ברית זו, שאין לה אחרית וקץ, נוצרה לשם הוצאתם אל הפועל של מושגיהם המאוחדים במשך כל מעגל הנצח; ומאז אירוע נצח זה, ממשיכים האב והבן באותו איחוד אלוהי.

8:0.3 (90.3) וכך, היננו ניצבים כעת פנים-אל-פנים מול מקור הנצח של הרוח האינסופית, אִישִׁיוּת האלוהות הַשְׁלִישִׁית. באותו רגע שבו הוגים בצוותא האל האב והאל הבן פעולה אינסופית זהה – הוצאתה אל הפועל של תוכנית-מחשבה מוחלטת – או אז, בו ברגע ממש מגיחה לה הרוח האינסופית במלואה לכדי קיום.

8:0.4 (90.4) בגוללי באופן זה את סדר מקור האלוהויות, הינני עושה כן אך ורק על-מנת לאפשר לכם לחשוב על מערכות היחסים ביניהן. לאמיתו של דבר, כל שלוש האלוהויות

קיימות מזה נצח; הן הינן קיומיות. אין להן התחלה במניין הימים ואין להן סוף; הן מתאמות, עליונות, מרביות, מוחלטות ואינסופיות. הן היו, הן הוות ותמיד תהיינה. והן הינן שלוש אישיויות ייחודיות נפרדות, אך סימוכיות לנצח: האל האב, האל הבן והאל הרוח.

1. האל של הפעולה

8:1.1 (90.5) בעבר הנצח, עם הפיכתה של הרוח האינסופית לאישית, הופך מעגל האישיות האלוהי למושלם ושלם. האל של הפעולה קיים, ומרחב החלל העצום עומד נכון לדרמה הכבירה של הבריאה – ההרפתקה האוניברסאלית – הנוף האלוהי של עידני הנצח.

8:1.2 (90.6) פעולתה הראשונה של הרוח האינסופית הינה בחינתם והכרתם של הוריה האלוהיים, האב-האב והאם-הבן. היא, הרוח, מזהה את שניהם ללא סייג. היא מודעת לחלוטין לאישיויותיהם הנבדלות ולאינסופיות תכונותיהם, כמו גם לטיבם המשולב ולפעולתם המאוחדת. ואז, מרצונה שלה, בנכונות של התעלות וספונטניות מעוררת השראה, ועל אף השוויון בינה לבין האישיות הראשונה והאישיות השנייה, מבטיחה אִישִׁיוּת האלוהות הַשְׁלִישִׁית את נאמנותה הנצחית לאל האב ומכירה בתלותה לעד באל הבן.

8:1.3 (90.7) מטבעו של מהלך זה, מתוך ההכרה ההדדית באי התלות של כל אישיות באישיויות האחרות, ומטיבו של איחוד הביצועי של כל השלוש, מיוסד מעגל הנצח. שילוש פרדיס מתקיים. במת החלל האוניברסאלי מוכנה להתגוללות היצירתית של הנוף המגוון, אשר אין לו סוף, של תכליתו של האב האוניברסאלי, באמצעות אישיות הבן הנצחי ועל-ידי ההוצאה אל הפועל בידי אל הפעולה, קרי סוכנות הביצוע של מפעלי המציאות של שותפות הבורא האב-הבן.

8:1.4 (91.1) אל הפעולה פועל ונבכי החלל זעים. מיליארד עולמות מושלמים מגיחים כהרף עין לכדי קיום. בטרם מאורע היפותטי נצחי זה, אנרגיות-החלל הטבועות בפרדיס הינן קיימות ופעילות בפוטנציה, אך אין להן עדיין קיום למעשה; אף הכבידה הפיזית אינה יכולה

להימדד, אלא על-ידי תגובת המציאויות החומריות למשיכתה הרציפה. ברגע (משוער) זה, המרוחק באופן נצחי, אין מתקיים יקום חומרי, אולם בו רגע שמתגשמים מיליארד עולמות, מתקיימת בפועל כבידה מספיקה והולמת על-מנת להחזיקם באחיזתו התמידית של פרדיס.

8:1.5 (91.2) וכעת מבזיקה צורת האנרגיה השנייה דרך בריאתם של האלים, ושטף רוח זה נתפס מיידית בכבידה הרוחנית של הבן הנצחי. וכך, ננגע היקום אשר נחבק-פעמיים באנרגיית האינסוף, והולך ונטבל ברוח האלוהית. ובדרך זו מצע החיים הופך מוכן לקראת תודעת הדעת המופיעה במעגלי התבונה הסימוכיים של הרוח האינסופית.

8:1.6 (91.3) והאב פועל את פעולתו על זרעי קיום פוטנציאליים אלה, הפזורים ברחבי הבריאה המרכזית של האלים; ואישיות הברוא מופיעה. או אז, ממלאת נוכחות אלוהויות פרדיס את מלוא החלל שאורגן, ומתחילה למשוך ביעילות את כל הדברים ואת כל ההוויות לעבר פרדיס.

8:1.7 (91.4) הרוח האינסופית הופכת נצחית בה בעת שנולדים עולמות האוונה; ויקום מרכזי זה נוצר על ידה, עימה ובָהּ, בהתאם למושגיהם המשולבים ולרצונותיהם המאוחדים של האב והבן. האישיות השלישית הופכת לאלוהית מעצם פעולת בריאה אחודה זו, וכך לנצח הופכת לַפועל האחוד.

8:1.8 (91.5) אלו הם הזמנים האיומים והכבירים של ההתרחבות היוצרת של האב ושל הבן, באמצעות הפעולה, ובעצם הפעולה, של האחוד הסימוכי ושל המוציא לפועל הבלעדי שלהם – המקור והמרכז השלישי. אין בנמצא כל רישום של זמנים מעוררים אלה. לרשותנו עומדת אך ורק עדותה הדלה של הרוח האינסופית, הממחישה את המהלכים האדירים הללו, ואך מאשרת את עובדת ההפיכה לנצחי של היקום המרכזי ושל כל הנוגע לו, בה בעת שהיא עצמה השיגה את אישיותה ואת קיומה המודע.

8:1.9 (91.6) בקצרה, מעידה הרוח האינסופית כי הואיל והיא עצמה הינה נצחית, כך נצחי הוא אף היקום המרכזי. וזוהי נקודת המוצא המסורתית של סיפור יקום היקומים. לחלוטין, דבר אינו ידוע; ואין בנמצא כל תיעוד הנוגע לאירוע או למהלך כלשהו הקודם להתפרצות מדהימה זו של אנרגיה יצירתית ובינה מנהלית אשר גיבשו את היקום העצום המתקיים לבטח

ופועל מעדנות במרכזם של הדברים כולם. מעבר למאורע זה שוכנים מהלכי נצח בל-יאותרו, ושוכנים עומקי האינסוף – מסתורין מוחלט.

8:1.10 (91.7) וכך, היננו מתארים את המוצא הסדרתי של המקור והמרכז השלישי, וזאת כהקלה פרשנית הנעשית בעבור הדעת כבולת-הזמן ומותנית-המרחב של היצורים בני התמותה. על-מנת לדמיין את ההיסטוריה של היקום, דעתו של האדם זקוקה לנקודת התחלה; ואנוכי הונחיתי להציע טכניקת גישה זו למושג ההיסטורי של הנצח. בעבור הדעת הגשמית, עקביות דורשת קיומו של מחולל ראשוני; ולפיכך, היננו מציבים את האב האוניברסאלי כגוֹרֵם הרִאשׁוֹן וכַּמרכז המוחלט של כלל הבריאה, ובה בעת היננו מנחים את דעתם של כל היצורים להבין כי הבן והרוח הינם נצחיים-בצוותא עם האב לאורך כל שלבי ההיסטוריה של היקום, ובכל מחוזות הפעולה היצירתית. ואת זאת היננו עושים מבלי להתעלם כלל ממציאותיותם ומנצחיותם של אי פרדיס ושל המוחלט הבְּלְתִּי מוּגְבָּל, המוחלט האוניברסאלי והמוחלט האלוהי.

8:1.11 (92.1) די בזה שהדעת הגשמית של ילדי הזמן מסוגלת להגות באב באשר הוא בנצח. להווה ידוע לנו כי הדרך הטובה ביותר של ילד למקם עצמו ביחס למציאות, היא בראש ובראשונה להתמחות במערכות היחסים במצב של הורה-ילד, ולאחר מכן להרחיב מושג זה כך שיקיף את המשפחה כשלם. בהמשך לכך, תוכל הדעת המתפתחת של הילד להתאים עצמה למושגי מערכות היחסים המשפחתיים, ומשם למערכות היחסים של הקהילה, הגזע והעולם; ואז, גם למערכות היחסים ביקום, ביקום-העל ואף ביקום היקומים.

2. טיבה של הרוח האינסופית

8:2.1 (92.2) הפועל האחוד קיים מזה נצח, והוא הינו אחד עם האב האוניברסאלי ועם הבן הנצחי, בשלמות וללא סייג. הרוח האינסופית משקפת באופן מושלם לא רק את טיבו של אב פרדיס, אלא אף את טיבו של הבן המקורי.

8:2.2 (92.3) המקור והמרכז השלישי ידוע בכינויים רבים: הרוח האוניברסאלית, המדריך העליון, הבורא האחוד, המְבַצֵּעַ האלוהי, הדעת האינסופית, רוח הרוחות, רוח האֵם של פרדיס, הפועל האחוד, המתאם הסופי, הרוח השוכנת-בכל, התבונה המוחלטת, הפעולה האלוהית; ובאורנטיה, הוא לעיתים מזוהה מתוך בלבול עם הדעת הקוסמית.

8:2.3 (92.4) ראוי בהחלט לכנות את אישיות האלוהות השלישית בשם הרוח האינסופית, שכן האל הינו רוח. ואולם יצורים גשמיים, הנוטים לִטְעוֹת בזהותם את החומר כמציאות הבסיס, ואת הדעת – יחד עם הרוח – כהנחות המתבססות על החומר, ייטיבו להבין את המקור והמרכז השלישי אם יכנוהו בשם המציאות האינסופית, המארגן האוניברסאלי, או מתאם האישיות.

8:2.4 (92.5) הרוח האינסופית, בבחינת התגלות אוניברסאלית של אלוהות, אינה ברת-איתור והיא מצויה לחלוטין מעבר להבנה אנושית כלשהי. על-מנת לחוש במוחלטות הרוח, שומה עליכם להגות באינסופיותו של האב האוניברסאלי ולעמוד ביראה נוכח נצחיות הבן המקורי.

8:2.5 (92.6) אכן קיים מסתורין באישיותה של הרוח האינסופית, אך לא באותה מידה שהמסתורין נוכח באישיות האב ובזו של הבן. מתוך כל ההיבטים בטיבו של האב, חושף הבורא האחוד באופן הבולט ביותר את אינסופיותו. ואף אם בסופו של דבר יתרחב יקום האב עד אינסוף, גם אז ימצאו נוכחות הרוח, השליטה באנרגיה ופוטנציאל הדעת של הפועל האחוד, הולמים את דרישותיה של בריאה אינסופית שכזו.

8:2.6 (92.7) ועל-אף היותה חולקת את מושלמותו, צדיקותו ואהבתו של האב האוניברסאלי, נוטה הרוח כלפי חסדו של הבן הנצחי, ובכך הופכת היא להיות סעד החסד של אלוהויות פרדיס בעבור היקום המקיף. לעולמי עד – לנצח ובאופן אוניברסאלי – תהווה הרוח את סעד החסד, כי כשם שמגלים הבנים האלוהיים את אהבת האל, כך מציירת הרוח את תמונת חסדו.

8:2.7 (93.1) לא תוכל הרוח להכיל יותר טוב מכפי שמכיל האב עצמו, בהיותו מקור כל הטוב שבה; ואולם, באמצעות פעולותיה של הרוח יקל עלינו להבין טוב זה. באמצעות סעד

האהבה והשירות המתמיד של אישיויות הרוח האינסופית, נאמנות האב ויציבות הבן מקבלות יתר-מוחשיות בעבור הישויות הרוחניות ובעבור היצורים הגשמיים של העולמות.

(93.2) 8:2.8 הבורא האחוד יורש את כל יפי מחשבת האב ואת אופי האמת. ותכונות אלוהיות זכות אלה מתואמות ברמות הכמעט-עליוניות של הדעת הקוסמית, אשר כפופה לבינה הנצחית והאינסופית של הדעת הבלתי-מותנית וחסרת הגבולות של המקור והמרכז השלישי.

3. היחס של הרוח לאב ולבן

(93.3) 8:3.1 וכפי שהבן הנצחי הינו ביטוי הדבר של המחשבה המוחלטת האינסופית ה"ראשונה" של האב, כך הפועל האחוד הינו ההוצאה המושלמת אל הפועל של המושג היצירתי השלם "הראשון", או של התוכנית לפעולה משולבת של שותפות האישיות האב-הבן, מתוך איחוד מוחלט של מחשבה ושל דבר. המקור והמרכז השלישי הופך נצחי במקביל לבריאה המרכזית, זו אשר בציווי נבראה; ובקרֶב היקומים רק בריאה מרכזית ניחנת בקיום נצחי.

(93.4) 8:3.2 ומאז הפך המקור השלישי לאישיות, לא משתתף עוד המקור הראשון באופן אישי בפעולות הבריאה ביקום. האב האוניברסאלי מאציל על הבן הנצחי ככל שניתן; וכך, גם הבן הנצחי מעניק לפועל האחוד את כל הסמכות והעוצמה אשר ביכולתו להעניק.

(93.5) 8:3.3 כל יקום שנברא לאחר בריאתה של האוונה, תוכנן ונוצר במשותף על-ידי הבן הנצחי והבורא האחוד, באמצעות האישיויות המתאמות שלהם. מערכת היחסים האישית של הרוח לבן בכל הבריאות העוקבות, זהה לזו של הבן לאב בבריאה הראשונה והמרכזית.

(93.6) 8:3.4 מי שבראו אתכם ואת יקומכם היו בן בורא של הבן הנצחי ורוּחַ יְצִירָתִית של הרוח האינסופית; ובעוד האב תומך בנאמנות את כל אשר הם ארגנו, זוהי אחריותם של הבן

ושל הרוח האוניברסאליים הללו לטפח ולאשש את מלאכתם, וכן לסעוד את היצורים אשר בראו.

8:3.5 (93.7) הרוח האינסופית הינה הסוכנת היעילה של האב, אשר-כולו-אהבה, ושל הבן, אשר-כולו-חסד, והיא זו המוציאה אל הפועל את תוכניתם האחודה, שתכליתה למשוך אליהם את כל הנשמות אוהבות-האמת בכל עולמות הזמן והמרחב. בדיוק ברגע שבו קיבל הבן הנצחי את תוכנית האב להשגת המושלמות בעבור הברואים ברחבי היקומים – ברגע שבו הפכה תוכנית ההרקעה לתוכנית האב-הבן – באותו רגע ממש הפכה הרוח האינסופית למַנהלת האחודה של האב ושל הבן, לשם הוצאתה אל הפועל של תכליתם האחודה והנצחית. בכך התחייבה הרוח האינסופית להעניק את כל משאבי נוכחותה האלוהית, ואת כל אישיויות הרוח שבה, לאב ולבן; היא הקדישה **הכול** למען התוכנית הכבירה של רוממות יצורי הרצון השורדים אל הרמות האלוהיות של מושלמות פרדיס.

8:3.6 (93.8) הרוח האינסופית הינה התגלות שלמה, בלעדית ואוניברסאלית של האב האוניברסאלי ושל בנו הנצחי. שומה על כל הידע על השותפות האב-הבן כי ייודע דרך הרוח האינסופית, שהינה המייצג האחוד של האיחוד האלוהי בין המחשבה לבין הדבר.

8:3.7 (93.9) הבן הנצחי הינו שדרת הגישה היחידה אל האב האוניברסאלי, והרוח האינסופית הינה הדרך היחידה שבה ניתן להגיע אל הבן הנצחי. רק באמצעות הסעד הסבלני של הרוח יכולות הוויות הזמן המרקיעות לגלות את הבן.

8:3.8 (94.1) במרכזם של כל הדברים, הרוח האינסופית הינה הראשונה באלוהויות פרדיס אשר מושגת על-ידי עולי הרגל המרקיעים. האישיות השלישית עוטפת את האישיות השנייה ואת האישיות הראשונה, ולכן תמיד היא זו אשר כל המועמדים להצגה בפני הבן ואביו מוכרחים להכיר ראשונה.

8:3.9 (94.2) והרוח משרתת ומייצגת כך את האב ואת הבן אף בדרכים רבות אחרות.

4. רוח הסעד האלוהי

8:4.1 (94.3) במקביל ליקום הפיזי, שבו כבידת פרדיס מחזיקה את כל הדברים יחדיו, מצוי יקום רוחני שבו דבר הבן הינו פירוש מחשבת האב; וכאשר "הופך הדבר לבשר", הוא מדגים את החסד האוהב בטיבם המשולב של הבוראים הסימוכיים. אולם, בְּבריאות חומריות ורוחניות אלה, ובאמצעותן, מתקיימת במה עצומה שעליה מציגים הרוח האינסופית וצאצאיה הרוחניים את החסד המשולב, הסבלנות והחיבה התמידית של ההורים האלוהיים כלפי ילדיהם התבוניים, שאותם הגו ויצרו בצוותא. מהות אופייה האלוהי של הרוח הינו סעד תמידי בעבור הדעת. וכל צאצאיו הרוחניים של הפועל האחוד חולקים בתשוקה זו לסעוד, ובזה הדחף האלוהי לשרת.

8:4.2 (94.4) האל הינו אהבה, הבן הינו חסד והרוח הנה סעד – סעד אהבה אלוהית וחסד ללא גבול כלפי כלל הבריאה התבונית. הרוח הינה ביטוי האישיות של אהבת האב ושל חסד הבן; ובה הם לנצח מאוחדים לשם שירות אוניברסאלי. הרוח הינה **אהבה יישומית** לבריאה המורכבת מיצורים; האהבה המשולבת של האב ושל הבן.

8:4.3 (94.5) הרוח האינסופית ידועה באורנטיה כהשפעה נוכחת-בַּכל, כנוכחות אוניברסאלית; ואולם בהאוונה תדעו אותה כנוכחות אישית של סעד ממשי. כאן, משמש הסעד של רוח פרדיס כמופת וכדפוס מעורר השראה לכל אחת מהרוחות המתאמות שלה, ולכל אחת מהאישיויות הכפיפות אשר סועדות את הברואים של עולמות הזמן והמרחב. ביקום האלוהי הזה השתתפה הרוח האינסופית השתתפות מלאה בשבעת המופעים הטְרַנְסֶנְדֶנְטָאלִיים של הבן הנצחי; ובדומה לזאת, השתתפה היא יחד עם הבן מיכאל המקורי בשבע הענקות המתת במעגלי האוונה, בהופכה לפיכך לסועדת רוחנית מבינה ואוהדת לכל עולה רגל של הזמן החוֹזֶה מעגלים מושלמים אלה של מַעְלה.

8:4.4 (94.6) בשעה שבן בורא מקבל על עצמו את האחריות ליצור יקום מקומי מתוכנן, מתחייבות אישיויות הרוח האינסופית לשמש כסועדות בלתי-נלאות של בן מיכאל זה משהוא יוצא אל משימת ההרפתקה היצירתית שלו. ובמיוחד, היננו מוצאים את הרוח האינסופית מקדישה עצמה לטיפוח הרקעתן של הבריות הגשמיות לרמות גבוהות יותר ויותר של הישג רוחני, בדמותן של הבָּנוֹת הַיְצִירָתִיוֹת, רוּחוֹת הָאֵם של היקום המקומי. וכל עבודת הסעד הזו

עבור היצורים, מתבצעת בהרמוניה מושלמת עם התכליות של הבנים הבוראים ביקומים המקומיים הללו, ובסמיכות קרובה לאישיויותיהם.

8:4.5 (94.7) וכשם שעוסקים בני האל במשימה עצומת המימדים של גילוי אישיות האהבה של האב ליקום, כך מקדישה עצמה הרוח האינסופית לסעד התמידי של גילוי האהבה המשולבת של האב ושל הבן עבור הדעת היחידנית של כל הילדים בכל יקום ויקום. בַּבְּרִיאוֹת מקומיות אלה לא תופיע הרוח בקרב הגזעים של בני התמותה בדמות בשר ודם, כפי שעושים בנים מסוימים של האל; ואולם, הרוח האינסופית והרוחות המתאמות שלה אכן מורידות עצמן בדרגה, ובשמחה עוברות סדרה מדהימה של הפחתות ברמת אלוהיותן, עד אשר מופיעות הן בדמות מלאכים העומדים לצדכם ומנחים אתכם בדרך נתיביו הנמוכים של הקיום הארצי.

8:4.6 (95.1) באמצעות סדרת הפחתות זו עצמה, מתקרבת הרוח האינסופית – כאישיות – ומגיעה קרוב מאוד לכל אחת מההוויות בעולמות שמוצאם חייתי. וכל זאת עושה הרוח מבלי לבטל כהוא זה את קיומה כאישיות האלוהות השלישית המצויה במרכזם של כל הדברים.

8:4.7 (95.2) הבורא האחוד הינו, לאמיתו של דבר ולנצח, אישיות הסעד הגדולה, סועד החסד האוניברסאלי. על-מנת להבין את הסעד של הרוח, הגו בַּאמת שלפיה רוח זו הינה המיצָג המשולב של אהבת האב הבלתי-נגמרת ושל חסדו הנצחי של הבן. ואולם, אין סעד הרוח מוגבל אך ורק לייצוגם של הבן הנצחי ושל האב האוניברסאלי. לרוח האינסופית אף היכולת לסעוד את יצורי הממלכות בשמה ובזכותה; האישיות השלישית ניחנת בכבוד אלוהי, ואף מעניקה סעד אוניברסאלי מטעם עצמה.

8:4.8 (95.3) ובאשר יוסיף האדם וילמד על אודות סעד אוהב ובלתי-נלאה זה של הרוח האינסופית לסדרים הנמוכים של משפחת הברואים, כך הוא גם יעריך ויעריץ אף יותר את טיבה הטְרַנְסְצֶנְדֶנְטָאלִי, ואת האופי שאין-דומה-לו של פעולה משולבת זו של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי. אכן הרוח הינה "עיני האל השורות תמיד על עושי הטוב" ו"האוזניים האלוהיות הפְּרוּיות תמיד לתפילותיהם."

5. נוכחות האל

8:5.1 (95.4) תכונתה הבולטת של הרוח האינסופית הינה הימצאותה בכל. רוח מחדרת-כל זו נוכחת בכל מקום ומקום ברחבי יקום היקומים, וכה דומה נוכחותה לזו של דעת אוניברסאלית אלוהית. הן אישיות האלוהות השנייה והן אישיות האלוהות השלישית מיוצגות בכל העולמות על-ידי רוחותיהן הנוכחות-תמיד.

8:5.2 (95.5) האב הינו **אינסופי** ולפיכך מוגבל הוא ברצונו בלבד. במתת המכוונגים ובמעגל האישיות האב פועל לבדו; ואולם, במגעם של כוחות הרוח עם ההוויות התבוניות, עושה האב שימוש ברוחות ובאישיויות הבן הנצחי והרוח האינסופית. ברצונו נוכח הוא רוחנית במידה שווה **עם** הבן או עם הפועל האחוד; הוא נוכח **עם** הבן **וב**רוח. בוודאות רבה, נוכח האב בכל מקום, והיננו מבחינים בנוכחותו על-ידי ובאמצעות כל אחד מהכוחות המגוונים אך הסימוכיים, ההשפעות והנוכחויות, ובאמצעות כולם גם יחד.

8:5.3 (95.6) בכתבי הקודש שלכם, המונח **רוח אלוהים** משמש לסירוגין לציונן של הרוח האינסופית בפרדיס ושל הָרוּחַ הַיְצִירָתִית של יקומכם המקומי. רוח הקודש הינה מעגל הרוח של בַּת יְצִירָתִית זו של הרוח האינסופית של פרדיס. רוח הקודש הינה מעגל אופייני לכל יקום מקומי, והיא מוגבלת לממלכות הרוח של יצירה זו; לעומת זאת, הרוח האינסופית נוכחת בכל מקום ובכל עת.

8:5.4 (95.7) קיימות השפעות רוחניות רבות, והן כולן **כאחת**. אפילו עבודתם של מכוונני המחשבה, אף שהינה בלתי-תלויה בכל שאר ההשפעות, חופפת בקביעות לסעד הרוחני של ההשפעות המשולבות של הרוח האינסופית ושל רוח האם של היקום המקומי. לא ניתן להפריד בין השפעות רוחניות אלה, כפי שהן באות לידי ביטוי בחייהם של בני אורנטיה. הן פועלות על דעתכם ועל נשמתכם כרוח אחת, אף כי מקורותיהן שונים. וכאשר נחווה סעד

רוחני אחוד זה, הוא הופך בעבורכם להשפעתו של הַעֶלְיוֹן, "אֲשֶׁר יָכוֹל לִשְׁמָרְכֶם בְּכֹל עֵת מִפני מִכְשׁוֹל, וּלְהַעֲמִיד אֶתְכֶם בְּשָׂשׂוֹן תְּמִימִים למעלָה לִפְנֵי אביכם."

(96.1) 8:5.5 זיכרו תמיד כי הרוח האינסופית הינה הפועל **האחוד**; הן האב והן הבן פועלים בו ופועלים דרכו; הוא נוכח לא רק לכשעצמו, אלא גם כַּאב, כַּבן וכַּאב-בן. ומשום כך, ומסיבות רבות נוספות, נוכחותה של הרוח האינסופית לעיתים מוזכרת כ"רוח אלוהים".

(96.2) 8:5.6 ואכן יהא זה עקבי להתייחס להתקשרות הכוללת של כלל הסעד הרוחני כרוח אלוהים, שכן התקשרות זו הינה, לאמיתו של דבר, איחוד של רוחות האל האב, האל הבן, האל הרוח, הָאֵל בעל שבעת ההיבטים – ואף רוח האל העליון.

6. אישיות הרוח האינסופית

(96.3) 8:6.1 אל תניחו למתת הנרחבת ולתפוצה העצומה של המקור והמרכז השלישי להאפיל על תשומת לבכם באשר לעובדת אישיותו, או להסיח את דעתכם ממנה. הרוח האינסופית הינה נוכחות אוניברסאלית, פעולה נצחית, כוח קוסמי, השפעה קדושה ודעת אוניברסאלית; היא זאת ואף יותר מכך באופן אינסופי, אך היא גם אישיות אלוהית אמיתית.

(96.4) 8:6.2 הרוח האינסופית הינה אישיות שלמה ומושלמת; באלוהותה היא שקולה ומתאמת לאב האוניברסאלי ולבן הנצחי. הפועל האחוד הינו אמיתי ובעל נְראות בעבור הבריות התבוניות הגבוהות של היקומים, ממש כמו האב וכמו הבן; ולאמיתו של דבר, אף יותר מכך, שכן שומה על כל המרקיעים להגיע אל הרוח עוד בטרם יוכלו לגשת לאב דרך הבן.

(96.5) 8:6.3 הרוח האינסופית, אישיות האלוהות השלישית, ניחנה בכל התכונות שאותם הינכם משייכים לאישיות. הרוח ניחנה בדעת מוחלטת: "כִּי הָרוּחַ חוֹקֵר אֶת הַכֹּל, גַּם אֶת מַעֲמַקֵּי האלוהים." ובנוסף לדעת, ניחנה הרוח אף ברצון. על אודות מתת הרוח נרשם: "וְכָל אֵלֶּה יִפְעַל הָרוּחַ הָאֶחָד, הַהוּא הַחֹלֵק לְאִישׁ כִּרְצוֹנוֹ."

(96.6) 8:6.4 "אהבת הרוח" הינה אמיתית, וכך גם צערה; ולפיכך "לֹא תְעַצְּבוּ אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁל אלוהים." בין אם היננו חוזים ברוח האינסופית כאלוהות פרדיס ובין אם כרוח יצירתית של יקום מקומי, מוצאים אנו כי הפועל האחוד אינו רק המקור והמרכז השלישי, כי אם גם אישיות אלוהית. אישיות אלוהית זו אף מגיבה כלפי היקום כאישיות. הרוח דוברת אליכם, "מִי אֲשֶׁר אֹזֶן לוֹ, יִשְׁמַע אֶת אֲשֶׁר הָרוּחַ דוֹבֵר." "הָרוּחַ הוּא אֲשֶׁר מַשְׁפִּיעַ בַּעֲדכם." והרוח משפיעה השפעה ישירה ואישית על הברואים, "כִּי כֹּל אֲשֶׁר רוּחַ אלוהים יְנַהֲגֵם, בְּנֵי אלוהים הֵמָּה".

(96.7) 8:6.5 ואף כי היננו חוזים במופע הסעד של הרוח האינסופית בעולמות המרוחקים ביקום היקומים; ואף כי היננו רואים את אותה אלוהות מתאמת פועלת בתוך ובאמצעות הוויות מגוונות רבות מני-ספור, אשר מקורן במקור והמרכז השלישי; ואף כי היננו מכירים בתכונת הרוח להימצא-בכל; על אף כל זאת, עדיין היננו מאשרים כי אותו מקור ומרכז שלישי הינו אישיות, הבורא האחוד של כל הדברים ושל כל ההוויות ושל כל היקומים.

(96.8) 8:6.6 במנהל היקומים, האב, הבן והרוח מאוגדים לנצח באופן מושלם. בעוד שכל אחד מהם עוסק בסעד אישי לכלל הבריאה, שלושתם שזורים יחד באופן אלוהי ומוחלט בשירות של בריאה ושל שליטה, ההופך אותם לנצח **לאחד**.

(97.1) 8:6.7 האב והבן נוכחים הדדית באישיות הרוח האינסופית, תמיד ובמושלמות ללא סייג, שכן הרוח היא כמו האב וכמו הבן, ואף הינה כמו האב והבן באשר הם שניהם אחד לַנצח.

(97.2) 8:6.8 [הוצג באורנטיה על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה, אשר מונה על-ידי עתיקי היומין להציג את טיבה ואת פועלה של הרוח האינסופית.]

>> מסמך 8 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 10 <<

מסמך 9

היחס של הרוח האינסופית ליקום

(98.1) 9:0.1 דבר-מה מוזר אירע בעת שהאב האוניברסאלי והבן הנצחי התאחדו בנוכחות פרדיס בכדי להפוך עצמם לאישיים. דבר לא העיד מבעוד מועד כי במצב נצח זה יהפוך הפועל האחוד לאישי, בדמות רוחניות בלתי-מוגבלת, המתואמת עם הדעת המוחלטת וניחנת בזכויות ייחודיות של הפעלת אנרגיה. התהוותו של הפועל האחוד משלימה את שחרור האב מכבלי המושלמות הממורכזת ומאזיקי מוחלטות האישיות. ושחרור זה מתבטא בכוחו האדיר לברוא הוויות, המותאמות היטב לשמש כרוחות סועדות, ואפילו ליצורים הגשמיים של היקומים המתפתחים שיבואו לאחר מכן.

(98.2) 9:0.2 האב הוא אינסופי באהבה וברצון, בַּמחשבה הרוחנית ובתכלית; והוא הינו התומך האוניברסאלי. הבן הוא אינסופי בבינה ובאמת, בַּביטוי הרוחני ובפירוש; והוא הינו המגלה האוניברסאלי. פרדיס אינסופי בפוטנציאל מתת הכוח ובַּקיבולת לשליטה אנרגטית; והינו המייצב האוניברסאלי. לפועל האחוד זכויות ייחודיות לסינתזה, קיבולת אינסופית לתיאום כל אנרגיות היקום הקיימות, כל הרוחות הממשיות וכל הבריות התבוניות ביקום; המקור והמרכז השלישי הוא המאחד האוניברסאלי של מָגוון האנרגיות והיצירות, אשר הופיעו כפועל-יוצא של התוכנית האלוהית ושל התכלית הנצחית של האב האוניברסאלי.

(98.3) 9:0.3 הרוח האינסופית, הבורא האחוד, מהווה סועד אוניברסאלי אלוהי. הרוח מגישה ללא-הרף את סעד חסד הבן ואת סעד אהבת האב, והיא שורה בהרמוניה אף עם הצדק היציב, הבלתי-משתנה והיָשר של שילוש פרדיס. השפעתה והאישיויות שלה קרובות אליכם בכל עת; והן יודעות ומכירות אתכם באמת ובתמים.

(98.4) 9:0.4 ברחבי היקומים, סוכנויות הפועל האחוד מתפעלות ללא-הרף את כלל הכוחות והאנרגיות של החלל. בדומה למקור ולמרכז הראשון, כך גם המקור והמרכז השלישי מגיב הן לרוחני והן לגשמי. הפועל האחוד הינו ההתגלות של אחדות האל, אשר בו הכול מתקיים – הדברים, המשמעויות והערכים; האנרגיות, הדעת והרוחות.

(98.5) 9:0.5 הרוח האינסופית מחדרת את כל החלל; היא שוכנת במעגל הנצח; והרוח, כמו האב וכמו הבן, הינה מושלמת ובלתי-משתנה – היא מוחלטת.

1. תכונות המקור והמרכז השלישי

(98.6) 9:1.1 המקור והמרכז השלישי ידוע בשמות רבים, וכולם מתארים את יחסו ומכירים בפעולותיו: כאל הרוח, הוא הינו האישיות המתאמת והשקול האלוהי לאל הבן ולאל האב. כרוח האינסופית, הוא הינו השפעה רוחנית נוכחת-בכל. כַּמתַפעל האוניברסאלי, הוא הינו האב הקדמון של הבריות השולטות-בעוצמה, והמפעיל של הכוחות הקוסמיים של החלל. כַּפועל האחוד, הוא המייצג המשותף והמוציא לפועל של השותפות האב-הבן. כדעת המוחלטת, הוא הינו מקור הענקת כלל השכל המצוי ברחבי היקומים. וכְּאל הפעולה, הוא ככל הנראה אביהם הקדמון של התנועה, השינוי ומערכות היחסים.

(99.1) 9:1.2 כמה מתכונותיו של המקור והמרכז השלישי נגזרות מן האב, כמה מהן נגזרות מן הבן, ונראה כי תכונות אחרות אינן פעילות או נוכחות באופן אישי לא באב ואף לא בבן; לא נוכל להסביר תכונות אלה, אלא על-ידי ההנחה שהשותפות האב-הבן, המנציחה את המקור והמרכז השלישי, פועלת באופן עקבי בהרמוניה עם העובדה הנצחית של מוחלטות

פרדיס, ומתוך הכרה בעובדה זו. הבורא האחוד מגלם את מלוא מושגיהן האינסופיים והמשולבים של אישיויות האלוהות הראשונה והשנייה.

9:1.3 (99.2) בעודכם חוזים באב כבורא מקורי ובבן כמנהלן רוחני, שומה עליכם לחשוב על המקור והמרכז השלישי כעל מתאם אוניברסאלי, כעל סועד של שיתוף פעולה בלתי-מוגבל. הפועל האחוד הינו המתאם של כל המציאות בפועל; הוא הינו מאגר האלוהות של מחשבת האב ושל דבר הבן, ובעת פעולתו הוא אף מתחשב לַנצח במוחלטותו החומרית של האי המרכזי. שילוש פרדיס הצהיר על הַסדר האוניברסאלי של **קדמה**; והשגחתו של האל הינה ממלכתם של הבורא האחוד ושל ההוויה העליונה המתפתחת. לא תוכל כל מציאות-בפועל, או כל מציאות-בְּהִתְמַמְּשׁוּת, לחמוק מהתייחסות בסופו-של-דבר למקור ולמרכז השלישי.

9:1.4 (99.3) האב האוניברסאלי חולש על ממלכות קדם-האנרגיה, קדם-הרוח והאישיות; הבן הנצחי שולט בַּעולמות של פעילויות הרוח; נוכחות אי פרדיס מאחדת את ממלכת האנרגיה הפיזית ואת העוצמה המתגשמת; הפועל האחוד פועל לא רק כרוח אינסופית המייצגת את הבן, אלא אף כְּמְתַפְעֵל הכוחות והאנרגיות של פרדיס, ובכך מביא הוא לכדי קיום את הדעת האוניברסאלית המוחלטת. הפועל האחוד מתפקד ברחבי היקום המקיף כאישיות נבדלת וחיובית, ובמיוחד בעולמות הגבוהים יותר של ערכים רוחניים, מערכות יחסים פיזיות-אנרגיות ומשמעויות דעת אמיתיות. בייחוד הוא פועל כל אימת ובכל מקום שבו אנרגיה ורוח מתחברות ופועלות זו על זו; הוא שולט בכל התגובות באמצעות הדעת, מחזיק עוצמה כבירה בעולם הרוח ומפעיל השפעה אדירה על האנרגיה ועל החומר. בכל עת ועת, מביע המקור השלישי את טיבו של המקור והמרכז הראשון.

9:1.5 (99.4) המקור והמרכז השלישי חולק באופן מושלם וללא-סייג את תכונת נוכחותו-בכל של המקור והמרכז הראשון, ולעיתים מכוּנה הוא הרוח הנוכחת-בכל. באופן מיוחד ואישי ביותר, חולק אל הדעת את תכונת יְדִיעַת-הַכֹּל של האב האוניברסאלי ושל בנו הנצחי; הידע של הרוח הינו מעמיק ושלם. הבורא האחוד מבטא היבטים מסוימים של תכונת

יְכוֹלֶת-הַכֹּל של האב האוניברסאלי, אולם למעשה הוא כל-יכול אך ורק בממלכות הדעת. אישיות האלוהות השלישית הינה המרכז השכלי והמנהלן האוניברסאלי של ממלכות הדעת; בתחום זה הוא מוחלט – ריבונותו הינה בלתי-מוגבלת.

9:1.6 (99.5) נראה כי הפועל האחוד מוּנע על-ידי השותפות האב-הבן, ואולם כל פעולותיו נראות כְּמַכְּירוֹת ביחס האב לפרדיס. לעיתים ובפעולות מסוימות, נראה הוא כִּמְמַצֶּה על היעדר מושלמות התפתחותן של האלוהויות ההתנסותיות – האל העליון והאל המרבי.

9:1.7 (100.1) וכאן טמון מסתורין אינסופי: האינסוף גילה את אינסופיותו בו-זמנית בבן וּבְפרדיס, ואז, הֻגיחה לכדי קיום הוויה השקולה לאל באלוהותה, המשקפת את טיבו הרוחני של הבן, והמסוגלת להפעיל את תבנית פרדיס; הוויה אשר בריבונותה הינה כפופה ארעית, אך בדרכים רבות נראית כמגוּונת ביותר **בְּפעולה**. ועליונוּת-לכאורה זו בפעולה ניכרת בתכונתו של המקור והמרכז השלישי, בהיותו עליון אף ביחס לכבידה הפיזית – המופע האוניברסאלי של אי פרדיס.

9:1.8 (100.2) בנוסף לשליטת-על זו באנרגיה ובכל הדברים הפיזיים, ניחנה הרוח האינסופית אף בתכונות הסבלנות, החסד והאהבה, אשר מתגלות בעדנה כה גדולה בסעד הרוחני שלה. הרוח הינה כשירה ביותר על-מנת לסעוד באהבה, ולהאפיל על הצדק באמצעות רחמים. כל תכונות האדיבות השמימית והחיבה החומלת של הבן המקורי הנצחי, אף הן מנת חלקו של אל הרוח. יקום מוצאכם מחושל הוא בין פטיש הצדק לבין סדן הסבֶל; ואולם, אלה האוחזים בפטיש הינם ילדי החמלה, צאצאיה הרוחניים של הרוח האינסופית.

2. הרוח הנוכחת-בכל

9:2.1 (100.3) האלוהים הינו רוח בשלושה מובנים: הוא עצמו רוח; בבנו הוא מופיע כרוח ללא-סייג; ובפועל האחוד, כרוח בת-בריתה של הדעת. ובנוסף למציאויות רוח אלה, היננו

סבורים כי מבחינים אנו ברמות של מופעי רוח התנסותיים – הרוחות של ההוויה העליונה, האלוהות המרבית והמוחלט האלוהי.

9:2.2 (100.4) הרוח האינסופית משלימה את הבן הנצחי, ממש כשם שהבן משלים את האב האוניברסאלי. הבן הנצחי הינו אישיות האב שהפכה לרוחנית; הרוח האינסופית הינה רוחניותם של הבן הנצחי ושל האב האוניברסאלי אשר הפכה לאישית.

9:2.3 (100.5) קווים רבים של כוח רוחני ומקורות של עוצמה על-חומרית מחברים את אנשי אורנטיה ישירות עם אלוהויות פרדיס. ישנו הֶקֵשר של מכוונני המחשבה, המחברים ישירות לאב האוניברסאלי; קיימת ההשפעה הנרחבת של דחף הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי; וכן, קיימת נוכחותו הרוחנית של הבורא האחוד. בין תפקוד רוח הבן לתפקוד רוחה של הרוח קיים הבדל בפעולה. בסעד הרוחני שלה, האישיות השלישית עשויה לפעול כדעת ועוד רוח, או כרוח בלבד.

9:2.4 (100.6) בנוסף לנוכחויות פרדיס אלה, נהנים בני אורנטיה מההשפעות הרוחניות ומהפעילויות של היקום המקומי ושל יקום העל, שבהם שוכן מערך אינסופי-כמעט של אישיויות אוהבות, אשר מוליכות תמיד את בעלי התכלית האמיתית ואת בעלי הלב הישר, מעלה ופנימה, אל עבר האידיאלים של האלוהות ואל עבר המטרה של המושלמות העילאית.

9:2.5 (100.7) היננו **יודעים** את נוכחות הרוח האוניברסאלית של הבן הנצחי; ביכולתנו להבחין בה בבירור. את נוכחותה של הרוח האינסופית, אישיות האלוהות השלישית, אפילו בני תמותה עשויים לדעת, באשר מסוגלים יצורים גשמיים לחוות בפועל את חסד ההשפעה האלוהית הזו, הפועלת כמתת רוח הקודש של היקום המקומי בקרב הגזעים האנושיים. בני האדם אף עשויים להיות מודעים במידה מסוימת למכוונן, קרי לנוכחותו הלא-אישית של האב האוניברסאלי. רוחות אלוהיות אלה פועלות יחדיו ובתאום מושלם על-מנת לרומם את האדם ולהפכו לרוחני. רוחות אלה הינן כאחת ביישום הרוחני של תוכניות ההרקעה והשגת המושלמות של בני התמותה.

3. הַמִּתַפְּעֵל האוניברסאלי

(101.1) 9:3.1 אי פרדיס הינו המקור והמהות של הכבידה הפיזית; ודי בכך על-מנת שתדעו כי בכל קיום היקומים הגשמי, הכבידה הינה אחד מהדברים היותר **ממשיים** והמהימנים לנצח. לא ניתן לשנות או לבטל את הכבידה, אלא באמצעות אותם כוחות ואנרגיות אשר ציוו האב והבן יחדיו, ואשר הופקדו בידי המקור והמרכז השלישי ופועלים בסימוכיות עימו.

(101.2) 9:3.2 הרוח האינסופית ניחנה בעוצמה ייחודית ומדהימה – **אנטי-כבידה.** עוצמה זו אינה נוכחת בצורה פעילה (נראית) באב או בבן. יכולת זו, לשאת את כוח המשיכה של הכבידה החומרית, אשר הינה מטבע המקור השלישי, מתגלה בתגובותיו האישיות של הפועל האחוד בשלבים מסוימים של יחסים אוניברסאליים. ותכונה ייחודית זו ניתנת להעברה לאישיויות גבוהות מסוימות של הרוח האינסופית.

(101.3) 9:3.3 אנטי-כבידה יכולה לבטל את הכבידה בתוך תחום מסגרת מקומית; והיא עושה כן באמצעות הפעלת נוכחות כוח שקולה. היא פועלת אך ורק בהתייחסות לכבידה חומרית; וזוהי איננה פעולה של דעת. מופע ההתנגדות-לכבידה של ג'ירוסקופ מהווה תיאור הולם **לתוצאתה** של אנטי-כבידה, אך הינו חסר ערך לשם תיאור **הגורם** של האנטי-כבידה.

(101.4) 9:3.4 ומעבר לכך, הפועל האחוד מציג כוחות המסוגלים להתעלות מעל הכוח ומנטרלים את האנרגיה. כוחות אלה פועלים באמצעות האטה של אנרגיה עד לנקודה שבה היא הופכת לחומר, וכן באמצעות שיטות אחרות שאינן ידועות לכם.

(101.5) 9:3.5 הבורא האחוד עצמו אינו אנרגיה, ואף לא המקור או היעד שלה; הוא זה אשר **מְתַפְעֵל** אותה. הבורא האחוד הינו פעולה – תנועה, שינוי, התאמה, תיאום, ייצוב ושווי משקל. האנרגיות הכפופות במישרין או בעקיפין לשליטת פרדיס, מגיבות מטיבן לפעולותיהם של המקור והמרכז השלישי ושל מגוון סוכניו.

(101.6) 9:3.6 את יקום היקומים מחדרים יצוריו שולטי-העוצמה של המקור והמרכז השלישי: בַּקָרִים פִיזִיִים, מְנַהֲלֵי כּוֹחַ, מרכזי כּוֹחַ ונציגים אחרים של אל הפעולה, אשר עוסקים בוויסות ובייצוב האנרגיות הפיזיות. היצורים הייחודיים הללו, בעלי התפקודים הפיזיים,

ניחנים כולם במגוון תכונות של שליטה בעוצמה, כדוגמת אנטי-כבידה, אשר בהן עושים הם שימוש במאמציהם לייצב את שווי המשקל הפיזי של החומר והאנרגיה של היקום המקיף.

9:3.7 (101.7) נראה כי כל הפעילויות החומריות הללו של אל הפעולה, מייחסות את תפקודו לאי פרדיס, ואכן, סוכנויות הכוח כולן מתחשבות במוחלטות האי הנצחי, ואף תלויות בו. ואולם, הפועל האחוד אינו פועל בעבור פרדיס ואף לא בתגובה אליו. הוא פועל באופן אישי בעבור האב והבן. פרדיס איננו אישיות. כל העשייה של המקור והמרכז השלישי בתחום הלא-אישי והבלתי-אישי, ובכל התחום של מה שהוא אחר-מאישי, מהווה פעולות רצוניות של הפועל האחוד עצמו; ואלה אינן שיקוף, נגזרת, או תוצאה של משהו או של מישהו.

9:3.8 (101.8) פרדיס הוא תבנית האינסוף; ואל הפעולה הינו מַפְעִילָהּ של תבנית זו. פרדיס הינו נקודת הסמך החומרית של האינסוף; וסוכנויות המקור והמרכז השלישי הינן ידיות התבונה, אשר מניעות את הרמה החומרית ומזריקות ספונטאניות אל תוך מכניזם הבריאה הפיזית.

4. הדעת המוחלטת

9:4.1 (102.1) למקור והמרכז השלישי קיים טבע אינטלקטואלי הנפרד מתכונותיו החומריות והרוחניות. לא בקלות ניתן להתקשר עם טבע שכזה, אך הוא ניתן לסימוכיות – באופן אינטלקטואלי, אם כי לא באופן אישי. ברמות פעולת הדעת, טבע זה ניתן להבחנה מהתכונות החומריות ומהאופי הרוחני של המקור והמרכז השלישי, ואולם בעבור האישיויות המנסות להבחין בו, טבע זה לעולם איננו פועל באופן עצמאי מהתגשמויות פיזיות או רוחניות.

9:4.2 (102.2) הדעת המוחלטת הינה הדעת של האישיות השלישית; והיא בלתי-נפרדת מאישיותו של אל הרוח. בהוויות פְּעִילוֹת, הדעת איננה נפרדת מהאנרגיה, מהרוח, או משתיהן גם יחד. הדעת איננה תְּכוּנָתִית [אינהרנטית] לאנרגיה; אנרגיה קולטת את הדעת ומגיבה לה; דעת עשויה להיות מוּסָפֶת עַל-גַּבֵּי אנרגיה, אך תודעה איננה תכונתית ברמה החומרית הטהורה. דעת לא חייבת להתווסף לְרוח טהורה, באשר זו מטבעה מודעת ומזהה. באופן כזה

או אחר, רוח הינה תמיד תבונתית, **בעלת-דעת**. עשויה זו להיות דעת כזו או אחרת, קדם-דעת, או על-דעת, ואף רוח דעת, אולם ביכולתה לעשות את השקול למחשבה ולידיעה. בוננות הרוח מתעלה מעל תודעת הדעת, מתווספת לה, ומַבחינה תיאורטית אף קודמת לה.

9:4.3 (102.3) הפועל האחוד הינו מוחלט רק בתחום הדעת, בממלכות התבונה האוניברסאלית. הדעת של המקור והמרכז השלישי הינה אינסופית; היא מתעלה לחלוטין מעל מעגלי הדעת הפעלתניים הפועלים ביקום היקומים. מתת הדעת של שבעת יקומי העל נובעת משבע רוחות האב, האישיויות היסודיות של הפועל האחוד. רוחות אב אלה מפיצות את הדעת ליקום המקיף בדמות הדעת הקוסמית; את יקומכם המקומי מחדרת גרסת נבאדון של הדעת הקוסמית מטיפוס אורוֹנטון.

9:4.4 (102.4) הדעת האינסופית מתעלמת מן הזמן; הדעת המרבית מתעלה מעליו; ואילו הדעת הקוסמית מותנית בו. וכך גם ביחס למרחב: הדעת האינסופית בלתי תלויה במרחב, אך באשר נרד מן הרמה האינסופית לרמות הדעת המסייעות, שומה על השכל להביא בחשבון יותר ויותר את עובדת קיום המרחב ואת מגבלותיו.

9:4.5 (102.5) כוח קוסמי מגיב לְדעת בדיוק כשם שהדעת הקוסמית מגיבה לרוח. הרוח הינה תכלית אלוהית והדעת הרוחנית הינה תכלית אלוהית בפעולה. אנרגיה היא דבר; דעת היא משמעות; ורוח הינה ערך. אפילו בזמן ובמרחב, מייצרת הדעת את אותן מערכות יחסים קרובות בין האנרגיה והרוח, אשר מרמזות על קרבת-אחיות הדדית ביניהן בנצח.

9:4.6 (102.6) הדעת מתמירה את ערכי הרוח לַמשמעויות של השכל; לרצון קיימת העוצמה לגרום למשמעויות הדעת להניב פרי בתחום החומרי, כמו גם בתחום הרוחני. ההרקעה לפרדיס כרוכה בצמיחה יחסית ומובחנת ברוח, בדעת, ובאנרגיה. האישיות הינה המאחדת את הרכיבים הללו של עַצְמִיוּת התנסותית.

5. סעד הדעת

(102.7) 9:5.1 המקור והמרכז השלישי הינו אינסוף של דעת. אף אם יגדל היקום לכדי אינסוף, עדיין יהא פוטנציאל הדעת שלו הולם ומספֵּק בכדי להעניק ליצורים רבים מני ספור דעת מתאימה ודרישות קדם-שכליות אחרות.

(102.8) 9:5.2 בממלכות של **הדעת הברואה**, מולכת עליונה האישיות השלישית, בצירוף עמיתיה המתאמים והכפיפים. המקור הבלעדי של תחומי הדעת של הברואים הינו המקור והמרכז השלישי; הוא הינו מעניק מתת הדעת. אפילו לרסיסי האב לא יתאפשר לשכון בדעת האדם, עד אשר נסללה כראוי הדרך עבורם, באמצעות פעולת הדעת והתפקוד הרוחני של הרוח האינסופית.

(103.1) 9:5.3 המאפיין הייחודי של הדעת הינו היכולת לְתַתָּה לְמַגוון כה רחב של חיים. באמצעות עמיתיו הבוראים והברואים, סועד המקור והמרכז השלישי את כל הדעת בכל העולמות. סועד הוא את השכל האנושי והתת-אנושי באמצעות שָׁלישיו של היקום המקומי; ובאמצעות הסוכנות של הַבַּקָּרִים הַפִּיזִיִּים סועד הוא אף את הנמוכות ביותר שבין הישויות שאינן-מתנסות, שהינן מהסוגים הפרימיטיביים ביותר של הדברים החיים. ותמיד יהא הכיוון של הדעת, סעד של אישיויות בעלות דעת-רוח או דעת-אנרגיה.

(103.2) 9:5.4 הואיל ומקור הדעת הינו אישיות האלוהות השלישית, טבעי הדבר כי קל יותר ליצורים האבולוציוניים בעלי הרצון ליצור מושגים מוּבָנִים על אודות הרוח האינסופית; הרבה יותר מאשר על אודות הבן הנצחי או האב האוניברסאלי. המציאות של הפועל האחוד מקבלת ביטוי בלתי-מושלם בעצם קיומה של הדעת האנושית. הפועל האחוד הינו האב הקדמון של הדעת הקוסמית, ואילו הדעת האנושית הינה מעגל אינדיבידואלי, חלק לא-אישי של דעת קוסמית זו, המוענק ביקום מקומי בידי בַּת יְצִירָתִית של המקור והמרכז השלישי.

(103.3) 9:5.5 אף כי מקור הדעת הינו האישיות השלישית, אל לכם להניח כי כל מופעי הדעת אלוהיים הם. שורשיו של השכל האנושי מצויים במקור החומרי של גזעי עולם החי. השכל ביקום איננו התגלות אמיתית יותר של האל אשר הוא דעת, מאשר הטבע הפיזי הינו התגלות אמיתית של היופי ושל ההרמוניה של פרדיס. המושלמוּת קיימת בטבע, ואולם הטבע איננו מושלם. הפועל האחוד הינו מקור הדעת, ואולם הדעת איננה הפועל האחוד.

(103.4) 9:5.6 הדעת באורנטיה הינה פשרה בין מהות מושלמות המחשבה לבין תפישת החיים המתפתחת של טבעכם האנושי הבלתי-בוגר. התוכנית להתפתחותכם השכלית אכן ניחנת במושלמות נעלה, אולם בעודכם פועלים במשכנכם, העשוי בשר-ודם, הינכם רחוקים מאוד ממטרה אלוהית זו. מוצאה של הדעת הינו ממקור אלוהי, ואכן מיועד לה גורל אלוהי, אך דעתכם כבני תמותה עדיין איננה ניחנת באצילות אלוהית.

(103.5) 9:5.7 לעיתים תכופות, תכופות מדי, פוגמים אתם בדעתכם על-ידי מחשבות לא-כנות, ואף צורבים אותה בחוסר-יושרה; אתם חושפים את דעתכם לפחדים חייתיים ומעוותים אותה באמצעות חרדה חסרת-תוחלת. לפיכך, בעוד מקור הדעת הינו אלוהי, הדעת, כפי שאתם מכירים אותה בעולמכם – עולם של הרקעה – אינה יכולה להפוך בנקל למושא הערכה, ועוד פחות מכך – למושא הערצה או סגידה. הגות בחוסר הבשלות ובחוסר הפעילות של השכל האנושי, שומה עליה כי תוביל לתגובות של ענווה בלבד.

6. מעגל כבידת-הדעת

(103.6) 9:6.1 המקור והמרכז השלישי, התבונה האוניברסאלית, מודע באופן אישי לכל **דעת** ולכל שכל בכלל הבריאה, והוא מקיים קשר אישי ומושלם עם כל היצורים הללו – הגשמיים, המורונטיים והרוחניים – אשר קיבלו את מתת הדעת, באשר הינם ביקומים הנרחבים. כל פעילויות הדעת הללו נֶאֱחָזוֹת במעגל כבידת-הדעת המוחלט, המתמקד במקור והמרכז השלישי, ואשר מהווה חלק מתודעתה האישית של הרוח האינסופית.

(103.7) 9:6.2 בדומה לאופן שבו מושך האב את כל האישיות לעברו, ובדומה לאופן שבו מושך אליו הבן את כל המציאות הרוחנית, כך הפועל האחוד מפעיל כוח משיכה על כל הדעת; הוא מולך ושולט ללא-סייג במעגל הדעת האוניברסאלי. כל הערכים השכליים האמיתיים והמקוריים, כל המחשבות האלוהיות והרעיונות המושלמים, נמשכים בבֶטחה אל תוך מעגל מוחלט זה של דעת.

9:6.3 (104.1) תוכל כבידת הדעת לפעול בלא תלות בכבידה החומרית או הרוחנית, ואולם כאשר שתי האחרונות נוגעות זו בזו, כבידת הדעת תפעל תמיד. כאשר כל השלוש פועלות בצוותא, תוכל כבידת האישיות לחבוק את היצור החומרי – באשר הוא פיזי או מורונטי, סופי או מוחלטופי. ואולם, בלא קשר לאמוּר, מתת הדעת תאפשר להוויות לא-אישיות לחשוב, ותעניק להן מודעות על אף היעדרה המוחלט של אישיות.

9:6.4 (104.2) לעומת זאת, מקור העצמיות של נאצלוּת האישיות – בין אם אנושית ובין אם אלוהית, בין אם אלמותית ובין אם אלמותית-בכוח – אינו מן הרוח, מן הדעת או מן החומר; היא הינה המתת של האב האוניברסאלי. וכן, פעולה הדדית של כבידת רוח, דעת וחומר, אינה מהווה דרישת-קדם להופעת כבידת האישיות. מעגל האב עשוי לחבוק הוויה של דעת-חומר אשר אינה מגיבה לכבידה רוחנית, ואף לכלול הוויה של דעת-רוח אשר אינה מגיבה לכבידה חומרית. פעולתה של כבידת האישיות הינה תמיד פעולה רצונית של האב האוניברסאלי.

9:6.5 (104.3) בעוד שבהוויות חומריות לחלוטין הדעת סימוכית לאנרגיה, ובעוד שבאישיויות שהינן על טהרת הרוחניות הרוח הינה סימוכית, סדרים רבים מני ספור של אישיויות, לרבות בני-אנוש, ניחנים בדעת סימוכית הן לאנרגיה והן לרוח. ההיבטים הרוחניים של דעת היצור מגיבים בבטחה למשיכת כבידת-הרוח של הבן הנצחי; התכונות החומריות מגיבות לדחף הכבידה של היקום החומרי.

9:6.6 (104.4) כאשר הדעת הקוסמית איננה סימוכית לאנרגיה או לרוח, היא איננה כפופה לדרישות הכבידה של מעגלי החומר או הרוח. הדעת הטהורה נתונה אך ורק לאחיזת הכבידה האוניברסאלית של הפועל האחוד. דעת טהורה הינה קרובת משפחה של דעת אינסופית (המתאמת המוחלטת התיאורטית של מוחלטֵי הרוח והאנרגיה), ונראה כי הדעת האינסופית עצמה מהווה חוק.

9:6.7 (104.5) ככל שגדולה ההתבדרות בין הרוח לאנרגיה, כך גדלה פעולתה הנצפית של הדעת; ככל שקטנה הגיווניות של אנרגיה ורוח, כך קטנה פעולתה הנצפית של הדעת. פעולתה המרבית של הדעת הקוסמית מצויה, ככל הנראה, ביקומי הזמן של המרחב. כאן, דומה

שהדעת פועלת באיזור-ביניים שבין האנרגיה לבין הרוח; אולם זוהי אינה האמת עבור הרמות הגבוהות יותר של הדעת; בפרדיס, אנרגיה ורוח חד הן לכל דבר ועניין.

9:6.8 (104.6) מעגל כבידת הרוח הינו מהימן; הוא נובע מאישיות האלוהות השלישית בפרדיס, אך לא כל תפקודי הדעת הנצפים הינם צפויים. ברחבי כלל הבריאה הידועה, מצויה בסמוך למעגל דעת זה נוכחות מובנת-אך-במעט אשר תפקודה הינו בלתי-צפוי. היננו מאמינים כי ניתן לייחס בלתי-צפיות זו בחלקה לתפקודו של המוחלט האוניברסאלי. אין אנו יודעים מהו התפקוד הזה; אנו רק יכולים לנחש מהו הדבר שגורם לו לפעול; אנו רק יכולים לשער מהי נגיעתו ויחסו ליצורים.

9:6.9 (104.7) שלבים מסוימים בבלתי-צפיות של הדעת הסופית עשויים לנבוע מחוסר-שלמותה של ההוויה העליונה; וכן, קיים איזור פעילויות עצום שבו הפועל האחוד עשוי להשיק למוחלט האוניברסאלי. לא ידוע רבות על אודות הדעת, ואולם בכך היננו בטוחים: הרוח האינסופית הינה הביטוי המושלם של דעת הבורא עבור כל הברואים; ההוויה העליונה הינה הביטוי המתפתח של דעת כל הברואים עבור בוראם.

7. מַחְזִירוּת אוניברסאלית

9:7.1 (105.1) הפועל האחוד מסוגל לתאם את רמות הממשות האוניברסאלית כך שהשכלי, החומרי והרוחני יִכָּרוּ בו-זמנית. זוהי תופעת **המַחְזִירוּת האוניברסאלית;** היכולת הייחודית והעוצמה הבלתי-מוסברת לראות, לשמוע, לחוש ולדעת את כל הדברים, בה בעת שהם מתרחשים ברחבי יקום-על, ולמקד, באמצעות מַחְזִירוּת, את כל המידע ואת כל הידע הזה בכל נקודה נבחרת שהיא. פעולת המַחְזִירוּת מודגמת במושלמוּת על כל אחד מעולמות המטָה של שבעת יקומי העל. כמו כן, פועלת היא ברחבי כל המגזרים של יקומי העל ובגבולות היקומים המקומיים. לבסוף, מתמקדת המַחְזִירוּת בפרדיס.

9:7.2 (105.2) תופעת המחזירות, באופן שבו היא מודגמת בעולמות הַמַּטָּה של יקומי-העל, בדמות העשייה המדהימה של האישיויות הַמְשַׁקְפוֹת המוצבות שם, מייצגת את הסימוכיות-ההדדית הסבוכה ביותר של כל רמות הקיום המצויות ברחבי הבריאה. ניתן לעקוב אחר קווים של רוח החוזרים אל הבן, אחר אנרגיה פיזית החוזרת לפרדיס, ואחר דעת החוזרת אל המקור השלישי; ואולם, בתופעה היוצאת מגדר הרגיל של המחזירות האוניברסאלית קיים איחוד ייחודי ויוצא-דופן של כל השלושה, וכֹה סימוכיות הן, עד שהן מאפשרות לשליטי היקומים לדעת מיידית על אודות נסיבות מרוחקות בעת התרחשותן.

9:7.3 (105.3) בעוד היננו מבינים הרבה על אודות טכניקת המחזירות, שלבים רבים מותירים אותנו מבולבלים. היננו יודעים כי הפועל האחוד הינו המרכז האוניברסאלי של מעגל הדעת, שהוא האב הקדמון של הדעת הקוסמית, וכן שדעת קוסמית פועלת תחת שליטת כבידת הדעת המוחלטת של המקור והמרכז השלישי. עוד היננו יודעים כי מעגלי הדעת הקוסמית משפיעים על כל רמות השכל ברחבי הקיום הידוע, וכי מכילים הם את דו"חות החלל האוניברסאליים; ובטוחים אנו כי מתמקדים הם בשבע רוחות האב ומתכנסים למקור והמרכז השלישי.

9:7.4 (105.4) נראה כי היחס שבין הדעת הקוסמית הסופית לבין הדעת האלוהית המוחלטת מתפתח בדעתו ההתנסותית של העליון. לימדונו כי בשחר הזמן הוענקה דעת התנסותית זו לעליון על-ידי הרוח האינסופית, והיננו משערים כי ניתן להסביר תכונות מסוימות של תופעת המחזירות אך ורק מתוך הנחת פעילותה של הדעת העליונה. אם העליון איננו מעורב במחזירות, איננו יודעים אל נכון כיצד להסביר את הפעולות הסבוכות האלה, וכן את הפעילויות הבטוחות של תודעת קוסמוס זו.

9:7.5 (105.5) נראה כי המחזירות הינה ידיעת-הכול בגבולות הסופי-התנסותי, ועשויה היא לייצג את הופעת נוכחות תודעת ההוויה העליונה. אם הנחה זו הינה נכונה, אזי השימוש במחזירות – בכל שלב שלה – שקול למגע חלקי עם תודעת העליון.

8. אישיויות הרוח האינסופית

9:8.1 (105.6) הרוח האינסופית מחזיקה במלוא העוצמה על-מנת לשדר ולהעביר רבים מכוחותיה ומזכויותיה לאישיויות ולסוכנויות המתאמות והכפיפות לה.

9:8.2 (105.7) פעולת הבריאה-האלוהית הראשונה של הרוח האינסופית – המתפקדת בנפרד מהשילוש אך בסימוכיות בלתי-נגלית כלשהי עם האב ועם הבן – הפכה לאישית את קיומן של שבע רוחות האב של פרדיס; אלה הן המפיצות את הרוח האינסופית ליקומים.

9:8.3 (106.1) לא קיים נציג ישיר של המקור והמרכז השלישי בַּמַּטֶּה של יקום-על. כל אחת מהבריאות הללו נסמכת על אחת מרוחות האב של פרדיס, הפועלות באמצעות שֶׁבַע הרוּחוֹת המַחְזִירוּתְיוֹת הממוקמות בבירות יקומי-העל.

9:8.4 (106.2) פעולת הבריאה הבאה של הרוח האינסופית, אשר עודה נמשכת, מתגלה מפעם לפעם ביצירתן של הָרוּחוֹת הַיְצִירָתְיוֹת. כל אימת שהאב האוניברסאלי והבן הנצחי הופכים להוריו של בן בורא, הופכת הרוח האינסופית לאם הקדמונית של רוּחַ יְצִירָתִית של יקום מקומי, ההופכת בתורה לעמיתה קרובה של אותו בן בורא בכל ההתנסות האוניברסאלית העוקבת.

9:8.5 (106.3) כשם שנדרש להבחין בין הבן הנצחי לבין הבנים הבוראים, כך נדרש להבדיל בין הרוח האינסופית לבין הרוחות היצירתיות, מתאמות היקום המקומי של הבנים הבוראים. מה שמייצגת הרוח האינסופית בעבור הבריאה בכללותה, מייצגת הרוח היצירתית בעבור היקום מקומי.

9:8.6 (106.4) המקור והמרכז השלישי מיוצג ביקום המקיף באמצעות מערך עצום של רוחות סועדות, שליחים, מורים, פוסקים, סייעים ויועצים, יחד עם מפקחיהם של מעגלים מסוימים בעלי אופי פיזי, מורונטי ורוחני. לא כל ההוויות הללו הינן אישיויות במובן הצר של המילה. אישיות מהסוג של יצור-סופי מתאפיינת ב:

9:8.7 (106.5) **1.** מודעות-עצמית סובייקטיבית.

9:8.8 (106.6) 2. תגובה אובייקטיבית למעגל האישיות של האב.

9:8.9 (106.7) קיימות אישיויות של בורא ואישיויות של ברוא, ובנוסף לשני הסוגים הבסיסיים הללו, קיימות אף **אישיויות של המקור והמרכז השלישי**, הוויות אשר הינן אישיות עבור הרוח האינסופית, אך אינן אישיות ללא-תנאי עבור היצורים הברואים. אישיויות אלה של המקור השלישי אינן משתייכות למעגל האישיות של האב. אישיויות המקור הראשון ואישיויות המקור השלישי יכולות לתקשר ביניהן הדדית; ניתן לתקשר עם כל אישיות.

9:8.10 (106.8) האב מעניק אישיות מרצונו החופשי האישי. מדוע עושה הוא כן, נוכל רק לשער; ואיננו יודעים כיצד עושה הוא זאת. אף איננו יודעים מדוע מעניק המקור השלישי אישיות שאינה-אישיות-אב, ואולם כך נוהגת הרוח האינסופית לכשעצמה בשיתוף יצירתי עם הבן הנצחי, ובדרכים רבות נוספות שאינן ידועות לכם. הרוח האינסופית אף עשויה לפעול בשם האב במתת אישיות של המקור הראשון.

9:8.11 (106.9) קיימים טיפוסים רבים של אישיויות מקור שלישי. הרוח האינסופית מעניקה אישיות מקור שלישי לקבוצות רבות שאינן נכללות במעגל האישיות של האב, כדוגמת מְנַהֲלֵי כּוֹחַ מסוימים. ובאופן דומה, מתייחסת הרוח האינסופית כאל אישיות לקבוצות רבות של הוויות, כדוגמת הָרוּחוֹת הַיְצִירָתִיּוֹת, אשר מהוות מחלקה בפני עצמן ביחסן ליצורים הנכללים במעגל האב.

9:8.12 (106.10) הן אישיויות מקור ראשון והן אישיויות מקור שלישי ניחנות בכל מה שהאדם משייך למושג האישיות, ואף יותר מכך; הן ניחנות בדעת הכוללת זיכרון, יכולת היסק, שיפוט, דמיון יצירתי, שיוך רעיונות, יכולת החלטה, בחירה, ומגוון גדול נוסף של יכולות שכליות אשר כלל אינן מוּכָּרוֹת לבני התמותה. למעט כמה יוצאים מן הכלל, הסדרים המתגלים לכם ניחנים בצורה ובאינדיבידואליות; הן הינן הוויות ממשיות. ומרביתם אף הינם ברי-נראות בעבור כל סדרי הקיום הרוחני.

(107.1) 9:8.13 ואפילו אתם, משתשתחררו מהראייה הנוכחית המוגבלת של עיניכם החומריות, ותקבלו – יחד עם הצורה המורונטית – רגישות מוגברת לַמְּצִיאוּת הדברים הרוחניים, תוכלו לחזות בעמיתיכם הרוחניים מהסדרים הנמוכים.

(107.2) 9:8.14 **המשפחה הפונקציונאלית של המקור והמרכז השלישי,** כפי שהיא נגלית בנרטיבים הללו, משתייכת לשלוש קבוצות גדולות:

(107.3) 9:8.15 I. **הרוחות העליונות.** קבוצה בעלת מקור מורכב, הכולל, בין היתר, את הסדרים הבאים:

(107.4) 9:8.16 1. שבע רוחות האב של פרדיס.

(107.5) 9:8.17 2. הַרוּחוֹת הַמַּחְזִירוּתִיוֹת של יקומי העל.

(107.6) 9:8.18 3. הרוחות היצירתיות של היקומים המקומיים.

(107.7) 9:8.19 II. **מְנַהֲלֵי הַפּוֹחַ.** קבוצה של יצורי וסוכני שליטה הפועלים ברחבי החלל המאורגן.

(107.8) 9:8.20 III. **אישיויות הרוח האינסופית.** אין משתמע בהכרח מכינוי זה לא כי ההוויות הללו הן אישיויות מקור שלישי, אף כי חלקן הינן ייחודיות כבריות רצוניות. לרוב מקובצות הן בשלושה סיווגים עיקריים:

(107.9) 9:8.21 1. הַאִישִׁיּוּיוֹת הַגְּבוֹהוֹת שֶׁל הָרוּחַ הָאֵינְסוֹפִית.

(107.10) 9:8.22 2. קְהִילָּת שְׁלִיחֵי הֶחָלָל.

(107.11) 9:8.23 3. רוּחוֹת סוֹעֲדוֹת שֶׁל זְמַן.

(107.12) 9:8.24 הקבוצות הללו משרתות בפרדיס, ביקום המרכזי או המִשְׁכָּנִי, ביקומי העל, והן חובקות סדרים הפועלים ביקומים המקומיים, ואף בַּקוֹנְסְטֶלַצְיוֹת, במערכות ובפלנטות.

9:8.25 (107.13) אישיויות הרוח של המשפחה העצומה של הרוח האלוהית האינסופית, אֲמוּנוֹת לנצח על השירות של סעד אהבת האל ושל סעד חסד הבן בעבור כל הבריות התבוניות של עולמות האבולוציה של הזמן והמרחב. הוויות רוחניות אלה מהוות את הסולם החי שעליו מטפס בן התמותה מן הכאוס אל תהילה.

9:8.26 (107.14) [נגלה באורנטיה על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה, אשר מונה על-ידי עתיקי היומין לתאר את טיבה ופועלה של הרוח האינסופית.]

>> מסמך 9 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 11 <<

מסמך 10

שילוש פרדיס

10:0.1 (108.1) שילוש פרדיס של האלוהויות הנצחיות מאפשר לאב לחמוק ממוחלטוּת האישיוּת. השילוש מחבר באופן מושלם את הביטוי חסר הגבולות של רצונו האישי של האל האינסופי עם מוחלטוּת האלוהות. הבן הנצחי ומְגוון הבנים ממקור אלוהי, יחד עם הפועל האחוד ועם ילדיו האוניברסאליים, מאפשרים בפועל את שחרור האב מן המגבלות הטבועות בכל אופן אחר בַּקדמוניוּת, בַּמושלמוּת, בְּחוסר השינוי, בַּנצח, בַּאוניברסאליוּת, בַּמוחלטוּת ובַּאינסופיוּת.

10:0.2 (108.2) שילוש פרדיס מאפשר ביעילות את מלוא הביטוי ואת ההתגלות המושלמת של טיבה הנצחי של האלוהות. באופן דומה, מאפשרים בְּנֵי הַשִּׁלּוּשׁ הַנֶּחָמִים, התגלות מלאה ומושלמת של צדק אלוהי. השילוש הינו אחדות אלוהות, ואחדות זו מתבססת לנצח על היסודות המוחלטים של הזהות השמימית של שלושת האישיויות המקוריות, המתאמות והמתקיימות-בצוותא: האל האב, האל הבן והאל הרוח.

10:0.3 (108.3) מתוך מצבנו הנוכחי במעגל הנצח, בהתבוננות לאחור אל עֵבֶר נצח העבר, היננו יכולים להבחין אך בכורח מציאות אחד שממנו אין מנוס בענייני היקום; וכורח זה הוא שילוש פרדיס. הינני מוצא כי שילוש זה הינו בלתי-נמנע. בעודי מתבונן בעבר, בהווה ואל עתיד הזמן, אינני מחשיב אף דבר אחר ביקום היקומים כבלתי-נמנע. לא ניתן לחשוב על

היקום המקיף הנוכחי – במבט לאחור או בפרספקטיבה עכשווית – ללא השילוש. בהינתן שילוש פרדיס, היננו יכולים להציע סברה חלופית אחת, ואף מספר דרכים, המציעות כיצד ניתן לעשות את הכול; ואולם, ללא שילוש האב, הבן והרוח, איננו מסוגלים להגות את האופן שבו האינסוף יכול היה להשיג אישיות מְתָאֶמֶת ומשולשת אל מול המוחלטוּת המאוחדת של האלוהות. אף מושג אחר של בריאה איננו עומד בסטנדרטים של השילוש, אשר בהם משולבת שלמוּת המוחלטוּת הטבועה באלוהות, עם מלוא השחרור מרצון הטבוע בהיבט המשולש של אישיות האלוהות.

1. החלוקה-העצמית של המקור והמרכז הראשון

10:1.1 (108.4) נראה כי בנצח העבר חנך האב מדיניות מעמיקה בדבר חלוקה-עצמית. קיים דבר-מה בטיבו נטול האנוכיות, האוהב והאהוב של האב האוניברסאלי, אשר גורם לו לשמור לעצמו ולהפעיל בעצמו רק את הכוחות ואת הסמכות שאותם הוא מוצא, כפי הנראה, בלתי-אפשריים להאצלה או להענקה.

10:1.2 (108.5) לכל אורך הדרך, פשט מעצמו האב האוניברסאלי כל חלק ממנו אשר ניתן היה להעניק כמתת לכל בורא או ברוא אחר. הוא האציל לבניו האלוהיים ולבריות התבוניות השותפות להם, כל כוח וכל סמכות אשר ניתן היה להאציל. לבניו הריבוניים, כל אחד ביקומו שלו, הוא מסר בפועל כל זכות לסמכות מנהלית הניתנת להעברה. בענייני היקומים המקומיים, הוא הפך כל בן בורא ריבון למושלם, כשיר וסמכותי, ממש כפי שהבן הנצחי הינו ביקום המקורי המרכזי. האב מסר מעצמו באצילות ובקדושה של חֶזקת האישיות – ולמעשה העניק כמתת – את כל כולו, את כל תכונותיו, כל דבר שיכול היה להשיל מעצמו, בכל דרך, בכל עידן, בכל מקום, ולכל אישיות, ואף בכל היקומים, למעט זה המרכזי אשר בו שוכן משכנו.

10:1.3 (109.1) אישיות אלוהית איננה מרוכזת-בעצמה; חלוקה-עצמית ושיתוף של אישיות מאפיינים עצמיות אלוהית בעלת רצון חופשי. בריות כמהות להתחבר לבריות אישיות אחרות; בוראים מוּנָעִים לחלוק את אלוהותם עם ילדי יקומיהם; אישיות האינסוף מתגלה כַּאב האוניברסאלי, החולק את מציאות ההוויה ואת שוויון העצמיות עם שתי אישיויות מְתָאֲמוֹת – הבן הנצחי והפועל האחוד.

10:1.4 (109.2) באשר לידע הנוגע לְאישיות האב ולתכונותיו האלוהיות, נסתמך תמיד על הִתְגַּלֻיּוֹת הבן הנצחי, שכן בשעה שבוצעה פעולת הבריאה האחודה, בשעה שאישיות האלוהות השלישית הגיחה לכדי קיום-אישיות והחלה להוציא אל הפועל את מושגיהם המשולבים של הוריה האלוהיים, פסק האב מלהתקיים כאישיות ללא-סייג. שינויים נצחיים מסוימים אירעו כאשר הפועל האחוד הגיח לכדי קיום, וכאשר ליבת הבריאה המרכזית התגשמה בחומר. האל העניק עצמו כאישיות מוחלטת לבנו הנצחי. כך למעשה העניק האב את "אישיות האינסוף" לבנו יחידו, בעוד ששניהם גם יחד העניקו לרוח האינסופית את "האישיות האחודה" של איחודם הנצחי.

10:1.5 (109.3) מסיבות אלה, ומסיבות אחרות המצויות מעבר ליכולת ההמשגה של הדעת הסופית, קשה ביותר לַברייה האנושית להבין את אישיות-האב האינסופית של האל, אלא כפי שהיא מתגלה באופן אוניברסאלי בבן הנצחי, וכפי שהיא פועלת באופן אוניברסאלי ביחד עם הבן דרך הרוח האינסופית.

10:1.6 (109.4) הואיל ובני האל של פרדיס מבקרים בעולמות האבולוציוניים, ולעיתים אף מתגשמים בהם בדומות לבשר ודם בני-תמותה, והואיל והענקות המתת הללו מאפשרות בפועל לבני התמותה להכיר משהו מטיבה ומתכונותיה של אישיות אלוהית, שומה על היצורים של העולמות הפלנטאריים להתייחס להענקות המתת הללו של בני פרדיס, כאל מקור מהימן ואמין של מידע על אודות האב, הבן והרוח.

2. אלוהות אשר הופכת לאישית

10:2.1 (109.5) באמצעות טכניקת השילוש פושט האב מעצמו את אותה רוח בלתי-מוגבלת, אשר היא הבן; ואולם, בכך מכונן הוא את עצמו כאביו של בן זה, ולפיכך מקנה לעצמו קיבולת בלתי-מוגבלת להפוך לאביהם האלוהי של כל אותם טיפוסי בריות תבוניות רצוניות הנוצרים, מתממשים-לבסוף או הופכים לאישיים, מכאן ואילך. **כַּאישיות המוחלטת והבלתי-מוגבלת** יכול האב לפעול אך ורק כַּבן ועימו, אך **כְּאב אישי** ממשיך הוא להעניק אישיות לציבור המגוון של בריות תבוניות רצוניות, על רמותיהן השונות, ולַנצח שומר הוא על יחסי אהבה חברית אישיים עם משפחה עצומה זו של ילדיו האוניברסאליים.

10:2.2 (109.6) לאחר שהעניק האב לְאישיות בנו את עצמו במלואו, וכאשר פעולת הנתינה-העצמית הזו הופכת שלמה ומושלמת, מעניקים במאוחד השותפים הנצחיים – מתוך העוצמה והטבע האינסופיים המצויים באיחוד האב-הבן – את אותן איכויות ואותן תכונות המהוות ברייה נוספת הדומה להם; ואישיות אחודה זו, היא הרוח האינסופית, משלימה את הפיכתה הקיומית של האלוהות לאישיות.

10:2.3 (110.1) הבן הינו הכרחי לשם אבהותו של האל. הרוח הינה הכרחית לשם אחוותן של האישיויות השנייה והשלישית. שלוש הינו המספר הקטן ביותר של אישיויות בקבוצה חברתית; ואולם, זוהי הפעוטה מבין הסיבות הרבות להאמין בבלתי-נמנעותו של הפועל האחוד.

10:2.4 (110.2) המקור והמרכז הראשון הינו **אישיות-האב** האינסופית, המקור הבלתי-מוגבל של האישיות. הבן הנצחי הינו **האישיות-המוחלטת** הבלתי-מוגבלת, אותה הוויה אלוהית אשר ניצבת משך כל זמן הנצח כַּהתגלות המושלמת של טיבו האישי של האל. הרוח האינסופית הינה **האישיות האחודה**, התוצאה האישית הייחודית של האיחוד הנצחי האב-הבן.

10:2.5 (110.3) אישיות המקור והמרכז הראשון הינה אישיות האינסוף אשר ממנה נחסרת האישיות המוחלטת של הבן. אישיות המקור והמרכז השלישי הינה התוצאה של חיבור-העל של איחוד אישיות-האב המשוחררת ושל אישיות-הבן המוחלטת.

(110.4) 10:2.6 האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית הינם אישיויות ייחודיות; אף לא אחד מהם הינו העתק; כל אחד ואחד מהם הוא מקורי; וכולם מאוחדים.

(110.5) 10:2.7 רק הבן נצחי לבדו חוֹוה את מלוא חוויית יחסי האישיות האלוהיים; את המוּדָעוּת, הן להיותו בנו של האב והן להיותו הורה לרוח, ואת השוויון האלוהי של היותו שקול הן לאב-אביו-הקדמון והן לרוח-עמיתתו. יודע האב את חוויית היותו הורה לְבן השקול לו, אך אין לו כל ידיעה על קודמים אבהיים בעבורו. הבן הנצחי חוֹוֶה את חוויית היות בן, את ההכרה בְּאישיות קודמת לו, ובה בעת הינו מודע להיותו הורה-בצוותא לרוח האינסופית. הרוח האינסופית מודעת לשתי אישיויות קודמות לה, ואולם היא איננה חוֹוָה הורות לאישיות אלוהות מתאמת. עם הופעתה של הרוח, מגיע המעגל הקיומי של הפיכת האלוהות לאישית לכדי מושלמות; האישיויות הראשוניות של המקור והמרכז השלישי הינן התנסותיות, והן מונות שבע במספר.

(110.6) 10:2.8 מקורי שלי הינו בשילוש פרדיס; ויודע אנוכי את השילוש כאלוהות מאוחדת; ובנוסף, הינני יודע כי האב, הבן והרוח קיימים ופועלים במסגרת יכולותיהם האישיות הַמוּגְדָּרוֹת. יודע אנוכי בוודאות, כי לא זו בלבד שהם פועלים באופן אישי ובצוותא, אלא שהם אף מתאמים את פעולותיהם במסגרת מְגוון של התאגדויות, כך שבסופו של דבר פועלים הם בשבעה אופנים שונים של קיבולות יחידניות ומרובות. ומשום ששבע ההתאגדויות הללו הינן סך הצירופים האפשריים של שילובים אלוהיים שכאלה, בלתי-נמנע הוא כי מציאויות היקום תופענה בשבעה הֶגְוֵנִים של ערכים, של משמעויות ושל אישיוּת.

3. שלוש אישיויות האלוהות

(110.7) 10:3.1 על אף שקיימת אלוהות אחת, קיימות, לאמיתו של דבר, שלוש אישיויות אלוהיוֹת של האלוהות. אמר האב באשר למתת המכוונים האלוהיים לאדם: "נַעֲשֶׂה אָדָם

בְּצַלְמֵנוּ כִּדְמוּתֵנוּ." בכתבי אורנטיה, חוזר ונשנה אזכור האלוהות בלשון רבים, באופן המעיד בבירור על ההכרה בקיומם ובפעולתם של שלושת המקורות והמרכזים.

10:3.2 (110.8) היננו לְמֵדים כי במסגרת התאגדות השילוש, הבן והרוח מקיימים יחס דומה ושקול כלפי האב. אין ספק כי אכן כך הדבר מנקודת המבט של הנצח וּכְאלוהויות; ואולם מנקודת המבט של הזמן וכאישיויות, מתגלים יחסים מְטבע שונה מאוד. במבט מפרדיס והחוצה אל עבר היקומים, נראה כי יחסים אלה דומים ביותר, אך כאשר נצפים הם מרחבי החלל, הם נראים שונים למדי.

10:3.3 (111.1) הבנים האלוהיים אכן הינם "דבר האל"; ואולם ילדיה של הרוח הינם "מעשה האל" לאמיתו של דבר. האל דובר דרך הבן ועם הבן, ופועל דרך הרוח האינסופית; זאת בעוד שבכל פעילויות היקום הבן והרוח הינם מעודנים באחוותם, ופועלים כשני אחים שווים זה לזה, המעריכים, אוהבים ומכבדים באופן אלוהי את אביהם המשותף.

10:3.4 (111.2) האב, הבן והרוח אכן שקולים בטיבם ומתואמים בהווייתם; ואולם, קיימים הבדלים שלא ניתן לטעות בהם בפעולתם ביקום, וכאשר פועלים הם לבדם, נראה שכל אחת מהאישיויות האלוהיות הינה מוגבלת במוחלטותה.

10:3.5 (111.3) (מנקודת מבט פילוסופית,) נראה כי האב האוניברסאלי היווה אלוהות בלתי-מוגבלת, מוחלטת ואינסופית, עוד בטרם בחר מרצונו שלו לפשוט מעליו את האישיות, את העוצמה ואת המאפיינים המכוננים את הבן ואת הרוח. ואולם, מקור ומרכז ראשון תיאורטי שכזה לא יכול היה להיות מוגדר **כאב האוניברסאלי** בשום מובן של המילה; זאת משום שאבהות איננה אמיתית ללא היות בן. בנוסף, על-מנת שיהא האב מוחלט במובן השלם, שומה עליו כי התקיים לבדו ברגע נצחי רחוק כלשהו; ואולם, מעולם לא היה לאב קיום לבדי שכזה; הבן והרוח הינם נצחיים-בצוותא עם האב. המקור והמרכז הראשון תמיד היה, ולנצח יהא, האב הנצחי של הבן המקורי, וכן תמיד היה ותמיד יהא עם הבן, אביה הנצחי של הרוח האינסופית.

10:3.6 (111.4) היננו מבחינים בכך שהאב פשט מעל עצמו את כל המופעים הישירים של המוחלטות, למעט מוחלטות האבהות ומוחלטות הרצון. אין אנו יודעים האִם הרצון הינו

מאפיין של האב שאיננו ניתן להעברה לאחר; אנו רק מבחינים כי הוא **לא** פשט מעל עצמו את הרצון. שומה על אינסופיות רצון שכזו שהייתה טבועה מִזה נצח במקור והמרכז הראשון.

10:3.7 (111.5) בהעניקו את מוחלטות האישיות לבן הנצחי, חומק האב האוניברסאלי מכבלי מוחלטות האישיות; ואולם, בעשותו כן עושה הוא צעד המונע ממנו עצמו לַנצח מלפעול לבדו כַּאישיות-המוחלטת. ועם ההפיכה הסופית של האלוהות הקיימת-בצוותא לאישיות – הפועל האחוד – נוצרת תלות-השילוש ההדדית הקריטית של שלוש האישיויות האלוהיות, ביחס לפעולה השלמה של האלוהות במובן המוחלט.

10:3.8 (111.6) האל הינו האב-המוחלט של כל האישיויות ביקום היקומים. האב הינו מוחלט באופן אישי בחופשיות פעולתו; ואולם, ביקומי הזמן והמרחב אשר נוצרו זה מכבר, אשר מצויים במהלך היווצרותם ואשר עתידים להיווצר, האב אינו נצפה כאלוהות מוחלטת, אלא בשילוש פרדיס.

10:3.9 (111.7) המקור והמרכז הראשון פועל במופעי היקומים שמחוץ להאוונה כלהלן:

10:3.10 (111.8) 1. כבורא, דרך נכדיו, הבנים הבוראים.

10:3.11 (111.9) 2. כמפקח, דרך מרכז הכבידה של פרדיס.

10:3.12 (111.10) 3. כרוח, דרך הבן הנצחי.

10:3.13 (111.11) 4. כדעת, דרך הפועל האחוד.

10:3.14 (111.12) 5. כְּאַב, שומר הוא באמצעות מעגל האישיות שלו על קשר הורי עם כל ברואיו.

10:3.15 (111.13) 6. כאישיות, פועל הוא **במישרין** ברחבי הבריאה דרך רסיסיו הבלעדיים; ובאדם בן התמותה פועל הוא באמצעות מכוונני המחשבה.

10:3.16 (111.14) 7. כאלוהות שלמה, פועל הוא אך ורק דרך שילוש פרדיס.

10:3.17 (112.1) את כלל הוויתורים והאצלות הסמכויות הללו עושה האב האוניברסאלי מרצונו, והוא אשר הֵשִׁית הוא אותם עליו עצמו. האב הכול-יכול משית על עצמו מתוך התכוונות את ההגבלים הללו של סמכות אוניברסאלית.

10:3.18 (112.2) למעט במתת רסיסי האל ובפעילויות קדם-אישיויות אחרות, נראה כי הבן הנצחי פועל עם האב כאחד בכל ההיבטים הרוחניים. הבן איננו מזוהה באופן קרוב עם הפעילויות השכליות של הבריות החומריות, ואף לא עם הפעילויות האנרגטיות של יקומי החומר. כמוחלט, פועל הבן כאישיות, וזאת אך ורק בתחום היקומים הרוחניים.

10:3.19 (112.3) הרוח האינסופית הינה אוניברסאלית באופן מופלא ומגוונת באופן בלתי-ייאמן בכל פעולותיה. הרוח פועלת בעולמות הדעת, החומר והרוח. הפועל האחוד מייצג את ההתאגדות האב-הבן, ואולם פועל הוא גם כעצמו הוא. אף כי הוא אינו מעורב ישירות בכבידה החומרית, בכבידה הרוחנית או במעגל האישיות, הוא משתתף, פחות או יותר, בכל יתר פעילויות היקום. אף כי לכאורה תלוי הוא בשלושת הפקדים הקיומיים המוחלטים של הכבידה, נראה כי הרוח האינסופית מפעילה שלושה על-פקדים. שלוש המַתָנות האלה מופעלות בדרכים רבות על-מנת להתעלות, וככל הנראה גם לנטרל אפילו את מופעיהם של הכוחות הראשוניים, כמעט עד לַגבולות העל-מרביים של המוחלטוּת. במצבים מסוימים, על-פקדים אלו מתעלים באופן מוחלט אפילו מעל מופעיה הראשוניים של המציאות הקוסמית.

4. איחוד השילוש של האלוהות

10:4.1 (112.4) מכל ההתאגדויות המוחלטות, שילוש פרדיס (הַשִׁלּוּשׁ הראשון מִסְדָר שֵׁנִי) הינו ייחודי בהיותו התאגדות בלעדית של אלוהות אישית. האל פועל כאל רק ביחס לאל ולאלו היכולים לדעת את האל, אך כאלוהות מוחלטת פועל הוא אך ורק דרך שילוש פרדיס וביחס ליקום בשלמותו.

10:4.2 (112.5) האלוהות הנצחית הינה מאוחדת באופן מושלם; ואף-על-פי-כן קיימות שלוש אישיויות אלוהות מושלמות בנפרדותן. שילוש פרדיס מאפשר לבטא בה בעת את כל מְגוון המאפיינים והכוחות האינסופיים של המקור והמרכז הראשון ושל אלה המתואמים עימו לנצח, וכן את כל האיחוד האלוהי של פעולותיה האוניברסאליות של האלוהות הבלתי-מחולקת.

10:4.3 (112.6) השילוש הינו התאגדות של אישיויות אינסופיות הפועלת בקיבולת בלתי-אישית, אך ללא ניגוד לאישיות. ההדגמה הינה גסה, ואולם אב, בן ונכד עשויים ליצור ישות תאגידית שתהא לא-אישית, אך יחד עם זאת כפופה לרצונותיהם האישיים.

10:4.4 (112.7) שילוש פרדיס הינו **ממשי.** הוא קיים כאיחוד האלוהי של אב, בן ורוח; ולמרות זאת, האב, הבן, הרוח, או כל שניים מתוכם, עשויים לפעול ביחס לאותו שילוש פרדיס עצמו. האב, הבן והרוח עשויים לשתף פעולה באופן שאינו-השילוש, אך לא כשלוש אלוהויות. כאישיויות, תוכלנה שלוש האלוהויות לשתף פעולה כרצונן, אך זהו אינו השילוש.

10:4.5 (112.8) זכרו תמיד כי מה שעושה הרוח האינסופית הוא תפקודו של הפועל האחוד. הן האב והן הבן פועלים דרכו ובדמותו. ואולם, יהא זה חסר תוחלת לנסות ולהאיר את מסתורין השילוש: שלושה כאחד ובְאחד, ואחד כשניים הפועל בעבור שניים.

10:4.6 (112.9) השילוש הינו כה שזור בענייני היקום, עד כי עלינו להתחשב בו בכל ניסיון להסביר שלמות של אירוע קוסמי בדיד, או מערכת יחסים אישית כלשהי. השילוש פועל על כל רמות היקום, ואילו בן התמותה מוגבל רק לרמה הסופית; לפיכך, על האדם להסתפק במושג סופי של השילוש כשילוש.

10:4.7 (113.1) כבני תמותה בשר ודם, עליכם לראות את השילוש בהתאם לרמת ההארה היחידנית שלכם, ובהרמוניה עם תגובות הדעת והנשמה שלכם. תוכלו לדעת אך מעט על מוחלטות השילוש, ואולם בשעה שתעפילו לעבר פרדיס, פעמים רבות תחוו השתאות נוכח התגלויות עוקבות ונוכח תגליות בלתי-צפויות של העליונות, המרביות, ואף של המוחלטות של השילוש.

5. פעולותיו של השילוש

(113.2) 10:5.1 לַאלוהויות האישיות יש תכונות, ואולם יהא זה עקבי אך-בקושי לדבר על השילוש כבעל תכונות. יהא הולם יותר להתייחס להתאגדות הזו של הוויות אלוהיות כבעלת **תפקידים**, כגון ניהול משפטי, גישות של שלמות, פעולה מְתָאֶמֶת, ועל-שליטה קוסמית. פעולות אלה הינן עליונות באופן פעיל, וכן מרביות ומוחלטות (במגבלות האלוהות) ככל שהדבר נוגע לכל המציאויות החיות בעלות הערך האישיותי.

(113.3) 10:5.2 תְּפְקוּדָיו של שילוש פרדיס אינם סיכום פשוט של המתת הנראה של האב ושל אותן תכונות מיוחדיות, הבלעדיות לקיום האישי של הבן ושל הרוח. התוצאה של התאגדות השילוש של שלוש אלוהיות פרדיס היא שמשמעויות, ערכים, עוצמות ויכולות חדשות לְהִתְגַּלּוּת, פעולה וניהול אוניברסאלי, מתפתחים, מתממשים-לבסוף והופכים לאלוהיים. התאגדויות חיות, כדוגמת משפחות אנושיות, קבוצות חברתיות או שילוש פרדיס, אינן מתעצמות באופן שהוא סיכום פשוט של מרכיביהן. פוטנציאל הקבוצה תמיד גדול לאין שיעור מהסכום הפשוט של תכונות היחידים המרכיבים אותה.

(113.4) 10:5.3 השילוש מחזיק בגישה ייחודית כשילוש אל מול כלל היקום של העבר, ההווה והעתיד. ומוטב כי נבחן את פעולות השילוש ביחס לגישותיו כלפי היקום. גישות אלה הינן בו-זמניות, ולמספר רב מהן עשויה להיות נגיעה למצב או לאירוע בדיד כלשהו:

(113.5) 10:5.4 1. **הגישה כלפי הסופי.** המגבלה-העצמית המרבית שמַשָּׁית על עצמו השילוש הינה בגישתו כלפי הסופי. השילוש איננו אישיות, ואף ההוויה העליונה איננה ביטוי אישיותי בלעדי של השילוש, אלא ההתקרבות הסמוכה ביותר להתמקדות עוצְמָה-אִישִׁיוּתִית של השילוש, הניתנת להבנה על-ידי יצורים סופיים. לפיכך, כאשר מדובר בַּשילוש בהקשר ליחסו לסופי, הוא מכונה לעיתים בשם שִׁילּוּשׁ הָעֶלְיוֹנוּת.

(113.6) 10:5.5 2. **הגישה כלפי המוחלטופי.** שילוש פרדיס התייחס לאותן רמות קיום אשר הינן יותר מסופיות אך פחות ממוחלטות, ויחס זה מכונה לעיתים בשם שִׁילּוּשׁ הַמָּרַבִּיּוּת. אף כי לא המרבי ולא העליון מייצגים באופן מלא את שילוש פרדיס, במובן מוגבל וברמות התואמות להם, נראה שכל אחד מהם מייצג את השילוש במשך העידנים הקדם-אישיותיים שבמהלכם מתפתחת עוצמה-התנסותית.

(113.7) 10:5.6 3. **הגישה המוחלטת** של שילוש פרדיס עומדת ביחס לקיומים המוחלטים, ותוצאתה הינה פעולתה הכוללת של האלוהות.

(113.8) 10:5.7 הַשִׁילוּשׁ הָאֵינְסוֹפִי מערב את פעולתם המתאמת של כל יחסי השִׁילוּשׁ מִמֵּדָּר שֵׁנִי של המקור והמרכז הראשון – הן היחסים האלוהותיים והן אלה שאינם-אלוהותיים – ומשום כך קשה מאוד לְאישיויות לתפשו. בעת שהנכם הוגים בַּשילוש כאינסופי, אל לכם להתעלם משבעת השִׁילוּשִׁים מִמֵּדָּר שֵׁנִי; כך תוכלו להימנע מקשיים מסוימים בהבנה, וכך פרדוקסים מסוימים עשויים להיפתר, גם אם באופן חלקי.

(114.1) 10:5.8 ואולם, אין קיימת ברשותי שפה שתאפשר לי להעביר לדעת האנושית המוגבלת את מלוא האמת ואת המשמעות הנצחית של שילוש פרדיס, וכן את טיב ההתאגדות שאינה-מסתיימת-לעולם של שלוש ההוויות בעלות המושלמות האינסופית.

6. בְּנֵי הַשִׁילוּשׁ הַנֶּחָתִים

(114.2) 10:6.1 השורש של כל החוק הינו המקור והמרכז הראשון; **הוא הינו החוק.** מִנְהָל החוק הרוחני נובע מטיבו של מהמקור והמרכז השני. גילוי חוק, הפצתו ברבים ופירוש החקיקה האלוהית הינם מתפקודיו של המקור והמרכז השלישי. יישום החוק, הצדק, נופל בחלקו של שילוש פרדיס וּמוּצָא אל הפועל בידי בני שילוש מסוימים.

(114.3) 10:6.2 אף כי **הצדק** טבוע בריבונות האוניברסאלית של שילוש פרדיס, הטוב, הרחמים והאמת הינם הסעד האוניברסאלי של האישיויות האלוהיות, אשר איחודן האלוהי מכונן את השילוש. הצדק איננו גישתם של האב, של הבן או של הרוח. הצדק הינו גישת השילוש של אותן אישיויות אוהבות, רחומות וסועדות. אף-אחת מאלוהויות פרדיס איננה מקדמת את הצדק. לעולם הצדק איננו גישה אישית; תמיד מהווה הוא פעולתם של רבים.

10:6.3 (114.4) **ההוכחות,** אשר עומדות בבסיס ההגינות (צדק בהרמוניה עם רחמים), מסופקות על-ידי אישיויות המקור והמרכז השלישי, מייצגם האחוד של האב ושל הבן בעבור כל היקומים ובעבור הדעת של ההוויות התבוניות בכלל הבריאה.

10:6.4 (114.5) **הפסיקה** — יישומו הסופי של הצדק בהתאם להוכחות המוצגות על-ידי אישיויות הרוח האינסופית — הינה עבודתם של בְּנֵי הַשִּׁילּוּשׁ הַנִּיָּחִים, הוויות החולקות את טבע השילוש של איחוד האב, הבן והרוח.

10:6.5 (114.6) קבוצה זו של בני שילוש כוללת את האישיויות הבאות:

10:6.6 (114.7) 1. סוֹדוֹת הָעֶלְיוֹנוּת שֶׁשּׁוּלְּשׁוּ.

10:6.7 (114.8) 2. נְצָחֵי הַיּוֹמִין.

10:6.8 (114.9) 3. עַתִּיקֵי הַיּוֹמִין.

10:6.9 (114.10) 4. מוּשְׁלָמֵי הַיּוֹמִין.

10:6.10 (114.11) 5. אַחֲרוֹנֵי הַיּוֹמִין.

10:6.11 (114.12) 6. אִיחוּדֵי הָיּוֹמִין.

10:6.12 (114.13) 7. נֶאֱמָנֵי הַיּוֹמִין.

10:6.13 (114.14) 8. משלימי הַבִּינָה.

10:6.14 (114.15) 9. יוֹעֲצִים אֱלוֹהִיים.

10:6.15 (114.16) 10. פּוֹסְקִים אוּנִיבֶרְסָאלִיים.

10:6.16 (114.17) אנחנו היננו ילדי שלוש אלוהיות פרדיס הפעולות כשילוש; ודרך מקרה נמנה אנוכי על הסדר העשירי של קבוצה זו, סדר הפוסקים האוניברסאליים. סדרים אלה אינם מייצגים את גישת השילוש במובן אוניברסאלי, אלא רק את גישתה הכוללת של האלוהות בתחומי המשפט הביצועי — הצדק. הם תוכננו על-ידי השילוש במיוחד על-מנת לבצע בדיוק את העבודה שאליה שובצו, והם מייצגים את השילוש אך ורק באותן פעולות אשר לשמן הם הפכו לאישיות.

(115.1) 10:6.17 עתיקי היומין ועמיתיהם ממוצא-שילוש שופטים בשבעת יקומי-העל משפט צדק של הגינות עליונה. ביקום המרכזי קיימות פעולות אלה רק בתיאוריה; שם הגינות ברורה מאליה מתוך המושלמות; שם מושלמות האוונה מונעת כל אפשרות לחוסר הרמוניה.

(115.2) 10:6.18 הצדק הינו הרעיון הקיבוּצי של היושרה; והרחמים הינם הביטוי האישי שלה. רחמים הינם גישתה של האהבה; הדיוק מאפיין את פעולת החוק; המשפט האלוהי הינו נשמת ההגינות, באשר תמיד כפוף הוא לצדק השילוש, באשר תמיד מגשים הוא את אהבתו האלוהית של האל. כאשר הגינות הצדק של השילוש והאהבה הרחומה של האב האוניברסאלי, מובנות במלואן ונתפשות בשלמותן, הן הינן חופפות. ואולם, האדם אינו ניחן בהבנה מלאה שכזו את הצדק האלוהי. ומשום כך, בַּשילוש – כפי שאדם עשוי לראות זאת – מתואמות אישיויות האב, הבן, והרוח לשם תיאום סעד האהבה והחוק ביקומים ההתנסותיים של הזמן.

7. על-השליטה של העליונות

(115.3) 10:7.1 אישיויות האלוהות הראשונה, השנייה והשלישית שקולות זו לזו, והן כאחת. "אדוני אלוהינו, אדוני אחד." קיימת תכלית מושלמת וביצוע מאוחד בשילוש האלוהי של האלוהויות הנצחיות. האב, הבן והפועל האחוד הינם אחד, באמת ובאופן אלוהי. אמת נאמר כי: "אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי אַחֲרוֹן, וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהִים."

(115.4) 10:7.2 כפי שהדברים נראים מעיני בן התמותה ברמה הסופית, שילוש פרדיס, כמו גם ההוויה העליונה, טרודים אך ורק בזה אשר הינו כולל – פלנטה בכללותה, יקום בכללותו, יקום-העל בכללותו והיקום המקיף בכללותו. גישה כוללת זו מתקיימת משום שהשילוש הינו האלוהות הכוללת, וכן בשל סיבות רבות אחרות.

(115.5) 10:7.3 ההוויה העליונה הינה דבר שהוא פחות מפעולת השילוש ביקומים הסופיים, והוא דבר השונה ממנה; ואולם, במסגרת מגבלות מסוימות ובמהלך העידן הנוכחי של הפיכה לעוצְמָה-אִישִׁיוּתִית שטרם הושלמה, נראה כי אלוהות אבולוציונית זו משקפת את גישת

שְׁלִישׁ הָעֶלְיוֹנוּת. האב, הבן, והרוח אינם פועלים אישית עם ההוויה העליונה, ואולם, בעידן האוניברסאלי הנוכחי, הם משתפים עימה פעולה באיחודם המשותף כשילוש. היננו מבינים כי הם מקיימים מערכת יחסים דומה עם המרבי. היננו משערים באופן תדיר מה תהא מערכת היחסים האישית בין אלוהויות פרדיס לבין האל העליון בשעה שזה ישלים את התפתחותו; ואולם את זאת איננו באמת יודעים .

10:7.4 (115.6) איננו מוצאים כי על-השליטה של העליונות ניתנת לצפייה מראש באופן מלא. יתר על כן, נראה כי חוסר היכולת לִצפות מראש מתאפיינת בחוסר כלשהו של שלמות התפתחותית; ללא ספק זהו סימן היכר לחוסר שלמותו של העליון ולחוסר שלמותה של התגובה הסופית לשילוש פרדיס.

10:7.5 (115.7) תוכל הדעת האנושית לחשוב מייד על אלף ואחד דברים – קטסטרופות פיזיות, תאונות מזעזעות, אסונות מחרידים, מחלות מכאיבות וייסורים חובקי עולם – ואף לשאול האם אירועים שכאלה מתואמים במהלכים הבלתי-ידועים של פעולה מסתברת זו של ההוויה העליונה. בכנות, איננו יודעים; איננו בטוחים בכך כלל. ואולם, היננו מבחינים בכך שבחלוף הזמן, כל המאורעות הקשים, והמסתוריים במידה כזו או אחרת, **תמיד** מובילים את היקומים לעבר קִידְמָה ורווחה. ייתכן כי כל נסיבות הקיום וכל תלאות החיים הבלתי-מוסברות נשזרות כולן, בפעולת העליון ותחת על-שליטתו של השילוש, לכדי תבנית משמעותית בעלת ערכיות רבה.

10:7.6 (116.1) כבני האל, תוכלו להבחין בגישה האישית האוהבת בכל פעולותיו של האל האב. אך לא תמיד תוכלו להבין עד כמה רבים מעשיו האוניברסאליים של שילוש פרדיס התורמים לטובת בן התמותה היחיד בעולמות החלל האבולוציוניים. בקדמת הנצח, מעשי השילוש יתגלו כבעלי משמעות וכמתחשבים, אך לא תמיד הם נראים כך ליצורי הזמן.

8. השילוש מעבר לסופי

10:8.1 (116.2) אמיתות ועובדות רבות הנוגעות לשילוש פרדיס יכולות להיות מובַנות, אף כי באופן חלקי בלבד, מתוך הכרה בְּפעולה המתעלה מעל הסופי.

10:8.2 (116.3) אף כי אין זה מומלץ לדון בפעולות שִׁילּוּשׁ הַמְרַבִּיּוּת, נוכל לגלות כי האל המרבי הינו מופע השילוש כפי שהוא מובן על-ידי הטְרַנְסָצֶנְדֶנְטָאלִרים. היננו נוטים להאמין כי איחוד יקום האב הינו פעולתו המתממשת-לבסוף של המרבי, וכי פעולה זו משקפת, קרוב לוודאי, שלבים מסוימים, אף כי לא את השלבים כולם, של על-שליטתו המוחלטופית של שילוש פרדיס. המרבי מהווה מופע מוגבל של השילוש ביחס למוחלטופי, אך ורק במובן שבו מייצג העליון את השילוש ביחס לסופי.

10:8.3 (116.4) במובן מסוים, האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית הינם האישיויות המרכיבות את האלוהות הכוללת. איחודם בשילוש פרדיס, ופעולתו המוחלטת של שילוש זה, שקולה לפעולתה של אלוהות כוללת. ושיא זה של אלוהות מתעלה הן מעבר לסופי והן מעבר למוחלטופי.

10:8.4 (116.5) בעוד שאף אישיות מאלוהויות פרדיס אינה ממלאת לבדה את כל פוטנציאל האלוהות, שלושתן יחד עושות כן. נראה כי שלוש אישיויות אינסופיות הינו המספר המינימאלי של הוויות, הנדרש להפעלת הפוטנציאל הקדם-אישיותי והקיומי של האלוהות הכוללת – הַמוּחְלָט של הָאֱלוֹהוּת.

10:8.5 (116.6) היננו מכירים כאישיויות את האב האוניברסאלי, את הבן הנצחי ואת הרוח האינסופית; אולם אנוכי איני מכיר אישית את הַמוּחְלָט של הָאֱלוֹהוּת. היננו אוהב את האל האב וסוגד לו; היננו מוקיר את המוּחְלָט של הָאֱלוֹהוּת וחולק לו כבוד.

10:8.6 (116.7) שהיתי פעם ביקום שבו לימדה קבוצה מסוימת של הוויות כי בסופו של דבר, בנצח, הסוֹפְיוֹנִים יהפכו לילדיו של הַמוּחְלָט של הָאֱלוֹהוּת. ואולם, איננו מוכן לקבל פתרון זה למסתורין האופף את עתידם של הסוֹפְיוֹנִים.

10:8.7 (116.8) סָגֵל הסוֹפְיוֹנִיּוּת חובק, בין היתר, את אותם בני התמותה של הזמן והמרחב אשר השיגו מושלמוּת בכל הנוגע לרצון האל. כיצורים, ובמסגרת המגבלות החלות על יצורים, יודעים הם באמת ובשלמות את האל. ובאשר מצאו הם את האל כאבי כל היצורים,

שומה על סופיונים אלו לצאת, במועד כזה או אחר, ולהתחיל בחיפוש אחר האב העל-סופי. ואולם, חיפוש זה כרוך בתפישת טיבם המוחלטופי של אופיו ושל מאפייניו המרביים של אב פרדיס. רק בנצח ניווכח אם משימה שכזו אכן אפשרית, ואולם היננו משוכנעים כי אף אם הסופיונים יתפשו את המרביות האלוהית הזו, קרוב לוודאי שלא יהיו מסוגלים להגיע לרמות העל-מרביות של האלוהות המוחלטת.

10:8.8 (116.9) ייתכן שהסופיונים ישיגו חלקית את הַמוּחְלָט של הָאֱלוֹהוּת, ואף אם יעשו כן, עדיין תיוותר בנצח הנצחים שאלת הַמוּחְלָט הַאוּנִיבֶרְסָאלִי אשר תמשיך לסקרן, להפליא, לבלבל ולאתגר את הסופיונים המרקיעים והמתקדמים; שכן, היננו מבחינים בכך שמערכות היחסים הקוסמיות הבלתי-נתפשות של הַמוּחְלָט הַאוּנִיבֶרְסָאלִי תַּמשכנה לצמוח באותו שיעור שבו צומחים יקומי החומר ושבו ממשיכות להתרחב מערכות הניהול הרוחניות שלהם.

10:8.9 (117.1) אך ורק האינסוף יכול לגלות את האב-האינסוף.

10:8.10 (117.2) [בחסות פוסק אוניברסאלי הפועל בסמכות עתיקי היומין השוכנים באוורסה.]

>> מסמך 10 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 12 <<

מסמך 11

אי פרדיס הנצחי

11:0.1 (118.1) פרדיס הינו המרכז הנצחי של יקום היקומים ומקום משכנם של האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית, כמו גם של מתאמיהם ועמיתיהם האלוהיים. אי מרכזי זה הינו הגוף המאורגן העצום ביותר במימדיו של המציאות הקוסמית בכל רחבי יקום האב. פרדיס הינו עולם פיזי, כמו שהינו גם משכן רוחני. כלל בריאתו התבונית של האב האוניברסאלי שוכנת בְּעולמות חומריים; ומכאן, שאף מרכז השליטה המוחלט חייב להיות חומרי, פשוטו כמשמעו. ושוב, ראוי לחזור ולהדגיש כי דברים רוחניים והוויות רוחניות הינם **ממשיים**.

11:0.2 (118.2) יופיו החומרי של פרדיס עולה בקנה אחד עם הדר מושלמותו הפיזית; גדולתו של אי האל מתבטאת בהישגיהם השכליים הנפלאים של שוכניו ובדעתם המפותחת; תפארת האי המרכזי נודעת במתת האינסופי של אישיות הרוח האלוהית – אור החיים. ואולם, עומקיו של היופי הרוחני ופלאיו של הרֶכב נהדר זה, מצויים לחלוטין מעבר ליכולת השגתה של הדעת הסופית של יצורים גשמיים. בן התמותה אינו מסוגל לתפוש את ההדר ואת ההוד הרוחני של המשכן האלוהי. ופרדיס הינו מהנצח; אין קיימים רישומים, ואף לא מסורות, על אודות מקור האי הגרעיני הזה של אור וחיים.

1. המשכן האלוהי

11:1.1 (118.3) בעוד שבַּהקשר של מְנָהָל היקומים קיימים לפרדיס ייעודים רבים, עבור ההוויות הברואות הוא קיים בעיקר כמקום משכנה של האלוהות. נוכחותו האישית של האב האוניברסאלי שוכנת ממש במרכז פני השטח העליונים של משכן אלוהות זה, אשר הינו כמעט מעגלי, אך איננו סְפֵרי. נוכחות פרדיס של האב האוניברסאלי נעטפת מיידית בנוכחותו האישית של הבן הנצחי, בעוד שאת שניהם אופף ההדר הבלתי-יתואר של הרוח האינסופית.

11:1.2 (118.4) האל שוכן, שָׂכַן ולעולם ישכון באותו מְשכן מרכזי ונצחי. תמיד מצאנוהו שם, ולעולם נמצאהו. המוקד הקוסמי, אישיות הרוח והמְשכן הגיאוגרפי של האב האוניברסאלי מצויים כולם בזה המרכז של יקום היקומים.

11:1.3 (118.5) כולנו יודעים מהו המסלול הישיר אשר בו יש להתקדם על-מנת למצוא את האב האוניברסאלי. אינכם יכולים להבין רבות על אודות המְשכן האלוהי, בעטיים של המרחק הרב מכם ושל החלל הכביר המפריד בינו וביניכם; ואולם, אלה המסוגלים לתפוש את משמעותם של המרחקים העצומים הללו יודעים אל נכון את מיקומו ואת משכנו של האל, ממש כשם שהינכם יודעים בוודאות, פשוטו כמשמעו, את מיקומן של ניו-יורק, לונדון, רומא או סינגפור, ערים אשר בהחלט ממוקמות גיאוגרפית באורנטיה. אילו הייתם נווטים נבונים, המצוידים בספינה, במפות ובמצפן, בוודאי הייתם מוצאים על נקלה את הערים האלה. בדומה לכך, לוּ היו מצויים ברשותכם הזמן ואמצעֵי המסע, לוּ הייתם מוסמכים רוחנית, ולוּ היה בידכם הסיוע הנחוץ לכך, הייתם יכולים להיות מוסָּעִים מִיקום ליקום וממעגל למעגל, להתקדם פנימה יותר ויותר דרך ממלכות הכוכבים, עד כי בסופו של דבר הייתם עומדים נכוחה אל מול זוהר המרכז של הדר רוחו של האב האוניברסאלי. בהינתן כל צורכי המסע, מציאת נוכחותו האישית של האל במרכז כל הדברים הינה אפשרית, ממש כשם שאפשרי למצוא ערים רחוקות בעולמכם. העובדה שמעולם לא ביקרתם בהן אינה שוללת בשום אופן את עובדת מציאותן ואת קיומן בפועל. העובדה שיצורים כה מעטים ביקום מצאו את האל

בפרדיס, אין בה כדי להפריך בשום אופן את מציאות קיומו, או את ממשות אישיותו הרוחנית השוכנת במרכזם של כל הדברים.

11:1.4 (119.1) לעולם יימצא האב במיקום מרכזי זה. והיה וימוש ממקומו, תוהו ובוהו ישררו בכל, שכן קווי הכבידה האוניברסאליים מקצות הבריאה מתכנסים בו, במרכז שכינתו זה. בין אם נעקוב לאחור אחר מעגל האישיות דרך היקומים, ובין אם נעקוב אחר האישיויות המרקיעות במסען פנימה אל עבר האב; בין אם נעקוב אחר קווי הכבידה החומרית המובילים אל עבר פרדיס התחתון, ובין אם נעקוב אחר מחזורי הכוח הקוסמי המתפרצים; בין אם נעקוב אחר קווי הכבידה הרוחנית המובילים אל עבר הבן הנצחי, ובין אם נעקוב אחר המצעד הַמְּכוּוָן פנימה של בני האל של פרדיס; בין אם נעקוב אחר מעגלי הדעת ובין אם נעקוב אחר טָרִילְיוֹנִים על גבי טָרִילְיוֹנִים של הוויות שמימיות המגיחות מעם הרוח האינסופית; באמצעות כל אחת מהאבחנות האלה בנפרד, או באמצעות כולן גם יחד, נוּבַל ישירות לעבר נוכחות האב, לעבר משכנו המרכזי. כאן נוכח האל באופן אישי ומתקיים למעשה, פשוטו כמשמעו. ומעַם הווייתו האינסופית במשכנו נובעים ושוטפים מעיינות החיים, האנרגיה והאישיות בעבור כל היקומים.

2. טבע האי הנצחי

11:2.1 (119.2) הואיל והינכם מתחילים להבחין במימדיו העצומים של היקום החומרי, הניכר אף ממיקומכם האסטרונומי ומעמדתכם במערכות הכוכבים, מן הראוי שיהא זה ברור בעבורכם כי יקום חומרי עצום מימדים שכזה חייב שתהא לו בירה הולמת וראויה, מַטָּה התואם את כבודו ואת אינסופיותו של שַׁלִּיטָה האוניברסאלי של בריאה עצומה ורחבת היקף זו של ממלכות חומר והוויות חיות.

11:2.2 (119.3) בצורתו, פרדיס שונה מהעולמות המיושבים; הוא איננו סְפֵרִי. הוא אליפסואידי בהחלט, בהיות קוטרו בציר צפון-דרום ארוך בשישית מקוטרו בציר

מזרח-מערב. האי המרכזי הינו שטוח ביסודו, והמרחק מהמשטח העליון למשטח התחתון הינו עשירית מהקוטר בציר מזרח-מערב.

11:2.3 (119.4) הבדלי מידות אלו, הנתונים בנוסף למצבו הנייח של האי וללחץ-החיצוני של כוח-אנרגיה בחלקו הצפוני, מאפשרים לקבוע כיוון מוחלט ביקום האב.

11:2.4 (119.5) האי המרכזי מחולק גיאוגרפית לשלושה תחומי פעילות:

11:2.5 (119.6) 1. פרדיס העליון.

11:2.6 (119.7) 2. פרדיס הַקֶּקְפִּי.

11:2.7 (119.8) 3. פרדיס התחתון.

11:2.8 (119.9) היננו מכנים את אותו משטח פרדיס, שבו מתרחשות פעולות האישיויות, כפרדיס העליון, ואת המשטח הנגדי לו כפרדיס התחתון. בפרדיס ההיקפי מתרחשות הפעילויות שאינן אישיות בהחלט, או פעילויות לא-אישיות. נראה כי המשטח העליון, האישי, נשלט על-ידי השילוש; ואילו המשטח התחתון, הבלתי-אישי, נשלט על-ידי הַמוּחְלָט הַבְלְתִּי-מוּגְדָּר. בעוד שקשה לנו להתייחס אל הַמוּחלט הבלתי-מוגדר כאל אישיות, היננו רואים את נוכחותו המרחבית הפונקציונאלית של מוחלט זה כממוקדת בפרדיס התחתון.

11:2.9 (120.1) האי הנצחי מורכב מצורה אחת ויחידה של חומר – מערכות מציאות נייחות. חומר זה של פרדיס, כפשוטו, הינו ארגון הומוגני של עוצמת חלל אשר אינה מצויה בשום מקום אחר ברחבי יקום היקומים. בְּיקומים שונים ניתנו לחומר זה שמות שונים, ואילו המלכי-צדקים של נבאדון כינוהו זה מכבר בשם **אבְּסולוטום.** חומר מקורי זה של פרדיס אינו חי ואף אינו מת; הוא הינו הביטוי המקורי הבלתי-רוחני של המקור והמרכז הראשון; זהו **פרדיס**, ואין לפרדיס עותקים.

11:2.10 (120.2) לנו נראה, כי המקור והמרכז הראשון ריכז בפרדיס את הפוטנציאל המוחלט למציאות קוסמית, כחלק מטכניקת השחרור העצמי שלו ממגבלות האינסוף, וכדרך המאפשרת בריאה תת-אינסופית, ואפילו בריאה של זמן-ומרחב. אין משתמע מדברים אלה כי פרדיס

הינו מוגבל בזמן-מרחב, וזאת אך ורק משום שיקום היקומים מתאפיין בְּאיכויות אלה. פרדיס קיים ללא זמן ואין לו מיקום במרחב.

(120.3) 11:2.11 בכלליות: דומה כי המרחב נובע אך מתחת לפרדיס התחתון; ואילו הזמן נובע אך מעל לפרדיס העליון. הזמן, לפי הבנתכם, איננו תוצר לוואי של קיום פרדיס, זאת על-אף שאזרחי האי המרכזי ניחנים במודעות מלאה לסדרת אירועים בלתי-זמנית. התנועה איננה מטבעו של פרדיס; היא הינה רצונית. ואולם, משמעות רבה ניתנת למושג המרחק, ואף לַמרחק המוחלט, שכן ניתן להחילו על מיקומים יחסיים בפרדיס. פרדיס הינו בלתי-מרחבי; ומכאן שאזוריו הינם מוחלטים ומשמשים בדרכים רבות המצויות מעבר לתפישת הדעת בת התמותה.

3. פרדיס העליון

(120.4) 11:3.1 שלושה תחומי פעילויות מקיפים מצויים בחלק העליון של פרדיס: **הנוכחות של האלוהות, התחום הקדוש ביותר והאזור הקדוש.** האזור העצום הצמוד לְנוכחות האלוהויות ואופף אותן, המכונה התחום הקדוש ביותר, נשמר במיוחד לפעילויות של פולחן, הפיכה לשילוש והישגים רוחניים גבוהים. אין באזור זה מבנים חומריים ואף לא יצירות שכליות טהורות; אלה לא יוכלו להתקיים שם. יהא זה חסר תוחלת בעבורי לנסות ולתאר לדעת האנושית את אופיו האלוהי ואת יפי הדרו של התחום הקדוש ביותר של פרדיס. זהו תחום רוחני לחלוטין, ואילו אתם הינכם חומריים כמעט לחלוטין. בעבור יצור חומרי לחלוטין, מציאות רוחנית לחלוטין הינה ככל הנראה בלתי-קיימת.

(120.5) 11:3.2 בעוד שמופעים חומריים אינם מצויים באזור הקדוש ביותר, קיימות במגזרי הארץ הקדושה שפע מזכרות על אודות ימיכם החומריים, ורבות נוספות תמצאנה באזורי ההיזכרות ההיסטוריים המצויים בפרדיס ההיקפי.

(120.6) 11:3.3 האזור הקדוש, התחום המרוחק, או תחום המגורים, מחולק לשבעה אזורים מְשׁוּתָּפֵי מָרְכָּז. פרדיס מכונה לעיתים "בית האב", באשר זהו משכנו הנצחי; ואילו שבעת

האזורים הללו מכונים תדירות "מְדוֹרוֹת פרדיס של האב". באזור הפנימי, הראשון, שוכנים אזרחי פרדיס וילידי האוונה הזוכים לשכון כעת בפרדיס. האזור הבא, השני, הוא אזור משכנם של ילידי שבעת יקומי העל של הזמן והמרחב. האזור השני מחולק, בחלקו, לשבע חלוקות עצומות; אלה בתיהם בפרדיס של ההוויות הרוחניות ושל היצורים המרקיעים המגיעים מיקומי ההתפתחות האבולוציונית. כל אחת מחלוקות אלה מוקדשת בלעדית לרווחתן ולקידומן של האישיויות של אחד מיקומי העל, ואולם, מתקנים אלה גדולים לאין-שיעור, כמעט עד אינסוף יותר מהנדרש בעבור שבעת יקומי העל הנוכחיים.

11:3.4 (121.1) כל אחד מאזורי פרדיס נחלק ליחידות מגורים, המתאימות לאכלוס המטה של מיליארד קבוצות עבודה מהוללות אינדיבידואליות. אלף יחידות שכאלה מהוות אוּגדָה. מאה אלף אוגדות שקולות לקהילה אחת. עשר מיליון קהילות מהוות אֲסַפָּה. מיליארד אסיפות מהוות יחידה גדולה אחת. וסדרה עולה זו ממשיכה דרך יחידה גדולה מסדר שני, שלישי וכן הלאה, עד לסדר שביעי. שבע יחידות מסדר שביעי מהוות יחידת אב, ושבע יחידות אב מהוות יחידה עליונה; וכך, בכפולות של שבע, ממשיכה התפשטות הסדרה דרך היחידה העליונה, העל-עליונה, השמימית, העל-שמימית, ועד ליחידה העילאית. ואף בכל זה אין משום ניצול של כלל החלל הזמין. המספר המדהים הזה של משכנות בפרדיס – מספר העומד מעבר למושגיכם – תופס הרבה פחות מאחוז אחד מהאזור המוקצה לארץ הקדושה. ועדיין יש די והותר מקום לכל אלה העושים את דרכם פנימה, ואף לכל אלה אשר לא יתחילו את הטיפוס לפרדיס אלא בזמנים של עתיד הנצח.

4. פרדיס ההיקפי

11:4.1 (121.2) האי המרכזי מסתיים באחת בהיקפו, אך גודלו של האי הינו כה עצום עד שכמעט בלתי-ניתן להבחין בזווית סיום זו מתוך אזור נתון כלשהו. בחלקו, תפוס האזור ההיקפי של פרדיס על-ידי שטחי ההמראה והנחיתה של קבוצות שונות של אישיויות רוחניות. הואיל ואזורי החלל-שאינם-מתחדרים נושקים להיקף, כל תוֹבלוֹת האישיוּת המיועדות

לפרדיס נוחתות באזורים הללו. הן פרדיס העליון והן פרדיס התחתון אינם נגישים לסוּפֶּרַנַאפֵי תובלה, או לסוגים אחרים של צולחֵי חלל.

11:4.2 (121.3) כס העוצמה והסמכות של שבע רוחות האב מצוי בשבעת עולמותיה של הרוח – החגים סביב פרדיס בחלל שבין גרמי השמים הבוהקים של הבן לבין המעגל הפנימי של עולמות האוונה – זאת בעוד שמקום מושב מטות מוקד-הכוח שלהן מצוי בהיקף של פרדיס. כאן, נוכחויותיהם החגות לאיטן של שִׁבְעַת הַמְנַהֲלִים הָעֶלְיוֹנִים, מציינות את מיקומן של שבע תחנות ההבזק, אשר שולחות אנרגיות פרדיס מסוימות הלאה לעבר שבעת יקומי העל.

11:4.3 (121.4) כאן, בפרדיס ההיקפי, מצויים אזורי התצוגה ההיסטוריים והנבואיים העצומים, המשויכים לַבנים הבוראים, והמוקדשים ליקומים המקומיים של הזמן והמרחב. קיימות כעת רק שבע טָרִילְיוֹן שמורות היסטוריות שכאלה – שהוקמו או שקיימת עבורן עתודת מקום – וכל ההסדר הזה גם יחד תופס רק כארבעה אחוזים מחלק האזור ההיקפי שהוקצה לשם כך. אנו משערים, כי העתודות העצומות הללו נועדו בעבור יצירות אשר ימוקמו, במועד כזה או אחר, מעבר לגבולותיהם של שבעת יקומי-העל המיושבים הידועים כעת.

11:4.4 (121.5) אותו חלק של פרדיס אשר הוקצה לשימוש היקומים הקיימים, תפוס בשיעור הנע בין אחוז אחד לארבעה אחוזים; זאת בעוד שהאזור אשר הוקצה לפעילויות אלה גדול לפחות פי מיליון מהנחוץ למעשה לתכלית מעין זו. פרדיס הינו גדול דיו על-מנת להכיל את פעילויותיה של בריאה כמעט אינסופית.

11:4.5 (121.6) ואולם, כל ניסיון נוסף לצייר ולהמחיש בעבורכם את נפלאות פרדיס יהא חסר תועלת. עליכם להמתין, ולהרקיע במהלך המתנתכם, כי אמת נאמר, "עין לא ראתה ואוזן לא שמעה; ואין דעת בן התמותה משיגה את הדברים אשר הכין האב האוניברסאלי לאלה השורדים את חייהם כבשר ודם בעולמות הזמן והמרחב."

5. פרדיס התחתון

11:5.1 (122.1) בנוגע לפרדיס התחתון, היננו יודעים רק את אשר מתגלה; אישיויות אינן שוכנות שם. אין לו נגיעה כלשהי לענייני בריות רוחניות תבוניות, ואף הִמוחָלָט של הָאֱלוהוּת איננו פועל שם. נמסר לנו כי מקורם של כל מעגלי אנרגית-החומר והכוח-הקוסמי הינו בפרדיס התחתון, וכי הרכבו הוא כלהלן:

11:5.2 (122.2) 1. הישר מתחת למיקומו של השילוש, באזור המרכזי של פרדיס התחתון, מצוי אזור האינסוף הבלתי-ידוע ואשר לא-התגלה.

11:5.3 (122.3) 2. אזור זה מוקף במישרין על-ידי אזור שאין לו שם וכינוי.

11:5.4 (122.4) 3. בשוליים החיצוניים של המשטח התחתון מצוי אזור הקשור בעיקרו לעוצמת חלל ולכוח-אנרגיה. לא ניתן לזהות את פעילויותיו של אזור אליפטי עצום זה עם תפקודו של שילוש כלשהו מסדר שני, אך נראה כי מטען הכוח הקדמון של החלל מתמקד באזור זה. מרכז זה מורכב משלושה אזורים אליפטיים משותפי-מרכז: האזור הפנימי ביותר הינו המוקד של פעילויות הכוח-אנרגיה של פרדיס עצמו; האזור החיצוני ביותר עשוי להיות משויך לתפקודיו של הַמוחלט הבלתי-מוגדר; ואולם, אין אנו בטוחים באשר לתפקודי החלל של אזור הביניים.

11:5.5 (122.5) נראה כי **האזור הפנימי** של מרכז כוח זה מתפקד כְּלֵב עצום-מימדים, אשר פעימותיו מְשַׁלְחוֹת זרמים עד לגבולותיו החיצוניים ביותר של החלל הפיזי. הוא מכַוון ומשנה את אנרגיות-הכוח, אך כמעט ואינו מניע אותן. מציאותה של נוכחות-לחץ כוח קדמון זה בהחלט גדולה יותר בקצה הצפוני של מרכז פרדיס מאשר באזורים הדרומיים; וזהו הבדל הרשום באופן אחיד. דומה כי כוח האם של החלל זורם פנימה בדרום והחוצה בצפון; וזאת באמצעות פעולתה של מערכת זרימה לא-ידועה כלשהי, הדואגת להפצתה של צורה בסיסית זו של אנרגית-כוח. מפעם לפעם אף נרשמים שינויים בלחצים בציר מזרח-מערב. הכוחות הנובעים מאזור זה אינם מגיבים לכבידה חומרית, אך תמיד מצייתים לכבידת פרדיס.

11:5.6 (122.6) **אזור-הביניים** של מרכז הכוח אופף מיידית אזור זה. נראה כי אזור-ביניים זה הינו נייח, למעט העובדה כי הוא מתרחב ומתכווץ בשלושה מחזורי פעילות. הקטנה בְּפעימות אלה מתרחשת בכיוון מזרח-מערב, הבאה בכיוון צפון-דרום, ואילו התנודה הגדולה

ביותר היא בכל הכיוונים, בהתרחבות ובהתכווצות כלליות. לאמיתו של דבר, טרם זוהה התפקוד של אזור-ביניים זה, ואולם מוכרח הוא להיות קשור באופן כלשהו להתאמה ההדדית שבין האזור הפנימי של מרכז הכוח לבין האזור החיצוני שלו. רבים מאמינים כי אזור-הביניים הינו מנגנון השליטה בחלל-הביניים, או באזורים השקטים המפרידים בין רמות החלל העוקבות של יקום האב; ואולם, אין בנמצא כל הוכחה או גילוי המאשרים זאת. היסק זה נובע מהידיעה כי אזור-ביניים זה קשור באופן כלשהו לתפקודו של מנגנון הַחָלָל שֶׁלֹּא-הִתְחַדֵּר של יקום האב.

11:5.7 (122.7) **האזור החיצוני** הוא הגדול והפעיל מבין שלוש החגורות האליפטיות משותפות-המרכז של פוטנציאל החלל הבלתי-מזוהה. אזור זה הינו אתר לפעילויות העולות על כל דמיון, נקודת המרכז של המעגל ממנו נובעות נביעות לעבר החלל בכל כיוון, עד לקצה גבולם של שבעת יקומי העל, ומתפשטות אף מעבר לכך, אל המרחבים העצומים והבלתי-נתפשים של החלל החיצון. נוכחות חלל זו הינה אי-אישית לחלוטין, זאת אף-על-פי שבאופן כלשהו שלא-התגלה, דומה כי היא מגיבה בעקיפין לרצונותיהן ולפקודותיהן של האלוהויות האינסופיות, בעת שאלה פועלות כשילוש. האמונה היא כי זהו המוקד המרכזי, המרכז הפרדיסי של נוכחות החלל של הַמוּחלָט הבלתי-מוגדר.

11:5.8 (123.1) דומה כי כל צורות הכוח וכל שלבי האנרגיה נעים במעגלים; הם חגים ברחבי היקומים ושבים במסלולים מוגדרים. ואולם, נראה כי באשר לנביעות הנוגעות לַאזור הפעיל של הַמוּחלָט הַבִּלְתִּי-מוּגָדָר, הכיוון הוא או פנימה או החוצה – אך לא שניהם בו-זמנית. אזור חיצוני זה פועם במחזורים שנמשכים עידן ועידנים. כוח החלל של המרכז הזה פונה החוצה למשך מעט יותר ממיליארד שנות אורנטיה; ואז, למשך פרק זמן דומה הוא יפנה פנימה. ומופעי כוח-החלל של מרכז זה הינם אוניברסאליים; הם משתרעים בתוככי כל החלל שהתחדר.

11:5.9 (123.2) כל הכוח הפיזי, האנרגיה והחומר הינם אחד. כל אנרגיית-הכוח נבעה במקור מפרדיס התחתון, ולשם היא תשוב בסופו של דבר, לאחר השלמת המעגל שלה בחלל. ואולם, לא כל האנרגיות והארגונים החומריים ביקום היקומים הגיעו מפרדיס התחתון במופעי

מצביהם הנוכחיים; החלל הינו הרחם של מספר צורות של חומר וקדם-חומר. אף כי האזור החיצוני של מרכז הכוח של פרדיס הינו המקור לאנרגיות-החלל, אין מקורו של החלל משם. החלל איננו כוח, אנרגיה או עוצמה. ופעימותיו של אזור זה אינן אחראיות לנשימת החלל, אף כי שלבי הכניסה והיציאה של אזור זה מתואמים עם מחזורי ההתרחבות וההתכווצות בני שני-מיליארד-השנים של החלל.

6. נשימת החלל

11:6.1 (123.3) איננו יודעים לאשורו את המנגנון הממשי של נשימת החלל; היננו אך מבחינים בכך שהחלל כולו מתכווץ ומתרחב חליפות. נשימה זו משפיעה הן על השלוחה האופקית של החלל שהתחדר, והן על השלוחות האנכיות של החלל שלא-התחדר, אשר מצויות במאגרי החלל העצומים אשר מעל ומתחת לפרדיס. על-מנת שיקל עליכם לדמיין את צורת מִתאר הנפח של מאגרי חלל אלה, תוכלו לחשוב על שעון חול.

11:6.2 (123.4) בעוד שהיקומים של השלוחות האופקיות של החלל שהתחדר מתרחבים, מתכווצים מאגרי השלוחה האנכית של החלל שלא-התחדר, ולהיפך. החלל שהתחדר והחלל שלא-התחדר מתמזגים ממש מתחת לפרדיס התחתון. שני סוגי החלל זורמים שם דרך צינורות הוויסות המתמירים, בַּמקום שבו מתרחשים – בזמן מחזורי ההתרחבות וההתכווצות של הקוסמוס – שינויים ההופכים חלל שהתחדר לחלל שלא-התחדר, ולהפך.

11:6.3 (123.5) חלל ש"לא-התחדר" פירושו: לא התחדר באותם כוחות, אנרגיות, עוצמות ונוכחויות, אשר ידוע כי קיימים בחלל שהתחדר. איננו יודעים האם ייעודו של החלל האנכי (מאגר) הוא לשמש תמיד כמאזֵן של החלל האופקי (יקום); איננו יודעים האם קיימת התכוונות יצירתית בנוגע לְחלל שלא-התחדר; לאמיתו של דבר, היננו יודעים אך מעט על אודות מאגרי החלל, רק שהם קיימים, וכן שדומה שהם מאזנים את מחזורי התרחבות-התכווצות-החלל של יקום היקומים.

11:6.4 (123.6) מחזורי נשימת החלל נמשכים בכל שלב מעט יותר ממיליארד שנות אורנטיה. במהלך מחזור אחד היקומים מתפשטים; במהלך המחזור הבא הם מתכווצים. החלל שהתחדר מתקרב עתה לנקודת האמצע בשלב ההתרחבות, בעוד שהחלל שלא-התחדר מתקרב לנקודת האמצע של שלב ההתכווצות; והיננו למדים שגבולותיהן הרחוקים ביותר של שתי שלוחות החלל מצויים, באופן תיאורטי, במרחק כמעט שווה מפרדיס. מאגרי החלל שלא-התחדר משתרעים כעת אנכית מעל פרדיס העליון ומתחת לפרדיס התחתון, וזאת לאותו מרחק כמעט שחלל היקום שהתחדר משתרע אופקית אל מחוץ לפרדיס ההיקפי, אל רמת החלל החיצון הרביעית ואף מעבר לה.

11:6.5 (124.1) למשך מיליארד שנות אורנטיה מתכווצים מאגרי החלל, זאת בעוד יקום האב ופעילויות הכוח של כלל החלל האופקי מתרחבים. לפיכך, נדרשות מעט יותר משתי מיליארד שנות אורנטיה על-מנת להשלים את כל מחזור ההתרחבות-התכווצות.

7. תפקודי החלל של פרדיס

11:7.1 (124.2) החלל איננו קיים על אף-אחד ממשטחי פרדיס. לוּ מישהו היה "מסתכל" ישירות למעלה ממשטח פרדיס העליון, הוא לא היה "רואה" דבר, פרט לחלל שלא-התחדר המצוי בזרימה החוצה או פנימה; וכעת, זורם הוא פנימה. החלל איננו נוגע בפרדיס; אך ורק **אזורי אמצע-החלל** השקטים באים במגע עם האי המרכזי.

11:7.2 (124.3) פרדיס הינו הגרעין חסר-התנועה למעשה של האזורים השקטים-יחסית, המתקיימים בין חלל שהתחדר לבין חלל שלא-התחדר. מבחינה גיאוגרפית, אזורים אלו נראים כהרחבה יחסית של פרדיס, אולם יש בהם, קרוב לוודאי, תנועה כלשהי. היננו יודעים אך מעט על אודותיהם, ואולם היננו מבחינים בכך שאזורים אלו – בם תנועת החלל מופחתת – מפרידים בין חלל שהתחדר לזה שלא-התחדר. בעבר התקיימו אזורים דומים בין רמות החלל שהתחדר, אך אלו פחות שקטים כעת.

(124.4) 11:7.3 חתך אנכי של החלל בכללותו יִדמה במידת מה לצלב מלטה, כאשר הזרועות האופקיות תייצגנה את החלל שהתחדר (יקום) ואילו הזרועות האנכיות תייצגנה את החלל שלא-התחדר (מאגר). האזורים שבין ארבע הזרועות יפרידו ביניהם במידת-מה, באופן שבו מפרידים אזורי חלל-הביניים בין החלל שהתחדר לבין חלל שלא-התחדר. אזורי חלל-ביניים שקטים אלו הולכים וגדלים ככל שגדל המרחק מפרדיס, עד אשר לבסוף הם מקיפים את גבולות כלל החלל ומכילים במלואם הן את מאגרי החלל והן את השלוחות האופקיות של החלל שהתחדר.

(124.5) 11:7.4 החלל איננו מצב תת-מוחלט של הַמוחלט הבלתי-מוגדר — או נוכחותו של זה — ואף איננו תפקודו של המרבי. החלל הינו מתת של פרדיס, והאמונה היא כי החלל של היקום המקיף וזה של כל האזורים החיצוניים, מתחדר למעשה על-ידי פוטנציאל החלל השושלתי של הַמוחלט הבלתי-מוגדר. חלל שהתחדר זה משתרע אופקית מקִרבת היקף פרדיס, דרך רמת החלל הרביעית, אל מֵעֵבֶר להיקף של יקום האב, אולם איננו יודעים עד כמה מֵעֵבֶר.

(124.6) 11:7.5 אם תדמיינו משטח סופי אך גדול באופן בלתי-נתפש, שלו צורת האות V, ואשר ניצב בזוויות ישרות הן למשטח פרדיס העליון והן למשטח פרדיס התחתון, זאת כאשר הנקודה שבו משיקה כמעט לפרדיס ההיקפי; ואז, אם תראו בעיני רוחכם את המשטח הזה חג בתנועה אליפטית סביב פרדיס, קווי ההקפה של סיבוב זה יציינו בקירוב את נפח החלל שהתחדר.

(124.7) 11:7.6 קיימים גבול עליון וגבול תחתון לחלל האופקי, ביחס לכל מיקום נתון ביקומים. לוּ מישהו יכול היה לנוע רחוק מספיק ובזווית ישרה ביחס למישור של אוֹרוֹנטוֹן, כלפי מעלה או כלפי מטה, כי אז הוא היה פוגש לבסוף בגבול העליון או בגבול התחתון של החלל שהתחדר. בהינתן ממדיו הידועים של יקום האב, גבולות אלו מתרחקים זה מזה ככל שהמרחקים מפרדיס הולכים וגדלים; החלל מִתְעַבֶּה, והוא מתעבה במידת-מה מהר יותר מכפי שמתעבה המישור של הבריאה, קרי, היקומים.

(125.1) 11:7.7 האזורים השקטים-יחסית שבין רמות החלל, כגון זה המפריד את שבעת יקומי העל מרמת החלל החיצון הראשונה, הינם אזורים אליפטיים עצומים של פעילויות חלל רוגעות. אזורים אלה מפרידים בין הגלקסיות המאיצות במצעד סדור סביב פרדיס. תוכלו לדמיין את רמת החלל החיצון הראשונה, שם יקומים עצומים מצויים בתהליך יצירה, כמצעד ענק של גלקסיות החגות סביב לפרדיס, והתחומות מעל ומתחת על-ידי אזורי חלל-הביניים של הרגיעה, וכן, התחומות בשוליים הפנימיים והחיצוניים על-ידי אזורי חלל שקטים יחסית.

(125.2) 11:7.8 וכך פועלת רמת חלל כאזור אליפטי של תנועה, המוקף מכל צדדיו בהיעדר-תנועה יחסי. יחסים שכאלה בין תנועה לבין רוגע מכוננים נתיב חלל מעוקל של התנגדות פחותה לתנועה, נתיב אשר אחריו עוקבים, באופן אוניברסאלי, הכוח הקוסמי והאנרגיה המגיחה בתנועתם המעגלית הנצחית סביב אי פרדיס.

(125.3) 11:7.9 חלוקה זו של יקום האב לאזורים המשתנים לפרקים, בצירוף הזרימה המשתנה חליפות של הגלקסיות – עם ונגד כיוון השעון – מהווה גורם בייצוב הכבידה הפיזית, אשר תוכנן על-מנת למנוע את הדגשת לחץ הכבידה עד לנקודה שבה תתרחשנה פעילויות משבשות ומפזרות. סידור שכזה מפעיל השפעה של אנטי-כבידה, ופועל כבלם המונע מהירויות שאחרת עלולות להיות מסוכנות.

8. כבידת פרדיס

(125.4) 11:8.1 משיכת הכבידה, אשר ממנה אין לחמוק, אוחזת בפועל בכל העולמות של כל היקומים בכל החלל. כוח המשיכה הינו האחיזה הכול-עוצמתית של נוכחותו הפיזית של פרדיס. כוח המשיכה הינו הגְּדִיל הכול-יכול שעליו תלויים הכוכבים הבוהקים, השמשות הלוהטות והעולמות הסובבים, אשר מהווים את הקישוט הפיזי של אל הנצח, אשר הכול ממנו, וְימלָא הוא את הכול ואשר אליו הכול.

(125.5) 11:8.2 אי פרדיס הינו המרכז והמוקד של הכבידה החומרית המוחלטת, שאותו משלימים גופי הכבידה הכהים המקיפים את האוונה ומתאזנים על-ידי מאגרי החלל העליונים

והתחתונים. כל אשר נובע מפרדיס התחתון מגיב בקביעות וללא דופי למשיכה של הכבידה המרכזית, הפועלת על המעגלים האינסופיים של רמות החלל האליפטיות של יקום האב. כל צורה ידועה של מציאות קוסמית ניחנה בַּנטייה של העידנים, בַּמגמה של המעגל ובַּמהלך של האליפסה הגדולה.

11:8.3 (125.6) החלל איננו מגיב לכוח המשיכה, אולם פועל הוא כְּכוח המאזן את הכבידה. ללא כרית החלל, פעולה נפיצה הייתה מזעזעת את גופי החלל המקיפים. חלל שהתחדר מפעיל גם השפעה של אנטי-כבידה על הכבידה הפיזית, או הקווית; החלל יכול לנטרל למעשה פעולת כבידה שכזו, אף כי אינו יכול לעכבה. כבידה מוחלטת הינה כבידת פרדיס. כבידה מקומית, או קווית, קשורה לשלב החשמלי של אנרגיה או של חומר; היא פועלת במסגרת היקום המרכזי, יקומי העל והיקומים החיצוניים, בכל מקום שבו אירע תהליך הולם של הפיכה לחומר.

11:8.4 (125.7) צורותיהן המרובות של כוח קוסמי, אנרגיה פיזית, עוצמה אוניברסאלית ומופעי-חומר רבים, מגלות שלוש תקופות כלליות – אם כי לא בהכרח מובחנות בשלמותן – של תגובה לכוח המשיכה של פרדיס:

11:8.5 (126.1) 1. **שלבי הקדם-כבידה (כוח).** זהו הצעד הראשון בְּיִחוּד עוצמת החלל לכדי צורות קדם-אנרגטיות של כוח קוסמי. מצב זה מקביל למושג של מטען-הכוח הראשוני של החלל, אשר מכונה לעיתים **אנרגיה טהורה** או **סָגְרֶנָאטָה.**

11:8.6 (126.2) 2. **שלבי הכבידה (אנרגיה).** התאמה זו של מטען-הכוח של החלל הינה תוצאה של פעולת מָאַרְגֵּנִי הַכּוֹחַ שֶׁל פָּרַדִיס. היא מסמנת את הופעתן של מערכות אנרגיה המגיבות למשיכת כבידת פרדיס. אנרגיה מתהווה זו הינה ניטראלית במקורה, ואולם בעקבות מטמורפוזות נוספות היא תפגין איכויות המכונות שליליות וחיוביות. אנו מכנים שלבים אלה בשם **אוּלְטִימָאטָה.**

11:8.7 (126.3) 3. **שלבים שלאחר-כבידה (עוצמה אוניברסאלית).** בשלב זה, אנרגיית-החומר מגלה תגובתיות לשליטת הכבידה הקווית. ביקום המרכזי מערכות חומריות אלה הינן התארגנויות משולשות, הנודעות בשם **טְרִיָאטָה.** אלה הן מערכות האם

העל-עוצמתיות של יצירות הזמן והמרחב. המערכות החומריות של יקומי העל מונעות בידי מְנַהֲלֵי הַכּוֹחַ הָאוניברסאליים ובידי עמיתיהם. התארגנויות חומריות אלה הינן בעלות הרכב דואלי ומכונות **גְּרָאוִויטָה.** גופי הכבידה הכהים המקיפים את האוונה אינם עשויים טְרִיָאטָה ואף לא גְּרָאוִויטָה, ואילו כוח המשיכה שלהם מגלה את שתי צורות הכבידה החומרית – הקווית והמוחלטת.

(126.4) 11:8.8 עוצמת החלל איננה כפופה לפעולת גומלין עם צורת כבידה כלשהי. מתת ראשוני זה של פרדיס אינו רמה ממשית של מציאות, אלא דבר הקודם לכל המציאויות הבלתי-רוחניות הפועלות היחסיות – לכל מופעי הכוח-אנרגיה ולכל התארגנויות העוצמה והחומר. קשה להגדיר את המונח עוצמת החלל. אין משמעותו מה שקודם לחלל; משמעותו אמורה להביע את הרעיון של העוצמות והפוטנציאלים הקיימים בחלל. בכלליות, ניתן לתפוש מונח זה ככולל את כלל ההשפעות המוחלטות והפוטנציאלים אשר נובעים מפרדיס ומהווים את נוכחות החלל של הַמוחלט הבלתי-מוגדר.

(126.5) 11:8.9 פרדיס הינו המקור המוחלט ונקודת המוקד הנצחית של כל האנרגיה-חומר ביקום היקומים. הַמוחלט הבלתי-מוגדר הינו המגלה, המבקר וְהַמַּאֲגָר של כל אשר מקורו ומוצאו מפרדיס. דומה כי נוכחותו האוניברסאלית של הַמוחלט הבלתי-מוגדר שקולה למושג פוטנציאל האינסוף של הרחבת הכבידה, למתח אלסטי של נוכחות פרדיס. מושג זה מסייע לנו לתפוש את העובדה שהכול נמשך פנימה לעבר פרדיס. זהו תיאור מועיל, אך עם זאת גס. הוא אף מסביר מדוע הכבידה תמיד מעדיפה לפעול במישור הניצב למסה, תופעה המעידה על השוני במימדים של פרדיס ושל היצירות המקיפות אותו.

9. יְחוּדִיוּת פרדיס

(126.6) 11:9.1 פרדיס מתייחד בהיותו ממלכת המקור הראשוני ויעדן הסופי של כל אישיויות הרוח. אף כי אמת היא שלא כל הוויות הרוח הנמוכות ביקומים המקומיים מיועדות להגיע

לפרדיס באופן מיידי, פרדיס עדיין מהווה את יעד התשוקה בעבור כל האישיויות העל-חומריות.

11:9.2 (126.7) פרדיס הינו המרכז הגיאוגרפי של האינסוף; הוא אינו מהווה חלק מהבריאה האוניברסאלית, ואף אינו חלק ממשי מהיקום הנצחי של האוונה. לרוב היננו מתייחסים לאי המרכזי כאל חלק מהיקום האלוהי, אך לאמיתו של דבר אין הוא כזה. פרדיס הינו קיום נצחי ובלעדי.

11:9.3 (127.1) בנצח העבר, בשעה שהעניק האב האוניברסאלי ביטוי אישיותי אינסופי של רוח עצמו, בדמות ההוויה של הבן הנצחי, בה בעת הוא גילה את הפוטנציאל האינסופי של עצמיותו הלא-אישית בדמות פרדיס. נראה כי פרדיס הלא-אישי והבלתי-רוחני הינו התוצאה הבלתי-נמנעת של רצונו ושל פעולתו של האב, אשר הפכה נצחית בבן המקורי. וכך, הקרין האב את המציאות בשני שלבים ממשיים – האישי ושאינו-אישי, הרוחני ושאינו-רוחני. המתח ביניהם, אל מול רצון פעולתם של האב והבן, העניק קיום לפועל האחוד וליקום המרכזי של עולמות החומר והוויות הרוח.

11:9.4 (127.2) כאשר מובדלת המציאות לַאישי ולַבלתי-אישי (הבן הנצחי ופרדיס), יהא זה הולם אך בקושי לכנות את זה שאינו אישי בשם "אלוהות", אלא אם סויג באופן כלשהו. קשה לכנות בשם אלוהות את האנרגיה או את התוצאות החומריות של מעשי האלוהות. אלוהות עשויה לגרום לדברים רבים שאינם אלוהותיים, ופרדיס אינו אלוהותי; ואף איננו מודע, באופן שבו יוכל אי-פעם בן-תמותה להבין מושג זה.

11:9.5 (127.3) פרדיס איננו אביהן של הוויות או ישויות חיות כלשהן; הוא איננו בורא. בעוד שניתן **להעביר** אישיות ויחסי דעת-רוח, לא ניתן לעשות כן לתבנית. תבניות לעולם אינן השתקפויות; הן עותקים – שכפולים. פרדיס הינו התבנית המוחלטת; האוונה הינה מֵיצָג בפועל של פוטנציאלים אלו.

11:9.6 (127.4) משכנו של האל מרכזי ונצחי הוא; אידיאלי ונפלא. ביתו הינו התבנית היפהפייה של כל עולמות הַמַּטָה; והיקום המרכזי, שהוא מקום משכנו המיידי, הינו התבנית

של האידיאלים, הארגון והייעוד המרבי בעבור כל היקומים.

11:9.7 (127.5) פרדיס הינו המטה האוניברסאלי של כל פעילויות האישיות, וכן מקור-המרכז של כלל כוח-החלל ומופעי האנרגיה. כל אשר היה, הווה או עתיד להיות, הגיע, מגיע או יגיע בבוא העת, ממקום משכן מרכזי זה של האלים הנצחיים. פרדיס הינו מרכז כל הבריאה, מקור כל האנרגיות ומקום מקורן הראשוני של כל האישיויות.

11:9.8 (127.6) ואחרי ככלות הכול, הדבר החשוב ביותר על אודות פרדיס הנצחי בעבור בני-תמותה הוא העובדה שמשכן מושלם זה של האב האוניברסאלי הינו היעוד האמיתי – אם כי המרוחק – של נשמותיהם האלמותיות של בני האל הגשמיים בני התמותה, היצורים המרקיעים של העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב. כל בן תמותה יודע-אל, אשר אימץ את נתיבת עשיית רצון האב, החל זה מכבר במסע הארוך המוביל לעבר פרדיס, במסע הממושך של השאיפה לאלוהיות ושל השגת המושלמות. וכאשר הוויה שכזו, אשר מוצאה-מן-החי, עומדת אל מול האלים בפרדיס – כשם שעומדות כעת הוויות רבות מני-ספור לאחר שהרקיעו מהעולמות הנמוכים של החלל – הישג שכזה מייצג את מציאות ההתמרה הרוחנית בהתקרבה אל גבולות העליונות.

11:9.9 (127.7) [הוצג על-ידי זה הַהוֹפֵךְ בִּינָה לְמוּשְׁלֶמֶת, אשר מונה למשימה זו על-ידי עתיקי היומין של אוורסה.]

>> מסמך 11 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 13 <<

מסמך 12

יקום היקומים

12:0.1 (128.1) ממדיה העצומים של הבריאה הנרחבת של האב האוניברסאלי מצויים לחלוטין מעבר ליכולת התפישה של הדמיון הסופי; גודלו הכביר של יקום האב מטלטל אף את מושגיו של סדר הבריות שאליו הנני משתייך. ואולם, ביכולתה של הדעת בת התמותה ללמוד רבות על אודות התוכנית של היקומים ועל סידורם; תוכלו לדעת דבר-מה על ארגונם הפיזי ועל ניהולם המופלא; תוכלו לדעת רבות על אודות הקבוצות השונות של בריות תבוניות, המאכלסות את שבעת יקומי-העל של הזמן ואת היקום המרכזי של הנצח.

12:0.2 (128.2) באופן עקרוני, כלומר בְּמובן הפוטנציאל הנצחי, היננו תופשים את הבריאה החומרית כאינסופית משום שהאב האוניברסאלי הינו למעשה אינסופי; ואולם, בעת שהיננו מתבוננים בְּכָלָל הבריאה החומרית ולומדים אותה, היננו יודעים כי בכל רגע נתון בזמן היא מוגבלת, אף כי לַדַּעַת הסופית שלכם היא תיראה יחסית כחסרת-גבול, כבלתי-חסומה לכל דבר ועניין.

12:0.3 (128.3) מלימוד החוקים הפיזיים ומהתבוננות בממלכות שׂרועות הכוכבים, היננו משוכנעים כי הבורא האינסופי טרם התגלם בביטוי קוסמי סוֹפִיּוּתִי, וכן כי הרבה מן הפוטנציאל הקוסמי של האינסוף עדיין מוכל-בעצמו ולא נתגלה. בעיני הוויות ברואות, יקום האב עשוי להיראות כאינסופי כמעט, ואולם הוא רחוק עדיין מכדי סיום; לבריאה החומרית יש עדיין גבולות פיזיים, וההתגלות ההתנסותית של התכלית הנצחית מצויה עדיין בעיצומה.

1. רמות החלל של יקום האב

(128.4) 12:1.1 יקום היקומים איננו מישור אינסופי, קובייה בלתי-חסומה או עיגול חסר גבולות; הוא בהחלט בעל ממדים. חוקי הארגון הפיזי והניהול מוכיחים, מעבר לכל ספק, כי כלל ההצבר העצום של כוח-אנרגיה ושל חומר-עוצמה, פועל בסופו של דבר כיחידה בחלל וכשלם מאורגן ומתואם. ההתנהגות הנצפית של הבריאה החומרית מהווה הוכחה כי ליקום הפיזי אכן קיימים גבולות ברורים. עבורנו, ההוכחה הסופית לכך שהיקום הינו מעגלי ומתוחם, מגיעה מהעובדה המוכרת היטב כי כל צורות האנרגיה הבסיסית לעולם נעות סביב הנתיב המעוקל של רמות החלל של יקום האב, ומצייתות למשיכה המוחלטת של כבידת פרדיס שאינה חדלה.

(128.5) 12:1.2 רמות החלל העוקבות של יקום האב מהוות את החלוקות העיקריות של החלל שהתחדר – הבריאה בכללותה, אשר אורגנה ויושבה בחלקה, או אשר עתידה להיות מאורגנת ומיושבת. היננו סבורים כי לולא היה בנוי יקום האב בצורה של סדרת רמות חלל אליפטיות בעלות התנגדות מופחתת לתנועה – וביניהן אזורים שלווים יחסית – כי אז היינו מבחינים באנרגיות קוסמיות מסוימות הנורות אל תוך החלל הלא נודע במסלולים ישרים ולטווח אינסופי; ואולם, לעולם איננו חוזים בהתנהגות כזו של כוח, אנרגיה או חומר; לעולם סובבים הם, לעולם נעים קדימה במסלולים של מעגלי החלל העצומים.

(129.1) 12:1.3 בהתקדמו החוצה מפרדיס, דרך השלוחה האופקית של החלל שהתחדר, יקום האב קיים בשש אליפסות משותפות-מרכז, הן רמות החלל המקיפות של האי המרכזי:

(129.2) 12:1.4 1. היקום המרכזי – האוונה.

(129.3) 12:1.5 2. שבעת יקומי-העל.

(129.4) 12:1.6 3. רמת החלל החיצון הראשונה.

(129.5) 12:1.7 4. רמת החלל החיצון השנייה.

(129.6) 12:1.8 5. רמת החלל החיצון השלישית.

(129.7) 12:1.9 6. רמת החלל הרביעית והחיצונית ביותר.

(129.8) 12:1.10 **האוונה,** היקום המרכזי, אינו יצירה של זמן; זהו קיום נצחי. יקום זה – אשר אין לו ראשית ואין לו קץ – מורכב ממיליארד עולמות של מושלמות נשגבת, ומוקף בגופי הכבידה הכהים העצומים. במרכז האוונה ניצב אי פרדיס הנייח והמיוצב באופן מוחלט, אשר אותו מקיפים עשרים ואחד לווייניו. בזכות המסה המקיפה העצומה של גופי הכבידה הכהים, הממוקמים בשולי היקום המרכזי, כלל המסה של בריאה מרכזית זו עולה בהרבה על המסה הכוללת הידועה של כל שבעת מקטעי היקום המקיף גם יחד.

(129.9) 12:1.11 **מערכת פרדיס-האוונה.** היקום הנצחי המקיף את האי הנצחי, מהווה את גרעינו המושלם והנצחי של יקום האב; כל שבעת יקומי-העל וכל אזורי החלל החיצון חגים במסלולים מבוססים מסביב לַהֶצְבֵּר המרכזי עצום הממדים של לווייני פרדיס ושל עולמות האוונה.

(129.10) 12:1.12 **שבעת יקומי העל** אינם ארגונים פיזיים ראשוניים; גבולותיהם אינם חותכים משפחה ערפילית במקום כלשהו, ואף אינם חוצים יקום מקומי, יחידה יצירתית ראשונית. כל יקום-על הוא פשוט איזור גיאוגרפי בחלל, המכיל קרוב לשביעית מהבריאה המאורגנת והמיושבת-חלקית של העידן-שלאחר-האוונה; וכל יקומי העל זהים כמעט במספר היקומים המקומיים שאותם הם חובקים ובחלל המוכל בהם. היקום המקומי שלכם, **נבאדון,** הינו אחת מהיצירות החדשות יותר **באורונטון,** יקום-העל השביעי.

(129.11) 12:1.13 **היקום המקיף** הינו הבריאה המאורגנת והמיושבת הנוכחית. נכללים בו שבעת יקומי-העל, בעלי הפוטנציאל האבולוציוני המצטבר של כשבע טריליון פלנטות מיושבות; זאת מבלי להזכיר את העולמות הנצחיים של הבריאה המרכזית. ואולם, הערכה טנטטיבית זו אינה כוללת את עולמות המנהלה האדריכליים, ואף לא את קבוצות היקומים הבלתי-מאורגנים החיצוניים. השוליים המהוהים הנוכחיים של היקום המקיף, היקפו הבלתי-גמור והבלתי-אחיד, ותנאי חוסר היציבות החריפים השוררים בכלל המגרש האסטרונומי, מביאים את תַּלְמִידֵי הַכּוֹכָבִים שלנו להסיק כי בעת הנוכחית אף שבעת יקומי

העל אינם שלמים עדיין. כאשר ננוע מבפנים – מן המרכז האלוהי – כלפי חוץ בכל כיוון שהוא, נגיע, בסופו של דבר, לגבולותיה החיצוניים של הבריאה המאורגנת והמיושבת; נגיע לגבולותיו החיצוניים של היקום המקיף. וליד גבול חיצוני שכזה, בפינה מרוחקת של בריאה מופלאה שכזו, שם מתקיים יקומכם המקומי רב האירועים.

12:1.14 (129.12) **רמות החלל החיצון.** רחוק בחלל, במרחק עצום משבעת יקומי-העל המיושבים, מתאספים מעגלי כוח עצומים ואנרגיות ההופכות-לחומר, בשיעורים כבירים שלא-יאומנו. בין מעגלי האנרגיה של שבעת יקומי העל לבין חגורה חיצונית עצומה זו של פעילות כוח, מפריד אזור חלל שליו יחסית, בעל רוחב משתנה המגיע בממוצע לכדי ארבע מאות אלף שנות-אור. מרחבים אלה הינם חופשיים מאבק כוכבים – הערפל הקוסמי. תלמידינו, האמונים על לימוד תופעות אלה, שרויים בספק באשר לסטאטוס המדויק של כוחות-החלל הקיימים באזור שליו-יחסית זה, המקיף את שבעת יקומי-העל. ואולם, היננו מבחינים – כחצי מיליון שנות-אור לערך מעבר להיקף הנוכחי של היקום המקיף – בתחילתו של אזור בעל אנרגית פעולה בל-תיאמן, אשר הולכת ומתגברת בשיעורה ובעוצמתה בטווח של למעלה מעשרים-וחמישה מיליון שנות-אור. הגלגלים העצומים הללו של כוחות מתַגבְּרֵי-אנרגיה ממוקמים ברמת החלל החיצון הראשונה, כמעין חגורה רציפה של פעילות קוסמית המקיפה את מלוא הבריאה הידועה, המאורגנת והמיושבת.

12:1.15 (130.1) ופעילויות כבירות אף יותר מתרחשות מעבר לאזורים הללו; זאת באשר גילו הפיזיקאים באוורסה הוכחות מקדמיות למופעי-כוח במרחק של יותר מחמישים מיליון שנות-אור מעבר לטווחים החיצוניים ביותר של התופעות ברמת החלל הראשונה. פעילויות אלה מעידות, ללא ספק, על ארגון הבריאות החומריות של רמת החלל השנייה של יקום האב.

12:1.16 (130.2) היקום המרכזי הינו הבריאה של הנצח; שבעת יקומי העל הינם הבריאות של הזמן; ארבע רמות החלל החיצון עתידות, ללא ספק, להתפתח עד כדי התממשותה-לבסוף של הבריאה המרבית. ואף יש כאלה המחזיקים בדעתם כי לא יוכל האינסוף להגיע לביטוי סופי הקטן מאינסוף; ולפיכך, משערים הם את קיומה של בריאה נוספת, שטרם נתגלתה, המצויה מעבר לרמת החלל הרביעית והחיצונית ביותר; יקום אפשרי של אינסוף המתרחב-לעולם

ושלעולם-אינו-מסתיים. מן הבחינה התיאורטית, אין אנו יודעים כיצד להגביל את אינסופיות הבורא, או את אינסופיות פוטנציאל הבריאה, ואולם בַּאופן שבו יקום האב קיים ומתנהל, היננו תופשים אותו כמוגבל בהחלט וכחסום בשוליו החיצוניים על-ידי חלל פתוח.

3. ממלכותיו של המוחלט הבלתי-מוגדר

12:2.1 (130.3) כאשר מביטים האסטרונומים של אורנטיה מבעד לעדשות הטלסקופים, ההולכים ומשתפרים בהתמדה, אל עבר מרחבי החלל החיצון המסתוריים, וכאשר מבחינים הם שם בהתפתחות המדהימה של מספר רב מני-ספור של יקומים פיזיים, שומה עליהם להבין כי חוזים הם בהתגשמות תוכניותיהם הבלתי-נתפשות של אַדְרִיכָלֵי יְקוּם הָאָב. אכן, קיימות בידינו הוכחות המעידות על נוכחות השפעות מסוימות של אישיויות פרדיס, המצויות פה ושם ברחבי מופעי האנרגיה העצומים המאפיינים כעת אזורים אלה; ואולם, מנקודת המבט הרחבה יותר, האזורים המשתרעים אל מעבר לגבולות החיצוניים של שבעת יקומי העל, מזוהים, לרוב, כמכוננים את ממלכותיו של המוחלט הבלתי-מוגדר.

12:2.2 (130.4) ובעוד שהעין האנושית הבלתי-מזוינת מסוגלת להבחין אך בשתים או בשלוש ערפיליות מחוץ לגבולות יקום העל של אורוונטון, מסוגלים הטלסקופים שלכם לגלות מיליוני יקומים חומריים מתהווים שכאלה. מרבית החלל זרוע-הכוכבים, הגלוי לבחינת הדור הנוכחי של הטלסקופים שלכם, מצוי באורוונטון; ואולם, באמצעות טכניקות צילום מסוימות, מסוגלים הטלסקופים הגדולים יותר לחדור אף הרחק אל מעבר לגבולותיו של היקום המקיף, אל תחומי החלל החיצון, היכן שיְקומים שמספרם בל-ישוער מצויים בתהליך התארגנות. ועדיין קיימים מיליונים של יקומים מעבר לְטווח מכשיריכם הנוכחיים.

12:2.3 (130.5) בעתיד הלא-רחוק, יגלו טלסקופים חדשים למבטם המשתאה של אסטרונומי אורנטיה, לא פחות מאשר 375 מיליון גלקסיות חדשות באזורים המרוחקים של החלל החיצון. בה בעת, יגלו טלסקופים בעלי עוצמה רבה יותר אלה, כי יקומי-אי רבים שנחשבו בעבר כמצויים בחלל החיצון, מהווים, למעשה, חלק מהמערכת הגלקטית של אורוונטון.

שבעת יקומי העל עדיין צומחים; היקפו של כל אחד מהם ממשיך להתרחב בהדרגה; ערפיליות חדשות מתייצבות ומתארגנות כל העת; וערפיליות מסוימות, שאותן האסטרונומים של אורנטיה החשיבו כחוץ-גלקטיות, מצויות למעשה בשוליו של אורוונטון, והן נעות יחד עימנו.

12:2.4 (131.1) תַּלְמִידֵי הַכּוֹכָבִים של אוורסה מבחינים בכך שהיקום המקיף מוקף במקדימיהן של סדרות הצברי כוכבים ופלנטות, המקיפות את הבריאה המיושבת הנוכחית בשלמותה, כטבעות משותפות-מרכז המורכבות מיקומים חיצוניים על-גבי יקומים חיצוניים. הפיזיקאים של אוורסה חישבו ומצאו כי המסה והאנרגיה של אזורים חיצוניים ולא-נודעים אלו כבר עולה פי כמה על כלל המסה והאנרגיה של שבעת יקומי העל. היננו למדים כי מטמורפוזת הכוח הקוסמי, המתרחשת ברמות חלל-חיצון אלה, הינה תוצאתה של פעולת מְאַרְגְּנֵי הַכּוֹחַ שֶׁל פָּרַדִיס. עוד ידוע לנו כי כוחות אלה קודמים לאותן אנרגיות פיזיות המפעילות כעת את היקום המקיף. בכל אופן, לְמָנַהֲלֵי הכּוֹחַ של אורוונטון אין כל נגיעה לתחומים רחוקים אלה; ואף לתנועות האנרגיה שבהם אין קשר בר-הבחנה למעגלי הכוח של הבריאות המאורגנות והמיושבות.

12:2.5 (131.2) היננו יודעים אך מעט על אודות המשמעות של מופעים עצומים אלה של החלל החיצון. יצירה עתידית גדולה יותר מצויה בעיצומו של תהליך התהוות. היננו יכולים לחזות בעוצמתה, להבחין בהיקפה ולחוש את הוד מימדיה, אך מעבר לכך, היננו יודעים אך מעט יותר מאשר האסטרונומים של אורנטיה. ככל הידוע לנו, אין מתקיימות בטבעת חיצונית זו של ערפיליות, שמשות ופלנטות, הוויות חומריות מן הסדר האנושי, ואף לא מלאכים או הוויות רוחניות אחרות. ממלכה רחוקה זו הינה מחוץ לתחום השיפוט והניהול של ממשלות יקומי העל.

12:2.6 (131.3) ברחבי אורוונטון שוררת האמונה כי סוג חדש של יצירה מצוי בהתהוות; סדר חדש של יקומים עתיד לשמש כזירת פעולתו של סָגֶל הסוֹפְיוֹנְיוּת המתהווה. ואם השערותינו אכן נכונות הן, אזי נצח העתיד עשוי לטמון בחובו בעבורכם את אותם מחזות שובי-לב אשר טמן נצח העבר בחובו בעבור קודמיכם ובעבור בְּכִירֵיכֶם.

3. כבידה אוניברסאלית

12:3.1 (131.4) כל צורות הכוח-אנרגיה – של החומר, של הדעת ושל הרוח – כפופות באותה מידה לאחיזות, לאותן נוכחויות אוניברסאליות, שהיננו מכנים בשם כבידה. ואף האישיות מגיבה לכבידה – למעגל הבלעדי של האב; ועל אף שמעגל זה הינו בלעדי לאב, הוא אינו נעדר מן המעגלים האחרים; האב האוניברסאלי אינסופי הוא, ופועל **בכל** ארבעת מעגלי הכבידה-המוחלטת של יקום האב:

12:3.2 (131.5) 1. כבידת האישיות של האב האוניברסאלי.

12:3.3 (131.6) 2. כבידת הרוח של הבן הנצחי.

12:3.4 (131.7) 3. כבידת הדעת של הפועל האחוד.

12:3.5 (131.8) 4. הכבידה הקוסמית של אי פרדיס.

12:3.6 (131.9) ארבעת המעגלים הללו אינם קשורים למרכז הכוח של פרדיס התחתון; הם אינם מעגלי כוח, אנרגיה או עוצמה. הם הינם מעגלי **נוכחות** מוחלטת, וכמו האל הם בלתי-תלויים בזמן ובמרחב.

12:3.7 (132.1) בהקשר זה, מעניין לציין הבחנות מסוימות של סגל חוקרי הכבידה באוורסה, אשר נקבעו במהלך המילניומים האחרונים. באשר למערכות הכבידה השונות של יקום האב, קבוצת עובדים מקצועית זו הגיעה למסקנות הבאות:

12:3.8 (132.2) 1. **כבידה פיזית.** לאחר שגיבשה הערכה כוללת של כלל קיבולת הכבידה-הפיזית של היקום המקיף, עמלה הקבוצה על ביצוע השוואה של ממצא זה אל מול נוכחות הכבידה המוחלטת הפעילה כעת. בהתבסס על תגובת הכבידה של יחידות פיזיות יסודיות של החומר האוניברסאלי, חישובים אלה מראים כי כלל פעולת הכבידה על היקום המקיף מהווה רק חלק קטן מן הסך המשוער של כוח המשיכה של פרדיס. חוקרים אלה הגיעו למסקנה המדהימה כי היקום המרכזי ושבעת יקומי העל המקיפים אותו, משתמשים כעת

בכחמישה אחוזים בלבד מן האחיזה הפעילה של הכבידה-המוחלטת של פרדיס. במילים אחרות: על-פי החישובים המבוססים על תיאוריה זו של כלליות, כתשעים וחמישה אחוזים מפעולת הכבידה הקוסמית של אי פרדיס משמשים לשם שליטה במערכות חומריות המצויות מעבר לגבולות היקומים המאורגנים כעת. חישובים אלה מתייחסים כולם לכבידה מוחלטת; כבידה קווית הינה תופעה של פעולת גומלין, אשר ניתן לחשבה אך ורק מתוך ידיעת כבידת פרדיס בפועל.

12:3.9 (132.3) 2. **הכבידה הרוחנית.** באמצעות אותה טכניקה של הערכה וחישוב השוואתיים, בדקו חוקרים אלה את קיבולת התגובה הנוכחית של הכבידה הרוחנית, וחישבו – בסיועם של שְׁלִיחִים בּוֹדְדִים ושל אישיויות רוח אחרות – את סך הכבידה הרוחנית הפעילה של המקור והמרכז השני. יהא זה מאלף לציין שהחוקרים מצאו כי הערך של נוכחותה הפעילה למעשה של הכבידה הרוחנית ביקום המקיף, קרוב ביותר לערך המשוער של כלל הכבידה הרוחנית הפעילה הנוכחית. במילים אחרות: נראה כי באופן מעשי, כמעט כל הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי בעת הזאת, כמחושב מתיאוריה כללית זו, פועלת ביקום המקיף. אם ממצאים אלה הינם מהימנים, ביכולתנו להסיק כי היקומים המתפתחים כעת בחלל החיצון הינם בלתי-רוחניים לחלוטין. ואם נכון הדבר, יהא זה הסבר מספק לכך שהוויות רוחניות יודעות אך מעט, או כלל אינן יודעות, על אודות מופעי האנרגיה העצומים הללו, למעט עובדת קיומם הפיזי.

12:3.10 (132.4) 3. **כבידת דעת.** באמצעות אותם עקרונות של חישוב השוואתי, תקפו מומחים אלה את הבעיה של נוכחות כבידת הדעת ושל תגובתה. לצורך השערוך, יחידת הדעת חושבה כמיצוע של שלושה סוגי דעת חומריים ושל שלושה סוגים רוחניים; זאת אף כי סוג הדעת המצוי בקרב מְנַהֲלֵי כּוֹחַ ועמיתיהם התגלה כגורם מפריע בַּמאמץ להגיע ליחידת ההערכה הבסיסית של כבידת הדעת. שערוך הקיבולת הנוכחית של כבידת הדעת של המקור והמרכז השלישי חושב על נקלה, בהתאם לתיאוריה כללית זו. אף-על-פי שהממצאים במקרה הזה אינם כה חותכים כבהערכות של הכבידה הפיזית ושל הכבידה הרוחנית, אם מתייחסים לממצאים באופן השוואתי, הם מאלפים, ואפילו מעוררי סקרנות. החוקרים הסיקו כי

כשמונים-וחמישה אחוזים מתגובת כבידת הדעת למשיכה האינטלקטואלית של הפועל האחוד, מקורם ביקום המקיף הנוכחי. מכאן עולה האפשרות שלפיה פעילות-דעת מעורבת בהקשר של הפעילויות הפיזיות הנצפות במהלכן כעת ברחבי החלל החיצון. בעוד שהערכה זו הינה, ככל הנראה, רחוקה מדיוק, היא תואמת באופן עקרוני את אמונתנו, כי בעת הזו מנחים מְאַרְגְּנֵי כּוֹחַ תבוניים את התפתחות היקום המצוי ברמות החלל שמעבר לגבולות החיצוניים הנוכחיים של היקום המקיף. יהא טיבה של תבונה משוערת זו אשר יהא, נראה כי תבונה זו איננה תגובתית לכבידת הרוח.

12:3.11 (133.1) כל החישובים הללו הינם, במקרה הטוב, הערכות המבוססות על הנחות של חוקים. ואולם, היננו סבורים כי הם מהימנים למדי. ואף אם הוויות רוחניות מועטות היו נוכחות בחלל החיצון, לנוכחותן השיתופית לא הייתה השפעה משמעותית על חישובים הכוללים מדידות בעלות שיעורים עצומים שכאלה.

12:3.12 (133.2) **כבידה אישיותית** איננה ניתנת לחישוב. היננו מכירים במעגל, ואולם אין ביכולתנו למדוד, לא באופן איכותי ולא באופן כמותי, את המציאויות הנוגעות אליו.

4. חלל ותנועה

12:4.1 (133.3) כל יחידות האנרגיה הקוסמית מצויות בְּהקפה ראשונית, ועוסקות – בעודן חגות סביב המסלול האוניברסאלי – בהוצאה אל הפועל של משימתן. יקומי המרחב, וכן המערכות והעולמות המרכיבים אותם, הינם סְפֵרוֹת סובבות אשר נעות לאורך המסלולים האינסופיים של מעגלי רמות החלל של יקום האב. בכל רחבי יקום האב אין דבר נייח כלשהו, למעט מרכז האוונה, אי פרדיס הנצחי ומרכז הכבידה.

12:4.2 (133.4) מבחינה פונקציונאלית, מוגבל המוחלט הבלתי-מוגדר לחלל, ואולם איננו כה בטוחים באשר ליחסו של מוחלט זה לתנועה. האם התנועה טבועה בו? את זאת איננו יודעים. אך יודעים אנו כי התנועה אינה מטיבו של החלל; אפילו התנועות **של** החלל אינן טבועות.

אולם, איננו כה בטוחים ביחס של הבלתי-מוגדר לתנועה מי הוא – או מה הוא – האחראי האמיתי לפעילויות העצומות של התמרות הכוח-אנרגיה המצויות במהלכן שם בחוץ, מעבר לגבולות הנוכחיים של שבעת יקומי העל? דעותינו ביחס למקור של התנועה הינן כדלקמן:

12:4.3 (133.5) 1. היננו סבורים כי הפועל האחוד מאתחל תנועה **ב**חלל.

12:4.4 (133.6) 2. אם הפועל האחוד הוא זה אשר מייצר את התנועה **של** החלל, איננו יכולים להוכיח זאת.

12:4.5 (133.7) 3. המוחלט האוניברסאלי איננו מקור התנועה ההתחלתית, אך הוא זה המאזן והמבקר את כל המתחים הנובעים מן התנועה.

12:4.6 (133.8) בחלל החיצון, מְאַרְגְּנֵי הַכּוֹחַ הינם האחראים, כפי הנראה, ליצירתם של גלגלי-יקומים עצומים, אשר מצויים כעת בתהליך של אבולוציה כוכבית; ואולם, יכולתם לעשות כן התאפשרה בוודאי על-ידי התאמה כלשהי של נוכחות החלל של המוחלט הבלתי-מוגדר.

12:4.7 (133.9) מנקודת המבט האנושית, החלל הינו כלום – קיום שלילי; הוא קיים רק בהתייחס לדבר-מה חיובי שאינו-חלל. ובכל זאת, החלל הינו אמיתי. הוא מכיל את התנועה וּמַתְנֶה אותה; והוא עצמו אפילו נע. בכלליות, ניתן לסווג את תנועות החלל כך:

12:4.8 (133.10) 1. תנועה ראשונית – נשימת החלל, התנועה של החלל עצמו.

12:4.9 (133.11) 2. תנועה שניונית – התנועות הכיווניות המתחלפות לסירוגין של רמות החלל העוקבות.

12:4.10 (133.12) 3. תנועות יחסיות – יחסיות במובן שהן אינן מוערכות תוך שימוש בפרדיס כנקודת בסיס. התנועות הראשוניות והשניוניות הינן מוחלטות, זוהי תנועה ביחס לפרדיס הנייח.

12:4.11 (133.13) 4. תנועות מפצות, או מתאמות, המיועדות לתאם את כל יתר התנועות.

12:4.12 (134.1) בעוד שמערכת היחסים הנוכחית של השמש שלכם, ושל הפלנטות הנלוות לה, מציגה תנועות יחסיות ומוחלטות רבות בחלל, היא נוטה להציג לאסטרונומים המתבוננים

בה את הרושם כאילו אתם נייחים-יחסית בחלל, בעוד שהצברי הכוכבים ונחיליהם המקיפים, נעים מכם והלאה במהירויות הולכות וגדלות ככל שחישוביכם מרחיקים החוצה אל עבר החלל. אך אין אלה פני הדברים. הינכם נכשלים בזיהוי ההתפשטות האחידה כלפי חוץ של הבריאה הפיזית של כלל החלל שהתחדר. הבריאה המקומית שלכם (נבאדון) משתתפת בתנועה זו של התפשטות אוניברסאלית כלפי חוץ. יחד עם האזורים החיצוניים של יקום האב, משתתפים כל שבעת יקומי העל במחזורי נשימת החלל בני שני מיליארד השנים.

12:4.13 (134.2) בזמן שהיקומים מתכווצים ומתרחבים, נעות המסות החומריות בחלל שהתחדר חליפות, עם כיוון משיכת כבידת פרדיס וכנגדה. העבודה המתבצעת בהנעת מסת האנרגיה של הבריאה, הינה עבודה של **חלל**, אך לא עבודה של **עוצמה-אנרגיה.**

12:4.14 (134.3) בעוד שהערכותיכם הספקטרוסקופיות בנוגע למהירויות אסטרונומיות, הינן מהימנות למדי ביחס לתחומי החלל השייכים ליקום-העל שלכם וליקומי-העל הנלווים לו, חישובים שכאלה אינם מהימנים כלל ועיקר ביחס לתחומי החלל החיצון. כוכב מתקרב מסיט את הקווים הספקטראליים מן הטווח התקין לכיוון הסגול; ואילו כוכב נסוג מסיט את הקווים הללו לכיוון האדום. השפעות רבות מתערבות, וגורמות למהירות הנסיגה של היקומים החיצוניים להיראות כאילו היא גדלה בשיעור של יותר ממאה וששים קילומטרים לשנייה לכל מיליון שנות-אור של גידול במרחק. על-פי שיטת מדידה זו, ולכשישוכללו טלסקופים רבי-עוצמה, פני הדברים ייראו כאילו המערכות הרחוקות האלה נסות מחלק זה של היקום במהירות הבלתי-תיאמן של יותר מארבעים ושמונה אלף קילומטרים בשנייה. ואולם, מהירות נסיגה נצפית זו איננה אמיתית; היא נובעת מגורמי שגיאה רבים, וביניהם זוויות ההתבוננות ועיוותי זמן-מרחב נוספים.

12:4.15 (134.4) ואולם, העיוות הגדול ביותר נובע מן העובדה כי בתחומים השכנים לשבעת יקומי העל, דומה שיְקומי החלל החיצון העצומים חגים בכיוון הפוך לכיוון שבו חג היקום המקיף. כלומר, המוני הערפיליות, השמשות הנלוות והספֵּירות נעות כעת מסביב לבריאה המרכזית עם כיוון השעון; ואילו שבעת יקומי-העל חגים מסביב לפרדיס נגד כיוון השעון. נראה כי יקום הגלקסיות החיצוני השני, בדומה לשבעת יקומי-העל, חג סביב פרדיס נגד כיוון השעון. והאסטרונומים המתצפתים של אוורסה סבורים כי מצאו ראיות לתנועות סיבוביות

בחגורה החיצונית השלישית, במרחק החלל אשר מתחיל להציג נטיות כיווניות של תנועה עם כיוון השעון.

(134.5) 12:4.16 סביר להניח כי תנועות משתנות אלה של מצעדי החלל העוקבים של היקומים קשורות באופן כלשהו לטכניקת הכבידה של פְּנים יקום האב, המופעל על-ידי המוחלט האוניברסאלי; טכניקת כבידה הכוללת תיאום כוחות ואיזון של מתחי-חלל. התנועה, כמו החלל, הינה גורם משלים, או מְאַזֵּן, לכבידה.

5. חלל וזמן

(134.6) 12:5.1 כמו החלל, אף הזמן הינו מתת של פרדיס, אך לא באותו מובן, אלא בעקיפין בלבד. הזמן נובע מתוקף התנועה ומהיות הדעת מודעת מטבעה לרציפות. מנקודת מבט פרקטית, התנועה הינה הכרחית לזמן, אך אין קיימת יחידת זמן אוניברסאלית המתבססת על תנועה, למעט היום הסטנדרטי של פרדיס-האוונה, אשר הוכר באופן שרירותי ככזה. הכּוֹלֶלָנוּת של נשימת החלל הורסת את ערכה המקומי כבסיס ליחידת זמן.

(135.1) 12:5.2 המרחב איננו אינסופי, אף כי מקורו בפרדיס; והוא איננו מוחלט, מכיוון שהוא מתחדר על-ידי המוחלט הבלתי-מוגדר. איננו מכירים את הגבולות המוחלטים של המרחב, ואולם היננו יודעים כי המוחלט של הזמן הינו הנצח.

(135.2) 12:5.3 הזמן והמרחב הינם בלתי-נפרדים רק בְּבְּרִיאוֹת הזמן-מרחב, בשבעת יקומי-העל. מרחב בלתי-זמני (מרחב נטול זמן) קיים באופן תיאורטי, ואולם, המקום הבלתי-זמני האמיתי היחיד הינו **אזור** פרדיס. זמן בלתי-מרחבי (זמן נטול מרחב) קיים בדעת הרמה הפונקציונאלית של פרדיס.

(135.3) 12:5.4 אזורי מרחב-הביניים השקטים-יחסית, הגובלים בפרדיס והמפרידים בין חלל שהתחדר לחלל שלא-התחדר, הינם אזורי מעבר מן הזמן אל הנצח; ומכאן הצורך של עולי הרגל לפרדיס לאבד את הכרתם בעוברם באזור זה, בדרך אשר בסופה יתקבלו כאזרחי

פרדיס. **אורחים** מודעי-זמן יכולים לנוע אל פרדיס ללא שינה שכזו, ואולם נותרים הם יצורים של זמן.

12:5.5 (135.4) יחסים של זמן אינם מתקיימים ללא תנועה במרחב; ואולם, לא כך הוא באשר למודעות לזמן. עקיבות עשויה לחולל מודעות לזמן אף בהיעדר תנועה. בשל טיבה של הדעת, דעתו של האדם פחות מוגבלת בזמן מאשר במרחב. אפילו בימי החיים בגוף בשר ודם על פני כדור-הארץ, אף שדעת האדם מוגבלת בנוקשות למרחב, הדמיון היצירתי האנושי הינו חופשי באופן יחסי ממגבלות הזמן. ואולם, הזמן עצמו אינו מהווה איכות גנטית של הדעת.

12:5.6 (135.5) קיימות שלוש רמות שונות של מודעות לזמן:

12:5.7 (135.6) 1. זמן כנתפש-על-ידי-דעת – מודעות לרצף, לתנועה ותחושת התמשכות.

12:5.8 (135.7) 2. זמן כנתפש-על-ידי-רוח – בוננות על תנועה לעבר האל, והמודעות של התנועה המרקיעה אל עבר רמות הולכות ומתגברות של אלוהיות.

12:5.9 (135.8) 3. האישיות **יוצרת** תחושת זמן ייחודית מתוך בוננות על המציאות, בתוספת מודעות לְנוכחוּת והכרת הַמָּשֶׁךְ.

12:5.10 (135.9) בעלי חיים בלתי-רוחניים יודעים רק את העבר וחיים בהווה. אדם בו-שוכנת-רוח ניחן בכוחות של צפייה מראש (בוננות); הוא עשוי לחזות את העתיד. רק גישות מתקדמות המתבוננות אל עבר העתיד הינן אמיתיות באופן אישי. האתיקה הסטאטית והמוסר המסורתי מצויים אך במעט מעבר לרמה החייתית; ואף הסטואיות אינה מן הסדרים הגבוהים של ההגשמה העצמית. אתיקה ומוסר הופכים לאנושיים באמת, כאשר הם דינאמיים ומתקדמים, ובאשר הינם חיים בתיאום עם המציאות האוניברסאלית.

12:5.11 (135.10) האישיות האנושית איננה אך ורק בבחינת מלווה של אירועי הזמן-מרחב; האישיות האנושית עשויה לפעול אף כמחוללת הקוסמית של אירועים כאלה.

6. על-שליטה אוניברסאלית

12:6.1 (135.11) היקום איננו סטאטי. היציבות איננה תוצאה של התמד, אלא פועל-יוצא של אנרגיות מאוזנות, שיתופי-פעולה של דעת, תיאומים של מורונטיה, על-שליטה של רוח והאחדה של אישיות. לעולם תהא היציבות פרופורציונאלית לחלוטין לאלוהיות.

12:6.2 (135.12) בשליטה הפיזית בְּיקום האב מפעיל האב האוניברסאלי קדימות וראשוניות באמצעות אי פרדיס; בניהול הרוחני של הקוסמוס פועל האל באופן מוחלט באמצעות אישיות הבן הנצחי. באשר לממלכות הדעת, פועלים בתיאום האב והבן באמצעות הפועל האחוד.

12:6.3 (136.1) באמצעות מוחלטות שליטתו בדעת הקוסמית, ובאמצעות הפעלת משלימיו הטבועים והאוניברסאליים של כבידה פיזית ורוחנית, מסייע המקור והמרכז השלישי בשמירה על שיווי המשקל ועל תיאום האנרגיות וההתארגנויות הפיזיות והרוחניות המשולבות. כל אימת שהחומרי והרוחני נקשרים זה לזה, ובכל מקום בו הדבר מתרחש, מופע דעת שכזה הינו פעולה של הרוח האינסופית. רק הדעת לבדה יכולה לאגד בסימוכיות את הכוחות הפיזיים ואת האנרגיות של הרמה החומרית, יחד עם העוצמות ועם ההוויות של הרמה הרוחנית.

12:6.4 (136.2) כל אימת שהינכם הוגים בתופעות אוניברסאליות, ודאו כי אתם מתחשבים בזיקה שבין אנרגיות פיזיות, רוחניות ואנרגיות של דעת; בנוסף ודאו, כי הינכם לוקחים בחשבון תופעות בלתי-צפויות הנובעות מהאחדתן של אנרגיות אלה על-ידי האישיות, וכן תופעות שלא-ניתן-לחזותן, הנובעות מפעולותיהם ומתגובותיהם של האלוהות ההתנסותית ושל המוחלטים.

12:6.5 (136.3) היקום הינו בר-חיזוי, במידה רבה, אך ורק במובן הכמותי של מדידות הכבידה; אפילו הכוחות הפיזיים הראשוניים אינם מגיבים לכבידה קווית, וכך אף לא משמעויות הדעת הגבוהות יותר וערכי הרוח האמיתיים של המציאויות האוניברסאליות המרביות. באופן איכותי, היקום אינו ניתן לחיזוי במידה מרובה, בכל הנוגע להתאגדויות חדשות של כוחות – בין אם הם פיזיים, רוחניים או כוחות של דעת; זאת על-אף שרבים

מהצירופים הללו של אנרגיות, או של כוחות, הופכים להיות ברי-חיזוי במידת חלקית כאשר הם נתונים תחת בחינה ביקורתית. כאשר החומר, הדעת והרוח מתאחדים באמצעות אישיותו של יְצוּר, לא נוכל לחזות במלואן את החלטותיו של יצור בעל-רצון-חופשי שכזה.

12:6.6 (136.4) כל שלבי הכוח הראשוני, הרוח המתפתחת, ומרביים לא-אישיים אחרים, נראים כמגיבים בהתאם לחוקים מסוימים – יציבים-יחסית אך בלתי-ידועים – וכמתאפיינים בחופש פעולה ובגמישות תגובה, העשויים להטריד לעיתים, כאשר הם נתקלים במופע של מצב מבודד ותָּחוּם. מהו, אם כן, ההסבר לחופש התגובה הזה שאין-לחזותו, המתגלה באמצעות מציאויות מגיחות אלה? בלתי-נודעים, בלתי-נתפשים ושאינם-ברי-חיזוי אלה – בין אם הם נוגעים להתנהגות יחידת כוח ראשונית, לתגובת רמה בלתי-מזוהה של דעת, או למופע של קדם-יקום עצום המתהווה בתחומי החלל החיצון – מרמזים, ככל הנראה, על פעילויות המרבי ועל נוכחות-תפקוד המוחלטים, הקודמים לפעילות כלל הבוראים האוניברסאליים.

12:6.7 (136.5) איננו יודעים לאמיתו של דבר, אך היננו משערים כי גמישות מדהימה שכזו, וכי תיאום מעמיק שכזה, מסמנים את נוכחותם ואת תפקודם של המוחלטים; וכן, כי מָגוון שכזה של תגובתיות, אל מול אחידות לכאורה של סיבתיות, מגלה את תגובותיהם של המוחלטים; וזאת לא רק נוכח סיבתיות מיידית ומצבית, אלא גם ביחס לכל סיבתיות קשורה אחרת ברחבי יקום האב.

12:6.8 (136.6) יחידים נשמרים על-ידי שׁוֹמְרִים שֶׁל גּוֹרָל; פלנטות, מערכות, קונסטלציות, יקומים ויקומי-על, נשלטים בידי שליטים העמלים למען רווחת תחומם, בהתאמה. האוונה, ואף היקום המקיף, נשמרים על-ידי אלה אשר בידיהם הופקדה אחריות גבוהה שכזו. אבל מי הוא המטפח והדואג ליקום-האב בכללותו, החל מפרדיס ועד לרמת החלל הרביעית החיצונית ביותר? מן הבחינה הקיומית, אך סביר כי דאגת-על שכזו הינה מתכונות שילוש פרדיס; ואולם, מנקודת מבט התנסותית, הופעתם של היקומים שלאחר-עידן-האוונה נסמכת על:

12:6.9 (136.7) 1. המוחלטים בנוגע לפוטנציאל.

12:6.10 (136.8) 2. המרבי בנוגע להכוונה.

12:6.11 (137.1) 3. העליון בנוגע לתיאום אבולוציוני.

12:6.12 (137.2) 4. אדריכלי יקום-האב בנוגע למנהלה, בטרם הופעתם של שליטים ספציפיים.

12:6.13 (137.3) המוחלט הבלתי-מוגדר מחדר את כלל החלל. אין בידנו בהירות מלאה באשר לסטאטוסים של המוחלט של האלוהות ושל המוחלט האוניברסאלי; ואולם, היננו יודעים כי האחרון פועל בכל מקום שבו פועלים המוחלט של האלוהות והמוחלט הבלתי-מוגדר. המוחלט של האלוהות עשוי להיות נוכח אוניברסאלית, אף שכמעט אינו נוכח בחלל. המרבי נוכח בחלל, או יהא נוכח אי-אז בעתיד, עד לשוליה החיצוניים של רמת החלל הרביעית. היננו מסופקים באשר לכך שלמרבי תהא נוכחות חלל, המגיעה אל מעבר להיקף של יקום-האב, ואולם במסגרת מגבלה זו עוסק המרבי באופן מדורג בתכלול הארגון היצירתי של הפוטנציאלים של שלושת המוחלטים.

7. החלק והשלם

12:7.1 (137.4) חוק נחרץ ובלתי-אישי, השקול לפעולתה של השגחה קוסמית, פועל בכל רחבי הזמן והמרחב ונוגע לכל מציאות באשר היא. גישתו האוהבת של האל כלפי היחיד מתאפיינת בחסד; וגישתו כלפי הכלל מונעת על-ידי חוסר פניות. רצונו של האל אינו שורר בהכרח בתוך החלק – בתוך ליבה של אישיות כלשהי – ואולם, רצונו אכן מולך בפועל על השלם, על יקום היקומים.

12:7.2 (137.5) אמת היא כי בכל מגעיו של האל עם כל אחת מהוויותיו, חוקיו אינם שרירותיים מטבעם. בעבורכם, בשל ראייתכם המוגבלת ונקודת מבטכם הסופית, מעשיו של האל לבטח נראים לעיתים כשרירותיים ודיקטטוריים. חוקי האל הינם פשוט הרגלי האל, זוהי דרכו הנשנית לעשות את הדברים; ולעולם עושה הוא את כל הדברים כולם היטב. אתם

נוכחים לראות כי האל עושה דבר מסוים באותה הדרך, פשוט משום שזו הדרך הטובה ביותר לעשותו בתנאים נתונים; והדרך הטובה ביותר היא הנכונה; ולפיכך, לעולם פוקדת הבינה האינסופית כי הדבר ייעשה באותו אופן מדויק ומושלם. עליכם לזכור גם כי הטבע אינו הפעולה הבלעדית של האלוהות; השפעות נוספות נוכחות באותן תופעות שאותן מכנה האדם בשם טבע.

12:7.3 (137.6) הטבע האלוהי סולד מכל סוג של התדרדרות, או ממתן הרשאה לכך שמעשה אישי באופן טהור יתבצע אי-פעם באופן נחות. ואולם, עלינו להבהיר כי **אם** — באלוהיות של מצב כלשהו, במצב קיצון של נסיבות כלשהן ובכל מקרה שבו הבינה העליונה עשויה להורות כי נדרשת פעולה אחרת – אם דרישות המושלמות קובעות, מכל סיבה שהיא, שיטת תגובה אחרת, טובה יותר, כי אז יפעל האל החכם-בכל באופן הטוב וההולם יותר. ויהא זה ביטוי של חוק גבוה יותר, ולא היפוכו של חוק נמוך יותר.

12:7.4 (137.7) האל איננו עבד להרגל הנובע מחזרה כרונית על פעולותיו הרצוניות. אין כל סתירה בקרב חוקי האינסוף; כולם מושלמים כשם שטבעו המהימן הינו מושלם; וכולם הינם ביטויים של פעולות שאין עליהן עוררין ותוצאה של החלטות שאין בהן רבב. חוק הינו התגובה הבלתי-משתנה של דעת אינסופית, מושלמת ואלוהית. כל מעשיו של האל הינם רצוניים, אף שהם נראים דומים לכאורה זה לזה. באל "אין השתנות, אף לא כל צל של חילוף." וכל זאת, אשר ניתן לומר בבטחה על אודות האב האוניברסאלי, לא ניתן להיאמר באותו ביטחון על אודות כל ההוויות התבוניות הכפופות לו או ליצוריו האבולוציוניים.

12:7.5 (137.8) כיוון שהאל הינו בלתי-משתנה, תוכלו לסמוך עליו, בכל הנסיבות הרגילות, כי יעשה את אותו דבר, ובאותו אופן זהה ורגיל. האל מהווה הבטחה של יציבות בעבור כל ההוויות והיצורים הברואים. הוא הינו האל; ולפיכך הוא איננו משתנה.

12:7.6 (138.1) וכל הניהול היציב הזה וכל הפעולה האחידה הזו, הינם אישיים, מודעים ורצוניים ביותר; שכן האל הכביר איננו עבד חסר-ישע לעצם מושלמותו ואינסופיותו. האל איננו כוח אוטומאטי הפועל מעצמו; הוא איננו כוח המשועבד לחוק. האל איננו משוואה

מתמטית ואיננו נוסחה כימית. הוא הינו רצון חופשי ואישיות ראשונית. הוא האב האוניברסאלי, הוויה הטעונה באישיות והמקור לכל אישיויות היצורים.

12:7.7 (138.2) רצונו של האל איננו מתקיים באופן אחיד בְּלב בן התמותה החומרי שוחר-האל, ואולם, אם ציר הזמן יתרחב אל מעבר לרגע, עד שיחבוק את מלוא מהלך החיים הראשוניים, כי אז יהפוך רצון האל מובחן באופן הולך ונגלה, בדמות פירות הרוח הנישאים בחייהם של ילדי האל מוּחֵי-הרוח. ואז, אם נמשיך ונרחיב את מהלך החיים האנושיים עד שיכלול גם את החוויה המורונטית, כי אז הרצון האלוהי ייראה זורח בבהירות הולכת וגדלה, בדמות מעשיהם הרוחניים של אותם יצורי-זמן שהחלו לטעום את התענוג האלוהי של ההתנסות ביחס שבין אישיות האדם לבין אישיות האב האוניברסאלי.

12:7.8 (138.3) אבהות האל ואחוות האדם מציגות את פרדוקס החלק והשלם ברמת האישיות. האל אוהב **כל** יחיד כילד ייחודי במשפחה השמימית. ועדיין, האל אוהב באופן הזה את **כל** היחידים; הוא איננו נושא פני איש, וכך, האוניברסאליות של אהבתו מביאה לכדי קיום את מערכת היחסים של הכלל, האחווה האוניברסאלית.

12:7.9 (138.4) אהבת האב הופכת כל אישיות לייחודית באופן מוחלט; היא הופכת אותה לילד ייחודי של האב האוניברסאלי, לילד שעותק ממנו לא יימצא אף באינסוף, ליצור רצוני חסר-תחליף לאורך הנצח כולו. אהבת האב תהלל כל ילד וילד של האל; היא תאיר כל חבר וחבר במשפחה השמימית, ותציג בחדות את טיבה הייחודי של כל אישיות, אל מול הרקע של הרמות הלא-אישיות, השוכנות מחוץ למעגל האחווה של אבי הכול. אהבת האל תציג באופן מרשים את הערך הטְרַנְסָצֶנְדֶנְטָלִי של כל יצור רצוני, ותגלה מפורשות את הערך הרב אשר מקנה האב האוניברסאלי לכל אחת ואחד מילדיו, החל מהאישיות הבוראת הגבוהה ביותר בפרדיס, ועד לאישיות הרצונית הנמוכה ביותר בקרב השבטים הפראיים של האדם, בהפציע שחרו של המין האנושי בעולם כלשהו של הזמן והמרחב.

12:7.10 (138.5) ואהבה זו של האל כלפי היחיד מקיימת את המשפחה האלוהית של כל היחידים, האחווה האוניברסאלית של ילדי אב פרדיס בעלי הרצון החופשי. ואחווה זו, בהיותה אוניברסאלית, הינה מערכת יחסים של הכלל. האחווה, באשר הינה אוניברסאלית, מגלה לא

את מערכת היחסים של **היחיד**, אלא את זו של **הכלל**. אחווה הינה מציאות של הכלל, ומשום כך היא מגלה את איכויותיו של השלם מתוך הבחנה משוות-ניגודים אל מול איכויותיו של היחיד.

12:7.11 (138.6) האחווה הינה עובדת היחסים שבין כל אישיות שהיא לבין כל אישיות אחרת בקיום האוניברסאלי. אף אישיות לא תוכל לחמוק מהיתרונות ומהעונשים העשויים לנבוע מיחסיה עם אישיויות אחרות. החלק מרוויח או סובל בהתאמה לשלם. המאמץ הטוב של כל אדם מועיל לבני האדם כולם; וכן, השגיאה, או הרוע, של אדם כלשהו מעצימים את מצוקותיהם של כלל בני האדם. כאשר ינוע החלק, כך ינוע השלם. וכאשר יתקדם השלם, כך יתקדם החלק. יחסי המהירויות שבין החלק לבין השלם קובעים האם החלק מעוכב על-ידי הרפיון של השלם, או שמא נישא קדימה על-גבי תנופת האחווה הקוסמית.

12:7.12 (139.1) העובדה שלפיה האל הינו הוויה בעלת מודעות-עצמית אישית כה גבוהה ומטות להשתכנותה, ובה בעת הוא נוכח אישית ביקום עצום שכזה, ומקיים קשר אישי עם מספר כמעט אינסופי של הוויות, נותרת בבחינת מסתורין. ואולם, אין בַּמסתוריות של תופעה זו, המצויה מעבר לתפישה האנושית, כדי להפחית, ולו במעט, את אמונתכם. אל לכם להניח לשיעורו של האינסוף, אף לא לכבירותו של הנצח ולהדרו והודו של אופיו הבלתי-ניתן-להשוואה של האב, להטיל עליכם אימה, לטלטל אתכם או לרפות את ידכם; זאת הואיל והאב איננו רחוק מכל אחת ואחד מכם; הוא שוכן בקרבכם, ובו כולנו מתנועעים, חיים בפועל ומתקיימים באמת, פשוטו כמשמעו.

12:7.13 (139.2) אף-על-פי שאב פרדיס פועל באמצעות בוראיו האלוהיים ובאמצעות ילדיו-יציריו, הוא נהנה גם מן הקשר האינטימי ביותר עמכם; כה נעלה הוא קשר זה, כה מרומם באישיותו, עד כי נשגבת מבינתי אותה התייחדות מסתורית של רסיס האב עם הנשמה האנושית, ועם הדעת בת-התמותה אשר בה הוא שוכן לבטח. באשר הינכם יודעים את אשר הינכם יודעים על אודות מתנות אלה של האל, יודעים אתם גם כי מגעו של האב הינו כה קרוב אליכם; הוא קרוב לא רק לעמיתיו האלוהיים, אלא אף לילדיו האבולוציוניים ובני התמותה של הזמן. האב אכן שוכן בפרדיס, ואולם נוכחותו האלוהית שוכנת אף בדעת בני האדם.

(139.3) 12:7.14 אף כי תשטוף רוח הבן כל בשר; אף כי הבן חי עמכם בעבר בדמות בשר ודם בן-תמותה; ואף כי השרפים שומרים ומדריכים אתכם באופן אישי; כיצד תוכלנה הוויות אלוהיות אלה, של המרכזים השני והשלישי, לקוות להתקרב אליכם אי-פעם כקרבת האב, או להבינכם באותה מלאות אשר מבינכם האב, אשר העניק חלק ממנו עצמו לשכון בתוככם, להיות העצמי האמיתי, האלוהי ואף הנצחי שלכם?

8. חומר, דעת ורוח

(139.4) 12:8.1 "האלוהים רוח הוא," אך לא כן פרדיס. היקום החומרי הוא לעולם הבמה שעליה מתרחשות כלל הפעילויות הרוחניות; הוויות רוחניות ומרקיעי-רוח חיים ועובדים בעולמות הפיזיים של המציאות החומרית.

(139.5) 12:8.2 הענקת המתת של הכוח הקוסמי, תחומה של הכבידה הקוסמית, הינה פעולה של אי פרדיס. כל אנרגית-הכוח המקורית נובעת מפרדיס, וכך גם החומר המשמש ליצירת מספר לא-נודע של יקומים, החגים כעת ברחבי יקום האב בדמות נוכחות על-כבידה, המהווה את מטען-הכוח של החלל שהתחדר.

(139.6) 12:8.3 תְּהֶיֶנָה תמורות הכוח ביקומים המשתרעים אשר תְּהֶיֶנָה, מִשהוא יוצא מפרדיס, הוא מתמיד במסעו – בכפוף למשיכה הבלתי-נגמרת, הנוכחת-תמיד והמהימנה של האי הנצחי – וחג לנצח ובצייתנות בנתיבי החלל הנצחיים של היקומים. האנרגיה הפיזית הינה המציאות היחידה המצייתת באמת ובתמים, ובאיתנות, לחוק האוניברסאלי. סטייה מן הנתיבים האלוהיים ומהתוכניות המקוריות התרחשה אך ורק בממלכות היצורים בעלי הרצון החופשי. העוצמה והכוח הינם ההוכחה האוניברסאלית ליציבותו, לקביעותו ולנצחיותו של האי המרכזי של פרדיס.

12:8.4 (139.7) מתת הרוח, וההפיכה של אישיויות לרוחניות, התחום של הכבידה הרוחנית, הינן ממלכתו של הבן הנצחי. וכבידה רוחנית זו של הבן, אשר לעד מושכת לעברו את כלל המציאויות הרוחניות, הינה אמיתית ומוחלטת ממש כשם שהאחיזה החומרית בעלת העוצמה-הכוללת של אי פרדיס הינה כזאת. ואולם, מטבע הדברים, האדם, הנוטה אל החומר, מכיר באופן קרוב יותר את מופעי החומר שטבעם פיזי, מאשר את הפעולות הרוחניות העצומות, האמיתיות באותה המידה, אשר ניתנות להבחנה אך ורק על-ידי בוננותה הרוחנית של הנשמה.

12:8.5 (140.1) ככל שהדעת של אישיות ביקום הופכת ליותר רוחנית – ובכך דומה יותר לאל – היא מגיבה פחות ופחות לכבידה חומרית. מציאות, כפי שהיא נמדדת בתגובתה לכבידה הפיזית, הינה האנטיתזה של המציאות כפי שהיא נקבעת על-פי האיכות של תוכנה הרוחני. פעולת הכבידה הפיזית הינה הקובע הכמותי של אנרגיה בלתי-רוחנית; פעולתה של הכבידה הרוחנית הינה אמת המידה האיכותית של האנרגיה האלוהית החיה.

12:8.6 (140.2) בַּמשמעות של פרדיס בעבור הבריאה הפיזית, ובַּמשמעות של הבן הנצחי בעבור היקום הרוחני, כזו היא המשמעות של הפועל האחוד בעבור ממלכות הדעת – היקום התבוני של ההוויות ושל האישיויות החומריות, המורונטיות והרוחניות.

12:8.7 (140.3) הפועל האחוד מגיב הן למציאות החומרית והן למציאות הרוחנית, ולפיכך הופך, מטבע הדברים, לסועד האוניברסאלי של כל ההוויות התבוניות; הוויות העשויות לייצג את האיחוד הן של השלבים החומריים והן של השלבים הרוחניים של הבריאה. מתת התבונה – הסעד לחומרי ולרוחני במופעי הדעת – הינה הממלכה הבלעדית של הפועל האחוד, ההופך בכך לשותף של הדעת הרוחנית, למהות של הדעת המורונטית, ולתוכן של הדעת החומרית של יצורי הזמן האבולוציוניים.

12:8.8 (140.4) הדעת הינה הטכניקה שבה הופכות מציאויות רוחניות להתנסותיות בעבור אישיותם של היצורים. ובסיכומו של דבר, אפשרויות ההאחדה, אפילו של הדעת האנושית, היכולת לתאם דברים, רעיונות וערכים, הינה על-חומרית.

12:8.9 (140.5) אף כי הדעת האנושית תוכל אך בקושי להבין את שבע הרמות של המציאות הקוסמית היחסית, על השכל האנושי להיות מסוגל לתפוש הרבה מהמשמעות של שלוש הרמות הפועלות של המציאות הסופית:

12:8.10 (140.6) 1. **חומר.** אנרגיה מאורגנת הכפופה לכבידה הקווית, למעט כאשר היא משתנה תחת תנועה, או מותנית על-ידי דעת.

12:8.11 (140.7) 2. **הדעת.** תודעה מאורגנת אשר איננה כפופה במלואה לכבידה החומרית, ואשר משתחררת במלואה כאשר היא משתנה על-ידי הרוח.

12:8.12 (140.8) 3. **רוח.** המציאות האישית הגבוהה ביותר. רוח אמיתית איננה כפופה לכבידה פיזית, אך בסופו של דבר הופכת להשפעה המניעה של כל מערכות האנרגיה המתפתחות ממעמד האישיות.

12:8.13 (140.9) יעד הקיום של כל האישיויות הינו רוח; מופעי החומר הינם יחסיים, והדעת הקוסמית מגשרת בין הפכים אוניברסאליים אלה. מתת הדעת וסעד הרוח הינם מעשיהן של אישיויות האלוהות הנלוות – הרוח האינסופית והבן הנצחי. מציאות האלוהות הכוללת איננה דעת אלא רוח-דעת – דעת-רוח מאוחדת על-ידי אישיות. ואף-על-פי-כן, מתכנסים המוחלטים של הרוח ושל הדבר באישיות האב האוניברסאלי.

12:8.14 (140.10) שלושת האנרגיות – של החומר, של הדעת ושל הרוח – מתואמות בפרדיס. בקוסמוס האבולוציוני, שלטת אנרגית-חומר, למעט באישיות, שבה הרוח חותרת לשליטה בתיווכה של הדעת. הרוח הינה המציאות הבסיסית של חווית האישיות של כלל היצורים, משום שהאלוהים הוא רוח. הרוח בלתי-משתנה, ולכן, בכל יחסי האישיות, היא מתעלה הן מעל החומר והן מעל הדעת, אשר הינם משתנים התנסותיים של הישגיות מדורגת.

12:8.15 (140.11) בזמן האבולוציה הקוסמית הופך החומר לצל פילוסופי שאותו מטילה הדעת בנוכחות אוֹרְיוּת הרוּחַ של ההארה האלוהית; ואולם, בכך אין בכדי לשלול את תוקף המציאות של אנרגית-החומר. דעת, חומר ורוח הינם מציאותיים באותה מידה, אף שאינם בעלי ערך זהה לאישיות בחתירתה לאלוהיות. מודעות לאלוהיות הינה חוויה רוחנית מדורגת.

(141.1) 12:8.16 ככל שקורן זוהרה של האישיות הרוחנית (האב ביקום, רסיס אישיות הרוח הפוטנציאלית בַּיצור היחיד), כך גדל גם הצל שמטילה הדעת המתווכת על השקעתה החומרית. בַּזמן, גוף האדם הינו אמיתי ממש כמו הדעת או הרוח; אך עם המוות, הן הדעת (הזהות) והן הרוח שורדות, בעוד שהגוף איננו שורד. מציאות קוסמית יכולה להיות בלתי-קיימת בחוויית האישיות. ומשום כך, הביטוי היווני שלכם – המציג את החומר כצילה של הרוח הממשית יותר – הוא אכן בעל משמעות פילוסופית.

9. המציאויות האישיות

(141.2) 12:9.1 הרוח הינה המציאות האישית הבסיסית בַּיקומים, והאישיות הינה הבסיס לכל ניסיון מדורג בְּמציאות רוחנית. כל שלב של ניסיון אישיות, בכל רמה עוקבת של התקדמות ביקום, רווי ברמזים המובילים לגילוי מציאויות אישיות מפתות. ייעודו האמיתי של האדם הינו ביצירת מטרות רוחניות חדשות, ובהמשך לכך בתגובה לפיתויים הקוסמיים שמציבות מטרות נשגבות שכאלה, בעלות הערך הבלתי-חומרי.

(141.3) 12:9.2 האהבה הינה סוד ההתחברויות המועילות בין אישיויות. אינכם יכולים להכיר אישיות אל-נכון כתוצאה ממפגש אחד ויחיד. אינכם יכולים להעריך נכונה מוסיקה מתוך שימוש בהיסק מתמטי, אף כי מוסיקה הינה צורה של מקצב מתמטי. מספר הטלפון של מנוי כלשהו איננו מזהה בכל אופן שהוא את אישיותו של אותו מנוי, או מסמל כל פרט אחר המאפיין אותו.

(141.4) 12:9.3 המדע החומרי, המתמטיקה, חיוני על-מנת לקיים שיחה תבונית על אודות ההיבטים החומריים של היקום; ואולם, ידע שכזה איננו מהווה בהכרח חלק מידיעה גבוהה יותר של האמת, או חלק מההערכה האישית של המציאויות הרוחניות. לא רק בתחומי החיים, אלא אפילו בעולם האנרגיה הפיזית, סכומם של שני דברים, או יותר, הוא לעיתים תכופות דבר שהוא **יותר** מאשר, או **שונה** מאשר, תוצאת החיבור הצפויה של איחודים שכאלה. כל

מדע המתמטיקה, כל תחום הפילוסופיה, וכן הפיסיקה או הכימיה הגבוהות ביותר, לא יוכלו לנבא, או לדעת, כי איחודם של שני אטומי גז המימן עם אטום אחד של גז החמצן יתבטא ביצירת חומר חדש ושונה איכותית באופן המתעלה מעל לפעולת החיבור – מים נוזלים. הבנה של תופעה פיזיו-כימית יחידה זו לבדה, הייתה צריכה למנוע את התפתחותן של הפילוסופיה המטריאליסטית ושל הקוסמולוגיה המכניסטית.

12:9.4 (141.5) ניתוח טכני איננו חושף מה אישיות או דבר מסוגלים לעשות. לדוגמה: מים משמשים ביעילות לשם כיבוי אש. היות המים יעילים בכיבוי האש הינה עובדה השייכת לניסיון מחיי היום-יום, אך לא קיימת אנאליזה של מים שבאמצעותה ניתן לגלות תכונה שכזו. האנאליזה קובעת כי מים מורכבים ממימן ומחמצן; לימוד נוסף של יסודות אלה, מגלה כי חמצן הינו המעודד האמיתי של בעירה, ואילו המימן עצמו בוער בקלות יחסית.

12:9.5 (141.6) הדת שלכם הופכת לאמיתית משום שהיא נובעת מן העבדות לפחד ומכבלי הדעות הקדומות. הפילוסופיה שלכם נאבקת להשתחרר מן הדוגמה ומהמסורת. המדע שלכם עוסק בַּתחרות עתיקת-היומין בין האמת לבין השגיאה; זאת בעודו נאבק להשתחרר מכבלי ההפשטה, מהעבדות למתמטיקה ומן העיוורון היחסי של המטריאליזם המכניסטי.

12:9.6 (142.1) לאדם בן התמותה קיים גרעין רוחני. הדעת הינה מערכת אנרגיה-אישית, הקיימת סביב גרעין רוחני אלוהי ופועלת בסביבה חומרית. מערכת יחסים חיה שכזו, בין הדעת האישית לבין הרוח, מהווה את הפוטנציאל האוניברסאלי של אישיות נצחית. צרה אמיתית, אכזבה מתמשכת, תבוסה רצינית, או מוות בלתי-נמנע, יכולים להגיע רק לאחר שמושגים-עצמיים הורשו לדחוק ולהחליף במלואה את עוצמת השליטה של גרעין הרוח המרכזי; בכך הם גורמים לשיבושה של התוכנית הקוסמית בעבור זהות האישיות.

12:9.7 (142.2) [הוצג על-ידי זה הַהוֹפֵךְ בִּינָה לְמוּשְׁלֶמֶת, הפועל בסמכות עתיקי היומין.]

>> מסמך 12 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 14 <<

מסמך 13

העולמות הקדושים של פרדיס

13:0.1 (143.1) בין אי פרדיס המרכזי לבין מעגלי הפלנטות הפנימיים ביותר של האוֹנה, ממוקמים בחלל שלושה מעגלים קטנים יותר של ספירות מיוחדות: המעגל הפנימי ביותר מכיל את שבע הספירות הסודיות של האב האוניברסאלי; הקבוצה השנייה מורכבת משבע העולמות המאירים של הבן הנצחי; בַּמעגל החיצוני ביותר מצויות שבע הספירות העצומות של הרוח האינסופית, עולמות המטה והמְנהל של שבע רוחות האב.

13:0.2 (143.2) שלושת המעגלים הללו – של האב, של הבן ושל הרוח – אשר כל אחד מהם הינו בן שבעה עולמות, הינם ספירות של הדר שאין-דומה-לו ושל תפארת העולה על כל דמיון. ואפילו המבנה החומרי או הפיזי שלהם, הינו מִסְדָּר שלא נתגלה לכם. כל מעגל מגוון בחומר, וכל עולם בכל מעגל הינו שונה, למעט שבעת עולמות הבן, אשר הרכבם הפיזי דומה. כל עשרים ואחת הספירות הינן עצומות, וכל קבוצה של שבע הפכה נצחית באופן אחר. ככל הידוע לנו, הן היו מאז ומעולם; ובדומה לפרדיס, הן הינן נצחיות. לא קיימים מסורת או תיעוד המעידים על מקורן.

13:0.3 (143.3) שבעת העולמות הסודיים של האב האוניברסאלי, אשר חגים בסמיכות לאי הנצחי מסביב לפרדיס, מחזירים בעוצמה את אורו הרוחני של המרכז הבוהק של האלוהויות הנצחיות, ומפיצים אור הדר אלוהי זה ברחבי פרדיס, ואף לעבר שבעת המעגלים של האוֹנה.

נראה כי מקורן של האנרגיות הבלתי-אישיות של אוריות הרוח, הינו בשבעת (143.4) 13:0.4
העולמות הקדושים של הבן הנצחי. אף הוויה אישית כלשהי אינה רשאית לשהות באחד מהעולמות הבוהקים הללו. בתהילתם הרוחנית הם זורחים ומאירים את כל פרדיס והאוֹנה, והם מכוונים אוריות רוח טהורה אל עבר שבעת יקומי-העל. ספירות בוהקות אלה של המעגל השני, נותנות באופן דומה מאורן (אור ללא חום) לפרדיס ולמיליארד העולמות בשבעת המעגלים של היקום המרכזי.

שבעת העולמות של הרוח האינסופית מאוכלסים בשבע רוחות האב, אשר (143.5) 13:0.5
מולכות בגורלותיהם של שבעת יקומי-העל, ואשר שולחות את הארת רוחה של אישיות האלוהות השלישית אל עבר יצירות הזמן והמרחב הללו. וכל האוֹנה – אך לא אי פרדיס – טובלת בהשפעות רוחניות אלה.

אף כי עולמותיו של האב הינם ספירות הסטאטוס המרבי של כל (143.6) 13:0.6
אישיויות-המתת של האב, זהו איננו תפקודם הבלעדי. ישויות והוויות רבות אשר אינן-אישיות שוהות בעולמות הללו. בכל אחד מן העולמות במעגל האב ובמעגל הרוח קיים סוג מובחן של אזרחות קבועה; ואולם, היננו סבורים כי עולמות הבן מאוכלסים בסוגים אחידים של הוויות שאינן-אישיות. רסיסי האב נמנים על התושבים הילידיים של דִיוִינְיְנְגְטוֹן; לא התגלו לכם הסדרים האחרים של האזרחות הקבועה.

לעשרים ואחד לווייני פרדיס שימושים רבים, הן ביקום המרכזי והן (143.7) 13:0.7
ביקומי-העל, שימושים אשר אינם מתגלים בסיפורים אלו. ביכולתכם להבין כה מעט על אודות חיי הספירות האלה, עד כי לא תוכלו לקוות להשיג תמונה עקבית כלשהי שלהם, לא באשר לטיבם ולא באשר לתפקודם; אלפי פעילויות אשר אינן גלויות לכם מתרחשות שם. עשרים ואחת ספירות אלה חובקות את **הפוטנציאלים** לתפקודו של יקום האב. מסמכים אלה מאפשרים אך מבט מרפרף אל פעילויות תחומות מסוימות, הנוגעות לעידן הנוכחי של היקום המקיף – וליתר דיוק, לאחת משבע הגזרות של היקום המקיף.

1. שבעת העולמות הקדושים של האב

13:1.1 (144.1) מעגל עולמות החיים הקדושים של האב מכיל את הסודות היחידים הנוגעים לטבע האישיות ביקום היקומים. לווייני פרדיס אלה, במעגל הקרוב ביותר מתוך השלושה, הינם המקומות האסורים היחידים ביקום המרכזי בנוגע לאישיות. הן פרדיס התחתון והן העולמות של הבן סגורים באופן דומה בעבור אישיויות, ולאף אחד מהתחומים הללו אין כל נגיעה ישירה לאישיות.

13:1.2 (144.2) עולמות פרדיס של האב נשלטים על-ידי הסדר הגבוה ביותר של בְּנֵי הַשִׁילּוּשׁ הַנַּיָחִים, סוֹדוֹת הָעֶלְיוֹנוּת שֶׁשּׁוּלְשׁוּ. על אודות עולמות אלו ביכולתי לספר אך מעט; על אודות הפעילויות הרבות שבהם ביכולתי לספר אף פחות. מידע שכזה נוגע רק לאותן הוויות הפועלות שם כך, ואשר יוצאות משם וממשיכות הלאה. ואף כי שישה מן העולמות המיוחדים הללו מוכרים לי במידת מה, מעולם לא נחתתי על דִיוִינִינְגְטוֹן; עולם זה אסור לחלוטין בעבורי.

13:1.3 (144.3) אחת הסיבות לסודיות העולמות הללו נובעת מהעובדה שעולמות קדושים אלו נהנים מייצוג מיוחד, או ממופע מיוחד, של האלוהויות המרכיבות את שילוש פרדיס; לא אישיות, כי אם נוכחות ייחודית של אלוהיות, אשר יכולה להיות מוערכת ומובנת רק על-ידי קבוצות ייחודיות של יצורים תבוניים השוכנים בעולם זה, או מורשים להיכנס אליו. סוֹדוֹת הָעֶלְיוֹנוּת שֶׁשּׁוּלְשׁוּ הינם סוכני האישיות של נוכחויות אלוהות מיוחדות ובלתי-אישיות אלה. וסודות העליונות הינם הוויות אישיות גבוהות ביותר, הניחנות בתכונות נשגבות והמותאמות להפליא לבצע את עבודתן המדויקת והנעלה.

13:1.4 (144.4) **1.** דִיוִינִינְגְטוֹן. במובן ייחודי, עולם זה הינו "חיקו של האב", ספירת ההתייחדות האישית של האב האוניברסאלי, אשר בה מצוי מופע מיוחד של אלוהיותו. דיווינינגטון הינו מקום-מפגש פרדיס של מכוונני המחשבה, ואולם זהו גם ביתן של ישויות ואישיויות רבות, ושל הוויות אחרות אשר מקורן באב האוניברסאלי. מלבד הבן הנצחי,

אישיויות רבות אחרות הינן ממקור ישיר של פעולות ייחודיות של האב האוניברסאלי. רק רסיסי האב ואותן אישיויות והוויות אחרות שמקורן הישיר והבלעדי הינו האב האוניברסאלי, מתרועעות יחדיו ופועלות במשכן זה.

13:1.5 (144.5) **הסודות של דיווינינגטון** כוללים את סוד המתת ואת המשימה של מכוונני המחשבה. טבעם, מקורם והטכניקה שבאמצעותה הם יוצרים מגע עם היצורים הנמוכים של העולמות האבולוציוניים, מהווים סוד של ספירת פרדיס זו. פעולות מדהימות אלה אינן נוגעות לכל היתר מאיתנו באופן אישי, ולכן סבורות האלוהויות כי מן הראוי שמאפיינים מסוימים של סעד אלוהי עצום זה, יוותרו מעבר להבנתנו המלאה. ככל שהיננו באים במגע עם שלב זה של פעילות אלוהית, מותרת לנו ידיעה מלאה של פעולות אלה, אך איננו מיודעים לחלוטין באשר לפרטים האינטימיים הנוגעים למתת עצומה זאת.

13:1.6 (145.1) ספירה זו מכילה אף את הסודות על אודות טבעם, תכליתם ופעולותיהם של כל צורות רסיסי האב האחרות, של שְׁלִיחֵי הַכְּבִידָה ושל קבוצת הוויות אחרות שלא התגלו לכם. אך סביר ביותר שאמיתות אלה, הנוגעות לדיווינינגטון ואשר נמנעו ממני, היו מבלבלות אותי ומכבידות עלי בביצוע עבודתי, ויחד עם זאת, עדיין ייתכן שהן מצויות מעבר לקיבולת המושגית של סדר ההוויות שאליו הנני משתייך.

13:1.7 (145.2) 2. סוֹנָארִינְגְטוֹן. ספירה זו הינה "חיקו של הבן", העולם המקבל האישי של הבן הנצחי. זהו מטה פרדיס של בני האל היורדים והמרקיעים, בשעה שמקבלים הם הסמכה ואישור מלאים ובתקופה שלאחר מכן. עולם זה הינו הבית בפרדיס של כל בניו של הבן הנצחי, ושל כל בניו המתאמים והסימוכיים. קיימים סדרים רבים של בנים אלוהיים הקשורים למשכן זה, אשר לא התגלו לבני התמותה, מכיוון שאין להם נגיעה לתוכניות ההרקעה של ההתקדמות הרוחנית האנושית דרך היקומים ולעבר פרדיס.

13:1.8 (145.3) **הסודות של סוֹנָארִינְגְטוֹן** כוללים את סוד התגלמותם של הבנים האלוהיים כבשר ודם. כאשר בן האל הופך לבן-אדם, ונולד, פשוטו כמשמעו, מרחמה של אישה, כפי שאירע בעולמכם לפני כאלף ותשע-מאות שנים – זהו מסתורין אוניברסאלי. מאורע זה

מתחולל ברחבי היקומים, והינו סודם של הבנים האלוהיים השמור בסונארינגטון. המכוונים הינם מסתורין של האל האב. התגשמות הבנים האלוהיים הינה מסתורין של האל הבן; סוד זה נעול בגזרה השביעית של סונארינגטון, תחום שאליו אין יכולים לגשת, אלא אלה אשר חוו חוויה ייחודית זו באופן אישי. רק שלבי ההתגשמות הנוגעים לנתיבת ההרקעה שלכם הובאו לידיעתכם. ואולם, קיימים שלבים רבים אחרים של מסתורין התגשמות בני פרדיס מסדרים שלא נתגלו לכם, העוסקים במשימות שירות ביקום, שאף פרטיהן אינם ידועים לכם. וכן קיימים מסתורין אחרים בסונארינגטון.

13:1.9 (145.4) 3. סְפִּירִיטִינְגְטוֹן. עולם זה הינו "חיקה של הרוח", ביתן בפרדיס של ההוויות הגבוהות אשר מייצגות בלעדית את הרוח האינסופית. כאן נפגשות שבע רוחות האב וכמה מצאצאיהן מכל היקומים. במשכן שמימי זה מצויים אף סדרים רבים אחרים שלא התגלו של אישיויות רוח, הוויות המשמשות במגוון פעילויות ביקום אשר אינן נוגעות לתוכניות רימום היצורים בני התמותה של הזמן אל רמות הנצח של פרדיס.

13:1.10 (145.5) **הסודות של ספיריטינגטון** כוללים את המסתורין הבלתי-חדיר של המַחְזִירוּת. היננו מספרים לכם על אודות המופע האוניברסאלי העצום של המַחְזִירוּת, ובמיוחד על האופן שבו היא פועלת בעולמות המטה של שבעת יקומי-העל, ואולם מעולם לא הסברנו תופעה זו במלואה; זאת מכיוון שאיננו מבינים אותה במלואה. אכן היננו מבינים רבות, רבות מאוד, אך פרטים בסיסים רבים עדיין נותרים מסתוריים גם בעבורנו. המַחְזִירוּת הינה סוד של האל הרוח. הודרכתם בנוגע לתפקודי המַחְזִירוּת ביחס לתוכנית ההרקעה של בני התמותה השורדים, וכך אומנם היא פועלת; ואולם, המַחְזִירוּת הינה גם מאפיין חיוני לתפקודם הנורמאלי של שלבים רבים אחרים של פעילות ביקום. מתת זו של הרוח האינסופית משמשת גם בערוצים אחרים, פרט לאלה של איסוף מודיעין ושל הפצת מידע. וכן, קיימים בספירטינגטון סודות אחרים.

13:1.11 (145.6) 4. וָיְסְגָ'רִינְגְטוֹן. פלנטה זו הינה "חיקם של האב ושל הבן", וזוהי הספירה הסודית של הוויות מסוימות שלא התגלו לכם, אשר מקורן בפעולותיהם המשותפות של האב

ושל הבן. זהו אף ביתן בפרדיס של הוויות מהוללות רבות בעלות ייחוס מורכב, הוויות שמקורן מורכב בשל מגוון הטכניקות המשמשות בשבעת יקומי-העל. בעולם זה מתאספים סוגים רבים של הוויות, אשר זהותן לא התגלתה לבני התמותה של אורנטיה.

(146.1) 13:1.12 **הסודות של וָיְסָגְ'רִינְגְטוֹן** כוללים את סודות השילוש; והשילוש מהווה את סוד הסמכות לייצוג השילוש, לפעולה כְּבַאֵי כוחם של האלים. הסמכות לייצג את השילוש מוענקת אך ורק לאותן הוויות אשר התגלו או שלא התגלו, ואשר שולשו, נבראו, הִתְמַמְּשׁוּ לְבַסּוֹף, או הפכו נצחיות על-ידי כל שניים משלושת חברי שילוש פרדיס, או על-ידי שלושתם גם יחד. אישיויות אשר הגיעו לכדי קיום כתוצאה מפעולות השילוש של יצורים מהוללים מסוגים מסוימים, מייצגים לא יותר מאשר את מושג הפוטנציאל המנויד בשילוש זה, אף כי יצורים אלה עשויים להעפיל בנתיב החבוק בְּאלוהות, הפתוח בפני כל ההוויות מסוגן.

(146.2) 13:1.13 הוויות שלא-שולשו אינן מבינות עד סופה את טכניקת השילוש שבה נוקטים שניים או שלושה בוראים, או יצורים מסוימים אחרים. ואתם, לעולם לא תוכלו להבין תופעה זו במלואה, אלא אם כן – בעתיד הרחוק של נתיבתכם המהוללת – תתנסו בעצמכם בהרפתקה מעין זו ותצליחו בה, שכן אחרת, סודות אלה של וָיְסָגְ'רִינְגְטוֹן לנצח יהיו אסורים עליכם. ואולם בעבורי, בהיותי הוויה גבוהה שמקורה-בשילוש, כל גזרות וָיְסָגְ'רִינְגְטוֹן הינן פתוחות. אני מבין לחלוטין את סוד המקור שלי ואת סוד ייעודי, ומגן עליהם באותה מלאות ובקדושה.

(146.3) 13:1.14 וכן קיימים צורות ושלבים אחרים של שילוש, אשר לא הובאו לידיעתם של אנשי אורנטיה; וחוויות אלה, בהיבטיהן האישיים, שמורות כראוי בגזרה הסודית של וָיְסָגְ'רִינְגְטוֹן.

(146.4) 13:1.15 5. סוֹלִיטָרִינְגְטוֹן. עולם זה הינו "חיקם של האב ושל הרוח", והוא מקום מפגשם של צבא מפואר של הוויות שלא התגלו, ואשר מקורן בפעולותיהן האחודות של האב האוניברסאלי ושל הרוח האינסופית, הוויות אשר, בנוסף לירושתן מן הרוח, חולקות את מאפייני האב.

(146.5) 13:1.16 זהו אף ביתם של הַשְׁלִיחִים הַבּוֹדְדִים ושל אישיויות אחרות מן הסדרים העל-מלאכיים. הינכם יודעים רק על מתי מעט מן ההוויות האלה; וקיים מספר עצום של סדרים שלא התגלה באורנטיה. העובדה כי הם שוכנים בעולם החמישי, אין משמעה בהכרח כי האב לא היה מעורב ביצירתם של השליחים הבודדים, או של עמיתיהם העל-מלאכיים; ואולם, בעידן האוניברסאלי הנוכחי יש לו נגיעה לתפקודם. במהלך העידן האוניברסאלי הנוכחי, זהו אף משכן הסטאטוס של מְנַהֲלֵי הַכּוֹחַ הַאוניברסאליים.

(146.6) 13:1.17 קיימים סדרים נוספים רבים של אישיויות רוח, הוויות אשר אינן ידועות לבני התמותה, ואשר רואות בסוליטרינגטון את ספירת ביתן בפרדיס. ראוי לזכור כי כל החלוקות וכל הרמות של הפעילויות האוניברסאליות, מקבלות את מלוא מנת הסועדים הרוחניים, ממש כשם שמקבל התחום הנוגע לסיוע המוענק לאדם בן התמותה המרקיע אל עבר ייעודו בפרדיס.

(146.7) 13:1.18 **הסודות של סוליטרינגטון.** מלבד סודות שילוש מסוימים, עולם זה טומן בחובו את סודות היחסים האישיים של הרוח האינסופית עם צאצאים מסוימים וגבוהים יותר של המקור והמרכז השלישי. בסוליטרינגטון חבויים המסתורין של ההתאגדויות האינטימיות של סדרים רבים שלא-התגלו עם הרוחות של האב, של הבן ושל הרוח; עם הרוח המשולשת של השילוש; ועם הרוחות של העליון, המרבי והמְרַבִּי-הָעֶלְיוֹן.

(146.8) 13:1.19 6. שֶׁרְפִּינְגְטוֹן. ספירה זו הינה "חיקם של הבן ושל הרוח", והיא עולם הבית של צבא עצום של הוויות שלא-התגלו ואשר נבראו במשותף על-ידי הבן והרוח. זהו אף עולם הייעוד של כל סדרי הצבאות המלאכיים הסועדים, אשר כוללים את הסוּפֶרַנַאפִּים, הסָקוֹנַאפִּים ואת השְׁרָפִּים. ועוד משרתים ביקום המרכזי וביקומים הסובבים אותו, סדרים רבים של רוחות נהדרות אשר אינן בגדר "רוחות סועדות ליורשי הישועה." כל עובדי הרוח הללו, בכל הרמות ובכל תחומי הפעילות ביקום, רואים בשֶׁרפינגטון את ביתם אשר בפרדיס.

(147.1) 13:1.20 **הסודות של שֶׁרפינגטון** כוללים מסתורין משולש, אשר מתוכו הנני רשאי להזכיר אך ורק אחד – המסתורין של הַסָּעָה השְׁרָפִּית. סוד הנעול בגזרות הקדושות של

שׂרפינגטון, נוגע ביכולתם של סדרים אחדים של שרפים – ושל הוויות רוח קשורות – לעטוף בתוככי צורותיהם הרוחניות את כל סדרי האישיויות הבלתי-חומריות, ולשאתם למרחקים במסעות בין-פלנטאריים ממושכים. שרפי ההסעה מבינים מסתורין זה, אך אינם משתפים בו אותנו, האחרים; ואפשר שאינם מסוגלים לעשות כן. המסתורין האחרים של שׂרפינגטון נוגעים לַחוויות האישיות של סוגים מסוימים של משרתי רוח אשר טרם התגלו לבני התמותה. והיננו נמנעים מלדון בַּסודות הללו של בריות אשר הינן כה קרובות אליכם; זאת משום שאתם כמעט ומסוגלים להבין סדרים אלה של קיום, ומשום שאם נציג בפניכם אפילו את הבנתנו החלקית על אודות תופעות אלה, יהא זה בחזקת מעילה באמון.

(147.2) 13:1.21 7. אַסָנְדִינְגְטוֹן. עולם ייחודי זה הינו "חיקם של האב, של הבן ושל הרוח", מקום המפגש של יצורי החלל המרקיעים, עולם הקבלה של עולי הרגל של הזמן החוצים את יקום האוונה בדרכם אל פרדיס. אסנדינגטון מהווה את מקום משכנן בפועל של נשמות הזמן והמרחב, עד אשר משיגות הן מעמד בפרדיס. אתם, בני התמותה, תבלו את מרבית "חופשותיכם" של האוונה באסנדינגטון. במהלך חייכם בהאוונה, אסנדינגטון ימלא בעבורכם את התפקיד שאותו מילאו מְנַהֲלֵי הַחֲזָרָה בעת ההרקעה דרך היקום המקומי ודרך יקום העל. כאן תעסקו באלפי פעילויות המצויות מעבר להשגת הדמיון בן התמותה. וכפי שהיה הדבר בכל ההתקדמויות הקודמות שלכם בהרקעתכם אל עבר האל, גם כאן ייצוֹר העצמי האנושי שלכם מערכות יחסים חדשות עם העצמי האלוהי שלכם.

(147.3) 13:1.22 **הסודות של אסנדינגטון** כוללים את המסתורין של הבנייה ההדרגתית, אך הוודאית, של עמית רוחני ואלמוֹתי מבחינה פוטנציאלית, בעל אופי וזהות, בתוך הדעת החומרית ובת התמותה. תופעה זו מהווה את אחד מן המסתורין המבלבלים ביותר ביקומים – התפתחותה של נשמה אלמותית בתוך הדעת של יצור חומרי בן-תמותה.

(147.4) 13:1.23 לעולם לא תבינו פעולה מסתורית זו במלואה; לא עד אשר תגיעו לאסנדינגטון. וזאת בדיוק הסיבה לכך שאסנדינגטון כולו יהא חשוף למבטכם המשתאה. שביעית מאסנדינגטון אסורה עלי – זוהי הגזרה הנוגעת בדיוק לסוד אשר הינו (או אשר עתיד להיות) החוויה הבלעדית והחֲזָקה של יצורים מן הסדר שלכם. חוויה זו שייכת לסדר הקיום

האנושי שלכם. סדר האישיות שלי איננו עוסק בפעולות שכאלה במישרין. לפיכך, היא אסורה עלי ובסופו של דבר תתגלה לכם. ואולם, מסיבה כלשהי, לאחר שחוויה זו תתגלה לכם, היא תישאר סודכם לעולם. אינכם מגלים אותה לנו, או לכל סדר אחר של הוויות. היננו יודעים על ההיתוך הנצחי של מכוונן אלוהי ושל נשמה אלמותית ממוצא אנושי; ואולם הסופיונים המרקיעים מכירים חוויה זו בבחינת מציאות מוחלטת.

2. מערכות היחסים בעולמות האב

13:2.1 (147.5) עולמות הבית הללו, של הסדרים המגוונים של הוויות רוחניות, הינם ספֵירות עצומות ומדהימות, והם משתווים לפרדיס בהדרם הנעלה וביופיים שאין-שני-לו. אלה הם עולמות מפגש – ספֵירות של איחוד-מחדש – המשמשים ככתובות קוסמיות קבועות. כסופיונים, אתם תתגוררו בפרדיס; ואולם, אסנדינגטון לעולם תהא כתובת הבית שלכם, אפילו כאשר תיכנסו לשירות בחלל החיצון. לאורך הנצח, אסנדינגטון תהא בית הזיכרונות הסנטימנטליים והחוויות הזכורות שלכם. לכשתהפכו להוויות רוחניות מדרגה שביעית, ייתכן שתוותרו על מעמדכם כתושבי פרדיס.

13:2.2 (148.1) אם יקומים חיצוניים נמצאים כעת במהלך היווצרותם, ואם עתידים לשכון בהם יצורים של זמן בעלי פוטנציאל הרקעה, אזי היננו משערים כי גם ילדים עתידיים אלו עתידים לראות באסנדינגטון את עולם הבית שלהם בפרדיס.

13:2.3 (148.2) אסנדינגטון הינה הספֵירה הקדושה היחידה אשר תהא פתוחה לחלוטין לבחינתכם בעת הגיעכם לפרדיס. וָיֶסָגָ'רִינְגְטוֹן הינה הספֵירה הקדושה היחידה אשר פתוחה לחלוטין וללא סייג לבחינתי שלי. ובעוד שהסודות של וָיֶסָגָ'רִינְגְטוֹן נוגעים למקור שלי, בעידן האוניברסאלי הזה אינני מחשיב אותה כביתי. הוויות שמקורן-בשילוש והוויות ששולשו אינן זהות זו לזו.

(148.3) 13:2.4 הוויות שמקורן-בשילוש אינן שותפות באופן מלא בעולמות האב; משכניהן היחידים מצויים באי פרדיס, בקרבה גדולה לסַפִּירה הקדושה ביותר. תדירות, הן מופיעות באסנדינגטון, ב"חיקו של האב-הבן-הרוח", היכן שהן מתרועעות עם אחיהן, אשר העפילו לשם מעולמות החלל הנמוכים.

(148.4) 13:2.5 אתם עשויים להניח כי בנים בוראים, בהיותם ממוצא האב-הבן, יחשיבו את וָיְסָגָ'רִינְגְטוֹן כביתם, אך אין אלה פני הדברים בעידן האוניברסאלי הנוכחי של פעולת האל בעל שבעת ההיבטים. וכן, קיימות בעיות דומות רבות אשר יבלבלו אתכם, הואיל והינכם עתידים להיתקל לבטח בקשיים רבים בעת שתנסו להבין את הדברים הללו, אשר הינם כה קרובים לפרדיס. ואין ביכולתכם להסיק בהצלחה מסקנות על אודות בעיות אלה; אתם יודעים כה מעט. ואף אם תדעו יותר על אודות עולמות האב, פשוט תתקלו בקשיים נוספים; וזאת, עד אשר תדעו עליהם **הכול**. המעמד בכל אחד מן העולמות הקדושים האלה מושג על-ידי שירות, כמו גם על-ידי טבע המוצא; ובמהלך העידנים האוניברסאליים העוקבים, ייתכן שקבוצות אישיות מסוימות תעבורנה חלוקה מחדש, כפי שאכן קורה.

(148.5) 13:2.6 עולמות המעגל הפנימי, יותר משהם עולמות מגורים בפועל, הינם לאמיתו של דבר עולמות התרועעות ומעמד. בני תמותה ישיגו מעמד מסוים בכל אחד מעולמות האב, למעט באחד. לדוגמה: כאשר אתם, בני התמותה, תגיעו להאוונה, תקבלו רשות כניסה לאסנדינגטון, שם תתקבלו בברכה רבה; ואולם, לא תורשו לבקר בששת העולמות האחרים. לאחר מעברכם דרך משטר פרדיס וקבלתכם לסָגָל הסוֹפִיוֹנִיוּת, תקבלו הרשאת כניסה לסונארינגטון, באשר אתם בני האל בנוסף להיותכם מרקיעים – והינכם אף יותר מכך. אך לעולם שביעית של סונארינגטון, אותה גזרה שבה שמורים סודות ההתגשמות של הבנים האלוהיים, תיוותר סגורה לבחינתכם. סודות אלה לעולם לא יתגלו לבני האל המרקיעים.

(148.6) 13:2.7 בסופו של דבר, תקבלו גישה מלאה לאסנדינגטון וגישה חלקית לכל עולמות האב האחרים, למעט דיווינינגטון. ואולם, אפילו לאחר שתקבלו הרשאת נחיתה לחמישה עולמות נוספים, לאחר שתהפכו לסופיונים, עדיין לא תורשו לבקר בכל הגזרות של אותם העולמות. ואף לא תורשו לנחות בחופיו של דיווינינגטון, "חיקו של האב", אף-על-פי

שבוודאות תעמדו ותחזרו ותעמדו "לימינו של האב". לעולם, במשך הנצח כולו, לא יתעורר כל צורך בנוכחותכם בעולמם של מכוונני המחשבה.

13:2.8 (149.1) עולמות המפגש הללו של חיֵי הרוח הינם אזורים אסורים, זאת במידה שבה היננו מונחים לא לבקש להיכנס לאותם אזורים בְּסִפֵירות אלה, המצויים בשלמותם מחוץ לתחומי ניסיוננו. אתם עשויים להפוך ליצורים מושלמים, ממש כשם שהאב האוניברסאלי מהווה אלוהות מושלמת; ואולם, אינכם רשאים לדעת את כל הסודות ההתנסותיים של כל סדרי האישיויות האוניברסאליים האחרים. כאשר יש לבורא סוד אישיות התנסותי עם יציר כפיו, שומר הבורא סוד זה באמונה לעולמים.

13:2.9 (149.2) כפי הנראה, כל הסודות הללו ידועים למכלול סוֹדוֹת הָעֶלְיוֹנוּת שִׁשּׁוּלְשׁוּ. הוויות אלה מופרות במלואן אך ורק לקבוצותיהן המיוחדות של העולמות; סדרים אחרים מבינים אותם אך במעט. לאחר שתגיעו לפרדיס, תכירו את עשרת סודות העליונות השולטים באסנדינגטון ותאהבו אותם בלהט. למעט הסודות אשר בדיווינינגטון, אתם תבינו באופן חלקי גם את סודות העליונות בעולמות האב האחרים, אם כי לא באופן כה מושלם כפי שתבינו את הסודות באסנדינגטון.

13:2.10 (149.3) כפי ששמם עשוי לרמז, קשורים סוֹדוֹת הָעֶלְיוֹנוּת שֶׁשּׁוּלְשׁוּ לעליון; באופן דומה, הם קשורים למרבי ואף לעליון-המרבי העתידי. סודות עליונות אלה הינם סודותיו של העליון וגם סודותיו של המרבי; והם הינם אף סודותיו של העליון-מרבי.

3. העולמות הקדושים של הבן הנצחי

13:3.1 (149.4) שבעת העולמות הבוהקים של הבן הנצחי הינם שבעת העולמות של שלבי הקיום הרוחני הטהור. גופים כדוריים זוהרים אלה הם המקור של שלושת אורות פרדיס והאוונה, ומרבית השפעתם, אם כי לא כולה, מוגבלת ליקום המרכזי.

13:3.2 (149.5) אישיות איננה נוכחת על לוויני פרדיס אלה; לפיכך, אך מעט מן המתרחש במשכנות רוח-טהורה אלה ניתן להצגה לַאישיויות החומריות ובנות התמותה. לימדונו כי עולמות אלה רוחשים בחיים אחרים-מאישיים של הוויות הבן הנצחי. היננו מסיקים כי ישויות אלה מכונסות על-מנת לסעוד את היקומים המתוכננים של החלל החיצון. הפילוסופים של פרדיס טוענים כי כל מחזור של פרדיס – המונה כשני מיליארד שנות אורנטיה – עֵד ליצירת מאגרים נוספים מן הסדרים הללו בעולמותיו החשאיים של הבן הנצחי.

13:3.3 (149.6) ככל שידיעתי מגעת, מעולם לא הייתה אישיות כלשהי על עולם מעולמות אלה של הבן הנצחי. במהלך כל התנסותי הארוכה בפרדיס ומחוצה לפרדיס, מעולם לא נשלחתי לבקר באחד העולמות הללו. אפילו האישיויות הנבראות-בצוותא על-ידי הבן הנצחי אינן מבקרות בעולמות אלה. היננו מסיקים, אם כן, כי כל סוגי הרוחות הבלתי-אישיות – ללא קשר לזהות הוריהן – מתקבלות במשכנות רוח אלה. מכיוון שהנני אישיות בעלת צורה רוחנית, אין ספק שאף לוּ הייתי מורשה לבקר בעולם שכזה, הרי שהוא היה נדמה לי כריק ונטוש. אישיויות רוח גבוהות אינן נוטות לסיפוק סקרנות חסרת תוחלת; הן אינן נוטות לעבר הרפתקאות חסרות תועלת לחלוטין. בכל עת קיימות יותר מדי הרפתקאות מסקרנות ותכליתיות, מכדי שיורשה לפתח עניין גדול כלשהו בפרויקטים עקרים או בלתי-מציאותיים.

4. עולמות הרוח האינסופית

13:4.1 (149.7) בין המעגל הפנימי של האוונה לבין הספֵירות הבוהקות של הבן הנצחי, חגים שבעת הגרמים השמימיים של הרוח האינסופית, עולמות המאוכלסים בצאצאיה של הרוח האינסופית, בבניהן ששולשו של אישיויות ברואות מהוללות, ובסדרים אחרים של הוויות שלא התגלו, ואשר עוסקות בניהול היעיל של יוזמות רבות בתחומי הפעילויות המגוונים של היקום.

13:4.2 (150.1) שבע רוחות האב הינן הנציגות העליונות והמרביות של הרוח האינסופית. והן מקיימות את עמדותיהן האישיות, את מוקדי הכוח שלהן, בהיקף פרדיס; ואולם, כל הפעילויות הנוגעות לניהול ולהכוונת היקום המקיף מתרחשות על שבע הספֵירות הניהוליות המיוחדות של הרוח האינסופית, ומהן. לאמיתו של דבר, שבע רוחות האב הינן גלגל האיזון של הדעת-רוח ביקום היקומים; עוצמה ממורכזת חובקת-כל, מקיפת-כל ומתאמת-כל.

13:4.3 (150.2) רוחות האב פועלות משבע הספירות המיוחדות הללו, על-מנת לאזן ולייצב את מעגלי הדעת הקוסמית של היקום המקיף. וכן, יש להן אף נגיעה לגישה ולנוכחות הרוחנית המשתנה של האלוהויות ברחבי היקום המקיף. התגובות הפיזיות הינן אחידות, בלתי-משתנות, ותמיד מיידיות ואוטומאטיות. ואולם, הנוכחות הרוחנית ההתנסותית מצויה בהתאמה לתנאים הבסיסיים, או למצבי הקבלה הרוחנית, הטבועים בדעת היחידים של התחומים.

13:4.4 (150.3) סמכות, נוכחות ופעולה פיזיות אינן משתנות בכל רחבי היקומים, גדולים כקטנים. הגורם המבדיל בְּנוכחות רוחנית, או בְּתגובה רוחנית, הינו התנודה המשתנה בהכרה ובקבלה של אלה על-ידי יצורים רצוניים. בעוד שנוכחותה הרוחנית של אלוהות מוחלטת וקיומית איננה תלויה באופן כלשהו בגישתם הנאמנה, או לחלופין בחוסר-נאמנותם, של יצורים ברואים, בה בעת נכון הוא כי הנוכחות הפועלת של אלוהות תת-מוחלטת והתנסותית בהחלט מושפעת ישירות על-ידי ההחלטות, הבחירות והגישות הרצוניות של הוויות ברואות סופיות שכאלה – וכן, על-ידי הנאמנות והדבקות של היחיד, הפלנטה, המערכת, הקונסטלציה או היקום. ואולם, נוכחות רוחנית זו של אלוהות איננה גחמנית ואף איננה שרירותית; ושונותה ההתנסותית נובעת מטבע מתת הרצון החופשי של יצורים אישיים.

13:4.5 (150.4) הגורם הקובע את מידת הנוכחות הרוחנית המשתנה מצוי בלבבכם ובדעתכם; והוא מורכב מהאופן שבו אתם בוחרים, מהחלטות הדעת שלכם ומנחישות רצונכם החופשי. הבדל זה טבוע בתגובות הרצון החופשי של הוויות אישיות תבוניות, הוויות אשר האב האוניברסאלי הורה כי תִפעלנה תוך חופש בחירה. והאלוהויות לעולם נאמנות לגאות ולשפל של רוחותיהן, בעת שהן מתאימות עצמן לתנאים ועונות על הדרישות הנובעות מן הבחירה המשתנה של היצור; פעם הן מעניקות יותר מנוכחותן בתגובה לרצון כן, ופעם אחרת הן

נסוגות מן הזירה, כאשר יצוריהן מחליטים להשתמש לרעה ברצון החופשי האלוהי שניתן להם. וכך, הרוח האלוהית מצייתת בענווה לבחירותיהם של יצורי העולמות.

13:4.6 (150.5) לאמיתו של דבר, מִשכנות המַנהל של שבע רוחות האב, הינם מטה פרדיס של שבעת יקומי-העל ושל גזרות החלל החיצון התואמות להם. כל אחת מרוחות האב שולטת ביקום-על אחד, וכל אחד משבעת העולמות הללו מוקצה בלעדית לאחת מרוחות האב. למעשה, אין כל שלב בַּניהול התת-פרדיסי של שבעת יקומי העל, אשר צרכיו אינם מסופקים על-ידי עולמות מַנהל אלה. הם אינם כה בלעדיים כמו העולמות של האב או העולמות של הבן, ואף כי מעמד המגורים הינו מוגבל לילידים ולהוויות העובדות בעולמות המנהל, שבע פלנטות ניהול אלה פתוחות תמיד לכל ההוויות אשר חפצות לבקר בהן, ואשר מסוגלות להבטיח את אמצעי ההסעה הנחוצים.

13:4.7 (151.1) בעבורי, עולמות מנהל אלה הינם המקומות המסקרנים והמעניינים ביותר המצויים מחוץ לפרדיס. בשום מקום אחר ברחבי היקום לא ניתן להבחין בפעילויות כה מגוונות, המערבות סדרים שונים כה רבים של הוויות, הנוגעות לפעולות ברמות מגוונות כה רבות, ובעיסוק שהוא בה בעת חומרי, שכלי ורוחני. וכאשר הנני מקבל תקופת רגיעה ממשימותיי – באם רצה המקרה והנני מצוי בפרדיס או בהאוונה – לרוב ממשיך אני אל אחד מן העולמות השוקקים הללו של שבע רוחות האב, ושם זוכֶה דעתי לקבל השראה ממחזות של יוזמה, דבקות, נאמנות, חוכמה ויעילות. אין כל מקום אחר שבו ביכולתי לחזות בהתאגדויות-הדדיות של ביצועי אישיות כה מדהימים, המתרחשים בכל שבע רמות המציאות ביקום. ותמיד הנני ניזון מפעילויותיהם של אלה היודעים את מלאכתם היטב ואשר כה נהנים לעשותה.

13:4.8 (151.2) [הוצג על-ידי זה ההופך-בינה-למושלמת, אשר מוּנה לפעילות זו בידי עתיקי היומין באוורסה.]

>> מסמך 13 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 15 <<

מסמך 14

היקום המרכזי והאלוהי

14:0.1 (152.1) היקום המושלם והאלוהי מצוי במרכזה של הבריאה כולה; זהו הגרעין הנצחי אשר סביבו חגות היצירות העצומות של הזמן והמרחב. פרדיס הינו האי הגרעיני העצום של היציבות המוחלטת, אשר נח בחוסר-תנועה בלב ליבו של היקום הנצחי והמפואר. משפחת פלנטארית מרכזית זו, הקרויה האוונה, מרוחקת עד מאוד מהיקום המקומי של נבאדון. היא הינה עצומה בממדיה ובעלת מסה בל-תיאמן כמעט, ובה מיליארד ספֵירות נשגבות בהדרן שיופיין עולה על כל דמיון; ואולם, שיעורה האמיתי של יצירה עצומה זו מצוי באמת מעבר להשגתה של הדעת האנושית.

14:0.2 (152.2) זהו הצבר העולמות האחד והיחיד, אשר הינו מיושב, מושלם ומבוסס. זהו יקום מושלם אשר נברא כך בשלמותו; הוא איננו יציר התפתחות אבולוציונית. זהו הגרעין הנצחי של המושלמוּת, אשר סביבו נע כמערבולת מצעד היקומים האינסופי, המהווה את הניסוי האבולוציוני האדיר, את ההרפתקה השאפתנית של בניו הבוראים של האל, אשר שואפים לשכפל בזמן ולהעתיק בחלל את התבנית האוניברסאלית, את אידיאל השלמוּת האלוהית, את הסופיות העליונה, את המציאות המרבית ואת המושלמות הנצחית.

1. מערכת פרדיס-האוונה

(152.3) 14:1.1 החל בהיקף של פרדיס ועד לַגבולות הפנימיים של שבעת יקומי-העל, שוררים שבע תנועות-החלל ושבעת תנאי-החלל הבאים:

(152.4) 14:1.2 1. אזורי מרחב-הביניים השקטים אשר גובלים בפרדיס.

(152.5) 14:1.3 2. המצעד, הנע בכיוון השעון, של שלושת מעגלי פרדיס ושל שבעת מעגלי האוונה.

(152.6) 14:1.4 3. האזור השקט-למחצה אשר מפריד את מעגלי האוונה מגופי הכבידה הכהים של היקום המרכזי.

(152.7) 14:1.5 4. החגורה הפנימית של גופי הכבידה הכהים, הנעה כנגד כיוון השעון.

(152.8) 14:1.6 5. אזור החלל הייחודי השני, המפריד בין שני מסלולי החלל של גופי הכבידה הכהים.

(152.9) 14:1.7 6. החגורה החיצונית של גופי הכבידה הכהים, החגה מסביב לפרדיס עם כיוון השעון.

(152.10) 14:1.8 7. אזור חלל שלישי – אזור שקט-למחצה – אשר מפריד את החגורה החיצונית של גופי הכבידה הכהים מן המעגלים הפנימיים ביותר של שבעת יקומי-העל.

(152.11) 14:1.9 מיליארד העולמות של האוונה מאורגנים בשבעה מעגלים משותפי-מרכז, המקיפים בסמיכות מיידית את שלושת המעגלים של לווייני פרדיס. במעגל האוונה הפנימי ביותר מצויים למעלה משלושים וחמישה מיליון עולמות, ובמעגל החיצוני ביותר למעלה ממאתיים ארבעים וחמישה מיליון; זאת כאשר בין שני המעגלים מפריד מספר פרופורציונאלי של עולמות. כל אחד מן המעגלים נבדל ממשנהו, אך כולם מאוזנים באופן מושלם ומאורגנים באופן מעודן, וכל אחד מהם מתחדר בְּנציגות ייחודית מטעם של הרוח האינסופית – אחת מִשֶּׁבַע הַרוּחוֹת שֶׁל הַמַּעְגָּלִים. בנוסף לתפקידים אחרים, רוח בלתי-אישית זו מתאמת את התנהלות הנושאים השמימיים ברחבי כל מעגל.

(153.1) 14:1.10 המעגלים הפלנטאריים של האוונה אינם מגובבים זה על גבי זה; עולמותיהם עוקבים בזה אחר זה במצעד קווי סדור. היקום המרכזי סובב סביב האי הנייח של פרדיס במישור עצום אחד, המורכב מעשר יחידות יציבות ומשותפות-מרכז – שלושת מעגלי סְפִירות

פרדיס ושבעת מעגלי עולמות האוונה. בהיבט הפיזי, מעגלי פרדיס והאוונה כולם הינם מערכת אחת ויחידה; ההפרדה ביניהם הינה אך לשם הכרת ההבדלים התפקודיים והניהולים ביניהם.

14:1.11 (153.2) הזמן אינו נמדד בפרדיס; הסִדרה של האירועים העוקבים טבועה במושגם של ילידי האי המרכזי. ואולם, הזמן נוגע למעגלי האוונה ולַהוויות הרבות – ממוצא שמימי וממוצא ארצי – אשר שוהות בהם. לכל עולם האוונה זמן מקומי משלו, הנקבע על-ידי מסלולו. השנה בכל העולמות במעגל נתון הינה בעלת אורך זהה, משום שעולמות אלו חגים באופן אחיד סביב פרדיס; ואורכן של שנים פלנטאריות אלה הולך ומתקצר ככל שמתקדמים מן המעגל החיצוני ביותר לעבר המעגל הפנימי ביותר.

14:1.12 (153.3) בנוסף לזמן-המחזור של האוונה, קיים גם היום הסטנדרטי של פרדיס-האוונה, וכן ציוני זמן נוספים הנקבעים על שבעת לווייני פרדיס של הרוח האינסופית ואשר נשלחים מהם. היום הסטנדרטי של פרדיס-האוונה מתבסס על משך הזמן הדרוש למשכנות הפלנטאריים של מעגל האוונה הראשון, או הפנימי, להשלים הקפה אחת מסביב לאי פרדיס; ואף-על-פי שמהירותן של סִפֵּירות אלה היא עצומה, בהיותן ממוקמות בין גופי הכבידה הכהים לבין פרדיס האדיר, נדרשות להן כמעט אלף שנים על-מנת להשלים הקפה אחת. אף כי באין יודעין, אמת קראתם עת נחו עיניכם על ההצהרה "ואלף שנים הן כיום אחד, כאשמורת בלילה, בעיני יהוה." יום אחד של פרדיס-האוונה קצר מאלף שנים בלוח השנה המעוברת הנוכחי של אורנטיה, אך בשבע דקות, שלוש שניות ושמינית השנייה.

14:1.13 (153.4) יום פרדיס-האוונה זה הינו יחידת הזמן הסטנדרטית של שבעת יקומי-העל, אף שכל אחד מהם מחזיק בסטנדרטים פנימיים של זמן משל עצמו.

14:1.14 (153.5) בשוליו של יקום מרכזי עצום זה, הרחק מעבר לחגורה השביעית של עולמות האוונה, נע מספר בלתי-ייאמן של גופי כבידה כהים עצומים. במובנים רבים, המוני מסות כהות אלה אינן דומות לגרמי שמיים אחרים; ואף בצורתן שונות הן עד מאוד. גופי כבידה כהים אלו אינם מחזירים אור ואינם סופגים אור; הם כלל אינם מגיבים לאור אנרגיה-פיזית, והם מקיפים ואופפים את האוונה באופן כה מושלם, עד כי הם מוסתרים אף מנקודת המבט של היקומים המיושבים הקרובים ביותר של הזמן והמרחב.

(153.6) 14:1.15 החגורה העצומה של גופי הכבידה הכהים נחלקת, על-ידי חיץ חלל מיוחד, לשני מעגלים אליפטיים שווים. החגורה הפנימית סובבת כנגד כיוון השעון; ואילו החיצונית סובבת עם כיוון השעון. שילוב תנועות אלה, בכיוונים משתנים, יחד עם המסה יוצאת-הדופן של הגופים הכהים, מאזנת ביעילות כה רבה את קווי הכבידה של האוונה והופכת את היקום המרכזי לבריאה מאוזנת מבחינה פיזית ובעלת ייצוב מושלם.

(153.7) 14:1.16 המצעד הפנימי של גופי הכבידה הכהים מאורגן כטבעת הכוללת שלוש קבוצות מעגליות. חתך רוחב של מעגל זה יגלה שלושה עיגולים משותפי-מרכז בעלי צפיפות כמעט שווה. המעגל החיצוני של גופי הכבידה הכהים מאורגן בניצב, בהיותו גבוה פי עשרת אלפים מהמעגל הפנימי. קוטרו של המעגל החיצוני, בציר מעלה-מטה, גדול פי חמישים אלף מאשר קוטרו בציר הרוחבי.

(154.1) 14:1.17 החלל החוצץ בין שני מעגלים אלה של גופי כבידה הינו **ייחודי**, זאת במובן שלא יימצא כמותו בשום מקום אחר ברחבי היקום. אזור זה מתאפיין בתנועות גליות כבירות בכיוון מעלה-מטה, ומתחדר בפעילויות אנרגיה עצומות מסוג בלתי-נודע.

(154.2) 14:1.18 לדעתנו, האבולוציה העתידית של רמות החלל החיצון לא תתאפיין בתופעות הדומות למתרחש בגופי הכבידה הכהים של היקום המרכזי; אנו רואים מצעדים אלו של תנועה חליפית של גרמים מאזני-כבידה כבירים כייחודיים ביקום האב.

2. ההרכב של האוונה

(154.3) 14:2.1 הוויות רוחניות אינן שוכנות בחלל הערפילי; והן אינן גרות בעולמות אֲתֵריים; הן מתגוררות בעולמות ממשיים בעלי טבע חומרי, עולמות ממשיים בדיוק כְּאלה שעליהם מתגוררים בני-תמותה. עולמות האוונה הינם ממשיים ומוחשיים, אף כי החומר המוחשי המרכיב אותם שונה מן הארגון החומרי של עולמות שבעת יקומי-העל.

(154.4) 14:2.2 המציאויות הפיזיות של האוונה מייצגות סדר ארגון אנרגיה השונה מיסודו מכל סדר השורר ביקומים האבולוציוניים של החלל. האנרגיות של האוונה הן משולשות;

יחידות האנרגיה-חומר של יקומי-העל כוללות מטען אנרגיה כפול, אף כי קיימת בהם צורת אנרגיה אחת בעלת צד חיובי וצד שלילי. יצירתו של היקום המרכזי הינה ממקור משולש (השילוש); יצירתו (במישרין) של יקום מקומי הינה ממקור כפול – על-ידי בן בורא ורוח יצירתית.

14:2.3 (154.5) החומר של האוונה מורכב מההתארגנות של אלף יסודות כימיים בדיוק, ומפעולתן המאוזנת של שבע צורות האנרגיה של האוונה. כל אחת מן האנרגיות הבסיסיות האלה מתבטאת בשבעה מופעים של התעוררות, כך שילידי האוונה מגיבים לארבעים ותשעה גירויים חושיים שונים. במילים אחרות, ומנקודת מבט פיזית טהורה, ילידי היקום המרכזי ניחנים בארבעים ותשע צורות חישה. קיימים שבעים חושים מורונטיים, ואילו מספר תגובות החישה בקרב הוויות מן הסדרים הרוחניים הגבוהים יותר משתנה משבעים ועד למאתיים ועשר, בהתאם לסוג ההוויה.

14:2.4 (154.6) לא תוכל עינו של בן אורנטיה להבחין במי מההוויות הפיזיות של היקום המרכזי. וכן, לא יחוֹלל כל גירוי פיזי שהוא, אשר מקורו בעולמות הרחוקים הללו, תגובה כלשהי באברי החישה הגסים שלכם. לוּ היה יכול בן-תמותה מאורנטיה להיות מוסע להאוונה, כי אז הוא היה מתקיים שם כחירש, כעיוור וכחסר כל תחושה מסוג אחר; הוא היה מסוגל לתפקד אך כהוויה מוגבלת המודעת-לעצמה, אשר ניטל ממנה כל גירוי סביבתי וכל אפשרות תגובה לגירוי שכזה.

14:2.5 (154.7) בבריאה המרכזית קיימות תופעות פיזיות ותגובות רוחניות רבות, אשר אינן ידועות בְּעולמות כדוגמת אורנטיה. הארגון הבסיסי של בריאה ממקור משולש אינו דומה כלל להרכב ממקור כפול של היקומים הברואים של הזמן והמרחב.

14:2.6 (154.8) חוקי הטבע בכללותם מתואמים על בסיס שונה לחלוטין מזה של מערכות האנרגיה הדואליות של הבריאות המתפתחות. היקום המרכזי כולו מאורגן בהתאם למערכת המשולשת של השליטה המושלמת והסימטרית. ברחבי מערכת האוונה-פרדיס מתקיים איזון מושלם בין כל המציאויות הקוסמיות לבין כל הכוחות הרוחניים. פרדיס, באחיזתו המוחלטת בבריאה החומרית, מווסת ומקיים באופן מושלם את האנרגיות הפיזיות של יקום מרכזי זה; הבן הנצחי, כחלק מאחיזתו הרוחנית הכוללת, שומר במושלמות רבה על מעמדם הרוחני של

כל שוכני האוונה. דבר אינו התנסותי בפרדיס, ומערכת האוונה-פרדיס הינה יחידה של מושלמות יצירתית.

14:2.7 (155.1) הכבידה הרוחנית האוניברסאלית של הבן הנצחי פועלת באופן מדהים בכל רחבי היקום המרכזי. כל הערכים הרוחניים וכל אישיויות הרוח נמשכים ללא הרף פנימה, לעבר משכן האלים. דחף זה לעבר האל הינו עז ואין ממנו מפלט. השאיפה להגיע אל האל חזקה יותר ביקום המרכזי, לא בשל העובדה שהכבידה הרוחנית שם חזקה יותר מאשר ביקומים החיצוניים, אלא בשל העובדה שההוויות שהגיעו להאוונה הינן רוחניות באופן מלא יותר, ולפיכך מגיבות בעוצמה רבה יותר לפעולתה התמידית של משיכת כבידת הרוח האוניברסאלית של הבן הנצחי.

14:2.8 (155.2) בדומה לכך, מושכת הרוח האינסופית את כל הערכים השכליים אל עבר פרדיס. ברחבי היקום המרכזי פועלת כבידת הדעת של הרוח האינסופית בשיתוף עם כבידת הרוח של הבן הנצחי, ויחדיו הן מכוננות את הדחף המשולב של הנשמות המרקיעות למצוא את האל, להשיג את האלוהות, להגיע לפרדיס ולדעת את האב.

14:2.9 (155.3) האוונה הינו יקום מושלם מבחינה רוחנית ויציב מבחינה פיזית. נראה כי השליטה והיציבות המאוזנת של היקום המרכזי הינן מושלמות. כל אשר הוא חומרי או רוחני, ניתן לצָפות מראש באופן מושלם, אך לא כך הוא באשר לתופעות הדעת ולרצון החופשי של האישיות. היננו מסיקים כי החטא עשוי להיחשב כבלתי-אפשרי, אך היננו עושים זאת על בסיס העובדה שמעולם לא נמצא יליד האוונה בעל רצון חופשי אשם באי-ציות לרצון האלוהות. במשך כל הנצח, הוויות נעלות אלה התמידו בנאמנותן לנְצָחִי הַיּוֹמִין. ואף מעולם לא הופיע חטא ביצור כלשהו אשר הגיע להאוונה כעולה רגל. מעולם לא אירע ביקום המרכזי של האוונה כל מקרה של התנהגות בלתי-ראויה בקרב היצורים ובקרב קבוצות האישיויות שאי פעם נבראו בו, או אשר התקבלו אליו. השיטות והאמצעיים המשמשים לברירה ביקומי הזמן הינם כה מושלמים וכה אלוהיים, עד כי מעולם, על-פי רישומי האוונה, לא אירעה כל טעות; מעולם לא נעשתה כל שגיאה; ואף לא נשמה מרקיעה אחת נתקבלה ליקום המרכזי בטרם הגיעה זמנה.

3. עולמות האוונה

14:3.1 (155.4) באשר לממשל של היקום המרכזי, לא קיים כזה. בהיות האוונה מושלמת באופן כה מעודן, אין נדרשת בה מערכת ממשל אינטלקטואלית. אף אין בה בתי משפט קבועים, ואף לא בתי מחוקקים; כל שנדרש להאוונה הוא רק הכָוונה מנהלתית. וכאן ניתן לחזות בפסגת האידיאל של ממשל-**עצמי** אמיתי.

14:3.2 (155.5) אין כל צורך בממשל בקרב בריות תבוניות מושלמות וכמעט-מושלמות. בריות אלה אינן נזקקות לתקנות, בהיותן הוויות מושלמות מלידה השרויות בקרבת יצורים אבולוציוניים אשר עברו זה מכבר את הבחינה הקפדנית של בתי הדין העליונים של יקומי העל.

14:3.3 (155.6) המְנהל בהאוונה איננו אוטומאטי, ואולם הוא מדהים במושלמותו ואלוהי ביעילותו. הוא הינו פלנטארי בעיקרו והוא מוקנה לנצחי היומין, באופן שבו כל עולם בהאוונה מוכוון בידי אחת מן האישיויות הללו שמקורן בשילוש. נצחי היומין אינם בוראים, אך הם מנהלנים מושלמים. הם מלמדים במיומנות עילאית ומכווינים את ילדיהם הפלנטאריים בתבונה כה מושלמת, על סף המוחלטות.

14:3.4 (156.1) מיליארד הספֵירות של היקום המרכזי מהוות את מגרש הלימוד של האישיויות הגבוהות שמוצאן מפרדיס ומהאוונה, ובנוסף, משמשות הן כזירת המבחן הסופי עבור היצורים המרקיעים מעולמות הזמן האבולוציוניים. במהלך ההוצאה אל הפועל של תוכניתו הגדולה של האב האוניברסאלי להרקעת היצורים, נוחתים עולי הרגל של הזמן בעולמות הקבלה של המעגל החיצוני, או השביעי, ומתקדמים בהדרגה – ככל שמתעצמת הכשרתם וככל שגדל ניסיונם – פנימה, עולם אחר עולם, מעגל אחר מעגל, עד אשר לבסוף משיגים הם את האלוהויות ומגיעים לשכון בפרדיס.

14:3.5 (156.2) אף כי הספֵירות בשבעת המעגלים מתוחזקות כעת במלוא הדרן הנשגב, רק כאחוז אחד מכל הקיבולת הפלנטארית משמש לקידום תוכניתו האוניברסאלית של האב

להרקעת בני התמותה. כעשירית האחוז משטחם של העולמות העצומים הללו מוקצית לַחיים ולַפעילויות של סֶגֶל הסוֹפְיוֹנִיוּת, הוויות אשר שרויות לנצח בְּאור ובְּחיים ואשר שוהות וסועדות באופן תדיר בעולמות האוונה. משכנן האישי של הוויות מרוממות אלה הינו בפרדיס.

14:3.6 (156.3) המבנה הפלנטארי של ספֵּירות האוונה שונה לחלוטין מזה של מערכות החלל ושל העולמות האבולוציוניים. בשום מקום אחר ברחבי היקום המקיף לא יהא זה מתאים כי ספֵּירות עצומות שכאלה תשמשנה כעולמות מיושבים. ההרכב הפיזי של טְרִיָאטָה, בצירוף האפקט המאזֵן של גופי הכבידה הכהים העצומים, מאפשר להשוות באופן כה מושלם את הכוחות הפיזיים, ולאזן באופן כה מעודן את המשיכות השונות של בריאה עצומה זו. גם אנטי-כבידה משמשת בְּארגון התפקודים החומריים והפעילויות הרוחניות בעולמות עצומים אלו.

14:3.7 (156.4) הארכיטקטורה, התאורה והחימום, כמו גם העיטורים הביולוגיים והאמנותיים, של ספֵּירות האוונה, מצויים מעבר ליכולת ההשתרעות הרָבה ביותר של הדמיון האנושי. לא ניתן לספר לכם רבות על אודות האוונה; על-מנת להבין את יופייה ואת הדרה תהיו מוכרחים לראותה בעצמכם. ואולם, ניתן להיאמר כי בעולמות מושלמים אלה קיימים גם נהרות ואגמים אמיתיים.

14:3.8 (156.5) מן הבחינה הרוחנית, עולמות אלו מצוידים באופן אידיאלי לשם מילוי תפקידם; הם מותאמים היטב לשמש אכסניה לַסדרים הרבים והשונים של ההוויות הפועלות ביקום המרכזי. על-גבי עולמות יפהפיים אלה מתרחשות פעילויות מרובות המצויות הרחק מעבר ליכולת התפישה האנושית.

4. היצורים של היקום המרכזי

14:4.1 (156.6) על עולמות האוונה קיימות שבע צורות חיים והוויות בסיסיות, אשר כל אחת מהן מתקיימת בשלוש רמות מובחנות. כל אחת מן הרמות האלה מתחלקת לשבעים מחלקות

ראשיות; וכל מחלקה ראשית מורכבת מאלף מחלקות משניות, אשר נחלקות אף הן בחלוקות משנה, וכך הלאה. ניתן למיין את קבוצות החיים הבסיסיות האלה באופן הבא:

14:4.2 (156.7) 1. חומרית.

14:4.3 (156.8) 2. מורונטית.

14:4.4 (156.9) 3. רוחנית.

14:4.5 (156.10) 4. מוחלטופית.

14:4.6 (156.11) 5. מרבית.

14:4.7 (156.12) 6. מוחְלֶטֶת בְּצַוותָא.

14:4.8 (156.13) 7. מוחלטת.

14:4.9 (157.1) ריקבון ומוות אינם מהווים חלק ממעגל החיים בעולמות האוונה. ביקום המרכזי היצורים החיים הנמוכים עוברים התמרות והתגשמויות בחומר. הם אכן משנים צורה ומופע, אך אינם מתפרקים בתהליכים של ריקבון ומוות תאי.

14:4.10 (157.2) ילידי האוונה כולם הינם צאצאי שילוש פרדיס. אין להם הורים-יצורים, והם הינם הוויות אשר אינן מתרבות. אין ביכולתנו לתאר את יצירתם של האזרחים הללו של היקום המרכזי, הוויות אשר מעולם לא נבראו. כלל סיפור הבריאה של האוונה מהווה אך ניסיון למקם בזמן ובמרחב עובדה נצחית שאין לה קשר לזמן או למרחב, כפי שאלו נתפשים על-ידי בני התמותה. עלינו להותיר, אם כן, את שאלת נקודת המקור לפילוסופיה האנושית; אף אישיויות גבוהות בהרבה מן הרמה האנושית עדיין נזקקות למושג של "התחלות". ואף-על-פי-כן, המערכת של האוונה-פרדיס הינה נצחית.

14:4.11 (157.3) ילידי האוונה חיים במיליארד הספֵירות של היקום המרכזי, באותו מובן שבו שוכנים סדרים אחרים של אזרחים קבועים בַּספֵירות שבהן נולדו. כשם שהבנים בני הסדרים החומריים מממשים את הכלכלה החומרית, השכלית והרוחנית של מיליארד המערכות המקומיות של יקום-על, כך, במובן רחב יותר, חיים ופועלים ילידי האוונה במיליארד העולמות של היקום המרכזי. הינכם רשאים להתייחס לבני האוונה אלה כאל יצורים חומריים,

באותו מובן שבו המילה "חומרי" ניתנת להרחבה לשם תיאור המציאויות החומריות של היקום האלוהי.

14:4.12 (157.4) קיימים בהאוונה חיים יְלִידִיים בעלי משמעות לכשעצמם. בני האוונה סועדים בדרכים רבות את אלה היורדים מפרדיס וכן את מרקיעי יקומי-העל; ואולם, הם אף מקיימים חיים ייחודיים ליקום המרכזי, חיים בעלי משמעות יחסית די נפרדת הן מפרדיס והן מיקומי-העל.

14:4.13 (157.5) כשם שסגידת בני האמונה מן העולמות האבולוציוניים סועדת את שביעות רצון אהבת האב האוניברסאלי, כך מרווה ההערצה המרוממת של יצורי האוונה את האידיאלים המושלמים של היופי האלוהי ושל האמת האלוהית. כשם שבן התמותה כמהַ לעשות את רצון האל, כך יצורים אלה של היקום המרכזי חיים על-מנת לרַצות את האידיאלים של שילוש פרדיס. מטבע הווייתם, הם **הינם** רצון האל. האדם עולז בטוּבו של האל, בני האוונה עולצים ביופי האלוהי, ואילו שניכם גם יחד נהנים מן הסעד של חופש האמת החיה.

14:4.14 (157.6) לרשותם של בני האוונה נתונים ייעוד נוכחי וייעוד עתידי שלא התגלה. וכן קיימת בעבור יצורים ילידי האוונה התקדמות אשר הינה ייחודית ליקום המרכזי, ואשר איננה כוללת לא הרקעה לפרדיס ולא חדירה אל יקומי-העל. התקדמות זו, לעבר מעמד האוונה גבוה יותר, ניתנת לתיאור באופן הבא:

14:4.15 (157.7) 1. התקדמות התנסותית כלפי חוץ, מן המעגל הראשון לעבר המעגל השביעי.

14:4.16 (157.8) 2. התקדמות פנימה מן המעגל השביעי לעבר המעגל הראשון.

14:4.17 (157.9) 3. התקדמות תוך-מעגלית – התקדמות בתוככי עולמותיו של מעגל נתון.

14:4.18 (157.10) בנוסף לילידי האוונה, שוכני היקום המרכזי כוללים סוגים רבים של הוויות המשמשות תבנית בעבור קבוצות שונות ביקום – יועצים, מנהלים ומורים מקרב בני מינם ובעבור בני מינם ברחבי הבריאה. כל הוויה בכל יקום ויקום נבראה בהתאם לקווי דמותו של יצור תבנית מסדר כלשהו, החי על אחד ממיליארד עולמות האוונה. ואף לבני התמותה של הזמן קיימים אידיאלים ויעדים הנוגעים לקיום כיצורים, והמצויים במעגלים החיצוניים של ספֵירות תבנית עליונות אלה.

14:4.19 (157.11) וכן מצויות אותן הוויות אשר הגיעו אל האב האוניברסאלי; הוויות אשר רשאיות ללכת ולבוא ואשר מוקצות לטובת משימות שירות מיוחדות פה ושם ברחבי היקומים. ובכל עולם בהאוונה ימָצאו המועמדים להישג, אלה אשר הגיעו פיזית אל היקום המרכזי, אך טרם השיגו את ההתפתחות הרוחנית שתאפשר להם לדרוש אזרחות של פרדיס.

14:4.20 (158.1) הרוח האינסופית מיוצגת על עולמות האוונה על-ידי צבא של אישיויות, הוויות של הוד ושל הדר, אשר מנהלות לפרטיהם את העניינים השכליים והרוחניים המורכבים של היקום המרכזי. על עולמות אלה של מושלמות אלוהית, הן מבצעות את העבודה ההכרחית לפעולתה התקינה של בריאה עצומה זו, ובנוסף, מקיימות מגוון משימות לימוד, אימון וסעד בעבור המספר העצום של היצורים המרקיעים, אשר מעולמות האפילה של החלל העפילו אל התהילה.

14:4.21 (158.2) קיימות קבוצות רבות של הוויות ילידות מערכת האוונה-פרדיס, אשר אינן קשורות באופן כלשהו במישרין לתוכנית ההרקעה של השגת המושלמות של היצורים; ומשום כך, הוויות אלה הושמטו מסיווג האישיויות אשר הוצג לגזעים בני התמותה. מוצגות בזאת אך ורק הקבוצות העיקריות של הוויות על-אנושיות ואותם סדרים הנוגעים ישירות לחוויית ההישרדות שלכם.

14:4.22 (158.3) בהאוונה שוקקים חיים מכל הרמות של ההוויות התבוניות; הוויות אשר מבקשות להתקדם שם מן המעגלים הנמוכים אל המעגלים הגבוהים, במסגרת מאמציהן להשיג רמות גבוהות יותר של הכרה אלוהית ושל הבנה מורחבת של משמעויות עליונות, ערכים מרביים ומציאות מוחלטת.

5. החיים בהאוונה

14:5.1 (158.4) באורנטיה, במהלך החיים ההתחלתיים של קיומכם החומרי, הינכם עוברים דרך מבחן קצר ומאומץ. בעולמות העליונים ומעלה – דרך המערכת, הקונסטלציה והיקום המקומי שלכם – אתם עוברים דרך שלבי ההרקעה המורונטיים. בעולמות האימון של

יקום-העל, אתם עוברים דרך שלבי ההתקדמות הרוחניים האמיתיים והופכים מוכנים להעברה הסופית להאוונה. בשבעת מעגלי האוונה הישגיכם הינם שכליים, רוחניים והתנסותיים. כמו כן, קיימת משימה מוגדרת אשר עליכם להשיג בכל אחד מן העולמות המצויים בכל אחד מן המעגלים הללו.

14:5.2 (158.5) החיים בַּעולמות האלוהיים של היקום המרכזי הינם כה עשירים ומלאים, כה שלמים וגדושים, עד כי מְתעלים הם לחלוטין מעל כל מושג אנושי הנוגע למה שהוויה ברואה עשויה לחוות. הפעילויות החברתיות והכלכליות בְּבריאה נצחית זו הינן שונות לחלוטין מן העיסוקים של היצורים החומריים החיים בְּעולמות אבולוציוניים כדוגמת אורנטיה. אפילו טכניקת החשיבה בהאוונה איננה דומה כלל לתהליך המחשבה באורנטיה.

14:5.3 (158.6) תקנות היקום המרכזי הינן טבעיות והולמות; וכללי ההתנהגות בו אינם שרירותיים. בכל דרישה של האוונה מתגלים נימוק היושרה וכלל הצדק. ושני הגורמים הללו, במשולב, משתווים למה שייקרא באורנטיה בשם – **הוגנות.** לכשתגיעו להאוונה, תיהנו באופן טבעי לעשות את הדברים באופן שבו ראוי לעשותם.

14:5.4 (158.7) משהוויות תבוניות מגיעות בראשונה ליקום המרכזי, הן מתקבלות ומשוכנות בעולם הקבלה אשר במעגל השביעי של האוונה. כאשר המגיעים החדשים מתקדמים מבחינה רוחנית, וכאשר מבינים הם את זהות רוח האב של יקום-העל שלהם, הם מועברים למעגל השישי. (מעגלי ההתקדמות של הדעת האנושית הוגדרו על-פי סידור זה של היקום המרכזי.) משהגיעו המרקיעים להבנה של העליונות, ולפיכך מוכנים הם להרפתקת האלוהות, או אז נלקחים הם אל המעגל החמישי; ולאחר השגת הרוח האינסופית, הם מועברים למעגל הרביעי. בעקבות השגת הבן הנצחי, מועתקים הם אל המעגל השלישי; וכאשר מכירים הם באב האוניברסאלי, הם עוברים לִשהות במעגל העולמות השני, אשר בו הם מתוודעים עוד יותר לצבא פרדיס. ההגעה למעגל הראשון של האוונה מבשרת על קבלתם של מועמדי הזמן לשירות פרדיס. באופן בלתי-מוגדר, בהתאם לאורכה ולטיבה של הרקעת היצור, תעוכב שהותו במעגל הפנימי של ההתקדמות הרוחנית המדורגת. ממעגל פנימי זה יעברו עולי הרגל המרקיעים פנימה, למגורים בפרדיס, ויתקבלו לסֶגֶל הסוֹפִיוֹנִיוּת.

14:5.5 (159.1) במהלך שהותך בהאוונה כעולה רגל מרקיע, תורשה לבקר בחופשיות בעולמות המעגל שבו הינך מוצב. ואף תורשה לחזור לפלנטות של אותם מעגלים שבהם עברת זה מכבר. וכל זאת מתאפשר לאלה השוהים במעגלי האוונה ללא הצורך להינשא בתוך סוּפֶרנַאפִים. עולי הרגל של הזמן מסוגלים לצייד עצמם בכדי לנוע בחלל "שהושג", ואולם בכדי להסדיר תנועה בחלל "שלא הושג" תלויים הם בטכניקה המוסמכת; עולה רגל איננו יכול לעזוב את האוונה, ואף לא לנוע קדימה אל מעבר למעגל שבו הוצב, ללא סיוע תעבורת סוּפֶרנַאפִים.

14:5.6 (159.2) ליצירה מרכזית עצומה זו מקוריות מרעננת. למעט הארגון הפיזי של החומר וההרכב הבסיסי של סדרי ההוויות התבוניות ושל יצורים חיים אחרים, אין לעולמות האוונה דבר במשותף. כל אחת מן הפלנטות האלה הינה בריאה מקורית, ייחודית ובלעדית; כל פלנטה כזו הינה יצירה נשגבת ומושלמת שאין-דומה-לה. ומגוון הייחודיות הזה חולש מעל ומעבר להיבטים הפיזיים, השכליים והרוחניים של הקיום הפלנטארי. כל אחת ממיליארד ספֵירות מושלמוּת אלה פותחה ועוטרה בהתאם לתוכניות נצחִי היומין המקומי. וזוהי בדיוק הסיבה שבעטייה אין בנמצא שתי פלנטות זהות.

14:5.7 (159.3) ועד אשר תחלפו באחרון מעגלי האוונה, ועד אשר תבקרו באחרון עולמותיה, לא ייעלמו מנתיבתכם שכרון ההרפתקה ודחף הסקרנות. או אז, יחליף הדחף קדימה של הנצח את קודמתו, הרפתקת משיכת הזמן.

14:5.8 (159.4) המונוטוניות הינה סממן לחוסר הבשלות של הדמיון היצירתי ולהיעדר הפעולה של התיאום השכלי עם מתת הרוח. השעה שבה התחיל בן התמותה לחקור את העולמות האלוהיים הללו, היא השעה שבה הוא השיג זה מכבר בשלות רגשית, שכלית, חברתית, ואפשר שאף רוחנית.

14:5.9 (159.5) לא זו בלבד ששינויים שעליהם אף לא חלמתם יהיו מנת חלקכם בעוברכם בהאוונה ממעגל למעגל, אלא גם שלא תוכלו לבטא את השתאותכם בעת שתתקדמו מעולם לעולם בתוך כל מעגל. לאמיתו של דבר, כל אחד ממיליארד עולמות הלימוד הללו הינו אוניברסיטה של הפתעות. החוויה של אלה העוברים דרך המעגלים הללו, והמבקרים

בספֵירות עצומות אלה, הינה של תדהמה מתמשכת ושל פליאה בלתי-נגמרת. מונוטוניות איננה מהווה חלק מנתיבת האוונה.

14:5.10 (159.6) אהבת ההרפתקה, הסקרנות והפחד מן המונוטוניות – אותן תכונות אשר הינן מטבעו של האדם המתפתח – לא הושמו שם רק על-מנת להכעיסכם ולהטרידכם במהלך שהותכם הקצרה על פני כדור הארץ, אלא על-מנת לרמוז לכם כי המוות הינו אך תחילתה של נתיבת הרפתקה שאין-לה-קץ, של חיי נצח של ציפייה ושל מסע תגליות נצחי.

14:5.11 (160.1) הסקרנות – רוח החקירה, יצר הגילוי ודחף הלימוד – הינה חלק מן המתת האלוהית המוּלדת של יצורי החלל האבולוציוניים. דחפים טבעיים אלו לא ניתנו לכם רק על-מנת שיתסכלו אתכם או על-מנת שיודחקו. אמת היא כי במהלך חייכם הקצרים על-פני הארץ עליכם לרסן תדירות דחפים שאפתניים אלו, וכי לעיתים תכופות אכזבה תהא מנת חלקכם; ואולם, דחפים אלו עתידים להיות מוגשמים במלואם ומסופקים בכל תפארת הודם במהלך העידנים הארוכים שיבואו.

6. תכליתו של היקום המרכזי

14:6.1 (160.2) טווח הפעילויות בשבעת מעגלי האוונה הינו עצום. בכלליות, ניתן לתאר פעילויות אלה באופן הבא:

14:6.2 (160.3) 1. האוונִיות.

14:6.3 (160.4) 2. פרדיסיות.

14:6.4 (160.5) 3. מרקיעות-סופיות – עליונות-מרביות אבולוציוניות.

14:6.5 (160.6) בעידן האוניברסאלי הנוכחי מתרחשות בהאוונה פעילויות על-סופיות רבות; פעילויות הכוללות מגוון מופלג של תפקודי דעת ורוח בשלבים מוחלטופים ואחרים. בהחלט ייתכן שהיקום המרכזי משרת מטרות רבות אשר לא התגלו בפנַי; זאת באשר מתפקד היקום באופנים מרובים המצויים מעבר לתפישתה של דעת ברואה. ואף-על-פי-כן, אנסה לתאר

כיצד סועדת יצירה מושלמת זו את הצרכים של שבעת הסדרים האוניברסאליים של הבריות התבוניות וכיצד היא תורמת לשביעות רצונם.

14:6.6 (160.7) **1. האב האוניברסאלי** — המקור והמרכז הראשון. האל האב מפיק שביעות רצון הורית עליונה ממושלמותה של הבריאה המרכזית. הוא נהנה ברמות קרובות לשוות מן החוויה של רוויה באהבה. וכן, מרוצה הבורא המושלם באופן אלוהי מהערצתו של היצור המושלם.

14:6.7 (160.8) האוונה מספקת לאב סיפוק של הישג עליון. המושלמות המושגת בהאוונה מפצה על שיהוי הזמן-מרחב של הדחף הנצחי להתרחבות אינסופית.

14:6.8 (160.9) האב נהנה מהדדיות האוונה של היופי האלוהי. הדעת האלוהית שבעת-רצון לספק תבנית מושלמת של הרמוניה מעודנת בעבור כל היקומים המתפתחים.

14:6.9 (160.10) אבינו מתבונן ביקום המרכזי בעונג מושלם, בהיות יקום זה התגלות ראויה של מציאות רוחנית בעבור כל האישיויות ביקום היקומים.

14:6.10 (160.11) אל היקומים רואה בחיוב את האוונה ואת פרדיס כגרעין העוצמה הנצחי עבור כלל ההתרחבות העוקבת של היקום בזמן ובמרחב.

14:6.11 (160.12) האב הנצחי רואה בסיפוק אין-קץ את היצירה של האוונה כמטרה קוסמת וראויה בעבור מועמדי ההרקעה של הזמן, נכדיו בני התמותה של החלל, המעפילים לביתו הנצחי של בוראם-אביהם. וכן מפיק האל הנאה מיקומי האוונה-פרדיס כביתה הנצחי של האלוהות ושל המשפחה האלוהית.

14:6.12 (160.13) **2. הבן הנצחי** — המקור והמרכז השני. בעבור הבן הנצחי, היצירה המרכזית הנשגבת משמשת כהוכחה נצחית ליעילות השותפות של המשפחה האלוהית — האב, הבן והרוח. זהו הבסיס החומרי והרוחני לביטחון המוחלט באב האוניברסאלי.

14:6.13 (160.14) האוונה מספקת לבן הנצחי בסיס בלתי-מוגבל כמעט להגשמה המתרחבת-לעולם של עוצמה רוחנית. היקום המרכזי שימש לבן הנצחי כזירה שבה יכול היה להדגים בבטחה ובוודאות את הרוח ואת הטכניקה של סעד המתת, לשם הנחיית בניו העמיתים של פרדיס.

14:6.14 (161.1) האוונה מהווה את יסוד המציאות לשם שליטת הבן הנצחי בכבידה הרוחנית ביקום היקומים. יקום זה מספק את הכמיהה ההורית של הבן – הִתרבות רוחנית.

14:6.15 (161.2) עולמות האוונה ושוכניהם המושלמים הינם ההדגמה הראשונה והסופית עדי עד, כי הבן הינו המילה של האב. ובכך מהווה תודעתו של הבן את המשלים האינסופי לסיפוק המושלם של האב.

14:6.16 (161.3) ויקום זה מעניק את ההזדמנות להתגשמות הדדיות האחווה השווה בין האב האוניברסאלי לבין הבן הנצחי; וזוהי ההוכחה הנצחית לאישיותו האינסופית של כל אחד מהם.

14:6.17 (161.4) 3. **הרוח האינסופית** — המקור והמרכז השלישי. יקום האוונה מאפשר לרוח האינסופית להיות הפועל האחוד, מייצגם האינסופי של האב-הבן המאוחדים. בהאוונה, הרוח האינסופית מפיקה את הסיפוק המשולב הנובע מתפקוד כפעולה יצירתית ובה בעת מן ההנאה של קיום מוחלט בצוותא עם הישג אלוהי זה.

14:6.18 (161.5) הרוח האינסופית מצאה בהאוונה זירה שבה יכלה הייתה להדגים את היכולת ואת הרצון לשמש כסועדת חסד פוטנציאלית. ביצירה מושלמת זו ערכה הרוח את חזרותיה לקראת הרפתקת הסעד ביקומים האבולוציוניים.

14:6.19 (161.6) יצירה מושלמת זו העניקה לרוח האינסופית את ההזדמנות להשתתף, יחד עם שני הוריה האלוהיים, בניהול היקום – כלומר, לנהל יקום כצאצא בורא ועמית, ובכך להתכונן לניהול המשותף של היקומים המקומיים בדמות הרוחות היצירתיות העמיתות של הבנים הבוראים.

14:6.20 (161.7) עולמות האוונה הינם מעבדות הדעת של יוצרי הדעת הקוסמית, ושל אלה הסועדים כל יצור דעת קיים. הדעת הינה שונה בכל עולם האוונה ומשמשת כתבנית הדעת של כל היצורים החומריים והרוחניים.

14:6.21 (161.8) עולמות מושלמים אלה הינם בתי הספר הגבוהים של הדעת בעבור כל ההוויות אשר נועדו להצטרף לחברה בפרדיס. הם אפשרו לרוח הזדמנויות למכביר לבחון את טכניקת סעד הדעת על אישיויות בטוחות אשר העניקו לה את עצותיהן.

14:6.22 (161.9) האוונה הינה הפיצוי לרוח האינסופית עבור עבודתה הנרחבת והלא-אנוכית ביקומי הזמן. האוונה הינה הבית והנחלה המושלמים לסועד הדעת של הזמן והמרחב, שאינו יודע ליאות.

14:6.23 (161.10) 4. **ההוויה העליונה** — האיחוד האבולוציוני של האלוהות ההתנסותית. היצירה של האוונה הינה ההוכחה הנצחית והמושלמת לַמציאותיות הרוחנית של ההוויה העליונה. יצירה מושלמת זו הינה ההתגלות של טיבו הרוחני, המושלם והסימטרי של האל העליון, עוד בטרם החלה סינתזת הַעוּצְמָה-הַאִישִׁיוּתִית של ההשתקפויות הסופיות של אלוהויות פרדיס ביקומים ההתנסותיים של הזמן והמרחב.

14:6.24 (161.11) בהאוונה מתאחדים פוטנציאלי העוצמה של הַכֹּל יָכוֹל עם טיבו הרוחני של העליון. יצירה מרכזית זו מהווה דוגמה לאחדות העתידית והנצחית של העליון.

14:6.25 (161.12) האוונה הינה תבנית מושלמת לַפוטנציאל האוניברסאלי של העליון. יקום זה הינו תיאור מוגמר של מושלמותו העתידית של העליון, וכן הוא מרמז על הפוטנציאל של המרבי.

14:6.26 (162.1) האוונה מציגה סופיות של ערכי רוח, המתקיימים כיצורים רצוניים חיים בעלי שליטה-עצמית עליונה ומושלמת; הדעת מתקיימת כשקולה בסופו של דבר לרוח; וכן כמציאות ואחדות תבוניות בעלות פוטנציאל בלתי-מוגבל.

14:6.27 (162.2) 5. **הבנים הבוראים המתאמים.** האוונה הינה זירת האימון החינוכית, שבה מתכוננים בני מיכאל מפרדיס להרפתקאותיהם העתידיות ביצירת יקומים. יצירה אלוהית מושלמת זו מהווה תבנית בעבור כל בן בורא. וכל בן בורא שכזה שואף שבסופו של דבר, יקומו שלו ישיג את אותן רמות מושלמות של האוונה-פרדיס.

14:6.28 (162.3) יצורי האוונה משמשים לַבן הבורא כתבניות אישיות אפשריות בעבור ילדיו בני התמותה ובעבור ההוויות הרוחניות שלו. המיכאל, ובני פרדיס אחרים, רואים בפרדיס ובהאוונה את הייעוד האלוהי של ילדי הזמן.

14:6.29 (162.4) יודעים הבנים הבוראים כי היצירה המרכזית הינה המקור האמיתי לאותה שליטת-על אוניברסאלית חיונית, אשר מאזנת ומאחדת את יקומיהם המקומיים. עוד יודעים

הם, כי הנוכחות האישית של השפעות העליון והמרבי, הנוכחות-תמיד, מצויות בהאוונה.

14:6.30 (162.5) האוונה ופרדיס הינם המקור לעוצמתו היצירתית של בן מיכאל. כאן שוכנות אותן הוויות אשר משתפות עימו פעולה ביצירה של יקום. אִימָּהוֹת הַרוּחַ שֶׁל הַיְקוּם, היוצרות-בצוותא של היקומים המקומיים, מגיעות מפרדיס.

14:6.31 (162.6) בני פרדיס מחשיבים את הבריאה המרכזית כמשכן הוריהם האלוהיים — וכביתם הם. זהו המקום שאליו נהנים הם לחזור מעת לעת.

14:6.32 (162.7) 6. **הַבָּנוֹת הַסוֹעֲדוֹת הַמְתָאֲמוֹת.** אִימָּהוֹת הַרוּחַ שֶׁל הַיְקוּם, הבוראות-בצוותא של היקומים המקומיים, מקבלות את האימון הקדם-אישי שלהן בעולמות האוונה מתוך קשר קרוב לרוחות המעגלים. בנות הרוח של היקומים המקומיים הוכשרו כראוי ביקום המרכזי בשיטות של שיתוף פעולה עם בני פרדיס, וכל העת הינן כפופות לרצונו של האב.

14:6.33 (162.8) הרוח ובנותיה מוצאות בעולמות האוונה את תבניות הדעת עבור כל קבוצות הבריות התבוניות הרוחניות והחומריות שלהן; ויקום מרכזי זה הינו היעד שאליו יגיעו, במועד כזה או אחר, אותם יצורים אשר תברא אֵם הרוח של היקום בצוותא עם עמיתהּ, הבן הבורא.

14:6.34 (162.9) אֵם היקום הבוראת זוכרת את פרדיס ואת האוונה כמקום מוצאה, וכן כביתה של רוח האם האינסופית, משכנהּ של נוכחות אישיותהּ של הדעת האינסופית.

14:6.35 (162.10) מַיְקוּם מרכזי זה אף הגיעה המתת של הזכות האישית לברוא, אשר סוֹעֶדֶת אלוהית שֶׁל הַיְקוּם מפעילה כמשלימתו של בן בורא במלאכת היצירה של יצורים חיים רצוניים.

14:6.36 (162.11) ולבסוף, מאחר שבנות רוח אלה של רוח האֵם האינסופית לא תחזורנה לעולם, ככל הנראה, לביתן בפרדיס, הן מפיקות הנאה מרובה מתופעת המחזירות האוניברסאלית, המשויכת להוויה העליונה בהאוונה וההופכת לאישית במָאיְכָאֵל אשר בפרדיס.

14:6.37 (162.12) 7. **בני התמותה האבולוציוניים של נתיבת ההרקעה.** האוונה הינה ביתן של תבניות האישיות לכל סוגי בני התמותה, וכן ביתן של כל האישיויות העל-אנושיות הקשורות לבני התמותה ואשר אינן נולדות ביצירות הזמן.

14:6.38 (162.13) עולמות אלה מעניקים את התמריץ לכל הדחפים האנושיים להתכוון לעבר הישג של ערכי רוח אמיתיים, ברמות המציאות הגבוהות ביותר שניתן לשער. האוונה הינה יעד האימון הקדם-פרדיסי של כל בן-תמותה מרקיע. כאן משיגים בני התמותה את האלוהות הקדם-פרדיסית — ההוויה העליונה. האוונה עומדת לפני כל יצור רצוני כַּשער לפרדיס ולהשגת האל.

14:6.39 (163.1) פרדיס הינו הבית, והאוונה הינה הסדנה ומגרש המשחקים, של הסופיונים. וכל בן תמותה יודע-אל כָּמֵהַּ להיות סופיון.

14:6.40 (163.2) היקום המרכזי אינו רק הייעוד הקבוע של האדם, אלא גם נקודת הזינוק לנתיבתם הנצחית של הסופיונים, באשר עתידים הם לצאת, במועד כלשהו, להרפתקה האוניברסאלית שלא התגלתה של הניסיון לחקור את אינסופיותו של האב האוניברסאלי.

14:6.41 (163.3) ללא ספק, האוונה תמשיך לפעול עם משמעות מוחלטופית, אף בעידני היקומים העתידיים, אשר עשויים לחזות בעולי הרגל של החלל בניסיונותיהם להשיג את האל ברמות על-סופיות. להאוונה היכולת לשמש כיקום אימון בעבור הוויות מוחלטופיות. וככל הנראה היא תשמש כבית הספר הגבוה והאחרון, כשם ששבעת יקומי-העל משמשים כבית הספר התיכון לבוגרי בתי הספר היסודיים של החלל החיצון. וכן, היננו נוטים לעבר הדעה כי הפוטנציאלים של האוונה הנצחית הינם אכן בלתי-מוגבלים, וכי ליקום המרכזי קיבולת נצחית לשמש כיקום אימון התנסותי בעבור כל סוגי ההוויות הברואות בעבר, בהווה ובעתיד.

14:6.42 (163.4) [הוצג על-ידי זה הַהוֹפֵךְ בִּינָה לְמוּשְׁלֶמֶת, אשר מונה למשימה זו בידי עתיקי היומין באוורסה.]

>> מסמך 14 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 16 <<

מסמך 15

שבעת יקומי-העל

15:0.1 (164.1) ככל שהדבר נוגע לאב האוניברסאלי – בתור אב – היקומים פשוט אינם קיימים; האב עוסק באישיויות; הוא הינו אבי האישיויות. ככל שהדבר נוגע לבֵּן הנצחי ולרוח האינסופית – כיוצרים שותפים – היקומים הינם בחזקת יחידים והם ממוקמים תחת שלטונם המשותף של הבנים הבוראים ושל הרוחות היצירתיות. ככל שהדבר נוגע לשילוש פרדיס, קיימים מחוץ להאוונה רק שבעה יקומים מיושבים, שבעת יקומי-העל המחזיקים בסמכות שיפוט אשר חלה על המעגל הראשון שמעבר לרמת החלל של האוונה. שבע רוחות האב מקרינות את השפעתן מן האי המרכזי והחוצה, וכך הופכות את הבריאה העצומה לגלגל עצום-מימדים אחד, אשר מרכזו הינו האי הנצחי של פרדיס, שבעת חישוקיו הינם קרינתן של שבע רוחות האב ואילו שפתו הינה האזורים החיצוניים של היקום המקיף.

15:0.2 (164.2) שיטת הארגון והניהול – בעלת שבעת הרבדים – של יקומי-העל, גובשה בשלב מוקדם בתהליך התגשמות הבריאה האוניברסאלית. הבריאה הראשונה שלאחר-האוונה חולקה לשבעה מגזרים כבירים, וכן תוכננו ונבנו עולמות המטה של ממשלות יקומי-העל הללו. שיטת הניהול הנוכחית קיימת כמעט מזה נצח, ובֶּהן-צדק נקראים מושלי שבעת יקומי-העל בשם – עתיקי היומין.

15:0.3 (164.3) ביכולתי לספר לכם אך מעט על אודות גוף הידע העצום הנוגע ליקומי-העל, ואולם ברחבי תחומים אלה פועלת טכניקה לשליטה תבונית הן בכוחות הפיזיים והן בכוחות

הרוחניים; ונוכחויות הכבידה האוניברסאלית פועלות שם בעוצמה מלכותית ובהרמוניה מושלמת. ראשית, חשוב כי תרכשו מושג הולם של ההרכב הפיזי ושל הארגון החומרי של תחומי יקומי-העל, כך שתהיו מוכנים יותר לתפוש את משמעות הארגון המופלא המשמש לשם ניהולם הרוחני והתקדמותם השכלית של יצורי הרצון, השוכנים במספר העצום של העולמות המיושבים הפזורים פה ושם ברחבי שבעת יקומי-העל הללו.

1. רמת החלל של יקומי-העל

15:1.1 (164.4) במסגרת הטווח המוגבל של רישומיכם, תצפיותיכם וזיכרון-הדורות של מיליון או של מיליארד השנים הקצרות שלכם, ולכל עניין או צורך מעשי שהוא, חווים אורנטיה והיקום שאליו היא משתייכת הרפתקה אחת ארוכה ובלתי-נודעת של צלילה אל תוך חלל חדש; ואולם, בהתאם לרישומים באוורסה, ביחס לתצפיות קדומות יותר ובהרמוניה עם הניסיון ועם החישובים הרחבים יותר של הסדר שלנו, וכן כתוצאה ממסקנות המבוססות על ממצאים אלה ואחרים, היננו יודעים כי היקומים נעים סביב המקור והמרכז הראשון וסביב יקום משכנו בתנועה מלכותית ומלאת-הוד במסלול מעגלי סדור, מובן-היטב, הנתון לשליטה מושלמת.

15:1.2 (165.1) זה מכבר גילינו כי שבעת יקומי-העל חגים באליפסה ענקית, במעגל מוארך בעל מימדים עצומים. מערכת השמש שלכם, בדומה לעולמות זמן אחרים, אינה נעה קדימה ללא מפה ומצפן אל תוך חלל לא-נודע. היקום המקומי שאליו משתייכת המערכת שלכם מתקדם במסלול מובחן וידוע-היטב, הנע כנגד כיוון השעון בסיבוב עצום ממדים המקיף את היקום המרכזי. נתיב קוסמי זה ממופה היטב וידוע לצופי הכוכבים של יקומי-העל לעומקו, ממש כשם שמסלולי הפלנטות המרכיבות את מערכת השמש שלכם ידועים לאסטרונומים של אורנטיה.

15:1.3 (165.2) אורנטיה ממוקמת ביקום מקומי וביקום-על אשר ארגונם טרם נשלם, והיקום המקומי שלכם מצוי בסמיכות מיידית לִבריאוֹת פיזיות רבות השלמות בחלקן. באופן יחסי,

הינכם משתייכים לאחד מהיקומים המאוחרים ביותר. ואולם, כיום, אינכם צוללים בפראות אל תוך חלל שלא-מופה, ואף אינכם חגים באופן עיוור לעבר אזורים לא-ידועים. הינכם עוקבים אחר המסלול הסדוּר שנקבע-מראש ברמת החלל של יקומי-העל. וכעת הינכם חולפים בדיוק דרך אותו חלל שדרכו עברה המערכת הפלנטארית שלכם, או קודמותיה, לפני עידן ועידנים; וביום מן הימים, בעתיד הרחוק, תעבור שוב המערכת שלכם, או שיעברו צאצאיה, בדיוק באותו חלל שבו אתם חולפים במהירות כעת.

15:1.4 (165.3) בעידן זה, וכפי שהכיוונים מוערכים באורנטיה, נע יקום-העל מספר אחד כמעט צפונה, ומצוי בקירוב לעמדה שממול וממזרח למשכן פרדיס של המקורות והמרכזים הגדולים וליקום המרכזי של האוונה. מִיקוּם זה, יחד עם המיקום המקביל ממערב, מייצג את הקרבה הפיזית הגדולה ביותר של סְפֵירות הזמן לאי הנצחי. יקום-העל מספר שתיים מצוי בצפון, ומתכונן לתנועה מערבה; זאת בעוד שיְקום מספר שלוש מצוי כעת בגזרה הצפונית ביותר של נתיב החלל הגדול, ועבר זה מכבר את הסיבוב המוביל לעבר הצלילה דרומה. יקום מספר ארבע מצוי בישורת-היחסית לכיוון דרום, כאשר אזוריו הקדמיים מתקרבים כעת אל ממול למרכזים הגדולים. יקום מספר חמש עזב זה עתה את מיקומו ממול לְמרכז המרכזים ומתקדם בַּישורת דרומה הקודמת לסיבוב מזרחה; יקום מספר שש תופס את רוב העקומה הדרומית, אותו אזור אשר יקום-העל שלכם כמעט וסיים לעבור.

15:1.5 (165.4) יקומכם המקומי של נבאדון – המשתייך ליקום-העל השביעי, אורוונטון – חג בין יקומי העל מספר אחד ומספר שש, וסיים לא מכבר (כפי שהיננו מודדים את הזמן) את הסיבוב הדרומי של רמת החלל של יקומי העל. מערכת השמש שאליה משתייכת אורנטיה מצויה כיום מיליארדים אחדים של שנים מעבר לסיבוב של הקשת הדרומית, כך שהינכם מתקדמים רק עתה אל מעבר לעקומה הדרומית וחולפים במהירות דרך הנתיב הארוך והישר-יחסית לכיוון צפון. במשך עידנים רבים ימשיך אורוונטון לנוע בנתיב זה במסלול ישר-כמעט צפונה.

15:1.6 (165.5) אורנטיה שייכת לְמערכת המצויה הרחק בכיוון הגבול החיצוני של יקומכם המקומי; ויקומכם המקומי נע בשלב זה בשוליים של אורוונטון. מעבר לכם עדיין קיימים

אחרים שהינם אף רחוקים מכם, אך מִיקוּמכם בחלל הינו רחוק מאוד מאותן מערכות פיזיות החגות בַּמעגל הגדול בסמיכות יחסית למקור והמרכז גדול.

2. הארגון של יקומי-העל

15:2.1 (165.6) רק האב האוניברסאלי לבדו יודע אל-נכון את מיקומם ואת מספרם הלכה למעשה של העולמות המיושבים; ולכולם הוא קורא בשם ובמספר. מאחר שביקומים מקומיים מסוימים מצויים יותר עולמות המתאימים לאכלוס חיים תבוניים מאשר ביקומים אחרים, אוּכַל רק להציע הערכה למספר העולמות המיושבים או העולמות שניתן ליישבם. כמו כן, עדיין לא אורגנו כל היקומים המקומיים המתוכננים. לפיכך, האומדנים שאציע מיועדים אך ורק על-מנת לספק מושג מסוים על אודות ממדיה העצומים של הבריאה החומרית.

15:2.2 (166.1) ביקום המקיף קיימים שבעה יקומי-על והרכבם המקורב הינו כדלהלן:

15:2.3 (166.2) 1. **המערכת.** היחידה הבסיסית של ממשל-העל מורכבת מכאלף עולמות מיושבים, או כאלה המתאימים ליישוב. קבוצה זו איננה כוללת שמשות לוהטות, עולמות קרים, פלנטות קרובות מדי לשמשות חמות, וכן סִפֵּירות אחרות אשר אינן מתאימות להוות משכן ליצורים. אלף העולמות הללו, המתאימים לשאת חיים, מכונים מערכת; ואולם, במערכות הצעירות יותר רק מספר קטן יחסית מן העולמות הללו עשוי להיות מיושב. כל פלנטה מיושבת נשלטת בידי נָסִיךְ פְּלָנֶטָארִי, ולכל מערכת קיימת סִפֵּירה ארכיטקטונית אשר משמשת כַּמטה של אותה מערכת ונשלטת בידי רִיבּוֹן מַעֲרֶכֶת.

15:2.4 (166.3) 2. **הקוֹנְסְטֶלַצְיָה.** מאה מערכות (כ-100,000 עולמות המתאימים ליישוב) מהוות קוֹנְסְטֶלַצְיָה. לכל קונסטלציה יש סִפֵּירת מַטֶּה ארכיטקטונית הנשלטת בידי שלושה בני

וורוֹנְדָאדֶק, הנישאים ביותר. בכל קונסטלציה אף מצוי כמשקיף נֶאֱמָן הַיּוֹמִין, שגריר של שילוש פרדיס.

15:2.5 (166.4) 3. **היקום המקומי.** מאה קונסטלציות (כ-10,000,000 עולמות מיושבים) מרכיבות יקום מקומי. לכל יקום מקומי יש עולם מטה ארכיטקטוני מרהיב ביופיו, והוא נשלט בידי אחד מבני האל הבוראים המתאמים מסדר מיכאל. כל יקום מבורך בנוכחותו של אִיחוּד הָיוֹמִין, נציג של שילוש פרדיס.

15:2.6 (166.5) 4. **המגזר המשני.** מאה יקומים מקומיים (כ-1,000,000,000 פלנטות מיושבות) מרכיבים מגזר משני בממשל יקום-העל; למגזר המשני עולם מטה נפלא, אשר ממנו מנהלים שליטיו, אַחֲרוֹנֵי הַיּוֹמִין, את ענייניו של המגזר המשני. בכל מטה של מגזר משני מצויים שלושה אַחֲרוֹנֵי הַיּוֹמִין, אשר הינם אישיויות שילוש עליונות.

15:2.7 (166.6) 5. **המגזר הראשי.** מאה מגזרים משניים (כ-100,000,000,000 עולמות מיושבים) מהווים מגזר ראשי אחד. לכל מגזר ראשי מטה נהדר אשר נשלט בידי שלושה מוּשָׁלָמֵי הַיּוֹמִין, אישיויות שילוש עליונות.

15:2.8 (166.7) 6. **יקומי העל.** עשרה מגזרים ראשיים (כ-1,000,000,000,000 עולמות מיושבים) מהווים יקום-על. לכל יקום-על עולם מטה אדיר ממדים ומרהיב, והוא נשלט בידי שלושה עַתִּיקֵי היוֹמִין.

15:2.9 (166.8) 7. **היקום המקיף.** שבעה יקומי-על מהווים את היקום המקיף המאורגן הנוכחי, הכולל כשבעה טריליון עולמות מיושבים, את הספירות הארכיטקטוניות ואת מיליארד העולמות המיושבים של האוונה. יקומי העל נשלטים ומנוהלים בעקיפין ובאופן מַחְזִירוּתִיוּתִי מפרדיס בידי שבע רוחות האב. מיליארד העולמות של האוונה מנוהלים במישרין בידי נְצָחִי הַיּוֹמִין, כאשר בכל אחת מן הספֵּירות המושלמות האלה שולטת אישיות שילוש עליונה שכזו.

15:2.10 (167.1) למעט ספֵירות פרדיס-האוונה, כוללת התוכנית לארגון היקום את היחידות הבאות:

15:2.11 (167.2) יקומי-על 7

15:2.12 (167.3) מגזרים ראשיים 70

15:2.13 (167.4) מגזרים משניים 7,000

15:2.14 (167.5) יקומים מקומיים 700,000

15:2.15 (167.6) קונסטלציות 70,000,000

15:2.16 (167.7) מערכות מקומיות 7,000,000,000

15:2.17 (167.8) עולמות מיושבים 7,000,000,000,000

15:2.18 (167.9) כל אחד מיקומי-העל מורכב, בקירוב, כך:

15:2.19 (167.10) מערכת אחת כוללת, בקירוב ..... 1,000 עולמות

15:2.20 (167.11) קונסטלציה אחת (100 מערכות) כוללת ..... 100,000 עולמות

15:2.21 (167.12) יקום אחד (100 קונסטלציות) כולל ..... 10,000,000 עולמות

15:2.22 (167.13) מגזר משני אחד (100 יקומים) כולל ..... 1,000,000,000 עולמות

15:2.23 (167.14) מגזר ראשי אחד (100 מגזרים משניים) כולל100,000,000,000 עולמות

15:2.24 (167.15) יקום-על אחד (10 מגזרים ראשיים) כולל1,000,000,000,000 עולמות

15:2.25 (167.16) כל האומדנים הללו הינם, לכל היותר, קירובים בלבד; זאת מכיוון שכל העת מתפתחות מערכות חדשות, בעוד שארגונים אחרים עוברים זמנית אל מחוץ לקיום החומרי.

3. יקום-העל של אורוונטון

15:3.1 (167.17) למעשה, כל גרמי השמיים הניתנים לצפייה מאורנטיה בעין בלתי-מזוינת משתייכים למקטע השביעי של היקום המקיף – יקום-העל של אורוונטון. המערכת הכוכבית העצומה של שביל החלב, המייצגת את הגרעין של אורוונטון, מצויה ברובה מחוץ לגבולות היקום המקומי שלכם. הֶצֶבֶר אדיר זה של שמשות, איי חלל כהים, כוכבים כפולים, צבירים כדוריים, אבק כוכבים, ערפיליות ספיראליות ואחרות, בנוסף למספר עצום של פלנטות יחידות, יוצר קבוצה עגולה-מוארכת, דמוית שעון, הכוללת כשביעית מן העולמות האבולוציוניים המיושבים של היקום.

15:3.2 (167.18) מן המיקום האסטרונומי של אורנטיה, בשעה שהינכם מתבוננים דרך חתך של מערכות קרובות לעבר שביל החלב הכביר, הינכם רואים את הספֵּירות של אורוונטון נעות במישור מוארך ועצום, אשר רוחבו גדול בהרבה מעוביו ואורכו גדול בהרבה מרוחבו.

15:3.3 (167.19) כאשר התצפית לעבר השמיים נעשית בכיוון אחד, צפייה במה שמכונה "שביל החלב" מגלה את הגידול היחסי בצפיפות הכוכבים של אורוונטון, בעוד שהצפיפות הולכת וקטנה משני צדדיו; עם ההתרחקות מן המישור המרכזי של יקום-העל החומרי שלנו, גם מספר הכוכבים ומספרן של הספֵּירות האחרות הולך ומצטמצם. כאשר זווית הצפייה נוחה, ההתבוננות דרך הגוף המרכזי של התחום בעל הצפיפות המרבית הינה למעשה התבוננות לכיוון יקום המשכן ולעבר מרכזם של כל הדברים.

15:3.4 (167.20) מתוך עשרת המגזרים הראשיים של אורוונטון, שמונה זוהו באופן כזה או אחר על-ידי האסטרונומים של אורנטיה. את השניים הנותרים קשה לכם לזהות באופן מובחן, משום שאתם מחויבים לצפות בתופעות האלה מבפנים. לוּ הייתם יכולים להתבונן ביקום-העל של אורוונטון מעמדה מרוחקת בחלל, הייתם מבחינים מייד בכל עשרת המגזרים הראשיים של הגלקסיה השביעית.

15:3.5 (168.1) מרכז הסיבוב של המגזר המשני שלכם ממוקם הרחק בתחום ענן הכוכבים העצום והדחוס של הקֵשֶׁת, אשר סביבו חגים היקום המקומי שלכם וכלל הבריאות הנלוות לו; משני צידיה הנגדיים של מערכת תת-גלקטית עצומה זו של הקֵשֶׁת תוכלו להבחין בשני זרמים עצומים של ענני כוכבים, המגיחים בדמות קפיצי כוכבים מדהימים.

15:3.6 (168.2) גרעין המערכת הפיזית שאליה משתייכות השמש שלכם והפלנטות הנלוות לה הינו המרכז של מה שהייתה פעם ערפילית אנדרונובר. ערפילית זו, אשר לפנים הייתה ספיראלית, עוותה קלות בשל שיבושי הכבידה שחלו בְּעֶטְיָם של האירועים אשר הביאו להולדת מערכת השמש שלכם, ואשר נבעו מהתקרבותה של ערפילית גדולה שכנה. כמעט-התנגשות זו שינתה את אנדרונובר לכדי הצבר מעט כדורי, אך לא הרסה לחלוטין את המצעד הדו-כיווני של השמשות ושל הקבוצות הפיזיות הנלוות להן. מערכת השמש שלכם תופסת כעת מקום מרכזי למדי באחת מזרועותיה של ספיראלה מעוותת זו, הממוקמת בסביבות מחצית המרחק מן המרכז החוצה בכיוון קצה זרם הכוכבים.

15:3.7 (168.3) מגזר הקֶשֶׁת וכל החלוקות והמגזרים האחרים של אורוונטון חגים סביב אוורסה; וחלק מן הבלבול בקרב צופי הכוכבים באורנטיה נובע מן האשליות ומן העיוותים היחסיים הנוצרים כתוצאה מהתנועות ההיקפיות המרובות הבאות:

15:3.8 (168.4) 1. הסיבוב של אורנטיה סביב השמש שלה.

15:3.9 (168.5) 2. התנועה המעגלית של מערכת השמש שלכם סביב הגרעין של מה שהייתה לפנים ערפילית אנדרונובר.

15:3.10 (168.6) 3. הסיבוב של משפחת הכוכבים של אנדרונובר ושל הצבירים הנלווים סביב מרכז הסיבוב והכבידה המשולב של ענן הכוכבים של נבאדון.

15:3.11 (168.7) 4. הסיבוב של ענן הכוכבים המקומי של נבאדון ושל הבריאות הנלוות לו מסביב למרכז הקֶשֶׁת של המגזר המשני שלהם.

15:3.12 (168.8) 5. הסיבוב של מאה המגזרים המשניים, לרבות הקֶשֶׁת, מסביב למגזר הראשי שלהם.

15:3.13 (168.9) 6. התנועה של עשרת המגזרים הראשיים, המכונים "סחף כוכבים", מסביב למטה אוורסה של אורוונטון.

15:3.14 (168.10) 7. התנועה של אורוונטון ושל ששת יקומי-העל הנלווים לו מסביב לפרדיס ולהאוונה, מצעדם כנגד כיוון השעון של יקומי-העל בחלל.

15:3.15 (168.11) תנועות מרובות אלה כוללות כמה סוגים: מסלולי החלל של הפלנטה ושל מערכת השמש שלכם הינם גנטיים, ונובעים ממקורם. התנועה המוחלטת של אורוונטון כנגד כיוון השעון, גנטית אף היא ונובעת מתוכניות הארכיטקטים של יקום האב. ואולם, המקור של תנועות הביניים הינו מורכב; זאת באשר נובעות הן בחלקן מן ההפרדה היסודית של החומר-אנרגיה בעת יצירת יקומי-העל, ובחלקן נוצרות כתוצאה מפעולתם התבונית והתכליתית של מָאַרְגֵּנֵי הַכּוֹחַ שֶׁל פָּרַדִיס.

15:3.16 (168.12) היקומים המקומיים מצויים בקרבה גדולה יותר זה לזה ככל שהם מתקרבים להאוונה; המעגלים מרובים יותר ואף גדלה המוּסָפוּת של שכבה על-גבי שכבה. ואולם, רחוק יותר החוצה מן המרכז הנצחי קיימים פחות ופחות מערכות, שכבות, מעגלים ויקומים.

4. הערפיליות – האבות הקדמונים של היקומים

15:4.1 (169.1) בעוד כי בריאת היקומים וארגונם נותרים לעד בשליטת הבוראים האינסופיים ועמיתיהם, נמשך התהליך כולו בהתאם לטכניקה המוסמכת ובְּתאימות לחוקי הכבידה של הכוח, האנרגיה והחומר. ואולם, נותר מסתורין כלשהו הנוגע למטען הכוח האוניברסאלי של החלל; היננו מבינים למדי את ארגון הבריאוֹת החומריות מן השלב האוּלְטִימָאטוֹנִי ואילך, אך איננו מבינים לאשורה את השושלת הקוסמית של האוּלְטִימָאטוֹנִים. היננו בטוחים בכך שלכוחות הקדמוניים הללו יש מקור בפרדיס, שכן לנצח חגים הם דרך החלל שהתחדר בַּתוואי העצום התואם בדיוק את קווי המתאר של פרדיס. אף-על-פי שמטען כוח זה, האב הקדמון לכל חומריות, איננו מגיב לכבידת פרדיס, הוא תמיד מגיב לנוכחות פרדיס התחתון, בהיותו, ככל נראה, יוצא ממרכז פרדיס התחתון וחוזר אליו.

15:4.2 (169.2) מָאַרְגֵּנֵי הַכּוֹחַ שֶׁל פָּרַדִיס מתמירים פוטנציאל חלל לכדי כוח קדמון, ומפתחים את הפוטנציאל הקדם-חומרי הזה למופעי האנרגיה הראשוניים והמשניים של המציאות הפיזית. משמגיעה אנרגיה זו לרמות שבהן היא מגיבה לכבידה, מופיעים על הבמה מְנַהֲלֵי כּוֹחַ

ועמיתיהם ממשטר יקום-העל ומתחילים בתפעוליהם הבלתי-נגמרים, המתוכננים לייסד את מגוון מעגלי הכוח וערוצי האנרגיה של יקומי הזמן והמרחב. וכך מופיע החומר הפיזי בחלל, וכך מוכנה הבמה לחנוכת ארגון היקום.

15:4.3 (169.3) הפילוח הזה של אנרגיה מהווה תופעה שהפיזיקאים של נבאדון מעולם לא פתרו. הקושי העיקרי שלהם טמון בחוסר הנגישות היחסי של מארגני הכוח של פרדיס; זאת משום שלמנהלי הכוח החיים – אף כי הם מוכשרים לטפל באנרגיית-חלל – אין כל מושג בנוגע למקור האנרגיות שאותן הן מתפעלים במיומנות ובתבונה כה רבות.

15:4.4 (169.4) מארגני הכוח של פרדיס הינם מחוללי ערפיליות; והם מסוגלים לאתחל סביב נוכחות החלל שלהם ציקלונים עצומים של כוח אשר, לאחר שאותחלו, אינם ניתנים עוד לעצירה, ולא ניתן להגבילם, עד אשר הכוחות מחדרֵי-הכול מתועלים לשָׁם הופעתן לבסוף של היחידות האוּלְטִימָאטוֹנִיוֹת של החומר האוניברסאלי. וכך נולדות הערפיליות הספיראליות והאחרות, הן האמהות בדמות הגלגל של השמשות ממקור-ישיר ושל מערכותיהן המגוּונות. ניתן לחזות בחלל החיצון בעשרה סוגים שונים של ערפיליות, שלבי ההתפתחות הראשוניים ביקום; והמקור של גלגלי אנרגיה ענקיים אלה זהה לזה של אלה בשבעת יקומי-העל.

15:4.5 (169.5) ערפיליות משתנות בגודלן, כמו גם במספר ובמסה הכוללת של צאצאיהן הכוכביים והפלנטאריים. מערפילית מייצרת-שמשות, הנמצאת אך צפונה מחוץ לגבולותיו של אורוונטון, ועדיין ברמת החלל של יקום-העל, כבר הגיחו כארבעים אלף שמשות בקירוב, וגלגל האֵם הזה ממשיך לפלוט שמשות, רובן גדולות פי כמה מהשמש שלכם. חלק מן הערפיליות הגדולות יותר של החלל החיצון מהוות מקור לכמאה מיליון שמשות.

15:4.6 (169.6) ערפיליות אינן קשורות במישרין ליחידה מנהלתית כלשהי, כגון מגזרים משניים או יקומים מקומיים, אף שכמה יקומים מקומיים אורגנו מתוצריה של ערפילית בודדת. כל יקום מקומי כולל בדיוק אחד-חלקי-מאה-אלף של כלל מטען האנרגיה של יקום-העל, זאת באופן בלתי-תלוי ביחסי הערפיליות, הואיל ואנרגיה איננה מאורגנת בהתאם לערפיליות, אלא מופצת באופן אוניברסאלי.

(170.1) 15:4.7 לא כל ערפיליות הספיראלה עוסקות בייצור שמשות. כמה מהן שמרו על השליטה בצאצאיהן הכוכביים הנפרדים, והמראה הספיראלי שלהן נובע כתוצאה מן העובדה שהשמשות יוצאות באופן מקובץ מזרוע הערפילית, אך שבות אליה בדרכים מגוונות; זו הסיבה שקל להבחין בהן בנקודה אחת, אך קשה יותר לראותן כאשר הן מפוזרות הרחק מזרוע הערפילית, במסלולי החזרה השונים. בזמן הנוכחי, אין פועלות באורוונטון ערפיליות רבות המייצרות-שמשות, אף כי אנדרומדה, המצויה מחוץ לגבולותיו המיושבים של יקום-העל, פעילה מאוד. ניתן לצפות בערפילית מרוחקת זו בעין בלתי-מזוינת; כאשר הינכם מתבוננים בה, עצרו להרהר בכך שהאור שבו אתם חוזים עזב שמשות מרוחקות אלה לפני כמעט מיליון שנה.

(170.2) 15:4.8 גלקסיית שביל החלב מורכבת ממספר עצום של ערפיליות-עבר ספיראליות ואחרות, אשר רבות מהן עדיין שומרות על תצורתן המקורית. ואולם, כתוצאה מקטסטרופות פנימיות ומִמשיכה חיצונית, רבות מהן עוותו והתארגנו מחדש כך שהמראה של הצברי ענק אלה דומה למסה עצומה ובוהקת של שמשות בוערות, כדוגמת ענני מגלן. התצורה הכדורית של צבירי הכוכבים היא השלטת בשוליו החיצוניים של אורוונטון.

(170.3) 15:4.9 יש להתייחס לענני הכוכבים העצומים של אורוונטון כאל הצברים יחידים של חומר, אשר ניתן להשוותם לערפיליות הנפרדות הנצפות באזורי החלל החיצוניים לגלקסיית שביל החלב. לעומת זאת, רבים מענני החלל המכונים ענני כוכבים, מכילים חומר גזי בלבד. הפוטנציאל האנרגטי של ענני גז כוכביים אלו הינו עצום באופן בלתי-ייאמן, וחלק ממנו נאסף על-ידי שמשות קרובות המשלחות אותו אל החלל כהתפרצויות שמש.

5. המקור של גרמי השמיים

(170.4) 15:5.1 חלק הארי של המסה המוכלת בכוכבים ובפלנטות של יקום-על, מקורו בגלגלי הערפיליות; אך מעט מן המסה של יקום-על מאורגנת באמצעות פעולתם הישירה של

מנהלי הכוח (כמו בדוגמה של בניית הספֵּירות הארכיטקטוניות), אף כי מרחבי החלל הפתוח מהווים מקור לכמות מסוימת של חומר, ששיעורה משתנה תמידית.

15:5.2 (170.5) אשר לשאלת המקור, רוב השמשות, הפלנטות והספֵּירות האחרות משתייכות לאחת מעשר הקבוצות הבאות:

15:5.3 (170.6) 1. **טבעות כיווץ משותפות-מרכז.** לא כל הערפיליות הינן ספיראליות. ערפיליות ענקיות רבות, במקום להתפצל למערכת בינארית [כוכב כפול] או לכדי ספיראלה, עוברות תהליך של התעבות על-ידי יצירת טבעות מרובות. למשך פרק זמן ממושך ערפילית שכזו מופיעה כשמש מרכזית עצומה המוקפת בעננים ענקיים רבים של חומר, אשר צורתם טבעתית.

15:5.4 (170.7) 2. **הכוכבים המותזים** כוללים את השמשות הנפלטות בתנופה מגלגלי האֵם האדירים העשויים גזים חמים ביותר. שמשות אלה אינן נפלטות כטבעות, אלא בשורות ימינה ושמאלה. לכוכבים מותזים קיים אף מקור בערפיליות שאינן-ספיראליות.

15:5.5 (170.8) 3. **פלנטות של פיצוץ כבידה.** כאשר שמש נולדת מתוך ערפילית ספיראלית, או מתוך ערפילית מוט, היא מושלכת לעיתים קרובות למרחק ניכר. שמש שכזו מורכבת ברובה מגז, ולאחר מכן, משהיא מתקררת ומתעבה במידת-מה, היא עשויה לנוע בקרבת מסה עצומה של חומר בדמות שמש ענקית או אי אפל בחלל. אף-על-פי שהתקרבות שכזו איננה קרובה דיה על-מנת שתסתיים בהתנגשות, היא עשויה להיות מספיק קרובה על-מנת שכוח המשיכה של הגוף הגדול יחולל גלי עוויתות בגוף הקטן, וכך תתחיל סדרה של תהפוכות גליות המתרחשות בו-זמנית בשני קטביה של השמש המתעוותת. בשיאם, גורמים התפרצויות ופיצוצים אלו ליצירת סדרה של צבירי חומר בעלי גודל משתנה, אשר עשויים להיות מושלכים אל מעבר לאזור איסוף החומר של השמש המתפרצת, וכך להיכנס למסלול עצמאי ויציב מסביב לאחד משני הגופים המעורבים במקרה. מאוחר יותר, צבירי החומר הגדולים יותר מתאחדים ומושכים לעברם בהדרגה את הצבירים הקטנים. באופן זה באות

לכדי קיום רבות מן הפלנטות המוצקות של המערכות הקטנות. וכזה בדיוק הוא אף מקורה של מערכת השמש שלכם.

15:5.6 (171.1) 4. **הבנות הפלנטאריות הסְרְכּוּזִיוֹת.** כאשר שמשות עצומות ממדים מאיצות מאוד את קצב סיבובן בשלבים מסוימים של התפתחותן, הן מתחילות להשליך כמויות גדולות של חומר, העשויות להיאסף לאחר-מכן וליצור עולמות קטנים שממשיכים לחוג סביב להורה השמשי.

15:5.7 (171.2) 5. **סְפִּירות נעדרות-כבידה.** קיימת מגבלה קריטית לגודלם של כוכבים יחידים. כאשר שמש מגיעה לגבול זה היא נידונה להתפצל, אלא אם כן יאט קצב סיבובה; עם ההגעה למגבלה מתרחש ביקוע שמש ונולד כוכב כפול חדש מאותו סוג. בהמשך, פלנטות קטנות מרובות עשויות להיוולד כתוצר-לוואי של הפרעה עצומת ממדים זו.

15:5.8 (171.3) 6. **כוכבים מכווצים.** לעיתים, במערכות הקטנות יותר, מושכת לעברה הפלנטה הגדולה החיצונית ביותר את העולמות השכנים, בעוד שהפלנטות הקרובות לשמש מתחילות את צלילתן הסופית. במערכת השמש שלכם, סוף שכזה משמעו שארבע הפלנטות הפנימיות תִּבַּלענה על-ידי השמש, בעוד שצדק, הפלנטה הגדולה ביותר, יגדל מידה רבה על-ידי זה שיתפוס את יתר העולמות. סוֹפה של מערכת שמש שכזו יהיה ביצירתן של שתי שמשות קרובות, אך לא שוות זו לזו, שזהו אחד הטיפוסים של יצירת כוכב כפול. קטסטרופות שכאלה אינן מתרחשות לעיתים תכופות, אלא בצבירי הכוכבים בקצות יקומי-העל.

15:5.9 (171.4) 7. **סְפִּירות מצטברות.** מתוך הכמויות העצומות של החומר הנפוץ בחלל, פלנטות קטנות עשויות להצטבר באיטיות. פלנטות אלה גדלות כתוצאה מהתווספות מטאורים ועל-ידי התנגשויות משניות. התנאים השוררים במגזרים מסוימים של החלל מעודדים יצירתן של פלנטות בצורות אלה. מקורם של עולמות מיושבים רבים הינו כזה.

15:5.10 (171.5) כמה מן האיים הדחוסים והאפלים הללו מהווים תוצאה ישירה של התאספות התמרות אנרגיה בחלל. קבוצה אחרת של האיים האפלים הללו הגיעו לכדי קיום כתוצאה

מהצטברות כמויות עצומות של חומר קר, מטאורים ורסיסים גרידא החגים בחלל. הצטברויות חומר שכאלה מעולם לא היו חמות, ולמעט דחיסותן, הן דומות למדי בהרכבן לאורנטיה.

15:5.11 (171.6) 8. **שמשות שהתכלו.** כמה מאיי החלל האפלים הינם שמשות מבודדות שהתכלו לאחר שפלטו את כל אנרגיות החלל הזמינות שלהן. יחידות החומר המאורגנות מתקרבות לעיבוי מלא, לדחיסות כמעט מלאה; ונדרשים עידנים על-גבי עידנים על-מנת לטעון מסות עצומות שכאלה של חומר דחוס ביותר במעגלי החלל, ובכך להתכונן למחזורים חדשים של פעולה ביקום בעקבות התנגשות או מאורע קוסמי מחייה אחר.

15:5.12 (171.7) 9. **ספירות התנגשות.** התנגשויות אינן בלתי-שכיחות באזורים בעלי צפיפות צבירים גדולה. היערכות-מחדש אסטרונומית שכזו מלווה בהתמרות חומר ובשינויי אנרגיה עצומים. התנגשויות שבהן מעורבות שמשות מתות משפיעות במיוחד על יצירת תנודות אנרגיה נרחבות. לעיתים תכופות, מהווים שברי התנגשויות את הגרעינים שמהם נוצרים לאחר מכן גופים פלנטאריים המתאימים לשמש כמשכן לבני תמותה.

15:5.13 (172.1) 10. **עולמות ארכיטקטוניים.** אלה העולמות אשר נבנים בהתאם לתוכניות ולמפרטים לשֵׁם תכלית מסוימת, כדוגמת סָאלְוינְגְטוֹן, המטה של היקום המקומי שלכם, ואוורסה, מושב ממשל יקום-העל שלכם.

15:5.14 (172.2) קיימות טכניקות רבות אחרות שבאמצעותן מתפתחות שמשות ומובחנות פלנטות, ואולם ההליכים שפורטו לעיל מציגים רק את השיטות שבאמצעותן נולדות רוב מערכות הכוכבים ומשפחות הפלנטות. על-מנת לתאר את כל הטכניקות המעורבות בְּמטמורפוזה של כוכבים ובְּהתפתחות פלנטות, נידרש להצגתן של כמעט מאה שיטות שונות ליצירת שמשות ולהיווצרות פלנטות. בשעה שתלמידי הכוכבים שלכם סורקים את השמיים, הם צופים במופעים המרמזים על כל האופנים הללו ליצירת כוכבים, אך לרוב אין ביכולתם לגלות הוכחות ליצירתם של אותם הצברי חומר קטנים ובלתי-מאירים המשמשים כפלנטות מיושבות, ואלה החשובים ביותר בכל רחבי הבריאה החומרית.

6. הספירות של החלל

15:6.1 (172.3) ללא קשר למקורן, ניתן לסווג את הספירות השונות של החלל למחלקות העיקריות הבאות:

15:6.2 (172.4) 1. השמשות – כוכבי החלל.

15:6.3 (172.5) 2. איי החלל הכהים.

15:6.4 (172.6) 3. גופי חלל משניים – כוכבי שביט, מטאורים ופלנטות קטנטנות.

15:6.5 (172.7) 4. הפלנטות, לרבות העולמות המיושבים.

15:6.6 (172.8) 5. ספירות ארכיטקטוניות – עולמות המיוצרים על-פי הזמנה.

15:6.7 (172.9) למעט הספירות הארכיטקטוניות, מקורם של כל גרמי החלל הינו אבולוציוני. אבולוציוני במובן שהם לא נוצרו בצו גורם אלוהי; אבולוציוני במובן שהפעולות היצירתיות של האל נגללו באמצעות טכניקת זמן-מרחב, דרך פעולה של רבות מן הבריות התבוניות האלוהיות שנבראו ושהתממשו-לבסוף.

15:6.8 (172.10) **השמשות.** השמשות הינן כוכבי החלל בכל שלבי קיומם המגוונים. חלק מן הכוכבים הללו הינם מערכות חלל המתפתחות ביחידות; אחרים הינם כוכבים כפולים ומערכות פלנטאריות בשלבי התכווצות או היעלמות. כוכבי החלל קיימים בלא פחות מאשר אלף מצבים ושלבים שונים. אתם מכירים שמשות אשר פולטות אור המלווה בחום; אך קיימות אף שמשות אשר מאירות ואינן מחממות.

15:6.9 (172.11) העובדה כי שמש רגילה פולטת אור וחום במשך טריליונים על-גבי טריליונים של שנים מעידה על כמות האנרגיה האדירה הטמונה בכל יחידת חומר. בחלקיקי חומר פיזי בלתי-נראים אלה אגורה אנרגיה בכמות בלתי-תיאמן כמעט. ומרביתה של האנרגיה הזו הופכת להיות זמינה כאור, כאשר היא נתונה ללחצי החום האדירים ולפעילויות האנרגיה הנלוות השוררות בלב השמשות הלוהטות. ואף קיימים תנאים נוספים המאפשרים לשמשות

הללו להתמיר ולשלוח הלאה הרבה מאנרגיית החלל המגיעה אליהן דרך מעגלי החלל הממוסדים. רבות מצורות האנרגיה וכל צורות החומר נמשכות אל-, ומופצות לאחר מכן על-ידי-, הדינאמו הסולאריים. ובאופן זה, משמשות השמשות כמאיצים מקומיים לזרימת האנרגיה, ופועלות כתחנות שליטת-כוח אוטומאטיות.

15:6.10 (172.12) יקום העל של אורוונטון מואר ומחומם על-ידי יותר מעשר טריליון שמשות לוהטות. שמשות אלה הינן הכוכבים שבהם ניתן לצפות מן המערכת האסטרונומית שלכם. יותר משני טריליון מהם רחוקים מדי וקטנים מדי מכדי שניתן יהיה לראותם אי-פעם מאורנטיה. ואולם, ביקום האב מספר השמשות הוא כמספר כוסות המים באוקיינוסים אשר בעולמכם.

15:6.11 (173.1) **איי החלל הכהים.** אלה השמשות המתות והצברי חומר גדולים אחרים נטולי אור וחום. האיים הכהים ניחנים לעיתים במסה אדירה, והם משפיעים בעוצמה על תחומי האיזון והתפעול האוניברסאליים. הדחיסות של כמה מן המסות הגדולות הללו בלתי-תיאמן כמעט. וריכוז אדיר כזה של מסה מאפשר לאיי החלל הכהים לשמש כגלגלי איזון רבי-עוצמה, המחזיקים מערכות שכנות וגדולות כמושכות יעילות. בקונסטלציות רבות הם מאזנים את עוצמת הכבידה; מערכות פיזיות רבות, אשר אחרת היו צוללות במהירות אל מותן, מוחזקות בבטחה באחיזת הכבידה של איים כהים ושומרים אלה. ביכולתנו למקם איים כהים אלה במדויק הודות לתפקודם זה. מדדנו זה מכבר את כוח המשיכה של הגופים המאירים, ולפיכך ביכולתנו לחשב במדויק את גודלם ואת מיקומם של איי החלל הכהים, הפועלים ביעילות כה רבה לשמירתה של מערכת נתונה במסלולה.

15:6.12 (173.2) **גופי חלל משניים.** המטאורים וחלקיקי חומר קטנים אחרים הנעים ומתפתחים בחלל מהווים הצבר עצום של חומר ואנרגיה.

15:6.13 (173.3) כוכבי שביט רבים הינם צאצאים פראיים ובלתי-ממוסדים של גלגלי שמשות האֵם, אשר עוברים בהדרגה לשליטת השמש המרכזית השלטת. לכוכבי שביט אף מקורות מגוונים אחרים. בשל התגובה החשמלית של הגזים שבו, שהתפשטו מאוד ובשל לחץ האור בפועל ואנרגיות אחרות הנפלטות ממנה, פונה זנבו של כוכב השביט בניגוד לכיוון הגוף

המושך, או השמש. תופעה זו מהווה את אחת ההוכחות החיוביות למציאותיות של האור ושל האנרגיות הנלוות לו; היא מדגימה כי האור הינו בעל משקל. אור הינו חומר אמיתי; הוא איננו פשוט גלים של אֶתֶר היפותטי.

15:6.14 (173.4) **הפלנטות.** אלה הצברי החומר הגדולים יותר הנעים במסלול מסביב לשמש או לגוף אחר בחלל; הצברי חומר אלה משתנים בגודלם, והם נעים מן הפלנטות הקטנות ועד לספֵירות-ענק המצויות במצב צבירה גזי, נוזלי או מוצק. כאשר העולמות הקרים, אשר נבנו מהצטברות של חומר חלל צף, נמצאים ביחס הולם לשמש קרובה, הם מהווים את הפלנטות האידיאליות יותר למשכנם של חיים תבוניים. ככלל, השמשות הקרות אינן מתאימות למשכן חיים; לרוב, מצויות הן רחוק מדי משמש חיה ולוהטת, ובנוסף לכך, הן הרבה יותר מדי מאסיביות; הכבידה על פניהן תהא עצומה.

15:6.15 (173.5) פחות מפלנטה קרה אחת מכל ארבעים ביקום-העל שלכם עשויה להתאים למשכן הוויות מסדרכם. וכמובן, השמשות בעלות חום-העל והעולמות הרחוקים והקפואים אינם מתאימים למשכן חיים מסדרים גבוהים. בעת הזו, רק שלוש פלנטות במערכת השמש שלכם מתאימות למשכן חיים. במובנים רבים, בשל גודלה, דחיסותה ומיקומה, אורנטיה הינה אידיאלית למשכן אדם.

15:6.16 (173.6) חוקי האנרגיה הפיזית הינם אוניברסאליים בבסיסם, אך להשפעות מקומיות יש נגיעה רחבה לתנאים הפיזיים השוררים על-גבי פלנטות יחידות ומערכות מקומיות. עולמות החלל, שמספרם לא ישוער, מתאפיינים במִגוון כמעט אינסופי של יצורים חיים ובמופעי חיים אחרים. ואולם, קיימות נקודות דמיון רבות בקרב קבוצת עולמות המשתייכים למערכת נתונה; זאת בעוד שקיימת גם תבנית אוניברסאלית לחיים תבוניים. מערכות יחסים פיזיות שוררות בין מערכות פלנטאריות המשתייכות לאותו מעגל פיזי ועוקבות בסמיכות זו אחר זו במסלולן האינסופי מסביב למעגל היקומים.

7. הספירות הארכיטקטוניות

15:7.1 (174.1) בעוד כל ממשל של יקום-על שוכן בקרבת היקומים האבולוציוניים של מגזר החלל שלו, משכנו בפועל הוא על-עולם אשר נבנה על-פי הזמנה ומיושב באישיויות מוסמכות. עולמות אלה הינם סִפֵּירות ארכיטקטוניות, גופי חלל אשר נבנו במיוחד על-מנת שיישרתו את תכליתם הייחודית. אף כי ספרות אלה חולקות באורן של שמשות קרובות, הן מוארות ומחוממות באופן בלתי-תלוי. לכל אחת מהן שמש מאירה שאינה מחממת, בדומה ללווייני פרדיס, בעוד החום מסופק לכל אחת מהן באמצעות זרמי אנרגיה מסוימים הזורמים בקרבת פני הספירה. עולמות מטָה אלה שייכים לאחת מן המערכות הגדולות יותר, הממוקמות בסמוך למרכז האסטרונומי של יקום העל שלהם.

15:7.2 (174.2) בעולמות המטה של יקומי העל הזמן מתוקנן. היום התקני של יקום העל של אורוונטון שקול לכמעט שלושים ימים במושגי הזמן של אורנטיה, ואורך השנה של אורוונטון הוא מאה ימים סטנדרטיים. שנה זו של אוורסה הינה תקנית ביקום העל השביעי, והיא קצרה בעשרים ושתיים דקות משלושת אלפים ימים במושגי הזמן של אורנטיה; כשמונה שנים וחמישית השנה בשנותיכם שלכם.

15:7.3 (174.3) עולמות המטה של שבעת יקומי העל חולקים את טיבו ואת הדרו של פרדיס, תבנית השלמוּת המרכזית שלהם. לאמיתו של דבר, כל עולמות המטה הינם פרדיסיים. והם אכן הינם משכנות שמימיים, ומתעצמים בגודלם הפיזי, ביופיים המורונטי ובהדרם הרוחני ככל שמתקדמים מִרוּשֵׁם לכיוון האי המרכזי. וכל לווייני עולמות המטה הללו הינם אף סִפֵּירות ארכיטקטוניות.

15:7.4 (174.4) במגוון עולמות המטה מתקיימים כל שלבי הבריאה החומרית והפיזית. סוגים שונים של יצורים חומריים, מורונטיים ורוחניים רואים בְּעולמות מפגש אוניברסאליים אלה את ביתם. בשעה שבני-תמותה מרקיעים ביקום, ועוברים מן התחומים החומריים לתחומים הרוחניים, הם אינם מאבדים לעולם את הערכתם לְרמות הקיום הקודמות שלהם, וכן את ההנאה שהם מפיקים מהן.

(174.5) 15:7.5 לִירוּשֶׁם, המטֶה של המערכת המקומית שלכם בשָׁטַנְיָה, שבעה עולמות של תרבות מעבַר, אשר כל אחד מהם מוקף על-ידי שבעה לווייניים, ובכללם שבעת עולמות המשכן של ההסגר המורונטי, משכנו הראשון של בן התמותה לאחר המוות. לעיתים, שימש באורנטיה המונח שבעת הרקיעים לציון שבעת העולמות העליונים הללו, באופן שהעולם העליון הראשון כונה הרקיע הראשון, השני הרקיע השני, וכך הלאה עד לשביעי.

(174.6) 15:7.6 ל**עֵדֶנֶטִיָה**, עולם המטה של נוֹרְלָאטְיָאדֶק, הקונסטלציה שלכם, שבעים לווייני חִבְרוּת תרבותי ואימון, בם שוהים המרקיעים לאחר סיום משטר ההנעה, האיחוד וההכרה של האישיות שלהם בירוּשֶׁם.

(174.7) 15:7.7 **סָאלְוִינְגְטוֹן**, בירתו של נבאדון, היקום המקומי שלכם, מוקף בעשרה צבירי אוניברסיטאות אשר לכל אחד מהם ארבעים ותשע ספֵירות. במקום זה הופך האדם לרוחני, בעקבות תהליך החִבְרוּת שעבר בקונסטלציה.

(174.8) 15:7.8 **אוּמִינוֹר השלישי**, עולם המטה של המגזר המשני שלכם, אֶנְסָה, מוקף בשבע הספֵירות שבהן נלמדים הלימודים הפיזיים הגבוהים של חיי ההרקעה.

(174.9) 15:7.9 **אוּמָאז'וֹר החמישי**, עולם המטה של המגזר הראשי שלכם, סְפֶלָאנְדוֹן, מוקף בשבעים הספֵירות של האימון האינטלקטואלי המתקדם של יקום-העל.

(175.1) 15:7.10 בקרבה ובסמיכות לאוורסה, עולם המטֶה של אורוונטון, יקום העל שלכם, מצויות שבע אוניברסיטאות גבוהות של אימון רוחני מתקדם ליצורים רצוניים מרקיעים. כל אחד משבעה צבירי עולמות מדהימים אלה מורכב משבעים עולמות מיוחדים המאכלסים שפע המונה אלפים על-גבי אלפים של מוסדות ושל ארגונים המוקדשים לאימון אוניברסאלי ולתרבות רוחנית; במוסדות ובארגונים אלה מחונכים מחדש ונבחנים מחדש עולי הרגל של הזמן כהכנה לטיסתם הארוכה להאוונה. עם הגעתם, מתקבלים תמיד עולי הרגל של הזמן בעולמות נלווים אלה, ואולם שיגורם של בוגרי הלימודים הללו להאוונה נעשה תמיד הישר מחופיה של אוורסה.

(175.2) 15:7.11 אוורסה הוא המטה הניהולי והרוחני של כטריליון עולמות מיושבים, או של כאלה המתאימים ליישוב. ההדר, ההוד והמושלמות של בירת אורוונטון עולה על כל הפלאות של בריאות הזמן-מרחב.

(175.3) 15:7.12 לוּ היו מכוּוננים כל היקומים המקומיים המתוכננים וכל רכיביהם, כי אז היו קיימים בשבעת יקומי העל מעט פחות מחמש-מאות מיליארד עולמות ארכיטקטוניים.

8. שליטה וויסות של אנרגיה

(175.4) 15:8.1 סִפֵּירות המטָה של יקומי העל נבנו כך שיוכלו לתפקד כְּווסתים יעילים של כוח ואנרגיה בעבור מגזריהן המגוּונים, וכן לשמש נקודות מוקד לכְּוונון האנרגיה בעבור היקומים המקומיים המרכיבים אותן. ספירות מטה אלה מפעילות השפעה רבת עוצמה על האיזון והשליטה באנרגיות הפיזיות החגות בחלל המאורגן.

(175.5) 15:8.2 פונקציות וויסות נוספות מתבצעות על-ידי מרכזי הכוח והבקרים הפיזיים של יקום העל, ישויות חיות וחיות-למחצה אשר נתהוו לשם פעולה מפורשת זו. מרכזי הכוח והבקרים הללו הינם קשים להבנה; הסדרים הנמוכים שביניהם אינם רצוניים – הם אינם ניחנים ברצון, אינם בוחרים, פעולותיהם תבוניות מאוד, אך ככל הנראה אוטומאטיות וטבועות בארגונם ההתמחותי במיוחד. מרכזי הכוח והבקרים הפיזיים של יקום העל נוטלים על עצמם את ההכוונה והשליטה החלקית בשלושים מערכות האנרגיה המרכיבות את תחום הגְּראוִיטָה. משך הזמן הדרוש למעגלי האנרגיה הפיזיים, המנוהלים על-ידי מרכזי הכוח של אוורסה, להשלים הקפה סביב יקום העל הוא מעט יותר מ-968 מיליון שנה.

(175.6) 15:8.3 אנרגיה מתפתחת הינה בעלת מהות; יש לה משקל, אף כי המשקל תמיד יחסי ותלוי במהירות הסיבובית, במסה ובאנטי-כבידה. מסת החומר נוטה להאט את מהירות האנרגיה; והמהירות הנוכחת-בַּפֹּל של האנרגיה מייצגת את: המהירות התחילית שניתנה לה,

פחות אפקט ההאטה בשל המסה שבה נתקלה במסלולה, ועוד אפקט פעולת הוויסות של ווסתי האנרגיה החיים של יקום העל, וכן ההשפעה הפיזית של גופים קרובים חמים מאוד או טעונים מאוד.

15:8.4 (175.7) התוכנית האוניברסאלית לשמירה על שיווי-משקל בין חומר לאנרגיה דורשת יצירה ופירוק תמידיים של יחידות חומר מן הסדרים הנמוכים. ביכולתם של מנהלי הכוח האוניברסאליים לעבות ולעכב, או להרחיב ולשחרר, כמויות משתנות של אנרגיה.

15:8.5 (175.8) בהינתן השפעה מאיטה ארוכה מספיק, הייתה הכבידה הופכת לבסוף את כל האנרגיה לחומר, אלמלא קיומם של שני גורמים: ראשית, משום השפעת האנטי-כבידה של בקרי האנרגיה; ושנית, משום שחומר מאורגן נוטה להתפרק בתנאים מסוימים המצויים בכוכבים מאוד חמים, או לחלופין, בתנאים ייחודיים מסוימים השוררים בחלל בקרבת גופים קרים ואנרגטיים ביותר של חומר דחוס.

15:8.6 (176.1) כאשר מצטברת מסה לכדי צביר-עודף, ובכך מאיימת להוציא את האנרגיה מכלל איזון ולרוקן את מעגלי האנרגיה הפיזיים, מתערבים הבקרים הפיזיים, אלא אם כן נטיית החומר להפוך יותר מדי אנרגיה לחומר מנוצחת באמצעות התנגשות בין הענקים המתים של החלל, אשר ברגע קצר מפזרת לחלוטין את התאגדויות הכבידה המצטברות. באירועי התנגשות אלה, כמויות עצומות של חומר הופכות באחת לצורה נדירה ביותר של אנרגיה, ובכך מתחיל מחדש המאבק לשיווי-משקל אוניברסאלי. בסופו של דבר, מתייצבות המערכות הפיזיות הגדולות יותר ומתיישבות פיזית, ואז נעות בתנופה לעבר המסלולים הממוסדים והיציבים של יקומי העל. בהמשך לאירוע הזה, אין מתרחשות עוד התנגשויות או קטסטרופות במערכות מיוצבות שכאלה.

15:8.7 (176.2) במהלך תקופות שבהן מתקיים מצב של עודף-אנרגיה, מתרחשות הפרעות כוח ותנודות חום המְלַוּוֹת במופעים חשמליים. במהלך תקופות של חוסר-אנרגיה, קיימת נטייה מוגברת להצטברות ולהתעבות של חומר, וליציאתם של המעגלים המיוצבים בעדינות רבה יותר מכלל שליטה; כתוצאה מכך מתרחשות התאמות, בצורה של התנגשויות או של גאות, המשיבות במהרה על כנו את האיזון בין האנרגיה הזורמת לבין חומר היציב יותר,

כפשוטו. אחת ממשימותיהם של צופי כוכבי השמיים הינה לחזות מראש, או לפחות להבין, התנהגות סבירה זו של השמשות הלוהטות ושל איי החלל הכהים.

15:8.8 (176.3) ביכולתנו לזהות את רוב החוקים השולטים באיזון האוניברסאלי ולחזות מראש הרבה בכל הנוגע ליציבות היקומית. למעשה, התחזיות שלנו הינן אמינות, ואולם תמיד היננו נתקלים בכוחות מסוימים, אשר אינם מצייתים לחלוטין לחוקי השליטה האנרגטית וההתנהגות החומרית הידועים לנו. ככל שאנו מתרחקים מפרדיס החוצה לעבר היקומים, כך הופכת בהדרגה היכולת לחזות את כל מופעי החומר לקשה יותר. כאשר היננו עוברים אל מעבר לגבולות התחום המנוהל אישית בידי שליטי פרדיס, היננו ניצבים אל מול אי-יכולת הולכת וגוברת להעריך נכונה, בהתאם לסטנדרטים שגובשו ולניסיון שנצבר מתוך תצפיות הנוגעות באופן בלעדי לתופעות פיזיות במערכות האסטרונומיות הקרובות. אפילו בתחומי שבעת יקומי העל, היננו חיים בתוככי פעולות כוח ותגובות אנרגטיות אשר מחדרות את כל תחומינו ומתפשטות באיזון מאוחד הלאה אל תוך כל תחומי החלל החיצון.

15:8.9 (176.4) ככל שהיננו מרחיקים החוצה, כך גדלה גם הוודאות שניתקל במופעים משתנים ובלתי-צפויים אלה, המעידים בבירור על נוכחותם ועל פעולתם הבלתי-נתפשת של המוחלטים ושל האלוהויות ההתנסותיות. כמו כן, מופעים אלה מעידים בוודאי על שליטת-על אוניברסאלית כלשהי בכל הדברים כולם.

15:8.10 (176.5) יקום העל של אורוונטון מצוי, ככל הנראה, בהאטה; דומה כי היקומים החיצוניים עושים דרכם לעבר פעילויות עתידיות שטרם נחזו; והיקום המרכזי בהאוונה מיוצב לעד. הכבידה והיעדר החום (קור) מארגנים את החומר ומחזיקים אותו מאוחד; חום ואנטי-כבידה מפלגים את החומר ומפיצים אנרגיה. מנהלי הכוח ומארגני הכוח החיים הינם הסוד שמאחורי השליטה המיוחדת ומאחורי ההכוונה התבונית בתהליך המטמורפוזה הבלתי-נגמר של יצירת היקומים, פירוקם ויצירתם מחדש. ערפיליות עשויות להתפזר, שמשות מתכלות, מערכות נעלמות ופלנטות נכחדות, אך היקומים לעולם אינם נגמרים.

9. המעגלים של יקומי העל

15:9.1 (176.6) המעגלים האוניברסאליים של פרדיס אכן מחדרים למעשה את תחומי שבעת יקומי העל. מעגלי נוכחות אלה הינם: כבידת האישיות של האב האוניברסאלי, הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי, כבידת הדעת של הפועל האחוד והכבידה החומרית של האי הנצחי.

15:9.2 (177.1) בנוסף למעגלי פרדיס האוניברסאליים ולנוכחות-פעולתם של המוחלטים ושל האלוהויות ההתנסותיות, פועלות ברמות יקומי העל רק שתי מחלקות של מעגלי אנרגיה, או של חלוקות עוצמה: מעגלי יקומי העל ומעגלי היקומים המקומיים.

15:9.3 (177.2) **מעגלי יקומי העל:**

15:9.4 (177.3) 1. מעגל האינטליגנציה המאחד של אחת משבע רוחות האב של פרדיס. מעגל דעת-קוסמית שכזה מוגבל ליקום-על אחד.

15:9.5 (177.4) 2. מעגל שירותֵי המַחְזִירוּתִיוֹת של שבע רוחות המַחְזִירוּתִיוֹת בכל אחד מיקומי העל.

15:9.6 (177.5) 3. המעגלים הסודיים של מַשְׁגִּוֹחֵי הַמִּסְתּוֹרִין, אשר באופן כלשהו מאוגדים-יחדיו ומשונעים על-ידי דְיוִינְיְנְגְטוֹן אל עבר האב האוניברסאלי בפרדיס.

15:9.7 (177.6) 4. מעגל ההתייחדות הפנימי של הבן הנצחי עם בניו מפרדיס.

15:9.8 (177.7) 5. נוכחות ההבזק של הרוח האינסופית.

15:9.9 (177.8) 6. תשדורות פרדיס, דו"חות החלל של האוונה.

15:9.10 (177.9) 7. מעגלי האנרגיה של מרכזי הכוח ושל הבקרים הפיזיים.

15:9.11 (177.10) **מעגלי היקומים המקומיים:**

15:9.12 (177.11) 1. רוח המתת של בני פרדיס, מנחמם של עולמות המתת. רוח האמת, רוחו של מיכאל באורנטיה.

15:9.13 (177.12) 2. מעגל הסועדות האלוהיות, רוחות האֵם של היקום המקומי, רוח הקודש של עולמכם.

15:9.14 (177.13) 3. מעגל סעד-התבונה של יקום מקומי, הכולל את נוכחותן הפעילה והמגוונת

של רוּחוֹת מְסַיְּעוֹת-דַּעַת.

15:9.15 (177.14) כאשר מתפתחת ביקום מקומי הרמוניה רוחנית שכזו, המתבטאת בעובדה שלא ניתן להבחין עוד בהבדל שבין המעגלים האינדיבידואליים והמשולבים של יקום זה לבין אלה של יקום העל, כאשר שוררת בפועל זהות שכזו בתפקוד ואחדות שכזו בסעד, או אז מצטרף מיידית היקום המקומי למעגלים המיוצבים של אור וחיים, והופך באחת למועמד להתקבל לקונפדרציה הרוחנית של האיחוד של אותם חלקים של על-הבריאה שהפכו מושלמים. תנאֵי הקדם להתקבלות לוועדות עתיקי היומין, ולחברות בקונפדרציה של יקומי העל, הינם:

15:9.16 (177.15) 1. **יציבות פיזית.** שומה על הפלנטות ועל הכוכבים של יקום מקומי להימצא בשיווי משקל; שומה על עידני המטמורפוזה הבלתי-אמצעית שאותה עוברים הכוכבים כי הסתיימו זה מכבר. על היקום להתקדם בנתיב ברור; ועל מסלולו להתייצב בבטחה ובאופן סופי.

15:9.17 (177.16) 2. **נאמנות רוחנית.** חייב להתקיים מצב של הכרה אוניברסאלית ונאמנות כלפי בן האל הריבון המנהל את עניני היקום המקומי. וכן, חייב להיווצר זה מכבר מצב של שיתוף-פעולה הרמוני בין הפלנטות היחידות, המערכות והקונסטלציות של אותו יקום בכללותו.

15:9.18 (177.17) היקום המקומי שלכם איננו נחשב אפילו כמשתייך לסדר המיוצב של הבריאה הפיזית ביקום העל; וקל וחומר שאיננו נמנה כחבר על המשפחה הרוחנית המוכּרת של ממשל-העל. ואף כי עדיין אין לנבאדון ייצוג באוורסה, אנו, הנמנים עם הממשל-העל, נשלחים מפעם לפעם לעולמותיו במשימות מיוחדות, ממש כשם שאנוכי הגעתי לאורנטיה במישרין מאוורסה. והיננו מושיטים לשליטיכם ולמנהליכם כל סיוע אפשרי לשם פתרון הסוגיות הסבוכות העומדות לפניהם; היננו כמהים לראות את יקומכם כשיר וראוי להשתייך כחבר מן המניין במשפחת הבריאוֹת המאוגדות של יקום העל.

10. שליטי יקומי העל

(178.1) 15:10.1 במטות יקומי העל יושב הממשל הרוחני הגבוה של תחומי הזמן-מרחב. הזרוע הביצועית של ממשל העל, אשר מקורה בוועדות השילוש, מנוהלת במישרין על-ידי אחת משבע רוחות האב של ההשגחה העליונה, הוויות היושבות בסמכות פרדיס על כס הניהול של יקומי העל ומנהלות אותם באמצעות שִׁבְעַת הַמְּבַצְּעִים הָעֶלְיוֹנִים, המוצבים בשבעת העולמות המיוחדים של הרוח האינסופית, אלה הם הלוויינים החיצוניים ביותר של פרדיס.

(178.2) 15:10.2 מטות יקומי העל הינם מקום משכנן של הַרוּחוֹת הַמַּחְזִירוּתִיוֹת ושל בָּבוּאוֹת הָעֵזֶר הַמַּחְזִירוּתִיוֹת. מעמדת ביניים זו, מקיימות הוויות מופלאות אלה את פעולות המחזירתיות העצומות שלהן, וכך סועדות הן את היקום המרכזי ממעל ואת היקומים המקומיים מתחת.

(178.3) 15:10.3 בראש כל אחד מיקומי העל עומדים שלושה עתיקי יומין, אלה הם המנהלים הראשיים בצוותא של ממשל העל. כוח האדם בזרוע הביצועית של ממשל יקום העל כולל שבע קבוצות שונות:

(178.4) 15:10.4 1. עתיקי היומין.

(178.5) 15:10.5 2. ההופכים בינה למושלמת.

(178.6) 15:10.6 3. יועצים אלוהיים.

(178.7) 15:10.7 4. פּוֹסְקִים אוניברסאליים.

(178.8) 15:10.8 5. שְׁלִיחִים עוֹצָמָתִיִּים.

(178.9) 15:10.9 6. אֱלֹהֵי שֶׁסַּמְכוּתָם גְּבוֹהָה.

(178.10) 15:10.10 7. אֱלֹהֵי בְּלֹא שֵׁם וּמִסְפָּר.

(178.11) 15:10.11 שלושת עתיקי היומין מסתייעים באופן קרוב בסגל המונה מיליארד הופכֵי בינה למושלמת, אשר אליהם נלווים שלושה מיליארד יועצים אלוהיים. לכל ממשל של יקום

על מסופחים מיליארד פוסקים אוניברסאליים. שלוש קבוצות אלה הינן אישיויות מתאמות של השילוש, אשר מקורן הישיר והאלוהי הוא בשילוש פרדיס.

(178.12) 15:10.12 שלושת הסדרים הנותרים, הַשְׁלִיחִים הַעוֹצָמָתִיִּים, אֵלֶּה שֶׁסַּמְכוּתָם גְּבוֹהָה וְאֵלֶּה בְּלֹא שֵׁם וּמִסְפָּר, הינם בני-תמותה מרקיעים מהוללים. הראשון בסדרים הללו עלה דרך משטר ההרקעה ועבר דרך האוונה בימיו של גְּרָנְדָּנְדָה. לאחר שהגיעו לפרדיס הם התקבלו לסגל הסופיוניות, אומצו על-ידי שילוש פרדיס והוצבו לאחר מכן בשירותם הנשגב של עתיקי היומין. כמחלקה, נודעים שלושת הסדרים הללו כבְּנֵי הַגְּשָׁמָה שֶׁשּׁוֹלְשׁוּ; אלה הוויות אשר מקורן כפול והן משרתות כעת את השילוש. ובאופן זה הורחבה הזרוע הביצועית של ממשל יקום העל, כך שתכלול את הילדים המהוללים, שהפכו למושלמים, של העולמות האבולוציוניים.

(178.13) 15:10.13 הוועדה המתואמת של יקום העל מורכבת משבעת הסדרים הביצועיים שצוינו לעיל, וכן משליטי המגזרים ומהמפקחים האזוריים הנוספים הבאים:

(179.1) 15:10.14 1. מוֹשְׁלְמֵי הַיּוֹמִין – שליטי המגזרים הראשיים של יקום העל.

(179.2) 15:10.15 2. אַחֲרוֹנֵי הַיּוֹמִין – מנהלי המגזרים המשניים של יקום העל.

(179.3) 15:10.16 3. אִיחוּדֵי הָיּוֹמִין – יועצי פרדיס לשליטי היקומים המקומיים.

(179.4) 15:10.17 4. נֶאֱמְנֵי הַיּוֹמִין – מנחי פרדיס לשליטים הַנִּישָּׂאִים בְּיוֹתֵר של ממשלי הקונסטלציות.

(179.5) 15:10.18 5. בָּנִים מוֹרִים שֶׁל שִׁלּוּשׁ העשויים להיות בתפקיד בְּמטה של יקום העל.

(179.6) 15:10.19 6. נִצָּחֵיי הַיּוֹמִין, העשויים להיות נוכחים במקרה במטה יקום העל.

(179.7) 15:10.20 7. שֶׁבַע בָּבוּאוֹת עֵזֶר מַחְזִירוּתִיּוֹת – הדוברות של שֶׁבַע הַרוּחוֹת הַמַּחְזִירוּתִיּוֹת, ודרכן גם המייצגות של שֶׁבַע רוּחוֹת הָאָב של פרדיס.

(179.8) 15:10.21 בָּבוּאוֹת העֵזֶר המַחְזִירוּתִיּוֹת משמשות אף כמייצגות של קבוצות הוויות רבות אשר משפיעות על ממשלות יקומי העל, אך מסיבות מגוונות אינן פעילות במלוא יכולותיהן האינדיבידואליות בעת הזו. קבוצה זו כוללת את: המופע המתפתח של אישיות ההוויה העליונה ביקום העל, המְפַקֵּחַ הַבִּלְתִּי-מוּגְדָּר שֶׁל הָעֶלְיוֹן, בָּאֵי הכֹּחַ הַמּוּגְדָּרִים שֶׁל הַמְּרַכְּזִי,

מַחְזִירָנֵי הַקִישׁוּר הַעֲלוּמִים שֶׁל מָאגָ'סְטוֹן, וכן המייצגים הרוחניים העל-אישיים של הבן הנצחי.

15:10.22 (179.9) כמעט בכל עת נוכל למצוא בעולמות המטה של יקום העל נציגים של כל קבוצות ההוויות הברואות. עבודת הסעד השגרתית של יקומי העל מבוצעת על-ידי הסָקוֹנַאפִּים רבי העוצמה ועל-ידי חברים אחרים במשפחה הנרחבת של הרוח האינסופית. במהלך עבודת מרכזי יקומי-העל המופלאים הללו של ממשל, שליטה, סעד ודין ביצועי, באים במגע ומתמזגים היצורים התבוניים מכל תחומי החיים האוניברסאליים, בעת שעוסקים הם במתן שירות יעיל, ניהול נבון, סעד אוהב ודין צדק.

15:10.23 (179.10) יקומי העל אינם מחזיקים בסוג כלשהו של ייצוג שגרירותי; הם מבודדים לחלוטין זה מזה. והם לומדים זה על ענייניו של זה אך ורק דרך שירות הסליקה של פרדיס, המופעל על-ידי שבע רוחות האב. שליטי יקומי העל עמלים, במסגרת ועדות התבונה האלוהית, למען רווחת יקומיהם, ללא קשר למתרחש במגזרים אחרים של הבריאה האוניברסאלית. בידוד זה של יקומי העל ישרור עד הגיע השעה שבה יושג תיאום ביניהם על-ידי הקיום העובדתי השלם יותר של ריבונות אישיות ההוויה העליונה המתפתחת והתנסותית.

11. האסיפה הדיונית

15:11.1 (179.11) ההוויות המייצגות את האוֹטוֹקְרַטְיָה של המושלמות ואת הדמוקרטיה של האבולוציה נפגשות פנים אל פנים על עולמות כדוגמת אוורסה. מקור הזרוע הביצועית של ממשל העל הינו בעולמות המושלמות; הזרוע המחוקקת נובעת מפריחתם של היקומים האבולוציוניים.

15:11.2 (179.12) האסיפה הדיונית של יקום העל מוגבלת לעולם המטָה. אסיפה מחוקקת, או מייעצת, זו מורכבת משבעה בתים, אשר לכל אחד מהם שולח כל יקום מקומי, אשר התקבל

לוועדות יקום העל, נציג נבחר יליד אותו יקום. נציגים אלה נבחרים על-ידי הוועדות הגבוהות של היקומים המקומיים מקרב עולי הרגל המרקיעים הבוגרים של אורוונטון, אשר שוהים באוורסה ומורשים להיות משונעים להאוונה. משך תקופת השירות הממוצעת הינה בת כמאה שנים סטנדרטיות של יקום העל.

15:11.3 (180.1) מעולם לא הגיע לידיעתי שאירעה אי-הסכמה כלשהי בין המנהלים של אורוונטון לבין האסיפה באוורסה. מעולם, בכל היסטוריה של יקום העל שלנו, לא העבירה האסיפה המלצה אשר החטיבה הביצועית של ממשל העל אפילו היססה לבצעה. תמיד שררו ההרמוניה המושלמת ביותר וההסכמות בעבודה, וכל זאת מצביע על העובדה כי הוויות אבולוציוניות אכן מסוגלות להגיע לְרוֹם תבונה אשר הפכה מושלמת, ואשר בכך מכשירה אותם להתחבר עם אישיויות ממקור מושלם ובעלות טבע אלוהי. נוכחות האסיפות הדיוניות במטות יקומי העל מגלה את התבונה, ומרמזת על הניצחון המוחלט, של כלל התפיסה האבולוציונית העצומה של האב האוניברסאלי ושל בנו הנצחי.

12. בתי המשפט העליונים

15:12.1 (180.2) כאשר היננו מזכירים את זרועות ממשל אוורסה, זו הדיונית וזו הביצועית, אתם עשויים להסיק מן האנאלוגיה לצורות ממשל אזרחי מסוימות הקיימות באורנטיה, כי מוכרחה להיות לנו אף זרוע שלישית, או שיפוטית, ואכן כך הוא; ואולם, זרוע זו איננה מאוישת בנפרד. בתי המשפט שלנו מורכבים כך: בהתאם לטבע המקרה ולחומרתו, בראש ההרכב יושב עתיק יומין, ההופך בינה למושלמת או יועץ אלוהי. חומר ההוכחות בעד או נגד אינדיבידואל, פלנטה, מערכת, קונסטלציה, או יקום, מוצג ומבואר על-ידי הפוסקים. ההגנה על ילדי הזמן ועל הפלנטות האבולוציוניות מתבצעת בידי השליחים רבי העוצמה, המשקיפים הרשמיים של ממשל העל ביקומים ובמערכות המקומיות. עמדת הממשל הגבוה יותר מוצגת על-ידי אֱלֶה שֶׁסַּמְכוּתָם גְּבוֹהָה. על-פי רוב, מנוסח גזר הדין על-ידי ועדה בעלת גודל משתנה,

המורכבת ממספר שווה של אֵלֶּה בְּלֹא שֵׁם וּמִסְפָּר ושל קבוצת אישיויות מבינות הנבחרת מקרב האסיפה הדיונית.

15:12.2 (180.3) בתי הדין של עתיקי היומין הינם בתי המשפט הגבוהים לבחינת נושאי השיפוט הרוחני בעבור כל היקומים הסמוכים על שולחנם. הבנים הריבוניים של היקומים המקומיים הינם הסמכות העליונה בתחומם; ולמעט במקרים הנוגעים להכחדתם של יצורים רצוניים, הם כפופים לממשל העל אך ורק במקרים ובעניינים שבהם ביקשו מרצונם מעתיקי היומין לשפוט או לייעץ. מקור הרשאות הדין הינו ביקומים המקומיים, אך גזרי דין המערבים הכחדתם של יצורים רצוניים מנוסחים ומבוצעים תמיד במטה יקום-העל. הבנים של היקומים המקומיים עשויים להכריז על הישרדותו של בן-תמותה, אולם רק עתיקי היומין יכולים לשבת בדין בנושאים הקשורים לחיים ולמוות נצחיים.

15:12.3 (180.4) בכל העניינים שאינם דורשים הליך שיפוטי והצגת הוכחות, עתיקי היומין, או עמיתיהם, מחליטים, ותמיד ניתנות הפסיקות האלה פה אחד. היננו עוסקים כאן בוועדות של מושלמות. בצוויהם של בתי הדין העליונים והעילאיים הללו אין חילוקי דעות ואין דעות מיעוט.

15:12.4 (180.5) למעט מקרים מועטים יוצאי-דופן, לממשלי העל סמכות שיפוטית על כל ההוויות ועל כל העניינים אשר מצויים בתחומיהם. לא ניתן לערער על החלטותיהן ועל פסקי-דינן של רשויות ממשל העל, שכן הן מייצגות את הדעות התואמות של עתיקי היומין ושל אותה רוח אב השולטת ממושבה בפרדיס בגורל יקום העל הנידון.

13. ממשלות המגזרים

15:13.1 (181.1) **מגזר ראשי** מהווה כעשירית מיקום-על והוא מורכב ממאה מגזרים משניים, עשרת אלפים יקומים מקומיים וכמאה מיליארד עולמות המתאימים ליישוב. המגזרים הראשיים הללו מנוהלים בידי שלושה מוּשָׁלָמֵי יוֹמִין, אִישִׁיוּיוֹת שִׁילּוּשׁ עֶלְיוֹנוֹת.

15:13.2 (181.2) הממשלים של מושלמי היומין דומים למדי בהרכבם לאלה של עתיקי היומין, למעט העובדה שהם אינם יושבים בדין בעניינים הרוחניים של התחום. עבודתם של ממשלי המגזרים הראשיים הללו נוגעת בעיקר למעמד האינטלקטואלי של בריאה רחבת ממדים. על-מנת לדווח לממשלי עתיקי היומין, המגזרים הראשיים אוספים, פוסקים, מסווגים ומטפלים בכל העניינים הניהוליים והשגרתיים שלהם נודעת חשיבות בעבור יקום העל, ושאינם נוגעים במישרין לניהול הרוחני של התחומים, או להוצאה אל הפועל של תוכנית שליטי פרדיס להרקעתם של בני התמותה. הסגל של ממשל מגזר ראשי אינו שונה מזה של ממשל יקום העל.

15:13.3 (181.3) כשם שהלווייתים הנהדרים של אוורסה נוגעים להכנתכם הרוחנית הסופית לקראת האוונה, כך מוקדשים שבעים הלווייתים של אוּמָאז'וֹר החמישי לַאימון ולַהתפתחות האינטלקטואלית שלכם ביקום העל. כאן נאספות יחדיו מכל רחבי אורוונטון ההוויות הנבונות, אשר עמלות ללא לאות על הכנת בני התמותה של הזמן להתקדמותם הנוספת לעבר נתיבת הנצח. רוב האימון הזה של בני התמותה המרקיעים מתנהל על שבעים עולמות הלימוד.

15:13.4 (181.4) בראשות ממשלות ה**מגזרים המשניים** יושבים שלושה אחרוני יומין. המַנהל שלהם עוסק בעיקר בשליטה הפיזית, באיחוד, בייצוב ובתיאום השגרתי של מְנהל היקומים המקומיים המרכיבים את המגזר. כל מגזר משני כולל עד כמאה יקומים מקומיים, עשרת אלפים קונסטלציות, מיליון מערכות, או כמיליארד עולמות ברי-יישוב.

15:13.5 (181.5) עולמות המטה של המגזרים המשניים הינם מקומות המפגש הנפלאים של בַּקָּרֵי הָאָב הַפִּיזִיִּים. את עולמות המטה הללו מקיפים שבעת עולמות הלימוד, אשר מהווים את בתי ספר הראשונים של יקום העל, וכן את מרכזי האימון בידע פיזי וניהולי הנוגעים ליקום היקומים.

15:13.6 (181.6) המנהלים של ממשלות המגזרים המשניים כפופים ישירות לשליטי המגזרים הראשיים. אחרוני היומין מקבלים את כל דו"חות התצפיות ומתאמים את כל ההמלצות המגיעות אל יקום העל מאִיחוּדֵי הָיוֹמִין – אשר מוצבים כצופים וכיועצים מטעם השילוש בעולמות המטה של היקומים המקומיים – ומנָאֶמָנֵי הַיּוֹמִין, אשר, בדומה לאיחודי היומין,

מסופחים לוועדות הַגְּבוֹהִים בְּיוֹתֵר, המצויות במטות הקונסטלציות. כלל הדו"חות מהסוג הזה משודרים אל מושלמי היומין אשר במגזרים הראשיים, ובהמשך מועברים הלאה, אל ממשלות עתיקי היומין. באופן הזה משתרע שלטון השילוש מן הקונסטלציות של היקומים המקומיים ועד למטות יקומי העל. במטות של היקומים המקומיים אין כלל נציגים של השילוש.

14. התכלית של שבעת יקומי העל

15:14.1 (181.7) קיימות שבע מטרות עיקריות המתגלות בתהליך התפתחותם של שבעת יקומי העל. כל מטרה עיקרית שכזו בהתפתחותו של יקום-על, תוכל למצוא את ביטוייה המלא ביותר רק באחד מתוך שבעת יקומי העל, ולפיכך, לכל יקום-על קיים תפקיד מיוחד וטבע ייחודי.

15:14.2 (182.1) אורוונטון – יקום העל השביעי שאליו משתייך היקום המקומי שלכם – ידוע בעיקר במתת סעד הרחמים האדירה השופעת בו כלפי בני התמותה של התחום. הוא נודע באופן שבו שורר צדק המרוכך בחמלה, ושולטת עוצמה המותנית בסבלנות, בעוד שקורבנות הזמן מוקרבים באופן חופשי על-מנת להבטיח את ייצוב הנצח. אורוונטון הינו יקום הדגמה של אהבה ושל חמלה.

15:14.3 (182.2) יהא זה קשה ביותר לתאר את המושג שלנו על אודות הטבע האמיתי של התכלית האבולוציונית הנפרשת באורוונטון, ואולם, ביכולתנו להציע את הרגשתנו, שלפיה בבריאת-על זו מתאגדות יחדיו ששת המטרות הייחודיות של האבולוציה הקוסמית, כפי שהן מופיעות בששת בריאות-העל הנלוות, ויוצרות משמעות-של-שלם; וזו הסיבה לכך ששיערנו לעיתים כי האישיות המפותחת והסופית של האל העליון תשלוט, בעתיד הרחוק, מאוורסה על שבעת יקומי העל המושלמים, בכל הדר ניסיונה ובכוחה הריבוני הכול-יכול אשר יושג בזמן ההוא.

15:14.4 (182.3) כשם שאורוונטון הינו ייחודי בטיבו ובעל גורל אינדיבידואלי, כך גם ששת יקומי העל הנלווים לו. רבות מן המתרחש באורוונטון לא התגלה לכם, ומתוך אותם היבטי

חיים של אורוונטון אשר לא התגלו לכם, רבים עתידים למצוא את ביטויים השלם ביותר ביקום-על אחר. אף כי שבע המטרות של ההתפתחות האבולוציונית של יקומי העל פועלות ברחבי כל שבעת יקומי העל, כל אחת מבריאות-העל תעניק את הביטוי השלם ביותר אך ורק לאחת ממטרות אלה. על-מנת להבין עוד על אודות מטרות אלה של יקומי העל, יהיה על הרבה ממה שאינכם מבינים להתגלות בפניכם, ואפילו אז – תבינו אך מעט. תיאור זה בכללותו מייצג אך הצצה חטופה על הבריאה העצומה אשר עולמכם והמערכת המקומית שלכם מהווים חלק ממנה.

15:14.5 (182.4) עולמכם קרוי אורנטיה, ומספרו הוא 606 בקבוצת הפלנטות, או המערכת, של שׁטניה. במערכת זו מצויים כעת 619 עולמות מיושבים, ויותר ממאתיים פלנטות נוספות מתפתחות לקראת הפיכתן לעולמות מיושבים בזמן עתידי כלשהו.

15:14.6 (182.5) עולם המטה של שָׁטָנְיָה קרוי יְרוּשֶׁם, ומספר המערכת שלו בקונסטלציה של נוֹרְלָאטְיָאדֶק הינו עשרים וארבע. הקונסטלציה שלכם, נוֹרְלָאטְיָאדֶק, מורכבת ממאה מערכות מקומיות ולה עולם מטה הקרוי עֲדָנְטְיָה. מספרו של נוֹרְלָאטְיָאדֶק ביקום המקומי של נֵבָאדוֹן הינו שבעים. היקום המקומי של נֵבָאדוֹן מורכב ממאה קונסטלציות ובירתו ידועה בשם סָאלְוִינְגְטוֹן. מספרו של היקום של נֵבָאדוֹן במגזר המשני של אֶנְסָה הינו שמונים וארבע.

15:14.7 (182.6) המגזר המשני של אֶנְסָה מורכב ממאה יקומים מקומיים ובירתו קרויה אוּמִינוֹר השלישי. מגזר משני זה הינו מגזר מספר שלוש בקרב המגזר הראשי של סְפְּלָאנְדוֹן. סְפְּלָאנְדוֹן מורכב ממאה מגזרים משניים ועולם המטה שלו קרוי אוּמָאז'וֹר החמישי. זהו המגזר הראשי החמישי ביקום העל של אורוונטון, המקטע השביעי של היקום המקיף. וכך תוכלו למקם את הפלנטה שלכם במסגרת שיטת הארגון והניהול של יקום היקומים.

15:14.8 (182.7) מספרו של עולמכם ביקום המקיף הינו 5,342,482,337,666. זהו המספר שבו נרשם עולמכם באוורסה ובפרדיס; זהו המספר הקטלוגי של עולמכם במרשם העולמות המיושבים. הנני יודע את מספר המרשם של הסַפִּירה הפיזית, ואולם, הוא כה עצום בגודלו, עד כי נודעת לו משמעות פרקטית מועטה ביותר בעבור הדעת של בן התמותה.

(183.1) 15:14.9 הפלטנה שלכם הינה חברָה בקוסמוס עצום; והינכם משתייכים למשפחה אינסופית-כמעט של עולמות, אף כי עולמכם מנוהל בדייקנות ונתמך באהבה, ממש כאילו היה העולם המיושב היחידי בכל רחבי הקיום.

(183.2) 15:14.10 [הוצג על-ידי פוסק אוניברסאלי המגיע מאוורסה.]

מסמך 16

שבע רוחות האב

16:0.1 (184.1) שבע רוחות האב של פרדיס הינן האישיויות הראשיות של הרוח האינסופית. בפעולה יצירתית משובעת זו של שכפול-עצמי, מיצתה הרוח האינסופית את כלל אפשרויות ההתאגדות שמאפשר מבחינה מתמטית קיומן העובדתי של שלוש אישיויות האלוהות. לוּ ניתן היה לברוא יותר רוחות אב, הרי שהן היו נבראות, ואולם קיימות שבע צורות התאגדות אפשריות בין שלוש אלוהויות, ואך ורק שבע צורות. וזהו, אם כן, ההסבר לכך שהיקום פועל בחלוקה לשבע יחידות גדולות, ולכך שהמספר שבע עומד בבסיס ארגון וניהול היקום.

16:0.2 (184.2) כך, מקורן של שבע רוחות האב, ושל תכונותיהן האינדיבידואליות, הינו בשבעת הדימויים הבאים:

16:0.3 (184.3) 1. האב האוניברסאלי.

16:0.4 (184.4) 2. הבן הנצחי.

16:0.5 (184.5) 3. הרוח האינסופית.

16:0.6 (184.6) 4. האב והבן.

16:0.7 (184.7) 5. האב והרוח.

16:0.8 (184.8) 6. הבן והרוח.

16:0.9 (184.9) 7. האב, הבן והרוח.

(184.10) 16:0.10 היננו יודעים אך מעט על אודות פעולת האב והבן ביצירת רוחות האב. כפי הנראה, הן הובאו לכדי קיום מתוך פעולותיה האישיות של הרוח האינסופית; ואולם, הודרכנו במפורש כי הן האב והן הבן השתתפו ביצירתן.

(184.11) 16:0.11 בטיבן ובאופיין הרוחני, שבע רוחות פרדיס אלה הינן כאחת; ואולם, בכל היבטי זהותן האחרים הן שונות במאוד זו מזו, ותוצאות פעולתן ביקומי העל הינן כאלה שמהתבוננות בהן ניתן לעמוד בבירור על ההבדלים היחידניים שבין רוחות האב. כל תוכניות ההמשך של שבעת מגזרי היקום המקיף – ואפילו של המגזרים התואמים להם בחלל החיצון – הותנו בגיוון אחר-מאשר-רוחני של שבע רוחות האב האלה של ההשגחה העליונה והמרבית.

(184.12) 16:0.12 לרוחות האב תפקידים רבים, ואולם בעת הזו עיסוקן הייחודי הינו הפיקוח המרכזי על שבעת יקומי העל. כל רוח אב מחזיקה מטה עצום של מוקד-כוח, החג באיטיות מסביב להיקף של פרדיס, בעודו מתמיד לשמור על מיקום ממול ליקום העל המצוי תחת השגחתו המיידית, וכן בנקודת המוקד הפרדיסית של השליטה הייחודית בכוח ושל ההפצה המגזרית של האנרגיה. קווי הגבול הרדיאליים של כל אחד מיקומי העל אכן מתכנסים אל עולם המטה של רוח האב המפקחת בפרדיס.

1. היחס לשילוש הָאֱלוהוּת

(185.1) 16:1.1 הבורא האחוד, הרוח האינסופית, הינו הכרחי להשלמת הפיכת אלוהות השילוש הבלתי-מחולקת לאישיות. הפיכה זו של שילוש האלוהות לאישיות מחזיקה אפשרות להתבטא בשבעה אופנים יחידניים והתאגדותיים; ומכאן, התוכנית העוקבת ליצירת יקומים המאוכלסים בהוויות תבוניות בעלות פוטנציאל רוחני, אשר מבטאות נאמנה את האב, את הבן ואת הרוח, גרמה להפיכת שבע רוחות האב לאישיות להיות בלתי-נמנעת. היננו נוהגים לכנות את ההפיכה המשולשת של האלוהות לאישיות **כַּבלתי-נמנע המוחלט**, בעוד שהיננו רואים את הופעת שבע רוחות האב **כַּבלתי-נמנע התת-מוחלט**.

(185.2) 16:1.2 בעוד ששבע רוחות האב מייצגות אך בקושי את האלוהות בעלת **שלושת ההיבטים**, הן מהוות את הביטוי הנצחי של האלוהות **בעלת שבעת ההיבטים**, את התפקודים הפעילים וההתאגדותיים של שלושת האישיויות הנצחיות של האלוהות. באמצעות שבע רוחות אלה, בָּן ודרכן, יכולים האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית – או כל התאגדות זוגית שלהם – לפעול ככאלה. כאשר פועלים האב, הבן והרוח יחדיו, הם עשויים לעשות כן דרך רוח אב מספר שבע, ואכן כך הם פועלים, אך אינם עושים זאת כַּשילוש. רוחות האב מייצגות, כיחידות ובשיתופיות, את כל אחת מאפשרויות הפעולה של האלוהות ואת כולן גם יחד, כבודדים או כריבוי, אך הן אינן מייצגות אפשרויות פעולה אלה כקולקטיב, קרי את השילוש. רוח אב מספר שבע אינה פעילה באופן אישי בכל הנוגע לשילוש פרדיס, וזוהי בדיוק הסיבה לכך שהיא יכולה לפעול **אישית** בעבור ההוויה העליונה.

(185.3) 16:1.3 ואולם, כאשר מְפַנות שבע רוחות האב את מושביהן האינדיבידואליים של העוצמה האישית ושל הסמכות על יקומי העל, וכאשר הן מתקבצות סביב הפועל האחוד בנוכחות המשולשת של אלוהות פרדיס, או אז ושם מייצגות הן בצוותא את העוצמה, התבונה והסמכות התפקודיות של האלוהות הבלתי-מחולקת – השילוש – בעבור היקומים המתפתחים ובם. איחוד פרדיסי שכזה של הביטוי הקדום בעל שבעת ההיבטים של האלוהות, כולל למעשה, וחובק פשוטו כמשמעו, את כל התכונות ואת כל הגישות של שלושת האלוהויות הנצחיות, בעליונות ובמרביות. לכל עיקר ותכלית מעשיים, חובקות שבע רוחות האב, אז ושם, את התחום הפונקציונאלי של העליון-מרבי ביקום האב ובעבורו.

(185.4) 16:1.4 ככל שהיננו מסוגלים להבחין, קשורות שבע רוחות אלה לַפעילויות האלוהיות של שלושת האישיויות הנצחיות של האלוהות; אין אנו מבחינים בהוכחה כלשהי לקשר ישיר עם הנוכחויות הפעילות של שלושת השלבים הנצחיים של המוחלט. כאשר הן מאוגדות, מייצגות רוחות האב את אלוהויות פרדיס במה שניתן לתפוש בקווים כלליים כתחום הפעולה הסופי. תחום זה עשוי לכלול רבות ממה שהינו מרבי אך **איננו** מוחלט.

2. היחס לרוח האינסופית

16:2.1 (185.5) בדיוק כשם שהבן הנצחי והמקורי מתגלֶה באמצעות האישיוּת של הבנים האלוהיים, אשר מספרם גדל בהתמדה, כך מתגלַה הרוח האלוהית והאינסופית דרך הערוצים של שבע רוחות האב ושל קבוצות הרוחות הנלוות להן. הרוח האינסופית נגישה במרכז המרכזים, אך לא כל אלה אשר מגיעים לפרדיס מסוגלים להבחין באישיותה ובנוכחותה המובדלת באופן מיידי; ואולם, כל אלה אשר מגיעים ליקום המרכזי יכולים להיוועד, ואכן נועדים מיידית, עם אחת משבע רוחות האב, זו אשר שלטונה חולש מעל יקום העל שממנו הגיע עולה הרגל החדש של החלל.

16:2.2 (186.1) אב פרדיס דובר אל יקום היקומים אך ורק דרך בנו, בעוד שהוא ובנו פועלים במשותף אך ורק דרך הרוח האינסופית. ומחוץ לפרדיס ולהאוונה, **דוברת** הרוח האינסופית אך ורק באמצעות קולותיהן של שבע רוחות האב.

16:2.3 (186.2) בתחומי המערכת של פרדיס-האוונה, מפעילה הרוח האינסופית השפעה של **נוכחות אישית**; בכל מקום אחר, נוכחותה הרוחנית האישית מופעלת על-ידי אחת משבע רוחות האב ובאמצעותה. לפיכך, מותנית הנוכחות הרוחנית של המקור והמרכז השלישי ביקום העל, בכל עולם ובכל יחיד, בטיבה הייחודי של רוח האב המפקחת על מגזר זה של הבריאה. לחילופין, קווי הכוח והתבונה הרוחניים המשולבים עוברים פנימה אל עבר אִישִׁיוּת הָאֱלוהוּת הַשְׁלִישִׁית דרך שבע רוחות האב.

16:2.4 (186.3) שבע רוחות האב ניחנות בצוותא, כקולקטיב, בתכונות העליונוּת-המרבית של המקור והמרכז השלישי. בעוד שכל אחת מהן חולקת בזו המתת כיחידה, רק בצוותא הן מתאפיינות בְּיָכוֹלֶת-כֹּל, בְּיָדִיעַת-הַכֹּל ובנוכחות-בכל. אף לא אחת מהן יכולה לפעול כך ביקום בכללותו; כיחידות, ובעת הפעלת הכוחות הללו של עליונות ושל מרביות, כל אחת מהן מוגבלת באופן אישי ליקום העל שעליו היא משגיחה במישרין בלבד.

16:2.5 (186.4) כל אשר נאמר לכם על אודות אלוהיותו ואישיותו של הפועל האחוד, תקף במידה שווה אף לשבע רוחות האב, אשר מפיצות ביעילות כה רבה את הרוח האינסופית לעבר שבעת מגזרי היקום המקיף; וזאת בהתאם לַמתת האלוהית, לאופן נבדלותן ולטבען הייחודי. לפיכך, כל אחד מן השמות של הרוח האינסופית, או כל הכינויים גם יחד, הולמים גם

את הקבוצה הזו של שבע הרוחות בצוותא. בצוותא, הן הינן אחת עם הפועל האחוד בכל הרמות התת-מוחלטות.

3. הזהות והמִגוון של רוחות האב

16:3.1 (186.5) שבע רוחות האב הינן הוויות אשר לא ניתן לתארן, אך הן הינן אישיות באופן מפורש וברור. יש להן שמות, אך בחרנו להציגן כאן על-פי מספרן. בהיותן הביטויים האישיותיים העיקריים של הרוח האינסופית, הן דומות זו לזו; ואולם, כביטויים העיקריים של שבע ההתאגדויות האפשריות של האלוהות בעלת שלושת ההיבטים, טבען מגוון במהותו, וגיוון זה בטיבן קובע את אופן התנהגותן הנבדל ביקומי העל. ניתן לתאר את שבע רוחות האב האלה כדלקמן:

16:3.2 (186.6) **רוח אב מספר אחת.** באופן ייחודי, רוח זו הינה המייצגת הישירה של אב פרדיס. היא מייצגת באופן יוצא-דופן ויעיל את העוצמה, האהבה והתבונה של האב האוניברסאלי. היא הינה השותפה האינטימית והיועצת הנשגבת של הבכיר בַּמַשְׁגִּיחֵי הַמִּסְתּוֹרִין, אותה הוויה אשר עומדת בראש הַמְכָלְלָה לְמָכַוְנְנִים בַּעֲלֵי אִישִׁיּוּת בדיוִינִינְגטוֹן. בכל המפגשים של שבע רוחות האב, תמיד זו רוח האב מספר אחת אשר דוברת בשם האב האוניברסאלי.

16:3.3 (186.7) רוח זו חולשת על יקום העל הראשון, ואף כי היא מייצגת ללא רבב את טיבו האלוהי של ביטוי אישיותי עיקרי של הרוח האינסופית, דומה כי היא דומה יותר באופייה, ובאופן מיוחד, לאב האוניברסאלי. לעולם מצויה רוח זו בקשר אישי עם שֶׁבַע הַרוּחוֹת הַמַחְזִירוּתִיוֹת במטה יקום העל הראשון.

16:3.4 (187.1) **רוח האב מספר שתיים.** רוח זו מבטאת ומציגה בנאמנות את הטבע שאין-דומה-לו ואת אופיו המקסים של הבן הנצחי, יליד הבריאה הראשון. לעולם מצויה היא

בקשר קרוב עם כל סדרי בני האל, כאשר אלו מבקרים ביקום המשכן כיחידים או כאשר מתאגדים הם בשמחה לשם מפגש. בכל אספותיהן של שבע רוחות האב, תמיד דוברת רוח זו בשם הבן הנצחי ומטעמו.

16:3.5 (187.2) רוח זו מכוונת את גורלותיו של יקום העל מספר שתיים ושולטת בממלכה נרחבת זו, ממש כשם שהיה עושה זאת הבן הנצחי. לעולם היא מצויה בקשר עם שֶׁבַע הַרוּחוֹת הַמַחְזִירוּתִיוֹת הממוקמות בבירת יקום העל השני.

16:3.6 (187.3) **רוח האב מספר שלוש.** רוח זו דומה במיוחד באישיותה לרוח האינסופית, והיא המכווינה את תנועותיהן ואת עבודתן של רבות מהאישיויות הגבוהות של הרוח האינסופית. היא יושבת בראש האסיפות שלהן וקרובה מאוד לכל האישיויות שמקורן הבלעדי הינו במקור ובמרכז השלישי. כאשר מתאספות שבע רוחות האב לוועידה, תמיד זוהי רוח האב מספר שלוש אשר דוברת בשם הרוח האינסופית.

16:3.7 (187.4) רוח זו ממונה על יקום העל מספר שלוש ומנהלת את ענייניו של מגזר זה ממש כפי שהייתה עושה זאת הרוח האינסופית. לעולם מצויה רוח זו בקשר עם הרוּחוֹת המַחְזִירוּתִיוֹת במטה של יקום העל השלישי.

16:3.8 (187.5) **רוח האב מספר ארבע.** רוח אב זו חולקת את טיבם המשולב של האב ושל הבן, ולה השפעה מכרעת בנוגע למדיניות ולנהלים של האב-הבן בוועידותיהן של שבע רוחות האב. רוח זו הינה המנהלת והיוצרת הראשית של אותן הוויות מרקיעות אשר הגיעו לרוח האינסופית, ולפיכך הפכו למועמדות לפגוש את הבן ואת האב. היא תומכת בקבוצה העצומה של אישיויות שמקורן הוא באב ובבן. כאשר נדרש לייצג את האב ואת הבן באסיפותיהן של שבע רוחות האב, תמיד רוח האב מספר ארבע היא זו הדוברת.

16:3.9 (187.6) רוח זו מטפחת את המגזר הרביעי של היקום המקיף, בהתאמה לצירופן הייחודי של תכונות האב האוניברסאלי והבן הנצחי. לעולם מצויה רוח זו בקשר אישי עם הרוּחוֹת המַחְזִירוּתִיוֹת במטה של יקום העל הרביעי.

(187.7) 16:3.10 **רוח האב מספר חמש.** אישיות אלוהית זו, הממזגת באופן מעודן את אופיים של האב האוניברסאלי ושל הרוח האינסופית, היא היועצת של קבוצת ההוויות העצומה הידועה בשמות – מְנַהֲלֵי הכּוֹחַ, מֶרְכְּזֵי הכּוֹחַ והבַּקָּרים הפִּיזִיִּים. רוח זו תומכת בכל האישיויות אשר מקורן באב ובפועל האחוד. כאשר הדיון בוועידותיהן של שבע רוח האב נסב על גישת האב-רוח, תמיד רוח האב מספר חמש היא זו הדוברת.

(187.8) 16:3.11 רוח זו דואגת לרווחתו של יקום העל החמישי באופן המייצג את פעולתם המשולבת של האב האוניברסאלי ושל הרוח האינסופית. לעולם מצויה היא בקשר עם הַרוּחוֹת הַמַּחְזִירוּתִיוֹת במטה של יקום העל החמישי.

(187.9) 16:3.12 **רוח האב מספר שש.** נראה כי הוויה אלוהית זו מייצגת את אופיים המשולב של הבן הנצחי ושל הרוח האינסופית. בשעה שמתקבצים ביקום המרכזי היצורים אשר נבראו בצוותא על-ידי הבן הנצחי ועל-ידי הרוח האינסופית, רוח אב זו היא המייעצת להם; וכאשר נדרש לדבר בשם הבן הנצחי והרוח האינסופית במשולב בוועידותיהן של שבע רוחות האב, רוח האב מספר שש היא זו אשר עונה.

(188.1) 16:3.13 רוח זו מנהלת את ענייניו של יקום העל השישי, ממש באופן שבו היו עושים כן הבן הנצחי והרוח האינסופית גם יחד. ולעולם מצויה היא בקשר עם הַרוּחוֹת הַמַּחְזִירוּתִיוֹת במטה של יקום העל השישי.

(188.2) 16:3.14 **רוח האב מספר שבע.** רוח האב העומדת בראש יקום העל השביעי הינה ביטוי שקול וייחודי של האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית. הרוח השביעית, היועצת של כלל ההוויות אשר מקורן בשילוש, הינה אף המייעצת והמנהלת של כל עולי הרגל המרקיעים של האוונה, אותן הוויות ממוצא נמוך אשר הגיעו אל היכלות התהילה הודות לסעד המשולב של האב, הבן והרוח.

(188.3) 16:3.15 רוח האב השביעית איננה מייצגת את שילוש פרדיס באופן אורגאני; אך עובדה ידועה היא כי טיבה האישי והרוחני הינו הביטוי, מטעם הרוח האינסופית, ובחלוקה שווה מטעם שלושת האישיויות האינסופיות אשר איחודן כאלוהות **הינו** שילוש פרדיס, ואשר

תפקודן ככזה **הינו** המקור לטיבו האישי והרוחני של האל העליון. לפיכך, לרוח האב השביעית מערכת יחסים קרובה ואורגאנית עם אישיותו הרוחנית של העליון המתפתח. ומשום כך, כאשר נדרש להצביע מטעם הגישה האישית המשולבת של האב, הבן והרוח, או כאשר נדרש לתאר את גישתה הרוחנית של ההוויה העליונה, זוהי רוח האב השביעית אשר פועלת בוועידות רוח האב השמימיות. ובאופן טבעי לאור זאת, זוהי הרוח היושבת בראש ועידת שבע רוחות האב של פרדיס.

16:3.16 (188.4) אף לא אחת משבע הרוחות מייצגת באופן אורגאני את שילוש פרדיס, ואולם כאשר הן מתאחדות כאלוהות בעלת שבעה היבטים, איחוד זה שקול, במובן האלוהי – ולא במובן האישי – לְרמה פונקציונאלית הניתנת לשיוך לפעולות השילוש. במובן זה, ניתן לשייך פונקציונאלית את "הרוח בעלת שבעת ההיבטים" לשילוש פרדיס. ובאותו מובן, רוח האב מספר שבע דוברת לעיתים תוך מתן תוקף לגישות השילוש, או, מוטב לומר, כַּדוברת של גישת איחוד-הרוח-בעלת-שבעת-ההיבטים בנוגע לגישת
איחוד-האלוהות-בעל-שלושת-ההיבטים, גישתו של שילוש פרדיס.

16:3.17 (188.5) תפקודיה המרובים של רוח האב השביעית נעים, אפוא, מייצוג משולב של **טיבם האישי** של האב, הבן והרוח, דרך ייצוג **גישתו האישית** של האל העליון, ועד להצגת **הגישה האלוהית** של שילוש פרדיס. וכן, בהיבטים מסוימים, רוח בכירה זו מבטאת באופן דומה גם את **גישתם** של המרבי ושל העליון-מרבי.

16:3.18 (188.6) וזוהי רוח האב מספר שבע, אשר במְגוון יכולותיה תומכת באופן אישי בהתקדמותם של מועמדי ההרקעה מעולמות הזמן, בניסיונם להשיג הבנה של אלוהות העליונוּת הבלתי-נחלקת. הבנה מסוג זה מערבת תפישה של הריבונות הקיומית של שילוש העליונוּת, המתואמת עם מושג הריבונות ההתנסותית המתעצמת של ההוויה העליונה, על-מנת ליצור אצל היצור את התפישה בדבר איחוד העליונוּת. הבנתו של היצור את שלושת הגורמים הללו שקולה להבנה ההאוונית את מציאותיוּת השילוש, ומעניקה לעולי הרגל של הזמן את היכולת לחדור, בסופו של דבר, את השילוש, על-מנת לגלות את שלושת האישיויות האינסופיות של האלוהות.

16:3.19 (188.7) חוסר יכולתם של עולי הרגל של האוונה למצוא באופן מלא את האל העליון זוכה לפיצוי על-ידי רוח האב השביעית, אשר טבע השילוש שבה מגלה באופן יוצא-דופן את אישיות הרוח של העליון. בעידן האוניברסאלי הנוכחי, אשר בו אין אפשרות ליצור קשר עם אישיות העליון, פועלת רוח אב מספר שבע במקומו של אל היצורים המרקיעים בנושאים של מערכות יחסים אישיות. רוח זו הינה ההוויה הרוחנית הגבוהה אשר כל המרקיעים יוכלו לזהות בוודאות, ולהבין במידת מה, כאשר יגיעו אל מרכזי ההדר.

16:3.20 (189.1) רוח אב זו מצויה בקשר מתמיד עם הַרוּחוֹת הַמַּחְזִירוּתִיוֹת באוורסה, המטה של יקום העל השביעי, הוא מגזר הבריאה שלנו. ניהולה את אורוונטון מגלה את הסימטריה המופלאה של המיזוג המתואם של טבעם האלוהי של האב, של הבן ושל הרוח.

4. תכונות ותפקודים של רוחות האב

16:4.1 (189.2) שבע רוחות האב הינן הייצוג המלא של הרוח האינסופית בעבור היקומים האבולוציוניים. הן מייצגות את המקור והמרכז השלישי ביחסי האנרגיה, הדעת והרוח. אל לכם לשכוח כי גם בעת שהן מתפקדות כראשים המתאמים את שליטתו הניהולית האוניברסאלית של הפועל האחוד, מקורן הינו בפעולות היצירתיות של אלוהויות פרדיס. אמת היא, פשוטו כמשמעו, כי שבע רוחות אלה הינן ביטוי אישיותי לעוצמה הפיזית, לדעת הקוסמית ולנוכחות הרוחנית של אלוהות השילוש, "שבע רוחות האל אשר נשלחו לכל רחבי היקום".

16:4.2 (189.3) רוחות האב ייחודיות בכך שהן פועלות בכל רמות המציאות, למעט ברמה המוחלטת. הן מהוות, אפוא, מפקחות יעילות ומושלמות על כל שלבי הניהול בכל הרמות של פעילויות יקומי העל. דעתם של בני התמותה תתקשה להבין יותר מאשר מעט על אודות רוחות האב, משום שעבודתן נעשית מתוך התמחות כה רבה, על אף היותה חובקת-כל; עבודתן הינה בה בעת חומרית במידה יוצאת-מן-הכלל ורוחנית באופן מעודן. בוראות

רב-גוניות אלה הינן אֲמותיהן של מְנַהֲלֵי הַכּוֹחַ האוּנִיבֶרְסָאלִיִּים, ומשמשות בעצמן כַּמנהלות העליונות של הבריאה הנרחבת ועצומת הממדים של היצורים הרוחניים.

16:4.3 (189.4) שבע רוחות האב הינן הבוראות של מְנַהֲלֵי הַכּוֹחַ האוּנִיבֶרְסָאלִיִּים ושל עמיתיהם, ישויות אשר הינן חיוניות לשם הארגון, השליטה והוויסות של האנרגיות הפיזיות של היקום המקיף. ואותן רוחות אב מסייעות באופן חומרי ביותר לַבּנים הבוראים בעבודה של עיצוב וארגון היקומים המקומיים.

16:4.4 (189.5) אין אנו מסוגלים להבחין בקשר אישי כלשהו בין העבודה הקוסמית האנרגטית של רוחות האב לבין פעולות הכוח של הַמוּחָלָט הַבִּלְתִּי-מוּגְדָּר. מופעי האנרגיה הנתונים לשליטתן של רוחות האב מוכוונים כולם מהיקף פרדיס; לא נראה כי הם משויכים באופן ישיר כלשהו למופעי הכוח המזוהים עם המשטח התחתון של פרדיס.

16:4.5 (189.6) אין ספק כי כאשר היננו נתקלים בַּפעילויות הפונקציונאליות של מְגוון מְפַקְּחֵי הַכּוֹחַ הַמוֹרוֹנְטִיִּים, היננו ניצבים פנים-אל-פנים אל מול פעילויות מסוימות שטרם-נתגלו של רוחות האב. מי, פרט לַאִימהות המשותפות האלה של הבקרים הפיזיים ושל הסועדים הרוחניים, יכול היה להמציא את שילוב האנרגיות החומריות והרוחניות על-מנת לייצר שלב מציאות אוניברסאלי שלא היה קיים קודם לכן – מהות מורונטית ודעת מורונטית?

16:4.6 (189.7) חלק גדול מן המציאות בעולמות הרוח הינו מן הסדר המורונטי, שלב של מציאות אוניברסאלית אשר כלל אינו מוכר באורנטיה. מטרת קיום האישיות הינה רוחנית, ואולם בתווך מצויות תמיד הבריאות המורונטיות, המגשרות על הפער שבין העולמות החומריים של בני התמותה לבין סְפֵירות יקומי העל בעלות המעמד הרוחני המתקדם. ובתחום זה, נודעת לרוחות האב תרומה אדירה לתוכנית ההרקעה של האדם לפרדיס.

16:4.7 (190.1) לשבע רוחות האב נציגים אישיים הפועלים ברחבי היקום המקיף; ואולם, מכיוון שרוב רובן של הוויות כפיפות אלה אינו מעורב ישירות בסכֵמת ההרקעה וההתקדמות של בני התמותה בנתיב מושלמוּת פרדיס, מעט מאוד נתגלה לכם על אודותיהן, אם בכלל נתגלה. הרבה, הרבה מאוד, מן הפעילויות של שבע רוחות האב נשאר חבוי מהבנתו של האדם, וזאת משום שאין לפעילויות אלה כל נגיעה ישירה לבעיה של הרקעתכם לפרדיס.

16:4.8 (190.2) אף-על-פי שאין ביכולתנו לספק הוכחות חותכות, קרוב לוודאי כי לרוח האב של אורוונטון השפעה מכרעת על תחומי הפעילות הבאים:

16:4.9 (190.3) 1. הליכי אִתחול-החיים של נַשָּׂאֵי הַחַיִּים של היקום המקומי.

16:4.10 (190.4) 2. הפעלות ההשפעה על החיים של הרוּחוֹת מְסַיְּעוֹת-הַדַּעַת, המועברות לעולמות על-ידי רוח יצירתית של יקום מקומי.

16:4.11 (190.5) 3. התנודות במופעי האנרגיה, המתרחשות ביחידות חומר מאורגן אשר מגיבות לכבידה הקווית.

16:4.12 (190.6) 4. התנהגות האנרגיה המתהווה כאשר היא משתחררת לחלוטין מאחיזת הַמוּחְלָט הַבִּלְתִּי-מוּגְדָּר, ובכך הופכת למגיבה להשפעה הישירה של הכבידה הקווית ושל התפעולים של מְנַהֲלֵי הַכּוֹחַ הָאוּנִיבֶרְסָאלִיִּים ושל עמיתיהם.

16:4.13 (190.7) 5. מתת סעד הרוח מטעם רוח יצירתית של יקום מקומי, אשר נודעת באורנטיה כרוח הקודש.

16:4.14 (190.8) 6. המתת העוקבת של רוח בני המתת, אשר נקראת באורנטיה המְנַחֵם או רוּחַ הָאֱמֶת.

16:4.15 (190.9) 7. מנגנון המַחְזִירוּת של היקום המקומי ושל יקום העל. קשה לספק הסבר סביר, או להבין את ההיגיון שמאחורי רבים מן המאפיינים הקשורים לתופעה יוצאת-דופן זו, אלא מתוך הנחת פעולתן של רוחות האב בסמיכות לפועל האחוד ולהוויה העליונה.

16:4.16 (190.10) על אף חוסר יכולתנו להבין במידה מספקת את מְגוון הפעולות הרחב של שבע רוחות האב, היננו בטוחים כי לשניים מתוך מְגוון התחומים העצום של הפעילויות ביקום אין להן כל נגיעה: המתת והסעד של מְכַוְּנֵנִי הַמַּחְשָׁבָה, וכן תפקודיו הבלתי-נתפשים של הַמוּחְלָט הַבִּלְתִּי-מוּגְדָּר.

5. היחס ליצורים

16:5.1 (190.11) כל מגזר של היקום המקיף, כל אחד מן היקומים ומן העולמות, נהנה מן ההדרכה והתבונה המאוחדות של כל שבע רוחות האב, אך מקבל את המגע האישי ואת הצביון של רוח אחת בלבד. והטבע האישי של כל רוח אב מְחַדֵּר לחלוטין את יקום העל שלה ומתְנה אותו באופן ייחודי.

16:5.2 (190.12) בשל ההשפעה האישית הזו של שבע רוחות האב, שומה על כל יצור מכל סדר של הוויות תבוניות מחוץ להאוונה ולפרדיס, לשאת את החותמת האינדיבידואלית האופיינית המעידה על היות אחת משבע רוחות פרדיס אלה אמו הקדמונית. וככל שהדבר נוגע לשבעת יקומי העל, כל יצור יליד יקום-על – בין אם אדם ובין אם מלאך – יישא לנצח את האות המזהה את מקום היוולדו.

16:5.3 (191.1) שבע רוחות האב אינן פולשות באופן ישיר לדעת החומרית של היצורים היחידים בעולמות החלל האבולוציוניים. בני התמותה של אורנטיה אינם חווים את נוכחותה האישית של ההשפעה הדעתית-רוחנית של רוח האב של אורוונטון. אם רוח אב זו יוצרת קשר מכל סוג שהוא עם דעתו של בן-תמותה יחיד במהלך העידנים האבולוציוניים המוקדמים של עולם מיושב, הרי שקשר זה חייב להתרחש באמצעות סעד הרוח היצירתית של היקום המקומי, היא בת-הלוויה ועמיתתו של בן האל הבורא החולש על גורלותיה של כל בריאה מקומית. ואולם, רוח אם יצירתית זו דומה למדי בטבעה ובאופייה לרוח האב של אורוונטון.

16:5.4 (191.2) החותמת הפיזית של רוח האב מהווה חלק ממוצאו החומרי של האדם. השפעתה הרציפה של אותה רוח אב נמשכת לכל אורך הנתיבה המורונטית. אין זה משונה כלל שכל הנתיבה הרוחנית העוקבת של בן-תמותה מרקיע שכזה, אין בה כדי למחות לחלוטין את החותמת האופיינית של אותה רוח מפקחת. ההטבעה של רוח אב הינה בסיסית לעצם קיומו של כל שלב קודם-להאוונה בנתיבת בן התמותה.

16:5.5 (191.3) נטיות האישיות הייחודיות המוצגות בניסיון חייהם של בני התמותה האבולוציוניים – הנטיות המאפיינות כל אחד מיקומי העל ואשר מבטאות במישרין את טיבה של רוח האב השלטת – לעולם אינן מְטשטשות לחלוטין, אפילו לא לאחר שמרקיעים שכאלה עברו את האימון הממושך ופגשו את המשמעת המאחדת הנהוגה במיליארד עולמות הלימוד של האוונה. אפילו בתרבות האינטנסיבית העוקבת של פרדיס אין די על-מנת למחות לחלוטין

את סימני ההיכר של יקום העל המקורי. לנצח יציג בן-תמותה מרקיע תכונות המעידות על הרוח האב השלטת ביקום העל שבו נולד. אפילו בסֶגֶל הסוֹפְיוֹנְיוּת, כאשר נדרש להגיע ליחס **השלם** של השילוש כלפי הבריאה האבולוציונית, או לתיאור יחס שכזה, תמיד נאספת קבוצה של שבעה סופיונים, אחד מכל יקום על.

6. הדעת הקוסמית

16:6.1 (191.4) רוחות האב הינן המקור בעל שבעת ההיבטים של הדעת הקוסמית, היא הפוטנציאל האינטלקטואלי של יקום המקיף. הדעת הקוסמית הינה מופע תת-מוחלט של הדעת של המקור והמרכז השלישי, ובדרכים מסוימות היא קשורה באופן תפקודי לדעתה של ההוויה העליונה המתפתחת.

16:6.2 (191.5) בעולם כדוגמת אורנטיה, אין אנו פוגשים בהשפעתן הישירה של שבע רוחות האב בענייניהם של גזעי בני האנוש. אתם חיים תחת השפעתה המיידית של הרוח היצירתית של נבאדון. ואף-על-פי-כן, אותן רוחות אב שולטות על התגובות הבסיסיות של דעת כל היצורים; זאת משום שרוחות האב הינן המקור בפועל של הפוטנציאלים השכליים והרוחניים, אשר עברו תהליך התמחות ביקום המקומי על-מנת לתפקד בחייהם של היחידים השוכנים בעולמות האבולוציוניים של החלל והזמן.

16:6.3 (191.6) עובדת קיומה של הדעת הקוסמית מסבירה את הקִרבה בין סוגים שונים של דעת אנושית ושל דעת על-אנושית. לא רק רוחות דומות נמשכות זו אל זו, אלא אף דעות דומות חוברות יחדיו מתוך אחווה רבה ונוטות לשתף פעולה זו עם זו. לעיתים ניתן לחזות בדעות אנושיות שונות הפועלות בנתיבים דומים להפליא ובהסכמה שאין להסבירה.

16:6.4 (191.7) בכל התאגדויות האישיות של הדעת הקוסמית קיימת איכות של הדעת הקוסמית אשר ניתן לכנותה "תגובת המציאות". מתת אוניברסאלי קוסמי זה של היצורים הרצוניים הוא אשר מצילם מהפיכה לקורבנות חסרי-ישע של קדם-ההנחות המרומזות של

המדע, הפילוסופיה והדת. רגישות זו של הדעת הקוסמית למציאות מגיבה לשלבים מסוימים של המציאות ממש כשם שאנרגיה-חומר מגיבה לכבידה. יהא זה נכון אף יותר לומר כי מציאויות על-חומריות אלה מגיבות לדעת הקוסמית.

16:6.5 (192.1) הדעת הקוסמית מגיבה בבטחה (מכירה בתגובה) בשלוש רמות של מציאות אוניברסאלית. תגובות אלה ברורות מאליהן לַדעת מעמיקת-המחשבה ובעלת יכולת ההיסק הבהירה. רמות המציאות הללו הינן:

16:6.6 (192.2) 1. **סיבתיות** - מרחב המציאות של החושים הפיזיים, המרחבים המדעיים של האחידות הלוגית, ההבחנה בין העובדתי למה שאינו-עובדתי, מסקנות של התבוננות-עצמית המבוססות על תגובה קוסמית. זוהי הצורה המתמטית של ההבחנה הקוסמית.

16:6.7 (192.3) 2. **תפקיד** - תחומי המציאות של המוסר במרחב הפילוסופי, הזירה של ההיגיון, ההכרה של הטוב והרע היחסיים. זוהי הצורה השיפוטית של ההבחנה הקוסמית.

16:6.8 (192.4) 3. **פולחן** - התחום הרוחני של מציאות החוויה הדתית, ההגשמה האישית של האחווה האלוהית, ההכרה בערכים הרוחניים, ההבטחה של ההישרדות הנצחית, ההרקעה מן המעמד של עבדי האל לעבר האושר והחופש של בני האל. זוהי התובנה הגבוהה ביותר של הדעת הקוסמית, אופני ההבחנה הקוסמית של יראת כבוד ושל סגידה.

16:6.9 (192.5) התובנות המדעיות, המוסריות והרוחניות האלה, התגובות הקוסמיות האלה, טבועות בדעת הקוסמית אשר הוענקה לכל היצורים בעלי הרצון. חוויית החיים לעולם איננה נכשלת בפיתוח שלוש האינטואיציות הקוסמיות האלה; והן המרכיבות את התודעה העצמית של הַחֲשִׁיבָה הַמְעַיֶּנֶת. ואולם, עצוב להיווכח בעובדה כי כה מעט אנשים באורנטיה נהנים מטיפוח איכויות אלה של חשיבה קוסמית אמיצה ועצמאית.

16:6.10 (192.6) במסגרת המתת של דעת היקום המקומי, שלוש תובנות אלה של הדעת הקוסמית מהוות את קדם-ההנחות המאפשרות לאדם לפעול כאישיות רציונאלית ומודעת-לעצמה בתחומי המדע, הפילוסופיה והדת. במילים אחרות, ההכרה ב**מציאותיות** של שלושת המופעים הללו של האינסוף נעשית באמצעות טכניקה קוסמית של גילוי-עצמי. חומר-אנרגיה מזוהה באמצעות הלוגיקה המתמטית של החושים; הדעת-היגיון מכירה באופן

אינטואיטיבי בחובתה המוסרית; רוח-אמונה (סגידה) הינה הדת של מציאות החוויה הרוחנית. שלושת הגורמים הבסיסיים הללו של חשיבה מְעַיֶּנֶת עשויים להיות מאוחדים ומתואמים בהתפתחות האישיות, או שהם עלולים להיות בלתי-מאוזנים ולמעשה בלתי-קשורים באופן פעולתם. ואולם, כאשר הם הופכים מאוחדים, הם מייצרים אופי חזק המבוסס על התיאום בין העובדות המדעיות, הפילוסופיה המוסרית והחוויה הדתית האמיתית. ואלה שלוש האינטואיציות הקוסמיות המקנות תוקף אובייקטיבי, מציאותיות, לחוויית האדם בנוגע לדברים, משמעויות וערכים.

16:6.11 (192.7) פיתוחן וחידודן של מתנות דעת אנושית מוּלדות אלה הינה תכלית החינוך; ביטוין הינה תכלית הציוויליזציה; תפישתן הינה תכלית חוויית החיים; רוממותן, תכליתה של הדת; ואיחודן, תכליתה של האישיות.

7. מוסר, מַעֲלָה ואישיות

16:7.1 (192.8) האינטליגנציה לבדה לא תוכל להסביר את הטבע המוסרי. מוסריות ומעלות הינן טבע מולד באישיות האנושית. האינטואיציה המוסרית, מימוש החובה, הינה מרכיב במתת הדעת האנושית, והיא נלווית לתכונות נוספות של הטבע האנושי שאינן ניתנות-לשלילה: סקרנות מדעית ובוננות רוחנית. היכולות המנטאלית של האדם עולות בהרבה על אלה של קרובי משפחתו מעולם החי, ואולם טיבו המוסרי והדתי הינם אלה המבדילים אותו במיוחד מעולם החי.

16:7.2 (193.1) תגובת הברירה של החיה מוגבלת להתנהגות ברמה המוטורית. הבוננות המשוערת של החיות מן הסדרים הגבוהים יותר הינה ברמה המוטורית ומופיעה לרוב רק לאחר חווית ניסוי וטעייה מוטורית. האדם מסוגל להפעיל בוננות מדעית, מוסרית ורוחנית לפני כל החקירות והניסויים.

16:7.3 (193.2) רק אישיות מסוגלת לתפוש מה היא עושה בטרם היא עושה כן; רק לאישיויות מוקנית הבוננות הזו הקודמת להתנסות. אישיות יכולה להתבונן בטרם תקפוץ,

ויכולה לפיכך ללמוד מההתבוננות כמו גם מהקפיצה. בעל חיים לא-אישי לומד באופן רגיל אך ורק מהקפיצה.

16:7.4 (193.3) כתוצאה מהתנסות, מסוגל בעל-חיים לבחון מספר דרכים להשגת מטרה, ולבחור על בסיס ניסיונו באחת מהן. ואולם, אישיות מסוגלת לבחון את המטרה עצמה ולשפוט עד כמה היא ראויה ומהו ערכה. אינטליגנציה לבדה עשויה להבחין מהי הדרך הטובה ביותר להשיג מטרה בלתי-מובחנת, ואולם הוויה מוסרית ניחנה בבוננות המאפשרת לה להבחין בין המטרות, כמו גם בין האמצעים. ובשעה שהוויה מוסרית בוחרת במעלה, היא הינה אף תבונית. היא יודעת מה היא עושה, מדוע היא עושה זאת, לאן היא הולכת, וכיצד תגיע לשם.

16:7.5 (193.4) כאשר אדם אינו מצליח להבחין במטרת מאמציו כבן-תמותה, הוא פועל ברמת הקיום של עולם החי. הוא נכשל באפשרות לצייד עצמו ביתרונות העליונים של הפיקחות החומרית, ההבחנה המוסרית והבוננות הרוחנית, אשר מהוות חלק בלתי-נפרד ממתת הדעת הקוסמית שלו כהוויה אישית.

16:7.6 (193.5) סגולה הינה צדיקות – תואמות עם הקוסמוס. לכנות סגולות אין פירושו להגדירן, ואולם לחיות אותן פירושו לדעת אותן. סגולה איננה ידע בלבד ועדיין אינה בינה, אלא המציאות של חוויה מדורגת בתהליך השגת רמות הולכות וגבוהות של הישג קוסמי. הסגולה מתממשת בחיי היום-יום של בן התמותה בבחירה העקבית של הטוב על-פני הרע; ועצם קיומה של יכולת בחירה שכזו מהווה הוכחה להימצאותו של טבע מוסרי.

16:7.7 (193.6) בחירתו של אדם בין טוב לרע מושפעת לא רק מן החדות של טיבו המוסרי, אלא גם מהשפעות כדוגמת בורות, חוסר-בשלות ואשליה. הפעלתה של סגולה קשורה גם לחוש המידה, משום שרוע יכול לבוא לידי ביטוי גם בשל בחירה של הפחות על פני הרָב כתוצאה מעיוות או מהטעייה. אומנויות ההערכה היחסית, או המדידה ההשוואתית, משמשות את העוסקים בסגולות המרחב המוסרי.

16:7.8 (193.7) בהיעדר אומנות המדידה, ההבחנה הטמונה ביכולת לבחון משמעויות, יעמוד טיבו המוסרי של האדם כחסר אונים. בדומה לכך, תהא הבחירה המוסרית חסרת תוחלת

בהיעדר הבוננות הקוסמית המניבה את תודעת הערכים הרוחניים. מנקודת מבטה של תבונה, האדם מטפס למעמד של הוויה מוסרית משום שניחן באישיות.

16:7.9 (193.8) מוסריות לעולם איננה יכולה להיות מקודמת בכוח או מכורח חוק. זהו נושא אישי הקשור ברצון החופשי, ונדרש להפיצו באמצעות קשר מדבק בין אנשים בעלי ניחוח מוסרי לבין אלה הרגישים פחות למוסריות, אך עדיין חפצים, במידה כזו או אחרת, לעשות את רצון האב.

16:7.10 (193.9) פעולות מוסריות הינן אותם ביצועים אנושיים המתאפיינים בתבונה הגבוהה ביותר, ואשר מוכוונים סלקטיבית בידי ההבחנה בבחירת מטרות נעלות, כמו גם בבחירת האמצעים המוסריים להשגתן. התנהגות שכזו הינה סגולה. הסגולה העליונה הינה, אפוא, הבחירה בלב שלם לעשות את רצון אבינו שבשמים.

8. האישיות באורנטיה

16:8.1 (194.1) האב האוניברסאלי מעניק אישיות למספר גדול של סדרי הוויות, באשר הן פועלות ברמות מגוונות של המציאות האוניברסאלית. לבני האדם באורנטיה הוקנתה אישיות מסוג סוֹפית-בת-תמותה, המתפקדת ברמה של בני האל המרקיעים.

16:8.2 (194.2) אף כי נתקשה מאוד להגדיר את האישיות, ביכולתנו לנסות לתאר את הבנתנו את הגורמים הידועים המעורבים ביצירת אסופת אנרגיות החומר, הדעת והרוח, אשר התאגדותן יחד בהתקשרות הדדית מהווה את המנגנון אשר עימו, עליו ובאמצעותו גורם האב האוניברסאלי לאישיות המתת שלו לפעול.

16:8.3 (194.3) אישיות הינה מתת ייחודית, מקורית בטבעה, אשר עצם קיומה הינו בלתי-תלוי במתת של מכוונני המחשבה וקודם לה. אף-על-פי-כן, נוכחות המכוונן אכן מעצימה את איכות ביטוי האישיות. כאשר מגיעים מכוונני המחשבה מעִם האב הם זהים בטיבם, אך האישיות הינה מגוונת, מקורית ובלעדית; ובנוסף לכך, ביטוי האישיות מותנה

ומוגדר על-ידי טיבן ואיכויותיהן של אנרגיות החומר, הדעת, והרוח המרכיבות את הכלי האורגני אשר דרכו מתבטאת האישיות.

16:8.4 (194.4) אישיוּיות עשויות להיות דומות, אך לעולם הן אינן אותה אחת. אישיויות מסדרה, טיפוס, סדר או תבנית נתונה, עשויות להיות דומות זו לזו, ולעיתים כך הוא הדבר, אך לעולם הן אינן זהות. אישיוּת הינה אותו מאפיין של יחיד שאותו הינו **מכירים,** אשר באמצעותו עשויים אנו לזהות את אותה הוויה בזמן כלשהו בעתיד, בלא תלות בטיבם ובשיעורם של השינויים שיחולו בצורתה, בדעתה או במעמדה הרוחני. אישיות הינה אותו חלק בכל יחיד, אשר מאפשר לנו להכיר ולזהות אותו באופן וודאי זֶה אשר כבר הכרנו בעבר, ואין זה משנה עד כמה הוא עשוי היה להשתנות בשל התמורות שחלו בכלי המופע והביטוי של אישיותו.

16:8.5 (194.5) אישיוּת היצורים מתייחדת בשתי תופעות מאפיינות המתבטאות מעצמן בהתנהגות התגובתית של בני התמותה: מודעות-עצמית ורצון חופשי יחסי נלווה.

16:8.6 (194.6) מודעות עצמית מורכבת מן הערוּת השכלית לְמציאותיות האישיוּת; והיא כוללת את היכולת להכיר במציאות של אישיויות אחרות. מודעות עצמית מצביעה על היכולת לחוות חוויות אינדיבידואליות בתוך המציאויות הקוסמיות ועימן, ויכולת זו שקולה להישג של מעמד של זהות ביחסים הבין-אישיים ביקום. מודעות עצמית מרמזת על ההכרה במציאותיות סעד הדעת ועל הבחנה בעצמאות היחסית של הרצון החופשי היצירתי והקובע.

16:8.7 (194.7) הרצון החופשי היחסי המאפיין את המודעות העצמית באישיות האנושית עוסק בתחומים הבאים:

16:8.8 (194.8) 1. ההחלטה המוסרית, הבינה הגבוהה ביותר.

16:8.9 (194.9) 2. הבחירה הרוחנית, ההבחנה בֵּאמת.

16:8.10 (194.10) 3. אהבה נטולת אנוכיות, השירות של האחווה.

16:8.11 (194.11) 4. שיתוף פעולה מכוּון, נאמנות לקבוצה.

16:8.12 (194.12) 5. בוננות קוסמית, התפישה של משמעויות אוניברסאליות.

(194.13) 16:8.13 6. הקדשת האישיות; ההתמסרות לעשיית רצון האב בלב שלם.

(195.1) 16:8.14 7. הסגידה, החיפוש הכֵּן אחר הערכים האלוהיים ואהבת נותן-הערכים האלוהי בלב שלם.

(195.2) 16:8.15 ניתן לראות את טיפוס האישיות האנושי של אורנטיה, ככזה הפועל במנגנון פיזי המורכב מהתאמה פלנטארית של אורגניזם מטיפוס נבאדון, המשתייך לסדר האלקטרו-כימי של הפעלת חיים, וניחן בדעת הקוסמית בעלת תבנית הַהִתְרַבּוּת ההוֹרית מסדרת אורוונטון ומן הסדר של נבאדון. המתת האלוהית של אישיות למנגנון בן-תמותה שכזה הניחן בדעת, מקנה לו את הכבוד להיות אזרח קוסמי, ומאפשרת לַיְצוּר בן התמותה להגיב להכרה היסודית של שלושת מציאויות הדעת הבסיסיות בקוסמוס:

(195.3) 16:8.16 1. ההכרה המתמטית, או הלוגית, של אחידות הסיבתיות הפיזית.

(195.4) 16:8.17 2. ההכרה התבונית בחובת ההתנהגות המוסרית.

(195.5) 16:8.18 3. תפישת האמונה של הסגידה לאלוהות מתוך אחווה, אשר אליה נלווה השירות האוהב לאנושות.

(195.6) 16:8.19 פעולתה השלימה של מתת אישיות שכזאת הינה תחילת ההכרה בַּקִרבה האלוהית. עצמי יחיד שכזה, אשר בו שוכן רסיס קדם-אישיותי של האל האב, הינו בן רוחני של האל באמת ובתמים. יצור שכזה לא רק מגלה יכולת לקבל את מתנת הנוכחות האלוהית, אלא גם מציג מענה תגובתי למעגל כבידת-האישיות של אב פרדיס של כל האישיויות.

9. המציאותיות של התודעה האנושית

(195.7) 16:9.1 היצור בעל האישיות, אשר קיבל את מתת הדעת הקוסמית, ואשר בקרבו שוכן מכוונן, ניחן ביכולת מולדת להכיר ולתפוש את מציאות האנרגיה, את מציאות הדעת ואת מציאות הרוח. וכך, מצויד היצור הרצוני להבחין בעובדת קיום האל, בחוקיו ובאהבתו.

מעבר לשלושת המרכיבים הללו של התודעה האנושית, אשר בלתי-ניתנים לשלילה, כלל החוויה האנושית הינה סובייקטיבית, למעט אותה הבנה אינטואיטיבית של תְּקֻפוּת, הנלווית **לאיחוד** שלוש תגובות אלה של ההכרה הקוסמית למציאות האוניברסאלית.

16:9.2 (195.8) אדם יודע-אל מסוגל לחוש בערכיות איחודן של שלוש איכויות קוסמיות אלה בהתפתחות הנשמה השורדת; זוהי משימתו העליונה של האדם בעודו שוכן בגוף הפיזי, היכן שהדעת המוסרית משתפת פעולה עם הרוח האלוהית השוכנת על-מנת להפוך את הנשמה האלמותית לדוּאָלִית. מרגעי קיומה המוקדמים ביותר, הנשמה הינה **אמיתית;** ולה איכויות הישרדות קוסמיות.

16:9.3 (195.9) אם אדם בן-תמותה איננו שורד את מותו הטבעי, אזי שורדים ערכי הרוח האמיתיים של חווייתו האנושית כחלק מן הניסיון המתמשך של מכוונן המחשבה. ערכי האישיות של לא-שורד שכזה ממשיכים להתקיים כחלק מאישיותה המתפתחת של ההוויה העליונה. איכויות אישיות מתמידות שכאלה הינן משוללות זהות, אך אינן חסרות את הערכיות ההתנסותית אשר נצברה במהלך החיים בני התמותה בגוף בשר ודם. הישרדות הזהות מותנית בהישרדותה של הנשמה האלמותית בעלת המעמד המורונטי ובַּערך האלוהי ההולך וגדל. זהותה של האישיות שורדת עם הישרדות הנשמה ודרכה.

16:9.4 (195.10) המודעות העצמית האנושית מרמזת על הכרה במציאותיותם של האחרים השונים מהעצמי המודע, וכן, על כך שמודעות זו הינה הדדית; קרי, שהעצמי מופר על-ידי אחרים כשם שהוא מכיר אותם. עניין זה מוצג על טהרת האנושיות בחייו החברתיים של האדם. ואולם, אינכם יכולים להיות בטוחים לחלוטין במציאותיותו של חברכם כפי שביכולתכם להיות בטוחים במציאותה של נוכחות האל החיה בקרבכם. המודעות החברתית איננה בלתי-ניתנת להמרה כמו מודעות-האל; זוהי התפתחות תרבותית התלויה בידע, בסמלים ובתרומתן של המתנות היסודיות של האדם – המדע, המוסר והדת. וכאשר מתנות קוסמיות אלה עוברות תהליך חִברוּת, הן מרכיבות את הציוויליזציה.

16:9.5 (196.1) ציוויליזציות אינן יציבות משום שהן אינן קוסמיות; הן אינן מוּלדוֹת בבני האנוש היחידים של הגזעים השונים. בשל כך, נדרש לטפח אותן בתרומות המשולבות של

הגורמים האנושיים המכוננים – המדע, המוסר והדת. ציוויליזציות באות והולכות, אך המדע, המוסר והדת לעולם שורדים את ההתרסקות.

16:9.6 (196.2) ישוע לא רק גילה את האל לאדם, אלא אף ביצע התגלות חדשה של האדם לעצמו ולבני אדם אחרים. בחייו של ישוע ניתן לחזות באדם במיטבו. ומשום שהאל נכח כל-כך בחייו של ישוע, הופך האדם ליפהפה בממשותו, וההתגשמות (ההכרה) של האל איננה ניתנת לשלילה, והינה יסודית בעבור כל בני האדם.

16:9.7 (196.3) זולתנות, למעט האינסטינקט ההורי, איננה טבעית כלל; איננו משרתים חברתית את האחר, או אוהבים אותו באופן טבעי. על-מנת לייסד סדר חברתי זולתני ונטול אנוכיות, נדרשים הנאורות של ההיגיון, המוסר והדחף הדתי – ידיעת-האל. ערוּת האדם לאישיות עצמו – המודעוּת העצמית – תלויה אף היא במישרין בעובדה המוּלדת של המודעות-לאחר, היכולת המוּלדת להכיר ולתפוש את ממשות אישיותו של האחר, בטווח הנע מן הרמה האנושית ועד לרמה האלוהית.

16:9.8 (196.4) בבסיסה, מודעות חברתית נטולת אנוכיות חייבת להיות מודעות דתית; וכך הוא, אם זוהי מודעות אובייקטיבית; אחרת, זו הפשטה פילוסופית סובייקטיבית טהורה, ולפיכך נטולת אהבה. רק יחיד יודע-אל יכול לאהוב אישיוּת אחרת כשם שהוא אוהב את עצמו.

16:9.9 (196.5) במהותה, מודעות עצמית הינה מודעות של התייחדות: האל והאדם, האב והבן, הבורא והברוא. במודעותו העצמית של האדם מצויות באופן טבעי ורדום ארבע ההבנות של המציאות האוניברסאלית:

16:9.10 (196.6) 1. החיפוש אחר הידע, ההיגיון המדעי.

16:9.11 (196.7) 2. החיפוש אחר ערכי המוסר, חוש החובה.

16:9.12 (196.8) 3. החיפוש אחר ערכי הרוח, החוויה הדתית.

16:9.13 (196.9) 4. החיפוש אחר ערכי האישיות, היכולת להכיר את מציאות האל כאישיות, ובמקביל, להכיר את יחסי האחווה שלנו עם אישיויות חברות.

16:9.14 (196.10) אתם הופכים מודעים לכך שהאדם הינו אחיכם הברוא, משום שאתם כבר מודעים לכך שהאל הינו אביכם בוראכם. האבהות הינה מערכת היחסים אשר ממנה היננו מסיקים את האחווה ומכירים בה. והאבהות הופכת, או עשויה להפוך, למציאות אוניברסאלית בעבור כל היצורים המוסריים, משום שהאב בעצמו העניק אישיות לכל אותן הוויות, והקיף אותן באחיזתו של מעגל האישיות האוניברסאלי. היננו סוגדים לאל, ראשית, משום **שהוא הווה,** לאחר מכן, משום **שהוא בתוכנו,** ולבסוף, משום **שאנחנו היננו בתוכו.**

16:9.15 (196.11) האם משונה הדבר כי הדעת הקוסמית תהא מודעת-בעצמה למקור שלה – קרי לדעת האינסופית של הרוח האינסופית – ובה בעת תהא מודעת גם לממשות הפיזית של היקומים רחבי הידיים, לממשות הרוחנית של הבן הנצחי, ולְממשות האישיות של האב האוניברסאלי?

16:9.16 (196.12) [בחסות פוסק אוניברסאלי מאוורסה.]

>> מסמך 16 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 18 <<

מסמך 17

שבע קבוצות הרוח העליונות

17:0.1 (197.1) שבע קבוצות הרוח העליונות הינן המנהלות המתאמות האוניברסאליות של הממשלה בת שבעת המגזרים של היקום המקיף. אף-על-פי שכולן משתייכות לסדרי המשפחה התפקודית של הרוח האינסופית, שלושת הקבוצות הבאות מסוגות לרוב כילדיהן של שילוש פרדיס:

17:0.2 (197.2) 1. שבע רוחות האב.

17:0.3 (197.3) 2. שִׁבְעַת הַמְּבַצְּעִים הָעֶלְיוֹנִים.

17:0.4 (197.4) 3. הָרוּחוֹת הַמַּחְזִירוּתְיוֹת.

17:0.5 (197.5) ארבע הקבוצות הנותרות מגיעות לכדי קיום הודות לפעולות היצירתיות של הרוח האינסופית, או של עמיתיה בעלי מעמד היצירה:

17:0.6 (197.6) 4. בָּבוּאוֹת הָעֵזֶר הַמַּחְזִירוּתְיוֹת.

17:0.7 (197.7) 5. שֶׁבַע רוּחוֹת הַמַּעְגָּלִים.

17:0.8 (197.8) 6. הָרוּחוֹת הַיְצִירָתִיוֹת שֶׁל הַיְקוּם הַמְּקוֹמִי.

17:0.9 (197.9) 7. הָרוּחוֹת מְסַיְּעוֹת-הַדַּעַת.

(197.10) 17:0.10 שבעת הסדרים הללו נודעים באוורסה בשם שבע קבוצות הרוח העליונות. התחום הפונקציונאלי שלהן משתרע החל מנוכחותן האישית של שבע רוחות האב בהיקפו של האי הנצחי, דרך שבעת לווייני פרדיס של הרוח, מעגלי האוונה, ממשלות יקומי העל והמנהלה והפיקוח על היקומים המקומיים, ומגיע אפילו עד לשירות ברמה הנמוכה של מתת המסייעים המוענקת לממלכות הדעת האבולוציונית בעולמות הזמן והמרחב.

(197.11) 17:0.11 שבע רוחות האב הינן המנהלות המתאמות של תחום מְנהלי רחב-ממדים זה. הן פועלות באופן אישי וישיר בכמה תחומים הנוגעים לוויסות המְנהלי של העוצמה הפיזית המאורגנת, אנרגיית הדעת והסעד הרוחני הבלתי-אישי. בתחומים אחרים הן פועלות דרך עמיתיהן הרבים. בכל התחומים שטיבם ביצועי – פסקי דין, תקנות, התאמות והחלטות מְנהליות – רוחות האב פועלות דרך האישיויות של שִׁבְעַת הַמְּבַצְּעִים הָעֶלְיוֹנִים. ביקום המרכזי עשויות רוחות האב לפעול דרך שֶׁבַע הַרוּחוֹת שֶׁל מַעְגָּלֵי הָאוֹנָה; במטות של שבעת יקומי העל, הן מגלות עצמן דרך הערוץ של הַרוּחוֹת הַמַּחְזִירוּתִיוֹת ופועלות דרך האישיויות של עתיקי היומין, שעימם הן מצויות בקשר אישי דרך בָּבוּאוֹת הָעֶזֶר הַמַּחְזִירוּתִיוֹת.

(197.12) 17:0.12 שבע רוחות האב אינן מִתְקשרות במישרין ובאופן אישי עם מְנהלת היקום, הממוקמת מתחת לרמת ממשלות עתיקי היומין. יקומכם המקומי מנוהל כחלק מיקום העל שלנו בידי רוח האב של אורוונטון, ואולם, תפקודה של רוח אב זו ביחס להוויות ילידות נבאדון מוּצא אל הפועל במישרין ומנוהל אישית על-ידי רוח האם היצירתית השוכנת בסאלווינגטון, המטה של יקומכם המקומי.

1. שִׁבְעַת הַמְּבַצְּעִים הָעֶלְיוֹנִים

(198.1) 17:1.1 המטות הניהוליים של רוחות האב שוכנים בשבעת לווייני פרדיס של הרוח האינסופית, אשר חגים מסביב לאי המרכזי במסלול העובר בין הספֵּירות הזוהרות של הבן הנצחי לבין המעגל הפנימי ביותר של האוונה. ספירות ניהוליות אלה מנוהלות על-ידי

המבַצעים העליונים, קבוצה בת שבעה חברים אשר שולשו על-ידי האב, הבן והרוח, בהתאם למפרט של שבע רוחות האב להוויות מן הסוג המסוגל לתפקד כנציגותיהן האוניברסאליות.

17:1.2 (198.2) רוחות האב מקיימות קשר עם החטיבות השונות של ממשלות יקומי העל דרך המבַצעים העליונים הללו. והם אלה אשר קובעים במידה רבה את הנטיות הבסיסיות של שבעת יקומי העל. הם הינם אחידים ומושלמים באופן אלוהי, אך בה-בעת ניחנים גם באישיויות מגוונות. אין להם אחד קבוע העומד בראשם; ובכל פעם שהם מתוועדים, הם בוחרים מתוכם את זה שיעמוד בראש הוועידה המשותפת. מעת לעת, נוסעים הם לפרדיס על-מנת להיוועד עם שבע רוחות האב.

17:1.3 (198.3) שבעת המבַצעים העליונים משמשים כמתאמים הניהוליים של היקום המקיף; ניתן לכנותם בשם מועצת המנהלים של הבריאה שלאחר-עידן-האוונה. הם אינם עוסקים בעניינים הפנימיים של פרדיס, והם מנהלים את התחומים המוגבלים של פעילותם בהאוונה באמצעות שֶׁבַע רוּחוֹת הַמַּעְגָּלִים. מעבר לכך, חלות על טווח הפיקוח שלהם מעט מאוד הגבלות; הם עוסקים בהכוונת מה שהוא פיזי, אינטלקטואלי ורוחני; הם רואים הכול, הם שומעים הכול, מרגישים הכול, ואפילו יודעים הכול על אודות המתרחש בשבעת יקומי העל ובהאוונה.

17:1.4 (198.4) המבַצעים העליונים הללו אינם יוזמים מדיניות ואינם משנים תקנות אוניברסאליות; הם עוסקים בהוצאתן אל הפועל של תוכניות האלוהות אשר הוכרזו על-ידי שבע רוחות האב. הם אף אינם מתערבים בשלטונם של עתיקי היומין ביקומי העל, או בריבונות הבנים הבוראים ביקומים המקומיים. הם הינם מנהלים מתאמים אשר תפקידם הוא לבצע את המדיניות המשולבת של כל השליטים הממונים אל נכון ביקום המקיף.

17:1.5 (198.5) כל אחד מן הַמְּבַצְּעִים, על המִתקנים של הספֵּירה שלו, מוקדש לניהולו של יקום-על יחיד. מבַצע עליון מספר אחת, הפועל בספֵּירה הניהולית מספר אחת, עסוק כליל בענייני יקום העל מספר אחת, וכך הלאה עד למבַצע עליון מספר שבע, העובד מהלוויין השביעי של הרוח בפרדיס ומקדיש את האנרגיות שלו לניהול יקום העל השביעי. שמה של הספירה השביעית הינו אורוונטון; זאת הואיל ושמותיהם של לווייניה של הרוח בפרדיס זהים לאלה של יקומי העל המיוחסים להם; למעשה, יקומי העל נקראו על שמם.

17:1.6 (198.6) מספר אנשי הסגל על הספירה הניהולית של יקום העל השביעי, העוסקים בניהולו התקין של אורוונטון, מאמיר לממדים המצויים מעבר להבנה האנושית, וכולל למעשה כל את כל סדרי האינטליגנציה השמיימית. כל שירותי הסעת האישיויות של יקום העל (למעט רוּחוֹת שִׁילּוּשׁ בַּעֲלוֹת הַשְׂרָאָה ומכוונני מחשבה) עוברים דרך אחד משבעת העולמות הניהוליים הללו במסעותיהם האוניברסאליים אל פרדיס וממנו; וכאן מוחזקים המרשמים המרכזיים של כל האישיויות הפועלות ביקומי העל, אשר נבראו על-ידי המקור והמרכז השלישי. ואפילו הוויה מן הסדר שלי עומדת משתאה נוכח מערכת הרישומים החומריים, המורונטיים והרוחניים של כל אחד מן העולמות הניהוליים הללו של הרוח.

17:1.7 (199.1) חלק הארי מכפיפיהם הישירים של המבַצעים העליונים מקורו בבנים-ששולשו של אישיויות האוונה-פרדיס, ובצאצאים-ששולשו של בני התמותה המהוללים שסיימו את האימון הממושך של סכימת ההרקעה של הזמן והמרחב. ראש הוועידה העליונה של סָגֶל הַסוֹפְיוֹנִיוּת שֶׁל פָּרַדִיס הוא זה אשר מקצה את הבנים הללו ששולשו לשם שירות לצד המבצעים העליונים.

17:1.8 (199.2) לכל מבַצע עליון שני קבינטים מייעצים: ילדיה של הרוח האינסופית במטה של כל יקום-על בוחרים משורותיהם נציגים המשרתים בקבינט המייעץ הראשי של המבצע העליון שלהם במשך אלף שנה. קבינט משני עוסק בכל העניינים הנוגעים לבני התמותה המרקיעים של הזמן, והוא מורכב מבני-תמותה שהשיגו את פרדיס ומן הבנים ששולשו של בני-תמותה מהוללים; גוף זה נבחר על-ידי הוויות מרקיעות ההופכות למושלמות, אשר שוכנות ארעית במטות של שבעת יקומי העל. כל ראשי הסגל לענייניים האחרים ממונים על-ידי המבַצעים העליונים.

17:1.9 (199.3) אסיפות עצומות מתכנסות מפעם לפעם על לווייני פרדיס אלה של הרוח. בנים ששולשו המוצבים בעולמות הללו, וכן מרקיעים שהשיגו את פרדיס, נאספים יחד עם אישיויות הרוח של המקור והמרכז השלישי בכינוסי המאבקים והניצחונות של נתיבת ההרקעה. לעולם יושבים המבַצעים העליונים בראש כינוסי אחווה שכאלה.

17:1.10 (199.4) אחת לכל אלף שנות פרדיס, מְפַנִּים המבַצעים העליונים את כס סמכותם ומגיעים לפרדיס, שם הם עורכים את כינוס האלף שלהם, אשר בו מובעות הברכות האוניברסאליות והמשאלות לטובת קהילת הבריות התבוניות. מאורע רב חשיבות זה מתרחש בנוכחותו המיידית של מָאגֶ'סְטוֹן, ראש כל קבוצות הרוח הַמַחְזִירוּתִיוֹת. וכך, באמצעות הפעולה הייחודית של מַחְזִירוּת אוניברסאלית, יכולים המבַצעים העליונים לתקשר בעת ובעונה אחת עם כל עמיתיהם ברחבי היקום המקיף.

2. מָאגֶ'סְטוֹן – ראש המַחְזִירוּת

17:2.1 (199.5) מקורן של הרוחות הַמַחְזִירוּתִיוֹת הינו בשילוש האלוהי. קיימות חמישים הוויות ייחודיות ומסתוריות-קמעה שכאלה. בכל פעם נוצרו יחדיו שבע מן האישיויות יוצאות-הדופן האלה, וכל פרק יצירה שכזה הוּצא אל הפועל הודות להתקשרות של שילוש פרדיס עם אחת משבע רוחות האב.

17:2.2 (199.6) פעולה רבת-חשיבות זו, אשר אירעה בשחרו של הזמן, מתארת את המאמץ התחילי של אִישִׁיוּיוֹת הַבּוֹרֵא הַעֶלְיוֹנוֹת, המיוצגות על-ידי רוחות האב, לפעול כבוראים בצוותא יחד עם שילוש פרדיס. איחוד זה של העוצמה היצירתית של הבוראים העליונים עם הפוטנציאלים היצירתיים של שילוש פרדיס הוא-הוא המקור לממשותה של ההוויה העליונה. לפיכך, כאשר הושלם מחזור היצירה המַחְזִירוּתִית, כאשר כל אחת משבע רוחות האב מצאה סנכרון יצירתי מושלם עם שילוש פרדיס, כאשר הפכה הרוח המחזירותית הארבעים-ותשע לאישית, או אז אירעה במוּחְלָט הָאֱלוֹהִי תגובה חדשה ומרחיקת-לכת, אשר העניקה להוויה העליונה זכויות אישיות חדשות והגיעה לשיאה בהפיכתו לאישי של מָאגֶ'סְטוֹן, ראש וראשון למחזירות והמרכַּז בפרדיס של עבודת כל ארבעים-ותשע הרוחות המחזירותיות ועמיתיהן ברחבי יקום היקומים.

17:2.3 (200.1) מָאגֶ'סְטוֹן הינה אישיות אמיתית, המרכז האישי והמהימן של תופעת המחזירות בכל שבעת יקומי העל של הזמן והמרחב. המטה הקבוע שלו בפרדיס מצוי בסמוך

למרכזם של כל הדברים, בנקודת המפגש של שבע רוחות האב. הוא עוסק אך ורק בתיאום ובתחזוקה של שירות המחזירות בבריאה רחבת הממדים; הוא איננו מעורב בניהול ענייני היקום בשום אופן אחר.

17:2.4 (200.2) מאג'סטון איננו נכלל בקטלוג אישיויות פרדיס שלנו משום שהוא האישיות האלוהית הקיימת היחידה שנבראה בידי ההוויה העליונה במפגשה הפונקציונאלי עם המוחלט האלוהי. מאג'סטון הינו אישיות, ואולם עניינו הבלעדי – וככל הנראה גם האוטומאטי – הוא בשלב יחיד זה של הכלכלה האוניברסאלית; הוא איננו פועל כעת בכל אופן אישי שהוא ביחס לסדרים אחרים (שאינם-מחזירותיים) של אישיויות ביקום.

17:2.5 (200.3) בריאתו של מאג'סטון סימנה את פעולת היצירה העליונה הראשונה של ההוויה העליונה. דחף זה לפעולה של ההוויה העליונה היה רצוני, ואולם התגובה הכבירה של המוחלט המוגדר לא הייתה ידועה מראש. מאז הופעתה הנצחית של האוונה, לא חזה היקום בהתממשות כבירה שכזו של מערך עוצמה ושל תיאום פעילויות רוח פונקציונאליות בשיעור כה עצום ממדים ורחב ידיים. תגובת האלוהות לרצון היצירתי של ההוויה העליונה ושל עמיתיה הייתה הרבה מעבר להתכוונותם התכליתית ולתחזיותיהם המושגיות.

17:2.6 (200.4) היננו עומדים משתאים נוכח האפשרות של מה שעשויים לחזות בו עידני העתיד, אשר בהם העליון והמרבי עשויים להשיג רמות חדשות של אלוהות, ולהעפיל לתחומים חדשים של פעולת האישיות בשטחי ההפיכה-לאלוהי של הוויות בלתי-צפויות אחרות שאף לא נחלמו, ואשר תַחזקנה בעוצמות לא יאמנו של תיאום אוניברסאלי מורחב. נראה כי לא יהיה כל גבול לפוטנציאל התגובה של המוחלט האלוהי לאיחוד יחסים שכזה בין האלוהות ההתנסותית לבין שילוש פרדיס הקיומי.

3. הַרוּחוֹת הַמַחְזִירוּתִיוֹת

17:3.1 (200.5) מקורן של ארבעים-ותשע הרוחות המחזירותיות הינו בשילוש, ואולם בכל אחד משבעת פרקי היצירה אשר נלוו להופעתן, נוצר סוג של הוויה הדומה באופייה לרוח האב ששימשה כהוֹרָתָהּ-בצוותא. וכך, מייצגות הן את מְגוון טיבם ואת אופיים של כל שבעת הצירופים האפשריים של התאגדויות מאפייניהם האלוהיים של האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית. מסיבה זו, נדרשות שבע רוחות מחזירותיות במטה של כל אחד מיקומי העל. על-מנת להשיג את המחזירות המושלמת של כל השלבים של כל המופעים האפשריים של שלוש אלוהויות פרדיס, נדרשת רוח אחת מכל שבעת הסוגים, באשר תופעות שכאלה עשויות להתרחש בכל חלק של שבעת יקומי-העל. בהתאם, הוצבה רוח מחזירותית אחת מכל סוג בשירותו של כל אחד מיקומי-העל. המטה של קבוצות אלה, המונות שבע רוחות מחזירותיות שונות, נמצא בבירותיהם של יקומי העל, בַּמוקד המחזירותי של כל תחום, אשר איננו זהה לנקודת הקוטביות הרוחנית.

17:3.2 (200.6) לרוחות המחזירותיות יש שמות, אך כינויים אלה אינם מתגלים בעולמות החלל. הם נוגעים לטיבן ולאופיין של ההוויות האלה ומהווים חלק אחד משבעת המסתורין האוניברסאליים של הספֵּירות הסודיות של פרדיס.

17:3.3 (201.1) תכונת המחזירוּת, המופע של רמות הדעת של הפועל האחוד, ההוויה העליונה ורוחות האב, ניתנת להעברה אל כל ההוויות העוסקות בפעולתה של התוכנית הנרחבת הזו של אינטליגנציה אוניברסאלית. וכאן טמון מסתורין גדול: רוחות האב אינן מציגות, וכמותן גם לא אלוהויות פרדיס, ביחד או לחוד, את הכוחות הללו של מחזירוּת אוניברסאלית מתואמת, כפי שהם מופיעים בארבעים-ותשע האישיויות הקשורות למאג'סטון, ועדיין הן הינן הבוראות של כל ההוויות האלה בעלות המתנות הנפלאות. ירושה אלוהית אכן מציגה לעיתים ביצור הנברא תכונות מסוימות אשר לא ניתן להבחין בהן אצל הבורא.

17:3.4 (201.2) כלל הסגל של שירות המחזירוּת, למעט מאג'סטון והרוחות המחזירותיות, מורכב מיצורים של הרוח האינסופית ושל עמיתיה וכפיפיה המידיים. הרוחות המחזירותיות של כל יקום-על הינן הבוראות של בָּבוּאוֹת הַעֵזֶר הַמַּחְזִירוּתִיוֹת שלהן, קולותיהן האישיים בחצרות עתיקי היומין.

(201.3) 17:3.5 הרוחות המחזירותיות אינן סוכנות שידור גרידא; הן אף אישיויות שומרות. כך גם צאצאיהן, הסקונאפים, הינם אישיויות שומרות, או רושמות. כל מה שהוא בעל ערך רוחני אמיתי נשמר בשני עותקים, ורישום אחד נשמר בציודו האישי של חבר מסוים מאחד מן הסדרים הרבים של אישיויות סקוראפיות, המשתייכות לסגל העצום של הרוחות המחזירותיות.

(201.4) 17:3.6 הרישומים הרשמיים של היקומים מועברים מעלה באמצעות הרשמים המלאכיים ודרכם, ואולם, הרישומים הרוחניים האמיתיים נאספים באמצעות מחזירות ונשמרים בדעתן של אישיויות הולמות ומתאימות, המשתייכות למשפחת הרוח האינסופית. אלה הם הרישומים **החיים**, בניגוד לרישומים הרשמיים **המתים** של היקומים; והם נשמרים באופן מושלם בדעתן החיה של האישיויות הרושמות של הרוח האינסופית.

(201.5) 17:3.7 ארגון המחזירות הוא גם מנגנון איסוף-החדשות והפצת-הצווים של כלל הבריאה. והוא פועל תמידית, בניגוד לפעולתם התקופתית של מְגוון שירותי השידור.

(201.6) 17:3.8 כל דבר חשוב שמתרחש במטה של יקום מקומי משוקף מיסודו אל בירת יקום העל שלו. ולחלופין, כל מה שמשמעותי ליקום המקומי משוקף כלפי חוץ; מן המטה של יקום העל אל בירותיהם של היקומים המקומיים. נראה כי שירות המחזירות מִיְקומי הזמן מַעְלָה אל יקומי העל הינו אוטומאטי או פועל-מעצמו, אך לא כך הוא. כל כולו מאוד אישי ותבוני; והדיוק שלו נובע ממושלמות שיתוף הפעולה בין אישיויות, ולפיכך לא ניתן לשייכו לנוכחותם התפקודית של המוחלטים.

(201.7) 17:3.9 בעוד שמכוונני המחשבה אינם משתתפים בהפעלת מערכת המחזירות האוניברסאלית, יש לנו את כל הסיבות להאמין כי כל רסיסי האב מודעים לחלוטין לפעולות האלה ומסוגלים להתוודע לתוכנן.

(201.8) 17:3.10 במהלך העידן האוניברסאלי הנוכחי, נראה כי טווח החלל של שירות המחזירות שמחוץ-לפרדיס מוגבל על-ידי ההיקף של שבעת יקומי העל. למעט זאת, נראה כי פעולתו של שירות זה הינה בלתי-תלויה בזמן ובמרחב. נראה כי היא גם בלתי-תלויה בכל המעגלים האוניברסאליים התת-מוחלטים המופרים.

17:3.11 (201.9) הארגון המחזירותי פועל במטה של כל יקום-על כיחידה מבודדת; ואולם, באירועים מיוחדים מסוימים, תחת הדרכתו של מאג'סטון, כל שבע היחידות עשויות לפעול בהרמוניה אוניברסאלית, והן אכן פועלות כך, כמו במקרה של חגיגות הכניסה של יקום מקומי שלם לאור ולחיים, וכן במועדי ברכות האלף של שבעת המבַצעים העליונים.

4. בָּבוּאוֹת הַעֵזֶר הַמַחְזִירוּתִיוֹת

17:4.1 (202.1) ארבעים-ותשע בָּבוּאוֹת הַעֵזֶר הַמַחְזִירוּתִיוֹת נוצרו על-ידי הרוחות המחזירותיות, ובמטה של כל יקום-על קיימות רק שבע עוזרות. הפעולה היצירתית הראשונה של שבע הרוחות המחזירותיות של אוורסה הייתה יצירתן של שבע בבואות העזר שלהן, כאשר כל רוח יצרה את העוזרת שלה. בְּתכונות ובמאפיינים מסוימים, בבואות העזר הינן שכפול מושלם של אמותיהן הרוחות המחזירותיות; למעשה, הן שכפול מלא הנעדר את תכונת המחזירות. הן אכן בבואות, והן פועלות בקביעות כערוץ התקשורת שבין הרוחות המחזירותיות לבין שלטונות יקומי העל. בבואות העזר אינן בבחינת עוזרות גרידא; הן ייצוגים בפועל של אמהות הרוח שלהן; הן הינן **בבואות,** והן נאמנות לשמן.

17:4.2 (202.2) הרוחות המחזירותיות עצמן הינן באמת אישיויות, אך מִסְדָר שהוויות חומריות לא תוכלנה להבינו כלל. ואפילו במטות של יקומי העל, נזקקות הן לעזרתן של בבואות העזר שלהן בכל הקשר האישי עם עתיקי היומין ועם עמיתיהם. במגעים בין בבואות העזר לבין עתיקי היומין, לעיתים תידרש לפעול בבואה אחת בלבד באופן הולם; בעוד שבמקרים אחרים תידרשנה שתיים, שלוש, ארבע, או כל שבע הבבואות, על-מנת להציג את המסר שהופקד בידיהן לשידור במלואו ובאופן הראוי. בדומה לכך, המסרים של בבואות העזר מתקבלים באופן משתנה בידי אחד, שניים, או כל שלושת עתיקי היומין, וזאת בהתאם לנדרש על-פי תוכן המסר.

17:4.3 (202.3) לעולם תעמודנה בבואות העזר לצד אמהות הרוח שלהן; ולרשותן עומד צבא בלתי-ייאמן של עוזרים סקונאפים. בבואות העזר אינן פועלות בקשר ישיר עם עולמות

האימון של בני התמותה המרקיעים. הן קשורות מאוד לשירות התבוני של התוכנית האוניברסאלית להתקדמות בני התמותה; אך אתם לא תבואו איתן במגע אישי במהלך שהותכם בבתי הספר של אוורסה, משום שהוויות אלה, הנדמות כאישיות, הינן נטולות רצון; הן אינן מפעילות יכולות בחירה. הן בבואות של ממש, ומשקפות את מלוא האישיות ואת הדעת של הרוח אימן, הורתן האחת. כקבוצה, לבני התמותה המרקיעים אין קשר אינטימי עם המחזירות. תמיד תחצוץ הוויה שטיבה מחזירותי ביניכם לבין הפעולה הממשית של השירות.

5. שבע הרוחות של המעגלים

17:5.1 (202.4) שבע הרוחות של מעגלי האוונה הינן המייצגות המשותפות והלא-אישיות של הרוח האינסופית ושל רוחות האב בשבעת המעגלים של היקום המרכזי. הן משרתות את רוחות האב, בהיותן צאצאיהן-בצוותא. רוחות האב מספקות אינדיבידואליות ניהולית מובחנת ומגוונת לשבעת יקומי-העל. באמצעות רוחות אחידות אלה של מעגלי האוונה הן יכולות לספק ליקום המרכזי פיקוח רוחני מאוחד, אחיד ומתואם.

17:5.2 (202.5) כל אחת משבע רוחות המעגלים מוגבלת לתחום ההתפשטות של מעגל האוונה אחד. הן אינן עוסקות במישרין בשלטונם של נצחי היומין, שליטי העולמות האינדיבידואליים של האוונה. ואולם, הן מצויות בקשר עם שבעת המבַצעים העליונים, והן מסונכרנות עם נוכחותה של ההוויה העליונה ביקום המרכזי. כל עבודתן מוגבלת להאוונה.

17:5.3 (203.1) רוחות אלה של המעגלים יוצרות קשר עם השוהים בהאוונה באמצעות צאצאיהן האישיים, הסוּפֶרנַאפִים השְׁלִישׁוֹנִים. אף כי רוחות המעגלים מתקיימות בצוותא עם שבע רוחות האב, לא נודעה לפעולתן ביצירת הסוּפֶרנַאפִים השְׁלִישׁוֹנִים חשיבות ניכרת, עד אשר הגיעו ראשוני עולי הרגל של הזמן למעגל החיצוני של האוונה בימיו של גְרָאנְדְפַנְדָה.

17:5.4 (203.2) בעודכם מתקדמים בהאוונה ממעגל למעגל, תלמדו על אודות רוחות המעגלים, אך לא תוכלו להתייחד עימן באופן אישי; זאת אף-על-פי שתוכלו ליהנות באופן אישי מהשפעתן הרוחנית, ולהכיר את הנוכחות הלא-אישית של השפעה זו.

(203.3) 17:5.5 רוחות המעגלים מתייחסות לתושביה הילידים של האוונה בדומה מאוד לאופן שבו מתייחסים מכווני המחשבה לַיצורים בני התמותה השוכנים בעולמות של היקומים האבולוציוניים. בדומה למכווני המחשבה, רוחות המעגלים הן לא-אישיות, והן מסכינות עם הדעת המושלמת של הוויות האוונה, בדומה מאוד לאופן שבו שוכנות הרוחות הלא-אישיות של האב האוניברסאלי בדעתם הסופית של בני האנוש בני התמותה. ואולם, רוחות המעגלים לעולם אינן הופכות לחלק קבוע מאישיויות האוונה.

6. הָרוּחוֹת הַיְצִירָתִיוֹת שֶׁל הַיְקוּם הַמְקוֹמִי

(203.4) 17:6.1 רבות מהנוגע לטיבן ולפעולתן של הרוחות היצירתיות של היקום המקומי שייך כיאות לסיפור שותפותן עם הבנים הבוראים בְּארגון ובניהול הבריאות המקומיות; ואולם, קיימים מאפיינים רבים של חוויותיהן של הוויות נפלאות אלה ביקום בזמנים שלפני היקום המקומי, אשר עשויים להיות מסופרים כחלק מתיאור זה על אודות שבע קבוצות הרוח העליונות.

(203.5) 17:6.2 היננו בקיאים בשישה שלבים בנתיבתה של רוח אם של יקום מקומי, והיננו עוסקים בניחושים רבים בנוגע לסבירות של קיום שלב פעילות שביעי. ששת שלבי הקיום השונים הללו הינם:

(203.6) 17:6.3 1. **הבחנה ראשונית בפרדיס.** כאשר בן בורא הופך לאישי בפעולתם המשותפת של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי, בה בעת מתרחשת באישיותה של הרוח האינסופית תופעה הידועה בשם "התגובה העליונה של ההשלמה". אין אנו תופשים את טיבה של תגובה זו, אך היננו מבינים כי היא מציינת התאמה פנימית של אותן אפשרויות העשויות להפוך לאישיות, אשר נכללות בפוטנציאל היצירתי של הפועל האחוד. הולדתו של בן בורא מתאם מסמלת את הולדת הפוטנציאל, בתוך אישיותה של הרוח האינסופית, של זוגתו העתידית של בן פרדיס זה ביקום המקומי. אין אנו מכירים את הזיהוי החדש והקדם-אישיותי

הזה של ישות, ואולם, היננו יודעים כי עובדה זו מוצאת את מקומה במרשמי פרדיס על אודות נתיבתו של בן בורא שכזה.

17:6.4 (203.7) 2. **אימון ראשוני כבוראת.** במהלך האימון המְקַדֶּמִי הממושך של בן מיכאל בארגון ובניהול יקומים, עוברת זוגתו לעתיד התפתחות נוספת בישותה והופכת להיות מודעת באופן קבוצתי לגורל. אין אנו יודעים בוודאות, אך היננו משערים כי ישות שכזו, בעלת מודעות-קבוצתית, הופכת מודעת לחלל ומתחילה את האימון המקדמי הנדרש להשגת הכישורים הרוחניים אשר ישמשו אותה בעבודתה העתידית של שיתוף הפעולה עם המיכאל המשלים ביצירת יקום וניהולו.

17:6.5 (204.1) 3. **שלב הבריאה הפיזי.** כאשר מורה הבן הנצחי את משימת הבריאה לבן מיכאל, רוח האב המנהלת את יקום העל שאליו מיועד להגיע הבן הבורא נותנת ביטוי ל"תפילת הזיהוי" בנוכחות הרוח האינסופית ; ובפעם הראשונה, מופיעה הישות של מי שעתידה להיות הרוח היצירתית, במובחן מאישיותה של הרוח האינסופית. ישות זו מתקדמת לעבר אישיותה של רוח האב המבקשת, נעלמת מיידית מיכולת הזיהוי שלנו וככל הנראה הופכת לחלק מאישיותה של רוח אב זו. רוח יצירתית זו, שזוהתה זה מכבר, נותרת עם רוח האב עד לרגע שבו יוצא הבן הבורא להרפתקת החלל; או אז, מפקידה רוח האב את הרוח בת-הלוויה למשמורת אצל הבן הבורא, ובה בעת מורה לה את האחריות של נאמנות נצחית ושל דבקות אין-קץ. ואז קורה אחד המאורעות המרגשים ביותר אשר מתרחשים בפרדיס. האב האוניברסאלי דובר ומכיר באיחוד הנצחי שבין הבן הבורא לבין הרוח היצירתית, ומאשר הענקת כוחות מסוימים של ניהול-בצוותא מטעם רוח האב הממונה על יקום העל.

17:6.6 (204.2) או אז יוצאים הבן הבורא והרוח היצירתית שאוחדו על-ידי האב להרפתקת יצירת היקום שלהם. והם עמלים יחדיו באופן המשותף הזה במשך כל התקופה הארוכה והקשה של הארגון החומרי של יקומם.

17:6.7 (204.3) 4. **שלב יצירת החיים.** כאשר מצהיר בן בורא על כוונתו ליצור חיים, מתחילים בפרדיס "טקסי ההפיכה לאישיות", אשר נחווים אישית על-ידי רוח האב המפקחת,

ואשר נוטלות בהם חלק שבע רוחות האב. זוהי תרומתה של אלוהות פרדיס לאינדיבידואליות של בת זוגו הרוחנית של הבן הבורא, אשר מתממשת ביקום כתופעת "ההתפרצות הראשונית" באישיותה של הרוח האינסופית. בה בעת שתופעה זו מתרחשת בפרדיס, הופכת זוגתו הרוחנית של הבן הבורא – אשר הייתה עד כה לא-אישית – לאישיות לכל עניין ותכלית מעשית, לאישיות אמיתית. ומכאן ואילך תיחשב רוח אם זו של יקום מקומי לאישיות ותקיים יחסים אישיים עם כל קהילת האישיויות בבריאה החיה העתידה לבוא.

17:6.8 (204.4) 5. **העידנים שלאחר המתת.** כאשר שב בן בורא אל מטה היקום, לאחר השלמת המתת השביעי ולאחר שהשיג ריבונות מלאה ביקומו, שינוי גדול נוסף מתרחש בנתיבתה הבלתי-נגמרת של הרוח היצירתית. במעמד זה, אל מול האסיפה של מנהלי היקום, מרוֹמם הבן הבורא המנצח את רוח האם של היקום למעמד של ריבון-בצוותא ומכיר בזוגתו הרוחנית כשווה לו.

17:6.9 (204.5) 6. **העידנים של אור וחיים.** כאשר מתבסס העידן של אור וחיים, נכנסת הריבונית-בצוותא של היקום המקומי לשלב השישי של נתיבתה כרוח יצירתית. ואולם, היננו מנועים מלגולל את טיבה של חוויה אדירה זו, הואיל ודברים אלה שייכים לשלב התפתחות עתידי בנבאדון.

17:6.10 (204.6) 7. **הנתיבה שטרם-נתגלתה.** היננו יודעים על שישה שלבים אלו בנתיבתה של רוח אם של יקום מקומי. בלתי-נמנע, אם כן, שנשאל: האם קיימת נתיבה שביעית? היננו זוכרים כי כאשר הסופיונים משיגים את מה שנראה כייעודם הסופי בנתיבת הרקעתם כבני תמותה, הם נרשמים כמתחילים את נתיבת הרוחות משלב מספר שש. והיננו משערים כי ממתינה לסופיונים עוד נתיבה שטרם-נתגלתה של הצבה ביקום. מכאן שניתן לצפות כי גם בעבור רוחות האם של היקום ממתינה נתיבה שטרם-נתגלתה, אשר תהווה את השלב השביעי בחווייתן האישית של שירות ביקום ושל שיתוף-פעולה נאמן עם הבוראים מסדר מיכאל.

7. הָרוּחוֹת מְסַיְּעוֹת-הַדַּעַת

17:7.1 (205.1) רוחות מסייעות אלה הינן מתת הדעת בעלת שבעת ההיבטים של רוח אם של יקום מקומי ליצורים החיים, הנבראים בצוותא על-ידי בן בורא ורוח יצירתית שכמותה. מתת זו הופכת לאפשרית בעת שהרוח מרוממת למעמד המקנה לה זכויות של אישיות. התיאור על אודות טיבן ותפקודן של שבע רוחות מסייעות דעת אלה מתאים יותר להיות חלק בסיפור על אודות יקומכם המקומי, נבאדון.

8. תפקודיהן של הרוחות העליונות

17:8.1 (205.2) שבע הקבוצות של הרוחות העליונות מהוות את גרעין המשפחה הפונקציונאלית של המקור והמרכז השלישי, הן כרוח האינסופית והן כפועל האחוד. מרחב פעולתן של הרוחות העליונות משתרע מנוכחות השילוש בפרדיס ועד לפעולת הדעת מן הסדר האבולוציוני-בן-התמותה בפלנטות החלל. וכך, מאחדות הן את הרמות המנהלתיות היורדות, ומתאמות את מְגוון הפעילויות של הסגל המשתייך אליהן. בין אם זו קבוצת רוחות מחזירותיות המצויה בקשר עם עתיקי היומין, רוח יצירתית הפועלת בתיאום עם בן מיכאל, או שבע רוחות האב המקיפות כמעגל את שילוש פרדיס, פעילותן של הרוחות העליונות מצויה בכל מקום ביקומים המקומיים, ביקומי העל וביקום המרכזי. הן פועלות באופן דומה עם אישיויות השילוש מסדר "היומין", כמו גם עם אישיויות פרדיס מסדר "הבנים".

17:8.2 (205.3) לצד אמן הורתן, הרוח האינסופית, קבוצות הרוחות העליונות הינן היוצרות הישירות של המשפחה העצומה של יצורי המקור והמרכז השלישי. מקורם של כל סדרי הרוחות הסועדות הינו בהתאגדות זו. מקורם של הסוּפֶרַנַאפִים הָרַאשִׁיִים הינו ברוח האינסופית; יצורים משניים מסדר זה נבראים על-ידי רוחות האב; וסוּפֶרַנַאפִים שְׁלִישׁוֹנִים

נבראים על-ידי שבע רוחות המעגלים. כקבוצה, הרוחות המחזירותיות הינן אמהותיהן הבוראות של הצבא המלאכי העצום והנפלא של הסָקוֹנַאפִּים רבי העוצמה של שירותי יקומי העל. רוח יצירתית הינה אמם של הסדרים המלאכיים של בריאה מקומית; סועדים שׂרפיים שכאלה הינם מקוריים בכל יקום מקומי, אף כי מעוצבים הם בהתאם לתבניות היקום המרכזי. כל הבוראים הללו של הרוחות הסועדות מקבלים סיוע רק בעקיפין ממשכנה המרכזי של הרוח האינסופית, אמם המקורית והנצחית של כל הסועדים המלאכיים.

(205.4) 17:8.3 שבע קבוצות הרוח העליונות הינן המתאמות של כלל הבריאה המיושבת. נראה כי ההתאגדות של מנהליהן, שבע רוחות האב, מתאמת את הפעילויות הנרחבות של האל בעל שבעת ההיבטים:

(205.5) 17:8.4 1. כשהן בצוותא, רוחות האב מתקרבות לרמת האלוהות של אלוהויות שילוש פרדיס, וכמעט-שקולות להן.

(205.6) 17:8.5 2. באופן אינדיבידואלי, הן ממצות את אפשרויות ההתאגדות הראשיות של שלוש האלוהויות.

(206.1) 17:8.6 3. כנציגיו המגוונים של הפועל האחוד, הן הינן המאגרים של ריבונות רוחנית, ריבונות דעת וריבונות עוצמה של ההוויה העליונה, אשר עדיין אינן מופעלות על-ידה באופן אישי.

(206.2) 17:8.7 4. באמצעות הרוחות המחזירותיות הן מסנכרנות את ממשלות יקומי העל של עתיקי היומין עם מאג'סטון, המרכז בפרדיס של המחזירות האוניברסאלית.

(206.3) 17:8.8 5. באמצעות השתתפותן בהפיכת הסועדות האלוהיות של יקום מקומי לאינדיבידואליות, תורמות רוחות האב לרמה האחרונה של האל בעל שבעת ההיבטים – איחודם של הבנים הבוראים ושל הרוחות היצירתיות של היקומים המקומיים.

(206.4) 17:8.9 באמצעות שבע רוחות האב, האישיויות הראשיות שלו, מגלה הפועל האחוד ליקומים המתפתחים את האחדות הפונקציונאלית הטבועה בו. ואולם, ביקומי העל המושלמים

של העתיד, תהא אחדות זו ללא ספק לחלק בלתי-נפרד מריבונותו ההתנסותית של העליון.

17:8.10 (206.5) [הוצג על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה.]

>> מסמך 17 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 19 <<

מסמך 18

אישיוּיות השילוש העליונות

18:0.1 (207.1) כל אישיויות השילוש העליונות נבראות לשם שירות מוגדר. הן מתוכננות על-ידי השילוש האלוהי לשם מילוי משימות מוגדרות מסוימות, והן מוכשרות לשרת בְּמושלמוּת של טכניקה וּבְסוֹפיוּת של דבקות. קיימים שבעה סדרים של אישיויות שילוש עליונות:

18:0.2 (207.2) 1. סוֹדוֹת הָעֶלְיוֹנוּת שֶׁשּׁוֹלְשׁוּ.

18:0.3 (207.3) 2. נְצָחֵי הַיּוֹמִין.

18:0.4 (207.4) 3. עַתִּיקֵי הַיּוֹמִין.

18:0.5 (207.5) 4. מוּשְׁלָמֵי הַיּוֹמִין.

18:0.6 (207.6) 5. אַחֲרוֹנֵי הַיּוֹמִין.

18:0.7 (207.7) 6. אִיחוּדֵי הַיּוֹמִין.

18:0.8 (207.8) 7. נֶאֱמָנֵי הַיּוֹמִין.

18:0.9 (207.9) מספרן של הוויות אלה, הניחנות במושלמות ניהולית, הינו מוגדר וסופי. בריאתן הינה אירוע שנתרחש בעבר; ואין עוד בלעדיהן אשר הופכות לאישיוּת.

18:0.10 (207.10) ברחבי היקום המקיף, אישיויות השילוש העליונות האלה מייצגות את המדיניויות הניהוליות של שילוש פרדיס; הן מייצגות את הצדק והן הן שיקול הדעת הביצועי

של שילוש פרדיס. הן יוצרות קו תָּלוי-הדדית של מושלמות ניהולית, המשתרע מעולמות פרדיס של האב אל עולמות המטה של היקומים המקומיים, ומגיע עד לבירות הקונסטלציות שמהן יקומים אלו מורכבים.

(207.11) 18:0.11 בכל תכונותיהן האלוהיות, נבראו כל ההוויות שמקורן-בשילוש בְּמושלמות פרדיס. הזמן החולף הוסיף ליכולותן לשרת באופן קוסמי אך ורק בהיבטים של הניסיון. לעולם אין סכנה כלשהי שהוויות שמקורן-בשילוש יטעו או ימרדו. מהותן הינה אלוהית, ומעולם לא נודע על סטייה שלהן מן הנתיב המושלם והאלוהי של ההתנהגות האישית.

1. סוּדוֹת הָעֶלְיוֹנוּת שֶׁשּׁוֹלְשׁוּ

(207.12) 18:1.1 קיימים שבעה עולמות במעגל הפנימי ביותר של לווייני פרדיס, וכל אחד מן העולמות המרוּממים הללו נשלט בידי סגל המונה עשרה סודות עליונוּת ששולשו. הם אינם בוראים, ואולם הם הינם מנהלים עליונים ומרביים. ניהול ענייניהן של שבע סִפֵּירות אחיות אלה, מתבצע כולו בידי סגל זה, המונה שבעים מנהלים עליונים. אף-על-פי שצאצאיו של השילוש הם אלו המפקחים על שבע הספירות הקדושות הקרובות ביותר לפרדיס, קבוצת עולמות זו ידועה ברחבי היקום כַּמעגל האישי של האב האוניברסאלי.

(208.1) 18:1.2 סודות העליונות ששולשו פועלים בקבוצות של עשרה כמנהלים מתאמים ומשולבים של הסִפֵּירות שלהם; ואולם, הם פועלים גם כיחידים בתחומי אחריות ייחודיים. בכל אחד משבעת העולמות המיוחדים הללו, נחלקת העבודה לשבע מחלקות עיקריות, ואחד מן השליטים המתאמים הללו עומד בראש כל חטיבה כזו של פעילויות מתמחות. שלושת הנותרים פועלים כנציגיה האישיים של האלוהות המשולשת ביחס לשבעת האחרים: אחד מייצג את האב, אחד את הבן ואחד את הרוח.

(208.2) 18:1.3 אף-על-פי שקיים דמיון מובהן המאפיין את סודות העליונות ששולשו כמחלקה, הם אף מציגים שבעה מאפיינים קבוצתיים שונים. עשרת המנהלים העליונים המופקדים על ענייני דיווינינגטון משקפים את אופיו האישי ואת טיבו של האב האוניברסאלי;

וכך הוא לגבי כל אחת משבע הספֵירות האלה: כל קבוצה של עשרה סודות דומה לאותה אלוהות, או לאותה התאגדות של אלוהויות, אשר מאפיינת את תחומם. עשרת המנהלים אשר שולטים באסנדינגטון משקפים את טיבם המשולב של האב, הבן והרוח.

18:1.4 (208.3) ביכולתי לחשוף אך מעט על אודות עבודתן של אישיויות גבוהות אלה בשבעת העולמות הקדושים של האב, משום שלאמיתו של דבר הן מהוות את הסודות של העליונוּת. אין קיימים סודות שרירותיים הנוגעים לגישה אל האב האוניברסאלי, אל הבן הנצחי או אל הרוח האינסופית. האלוהויות הן בבחינת ספר פתוח בעבור כל מי שהשיג מושלמות אלוהית, ואולם, לא ניתן לגלות את כל סודות העליונוּת במלואם. לעולם לא נצליח לחדור באופן מלא לַתחומים המכילים את סודות האישיות של איגוד האלוהויות עם שבע קבוצות היצורים הברואים.

18:1.5 (208.4) מאחר שעבודתם של מנהלים עליונים אלו נוגעת לַקשר האינטימי והאישי של האלוהויות עם שבע הקבוצות הבסיסיות של ההוויות ביקום – הן בשעה שאלֶה שוכנות על שבעת העולמות המיוחדים והן כאשר הן פועלות ברחבי היקום המקיף – יהיה זה אך ראוי והולם שיחסים אישיים ומגעים יוצאי-דופן אלו יישמרו כסוד קדוש. בוראי פרדיס מכבדים את הפרטיות ואת הקדושה של האישיות, אפילו ביצוריהם מן הסדרים הנמוכים. והדבר נכון הן בנוגע ליחידים והן בנוגע לסדרים הנפרדים השונים של האישיויות.

18:1.6 (208.5) עולמות אלה נותרים כמבחן נאמנות אף בעבור הוויות מסדר של הישג גבוה ביקום. ניתן לנו לדעת את האלים הנצחיים באופן אישי ומלא, ולהכיר בחופשיות את אופיים האלוהי והמושלם, ואולם, לא הורשינו לחדור למלוא נבכי מערכות היחסים האישיות של שליטי פרדיס עם כל יצוריהם הברואים.

2. נצחֵי היומין

18:2.1 (208.6) כל אחד ממיליארד העולמות של האוונה מנוהל בידי אישיות שילוש עליונה. שליטים אלה נודעים בשם נצחי היומין, ומספרם הוא מיליארד בדיוק – שליט אחד לכל ספֵירה של האוונה. הם הינם צאצאי שילוש פרדיס, ואולם, בדומה לסודות העליונות, אין בנמצא כל רישום על אודות מקורם. שתי קבוצות אלה של אבות חכמים-בכל, שולטים מזה נצח בעולמותיה המעודנים של מערכת האוונה-פרדיס, והם פועלים ללא החלפה וללא הצבה מחודשת.

18:2.2 (208.7) נצחֵי היומין הינם ברי-נראוּת בעבור כל היצורים הרצוניים השוכנים בממלכותיהם. הם יושבים בראש האסיפות הפלנטאריות הרגילות. אחת לתקופה ובהתאם לסבב ביניהם, הם מבקרים במטות של יקומי העל. הם הינם קרוביהם של עתיקי היומין – הקובעים את גורלותיהם של שבעת יקומי העל – ושקולים להם באלוהיותם. כאשר נעדר נצחֵי-יומין מן הספֵירה שלו, מנוהל עולמו בידי בֵּן מוֹרֶה שֶׁל הַשִּׁילוּשׁ.

18:2.3 (209.1) למעט בנוגע לסדרי החיים המבוּססים, כדוגמת ילידי האוונה ויצורים אחרים החיים ביקום המרכזי, פיתַח כל נצחֵי-יומין מקומי את הספֵירה התואמת שלו בהתאם לרעיונותיו הוא ולאידיאלים האישיים שלו. אכן הם מבקרים זה בפלנטה של רעהו, ואולם הם אינם מעתיקים ואינם מחקים; תמיד הם מקוריים לחלוטין.

18:2.4 (209.2) הארכיטקטורה, הקישוטים הטבעיים, המבנים המורונטיים והיצירות הרוחניות הינם בלעדיים וייחודיים בכל אחת מן הספירות. כל אחד מן העולמות הללו הינו מקום של יופי-עד ואינו דומה לאף עולם אחר אשר ביקום המרכזי. ואתם תבלו, במהלך דרככם פנימה מהאוונה לעבר פרדיס, זמן מסוים, קצר יותר או ארוך יותר, בכל אחת ואחת מן הספֵירות הייחודיות והמרגשות האלה. במושגי עולמכם, אך טבעי הוא כי תתייחסו לפרדיס כאל מעָלה, ואולם, יהא זה נכון יותר להתייחס ליעד האלוהי של ההרקעה כאל פנימה.

3. עתיקי היומין

18:3.1 (209.3) כאשר מסיימים בני התמותה של הזמן את לימודיהם בעולמות האימון המקיפים את המטה של יקום מקומי, וכאשר מקודמים הם לספירות החינוך של יקום העל שלהם, משמעות הדבר היא שהתקדמותם הרוחנית הגיעה לנקודה שבה הם מסוגלים להכיר את השליטים ואת המנהלים הרוחניים הגבוהים של הממלכות המתקדמות האלה, לרבות עתיקי היומין, וכן לתקשר עימם.

18:3.2 (209.4) בבסיסם, עתיקי היומין הינם זהים; והם מציגים את אופיו המשולב ואת טיבו האחוד של השילוש. הם ניחנים באינדיבידואליות ואישיותם הינה מגוונת, אך הם אינם נבדלים זה מזה כשם ששבע רוחות האב נבדלות זו מזו. הם מספקים ניהול אחיד בעבור שבעת היקומים, השונים זה מזה בכל היבט אחר, ואשר כל אחד מהם הינו יצירה מובחנת, מבודדת וייחודית. בעוד ששבע רוחות האב שונות זו מזו בטיבן ובתכונותיהן, עתיקי היומין, שליטיהם האישיים של יקומי העל, הינם כולם צאצאים אחידים של שילוש פרדיס, הניחנים במושלמות-על.

18:3.3 (209.5) שבע רוחות האב של מעָלה קובעות את טיבם של יקומי העל התואמים להן, בעוד שעתיקי היומין הם אלה המכתיבים את הניהול של אותם יקומי העל. הם מוסיפים אחידות ניהולית על-גבי הגיוון היצירתי, וכך מבטיחים את ההרמוניה של הכלל לצד ההבדלים היצירתיים הבסיסיים בין שבעת המגזרים הקבוצתיים של היקום המקיף.

18:3.4 (209.6) עתיקי היומין שולשו כולם באותו זמן. הם מייצגים את תחילת מרשם האישיות ביקום היקומים, ומכאן שמם – עתיקי היומין. בשעה שתגיעו לפרדיס ותחפשו אחר הרישומים הכתובים על אודות תחילתם של הדברים, תמצאו כי הערך הראשון המופיע במגזר הנוגע לאישיות, מגולל את תהליך השילוש של עשרים ואחד עתיקי היומין הללו.

18:3.5 (209.7) הוויות גבוהות אלה שולטות תמיד בקבוצות של שלוש. קיימים שלבי פעילות רבים שבהם הם עובדים כיחידים, וכן שלבים אחרים שבהם הם עובדים בזוגות, אך בתחומים הגבוהים של הניהול שלהם הם חייבים לפעול במשותף. הם לעולם אינם עוזבים באופן אישי את עולמות משכנם, ואין להם כל סיבה לעשות כן, שכן עולמות אלה הינם נקודות המוקד בִּיקום העל של מערכת המחזירות רחבת ההיקף.

18:3.6 (209.8) משכנה האישי של כל שְׁלָשֹׁת עתיקי יומין ממוקמת בנקודת הקוטביות הרוחנית של עולם המטה שלה. כל סְפֵירה שכזו מחולקת לשבעים מגזרים ניהוליים ולה שבעים בירות חטיבתיות, אשר בהן שוכנים מעת לעת עתיקי היומין.

18:3.7 (210.1) בעוצמתם, בטווח סמכותם ובהיקף תחומי שיפוטם, עתיקי היומין הינם החזקים ביותר מכל השליטים הישירים של יצירות הזמן והמרחב. בכל רחבי יקום היקומים העצום, הם הינם היחידים בעלי העוצמה הנעלה לגזור גזר-דין סופי של כליה על יצורים רצוניים. ועל כל שלושת עתיקי היומין מוטלת החובה להשתתף בהחלטות הסופיות של בתי הדין העליונים של יקום על.

18:3.8 (210.2) למעט האלוהויות ועמיתיהן בפרדיס, עתיקי היומין הינם השליטים המושלמים ביותר, הרב-גוניים ביותר ובעלי מתת האלוהות הגדולה ביותר בכל רחבי הקיום של הזמן והמרחב. לכאורה, הם הינם שליטיהם העליונים של יקומי העל; ואולם, הם לא רכשו זכות שלטון זו באופן התנסותי, ומשום כך הינם מיועדים להיות מוחלפים בידי ההוויה העליונה, ריבון התנסותי, אשר ללא-ספק הם ישמשו לו כסגניו.

18:3.9 (210.3) ההוויה העליונה רוכשת את ריבונותה בשבעת יקומי העל באמצעות שירות התנסותי, ממש כשם שבן בורא זוכה באופן התנסותי בריבונות על יקומו המקומי. ואולם, במהלך העידן הנוכחי של התפתחות בלתי-גמורה של העליון, מעניקים עתיקי היומין ליקומי הזמן והמרחב המתפתחים את שליטת-העל הניהולית המתואמת והמושלמת. ועוד הם מעניקים את תבונת המקוריות ואת היוזמה של האינדיבידואליות, אשר בהן מתאפיינות כל ההחלטות וכל הפסיקות של עתיקי היומין.

4. מושלמי היומין

18:4.1 (210.4) קיימים רק מאתיים ועשרה מושלמי יומין, והם עומדים בראשי ממשלות עשרת המגזרים הראשיים של כל אחד מיקומי העל. הם שולשו במיוחד על-מנת שיסייעו

למנהלי יקומי העל, והם שולטים כְּבָאֵי הכוח הישירים והאישיים של עתיקי היומין.

18:4.2 (210.5) בכל בירה של מגזר ראשי מוצבים שלושה מושלמי יומין, ואולם בשונה מעתיקי היומין, אין הכרח שכל השלושה יהיו נוכחים כל העת. מעת לעת אחד מן השלושה עשוי להיעדר על-מנת להיוועץ באופן אישי בעתיקי היומין בנוגע לרווחת התחום שעליו הוא מופקד.

18:4.3 (210.6) שִׁילּוּשׁ שליטים אלו של המגזרים הראשיים הינו מושלם במיוחד באופן שבו הוא שולט בפרטים הניהוליים, ומכאן שמם של השליטים – מושלמי היומין. בעת רישום שמותיהן של הוויות אלה של העולם הרוחני, היננו נתקלים בבעיית תרגום לשפתכם; ולעיתים קרובות קשה ביותר להגיש תרגום משביע-רצון. אין אנו אוהבים להשתמש בכינויים שרירותיים שהינם חסרי משמעות בעבורכם; ולפיכך, היננו מתקשים לפרקים למצוא שם הולם, שם אשר יהיה נהיר בעבורכם ובה-בעת ייצג במידה מסוימת את המקור.

18:4.4 (210.7) לממשלותיהם של מושלמי היומין נספח סגל בסדר גודל בינוני של יועצים אלוהיים, ההופכים-בינה-למושלמת ופוסקים אוניברסאליים. כמו כן, עומד לרשותם מספר גדול יותר של שְׁלִיחִים עוֹצָמָתִיִּים, אלה-שסמכותם-גבוהה ואלה-בלא-שם-ומספר. ואולם, חלק נכבד מן העבודה השגרתית בענייני המגזר הראשי מבוצע על-ידי שׁוֹמְרִים שָׁמֵימִיִּים ועל-ידי סַיָּעִים לְבָן גְּבוֹהַּ. שורותיהן של שתי קבוצות אלה מתמלאות מקרב הצאצאים אשר שולשו של אישיויות פרדיס-האוונה או של בני-תמותה מהוללים סופיוניים. הוויות מסוימות המשתייכות לשני הסדרים הללו של הֲוָיוֹת שָׁשׁוּלָּשׁוּ עַל-יְדֵי בְּרוּאִים, משולשות מחדש על-ידי אלוהויות פרדיס ולאחר מכן משולחות על-מנת שיסייעו בניהולן של ממשלות יקומי העל.

18:4.5 (211.1) מרבית השומרים השמימיים והסייעים לַבָּנים הגבוהים מוצבים לשירות במגזרים הראשיים ובמגזרים המשניים; ואולם, נֶאֱמְנֵי הַמִּשְׁמוֹרֶת שָׁשׁוּלַּשׁוּ (שׂרפים ואֶמְצָעִיונים מְאוּמְצֵי-שִׁילּוּשׁ) הינם פקידי בתי המשפט של כל שלוש החטיבות, ופועלים הם בבתי הדין של עתיקי היומין, מושלמי היומין ואחרוני היומין. היננו עשויים למצוא את הַשַּׁגְרִירִים שָׁשׁוּלָּשׁוּ (בני-תמותה מרקיעים מְאוּמְצֵי-שִׁילּוּשׁ מְטבע מוּתָּךְ-בֵּן, או מְטבע מוּתָּךְ-רוּחַ) בכל מקום ביקומי העל, ואולם, רובם משרתים במגזרים המשניים.

18:4.6 (211.2) בטרם נפרשה במלואה סכֵימת הממשל של שבעת יקומי העל, שירתו למעשה כל מנהלי החטיבות השונות של ממשלים אלה, למעט עתיקי היומין, משכי-זמן שונים כחניכיהם של נצחי היומין במִגוון העולמות של יקום האוונה המושלם. באופן דומה, ההוויות ששולשו לאחר מכן עברו אף הן תקופת אימון תחת חסותם של נצחי היומין, בטרם סופחו לשירותם של עתיקי היומין, מושלמי היומין ואחרוני היומין. וכולם הינם מנהלים בשלים, מוכחים ומנוסים.

18:4.7 (211.3) לאחר שהותכם בעולמות המגזר המשני שלכם, כאשר תתקדמו לַמַּטָּה של סְפְּלָאנַדוֹן, תראו כבר בשלב מוקדם את מושלמי היומין; זאת משום ששליטים מרוממים אלה מצויים בקרבה מרובה אל שבעים עולמות המגזר הראשי של האימון הגבוה בעבור היצורים המרקיעים של הזמן. מושלמי היומין מנהלים באופן אישי את טקס ההשבעה הקבוצתי לבוגרים המרקיעים של בתי הספר של המגזרים הראשיים.

18:4.8 (211.4) עבודתם של עולי הרגל של הזמן בעולמות המקיפים את המטות של מגזרים ראשיים, הינה אינטלקטואלית בעיקרה, וזאת בניגוד לעבודה, החומרית והפיזית יותר באופייה, של האימון המתבצע בשבע הספירות החינוכיות של מגזר משני, ולפעולות הרוחניות המתרחשות בארבע-מאות ותשעים העולמות האוניברסיטאיים של מטה יקום-על.

18:4.9 (211.5) אף כי הינכם רשומים רק במרשם של המגזר הראשי של ספלאנדון, הכולל את היקום המקומי של מקורכם, יהיה עליכם לעבור דרך כל אחת ואחת מעשר החטיבות העיקריות של יקום העל שלנו. ובטרם תגיעו לאוורסה, אתם תחזו בכל שלושים מושלמי היומין של אורוונטון.

5. אחרוני היומין

18:5.1 (211.6) אחרוני היומין הינם הצעירים ביותר מקרב המנהלים העליונים של יקומי העל; בקבוצות של שלושה, מנהלים הם את ענייניהם של המגזרים המשניים. מטיבם,

מתואמים הם עם מושלמי היומין, אך בסמכותם הניהולית הם כפופים להם. קיימות רק עשרים-ואחת אלף אישיויות שילוש רבות-הוד ויעילות באופן אלוהי שכאלה. וכולן נבראו בו-זמנית, ואומנו יחדיו בהאוונה על-ידי נצחי היומין.

18:5.2 (211.7) לרשות אחרוני היומין עומד סגל של עמיתים ושל עוזרים הדומה לזה של מושלמי היומין. בנוסף, מוקצה להם גם מספר עצום של הוויות שמימיות מן הסדרים הכפיפים המגוונים. בניהול המגזרים המשניים עושים אחרוני היומין שימוש במספר גדול של תושבים בני-תמותה מרקיעים, בַּסגל של מְגוון מוֹשָׁבוֹת הַשֵּׁרוּת וּבְמְגוון הקבוצות שמקורן ברוח האינסופית.

18:5.3 (211.8) ממשלות המגזרים המשניים עוסקות במידה רבה, אם כי לא באופן בלעדי, בבעיות הפיזיות הגדולות של יקומי העל. סִפֵּירות המגזרים המשניים משמשות כעולמות המטה של בַּקָּרֵי הָאָב הַפִּיזִיִּים. בעולמות הללו, לומדים בני התמותה המרקיעים ועורכים ניסויים הנוגעים לבחינת פעילויותיהם של מֶרְכָּזִי הַכּוֹחַ הָעֶלְיוֹנִים מן הסדר השלישי, ושל כל שבעת הסדרים של בקרי האב הפיזיים.

18:5.4 (212.1) מאחר שהמשטר של מגזר משני טרוד בצורה כה מקיפה בבעיות פיזיות, נדיר מצב שבו שלושת אחרוני היומין נמצאים יחדיו בסִפֵּירת הבירה. מרבית הזמן מצוי אחד מהם הרחק, בהתייעצות עם מושלמי היומין, מפקחיו של המגזר הראשי, או שהוא נעדר בעת שהוא מייצג את עתיקי היומין בהתכנסויות של ההוויות הגבוהות-שמקורן-בשילוש הנערכות בפרדיס. יחד עם מושלמי היומין הם מייצגים לסירוגין את עתיקי היומין בוועידות העליונות בפרדיס. ובינתיים, עשוי אחד מאחרוני היומין להימצא הרחק בנסיעת פיקוח על עולמות המטה של היקומים המקומיים הכפופים לשלטונו. ואולם, לפחות אחד מן השליטים הללו נותר תמיד על משמרתו במטה המגזר המשני.

18:5.5 (212.2) כולכם תכירו בזמן מן הזמנים את שלושת אחרוני היומין המופקדים על אֶנְסָה, המגזר המשני שלכם; וזאת משום שאתם חייבים לעבור תחת ידם בדרככם פנימה לעבר עולמות האימון של המגזרים הראשיים. בהרקיעכם לאוורסה, אתם תעברו דרך קבוצת סִפֵּירות אימון של מגזר משני אחד בלבד.

6. אִיחוּדֵי הַיוֹמִין

18:6.1 (212.3) אישיויות השילוש מסדר "יומין" אינן פועלות בתפקידים ניהוליים מתחת לרמת ממשלות יקומי העל. ביקומים המקומיים המתפתחים הן פועלות רק על תקן יועץ. איחודי היומין הינם קבוצה של אישיויות קישור, מיופות כוחו של שילוש פרדיס, בעבור צמדי השליטים של היקומים המקומיים. אחד מיועצי פרדיס הללו מוקצה לכל יקום מקומי מיושב ומאורגן, והוא פועל כמייצגו של השילוש, ובהיבטים מסוימים, גם כמייצגו של האב האוניברסאלי כלפי הבריאה המקומית.

18:6.2 (212.4) קיימות שבע-מאות אלף הוויות כאלה, אף כי לא כולן הוצבו לשירות. סגל המילואים של איחודי היומין משמש בפרדיס כַּוועדה העליונה של ההתאמות האוניברסאליות.

18:6.3 (212.5) משקיפים אלו של השילוש מתאמים באופן ייחודי את הפעילויות הניהוליות של כל זרועות הממשל האוניברסאלי, החל מרמת היקום המקומי, מעְלה דרך ממשלות המגזרים, ועד לאלה של יקומי העל; ומכאן שמם – איחודי היומין. הם מדווחים לממונים עליהם בשלושה חלקים: לאחרוני היומין של המגזר המשני שלהם הם מדווחים נתונים רלוונטיים שטיבם הוא פיזי ואינטלקטואלי-למחצה; למושלמי היומין של המגזר הראשי שלהם הם מדווחים על אודות מאורעות שטיבם הוא אינטלקטואלי ורוחני-למחצה; ולעתיקי היומין בבירת יקום העל שלהם הם מדווחים על אודות נושאים שטיבם הוא רוחני ופרדיסי-למחצה.

18:6.4 (212.6) מכיוון שהן הוויות שמקורן בפרדיס, כל מעגלי פרדיס עומדים לרשותן על-מנת שתוכלנה להתקשר ביניהן; וכך, הן מצויות תמידית בקשר זו עם זו, ועם כל שאר האישיויות הנדרשות להן עד לדרגת הוועידות העליונות של פרדיס.

18:6.5 (212.7) איחוד היומין איננו קשור אורגאנית לממשל היקום המקומי אשר בו הוא מוצב. פרט לחובותיו כמשקיף, פועל הוא אך ורק לבקשת הרשויות המקומיות. הוא משמש

כחבר שלא-מן-המניין בכל האסיפות העיקריות ובכל הכינוסים החשובים של הבריאה המקומית, אך הוא אינו נוטל חלק בבחינה הטכנית של בעיות ניהוליות.

18:6.6 (213.1) בשעה שְׁיקום מקומי מתייצב באור וחיים, הוויותיו המהוללות מתרועעות בחופשיות עם איחוד היומין, אשר משמש אז בתפקיד מורחב בתחום המושלמוּת האבולוציונית. ואולם, בראש ובראשונה, הוא עדיין מהווה שגרירו של השילוש ויועץ פרדיסי.

18:6.7 (213.2) יקום מקומי נשלט במישרין על-ידי בן בורא אלוהי בעל מקור כפול באלוהות, ואולם לצידו עומד תמיד אחיו מפרדיס, אישיות שמקורה-בשילוש. במקרה שבו בן בורא נעדר זמנית מן המטה של יקומו המקומי, נעזרים השליטים-בפועל במידה רבה – בעת קבלת החלטותיהם החשובות – בהדרכתו ובעצתו של איחוד היומין שלהם.

7. נֶאֱמְנֵי הַיּוֹמִין

18:7.1 (213.3) אישיויות גבוהות אלה, אשר מקורן-בשילוש, הינן יועצות פרדיס לשליטיהן של מאה הקונסטלציות הנכללות בכל יקום מקומי. קיימים שבעים מיליון נאמני היומין, ובדומה לאיחודי היומין, לא כולם מצויים בשירות. סגל המילואים שלהם בפרדיס משמש כַּוועדה המייעצת של האתיקה והממשל-העצמי הבין -אוניברסאליים. נאמני היומין משרתים בסבב, בהתאם להוראות האסיפה העליונה של סגל המילואים שלהם.

18:7.2 (213.4) כל אשר מהווה איחוד היומין בעבור בן בורא של יקום מקומי, כן מהווים נאמני היומין בעבור בְּנֵי וורוֹנְדָאדֶק השולטים בקונסטלציות של אותה בריאה מקומית. הם מסורים באופן עליון ונאמנים באופן אלוהי לרווחתן של הקונסטלציות שבהן הם מוצבים, ומכאן נובע שמם – נאמני היומין. ומשמשים הם כיועצים בלבד; ולעולם לא ייטלו כל חלק בפעילויות ניהוליות, אלא אם כן התבקשו במפורש על-ידי רשויות הקונסטלציה לעשות זאת. כמו כן, אין הם מעורבים במישרין בְּסעד החינוך לעולי הרגל המרקיעים בְּסִפֵּירות האימון

הארכיטקטוניות הסובבות סביב מטות הקונסטלציות. כל הפעולות האלה מצויות תחת פיקוחם של בני וורונדאדק.

18:7.3 (213.5) כל נאמני היומין הפועלים בקונסטלציות של יקום מקומי, כפופים לסמכות השיפוט של איחוד היומין ומדווחים לו במישרין. בהיותם מוגבלים-עצמית באופן רגיל להתרועעות בגבולות יקום מקומי, אין להם מערכת רחבת-היקף של תקשורת בין-אישית. כל נאמן יומין המוצב בנבאדון יכול לתקשר – והוא אכן עושה כן – עם כל האחרים המשתייכים לאותו סדר ואשר משרתים ביקום מקומי זה.

18:7.4 (213.6) בדומה לאיחודי היומין במטות היקומים, מצוי משכנם האישי של נאמני היומין בבירות הקונסטלציות בנפרד ממשכנותיהם של מנהלי אותם תחומים. ואכן, משכנותיהם הינם צנועים יותר ביחס לבתיהם של הוורונדאדקים השולטים בקונסטלציות.

18:7.5 (213.7) נאמני היומין הינם החוליה האחרונה בשרשרת הניהולית-מייעצת, המשתרעת מן הספֵירות הקדושות של האב האוניברסאלי ליד מרכזם של הדברים כולם, ועד לחטיבות הראשיות של היקומים המקומיים. השלטון שמקורו-בשילוש מסתיים בקונסטלציות; ואין קיימים יועצי פרדיס שכאלה המוצבים תמידית במערכות המרכיבות את הקונסטלציות או על-גבי העולמות המיושבים. באשר לאלו האחרונים, היחידות הניהוליות שלהם מצויות בסמכותן המלאה של הוויות ילידיות היקומים המקומיים.

18:7.6 (213.8) [הוצג על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה.]

>> מסמך 18 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 20 <<

מסמך 19

הַהֲוָיוֹת הַמְתָאֲמוֹת שֶׁמְקוֹרָן-בַּשִׁילוּשׁ

19:0.1 (214.1) קבוצה פרדיסית זו, המכונה הוויות מְתָאֲמוֹת שֶׁמְקוֹרָן-בַּשִׁילוּשׁ, כוללת את הַבָּנִים הַמוֹרִים שֶׁל הַשִׁילוּשׁ – הנכללים גם במחלקת בְּנֵי הָאֵל שֶׁל פָּרַדִיס – שלוש קבוצות של מנהלים גבוהים של יקומי העל, וכן את הקטגוריה – הלא-אישית במידת מה – של רוּחוֹת הַשִׁילוּשׁ בַּעֲלוֹת הַהַשְׁרָאָה. במסגרת סיווג זה של אישיויות שילוש, ראוי אף לכלול את ילידי האוונה, וכן קבוצות הוויות רבות תושבות פרדיס. בדיון זה תיכללנה ההוויות הבאות שמקורן-בשילוש:

19:0.2 (214.2) 1. בָּנִים מוֹרִים שֶׁל שִׁילוּשׁ.

19:0.3 (214.3) 2. הַהוֹפְכִים בִּינָה לְמוּשְׁלֶמֶת.

19:0.4 (214.4) 3. יועצים אלוהיים.

19:0.5 (214.5) 4. פוסקים אוניברסאליים.

19:0.6 (214.6) 5. רוּחוֹת שִׁילוּשׁ בַּעֲלוֹת הַשְׁרָאָה.

19:0.7 (214.7) 6. ילידי האוונה.

19:0.8 (214.8) 7. אזרחי פרדיס.

19:0.9 (214.9) למעט הבנים המורים של השילוש, וייתכן שאף רוחות השילוש בעלות ההשראה, מספר ההוויות בכל הקבוצות האלה הינו מוגדר; בריאתן מהווה מאורע עבר

שהסתיים.

1. הבנים המורים של השילוש

19:1.1 (214.10) מכל האישיויות השמימיות מן הסדרים הגבוהים אשר התגלו לכם, רק הבנים המורים של השילוש פועלים באופן דואלי. מקורם הוא בַּשילוש ופעולתם מוקדשת כמעט במלואה לשירותי הבְּניוּת האלוהית. הם הינם הוויות קישור המגשרות על התהום האוניברסאלי הפעור בין אישיויות אשר מקורן-בשילוש לבין אישיויות אשר מקורן דואלי.

19:1.2 (214.11) בעוד שמספרם של בְּנֵי הַשִּׁלּוּשׁ הַנִּיחָם הינו מספר קבוע ומוגמר, מספרם של הבנים המורים ממשיך לגדול בהתמדה כל העת. אינני יודע מה יהא מספרם הסופי של הבנים המורים. יחד עם זאת, ביכולתי לציין כי על-פי הדיווח התקופתי האחרון שהגיע מפרדיס לאוורסה, הרישומים בפרדיס מצביעים על קיומם של 21,001,624,821 בנים כאלה המצויים בשירות.

19:1.3 (214.12) הוויות אלה הינן הקבוצה היחידה אשר נתגלתה לכם מקרב בני האל שמקורם-בשילוש פרדיס. הוויות אלה פרושׂות ביקום המרכזי וביקומי העל, וסגל עצום בגודלו מתוכן מוקצה לכל יקום מקומי. הן גם משרתות את הפלנטות האינדיבידואליות, בדומה לבני האל האחרים של פרדיס. מכיוון שהסכֵימה של היקום המקיף עדיין אינה מפותחת עד תום, מספר גדול של בנים מורים מוחזק בפרדיס כסגלי עתודה המתנדבים למשימות חירום ולשירות יוצא-דופן בכל חטיבות היקום המקיף, בעולמות החלל הבודדים, ביקומים המקומיים, ביקומי העל ובעולמות האוונה. הם אף פועלים בפרדיס, אך יהא זה מועיל יותר לדחות את הדיון המפורט בהם עד לאחר שנדון בבני האל של פרדיס.

19:1.4 (215.1) בהקשר זה, ראוי לציין כי הבנים המורים הינם האישיויות המתאמות העליונות אשר מקורן בשילוש. ביקום יקומים כה רחב-היקף לעולם נשקפת סכנה של כניעה לַטעות של נקודת-השקפה מוגבלת, וכן לרוע הטבוע בתפישה מקוטעת של המציאות ושל האלוהיות.

(215.2) 19:1.5 לדוגמה: לַרוב, תהא הדעת האנושית כמהה לגשת אל הפילוסופיה הקוסמית, המוצגת בְּהתגלויות אלה מן הפשוט והסופי אל המורכב והאינסופי, מן המוצאות האנושיים אל עבר היעדים האלוהיים. ואולם, נתיב זה איננו מוביל לעבר **תבונה רוחנית.** מהלך שכזה הינו הדרך הקלה ביותר להגיע לצורה מסוימת של **ידע גנטי,** אשר במיטבו עשוי לגלות רק את מקורותיו של האדם; והוא מגלה אך מעט, או אף לא דבר, על אודות יעדו האלוהי.

(215.3) 19:1.6 אפילו בלימוד האבולוציה הביולוגית של האדם באורנטיה, קיימות התנגדויות חמורות לַגישה ההיסטורית הבלעדית באשר למצבו הנוכחי ולבעיותיו השוטפות.

הפרספקטיבה האמיתית לכל בעיה במציאות – אנושית או אלוהית, ארצית או קוסמית – עשויה להתקבל רק באמצעות לימוד והתאמה מלאים ובלתי-מוטים של שלושה שלבים במציאות האוניברסאלית: המקור, ההיסטוריה והיעד. הבסיס להערכה נבונה של המצב הנוכחי טמון בהבנה ראויה של שלושת המציאויות ההתנסותיות האלה.

(215.4) 19:1.7 כאשר בוחרת הדעת האנושית להשתמש בטכניקה הפילוסופית של התקדמות מן הנמוך אל הגבוה, בין אם בביולוגיה ובין אם בתיאולוגיה, לעולם היא מסתכנת באפשרות ללקות בארבע שגיאות היסק:

(215.5) 19:1.8 1. היא עלולה להיכשל לחלוטין בהבחנה במטרה האבולוציונית השלמה והסופית של הישג אישי או של יעד קוסמי.

(215.6) 19:1.9 2. היא עלולה לבצע את השגיאה הפילוסופית העליונה על-ידי פישוט-יתר של המציאות המתפתחת (ההתנסותית) הקוסמית, ובכך להוביל לעיוות עובדות, לסטייה מן האמת ולתפישה שגויה של היעדים.

(215.7) 19:1.10 3. לימוד הסיבתיות הינו הקריאה הקפדנית של ההיסטוריה. ואולם, ידע על אודות **האופן** שבו מגיעה הוויה לכדי קיום אינו מספק בהכרח הבנה אינטליגנטית של מעמדה הנוכחי ושל אופייה האמיתי של הוויה שכזו.

(215.8) 19:1.11 4. ההיסטוריה לבדה נכשלת בחשיפתה הראויה של ההתפתחות העתידית – היעד. מקורות סופיים הינם שימושיים, ואולם רק יעדים אלוהיים מגלים את התוצאות

הסופיות. סיומות נצחיות אינן מתגלות בתחילתם של הזמנים. ניתן לפרש נכונה את ההווה אך ורק לאורם של העבר והעתיד המתואמים.

19:1.12 (215.9) לפיכך, בשל סיבות אלה ואחרות, היננו עושים שימוש בטכניקת הגישה להבנת האדם ובעיותיו הפלנטאריות תוך הישענות על אותו מסע בזמן ובמרחב, אשר מתחיל מן המקור הפרדיסי האינסופי, הנצחי והאלוהי, ומן המרכז של כל המציאויות האישיות ושל הקיום הקוסמי בכללותו.

2. הַהוֹפְכִים בִּינָה לְמוּשְׁלֶמֶת

19:2.1 (215.10) ההופכים בינה למושלמת הינם יצירה ייחודית של שילוש פרדיס, אשר נוצרה על-מנת שתציג באופן אישי את תבונת האלוהות ביקומי העל. קיימות בדיוק שבע מיליארד הוויות כאלה, כאשר מיליארד אחד מהן מוקצה לכל אחד משבעת יקומי העל.

19:2.2 (215.11) בדומה למתואמים שלהם – היועצים האלוהיים והפוסקים האוניברסאליים – עברו ההופכים בינה למושלמת מבעד לתבונת פרדיס, לזו של האוונה ולזו של עולמות האב של פרדיס, למעט דיוויניגנטון. בתום החוויות האלה, הוצבו ההופכים בינה למושלמת באופן קבוע לשירותם של עתיקי היומין. הם אינם משרתים בפרדיס ואף לא בְּעולמות מעגלי פרדיס-האוונה; עיסוקם הבלעדי הינו ניהולן של ממשלות יקומי העל.

19:2.3 (216.1) כל אימת שפועל ההופך בינה למושלמת, ובכל מקום שבו הוא פועל, אז ושם פועלת אף התבונה האלוהית. בַּידע ובַּתבונה המיוצגים במעשיהן של הוויות רבות עוצמה והוד אלה מתקיימות ממשות הנוכחות ומושלמוּת ההתגשמות. ההופכים בינה למושלמת אינם **משקפים** את התבונה של שילוש פרדיס; **הם עצמם** הינם התבונה הזו. והם הינם מקור התבונה בעבור כל המורים המלמדים את יישום הידע האוניברסאלי; הם הינם מעיינות שיקול הדעת והמקורות הבלתי-נדלים של ההבחנה בעבור מוסדות הלימוד וההבחנה בכלל היקומים.

19:2.4 (216.2) לתבונה מקור כפול: היא נובעת מן המושלמוּת של הבוֹנוּת האלוהית הטבועה בהוויות המושלמות, ומן הניסיון האישי הנרכש על-ידי יצורים אבולוציוניים. ההופכים בינה למושלמת **הינם** התבונה האלוהית של בוֹנוּת האלוהות המושלמת של פרדיס. כאשר המנהלים העמיתים שלהם באוורסה – קרי, השליחים רבי העוצמה, אלה-בלא-שם-ומספר ואלה-שסמכותם-גבוהה – פועלים יחדיו, הם **מהווים** את התבונה האוניברסאלית של הניסיון. הוויה אלוהית עשויה להיות בעלת שלמות ידע אלוהי. בן-תמותה אבולוציוני עשוי להגיע לעיתים לשלמות של ידע ההרקעה, ואולם אף אחת מן ההוויות האלה אינה יכולה למצות לבדה את מלוא פוטנציאל התבונה האפשרית בכללותה. בהתאם לכך, כל אימת שנדרש להגיע ביקום העל לתבונה הניהולית המקסימאלית, מתאגדים ההופכים בינה למושלמת, בעלי תבונת הבוננות האלוהית, עם אותן אישיויות מרקיעות אשר עלו – דרך המבחנים ההתנסותיים של ההתקדמות האבולוציונית – למעמד האחריויות הגבוהות של סמכות ביקום העל.

19:2.5 (216.3) על-מנת להשלים את חוכמתם הניהולית, לעולם יזדקקו ההופכים בינה למושלמת להשלמה זו של תבונה התנסותית. ואולם, הועלתה הסברה כי הסופיונים של פרדיס עשויים להשיג רמת תבונה גבוהה שטרם הושגה; וזאת **לאחר** שיוכנסו בזמן מן הזמנים אל השלב השביעי של הקיום הרוחני. אם מסקנה זו אכן נכונה, כי אז הוויות אלה, אשר הפכו למושלמות במהלך ההרקעה האבולוציונית, יהפכו ללא ספק למנהלי היקום היעילים ביותר שעליהם נודע אי-פעם ברחבי הבריאה בכללותה. הנני מאמין כי זהו הינו היעד הגבוה של הסופיונים.

19:2.6 (216.4) רב-גוניותם של ההופכים בינה למושלמת מאפשרת להם להשתתף למעשה בכל השירותים השמימיים המוענקים לַיצורים המרקיעים. היועצים האלוהיים – סדר האישיות שעליו נמנה אנוכי – הפוסקים האוניברסאליים וההופכים בינה למושלמת, מהווים יחדיו את הסדרים הגבוהים ביותר של הוויות הרשאיות לעסוק, ואכן עוסקות, בעבודת גילוי האמת לפלנטות ולמערכות האינדיבידואליות, בין אם בתקופותיהן המוקדמות יותר ובין אם כאשר הן התייצבו זה מכבר באור ובחיים. מעת לעת, כולנו באים במגע עם השירות לבני

התמותה המרקיעים, החל מן השלב הראשוני של חיים על פלנטה, והלאה ומעְלה דרך יקום מקומי ויקומי העל; ולרוב, דרך יקומי העל.

3. היועצים האלוהיים

19:3.1 (216.5) הוויות אלה, אשר מקורן בשילוש, הינן עצת פרדיס לממלכות שבעת יקומי העל. הן אינן **משקפות** את העצה האלוהית של השילוש; הן **הינן** בעצמן עצה זו. קיימים בשירות עשרים ואחד מיליארד יועצים; ושלושה מיליארד מהם מוקצים לכל יקום על.

19:3.2 (217.1) היועצים האלוהיים הינם עמיתיהם השקולים של הפוסקים האוניברסאליים ושל ההופכים בינה למושלמת; ולכל אחת מן האישיויות מן הסדרים הללו נלווים בין יועץ אחד לשבעה יועצים. כל שלושת הסדרים משתתפים בממשלות עתיקי היומין, לרבות במגזרים הראשיים והמשניים, ביקומים המקומיים ובקונסטלציות, ואף בַּמועצות של ריבוני המערכות המקומיות.

19:3.3 (217.2) היננו פועלים כיחידים, ממש כשם שהנני עושה בשעת כתיבת הצהרה זו. ואולם, כל אימת שהנסיבות דורשות זאת, היננו פועלים גם כשלשה. כאשר היננו פועלים באופן ביצועי, לעולם מצטרפים יחדיו הופך בינה למושלמת, פוסק אוניברסאלי ואחד עד שבעה יועצים אלוהיים.

19:3.4 (217.3) הופך בינה למושלמת, שבעה יועצים אלוהיים ופוסק אוניברסאלי אחד מהווים בית-דין של שילוש אלוהי, הגוף המייעץ הנייד הרם ביותר ביקומי הזמן והמרחב. קבוצה בת תשעה חברים שכזו ידועה בשם בית-דין של חשיפת-עובדות, או בית-דין של גילוי אמת; וכאשר בית הדין הזה דן בְּסוגיה ופוסק בה את החלטתו, משול הדבר כאילו ישבו עתיקי היומין בעצמם ופסקו באותה סוגיה; וזאת בהסתמך על כך שבכל תולדות יקומי העל מעולם לא הפכו עתיקי היומין פסק דין שכזה.

19:3.5 (217.4) באשר פועלים שלושת עתיקי היומין, פועל שילוש פרדיס. לאחר שנועץ חבר בית הדין בן התשעה בדיון משותף ומקבל את החלטתו, אזי משול הדבר, לכל עניין ותכלית, כאילו דיברו עתיקי היומין עצמם. וזהו האופן שבו יוצרים שליטי פרדיס קשר אישי עם העולמות האינדיבידואליים, המערכות והיקומים, בנוגע לנושאים ניהוליים ולתקנות ממשל.

19:3.6 (217.5) יועצים אלוהיים מהווים את המושלמות של העצה האלוהית של שילוש פרדיס. היננו מייצגים, ולמעשה **היננו בעצמנו**, עצתה של המושלמות. כאשר מתווספת לנו עצתם ההתנסותית של עמיתותינו – ההוויות מאומצות-השילוש שהפכו למושלמות – מסקנותינו המשותפות אינן רק שלמות, כי אם גם מלאות. כאשר עצתנו האחודה מתחברת, נפסקת, מאושרת ומוכרזת על-ידי פוסק אוניברסאלי, קרוב לוודאי שהיא מגיעה לסף של טוטאליות אוניברסאלית. פסקי דין שכאלה מייצגים את הגישה הקרובה ביותר האפשרית לַגישה המוחלטת של האלוהות, במגבלות הזמן והמרחב של המצב הנידון ושל הבעיה שבטיפול.

19:3.7 (217.6) שבעה יועצים אלוהיים החוברים לִשְׁלֻשָׁה אבולוציונית ששולשה – שליח רב עוצמה, אחד-שסמכותו-גבוהה ואחד-בלא-שם-ומספר – מייצגים את הגישה הקרובה ביותר בְּיקום העל לְאיחוד נקודת המבט האנושית עם הגישה האלוהית למשמעויות רוחניות ולערכי מציאוּת ברמות הקרובות לרמות פרדיסיוֹת. על קירוב סמוך שכזה לגישות הקוסמיות האחודות של הברוא ושל הבורא, עולה רק הקירוב של בני המתת של פרדיס, באשר הינם אל ואדם בכל שלבי ניסיון האישיוּת.

4. הפוסקים האוניברסאליים

19:4.1 (217.7) קיימים בדיוק שמונה מיליארד פוסקים אוניברסאליים. הוויות ייחודיות אלה **הינן** פסיקתה של האלוהות. הן אינן אך שיקוף של החלטות המושלמוּת; **הן הינן** שיקול הדעת

השיפוטי של שילוש פרדיס. ואפילו עתיקי היומין אינם יושבים לבדם בדין, אלא לצד הפוסקים האוניברסאליים.

19:4.2 (217.8) פוסק אחד מוצב על כל אחד ממיליארד העולמות של היקום המרכזי, כנספח לממשל הפלנטארי של נצחֵי היומין השוכן בו. הצבה קבועה שכזו בממשלות האוונה איננה קיימת בעבור ההופכים בינה למושלמת, ואף לא בעבור היועצים האלוהיים; ואנו, איננו מבינים עד תום מדוע מוצבים פוסקים אוניברסאליים ביקום המרכזי. לעת הזו, פעילויותיהם כמעט שאינן מסבירות את הצבתם הנוכחית בהאוונה, ועל-כן היננו סבורים כי הם מצויים שם בהמתנה להתבטאות צרכיו של עידן אוניברסאלי עתידי כלשהו, שבו עשויה אוכלוסיית האוונה להשתנות חלקית.

19:4.3 (218.1) מיליארד פוסקים מוקצים לכל אחד משבעת יקומי העל. הם פועלים בכל החטיבות של שבעת יקומי העל, הן באופן אינדיבידואלי והן בשיתוף עם ההופכים בינה למושלמת ועם היועצים האלוהיים. וכך, פועלים הפוסקים בכל רמות היקום המקיף, החל מן העולמות המושלמים של האוונה ועד למועצותיהם של ריבוני המערכות; והם מהווים חלק חיוני מכל הפסיקות הניתנות בעולמות האבולוציוניים.

19:4.4 (218.2) כל אימת שנוכח פוסק אוניברסאלי, ובכל מקום שבו עושה זאת, אז ושם מצוי שיקול הדעת השיפוטי של האלוהות. ומשום שהפוסקים מוסרים תמיד את גזר דינם יחד עם ההופכים בינה למושלמת ועם היועצים האלוהיים, החלטות שכאלה כוללות את התבונה, העצה ושיקול הדעת המאוחדים של שילוש פרדיס. בשלשה משפטית זו יהא ההופך בינה למושלמת "אנוכי הייתי", היועץ האלוהי "אנוכי אהיה", ואולם הפוסק האוניברסאלי לעולם הינו "אנוכי הנני."

19:4.5 (218.3) הפוסקים הינם אישיויות אוניברסאליות מְסַכְּמוֹת. כאשר אלף עדים – או מיליון – הציגו את עדותם, כאשר קול התבונה אמר את דברו ונרשמה העצה האלוהית, וכאשר נוספה עדות מושלמוּת ההרקעה, או אז פועל הפוסק, ומייד מתגלֶה הסיכום האלוהי המהימן של כל אשר אירע; וגילוי שכזה מייצג את המסקנה האלוהית, את סך הדברים של החלטה סופית ומושלמת. לפיכך, כאשר אמר הפוסק את דברו, אף-אחד אחר אינו רשאי

לדבר לאחריו; וזאת משום שהפוסק צייר נאמנה את האמת ואת הסיכום הברור של כל מה שהתרחש קודם לכן. ועת אמר הפוסק דברו, אין כל מקום לערעור.

19:4.6 (218.4) הנני מבין באופן המלא ביותר את תפקוד דעתו של ההופך בינה למושלמת; ואולם, ברי לי כי אינני מבין באופן שכזה את עבודת הדעת המשפטית של פוסק אוניברסאלי. כפי שנדמה לי, מנסחים הפוסקים משמעויות חדשות ויוצרים ערכים חדשים מתוך הצטרפות העובדות, האמיתות והממצאים המוצגים לפניהם במהלך חקירה הנוגעת לעניינים אוניברסאליים. ואך סביר הוא כי ביכולתם של הפוסקים האוניברסאליים להציע פירושים מקוריים הנובעים מתוך שילוב בוננות הבורא המושלמת עם ניסיונו של היצור שהפך למושלם. שיתוף זה של מושלמות פרדיס עם חווית היקום ללא-ספק יוצר לבסוף ערך חדש ברמות המרביות.

19:4.7 (218.5) ואולם, אין זהו סופם של קשיינו הנוגעים לעבודת הדעת של הפוסקים האוניברסאליים. גם לאחר שהיננו לוקחים בחשבון את כל אשר ידוע לנו על אודות תפקודו של פוסק בכל סיטואציה אוניברסאלית נתונה – וכן את אשר היננו משערים עליהם – עדיין אין ביכולתנו לחזות החלטות או לנבא פסקי דין. היננו קובעים בדיוק רב את התוצאה הסבירה של שילוב גישת הבורא עם ניסיון הברוא, ואולם מסקנות אלה אינן תמיד בגדר תחזיות מדויקות של החלטות הפוסקים. ודומה שאך סביר כי הפוסקים מצויים בקשר כלשהו עם המוחלט האלוהי; אחרת אין ביכולתנו להסביר רבות מהחלטותיהם ומפסיקותיהם.

19:4.8 (218.6) ההופכים בינה למושלמת, היועצים האלוהיים והפוסקים האוניברסאליים, יחד עם שבעת סדרי אישיויות השילוש העליונות, מרכיבים את אותן עשר קבוצות אשר מכונות לעיתים **בְּנֵי הַשִּׁלּוּשׁ הַנִּיחִים.** יחדיו הם מהווים את הסגל העצום של מנהלים, שליטים, מבצעים, מנחים, יועצים ושופטים של השילוש. מספרם הכולל עולה במעט על שלושים-ושבעה מיליארד. שני מיליארד ועוד שבעים מוצבים ביקום המרכזי, ואילו מעט יותר מחמישה מיליארד מוצבים בכל אחד מיקומי העל.

19:4.9 (219.1) קשה מאוד לשרטט את המגבלות הפונקציונאליות של בני השילוש הנייחים. ויהא זה חטא לאמת לקבוע כי פעולותיהם מוגבלות לַסופי; זאת הואיל ומצויות בְּרשומות יקומי העל פעולות אשר מורות אחרת. הם פועלים בכל רמה של ניהול או של משפט ביקום,

העשויה להידרש בשל תנאי הזמן והמרחב, ואשר נוגעת להתפתחות יקום האב בעבר, בהווה ובעתיד.

5. רוּחוֹת שְׁלוּשׁ בַּעֲלוֹת הַשְׁרָאָה

19:5.1 (219.2) אוכל לספר לכם אך מעט על אודות רוחות השילוש בעלות ההשראה, שכן הן משתייכות לאחד ממספר קטן של סדרי הוויות בקיום אשר שמורים בסוד מוחלט; וללא ספק, שמורות הן בסוד משום שאין באפשרותן לגלות עצמן באופן מלא אפילו לאלה מאתנו אשר מקורם הוא כה קרוב למקור בריאתן שלהן. הן מגיעות לכדי קיום בפעולת שילוש פרדיס, והן עשויות לשמש את אחת, שתיים, או את כל שלוש האלוהויות גם יחד. איננו יודעים אם מספרן של הרוחות האלה מנוי וגמור, או שמא הוא הולך וגדל; ואולם, היננו נוטים לאמונה כי מספרן איננו קבוע.

19:5.2 (219.3) איננו מבינים עד תום, לא את טיבן של הרוחות בעלות ההשראה ואף לא את התנהגותן. יתכן שהן משתייכות לקטגוריה של רוחות על-אישיות. נראה כי הן מתפקדות במסגרת כל המעגלים הידועים, ופועלות ללא תלות כמעט בזמן ובמרחב. ואולם, היננו יודעים אך מעט על אודותיהן, למַעט מה שביכולתנו להסיק על אודות אופיין מתוך טיב פעולותיהן, אשר בתוצאותיהן בהחלט שהיננו מבחינים פה ושם ברחבי היקומים.

19:5.3 (219.4) בתנאים מסוימים יכולות רוחות בעלות השראה אלה להפוך עצמן לאינדיבידואליות במידה מספקת על-מנת שתוכלנה להיות מוּכּרוֹת על-ידי הוויות אשר מקורן-בשילוש. אנוכי עצמי ראיתי אותן; ואולם, לעולם לא יתאפשר לסדרים הנמוכים של הוויות שמימיות להכיר ולוּ אחת מהן. במהלך התנהלות היקומים המתפתחים נוצרים מעת לעת תנאים מסוימים שבהם רשאית כל הוויה שמקורה בשילוש להפעיל במישרין את הרוחות האלה כדי לקדם את משימותיה. היננו יודעים, איפוא, כי הן קיימות וכי בתנאים מסוימים ביכולתנו לבקש ולקבל את עזרתן, ולעיתים אף להכיר בנוכחותן. ואולם, הן אינן מהוות חלק ממכלול הארגון שהתגלה ושהתגשם בהחלט, ואשר בידיו הופקדה מלאכת ניהול יקומי הזמן

והמרחב בטרם יצירות חומריות אלה התייצבו באור וחיים. לרוחות השילוש בעלות ההשראה אין מקום מובחן בכלכלה ובשלטון הנוכחיים של שבעת יקומי העל המתפתחים. הן הינן סוד שילוש פרדיס.

19:5.4 (219.5) מן המלכי-צדקים של נבאדון הינו למדים כי רוחות השילוש בעלות ההשראה מיועדות ליטול, בזמן כלשהו בנצח העתיד, את מקומם של הַשְׁלִיחִים הַבּוֹדְדִים, אשר שורותיהם הולכות ומדלדלות לאט אך בבטחה, בהיותם מוצבים לשירות כעמיתיהם של סוגים מסוימים של בנים ששולשו.

19:5.5 (219.6) הרוחות בעלות ההשראה הן הרוחות הבודדות של יקום היקומים. כרוחות, הן דומות מאוד לשליחים הבודדים, למעט העובדה שהאחרונים הינם אישיויות מובחנות. היננו למדים רבות על אודות הרוחות בעלות ההשראה מן השליחים הבודדים, משום שאלו חשים בקרבתן הודות לַרגישות המוּלדת שלהם לנוכחות רוחות בעלות השראה; רגישות אשר לעולם פועלת באופן מהימן, ממש כשם שמחט המצפן מצביעה תמיד לעבר הקוטב המגנטי. כאשר שליח בודד מצוי בקרבת רוח בעלת השראה, הוא מודע לסמן איכותי המצביע על נוכחות אלוהית שכזו, ואף לרשומה כַּמותית מובחנת ביותר אשר למעשה מאפשרת לו לדעת את סיווגה או את מספרה של הרוח הנוכחת, או של הרוחות הנוכחות.

19:5.6 (220.1) הנני מורשה לציין לעובדה מעניינת נוספת: כאשר שליח בודד שוהה בפלנטה אשר בתושביה שוכנים מכוונני מחשבה, כדוגמת אורנטיה, הוא מודע ביכולת החישה של רגישויותיו לעירור איכותי עקב נוכחות רוחנית. באותם מקרים, אין מתרחש עירור כמותי, אלא ריטוט איכותי בלבד. בשעה שבה הוא שוהה על פלנטה אשר מכוונני מחשבה אינם מגיעים אליה, מגעיו עם הילידים אינו מייצר תגובה כזאת. ועובדה זו מרמזת על כך שמכוונני המחשבה מתייחסים – או קשורים באופן כלשהו – לַרוחות בעלות ההשראה של שילוש פרדיס. אף-על-פי שלמעשה אין אנו יודעים לבטח, ייתכן שהם קשורים אלה לאלה בשלב כזה או אחר של עבודתם. המקור של שניהם הינו בסמוך למרכז ולמקור של הדברים כולם,

ואולם, אין הם נמנים על אותו סדר של הוויות. מקורם הבלעדי של מכוונני המחשבה הינו באב; הרוחות בעלות ההשראה הינן צאצאי שילוש פרדיס.

19:5.7 (220.2) הרוחות בעלות ההשראה אינן שייכות, ככל הנראה, לתוכנית האבולוציונית של פלנטות או של יקומים יחידים, ועדיין דומה כי הן מצויות בכל מקום. ואפילו בעודי עוסק בהכנתה של הצהרה זו, רגישותו האישית של השליח הבודד המתלווה אלי לְנוכחוּת רוחות מסדר זה, מצביעה על כך שברגע זה ממש מצויה – במרחק שלא עולה על שבעה וחצי מטרים ממני – נוכחות רוח מן הסדר של בעלי ההשראה ובדרגת עוצמת נוכחות שלישית. נוכחות בדרגת עוצמה שלישית מרמזת לנו על הסבירות כי למעשה מדובר בשלוש רוחות בעלות השראה הפועלות יחדיו.

19:5.8 (220.3) מתוך יותר משנים-עשר סדרי אישיויות המתלווים אלי בזו העת, השליח הבודד הינו היחידי שמודע לנוכחותן של ישויות שילוש מסתוריות אלה. יתר על כן, אף כי היננו מיודעים בדרך זאת על אודות קרבתן של אותן רוחות אלוהיות, איננו יודעים כלל מהי משימתן. ולבטח איננו יודעים האם הן אך צופות מעוניינות במעשינו, או שמא, בדרך כלשהי אשר אינה מוכרת לנו, תורמות בפועל להצלחת משימותינו.

19:5.9 (220.4) היננו יודעים שהבנים המורים של השילוש מקדישים עצמם לַהארה **המודעת** של היצורים ביקום. הגעתי למסקנה המוצקה, כי הרוחות בעלות ההשראה של השילוש, תוך שימוש בטכניקות של **על-מודעות**, משמשות אף הן כמורות של העולמות. הנני משוכנע כי קיים גוף ידע רוחני מהותי עצום, אמת חיונית לשם השגת הישגי רוח גבוהים, אשר לא ניתן לקבל באופן מודע; למעשה, המודעות-העצמית תחבל ביעילות בוודאות הקליטה. אם היננו צודקים בזאת – וכל הנמנים עם סדר ההוויות שלי סבורים כך – אזי יתכן שמשימתן של רוחות אלה היא להתגבר על קושי זה, ולגשר על זה הפער הקיים בתוכנית האוניברסאלית של ההארה המוסרית ושל ההתקדמות הרוחנית. היננו סבורים כי שני סוגים אלה של מורים, אשר מקורם בשילוש, משפיעים בעת פעולתם מתוך קשר מסוג כזה או אחר, ואולם, איננו יודעים באמת.

19:5.10 (220.5) הן בעולמות האימון של יקומי העל והן במעגלים הנצחיים של האוונה, התרועעתי עם בני התמותה ההופכים למושלמים – עם נשמות ההופכות רוחניות ועם נשמות מרקיעות מן העולמות האבולוציוניים – ואולם, אלו מעולם לא היו מודעים לרוחות בעלות ההשראה, אשר, כפי שמורות יכולות-הגילוי השוכנות בשליחים הבודדים, היו מצויות מעת לעת בקרבתנו. אף שוחחתי בחופשיות עם כל סדרי בני האל, נמוכים כגבוהים, ובאופן דומה, גם הם אינם מודעים להמלצותיהן של רוחות השילוש בעלות ההשראה. הם יכולים להסתכל לאחור אל תוך חוויותיהם, כפי שהם אכן עושים, ולמנות אירועים אשר יקשה להסבירם מבלי לקחת בחשבון את פעולת הרוחות האלה. ואולם, למעֵט השליחים הבודדים, ולעיתים גם הוויות אשר מקורן-בשילוש, אף אחד מבני המשפחה השמימית לא היה מודע מעולם לקרבתן של הרוחות בעלות ההשראה.

19:5.11 (221.1) אינני סבור שרוחות השילוש בעלות ההשראה משחקות איתי במחבואים. בוודאי אף הן מתאמצות לגלות את עצמן אלי, ממש כשם שאנוכי מנסה לתקשר עימן; המגבלות והקשיים שלנו מוכרחים, אם כן, להיות הדדיים ומובנים. הנני סמוך ובטוח כי אין קיימים סודות שרירותיים ביקום; ומשום כך, לעולם לא אחדל ממאמציי לפתור את המסתורין של בידודן של רוחות אלה המשתייכות לסדר הבריאה שלי.

19:5.12 (221.2) ומכל זאת, אתם, בני התמותה – באשר הינכם עושים את צעדיכם הראשונים במסעכם הנצחי – יכולים לראות בבירור כי עליכם לעבור דרך ארוכה בטרם תתקדמו בעזרת ה"ראייה" או מתוך בטחון "ממשי". במשך תקופה ארוכה, אם ברצונכם להתקדם במהירות ובבטחה, יהיה עליהם לעשות שימוש באמונה ולהסתמך על ההתגלות.

6. ילידי האוונה

19:6.1 (221.3) ילידי האוונה מהווים בריאה ישירה של שילוש פרדיס, ומספרם עולה לאין שיעור על מה שתוכל דעתכם המצומצמת לתפוש. שוכני אורנטיה אף לא יוכלו להגות במתנות המוּלדוֹת הניתנות ליצורים אלוהיים מושלמים אלו, המשתייכים לגזעים ביקום הנצחי אשר

מקורם-בשילוש. לעולם גם לא תוכלו לדמיין יצורים רבי-הוד אלו; ולפיכך, תיאלצו להמתין עד להגעתכם להאוונה, שלאחריה תוכלו לברכם כאחיכם לרוח.

19:6.2 (221.4) במהלך שהותכם הממושכת במיליארד העולמות של תרבות האוונה, תִּפָּתְחוּ ידידות נצחית עם הוויות נעלות אלה. וכמה עמוקה הינה הידידות הזאת, אשר מתפתחת בין היצור האישי הנמוך ביותר המגיע מעולמות החלל, לבין ההוויות האישיות הגבוהות האלה, ילידות הספֵירות המושלמות של היקום המרכזי! בהתרועעות ארוכה ואוהבת זו של בני התמותה המרקיעים עם ילידי האוונה, הם מפצים עצמם באופן ניכר על הדלות הרוחנית המאפיינת את שלבי התקדמותם המוקדמים יותר כבני-תמותה. בה בעת, באמצעות מגעיהם עם עולי הרגל המרקיעים, ההאוונים מרווחים ניסיון, אשר מתעלה במידה לא מבוטלת מעל המגבלה ההתנסותית שלהם, זו הנובעת מחיי מושלמות אלוהית תמידיים. ומכך נובע טוב הדדי וגדול הן לבני התמותה המרקיעים והן לבני האוונה.

19:6.3 (221.5) בדומה לכל האישיויות האחרות שמקורן-בשילוש, מתוכננים ילידי האוונה למושלמות אלוהית; ובדומה לאישיויות אחרות שמקורן בשילוש, חלוף הזמן עשוי להוסיף למאגרי הכישרונות ההתנסותיים שלהם. ואולם, בניגוד לבני השילוש הנייחים, עשוי מעמדם של ההאוונים להתפתח, וכן עשוי להיות להם ייעוד עתידי נצחי שטרם-נתגלה. דוגמה לכך מהווים ההאוונים אשר במסגרת שירותם גורמים ליצירתה העובדתית של יכולת התכה עם רסיס אב ממשפחה שאינה משפחת המכוננים, ובשל כך הופכים לראויים להתקבל כחברים בסָגֵל הסוֹפְיוֹנִיוּת שֶׁל בְּנֵי הַתְּמוּתָה. ואף קיימים סגלי סופיוניות אחרים, הפתוחים בעבור ילידים אלו של היקום המרכזי.

19:6.4 (221.6) מעמד ההתפתחות של ילידי האוונה גרם להשערות רבות לצוץ באוורסה. מאחר שילידי האוונה מצטרפים באופן תדיר לַסוגים השונים של סגלי הסופיונוּת, ומכיוון שלא נבראים ילידים נוספים, נראה כי מספרם הנותר בהאוונה הולך ופוחת בהתמדה. מעולם לא התגלו לנו ההשלכות הסופיות של מאורעות אלו, ואולם היננו מאמינים כי לעולם האוונה לא תתרוקן לחלוטין מילידיה. שקלנו בתיאוריה הגורסת כי אפשר שבשלב מסוים במהלך עידני הבריאוֹת העוקבות של רמות החלל החיצון, תיפסק הצטרפות ההאוונים לסגלי

הסופיוניות. גם שקלנו במחשבה כי בְּעידנים עוקבים אלה של היקום, תהא אוכלוסייתו של היקום המרכזי מעורבת, ורק חלקה יורכב מילידי האוונה המקוריים. אין אנו יודעים אֵילו סוגי יצורים מיועדים להיות בעלי מעמד של תושב בהאוונה העתידית, ואולם חשבנו על:

19:6.5 (222.1) 1. האוּנִיוֶרסָאטִיָה, אשר משמשים כעת כאזרחים הקבועים של קונסטלציות היקומים המקומיים.

19:6.6 (222.2) 2. סוגים עתידיים של בני-תמותה אשר עשויים להיוולד בעולמות המיושבים של יקומי-העל עם פריחתם של עידני האור והחיים.

19:6.7 (222.3) 3. האריסטוקרטיה הרוחנית הנכנסת של היקומים החיצוניים הבאים.

19:6.8 (222.4) היננו יודעים שהאוונה של העידן האוניברסאלי הקודם הייתה שונה במידה כלשהי מזו של העידן הנוכחי. לפיכך, לדעתנו אך סביר להניח כי היננו חוזים כעת באותם שינויים איטיים החלים ביקום המרכזי ומהווים צפי לעידנים שיבואו. דבר אחד ודאי: היקום איננו סטאטי; רק האל לבדו הינו בלתי-משתנה.

7. אזרחי פרדיס

19:7.1 (222.5) בפרדיס שוכנות קבוצות רבות של הוויות נשגבות, אלה הם אזרחי פרדיס. הואיל והם אינם מעורבים במישרין בתוכנית הפיכתם של היצורים הרצוניים המרקיעים למושלמים, הם גם לא התגלו במלואם לבני התמותה של אורנטיה. קיימים מעל לשלושת-אלפים סדרים של הוויות תבוניות נשגבות שכאלה, כאשר הקבוצה האחרונה הפכה לאישית בו-זמנית עם צו השילוש, אשר הכריז על התוכנית היצירתית של שבעת יקומי העל של הזמן והמרחב.

19:7.2 (222.6) לעיתים אזרחי פרדיס וילידי האוונה מכונים באופן כוללני בשם **אישיויות**

פרדיס-האוונה.

19:7.3 (222.7) בזה נשלם הסיפור על אודות ההוויות שנבראו על-ידי שילוש פרדיס. מעולם לא סטתה מי מהן מדרך הישר. ואף-על-פי-כן, במובן הגבוה ביותר, כולן ניחנות ברצון חופשי.

19:7.4 (222.8) הוויות שמקורן בשילוש ניחנות בזכויות הסעה ההופכות אותן לבלתי-תלויות באֵישִׁיּוּיוֹת הַסָּעָה, כדוגמת השׂרפים. כולנו מצוידים ביכולת לנוע בחופשיות ובמהירות ברחבי יקום היקומים. למעט רוחות השילוש בעלות ההשראה, אין ביכולתנו להשיג את מהירותם הבלתי-תאמן כמעט של השליחים הבודדים; ואולם, ביכולתנו לנצל את מלוא מתקני ההסעה בחלל, וכך להגיע ממטֶה יקום העל לכל נקודה שהיא ביקום העל בתוך פחות משנת אורנטיה אחת. מסעי מאוורסה לאורנטיה נמשך 109 ימים במושגי הזמן שלכם .

19:7.5 (222.9) תוך שימוש באותם ערוצים, ביכולתנו לתקשר זה עם זה באופן מיידי. סדר הבריאה שלנו בשלמותו מצוי בקשר עם כל יחיד המשתייך לכל מחלקה שהיא של ילדי שילוש פרדיס, למעט הרוחות בעלות ההשראה.

19:7.6 (222.10) [הוצג על-ידי יועץ אלוהי של אוורסה.]

>> מסמך 19 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 21 <<

מסמך 20

בְּנֵי הָאֵל שֶׁל פָּרַדִיס

(223.1) 20:0.1 כפי שהם פועלים ביקום העל של אורוונטון, בני האל מסווגים לשלוש מחלקות כלליות:

(223.2) 20:0.2 1. בְּנֵי הָאֵל הַיּוֹרְדִים.

(223.3) 20:0.3 2. בְּנֵי הָאֵל הַמַּרְקִיעִים.

(223.4) 20:0.4 3. בְּנֵי הָאֵל שֶׁשּׁוֹלְשׁוּ.

(223.5) 20:0.5 סדרי בנים יורדים כוללים אישיויות אשר נוצרו במישרין על-ידי האלוהות. בנים מרקיעים, כדוגמת יצורים בני-תמותה, משיגים את המעמד הזה באמצעות השתתפות התנסותית בַּטכניקה היצירתית המכונה אבולוציה. מקורם של חברי קבוצת בני האל ששולשו הינו משולב, והוא כולל את כל ההוויות שאומצו על-ידי שילוש פרדיס, אף אם מקורן איננו במישרין מן השילוש.

1. בְּנֵי הָאֵל הַיּוֹרְדִים

(223.6) 20:1.1 המקור של כל בני האל היורדים הינו גבוה ואלוהי. בנים אלו מקדישים עצמם לסעד השירות היורד אל עולמות ומערכות הזמן והמרחב, על-מנת לאפשר שם את ההתקדמות ואת העלייה לפרדיס של היצורים הנמוכים ממקור אבולוציוני – בניו המרקיעים של האל. מתוך הסדרים הרבים של בנים יורדים, נדון בתיאור זה בשבעה. אותם בנים אשר מגיעים מאלוהויות האי המרכזי של האור והחיים מכונים **בְּנֵי הָאֵל שֶׁל פָּרַדִיס**, והם כוללים את שלושת הסדרים הבאים:

(223.7) 20:1.2 1. בנים בוראים – סדר המיכאלים.

(223.8) 20:1.3 2. בָּנִים סַמְכוּתִיִים – הבנים האָוונָאלִים.

(223.9) 20:1.4 3. בָּנִים מוֹרִים שֶׁל שִׁלּוּשׁ – הדָאִינָלִים.

(223.10) 20:1.5 ארבעת הסדרים הנותרים של בני האל היורדים ידועים כ**בְּנֵי הָאֵל שֶׁל יְקוּם מְקוֹמִי:**

(223.11) 20:1.6 4. בְּנֵי מַלְכִּי-צֶדֶק.

(223.12) 20:1.7 5. בְּנֵי וורוֹנָדָאדֶק.

(223.13) 20:1.8 6. בְּנֵי לָאנוֹנָאדֶק.

(223.14) 20:1.9 7. נַשָּׂאֵי הַחַיִּים.

(223.15) 20:1.10 המלכי-צדקים הינם צאצאיהם המשותפים של בן בורא, רוח יצירתית ואב מלכי-צדק של יקום מקומי. הן הוורונדאדקים והן הלאנונאנדקים נבראים במשותף על-ידי בן בורא ועמיתתו הרוח היצירתית. הוורונדאדקים ידועים ביותר בכינוי הגבוהים ביותר, אבות הקונסטלאציות; ואילו הלאנונאנדקים, ידועים כריבוני מערכת וכנסיכים פלנטאריים. הסדר המשולש של נשאי החיים נבראים במשותף על-ידי בן בורא, רוח יצירתית, וכן על-ידי אחד משלושת עתיקי היומין של יקום העל בעל הסמכות השיפוטית. ואולם, מן הראוי לתאר את טיבם ואת פעילויותיהם של בני היקום המקומי הללו באותם מסמכים הדנים בענייני הבריאות המקומיות.

(224.1) 20:1.11 מקורם של בני האל של פרדיס הינו משולש: הבנים הראשיים – או הבוראים – נבראים על-ידי האב האוניברסאלי ועל-ידי הבן הנצחי; הבנים המשניים – או הסמכותיים – הינם ילדיהם של הבן הנצחי ושל הרוח האינסופית; ואילו הבנים המורים של השילוש הינם צאצאי האב, הבן והרוח. מן ההיבט של שירות, סגידה והפצרה, כל בני פרדיס כמוהם כאחד; רוחם היא אחת, ועבודתם הינה זהה הן באיכותה והן בשלמותה.

(224.2) 20:1.12 כשם שסדרי פרדיס מטיפוס יומין מוכיחים עצמם כמנהלים אלוהיים, כך מגלים עצמם הסדרים של בני פרדיס כסועדים אלוהיים – בוראים, משרתים, מעניקי-מתת, שופטים, מורים ומגלי-אמת. הם פזורים ברחבי יקום היקומים, החל מחופיו של האי הנצחי ועד לעולמות המיושבים של הזמן והמרחב, וכן משמשים ביקום המרכזי וביקומי העל במגוון שירותים אשר אינם נחשפים במסמכים אלו. הם מאורגני בצורות שונות, בהתאם לטיב השירות אשר בו הם עוסקים ולמקום שבו הוא ניתן; ואולם, בְּיקום מקומי משרתים הן הבנים הסמכותיים והן הבנים המורים בכפוף להנחייתו של הבן הבורא המופקד על אותו תחום.

(224.3) 20:1.13 נראה כי הבנים הבוראים ניחנים במתת רוח המתמרכזת באישיותם, אשר בה הם שולטים ואותה הם יכולים להעניק, כשם שעשה הבן הבורא שלכם בהשפיעו מרוחו על כל בני התמותה באורנטיה. כל בן בורא ניחן בכוח משיכה רוחני שכזה בתחומי שלטונו; והוא מודע באופן אישי לכל מעשה ולכל רגש של כל בן אל יורד המשרת את האלוהות בתחום ממלכתו. הרי לכם שיקוף אלוהי, שכפול ביקום המקומי של אותו כוח משיכה רוחני מוחלט של הבן הנצחי, אשר מאפשר לו להגיע, להתקשר ולשמור על קשר עם כל בנֵי פרדיס שלו, יהא מקומם אשר יהא בכל רחבי יקום היקומים.

(224.4) 20:1.14 בני פרדיס הבוראים משמשים לא רק כבנים בירידת הסעד שלהם לשם שירות ומתת; כאשר הם משלימים את נתיבות המתת שלהם, כל אחד מהם מתפקד כאב היקום בבריאתו שלו, בעוד שיתר בני האל ממשיכים בשירות המתת וברוממות הרוחנית שמטרתם לכבוש את הפלנטות, אחת לאחת, ולהוביל בהן להכרה מרצון בשלטונו האוהב של האב האוניברסאלי; הכרה המגיעה לשיאה בהקדשת היצור את עצמו לעשיית רצונו של אב פרדיס ובְּנאמנות פלנטארית לריבונות של בנו הבורא ביקום.

(224.5) 20:1.15 בבן הבורא בעל שבעת ההיבטים מוזגו לנצח הבורא והברוא בהבנה, בסימפטיה ובשותפות של חמלה. כלל הַסדר של בני מיכאל, הבנים הבוראים, הינו כה ייחודי, כך שתיאור טיבם ופעילויותיהם יישמר למסמך הבא בסדרה, בעוד שהמְשך מסמך זה יוקדש בעיקרו לשני הסדרים הנותרים של בני פרדיס: הבנים הסמכותיים והבנים המורים של השילוש.

2. הבנים הסמכותיים

(224.6) 20:2.1 כל אימת שמושג מקורי ומוחלט של הוויה בניסוחו של הבן הנצחי מתאחד עם אידיאל אלוהי חדש של שירות אוהב מטעמה של הרוח האינסופית, נוצר בן אל חדש ומקורי, בן סמכותי של פרדיס. בניגוד לסדר המיכאלים, הבנים הבוראים, בנים אלה מהווים את הסדר של האוונאלים. אף כי אינם בוראים במובן האישי, הם מצויים בצמוד למיכאלים בכל עבודתם. האוונאלים הינם סועדים, שופטים ובעלי-סמכות פלנטאריים בממלכות החלל והזמן – וזאת בעבור כל הגזעים, בכל העולמות ובכל היקומים.

(225.1) 20:2.2 יש לנו סיבות להאמין כי המספר הכולל של בנים סמכותיים ביקום המקיף עומד על כמיליארד אחד. הם מהווים סדר המתנהל תחת שלטון-עצמי, והמכוון על-ידי מועצתם העליונה בפרדיס, אשר מורכבת מאוונאלים מנוסים המגויסים מן השירותים של כל היקומים. ואולם, כאשר הם מסופחים ליקום מקומי ומוצבים בו, הם משרתים תחת הכוונתו של הבן הבורא באותו תחום.

(225.2) 20:2.3 האוונאלים משמשים כבני פרדיס של שירות ומתת בעבור הפלנטות האינדיבידואליות של היקומים המקומיים. ומכיוון שלכל בן אוונאלי קיימת אישיות ייחודית, ואין שני בנים אוונאליים זהים, הרי שעבודתם הינה ייחודית באופן אינדיבידואלי בתחומים אשר בהם הם שוהים, היכן שהם מתגשמים תדירות בגוף דמוי בשר ודם בני-תמותה ולעיתים אף נולדים לאמהות הארציות של העולמות האבולוציוניים.

(225.3) 20:2.4 בנוסף לשירותים שאותם הם מעניקים ברמות הניהוליות הגבוהות, לאוונאלים שלושה תפקידים בעולמות המיושבים:

(225.4) 20:2.5 1. **פעולות שיפוטיות.** הם פועלים בסיומם של עידנים פלנטאריים. ברבות הימים, משימות רבות שכאלה – מאות משימות – עשויות להתבצע בכל עולם יחידני. והאוונאלים עשויים להגיע פעמים אינספור לאותו עולם, או לעולמות שונים, על-מנת לשמש כמסיימי-עידן, כמשחררי השורדים מתנומתם.

(225.5) 20:2.6 2. **משימות סמכותיות.** ביקור פלנטארי מסוג זה קודם לרוב להגעתו של בן מתת. במשימה מעין זו מופיע אוונאל כאדם בוגר של אותו עולם, וזאת באמצעות טכניקת התגשמות בְּגוף שאיננה מערבת לידה כבן-תמותה. לאחר ביקור ראשון ורגיל זה, האוונאלים עשויים לחזור ולשמש בתפקיד סמכותי באותה פלנטה הן לפני והן לאחר הופעתו של בן המתת. במסגרת המשימות הסמכותיות הנוספות האלה, עשוי האוונאל להופיע – או שלא להופיע – בצורה חומרית נראית לעין; ואולם, באף אחד מן המקרים הללו הוא לא ייוולד לַעולם כתינוק חסר ישע.

(225.6) 20:2.7 3. **משימות מתת.** כל הבנים האוונאלים מעניקים את עצמם, לפחות פעם אחת, לגזע בן-תמותה כלשהו בעולם אבולוציוני כזה או אחר. הביקורים השיפוטיים הינם רבים, המשימות הסמכותיות עשויות להיות מרובות, ואולם, בכל פלנטה מופיע רק בן מתת אחד. אוונאלים של מתת נולדים מרחם אישה כפי שמיכאל מנבאדון התגשם באורנטיה.

(225.7) 20:2.8 אין מגבלה על מספר הפעמים שבהן עשויים בנים אוונאלים לשרת במשימות סמכותיות ובמשימות של מתת, ואולם לרוב, לאחר שעברו את החוויה שבע פעמים, מתקיימת השהייה לטובת אלו ששרתו פחות פעמים באופן הזה. או אז, מצורפים הבנים הללו שחוו את המתת פעמים מרובות למועצה האישית העליונה של בן בורא, וכך הופכים למשתתפים בניהול ענייני היקום.

(225.8) 20:2.9 בכל עבודתם בעבור העולמות המיושבים ובהם, מסתייעים האוונאלים בשני סדרי יצורים של היקום המקומי: המלכי-צדקים ורַבֵּי-הַמַּלְאָכִים; ואילו במהלך משימות המתת, נלווים אליהם גם כוכבי הערב הזוהרים, שמקורם אף הוא ביקום המקומי. בכל מאמציהם בפלנטות, נתמכים בני פרדיס המשניים, האוונאלים, במלוא עוצמתו ובמלוא סמכותו של בן פרדיס ראשי, הבן הבורא של היקום המקומי אשר בו הם משרתים. ולכל תכלית ועיקר, עבודתם של האוונאלים בספֵירות המיושבות הינה יעילה ומקובלת ממש כשם שהיה השירות לעולמות של בני התמותה אילו היה מעניק אותו בן בורא.

3. פעולות שיפוטיות

(226.1) 20:3.1 האוונאלים ידועים כבנים הסמכותיים משום שהם הינם השופטים העליונים של העולמות, אלו אשר יושבים בדין בכל העידנים העוקבים של עולמות הזמן. הם אלו אשר מנהלים את השכמת השורדים מתנומתם, יושבים בַּדין של העולם, מסיימים עידן של צדק מושהה, מוציאים אל הפועל את הצווים של עידן של חסד ניסיוני, מציבים מחדש את היצורים המשרתים כסועדים פלנטאריים במשימות העידן החדש, ושבים, עם סיום משימתם, למטות יקומי העל שלהם.

(226.2) 20:3.2 ביושבם בהכרעת הדין בגורלותיו של עידן, גוזרים האוונאלים את גורלם של העמים האבולוציוניים, ואף-על-פי שהם עשויים לפסוק על הכחדת זהותם של יצורים אישיים, הם אינם מוציאים אל הפועל גזרי דין שכאלה. גזרי דין מסוג זה מוּצאים לפועל אך ורק על-ידי שלטונות יקומי העל.

(226.3) 20:3.3 הגעתו של אוונאל מפרדיס לעולם אבולוציוני לשֵם סיום עידן ופתיחת עידן חדש בהתקדמות הפלנטארית, איננה מהווה בהכרח משימה סמכותית או משימת מתת. לעיתים משימות סמכותיות כרוכות בהתגשמות, ומשימות מתת לעולם כרוכות בהתגשמות; כלומר, במשימות כאלה משרתים האוונאלים בפלנטה בלבוש של צורה חומרית, פשוטו כמשמעו. ביקוריהם האחרים של האוונאלים הינם "טכניים", ובתפקידם זה הם אינם מתגשמים בגוף

לשם מתן השירות לפלנטה. באם בן סמכותי מגיע בלעדית כמסיים-עידן, הוא מגיע לפלנטה כהוויה רוחנית והינו בלתי-נראה בעבור היצורים החומריים של העולם. ביקורים טכניים מסוג זה חוזרים ונשנים במהלך ההיסטוריה הארוכה של עולם מיושב.

20:3.4 (226.4) בנים אוונאלים עשויים לפעול כשופטים פלנטאריים בטרם התנסותם בסמכות או במתת. לעומת זאת, במהלך כל אחת ממשימות אלה, הבן שהתגשם יפסוק את דינו של העידן הפלנטארי שהסתיים; באותו אופן פועל בן בורא כאשר הוא מתגשם כדמות בשר ודם במשימת מתת. בשעה שבן פרדיס מבקר בעולם אבולוציוני והופך כאחד האדם, נוכחותו מסיימת עידן ומהווה פסק-דין בעבור אותו עולם.

4. משימות סמכותיות

20:4.1 (226.5) על-פי-רוב, עולם מיושב זוכה לביקור מאת אוונאל מפרדיס במסגרת משימה סמכותית בטרם הופעתו של בן מתת על הפלנטה. במידה שזהו ביקור סמכותי ראשון, האוונאל תמיד מתגשם בגוף כהוויה חומרית. הוא מופיע בפלנטת המשימה כגבר בוגר הנמנה על הגזעים בני התמותה; כהוויה שהיצורים בני התמותה החיים באותה עת מסוגלים לראות ויכולים ליצור עימה מגע פיזי. במהלך התגשמות סמכותית הקשר של הבן האוונאלי עם הכוחות הרוחניים המקומיים והאוניברסאליים הינו מלא ורציף.

20:4.2 (226.6) פלנטה עשויה לחוות מספר רב של ביקורים סמכותיים, הן בטרם הופיע בה בן מתת והן לאחר הופעתו. אוונאל אחד או אוונואלים שונים עשויים לבקר בפלטנה פעמים רבות, ולשמש כשופטיו של עידן, אך משימות שיפוט טכניות שכאלה אינן משימות של מתת ואף לא משימות של סמכות, ובמהלכן האוונאלים לעולם לא מתגשמים בגוף. ואף כאשר פלנטה מתברכת בביקורים סמכותיים חוזרים ונשנים, לא תמיד מתגשמים האוונאלים בגוף; וכאשר הם כבר משרתים בדמות בשר ודם בני-תמותה, תמיד מופיעים הם כהוויות בוגרות של אותו עולם; לעולם הם אינם ילידי אישה.

20:4.3 (227.1) כאשר, במסגרת משימות מתת או משימות סמכות, מתגשמים בני פרדיס בגוף, הם מצוידים במכוונגים מנוסים; מכוונגים המשתנים ממשימה למשימה. המכוונגים השוכנים בדעתם של בני האל שהתגשמו לעולם אינם יכולים לקוות להפוך לאישיות באמצעות היתוך עם ההוויות האנושיות-אלוהיות שבקרבן הם שוכנים, ואולם תדירות הופכים הם לאישיים במצוות האב האוניברסאלי. מכוונגים שכאלה מרכיבים את המועצה העליונה בדיווינינגטון אשר מנחה, מנהלת, מזהה ושולחת את משגוחי המסתורין אל העולמות המיושבים. והם גם אלה שמקבלים את המכוונגים המוסמכים עם שובם אל "חיקו של האב" לאחר המוות וההתפרקות של משכנותיהם הארציים. ובאופן הזה הופכים המכוונגים הנאמנים של שופטי העולמות לַראשונים ולַמרוממים בקרב בני מינם.

20:4.4 (227.2) אורנטיה מעולם לא אירחה בן אוונאל במשימה סמכותית. לוּ הייתה אורנטיה עוקבת אחר תוכניתם הכללית של העולמות המיושבים, כי אז היא הייתה מתברכת במשימת סמכות אי-שם בין ימיו של אדם לבין המתת של מיכאל המשיח. ואולם, הסדרה הרגילה של בני פרדיס על הפלנטה שלכם שובשה לחלוטין על-ידי הופעתו של הבן הבורא שלכם במתת הסופית שלו לפני כאלף ותשע-מאות שנים.

20:4.5 (227.3) ייתכן שאורנטיה תקבל ביקור מאת אוונאל אשר יצטווה להתגשם במסגרת משימה סמכותית, ואולם, בנוגע להופעתם העתידית של בני פרדיס, "אף מלאכי שמיים לא ידעו מועדו של ביקור כעין זה"; זאת באשר עולם המתת של מיכאל הופך לתחום-חסות יחיד ואישי של בֵּן מַאסְטֶר, וככזה הינו כפוף באופן מלא לתוכניותיו שלו ולשליטתו. ובכל הנוגע לעולמכם שלכם, הופך הדבר סבוך אף יותר בעטייה של ההבטחה שנתן המיכאל שלכם לשוב בזמן מן הזמנים. וללא קשר לאי ההבנה הנוגעת לשהותו של מיכאל מנבאדון באורנטיה, דבר אחד הינו מהימן באופן ודאי – הבטחתו לשוב לעולמכם. על הרקע הזה, אך הזמן לבדו יוכל לגלות את הסֶדר העתידי של ביקורי בני-פרדיס של האל באורנטיה.

5. המתת של בני האל של פרדיס

20:5.1 (227.4) הבן הנצחי הינו הדבר הנצחי של האל. הבן הנצחי הינו הביטוי המושלם של המחשבה האינסופית המוחלטת ה"ראשונה" של האב הנצחי. כאשר שכפול אישי או שלוחה אלוהית של בן מקורי זה מתחיל במשימת המתת תוך התגשמות בגוף כבן-תמותה, הופכת האמירה כי "הדבר האלוהי בשר ודם הוא" לנכונה פשוטה כמשמעה, וכמו-כן כי הדבר אכן שוכן בקרב ההוויות הנמוכות שמוצאן חייתי.

20:5.2 (227.5) האמונה הרווחת באורנטיה היא כי תכלית המתת של הבן הינה להשפיע באופן כלשהו על גישתו של האב האוניברסאלי. ואולם, ההארה שלכם תצביע על כך שאין אמת בדבר. משימות המתת של הבנים האוונאלים ושל הבנים מסדר מיכאל הינן חלקים הכרחיים בתהליך ההתנסותי שנועד להפוך את הבנים הללו לשליטים ולשופטים בטוחים ואוהדים של האנשים ושל הפלנטות של הזמן והמרחב. הנתיבה בת שבעת חלקי המתת הינה התכלית העליונה של כל הבנים הבוראים של פרדיס. וכל הבנים הסמכותיים מונעים באותה רוח של שירות, אשר מאפיינת בנדיבות כה רבה את הבנים הבוראים הראשיים ואת הבן הנצחי של פרדיס.

20:5.3 (227.6) סדרים מסוימים של בני פרדיס חייבים להיות מוענקים לכל עולם של בני-תמותה, על-מנת לאפשר למכוונני מחשבה לשכון בדעתם של כל בני האדם הנורמאליים באותו עולם; זאת הואיל והמכוננים אינם מגיעים אל **כל** ההוויות האנושיות תמימות הלבב, עד אשר רוח האמת מושפעת על כל בשר; ועצם שליחתה של רוח האמת מותנית בחזרתו של בן פרדיס, לאחר שביצע בהצלחה משימת מתת כבן-תמותה בעולם מתפתח, אל המטה של יקום העל.

20:5.4 (228.1) משפטים רבים של סוף עידן יתרחשו במהלך ההיסטוריה הארוכה של פלנטה מיושבת, ואף ייתכן כי תתרחש יותר ממשימה סמכותית אחת, אך באופן הרגיל ישרת בן מתת בעולם רק פעם אחת. כל עולם מיושב נדרש לקבל אך פעם אחת יחידה בן מתת, המגיע לחיות חיים מלאים של בן-תמותה מלידה ועד מוות. במוקדם או במאוחר, וללא קשר למעמדו הרוחני, כל עולם מיושב בבני-תמותה עתיד לארח בן סמכותי במשימת מתת, למעט הפלנטה היחידה בכל יקום מקומי אשר בה בוחר בן בורא לקיים את המתת כבן-תמותה בעצמו.

20:5.5 (228.2) באשר תבינו יותר על אודות בני המתת, תבחינו גם בסיבה שבעטייה קיים עניין כה רב באורנטיה במסגרת היסטוריה של נבאדון. הפלנטה הקטנה והבלתי-משמעותית שלכם מעניינת את היקום המקומי פשוט משום שהיא מהווה את עולם הבית של ישוע מנצרת כבן-תמותה. אורנטיה שימשה כבמה למתת הסופית והמוצלחת של הבן הבורא שלכם, הזירה אשר בה זכה מיכאל בריבונות האישית העליונה ביקום של נבאדון.

20:5.6 (228.3) הבן הבורא מבלה חלק גדול מזמנו – בעיקר לאחר השלמת משימת המתת שלו עצמו כבן-תמותה – במטה היקום המקומי שלו בייעוץ ובהנחיה למועצת הבנים הנלווים, לבנים הסמכותיים ולאחרים. בנים אלו מעניקים עצמם לעולמות החלל באהבה ובדבקות, בחמלה רכה ובהתחשבות מלאת חיבה. ושירותים אלו הניתנים לפלנטות אינם נופלים במאום מאלו אשר ניתנים על-ידי המיכאלים בעת המתת כבני-תמותה. אמת היא כי הבן הבורא שלכם בחר כעולם ההרפתקה הסופית של התנסותו כיצור, בְּעולם אשר סבל פורענות יוצאת-דופן. ואולם, אף פלנטה אינה יכולה להגיע למצב כזה שבו תידרש למתת של בן בורא על-מנת לשקם את מצבה הרוחני. כל אחד מן הבנים בקבוצת המתת היה מספיק בדיוק באותה מידה, משום שהבנים הסמכותיים, בכל משימותיהם בעולמות היקום המקומי, הינם יעילים באופן אלוהי וחכמים-בַּכל ממש כאחֵיהם מפרדיס, הבן הבורא.

20:5.7 (228.4) אף-על-פי שעבור בני פרדיס אלו תמיד קיימת האפשרות לאסון במהלך משימות המתת הכרוכות בהתגלמות בגוף, טרם ראיתי רישום המתעד את כישלונו או את סטייתו מדרך הישר של בן סמכותי או של בן בורא במסגרת משימת מתת. גם אלו וגם אלו הינם ממקור קרוב מדי לַמושלמות המוחלטת מכדי להיכשל. אכן הם נוטלים על עצמם משום סיכון, ואכן הופכים הם ליצורים בשר ודם בני-תמותה וכך זוכים בַּניסיון הייחודי כיצור, אך ככל שהשגתי מגעת הם מצליחים תמיד. הם אינם נכשלים אף-פעם בהשגת מטרת משימת המתת שלהם. והסיפור של שירות המתת ושל השירות הפלנטארי שלהם ברחבי נבאדון הינו הפרק המרתק והנאצל ביותר בהיסטוריה של יקומכם המקומי.

6. נתיבות המתת כבני-תמותה

20:6.1 (228.5) השיטה שבאמצעותה מתכונן בן פרדיס להתגשמות בת-תמותה כבן של מתת, והאופן שבו הוא משתכן ברחם אימו בעולם המתת, הינם מסתורין של היקום; ונגזר על כל מאמץ לגלות את אופן פעולת טכניקה זו של סונארינגטון להעלות אך חרס. הניחו, אם כן, לידע הנשגב על אודות חיי ישוע מנצרת כבן-תמותה לשקוע בנשמותיכם, אך בל תשחיתו את מחשבותיכם בניחושים חסרי-תועלת בדבר האופן שבו התממשה התגשמות מסתורית זו של מיכאל מנבאדון. הבה נשמח כולנו בידיעה ובביטחון שיכולות מעין אלה הינן אפשריות בעבור הטבע האלוהי, ובל נשחית את זמננו בהשערות עקרות על אודות הטכניקה שבה עשתה התבונה האלוהית שימוש על-מנת לחולל תופעה שכזאת.

20:6.2 (229.1) במשימת מתת כבן-תמותה, תמיד נולד בן פרדיס מרחם אישה וגדל כבן זכר של אותו עולם, ממש כשם שעשה ישוע באורנטיה. כל הבנים הללו, אשר משרתים שירות עילאי, עוברים מילדות לנערות ועד לבגרות, ממש ככל אדם אחר. בכל מובן, הם הופכים להיות כבני התמותה של אותו גזע אשר אליו הם נולדו. והם שוטחים את בקשותיהם בפני האב ממש כשם שעושים זאת ילדי העולמות אשר בהם הם משרתים. מנקודת מבט חומרית, בנים אלוהיים-אנושיים אלו חיים חיים רגילים, למעט עניין אחד: הם אינם מביאים צאצאים לעולמות שבהם הם שוהים; זוהי מגבלה אוניברסאלית המושתת על כל הסדרים של בני המתת של פרדיס.

20:6.3 (229.2) כשם שישוע עבד בעולמכם כבנו של נגר, כך עמלים בני פרדיס אחרים בעבודות שונות בפלנטות המתת שלהם. תתקשו לחשוב על משלח-יד אחד שאותו לא מילא בן פרדיס כלשהו במסגרת המתת שלו באחד מן העולמות האבולוציוניים של הזמן.

20:6.4 (229.3) כאשר בן מתת הגיע לשלמות החוויה של החיים כבן-תמותה, בשעה שהוא השיג מושלמות של כִּוונוּן עם המכוונן השוכן בו, או אז מתחיל החלק של משימתו על-גבי הפלנטה שנועד להאיר את דעתם של אחַיו אשר בגוף ולעורר השראה בנשמותיהם. בנים אלה

מקדישים עצמם, כמורים, באופן בלעדי להארתם הרוחנית של העמים בני התמותה בעולמות אשר בהם הם שוהים.

20:6.5 (229.4) בעוד שבמובנים רבים נתיבות המתת כבני-תמותה של המיכאלים ושל האוונאלים הינן דומות, הן אינן זהות לחלוטין: בן סמכותי לא יצהיר אף-פעם כי, "כל הרואה את הבן, ראה אף את האב," כפי שעשה הבן הבורא שלכם בעת שהותו בגוף באורנטיה. ואולם, בן אוונאל של מתת אכן מצהיר כי, "כל אשר ראה אותי, ראה אף את בנו הנצחי של האל". הבנים הסמכותיים אינם צאצאיו הישירים של האב האוניברסאלי, ואף אינם מתגשמים בגוף מתוך כפיפות לרצון האב; לעולם הם מעניקים עצמם **כבני** פרדיס הכפופים לרצונו של הבן הנצחי של פרדיס.

20:6.6 (229.5) כאשר נכנס בן מתת בשעריו של המוות – בין אם הינו בן בורא ובין אם הינו בן סמכותי – הוא שב ומופיע כעבור שלושה ימים. ואולם, אל לכם לחשוב כי תמיד בנים אלו מסיימים את דרכם באופן הטרגי שבו סיים אותה הבן הבורא אשר שהה בעולמכם לפני כאלף ותשע-מאות שנים. החוויה הבלתי-רגילה ויוצאת-הדופן באכזריותה אשר חווה ישוע מנצרת גרמה לכך שאורנטיה תהייה ידועה באופן מקומי כ"עולם הצלב". אין כל הכרח כי בן האל יקבל טיפול לא-אנושי שכזה, ואכן, ברוב רובן של הפלנטות קיבלו את בני האל באופן מתחשב יותר, אפשרו להם לסיים את נתיבתם כבני-תמותה, לחתום את העידן, לשפוט את השורדים הישנים ולהתחיל עידן חדש, וזאת מבלי לכפות עליהם מוות אלים. שומה על בן של מתת שיפגוש את המוות, וכן שיעבור דרך כל החוויה הממשית של בני התמותה באותו עולם, ואולם, התוכנית האלוהית אינה דורשת כי יהא זה מוות אלים או בלתי-שגרתי.

20:6.7 (229.6) כאשר בני מתת אינם מומתים באופן אלים, הם מוותרים מרצונם על חייהם ועוברים בשערי המוות, לא על-מנת למלא אחר דרישות של "צדק מחמיר" או של "חרון-אף אלוהי", אלא כדי להשלים את משימת המתת, כדי "לשתות עד תום מן הגביע" של נתיבת ההתגשמות בגוף ושל החוויה האישית של כל מה שכוללים חייו של יצור, כפי שהם נחווים על הפלנטות של הקיום כבני-תמותה. המתת, איפוא, הינה הכרח פלנטארי ואוניברסאלי, והמוות הפיזי הוא לא יותר מאשר חלק נחוץ נוסף במשימת המתת.

20:6.8 (230.1) כאשר מסתיימת ההתגשמות כבן-תמותה, ממשיך אוונאל השירות לפרדיס, ושם הוא מתקבל על-ידי האב האוניברסאלי; ומשם חוזר הוא אל היקום המקומי אשר בו הוצב, והוא מופר על-ידי הבן הבורא. או אז, אוונאל המתת והבן הבורא שולחים את רוח האמת המשותפת שלהם לפעול בלבבות העמים של בני התמותה השוכנים בעולם המתת. בעידני טרום-הריבונות של היקום המקומי, זוהי הרוח המשותפת של שני הבנים המוצאת אל הפועל על-ידי הרוח היצירתית. והיא שונה במידת מה מרוח האמת המאפיינת את עידני היקום המקומי שלאחר המתת השביעי של מיכאל.

20:6.9 (230.2) עם סיום המתת האחרונה של בן בורא, רוח האמת – אשר נשלחה לכל עולמות היקום המקומי שקיבלו מתת-אוונאל – משנה את טיבה והופכת באופן מפורש יותר לרוחו של המיכאל הריבון. תופעה זו מתרחשת בה-בעת עם שרוח האמת משתחררת לשם שירות בפלנטה שבה שהה מיכאל כבן מתת בן-תמותה. ומכאן ואילך, כל עולם אשר מתכבד במשימה סמכותית יקבל את אותה רוח מנחמת של הבן הבורא בעל שבעת ההיבטים, בשיתוף עם אותו בן סמכותי, אשר אותה היה מקבל אילו הריבון של היקום המקומי היה מתגשם בו בגוף כבן של מתת באופן אישי.

7. הבנים המורים של השילוש

20:7.1 (230.3) בני פרדיס אישיים מאוד ורוחניים מאוד אלו, מגיעים לכדי קיום מאת שילוש פרדיס. בהוואנה הם ידועים כסדר היומין. באורוונטון, הם מוזכרים כבנים המורים של השילוש, וקרויים כך על שום הוריהם. בסאלווינגטון הם מכונים לעיתים בכינוי בני פרדיס הרוחניים.

20:7.2 (230.4) מספרם של הבנים המורים גדֵל בהתמדה. המִשדר האחרון של המפקד האוניברסאלי מונה את בני השילוש הללו, הפועלים ביקום המרכזי וביקומי העל, במעט יותר מעשרים-ואחד מיליארד, וזאת מבלי לכלול את המילואים של הבנים המורים אשר בפרדיס, המהווים מעל לשליש מסך כלל הבנים המורים של השילוש הקיימים.

20:7.3 (230.5) סדר הבנים של הַדַאִינָלִים איננו מהווה חלק אורגאני מממשלות היקומים המקומיים או יקומי העל. חבריו אינם בוראים או משקמים, ואף אינם שופטים או שליטים. עיסוקם נוגע יותר להארה מוסרית ולהתפתחות רוחנית מאשר למַנהל היקום. הם הינם המחנכים האוניברסאליים המקדישים עצמם לַהתעוררות הרוחנית ולַהנחיה המוסרית בכל העולמות. הסעד שלהם קשור באופן אינטימי לזה של אישיויות הרוח האינסופית, וכן הוא קרוב ביותר להרקעתם של היצורים לפרדיס.

20:7.4 (230.6) בנים אלו של השילוש חולקים את טיבן המשולב של שלוש אלוהויות פרדיס, ואולם נראה כי בהאוונה הם משקפים יותר את טיבו של האב האוניברסאלי. ביקומי העל נראה כי הם מתארים את טיבו של הבן הנצחי, ואילו בבריאות המקומיות דומה כי הם מציגים את אופייה של הרוח האינסופית. בכל היקומים הם הינם התגשמות השירות וההבחנה התבונית.

20:7.5 (230.7) בשונה מאחיהם מפרדיס, המיכאלים והאוונאלים, הבנים המורים של השילוש אינם מקבלים כל אימון מקדמי ביקום המרכזי. הם נשלחים הישר אל מטות יקומי העל, ומשם הם מוצבים לשירות ביקום מקומי כלשהו. במסגרת הסעד שאותו הם מעניקים לעולמות האבולוציוניים, הם עושים שימוש בהשפעה הרוחנית המשולבת של בן בורא ושל הבנים הסמכותיים הנלווים לו, וזאת משום שהַדַאִינָלִים אינם ניחנים בעוצמת משיכה רוחנית משל עצמם.

8. הסעד של הַדַאִינָלִים ביקום המקומי

20:8.1 (231.1) הבנים הרוחניים של פרדיס הינם הוויות שילוש ייחודיות והיצורים היחידים שמקורם-בשילוש אשר מזוהים באופן כה שלם עם מהלכם של היקומים ממקור-כפול. בחיבה מקדישים הם עצמם לסעד החינוך של היצורים בני התמותה ושל הסדרים הנמוכים של ההוויות הרוחניות. הם מתחילים את עבודתם במערכות המקומיות, ובהתאם לניסיון ולהישגים שהם צוברים, מתקדמים הם פנימה, דרך השירות בקונסטלציות ועד לעבודה המרוממת ביותר

בבריאה המקומית. עם הסמכתם עשויים הם להתמנות לשגרירים רוחניים המייצגים את היקומים המקומיים אשר בהם הם שירתו.

20:8.2 (231.2) אינני יודע את מספרם המדויק של הבנים המורים בנבאדון; קיימים אלפים רבים מהם. רבים ממנהלי המחלקות בבתי הספר של המלכי-צדקים נמנים על הסדר הזה, בעוד שהסגל המשולב של האוניברסיטה המוסמכת באופן הרגיל של סאלווינגטון מונה מעל למאה אלף, כולל את הבנים הללו. רבים מוצבים בעולמות האימון המורונטיים השונים, ואולם הם אינם עוסקים שם באופן בלעדי בהתקדמות האינטלקטואלית והרוחנית של בני התמותה; באותה מידה, הם עוסקים גם באימון של הוויות שרפיות ושל ילידים אחרים של הבריאות המקומיות. רבים מעוזריהם מגויסים מקרב השורות של הֲנָיוֹת שֶׁשּׁוּלְשׁוּ עַל-יְדֵי בְּרִיָּה.

20:8.3 (231.3) הבנים המורים מרכיבים את הסגל המנהל את כל הבחינות והמבצע את כל מבחני ההסמכה של כלל השלבים הנמוכים של השירות האוניברסאלי, החל מתפקידי הזקיפים החיצוניים וכלה בתלמידי הכוכבים. הם מעבירים קורסי אימון ממושכים ביותר, החל מהקורסים הפלנטאריים ועד להפעלת הַמְכָלָּה הַגְּבוֹהָה לְבִינָה אשר בסאלווינגטון. הכרה, התואמת במידתה את המאמצים ואת ההישגים, מוענקת לכל המשלימים את ההרפתקאות האלה של בינה ושל אמת, בין אם הינם בני-תמותה מרקיעים ובין אם הינם כְּרוּבִים שאפתניים.

20:8.4 (231.4) כלל בני האל בכל היקומים חבים תודה לבנים המורים הללו, הנאמנים-לעולם והיעילים באופן אוניברסאלי. הם הינם המורים הנשגבים של כלל אישיויות הרוח, ואפילו מוריהם המנוסים והאמיתיים של בני האל עצמם. ואולם, יקשה עלי לשתף אתכם באינסוף הפרטים על אודות חובותיהם ותפקידיהם של הבנים המורים. התחום העצום של פעילויות הבנים הדאינלים יובן באורנטיה טוב יותר כאשר תהפכו מתקדמים יותר מבחינה שכלית, ולאחר שיסתיים הבידוד הרוחני של הפלנטה שלכם.

9. השירות הפלנטארי של הדאינלים

20:9.1 (231.5) כאשר מהלך האירועים בעולם אבולוציוני מורה כי בָּשלה העת לתחילתו של עידן רוחני, תמיד מתנדבים הבנים המורים לשירות זה. אינכם מכירים סדר זה של בנים משום שאורנטיה מעולם לא חוותה עידן רוחני, קרי אלף שנים של הארה קוסמית. ואולם הבנים המורים מבקרים אף כעת בעולמכם מתוך מטרה לגבש תוכניות הנוגעות לשהייתם הצפויה בספֵירה שלכם. הם עתידים להופיע באורנטיה לאחר שתושביה ישיגו שחרור יחסי מאזיקי החייתיות ומכבלי החומרנות.

20:9.2 (231.6) למורים הבנים של השילוש אין כל נגיעה להליך סיומם של עידנים פלנטאריים. הם אף אינם שופטים את המתים ואינם מתמירים את החיים, ואולם בכל משימה פלנטארית נלווה אליהם בן סמכותי אשר מבצע שירותים אלו. העיסוק היחיד של בנים מורים נוגע להשקתו של עידן רוחני, להפצעת השחר מעל התקופה של מציאויות רוחניות בפלנטה אבולוציונית. הם הופכים את התוספת הרוחנית בְּידע חומרי ובְּבינה של זמן למציאות.

20:9.3 (232.1) לרוב, הבנים המורים נשארים על הפלנטה שאותה הם מבקרים למשך אלף שנות זמן פלנטארי. בן מורה אחד מולך על תקופת השלטון בת אלף השנים, ומסייעים בידו שבעים עמיתים מן הסדר שלו. הדאינלים אינם מתגשמים בגוף ואינם הופכים לחומריים באופן שיאפשר לבני התמותה לראותם; משום כך מתנהלים מגעיהם עם העולם אשר בו הם מבקרים באמצעות פעילויות כּוֹכְבֵי הַעֶרֶב הַזּוֹהֲרִים, אישיויות היקום המקומי אשר נלוות לבנים המורים של השילוש.

20:9.4 (232.2) פעמים רבות עשויים הדאינלים לשוב לעולם מיושב, ובסיום משימתם הסופית תקבל הפלנטה מעמד של אור וחיים, שהוא המטרה האבולוציונית של כל העולמות המיושבים בבני-תמותה בעידן האוניברסאלי הנוכחי. סֶגֶל הסוֹפִיוֹנִיוּת שֶׁל בְּנֵי הַתְּמוּתָה עוסק רבות בספֵירות המצויות במעמד של אור וחיים, ופעילויותיו בפלנטות משיקות לאלה של הבנים המורים. ואכן, כל סדר הבנים הדאינלים קשור באופן אינטימי בכל שלבי הפעילות של הסופיונים בַּיצירות האבולוציוניות של הזמן והמרחב.

20:9.5 (232.3) נראה כי הבנים המורים של השילוש מזוהים באופן כה מלא עם תוכנית ההתקדמות של בני התמותה בשלבים המוקדמים של ההרקעה האבולוציונית, עד אשר היננו

נוטים להעלות השערות תכופות באשר לְאפשרות התחברותם העתידית עם הסופיונים במסגרת הנתיבה שטרם-נתגלתה של היקומים העתידיים. היננו מבחינים בכך שחלק מן האישיויות שמנהלות את יקומי העל מקורן בשילוש, ואילו חלקן האחר הינם יצורים אבולוציוניים מרקיעים שאומצו על-ידי השילוש. היננו איתנים באמונתנו כי הבנים המורים והסופיונים עסוקים כעת ברכישת הניסיון של עמיתות-בזמן, אשר עשויה להיות אימון ההכנה המקדים לשותפות קרובה בייעוד אוניברסאלי עתידי כלשהו שטרם-נתגלה. האמונה שלנו באוורסה גורסת כי בשעה שיתייצבו לבסוף שבעת יקומי העל במעמד של אור וחיים, הבנים המורים הללו מפרדיס – אשר הפכו בקיאים כל-כך בבעיות העולמות האבולוציוניים ואשר עסקו זמן כה רב בנתיבותיהם של בני התמותה האבולוציוניים – יועברו ככל הנראה לשותפות נצחית עם סָגֶל פָּרַדִיס שֶׁל הַסוֹפְיוֹנִיוּת.

10. הסעד המאוחד של בני פרדיס

20:10.1 (232.4) כל בני האל של פרדיס הינם אלוהיים במקורם ובטיבם. עבודתו של כל בן פרדיס בשירותו של כל עולם, מתבצעת בדיוק כאילו היה אותו בן של שירות – בנו הראשון והיחיד של האל.

20:10.2 (232.5) בני פרדיס מהווים את המיצג האלוהי בעבור תחומי הזמן והמרחב, של טבען בפעולה של שלוש אישיויות האלוהות. הבנים הבוראים, הבנים הסמכותיים והבנים המורים הינם מתנותיהן של האלוהויות הנצחיות לילדי האדם ולכל היצורים האחרים בעלי פוטנציאל ההרקעה ברחבי היקום. בנים אלו של האל הינם הסועדים האלוהיים אשר מקדישים עצמם ללא-הרף למלאכת הסיוע ליצורי הזמן בדרכם להשיג את המטרה הרוחנית הגבוהה של הנצח.

20:10.3 (232.6) בבנים הבוראים, אהבתו של האב האוניברסאלי מתמזגת עם רחמיו של הבן הנצחי ומתגלה ליקומים המקומיים בַּעוצמה היצירתית, בסעד האוהב ובריבונות המתחשבת של המיכאלים. בבנים הסמכותיים, רחמיו של הבן הנצחי מתאחדים עם סעד הרוח האינסופית, ומתגלים לעולמות האבולוציוניים בנתיבותיהם של אותם אוונאלים של שיפוט,

שירות ומתת. בבנים המורים של השילוש, האהבה, הרחמים והסעד של שלוש אלוהויות פרדיס מתואמים ברמות הערכים הגבוהות ביותר של הזמן והמרחב, ומוצגים ליקומים כאמת חיה, כטוב אלוהי וכיופי רוחני אמיתי.

20:10.4 (233.1) סדרים אלה של בנים משתפים פעולה ביקומים המקומיים על-מנת להביא לְהתגלות אלוהויות פרדיס ליצורים של החלל: כאביו של יקום מקומי, מגלם בן בורא את טיבו האינסופי של האב האוניברסאלי. כבני המתת של הרחמים, מגלים האוונאלים את הטבע שאין-דומה-לו של הבן הנצחי בעל החמלה האינסופית. כַּמורים האמיתיים של האישיויות המרקיעות, מגלים הבנים הדאינלים של השילוש את אישיות המורָה של הרוח האינסופית. בְּשיתוף הפעולה האלוהי שלהם תורמים המיכאלים, האוונאלים והדאינלים לְהתממשות ולהתגלות אישיותו וריבונותו של האל העליון ביקומי הזמן והמרחב ובעבורם. בַּהרמוניה של פעולותיהם המשולשות, לנצח פועלים בני האל של פרדיס כחיל החלוץ של אישיויות האלוהות, בעודם עוקבים אחר ההתרחבות הבלתי-נגמרת של אלוהיותו של המקור והמרכז הגדול הראשון מן האי הנצחי של פרדיס אל עבר המעמקים הלא-נודעים של החלל.

20:10.5 (233.2) [הוצג על-ידי הופך בינה למושלמת מאוורסה.]

>> מסמך 20 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 22 <<

מסמך 21

הבנים הבוראים של פרדיס

(234.1) 21:0.1 הבנים הבוראים הינם יוצרי היקומים המקומיים של הזמן והמרחב ושליטיהם. בוראים וריבונים אלו הינם ממקור כפול, ומגלמים הם את מאפייניהם של האל האב ושל האל הבן. ואולם, כל בן בורא שונה מכל יתר האחרים; כל אחד מהם הינו ייחודי בטבעו, כפי שהינו ייחודי באישיותו; וכל בן בורא הינו "הבן היחיד" של אידיאל האלוהות המושלם אשר ממנו בא.

(234.2) 21:0.2 בעבודה הנרחבת של הארגון והפיתוח של יקום מקומי, וכן בהפיכתו של יקום זה למושלם, לעולם נהנים הבנים הנעלים הללו מן האישור התומך של האב האוניברסאלי. יחסיהם של הבנים הבוראים עם אביהם אשר בפרדיס הינם יחסים הדוקים ושופעים. וללא ספק, החיבה העמוקה של ההורים האלוהיים כלפי צאצאיהם הנשגבים מהווה מקור בלתי-נדלה של אהבה יפהפייה ונשגבת-כמעט, אשר אפילו הורים בני-תמותה נושאים כלפי ילדיהם.

(234.3) 21:0.3 בני פרדיס ראשוניים אלו הופכים לאישיות כמיכאלים. כאשר יוצאים הם את פרדיס על-מנת ליסד את יקומיהם, הם ידועים כְּמיכאלים בוראים. ובשעה שהם תופסים את מקומם בסמכות העילאית, הם נקראים מיכאלים מאסטרים. ולעיתים, היננו מתייחסים אל

הריבון של עולמכם, נבאדון, כמשיח מיכאל. לעולם ועד מולכים הם בעקבות "סדר המיכאלים"; זהו כינויו של הבן הראשון מן הסדר שלהם ומן הטבע שלהם.

(234.4) 21:0.4 אף כי המיכאל המקורי, או המיכאל הראשון להיוולד, לא חווה מעולם התגשמות בגוף כהוויה חומרית, הוא עבר שבע פעמים דרך החוויה של הרקעת היצור הרוחני בשבעת מעגלי האוונה, והתקדם מן הספֵירות החיצוניות אל עבר המעגל הפנימי ביותר של הבריאה המרכזית. סדר המיכאלים מכיר את היקום המקיף מקצהו ועד קצהו; אין קיימת ולוּ חוויה מהותית אחת אשר חווה מי מילדי הזמן והחלל, ואשר לא השתתפו בה המיכאלים באופן אישי; לאמיתו של דבר, חולקים הם לא רק את הטבע האלוהי, כי אם אף את טבעכם שלכם; כלומר, את כל סוגי הטבע כולם, מן הגבוהים ביותר ועד לנמוכים ביותר.

(234.5) 21:0.5 המיכאל המקורי יושב בראש אסיפת בני פרדיס הראשיים, כאשר זו מתכנסת להתוועדות במרכזם של הדברים כולם. לא עבר זמן רב מאז נקלט באוורסה מִשְׁגָּר אוניברסאלי על אודות התכנסות יוצאת-דופן אשר התרחשה באי הנצחי בהשתתפות מאה וחמישים אלף בנים בוראים, אשר נאספו ובנוכחות הוריהם דנו בנוגע לְהתקדמות האיחוד והיציבות של יקום היקומים. הייתה זו קבוצה נבחרת של מיכאלים ריבוניים, בנים אשר עברו שבע פעמים את חווית המתת.

1. מקורם וטבעם של הבנים הבוראים

(234.6) 21:1.1 כאשר מלאות הרעיון הרוחני המוחלט בבן הנצחי פוגש במלאות מושג האישיות המוחלט באב האוניברסאלי; כאשר איחוד יצירתי שכזה מושג לבסוף במלואו; כאשר מתרחשות זהות מוחלטת שכזו של רוח ויחידות אינסופית שכזו של מושג האישיות; או אז, ושם ממש, ומבלי שתפחת כהוא זה האישיות, או זכותה של מי מן האלוהויות האינסופיות, מבזיק בשלמותו לכדי קיום בן בורא חדש ומקורי, הבן היחיד של האידיאל המושלם ושל הרעיון רב העוצמה, אשר איחודם מצמיח אישיות בוראת חדשה זו של עוצמה ושל מושלמות.

(235.1) 21:1.2 כל בן בורא הינו הצאצא היחיד אשר נברא – ואף היחיד אשר עשוי להיברא – כתוצאה מן האיחוד המושלם של המושג המקורי של דעת אחת ועוד אחת, שתיהן אינסופיות, נצחיות ומושלמות, ואשר שייכות לַבוראים הקיימים-לעד של יקום היקומים. לעולם לא יוכל להתקיים בן נוסף כזה, משום שכל בן בורא הינו הביטוי הבלתי-מסויג, הגמור והסופי, וכן ההתגלמות של כל אחד מן השלבים של כל מאפיין של כל אפשרות למציאות אלוהית, אשר תוכל – במהלך הנצח כולו – להימצא, להתבטא על-ידי-, או להתפתח מאותם פוטנציאלים יצירתיים, אשר התאחדו לשם הבאתו לכדי קיום של בן מיכאל זה. כל בן בורא הינו מוחלטות האיחוד של המושגים האלוהיים אשר מהווים את מקורו האלוהי.

(235.2) 21:1.3 ככלל, נגזרים טבעיהם האלוהיים של הבנים הבוראים הללו באופן שווה מתכונותיהם של שני הוריהם מפרדיס. כולם חולקים את מלאות טיבו האלוהי של האב האוניברסאלי ואת מלאות הזכויות היצירתיות של הבן הנצחי; ואולם, בעת שהיננו מתבוננים בפעולתם המעשית של המיכאלים ביקומים, היננו מבחינים בהבדלים בולטים לעין. נראה כי חלק מן הבנים הבוראים דומים יותר לאל האב; ואילו אחרים דומים יותר לאל הבן. לדוגמה: מן המגמה המסתמנת בניהול היקום של נבאדון, עולה כי טיבו ואופיו של הבן הבורא שלו ושליטו, דומים יותר לאלו של הבן-האם הנצחי. עוד ראוי לציין, כי בראש יקומים מסוימים עומדים מיכאלים מפרדיס אשר דומים באופן שווה הן לאל האב והן לאל הבן. ובשום אופן, אין בהבחנות האלה משום ביקורת; הן הינן אך בבחינת ציון עובדה.

(235.3) 21:1.4 אינני יודע את מספרם המדויק של הבנים הבוראים הקיימים; ואולם יש לי סיבות טובות להאמין שמספרם עולה על שבע-מאות אלף. כעת, ידוע לנו שקיימים בדיוק שבע-מאות אלף איחודי-יומין, וכן שאין ממשיכים להיווצר איחודי-יומין נוספים. כמו כן, היננו מבחינים בכך שדומה כי התוכניות המוסמכות של העידן האוניברסאלי הנוכחי מראות שעל איחוד-יומין אחד להיות מוצב בכל יקום מקומי ולשמש כשגרירו המייעץ של השילוש. עוד היננו מבחינים בכך שמספרם ההולך וגדל של הבנים הבוראים כבר עלה על מספרם של איחודי היומין, אשר איננו משתנה. ואולם, מעולם לא נמסרו לנו פרטים בנוגע לגורלותיהם של המיכאלים אשר מעבר למספר שבע-מאות אלף.

2. הבוראים של היקומים המקומיים

21:2.1 (235.4) בני פרדיס מן הסדר הראשי הינם המתכננים, הבוראים, הבנאים והמנהלים של תחומיהם, היקומים המקומיים של הזמן והמרחב, המהווים את היחידות היצירתיות הבסיסיות של שבעת יקומי העל האבולוציוניים. בן בורא מורשה לבחור את אזור החלל בקוסמוס אשר בו תתרחש פעילותו העתידית, ואולם, לפני שיורשה להתחיל ולו בארגון הפיזי של יקומו, שומה עליו לבלות זמן ממושך בהתבוננות המוקדשת ללימוד מאמציהם של אחיו הבוגרים ביצירות השונות הממוקמות ברחבי יקום העל אשר בו תתרחש פעילותו שלו. ולפני כל זאת, יהיה על הבן המיכאל להשלים את חווייתו הממושכת והייחודית של ההתבוננות בפרדיס, וכן את האימון בהאוונה.

21:2.2 (235.5) כאשר יוצא בן בורא מפרדיס להרפתקת יצירתו של יקום, אשר הוא עצמו יעמוד בראשו – ולמעשה יהיה לאלוהיו – של אותו יקום מקומי פרי ארגונו, או אז, ימצא עצמו בפעם הראשונה בקשר קרוב עם המקור והמרכז השלישי, ובמובנים רבים אף יהיה תלוי בו. אף כי הרוח האינסופית שוכנת במרכזם של כל הדברים לצד האב ולצד הבן, עתידה היא לשמש בפועל כעוזרתו היעילה של כל בן בורא. לפיכך, לכל בן בורא נלווית בת יצירתית של הרוח האינסופית, אותה הוויה אשר עתידה לשמש כַּסועדת האלוהית, פְּרוח האם של היקום המקומי החדש.

21:2.3 (236.1) יציאתו של בן מיכאל לדרך זו משחררת לעד את זכויות היצירה שלו מן המקורות ומן המרכזים של פרדיס, והן כפופות אך ורק למגבלות מסוימות הטבועות בקדם-הקיום של מקורות ומרכזים אלו, וכן לעוצמות ולנוכחויות קודמות אחרות. בין המגבלות האלה על זכויות היוצר המוקנות לאביו של יקום מקומי – אשר אחרת היו עוצמתיות-בכל – ניתן למנות את:

21:2.4 (236.2) 1. **האנרגיה-חומר** נשלטת בידי הרוח האינסופית. לפני שיוכלו להיווצר צורות או דברים חדשים כלשהם – קטנים כגדולים – ולפני שניתן יהיה לנסות ליצור

התמרות חדשות של אנרגיה-חומר, חייב בן בורא לקבל את הסכמתה ואת שיתוף הפעולה הפעיל של הרוח האינסופית.

(236.3) 21:2.5 2. **טיפוסים ותכן של יצורים** נשלטים בידי הבן הנצחי. בטרם יוכל בן בורא לעסוק ביצירת טיפוס חדש כלשהו של הוויה, או ביצירת תוכן חדש כלשהו של יצור, שומה עליו לקבל את הסכמת הָאֵם-הַבֵּן הַנִּצָּחִית וְהַמְקוֹרִית.

(236.4) 21:2.6 3. **אישיות** מתוכננת ומוענקת על-ידי האב האוניברסאלי.

(236.5) 21:2.7 הסוגים והתבניות של **הדעת** נקבעים על-ידי גורמי ההוויה הקודמים ליצור. לאחר שגורמים אלו התאגדו על-מנת לכונן יצור (אישי או אחר), מוענקת הדעת על-ידי המקור והמרכז השלישי, אשר הינו המקור האוניברסאלי של סעד הדעת בעבור כלל ההוויות המצויות מתחת לרמת הבוראים הפרדיסיים.

(236.6) 21:2.8 השליטה בְּתכניות ובסוגי **הרוח** תלויה ברמה של מופעיהן. בסיכומו של דבר, נשלט התכנון הרוחני על-ידי השילוש, או על-ידי מתנות הרוח הקודמות-לשילוש של אישיויות השילוש – האב, הבן והרוח.

(236.7) 21:2.9 כאשר בן אלוהי ומושלם שכזה ניכס לעצמו את המרחב בחלל של היקום שאותו הוא בחר; כאשר נפתרו הבעיות הראשוניות של חומריות היקום והתייצבותו הבסיסית; וכאשר יצר הבן איחוד יעיל של שיתוף פעולה לצרכי עבודה עם הבת המשלימה של הרוח היצירתית; או אז מתחילים בן היקום ורוח היקום הללו את הקשר, אשר נועד להיות המקור לקהילת ילדיהם הרבים מספור ביקומם המקומי. בקשר עם מאורע זה, משתנה טיבה של התמקדות הרוח היצירתית של הרוח האינסופית של פרדיס, ומקבלת את איכויותיה האישיות של רוח האם של יקום מקומי.

(236.8) 21:2.10 אף-על-פי שכל הבנים הבוראים הינם אלוהיים כהוריהם בפרדיס, אף-אחד מהם אינו דומה בדיוק למשנהו; כל אחד מהם הינו ייחודי, מגוון, בלעדי ומקורי, הן **בטיבו** והן באישיותו. והואיל והם הינם הארכיטקטים והיוצרים של תוכניות החיים בתחומיהם, רב-גוניות זו מבטיחה גם כי תחומיהם יהיו מגוונים בכל צורה ושלב של קיום חי אשר מוצאם

מן המיכאל, ואשר עשויים להיווצר בהם או להתפתח בהם לאחר מכן. מכאן שסדרי היצורים הילידים ביקומים המקומיים הינם מגוונים למדי. אין שניים מהם אשר מנוהלים או מיושבים על-ידי הוויות ילידיות ממוצא-כפול אשר יהיו זהים בכל המובנים. בתחומו של כל יקום על, מחצית מתכונותיהם הטבועות הינן דומות למדי, בהיותן נגזרות מן הרוחות היצירתיות האחידות; ואילו המחצית השנייה משתנה, באשר מקורה הוא מן הבנים הבוראים המגוונים. ואולם, רב-גוניות שכזו אינה מאפיינת את היצורים אשר מקורם הבלעדי הינו ברוח היצירתית, ואף לא את אותן הוויות מיובאות אשר הינן ילידות היקום המרכזי או יקומי העל.

(237.1) 21:2.11 כאשר בן מיכאל נעדר מיְקומו, מנוהלת ממשלתו על-ידי ההוויה הילידית הראשונה, כוכב הבוקר הבהיר, הוא המנהל הכללי של היקום. בזמנים מעין אלו, עצתו והנחייתו של איחוד היומין לא תסולא בפז. במשך היעדרויותיו אלה, יכול הבן הבורא להפקיד את שליטת העל של נוכחותו הרוחנית בעולמות המיושבים ובלבבות ילדיו בני התמותה בידי עמיתתו רוח האם. ולעולם נותרת רוח האם של יקום מקומי בַּמַּטָּה שלו, ומשם שולחת היא את דאגתה התומכת ואת סעד הרוח שלה לכל קצותיו של תחום אבולוציוני זה.

(237.2) 21:2.12 נוכחותו האישית של בן בורא ביקומו המקומי איננה נחוצה לשם ההתנהלות החלקה של בריאה חומרית ממוסדת. בנים אלו עשויים לנסוע לפרדיס, ועדיין ימשיכו יקומיהם לנוע בחלל. הם עשויים להניח את מטָּה השליטה ולהתגשם כילדים של הזמן; ועדיין תמשכנה ממלכותיהם לנוע מסביב למרכזיהן התואמים. אף התארגנות חומרית איננה בלתי-תלויה באחיזת הכבידה המוחלטת של פרדיס, או בשליטת-העל הקוסמית הטבועה בנוכחות המוחלט הבלתי-מוגדר בחלל.

3. ריבונות על היקום המקומי

(237.3) 21:3.1 תחום של יקום ניתן לבֵּן בורא בהסכמת שילוש פרדיס ובאישורה של רוח האב המפקחת על אותו יקום-על. פעולה זו כמוה כהעברת חֲזָקָה פיזית, כשטר בעלות קוסמי.

ואולם, רוממותו של בן מיכאל מרמת השלטון הראשונית הזו, בעלת המגבלה העצמית, אל הנשגבות ההתנסותית של ריבונות אשר אותה רכש בעצמו, מגיעה הודות לחוויותיו האישיות במסגרת עבודת יצירת היקום ומתת ההתגשמות. עד אשר ישיג ריבונות הנרכשת-במתת, הוא שולט אך כבא-כוחו של האב האוניברסאלי.

(237.4) 21:3.2 בכל עת יכול בן בורא לטעון לריבונות מלאה על הבריאה שאותה ברא בעצמו, אך הוא בוחר בחוכמה להימנע מכך. זאת משום שאם ייקח לעצמו – בטרם עבר דרך התגשמויות המתת כיצור – ריבונות עילאית אשר לא הרוויח אותה, או אז ייסוגו אישיויות פרדיס השוכנות ביקומו המקומי. ואולם, מעולם לא אירע כדבר הזה בכל רחבי בריאות הזמן והמרחב.

(237.5) 21:3.3 עצם עובדת פעולת הבריאה מרמזת על הריבונות המלאה, ואולם המיכאלים בוחרים **להרוויח** אותה באופן התנסותי, ובכך לשמר את שיתוף הפעולה המלא של כל אישיויות פרדיס המסופחות לממשלת היקום המקומי. אין אנו יודעים ולוּ על מיכאל אחד אשר פעל אי-פעם אחרת; ואולם, הם כולם יכלו לבחור לעשות כן, בהיותם לאמיתו של דבר בנים בעלי בחירה חופשית.

(237.6) 21:3.4 ריבונותו של בן בורא ביקום מקומי עוברת דרך שישה, ואולי דרך שבעה, שלבים של התבטאות התנסותית. שלבים אלה מופיעים בסדר הבא:

(237.7) 21:3.5 1. ריבונות ראשונית כבא-כוח – הסמכות הארעית הבדידה המופעלת על-ידי בן בורא, עוד בטרם רכשה עמיתתו הרוח היצירתית איכויות אישיות.

(237.8) 21:3.6 2. ריבונות משותפת כבאי-כוח – שלטונם המשותף של הזוג הפרדיסי לאחר שרוח האם האוניברסאלית השיגה אישיות.

(238.1) 21:3.7 3. ריבונות מתעצמת כבא-כוח – ההתקדמות בסמכותו של בן בורא במהלך התקופה בה הוא נותן עצמו שבע פעמים במתת כיצור.

(238.2) 21:3.8 4. ריבונות עילאית – הריבונות המוסדרת שבאה בעקבות השלמת המתת השביעית. בנבאדון, תחילת הריבונות העילאית מקבילה לסיום המתת של מיכאל באורנטיה. והיא מתקיימת מזה מעט יותר מאלף ותשע-מאות שנים במושגי הזמן הפלנטארי שלכם.

(238.3) 21:3.9 5. ריבונות עילאית מתעצמת – מערכת היחסית המתקדמת הנובעת מהתייצבותם של רוב יצוריו של עולם במעמד של אור וחיים. שלב זה שייך לַעתיד שטרם הושג ביקומכם.

(238.4) 21:3.10 6. ריבונות של שילוש – ריבונות זו מופעלת בשעה שכלל היקום התייצב זה מכבר במעמד של אור וחיים.

(238.5) 21:3.11 7. ריבונות שטרם-נתגלתה – מערכות היחסים שאינן-ידועות השייכות לעידן אוניברסאלי עתידי.

(238.6) 21:3.12 בקבלו את הריבונות התחילית במעמד של בא-כוח על היקום המקומי המתוכנן, נשבע מיכאל בורא בפני השילוש כי לא יכריז על ריבונות עילאית בטרם הושלמו שבע משימות המתת כיצור, ובטרם אושרו על-ידי שליטי יקום העל. ואולם, לולא יכול היה בן מיכאל להכריז כרצונו על ריבונות שכזו, שאותה לא הרוויח, כי אז לא הייתה כל משמעות לשבועה שלא לעשות כן.

(238.7) 21:3.13 אף במהלך העידנים שבטרם המתת, בן בורא שולט בתחומו באופן כמעט-עילאי בשעה שאין מתקיימת התנגדות בחלק זה או אחר. שליטה מוגבלת הייתה מתבטאת אך בקושי, לוּ הייתה הריבונות נותרת בלתי-מאותגרת לעולם. הריבונות אשר מפעיל בן בורא של טרום-מתת ביקום בו אין התמרדות, אינה גדולה יותר מן הריבונות ביקום שבו היא קיימת; ואולם, במקרה הראשון של הריבונות המגבלות אינן נגלות לעין; בעוד שבמקרה השני הן כן נגלות לעין.

(238.8) 21:3.14 אם סמכותו או ממשלתו של בן בורא עומדת אי-פעם תחת אתגר, התקפה, או שהיא מושׂמת בסכנה, הוא מחויב לנצח לקיים, לשמר ולהגן על בריאתו האישית, ובמקרה הצורך אף להחזירה. בנים בוראים שכאלה עשויים לחוות טרדות או הצקות אך ורק על-ידי יצורים שהם עצמם בראו, או על-ידי הוויות גבוהות יותר אשר בוחרות לעשות כן. ניתן להסיק כי אין זה סביר ביותר ש"הוויות גבוהות יותר", אלה אשר מקורן הינו ברמות גבוהות מאלה של היקום המקומי, תטרדנה בן בורא, ואכן כאלה הם פני הדברים. ואולם, אם זוהי

בחירתן, הן יכולות לעשות כן. בקרב אישיות, המידות הטובות הינן רצוניות; בקרב יצורים בעלי רצון חופשי, היושרה אינה אוטומאטית.

(238.9) 21:3.15 בטרם סיים בן בורא את נתיבת המתת שלו, שולט הוא תחת מגבלות ריבונות מסוימות, שאותן מֻשֶׁית הוא על עצמו; ואולם, לאחר סיום שירות המתת, שולט הוא הודות לחוויות הממשיות שאותן חווה בשעה שהתגשם כדמות יצוריו המגוונים ובצורתם. משהה בורא שבע פעמים בקרב יצוריו, ומשנסתיימה נתיבת המתת, או אז מתייצב הוא בסמכותו העילאית ביקום; או אז הופך הוא לבֵן מאסטר, לריבון ולשליט עילאי.

(238.10) 21:3.16 הטכניקה להשגת ריבונות עילאית על יקום מקומי כוללת את שבעת הצעדים ההתנסותיים הבאים:

(238.11) 21:3.17 1. לחדור באופן התנסותי שבע רמות הוויה של יצורים באמצעות הטכניקה של התגשמות המתת בדמותם של היצורים ברמה הנידונה.

(238.12) 21:3.18 2. לערוך הקדשה התנסותית לכל אחד משבעת הרבדים של רצון אלוהות פרדיס, כפי שזו באה לידי ביטוי אישי בשבע רוחות האב.

(239.1) 21:3.19 3. לחצות כל אחת משבע ההתנסויות ברמות היצורים, במקביל לביצוע של אחת משבע ההקדשות לרצון של אלוהות פרדיס.

(239.2) 21:3.20 4. להציג באופן התנסותי, ובכל רמת יצור, את פסגת החיים כיצור לאלוהות פרדיס ולכל היצורים התבוניים ביקום.

(239.3) 21:3.21 5. לגלות באופן התנסותי, ובכל רמת יצור, את אחד משלבי שבע רמות רצון האלוהות, לרמת המתת ולכל היקום.

(239.4) 21:3.22 6. לאחד באופן התנסותי את שבעת הרבדים של ההתנסות כיצור, עם התנסות ההקדשה בעלת שבעת הרבדים, לשם גילוי טיבה ורצונה של האלוהות.

(239.5) 21:3.23 7. להגיע למערכת יחסים חדשה וגבוהה יותר עם ההוויה העליונה. השלכת הטוטאליות של התנסות בורא-ברוא זו מעצימה את מציאותיות האל העליון ביקום העל, את

ריבונותו בזמן ובמרחב של הַעֶלְיוֹן הַכֹּל-יָכוֹל, וכן הופכת לעובדה את ריבונותו העילאית של מיכאל מפרדיס ביקום מקומי.

(239.6) 21:3.24 כאשר בן בורא מיישב את סוגיית ריבונותו ביקום מקומי, הוא לא רק מדגים את יכולתו לשלוט, אלא גם מגלה את טיבן של אלוהויות פרדיס ומציג את גישתן בעלת שבעת ההיבטים. ההבנה הסופית והערכתו של היצור את עליונות האב נוגעת להרפתקת הבן הבורא, אשר במסגרתה הוא מוחל על כבודו ומקבל על עצמו את המשימה להתגשם בדמות יצוריו ולחוות את חוויותיהם. בני פרדיס ראשיים אלו הינם המגלים האמיתיים של טיבו האוהב של האב ושל סמכותו המיטיבה; זהו אותו אב אשר – בשיתוף עם הבן ועם הרוח – עומד בראש כלל העוצמה, האישיות והממשל בכל רחבי ממלכות היקומים.

4. המתת של מיכאל

(239.7) 21:4.1 קיימות שבע קבוצות של בנים בוראים של מתת, המסווגות בהתאם למספר הפעמים אשר העניקו עצמם בנים אלו ליצורים של תחומיהם. קבוצות אלה נעות על הטווח שהחל מההתנסות הראשונית, מעלָה דרך חמש הספֵירות הנוספות של התקדמות במתת, עד להשגת הפרק השביעי והאחרון בהתנסות כברוא-בורא.

(239.8) 21:4.2 משימות המתת של האוונאלים כרוכות תמיד בהתגשמות בגוף בן-תמותה, ואולם שבע התנסויות המתת של בן בורא כרוכות בהופעתו בשבע רמות יצורים, וקשורות לגילוי של שבעת הביטויים הראשיים של רצון האלוהות וטיבה. בטרם יוכלו לטעון לסמכות מבוססת ועילאית על היקומים שהם עצמם בראו, עוברים כל הבנים הבוראים – ללא יוצא-מן-הכלל – שבע פעמים דרך נתינה זו את עצמם לילדיהם-יציריהם.

(239.9) 21:4.3 אף-על-פי שמשימות מתת אלה משתנות ממגזר למגזר ומיקום ליקום, תמיד הן כוללות את מתת ההרפתקה כבן-תמותה. במסגרת המתת האחרונה, מופיע בן בורא כחבר באחד הגזעים הגבוהים ביותר של בני-תמותה בעולם מיושב כלשהו, בדרך-כלל כחבר קבוצת

הגזע המכילה את המורשת התורשתית הרחבה ביותר של הענף האדמי, אשר יובא קודם לכן על-מנת לרומם את מעמדם הפיזי של האנשים שמוצאם מן החי. אך ורק פעם אחת במהלך שבעת השלבים של נתיבתו כבן מתת, נולד מיכאל פרדיסי מרחם אישה, כפי שמופיע בתיעודיכם על אודות התינוק מבית-לחם. אך ורק פעם יחידה הוא חי ומת כחבר בסדר הנמוך ביותר של היצורים האבולוציוניים הרצוניים.

21:4.4 (239.10) לאחר כל אחת מהתנסויות המתת ממשיך הבן "לימינו של האב" על-מנת להשיג שם את הקבלה של האב את המתת, וכן על-מנת לקבל הנחייה כהכנה לפרק הבא של שירותו ביקום. לאחר המתת השביעית והאחרונה, מקבל בן בורא מן האב האוניברסאלי סמכות ושליטה עילאית על יקומו.

21:4.5 (240.1) ואף נרשם כי הבן האלוהי האחרון שהופיע על הפלנטה שלכם היה בן בורא מפרדיס אשר השלים שישה שלבים בנתיבת המתת שלו; משום כך, כאשר ויתר הוא על אחיזתו המודעת בחייו הגשמיים באורנטיה, היה יכול לומר באמת, ואכן אמר – "כֻּלָּה"; ואכן בכך נסתיימה נתיבתו, פשוטו כמשמעו. מותו באורנטיה השלים את נתיבת המתת שלו; היה זה הצעד האחרון שנדרש לשם מילוי השבועה הקדושה שלו כבן בורא מפרדיס. וכאשר נרכשת התנסות זו, הופכים בנים שכאלו לריבוני-יקום עילאיים; לא עוד שולטים הם כבאי-כוחו של האב, אלא בזכות עצמם ובשמם כ"מלך המלכים ואדון האדונים". למעט יוצאים-מן-הכלל ידועים מסוימים, בנים אלו, אשר התנסו במתת מזה שבע פעמים, הינם עילאיים ללא סייג ביקומי משכנם. באשר ליקומם המקומי, "כל שלטון אשר בשמיים ובארץ" נמסר לבן מאסטר מנצח זה היושב לבטח על כס מלכותו.

21:4.6 (240.2) לאחר שסיימו את נתיבות המתת שלהם, מוכרים הבנים הבוראים כסדר נפרד – כבנים מסוג מאסטר בעלי שבעה היבטים. הבנים מסוג מאסטר זהים באישיותם לבנים הבוראים, ואולם, הם חוו התנסות כה ייחודית בעת המתת, כך שלרוב נחשבים הם כנמנים על סדר אחר. כאשר בן בורא רואה לנכון לבצע מתת, שינוי אמיתי וקבוע עתיד להתרחש. עם זאת, אמת היא כי בן המתת עודו בורא, ואולם, הוסיף הוא לטיבו את ההתנסות כברוא, אשר לנצח מעלָה אותו מן הרמה האלוהית של בן בורא אל המישור ההתנסותי של הבן המאסטר,

זה אשר הרוויח במלואה את הזכות לשלוט בְּיקום ולנהל את עולמותיו. הוויות שכאלה מגלמות את כל אשר ניתן לקבל מהורים אלוהיים, וחובקות את כל אשר ניתן להפיק מן ההתנסות כיצור ההופך למושלם. מדוע, אם כן, יקונן אדם על מוצאו הנמוך ועל הנתיבה האבולוציונית הנכפית עליו, בעוד שהאלים עצמם מחויבים לעבור דרך התנסות שקולה בטרם יוכרו כבעלי-התנסות ראויים וככשירים באופן מלא בסופו-של-דבר לשלוט על תחומי יקומם שלהם!

5. היחס של הבנים מסוג מאסטר ליקום

(240.3) 21:5.1 עוצמתו של מיכאל מאסטר הינה בלתי-מוגבלת משום שהיא נובעת מהתנסות משותפת עם שילוש פרדיס, והיא הינה ללא-עוררין בשל היותה מבוססת על התנסות בפועל בחייהם של אותם יצורים הכפופים למרותו. טיב ריבונותו של בן בורא בעל שבעה היבטים הינו עילאי משום שהוא:

(240.4) 21:5.2 1. כולל את נקודת המבט בעלת שבעת ההיבטים של אלוהות פרדיס.

(240.5) 21:5.3 2. מגלם גישה בעלת שבעה היבטים של יצורי זמן ומרחב.

(240.6) 21:5.4 3. מסנתז באופן מושלם את גישת פרדיס ואת נקודת מבטם של היצורים.

(240.7) 21:5.5 לפיכך, ריבונות התנסותית זו כוללת את מלוא אלוהיותו של האל בעל שבעת ההיבטים, המגיעה לשיאה בהוויה העליונה. וריבונותו האישית של בן בעל שבעה היבטים היא כריבונותה העתידית של ההוויה העליונה, אשר תגיע בעתיד כלשהו לכדי שלמות, באשר היא כוללת את מלוא התוכן האפשרי של העוצמה והסמכות של שילוש פרדיס, אשר ניתנות לביטוי במגבלות הזמן והמרחב הנידונים.

(240.8) 21:5.6 וכאשר זוכה בן מיכאל בריבונות עילאית ביקום מקומי, מאבד הוא את הכוח ואת ההזדמנות ליצור סוגים חדשים לחלוטין של הוויות ברואות בעידן האוניברסאלי הנוכחי.

ואולם, אובדן היכולת של בן מאסטר ליצור סדרים חדשים לגמרי של הוויות איננו פוגם כהוא זה בעבודת פיתוח החיים אשר התבססה זה מכבר ומצויה בתהליך התפתחות; התוכנית האדירה הזו של התפתחות היקום ממשיכה להתקדם ללא הפסקה וללא מגבלה כלשהי. השגת הריבונות העילאית על-ידי בן מאסטר מרמזת על אחריותו למסירות אישית לשם טיפוחו וניהולו של כל מה שתוכנן ונברא זה מכבר, וכן של מה שעתיד להיווצר על-ידי אלה שכבר תוכננו ונבראו כאמור. בחלוף הזמן, עשוי להתפתח מְגוון אינסופי-כמעט של הוויות, ואולם, מכאן ואילך בן מאסטר לא ייצור באופן ישיר כל תבנית חדשה או סוג חדש של יצורים תבוניים. זהו הצעד הראשון, הראשית, של ממשל מבוסס בכל יקום מקומי שהוא.

21:5.7 (241.1) רוממותו של בן אשר התנסה במתת בפעם השביעית למעמד של ריבון עילאי, משמעה תחילת סופו של עידן של אי-וודאות ושל בלבול יחסי. לאחר מאורע זה, כל אשר אינו ניתן להיהפך בזמן מן הזמנים לרוחני, יפורק במוקדם או במאוחר; כל אשר אינו יכול להפוך אי-פעם מתואם עם המציאות הקוסמית, יושמד בסופו של דבר. כאשר מנת החמלה האינסופית והסבלנות אשר אין-לה-שיעור ממצות את עצמן בניסיון לזכות בדבקותם ובמסירותם של היצורים הרצוניים של העולמות, יצאו הצדק והיושרה וידם על העליונה. כל אשר אין בידי החמלה לשקם, יוכחד בסופו של דבר בידי הצדק.

21:5.8 (241.2) משהוצבו המיכאלים המאסטרים כשליטים ריבוניים, הם הינם עילאיים ביקומם המקומי. המגבלות היחידות המושתות על שלטונם טבועות בקיומם הקודם של כוחות ושל אישיויות מסוימים ביקום. מלבד זאת, הבנים המאסטרים הינם עילאיים ביקומם המקומי בסמכותם, באחריותם ובעוצמתם הניהולית; הם הינם כבוראים וכאלים, עילאיים בכל הלכה למעשה. ובכל הנוגע לתפקודו של יקום מקומי נתון, אין שיעור לחוכמתם.

21:5.9 (241.3) לאחר רוממותו לרמה של ריבונות מבוססת ביקום מקומי, מחזיק המיכאל מפרדיס בשליטה מלאה על כל בני האל האחרים הפועלים בתחומו, והוא רשאי לשלוט בחופשיות בהתאם למושגיו-הוא על אודות צרכי העולמות אשר לו הם. ברצונו, יוכל בן מאסטר לשנות את סדרי השיפוט הרוחני ואת ההתאמות האבולוציוניות של העולמות המיושבים. ובנים שכאלה אכן מבצעים את התוכניות שאותן הם בחרו בכל הנוגע לצרכי פלנטות החלל, ובייחוד בנוגע לעולמות אשר בהם הם שהו כיצורים; ובאופן ייחודי אף יותר,

בנוגע לאותו עולם אשר בו חוו את המתת הסופית, הפלנטה אשר בה התגשמו כדמות בשר ודם בני-תמותה.

21:5.10 (241.4) נראה כי הבנים המאסטרים מצויים בתקשורת מושלמת עם עולמות המתת שלהם; לא רק עם אלו שבהם שהו באופן אישי, אלא עם כל העולמות אשר בהם העניק עצמו בן סמכותי. קשר זה נשמר באמצעות נוכחותם הרוחנית האישית, רוח האמת, אשר ביכולתם לשלחה "לשכון בכל בשר". כמו כן, שומרים בנים מאסטרים אלה על קשר רצוף עם בן-האם הנצחי אשר במרכז כל הדברים. השגתם האוהדת משתרעת על כל הטווח, החל מן האב האוניברסאלי במרומים ועד לגזעים הנמוכים של החיים הפלנטאריים בעולמות הזמן.

6. גורלם של המיכאלים המאסטרים

21:6.1 (241.5) אף-אחד אינו יכול להתיימר לדון מתוך סמכות סופית בטיבם או בגורלם של הריבונים המאסטרים בעלי שבעת ההיבטים של היקומים המקומיים; ואף-על-פי-כן, היננו מרבים להעלות השערות בנוגע לנושאים אלו. לימדונו – והיננו מאמינים שאכן אלה הם פני הדברים – כי כל מיכאל פרדיסי הינו **המוחלט** של מושגיה של האלוהות הדואלית, אשר מהווים את מקורו; וככזה, מגלם הוא תכונות ממשיות של אינסופיותם של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי. מן ההכרח הוא כי המיכאלים הינם חלקיים ביחס לַאינסופיות בכללותה, ואולם אך סביר הוא כי מוחלטים הם ביחס לאותו חלק של האינסופיות הנוגע למקורם. ואולם, בעודנו מתבוננים בעבודתם בעידן האוניברסאלי הנוכחי, אין אנו מבחינים בכל פעולה אשר הינה מעבר לסופית; כלל היכולות העל-סופיות המשוערות חייבות, אם כן, להיות מוכלות בהם ועד כה באופן סמוי מעין.

21:6.2 (242.1) סיום נתיבות המתת כיצורים, והרוממות למעמד של ריבונות עילאית, חייבים לסמל את השתחררותן המלאה של יכולותיו של המיכאל לפעולה סופית, במקביל להופעתן של יכולות שירות שהינן מעבר-לסופיות. ועל כן, היננו מציינים בהקשר זה, כי בנים

מאסטרים שכאלה מנוּעים מליצור סוגים חדשים של יצורים; וללא ספק, מגבלה זו הופכת לנחוצה בשל השתחררות הפוטנציאלים העל-סופיים שלהם.

21:6.3 (242.2) קיימת סבירות גבוהה לכך שיכולות יצירה לא-נודעות אלה יוותרו מוכלות בעצמן במשך העידן האוניברסאלי הנוכחי. ואולם, היננו מאמינים כי אי-שם בעתיד הרחוק, ביקומי החלל החיצון אשר מוּנעים כעת, החבירה של בן מאסטר בעל שבעה היבטים לרוח יצירתית מדרגה שביעית, עשויה להשיג רמות שירות מוחלטופיות, אשר תלוּוינה בהופעתם של דברים, משמעויות וערכים חדשים ברמות טרנסצנדנטאליות ובעלי משמעות אוניברסאלית מרבית.

21:6.4 (242.3) בדיוק כשם שהאלוהות של העליון מתממשת מתוקף התנסות בשירות, כך הבנים הבוראים משיגים את התממשותם האישית של הפוטנציאלים האלוהיים-פרדיסיים הטמונים בטיבם הבּל-ישוער. בשעה שהיה באורנטיה, אמר פעם מיכאל המשיח, "אנוכי הדרך, אנוכי האמת ואנוכי החיים." והיננו מאמינים כי במהלך הנצח אכן עתידים המיכאלים להיות, פשוטו כמשמעו, "הדרך, האמת והחיים", ולעולם לפרוץ, בעבור כל האישיויות האוניברסאליות, את הנתיב המוליך מאלוהות עליונה, דרך מוחלטוֹפיוּת מרבית ועד לסופיות נצחית של האלוהות.

21:6.5 (242.4) [הוצג על-ידי הופך בינה למושלמת מאוורסה.]

<< מסמך 21 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 23 >>

מסמך 22

בני האל ששולשו

(243.1) 22:0.1 קיימות שלוש קבוצות של הוויות המכונות בני האל. בנוסף לסדר של בני האל היורדים ולסדר של בני האל המרקיעים, קיימת קבוצה שלישית הידועה בכינוי בני האל ששולשו. סדר הבנים ששולשו נחלק לשלוש מחלקות עיקריות בהתאם למקור של מְגוון האישיויות הנכללות בו, בין אם הן נתגלו ובין אם לאו. מחלקות עיקריות אלה הינן:

(243.2) 22:0.2 1. בנים ששולשו על-ידי האלוהות.

(243.3) 22:0.3 2. בנים שאומצו על-ידי השילוש.

(243.4) 22:0.4 3. בנים ששולשו על-ידי בריה.

(243.5) 22:0.5 בלא קשר למקורם, כל בני האל ששולשו חולקים במשותף את חוויית השילוש, בין אם כחלק ממקורם ובין אם כחוויית האימוץ על-ידי השילוש אשר הושגה לאחר מכן. הבנים אשר שולשו על-ידי האלוהות אינם נכללים בתיאורים אלו; ולכן, תצומצם הצגה זו לתיאורן של שתי הקבוצות הנותרות, ובפרט זו של בני האל שאומצו על-ידי השילוש.

1. הבנים שאומצו על-ידי השילוש

(243.6) 22:1.1 כל הבנים שאומצו על-ידי השילוש הינם ממקור יחיד או כפול, אך לאחר האימוץ על-ידי השילוש הם מקדישים עצמם לעד לשירות השילוש ולמילוי משימותיו. סגל זה, כפי שנתגלה וכפי שהוא מאורגן לשירות ביקומי העל, מונה שבעה סדרים של אישיויות:

(243.7) 22:1.2 1. שְׁלִיחִים עוּצְמָתִיִּים.

(243.8) 22:1.3 2. אֵלֶּה שֶׁסַּמְכוּתָם גְּבוֹהָה.

(243.9) 22:1.4 3. אֵלֶּה בְּלֹא שֵׁם וּמִסְפָּר.

(243.10) 22:1.5 4. נֶאֱמְנֵי הַמִּשְׁמוֹרֶת שֶׁשּׁוֹלַשׁוּ.

(243.11) 22:1.6 5. הַשַּׁגְרִירִים שֶׁשּׁוֹלְשׁוּ.

(243.12) 22:1.7 6. שׁוֹמְרִים שְׁמֵימִיִּים.

(243.13) 22:1.8 7. סַיִּעִים לְבֶן גָּבוֹהַּ.

(243.14) 22:1.9 שבע קבוצות האישיויות האלה מסווגות שוב בהתאם למקורן, לטיבן ולתפקודן, לשלוש תת-מחלקות עיקריות: בני ההגשמה ששולשו, בני הבחירה ששולשו ובני המושלמות ששולשו.

(244.1) 22:1.10 **בני ההגשמה ששולשו** — השליחים העוצמתיים, אלה בעלי הסמכות הגבוהה ואלה בלא שם ומספר — הינם כולם בני-תמותה מרקיעים מותכי-מכוונן אשר הגיעו לפרדיס והתקבלו לסגל הסופיונות. ואולם, הם עצמם אינם סופיונים; עם אימוצם על-ידי השילוש הוסר שמם מן הרשימה השמית של הסופיונים. הבנים החדשים של סדר זה עוברים סדרה קצרה יחסית של קורסים מסוימים במעגלי פלנטות המטות של האוונה, תחת ידם של נצחי היומין. לאחר סדרה זו הם מוצבים לשירותם של עתיקי היומין בשבעת יקומי העל.

(244.2) 22:1.11 **בני הבחירה ששולשו** כוללים את נֶאֱמְנֵי הַמִּשְׁמוֹרֶת שֶׁשּׁוֹלַשׁוּ ואת הַשַּׁגְרִירִים שֶׁשּׁוֹלְשׁוּ. אלו מגויסים מקרב אחדים מהשרפים האבולוציוניים ומקרב היצורים האֱמְצָעִיונים המותָקים אשר חצו את האוונה והגיעו לפרדיס, כמו גם מתוך אחדים מבני התמותה מותכי-הרוח ומותכי-הבן אשר העפילו אף הם לאי המרכזי של האור והחיים. לאחר אימוצם

על-ידי שילוש פרדיס ובסיומו של אימון קצר בהאוונה, מוצבים בני הבחירה ששולשו לשירות בחצרותיהם של עתיקי היומין.

22:1.12 (244.3) **בני המושלמות ששולשו.** השומרים השמימיים ואלו המתואמים להם, הסייעים לבן גבוה, מהווים קבוצה ייחודית של אישיויות אשר שולשו פעמיים. אלו הם הבנים ששולשו-על-ידי-בריה של אישיויות האוונה-פרדיס, או של בני-תמותה מרקיעים שהפכו למושלמים, ואשר הצטיינו זה מכבר בשירותם בסגל הסופיונות. אחדים מבנים אלו אשר שולשו על-ידי בריה, לאחר שירות עם המַבצעים העליונים של שבע רוחות האב, ולאחר ששירתו תחת הבנים המורים של השילוש, עוברים שילוש מחדש (מאומצים) על-ידי שילוש פרדיס, ואז מוצבים לשירות בחצרותיהם של עתיקי היומין כשומרים שמימיים וכסייעים לבן גבוה. בני המושלמות ששולשו מוצבים ישירות לשירות ביקומי העל ללא כל אימון נוסף.

22:1.13 (244.4) מספרם של עמיתינו אשר מקורם בשילוש – ההופכים בינה למושלמת, היועצים האלוהיים והפוסקים האוניברסאליים – הינו קבוע; זאת בעוד שמספרם של הבנים שאומצו על-ידי השילוש ממשיך לגדול כל העת. כל שבעת הסדרים של הבנים שאומצו על-ידי השילוש מוצבים לשירות כחברים באחת מממשלות יקומי העל, כאשר המספר שלהם בשירות כל יקום-על הינו זהה; מעולם לא אבד מי מהם. הוויות שאומצו על-ידי השילוש מעולם לא סטו מדרך הישר; אומנם עלולות הן למעוד באופן זמני, אך אף אחת מהן לא נמצאה אשמה בביזוי ממשלות יקומי העל. בני ההגשמה ובני הבחירה מעולם לא שגו בעת שירותם באורוונטון, ואולם בני המושלמות ששולשו שגו לעיתים בשיפוטם ובכך גרמו לבלבול ארעי.

22:1.14 (244.5) תחת הנחייתם של עתיקי היומין, פועלים כל שבעת הסדרים כקבוצות בעלות שלטון-עצמי. תחומי השירות שלהם הינם נרחבים ביותר; בני המושלמות ששולשו אינם עוזבים את יקום העל אשר בו הוצבו, אך עמיתיהם ששולשו מסיירים ברחבי היקום המקיף, ונוסעים מן העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב ועד לאי הנצחי של פרדיס. ואף כי עשויים הם לפעול בכל אחד מיקומי העל, לעולם הם עושים כן אך כחברים בממשלת העל אשר בה הוצבו במקור.

(244.6) 22:1.15 כפי הנראה, הבנים שאומצו על-ידי השילוש הוצבו לשירות של קבע בשבעת יקומי העל; תוקפה של הצבה זו הינה באופן וודאי למשך העידן האוניברסאלי הנוכחי, ואולם מעולם לא נמסר לנו שהיא עתידה להיות נצחית.

2. השליחים העוצמתיים

(245.1) 22:2.1 שליחים עוצמתיים משתייכים לקבוצה המרקיעה של הבנים ששולשו. הם מהווים סוג של בני-תמותה אשר הפכו למושלמים ואשר נבחנו בעת מרידה, או לחלופין, אשר הוכיחו באופן שקול את נאמנותם; כולם עברו דרך מבחן מוגדר כלשהו של נאמנות ליקום. בזמן כזה או אחר בעת הרקעתם לפרדיס הם עמדו איתן אל מול חוסר נאמנותם של הממונים עליהם, וחלקם אף החליפו בפועל את מקומם של מנהיגים בלתי-נאמנים שכאלו ופעלו בנאמנות במקומם.

(245.2) 22:2.2 מצוידים בחוויות אישיות שכאלה של דבקות ושל נאמנות, חוצים בני-תמותה מרקיעים אלו את האוונה יחד עם זרם עולי הרגל של הזמן, מגיעים לפרדיס, מסיימים את שהותם שם והופכים מוכשרים להתקבל לסגל הסופיונות. או אז עוברים הם שילוש בחיבוק הסודי של שילוש פרדיס, ולאחר מכן מוצבים כעמיתי עתיקי היומין לניהול ממשלות שבעת יקומי העל.

(245.3) 22:2.3 כל בן-תמותה אשר חווה התקוממות ופעל בנאמנות אל מול מרידה, עתיד להפוך בסופו של דבר לשליח עוצמתי בשירות יקום על. דבר דומה חל גם על כל יצור מרקיע אשר מצליח למנוע שגיאה, רוע או חטא; זאת הואיל וערכה של פעולה אשר נועדה למנוע מרידה – או לייצר רמות נאמנות גבוהות יותר בעת משבר אוניברסאלי – נחשבת גבוהה אף יותר מערכה של נאמנות בזמן מרידה בפועל.

(245.4) 22:2.4 השליחים העוצמתיים הבכירים נבחרו מתוך בני התמותה המרקיעים של הזמן והמרחב אשר היו בין הראשונים להגיע לפרדיס, ואשר רבים מהם חצו את האוונה בתקופתו של גראנדפאנדה. ואולם, השילושים הראשונים של שליחים עוצמתיים אירעו אך ורק כאשר

כָּלל סגל המועמדים נציגים מכל אחד משבעת יקומי העל. הקבוצה האחרונה מסדר זה אשר הוסמכה בפרדיס כללה עולי רגל מרקיעים מן היקום המקומי של נבאדון.

22:2.5 (245.5) שילוש פרדיס מאמֵץ שליחים עוצמתיים בקבוצות המונות שבע-מאות אלף שליחים כל אחת, מאה אלף המיועדים להצבה בכל יקום על. באוורסה מוצבים כמעט טריליון שליחים עוצמתיים, ויש לנו את כל הסיבות להאמין כי מספר זהה בדיוק של שליחים משרת בכל אחד מיקומי העל.

22:2.6 (245.6) אנוכי הנני שליח עוצמתי, וייתכן שבני אורנטיה עשויים להתעניין ולדעת כי חברי ועמיתַי לחוויית החיים כבן-תמותה צלח אף הוא את המבחן הגדול, וכן, שעל אף שבמהלך ההעפלה הממושכת פנימה אל עבר האוונה נפרדנו פעמים רבות ולתקופות ארוכות, אומצנו יחד באותה קבוצה של שבע-מאות אלף ובילינו את זמן המעבר דרך וָיְסְגֶ'רִינְגטוֹן בסמיכות קרובה ואוהבת. ולבסוף, הוצבנו יחדיו באוורסה של אוורנטון; ולעיתים תכופות היננו אף נשלחים בצוותא לשם ביצוע משימות הדורשות את שירותם של צמד שליחים.

22:2.7 (245.7) שליחים עוצמתיים, בדומה לכל הבנים שאומצו על-ידי השילוש, מוצבים לשירות בכל רמות הפעילות של יקומי העל. באמצעות שירות המַחְזִירוּת של יקום העל, שומרים הם על קשר מתמיד עם המטה שלהם. שליחים עוצמתיים משרתים בכל מגזריו של יקום העל, ולעיתים תכופות מבצעים משימות ביקומים המקומיים ואפילו בעולמות האינדיבידואליים, כפי שהנני עושה כעת.

22:2.8 (245.8) בבתי הדין של יקומי העל, פועלים השליחים העוצמתיים כסנגוריהם של אינדיבידואלים ושל פלנטות המגיעים למשפט; הם אף מסייעים בידי מושלמי היומין לנהל את ענייני המגזרים הראשיים. כקבוצה, משימתם הראשית ביקום העל הינה תפקידם כמשקיפים. הם מוצבים במַגוון עולמות המטה ובפלנטות אינדיבידואליות בעלות חשיבות, ומשמשים שם כמשקיפיהם הרשמיים של עתיקי היומין. וכאשר הם עושים כן, הם אף משרתים כיועצים את הרשויות המנהלות את ענייני העולמות אשר בהם הם שוהים. השליחים נוטלים חלק פעיל בכל שלבי תוכנית ההרקעה וההתקדמות של בני התמותה. יחד עם עמיתיהם ממוצא

בן-תמותה, הם שומרים את ממשלות יקומי העל בקשר קרוב ואישי עם סטאטוס ההתקדמות של תוכניותיהם של בני האל היורדים.

22:2.9 (246.1) שליחים עוצמתיים מודעים לחלוטין למלוא נתיבת ההרקעה שלהם, וזוהי הסיבה שבעטיה הם הינם סועדים כה יעילים ואוהדים, והינם שליחים כה מבינים בעת שירותם בכל עולם חלל שהוא ובעבור כל יצור זמן באשר הינו. מייד עם השתחררותכם מן הגוף, תוכלו לתקשר עימנו בחופשיות ובהבנה הואיל והיננו מגיעים מכל הגזעים המצויים בכל העולמות האבולוציוניים של החלל; כלומר, מאותם גזעים בני-תמותה אשר שוכן בהם מכוונן מחשבה ואשר עימו הם מתמזגים לאחר מכן.

3. אלה שסמכותם גבוהה

22:3.1 (246.2) הקבוצה השנייה של בני ההישג ששולשו – אלה שסמכותם גבוהה – מורכבת כולה מהוויות מותכות-מכוונן אשר מוצאן הינו בן-תמותה. אלו הם בני-תמותה אשר הפכו למושלמים, ואשר גילו – במהלך נתיבות ההרקעה הממושכות שלהם – יכולות ניהול עילאיות וגאונות ביצוע יוצאת-דופן. הם מייצגים את השמֶנֶת של יכולות הניהול הנובעות מבני התמותה השורדים של החלל.

22:3.2 (246.3) בכל התקשרות של השילוש משולשים שבעים אלף מקרב אלה שסמכותם גבוהה. אף כי היקום המקומי של נבאדון הינו יצירה צעירה יחסית, קיימים נציגים מטעמו בקרב קבוצה מסדר זה ששולשה לאחרונה. באורוונטון מוצבים כעת יותר מעשרה מיליארד מן המנהלים המוכשרים הללו. בדומה לכל הסדרים הנפרדים של ההוויות השמימיות, הם מקיימים מטָה מְשל עצמם באוורסה; ובדומה לבנים אחרים שאומצו על-ידי השילוש, סגל המילואים שלהם באוורסה משמש כגוף הניהול המרכזי של סדר זה באורוונטון.

22:3.3 (246.4) אלה שסמכותם גבוהה הינם מנהלים ללא מגבלות. הם הינם המבצעים הנוכחים-בכל והיעילים-לעולם של עתיקי היומין. הם משרתים בכל ספֵירה, בכל עולם מיושב, ובכל שלב של פעילות בכל אחד משבעת יקומי העל.

22:3.4 (246.5) בהיותן ניחנות בחוכמה ניהולית נעלה וביכולות ביצוע יוצאות-דופן, הוויות מבריקות אלה מקבלות על עצמן להציג את היבט הצדק בדיוני בתי המשפט של יקומי העל; הן מטפחות את הוצאתו של הצדק אל הפועל ואת תיקונן של שגיאות ההסתגלות ביקומים האבולוציוניים. לפיכך, אם תזומנו אי-פעם לדין – בעודכם מרקיעים דרך העולמות והסִפֵירות הכלולים בתוכנית ההתקדמות הקוסמית שהותוותה בעבורכם – אך סביר שלא תסבלו מאי-צדק, הואיל ואלה התובעים אתכם הינם בעצמם כאלה אשר היו בעברם יצורים מרקיעים, ואשר להם היכרות אישית עם כל שלב ושלב בנתיבה שאותה עברתם, או שאותה הינכם עוברים.

4. אלה בלא שם ומספר

22:4.1 (246.6) אלה בלא שם ומספר מהווים את הקבוצה השלישית והאחרונה מקרב בני ההישג ששולשו; הם הינם הנשמות המרקיעות אשר פיתחו יכולת סגידה החורגת אל מעבר ליכולותיהם של כל הבנים והבנות של הגזעים האבולוציוניים בעולמות הזמן והמרחב. הם רכשו מושג רוחני על אודות התכלית הנצחית של האב האוניברסאלי, אשר מתעלֶה באופן יחסי מעל להבנתם של היצורים המתפתחים בעלי שם או בעלי מספר; ומכאן נגזר כינוֵם של אלה בלא שם ומספר. בתרגום קפדני יותר עשוי היה שמם להיות: "אלה אשר הינם **מעל** לשם ולמספר."

22:4.2 (247.1) סדר זה של בנים מאומץ על-ידי שילוש פרדיס בקבוצות של שבעת-אלפים. באוורסה רשומים מעל למאה מיליון בנים שכאלה המוצבים לשירות באורוונטון.

22:4.3 (247.2) מכיוון שאלה בלא שם ומספר הינם המוחות הרוחניים הנעלים של הגזעים השורדים, הם מתאימים במיוחד לשבת על כס המשפט ולהגיש חוות-דעת כאשר מתבקשת נקודת מבט רוחנית, או כאשר ניסיון בנתיבת ההרקעה הינו חיוני על-מנת להבין כיאות את הסוגיות הנכללות בבעיה שהובאה לדיון. הם הינם המשפטנים העליונים של אורוונטון. מערכת משפטית שאינה מנוהלת כיאות עלולה להיות בבחינת לעג משפטי בעולמות מסוימים,

ואולם באוורסה ובשלוחותיה המשפטיות היננו מעסיקים כשופטים וכמשפטנים את ההוויות הניחנות במנטאליות הרוחנית הגבוהה ביותר. המשפט הינו אופן התפקוד הגבוה ביותר של כל ממשל, ושומה על אלו המופקדים על פסקי הדין כי ייבחרו משורות הטיפוסים הנעלים והאצילים ביותר מקרב היחידים המנוסים והמתחשבים ביותר.

22:4.4 (247.3) הבחירה של מועמדים לשילוש תחת הקטגוריות של שליחים עוצמתיים, אלה שסמכותם גבוהה ואלה בלא שם ומספר, הינה טבועה ואוטומאטית. טכניקות הבחירה של פרדיס אינן שרירותיות מכל בחינה שהיא. ניסיון אישי וערכים רוחניים קובעים את הרכב הסגל של בני ההישג ששולשו. הוויות שכאלה שוות בסמכותן ואחידות במעמדן הניהולי, ואולם כולן ניחנות באינדיבידואליות ובקווי אופי מגוונים; הן אינן הוויות סטנדארטיות. כולן שונות באופן טיפוסי בהתאם להבדלים שבין נתיבות ההרקעה שלהן.

22:4.5 (247.4) בנוסף לכישורים ההתנסותיים הללו, שולשו בני ההישג בחיבוק האלוהי של אלוהויות פרדיס. כתוצאה מכך, פועלים הם כעמיתיהם המתואמים של בני השילוש הנייחים, וזאת משום שדומה כי חיבוק השילוש אכן מחלץ רבים מן הפוטנציאלים הבלתי-ממומשים של הוויות ברואות מתוך זרם הזמן העתידי. ואולם, דברים אלו הינם נכונים אך ורק בנוגע למה ששייך לעידן האוניברסאלי הנוכחי.

22:4.6 (247.5) עיסוקה העיקרי, אם כי לא הבלעדי, של קבוצת בנים זו הוא בשירותן של נתיבות ההרקעה של בני התמותה של הזמן-מרחב. אם אי-פעם מוטל ספק בנקודת המבט של יצור בן-תמותה, הסוגיה נפתרת תוך פנייה לוועדה מרקיעה הכוללת שליח עוצמתי אחד, אחד שסמכותו גבוהה ואחד בלא שם ומספר.

22:4.7 (247.6) אתם, בני התמותה אשר קוראים מסר זה, עשויים להרקיע בעצמכם לפרדיס, לקבל את חיבוק השילוש ובעידני העתיד הרחוק להיות מוצבים בשירות עתיקי היומין באחד משבעת יקומי העל; ובזמן כלשהו, הינכם עשויים להתמנות לתפקיד שבמסגרתו תרחיבו את התגלות האמת לְפלנטה מיושבת ומתפתחת כשלהי, ממש כשם שהנני עושה כעת באורנטיה.

5. נאמני המשמורת ששולשו

22:5.1 (247.7) נאמני המשמורת ששולשו הינם בני הבחירה ששולשו. לא רק הגזעים שלכם ובני-תמותה אחרים בעלי ערך הישרדותי חוצים את האוונה, מגיעים לפרדיס ולעיתים מוצאים עצמם מיועדים לשירות ביקומי העל לצד בני השילוש הנייחים, אלא שגם השומרים השרפיים הנאמנים שלכם – וכן עמיתיכם האמצעיונים הנאמנים באותה מידה – עשויים להיות מועמדים לאותה הכרה מטעם השילוש ולייעוד אישיותי נשגב.

22:5.2 (248.1) נאמני משמורת ששולשו הינם שרפים מרקיעים ויצורים אמצעיונים מותקים אשר חצו את האוונה, הגיעו לפרדיס והתקבלו לסגל הסופיונות. לאחר מכן הם אומצו בידי שילוש פרדיס והוצבו בשירותם של עתיקי היומין.

22:5.3 (248.2) המועמדים לאימוץ על-ידי השילוש מקרב השרפים המרקיעים זוכים להכרה זו בשל שיתוף הפעולה האמיץ שלהם עם בן-תמותה מרקיע, אשר התקבל לסגל הסופיונות ואומץ לאחר מכן. השומר השרפי שלי עצמי, אשר עשה עימדי את כל מהלך נתיבת ההרקעה של בני התמותה, שולש לאחר מכן וכעת הוא מוצב כנאמן משמורת ששולש בשירות ממשלת אוורסה.

22:5.4 (248.3) ואלו הם פני הדברים גם בנוגע ליצורים האמצעיונים; רבים מהם מותקים, מגיעים לפרדיס, יחד עם השרפים, ומאותן סיבות בדיוק מאומצים בידי השילוש ומוצבים בשירות כנאמנים ביקומי העל.

22:5.5 (248.4) נאמני המשמורת ששולשו מאומצים על-ידי שילוש פרדיס בקבוצות של שבעים אלף, ושביעית מכל קבוצה שכזו מוצבת בשירות יקום-על אחד. בשירות אורוונטון מצויים כעת מעט יותר מעשרה מיליון נאמנים נעלים ואמינים מסוג זה. הם משרתים באוורסה ובספֵירות המטה של המגזרים הראשיים והמשניים. במהלך עבודתם הם מסתייעים בְּסגל המונה מיליארדים אחדים של סקונאפים ושל אישיויות יקום-על מוכשרות נוספות.

22:5.6 (248.5) נאמני המשמורת ששולשו מתחילים את נתיבתם כנאמני משמורת, וממשיכים ככאלו בנוגע לענייני ממשלות העל. במובן מסוים, הם משמשים כפקידי ממשל ביקומי העל שלהם, אך בשונה מהשומרים השמימיים, הם אינם עוסקים בענייניהם של יחידים. נאמני המשמורת ששולשו מנהלים ענייני קבוצות ומעודדים פרויקטים קבוצתיים. הם הינם נאמניהם של רישומים, תוכניות ומוסדות; הם פועלים כנאמנים של משימות התחייבות, קבוצות אישיות, פרויקטים של הרקעה, תוכניות מורונטיות, תכנונים אוניברסאליים ואינספור פעילויות נוספות.

6. השגרירים ששולשו

22:6.1 (248.6) שגרירים ששולשו הינם הסדר השני של בני הבחירה של השילוש, ובדומה לעמיתיהם הנאמנים, הם מגויסים מקרב שני סוגים של יצורים מרקיעים. לא כל בני התמותה המרקיעים הינם מותכי-מכוונן או מותכי-אב; חלקם מותכי-רוח וחלקם מותכי-בן. חלק מסוים מקרב בני התמותה הללו – מותכי-רוח או מותכי-בן – מגיע להאוונה ומשיג את פרדיס. מקרב מרקיעי פרדיס אלו נבחרים מועמדים לאימוץ על-ידי השילוש, ומעת לעת הם עוברים שילוש בקבוצות של שבעת אלפים. או אז מוצבים הם ביקומי העל כשגרירים ששולשו מטעם עתיקי היומין. כמעט חצי מיליארד מהם רשומים באוורסה.

22:6.2 (248.7) שגרירים ששולשו נבחרים לאימוץ על-ידי השילוש בהתאם לעצת מוריהם בהאוונה. הם מייצגים את המוחות הטובים ביותר בקבוצות שאליהם הם משתייכים, ומשום כך הם הינם המוכשרים ביותר לסייע לשליטי יקומי העל להבין את האינטרסים של העולמות אשר מהם מגיעים בני-התמותה מותכי-הרוח ולנהל אותם. השגרירים מותכי הבן עוזרים לנו רבות להתמודד עם הבעיות הנוגעות לסדרי אישיות מותכי-בן.

22:6.3 (248.8) בגבולות יקום העל שבו הם מוצבים, השגרירים ששולשו הינם שליחיהם של עתיקי היומין לכל דבר ועניין, לכל העולמות ולכל היקומים. הם משרתים שירות מיוחד וחשוב בעולמות המטה של המגזרים המשניים, והם משמשים בתפקידים מגוונים ורבים

מספור ברחבי יקום העל. הם מהווים את סגל החירום, או סגל המילואים, של הבנים ששולשו של ממשלות העל, ולפיכך הינם זמינים לשמש במגוון רחב של משימות. הם עוסקים באלפים על-גבי אלפים של משימות הנוגעות לענייני יקום העל, אשר יהא זה בלתי-אפשרי לתארן לדעתם של בני האדם, שכן אין שום דבר המתרחש באורנטיה המקביל באופן כלשהו לפעילויות אלה.

7. טכניקת השילוש

22:7.1 (249.1) אינני יכול לגולל בפני הדעת החומרית את מלוא חוויית פעולת היצירה העליונה של הוויות רוחניות מושלמות ושל הוויות שהפכו מושלמות – מעשה השילוש. טכניקות השילוש נמנות עם סודותיהם של וָיְסְגֶ'רִינְגְטוֹן ושל סוֹנָארִינְגְטוֹן, וניתנות להתגלות ולהבנה אך ורק בעבור אלו אשר עברו דרך חוויות ייחודיות אלה. לפיכך, מסירת תיאור נאמן של טיבו ושל משמעותו של מעשה יוצא-דופן זה לדעת האנושית מצוי מעבר לאפשרותה של הוויה כלשהי.

22:7.2 (249.2) מלבד האלוהויות, רק אישיויות האוונה-פרדיס וחברים מסוימים בכל אחד מסגלי הסופיונות עוסקים בשילוש. תחת תנאים מסוימים של מושלמות פרדיסית, הוויות נשגבות אלה עשויות לצאת להרפתקה הייחודית של זהות מושגית, ופעמים רבות הן מצליחות לייצר הוויה חדשה – בן ששולש על-ידי בריה.

22:7.3 (249.3) היצורים המהוללים המעורבים בהרפתקאות שילוש מעין אלה, רשאים להשתתף בהתנסות זו אך פעם אחת יחידה; זאת בעוד שעבור אלוהויות פרדיס נראה כי אין קיימת מגבלה על פרקי שילוש חוזרים ונשנים ברציפות. נראה כי האלוהות מוגבלת אך בהיבט אחד, והוא: עשויה להיות רק רוח אינסופית ומקורית אחת, רק מַבָּצע אינסופי אחד, לרצונם האחוד של האב והבן.

22:7.4 (249.4) הסופיונים בני התמותה המרקיעים ומותכי-המכוונן, אשר השיגו רמות מסוימות של תרבות פרדיס ושל התפתחות רוחנית, נמנים על אלו אשר יכולים לנסות ולשלש

יצור ברוא. חבורות הסופיונים ממוצא בן-תמותה, בעודן מוצבות בפרדיס, זוכות בחופשה מפעילות בכל אלף שנות האוונה. ישנן שבע דרכים אשר בהן יכולים סופיונים אלו לבחור לבלות את פרק הזמן הזה, אשר בו הם שובתים מכל מלאכה; ואחת מהדרכים האלה הינה ביצוע שילוש של יצור, בשותפות עם סופיון אחר, או עם אחת מאישיויות פרדיס-האוונה.

(249.5) 22:7.5 במידה ששני סופיונים ממוצא בן-תמותה מציגים בפני אדריכלי יקום האב את המושג שאותו בחרו לשלש, ומדגימים כי בחירתם התבצעה בידי כל אחד מהם באופן בלתי-תלוי ברעהו, כי אז בסמכותם של האדריכלים, ובהתאם לשיקול דעתם, לצוות כי יורשו בני-תמותה מרקיעים מהוללים אלו להאריך את שביתתם ממלאכה, וכן שיעבירו עצמם לפרק זמן מסוים למגזר השילוש של אזרחי פרדיס. בתום פרק זמן זה של פרישות, אם הם מדווחים כי בחרו, כל אחד לחוד ושניהם גם יחד, לנסות ולעשות את המאמץ הפרדיסי להפוך מושג נבחר ומקורי שטרם שולש עד כה לאידיאל, לרוחני ולממשי, כי אז מצוָה ומאשרת רוח מאסטר מספר שבע מפעל יוצא-דופן זה.

(249.6) 22:7.6 לעיתים חולפים משכי זמן בלתי-ייאמנו בהרפתקאות מעין אלה; ודומה כי חולף עידן בטרם משיגות לבסוף הוויות נאמנות ונחושות אלה, בנות התמותה בעברן — ובהמשך אישיויות פרדיס-האוונה — את מטרתן ואכן מצליחות להביא את המושג הנבחר שלהן של אמת אוניברסאלית לכדי קיום ממשי. משימתם של זוגות מסורים אלו אינה תמיד צולחת; פעמים רבות הם נכשלים, ולא בשל טעות כלשהי מצידם אשר ניתן לגלותה. מועמדים לשילוש אשר נכשלים מתקבלים לקבוצה מיוחדת של סופיונים, אשר מצוינים כהוויות אשר ביצעו את המאמץ העליון ונחלו את מפח הנפש העליון. כאשר אלוהויות פרדיס מתאחדות על-מנת לשלש, הן מצליחות תמיד; לא כך הוא במקרה של צמדי הוויות הומוגניים, ניסיונן של שתי הוויות הנמנות על אותו סדר להתאחד.

(250.1) 22:7.7 כאשר הוויה חדשה ומקורית משולשת בידי האלים, הפוטנציאל האלוהי של ההורים האלוהיים איננו משתנה; ואולם, כאשר הוויות ברואות מרוממות מוציאות אל הפועל מעשה יצירה שכזה, אחד מן היחידים המשתתפים בהסכם עובר שינוי ייחודי באישיותו. שני ההורים של בן ששולש על-ידי בריה הופכים, מבחינה רוחנית מסוימת, לאחד. היננו מאמינים

כי מעמד זה של האחדת השניים לאחד של חלקים רוחניים מסוימים של האישיות, יימשך בוודאי עד למועד שבו תשיג ההוויה העליונה ביטוי אישיותי מלא ושלם ביקום המקיף.

(250.2) 22:7.8 בה בעת שמופיע בן חדש ששולש על-ידי בריה, מתרחש גם איחודם הפונקציונאלי הרוחני של שני מולידיו; שני ההורים המשלשים הופכים לאחד ברמה הפונקציונאלית המרבית. אף לא יצור אחד ברחבי היקום מסוגל להסביר תופעה מדהימה זו במלואה; היא מהווה התנסות כמעט-אלוהית. כאשר התאחדו האב והבן על-מנת להפוך את הרוח האינסופית לנצחית, מייד עם השגת מטרתם הם הפכו כאחד, ומני אז הם הינם אחד. ובעוד שאיחודם בשילוש של שני יצורים הינו מסדר הטווח האינסופי של איחוד האלוהות המושלם של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי, השלכות השילוש על-ידי בריה אינן נצחיות מטיבן; הן תסתיימנה כאשר תהפוכנה האלוהויות ההתנסותיות לעובדה ממשית.

(250.3) 22:7.9 בעוד שהורים אלו של בנים ששולשו על-ידי בריה הופכים כאחד בכל הנוגע למשימותיהם ביקום, הם ממשיכים להיות מוכרים כשתי אישיויות נפרדות בהרכב וברשימות של סגל הסופיונות ושל אדריכלי יקום האב. במשך העידן האוניברסאלי הנוכחי, כל ההורים שאוחדו בשילוש הינם בלתי-נפרדים בתפקודם ובמשימותיהם; באשר ילך האחד ילך אף השני, ואת אשר יעשה האחד יעשה אף השני. אם האיחוד הזוגי ההורי כולל סופיון בן-תמותה (או אחר) ואישיות מפרדיס-האוונה, ההוויות ההוריות המאוחדות אינן מתפקדות יחד עם הוויות מפרדיס, או עם הוויות מהאוונה, ואף לא עם הסופיונים. איחודים מעורבים מעין אלו מתקבצים יחדיו בסגל מיוחד המורכב מהוויות דומות. ובכל איחודי השילוש, המעורבים ושאינם-מעורבים, ההוויות ההוריות מודעות זו לזו ויכולות לתקשר זו עם זו; והן מסוגלות לבצע משימות שאף אחת מהן לא הייתה מסוגלת לבצע קודם לכן.

(250.4) 22:7.10 לשבע רוחות האב מוקנית הסמכות לקדש את איחוד השילוש בין סופיונים לבין אישיויות פרדיס-האוונה; והתקשרויות מעורבות שכאלה תמיד מצליחות. הבנים הנהדרים ששולשו על-ידי בריה, אשר הינם פרי איחוד זה, מייצגים מושגים אשר אינם תואמים את הבנתן של ההוויות הנצחיות מפרדיס ואף לא את זו של יצורי הזמן של המרחב; ומשום כך הם הופכים לבני חסותם של אדריכלי יקום האב. בני שילוש של ייעוד אלו מהווים התגשמות של רעיונות, של אידיאלים ושל **התנסות** אשר ככל הנראה משתייכים לעידן

אוניברסאלי עתידי, ולפיכך אינם בעלי ערך יישומי מיידי בעבור המנהלים של יקומי העל ושל היקום המרכזי. בנים ייחודיים אלו של ילדי הזמן ואזרחי הנצח שמורים כולם כעתודת מילואים בוַיְסְגֶ'רִינְגְטוֹן, ושם, במגזר מיוחד של הספֵּירה שבה מצויות המכללות הסודיות של סגל הבנים הבוראים, עוסקים הם בלימוד מושגֵי הזמן ומציאויות הנצח.

(251.1) 22:7.11 ההוויה העליונה הינה האיחוד של שלושה שלבים במציאות האלוהית: האל העליון – האיחוד הרוחני של היבטים סופיים מסוימים של שילוש פרדיס; העליון הכול-יכול – איחוד העוצמה של בוראי היקום המקיף; והדעת העליונה – התרומה האינדיבידואלית של המקור והמרכז השלישי ושל ההוויות המתואמות עימו לַמציאות של ההוויה העליונה. במהלך הרפתקאות השילוש שלהם עוסקים היצורים הנשגבים של היקום המרכזי ושל פרדיס בחקר האלוהות העליונה בשלושה היבטים; חקר אשר תוצאותיו הינן יצירתם של שלושה סדרי בנים ששולשו על-ידי בריה:

(251.2) 22:7.12 1. **בנים מרקיעים ששולשו.** במאמציהם היצירתיים מנסים הסופיונים לשלש מציאויות מושגיות מסוימות של העליון הכול-יכול, אשר אותן הן רכשו באופן התנסותי במהלך הרקעתם אל פרדיס דרך הזמן והמרחב.

(251.3) 22:7.13 2. **בני פרדיס-האוונה ששולשו.** מאמציהם היצירתיים של אזרחי פרדיס והאוונה מניבים את השילוש של היבטים רוחניים גבוהים מסוימים של ההוויה העליונה, אשר הם רכשו באופן התנסותי מתוך רקע על-עליון הגובל במרבי ובנצחי.

(251.4) 22:7.14 3. **בני הייעוד ששולשו.** אך כאשר סופיון והוויה מפרדיס-האוונה משלשים יחדיו יצור חדש, מאמַץ משותף זה מהדהד ברמות מסוימות של הדעת העליונה-מרבית. תוצאתו של מאמץ זה, קרי הבנים ששולשו על-ידי בריה, הינה על-יצירתית; בנים אלו מייצגים ממשויות של אלוהות עליונה-מרבית אשר עדיין לא הושגו באופן התנסותי, ומשום כך נכללות באופן אוטומאטי בתחומם של אדריכלי יקום האב, השומרים בנאמנות את כל אותם דברים אשר מתעלים מעל לגבולותיו היצירתיים של העידן האוניברסאלי הנוכחי. בני הייעוד ששולשו מגלמים היבטים מסוימים שטרם-נתגלו של תפקוד העליון-המרבי ביקום האב. אין אנו יודעים רבות על אודות ילדים משותפים אלו של הזמן ושל הנצח, ואולם היננו יודעים הרבה יותר ממה שהיננו מורשים לגלות.

8. בנים ששולשו על-ידי בריה

22:8.1 (251.5) בנוסף לבנים ששולשו על-ידי בריה המתוארים במסמך זה, קיימים סדרים רבים אחרים שטרם-נתגלו של הוויות ששולשו על-ידי בריה – אלו הם צאצאיהן המגוּונים של ההתקשרויות הרבות בין שבעה סגלים של סופיונים לבין אישיויות פרדיס-האוונה. ואולם, לכל אותן הוויות ששולשו על-ידי בריה – בין אם נתגלו ובין אם לאו – העניק האב האוניברסאלי אישיות.

22:8.2 (251.6) כאשר בנים מרקיעים חדשים ששולשו ובני פרדיס-האוונה ששולשו הינם צעירים ונטולי הכשרה, הם נשלחים על-פי-רוב לשירות ממושך בשבע הספֵירות של הרוח האינסופית בפרדיס, שם הם משרתים תחת הנחייתם של שבעת המבַצעים העליונים. לאחר מכן, הם עשויים להיות מאומצים לשם אימון נוסף הניתן להם על-ידי הבנים המורים של השילוש ביקומים המקומיים.

22:8.3 (251.7) בנים מאומצים אלו, ממוצא יצורים רם ומהולל, משמשים כעוזריהם וכתלמידיהם של הבנים המורים, ולעיתים תכופות אף מסוּוגים כנמנים באופן ארעי על שורותיהם של אלו. תוך הקרבה-עצמית, הם עשויים להוציא אל הפועל משימות אציליות רבות לטובת העולמות אשר בהם בחרו לשרת, ואומנם כך הם אכן עושים.

22:8.4 (251.8) הבנים המורים ביקומים המקומיים רשאים להציע את היצורים ששולשו אשר תחת חסותם כמועמדים לאימוץ על-ידי שילוש פרדיס. אלו המגיחים מאימוץ זה כבני המושלמוּת ששולשו נכנסים לשירותם של עתיקי היומין בשבעת יקומי העל; זהו הייעוד הידוע הנוכחי של קבוצה ייחודית זו של הוויות אשר שולשו פעמיים.

22:8.5 (252.1) לא כל היצורים ששולשו על-ידי בריה מאומצים על-ידי השילוש; רבים מהם הופכים לעמיתיהן ולשגריריהן של שבע רוחות האב של פרדיס, של הרוחות המחזירותיות של יקומי העל, ושל רוחות האם של הבריאוֹת המקומיות. אחרים עשויים לקבל תפקידים מיוחדים באי הנצחי. אחרים עשויים להצטרף לשירותים המיוחדים בעולמות הסודיים של האב

ובספֵירות פרדיס של הרוח. בסופו של דבר, רבים מוצאים את דרכם לסגל האחוד של הבנים ששולשו במעגל הפנימי של האוונה.

22:8.6 (252.2) למעט בני המושלמות ששולשו ואלו המתקבצים בוָיְסָגֶ'רִינְגטוֹן, נראה כי הייעוד העליון של כל הבנים ששולשו על-ידי בריה הינו להיכנס לתוך סגל הסופיונים ששולשו, אחד משבעת הסגלים של הסופיונים בפרדיס.

9. השומרים השמימיים

22:9.1 (252.3) בנים ששולשו על-ידי בריה מאומצים על-ידי שילוש פרדיס בקבוצות המונות שבעת אלפים. הצאצאים הללו ששולשו, אשר מקורם הינו בבני-אנוש שהפכו מושלמים או באישיויות פרדיס-האוונה, מאומצים כולם באופן שווה על-ידי האלוהויות; ואולם, הם מוצבים ביקומי העל בהתאם לעצתם של אלה אשר שימשו בעבר כמוריהם, הבנים המורים של השילוש. אלו אשר שירתו באופן טוב יותר מוצבים בתפקיד סייעים לבן גבוה; ואילו אלו אשר שירתו באופן פחות מובחן לטובה מיועדים לשמש כשומרים שמימיים.

22:9.2 (252.4) לאחר שהוויות ייחודיות אלה אומצו על-ידי השילוש, הן מהוות תוספות רבות ערך בעבור ממשלות יקומי העל. הן בקיאות בענייני נתיבת ההרקעה, ולא בשל ניסיונן האישי בהרקעה, אלא כתוצאה מהשירות אשר אותו ביצעו לצד הבנים המורים של השילוש בעולמות החלל.

22:9.3 (252.5) כמעט מיליארד שומרים שמימיים הוצבו לשירות באוורונטון. רובם מסופחים לשלטונות מושלמי היומין במטות המגזרים הראשיים, שם הם זוכים לסיועו הטוב של סגל בנים מרקיעים מותכי-בן ממוצא בן-תמותה.

22:9.4 (252.6) השומרים השמימיים הינם פקידי בתי המשפט של עתיקי היומין, והם משמשים כשליחים מטעם בית המשפט וכנושאי ההחלטות ובקשות הזימון של בתי המשפט השונים של ממשלות יקומי העל. הם הינם גם סוכני ההבאה מטעמם של עתיקי היומין; הם

יוצאים מאוורסה ומביאים אליה חזרה הוויות אשר נוכחותן נדרשת בפני שופטי יקומי העל; הם מוציאים אל הפועל את צווי המעצר כנגד כל אישיות באשר היא ביקומי העל. הם אף מלווים את בני התמותה מותכי-הרוח של היקומים המקומיים, בשעה שנוכחותם של אלו נדרשת באוורסה, מכל סיבה שהיא.

22:9.5 (252.7) מעולם לא שכן מכוונן בקרב השומרים השמימיים ובקרב עמיתיהם, הסייעים לבן הגבוה. הם אף אינם מותכי-רוח או מותכי-בן. לעומת זאת, האימוץ על-ידי שילוש פרדיס מפצה על מעמדם של בני המושלמות של השילוש כהוויות שאינן מותכות. האימוץ של השילוש עשוי לפעול אך ורק בהתייחס לרעיון המתבטא באופן אישי בבן ששולש על-ידי בריה, ולהותיר את הבן ללא כל שינוי נוסף, אך הגבלה שכזאת מתרחשת רק במקרה שכך תוכנן.

22:9.6 (252.8) בנים אלו ששולשו פעמיים הינם הוויות נהדרות, אך הם אינם כה מגוונים וכה מהימנים כעמיתיהם המרקיעים; הם חסרים את אותה התנסות אישית כבירה ועמוקה אשר יתר הבנים מקרב קבוצה זו רכשו מתוך הטיפוס בפועל מחשכת מרחבי החלל אל התהילה. אנחנו, אלו שעברו את נתיבת ההרקעה, אוהבים אותם ועושים כל אשר לאל ידינו על-מנת לפצות על מגבלותיהם; ואולם, הם גורמים לנו להיות אסירי תודה לנצח על מוצאנו הנמוך ועל יכולתנו להתנסות. נכונותם להכיר בלקויותיהם במציאויות ההתנסותיות בעת ההרקעה ביקום ולהודות בהן, הינה יפה באופן טרנסצנדנטאלי, ולעיתים אף פתטית באופן נוגע ללב.

22:9.7 (253.1) בהשוואה לבנים אחרים שאומצו על-ידי השילוש, בני המושלמות של השילוש מוגבלים בשל העיכוב ביכולתם להתנסות בזמן ובמרחב. הם לוקים בחוסר-התנסות, על אף אימון ממושך עם המבַצעים העליונים ועם הבנים המורים; אלמלא כך היה, הרוויה ההתנסותית הייתה מונעת מהם מלהישאר כעתודת מילואים לשם רכישת ניסיון בעידן אוניברסאלי עתידי. פשוט אין בנמצא בכלל הקיום ביקום דבר אשר יכול להחליף התנסות אישית ממשית, ובנים אלה ששולשו על-ידי בריה נשמרים כעתודה לשם תפקוד התנסותי בעידן אוניברסאלי עתידי כלשהו.

22:9.8 (253.2) בעולמות העליונים ראיתי לעיתים תכופות את הפקידים המכובדים הללו של בתי המשפט הגבוהים של יקומי העל, מתבוננים בערגה כה רבה ובמשיכה אפילו באלו

שהגיעו לאחרונה מן העולמות האבולוציוניים של החלל, עד כי לא ניתן היה שלא להבין כי הוויות אלה, בעלות שילוש בלתי-התנסותי, אכן מתקנאות באחיהן שלכאורה לא שפר מזלם ואשר מעפילים מעלה בדרכי היקום בצעדים אמיתיים של התנסות ושל חיים בפועל. על אף מגבלותיהם ולקויותיהם הם הינם סגל עובדים שימושי להפליא, אשר לעולם נכון לסייע בשעה שהדברים נוגעים להוצאתן אל הפועל של התוכניות הניהוליות המורכבות של ממשלות יקומי העל.

10. סייעים לבן גבוה

22:10.1 (253.3) הסייעים לבן גבוה הינם הקבוצה הנבחרת של הבנים ששולשו מחדש מקרב אלו ששולשו על-ידי הוויות מרקיעות מהוללות של סגל הסופיונות ממוצא בן-תמותה ועל-ידי אישיויות פרדיס-האוונה, עמיתותיהן הנצחיות. הם מוצבים לשירות ביקומי העל, שם הם משמשים כעוזריהם האישיים של הבנים הגבוהים של ממשלות עתיקי היומין. הם עשויים להיות מכונים באופן הולם – מזכירים פרטיים. מעת לעת הם פועלים כפקידים של ועדות מיוחדות ושל התאגדויות קבוצתיות אחרות של הבנים הגבוהים. הם משרתים את ההופכים בינה למושלמת, את היועצים האלוהיים, את הפוסקים האוניברסאליים, את השליחים העוצמתיים, את אלה בעלי הסמכות הגבוהה ואת אלה בלא שם ומספר.

22:10.2 (253.4) אם נדמה כי, במהלך התיאור של השומרים השמימיים, הפניתי את תשומת הלב אל המגבלות ואל הלקויות של בנים אלו אשר שולשו פעמיים, אנא הרשו לי כעת, למען ההוגנות, להפנות את תשומת הלב לנקודת החוזק הכבירה שלהם, לתכונה אשר הופכת אותם לבעלי ערך כמעט ללא שיעור בעבורנו. הצדקת קיומן של הוויות אלה נעוצה בעובדה שהן מבטאות באופן אישי מושג יחיד ועליון. הן מהוות התגשמות כאישיות של רעיון אלוהי כלשהו, של אידיאל אוניברסאלי כלשהו, באופן שמעולם לא נהגה, בא לידי ביטוי או שולש קודם לכן. לאחר מכן הן אומצו על-ידי שילוש פרדיס; ובכך הן מבטאות ומגלמות למעשה את

עצם התבונה של השילוש האלוהי בנוגע לרעיון-אידיאל של קיומן כאישיות. ככל שניתן לגלות מושג זה ליקומים, אישיויות אלה מגלמות את כל מה שברוא או שבורא תבוניים כלשהם מסוגלים לתפוש, לבטא או להדגים. **הן הינן רעיון זה בדמות אישיות.**

22:10.3 (253.5) התוכלו שלא להבחין בכך שתמצית חיה שכזו של מושג עליון יחיד של מציאות אוניברסאלית עשויה לשרת במידה בל-תתואר את אלו המופקדים על ניהול יקומי העל?

22:10.4 (254.1) לפני זמן לא רב הונחיתי לעמוד בראש ועדה המונה שישה חברים – אחד מכל סוג של בנים גבוהים – אשר משימתה הייתה ללמוד שלוש בעיות הנוגעות לקבוצת יקומים המצויה בחלקו הדרומי של אורוונטון. הבנתי באופן חד וברור את ערכם של הסייעים לבן גבוה כאשר ביקשתי את העומד בראש הסדר שלהם באוורסה להציב באופן זמני מזכירים מסוג זה בשירות הוועדה שלי. הרעיון הראשון יוצג באמצעות סייע לבן גבוה מאוורסה, אשר צורף ללא דיחוי לקבוצתנו. את הבעיה השנייה שלנו גילם סייע לבן גבוה המוצב ביקום העל מספר שלוש. דרך מערכת הסליקה המרכזית של היקום, המתאמת והמפיצה ידע חיוני, זכינו לקבל סיוע רב ממקור זה; ואולם, לא ניתן להשוות דבר לסיוע המתקבל מנוכחותה למעשה של אישיות אשר **היא** עצמה הינה מושג אשר שולש במרביות על-ידי בריה ושולש באופן סופי על-ידי אלוהות. בנוגע לבעייתנו השלישית, הרישומים המצויים בפרדיס מורים כי הרעיון העומד מאחורי בעיה זו מעולם לא שולש כיצור.

22:10.5 (254.2) סייעים לבן גבוה הינם ביטוי אישיותי מקורי וייחודי של מושגים כבירים ושל אידיאלים כבירים. וככאלה, ביכולתם להאיר מעת לעת את מחשבותינו באופן בל-יתואר. כאשר הנני עוסק במשימה רחוקה אי-שם ביקומי החלל, חישבו מהי המשמעות, מבחינת הסיוע, אם הנני כה בר-מזל עד שהמסייע הנלווה אלי במשימתי הינו סייע לבן גבוה אשר מבטא במלואו את המושג האלוהי הנוגע לבעיה שאותה נשלחתי לתקוף ולפתור; ואכן חוויתי התנסויות כאלה ממש באופן חוזר ונשנה. הקושי היחיד בתוכנית זו הוא שאף יקום-על אינו יכול להחזיק במהדורה שלמה של כל הרעיונות הללו ששולשו; היננו מקבלים אך שביעית מקרב הבריות האלה; יוצא שרק פעם אחת מתוך שבע פעמים לערך, היננו נהנים מקשר אישי עם הוויות אלה, אפילו כאשר הרישומים מורים שהרעיון אכן שולש.

22:10.6 (254.3) יתרון רב עשוי להיות גלום בעבורנו בשימוש במספר גדול אף יותר של יצורים מסוג זה באוורסה. בשל ערכם הרב בעבור ממשלות יקומי העל, היננו ממליצים בכל פה לעולי הרגל של החלל, וכן לתושבי פרדיס, לנסות את תהליך השילוש לאחר שהם שיתפו זה מכבר אלה את אלה באותן מציאויות התנסותיות ההכרחיות להוצאתן אל הפועל של הרפתקאות יצירתיות שכאלה.

22:10.7 (254.4) כעת מצויים ביקום העל שלנו בערך מיליון ורבע סייעים לבן גבוה, המשרתים הן במגזרים הראשיים והן במגזרים המשניים, אפילו בעת שהם פועלים באוורסה. לעיתים תכופות הם מלווים אותנו במשימותינו ביקומים המרוחקים. סייעים לבן גבוה אינם מסופחים דרך קבע לוועדה כלשהי או לבן כלשהו. הם נעים ונדים ללא הרף, ומשרתים בכל מקום שבו הרעיון או האידיאל **שהינו הם עצמם** יכול לקדם באופן מיטבי את התכלית הנצחית של שילוש פרדיס, אשר הם הפכו לבניו.

22:10.8 (254.5) חביבותם נוגעת ללב, נאמנותם נהדרת, חוכמתם מעודנת ותבונתם עילאית – בנוגע לרעיון יחיד; וענווים הם באופן טרנסצנדנטאלי. בשעה שהם יכולים לספר לכם את מלוא תורת היקום הנוגעת לרעיון או לאידיאל האחד שלהם, כמעט פתטי לראותם תרים אחר ידע ומידע על מְגוון נושאים אחרים, ואפילו אצל בני התמותה המרקיעים.

22:10.9 (254.6) וזהו הסיפור על אודות מקורם, טיבם ותפקודם של אחדים מאלו המכונים בני השילוש של האל, ובמיוחד על אודות אלו שאומצו בחיבוק האלוהי של שילוש פרדיס, ואשר הוצבו אז לשרת ביקומי העל, שם הם משתפים פעולה בתבונה ובהבנה עם ממשלות עתיקי היומין במאמציהן הבלתי-נלאים לאפשר את התקדמותם פנימה של בני התמותה המרקיעים של הזמן אל עבר היעד המיידי שלהם בהאוונה, ואל עבר יעדם הסופי – פרדיס.

22:10.10 (255.1) [סופר על-ידי שליח עוצמתי הנמנה על סגל ההתגלות של אורוונטון.]

>> מסמך 22 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 24 <<

מסמך 23

השליחים הבודדים

23:0.1 (256.1) השליחים הבודדים הינם הסגל האישי והאוניברסאלי של הפועל האחוד; הם מהווים את הסדר הראשון והבכיר של האישיויות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית, ומייצגים את פעולת היצירה הראשונית אשר בה פעלה לבדה הרוח האינסופית על-מנת להביא לידי קיום רוחות אישיות בדידות. לא האב ואף לא הבן השתתפו באופן ישיר בתהליך מדהים זה של יצירת רוחניות.

23:0.2 (256.2) שליחי רוח אלו הפכו לאישיים בפרק בריאה יחיד, ומספרם הינו קבוע. אף-על-פי שאחת מן ההוויות יוצאות הדופן האלה נלווית אלי במשימתי הנוכחית, אין אני יודע כמה אישיויות מסוג זה קיימות ברחבי יקום היקומים. מעת לעת, הנני יודע לומר רק כמה מהן רשומות כפועלות בזמן מסוים בתחומי השיפוט של יקום העל שלנו. מן הדו"ח האחרון של אוורסה למד אנוכי כי בעת הכנתו פעלו בתחומי אורוונטון כמעט 7,690 טריליוני שליחים בודדים; והנני משער כי מספר זה מהווה הרבה פחות משביעית מסך מספרם הכולל.

1. טיבם ומקורם של השליחים הבודדים

23:1.1 (256.3) מייד בתום יצירתן של שבע רוחות מעגלי האוונה, הרוח האינסופית בראה את הסגל העצום של השליחים הבודדים. שום חלק בבריאה האוניברסאלית – למעט פרדיס ומעגלי האוונה – לא התקיים בטרם נבראו השליחים הבודדים; הם פעלו ברחבי היקום המקיף כמעט מזה נצח. והם מהווים בסיס לטכניקה האלוהית של הרוח האינסופית לגילוי-עצמי בעבור הבריאות עצומות המימדים של הזמן והמרחב, ולשמירת הקשר האישי עימן.

23:1.2 (256.4) אף-על-פי ששליחים אלו קיימים מזה נצח כמעט, כולם ניחנים במודעות של תחילת עצמיות. בהיותם היצורים הראשונים שבראה הרוח האינסופית אשר להם מודעות כזו של זמן, הם מודעים לַזמן. והם הינם היצורים הראשונים אשר בראה הרוח האינסופית שהפכו לאישיים בזמן ולרוחניים במרחב.

23:1.3 (256.5) רוחות בודדות אלה הגיעו כבר בשחרו של הזמן כהוויות רוחניות מפותחות לחלוטין ומצוידות בשלמות. כולן שוות זו לזו, והן אינן נחלקות בהתבסס על השוני האישי ביניהן. סיווגיהן מבוססים אך ורק על סוג העבודה אשר מוטלת עליהן מעת לעת.

23:1.4 (256.6) בני התמותה מתחילים את דרכם בעולמות החלל כהוויות חומריות כמעט-לחלוטין, ומרקיעים פנימה אל עבר המרכזים הכבירים; רוחות בודדות אלה מתחילות את דרכן במרכזם של הדברים כולם, וכמהות להיות מוצבות בבריאות המרוחקות, ואפילו בעולמות היחידאיים של היקומים המקומיים החיצוניים ביותר, ואף מעבר להם.

23:1.5 (256.7) אף-על-פי שהם מכונים שליחים בודדים, הם אינם רוחות השורות בבדידות; זאת משום שהם אכן אוהבים לעבוד לבדם. הם הינם ההוויות היחידות בכלל הבריאה אשר מסוגלות ליהנות, ואכן נהנות, מקיום בדד; זאת על אף שהוויות אלה נהנות במידה שווה מן הקשר עם הסדרים המועטים של יצורים תבוניים ביקום אשר ביכולתן להתרועע עימם.

23:1.6 (257.1) השליחים הבודדים אינם משרתים בבידוד; הם מצויים בקשר מתמיד עם העושר האינטלקטואלי של מלוא הבריאה, והם מסוגלים "להאזין" לכל התשדורות של העולמות אשר בהם הם שוהים. כמו כן, הם יכולים לתקשר עם חברי הסגל המיידיים שלהם, ההוויות אשר עושות עבודה מסוג דומה לשלהם באותו יקום על. הם אף יכולים לתקשר עם

אחרים שאינם מסדרם, ואולם הם הונחו על-ידי מועצת שבע רוחות האב שלא לעשות כן, והם הינם קבוצה נאמנה; הם אינם ממרים הנחייה זו ואינם סרים מדרך הישר. אין בנמצא רישום כלשהו ולוּ על אודות שליח בודד אחד אשר נפל אי-פעם למחשכים.

23:1.7 (257.2) בדומה למנהלי הכוח האוניברסאליים, השליחים הבודדים נמנים על הסוגים המועטים של הוויות אשר פועלות ברחבי העולמות ואשר פטורות ממאסר או מעיכוב על-ידי בתי המשפט של הזמן והמרחב. הן עשויות להיות מזומנות להופיע בדין אך ורק בפני שבע רוחות האב, ואולם בכל תולדות יקום האב מעולם לא נקראה מועצה זו של פרדיס לשפוט מקרה של שליח בודד.

23:1.8 (257.3) שליחי משימה בודדים אלו הינם קבוצה מהימנה, עצמאית, גמישה, רוחנית לעילא ומאוד אוהדת של הוויות ברואות, אשר מוצאן מן המקור והמרכז השלישי; הן פועלות בסמכותה של הרוח האינסופית השוכנת באי המרכזי של פרדיס והמתבטאת באופן אישי בספֵירות המטָה של היקומים המקומיים. והן משתתפות תמיד במעגל הישיר הנובע מן הרוח האינסופית, אפילו בשעה שהן פועלות בתחומי הבריאות המקומיות תחת השפעתן המיידית של רוחות האם של היקומים המקומיים.

23:1.9 (257.4) קיימת סיבה טכנית אשר בעטייה חייבים השליחים הבודדים הללו לנוע ולעבוד לבדם. למשך פרקי זמן קצרים, ובשעה שהם נייחים, עשויים הם לשתף פעולה בקבוצה, ואולם בעת שהם מקובצים באופן הזה החיבור שלהם למעגל הפרדיסי אשר מזין ומנחה אותם נקטע לחלוטין; והם מבודדים לגמרי. בעת שהם נעים, או כאשר הם פועלים במעגלי החלל ובזרמי הזמן, אם שניים או יותר מסדר זה מצויים בסמיכות קרובה, שניהם מתנתקים מן החיבור לכוחות הגבוהים יותר אשר חגים במעגלים. אתם הייתם עשויים לתאר זאת באופן ציורי כ"קצר במעגל". לפיכך, טבועה בהם יכולת אתרעה אוטומאטית – מעין אות אזהרה – אשר פועלת ללא דופי ומזהירה אותם מפני קונפליקטים קרבים, ובאופן זה לעולם שומרת אותם מרוחקים דיים על-מנת שלא יחולו הפרעות בתפקודם הראוי והיעיל. ואף ניחנים הם מטבעם ביכולת אוטומאטית המגלה את הקרבה של רוחות שילוש בעלות השראה ושל מכוונני המחשבה האלוהיים ומצביעה עליהם.

(257.5) 23:1.10 שליחים אלו אינם ניחנים ביכולת האישית להתרחב או להתרבות, ואולם למעשה אין ברחבי היקום משימה אשר הם אינם יכולים לעסוק בה, ואין עבודה אשר לא יוכלו לתרום בעבורה דבר מה חיוני ומועיל. ובמיוחד, הם הינם חוסכי-זמן נפלאים בעבור אלו העוסקים בניהול ענייני היקום; ומסייעים הם לכולנו, מן הגבוה ביותר ועד לנמוך ביותר.

2. משימותיהם של השליחים הבודדים

(257.6) 23:2.1 שליחים בודדים אינם מסופחים באופן קבוע לאישיות שמימית מסוימת או לקבוצת אישיויות שמימיות. לעולם מצויים הם בתפקיד, ולעולם פועלים הם בהתאם למשימה; ובמהלך שירות שכזה הם עובדים תחת הנחייתם המיידית של אלו המכוונים את העולמות אשר הם מסופחים אליהם. לכשעצמם, אין להם ארגון או שלטון מסוג כלשהו; הם הינם שליחים **בודדים**.

(258.1) 23:2.2 השליחים הבודדים מוצבים על-ידי הרוח האינסופית בשבע מחלקות השירות הבאות:

(258.2) 23:2.3 1. שליחים של שילוש פרדיס.

(258.3) 23:2.4 2. שליחים של מעגלי האוונה.

(258.4) 23:2.5 3. שליחים של יקומי העל.

(258.5) 23:2.6 4. שליחים של היקומים המקומיים.

(258.6) 23:2.7 5. חוקרים של משימה בלתי-מוכוונת.

(258.7) 23:2.8 6. שגרירים ושליחים למשימות מיוחדות.

(258.8) 23:2.9 7. מגלי אמת.

(258.9) 23:2.10 שליחים אלו הינם ברי-חליפין בכל מובן מסוג אחד של שירות למשנהו; והעברות מסוג זה מתרחשות כל העת. אין קיימים סדרים נפרדים של שליחים בודדים; הם

דומים זה לזה מן הבחינה הרוחנית ושקולים מכל בחינה שהיא. אף כי לרוב מכונים הם באמצעות מִספר, הם ידועים לרוח האינסופית בשמותיהם האישיים. ובעבור כולנו, כל יתר האחרים, הם ידועים בַּשם או בַּמספר השייכים למשימתם הנוכחית.

23:2.11 (258.10) 1. **שליחי שילוש פרדיס.** אינני מורשה לגלות רבות על אודות עבודתה של קבוצת שליחים זו המשרתת את השילוש. הם הינם משרתיהן הנאמנים והסודיים של האלוהויות, והם זוכים לאמון בנוגע להודעות ייחודיות אשר קיבלו לשם מסירה, הודעות הנוגעות למדיניות שטרם נתגלתה של האלוהויות ולפעולתן העתידית; מעולם לא נודע כי גילו סוד או כי הפירו את האמון הניתן בסִדרם. וכל שנאמר בהקשר זה לא נאמר על-מנת להתרברב במושלמותן, אלא על-מנת לציין כי ביכולתן של האלוהויות לברוא **יצורים מושלמים**, והן אכן עושות כן.

23:2.12 (258.11) הבלבול והסערה באורנטיה אין פירושם כי שליטי פרדיס אינם מעוניינים, או שאינם מסוגלים, לנהל את הדברים בדרך אחרת. הבוראים ניחנים ביכולת מלאה להפוך את אורנטיה לפרדיס אמיתי, ואולם 'עדן' שכזה לא יתרום לַהתפתחות של אותם מאפיינים של חוזק, אצילות וניסיון אשר באמצעותם מעצבים האלים בבטחה את עולמכם בין פטיש הצורך ובין סדן היגון. חרדותיכם וצערכם, התנסויותיכם ואכזבותיכם, מהווים כולם חלק מן התוכנית האלוהית בעבור הספִּירה שלכם, ממש כשם שהמושלמוּת המעודנת וההסתגלות האינסופית של כל הדברים לתכליתם העליונה הינן מנת חלקם של עולמות היקום המרכזי והמושלם.

23:2.13 (258.12) 2. **שליחי מעגלי האוונה.** במהלך נתיבת ההרקעה שלכם תוכלו להבחין במעומעם, אך באופן הולך וגובר בהדרגה, בנוכחותם של השליחים הבודדים; ואולם לא תוכלו לזהותם בוודאות עד אשר תגיעו להאוונה. השליחים הראשונים אשר תפגשו פנים אל פנים יהיו אלו של מעגלי האוונה.

23:2.14 (258.13) השליחים הבודדים נהנים ממערכות יחסים מיוחדות עם ילידי עולמות האוונה. שליחים אלו – אשר תפקודם הינו כה מוגבל בשעה שהם שוהים בקרבה זה לזה – יכולים להתייחד באופן אישי ביותר עם ילידי האוונה, והם אכן עושים זאת. ואולם, תהא זו משימה בלתי-אפשרית לתאר בעבור הדעת האנושית את אותה שביעות-רצון עילאית הנוצרת

מן הקשר בין הדעת של יצורים אלוהיים מושלמים אלו לבין הרוח של אישיויות טרנסצנדנטאליות-כמעט שכאלה.

23:2.15 (259.1) 3. **שליחי יקומי העל.** עתיקי היומין, אותן אישיויות אשר מקורן בשילוש ואשר חולשות על גורלות שבעת יקומי העל, אותן שלשות של עוצמה אלוהית ושל תבונה ניהולית, זוכים להספקת שפע של שליחים בודדים. רק באמצעות סדר שליחים זה יכולה שְׁלֻשַׁת השליטים של יקום על אחד לתקשר באופן ישיר ואישי עם שליטיו של יקום על אחר. השליחים הבודדים הינם הסוג היחיד של הוויות רוחניות תבוניות – מלבד, אולי, רוחות השילוש בעלות ההשראה – אשר יכולות להישלח ישירות ממטה של יקום על אחד למטה של יקום על אחר. כל ההוויות האחרות חייבות לעבור במסע שכזה דרך האוונה ודרך עולמות הניהול של רוחות האב.

23:2.16 (259.2) קיימים סוגים מסוימים של מידע אשר לא ניתן להשיגם באמצעות שליחי כבידה, מחזירותיות או תשדורת. וכאשר עתיקי היומין נזקקים לדעת בוודאות דברים מעין אלו, חייבים הם לשלוח שליח בודד אל מקור הידע. עוד הרבה בטרם קיום החיים באורנטיה, נשלח השליח אשר נלווה אלי כעת למשימה מאוורסה אל היקום המרכזי; והוא נעדר משורות השליחים של אורוונטון במשך מיליון שנה כמעט בטרם חזר בעיתו עם המידע הרצוי.

23:2.17 (259.3) אין כל מגבלה על השירות של השליחים הבודדים ביקומי העל; הם עשויים לפעול כמוציאים לפועל מטעם בתי הדין הגבוהים, או כאוספי מודיעין לטובת העולם. ומכל בריאות העל, הם נהנים במיוחד לשרת באורוונטון, משום שכאן הצורך הינו הגדול ביותר וההזדמנויות למאמץ הרואי הינן מרובות. בעולמות שבהם הצורך הוא עז יותר, כולנו נהנים מן הסיפוק שבתפקוד שלם יותר.

23:2.18 (259.4) 4. **שליחי היקומים המקומיים.** בשירותו של יקום מקומי אין מגבלות לאופן הפעולה של השליחים הבודדים. אף-על-פי שהם סרים למרותו של הבן המאסטר השולט, הם הינם מגליהן הנאמנים של מניעיה ושל התכוונותה של רוח האם של היקום המקומי. וכל זאת נכון ושריר באשר לכל השליחים הפועלים ביקום מקומי, בין אם נוסעים הם במישרין החוצה ממטה היקום ובין אם פועלים הם ארעית יחד עם אבות הקונסטלציה, ריבוני המערכות או

הנסיכים הפלנטאריים. בטרם מרוכזת כלל העוצמה בידי בן בורא בשעה שהוא מרוּמם לדרגת ריבון ביקומו, פועלים שליחים אלו של היקומים המקומיים תחת הכוונתם הכללית של עתיקי היומין והם הינם האחראים המיידיים כלפי נציגם המקומי, איחוד היומין.

23:2.19 (259.5) 5. **חוקרים של משימה בלתי-מוכוונת.** כאשר קיימת דרישת יתר לגיוס סגל המילואים של השליחים הבודדים, או אז קורא אחד משבעת מנהלי הכוח העליונים למתנדבים למשימות מחקר; ולעולם לא חסרים מתנדבים, הואיל ואלו מתענגים של שליחותם כחוקרים חופשיים ומשוללי כבלים ונהנים לחוות את חדוות מציאת גרעיניהם המארגנים של עולמות ויקומים חדשים.

23:2.20 (259.6) הם יוצאים לחקור את הרמזים שאותם מספקים מתבוננני החלל של העולמות. אלוהויות פרדיס יודעות אל נכון על אודות קיומן של מערכות אנרגיה אלה של החלל, שטרם נתגלו; ואולם, הן לעולם לא תמסורנה מידע שכזה. אלמלא השליחים הבודדים חקרו ומיפו את מרכזי האנרגיה המתארגנים החדשים הללו, כי אז תופעות אלה היו נותרות עלומות במשך זמן רב אפילו בעבור היצורים התבוניים של העולמות הסמוכים להם. כקבוצה, השליחים הבודדים הינם רגישים ביותר לכבידה; ובהתאם לכך, יכולים הם לחוש לעיתים את נוכחותן הצפויה של פלנטות קטנות וחשוכות מאוד, אותם עולמות המותאמים באופן מיטבי לשם ניסיונות חיים.

23:2.21 (260.1) שליחים-חוקרים נטולי משימה מוכוונת אלו משוטטים ברחבי יקום האב. כל העת עוסקים הם במשימות חקר במרחבי החלל החיצון שטרם מופה. רבות מן הידע שברשותנו על המתרחש בעולמות החלל החיצון, היננו חבים למסעות החקר של השליחים הבודדים, אשר לעיתים קרובות עובדים וחוקרים לצד האסטרונומים השמימיים.

23:2.22 (260.2) 6. **שגרירים ושליחים למשימות מיוחדות.** יקומים מקומיים השוכנים באותו יקום-על נוהגים להחליף שגרירים הנבחרים מקרב סדרי בנים הילידיים שלהם. ואולם, על-מנת למנוע עיכובים, שליחים בודדים מתבקשים לעיתים תכופות לשמש כשגריריה של יצירה מקומית אחת ביצירה מקומית אחרת, ולייצג ולבאר תחום אחד בעבור משנהו. לדוגמה: כאשר מתגלה תחום מיושב חדש, הוא עשוי להיות כה מרוחק בחלל עד כי יחלוף זמן רב

בטרם שגריר עטוי-שַׂרף יוכל להגיע לאותו יקום מרוחק. מהירות תנועתה של הוויה עטוית-שַׂרף אינה יכולה לעלות על מהירות של 899,370 קילומטרים של אורנטיה לשנייה, כמניין הזמן שלכם. כוכבים מסיביים, זרמי צד ומעקפים – כמו גם משיקים של משיכה – יטו כולם לפעול להקטנת מהירות כזו, כך שבמסע ממושך תקטן המהירות הממוצעת ותעמוד על כ-885,000 קילומטרים לשנייה.

(260.3) 23:2.23 לעיתים תכופות, כאשר מתברר שנדרשות מאות שנים על-מנת ששגריר יליד יוכל להגיע ליקום מרוחק, מתבקש שליח בודד לסור ליקום זה באופן מיידי ולשמש בו כשגריר זמני. השליחים הבודדים יכולים לנוע בקבועי זמן קצרים ביותר; הם אינם בלתי-תלויים לחלוטין בזמן ובמרחב, כמו שליחי הכבידה, אך הם קרובים לכך. בנסיבות אחרות הם אף משמשים כשליחים למשימות מיוחדות.

(260.4) 23:2.24 7. **מגלי האמת.** השליחים הבודדים מתייחסים למשימת גילוי האמת כאל החובה הגבוהה ביותר של סדרם. ומפעם לפעם הם פועלים כך, החל ביקומי העל וכלה בפלנטות היחידאיות של החלל. לעיתים תכופות מסופחים הם לַוועדות הנשלחות על-מנת להרחיב את טווח גילוי האמת בעולמות ובמערכות.

3. השירותים של השליחים הבודדים בזמן ובמרחב

(260.5) 23:3.1 כאשר השימוש בשירותי השידור או במנגנון המחזירותיות איננו מתאים, השליחים הבודדים הינם הסוג הגבוה ביותר בכל העולמות של אישויות שומרות סוד המסוגלות להעביר מסרים דחופים או חשובים במהירות. הם משרתים במִגוון אינסופי של משימות ומסייעים להוויות החומריות והרוחניות של העולמות, ובייחוד כל אימת שמעורב בעניין גורם הזמן. מכל הסדרים אשר מוצבים לשירות ממלכות יקומי העל, הם הינם ההוויות האישיות הגבוהות והמגוּונות ביותר המסוגלות להתקרב עד כדי התחמקות כמעט מן הזמן ומן המרחב.

23:3.2 (260.6) ברחבי היקום קיימות שפע רוחות העושות שימוש בכבידה על-מנת לנוע; רוחות אלה יכולות להגיע לכל מקום בכל זמן – כהרף עין – ואולם הן אינן אישיויות. נוסעי כבידה מסוימים אחרים, כדוגמת שליחי הכבידה והרשמים הטרנסצנדנטאליים, הינם הוויות אישיות, ואולם הם אינם עומדים לרשות מנהלי יקומי העל והיקומים המקומיים. העולמות מלאים במלאכים, בבני-אדם ובהוויות אישיות גבוהות אחרות, ואולם כל אלו מוגבלים על-ידי הזמן והמרחב: מגבלת המהירות בעבור רוב ההוויות שאינן עטויות-שַׂרף הינה 299,790 קילומטרים של עולמכם לשנייה אחת של זמנכם; היצורים האמצעיונים ויצורים מסוימים אחרים יכולים להגיע, ולעיתים קרובות הם אכן מגיעים, לתנועה במהירות כפולה – 599,580 קילומטרים לשנייה – זאת בעוד שהשרפים ואחרים יכולים לחלוף בחלל במהירות גבוהה פי שלושה מזה, כ-899,370 קילומטרים לשנייה. ואולם, למעט השליחים הבודדים, אין קיימות אישיויות מסע או אישיויות שליחוּת הפועלות בטווח שבין המהירויות המיידיות של נוסעי הכבידה לבין המהירויות הנמוכות יחסית של השרפים.

23:3.3 (261.1) לפיכך, השליחים הבודדים נשלחים למשימות ולשירות באותם מקרים שבהם נדרשת אישיות על-מנת להשלים את המשימה, וכן בעת שרצוי להימנע מאיבוד הזמן שהיה נגרם בשל שליחת כל סוג זמין אחר של שליח בעל אישיות. השליחים הבודדים הינם ההוויות היחידות בעלות אישיות מובחנת אשר מסוגלות להגיע לסנכרון עם הזרמים האוניברסאליים המשולבים של היקום המקיף. מהירות תנועתם משתנה, ותלויה במִגוון רחב של גורמים בעלי השפעה, ואולם הרישום מראה כי בעת המסע אשר ערך עמיתי השליח לשם מילוי משימה זו, מהירות התקדמותו הגיעה לכ-1,354,458,739 קילומטרים שלכם לשנייה אחת של זמנכם.

23:3.4 (261.2) יהא זה לחלוטין מעבר ליכולתי להסביר לדעת מן הסוג החומרי כיצד רוח עשויה להיות אישיות אמיתית ובה בעת לנוע בחלל במהירויות עצומות שכאלה. ואולם, שליחים בודדים אלו אכן מגיעים ועוזבים את אורנטיה במהירויות בלתי-נתפשות שכאלה; ולמעשה, כלל הכלכלה של ניהול היקום הייתה מאבדת את מרבית הנופך האישי שלה אלמלא הייתה זו עובדה.

23:3.5 (261.3) השליחים הבודדים עשויים לתפקד כקווי תקשורת לעת חירום ברחבי איזורי החלל המרוחקים, בתחומים אשר עדיין אינם נכללים במעגלים הממוסדים של היקום המקיף.

הדבר מתרחש כך ששליח אחד, בעת שהוא פועל באופן האמור, יכול לשדר מסר או לשלוח דחף מבעד לחלל לעבר שליח עמית המרוחק ממנו כמאה שנות אור, כפי שאומדים האסטרונומים באורנטיה את המרחקים הבין-כוכביים.

23:3.6 (261.4) מקרב המונֵי ההוויות אשר משתפות עימנו פעולה בניהול ענייני יקומי העל, אין חשובות מן השליחים הבודדים בסיוע המעשי ובעזרה לשם חסכון בזמן. ביקומי החלל, היננו מחויבים להסכין עם מגבלות הזמן; ובהתאם לכך נאמדת גם משמעות השירות הכביר שאותו מעניקים השליחים הבודדים אשר, הודות לעדיפות התקשורתית האישית שלהם, ניחנים בעצמאות מסוימת בחלל, ובשל מהירויות התנועה האדירות שלהם הינם כמעט בלתי-תלויים בזמן.

23:3.7 (261.5) נבצר ממני להסביר לבני התמותה באורנטיה כיצד יכולים השליחים הבודדים להיות חסרי צורה ויחד עם זאת בעלי אישיויות אמיתיות ומובחנות. אף-על-פי שהם חסרי אותה צורה אשר מיוחסת באופן טבעי לאישיות, הם אכן ניחנים בנוכחות רוחנית אשר ניתנת להבחנה על-ידי כל ההוויות הרוחניות מן הסוגים הגבוהים יותר. השליחים הבודדים הינם המחלקה היחידה של הוויות אשר נדמה כי היא ניחנת כמעט בכל היתרונות של רוח חסרת צורה, ובנוסף במלוא הזכויות של אישיות מלאה. הם אכן הינם אישיויות, ובה בעת ניחנים הם כמעט בכל התכונות של מופעי הרוח הבלתי-אישיים.

23:3.8 (261.6) בתחומי שבעת יקומי העל, באופן הרגיל – אם כי לא תמיד – כל מה שנוטה להגדיל את החופש של יצור כלשהו ממגבלות הזמן והמרחב, נוטה להקטין בשיעור תואם את זכויות האישיות שלו. השליחים הבודדים מהווים יוצא-מן-הכלל לחוק כללי זה. בפעילויותיהם, הם הינם כמעט בלתי-מוגבלים בשימוש בכל השיטות הביטוי הרוחני, השירות האלוהי, הסעד האישי והתקשורת הקוסמית, שאין להם גבול. לוּ הייתם מסוגלים לראות הוויות יוצאות-דופן אלה בְּאור ההתנסות שלי בניהול ביקום, כי אז הייתם מבינים עד כמה קשה היה לנהל את ענייני יקום העל אלמלא זכינו לשיתוף הפעולה המגוּון שלהן.

23:3.9 (262.1) ללא קשר לשיעור שבו היקום עשוי להתרחב, דומה כי לא ייווצרו יותר שליחים בודדים חדשים. עם גידול היקומים, העבודה המתרחבת של הניהול חייבת להסתמך באופן גובר על סוגים אחרים של סועדים רוחניים, ועל אותן הוויות אשר מקורן הינו

בבריאות החדשות האלה, כדוגמת היצורים של הבנים הריבוניים ושל רוחות האם של היקומים המקומיים.

4. הסעד המיוחד של השליחים הבודדים

23:4.1 (262.2) דומה כי השליחים הבודדים מהווים מתאמי אישיות בעבור כל סוגי ההוויות הרוחניות. הסעד שלהם הופך את כל אישיויות העולם הרוחני הנרחב לקרובות זו לזו. הם תורמים רבות להתפתחותה של מודעות לְזהות קבוצתית בכל ההוויות הרוחניות. כל סוג של הוויה רוחנית מקבל שירות מקבוצות מיוחדות של שליחים בודדים, אשר מטפחים את היכולת של אותן הוויות להבין ולחוש אחווה כלפי כל הסוגים וכל הסדרים האחרים, שונים ככל שיהיו.

23:4.2 (262.3) השליחים הבודדים מציגים יכולת כה מדהימה לתאם את כל הסוגים ואת כל הסדרים של אישיויות סופיות – ואפילו ליצור קשר עם השלטון המוחלטופי של שליטי-העל של יקום האב – אשר גורמת לכמה מאיתנו לשער כי יצירתם של שליחים אלו על-ידי הרוח האינסופית קשורה באופן כלשהו למתת הדעת העליונה-מרבית של הפועל האחוד.

23:4.3 (262.4) בשעה שסופיון ואזרח פרדיס משתפים פעולה בשילוש "ילד של הזמן ושל הנצח" – פעולה המערבת פוטנציאלים של הדעת העליונה-מרבית שטרם נתגלו – וכאשר אישיות בלתי-מסוגת שכזו נשלחת לוויסג'רינטון, תמיד מוצב שליח בודד (השלכה משוערת של אישיות כתוצאה מן המתת של דעת אלוהית שכזו) כשומר-מלווה לבן כזה ששולש על-ידי בריה. שליח זה מתלווה אל בן חדש זה של ייעוד אל העולם אשר בו הוא מוצב ואינו עוזב יותר אף-פעם את וויסג'רינגטון. משהוצמד כך השליח הבודד לייעודו של ילד של הזמן ושל הנצח, הוא מועבר לפיקוחם הבלעדי של אדריכלי יקום האב. אין אנו יודעים מה טומן בחובו העתיד בעבור צימוד יוצא-דופן שכזה. מזה עידן ועידנים ממשיכות להתקבץ שותפויות כאלה של אישיויות ייחודיות בוויסג'רינגטון, אך מעולם לא יצא משם ולוּ צמד אחד.

23:4.4 (262.5) מספרם של השליחים הבודדים הינו קבוע, בעוד שנראה שאין קיימת מגבלה על טכניקת השילוש של בני הייעוד. מכיוון שלכל בן ייעוד ששולש נלווה שליח בודד, נדמה לנו כי אי-שם בעתיד הרחוק תסתיים אספקת השליחים הבודדים. מי ייטול על עצמו את העבודה שהם מבצעים ביקום המקיף? האם השירות שאותו הם מבצעים יועבר לידי גורם חדש מקרב הרוחות בעלות ההשראה? האם בעתיד רחוק כלשהו ינוהל היקום המקיף בעיקר על-ידי יצורים שמקורם בשילוש, בעוד שהיצורים ממקור יחיד ומקור כפול יעברו הלאה למחוזות החלל החיצון? אם ישובו השליחים למשימותיהם הקודמות, האם יתלוו אליהם בנים אלו של ייעוד? האם בשעה שאספקת השליחים הבודדים תיספג כל כולה אל תפקידי השומרים-המלווים של בנים אלו של ייעוד, תִפסקנה גם פעולות השילוש בין סופיונים לבין שוכני פרדיס-האוונה? האם יתרכזו כל השליחים הבודדים היעילים שלנו בוויסג'רינגטון? האם לנצח יוצמדו אישיויות רוח יוצאות-דופן אלה לבנים אלו של שילוש שייעודם טרם נתגלה? ואיזו חשיבות עלינו לייחס לעובדה שזוגות אלו, המתקבצים בוויסג'רינגטון, מצויים תחת הנחייתם הבלעדית של אותן הוויות מסתוריות ורבות עוצמה, אדריכלי יקום האב? שאלות אלה ורבות אחרות היננו שואלים את עצמנו, והיננו שואלים אותן אף סדרים רבים אחרים של הוויות שמימיות, ואין אנו יודעים את התשובות.

23:4.5 (263.1) פעולה זו — יחד עם התרחשויות רבות דומות בניהול היקום — מצביעה ללא ספק על כך שמתקיים ארגון-מחדש בקרב הסגל של היקום המקיף, ואף בקרב הסגלים של האוונה ושל פרדיס; וכן שארגון-מחדש זה מתואם עם ההתפתחויות האנרגטיות העצומות המתרחשות כעת בעולמות החלל החיצון, ומתייחס אליהן.

23:4.6 (263.2) היננו נוטים להאמין כי נצח העתיד טומן בחובו תופעות של התפתחות ביקום אשר יתעלו הרבה מעבר לאלה אשר נחוו בנצח העבר. והיננו מצפים להרפתקאות כבירות אלה, ממש כשם שאף עליכם לְצפות להן בכיליון עיניים ובתקווה הולכת וגדלה.

23:4.7 (263.3) [הוצג על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה.]

>> מסמך 23 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 25 <<

מסמך 24

האישיויות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית

(264.1) 24:0.1 באוורסה היננו מחלקים את כל האישיויות והישויות של הפועל האחוד לשלוש מחלקות גדולות: האישיויות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית, קהילות שליחי החלל והרוחות הסועדות של הזמן; אותן הוויות רוחניות אשר עוסקות בהוראה ובמתן סעד ליצורים הרצוניים של תוכנית ההרקעה וההתקדמות של בני התמותה.

(264.2) 24:0.2 האישיויות הגבוהות יותר האלה של הרוח האינסופית, אשר מוזכרות במסמכים אלו, פועלות ברחבי היקום המקיף בשבע מחלקות:

(264.3) 24:0.3 1. שליחים בודדים.

(264.4) 24:0.4 2. מפקחי מעגל היקום.

(264.5) 24:0.5 3. מנהלי מִפְקָד.

(264.6) 24:0.6 4. סייעים אישיים לרוח האינסופית.

(264.7) 24:0.7 5. מבקרים עמיתים.

(264.8) 24:0.8 6. זקיפים מוקצים.

(264.9) 24:0.9 7. מדריכי בוגרים.

(264.10) 24:0.10 השליחים הבודדים, מפקחי המעגלים, מנהלי המִפקד והסייעים האישיים מאופיינים בחזקתם על יכולת כַּבִּירָה של אנטי-כבידה. לא ידוע על קיומו של מטה מרכזי כלשהו בעבור השליחים הבודדים; הם נודדים ברחבי יקום היקומים. המטות של מפקחי מעגל היקום ושל מנהלי המִפקד מצויים בבירותיהם של יקומי העל. הסייעים האישיים של הרוח האינסופית מוצבים באי המרכזי של האור. בהתאמה לכך, מוצבים המבקרים העמיתים והזקיפים המוקצים בבירותיהם של היקומים המקומיים ובבירות המערכות המרכיבות אותם. המדריכים הבוגרים שוכנים בהאוונה ופועלים בכל מיליארד עולמותיו. אף-על-פי שלְרוב האישיויות הגבוהות יותר האלה קיימות עמדות ביקומים המקומיים, הן אינן מוצמדות באופן אורגאני לממשלותיהן של הממלכות האבולוציוניות.

(264.11) 24:0.11 מקרב שבע המחלקות בקבוצה זו, השליחים הבודדים הינם היחידים – אולי למעט הסייעים האישיים – אשר משוטטים ברחבי יקום היקומים. ניתן לפגוש בשליחים בודדים החל בפרדיס והחוצה משם: דרך מעגלי האוונה אל עבר בירות יקומי העל, והלאה כלפי חוץ דרך המגזרים והיקומים המקומיים, על חלוקות המשנה שלהם, ואף בעולמות המיושבים. אף כי השליחים הבודדים משתייכים לאישיויות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית, מקורם, טיבם והשירות שאותו הם מבצעים נידונו במסמך הקודם.

1. מפקחי מעגל היקום

(265.1) 24:1.1 זרמי העוצמה העצומים של החלל ומעגלי האנרגיה הרוחנית עשויים להיראות כפועלים באופן אוטומאטי; הם עשויים להיראות כאילו הם פועלים ללא מכשולים ולא מעצורים, ואולם אין אלה פני הדברים. כל מערכות האנרגיה המדהימות האלה מצויות תחת שליטה; הן כפופות לפיקוח תבוני. מפקחי מעגלי היקום אינם עוסקים בתחומי האנרגיה הפיזית או החומרית הטהורה – תחום עיסוקם של מנהלי הכוח האוניברסאליים – אלא במעגלי האנרגיה הרוחנית-יחסית ובאותם מעגלים מותאמים אשר הינם חיוניים לשם תחזוקתן של ההוויות הרוחניות המפותחות מאוד ושל היצורים התבוניים מן הסוג המורונטי,

או מסוג המעבר. המפקחים אינם מהווים מקור למעגלי האנרגיה ולמעגלי מהות-העל האלוהית, ואולם, באופן כללי, הם קשורים לכל מעגלי הרוח הגבוהים יותר של הזמן ושל הנצח ולכלל מעגלי הרוח היחסיים הנוגעים לניהול רכיביו של היקום המקיף. והם מכווינים ומְתַפעלים את כל מעגלי האנרגיה הרוחנית הללו אשר מחוץ לאי פרדיס.

24:1.2 (265.2) מפקחי מעגלי היקום הינם יצירתה הבלעדית של הרוח האינסופית, והם פועלים אך ורק כסוכניו של הפועל האחוד. הם הופכים לאישיים על-מנת שיישרתו בארבעת הסדרים הבאים:

24:1.3 (265.3) 1. מפקחי מעגל עליונים.

24:1.4 (265.4) 2. מפקחי מעגל עמיתים.

24:1.5 (265.5) 3. מפקחי מעגל משניים.

24:1.6 (265.6) 4. מפקחי מעגל שלישוניים.

24:1.7 (265.7) מספרם של המפקחים העליונים בהאוונה ושל המפקחים העמיתים בשבעת יקומי העל הינו מנוי וסופי; מעבר למספר זה אין נבראות הוויות נוספות מסדרים אלו. המפקחים העליונים מונים שבעה, והם מוצבים בעולמות הקבלה של שבעת מעגלי האוונה. על המעגלים של שבעת יקומי העל מופקדת קבוצה נפלאה של שבעה מפקחים עמיתים, אשר מטותיהם מצויים בשבע ספֵירות פרדיס של הרוח האינסופית, עולמותיהם של שבעת המנהלים העליונים. משם מפקחים הם על מעגלי יקומי העל ומכווינים אותם.

24:1.8 (265.8) על ספֵירות אלה של הרוח, מְתְקַשְׁרים שבעת המפקחים העמיתים עם הסדר הראשון של מֶרכזי הכוח העליונים, בקשר אשר תוצאתו – בהכוונת המבַצעים העליונים – הינה תיאום ברמה תת-פרדיסית של כלל המעגלים החומריים והרוחניים אשר מופצים לעבר שבעת יקומי העל.

24:1.9 (265.9) בעולמות המטה של כל אחד מיקומי העל מוצבים המפקחים המשניים, אשר משמשים את היקומים המקומיים של הזמן והמרחב. המגזרים הראשיים והמגזרים המשניים הינם תת-יחידות מנהליות של ממשלות יקומי העל, ואולם הם אינם עוסקים בנושאים אלו של פיקוח על אנרגיית-רוח. אין אני יודע כמה מפקחי מעגלים משניים קיימים ביקום המקיף,

ואולם באוורסה מצויים 84,691 מהם. מפקחים משניים נוצרים כל הזמן; ומעת לעת הם מופיעים בקבוצות של שבעים בעולמותיהם של המבַצעים העליונים. היננו מקבלים אותם על-פי בקשתנו; זאת בשעה שהיננו מתארגנים לקראת כינונם של מעגלי אנרגיה רוחנית נפרדים ושל התקשרויות עוצמה בעבור היקומים החדשים אשר מתפתחים בתחום שיפוטנו.

24:1.10 (265.10) במטה של כל יקום מקומי פועל מפקח מעגל שלישוני. הוויות מסדר זה – בדומה למפקחים המשניים – נבראות באופן רציף, ונוצרות בקבוצות של שבע-מאות. והן מוקצות על-ידי עתיקי היומין לשירותם של היקומים המקומיים.

24:1.11 (266.1) מפקחי מעגלים נוצרים לשם מילוי משימותיהם המסוימות, ולעד משרתים הם בקבוצות המקוריות אשר בהן הוצבו. משימותיהם אינן מתחלפות, ולפיכך הם לומדים הבעיות המצויות בתחומי הצבתם המקורית במשך עידנים. לדוגמא: מפקח מעגל שלישוני מספר 572,842 פועל בסאלווינגטון מאז שהועלה המושג הראשוני של יקומכם המקומי, והוא משמש כחבר בסגל האישי של מיכאל מנבאדון.

24:1.12 (266.2) בין אם פועלים הם ביקומים המקומיים ובין אם ביקומים הגבוהים יותר, מפקחי המעגלים מנחים את כל המעורבים בדבר בנוגע לבחירה ההולמת במעגלים המשמשים לשם שידור כל המסרים הרוחניים ולהסעתן של כלל האישיויות. בעבודת הפיקוח על המעגלים משתמשות הוויות יעילות אלה בכל הסוכנויות, הכוחות והאישיויות אשר ביקום היקומים. מפקחי המעגלים מפעילים את "אישיויות הרוח הגבוהות של השליטה במעגלים" אשר טרם נתגלו, ומסתייעים בסגל גדול המורכב מאישיויות הרוח האינסופית. הם גם אלו אשר יבודדו עולם אבולוציוני במידה שהנסיך הפלנטארי שלו ימרוד כנגד האב האוניברסאלי וכנגד בנו בא-כוחו. ביכולתם לסלק כל עולם מתוך מעגלים אוניברסאליים מסוימים של הסדרים הרוחניים הגבוהים יותר, ואולם הם אינם יכולים לבטל את הזרמים החומריים של מנהלי הכוח.

24:1.13 (266.3) יחסם של מפקחי המעגלים האוניברסאליים למעגלי הרוח, דומה במידת-מה ליחסם של מנהלי הכוח האוניברסאליים למעגלים החומריים. שני הסדרים הללו משלימים זה

את זה, ויחדיו הם משגיחים על כל המעגלים הרוחניים והחומריים אשר ניתנים לשליטה ולתפעול בידי יצורים.

24:1.14 (266.4) בידי מפקחי המעגלים נתונה שליטה מסוימת על אותם מעגלי דעת אשר מקושרים לרוח, בדומה, במידה רבה, לאופן שבו מצויים תחת שיפוטם של מנהלי הכוח אותם שלבים של דעת המקושרים לאנרגיה-פיזית – דעת מָכָאנִית. באופן כללי, הקשר בין שני הסדרים מרחיב את אופן פעולתו של כל אחד מהם, ואולם מעגלי הדעת הטהורה אינם כפופים לפיקוחו של מי מהם. שני הסדרים אף אינם מתואמים; בכל עבודתם הענפה כפופים מפקחי המעגלים האוניברסאליים למרותם של שבעת מנהלי הכוח העליונים ושל כפיפיהם.

24:1.15 (266.5) אף כי מפקחי המעגלים זהים זה לזה לחלוטין במסגרת הסדרים התואמים שלהם, כולם הינם יחידים נפרדים. הם אכן הינם הוויות אישיות, אך הם ניחנים באישיות מסוג אחֵר-מאשר-מתת-אב אשר איננה מצויה בשום סוג של יצור אחר בכלל הקיום ביקום.

24:1.16 (266.6) אף-על-פי שתזהו ושתכירו אותם בעת מסעכם פנימה לעבר פרדיס, לא יהיה לכם כל קשר אישי עימם. הם הינם מפקחי מעגלים, והם עוסקים ביעילות אך ורק בענייניהם הם. הם מתייחסים אך לאותן אישיויות וישויות המופקדות על המשימות הנוגעות למעגלים אשר תחת פיקוחם.

3. מנהלי הַמִּפְקָדִים

24:2.1 (266.7) אף-על-פי שהדעת הקוסמית של התבונה האוניברסאלית מודעת לנוכחותם ולמקום הימצאותם של כל היצורים **החושבים**, פועלת ביקום היקומים שיטה בלתי-תלויה למנייתם של כל היצורים **הרצוניים**.

24:2.2 (266.8) מנהלי המַפקד הינם בריאה מיוחדת ומושלמת של הרוח האינסופית, ומספרם איננו ידוע לנו. הם נבראים באופן המאפשר להם לשמור על סינכרוניות מושלמת עם טכניקת המחזירותיות של יקומי העל; זאת במקביל להיותם רגישים ומגיבים באופן אישי **לִרצון**

תבוני. מנהלים אלו, באמצעות טכניקה אשר אינה מובנת עד סופה, הופכים מודעים באופן מיידי להולדתו של רצון בכל חלק מחלקיו של היקום המקיף. ולפיכך, מסוגלים הם לעולם למסור את מספרם, את טיבם ואת מיקומם של כל היצורים הרצוניים בכל אחד מחלקי הבריאה המרכזית ושבעת יקומי העל. ואולם, הם אינם פועלים בפרדיס; שם הם אינם נדרשים. בפרדיס הידיעה הינה טבועה; האלוהויות יודעות את כל הדברים.

(267.1) 24:2.3 בהאוונה פועלים שבעה מנהלי מִפקד באופן שבו אחד מהם מוצב בעולם הקבלה של כל מעגל האוונה. למעט השבעה הללו ולמעט סגל המילואים של סדר זה בעולמות פרדיס של הרוח, פועלים כל מנהלי המִפקד בתחום שיפוטם של עתיקי היומין.

(267.2) 24:2.4 בכל אחד מן המטות של יקומי העל מושל מנהל מִפקד אחד, אשר לו כפופים אלפים על גבי אלפים; אחד בכל בירה של כל יקום מקומי. כל האישיויות של סדר זה הינן זהות, למעט אלה שבעולמות הקבלה של האוונה, ולמעט שִבעת מנהלי המִפקד הבכירים של יקומי העל.

(267.3) 24:2.5 ביקום העל השביעי קיימים מאה אלף מנהלי מִפקד. מספר זה כולל את כל אלו הניתנים להצבה ביקומים המקומיים; ואולם, מספר זה איננו כולל את הסגל האישי של אוּסָאטָיָה, מנהל המִפקד הראשי ביקום העל של אורוונטון. אוסאטיה, בדומה למנהלי המפקד הראשיים של יקומי העל האחרים, איננו מכוונן במישרין לרישום של רצון תבוני. הוא מכוונן אך ורק לעבר כפיפיו המוצבים ביקומים של אורוונטון; וכך, פועל הוא כאישיות מְסַכֶּמֶת מדהימה בעבור הדוחות שלהם, המגיעים מבירותיהן של הבריאות המקומיות.

(267.4) 24:2.6 רָשמיה הרשמיים של אוורסה רושמים מעת לעת ברישומיהם את סטאטוס יקום העל, כפי שהוא מצוין במרשמים ובאישיותו של אוסאטיה. מִרשם זה הינו אופייני באופן ייחודי ליקומי העל; דו"חות אלו אינם משודרים לא להאוונה ואף לא לפרדיס.

(267.5) 24:2.7 עיסוקם של מנהלי המִפקד ביצירי-אנוש – כמו גם ביצורים רצוניים אחרים – נוגע אך ורק לרישום עובדת פעולת הרצון. הרישומים של חייכם ושל מעשיכם אינם מעניינם; הם אינם בשום מובן אישיויות של רישום. מנהל המִפקד של נבאדון – מספר

81,412 באורוונטון – אשר מוצב כעת בסאלווינגטון, מודע ועד באופן אישי בזה הרגע ממש לנוכחותך החיה כאן באורנטיה; והוא ידאג לרשום את האישור על מותך בו ברגע שתפסיק לפעול כיצור רצוני.

24:2.8 (267.6) מנהלי המִפקד רושמים את קיומו של יצור רצוני חדש עם ביצוע הפעולה הרצונית הראשונה; והם מצביעים על מותו של יצור רצוני בתום ביצוע הפעולה הרצונית האחרונה מצידו. הופעתו החלקית של הרצון הנצפית בתגובותיהם של כמה מבעלי החיים הגבוהים יותר איננה משתייכת לתחום פעולתם של מנהלי המפקד. הם מונים אך ורק יצורים רצוניים של ממש, ומגיבים אך ורק **לפעולה רצונית**. כיצד בדיוק הם מבחינים בפעולה רצונית? את זאת איננו יודעים.

24:2.9 (267.7) הוויות אלה תמיד היו מנהלות מִפקד, והן תמשכנה להיות כאלה לעולם. בכל תחום אחר בחלוקת העבודה ביקום הן תהיינה די חסרות תועלת. ואולם, הן פועלות ללא דופי; לעולם הן אינן שוגות ואינן מזייפות. ועל-אף יכולותיהן המדהימות, ולמרות זכויותיהן שלא יאומנו, הן הינן אישיויות; הן ניחנות בנוכחות רוח ובצורה ברות-זיהוי.

3. סייעים אישיים לרוח האינסופית

24:3.1 (268.1) אין ברשותנו ידע אותנטי באשר לַמועד או לַאופן אשר בהם נוצרו הסייעים האישיים. מספרם הינו עצום בוודאי, אך אין באוורסה כל רישום שלו. כמסקנה שמרנית המבוססת על ידיעותינו את עבודתם, הנני מהין לאמוד את מספרם בטריליונים רבים. היננו סבורים כי הרוח האינסופית איננה מוגבלת במספר הסייעים האישיים הללו אשר ביכולתה ליצור.

24:3.2 (268.2) הסייעים האישיים קיימים אך ורק על-מנת לסייע לנוכחות פרדיס של אישיות האלוהות השלישית. אף כי הם מסופחים ישירות לרוח האינסופית וממוקמים בפרדיס, הם מבזיקים אנה ואנה לעבר כל חלקי הבריאה. בכל מקום שאליו משתרעים מעגלי הפועל האחוד, סייעים אישיים אלו עשויים להופיע על-מנת להוציא אל הפועל את רצונותיה של

הרוח האינסופית. הם נעים בחלל בדומה מאוד לשליחים הבודדים, אך הם אינם אישיויות במובן שבו השליחים הינם אישיויות.

24:3.3 (268.3) כלל הסייעים האישיים הינם שווים וזהים; והם אינם מגלים כל מובחנות של אינדיבידואליות. אף-על-פי שהפועל האחוד רואה בהם אישיויות אמיתיות, קשה לאחרים להתייחס אליהם כאל אישיויות של ממש; הם אינם מפגינים נוכחות רוח כלפי הוויות רוחניות אחרות. הוויות אשר מקורן בפרדיס מודעות כל העת לקרבתם של סייעים אלו; אך עדיין אין אנו מזהים אצלם נוכחות אישיות. ללא ספק, היעדרה של צורת-נוכחות הופכת אותם לכלי שרת טובים יותר בעבור אישיות האלוהות השלישית.

24:3.4 (268.4) מקרב כל סדרי ההוויות הרוחניות אשר התגלו ושמקורם הינו ברוח האינסופית, הסייעים האישיים הינם מן היחידים שאותם לא תפגשו בעת הרקעתכם פנימה לעבר פרדיס.

4. המבקרים העמיתים

24:4.1 (268.5) בשבע ספֵירות פרדיס של הרוח האינסופית, שבעת המבַצעים העליונים פועלים יחדיו כמועצת המנהלים של מנַהלי העל של שבעת יקומי העל. המבקרים העמיתים הינם ההתגשמות האישית של סמכות המבַצעים העליונים בעבור יקומי הזמן והמרחב. המשקיפים הגבוהים הללו של ענייני הבריאות המקומיות הינם צאצאיהן של הרוח האינסופית ושל שבע רוחות האב של פרדיס. בזמני הנצח הקרובים שבע-מאות אלף מתוכם הפכו לאישיויות, וסגל המילואים שלהם שוכן בפרדיס.

24:4.2 (268.6) המבקרים העמיתים עובדים תחת הנחייתם הישירה של שבעת המבצעים העליונים; זאת בהיותם נציגיהם האישיים ורבי העוצמה ביקומים המקומיים של הזמן והמרחב. מבקר אחד מוצב בספֵירת המטה של כל אחת מן הבריאות המקומיות, והוא עמית קרוב לאיחוד היומין השוכן שם.

24:4.3 (268.7) המבקרים העמיתים מקבלים דו"חות והמלצות אך ורק מכפיפיהם, הזקיפים המוקצים, המוצבים בבירות המערכות המקומיות של העולמות המיושבים, והמדווחים בתורם אך ורק לממונה הישיר עליהם – המבַצע העליון של יקום העל הנידון.

5. הזקיפים המוקצים

24:5.1 (268.8) הזקיפים המוקצים הינם אישיויות מתאמות ונציגי הקישור של שבעת המבַצעים העליונים. הם הפכו לאישיויות בפרדיס על-ידי הרוח האינסופית, ונבראו לשם מילוי התכלית המוגדרת של תפקידם. מספרם הינו קבוע, וקיימים בדיוק שבעה מיליארד מהם.

24:5.2 (269.1) כשם שהמבקר העמית הינו נציגם של שבעת המבַצעים העליונים בעבור כלל היקום המקומי, כך, במידה רבה מאוד, מוצב זקיף מוקצה בכל אחת מעשר-אלף המערכות המקומיות של אותה בריאה מקומית, ומשמש כנציגה הישיר של מועצת המנהלים העליונה והמרוחקת של שליטת-העל בענייני כל שבעת יקומי העל. הזקיפים המוצבים בשירות ממשלות המערכות המקומיות של אורוונטון פועלים בסמכותו הישירה של מבַצע עליון מספר שבע, הוא המתאם של יקום העל השביעי. ואולם, מבחינת ארגונם המנהלתי, כפופים כל הזקיפים המוצבים ביקום מקומי כלשהו למבקר העמית המוצב במטה היקום.

24:5.3 (269.2) בגבולותיה של בריאה מקומית, הזקיפים המוצבים משרתים בסבב ומועברים ממערכת למערכת. לרוב, מוחלפים הם מדי אלף שנים כמניין הזמן ביקום המקומי. אף כי נמנים הם עם האישיויות הבכירות ביותר המוצבות בבירת המערכת, לעולם אין הם משתתפים בדיונים הנוגעים לענייני המערכת. מתוקף תפקידם, הם משמשים כיושבי הראש של עשרים-וארבעה המנהלים אשר מגיעים מן העולמות האבולוציוניים, ואולם למעט זאת, לבני תמותה המרקיעים יש אך קשר מועט עימם. הזקיפים עסוקים באופן בלעדי כמעט בעדכונו המלא של המבקר העמית של יקומם בכל הנושאים הנוגעים לרווחת המערכות שעליהן הם מופקדים ולמצבן.

24:5.4 (269.3) הזקיפים המוקצים והמבקרים העמיתים אינם מדווחים לַמבַצעים העליונים דרך מטה יקום העל. הם אחראיים אך ורק בפני המבַצע העליון של יקום העל הנידון; פעילויותיהם הינן שונות מאלה של ממשלות עתיקי היומין.

24:5.5 (269.4) המבַצעים העליונים, המבקרים העמיתים והזקיפים המוקצים – יחד עם אוֹמְנִיאָפִים ועם סגל אישיויות אחרות שטרם נתגלו – מהווים מערכת יעילה, ישירה, מרכזית ורחבת ממדים של ייעוץ ושל תיאום מְנֻהָלִי בעבור כלל היקום המקיף של הדברים וההוויות.

6. מדריכי הבוגרים

24:6.1 (269.5) כקבוצה, מדריכי הבוגרים מטפחים ומנהלים את האוניברסיטה הגבוהה ללימוד טכני ולהנחיה רוחנית, אשר הינה כה נחוצה על-מנת שבני התמותה יוכלו להשיג את מטרת העידנים: ההגעה אל האל, המנוחה, ולאחריה – נצח של שירות שהפך מושלם. הוויות גבוהות אלה מקבלות את כינוין מעצם טיבה ותכליתה של עבודתן. באמצעות קורס האימון וההנחיה של האוונה, אשר משמש כהכנה בעבור המרקיעים עולי הרגל לקראת קבלתם לפרדיס ולסגל הסופיונות, הן מתמסרות באופן בלעדי למשימות של הנחיית הבוגרים בני התמותה של יקומי העל של הזמן.

24:6.2 (269.6) לא נאסר עלי לנסות ולתאר בפניכם את עבודתם של מדריכי בוגרים אלו, ואולם עבודה זו הינה כה אולטרא-רוחנית, עד כי הנני נואש מן התקווה להעניק לדעת החומרית מושג ראוי על מְגוון פעילויותיהם. בעולמות העליונים, לאחר שיתרחב טווח ראייתכם ומשתשתחררו מאזיקי ההשוואות החומריות, תוכלו להתחיל להבין את משמעות המציאויות מן הסוג אשר "עַיִן לֹא רָאֲתָה וְאֹזֶן לֹא שָׁמְעָה, וְאַף לֹא עָלָה עַל לֵב אָדָם," ואפילו את אותם דברים "אֲשֶׁר הֵכִין הָאֱלוֹהִים לאוהבי אמיתות נצחיות אלה". לא לעולם תהיו כה מוגבלים בטווח ראייתכם וביכולת הבנתכם הרוחנית.

24:6.3 (270.1) מדריכי הבוגרים עוסקים בהנחיית עולי הרגל של הזמן דרך שבעת מעגלי האוונה. אותו מדריך אשר מקבל את פניך עם הגיעך אל עולם הקבלה של המעגל החיצוני של האוונה, נשאר לצדך גם במשך כל נתיבתך במעגלים השמימיים. אף כי תתרועע במהלך שהותך במיליארד העולמות עם אינספור אישיויות אחרות, מדריך הבוגרים שלך יעקוב אחריך עד לסוף התקדמותך בהאוונה, ויִצפה בכניסתך למצב השינה האחרון של הזמן, שנת המסע הנצחי לעבר יעד פרדיס; משתתעורר שם, יקבל את פניך מלווה פרדיס אשר הוצב לברכך לשלום, ואפשר שאף להישאר במחיצתך עד אשר תתקבל כחבר בסגל הסופיונות.

24:6.4 (270.2) מספרם של מדריכי הבוגרים מצוי מעבר לכוח תפישתה של הדעת האנושית, והם עדיין ממשיכים להופיע. מקורם אפוף מסתורין במידת מה. הם לא היו קיימים מאז שחר הנצח; והם מופיעים באופן מסתורי כל אימת שנזקקים להם. אין בנמצא כל רישום על אודות מדריך בוגרים בכל עולמות היקום המרכזי, עד לאותו יום בעבר הרחוק, אשר בו פילס את דרכו הראשון מבין עולי הרגל בני התמותה והגיע לחגורה החיצונית של הבריאה המרכזית. בו ברגע שנחת בעולם הקבלה של המעגל החיצוני, קיבל את פניו בסבר פנים יפות מָאלְוֹרְיָאן, ראש וראשון למדריכי הבוגרים המשמש כעת כיושב הראש של מועצתם העליונה וכמנהלו של ארגון החינוך העצום שלהם.

24:6.5 (270.3) במרשמי פרדיס על אודות האוונה, בחלק הקרוי "מדריכי בוגרים", מופיע הערך הראשוני הבא:

24:6.6 (270.4) "ומָאלְוֹרְיָאן, הראשון של סדר זה, אכן קיבל את פניו של עולה הרגל אשר גילה את האוונה, ואכן הִנחה אותו מן המעגלים החיצוניים של ההתנסות הראשונית, צעד אחר צעד ומעגל אחר מעגל, עד אשר עמד זה בנוכחות המקור והיעד של כל אישיות, ולאחר מכן חצה את סף הנצח לעבר פרדיס."

24:6.7 (270.5) באותה עת רחוקה הייתי מוצב בשירות עתיקי היומין באוורסה, וכולנו עלצנו בהבטחה כי ברבות הימים עולי רגל מיקום העל שלנו יגיעו לבסוף להאוונה. מזה עידן ועידנים לימדונו כי היצורים האבולוציוניים של החלל ישיגו את פרדיס, וכאשר עולה הרגל הראשון אכן הגיע, שמחת נצח שטפה את החצרות השמימיים.

(270.6) 24:6.8 שמו של עולה הרגל המגלה של האוונה הוא **גְרַנְדְפָּנְדָה**; והוא הגיע מפלנטה מספר 341 במערכת מספר 84, בקונסטלציה מספר 62 של היקום המקומי שמספרו 1,131, הממוקם ביקום העל מספר אחד. הגעתו של גרנדפנדה הייתה סימן לכינון שירות התשדורת של יקום היקומים. עד אז, היו בפעולה אך ורק שירותי התשדורת של יקומי העל ושל היקומים המקומיים, ואולם ההכרזה על הגיעו אל שערי האוונה סימלה את חנוכת "מבזקי ההוד של החלל", המכונים כך בשל התשדורת האוניברסאלית הראשונה אשר דיווחה על הגעתו להאוונה של ראשון היצורים האבולוציוניים אשר זכה להיכנס ליעד הקיום של המרקיעים.

(270.7) 24:6.9 מדריכי בוגרים לעולם אינם עוזבים את עולמות האוונה; הם מסורים לשירותם של עולי הרגל הבוגרים של הזמן והמרחב. ובזמן כלשהו בוודאי תִפָּגשו עם הוויות אצילות אלה פנים אל פנים; זאת אם לא תדחו את התוכנית המובטחת והמושלמת-בכל, אשר תוכננה על-מנת להוציא את הישרדותכם ואת הרקעתכם אל הפועל.

7. המקור של מדריכי הבוגרים

(270.8) 24:7.1 אף כי האבולוציה אינה מטבעו של היקום המרכזי, היננו מאמינים כי מדריכי הבוגרים הינם חברים מנוסים, או כאלו שהפכו מושלמים, מקרב סדר אחר של יצורי היקום המרכזי – שָׂרַתֵי הַאוֹנָה. מדריכי הבוגרים מגלים סימפטיה כה עמוקה ויכולת כה רבה להבין את היצורים המרקיעים, עד שהיננו משוכנעים כי הם רכשו כישורי תרבות אלו באמצעות שירות בפועל בעולמות יקומי העל כשרתֵי האוונה של סעד אוניברסאלי. אם הבחנה זו אינה נכונה, כיצד, אם כן, נוכל להסביר את היעלמותם הרציפה של השרתים הבכירים והיותר מנוסים?

(271.1) 24:7.2 השרת, בעת שירותו ביקומי העל, ייעדר מהאוונה במשך זמן ממושך; לאחר השלמת משימות קודמות רבות, הוא ישוב הביתה, יקבל את הזכות ל"קשר אישי" עם זוהר

פרדיס המרכזי, יאומץ על-ידי האישיויות המאירות, וייעלם מידיעת רעיו לרוח, ולעולם לא יופיע עוד בקרב בני מינו.

24:7.3 (271.2) עם חזרתו משירות ביקומי העל, שרת האוונה עשוי ליהנות פעמים רבות מן האימוץ האלוהי ולהגיח ממנו כשרת מרומם ותו לא. ההתנסות באימוץ האור אין משמעה בהכרח כי על השרת להפוך למדריך בוגרים, ואולם, כמעט רבע מאלו אשר משיגים את האימוץ האלוהי אינם שבים לעולם לְשָׁרֵת בעולמות.

24:7.4 (271.3) ברישומים הגבוהים מופיעה שורה של ערכים כעין זה:

24:7.5 (271.4) "ושרת מספר 842,842,682,846,782 של האוונה, אשר שמו הוא סוּדָנָה, חזר משירות ביקום העל, התקבל בפרדיס, ידע את האב, נכנס לאימוץ האלוהי, ואיננו עוד."

24:7.6 (271.5) וכאשר מופיע ברשומות ערך מעין זה, נתיבתו של שרת שכזה חדלה מלהתקיים. ואולם, בתוך שלושה רגעים בלבד (מעט פחות משלושה ימים במושגי הזמן שלכם) נולד מדריך בוגרים חדש המופיע "באופן ספונטאני" במעגל החיצון של יקום האוונה. ומספרם של המדריכים הבוגרים הינו זהה בדיוק למספר השרתים שנעלמו, אם לוקחים בחשבון הפרש קלוש, ללא ספק בשל אלו המצויים בשלב המעבר.

24:7.7 (271.6) קיימת סיבה נוספת להניח כי מדריכי הבוגרים הינם שרתי האוונה מפותחים, וזוהי הנטייה המהימנה של מדריכים אלו ושל השרתים הנלווים להם ליצור קשרים יוצאי-דופן. כלל לא ניתן להסביר כיצד חברי שני סדרי ההוויות הנפרדים-לכאורה הללו, מבינים זה את זה ומגלים אהדה אלו כלפי אלו. עצם ההתבוננות במסירות ההדדית הזו הינה מרעננת ומעוררת השראה.

24:7.8 (271.7) שבע רוחות האב ושבעת מנהלי הכוח העליונים הנלווים הינם, בהתאמה, המאגרים האישיים של פוטנציאל הדעת ושל פוטנציאל העוצמה של ההוויה העליונה, אשר לעת עתה אינה מפעילה אותם באופן אישי. וכאשר עמיתים אלו של פרדיס משתפים פעולה על-מנת ליצור את שרתי האוונה, האחרונים מעורבים מטיבם בשלבים מסוימים של עליונות.

למעשה, שרתֵי האוונה הינם ההשתקפות ביקום המרכזי של פוטנציאלים אבולוציוניים מסוימים של עולמות החלל-זמן, אשר נגלים כולם בשעה שבה שרת עובר התמרה או בריאה מחדש. היננו מאמינים כי התמרות אלה מתרחשות בשל רצון הרוח האינסופית, אשר פועלת ללא ספק מטעם ההוויה העליונה. מדריכי הבוגרים אינם נבראים על-ידי ההוויה העליונה, ואולם כולנו משערים כי האלוהות ההתנסותית מעורבת בדרך כזו או אחרת בפעולות המביאות הוויות אלה לכדי קיום.

(271.8) 24:7.9 האוונה, אשר נחצית כיום על-ידי בני התמותה המרקיעים, שונה במובנים רבים מן היקום המרכזי כפי שהיה בטרם ימיו של גרנדפנדה. הגעתם של מרקיעים בני תמותה למעגלי האוונה חוללה שינויים נרחבים בארגונו של היקום המרכזי האלוהי, שינויים אשר הושקו ללא ספק על-ידי הוויה העליונה – אלוה היצורים האבולוציוניים – בתגובה להגעת ראשון ילדיו ההתנסותיים מעם שבעת יקומי העל. הופעתם של מדריכי בוגרים, כמו גם בריאתם של הסופרנאפים השלישוניים, מעידה על פעולותיו של האל העליון.

(272.1) 24:7.10 [הוצג על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה.]

>> מסמך 24 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 26 <<

מסמך 25

קבוצות שליחי החלל

(273.1) 25:0.1 בשלב ביניים בסולם הדרגות במשפחתה של הרוח האינסופית מצויות קהילות שליחי החלל. הוויות רב-גוניות אלה פועלות כַּחוליות המקשרות בין האישיויות הגבוהות יותר לבין הרוחות הסועדות. קהילת השליחים כוללת את הסדרים הבאים של הוויות שמימיות:

(273.2) 25:0.2 1. שרתי האוונה.

(273.3) 25:0.3 2. בוררים אוניברסאליים.

(273.4) 25:0.4 3. יועצים טכניים.

(273.5) 25:0.5 4. נאמני משמורת של רישומים בפרדיס.

(273.6) 25:0.6 5. רָשמים שמימיים.

(273.7) 25:0.7 6. בני-לוויה מורונטיים.

(273.8) 25:0.8 7. בני-לוויה של פרדיס.

(273.9) 25:0.9 רק שלוש מתוך שבע הקבוצות אשר נמנו לעיל נבראות ככאלה – השרתים, הבוררים ובני הלוויה המורונטיים; יתר ארבע הקבוצות מייצגות רמות הישג של הַסְדָרים המלאכיים. קהילת השליחים משרתת ביקום היקומים באופנים רבים, בהתאם לטבעם

האינהרנטי ולסטאטוס שהושג, ואולם, הם כפופים תמיד להנחייתם של שליטי התחומים אשר בהם הם מוצבים לשירות.

1. שרתי האוונה

25:1.1 (273.10) אף כי מכונים הם שרתים, "יצורים אמצעיונים" אלו של היקום המרכזי אינם "שרתים" במובן בזוי כלשהו של המילה. בעולם הרוחני אין קיימות עבודות בזויות; כלל השירות הינו קדוש ומרומם; וכן, ההוויות מן הסדרים הגבוהים יותר אינן מביטות מלמעלה כלפי מטה על בני הסדרים הנמוכים יותר של הקיום.

25:1.2 (273.11) שרתֵי האוונה הינם פרי עבודת היצירה המשותפת של שבע רוחות האב ושל עמיתיהן, שבעת מנהלי הכוח העליונים. שיתוף פעולה יצירתי זה הינו הדבר הקרוב ביותר להוות תבנית בעבור שורה ארוכה של יצירות בעלות אופי דואלי ביקומים האבולוציוניים, החל מלמעלה ביצירתו של כוכב בוקר בהיר מתוך ההתקשרות של בן בורא ושל רוח יצירתית, וכלה ברובד הנמוך יותר של הִתרבות באמצעות קיום יחסי-מין בעולמות כדוגמת אורנטיה.

25:1.3 (273.12) מספרם של השרתים הינו עצום, וכל העת ממשיכים להיווצר שרתים נוספים. הם מופיעים בקבוצות של אלף ברגע השלישי שלאחר הכינוס של שבע רוחות האב ושל מנהלי הכוח העליונים, המתקיים באיזורם המשותף במגזר הצפוני המרוחק של פרדיס. כל שרת רביעי הינו שרת מסוג פיזי יותר מן האחרים; כלומר, מתוך כל אלף, שבע-מאות וחמישים אכן תואמים לסוג הרוחני, אך מאתיים-וחמישים הינם פיזיים-למחצה בטבעם. **יצורים רביעיים** אלו משתייכים במידת-מה לסדר החומרי של ההוויות (חומרי במובן של האוונה), ודומים יותר למנהלי הכוח הפיזיים מאשר לרוחות האב.

25:1.4 (274.1) במערכות יחסים בין אישיויות, שולט הרוחני בחומרי, אפילו אם נדמה כעת שאין אלה פני הדברים באורנטיה; וביצירתם של שרתי האוונה שולט חוק הרוח; היחס הנוצר

מניב שלוש הוויות רוחניות על כל אישיות פיזית-למחצה אחת.

(274.2) 25:1.5 השרתים שזה מכבר נוצרו, יחד עם מדריכי הבוגרים החדשים שמופיעים, עוברים כולם תוכנית אימונים אשר מועברת על-ידי המדריכים הבכירים באופן רציף בכל אחד משבעת מעגלי האוונה. או אז, מוצבים השרתים לַפעילויות אשר להן הם מותאמים ביותר, ומשום שקיימים שני טיפוסים – רוחני ופיזי-למחצה – קיימות אך מגבלות מועטות על טווח העבודות אשר הוויות רב-גוניות אלה מסוגלות לבצע. הקבוצות הגבוהות יותר, או הרוחניות, מוצבות בשירות האב, הבן והרוח, ובשירותן של שבע רוחות האב. מעת לעת נשלחים השרתים במספרים גדולים על-מנת לשרת בעולמות הלימוד המקיפים את עולמות המטה של שבעת יקומי העל, העולמות המוקדשים לאימונם הסופי ולהנחייתם הרוחנית של הנשמות המרקיעות של הזמן, אשר מתכוננות להתקדם לעבר מעגלי האוונה. הן השרתים הרוחניים והן עמיתיהם הפיזיים יותר, משמשים גם כעוזריהם וכעמיתיהם של מדריכי הבוגרים במלאכת הסיוע וההנחיה של הסדרים השונים של יצורים מרקיעים אשר הגיעו להאוונה, ואשר מבקשים להגיע לפרדיס.

(274.3) 25:1.6 שרתֵי האוונה ומדריכי הבוגרים מפגינים דבקות טרנסצנדנטאלית בעבודתם וחיבה נוגעת ללב אלו כלפי אלו, חיבה אשר בהיותה רוחנית, תוכלו להבינה רק מתוך השוואה לתופעת האהבה האנושית. פאתוס אלוהי מתגלה בהיפרדם של השרתים מעל המדריכים, כפי שקורה לעיתים תכופות בשעה שנשלחים השרתים למשימות מעבר לגבולותיו של היקום המרכזי; ואולם, הם יוצאים לשליחותם בשמחה ולא בצער. שמחת הסיפוק שבשירות הגבוה הינה הרגש השולט בקרב הוויות רוחניות. צער אינו יכול להתקיים נוכח המוּדעות לְשירות אלוהי אשר התבצע בנאמנות. ובשעה שנשמתו המרקיעה של האדם עומדת אל מול השופט העליון, או אז ההחלטה בעלת החשיבות הנצחית איננה נקבעת על סמך הצלחות חומריות או הישגים כמותיים; פסק הדין המהדהד בחלל בתי המשפט של מעלָה מכריז: "הֶטִיבֹתָ עֲשׂוֹת שרת טוֹב **וְנֶאֱמָן**; כִּי נֶאֱמָן הָיִיתָ בִּמעט והחשוב; וַאֲפַקִידְךָ שָׁלִיט עַל מציאויות היקום."

(274.4) 25:1.7 לעולם מוצבים שרתֵי האוונה לשירות ביקום-על בַּתחום שעליו חולשת רוח האב אשר לה הם דומים ביותר מן הבחינה הכללית ובתכונותיהם הרוחניות המיוחדות. הם

משרתים אך ורק בעולמות החינוך המקיפים את בירותיהם של שבעת יקומי העל; והדיווח האחרון מאוורסה מורה כי כמעט 138 מיליארד שרתים שימשו כסועדים ב-490 עולמות הלוויין שלה. הם עוסקים במגוון אינסופי של פעילויות הקשורות לעבודתם של עולמות חינוך אלו, המהווים את אוניברסיטאות-העל של יקום העל של אורוונטון. כאן משמשים הם כמלוויכם; הם יַרדו מן השלב הבא של נתיבתכם על-מנת ללמד אתכם, ועל-מנת לעורר בכם השראה בנוגע לַמציאות ולַוודאות של סיום לימודיכם בעולמות הזמן ולהעפלתכם בסופו של דבר אל עולמות הנצח. ובאמצעות מגעיהם אלו זוכים השרתים באותה התנסות ראשונית בסעד יצורי הזמן המרקיעים, אשר מסייעת כה רבות לעבודתם העוקבת במעגלי האוונה כעוזרי מדריכי הבוגרים – או כשרתים שהותמרו – כמדריכי בוגרים בעצמם.

2. הבוררים האוניברסאליים

25:2.1 (275.1) על כל שרת האוונה שנברא, מובאים לכדי קיום שבעה בוררים אוניברסאליים, אחד בכל יקום על. פעולה יצירתית זו מערבת טכניקת יקום-על מובחנת של תגובת שיקוף לפעולות אשר מתרחשות בפרדיס.

25:2.2 (275.2) בעולמות המטה של שבעת יקומי העל פועלות שבע ההשתקפויות של שבע רוחות האב. קשה לתאר כהלכה לדעת החומרית את טיבן של רוחות מחזירותיות אלה. הן הינן אישיויות לאמיתו של דבר; ועדיין, כל חבר בקבוצה של יקום העל משקף באופן מושלם אחת בלבד משבע רוחות האב. ובכל פעם שרוחות האב חוברות למנהלי הכוח העליונים על-מנת ליצור קבוצה של שרתי האוונה, בה בעת מתרחשת התמקדות באחת מן הרוחות המחזירותיות בכל אחת מקבוצות יקומי העל; ומייד מופיעים, מוכנים ומזומנים, מספר זהה של בוררים אוניברסאליים בעולמות המטה של בריאות העל. אם, בעת יצירת השרתים, רוח אב מספר שבע לקחה את היוזמה, אזי רק הרוחות המחזירותיות מן הסדר השביעי תהרינה בוררים; ובמקביל ליצירת אלף שרתים בדמות אורוונטון, יופיעו אלף בוררים מן הסדר השביעי בכל אחת מבירות יקומי העל. ובפעולות אלה – המשקפות את טיבן בעל שבעת ההיבטים של

רוחות האב – נוצרים שבעת הסדרים של הבוררים הברואים המשרתים בכל אחד מיקומי העל.

(275.3) 25:2.3 בוררים במעמד של טרם-פרדיס – בהיותם מוגבלים למגזרי הבריאה הילידיים שלהם – אינם מחליפים את מקום שירותם בין יקומי העל. כל סגל של יקום העל, הכולל שביעית מכל סדר נברא, מבלה, איפוא, זמן רב תחת השפעת אחת מרוחות האב בנפרד מהשפעתן של האחרות; זאת משום שבעוד שכל שבע הרוחות **משתקפות** בבירותיהם של יקומי העל, רק אחת מהן הינה **דומיננטית** בכל אחת מבריאות-העל.

(275.4) 25:2.4 למעשה, כל אחת משבע בריאות-העל מחודרת על-ידי אותה רוח אב אשר חולשת על גורלותיה. וכך, הופך כל יקום-על למעין מַרְאָה עצומת ממדים המשקפת את טיבה ואת אופייה של רוח האב המפקחת עליו; וכל זה ממשיך הלאה בכל יקום מקומי המשתייך ליקום-על זה, הודות לנוכחות ולתפקוד רוחות האם היצירתיות. השפעתה של סביבה שכזאת על הצמיחה האבולוציונית היא כה עמוקה, עד כי במהלך הנתיבות שלאחר שירותם ביקומי העל, מפגינים הבוררים באופן קבוצתי ארבעים-ותשע נקודות מבט התנסותיות, או תוֹבנוֹת, כל אחת מזווית מסוימת – ובהתאם גם חלקית – אך אשר כולן משלימות הדדית זו את זו, ויחדיו נוטות לחבוק את מעגל העליונות.

(275.5) 25:2.5 בכל יקום על, באופן משונה אך טבוע, הבוררים האוניברסאליים מוצאים עצמם מחולקים להתאגדויות בנות ארבעה חברים אשר במסגרתן הם ממשיכים לשרת. שלושה מחברי כל קבוצה הינם אישיויות רוחניות, ואילו חבר אחד – בדומה למקרה של שרת אחד מכל ארבעה שרתים – הינו הוויה חומרית-למחצה. רביעייה זו מהווה ועדת בוררים והרכבה הוא כדלהלן:

(275.6) 25:2.6 1. **השופט-הבורר.** אותו אחד אשר מתקבל פה אחד על-ידי שלושת האחרים כַּמוסמך ביותר וככשיר באופן המיטבי לשמש כמנהיגה המשפטי של הקבוצה.

(275.7) 25:2.7 2. **הטוען-הרוחני.** אותו אחד הממונה על-ידי השופט הבורר להציג ראיות ולהבטיח את זכויותיהן של כל האישיויות המעורבות בכל עניין המובא לבירורה המשפטי של ועדת הבוררות.

(276.1) 25:2.8 3. **המוציא-לפועל האלוהי.** אותו בורר אשר הינו כשיר מעצם טבעו ליצור קשר עם ההוויות החומריות של העולמות ולהוציא לפועל את החלטותיה של הוועדה. המוציאים-לפועל האלוהיים, בהיותם יצורים רביעיים – כלומר חומריים-למחצה – הינם כמעט ברי-נראות, אך לא לגמרי, בעבור יכולת הראייה קצרת הטווח של הגזעים בני התמותה.

(276.2) 25:2.9 4. **הרֵשם.** חבר הוועדה הנותר הופך באופן אוטומאטי לרשם, לפקיד בית המשפט. הוא מוודא כי כל הרישומים נערכים כיאות בעבור ארכיב יקום העל ומרשם היקום המקומי. במידה והוועדה משרתת בעולם אבולוציוני, כי אז נערך, בסיועו של המוציא לפועל, דוח שלישי בעבור המרשם הפיזי של הממשל בעל הסמכות השיפוטית.

(276.3) 25:2.10 כאשר הוועדה מכונסת לדיון, היא פועלת כקבוצה של שלושה; זאת משום שהטוען מנותק מן התהליך השיפוטי, ומשתתף בגיבוש פסק הדין רק עם סיום השימוע. לפיכך, ועדות אלה מכונות לעיתים בשם – שלשת שופטים.

(276.4) 25:2.11 הבוררים תורמים תרומה ערכית ניכרת להתנהלותו החלקה של יקום היקומים. הם נעים בחלל במהירות השרפית המשולשת ומשמשים כבתי הדין הניידים של העולמות; כוועדות המוקדשות לשיפוט מהיר של קשיים מינוריים. אלמלא היו קיימות ועדות ניידות והגונות לעילא אלה, היו בתי הדין של העולמות מוצפים עד כלות בעיסוק בְּאי-ההבנות הקטנות של העולמות.

(276.5) 25:2.12 שלשות שיפוט אלה אינן עוסקות בענייני הנצח; הנשמה, וסיכויי הנצח של יצור הזמן, לעולם אינם עומדים בסכנה בשל פעולותיהן. הבוררים אינם עוסקים בסוגיות המשתרעות אל מעבר לקיום בזמן ולרווחה הקוסמית של יצורי הזמן. ואולם, משקיבלה הוועדה סוגיה לשם שיפוטה, פסיקתה הינה סופית ולעולם ניתנת פה-אחד; החלטתו של שופט-בורר איננה ניתנת עוד לערעור.

3. מוטת השירות הרחבה של הבוררים

25:3.1 (276.6) המטה הקבוצתי של הבוררים שוכן בבירת יקום העל שלהם; שם מצוי סגל המילואים הראשי שלהם. סגל המילואים המשני שלהם מוצב בבירות היקומים המקומיים. חברי הוועדה הצעירים יותר וחסרי-הניסיון מתחילים את שירותם בעולמות הנמוכים, עולמות כדוגמת אורנטיה, ומשהם צוברים שם ניסיון ובשלות הם מקודמים לעבר שיפוט של בעיות גדולות יותר.

25:3.2 (276.7) סדר הבוררים הינו מהימן לחלוטין; מעולם לא סטה מדרך הישר ולוּ אחד מהם. אף כי תבונתם ושיפוטם אינם חסינים מפני שגיאות, ניתן לסמוך עליהם ללא סייג ונאמנותם מהימנה. מקורם מצוי במטות העל של יקומי העל, ובסופו של דבר הם חוזרים לשם, תוך התקדמות ברמות הבאות של שירות ביקום:

25:3.3 (276.8) 1. **בוררים לעולמות.** כל אימת שהאישיויות המפקחות על עולמות יחידאיים מוצאות עצמן אובדות עצות במידה ניכרת, או בשעה שהן מגיעות למעשה להיעדר-מוצא באשר לאופן הפעולה ההולם נסיבות קיימות – ובמידה שהנושא איננו חשוב דיו על-מנת שיובא לדיון בפני בתי המשפט הרגילים של התחום – כי אז, מייד עם קבלת בקשתן של שתי אישיויות, אחת מכל צד במחלוקת, תחל ועדת בוררים את פעולתה ללא דיחוי.

25:3.4 (277.1) משהופקדו הקשיים הניהוליים והשיפוטיים הללו בידי הבוררים לשם בחינה ושיפוט, הם הינם עליונים בסמכותם. ואולם, הם לא יגבשו את החלטתם עד אשר תשמענה כל הראיות; ואין גבול לסמכותם לזמן עדים, מכל מקום אשר אלו יימצאו. ואף כי אין זכות ערעור על החלטותיהם, לעיתים מתפתחים העניינים כך שהוועדה סוגרת את התיק בנקודה נתונה, מסכמת את דעותיה בעניין ומעבירה את כלל הסוגיה לבתי הדין הגבוהים יותר של התחום.

25:3.5 (277.2) החלטות הוועדה נרשמות במרשם הפלנטארי, ואם קיים צורך – הן מוצאות אל הפועל בידי המוציא לפועל האלוהי. עוצמתו של זה הינה כה כבירה, וטווח פעילויותיו

בעולם מיושב הוא רחב ביותר. המוציאים-לפועל האלוהיים הינם רבי-אמנים בטְפָלוּל (מניפולציה) כל מה שֶׁכָּלוּל באינטרס של מה שאמור להיות. לעיתים מבוצעת עבודתם למען הרווחה הברורה של התחום, אך לעיתים קשה להסביר את פעולותיהם בעולמות הזמן והמרחב. אף כי הצווים שהם מוציאים אל הפועל אינם נוגדים את חוקי הטבע ואף לא את השימושים המוסמכים של התחום, לעיתים עושים הם את מעשיהם המשונים ואוכפים את הרשאות הבוררים בהתאם לחוקים הגבוהים יותר של ממשלת המערכת.

25:3.6 (277.3) 2. **הבוררים במטות המערכות.** מן השירות בעולמות האבולוציוניים, מקודמות ועדות אלה של ארבעה לתפקיד במטות של המערכות. כאן מזומנת להם עבודה רבה, והם מתבררים כחבריהם המבינים של בני-אדם, של מלאכים ושל הוויות רוחניות אחרות. שלשות השיפוט אינן עוסקות במחלוקות אישיות באותה מידה שבה הן עוסקות במחלוקות בין קבוצות ובאי-ההבנות המתעוררות בין סדרים שונים של הוויות; ובמטה של מערכת חיות בצוותא הן הוויות חומריות והן הוויות רוחניות, כמו גם הוויות מטיפוסים משולבים, כדוגמת הבנים החומריים.

25:3.7 (277.4) ברגע שבו הביאו הבוראים לכדי קיום יחידים בעלי יכולת בחירה, או אז התרחשה התרחקות מן הפעולה החלקה של המושלמוּת האלוהית; אי-הבנות יצוצו בוודאי, ויש להבטיח דרך הוגנת ליישב מחלוקות כָּנוֹת אלה של נקודות המבט. על כולנו לזכור כי הבוראים יודעי-הכול ומסוגלי-הכול יכולים היו ליצור את היקומים המקומיים מושלמים ממש כהאוונה. וביקום המרכזי, אין כל צורך בפעולתן של וועדות בוררים. ואולם, בחוכמתם הכוללת הבוראים לא בחרו לעשות כן. ואף כי הם יצרו יקומים שופעים בהבדלים ורוחשים בקשיים, הם סיפקו באותה מידה את המנגנונים ואת האמצעים הדרושים על-מנת ליישב את כל ההבדלים ועל-מנת להפוך את כלל הבלבול-לכאורה הזה להרמוני.

25:3.8 (277.5) 3. **בוררי הקונסטלציות.** הבוררים מקודמים לשרות מן השירות בַּמערכות מקודמים הבוררים אל שיפוט בעיותיה של קונסטלציה – אל הטיפול באותם קשיים מינוריים המתגלעים בין מאה מערכות העולמות המיושבים שלה. אף כי רק בעיות מועטות המתעוררות במטות הקונסטלציות נופלות בתחום שיפוטם, עסוקים בוררי הקונסטלציות – תוך שהם נעים

ממערכת למערכת – באיסוף ראיות ובהכנת תצהירים מקדמיים. אם הוויכוח הינו הגון, אם הקשיים העולים מחילוקי הדעות הינם כנים, ונובעים ביושר מתוך הגיוון בנקודות המבט השונות, אזי אין זה משנה כמה מעטות האישיויות המעורבות, ואין זה משנה עד כמה טריוויאליים נדמים חילוקי הדעות, תמיד יכולה להתכנס ועדת בוררים ולהחליט בנוגע לערכה של המחלוקת.

(277.6) 25:3.9 4. **בוררים ליקומים המקומיים.** בעבודתו הרחבה יותר הזו של יקום, הבוררים מעניקים עזרה מרובה הן למלכי-צדקים והן לבנים הסמכותיים, הן לשליטי הקונסטלציות והן לקבוצת האישיויות הנוגעות לתיאום מאה הקונסטלציות ולניהולן. הסדרים השונים של השרפים ושל שוכנים אחרים של סִפֵּירות המטה של יקום מקומי, מפיקים גם הם תועלת מן העזרה ומן ההחלטות של השלשות השיפוטיות.

(278.1) 25:3.10 כמעט בלתי-ניתן להסביר את טיב המחלוקות העשויות להתגלע בַּעניינים המפורטים של מערכת, של קונסטלציה או של יקום. קשיים אכן מתעוררים, ואולם אין הם דומים כלל ועיקר למבחנים ולקשיים של הקיום החומרי, כפי שאלו נחווים בעולמות האבולוציוניים.

(278.2) 25:3.11 5. **בוררים למגזרים המשניים של יקומי העל.** מן הבעיות של היקומים המקומיים, מתקדמים הבוררים ללימוד הסוגיות העולות במגזרים המשניים של יקום העל שלהם. ככל שהם מרקיעים רחוק ופנימה יותר מן הפלנטות האינדיבידואליות, כן פוחתות החובות החומריות של המוציא לפועל האלוהי; בהדרגה מקבל הוא על עצמו תפקיד חדש, כמְפָרֵשׁ הרחמים והצדק, ובה בעת – בהיותו חומרי-למחצה – שומר הוא את הוועדה בכללותה בקשר אוהד עם ההיבטים החומריים של חקירותיה.

(278.3) 25:3.12 6. **בוררים למגזרים הראשיים של יקום העל.** אופייה של עבודת הבוררים ממשיכה להשתנות ככל שהם מתקדמים. יש בה פחות ופחות אי-הבנות הדורשות שיפוט, ויותר ויותר תופעות מסתוריות המבקשות הסבר ופירוש. משלב לשלב הם מתפתחים מבוררים של מחלוקות לכדי **מבארים של המסתורין** – שופטים המתפתחים והופכים למורים

ולמפרשים. בעברם הם היו בוררים בין אלו אשר אפשרו לבורות לעורר קשיים ומחלוקות; ואילו כעת, הם הופכים למורים לאלו אשר הינם נבונים וסבלניים דיים על-מנת להימנע מהתנגשויות של דעת וממלחמות דעות. ככל שחינוכו של יצור הינו גבוה יותר, כך גם גובר הכבוד אשר הוא רוחש לידע, לניסיון ולדעותיהם של אחרים.

25:3.13 (278.4) 7. **בוררים ליקומי העל.** כאן הופכים הבוררים למתואמים – ארבעה מורים-מפשרים אשר מבינים זה את זה ופועלים ככאלו באופן מושלם. מן המוציא לפועל האלוהי נלקחות סמכויות הענישה, והוא הופך לקול הפיזי של השלשה הרוחנית. בשלב זה, הפכו היועצים והמורים הללו זה מכבר לבעלי מומחיות והיכרות מעמיקה עם רוב הבעיות והקשיים אשר בהם ניתן לפגוש בפועל בהתנהלות ענייניו של יקום על. וכך, הופכים הם ליועצים נפלאים ולמורים נבונים לעולי הרגל המרקיעים, השוכנים בספֵירות החינוכיות הסובבות את עולמות המטה של יקומי העל.

25:3.14 (278.5) כל הבוררים משרתים תחת פיקוחם הכללי של עתיקי היומין ותחת הנחייתן המיידית של בבואות העזר, עד הגיע הזמן שבו הם מתקדמים לפרדיס. בשעת שהֵייתָם בפרדיס הם מדווחים לרוח האב אשר חולשת על יקום העל אשר ממנו הם יצאו.

25:3.15 (278.6) מַרשמי יקומי העל אינם מונים את הבוררים אשר עברו אל מעבר לתחום שיפוטם, ועדות שכאלה פזורות בהיקף נרחב ברחבי היקום המקיף. הדיווח האחרון ממרשם אוורסה מעמיד את מספר הוועדות הפועלות באורוונטון על קרוב לשמונה-עשר טריליון – קרי, מעל לשבעים טריליון יחידים. ואולם, זהו אך שיעור קטן מסך הבוררים הכולל אשר נברא באורוונטון; מספר זה עומד על שיעור אחר לחלוטין, גבוה הרבה יותר, אשר שקול למספרם הכולל של שרתי האוונה, אם מוציאים מן החשבון את שיעור ההתמרות של אלו לכדי מדריכי בוגרים.

25:3.16 (278.7) מעת לעת, בשעה שגדל מספר הבוררים של יקומי העל, הם מועברים למועצת המושלמות בפרדיס, ממנה הם מגיחים לאחר מכן כַּסגל המתאם אשר מתפתח על-ידי הרוח האינסופית בעבור יקום היקומים; זוהי אותה קבוצה מופלאה של הוויות אשר גדֵלה כל העת בהיקפה המספרי, כמו גם ביעילותה. באמצעות הרקעה התנסותית ואימון בפרדיס, חברי

קבוצה זו רכשו תפישה ייחודית של המציאות המגיחה של ההוויה העליונה, והם משוטטים ברחבי יקום היקומים במשימות מיוחדות.

25:3.17 (279.1) חברי וועדת בוררים לעולם אינם נפרדים. קבוצת הארבעה תמיד משרתת יחד, ממש באופן שבו חוברו חבריה יחדיו מלכתחילה. ואפילו בעת השירות המהולל שלהם, ממשיכים הם לפעול כרביעיות של ניסיון קוסמי צבור ושל תבונה התנסותית אשר הפכה מושלמת. ולנצח מאוגדים הם בְּהתגשמות הצדק העליונה של הזמן והמרחב.

4. יועצים טכניים

25:4.1 (279.2) מוחות משפטיים וטכניים אלו של עולם הרוח לא נבראו ככאלו. מקרב הסופרנאפים והאומניאפים המוקדמים, בחרה הרוח האינסופית מיליון מהמוחות הסדורים יותר, על-מנת שאלו ישמשו כגרעינה של קבוצה רחבה וגמישה זו. ומאז זמן זה בעבר הרחוק, נדרשת מכל השואפים להפוך ליועצים טכניים, התנסות בפועל ביישום חוקי המושלמוּת בעבור תוכניות היצירות האבולוציוניות.

25:4.2 (279.3) היועצים הטכניים מגויסים מקרב שורותיהם של סדרי האישיוּת הבאים:

25:4.3 (279.4) 1. הסוּפֶרנַאפִים.

25:4.4 (279.5) 2. הסֶקוֹנאפים.

25:4.5 (279.6) 3. הטֶרְטִיאפים.

25:4.6 (279.7) 4. האוֹמְניאפים.

25:4.7 (279.8) 5. השׂרפים.

25:4.8 (279.9) 6. סוגים מסוימים של בני-תמותה מרקיעים.

25:4.9 (279.10) 7. סוגים מסוימים של אמצעיונים מרקיעים.

25:4.10 (279.11) מבלי למנות את בני התמותה ואת האמצעיונים, אשר כולם מסופחים סיפוח זמני בלבד, עומד בעת הזאת מספר היועצים הטכניים הרשום באוורסה ופועל באורוונטון על מעט יותר משישים-ואחד טריליון.

25:4.11 (279.12) יועצים טכניים פועלים לעיתים תכופות כיחידים, אך הם מאורגנים לשירות, ומחזיקים מטה משותף בספֶירות ההצבה שלהם, בקבוצות של שבעה יועצים. בכל קבוצה, לפחות חמישה חברים חייבים להיות בעלי מעמד של קבע, בעוד שעד שניים רשאים להימצא בחבירה זמנית. בני-תמותה ויצורים אמצעיונים מרקיעים משרתים בוועדות ייעוץ אלה בעודם חותרים להרקיע לפרדיס, אך הם אינם נוטלים חלק בתוכניות ההכשרה הרגילות המיועדות ליועצים הטכניים, ולעולם אינם הופכים לחברים של קבע בסדר זה.

25:4.12 (279.13) בני התמותה והיצורים האמצעיונים הללו – המשרתים באופן זמני עם היועצים – נבחרים לעבודה מעין זו בשל מומחיותם במושגי החוק האוניברסאלי והצדק העליון. בעת מסעכם אל עבר יעדכם הפרדיסי, בעודכם צוברים ברציפות ידע נוסף וכישורים מועשרים, תינתן לכם כל העת ההזדמנות לחלוק עם אחרים את התבונה ואת הניסיון שכבר צברתם; כל הדרך להאוונה תמלאו תפקיד של תלמיד-מורה. אתם תעפילו במעלה רמות ההרקעה של האוניברסיטה ההתנסותית העצומה הזאת, בכך שתַחלקו את הידע החדש אשר רכשתם בנתיבתכם המתקדמת, עם אלו המצויים אך מתחתיכם. במשטר האוניברסאלי, אינכם מוּפָרים כבעלי ידע ואמת, עד אשר הוכחתם את יכולתכם ואת רצונכם לחלוק עם אחרים את האמת ואת הידע הללו.

25:4.13 (280.1) לאחר אימון ממושך והתנסות בפועל, מורשות כל הרוחות הסועדות – אשר מעמדן גבוה מן הכרובים – לקבל מינוי של קבע כיועצות טכניות. כל המועמדים מצטרפים לסדר זה של שירות מרצונם החופשי; ואולם, משקיבלו על עצמם אחריויות שכאלה, אין הם רשאים לזנוח אותן עוד. רק עתיקי היומין לבדם יכולים להעביר יועצים אלו לפעילויות אחרות.

25:4.14 (280.2) אימון היועצים הטכניים התחיל במכללות המלכי-צדקים של היקומים המקומיים, והוא ממשיך בחצרותיהם של עתיקי היומין. מאימון זה ביקום העל, מתקדמים הם

ל"בתי הספר של שבעת המעגלים", הממוקמים בעולמות הקבלה של מעגלי האוונה. ומעולמות הקבלה הם מתקבלים ל"מכללות אתיקת החוק וטכניקת העליונות", המהוות את בית הספר לאימון בפרדיס המיועד ליועצים הטכניים אשר הופכים למושלמים.

25:4.15 (280.3) יועצים אלו הינם יותר מאשר מומחי משפט; הם הינם תלמידיו ומוריו של החוק **היישומי**, קרי חוקי היקום המיושמים בחייהם, וחלים על גורלותיהם, של כל אלו המאכלסים את התחומים העצומים של הבריאה רחבת הממדים. בחלוף הזמן, הם הופכים להיות ספריות החוק החיות של הזמן והמרחב, והם מונעים אינסוף צרות ועיכובים בלתי-נחוצים על-ידי הנחיית אישיויות הזמן בנוגע לצורות ולהליכים המקובלים ביותר על שליטי הנצח. כך, יכולים הם להנחות את העובדים בחלל, ולאפשר להם לפעול בהרמוניה עם דרישות פרדיס; הם הינם המורים של כל היצורים בנוגע לטכניקה של הבוראים.

25:4.16 (280.4) לא ניתן לברוא ספריה חיה שכזו של חוק יישומי; ולכן, הוויות שכאלה חייבות להתפתח מתוך ההתנסות בפועל. האלוהויות האינסופיות הינן קיומיות, ובכך מפצות הן על היעדר ההתנסות; הן יודעות את הכול אף בטרם התנסו בכל, ואולם, הן אינן חולקות ידע לא-התנסותי זה עם היצורים הכפופים להן.

25:4.17 (280.5) בעבודתם, מקדישים עצמם היועצים הטכניים למניעת עיכובים, להענקת אפשרות להתקדמות ולייעוץ לעבר ההישג. תמיד קיימת הדרך **הטובה ביותר והנכונה** לעשות את הדברים; לעולם קיימת טכניקת המושלמות, דרך אלוהית, ויועצים אלו יודעים כיצד לכוון את כולנו למציאתה של דרך טובה יותר זו.

25:4.18 (280.6) הוויות מעשיות מאוד וחכמות ביותר אלה קשורות תמיד בקשר קרוב לשירות ולעבודה של הפוסקים האוניברסאליים. לרשות המלכי-צדקים עומד סגל מוכשר. שליטי המערכות, הקונסטלציות, היקומים ומגזרי יקומי העל, מצוידים לעילא במוחות עיון טכניים, או משפטיים, אלו של העולם הרוחני. קבוצה מיוחדת פועלת כיועציהם המשפטיים של נשאי החיים, ומייעצת לבנים אלו בנוגע למידת ההתרחקות המותרת מן הסדר המבוסס של הפצת החיים, וכן מנחה אותם בנוגע לזכויותיהם ולחופש הפעולה שלהם. הם הינם היועצים של כל מחלקות ההוויות באשר לשימוש ולטכניקות ההולמות של כלל הפעולות בעולם הרוח. ואולם, אין הם עוסקים ישירות ובאופן אישי ביצורים החומריים של התחומים.

25:4.19 (280.7) בנוסף לייעוץ בנוגע לשימושים משפטיים, היועצים הטכניים מקדישים עצמם במידה שווה גם לעיסוק בפרשנות היעילה של החוקים הנוגעים להוויות ברואות – הוויות של חומר, של דעת ושל רוח. הם עומדים לרשות הבוררים האוניברסאליים ולרשות כל האחרים אשר כמהים לדעת את האמת של החוק; במילים אחרות, לדעת מהימנה כיצד תגיב עליונות האלוהות במצב מסוים בהינתן גורמים מסדר מבוסס של חומר, של דעת ושל רוח. ואף מנסים הם להבהיר את הטכניקה של המרבי.

25:4.20 (281.1) היועצים הטכניים הינם הוויות נבחרות אשר עמדו בניסיון; מעולם לא נודע לי על מי מהם אשר סטה מדרך הישר. אין ברשותנו, באוורסה, כל רישום על אודות משפט שנערך כלפי מי מהם בשל הפרת אחד מן החוקים האלוהיים, אשר אותם הם מבארים ברהיטות ומפרשים ביעילות כה רבה. כמו כן, אין ידוע על כל מגבלה שהיא החלה על טווח השירות שלהם, ואף לא על התקדמותם. הם ממשיכים בתפקידם כיועצים, ואפילו עד לשערי פרדיס; כלל היקום של החוק ושל ההתנסות פתוח בפניהם.

5. נאמני המשמורת של רשומות בפרדיס

25:5.1 (281.2) מקרב הסופרנאפים השלישונים בהאוונה, קבוצה מסוימת של רשמים בכירים נבחרת כנאמני המשמורת של הרשומות, כשומריהם הרשמיים של ארכיוני אי האור; אלו הארכיונים אשר עומדים אל מול המרשם החי של הרשומות בדעתם של נאמני הידע, המרשם הקרוי לעיתים – "הספרייה החיה של פרדיס".

25:5.2 (281.3) מקור כל הרישומים היחידים הינו במלאכים הרַשָּׁמִים של העולמות המיושבים. ברחבי היקומים פועלים רשמים אחרים, הן בנוגע לרישומים רשמיים והן בנוגע לרישומים חיים. מאורנטיה ועד פרדיס ניתן למצוא את שני סוגי הרישומים: בְּיקום מקומי ניתן למצוא יותר מהרישומים הכתובים ופחות מהרישומים החיים; ובפרדיס יותר מהחיים ופחות מהכתובים; באוורסה, שני הסוגים זמינים באותה מידה.

25:5.3 (281.4) כל מאורע בעל משמעות בתחומי הבריאה המאורגנת והמיושבת הינו עניין הנדרש ברישום. אף-על-פי שלמאורעות אשר חשיבותם הינה מקומית בלבד מצוי רישום מקומי בלבד, אלו בעלי המשמעות הרחבה היותר מטופלים בהתאם. מן הפלנטות, המערכות והקונסטלציות של נבאדון, כל דבר שהינו בעל חשיבות ביקום נרשם בסאלווינגטון; ומבירות-יקומים אלה מועברות אותן התרחשויות לרישום גבוה יותר, השייך לענייני המגזר וממשלות-העל. אף בפרדיס מצוי סיכום רלוונטי של נתוני האוונה ויקומי העל; וסיפור היסטורי מצטבר זה של יקום היקומים מצוי במשמורתם של סופרנאפים שלישונים מרוּממים אלו.

25:5.4 (281.5) בעוד שכמה מן ההוויות האלה נשלחו ליקומי העל על-מנת לשמש כראשי הרשומות המנחים את פעילויות הרשמים השמימיים, מעולם לא הועבר אף לא אחד מהם מן המצבה הקבועה של סדרם.

6. הרשמים השמימיים

25:6.1 (281.6) אלו הם הרשמים המבצעים את כל הרישומים בשני עותקים; הם מכינים רישום רוחני מקורי אחד ועותק נוסף חומרי-למחצה – עותק אשר ניתן להמשילו לעותקים המתקבלים באמצעות נייר פחם. את זאת ביכולתם לעשות הודות ליכולת יוצאת-הדופן שלהם לטפלל בו-זמנית הן אנרגיה חומרית והן אנרגיה רוחנית. רשמים שמימיים אינם נבראים ככאלו; הם הינם שרפים המרקיעים מן היקומים המקומיים. הם מתקבלים, מסווגים ומוצבים לשירות בספֵירות עבודתם על-ידי המועצות של ראשי הרשומות במטות שבעת יקומי העל. שם ממוקמים גם בתי הספר לאימון הרשמים השמימיים. בית הספר באוורסה מנוהל על-ידי ההופכים בינה למושלמת ועל-ידי היועצים האלוהיים.

25:6.2 (281.7) עם התקדמותם בשירות ביקום, ממשיכים הרשמים בשיטת הרישום הכפולה, ובכך הופכים את רישומיהם לנגישים תמיד בעבור כל מחלקות ההוויות, החל באלה מן הסדרים החומריים וכלה ברוחות האור הגבוהות. בעת התנסות המעבר שלכם, בעת שתרקיעו

מן העולם החומרי הזה, תמיד תוכלו להיוועץ ברישומים על אודות ההיסטוריה והמסורת של העולם אשר בו אתם מצויים ולהתוודע אליו.

25:6.3 (282.1) הרשמים הינם סגל אשר נבחן ועמד בניסיון. מעולם לא נודע לי על עריקה של רשם שמיימי, ומעולם לא נתגלה זיוף ברישומיהם. הם כפופים לפיקוח כפול; רישומיהם נבחנים הן בידי עמיתיהם המרוממים מאוורסה והן בידי השליחים העוצמתיים, אשר מאשרים את נכונות העותקים החומריים-למחצה של הרישומים הרוחניים המקוריים.

25:6.4 (282.2) בעוד מספר הרשמים המתקדמים המצויים בְּסִפֵּירות הרישום הכפופות ביקומי אורוונטון הוא טריליונים על גבי טריליונים, עומד מספרם של אלו אשר הגיעו למעמד באוורסה על פחות משמונה מיליון. רשמים בכירים, או בוגרים, אלו הינם נאמני המשמורת של רישומי יקומי העל, והם אלו המעבירים הלאה את הרישומים של הזמן והחלל אשר תחת חסותם. מטה הקבע שלהם מצוי במשכנות המעגליים המקיפים את איזור המרשם באוורסה. רשמים אלו לעולם אינם מעבירים את משמורתם על הרישומים לאחרים; כיחידים, הם עשויים להיעדר, ואולם אף-פעם לא במספרים גדולים.

25:6.5 (282.3) בדומה לסופרנאפים, אשר הפכו לנאמני משמורת של הרשומות, ההצבה בסגל הרשמים השמימיים הינה הצבת קבע. עם הצטרפותם של השרפים ושל הסופרנאפים לשירותים אלו, הם יְוותרו – בהתאמה – רשמים שמימיים ונאמני משמורת של הרשומות; זאת עד ליום אשר בו יכונן ממשל חדש ושונה, עם השלמת הפיכתו של האל העליון לאישיות.

25:6.6 (282.4) באוורסה, יכולים רשמים שמימיים בכירים אלו להציג את הרישומים על אודות כל מאורע בעל חשיבות קוסמית בכל רחבי אורוונטון, מאז הימים הרחוקים של הגעת עתיקי היומין; זאת בעוד שבַּאי הנצחי שומרים נאמני המשמורת של הרשומות על ארכיוני התחום, המחזיקים בתוכם עדויות על אודות ההתרחשויות בפרדיס מאז הזמנים אשר בהם הפכה הרוח האינסופית לאישיות.

7. בני הלוויה המורונטיים

25:7.1 (282.5) ילדים אלו של רוחות האם של היקום המקומי, הינם חבריהם ועמיתיהם של כל אלו אשר חיים את חיי ההרקעה המורונטיים. הם אינם הכרחיים לעבודתו הממשית של היצור המתקדם, ואף אינם מחליפים בשום מובן את עבודתם של השומרים השרפיים, אשר מלַווים לעיתים תכופות את עמיתיהם בני התמותה במסעם לפרדיס. בני הלוויה המורונטיים הינם פשוט מארחים חביבים בעבור אלו שהחלו זה עתה את הרקעתם הארוכה פנימה. והם אף פורשׂי-חסות מיומנים בארגון משחקים, ובעבודתם זו הם מסתייעים ברוב כישרון בבימאי החֲזָרָה.

25:7.2 (282.6) ואף כי בעולמות האימון המורונטיים של נבאדון תעסקו במשימות רציניות שילכו ויהפכו קשות יותר ויותר, תמיד יינתנו לכם פסקי-זמן סדירים לשם מנוחה ובחינת העבר. במהלך המסע לעבר פרדיס, תמיד יימצא זמן למנוחה ולמשחק רוחני; ובנתיבת האור והחיים לעולם ימצאו העיתים לסגידה ולהישג חדש.

25:7.3 (282.7) בני לוויה מורונטיים אלו הינם עמיתים כה לבביים, עד שבשעה שתעזבו לבסוף את השלב האחרון בחוויה המורונטית ותתכוננו לצאת להרפתקת הרוח ביקום העל, תרגישו חרטה אמיתית על כך שיצורים חברותיים אלו אינם יכולים ללוותכם, הואיל והם משרתים אך ורק ביקומים המקומיים. בכל שלב משלבי נתיבת ההרקעה, כל האישיויות שעימן תוכלו ליצור קשר תהיינה חברותיות וידידותיות; ואולם, לא תפגשו קבוצה אחרת המוקדשת במידה כה רבה לחברות ולידידות, עד אשר תפגשו בבני הלוויה של פרדיס.

25:7.4 (283.1) עבודתם של בני הלוויה המורונטיים מתוארת באופן מלא יותר במסמכים העוסקים בענייני היקום המקומי שלכם.

8. בני הלוויה של פרדיס

25:8.1 (283.2) בני הלוויה של פרדיס הינם קבוצה מורכבת, או משולבת, המגויסת משורותיהם של השרפים, הסקונאפים, הסופרנאפים והאומניאפים. אף-על-פי שהם משרתים במהלך משכי זמן שאתם עשויים להחשיב כארוכים במידה יוצאת-מגדר-הרגיל, מעמדם זה

אינו קבוע. ככלל (אך לא תמיד), משסעד זה מסתיים הם שבים למשימות שאותן מילאו בשעה שזומנו לשירות בפרדיס.

25:8.2 (283.3) חברים בקהילות המלאכים ממונים לשירות זה על-ידי רוחות האם של היקום המקומי, על-ידי הרוחות המחזירותיות של יקום העל ועל-ידי מאג'סטון מפרדיס. הם מזומנים לאי המרכזי ומגויסים לשירות כבני-לוויה של פרדיס על-ידי אחת משבע רוחות האב. למעט מעמד של קבע בפרדיס, שירות זמני זה של חברות בפרדיס הינו הכבוד הגבוה ביותר שעשויות הרוחות הסועדות לקבל בזמן כלשהו.

25:8.3 (283.4) המלאכים הנבחרים מסורים לשירות החברות ומוצבים כבני הלוויה של הוויות מכל המחלקות אשר עשויות לשהות בפרדיס לבדן; לרוב הם מלַווים את בני התמותה המרקיעים, אך הם מלווים גם את כל האחרים אשר מצויים לבדם באי המרכזי. לבני הלוויה אין כל מטרה שאותה הם נדרשים להשיג לטובת אלו שעימם הם מתרועעים; הם פשוט משמשים כבני-לוויה. כמעט לכל הוויה אחרת שאתם, בני התמותה, תפגשו במהלך שהותכם בפרדיס – למעט חבריכם עולי הרגל – יהיה דבר-מה מוגדר לעשות עימכם או בעבורכם; ואילו בני-לוויה אלו מוצבים אך ורק על-מנת שיהיו אתכם ושישמשו לכם כחברים אישיים. לעיתים תכופות מסייעים בידם בסעד זה אזרחי פרדיס החיננים והזוהרים.

25:8.4 (283.5) בני התמותה מגיעים מגזעים שהינם חברותיים ביותר. הבוראים יודעים היטב כי "לא טוב היות האדם לבדו", ולפיכך דאגו לספק לו חברותא בהתאם, ואפילו בפרדיס.

25:8.5 (283.6) אם אתה, כבן-תמותה מרקיע, תגיע לפרדיס מלווה בבן-זוגך או בחבר קרוב מן הנתיבה שלכם בכדור-הארץ, או אם במקרה יגיע עמך, או ימתין לך, השומר השרפי של גורלך, כי אז לא יוצמד אליכם בן-לוויה של קבע. אך במידה שתגיע בגפך, לבטח יקבל את פניך בן-לוויה באי האור, בשעה שתתעורר מן השינה הסופית של הזמן. ואפילו אם ידוע כי יתלווה אליך בן-לוויה מרקיע, גם אז ימונו בני-לוויה זמניים שיקבלו את פניכם עם הגעתך אל החופים הנצחיים, והם שילוו אותך אל המתחם אשר הוכן על-מנת לקבל את פניך ואת פני עמיתיך. היה סמוך ובטוח בכך שתתקבל בחמימות כאשר תחווה את תחייתך אל תוך הנצח על חופיו הנצחיים של פרדיס.

25:8.6 (283.7) בני-לוויה מקבלי פנים מוצבים למשימתם בעת שהמרקיעים נמצאים בימים האחרונים לשהותם במעגל האחרון של האוונה. בני הלוויה בוחנים בקפדנות את הרישומים על אודות המוצא של בן התמותה ועל קורותיו במהלך ההרקעה דרך עולמות החלל ומעגלי האוונה. וכאשר הם מקבלים את פני בני התמותה של הזמן, הם כבר מכירים על בוריה את נתיבתם של עולי הרגל המגיעים הללו, ומייד מתגלים הם כחברים אוהדים ומסקרנים.

25:8.7 (283.8) במהלך שהותך הקדם-סופיונית בפרדיס, אם מסיבה כלשהי יהיה עליך להיפרד זמנית מעמיתך לנתיבת ההרקעה – בין אם הוא בן-תמותה ובין אם הוויה שׂרפית – יוצמד אליך ללא דיחוי בן-לוויה של פרדיס על-מנת שייעץ לך וישמש לך כרע. ומשהוקצה בן-לוויה לבן-תמותה מרקיע השוהה לבדו בפרדיס, הוא נותר עם אישיות זו עד אשר מצטרפים אליה עמיתיה המרקיעים, או עד אשר היא מתקבלת כחברה מן המניין בסגל הסופיונות.

25:8.8 (284.1) בני-לוויה מוקצים על-פי סדר ההמתנה, וכלל זה נשמר למעט העובדה שבן-לוויה לעולם אינו מקבל תחת חסותו מרקיע אשר טיבו שונה מטיפוס יקום העל שלו עצמו. אם היה מגיע היום לפרדיס בן-תמותה מאורנטיה, אזי היה מוקצה לו בן הלוויה הממתין הראשון אשר מוצאו מאורוונטון, או כזה שטיבו הינו כטיבה של רוח האב השביעית. בשל כך, אומניאפים אינם משרתים בצוותא עם היצורים המרקיעים משבעת יקומי העל.

25:8.9 (284.2) שירותים רבים נוספים מבוצעים על-ידי בני הלוויה של פרדיס: אם מגיע בן-תמותה מרקיע ליקום המרכזי לבדו, ובעודו חוצה את האוונה, הוא נכשל בשלב כזה או אחר של הרפתקת האלוהות, אזי בבוא העת הוא מוחזר כנדרש אל יקומי הזמן. ללא דיחוי נשלחת קריאה לסגל המילואים של בני הלוויה של פרדיס, ואז, יחיד מסדר זה מוקצה על-מנת לעקוב אחר עולה הרגל המובס, ללוותו, לנחמו ולעודדו, ולהישאר עימו עד אשר ישוב ליקום המרכזי כדי שיחדש את הרקעתו לפרדיס.

25:8.10 (284.3) אם עולה רגל מרקיע נכשל בהרפתקת האלוהות בעודו חוצה את האוונה בלוויית שרף מרקיע – המלאך השומר של נתיבת בן התמותה – אזי אותה הוויה תבחר

להתלוות לחברה בן התמותה. שרפים אלו מתנדבים תמיד, והם מורשים ללוות את חבריהם הוותיקים בני התמותה חזרה לשירות של הזמן והמרחב.

25:8.11 (284.4) אך לא כך הוא באשר לשני בני-תמותה מרקיעים שהינם חברים קרובים: אם אחד מהם מגיע אל האל בעוד שהשני נכשל זמנית, לעולם בוחר היחיד שהצליח לחזור לעולמות האבולוציוניים יחד עם האישיות המאוכזבת, אבל דבר זה איננו מתאפשר. בְּמקום זאת, נשלחת קריאה לסגל המילואים של בני הלוויה של פרדיס, ואחד מן המתנדבים נבחר ללוות את עולה הרגל המאוכזב. אזרח פרדיס מתנדב הופך למלווהו של בן התמותה שהצליח, אשר מתעכב בינתיים באי המרכזי וממתין לשובו של חברו המובס להאוונה; ועד אז הוא מלמד בבתי-ספר מסוימים בפרדיס, תוך שהוא מציג את סיפור ההרפתקאות של ההרקעה האבולוציונית.

25:8.12 (284.5) [המסמך הוצג בחסות אחד שסמכותו גבוהה מאוורסה.]

>> מסמך 25 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 27 <<

מסמך 26

הרוחות הסועדות של היקום המרכזי

(285.1) 26:0.1 הסופרנאפים הינם הרוחות הסועדות של פרדיס ושל היקום המרכזי; רוחות אלה הינן הסדר הגבוה ביותר מקרב הקבוצה הנמוכה ביותר של ילדי הרוח האינסופית – קהילת המלאכים. ניתן למצוא רוחות סועדות שכאלה החל בְּאי פרדיס ועד לעולמות הזמן והמרחב. ואין מתקיים שום חלק נכבד של הבריאה המאורגנת והמיושבת אשר אינו נהנה משירותיהן.

1. הרוחות הסועדות

(285.2) 26:1.1 המלאכים הינם חבריהם הרוחניים והסועדים של היצורים הרצוניים האבולוציוניים והמרקיעים של כלל החלל; הם הינם גם עמיתיהן וחבריהן לעבודה של הקהילות הגבוהות יותר של האישיויות האלוהיות של הספֵירות. המלאכים מכל הסדרים הינם אישיויות מובחנות, וכמו-כן הינם אינדיבידואליים ביותר. הם ניחנים כולם ביכולת רבה להעריך את הסעד של בימאי ההתבוננות בעבר. יחד עם קהילות שליחי החלל, נהנות הרוחות

הסועדות מתקופות של מנוחה ושל שינוי; מעצם טיבן הן חברותיות ביותר, ויכולתן להתחבר עולה בהרבה על זו של בני האדם.

26:1.2 (285.3) הרוחות הסועדות של היקום המקיף מסווגות כדלהלן:

26:1.3 (285.4) 1. סוּפֶרְנַאפִים.

26:1.4 (285.5) 2. סֶקוֹנַאפִים.

26:1.5 (285.6) 3. תְּלַתְשֶׁרְפִים.

26:1.6 (285.7) 4. אוֹמְנִיאַפִים.

26:1.7 (285.8) 5. שְׂרָפִים.

26:1.8 (285.9) 6. כְּרוּבִים וסָאנוֹבִים.

26:1.9 (285.10) 7. יצורים אֶמְצָעִיוֹנִים.

26:1.10 (285.11) החברים היחידים בסדרי המלאכים אינם נייחים כלל ועיקר באשר למעמדם האישי ביקום. מלאכים מסדרים מסוימים עשויים להפוך למשך תקופה מסוימת לבני-לוויה של פרדיס; אחדים מהם עשויים להפוך לרשמים שמימיים; אחרים מעפילים לשורות היועצים הטכניים. כרובים מסוימים עשויים לשאוף למעמד ולגורל שרפי, בעוד ששרפים אבולוציוניים יכולים להגיע לרמות הרוחניות של בני האל המרקיעים.

26:1.11 (285.12) כפי שנתגלה, שבעת הסדרים של הרוחות הסועדות מקובצים לשם הצגה, בהתאם לפעולותיהם בעלות החשיבות הָרַבָּה ביותר בעבור היצורים המרקיעים:

26:1.12 (285.13) 1. **הרוחות הסועדות של היקום המרכזי.** שלושת סדרי **הסופרנאפים** משרתים במערכת פרדיס-האוונה. סופרנאפים ראשיים, או סופרנאפים של פרדיס, נבראים על-ידי הרוח האינסופית. הסדרים השניוניים והשלישוניים, המשרתים בהאוונה, הינם הצאצאים, בהתאמה, של רוחות האב ושל רוחות המעגלים.

26:1.13 (286.1) 2. **הרוחות הסועדות של יקומי העל** – הסקונאפים, התלתשרפים והאומניאפים. **הסקונאפים**, צאצאיהן של הרוחות המחזירות, משרתים באופן מגוון בשבעת יקומי העל. **התלתשרפים**, אשר מוצאם הינו מן הרוח האינסופית, מוקדשים בסופו

של דבר לשירות של קישור בין הבנים הבוראים לבין עתיקי היומין. **האומניאפים** נבראים בצוותא על-ידי הרוח האינסופית ועל-ידי שבעת המַבצעים העליונים, והם משרתים את והאחרונים באופן בלעדי. הדיון בשלושת הסדרים הללו מהווה את הנושא של המסמכים העוקבים בסדרה זו.

26:1.14 (286.2) 3. **הרוחות הסועדות של היקומים המקומיים** כוללות את **השרפים** ואת עוזריהם, **הכרובים**. צאצאים אלו של רוח אם של יקום הינם הראשונים שעימם באים במגע בני-תמותה מרקיעים. **היצורים האמצעיוניים**, אשר נולדים בעולמות המיושבים, אינם משתייכים באמת לסדרי המלאכים, אף כי לעיתים תכופות הם מקובצים באופן תפקודי יחד עם הרוחות הסועדות. סיפורם, הכולל גם תיאור של השרפים ושל הכרובים, מוצג באותם מסמכים אשר דנים בענייני היקום המקומי שלכם.

26:1.15 (286.3) כל סדרי המלאכים מקדישים עצמם לַשירותים השונים ביקום, וסועדים – בדרך כזו או אחרת – את הסדרים הגבוהים יותר של ההוויות השמימיות; ואולם, אלו הם הסופרנאפים, הסקונאפים והשרפים, אשר מועסקים במספרים גדולים בקידומה של תוכנית ההרקעה, אשר באמצעותה הופכים ילדי הזמן בהדרגה למושלמים. הם פועלים ביקום המרכזי, ביקומי העל וביקומים המקומיים, ומרכיבים את השרשרת הרציפה של הרוחות הסועדות, אשר סיפקה הרוח האינסופית על-מנת שתסייע ושתנחה את כל אלו המבקשים להשיג את האב האוניברסאלי דרך הבן הנצחי.

26:1.16 (286.4) הסופרנאפים מוגבלים ב"קוטביות רוחנית" אך רק ביחס לצורת פעולה אחת, זו הקשורה לאב האוניברסאלי. הם יכולים לפעול לבדם, למעט כאשר מפעילים הם באופן ישיר את המעגלים הבלעדיים של האב. בשעה שמקבלים הסופרנאפים את עוצמת הסעד הישיר של האב, חייבים הם להתאגד מרצונם בזוגות על-מנת שיוכלו לפעול. אותה מגבלה חלה גם על הסקונאפים, ובנוסף, חייבים הם לעבוד בזוגות על-מנת שיהיו מסונכרנים עם מעגלי הבן הנצחי. שרפים יכולים לפעול לבדם כאישיויות בדידות ומקומיות; ואולם, ביכולתם להתחבר אל המעגלים רק כאשר הינם מקוטבים בהתקשרות בזוג. כאשר הוויות

רוחניות שכאלה מתאגדות כזוגות, נאמר כי האחת הינה משלימתה של רעותה. מערכות יחסים אלה של השלמה עשויות להיות ארעיות; הן אינן בהכרח בעלות טבע קבוע.

26:1.17 (286.5) יצורי אור בוהקים אלו ניזונים ישירות מן האנרגיה הרוחנית שאותה הם שואבים מן המעגלים הראשיים של היקום. בני התמותה של אורנטיה חייבים לקבל את אנרגיית האור באמצעות ההתגשמות הצמחית, ואילו קהילות המלאכים מחוברות למעגלים; להן יש "מזון אשר לא ידעתם אותו". הן אף נוטלות חלק בלימודיהם הסובבים של בני השילוש המורים; והן ניחנות ביכולת קליטת ידע וקבלת תבונה הדומה מאוד לטכניקה שלהן להטמיע את אנרגיות החיים.

2. הסופרנאפים העוצמתיים

26:2.1 (286.6) הסופרנאפים הינם הסועדים הכישרוניים של כל סוגי ההוויות השוכנות בפרדיס וביקום המרכזי. מלאכים גבוהים אלו נבראים בשלושה סדרים עיקריים: ראשי, שניוני ושלישוני.

26:2.2 (287.1) **הסופרנאפים הראשיים** הינם צאצאיו הבלעדיים של הפועל האחוד. הם מחלקים את הסעד שלהם באופן שווה למדי בין קבוצות מסוימות של אזרחי פרדיס לבין הסגל הגדל-לעולם של עולי הרגל המרקיעים. מלאכים אלו של האי הנצחי הינם יעילים ביותר בקידום האימון החיוני של שתי קבוצות שוכני פרדיס. והם תורמים תרומה רבה המסייעת להבנה ההדדית בין שני הסדרים הייחודיים הללו של יצורים ביקום – סדר אחד המהווה את הסוג הגבוה ביותר של יצור רצוני אלוהי ומושלם, ואילו הסדר האחר הינו תוצר ההתפתחות שהפכה מושלמת של היצור הרצוני מן הסוג הנמוך ביותר בכל רחבי יקום היקומים.

26:2.3 (287.2) עבודתם של הסופרנאפים הראשיים הינה כה ייחודית ומובחנת, כך שהיא

תידון בנפרד במסמך הבא.

26:2.4 (287.3) **סופרנאפים שניוניים** הינם המנהלים של ענייני ההוויות המרקיעות בשבעת מעגלי האוונה. במידה שווה הם עוסקים גם בסעד לַאימון החינוכי של סדרים רבים של אזרחי פרדיס, השוהים למשך תקופות ארוכות במעגלי העולמות של הבריאה המרכזית; ואולם, אין אנו מורשים לדון בהיבטים אלו של שירותם.

26:2.5 (287.4) קיימים שבעה סדרים מן המלאכים הגבוהים הללו, כאשר מקורו של כל סדר הינו באחת משבע רוחות האב, וטיבו מעוצב בהתאם לרוח אב זו. בצוותא, בוראות שבע רוחות האב קבוצות שונות ורבות של הוויות ושל ישויות ייחודיות, והחברים היחידאיים בכל סדר הינם אחידים בטיבם באופן יחסי. ואולם, כאשר אותן שבע רוחות בוראות כל אחת בנפרד מרעותה, לעולם הסדרים הנוצרים הינם בני שבעה היבטים; ילדיה של כל רוח אב מושכים מטיבה של בוראתם, ובהתאם לכך הם הינם שונים מן האחרים. זהו הינו המקור של הסופרנאפים השניוניים, ושל המלאכים מכל שבעת הסוגים הנבראים, הפועלים בכל ערוצי הפעילות הפתוחים בפני הסדר שלהם בכללותו, ובעיקר בשבעת המעגלים של היקום המרכזי והאלוהי.

26:2.6 (287.5) כל אחד משבעת המעגלים הפלנטאריים של האוונה מצוי תחת פיקוחה הישיר של אחת משבע רוחות המעגלים, אשר בעצמן נבראו בצוותא על-ידי שבע רוחות האב; ועל כן הן הינן אחידות בטיבן. אף כי חולקות הן את טיבו של המקור והמרכז השלישי, שבע רוחות כפיפות אלה של האוונה לא היו חלק מן היקום התבניתי המקורי. הן החלו לפעול לאחר הבריאה המקורית (הנצחית), אך הרבה לפני ימיו של גרנדפאנדה. הן הופיעו, ללא ספק, כתגובה יצירתית של רוחות האב לייעוד המתעורר של ההוויה העליונה, והן התגלו בפעולתן במהלך ארגונו של היקום המקיף. דומה שהרוח האינסופית ועמיתיה היצירתיים –

כדוגמת המתאמים האוניברסאליים – ניחנים בשפע בַּיכולת להגיב באופן יצירתי והולם להתפתחויות הבו-זמניות המתרחשות באלוהויות ההתנסותיות וביקומים המתפתחים.

26:2.7 (287.6) המקור של **הסופרנאפים השלישוניים** הינו בשבע הרוחות האלה של המעגלים. כל אחת מהן הוסמכה במעגלים הנפרדים של האוונה, על-ידי הרוח האינסופית, לברוא כמות מספקת של סועדים גבוהים על-שרפיים מן הסדר השלישוני על-מנת לענות על הצורך של היקום המרכזי. אף כי רוחות המעגלים בראו מספר קטן יחסית של סועדים מלאכיים אלו בטרם הגיעו עולי הרגל של הזמן להאוונה, שבע רוחות המעגלים אפילו לא החלו בבריאת הסופרנאפים השניוניים עד למועד נחיתתו של גראנדפנדה. כַּסדר הקדום יותר, אם כן, יזכו הסופרנאפים השלישוניים ליחס ראשונים.

3. סופרנאפים שלישוניים

26:3.1 (288.1) משרתים אלו של שבע רוחות האב הינם המומחים המלאכיים של מעגלי האוונה השונים, והסעד שלהם מקיף הן את עולי הרגל המרקיעים של הזמן והן את עולי הרגל היורדים של הנצח. במיליארד עולמות הלימוד של הבריאה המרכזית והמושלמת, עמיתיכם העל-שרפיים מכל הסדרים יהיו גלויים לחלוטין לעיניכם. שם כולכם תהיו – ובמובן הגבוה ביותר – הוויות של הבנה ושל אחווה, של קשר הדדי ושל סימפתיה. אף תכירו באופן מלא ותתרועעו מעדנות עם עולי הרגל היורדים, אזרחי פרדיס החוצים מעגלים אלו מן הפְּנים והחוצה, ואשר נכנסים להאוונה דרך עולם הקבלה של המעגל הראשון ומשם ממשיכים החוצה לעבר השביעי.

26:3.2 (288.2) עולי הרגל המרקיעים משבעת יקומי העל חוצים את האוונה בכיוון ההפוך; הם נכנסים דרך עולם הקבלה של המעגל השביעי וממשיכים ממנו פנימה. אין חלה מגבלת זמן על משך התקדמותם של היצורים המרקיעים מעולם לעולם וממעגל למעגל; זאת בדיוק כשם שלא נקבע באופן שרירותי פרק זמן קבוע בעבור השהות בעולמות המורונטיים. ואולם, בעוד

שיחידים אשר התפתחו במידה הולמת עשויים להיות פטורים משהות באחד או יותר מעולמות האימון של היקום המקומי, לא יוכל אף עולה רגל להימנע מן המעבר דרך כל אחד משבעת מעגלי האוונה של התהליך המדורג של ההפיכה לרוחני.

26:3.3 (288.3) סגל זה של הסופרנאפים השלישוניים, אשר מוקצה בעיקרו לשירות עולי הרגל של הזמן, מסווג כדלהלן:

26:3.4 (288.4) 1. **מפקחי ההרמוניה.** אין תמה על כך שנדרשת השפעה מתאמת כלשהי, ואפילו בהאוונה המושלמת, על-מנת לשמר את המערכת ועל-מנת לוודא כי כל עבודת ההכנה של עולי הרגל של הזמן לקראת הישגיהם העתידיים בפרדיס מתרחשת בהרמוניה. זוהי משימתם האמיתית של מפקחי ההרמוניה – לדאוג שהכול ינוע באופן חלק וזריז. מקורם הינו במעגל הראשון והם משרתים בכל רחבי האוונה; נוכחותם במעגלים מבטיחה כי דבר אינו יכול להתרחש שלא כשורה. יכולתם הכבירה לתאם מְגוון פעילויות הכוללות אישיויות מסדרים שונים – ואפילו ברמות מרובות – מאפשרת להם לסייע כל אימת שהם נדרשים לסייע ובכל מקום שבו זקוקים להם. מפקחי ההרמוניה תורמים תרומה אדירה להבנה ההדדית בין עולי הרגל של הזמן לבין עולי הרגל של הנצח.

26:3.5 (288.5) 2. **הרשמים הראשיים.** מלאכים אלו נבראים במעגל השני, אך משרתים בכל רחבי היקום המרכזי. הם רושמים את רישומיהם בשלושה העתקים; מבצעים רישומים בעבור הקבצים של האוונה כפשוטם, בעבור הקבצים הרוחניים של סְדרם ובעבור הרשומות הרשמיות של פרדיס. בנוסף, הם משדרים באופן אוטומאטי את המאורעות בעלי החשיבות של ידע-אמיתי לספריות החיות של פרדיס – נאמני המשמורת של הידע מסֶדר הסופרנאפים הראשי.

26:3.6 (288.6) 3. **השדרנים.** אף-על-פי שבסיסם מצוי בפלנטה מספר שבעים אשר במעגל החיצוני ביותר, פועלים ילדי רוח המעגלים השלישית בכל רחבי האוונה. טכנאים מומחים אלו

הינם מקבלי ושולחי התשדורות של הבריאה המרכזית, וכן בימאֵי דו"חות החלל העוסקים בכל תופעות האלוהות בפרדיס. ביכולתם להפעיל את כל המעגלים הבסיסיים של החלל.

(288.7) 26:3.7 4. מקורם של **השליחים** הינו במעגל מספר ארבע. הם משוטטים ברחבי מערכת פרדיס-האוונה כנושאי כל המסרים אשר דורשים מסירה אישית. הם משרתים את חבריהם, האישיויות השמימיות, עולי הרגל של פרדיס, ואפילו את הנשמות המרקיעות של הזמן.

(289.1) 26:3.8 5. **מתאמי המידע**. סופרנאפים שלישוניים אלו, ילדיה של רוח המעגלים החמישית, לעולם הינם מטפחיו החכמים והאוהדים של קשר האחווה בין עולי הרגל המרקיעים לבין עולי הרגל היורדים. הם סועדים את כל שוכני האוונה, ובייחוד את המרקיעים, בכך שהם שומרים אותם מעודכנים באשר לענייני יקום היקומים. באמצעות קשרים אישיים עם השדרנים ועם המחזירים, מְיוּדָעִים "עיתונים חיים" אלו של האוונה כהרף עין בכל המידע החולף במעגלי החדשות העצומים של היקום המרכזי. הם מקבלים מידע זה באמצעות טכניקת הגרף של האוונה, אשר מאפשרת להם להטמיע באופן אוטומאטי במשך שעה אחת כמניין הזמן באורנטיה, כמות מידע אשר לרישומה היו נדרשות לטכניקה הטלגראפית המהירה ביותר שלכם אלף שנים.

(289.2) 26:3.9 6. **אישיויות הסעה**. הוויות אלה, אשר מקורן הינו במעגל מספר שש, פועלות בדרך-כלל מפלנטה מספר ארבעים אשר במעגל החיצוני ביותר. הן אלה אשר מסיעות בחזרה את המועמדים אשר כשלו זמנית בהרפתקת האלוהות. הן עומדות הכן לשרת את כל אלו אשר חייבים לבוא ולצאת בשירות האוונה, ואשר אינם ניידים בחלל בכוחות עצמם.

(289.3) 26:3.10 7. **סגלי המילואים**. התנודות בעבודה עם ההוויות המרקיעות, עם עולי הרגל של פרדיס ועם סדרי הוויות אחרים השוהים בהאוונה, הופכות לנחוצה את החזקת סגלי המילואים הללו של הסופרנאפים בעולם הקבלה של המעגל השביעי, אשר בו מקורם. הם נבראים ללא מטרה ייחודית, והם כשירים לשרת בכלל המשימות הפשוטות יותר של עמיתיהם העל-שרפיים מן הסדר השלישוני.

4. הסופרנאפים המשניים

26:4.1 (289.4) הסופרנאפים המשניים הינם סועדי שבעת המעגלים הפלנטאריים של היקום המרכזי. חלקם מקדישים עצמם לשירות עולי הרגל של הזמן, ואילו מחצית מכלל סדר זה מוקצית לאימון עולי הרגל של הנצח מפרדיס. בעת מסע העלייה לרגל דרך מעגלי האוונה, מסתייעים אזרחי פרדיס אלו גם במתנדבים מִסְגָּל הסוֹפְיוֹנִיוּת שֶׁל בְּנֵי הַתְּמוּתָה; הֶסְדֵּר זה מתקיים מן העת שבה הושלמה קבוצת הסופיונים הראשונה.

26:4.2 (289.5) בהתאם להצבתם התקופתית בסעד עולי הרגל המרקיעים, הסופרנאפים המשניים עובדים בשבע הקבוצות הבאות:

26:4.3 (289.6) 1. סייעים לעולה רגל.

26:4.4 (289.7) 2. מַדְרִיכֵי עֶלְיוֹנוּת.

26:4.5 (289.8) 3. מדריכי שילוש.

26:4.6 (289.9) 4. מוֹצְאֵי בֵּן.

26:4.7 (289.10) 5. מדריכי אב.

26:4.8 (289.11) 6. מַנְחִים וְיוֹעֲצִים.

26:4.9 (289.12) 7. מַשְׁלִימֵי המנוחה.

26:4.10 (289.13) כל אחת מקבוצות העבודה האלה כוללת מלאכים מכל שבעת הסוגים שנבראו, ולעולם מונחה עולה הרגל של החלל בידי סופרנאפים מִשני אשר מקורו ברוח האב החולשת על יקום העל שבו נולד עולה הרגל. כאשר אתם, בני התמותה של אורנטיה, תגיעו להאוונה, בוודאי תונחו בידי סופרנאפים אשר טבע בריאתו – בדומה בדיוק לטבעכם שהתפתח – נגזר מרוח האב של אורוונטון. ומשום שמקור המנחים שלכם הינו ברוח האב של

יקום העל שלכם, הם מוכשרים במיוחד להבין, לנחם ולסייע בעדכם בכל מאמציכם להשיג מושלמות של פרדיס.

26:4.11 (290.1) עולי הרגל של הזמן מוסעים אל מעבר לגופי הכבידה הכהים של האוונה, אל המעגל הפלנטארי החיצוני, על-ידי אישיויות המסע מן הסדר הראשי של הסקונאפים, אישיויות הפועלות ממטות שבעת יקומי העל. מרבית השרפים המשרתים בפלנטות וביקום המקומי ואשר אושרו להרקיע לפרדיס – אם כי לא כולם – ייפרדו מעמיתיהם בני התמותה בטרם הטיסה הארוכה להאוונה, ומייד יחלו באימון הממושך והאינטנסיבי לקראת משימתם הנשגבת; זאת בעודם מצפים להשיג, כשרפים, מושלמות של קיום ועליונות של שירות. ואת זאת הם עושים, מתוך תקווה להצטרף לעולי הרגל של הזמן, על-מנת להיות מופרים בין אלו אשר לנצח הולכים בדרכם של בני התמותה כְּאלו אשר השיגו את האב האוניברסאלי ואשר הוצבו לַשירות הבלתי-גלוי של סגל הסופיונות.

26:4.12 (290.2) עולי הרגל נוחתים בפלנטת הקבלה של האוונה, עולם הקבלה של המעגל השביעי, ובאמתחתם ציווי אחד של מושלמות – מושלמות התכלית. כה ציווה האב האוניברסאלי: "היו אתם מושלמים, כפי שאנוכי מושלם הנני". זוהי ההזמנה-המְצווה המופלאה המשודרת אל ילדיהם הסופיים של עולמות החלל. ההכרזה על ציווי זה הפיחה בכלל הבריאה תזזית של מאמץ מתואם מצד ההוויות השמימיות לסייע להביא למילויה ולהגשמתה של מצווה אדירה זו של המקור והמרכז הראשון.

26:4.13 (290.3) כאשר, הודות לסעד של כל קהילת הסועדים של תוכנית ההישרדות האוניברסאלית, ובאמצעותו, אתם מופקדים בסופו של דבר בעולם הקבלה של האוונה, אתם מגיעים רק עם סוג אחד של מושלמות – **מושלמות התכלית**. הוכחתם את תכליתכם לעילא; אמונתכם נבחנה. הנכם מופרים כאלו שהינם עמידים בפני האכזבה. אפילו הכישלון להבחין באב האוניברסאלי לא יוכל לזעזע את אמונתו, או לערער באמת את אמונו, של בן-תמותה מרקיע אשר צלח את ההתנסות שאותה כולם נדרשים לצלוח על-מנת להגיע לסִפֵּירות המושלמות של האוונה. עד לעת שבה הנכם מגיעים להאוונה, כנותכם הופכת זה מכבר

לנשגבת. מושלמות התכלית ואלוהיות התשוקה, כמו גם יציבות האמונה, הן שהבטיחו את כניסתכם למשכנות הנצח המיושבים; השתחררותכם מאי הוודאויות של הזמן תמה ונשלמה; וכעת עליכם לעמוד פנים-אל-פנים אל מול הבעיות של האוונה ואל מול עוצמות פרדיס, ולפגוש את אשר לקראתו התאמנתם כה רבות בעידני ההתנסות של הזמן בעולמות הלימוד של החלל.

26:4.14 (290.4) האמונה קנתה בעבור עולה הרגל המרקיע את מושלמות התכלית אשר מעבירה את ילדי הזמן בשערי הנצח. כעת מוכרחים הסייעים לעולי הרגל להתחיל את עבודת הפיתוח של מושלמות ההבנה ושל אותה טכניקת תפישה, אשר הינן כה חיוניות לשם השגת מושלמות פרדיס של האישיות.

26:4.15 (290.5) **היכולת לתפוש הינה כרטיס הכניסה של בן התמותה לפרדיס.** הנכונות להאמין הינה המפתח להאוונה. מחיר ההישרדות האבולוציונית הינו קבלת עובדת היותכם בנים, וכן שיתוף פעולה עם המכוונן השוכן.

5. הסייעים לעולי הרגל

26:5.1 (291.1) הקבוצה הראשונה מתוך שבע קבוצות הסופרנאפים המשניים אשר עימה נפגשים היא זו של סייעי עולי הרגל, אותן הוויות זריזות-הבנה ובעלות אהדה רחבה, אשר מקבלות את פניהם של מרקיעי החלל לְמוּדֵי-המסעות בעולמות המיוצבים ובכלכלה המוסדרת של היקום המרכזי. בה בעת, סועדים גבוהים אלו מתחילים את עבודתם בעבור עולי הרגל של הנצח מפרדיס, אשר הינם הראשונים מקרב אלו שהגיעו לעולם הקבלה של המעגל הפנימי של האוונה בדיוק בשעה שנחת גרנדפאנדה בעולם הקבלה של המעגל החיצוני. באותם ימים רחוקים של העבר, עולי הרגל מפרדיס ועולי הרגל של הזמן נפגשו לראשונה בְּעולם הקבלה של מעגל מספר ארבע.

26:5.2 (291.2) סייעים אלו לעולי הרגל, הפועלים בעולמות המעגל השביעי של האוונה, מנהלים את עבודתם בעבור בני התמותה המרקיעים בשלוש מחלקות עיקריות: הראשונה – ההבנה העליונה של שילוש פרדיס; השנייה – התפישה הרוחנית של שותפות האב-הבן; והשלישית – ההכרה האינטלקטואלית של הרוח האינסופית. כל אחד משלבי הלימוד הללו מחולק לשבעה ענפים בעלי שתיים-עשרה קבוצות משנה, אשר כל אחת מהן מחולקת שוב לשבעים תת-קבוצות; וכל אחת משבעים תת הקבוצות של הלימוד מוצגת באמצעות אלף סיווגים. במעגלים הבאים מסופק לימוד מפורט יותר, ואולם, הסייעים לעולי הרגל מלמדים אותם את המתאר של כל דרישות פרדיס.

26:5.3 (291.3) זהו, אם כן, הקורס הראשוני, או הבסיסי, שאיתו מתמודדים עולי הרגל למודי-המסעות של החלל, אלו אשר אמונתם נבחנה. ואולם, הרבה בטרם הגיעם להאוונה, ילדים מרקיעים אלו של הזמן למדו להתענג על טעם אי הוודאות, להתפטם באכזבה, להתלהב מן התבוסה לכאורה, להתמלא עוז נוכח הקשיים, להציג אומץ לבלי חת אל מול הכבירות, ולהפעיל אמונה בלתי-ניתנת להכנעה בשעה שהם מתמודדים עם האתגר של הבלתי-מוסבר. מני אז, הפכה קריאת הקרב של עולי רגל אלו להיות: " לא יִפָּלֵא דבר – כל דבר שהוא – מן האדם אשר עם האלוהים."

26:5.4 (291.4) בכל אחד ממעגלי האוונה נדרשת מכל עולה רגל של הזמן דרישה מוגדרת; ובעוד שכל עולה רגל ממשיך בדרכו תחת הנחיית ספורנאפים המותאם מטיבו לסייע לסוג המסוים הזה של יצור מרקיע, כל המרקיעים המגיעים ליקום המרכזי נדרשים להתמחות בקורס אחיד דיו. קורס הישג זה הינו כמותי, איכותי והתנסותי – אינטלקטואלי, רוחני ועליון.

26:5.5 (291.5) לזמן חשיבות מועטה במעגלי האוונה. במובן מצומצם, הוא נכלל באפשרויות ההתקדמות, אך ההישג הינו המבחן הסופי והעליון. בו ברגע שעמיתכם העל-שרפי מעריך כי הנכם כשירים לעבור פנימה אל מעגל הבא, תועמדו לפני שנים-עשר השָׁלישים של רוח המעגל השביעי. כאן תידרשו לעבור את מבחני המעגל, כפי שאלו נקבעו על סמך יקום העל של מוצאכם ועל סמך המערכת שבה נולדתם. הישג האלוהיות של מעגל זה מתרחש בעולם הקבלה, והוא כרוך בַּהכרה ובתפישה הרוחנית של רוח האב של יקום העל אשר ממנו הגיע עולה הרגל המרקיע.

26:5.6 (291.6) משהסתיימה העבודה במעגל החיצוני של האוונה ומשהקורס שהוצג נלמד במומחיות, לוקחים סייעי עולי הרגל את אלו שהופקדו בידיהם אל עולם הקבלה של המעגל הבא ומפקידים אותם בידי מדריכי העליונות. על-מנת לסייע למעבר להיות מהנה ומשתלם כאחד, הסייעים לעולי הרגל תמיד נשארים למשך תקופה מסוימת בעולם הקבלה של המעגל הבא.

6. מדריכי העליונות

26:6.1 (292.1) מרקיעי החלל מכונים "בוגרים רוחניים" כאשר הם מועברים מן המעגל השביעי למעגל השישי ומופקדים תחת השגחתם המיידית של מדריכי העליונות. אין לבלבל בין מדריכים אלו לבין מדריכי הבוגרים, אשר משתייכים לאישיויות הגבוהות של הרוח האינסופית, ואשר – יחד עם עמיתיהם השרתים – סועדים בכל מעגלי האוונה הן את עולי הרגל המרקיעים והן את עולי הרגל היורדים. מדריכי העליונות פועלים אך ורק במעגל השישי של היקום המרכזי.

26:6.2 (292.2) זהו המעגל אשר בו משיגים המרקיעים הבנה חדשה של האלוהיות העליונה. במהלך נתיבותיהם הארוכות ביקומים האבולוציוניים התנסו עולי הרגל של הזמן במודעות הולכת וגדלה למציאותיות שליטת-העל רבת-הכוח בבריאות הזמן-מרחב. כאן, במעגל האוונה זה, הם מתקרבים לפגישה עם מקור האחדות בזמן-מרחב של היקום המרכזי – המציאות הרוחנית של האל העליון.

26:6.3 (292.3) במידה מסוימת, הנני נותר חסר במילים בבואי להסביר את המתרחש במעגל זה. אף נוכחות אישית כלשהי של העליונות אינה מוחשת בעבור המרקיעים. בהיבטים מסוימים, מערכות יחסים חדשות עם רוח האב השביעית מפצות על חוסר היכולת ליצור קשר עם ההוויה העליונה. ואולם, מבלי להתחשב בחוסר יכולתנו לתפוש את הטכניקה, נדמה כי כל יצור מרקיע עובר התמרה של גידול, מיזוג חדש של המודעות, תהליך חדש של הפיכת התכלית לרוחנית ורכישת רגישות חדשה לאלוהיות, תופעות אשר יקשה עד מאוד להסבירן

באופן מספק מבלי להניח את הפעילות החסויה של ההוויה העליונה. לאלו מאיתנו אשר חזו באירועים מסתוריים אלו, נראה כי האל העליון מעניק בחיבה לילדיו ההתנסותיים – ככל שיכולתם ההתנסותית לקבל מגעת – את אותם שיפורים בתפישה האינטלקטואלית, בבוננות הרוחנית ובמשרעת האישיות, אשר להם הם כה יזדקקו במאמציהם לחדור את רמת האלוהיות של שילוש העליונות, על-מנת להשיג את אלוהויות פרדיס הנצחיות והקיומיות.

26:6.4 (292.4) כאשר מחליטים מדריכי העליונות כי תלמידיהם כבר בשלים להתקדם, הם מעמידים אותם בפני ועדת השִבעים, קבוצה מעורבת המשמשת כבוחני עולם הקבלה של מעגל מספר שש. משהשׂביעו את רצונה של הוועדה באשר להבנתם את ההוויה העליונה ואת שילוש העליונות, מקבלים עולי הרגל את האישור להיות מועתקים למעגל החמישי.

7. מדריכי השילוש

26:7.1 (292.5) מדריכי השילוש הינם הסועדים הבלתי-נלאים של מעגל האימון החמישי של האוונה בעבור עולי הרגל המתקדמים של הזמן והחלל. כאן מכונים הבוגרים הרוחניים "מועמדים להרפתקת האלוהות", משום שבמעגל הזה, תחת הנחייתם של מדריכי השילוש, מקבלים עולי הרגל הנחייה מתקדמת בדבר השילוש האלוהי; זאת כהכנה לניסיונם להשיג את הכרת האישיות של הרוח האינסופית. וכאן, בעודם מתחילים להבחין בטיב המאמץ הרוחני המכביד-עוד-יותר והמפרך-הרבה-יותר אשר יידרש מהם על-מנת שיעמדו בדרישות היעד הגבוה המוצב בעבורם כהישג בעולמותיו של מעגל זה, מגלים עולי הרגל המרקיעים לימוד אמיתי ומאמץ מנטאלי אמיתי מה הם.

26:7.2 (292.6) מדריכי השילוש הינם נאמנים ויעילים ביותר; וכל עולה רגל מקבל את תשומת ליבו המלאה, ונהנה מחיבתו השלמה, של סופרנאפים מִשְׁנֵי המשתייך לסדר זה. עולה רגל של הזמן לא היה יכול למצוא את האישיות הראשונה בשילוש פרדיס אשר ניתן להתקרב אליה, לולא הסיוע והעזרה של מדריכים אלו ושל קבוצה גדולה של הוויות רוחניות אחרות, העוסקות בהנחיית המרקיעים באשר לְטיב הרפתקת האלוהות הממשמשת ולטכניקה שלה.

26:7.3 (293.1) לאחר סיום פרק האימון במעגל זה, לוקחים מדריכי השילוש את תלמידיהם אל עולם הקבלה של המעגל, ושם מציגים אותם בפני אחת מן הוועדות הרבות של השילוש, המשמשות כבוחנות המועמדים וכמאשרות הרפתקת האלוהות. וועדות אלה מורכבות מחבר סופיון אחד, סופרנאפים ראשי אחד המשמש כמנחה התנהגות, וכן חבר נוסף – שליח בודד או בן-פרדיס ששולש.

26:7.4 (293.2) כאשר נשמה מרקיעה מתחילה למעשה את מסעה אל פרדיס, נלווית אליה אך ורק שלישיית המסע: העמית העל-שרפי של המעגל, המדריך הבוגר, והשרת הנלווה שלו, הנוכח-לעולם. טיולים אלו ממעגלי האוונה אל פרדיס מהווים מעין נסיעות מבחן; למרקיעים אין עדיין מעמד בפרדיס. והם אינם משיגים מעמד של מגורים בפרדיס עד אשר הם עוברים דרך המנוחה הסופית של הזמן, אשר מגיעה לאחר השגת האב האוניברסאלי ולאחר עזיבתם הסופית של מעגלי האוונה. רק לאחר המנוחה האלוהית הם חולקים את ה"מהות האלוהית" ואת "רוח העליונות", וכך מתחילים באמת לפעול במעגל הנצח ובנוכחות השילוש.

26:7.5 (293.3) חברי שלשת המסע אינם נחוצים למרקיע על-מנת לאפשר לו לאפן את הנוכחות הגיאוגרפית של אוריות הרוח של השילוש, אלא על-מנת לספק בידו את כל הסיוע האפשרי למשימתו הקשה, שהיא להכיר, להבחין ולהבין את הרוח האינסופית במידה מספקת כדי לכונן הכרת אישיות. כל עולה רגל מרקיע בפרדיס יכול להבחין בנוכחותו הגיאוגרפית או במיקומו של השילוש; רובם הגדול גם מסוגל ליצור קשר עם המציאות האינטלקטואלית של האלוהויות, ובעיקר עם זו של האישיות השלישית; אבל לא כולם יכולים לזהות, או אפילו לתפוש באופן חלקי, את מציאותיות הנוכחות הרוחנית של האב ושל הבן. ואף קשָׁה מכך היא ההבנה הרוחנית, ולוּ המינימאלית, של האב האוניברסאלי.

26:7.6 (293.4) רק לעיתים רחוקות נכשלת הגשמת חיפוש זה של הרוח האינסופית, ומשהצליחו הכפופים להם בשלב זה של הרפתקת האלוהות, מתכוננים מדריכי השילוש להעבירם לידי הסעד של מוצאֵי הבן במעגל הרביעי של האוונה.

8. מוֹצָאֵי הבן

26:8.1 (293.5) המעגל הרביעי של האוונה מכונה לעיתים בשם "מעגל הבנים". מן העולמות של מעגל זה יוצאים עולי הרגל המרקיעים אל פרדיס על-מנת להשיג קשר של הבנה עם הבן הנצחי; זאת בעוד שבעולמותיו של מעגל זה משיגים עולי הרגל היורדים תפישה חדשה של טיבם של הבנים הבוראים של הזמן והמרחב, ושל משימתם. במעגל זה קיימים שבעה עולמות, ובהם מחזיקים סגלי המילואים של המיכאלים מפרדיס בתי-ספר מיוחדים של שירות לשם סעד הדדי הן לעולי הרגל המרקיעים והן לעולי הרגל היורדים; וכאן, בעולמות אלו של הבנים מסוג מיכאל, מגיעים עולי הרגל של הזמן ועולי הרגל של הנצח להבנה ההדדית האמיתית הראשונה ביניהם. במובנים רבים, ההתנסויות במעגל זה הן המסקרנות ביותר בכלל השהות בהאוונה.

26:8.2 (294.1) מוֹצָאֵי הבן הינם הסייעים העל-שרפיים של בני התמותה המרקיעים של המעגל הרביעי. בנוסף לעבודתם הכללית בהכנת מועמדיהם להבנת מערכות היחסים של הבן הנצחי במסגרת השילוש, חייבים מוצאי בן אלו גם להדריך את המסוּרים בידם בשלמות, כך שיצליחו באופן מלא במשימות הבאות: ראשית, בַּהבנה הרוחנית ההולמת של הבן; שנית, בְּהכרה משביעת רצון של אישיות הבן; ושלישית, בהבחנה ההולמת של הבן מן האישיות של הרוח האינסופית.

26:8.3 (294.2) לאחר ההישג של הרוח האינסופית אין נערכים מבחנים נוספים. מבחני המעגלים הפנימיים הינם פעולות עולי הרגל המועמדים בשעה שהם מאומצים ונעטפים בידי האלוהויות. ההתקדמות נקבעת באופן בלעדי על-ידי רוחניותו של היחיד, ואף-אחד מלבד האלים אינו מהין לשפוט בעניין זה. במקרה של כישלון, לעולם אין ניתנות סיבות, ואף המועמדים עצמם, או מי מִמגוון מוריהם ומנחיהם, אינם ננזפים או מבוקרים. בפרדיס, האכזבה לעולם אינה נחשבת לתבוסה; דחיית המועד לעולם אינה בבחינת בושה; ולעולם אין בלבול בין מה שנראה ככישלונות של הזמן לבין דחיות המועד המשמעותיות של הנצח.

26:8.4 (294.3) לא רבים הם עולי הרגל אשר חווים את הדחייה בהרפתקת האלוהות הנדמית ככישלון. כמעט כולם משיגים את הרוח האינסופית, אף כי לעיתים עולה רגל מיקום העל מספר אחת איננו מצליח לעשות כן בניסיונו הראשון. עולי הרגל אשר משיגים את הרוח נכשלים לעיתים רחוקות במציאת הבן; וכמעט כל אלו הנכשלים בהרפתקה הראשונה מגיעים מיקומי העל מספר שלוש או מספר חמש. רוב רובם של אלו הנכשלים במציאת האב בהרפתקה הראשונה, לאחר שמצאו הן את הרוח והן את הבן, מגיעים מיקום העל מספר שש; זאת אף-על-פי שמעטים מקרב המגיעים מיקומי העל מספר שתיים או מספר שלוש נכשלים אף הם. וכל זאת מעיד בבירור כי קיימת סיבה טובה ומספקת לַכישלונות-לכאורה הללו; ולאמיתו של דבר, מדובר אך בדחיות בלתי-נמנעות.

26:8.5 (294.4) המועמדים אשר נכשלו בהרפתקת האלוהות מוצבים תחת סמכותם של המציבים הראשיים – קבוצה של סופרנאפים ראשיים – ונשלחים חזרה לעבודה בתחומי החלל למשך תקופה שאינה נופלת מאלף שנים. לעולם הם אינם חוזרים ליקומי העל הילדיים שלהם, אלא נשלחים תמיד לבריאת-העל המתאימה ביותר לשם האימון המחודש הנדרש על-מנת להכינם להרפתקת האלוהות השנייה. לאחר שירות זה, הם חוזרים – על-פי בקשתם הם – למעגל החיצוני של האוונה, אשר ממנו הם מייד מלווים למעגל שבו הופסקה נתיבתם, וחוזרים ללא דיחוי להכנותיהם לקראת הרפתקת האלוהות. הסופרנאפים המשניים לעולם אינם נכשלים בהדרכת אלו המסורים בידם לניסיונם השני, ואותם סועדים על-שרפיים ומנחים אחרים לעולם מסייעים בידי מועמדים אלו במהלך הרפתקה שנייה זו.

9. מדריכי האב

26:9.1 (294.5) כאשר משיגה נשמת עולה הרגל את המעגל השלישי של האוונה, היא מתקבלת תחת הנחייתם של מדריכי האב, אשר הינם מן הוותיקים, המיומנים והמנוסים ביותר מקרב הסועדים העל-שרפיים. בעולמותיו של מעגל זה מחזיקים מדריכי האב בתי-ספר של תבונה ומכללות של טכניקה, אשר בהם משמשים כמורים כל שוכני היקום המרכזי. דבר מכל

אשר ביכולתו לעזור ליצור הזמן בהרפתקה טרנסצנדנטאלית זו של הישג הנצח, אינו נשכח ואיזו מוזנח.

26:9.2 (294.6) חרף המעגלים הנוספים שאותם יש לחצות, ההישג של האב האוניברסאלי הינו הדרכון אל הנצח. זהו רגע מדהים, איפוא, כאשר שְׁלָשֹׁת המסע מצהירה בעולם הקבלה של מעגל מספר שלוש, כי ההרפתקה האחרונה של הזמן עתידה להתרחש; קרי, שיצור נוסף של החלל מבקש להיכנס לפרדיס דרך שערי הנצח.

26:9.3 (295.1) מבחן הזמן כמעט ונסתיים; המרוץ אלי נצח כמעט והושלם. ימי אי-הוודאות מסתיימים להם; הפיתוי להטיל ספק הולך ונמוג; והציווי להיות **מושלמים** נענה בציות. מתחתיות הקיום התבוני, הרָקיע – דרך הספירות האבולוציוניות של החלל – יצור הזמן בעל האישיות החומרית, ובכך הוכיח את היתכנותה של תוכנית ההרקעה, בעודו מדגים לנצח נצחים את הצדיקות ואת היושר של הציווי אשר ציווה האב האוניברסאלי את ילדיו הנמוכים של העולמות: "היו אתם מושלמים, כפי שאנוכי מושלם הנני".

26:9.4 (295.2) צעד אחר צעד, חיים אחרי חיים, עולם אחר עולם, הושלמה נתיבת ההרקעה והושגה מטרת האלוהות. ההישרדות הינה שלמה בַּמושלמוּת, והמושלמוּת הינה מלאה בעליונות האלוהיות. הזמן נעלם בנצח; החלל נבלע בהזדהות הסוגדת לאב האוניברסאלי ובהרמוניה עימו. שידוריה של האוונה מבזיקים את דו"חות החלל מלאֵי ההוד, ואת החדשות הטובות המבשרות כי לאמיתו של דבר – הודות להרקעה ההתפתחותית – הצליחו היצורים המודעים אשר מקורם מן החי ומן החומר, להפוך הלכה למעשה לבניו אשר הפכו מושלמים של האל.

10. המנחים והיועצים

26:10.1 (295.3) המנחים והיועצים העל-שרפיים של המעגל השני הינם מדריכיהם של ילדי הזמן בנוגע לנתיבת הנצח. ההגעה לפרדיס טומנת בחובה מחויבויות מסדר חדש וגבוה יותר,

והשהות במעגל השני מעניקה את מלוא ההזדמנות לקבל את עצתם המועילה של סופרנאפים מסורים אלו.

26:10.2 (295.4) אלו אשר לא הצליחו במאמץ הראשון להשיג את האלוהות מקודמים, בטרם החזרתם לשירות ביקומי העל, מן המעגל אשר בו נכשלו ישירות למעגל השני. וכך משמשים המנחים והיועצים גם כמנחים וכמנחמים של עולי רגל מאוכזבים אלו. זה עתה הם סבלו את אכזבתם הגדולה ביותר, אשר איננה נבדלת מן הרשימה הארוכה של התנסויות דומות שחוו בזמן שעלו, כבטיפוס על-גבי סולם, מן הכאוס אל התהילה – מלבד זאת שהיא שונה בשיעורה. הם אלו אשר רוקנו את כוס ההתנסות עד אשר נותרה בה אך טיפה זעירה; וצפיתי בהם חוזרים זמנית לשירות יקומי העל כסועדים האוהבים מן הסוג הגבוה ביותר של ילדי הזמן ושל האכזבות הארעיות.

26:10.3 (295.5) לאחר שהות ארוכה במעגל מספר שתיים, נבחנים אלו אשר נחלו אכזבה על-ידי וועדות המושלמות היושבות בעולם הקבלה של מעגל זה, ושם מקבלים הם אישור כמי שהצליחו לעבור את מבחן האוונה; ודבר זה, ככל שהוא נוגע למעמדם הבלתי-רוחני, מהווה פעולה המקנה להם את אותו מעמד ביקומי הזמן אשר בו היו זוכים אילו הצליחו הלכה למעשה בהרפתקת האלוהות. רוחם של מועמדים אלו הייתה מקובלת בשלמות; כישלונם היה טבוע בשלב כזה או אחר של טכניקת הגישה, או בחלק כזה או אחר של הרקע ההתנסותי שלהם.

26:10.4 (295.6) הם מובאים על-ידי מנחי המעגל בפני ראשי ההצבות בפרדיס, ומשם נשלחים לשירות של הזמן בעולמות החלל; והם הולכים בשמחה ובאושר למשימות אשר בהן נטלו חלק בימֵי ובעידני העבר. יום אחד הם ישובו אל המעגל אשר בו נחלו את אכזבתם הגדולה ביותר וינסו לצלוח מחדש את הרפתקת האלוהות.

26:10.5 (296.1) בעבור עולי הרגל המצליחים של המעגל השני, תם תמריץ אי-הוודאות האבולוציונית, אך ההרפתקה של משימת הנצח טרם החלה; ובעוד שהשהות במעגל זה הינה מהנה ומועילה ביותר, היא חסרה במעט את ההתלהבות שבציפייה שהייתה מנת חלקם של המעגלים הקודמים. רבים הם עולי הרגל אשר בעת הזו מתבוננים לאחור במאבק הארוך והמתמשך בקנאה עולצת, וממש מייחלים לחזור באופן כלשהו אל עולמות הזמן ולהתחיל את

הכול מהתחלה; ממש כשם שאתם, בני התמותה, בהגיעכם לגיל מופלג, מתבוננים לעיתים לאחור, אל מאבקי תקופת הנעורים והחיים המוקדמים, ומשתוקקים באמת לשוב ולחיות את חייכם מחדש.

26:10.6 (296.2) ואולם, חציית המעגל הפנימי ביותר מצויה מייד לפניהם, ומעט לאחריה תסתיים התנומה האחרונה של המסע ותחל ההרפתקה החדשה של נתיבת הנצח. המנחים והיועצים במעגל השני מתחילים בהכנתם של אלו הסמוכים בידם לקראת מנוחה גדולה וסופית זו, השינה הבלתי-נמנעת המפרידה לעולם בין מצבי עידני הזמן של נתיבת ההרקעה.

26:10.7 (296.3) כאשר עולי הרגל המרקיעים הללו, אשר השיגו את האב האוניברסאלי, משלימים את ההתנסות במעגל השני, מצווים המדריכים הבוגרים, אשר תמיד מצויים לצידם, להכניסם אל המעגל האחרון. מדריכים אלו לוקחים את הסמוכים בידם אל המעגל הפנימי באופן אישי, ושם מפקידים אותם בידי משלימֵי המנוחה, המהווים את אחרון סדרי הסופרנאפים המשניים אשר מוצבים בשירות סעד עולי הרגל של הזמן בעולמות מעגלי האוונה.

11. משלימֵי המנוחה

26:11.1 (296.4) זמן רב מזמנם של המרקיעים במעגל האחרון מוקדש להמשך לימוד הבעיות שעימן יתמודדו בקרוב במהלך מגוריהם בפרדיס. בטבעת פנימית זו של עולמות האוונה שוכנת, בין אִם באופן זמני או קבוע, קהילה עצומה ומגוונת של הוויות אשר רובן טרם נתגלו. וההתרועעות יחדיו של הסוגים הרבים הללו מעניקה למשלימי המנוחה העל-שרפיים סביבה עשירה במצבים, אשר אותם הם מנצלים ביעילות על-מנת לקדם את חינוך עולי הרגל המרקיעים, בייחוד בכל הנוגע לבעיות התאמתם לסוגים הרבים של הוויות שאותן הם עתידים לפגוש במהרה בפרדיס.

26:11.2 (296.5) על אלו השוכנים במעגל פנימי זה נמנים גם הבנים ששולשו על-ידי בריה. הסופרנאפים הראשיים והסופרנאפים המשניים הינם הנאמנים הכלליים של הסגל האחוד בעבור בנים אלו, כולל את צאצאי הסופיונים בני התמותה ששולשו ואת הצאצאים הדומים של אזרחי פרדיס. חלק מסוים מקרב הבנים הללו הינם מאומצֵי שילוש והם מוצבים בשירות ממשלות יקומי העל, אחרים מוצבים למשימות שונות, ואולם רוב רובם של הבנים הללו מקובצים בסגל האחוד בעולמות המושלמים של מעגל האוונה הפנימי. כאן – תחת הנחייתם של הסופרנאפים – הם עוברים הכנה לקראת עבודה עתידית כלשהי על-ידי סגל מיוחד ועלום-שם של אזרחים גבוהים של פרדיס, אשר שימשו כעוזריהם הביצועיים הראשונים של עתיקי היומין בטרם עידן גרנדפאנדה. קיימות סיבות רבות אשר בעטיין הינני משערים כי שתי קבוצות ייחודיות אלה של הוויות ששולשו תעבודנה יחדיו בעתיד הרחוק, וכי הגורל המשותף של שתיהן בסגל המילואים של פרדיס של הסופיונים ששולשו אינה הפחותה שבסיבות אלה.

26:11.3 (296.6) במעגל פנימי ביותר זה, עולי הרגל המרקיעים ועולי הרגל היורדים מתרועעים אלו עם אלו, וכן עם הבנים ששולשו על-ידי ברייה. בדומה להוריהם, גם בנים אלו מפיקים תועלת מרובה מן ההתרועעות בצוותא, וזוהי משימתם המיוחדת של הסופרנאפים לאפשר ולהבטיח את האחווה ההדדית בין הבנים ששולשו של הסופיונים בני התמותה לבין הבנים ששולשו של אזרחי פרדיס. משלימי המנוחה העל-שרפיים אינם עוסקים כה רבות באימונם, כפי שעוסקים הם בקידום חברות של הבנה בין הקבוצות השונות.

26:11.4 (297.1) בני התמותה קיבלו את ציווי פרדיס: "היו מושלמים אתם, כשם שאביכם בפרדיס מושלם הוא". הסופרנאפים המפקחים על בנים אלו ששולשו של הסגל האחוד, לעולם אינם חדלים מלהורות: "היו אתם מבינים כלפי אחֵיכם המרקיעים, אפילו כשם שהבנים הבוראים מפרדיס יודעים אותם ואוהבים אותם".

26:11.5 (297.2) בני התמותה חייבים למצוא את האל. הבן הבורא לעולם אינו עוצר בטרם מוצא הוא את האדם – את היצור הרצוני הנמוך ביותר. מעבר לכל צל של ספק, הבנים הבוראים וילדיהם בני התמותה מתכוננים לקראת שירות אוניברסאלי עתידי בלתי-ידוע. אלו כמו אלו חוצים את מכלול היקום ההתנסותי, וכך הם מתחנכים ומתאמנים לקראת משימתם

הנצחית. מזיגה ייחודית זו שבין האנושי לבין האלוהי, ההתרוממות של היצור ושל הבורא, מתרחשת ברחבי היקומים. בני-תמותה חסרי הבחנה התייחסו למופע החסד והרכות האלוהיים, ובייחוד כלפי החלשים ולטובת הנזקקים, כסימן לקיומו של אל אנתרוֹפּומוֹרפי. ואיזו שגיאה היא זו! במקום זאת, היה עליהם להתייחס לתופעות אלה של חסד אנושי ושל סובלנות אנושית כהוכחה לכך שבקרב האדם בן התמותה שוכנת רוח אלוהים חיה; וכי היצור ניחן, ככלות הכול, במניעים אלוהיים.

(297.3) 26:11.6 בסמוך לסיום שהותם במעגל הראשון, פוגשים עולי הרגל של הזמן לראשונה בַּדוחקים למנוחה, השייכים לסדר הסופרנאפים הראשי. אלו הם מלאכי פרדיס אשר יוצאים על-מנת לקבל את פני אלו המצויים על סף הנצח, והעומדים להשלים את הכנתם לקראת תנומת המסע של התחייה האחרונה. עד שלא חצית את המעגל הפנימי, ועד שלא התנסית בתחיית הנצח מתוך התנומה הסופית של הזמן, אינך באמת ילד פרדיס. עולי הרגל אשר הפכו מושלמים מתחילים במנוחה זו. הם הולכים לישון במעגל הראשון של האוונה, אך מתעוררים משנתם על חופי פרדיס. מכל המרקיעים אל האי הנצחי, אך ורק אלו המגיעים בדרך זו הינם ילידי הנצח; כל היתר מגיעים כמבקרים, כאורחים ללא מעמד של משכן קבע.

(297.4) 26:11.7 וכעת, בשיאה של נתיבתכם בהאוונה, כאשר אתם, בני התמותה, הולכים לישון בעולם הקבלה של המעגל הפנימי, אינכם הולכים למנוחתכם לבדכם כשם שעשיתם בשעה שעצמתם את עיניכם בשינה הטבעית של המוות של בני התמותה בעולמות המוצא שלכם, או כשם שעשיתם עת נכנסתם לַטראנס הארוך אשר הכין אתכם לקראת המסע להאוונה. כעת, בשעה שהנכם מתכוננים למנוחת ההישג, נע עמכם זה אשר נלווה אליכם לאורך זמן רב במעגל הראשון, משלים המנוחה רב ההוד, אשר מתכונן להיכנס לתנומה כאילו היה אחד עמכם; ובכך מעניק הוא את מחויבות האוונה להשלמת המעבר שלכם, ולכך שהנכם ממתינים אך לנגיעותיה האחרונות של המושלמוּת.

(297.5) 26:11.8 המעבר הראשון שלכם היה אכן מוות; השני, שינה אידיאלית; ואילו כעת, המטמורפוזה השלישית הינה המנוחה האמיתית, ההתרגעות של העידנים.

26:11.9 (297.6) [הוצג על-ידי הופך בינה למושלמת מאוורסה.]

>> מסמך 26 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 28 <<

מסמך 27

הסעד של הסופרנאפים הראשיים

(298.1) 27:0.1 הסופרנאפים הראשיים הינם משרתיהן הנשגבים של האלוהויות באי פרדיס הנצחי. מעולם לא נודע שסטו מנתיב האור ומדרך הישר. שורותיהם הינן מלאות; ומאז נצח העבר, מעולם לא אבד ולוּ אחד מקרב קהילה מדהימה זו. סופרנאפים גבוהים אלו הינם הוויות מושלמות, ומושלמותם הינה עליונה; ואולם, הם אינם מוחלטופיים ואף אינם מוחלטים. מכורח מהותם המושלמת, ילדים אלו של הרוח האינסופית עובדים בכל השלבים של מְגוון חובותיהם באופן חליפי זה לזה ומרצונם הם. פעולתם מחוץ לפרדיס אינה נרחבת, אף כי הם נוטלים חלק בכינוסים השונים ובכנסי המחזור המתרחשים ביקום המרכזי אחת לאלף שנים. הם אף יוצאים כשליחיהן המיוחדים של האלוהויות, ורבים מהם מרקיעים על-מנת להפוך ליועצים טכניים.

(298.2) 27:0.2 סופרנאפים ראשיים אף מוצבים כמפקדי צבא המלאכים השרפי הסועד בְּעולמות שבודדו בשל מרד. כאשר בן פרדיס המוענק לעולם שכזה, משלים את משימתו, מרקיע אל האב האוניברסאלי, מתקבל אצלו ושב כַּמושיע המוכּר של עולם מבודד זה, לְעולם מוצב סופרנאפים ראשי על-ידי ראשֵי ההצבות כמפקדן של הרוחות הסועדות המשרתות בספֵירה אשר חולצה זה עתה. הסופרנאפים בשירות מיוחד זה מתחלפים מעת לעת. הסופרנאפים הראשי המשרת כעת באורנטיה בתור "השרף הראשי" הינו השני מסדר זה המוצב בשירות למן ימי המתת של המשיח מיכאל.

(298.3) 27:0.3 מזה נצח משרתים הסופרנאפים הראשיים באי האור, וממנו יוצאים הם אל עולמות החלל לשם מילוי משימות הנהגה; ואולם, הם פועלים באופן שבו הם מסווגים כעת רק מאז הגיעו לפרדיס עולי הרגל ההאוֹנים של הזמן. מלאכים גבוהים אלו סועדים כעת בעיקר בשבעת סוגי השירות הבאים:

(298.4) 27:0.4 1. מַנְחֵי הִפּוּלְחָן.

(298.5) 27:0.5 2. מאסטרים לפילוסופיה.

(298.6) 27:0.6 3. נֶאֱמָנֵי מִשְׁמוֹרֶת שֶׁל יֶדַע.

(298.7) 27:0.7 4. מַנְחֵי הִתְנַהֲגוּת.

(298.8) 27:0.8 5. פַּרְשָׁנֵי הָאֶתִיקָה.

(298.9) 27:0.9 6. רָאשֵׁי הַהַצָּבוֹת.

(298.10) 27:0.10 7. דּוֹחֲקִים לַמְּנוּחָה.

(298.11) 27:0.11 עולי הרגל המרקיעים חוסים תחת השפעתם הישירה של סופרנאפים אלו רק לאחר שהשיגו מגורים בפרדיס. או אז עוברים הם חוויה של אימון בהנחייתם של מלאכים אלו, המתרחשת בסדר הפוך לזה אשר בו נרשמו. כלומר, אתה נכנס לפרדיס תחת הנחיית הדוחקים למנוחה, ולאחר תקופות עוקבות עם סדרי הביניים מסיים תקופת אימון זו עם מנחי הפולחן. או אז הנך מוכן להתחיל את נתיבתך האינסופית כסופיון.

1. דוחקים למנוחה

(299.1) 27:1.1 הדוחקים למנוחה הינם המפקחים של פרדיס היוצאים מן האי המרכזי לעבר מעגל הפנימי של האוונה, שם משתפים הם פעולה עם עמיתיהם, משלימי המנוחה מסדר הסופרנאפים המשני. הדבר האחד ההכרחי לשם הנאה בפרדיס הינו המנוחה – המנוחה האלוהית; ודוחקים למנוחה אלו הינם המדריכים הסופיים אשר מכינים את עולי הרגל של הזמן להיכרותם עם הנצח. הם מתחילים את עבודתם במעגל ההישג הסופי של היקום המרכזי,

וממשיכים בה כאשר עולי הרגל מתעוררים מתנומת המסע האחרונה, השינה אשר מרוממת את יצור החלל אל עולמות הנצח.

27:1.2 (299.2) שבעה היבטים לטבע המנוחה: בסדרי החיים הנמוכים קיימת מנוחת השינה והמִשחק; בקרב ההוויות הגבוהות יותר – הגילוי; ובאישיויות הרוח מן הסוג הגבוה ביותר – הסגידה. קיימת אף המנוחה הרגילה של קליטת אנרגיה, הַטענות-מחדש של ההוויות באנרגיה פיזית או רוחנית. ואז קיימת שנת המסע, התנומה העמוקה של חוסר ההכרה בשעת ההיעטפות על-ידי שרף בעת המעבר מספֵירה אחת לאחרת. ושונה בתכלית השינוי היא השינה העמוקה של המטמורפוזה, מנוחת המעבר ממצב הוויה אחד למשנהו, מחיים מסוימים לחיים אחרים, ממצב קיום אחד למצב קיום אחר, השינה אשר לעולם נוכחת בשעת המעבר **מסטאטוס** אוניברסאלי אחד בפועל למשנהו, בניגוד להתפתחות דרך **שלבים** שונים במסגרת אותו סטאטוס.

27:1.3 (299.3) ואולם, שנת המטמורפוזה האחרונה הינה דבר שהוא יותר מכל תנומות המעבר הקודמות אשר ציינו את הישגי הסטאטוס העוקבים של נתיבת ההרקעה; כך חוצים יצורי הזמן והמרחב את שוליו הפנימיים ביותר של הזמני ושל המרחבי, על-מנת להשיג סטאטוס של מָשכן בַּמשכנות חסרי הזמן ונטולי המרחב של פרדיס. דוחקי המנוחה ומשלימיה הינם הכרחיים בעבור מטאמורפוזת ההתעלות הזו, ממש כשם שהשרפים וההוויות הנלוות להם הינם הכרחיים לשם הישרדותו של היצור בן התמותה את המוות.

27:1.4 (299.4) אתם נכנסים למנוחה במעגל הסופי של האוונה, ואתם קמים לתחייה של נצח בפרדיס. ובשעה שהנכם חוזרים והופכים לאישיות רוחנית, הנכם מכירים מייד את הדוחֵק למנוחה אשר מקבל את פניכם אל חופי הנצח, ממש כאותו סופרנאפים ראשי אשר חולל את השינה הסופית במעגל הפנימי ביותר של האוונה; ותיזכרו במקטע הגדול האחרון של האמונה אשר לה נדרשתם עת התכוננתם שוב להפקיד את זהותכם בידי האב האוניברסאלי.

27:1.5 (299.5) מנוחת הזמן האחרונה נסתיימה בהנאה; ההתנסות בתנומת המסע האחרונה תמה לה; וכעת הנכם מקיצים לחיי נצח לחופיו של משכן הנצח. "ושינה לא תהיה עוד.

ונוכחות האל ובְנוֹ הנה היא לפניכם, ולעד הנכם משרתיהם; את פניו ראיתם ושמו מצוי ברוחכם. וְלַיִל לֹא יִהְיֶה שָׁם עוֹד; והם אינם מְצֻטָּרְכִים לְאוֹר שֶׁמֶשׁ, כִּי המקור והמרכז הכביר לָהֶם מֵאִיר; ויחיו חיי עולמים. וּמָחָה האל כָּל-דִּמְעָה מֵעֵינֵיהֶם; וְהַמָּוֶת לֹא יִהְיֶה עוֹד, וְלֹא יִהְיֶה אֵבֶל וְלֹא זְעָקָה, וּכְאֵב לֹא יִהְיֶה עוֹד, שְׁכֶן הַדְּבָרִים הָרִאשׁוֹנִים עָבָרוּ."

2. ראשי ההצבות

(300.1) 27:2.1 זוהי הקבוצה הממונה מעת לעת על-ידי ראש הסופרנאפים, "מלאך התבנית המקורי", לחלוש על הארגון של כל שלושת סדרי המלאכים הללו – הראשי, המשני והשלישוני. בתור גוף, הסופרנאפים מתנהלים בשלטון ובמִנהל עצמיים לחלוטין, למעט בנוגע לפעולות המנהיג המשותף שלהם, המלאך הראשון של פרדיס, אשר לעולם חולש על כלל אישיויות הרוח האלה.

(300.2) 27:2.2 מלאכי הצבה אלו קשורים רבות לבני התמותה המהוללים השוכנים בפרדיס, אף בטרם אלו מתקבלים לסגל הסופיונות. הלימוד וההנחיה אינם עיסוקיהם הבלעדיים של אלו אשר מגיעים לפרדיס; גם השירות ממלא תפקיד חיוני בהתנסויות החינוכיות הקדם-סופיוניות שלהם בפרדיס. וכן שמתי לבי לכך שבשעה שלבני התמותה המרקיעים יש עיתות של פנאי, הם מפגינים נטייה להתרועע עם סגל המילואים של ראשי ההצבות העל-שרפיים.

(300.3) 27:2.3 כאשר אתם, המרקיעים בני התמותה, מגיעים לפרדיס, הקשרים החברתיים שלכם מערבים הרבה יותר מאשר מגע עם קהילה גדולה של הוויות אלוהיות מרוממות, ועם המון גדול ומופֹר של חבריכם, בני התמותה המהוללים. עליכם אף להתרועע עם מעל לשלושת אלפים סדרים שונים של אזרחי פרדיס, עם הקבוצות השונות של הטְרַנְסָצֶנְדֶנְטָאלִרים, ועם סוגים רבים אחרים של שוכני פרדיס – קבועים וארעיים – אשר טרם נתגלו באורנטיה. לאחר מגע ממושך עם אינטלקטים אדירים אלו של פרדיס, מרגיעה

ביותר היא ההתרועעות עם סוגי הדעת המלאכיים; אלו מזכירים לבני התמותה של הזמן את השרפים, אשר עימם קיימו קשר כה ממושך וחוו חברות כה מרעננת.

3. פרשני האתיקה

27:3.1 (300.4) ככל שתגביהו בסולם החיים, כן תִדָרשו להקדיש יותר תשומת-לב לאתיקה האוניברסאלית. מודעוּת אתית הינה פשוט ההכרה של כל יחיד בַּזכויות הטבועות בקיום של כל יחיד אחר ושל כלל היחידים האחרים. ואולם, האתיקה הרוחנית מתעלה הרבה מעבר לַמושגים של בני התמותה, ואפילו מעבר למושגים המורונטיים, על אודות יחסים אישיים וקבוצתיים.

27:3.2 (300.5) במהלך הרקעתם הארוכה אל עבר הדר פרדיס, עולי הרגל של הזמן קיבלו את האתיקה ולמדו אותה כיאות. ככל שנתיבת הרקעה וכניסה-פנימה זו הלכה ונפרשׂה מעולמות החלל הילידיים והלאה, כך הוסיפו המרקיעים קבוצה אחר קבוצה למעגל ההיכרויות ההולך ומתרחב של חברים ביקום. ועם כל קבוצת חברים שהכירו, נוספה רמת אתיקה שאותה הצליחו לזהות ואשר לה נדרשו לציית; כל זאת עד אשר המרקיעים, בהגיעם לפרדיס, אכן זקוקים למישהו שישיא להם עֵצה מועילה וחברית על אודות הפרשנות האתית. הם אינם זקוקים ללימוד אתיקה, ואולם, בשעה שניצבים הם פנים-אל-פנים מול המשימה יוצאת הדופן של יצירת קשר עם כל-כך הרבה שהוא חדש, הם אכן נדרשים להחזיק במה שלמדו בחריצות כה רבה ואשר **נתפרֵש** בעבורם.

27:3.3 (300.6) במהלך התקופה רבת האירועים, המתחילה בהענקת מעמד של משכן בפרדיס ומסתיימת עם קבלתם הרשמית של בני התמותה לסגל הסופיונים, פרשני האתיקה מסייעים, באופן שלא ניתן לאמוד את ממדיו, לאלו המגיעים לפרדיס להתאים עצמם לַמספר העצום של קבוצות של הוויות מלכותיות. רבים ממְגוון הסוגים של אזרחי פרדיס מופרים זה מכבר לעולי הרגל המרקיעים מן המפגשים איתם בשבעת מעגלי האוונה. בני התמותה המהוללים אף נהנו מקשר אינטימי עם הבנים ששולשו על-ידי בריה של הסגל האחוד במעגל הפנימי של האוונה,

מקום אשר בו מקבלות הוויות אלה הרבה מן החינוך שלהן. ובמעגלים האחרים, פגשו עולי הרגל המרקיעים שוכנים רבים שלא-נתגלו השייכים למערכת פרדיס-האוונה, אשר עוסקים שם באימון קבוצתי כהכנה למשימות עתידיות שטרם נתגלו.

27:3.4 (301.1) כל החברויות השמימיות האלה הינן הדדיות תמיד. כבני-תמותה מרקיעים, אינכם רק מפיקים תועלת מחברים אלו, המגיעים בזה אחר זה, ומן המספר העצום של סדרי עמיתים ההופכים יותר ויותר אלוהיים, אלא אתם גם חולקים לכל אחת מן ההוויות החבריות האלה דבר-מה מאישיותכם ומהתנסותכם, אשר לנצח הופך כל אחת מהן לשונה ולטובה יותר, שכן היא חִבְּרה עם בן-תמותה מרקיע מן העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב.

4. מנחי ההתנהגות

27:4.1 (301.2) משקיבלו בני התמותה המרקיעים את ההנחיה המלאה הנוגעת לַאתיקה של מערכות היחסים בפרדיס – אתיקה אשר אינה מהווה גינונים רשמיים חסרי-משמעות, ואף אינה ציווים הנגזרים ממעמדות מלאכותיים, אלא אופני ההתנהגות טבועים – הם מוצאים עזר רב בקבלת עצתם של מנחי ההתנהגות העל-שרפיים, אלו אשר מנחים את החברים החדשים בחברה בפרדיס באשר לשימושים הראויים של ההתנהגות המושלמת של ההוויות הגבוהות השוהות באי האור והחיים המרכזי.

27:4.2 (301.3) ההרמוניה הינה העיקרון המנחה של היקום המרכזי, וסדר בר-הבחנה שולט בפרדיס. ההתנהגות הראויה הינה חיונית לשם התקדמות באמצעות הידע; מן הפילוסופיה ועד לרמות הרוחניות הגבוהות של המסגד הספונטאני. בגישה לאלוהיות קיימת טכניקה אלוהית; ורכישתה של טכניקה זו חייבת להמתין עד להגעת עולי הרגל לפרדיס. רוחה של טכניקה זו ניתנה במעגלי האוונה, ואולם, הנגיעות הסופיות של אימון עולי הרגל של הזמן יכולות להיות מיושמות אך ורק לאחר שעולי הרגל השיגו בפועל את אי האור.

27:4.3 (301.4) כל ההתנהגות בפרדיס הינה ספונטאנית, והיא חופשית וטבעית בכל מובן. ואולם, עדיין קיימת דרך ראויה ומושלמת לעשות את הדברים באי הנצחי, ומנחי ההתנהגות

מצויים לעולם לצד "הזרים הבאים בשערים", על-מנת ללמדם ולהנחות את צעדיהם כך שיוכלו להיות נינוחים לחלוטין ובה בעת להימנע מן הבלבול ומחוסר הוודאות, אשר אלמלא כן היו בוודאי מנת חלקם של עולי הרגל. רק באמצעות הֶסְדֵּר שכזה ניתן למנוע בלבול אינסופי; והבלבול לעולם אינו מופיע בפרדיס.

27:4.4 (301.5) מנחי התנהגות אלו אכן משמשים כמורים וכמנחים מהוללים. עיקר עיסוקם הינו הנחיית התושבים החדשים בני התמותה באשר למָגוון האינסופי-כמעט של מצבים חדשים ושל מנהגים בלתי-מוכרים. על-אף ההכנה המקדימה הארוכה ועל-אף הדרך הממושכת עד לשם, פרדיס עדיין זרה באופן בלתי-מוסבר וחדשה באופן בלתי-צפוי בעבור אלו אשר השיגו לבסוף את הזכות לשכון בה.

5. נאמני משמורת של ידע

27:5.1 (301.6) נאמני משמורת הידע העל-שרפיים הינם "האגרות החיות" הגבוהות ביותר הידועות, אשר נקראות על-ידי כל שוכני פרדיס. הם הינם הרשומות האלוהיות של האמת, הספרים החיים של הידע האמיתי. אתם כבר שמעתם על הרשומות ב"ספר החיים". נאמני משמורת הידע הינם בדיוק ספרים חיים שכאלו, רשומות של מושלמוּת המוטבעות על-גבי הלוחות הנצחיים של החיים האלוהיים ושל הביטחון העליון. הם הינם, הלכה למעשה, ספריות חיות ואוטומאטיות. העוּבדות של היקומים טבועות בסופרנאפים ראשיים אלו, והן רשומות בפועל במלאכים אלו; ובנוסף, אין אפשרות לדבר-מה שאינו-אמת לקנות אחיזה בדעתם של מאגרים שלמים ומושלמים אלו של אמֶת הנצח ושל המידע של הזמן.

27:5.2 (302.1) נאמנים אלו עורכים קורסים בלתי-רשמיים בעבור שוכני האי הנצחי, אך משימתם הראשית הינה משימה של סימוכין ושל אימות. ברצונו, יכול כל מי ששוהה בפרדיס לבקש כי יעמוד לצידו המאגר החי על אודות עובדה מסוימת, או אמת מסוימת, אשר אותה הוא מעוניין לדעת. בקצה הצפוני של האי זמינים מוצאי הידע החיים, אשר יציינו את מנהל הקבוצה המחזיקה במידע המבוקש; או אז תופענה ללא דיחוי ההוויות הזוהרות אשר **הינן**

ממש הדבר שאותו אתם מבקשים לדעת. לא תִּדָּרשו עוד למצוא הארה בדפים כתובים; כעת ביכולתכם להתייחד פנים-אל-פנים עם אינטליגנציה חיה. הנכם מקבלים בדרך זו ידע עליון מן ההוויות החיות אשר הינן הנאמנות הסופיות שלו.

27:5.3 (302.2) כאשר תִּמְצאו את הסופרנאפים אשר הינו בדיוק מה שהנכם מעוניינים לוודא, תמצאו גם את **כל** העובדות הידועות בכלל היקומים כזמינות לרשותכם; וזאת משום שנאמני משמורת הידע הללו הינם הסיכומים החיים והסופיים של כל הרשת הענפה של המלאכים הרושמים, החל בשרפים ובסקונאפים של היקומים המקומיים ושל יקומי העל, וכלה בָּרשמים הראשיים של הסופרנאפים השלישוניים בהאוונה. וְהֶצְבֵּר ידע חי זה שונה מן הרשומות הרשמיות של פרדיס, אשר מהוות את הסיכום המצטבר של ההיסטוריה האוניברסאלית.

27:5.4 (302.3) מקורה של תבונת האמת הינו בְּאלוהיוּת היקום המרכזי, ואילו הידע, הידע ההתנסותי, ראשיתו מצויה ברובה בתחומי הזמן והמרחב – ומכאן הצורך להחזיק ביקומי העל רחבי היריעה בארגונים של השרפים ושל הסופרנאפים הרושמים, הפועלים בחסות הרשמים השמימיים.

27:5.5 (302.4) סופרנאפים ראשיים אלו, המחזיקים מעצם טבעם בידע אוניברסאלי, אחראים גם לארגונו ולסיווגו של ידע זה. בהיותם הם עצמם הספרייה העיונית החיה של יקום היקומים, הם סיווגו ידע בחלוקה לשבעה סדרים גדולים, אשר כל אחד מהם כולל כמיליון חלוקות משנה. הקלוּת שבה יכולים שוכני פרדיס להיוועץ במאגר עצום זה של ידע, מתאפשרת אך ורק הודות למאמצים הרצוניים והנבונים של נאמני משמורת הידע. נאמנים אלו אף משמשים כַּמורים המרוּממים של היקום המרכזי, אשר מעניקים בחופשיות את אוצרותיהם החיים לכל ההוויות במעגלי האוונה, ואף נעשה בהם שימוש – אם כי לא באופן ישיר – בבתי הדין של עתיקי היומין. ואולם, ספריה חיה זו, אשר נגישה הן ליקום המרכזי והן ליקומי העל, איננה נגישה בעבור הבריאוֹת המקומיות. התועלת שבידע של פרדיס זמינה בעבור היקומים המקומיים אך באופן עקיף ובאמצעות המחזירוּת.

6. מאסטרים לפילוסופיה

(302.5) 27:6.1 לצד הסיפוק העליון של הסגידה שוכנת חדוות הפילוסופיה. לעולם לא תטפסו כה גבוה, או תתקדמו כה רחוק, עד אשר לא תוותרנה לכם אלפי תעלומות אשר, בניסיון למצוא מענה, תידרושנה את הפעלת הפילוסופיה.

(302.6) 27:6.2 המאסטרים לפילוסופיה בפרדיס מתענגים על הובלת הדעת של שוכני פרדיס – הן אלו הילידים והן אלו המרקיעים – במסגרת המרדף המלהיב של הניסיון לפתור את בעיות היקום. המאסטרים העל-שרפיים הללו לפילוסופיה הינם "חכמי השמיים", הוויות התבונה העושות שימוש – במאמציהן להתמחות בלא-נודע – בַּאמֶת של הידע ובעובדות של ההתנסות. יחד איתם, ידע מעפיל אלֵי אמת, ואילו ההתנסות מאמירה לכדי חוכמה. בפרדיס, האישיויות המרקיעות של החלל חוזות את גבהי ההוויה: הן מחזיקות בידע; הן יודעות את האמת; הן עשויות להתפלסף – לחשוב את האמת; והן אף עשויות לבקש לחבוק את מושגיו של המרבי, ולנסות לתפוש את הטכניקות של המוחלטים.

(303.1) 27:6.3 בקצה הדרומי של המרחב העצום של פרדיס, מקיימים המאסטרים לפילוסופיה קורסים מפורטים העוסקים בשבעים החלוקות התפקודיות של התבונה. במסגרות אלה דנים הם בתכניות ובתכליות האינסוף, ומבקשים לתאם את ההתנסויות, ולחבר את הידע, של כל מי שמחזיק בגישה לתבונתם. אומנם הם פיתחו גישות ייחודיות ביותר בנוגע למגוון של בעיות אוניברסאליות, אך תמיד הם מגיעים למסקנותיהם הסופיות מתוך הסכמה כוללת ביניהם.

(303.2) 27:6.4 פילוסופים אלו של פרדיס מלמדים בכל דרך לימוד אפשרית, לרבות טכניקת הגרף הגבוהה של האוונה ושיטות פרדיס מסוימות למסירת מידע. כל הטכניקות הגבוהות האלה להקנות מידע ולהעביר רעיונות מצויות לחלוטין מעבר ליכולת התפישה של הדעת האנושית, ואפילו של זו המפותחת ביותר. שעה אחת של הדרכה בפרדיס תהא שקולה לעשרת-אלפים שנות לימוד בשיטות הזיכרון המילוליות של אורנטיה. פשוט אינכם מסוגלים לתפוש טכניקות תקשורת מעין אלה; אין בחוויה בת התמותה דבר שאליו ניתן להשוותן, ואין בנמצא דבר אשר ידמה להן.

(303.3) 27:6.5 המאסטרים לפילוסופיה מפיקים הנאה עילאית מהקניית פירושיהם את יקום היקומים לאותן ההוויות אשר הרקיעו מעולמות החלל. ואף כי מסקנות הפילוסופיה לעולם לא

תוכלנה להיות מבוססות כעובדות של הידע וכאמיתות של ההתנסות, עדיין, בשעה שתאזינו לסופרנאפים הראשיים הללו בעת שהם מרצים על אודות הבעיות הבלתי-פתורות של הנצח ועל הפעולות של המוחלטים, תחושו מידה של שביעות רצון ממושכת בנוגע לסוגיות בלתי-מתמסרות-בנקל אלה.

(303.4) 27:6.6 פעילויות אינטלקטואליות חוקרות אלה של פרדיס אינן משודרות; הפילוסופיה של המושלמות נגישה אך ורק לאלו אשר נוכחים באופן אישי. הבריאות הסובבות יודעות על אודות לימוד זה רק מאלו אשר התנסו בחוויה הזו, ואשר נשאו עימם לאחר מכן חוכמה זו החוצה, אל עבר יקומי החלל.

7. מנחי הַסְּגִידָה

(303.5) 27:7.1 הסגידה הינה הזכות הגבוהה ביותר, והראשונה בחובותיה של כל בריה תבונית. הסגידה הינה הפעולה המודעת והשמחה של ההכרה והאישור של אמיתות ושל עובדתיות היחס האישי והאינטימי המתקיים בין הבוראים לבין ברואיהם. איכות הסגידה נקבעת בהתאם לעומק תפישתו של היצור; וככל שהולך ונצבר הידע על אודות טבעו האינסופי של האל, כך גם הופכת פעולת הסגידה ליותר מקיפת-כל, עד אשר מגיעה היא לבסוף אל ההוד של העונג ההתנסותי הגבוה ביותר, ואל ההנאה המעודנת ביותר, המוכרים להוויות ברואות.

(303.6) 27:7.2 בעוד שבאֵי פרדיס קיימים מקומות מסוימים המיועדים לסגידה, למעשה האי כולו דומה יותר למקדש אחד עצום של שירות אלוהי. הסגידה הינה התשוקה הראשונה והשלטת בקרבם של כלל המעפילים אל חופיו המאושרים – זהו הפרץ הספונטאני של ההוויות אשר למדו דַי על אודות האל על-מנת להשיג את נוכחותו. בעת המסע פנימה בהאוונה, מעגל אחרי מעגל, הסגידה הינה תשוקה הולכת וגדלה, עד אשר הכרחי לכוון אותה ולשלוט בביטויה בפרדיס.

27:7.3 (304.1) פרדיס נהנה מהתפרצויות מיוחדות – קבוצתיות ואחרות – של הערצה עליונה ושל שבח רוחני, המתרחשות מעת לעת באופן ספונטאני תחת הנהגתו של סגל מיוחד של סופרנאפים ראשיים. תחת הנחייתם של מנחי סגידה אלו, מחווה שכזאת משיגה את מטרת היצור בדמות עונג עליון והעפלה לגבהי המושלמות של ביטוי-עצמי נשגב ושל הנאה אישית. כלל הסופרנאפים הראשיים משתוקקים להיות מנחי סגידה; וכלל ההוויות המרקיעות היו נהנות להישאר לעולמים בתוככי חוויית הסגידה, אלמלא ראשי ההצבות היו מפזרים את הכינוסים הללו מעת לעת. ואולם, אף הוויה מרקיעה איננה נדרשת להיכנס למשימות שירות הנצח בטרם הגיעה לשביעות רצון מלאה מן הסגידה.

27:7.4 (304.2) על מנחי הסגידה מוטלת המשימה ללמד את היצורים המרקיעים כיצד לסגוד, כך שיתאפשר להם להפיק שביעות רצון זו של ביטוי-עצמי, ובה בעת יוכלו להעניק תשומת-לב לפעילויות החיוניות הכלולות באורח החיים של פרדיס. בלעדי השיפור בטכניקת הסגידה, היו נדרשות לבן התמותה הממוצע המגיע לפרדיס מאות של שנים על-מנת לתת ביטוי מלא ומספק לרגשות ההערכה האינטלקטואלית שלו ולהכרת התודה אשר הוא חש כמרקיע. מנחי הסגידה פותחים בפני ילדים נפלאים אלו – אשר בקעו מרחם החלל ומצירי הלידה של הזמן – דרכים חדשות ובלתי-ידועות עד כה על-מנת לזכות במלוא הסיפוק של הסגידה, ובהרבה פחות זמן.

27:7.5 (304.3) במהלך הסגידה לאלוהויות פרדיס, נעשה שימוש בכלל האומנויות של כל יצורי היקום כולו, אשר מסוגלים להעצים ולרומם את יכולות הביטוי העצמי וביטויי ההערכה, ושימוש זה מתרחש תוך מיצויו עד לקיבולת הגבוהה ביותר. **הסגידה הינה האושר הגבוה ביותר של הקיום בפרדיס**; היא הינה המשחק המרענן של פרדיס. את מה שהמשחק מחולל בכדור-הארץ בעבור דעתכם המותשת, תעשה הסגידה בפרדיס בעבור נשמותיכם אשר תהפוכנה מושלמות. אופן הסגידה בפרדיס מצוי לחלוטין מעבר ליכולת ההבנה בת התמותה, אך את הרוח שלה ביכולתכם להתחיל להעריך אפילו כבר כאן למטה, באורנטיה; וזאת משום שאפילו כעת רוחות האלים שוכנות בכם, מרחפות סביבכם ומעוררות בכם השראה לסגידה אמיתית.

27:7.6 (304.4) קיימים בפרדיס מקומות ומועדים המוקצים לשם סגידה, ואולם אלו אינם מספיקים על-מנת להתמודד עם הרגשות הרוחניים השוצפים והגואים של האינטליגנציה הגדלה ושל הכרת האלוהיות המתרחבת שחוות ההוויות הזוהרות אשר הרקיעו התנסותית לאי הנצחי. מאז ימיו של גרנדפאנדה, מעולם לא הצליחו הסופרנאפים להתמודד באופן מלא עם רוח הסגידה בפרדיס. לעולם קיים שם עודף בסגידה אל מול ההכנות שלהם לקראתה. ודבר זה מתרחש משום שהאישיויות המושלמות מטבען לעולם אינן יכולות להעריך אל נכון את התגובות המפליגות של הרגשות הרוחניים של הוויות אשר עלו אט-אט ובמאמץ כה רב ממעמקי החשכה הרוחנית של העולמות הנמוכים של הזמן והמרחב, מעלה אל תהילת פרדיס. בשעה שמגיעים מלאכים שכאלו ובני-תמותה של הזמן אל נוכחות כוחות פרדיס, רגשות אשר הצטברו במשך עידנים זוכות לקבל ביטוי; ומחזה זה מדהים את מלאכי פרדיס ומייצר תחושת אושר עליונה של שביעות רצון אלוהית בקרב אלוהויות פרדיס.

27:7.7 (304.5) לעיתים נשטף פרדיס כולו בגל גואה ומשתלט של ביטויים רוחניים ושל ביטויי סגידה. לעיתים קרובות מנחי הסגידה אינם יכולים לשלוט בתופעה שכזו עד להופעת תנודת האור המשולשת מעַם משכן האלוהות, המסמלת כי לבבותיהם הנשגבים של האלים שבעו שובע מלא ומושלם מן הסגידה הכֵּנה של שוכני פרדיס, אזרחי התהילה המושלמים והיצורים המרקיעים של הזמן. איזה ניצחון של טכניקה! ואיזו הבשלה של התכנית הנצחית ושל התכלית הנצחית של האלים, אשר במסגרתן האהבה הנבונה של הילד הברוא אמורה להעניק שביעות רצון מלאה לאהבה האינסופית של האב הבורא!

27:7.8 (305.1) לאחר השגת שביעות הרצון העליונה של מלוא הסגידה, הנכם כשירים להתקבל לסגל הסופיונות. נתיבת ההרקעה כמעט והסתיימה, ומתחילות ההכנות לקראת חגיגות המועד השביעי. חגיגות המועד הראשון ציינו את ההסכם של בן התמותה עם מכוונן המחשבה בשעה שנחתמה תכלית ההישרדות. המועד השני היה ההתעוררות לחיים המורנטיים. המועד השלישי היה ההיתוך עם מכוונן המחשבה; הרביעי – ההתעוררות בהאוונה; בחמישי נחגגה מציאת האב האוניברסאלי; ובמועד השישי צוין המאורע של ההתעוררות בפרדיס מן התנומה הסופית העמוקה של הזמן. המועד השביעי מציין את הכניסה

לסגל הסופיונים של בני התמותה ואת תחילתו של שירות הנצח. השגת השלב השביעי בהגשמה הרוחנית על-ידי סופיון, יציין ככל הנראה את חגיגת הראשון שבמועדי הנצח.

(305.2) 27:7.9 וכך מסתיים לו הסיפור על אודות הסופרנאפים של פרדיס, הגבוהים בסדרי הרוחות הסועדות, אותן הוויות המשרתות אתכם לעולם כמחלקה אוניברסאלית, החל בעולם הילידי שלכם וכלה בשעה שמנחי הסגידה מנופפים לכם בסופו של דבר לשלום בעת שהנכם נשבעים אמונים לַשילוש בשבועת הנצח ומתקבלים לסגל הסופיונות של בני התמותה.

(305.3) 27:7.10 השירות האינסופי של שילוש פרדיס עומד להתחיל; וכעת עומד הסופיון פנים-אל-פנים אל מול האתגר של האל המרבי.

(305.4) 27:7.11 [הוצג על-ידי הופך בינה למושלמת מאוורסה.]

>> מסמך 27 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 29 <<

מסמך 28

רוחות סועדות של יקומי העל

(306.1) 28:0.1 כשם שהסופרנאפים הינם הקהילה המלאכית של היקום המרכזי והשרפים של היקום המקומי, כך משמשים הסָקוֹנַאפִים כרוחות הסועדות של יקומי העל. אולם ברמת האלוהיות ובפוטנציאל שלהם לעליונות, ילדים אלו של הרוחות המחזירוּתיוֹת דומים הרבה יותר לסופרנאפים מאשר לשרפים. הם אינם משרתים לבדם בבריאוֹת העל, והפעולות הנעשות בחסות עמיתיהן שטרם נתגלו הינן רבות ומעוררות סקרנות.

(306.2) 28:0.2 כפי שמוצג בתיאורים אלו, כוללות הרוחות הסועדות של יקומי העל את שלושת הסדרים הבאים:

(306.3) 28:0.3 1. הסָקוֹנַאפִים.

(306.4) 28:0.4 2. התְּלַתְשָׁרָפִים.

(306.5) 28:0.5 3. האוֹמְנִיָאפִים.

(306.6) 28:0.6 הואיל ושני הסדרים האחרונים אינם כה מעורבים ישירות בתוכנית הרקעה וההתקדמות של בני התמותה, תעסוק ראשית הדיון בקצרה בהם, בטרם ידונו הסקונאפים ביתר הרחבה. מבחינה טכנית, לא התלתשרפים ולא האומניאפים מהווים רוחות סועדות **של** יקומי העל, אף-על-פי שהם משרתים כסועדי רוח בַּתחומים הללו.

1. התלתשרפים

28:1.1 (306.7) מלאכים גבוהים אלו רשומים במטות יקומי העל, ואף-על-פי שהם משרתים בבריאות המקומיות, הם נחשבים מן הבחינה הטכנית – לאור העובדה שאינם ילידי היקומים המקומיים – כתושבי בירות יקומי העל. התלתשרפים הינם ילדיה של הרוח האינסופית, והם הופכים לאישיויות בפרדיס בקבוצות של אלף. הוויות נשגבות אלה – בעלות המקוריות האלוהית והגמישות הקרובה-לעליונה – הינן מתנותיה של הרוח האינסופית לבניו הבוראים של האל.

28:1.2 (306.8) כאשר בן מיכאל נפרד מן המערכת ההורית בפרדיס, ומתכונן להמשיך הלאה אל עבר הרפתקת היקום של החלל, משחררת הרוח האינסופית לדרכה קבוצה בת אלף רוחות מלוות שכאלה. ותלתשרפים מלכותיים אלו מלווים את הבן הבורא בשעה שהוא מתחיל לעשות את דרכו לעבר ההרפתקה של ארגון היקום.

28:1.3 (306.9) במהלך התקופות המוקדמות של בניין היקום, אלף תלתשרפים אלו מהווים את הסגל האישי היחיד של הבן הבורא. במהלך עידנים תזזיתיים אלו של הרכבת היקום ושל תפעולים אסטרונומיים אחרים, רוכשים התלתשרפים ניסיון עצום כסייעי בן. הם משרתים לצידו של הבן הבורא עד ליום שבו הופך לאישיות כוכב הבוקר הזוהר, ילידו הראשון של יקום מקומי. או אז מוגשות – וגם מתקבלות – התפטרויותיהם של התלתשרפים. ועם הופעתם של הסדרים הראשונים של חיים מלאכיים ילידיים, הם פורשים משירות פעיל ביקומים המקומיים והופכים לשרים המקשרים בין הבן הבורא שאליו היו קשורים בעבר לבין עתיקי היומין של יקום העל הנדון.

2. האומניאפים

28:2.1 (307.1) אומניאפים נבראים על-ידי הרוח האינסופית בשיתוף עם שבעת המבַצעים העליונים, והם הינם משרתיהם ושליחיהם הבלעדיים של מבצעים עליונים אלו. האומניאפים מוצבים לשירות ביקום המקיף, והמַטֶה של הסגל שלהם באורוונטון מצוי בחלקים הצפוניים של אוורסה, במקום שבו הם שוכנים כמושבת שירות מיוחדת. הם אינם רשומים באוורסה, ואף אינם מסופחים לממשל שלנו. כמו כן, אין להם נגיעה ישירה לתוכנית ההתקדמות המדורגת של הרקעת בני התמותה.

28:2.2 (307.2) עיסוקם הבלעדי של האומניאפים הינו הפיקוח על יקומי העל, תוך קידום האינטרסים של הניהול המתואם מנקודת מבטם של שבעת המבצעים העליונים. מושבת האומניאפים שלנו באוורסה מקבלת את הנחיותיה אך ורק מן המבַצע העליון של אוורנטון – השוכן בספֶירת הניהול האחודה מספר שבע בחגורת לווייני פרדיס החיצונית – ומדווחת לו בלבד.

3. הסקונאפים

28:3.1 (307.3) קהילת הסקונאפים נבראת בידי שבע רוחות המחזירות המוצבות במטהו של כל יקום על. קיימת טכניקה מוגדרת של תגובה בפרדיס הקשורה לבריאתם של מלאכים אלו בקבוצות של שבע. כל שביעייה כוללת תמיד סקונאפים ראשי אחד, שלושה סקונאפים משניים ושלושה שלישוניים; ולעולם הם הופכים לאישיות ביחס המדויק הזה. בשעה שנבראים שבעה סקונאפים כאלו, אחד מהם, הסקונאפים הראשי, מסופח לשירותם של עתיקי היומין. שלושת המלאכים המשניים נלווים בממשלות העל לשלוש קבוצות מנהלים ממקור פרדיסי: היועצים האלוהיים, ההופכים בינה למושלמת והפוסקים האוניברסאליים. שלושת המלאכים השלישוניים מסופחים לעמיתים המרקיעים ששולשו של שליטי יקום העל: השליחים העוצמתיים, בעלי הסמכות הגבוהה וחסרי השם והמספר.

28:3.2 (307.4) סקונאפים אלו של יקומי העל הינם צאצאי הרוחות המחזירותיות, ולפיכך המחזירות טבועה בהם. הם מגיבים באופן מחזירותי לכל שלב ושלב של כל יצור אשר מקורו

במקור והמרכז השלישי או בבנים הבוראים של פרדיס; ואולם, הם אינם מחזירותיים במישרין כלפי ההוויות והישויות – הן האישיות והן האחרות – אשר מקורן הבלעדי הינו המקור והמרכז הראשון. קיימות ברשותנו הוכחות רבות לממשות מעגלי האינטליגנציה האוניברסאליים של הרוח האינסופית, אך גם אלמלא הייתה בידינו כל הוכחה אחרת, די היה בביצועי המחזירות של הסקונאפים על-מנת להדגים את מציאות הנוכחות האוניברסאלית של הדעת האינסופית של הפועל האחוד.

4. הסקונאפים הראשיים

28:4.1 (307.5) הסקונאפים הראשיים, המוצבים בשירות עתיקי היומין, הינם כְּמַרְאוֹת חיות בשירות שלשת שליטים זו. חישבו על המשמעות לכלכלת יקום-על של היכולת לִפְנות – ממש כאילו כך היה הדבר – לעבר מראָה חיה ולראות בתוכה ולשמוע ממנה את תשובותיה המסוימות של הוויה אחרת, המרוחקת אלף שנות אור או מאה-אלף שנות אור, ולעשות כל זאת באופן מיידי וללא כל שגיאה. הרשומות הינן חיוניות לשם ניהולם של היקומים; התשדורות הינן מועילות לכך; עבודתם של השליחים הבודדים ושל השליחים האחרים מסייעת ביותר; ואולם, עתיקי היומין מסוגלים, מעמדת הביניים שלהם בין העולמות המיושבים לבין פרדיס – בין האדם לבין האל – להסתכל מיידית לשני הכיוונים, לשמוע את שני הכיוונים **ולדעת** את שני הכיוונים.

28:4.2 (308.1) יכולת זו – לשמוע ולראות, הלכה למעשה, את כל הדברים כולם – ניתנת למימוש מושלם ביקומי העל רק על-ידי עתיקי היומין, ורק בעבור עולם המטה התואם של כל אחד מהם. ואפילו אז קיימות מגבלות: התקשורת מאוורסה מוגבלת לעולמות וליקומים של אורוונטון, ואף כי היא אינה פעילה בין יקומי העל, טכניקת המחזירות הזו שומרת כל אחד מהם בקשר הדוק עם היקום המרכזי ועם פרדיס. ואף-על-פי ששבע ממשלות העל מופרדות

האחת מרעותה, באופן הזה הן משקפות לחלוטין את הסמכות המגיעה מלמעלה, והן מיודעות באופן מושלם באשר לצרכים מלמטה, ואוהדות כלפיהם במלאות.

28:4.3 (308.2) מתברר שהסקונאפים הראשיים נוטים מטבעם לשרת בשבעה סוגים של שירות, ולפיכך ראוי כי הראשונים בַּסדרה של סדר זה יהיו בעלי יכולת טבועה רבה ביותר לפרש את הדעת של הרוח בעבור עתיקי היומין:

28:4.4 (308.3) 1. **קולו של הפועל האחוד.** בכל אחד מיקומי העל, הסקונאפים הראשי הראשון, וכן כל סקונאפים שביעי מאותו סדר שנברא לאחר מכן, מגלים יכולת גבוהה להתאים עצמם על-מנת להבין ולפרש את דעת הרוח האינסופית בעבור עתיקי היומין ועמיתיהם בממשלות העל. במטות של יקומי העל נודע לכך ערך רב, משום שבניגוד למתרחש בבריאות המקומיות, על הסועדים האלוהיים שבהן, במקום מושבן של ממשלות העל אין מתקיים ייצוג אישי מיוחד של הרוח האינסופית. לפיכך, קולות סָקוֹשׁרפיים אלו הינם הדבר הקרוב ביותר לייצוג אישי של המקור והמרכז השלישי בספֵירת בירה מסוג זה. אמת היא כי שבע הרוחות המחזירותיות מצויות שם, אך אימהות אלה של קהילת הסָקוֹשׁרפים מחזירות באופן פחות אמיתי ופחות אוטומאטי את הפועל האחוד מאשר את שבע רוחות האב.

28:4.5 (308.4) 2. **קולן של שבע רוחות האב.** הסקונאפים הראשי השני, וכל סקונאפים שביעי מאותו סדר שנברא לאחריו, נוטים לייצג את טבען המשותף של שבע רוחות האב ואת תגובותיהן. אף-על-פי שכל רוח אב כבר מיוצגת בבירתו של יקום-על על-ידי אחת משבע הרוחות המחזירותיות, ייצוג שכזה הינו אינדיבידואלי ולא משותף. בצוותא הן נוכחות אך ורק באופן מחזירותי; ולפיכך מקדמות רוחות האב בברכה את שירותיהם של מלאכים אישיים ביותר אלו, בני הסדרה השנייה של הסופרנאפים הראשיים, אשר הינם כה כשירים לייצגן בפני עתיקי היומין.

28:4.6 (308.5) 3. **קולם של הבנים הבוראים.** אין תמה כי לרוח האינסופית הייתה נגיעה כלשהי לבריאתם, או לאימונם, של הבנים הבוראים של פרדיס מסדר מיכאל; זאת הואיל והסקונאפים הראשי השלישי, וכל סקונאפים שביעי שנברא לאחריו, ניחנים במַתנה

הבלתי-רגילה של היותם מחזירותיים בעבור הדעת של הבנים הבוראים הללו. באם עתיקי היומין יבקשו לדעת – לדעת אל-נכון – את גישתו של מיכאל מנבאדון באשר לעניין כלשהו הנמצא בדיון, אין הם נדרשים להתקשר אליו דרך קווי החלל, אלא רק לקרוא לקולותיו של הראשי של נבאדון, אשר יציג, בהתאם לדרישה, את הסקונאפים המשויך למיכאל על-פי הרשומות; ובו במקום ובו בזמן, יוכלו עתיקי היומין לשמוע את קולו של הבן המאסטר של נבאדון.

28:4.7 (309.1) אין כל סדר אחר של בנים אשר הינו "מחזירותי" באופן הזה, ואין כל סדר אחר של מלאכים אשר ביכולתו לפעול בזה האופן. אין אנו מבינים באופן מלא כיצד בדיוק מושגת מטרה זו, והנני מטיל ספק רב בשאלה אם הבנים הבוראים עצמם מבינים זאת באופן מלא. ואולם, היננו בטוחים כי הדבר עובד, ועוד היננו יודעים כי הוא עובד באופן ראוי ומהימן; זאת משום שלאורך כל ההיסטוריה של אוורסה מעולם לא שגו הקולות הסקונאפיים בהצגת דבריהם.

28:4.8 (309.2) כאן אתם מתחילים לראות חלק מן האופן אשר בו חובקת האלוהיות את מרחב הזמן, ואשר בו היא שולטת בזמן של המרחב. כאן הנכם מקבלים אחת מן ההצצות החטופות הראשונות שלכם אל הטכניקה של המעגל הנצחי, המתפצל לרגע על-מנת לסייע לילדי הזמן במשימותיהם להתגבר על המכשולים הקשים של החלל. ותופעות אלה מתווספות על הטכניקה האוניברסאלית המבוססת של הרוחות המחזירותיות.

28:4.9 (309.3) אף כי לכאורה נמנעת מעתיקי היומין נוכחותם האישית של רוחות האב ממעל, ושל הבנים הבוראים מתחת, לפקודתם עומדות הוויות חיות המכוונות למנגנונים הקוסמיים של מחזירותיות מושלמת ושל דיוק מרבי, אשר באמצעותם יכולים הם ליהנות מנוכחותן המחזירותית של כל אותן הוויות מרוממות אשר נוכחותן האישית נמנעת מהם. בעזרת אמצעים אלו ואחרים אשר אינם ידועים לכם, נוכח האל באופן פוטנציאלי במטות של יקומי העל.

28:4.10 (309.4) עתיקי היומין מסיקים באופן מושלם את רצון האב מתוך השוואת הבזק-הקול הרוחני מלמעלה להבזק-הקול של מיכאל מלמטה. וכך יכולים הם להיות בטוחים לחלוטין בחישוב רצון האב בנוגע לעניינים הניהוליים של היקומים המקומיים. ואולם, על-מנת להסיק

את רצונו של אחד האלים מתוך ידיעת השניים האחרים, על שלושת עתיקי היומין לפעול יחדיו; שניים בלבד לא יצלחו בהשגת התשובה. ומסיבה זאת – אפילו מבלי שהיו סיבות אחרות – תמיד חולשים שלושה עתיקי יומין על יקומי העל, ולא אחד, ואפילו לא שניים.

28:4.11 (309.5) 4. **קולה של קהילת המלאכים.** הסופרנאפים הראשי הרביעי, וכל סופרנאפים שביעי שנברא לאחריו, מתבררים כמלאכים בעלי רגישות מיוחדת לתחושותיהם של כל סדרי המלאכים, לרבות הסופרנאפים ממעל והשרפים מלמטה. וכך, פעולתו של כל מלאך מפקד או מפקח זמינה באופן מיידי לרשותו ולבחינתו של כל חבר במועצת עתיקי היומין. אף-פעם לא יחלוף ולוּ יום אחד בעולמכם, אשר בו לא תהא השׂרפית הראשית של אורנטיה מודעת לתופעת התשדורת המחזירותית אשר נשאבת מאוורסה לצורך כזה או אחר; ואולם – אלא אם תתקבל התרעה משליח בודד – היא לא תדע כלל מהו הדבר אשר נדרש וכיצד הוא נלקח. רוחות סועדות אלה של הזמן מספקות כל העת את הסוג הזה של עדות בלתי-מודעת, ולפיכך גם חפה מכל שיפוטיות באשר לקשת האינסופית של עניינים הדורשים את תשומת ליבם ואת עצתם של עתיקי היומין ושל עמיתיהם.

28:4.12 (309.6) 5. **קולטי התשדורות.** קיים סוג מיוחד של מסרי תשדורת אשר נקלטים אך ורק על-ידי סקונאפים ראשיים אלו. אף-על-פי שאינם השדרנים הרגילים של אוורסה, הם עובדים בשיתוף עם מלאכי הקולות המחזירותיים על-מנת לסנכרן את הראייה המחזירותית של עתיקי היומין עם מסרים ממשיים מסוימים הנכנסים דרך המעגלים המבוּססים של התקשורת ביקום. קולטי התשדורות מהווים את הסִדרה החמישית, הכוללת את הסקונאפים החמישי שנברא וכל סקונאפים שביעי אשר נברא לאחריו.

28:4.13 (310.1) 6. **אישיויות הסעה.** אלו הם הסקונאפים אשר מסיעים את עולי הרגל של הזמן מעולמות המטה של יקומי העל אל המעגל החיצוני של האוונה. הם הינם סגל ההסעה של יקומי העל, והם פועלים פנימה אל עבר פרדיס והחוצה אל עבר עולמות המגזרים התואמים שלהם. סגל זה מורכב מהסקונאפים הראשי השישי ומכל סקונאפים שביעי שנברא לאחריו.

(310.2) 28:4.14 7. **סגל המילואים.** קבוצה גדולה מאוד של סקונאפים, הסדרה השביעית של הסקונאפים הראשיים, נשמרת במילואים בעבור החובות הבלתי-מוגדרים של העולמות ובעבור המשימות לשעת-חירום. מכיוון שאינם מתמחים במידה מרובה, הם יכולים לפעול טוב למדי בכל אחד מהתפקידים שאותם ממלאים עמיתיהם המגוונים, ואולם עבודה הדורשת מומחיות מבוצעת על-ידם רק במקרי חירום. תפקידיהם הרגילים כוללים את אותם חובות כלליים ביקום העל, אשר אינם נופלים בתחומי עיסוקיהם של המלאכים בעלי המשימות המוגדרות.

5. הסקונאפים המשניים

(310.3) 28:5.1 הסקונאפים מן הסדר השני אינם פחות מחזירותיים מעמיתיהם הראשיים. במקרה של הסקונאפים, הסיווג כראשי, כמשני או כשלישוני, איננו מצביע על הבדל במעמד או בפעולה; הוא פשוט מציין את סדרי ההליכים. כל שלושת הקבוצות מציגות תכונות זהות בפעולותיהן.

(310.4) 28:5.2 שבעת הסוגים המחזירותיים של הסקונאפים המשניים מוצבים בשירות עמיתיהם המתאמים אשר-מקורם-בשילוש של עתיקי היומין, כדלקמן:

(310.5) 28:5.3 עבור ההופכים בינה למושלמת – קולות הבינה, נשמות הפילוסופיה ואיחוד הנשמות.

(310.6) 28:5.4 עבור היועצים האלוהיים – לבבות הייעוץ, חדוות הקיום והסיפוק שבשירות.

(310.7) 28:5.5 עבור הפוסקים האוניברסאליים – מבחיני הרוחות.

(310.8) 28:5.6 בדומה לסדר הראשי, כך גם קבוצה זו נבראת באופן סדרתי; כלומר, הראשון שנברא היה קול התבונה וכך גם השביעי אחריו. ואלו הם פני גם באשר לששת הסוגים האחרים של המלאכים המחזירותיים הללו.

28:5.7 (310.9) **1. קול הבינה.** חלק מן הסקונאפים הללו מצויים בקשר מתמיד עם הסְפריות החיות של פרדיס, קרי נאמני משמורת הידע המשתייכים לסופרנאפים הראשיים. קולות הבינה מעניקים שירות מחזירות ייחודי ומהווים ריכוזים והתמקדויות חיות, עדכניות, שלמות ומהימנות לחלוטין של הבינה המתואמת ביקום היקומים. הוויות נשגבות אלה הינן כה מחזירותיות, כה סלקטיביות וכה רגישות, עד כי הן מסוגלות לסנן ולקבל – מתוך הכמות האינסופית-כמעט של מידע החגה במעגלי המאסטר של יקומי העל – את מהות הבינה, ולשדר פנינים אלה של פעילות מחשבתית באופן מהימן אל הממונים עליהם, קרי ההופכים בינה למושלמת. והם פועלים כך שההופכים בינה למושלמת לא רק שומעים את ביטויי הבינה הממשיים והמקוריים, אלא גם יכולים לראות באופן מחזירותי את ההוויות עצמן, גבוהות כנמוכות, אשר בטאו אותם.

28:5.8 (310.10) וכבר נכתב, "וְאִישׁ מִכֶּם כִּי יֶחְסַר חָכְמָה, יְבַקֶּשֶׁנָּה". כאשר נדרש באוורסה להגיע להחלטות של תבונה בנוגע למצבים מבלבלים בַּעניינים הסבוכים של ממשלות יקומי העל, כאשר נדרשת גישה הן לתבונת המושלמוּת והן לתבונת המעשיוּת, או אז מזמנים ההופכים בינה למושלמת סוללה של קולות התבונה, ובאמצעות הכישורים המושלמים המוקנים לסדרם, הם מכוונים ומכוננים את המקלטים החיים הללו של תבונת הדעת החגה ביקום היקומים, כך שמייד בוקע מן הקולות הסקושׂרפיים הללו זרם של תבונת האלוהיות מן היקום שממעל, ושטף של תבונת המעשה מן הגבוהות יותר שבדעת היקומים מלמטה.

28:5.9 (311.1) באם מתעורר בלבול בנוגע לְאופן השילוב ההרמוני בין שתי גרסאות תבונה אלה, מייד נשלחת קריאה אל היועצים האלוהיים, אשר פוסקים ללא דיחוי באשר לשילוב ההולם של ההליכים. באם מתקיים ספק בדבר האותנטיות של דבר-מה המגיע מן העולמות אשר חוו מרידות, נשלחת בקשה אל הפוסקים, אשר מסוגלים – יחד עם מבחיני הרוחות שלהם – לפסוק באופן מיידי "איזה סוג של רוח" הניעה את היועץ. וכך, הן תבונת העידנים והן האינטלקט של הרגע נוכחים לעולם, כדף בספר הפתוח, אל מול מבטם המיטיב של עתיקי היומין.

28:5.10 (311.2) ביכולתכם להבין אך במעט את המשמעות של כל אלה בעבור האחראיים לניהול ממשלות יקומי העל. מורכבותן ושיעורן העצום של פעולות אלה מצויים לחלוטין

מעבר ליכולת התפישה הסופית. בשעה שתעמדו, כפי שעשיתי זאת אנוכי שוב ושוב, באולמות הקבלה המיוחדים של מקדש התבונה באוורסה ותיראו את כל זאת בפעולה ממש, תחושו הערצה לנוכח מושלמות מורכבותם ולנוכח מהימנות פעולתם של ערוצי התקשורת הבין-פלנטאריים של היקומים. אתם תוקירו את התבונה האלוהית ואת טובם של האלים, אשר מתכננים ומוציאים אל הפועל בטכניקה כה נשגבת. ודברים אלו אכן מתרחשים בדיוק באופן שבו תיארתי אותם.

(311.3) 28:5.11 2. **נשמת הפילוסופיה.** מורות נפלאות אלה מסופחות אף הן אל ההופכים בינה למושלמת, והן נותרות בסנכרון ממוקד עם המאסטרים לפילוסופיה בפרדיס, אלא אם כן כוונו אחרת. חישבו על כך כאילו עמדתם מול מראה חיה ענקית, אך בְּמקום לחזות בדמותכם הסופית והחומרית, ביכולתכם לחוש בהשתקפות תבונת האלוהיות והפילוסופיה של פרדיס. ובמידה שנדרש להעביר את פילוסופית המושלמות הזו לרמת "בשר ודם" – לדללה כך שתוכל לשמש ביישום מעשי ולהיות מאומצת על-ידי העמים הנמוכים של העולמות הנמוכים – כי אז יהיה על מראות חיות אלה, על-מנת לשקף את הנורמות ואת הצרכים של עולם אחר, אך ורק להפנות את פניהן כלפי מטה.

(311.4) 28:5.12 באמצעות טכניקות אלה ממש מתאימים ההופכים בינה למושלמת החלטות והמלצות לצרכים האמיתיים ולמצב בפועל של העולמות ושל העמים הנידונים; ולעולם הם עושים כן מתוך הסכמה עם היועצים האלוהיים ועם הפוסקים האוניברסאליים. ואולם, שלמותן הנעלה של פעולות אלה נשגבת אף מבינתי שלי.

(311.5) 28:5.13 3. **איחוד הנשמות.** את השילוש הנספח לַהופכים בינה למושלמת משלימות אלה המשקפות את האידיאלים ואת המעמד של היחסים האתיים. מכל הבעיות ביקום אשר דורשות את תמצית חוכמת הניסיון וההסתגלות, אין חשובות מאלה המתגלעות בְּמערכות היחסים ובַּהתקשרויות שבין הוויות תבוניות. בין אם ביחסים האנושיים של מסחר וחליפין, בין אם בחברות או בנישואין, ובין אם ביחסים שבין חברי קהילת המלאכים, ממשיכים ועולים חיכוכים פחותי-ערך, חוסר-הבנות קטנות אשר הינן טריוויאליות מכדי שתובאנה לתשומת ליבם של הבוררים אך הינן מספיק מטרידות ומפריעות על-מנת שיפגמו בהתנהלותו החלקה

של היקום, אם רק יותַר להן להתרבות ולהתמיד. ומשום כך מעמידים ההופכים בינה למושלמת לרשות יקום העל בכללותו את הניסיון הנבון של סדרם כ"שמן הסיכה של הפשרה". ובכל העבודה הזו נעזרים אנשי יקומי העל החכמים הללו בעמיתיהם המחזירותיים, איחודי הנשמות, אשר מעמידים לרשותם את המידע העדכני באשר למצבו של היקום, ומתארים בה-בעת את האידיאל הפרדיסי של היישוב המיטבי של בעיות סבוכות אלה. כאשר הן אינן מכוּוננות אחרת, נותרות סקופנאפים אלה בקשר מחזירותי עם פרשני האתיקה בפרדיס.

(312.1) 28:5.14 אלה הן המלאכיות אשר מטפחות ומקדמות את עבודת הצוות בכל אורוונטון. אחד מן השיעורים החשובים ביותר ללימוד במהלך נתיבתכם כבני תמותה הינו **עבודת הצוות.** סִפּוּרות המושלמוּת האלה מאוישות בידי אלו אשר התמחו באומנות זו של עבודה עם הוויות אחרות. מעטות הן המשימות ביקום אשר מיועדות לִמְשָׁרת הבודד. ככל שתגביהו להרקיע, כך תהפכו בודדים יותר כאשר תיוותרו באופן ארעי בלא חברת רעיכם.

(312.2) 28:5.15 4. **לב הייעוץ.** זוהי הקבוצה הראשונה של הגאוניוֹת המחזירותיות המושמת תחת פיקוחם של היועצים האלוהיים. הסקונאפים מסוג זה, בהיותן רגישות לנתונים אלו במעגלי הזמן, מחזיקות בידיעה של עובדות החלל. במיוחד משקפות הן את מתאמי המידע העל-שׂרפיים, ואולם הן גם משקפות באופן סלקטיבי את עצתן של כל ההוויות, בין אם ממעמד גבוה ובין אם ממעמד נמוך. כל אימת שנקראים היועצים האלוהיים לעוץ עצה או לקבל החלטה חשובה, מייד הם מזמנים הרכב של לבבות הייעוץ, וזמן קצר לאחר מכן נמסרת החלטה המשלבת הלכה למעשה את התבונה המתואמת ואת עצת המוחות הכשירים ביותר בכלל יקום העל, אשר כולם בדקו ושיפרו אותה לאור עצתם של המוחות הגבוהים של האוונה, ואפילו של פרדיס.

(312.3) 28:5.16 5. **חדוות הקיום.** הוויות אלה מוכוונות מטבען באופן מחזירותי אל מפקחי ההרמוניה העל-שרפית ממעל ואל שרפים מסוימים מתחת, ואולם קשה להסביר מה בדיוק עושות חברותיה של קבוצה מעניינת זו. עיקר פעולותיהן מוכוון לעבר עידוד תגובות של אושר בקרב הסדרים השונים של קהילות המלאכים ושל היצורים הרצוניים הנמוכים יותר.

היועצים האלוהיים, שאליהם הן כפופות, עושים בהן שימוש לשם מציאה ייחודית של אושר רק לעיתים רחוקות. באופן כללי יותר, ותוך שיתוף פעולה עם מנהלי הבידור, הן פועלות כעין מְסַלְקוֹת אושר המבקשות להעצים את תגובות ההנאה של העולמות, בעודן עושות על-מנת לשפר את חוש ההומור, ולפתח הומור-על בקרב בני התמותה ובקרב המלאכים. הן שואפות להדגים כי האושר טבוע בקיום הרצון החופשי ללא תלות בהשפעות חיצוניות כלשהן; והצדק איתן, אף כי הן נתקלות בקשיים רבים בעת שהן מנסות להטמיע אמת זו בדעת האדם הפרימיטיבי. אישיויות הרוח הגבוהות יותר והמלאכים מגיבים מהר יותר למאמצי חינוך אלו.

(312.4) 28:5.17 6. **הסיפוק שבשירות.** מלאכיות אלה הינן מחזירותיות ביותר ביחס לעמדות מנחי ההתנהגות בפרדיס, והן פועלות בדומה מאוד לחדווֹת הקיום במאמציהן להעצים את ערך השירות ולהגדיל את הסיפוק המתקבל ממנו. הן עשו רבות על-מנת לשפוך אור על הגמול המעוכב הטבוע בשירות בלתי-אנוכי, השירות אשר תורם להרחבת ממלכת האמת.

(312.5) 28:5.18 היועצים האלוהיים, אשר אליהם מסופחות בנות סדר זה, עושים בהן שימוש על-מנת לשקף מעולם אחד למשנהו את התועלות המופקות מן השירות הרוחני. סקונפאים אלה תורמות תרומה עצומה לאיכות השירות המסור ביקומי העל, בכך שהן מנצלות את פעולותיהם של הטובים ביותר על-מנת לעורר השראה בבינוניים ולעודד אותם. שימוש יעיל ברוח התחרותיות החברית מתרחש הודות להעברת מידע לכל עולם מסוים על אודות הנעשה בעולמות האחרים, ובייחוד בטובים ביותר שביניהם. תחרות בריאה ומרעננת זוכה לעידוד אפילו בקרב קהילות השרפיות.

(313.1) 28:5.19 7. **מבחינות הרוחות.** קיים חיבור מיוחד בין היועצים והמנחים במעגל השני של האוונה לבין מלאכיות מחזירותיות אלה. הן הינן הסקונאפים היחידות אשר מסופחות לפוסקים האוניברסאליים, והן ככל הנראה גם בעלות ההתמחות הייחודית ביותר מקרב כלל עמיתותיהן. בלא קשר למקור המידע או לערוץ שממנו הגיע, ובלא תלות בדלות ההוכחות המוצגות, כאשר אלה נבחנות על-ידן באופן מחזירותי, מַבחינות אלה מסוגלות לדווח לנו ללא דיחוי על אודות המניע האמיתי, התכלית בפועל והטבע האמיתי של מקורן. הנני מלא פליאה

נוכח פעולתן הנהדרת של מלאכיות אלה, אשר משקפות כה נאמנה את אופיו המוסרי והרוחני הממשי של כל יחיד אשר בו הן מתמקדות.

28:5.20 (313.2) מַבחינות הרוחות מעניקות שירותים סבוכים אלו הודות לטבע "הבוֹננוּת הרוחנית" שלהן, אם להשתמש במילים אשר ביכולתן לנסות ולתאר בפני הדעת האנושית את המחשבה לפיה מלאכיות מחזירותיות אלה פועלות באופן אינטואיטיבי, טבוע ומהימן. בשעה שהפוסקים האוניברסאליים צופים במצגות אלה, הם ניצבים פנים אל פנים אל מול עירום נשמתו של היחיד המוצג לפניהם באופן מחזירותי; והוודאות והמושלמות של התיאור מהוות חלק מן ההסבר לכך שהפוסקים לעולם יכולים לפעול ביושר כה רב כשופטי צדק. המבחינות מלַוות תמיד את הפוסקים בכל משימותיהם הרחוקות מאוורסה, והן יעילות ביקומים אשר בחוץ באותה מידה שהן יעילות במטה שלהן באוורסה.

28:5.21 (313.3) הנני מבטיחכם כי כל הדברים הללו של עולם הרוח הינם אמיתיים, וכי הם מתרחשים בהתאם לנוהג המקובל ובהרמוניה עם החוקים הנצחיים של העולמות ביקום. מייד עם קבלת נשמת החיים, ההוויות מכל סדר חדש שנברא משוקפוֹת מעלה כהרף-עין; ותיאור חי של טיב היצור ושל הפוטנציאל שלו מובזק אל מטה יקום העל. וכך, באמצעות מבחינות אלה, מיודעים הפוסקים באופן מלא ומדויק על אודות "טיב הרוח" אשר נולד בעולמות החלל.

28:5.22 (313.4) וכך הדבר גם באשר לבן התמותה: רוח האם של סאלווינגטון יודעת אתכם לפני ולפנים, הואיל ורוח הקודש בעולמכם "חוקרת את הדברים כולם", וכל אשר יודעת על אודותיכם הרוח האלוהית זמין מיידית למבחינות בשעה שהן משקפות לרוח את ידע הרוח על אודותיכם. יחד עם זאת, ראוי לציין כי הידע והתוכניות של רסיסי האב אינם ברי-שיקוף. המבחינות יכולות לשקף – והן אכן משקפות – את נוכחוּת המכוונים (והפוסקים מכריזים עליהם כעל אלוהיים), ואולם הן אינן מסוגלות לפענח את תכולת הדעת של משגוחי המסתורין.

6. הסקונאפים השלישוניים

(313.5) 28:6.1 בדומה לעמיתותיהן, מלאכיות אלה נבראות באופן סדרתי ובשבעה סוגים מחזירותיים, אך סוגים אלו אינם משויכים באופן יחידאי לשירות נפרד של מנהלי יקומי העל. כל הסקונאפים השלישוניים משויכות במשותף לבני השילוש של ההישג, ובנים מרקיעים אלו עושים בהן שימוש באופן חליפי; כלומר, השליחים העוצמתיים עשויים להשתמש בכל אחד מן הסוגים השלישוניים, והם אכן עושים כן; וכך עושים גם אלו המתואמים להם, בעלי הסמכות הגבוהה וחסרי השם והמספר. שבעת הסוגים הללו של סקונאפים שלישוניים הינם:

(314.1) 28:6.2 **1. מַשְׁמָעוּתִיוֹת הַמְּקוֹרוֹת.** הבנים שהרקיעו ושולשו של ממשלת יקום-העל אחראיים לטפל בכל הנושאים העולים בהקשר של המקור של כל יחיד, גזע או עולם כלשהו; ומשמעותיות המקורות הינה השאלה החשובה ביותר בכל תוכניותינו לשם התקדמותם הקוסמית של היצורים החיים של התחום. כלל מערכות היחסים והיישום של האתיקה נובעים מן העובדות הבסיסיות של המקור. המקור הינו הבסיס לתגובתם ההתייחסותית של האלים. לעולם הפועל האחוד "מתבונן באדם, באופן אשר בו הוא נולד".

(314.2) 28:6.3 המקור של ההוויות היורדות הינו פשוט עובדה הדורשת אימות; ואילו באשר להוויות המרקיעות – לרבות הסדרים הנמוכים של המלאכים – נסיבות המקור וטבע המקור אינם תמיד כה נהירים, אף כי נודעת להם חשיבות חיונית זהה כמעט על כל צעד וכל שעל בענייני היקום – ומכאן הערך שנודע להימצאותן ברשותנו של סדרת סקונאפים מחזירותית, אשר יכולה להציג כהרף-עין את כל הנדרש על אודות ראשיתה של כל הוויה, בין אם היא מצויה ביקום המרכזי ובין אם בכלל רחבי התחום של יקום על.

(314.3) 28:6.4 משמעותיות המקורות הינה הסימוכין-החי והזמין לשושלות היוחסין של הקהילה העצומה של ההוויות השוכנות בשבעת יקומי העל – אנשים, מלאכיות ואחרים. ולעולם הן עומדות מוכנות ומזומנות על-מנת לספק לבכירים שמעליהן אומדן מעודכן, שלם ומהימן של כל גורמי היוחסין, ושל הסטאטוס הממשי העדכני, של כל יחיד בכל עולם ועולם ביקום העל שאליו הן משתייכות; ולעולם חישוביהן את העובדות המצויות ברשותן הינם מעודכנים עד לרגע זה.

(314.4) 28:6.5 2. **זיכרון הרחמים.** אלה הרשומות החיות – השלמות, המלאות והממשיות – של הרחמים שהוענקו ליחידים ולְגזעים הודות לסעד הרך של הפועלות בשם הרוח האינסופית במסגרת המשימה להתאים את צדקת היושרה לסטאטוס של העולמות, כפי שמתואר על-ידי משמעותיות המקורות. זיכרונות הרחמים מתארים את החובה המוסרית של ילדי הרחמים – את חבותם הרוחנית – אשר נשקלת אל מול נכסי הישרדותם, אשר כוּננו על-ידי בני האל. באמצעות גילוי חסדו הקודם של האב מבססים בני האל את מידת הזכות הנחוצה להבטחת ההישרדות של כולם. ואז, בהתאמה לממצאים של משמעותיות המקורות, מועמדת מידת רחמים לשם הישרדותו של כל יצור רציונאלי, כף זכות בשיעור שופע הכולל חסד מספק על-מנת להבטיח את הישרדותה של כל נשמה החפצה באמת באזרחות שמימית.

(314.5) 28:6.6 זיכרון הרחמים הינו מאזן שיפוטי חי, החשבון העדכני שלכם עם הכוחות העל-טבעיים של העולמות. אלו הן הרשומות החיות של סעד הרחמים, אשר נקראוֹת כעדוּת בבתי המשפט של אוורסה בשעה שזכותו של כל יחיד לחיי נצח עומדת לדיון ולהכרעה, וכאשר "מובאים כיסאות הכבוד ומעליהם עתיקי היומין יִתְיַשָּׁבוּ. וכאשר מובאות ומוצגות בפניהם התשדורות מאוורסה; אַלְפֵי אֲלָפִים בְּיָדָם מְשַׁמְּשִׁים וְרִבּוֹא רְבָבוֹת לְפִקּוּדָתָם יַעֲמֹדוּ. יָשַׁב הַדִּין וּסְפָרִים נִפְתָּחוּ." והספרים אשר נפתחים באירועים רבי-חשיבות אלו הינם הרשומות החיות של הסקונאפים השלישוניים של יקומי העל. הרשומות הרשמיות מתויקות על-מנת לאשר, במקרה הצורך, את עדויותיהם של זיכרונות הרחמים.

(314.6) 28:6.7 על זיכרון הרחמים להראות כי נקודות הזכות אשר כיננו בני האל, שולמו בנאמנות ועד תום בסעדן האוהב של האישיויות הסבלניות של המקור והמרכז השלישי. ואולם, משמוצו הרחמים, ומשמדווח על-ידי "הזיכרון" כי התרוקנה כף הזכות, או אז גובר הצדק ומוכרז דבר היושרה. וזאת משום שאין להרעיף חסד על אלו אשר בזים לו; החסד איננו מתנה הניתנת למרמס רגליהם של המורדים העקשניים של הזמן. ואף-על-פי שהחסד הינו יקר-ערך ואף-על-פי שערך הענקתו כה גבוה, לעולם יהיה מאזן הזכות האינדיבידואלי שלכם גדול בהרבה מאשר יכולתכם לרוקנו, כל עוד תכליתכם כנה היא ולבבכם תם.

(315.1) 28:6.8 משַקפות הרחמים, יחד עם עמיתיותיהן השלישוניים, עוסקות במַגוון פעילויות סעד ביקומי העל, לרבות הוראת היצורים המרקיעים. בין דברים רבים אחרים,

מלמדות משמעותיות המקורות את המרקיעים הללו כיצד ליישם אתיקה רוחנית, ולאחר שקיבלו הנחיה שכזאת, מלמדים אותם זיכרונות הרחמים כיצד להיות רחומים באמת. אף כי הטכניקות הרוחניות של סעד הרחמים מצויות מעבר למושגי תפישתכם, ביכולתכם להבין אפילו כעת כי הרחמים הינה מידה של צמיחה. שומה עליכם להבין גם כי קיים גמול גדול של שביעות-רצון אישית המופקת מהיותכם: ראשית – צדיקים, לאחר מכן – הוגנים, בהמשך – סבלניים, ואז – טובי לבב. ומכאן, על הבסיס הזה, אם תבחרו בזאת ואם תמצאו זאת בלבבכם, תוכלו לעשות את הצעד הבא ולהיות רחומים באמת ובתמים; ואולם, לא תוכלו להפגין רחמים מתוך הרחמים עצמם. לפני כן חובה עליכם לעשות את כל הצעדים המקדימים הללו; בלעדיהם לא תוכל להתקיים מידת רחמים של אמת. אפשר שתתקיימנה הענקת חסות, התנשאות, או צדקה – ואפילו רחמנות – אבל לא רחמים. רחמי אמת מגיעים אך כַּפסגה היפהפייה המופיעה לאחר השלמת הדברים המקדימים: הבנת הקבוצה, ההערכה ההדדית, האחווה שברעות, ההתייחדות הרוחנית וההרמוניה האלוהית.

(315.2) 28:6.9 3. **חֲשִׁיבוּת הַזְּמַן.** הזמן הינו המתנה האוניברסאלית הניתנת לכל היצורים הרצוניים; הוא "הכישרון האחד" המופקד בידי כל הוויות התבוניות. לכולכם ניתן זמן על-מנת להבטיח את הישרדותכם; והזמן מבוזבז באופן אנוש רק כאשר הוא נקבר תחת ההזנחה, כאשר אתם כושלים בשימוש בו על-מנת להבטיח את הישרדות נשמתכם. הכישלון למצות את מלוא הזמן הניתן לכם באופן מיטבי איננו נושא בחובו עונש קטלני; הוא רק מעכב את עולה הרגל של הזמן במהלך המסע של הרקעתו. במידה שבסופו של דבר מושגת הישרדות, ניתן להשיב את כל ההפסדים האחרים.

(315.3) 28:6.10 לעצתן של חשיבויות הזמן ערך בל-ישוער בנוגע להטלת אחריות. הזמן הינו גורם חיוני בכל דבר בצד זה של האוונה ושל פרדיס. במשפט הסופי לפני עתיקי היומין, הזמן מהווה מרכיב בראיות. לעולם חייבות חשיבויות הזמן להציג הוכחות המראות כי לכל מי שנטען כלפיו היה די זמן על-מנת לקבל החלטות ולהיות מסוגל לבחור.

(315.4) 28:6.11 מעריכות אלו של הזמן הינן גם סוד הנבואה; הן מתארות את אלמנט הזמן אשר יידרש על-מנת להשלים כל משימה שהיא, והן מציינות מהימנות ממש כַּפָּרָאנְדָלָאנְקִים

והכְּרוּבֵי־הַקֹּדֶשׁ הנמנים על סדרי חיים אחרים. האלים רואים אחרית מראשיתה, ועל-כן הינם יודעי הכול מראש; ואילו השלטונות המרקיעים של עולמות הזמן חייבים להיוועץ בחשיבויות הזמן על-מנת לחזות מאורעות המצויים בעתיד.

28:6.12 (315.5) לראשונה תפגשו בהוויות האלה בעולמות העליונים, ושם הן תדרכנה אתכם בשימוש המועיל במה שאתם מכנים "זמן", הן מן ההיבט החיובי של השימוש – העבודה, והן מן ההיבט השלילי שלו – המנוחה. שני השימושים בזמן הינם בעלי חשיבות.

28:6.13 (315.6) 4. **רְצִינוּת הָאֱמוּן.** בעבור היצורים הרצוניים, האמון הינו המבחן המכריע. היות ראוי לאמון מהווה מדד אמיתי לשליטה-עצמית, לאופי. סקונאפים אלה ממלאות תפקיד כפול בכלכלת יקום העל: הן מציגות לכלל היצורים הרצוניים את תחושת המחויבות ואת קדושת האמון ורצינותה. ובה בעת, הן משקפות מהימנה אל השלטונות את מידתה המדויקת של אמינותו של כל מועמד להפוך לאיש סוד או לאיש אמון.

28:6.14 (316.1) באורנטיה, אתם מתאמצים באופן נלעג לקרוא את האופי ולהעריך יכולות מסוימות, בעוד שבאוורסה היננו למעשה עושים זאת באופן מושלם. הסקונאפים האלה שוקלות את האמינות במשקלות החיים של הערכת האופי המהימנה, ולאחר שהן התבוננו בכם, לא נותר לנו אלא להתבונן בהן על-מנת להכיר את מגבלותיכם לשאת באחריות, לפעול מתוך אמון ולמלא משימות. נכסי האמינות שלכם מוצגים בבירור לצד החבות של האפשרות כי תסטו מדרך הישר או כי תבגדו.

28:6.15 (316.2) תוכניתם של הממונים עליכם היא לקדם אתכם על-ידי הגדלת מידת האמון הנרכשת כלפיכם, במהירות התואמת את התפתחות אופייכם כך שתוכלו לשאת באחריות הנוספת הזו; ואולם, העמסת יתר של אחריות על כתפי היחיד רק מזמינה אסון ומבטיחה אכזבה. והשגיאה של העמסה בטרם עת של אחריות על כתפי אדם או מלאך, יכולה להימנע באמצעות השימוש בסעד של המעריכות נטולות-הדופי האלה, על-מנת להעריך יכולת האמון של היחידים של הזמן והמרחב. לעולם נלוות סקונאפים אלה לבעלי הסמכות הגבוהה,

ומנהלים אלו אף-פעם אינם מציבים מועמדים למשימות לפני שאלו נשקלו במשקלות השרפיים ונמצאו והוכרזו כמי ש"אינם חסרים".

28:6.16 (316.3) 5. **קְדוּשַׁת הַשֵּׁרוּת.** הזכות לשרת מגיעה מייד לאחר שמתגלָה העובדה של היותכם ראויים לאמון. דבר אינו יכול לעמוד ביניכם לבין ההזדמנות לזכות בשירות גדול יותר, למעט אי היותכם ראויים לאמון וחוסר היכולת שלכם להעריך אל-נכון את רצינות האמון.

28:6.17 (316.4) שירות – שירות תכליתי ולא עבדות – מייצר את הסיפוק הגבוה ביותר ומבטא את האצילות האלוהית ביותר. שירות – עוד שירות, יותר שירות, שירות קשה, שירות הרפתקני ולבסוף, שירות אלוהי ומושלם – הינו מטרת הזמן ויעדו של המרחב. ואולם, תמיד יתחלפו לסירוגין מחזורי המשחק של הזמן ומחזורי השירות של ההתקדמות. ולאחר סיומו של שירות הזמן מגיע שירות-העל של הנצח. בעודכם משחקים בזמן, שומה עליכם לשוות לנגד עיניכם את עבודת הנצח, ממש כשם שתיזָכרו בעת שירותכם הנצחי את עיתות המִשחק.

28:6.18 (316.5) הכלכלה האוניברסאלית מבוססת על צריכה ועל ייצור; במשך כל נתיבתכם הנצחית, לא תפגשו אף-פעם במונוטוניות חוסר המעש או בקיפאון האישיות. הקִדמה מתאפשרת הודות לתנועה הטבועה, ההתקדמות צומחת מתוך היכולת האלוהית לפעול, וההישג הוא צאצא של הרפתקת הדמיון. ואולם, בתוך היכולת הזו להישג טבועה האחריות האתית, ההכרח להכיר בכך שהעולם והיקום מלאים במַגוון רחב של הוויות מסוגים שונים. כלל הבריאה המופלאה הזו, **לרבות אתם עצמכם**, לא נוצרה רק בעבורכם. זהו איננו יקום אגוצנטרי. וכבר שנו האלים, "טוֹב וּמְבוֹרָך אֲשֶׁר תִּתֵּן מֵאֲשֶׁר תִּקָּח", וכך אמר הבן המאסטר שלכם, "הֶחָפֵץ לִהְיוֹת גָּדוֹל בְּקִרְבְּכֶם, הֲנִיחוּ לוֹ שֶׁיִּהְיֶה מְשָׁרֵת לַכֹּל".

28:6.19 (316.6) הטבע האמיתי של כל שירות, בין אם ניתן מידי אדם ובין אם מידי מלאך, מתגלה במלואו בפניהן של מציינות השירות הסקושרפיות האלה, קְדוּשׁוֹת השירות. הניתוח המלא של המניעים האמיתיים והחבויים מוצג בבירור. מלאכיות אלה אכן הינן קוראות הדעת,

בוחנות כליות ולב, ומגלות את הנשמות של היקום. בני התמותה עשויים להשתמש במילים על-מנת להסתיר את מחשבותיהם, ואולם סקונאפים גבוהות אלה חושפות במערומיהם את המניעים העמוקים בלב האנושי ובדעת המלאכית.

28:6.20 (317.1) 6 ו-7. **סוֹד הַגְּדוּלָה וּנְשִׁמַת הַטּוּב.** משנפקחות עיניהם של עולי הרגל המרקיעים לחשיבות הזמן, הופכת הדרך לסלולה בעבורם להבנת רצינות האמון ולהערכת קדושת השירות. בעוד שאלֶה הינן האלמנטים המוסריים של הגדוּלה, קיימים גם סודות של גדוּלה. האלמנטים המוסריים של הגדולה אינם נשכחים בשעה שמופעלים המבחנים הרוחניים של הגדולה, ואולם האיכות של חוסר האנוכיות, המתגלה בעבודה נטולת אינטרס-אישי הנעשית לרווחת חבריכם הארציים, ובייחוד בעבור הוויות בעלות-ערך המצויות בעת נחיצות וצרה, היא **המידה** האמיתית של גדוּלה בפלנטה. ו**הביטוי** של גדולה בְּעולם כדוגמת אורנטיה הוא הצגת השליטה העצמית. האדם בעל שיעור הקומה אינו זה "הלוכד עיר" או "כובש אומה", אלא זה "המכניע את לשונו שלו".

28:6.21 (317.2) הגדוּלה היא בעלת משמעות נרדפת לאלוהיות. האל הינו עליון בגדולתו ובטובו. **פשוט לא ניתן להפריד בין גדוּלה לבין טוּב.** לנצח הם אחד באל. ואמת זו מודגמת באופן בולט, פשוטה כמשמעה, בתלות ההדדית המחזירותית המתקיימת בין סודות הגדוּלה לבין נשמות הטוּב, זאת משום שאחת משתי אלה לא תוכל לפעול מבלעדי האחרת.
הסקונאפים יכולות לפעול לבדן על-מנת לשקף תכונות אחרות של האלוהיות, והן אכן עושות כן, ואולם נראה כי ההערכה המחזירותית של הגדוּלה ושל הטוב אינן ניתנות להפרדה. לפיכך, בכל עולם ובכל יקום מוכרחות מְשָׁקפוֹת אלה של גדוּלה ושל טוב לעבוד תמיד יחדיו, ותמיד להציג דיווח דואלי ותלוי-הדדית על אודות כל הוויה אשר בה הן מתמקדות. לא ניתן להעריך גדוּלה מבלי להכיר את תכולת הטוב, ולא ניתן להציג את הטוּב מבלי להציג את גדולתו הטבועה והאלוהית.

28:6.22 (317.3) אומדן הגדוּלה משתנה מספֵּירה לספֵּירה. להיות גדול פירושו לדמות לאל. והואיל ואיכות הגדוּלה נקבעת בהתאם לתכולת הטוּב, נובע מכך כי אפילו במצבכם האנושי הנוכחי, אם רק תוכלו להפוך לטובים באמצעות החסד, בכך תהפכו גם לגדולים. וככל שתהגו

בקביעות במושגי הטוב האלוהי, וככל שתרדפו אחריהם בעקביות, כך תתעצם גדולתכם ביתר ודאות, ובשיעור האמיתי של אופי ההישרדות המקורי שלכם.

7. הסעד של הסקונאפים

28:7.1 (317.4) הן מקורם של הסקונאפים והן המטות שלהם מצויים בבירות יקומי העל, ואולם הן משוטטות יחד עם רעיהן מחופי פרדיס ועד לעולמות האבולוציוניים של החלל. והן משמשות כעוזרות רבות-ערך לחברי כינוסי ההתייעצות של ממשלות העל, ומהוות עזרה כבירה בעבור דיירי המושבות המארחות של אוורסה: תלמידי הכוכבים, תיירי שנות האלף, בוחני השחקים ורבים אחרים, כולל ההוויות העולות הממתינות לתעבורת האוונה. עתיקי היומין מתענגים על הצבת הסקונאפים הראשיים לעזרת היצורים המרקיעים השוכנים בארבע-מאות ותשעים עולמות הלימוד המקיפים את אוורסה, היכן שרבים מהסדרים השניוניים והשלישוניים משמשים כמורים. לווייני אוורסה אלו הינם בתי הספר החותמים של עולמות הזמן, ובהם מוצגים קורסי ההכנה לקראת אוניברסיטת שבעת-המעגלים של האוונה.

28:7.2 (317.5) מבין שלושת סדרי הסקונאפים, הסדר השלישוני, המסופח לרשויות ההרקעה, הוא זה הסועד באופן הנרחב ביותר את יצורי הזמן המרקיעים. תפגשו בבנות סדר זה מעת לעת מעט לאחר עזיבתכם את אורנטיה, אף-על-פי שלא תעשו שימוש חופשי בשירותיהן עד אשר תגיעו לעולמות השהות של אורוונטון. אתם תיהנו מחברתן בשעה שתתוודעו אליהן באופן מלא בעת שהותכם בעולמות הלימוד של אוורסה.

28:7.3 (318.1) בנות סקונאפים שלישוניים אלה הינן חוסכות הזמן, מגשרות החלל, מגלות השגיאות, המורות הנאמנות והתמרורים הנצחיים – שלְטי-הכיוון החיים של הביטחון האלוהי – אשר בחסד מוצבים בהצטלבויות הזמן על-מנת להנחות בהם את צעדיהם של עולי הרגל החרדים ברגעים של בלבול גדול ושל אי-וודאות רוחנית. זמן רב בטרם תעמדו בשערי השלמות, תתחילו לקבל גישה לכלים של האלוהיות ולהיות במגע עם טכניקות האלוהות. מן

הזמן שבו תגיעו לעולם העליון הראשון ועד אשר תעצמו את עיניכם בתנומת ההכנה של האוונה לקראת מסעכם לפרדיס, תזכו ביותר ויותר מעזרתן לעת חירום של הוויות נפלאות אלה, אשר משקפות באופן כה מלא וחופשי את הידע הוודאי, ומשהו מן התבונה, של אותם עולי רגל מהימנים ובטוחים אשר קדמו לכם במסע הממושך אל שערי השלמות.

(318.2) 28:7.4 באורנטיה נמנעת מאיתנו מלוא הזכות להשתמש במלאכיות אלה מן הסדרים המחזירותיים. הן מבקרות תדירות בעולמכם, כמלוות של אישיויות המוצבות בו, ואולם הן אינן יכולות לפעול כאן בחופשיות. סִפֵּרה זו מצויה עדיין תחת בידוד רוחני חלקי, וכמה מן המעגלים החיוניים לשם מתן שירותיהן אינם קיימים כאן. לאחר שעולמכם ישוב מחדש אל חיק המעגלים המחזירותיים הנוגעים לדבר, תהפוך הרבה מעבודת התקשורת הבין-פלנטארית והבין-יקומית לפשוטה בהרבה ולמהירה יותר. עובדים שמימיים באורנטיה נתקלים בקשיים רבים בשל המגבלות הפונקציונאליות המושתות על עמיתותיהן המחזירותיות. אך על אף הֶחְסֵר המקומי ברבים מן השירותים של הוויות מדהימות אלה – המראות החיות של החלל ומקרינות הנוכחות של הזמן – היננו ממשיכים לנהל בשמחה את ענייניו בעזרת הכלים העומדים לרשותנו.

(318.3) 28:7.5 [המסמך הוצג בחסות שליח עוצמתי מאוורסה.]

מסמך 29

מנהלי הכוח האוניברסאליים

(319.1) 29:0.1 מכל האישיויות ביקום הנוגעות לניהול העניינים הבין-פלנטאריים והבין-יקומיים, מנהלי הכוח ועמיתיהם הם אלו שהכי פחות מובנים באורנטיה. בעוד שהגזעים שלכם יודעים מזה זמן רב על אודות קיומם של מלאכים ושל סדרי הוויות שמימיות דומות, רק מידע מועט נמסר על אודות הַבַּקָּרים והווסתים של התחום הפיזי. ואפילו כעת, הנני מורשה למסור במלאות אך ורק תיאור של האחרונה מבין שלוש הקבוצות הבאות של הוויות חיות העוסקות בשליטת הכוח ובוויסות האנרגיה ביקום האב:

(319.2) 29:0.2 1. מְאַרְגְּנֵי כּוֹחַ מַאסְטֶר רָאשִׁיים שֶׁהִתְמַמְּשׁוּ לְבַסּוֹף.

(319.3) 29:0.3 2. מְאַרְגְּנֵי כּוֹחַ מַאסְטֶר טְרַנְסְצֶנְדֶנְטָאלִיִּים עָמִיתִים.

(319.4) 29:0.4 3. מְנַהֲלֵי הַכּוֹחַ הָאוּנִיבֶרְסָאלִיִּים.

(319.5) 29:0.5 אף-על-פי שהנני סבור כי לא ניתן להציג את האינדיבידואליות של הקבוצות השונות של המנהלים, המֶרְכָּזִים והבַּקָּרים של הכוח ביקום, הנני מקווה שאוכל להסביר דבר-מה על אודות תחום פעולתם. הם הינם קבוצה ייחודית של הוויות חיות אשר עוסקות בוויסות התבוני של האנרגיה ברחבי היקום המקיף. יחד עם המנהלים העליונים, הם כוללים את החטיבות העיקריות הבאות:

(319.6) 29:0.6 1. שִׁבְעַת מְנַהֲלֵי הַכּוֹחַ הָעֶלְיוֹנִים.

(319.7) 29:0.7 2. מֶרְכָּזֵי הַכּוֹחַ הָעֶלְיוֹנִים.

(319.8) 29:0.8 3. בַּקָּרֵי הַמַּאסְטֶר הַפִּיזִיִּים.

(319.9) 29:0.9 4. מְפַקְּחֵי הַכּוֹחַ הַמּוֹרוֹנְטִיִּים.

(319.10) 29:0.10 מנהלי ומרכזי הכוח העליונים קיימים מני נצח כמעט, וככל שידיעתנו מגעת, לא נבראו הוויות נוספות מסדרים אלו. שבעת המנהלים העליונים הפכו לאישיויות בידי שבע רוחות האב, ולאחר מכן שיתפו פעולה עם הוריהם ביצירתם של יותר מעשרה מיליארד עמיתים. בטרם ימיהם של מנהלי הכוח נמצאו מעגלי האנרגיה של החלל אשר מחוץ ליקום המרכזי תחת פיקוחם התבוני של מארגני כוח המאסטר של פרדיס.

(319.11) 29:0.11 עצם החזקת הידיעה על אודות יצורים חומריים מאפשרת לכם, לכל הפחות, לקבל מושג מבוסס-ניגוד על אודות הוויות רוחניות; ואולם, קשה מאוד לדעתו של בן התמותה לדַמות את מנהלי הכוח. במסגרת תוכנית ההרקעה וההתקדמות לעבר רמות קיום גבוהות יותר, אינכם מחזיקים בכל נגיעה ישירה שהיא למנהלים העליונים או למרְכזי הכוח. לעיתים מסוימות ונדירות, תהיה לכם נגיעה לבקרים הפיזיים, וכמו כן, תעבדו בחופשיות עם מפקחי הכוח המורונטיים לאחר הגיעכם לעולמות העליונים. מפקחי כוח מורנטיים אלו פועלים באופן כה בלעדי בתוכנית המורונטית של היקומים המקומיים, עד שנדמה כי מוטב לתאר את פעילותם בַּחלק העוסק בַּיקום המקומי.

1. שבעת מנהלי הכוח העליונים

(320.1) 29:1.1 שבעת מנהלי הכוח העליונים הינם מווסתי האנרגיה הפיזית של היקום המקיף. יצירתם בידי שבע רוחות האב הינה הפעם המתועדת הראשונה אשר בה נולדו צאצאים חומריים-למחצה מאבות רוחניים באמת. כאשר שבע רוחות האב בוראות באופן יחידני, הן מביאות לידי קיום אישיויות רוחניות גבוהות מסדר מלאכי; כאשר הן בוראות בצוותא, לעיתים הן מפיקות סוגים גבוהים כאלו של הוויות חומריות-למחצה. ואולם, אפילו

הוויות כמעט-פיזיות אלה תהיינה בלתי-נראות בעבור יכולת ראייתם קצרת הטווח של בני התמותה של אורנטיה.

29:1.2 (320.2) מנהלי הכוח העליונים הינם שבעה במספר, והם זהים בהופעתם וזהים בתפקודם. לא ניתן להבדיל את האחד מן האחרים, אלא על-סמך רוח האב שעימה מצוי כל אחד מהם בסמיכות קרובה, ואשר לה הוא כפוף לחלוטין מבחינה תפקודית. לפיכך, כל אחת מרוחות האב מצויה באיחוד נצחי עם אחד מצאצאיהן שבמשותף. ותמיד נמצא אותו מנהל בסמיכות לאותה רוח, והשותפות בעבודתם יוצרת התאגדות ייחודית של אנרגיית רוח ושל אנרגיה פיזית, של הוויה חומרית-למחצה ושל אישיות רוח.

29:1.3 (320.3) שבעת מנהלי הכוח העליונים מוצבים בפרדיס ההיקפי, שם נוכחויותיהם החגות לאיטן מצביעות על מיקומו של מטָה מוקד הכוח של רוחות האב. מנהלי כוח אלו פועלים בנפרד בוויסות הכוח והאנרגיה של יקומי העל, ואולם הם מנהלים בצוותא את הבריאה המרכזית. הם פועלים מפרדיס, אך מקיימים את עצמם כמרָכזי כוח יעילים בכל חטיבות היקום המקיף.

29:1.4 (320.4) הוויות רבות-עוצמה אלה הינן האבות הקדומים של הקהילה העצומה של מרָכזי הכוח, ודרכם של אלו הם גם אבות אבותיהם של הבקרים הפיזיים הפזורים ברחבי שבעת יקומי העל. אורגאניזמים כפיפים שכאלו של שליטה פיזית הינם אחידים בבסיסם, והם זהים פרט לַשוני בגוון של כל אחד מן הסגלים של יקומי על. על-מנת להחליף את יקום העל אשר בו הם משרתים, הם פשוט נדרשים לחזור לפרדיס ולעבור שינוי גוון. הבריאה הפיזית הינה אחידה בניהולה באופן יסודי.

2. מרָכזי הכוח העליונים

29:2.1 (320.5) שבעת מנהלי הכוח העליונים אינם מסוגלים לשכפל את עצמם כיחידים, ואולם בצוותא, ולצד שבע רוחות האב, הם יכולים להתרבות – קרי ליצור – הוויות אחרות

בצלמם, והם אכן עושים זאת. כזה הוא מקורם של מרכזי הכוח העליונים של היקום המקיף, אשר פועלים בשבע הקבוצות הבאות:

(320.6) 29:2.2 1. מְפַקְּחֵי מֶרְכָּז עֶלְיוֹנִים.

(320.7) 29:2.3 2. מֶרְכְּזֵי הָאוֹנָה.

(320.8) 29:2.4 3. מֶרְכְּזֵי יְקוּם-עַל.

(320.9) 29:2.5 4. מֶרְכְּזֵי יְקוּם מְקוֹמִי.

(320.10) 29:2.6 5. מֶרְכְּזֵי קוֹנְסְטֵלַצְיָה.

(320.11) 29:2.7 6. מֶרְכְּזֵי מַעֲרֶכֶת.

(320.12) 29:2.8 7. מֶרְכָּזִים בִּלְתִּי-מְסֻוָּגִים.

(321.1) 29:2.9 מרכזי כוח אלו, יחד עם מנהלי הכוח העליונים, הינם הוויות בעלות רצון ופעולה חופשיים ביותר. לכולם אישיות של המקור השלישי, ואין עוררין על כך כי הם מציגים יכולות רצוניות מסדר גבוה. מרכזי ההכוונה הללו של מערכת הכוח של היקום מחזיקים בתבונה מעודנת; והם הינם האינטלקט של מערכת הכוח של היקום המקיף והסוד שמאחורי טכניקת השליטה של הדעת בכלל הרשת העצומה של הפעילות רחבת היריעה של בַּקָּרֵי הַמַּאסְטֶר הַפִּיזִיִּים ושל מְפַקְּחֵי הַכּוֹחַ הַמּוֹרוֹנְטִיִּים.

(321.2) 29:2.10 1. **מְפַקְּחֵי מֶרְכָּז עֶלְיוֹנִים.** שבעת העמיתים המתאמים הללו של מנהלי הכוח העליונים הינם וסתי מעגלי האנרגיה הראשיים של היקום המקיף. המטה של כל מפקח מרכז מצוי באחד מן העולמות המיוחדים של שבעת המבצעים העליונים, מתאמי העניינים הכלליים של היקום, אשר עימם הם עובדים בצמידות.

(321.3) 29:2.11 מנהלי הכוח העליונים ומפקחי המרכז העליונים פועלים – הן כיחידים והן בצוותא – ביחס לכלל התופעות הקוסמיות המצויות מתחת לרמות "אנרגיית הכבידה". בשעה שארבע-עשרה ההוויות האלה פועלות יחדיו, הן מתייחסות לְכוח ביקום כפי ששבעת המבצעים העליונים מתייחסים לַעניינים הכלליים ביקום, וכפי ששבע רוחות האב מתייחסות לדעת הקוסמית.

(321.4) 29:2.12 2. **מִרְכזי הוואנה.** בטרם נבראו יקומי הזמן והמרחב לא נדרשו מרכזי כוח בהאוונה; ואולם, מאז זמנים רחוקים אלו, פועלים בתחומי הבריאה המרכזית מיליון מרכזֵי כוח כאלו, כאשר כל אחד מהם מפקח על אלף עולמות האוונה. כאן, ביקום האלוהי, קיימת מושלמוּת של שליטה באנרגיה, המכוננת תנאים שאינם קיימים במקומות אחרים. מושלמוּת בוויסות האנרגיה הינה המטרה הסופית של כל מרכזי הכוח ושל כלל הבקרים הפיזיים של החלל.

(321.5) 29:2.13 3. **מִרְכזי יקומי העל.** אלף מרכזי כוח מן הסדר השלישי תופסים איזור עצום בממדיו בכל אחת מספֵּירות הבירה של שבעת יקומי העל. לכל אחד מן המרכזים הללו מגיעים שלושה מעגלים של אנרגיה ראשונית בני עשרה מגזרים כל אחד; ואולם, מעַם מושבם זה של פעולה אחודה יוצאים שבעה מעגלי אנרגיה מותאמים ומכוונים היטב, אף כי אינם נתונים תחת שליטה מושלמת. זהו הינו הארגון האלקטרוני של הכוח ביקום.

(321.6) 29:2.14 כלל האנרגיה חגה במעגל של מחזור פרדיס, אך מנהלי הכוח האוניברסאליים **מכווינים** את כוחות האנרגיה של פרדיס התחתון בעת שהם מוצאים כי כוחות אנרגיה אלו עברו התאמה בתפקודי החלל של היקום המרכזי ושל יקומי העל, ומתמירים ומכווינים אנרגיות אלה לערוצי הפעלה יעילים ומועילים. האנרגיה של האוונה נבדלת מן האנרגיות של יקומי העל. מִטען הכוח של יקום-על כולל שלוש פאזות של אנרגיה המתחלקות לעשר פאזות-משנה כל אחת. מִטען אנרגיה משולש זה מתפשט ברחבי חלל היקום המקיף; והוא דומה לאוקיינוס עצום של אנרגיה נעה אשר עוטף ושוטף כל אחת משבעת בריאוֹת-העל.

(321.7) 29:2.15 הארגון האלקטרוני של הכוח ביקום פועל בשבע פאזות, ומגלה דרגות של תגובתיוּת משתנה לכבידה מקומית או קווית. מעגל זה, בעל שבעת הרבדים, יוצא ממרכזי הכוח של יקום העל ומחדר כל אחת מבריאוֹת-העל. זרמים מיוחדים כאלו של זמן וחלל הינם תנועות אנרגיה מקומית נבדלת המאותחלות והמכוונות לשם מטרות מסוימות, ממש כפי שזרם הגולף פועל כתופעה מוגבלת בתוככי האוקיינוס האטלנטי.

(321.8) 29:2.16 4. **מִרְכזי היקום המקומי.** במטה של כל יקום מקומי מוצבים מאה מרכזי כוח מן הסדר הרביעי. מרכזים אלו פועלים על-מנת להוריד מדָרגה, ולהביא לביצוע שינויים

אחרים, בשבעת מעגלי הכוח היוצאים ממטות יקומי העל; וזאת מתוך מטרה להפכם לישימים בעבור שירותי הקונסטלציות והמערכות. הקטסטרופות האסטרונומיות המקומיות של החלל אינן מהוות מוקדי עניין בעבור מרכזי כוח אלו; עיסוקם הינו בהפצה השגורה של אנרגיה יעילה אל הקונסטלציות ואל המערכות הכפיפות. בעיתות המאוחרות יותר של ארגון היקום ושל הנעת האנרגיה, הם מהווים סיוע כביר לבּנים הבוראים. מרכזים אלו מסוגלים לספק מסלולי אנרגיה מועצמים, אשר הינם שימושיים ביותר לשם קיום תקשורת בין-פלנטארית בין נקודות מיושבות בעלות חשיבות. **מסלול** שכזה, או **קו** שכזה, של אנרגיה – אשר לעיתים מכונה גם נתיב אנרגיה – הינו מעגל אנרגיה ישיר ממרכז כוח אחד למשנהו, או מבָּקַר פיזי אחד למשנהו. זהו זרם כוח יחידני העומד בניגוד לתנועות החלל החופשיות של אנרגיה בלתי-מובחנת.

29:2.17 (322.1) 5. **מרכזי הקונסטלציות.** עשרה מרכזי כוח מסוג זה מוצבים בכל קונסטלציה, שם הם משמשים כמקרני אנרגיה בעבור מאה המערכות המקומיות המצויות במורד הזרם. מהוויות אלה יוצאים קווי כוח המשמשים לתקשורת, להסעה ולהזנה אנרגטית של אותן הוויות אשר קיומן בחיים תלוי בסוגים מסוימים של אנרגיה פיזית. ואולם, הן מרכזי הכוח והן הבקרים הפיזיים הכפופים להם אינם עוסקים באופן אחר כלשהו בחיים כבארגון תפקודי.

29:2.18 (322.2) 6. **מרכזי מערכת.** בכל מערכת מוצב באופן קבוע מרְכז כוח עליון אחד. מרכזי כוח אלו משנעים את מעגלי הכוח אל העולמות המיושבים של הזמן והמרחב. הם מתאמים את פעילויותיהם של הבקרים הפיזיים הכפיפים, וכן פועלים ככל הנדרש על-מנת להבטיח את אספקת הכוח המספקת למערכת המקומית. מעגל הממסר המצוי בין הפלנטות תלוי בַּתיאום המושלם של אנרגיות חומריות מסוימות ובַּוויסות היעיל של כוח פיזי.

29:2.19 (322.3) 7. **מרכזים בלתי-מסווגים.** אלו הם מרכזים הפועלים במצבים מקומיים מיוחדים, אך לא על הפלנטות המיושבות. העולמות היחידניים מצויים תחת אחריותם של בקרי המאסטר הפיזיים, והם מקבלים את קווי הכוח של המעגלים המשונעים ממרכזי הכוח

של המערכת שלהם. רק הספֵירות אשר להן מערכות יחסים אנרגטיות יוצאות-דופן מקבלות מרכזי כוח מן הסדר השביעי, אשר משמשים כגלגלי-מאזניים או כווסתי אנרגיה. בכל שלב של הפעילות, מרכזי כוח אלו הינם השקולים המלאים לאלו הפועלים בְּיחידות השליטה הגבוהות יותר, אבל פחות מגורם חלל אחד למיליון מהווה משכן בעבור ארגון כוח חי שכזה.

3. תחום מֶרכזי הכוח

29:3.1 (322.4) מספרם של מרכזי הכוח העליונים המפוזרים ברחבי יקומי העל, כולל עמיתיהם וכפיפיהם, עולה על עשרה מיליארד. וכולם מסונכרנים באופן מושלם ומקושרים באופן מלא לאבותיהם-מולידיהם מפרדיס, שבעת מנהלי הכוח העליונים. השליטה בְּכוח ביקום המקיף מופקדת לשם משמרת ולשם הכוונה בידי שבע רוחות האב, הבוראות של שבעת מנהלי הכוח העליונים.

29:3.2 (322.5) מנהלי הכוח העליונים – וכן כל עמיתיהם, עוזריהם וכפיפיהם – פטורים לעולם ממעצר או מהפרעה מצד בתי המשפט של כלל החלל; כמו כן, הם אינם כפופים להכוונה מנהלית של ממשלת יקום העל, של עתיקי היומין או של ממשל היקום המקומי של הבנים הבוראים.

29:3.3 (323.1) מֶרכזי ומנהלי כוח אלו מובאים לידי קיום בידי ילידי הרוח האינסופית. הם אינם קשורים לשלטונם של בני האל, אף-על-פי שהם מסתפחים לבנים הבוראים בעידנים המאוחרים יותר של הארגון החומרי של היקום. ואולם, מרכזי הכוח סמוכים בצמידות באופן כלשהו לשליטת-העל הקוסמית של ההוויה העליונה.

29:3.4 (323.2) מרכזי כוח ובקרים פיזיים אינם עוברים הכשרה כלשהי; הם נבראים כולם במושלמות ופעולתם הינה מושלמת מטבעה. הם אינם עוברים אף-פעם מתפקיד אחד לתפקיד אחר; ותמיד הם משרתים כפי שהוצבו במקור. אין מתחוללת כל אבולוציה בשורותיהם, ועובדה זו תקפה בנוגע לכל שבע המחלקות של שני הסדרים.

(323.3) 29:3.5 הואיל ואין להם עבר של ההרקעה, אשר אליו יוכלו לחזור בזיכרונם, מרכזי כוח ובקרים פיזיים אף-פעם אינם משחקים; כל פעולותיהם דומות לפעולות עסקיות לפני ולפנים. והם תמיד בתפקיד; אין קיימת בתוכנית האוניברסאלית האפשרות להפסקה בשירות של קווי האנרגיה הפיזית; לעולם לא יוכלו הוויות אלה – ואפילו לא לשבריר של שנייה – להרפות מפיקוחן הישיר על מעגלי האנרגיה של הזמן והמרחב.

(323.4) 29:3.6 המפקחים, המרכזים והבקרים של הכוח אינם עוסקים בשום דבר בכלל רחבי הבריאה, למעט בכוח ובאנרגיה חומרית או פיזית-למחצה; הם אינם המקור שלה, אך הם מְשַׁנִּים, מְתַפְעֲלִים ומכווינים אותה. כמו כן, אין להם כל נגיעה לכבידה הפיזית, מלבד התנגדותם לכוח משיכתה. יחסם לכבידה הינו שלילי לחלוטין.

(323.5) 29:3.7 מרכזי הכוח משתמשים, לצד המנגנונים החיים של מְגוון ריכוזי האנרגיה הנפרדים, במנגנונים עצומי מימדים ובתיאומים מסדר חומרי. כל מרכז כוח מורכב בדיוק ממיליון יחידות שליטה תפקודיות; ויחידות שינוי אנרגיה אלה אינן נייחות, כדוגמת אברי הגוף הפיזי של האדם; "איברים חיוניים" אלו של וויסות אנרגיה הינם ניידים, ואפשרויות ההתאגדות שלהם הינן קלאודוסקופיות הלכה למעשה.

(323.6) 29:3.8 יהא זה לחלוטין מעבר ליכולתי להסביר את האופן שבו הוויות חיות אלה מיישמות את תפעול וויסות מעגלי המאסטר של האנרגיה ביקום. אם אנסה ליידע אתכם עוד על אודות גודלן ועל אודות תפקודן של הוויות עצומות-ממדים ויעילות במידה כמעט-מושלמת אלה, רק אוסיף לתדהמה ולבלבול אשר בהם תהיו שרויים. הן הינן גם חיות וגם "אישיות", ואולם הבנתן מצויה מעבר ליכולת תפישתכם.

(323.7) 29:3.9 מרכזי הכוח העליונים פועלים מחוץ להאוונה רק על סִפֵּירות (ארכיטקטוניות) שנבנו במיוחד לשם כך, או לחלופין על גופי חלל הבנויים להתאים למטרה זו. העולמות הארכיטקטוניים נבנים כך שמרכזי הכוח החיים יכולים לשמש כמתגים סלקטיביים אשר מכַוונים, משנים וּמְרַכְּזִים את אנרגיות החלל בשעה שהן שוטפות את הסִפֵּירות האלה. אין ביכולתן לפעול כאמור בפלנטה או בשמש אבולוציונית רגילה. קבוצות מסוימות עוסקות אף בחימומם של עולמות מטה מיוחדים אלו ובטיפול בצרכים חומריים

אחרים שלהם. ואף כי ידע זה מצוי מעבר לידוע באורנטיה, הנני מורשה לציין כי לְסדרים אלו של אישיויות כוח חיות יש נגיעה רבה להפצת האור המאיר ללא חום. הם אינם אלו המייצרים תופעה זו, אולם הם עוסקים בכיוונה ובהפצתה.

29:3.10 (323.8) מרכזי הכוח וכפיפיהם הבקרים מוצבים למשימת הפעלת כלל האנרגיות הפיזיות של החלל המאורגן. הם עובדים עם שלושת הזרמים הבסיסיים, בני עשר האנרגיות כל אחד. זהו מְטען האנרגיה של החלל המאורגן; ותחומם הינו החלל המאורגן. אין למנהלי הכוח העליונים נגיעה כלשהי לפעולות הכוח העצומות המתרחשות כעת מחוץ לגבולותיהם הנוכחיים של שבעת יקומי העל.

29:3.11 (324.1) מרָכזי ובקרי הכוח מחילים שליטה מושלמת רק על שבע מתוך עשר צורות האנרגיה הנכללות בכל אחד מזרמי היקום הבסיסיים; הצורות אשר אינן סרות – בחלקן או בכללותן – לשליטתם חייבות לייצג את התחומים הבלתי-צפויים של מופעי האנרגיה הנשלטים בידי המוחלט הבלתי-מוגדר. אם יש להן השפעה על הכוחות הקדומים של מוחלט זה, אין אנו מודעים לפעולות מעין אלה, אף כי קיימות עדויות קלושות התומכות בַּדעה כי חלק מבקרים פיזיים אלו מגיבים לעיתים באופן אוטומאטי לדחפים מסוימים של המוחלט הבלתי-מוגדר.

29:3.12 (324.2) מנגנוני כוח חיים אלו אינם קשורים באופן מודע לשליטת-העל של המוחלט הבלתי-מוגדר בַּאנרגיה של יקום האב, אף כי היננו משערים שכלל תוכניתם – המושלמת-כמעט – להכוונת אנרגיה, כפופה באופן שאינו ידוע לנוכחותה של כבידת-על זו. בכל מצב אנרגיה מקומי פועלים המרכזים והבקרים באופן עליון-כמעט, ואולם הם תמיד מודעים לְנוכחות אנרגית-העל ולַפעולות הבלתי-מזוהות של המוחלט הבלתי-מוגדר.

4. בקרי המאסטר הפיזיים

(324.3) 29:4.1 אלה הן ההוויות הניידות הכפופות למרכזי הכוח העליונים. הבקרים הפיזיים ניחנים ביכולות מטמורפוזה של האינדיבידואליות מסוג המאפשר להם מְגוון יוצא-דופן של הסעה-עצמית; כך, מסוגלים הם לחצות את החלל המקומי במהירויות המתקרבות למהירות תעופתם של השליחים הבודדים. ואולם, בדומה לכל חוצי-החלל האחרים, הם נזקקים הן לסיוע של עמיתיהם והן לזה של הוויות מסוימות מסוגים אחרים, וזאת על-מנת להתגבר על פעולת הכבידה ועל התנגדות האינרציה בשעת ההמראה מספֵּירה חומרית.

(324.4) 29:4.2 בקרי המאסטר הפיזיים משרתים ברחבי היקום המקיף. הם מוּכוונים ישירות מפרדיס בידי שבעת מנהלי הכוח העליונים עד לרמה של מטות יקומי העל; ומשם הם מופצים ומוּכוונים על-ידי מוֹעֶצֶת שִׁוּוּי הַמִּשְׁקָל, נציבי הכוח הגבוהים הנמנים על סגל מארגני הכוח המאסטרים העמיתים, והנשלחים מטעם שבע רוחות האב. נציבים גבוהים אלו מוסמכים לפרש את הקריאות ואת הרישומים של פְּרָנְדָאלָאנְקִי המאסטר, אותם מכשירים חיים אשר מצביעים על לחץ-הכוח ועל מְטען-האנרגיה של יקום-על שלם.

(324.5) 29:4.3 בעוד שהנוכחות של אלוהויות פרדיס מקיפה את היקום המקיף ונעה סביב מעגל הנצח, השפעתה של כל אחת משבע רוחות האב מוגבלת ליקום-על יחיד. קיימת הפרדה מובחנת של אנרגיה והפרדה בין מעגלי הכוח של כל אחת משבע בריאות-העל; ולפיכך נדרשות שיטות שליטה יחידניות, ואלה אכן מתקיימות.

(324.6) 29:4.4 בקרי המאסטר הפיזיים הינם צאצאיהם הישירים של מֶרְכזי הכוח העליונים, ועל שורותיהם נמנים:

(324.7) 29:4.5 1. מְנַהֲלי כּוֹחַ עָמִיתִים.

(324.8) 29:4.6 2. בַּקָּרים מָכָאנִיים.

(324.9) 29:4.7 3. שַׁנַּאֵי אֶנֶרְגְיָה.

(325.1) 29:4.8 4. מַשְׁדְּרֵי אֶנֶרְגְיָה.

(325.2) 29:4.9 5. מְסַמְּכִים רָאשִׁיִים.

(325.3) 29:4.10 6. מַפְרִידִים מִשְׁנִיים.

29:4.11 (325.4) 7. הפְּרָנְדָאלָאנְקִים והכְּרוֹנוֹלְדֶקִים.

29:4.12 (325.5) לא כל הסדרים הללו מהווים אישיויות במובן של ההחזקה ביכולות בחירה אישיות. במיוחד נדמים ארבעת הסדרים האחרונים הנזכרים לעיל כאוטומאטיים לחלוטין, וכמגיבים באופן מכאני לַדחפים של הממונים עליהם ולתנאי האנרגיה השוררים. ואף כי נדמה שתגובה שכזאת הינה מכאנית גרידא, לא כך הדבר; הם עשויים להִדמות כאוטומאטיים, אך כולם מציגים את התפקוד המשתנה של האינטליגנציה.

29:4.13 (325.6) אישיות איננה מתלווה בהכרח לְדעת. הדעת יכולה לחשוב אפילו אם היא נעדרת כל יכולת בחירה, זאת כפי שהדבר נכון עבור סדרים רבים של בעלי-חיים נמוכים, ועבור חלק מן הבקרים הפיזיים הנמוכים הללו. רבים מווסתי הכוח הפיזי האוטומאטיים יותר אינם אישיויות בשום מובן של המילה. הם אינם ניחנים בְּרצון ובְּעצמאות ההחלטה, בהיותם כפופים עד תום למושלמוּת המכאנית של האופן שבו עוצבו על-מנת שיבצעו את המוטל עליהם. ואף-על-פי-כן, הן הינן הוויות אינטליגנטיות ביותר.

29:4.14 (325.7) הבקרים הפיזיים עוסקים בעיקר בהתאמת אנרגיות בסיסיות שלא-נתגלו באורנטיה. אנרגיות בלתי-מוכרות אלה חיוניות ביותר למערכת השינוע הבין-פלנטארית ולטכניקות תקשורת מסוימות. כאשר היננו מניחים קווי אנרגיה למטרת העברת יחידות קול, או לשם הרחבת טווח-ראייה, בקרי האנרגיה הפיזיים החיים ועמיתיהם עושים שימוש בצורות אנרגיה אלה שלא-נתגלו. אותן אנרגיות ממש גם משמשות מעת לעת את היצורים האמצעיונים בעבודתם השוטפת.

29:4.15 (325.8) **1. מְנַהֲלי כּוֹחַ עָמִיתִים.** הוויות יעילות להפליא אלה מופקדות על שיגורם ועל הצבתם של כל הסדרים של בקרי המאסטר הפיזיים, בהתאם לצרכים המשתנים-כל-העת של מצב האנרגיה של העולמות, המשתנָה-תדירוֹת. סגל המילואים הנרחב של הבקרים הפיזיים מוחזק בעולמות המטה של המגזרים המשניים, ומנקודות ריכוז אלה הם נשלחים מעת לעת על-ידי מנהלי הכוח העמיתים אל מטות היקומים, אל הקונסטלציות ואל המערכות, וכן אל הפלנטות היחידניות. ומשהוצבו כאמור, כפופים הבקרים הפיזיים באופן ארעי למרותם

של המבַצעים האלוהיים של ועדות הבוררים; ואולם, בכל אופן אחר הם אחראים אך ורק כלפי מנהליהם העמיתים וכלפי מרְכזי הכוח העליונים.

29:4.16 (325.9) שלושה מיליון מנהלי כוח עמיתים מוצבים בכל אחד מן המגזרים המשניים של אורוונטון, ומכאן שהמכסה של הוויות גמישות להפליא אלה בעבור יקום-העל עומדת על שלושה מיליארד. סגל המילואים שלהם מוחזק באותם עולמות של המגזרים המשניים, אשר בהם הם משמשים כַּמורים של כל אלו הלומדים את מדעי הטכניקות של השליטה וההתמרה התבוניות של אנרגיה.

29:4.17 (325.10) מנהלים אלו משרתים חליפות, ולמשך תקופות דומות, כמנהלים ביצועיים במגזרים המשניים וכמפקחים בעולמות החלל. לפחות מפקח פועל אחד נוכח כל העת בכל מערכת מקומית, ומטהו מצוי בספֶּירת הבירה שלה. הם שומרים את כלל הצבר האנרגיה החיה העצום בסינכרוניות הרמונית.

29:4.18 (325.11) 2. **בקרים מכאניים.** אלו הם הסייעים הניידים והגמישים לעילא של מנהלי הכוח העמיתים. וטריליונים על-גבי טריליונים מהם מוצבים באֶנְסָה, המגזר המשני שלכם. הוויות אלה מכונות "מכאניות" משום שהן נשלטות באופן כה מושלם על-ידי הממונים עליהן, וכפופות באופן כה מלא לרצונם של מנהלי הכוח העמיתים. זאת אף-על-פי שלכשעצמן הן הינן הוויות אינטליגנטיות מאוד, ולמרות שאת עבודתן – אשר באופן טבעי הינה מכאנית ועניינית – הן מבצעות מתוך מיומנות רבה.

29:4.19 (326.1) מכל בקרי המאסטר הפיזיים המוצבים בעולמות המיושבים, הבקרים המכאניים הינם בעלי העוצמה הרבה ביותר באופן מובהק. בהחזיקם במתנה החיה של האנטי-כבידה בשיעור גדול יותר ביחס לכל ההוויות האחרות, לכל בקר קיימת יכולת ההתנגדות לכבידה השקולה אך לספֶּירות הענקיות החגות במהירויות עצומות. עשרה בקרים כאלו מוצבים כעת באורנטיה, ואחד מתפקידיהם הפלנטאריים החשובים ביותר הוא לאפשר את יציאתם לדרך של המשלוחים השרפיים. בתפקידם זה, כל העשרה פועלים יחדיו, בעוד שסוללה של אלף משדרי אנרגיה מספקת למשלוח השרפי את התנופה הראשונית.

(326.2) 29:4.20 הבקרים המכאניים כשירים לכוון את זרימת האנרגיה ולאפשר את הצטברותה לכדי זרמים, או מעגלים, ייחודיים. להוויות רבות-עוצמה אלה נגיעה רבה לחלוקה, לכיוון ולהגברה של האנרגיות הפיזיות, וכן להשוואת הלחצים של המעגלים הבין-פלנטאריים. הן מומחיות בתפעולן של עשרים-ואחת מתוך שלושים האנרגיות הפיזיות של החלל המהוות את מְטען האנרגיה של יקום-על. הן אף ניחנות ביכולת להתקדם מאוד לעבר הניהול והשליטה בשש מתוך תשע האנרגיות הפיזיות המעודנות יותר. באמצעות מיקום הבקרים הללו ביחס טכני הולם זה לזה ובינם לבין מרכזי כוח מסוימים, מנהלי הכוח העמיתים מסוגלים לחולל שינויים בל-יאומנו במשטר הוויסות ובשליטה באנרגיה.

(326.3) 29:4.21 בקרי המאסטר הפיזיים פועלים לעיתים תכופות בסוללות המונות מאות, אלפים, ואפילו מיליונים; והם מסוגלים – באמצעות שינוי מיקומם ושינוי המבנים שהם יוצרים – לחולל שליטה אנרגטית הן בצוותא והן כיחידים. בהתאם לדרישות המשתנות, הם גם יכולים להעלות ולהאיץ את נפח האנרגיה ואת תנועתה, או לעכב, לרכז ולהשהות את זרמי האנרגיה. במידה מסוימת, השפעתם על אנרגיה ועל התמרות-כוח דומה לזו של התוספת של אלו המכונים זרזים קטליטיים לתגובות הכימיות. פעולתם מבוססת על יכולתם הטבעית ועל שיתוף הפעולה עם מרכזי הכוח העליונים.

(326.4) 29:4.22 3. **שנאֵי אנרגיה.** מניינן של הוויות אלה בכל יקום-על הוא בל-ייאמן. רק בשׂטניה לבדה הן מונות כמעט מיליון, והמכסה הרגילה עומדת על מאה לכל עולם מיושב.

(326.5) 29:4.23 שנאֵי האנרגיה הינם בריאתם המשותפת של שבעת מנהלי הכוח העליונים ושל שבעת מפקחי המרכז. הם נמנים על הסדרים האישיים יותר של הבקרים הפיזיים, ולמעט פרק הזמן שבמהלכו נוכח מנהל כוח עמית בעולם מיושב, השנאים הם אלו הממונים. הם הינם המפקחים הפלנטאריים על כל המשלוחים השרפיים היוצאים. כלל הסוגים של חיים שמימיים יכולים לעשות שימוש בסדרים הפחות-אישיים של הבקרים הפיזיים אך ורק בתיווכם של הסדרים היותר-אישיים של המנהלים העמיתים ושל שנאֵי האנרגיה.

(326.6) 29:4.24 שנאים אלו הינם מתגים חיים רבי-עוצמה ויעילים המסוגלים לסגל עצמם לכל סידור ולכל כיוון של כוח. וכן, הם כישרוניים עד מאוד במאמציהם לבודד את הפלנטות

מזרמי האנרגיה רבי העוצמה החולפים בין הפלנטות ובין הכוכבים השכנים להן. תכונותיהם כמתמירי-אנרגיה הופכות אותם לשימושיים ביותר למשימה החשובה של שמירה על האיזון האנרגטי ביקום, הוא שיווי המשקל של הכוח. לעיתים נדמה כי הם צורכים אנרגיה או מאחסנים אותה; פעמים אחרות דומה שהם מפיצים או משחררים אנרגיה. לַשנאים היכולת להגדיל או להקטין את פוטנציאל "סוללת האחסון" של האנרגיות החיות והמתות של העולמות אשר בהם הם מצויים. ואולם, הם עוסקים רק באנרגיות פיזיות וחומריות-למחצה, והם אינם פועלים במישרין בתחום החיים, ואף אינם משנים את צורותיהן של הוויות חיות.

(327.1) 29:4.25 במובנים מסוימים, שנאֵי האנרגיה הינם היצורים החיים החומריים-למחצה יוצאי-הדופן והמסתוריים ביותר. באופן בלתי-ידוע כלשהו הם נבדלים זה מזה מבחינה פיזית, ובאמצעות שינוי אופני התחברותם, ביכולתם להשפיע השפעה עמוקה על האנרגיה החולפת דרך נוכחותם המשותפת. דומה כי סטאטוס העולמות הפיזיים עובר התמרה תחת תפעולם המיומן. **הם מסוגלים לשנות — והם אכן משנים — את צורתן הפיזית של אנרגיות החלל.** בסיועם של עמיתיהם הבקרים, הם מסוגלים לשנות את הצורה ואת הפוטנציאל של עשרים-ושבע מתוך שלושים האנרגיות הפיזיות של מְטען הכוח של יקום העל. העובדה ששלוש מתוך האנרגיות האלה מצויות מעבר לשליטתם מעידה על כך שהם אינם פועלים מטעמו של המוחלט הבלתי-מוגדר.

(327.2) 29:4.26 ארבע הקבוצות הנותרות של בקרי המאסטר הפיזיים כמעט שאינן אישיויות בכל הגדרה מקובלת של מילה זו. למַשדרים, למְסמכים, למפרידים ולפראנדאלאנקים הללו תגובות אוטומאטיות בלבד; ואף-על-פי-כן, הם הינם אינטליגנטיים בכל מובן. הואיל ואין אנו יכולים לתקשר עימן, ידיעותינו על אודות ישויות נפלאות אלה מוגבלות עד מאוד. דומה כי הן מבינות את שפת העולם, אך אינן יכולות לתקשר עימנו. דומה כי הן מסוגלות לחלוטין לקבל את המסרים אשר אנו מעבירים אליהן, ואולם אין בכוחן לענות עליהם.

(327.3) 29:4.27 4. **מַשדרי אנרגיה.** הוויות אלה פועלות בעיקר — אם כי לא רק — באופן בין-פלנטארי. והן הינן משלחות נהדרות של אנרגיה, כפי שזו מתגשמת בַּעולמות

האינדיבידואליים.

29:4.28 (327.4) בשעה שנדרש להטות אנרגיה למעגל חדש, ממקמים השנאים את עצמם בְּשׁוּרה לאורך נתיב האנרגיה הרצוי, והודות לתכונות משיכת-האנרגיה הייחודיות שלהם, יכולים הם לחולל למעשה זרימת אנרגיה מוגברת בַּכיוון הרצוי. הם עושים זאת ממש באותו אופן שבו מעגלים מתכתיים מסוימים מכוונים את זרימתן של צורות מסוימות של אנרגיה חשמלית; והם מהווים שנאֵי-על חיים בעבור יותר ממחצית משלושים צורות האנרגיה הפיזית.

29:4.29 (327.5) המשדרים יוצרים חיבורים אמוּנים המשמשים ביעילות לשם שיקום הזרמים הנחלשים של האנרגיה הייחודית העוברת מפלנטה לפלנטה, ומתחנה אחת לתחנה שנייה על פלנטה יחידנית. ביכולתם לחוש בזרמים אשר הינם חלשים מדי מכדי להיות מזוהים על-ידי כל סוג אחר של הוויה חיה, וכך, יכולים הם להגביר את האנרגיות האלה עד שהמסר הנלווה הופך ברור לחלוטין. שירותיהם לא יסולאו בפז בעבור קולטי התשדורות.

29:4.30 (327.6) משדרי אנרגיה יכולים לפעול ביחס לכלל צורות החישה שאותן ניתן לתקשר; הם יכולים להפוך סצנה רחוקה ל"נראית", כמו גם להפוך קול מרוחק ל"נשמע". הם אלו המספקים את קווי התקשורת לעת חירום במערכות המקומיות ובפלנטות היחידניות. למעשה, כלל היצורים המבקשים לתקשר מחוץ למעגלים המבוססים הרגילים מוכרחים להשתמש בשירותים אלו.

29:4.31 (327.7) יצורים אלו, יחד עם שנאי האנרגיה, הינם חיוניים לקיומם של בני-תמותה באותם עולמות בעלי אטמוספרה דלילה, והם מהווים חלק אינטגראלי מטכניקת החיים בעולמות שבהם אין מתקיימת נשימה.

29:4.32 (328.1) 5. **מְמַמְכִים רָאשִׁיים.** ישויות מעניינות ורבות-ערך אלה הינן נאמנות ומשַמרות אנרגיה מתמחות. במידה מסוימת, כשם שצמח מאחסן את אנרגיית השמש, כך מאחסנים אורגאניזמים חיים אלו אנרגיה בעיתות של מופע יתר. הם פועלים בקנה מידה עצום ממדים, ומתמירים את אנרגיות החלל לכדי מצב פיזי אשר איננו מוכר באורנטיה. הם גם יכולים להמשיך ולבצע התמרות אלה עד לנקודה שבה נוצרות חלק מן היחידות הראשוניות

של הקיום החומרי. הוויות אלה פשוט פועלות באמצעות נוכחותן. והן אינן מותשות או מתרוקנות באופן כלשהו בעקבות תפקוד זה; הן פועלות כזרזים קטליטיים חיים.

29:4.33 (328.2) בתקופות של מופע חסר הן מוסמכות לשחרר אנרגיות צבורות אלה. ואולם, הידע שלכם על אודות אנרגיה וחומר איננו מתקדם מספיק על-מנת שנוכל להסביר לכם את הטכניקה של חלק זה בעבודתן. לעולם הן פועלות בהתאמה לחוק האוניברסאלי, תוך עיסוק באטומים, באלקטרונים ובאולטימאטומים, ובתפעולם של אלו, ממש באופן שבו הנכם מסוגלים לתמרן טכנולוגיות דפוס על-מנת לגרום לאותן אותיות אלף-בית לספר סיפורים שונים מיסודם.

29:4.34 (328.3) המָסמכים הינם הקבוצה החיה הראשונה המופיעה על סֵפֶר חומרית אשר מצויה בתהליך ארגון; והם מסוגלים לפעול בטמפרטורות פיזיות אשר אתם עשויים להחשיבן כבלתי-מתאימות בעליל לקיומן של הוויות חיות. הם מייצגים סדר חיים אשר פשוט מצוי מעבר לטווח הדמיון האנושי. יחד עם עמיתיהם לעבודה, המפרידים, הם הינם הכנועים ביותר מקרב כלל היצורים התבוניים.

29:4.35 (328.4) 6. **מפרידים משנִיים.** הוויות אלה, בעלות מתנת האנטי-כבידה הכבירה, עובדות באופן הפוך מן המָסמכים הראשיים. אף-פעם אין כל סכנה שתיגמר אספקת הצורות המיוחדות או המותאמות של אנרגיה פיזית בעולמות המקומיים או במערכות המקומיות, הואיל וארגונים חיים אלו ניחנו ביכולת הייחודית לחולל אספקה בלתי-נדלית של אנרגיה. עיסוקם העיקרי הינו בְּפיתוח צורת אנרגיה אשר הינה כמעט בלתי-ידועה באורנטיה, מצורת חומר אשר ידועה שם עוד פחות. הם הינם אלכימאי החלל האמיתיים ועושי הנפלאות של הזמן. ואולם, בכל הנפלאות אשר הם מחוללים, לעולם הם אינם עוברים על הוראות העליונוּת הקוסמית.

29:4.36 (328.5) 7. **הפְּרֶנְדָאלָאנְקִים.** הוויות אלה הינן בריאתם המשותפת של כל שלושת הסדרים של הוויות השליטה באנרגיה: מארגני הכוח הראשוניים והמשניים ומנהלי הכוח. מספרם של הפראנדאלאנקים הינו הגבוה ביותר ממספרי כל שאר בקרי המאסטר הפיזיים; מניין אלו הפועלים בשטניה לבדה מתעלה מעל למושגיכם המספריים. הם מוצבים בכל

העולמות המיושבים ולעולם הינם מסופחים לסדרים הגבוהים יותר של הבקרים הפיזיים. הם פועלים חליפות ביקום המרכזי, ביקומי העל ובמרחבי החלל החיצון.

29:4.37 (328.6) הפראנדאלאנקים נוצרים בשלושים חטיבות, אחת לכל צורה של כוח בסיסי ביקום, והם פועלים באופן בלעדי כמדידים חיים ואוטומאטיים של נוּכחוּת, לחץ ומהירות. בארומטרים חיים אלו עוסקים אך ורק ברישום אוטומאטי ומהימן של סטאטוס כל צורות הכוח-האנרגיה. והם מהווים בעבור היקום הפיזי מה שמהווה מנגנון המחזירוּת הנרחב בעבור יקום הדעת. הפראנדאלאנקים המודדים גם זמן – בנוסף למדידות כמותיות ואיכותיות של נוכחות אנרגטית – נקראים **פְּרוֹנוֹלְדֶקִים.**

29:4.38 (328.7) הנני מכיר בכך שהפראנדאלאנקים הינם אינטליגנטיים, ואולם אין ביכולתי לסווגם אלא כמכונות חיות. הדרך היחידה-אולי אשר בה ביכולתי לסייע בידכם להבין מנגנונים חיים אלו היא להשוותם למכשירים המכאניים שלכם, המבצעים פעולות בדיוק ובדייקנות הנדמים כתבוניים כמעט. או אז, באם תרצו לתפוש הוויות אלה, הפעילו את דמיונכם עד לשיעור שבו תכירו כי ברחבי היקום המקיף יש ברשותנו בפועל מנגנונים אינטליגנטיים **וחיים** (ישויות), המסוגלים לבצע משימות מורכבות בהרבה, הכוללות חישובים כבירים הרבה יותר; והם עושים זאת בעידון רב יותר של דייקנות, ואף בדיוק מרבי.

5. מְאַרְגְּנֵי כּוֹחַ מַאסְטֶר

29:5.1 (329.1) מקום משכנם של מארגני הכוח הינו פרדיס, ואולם הם פועלים ברחבי היקום המקיף, ובמיוחד במרחבי החלל הבלתי-מאורגן. הוויות יוצאות-דופן אלה אינן בוראות ואינן נבראות, והן מתחלקות לשתי חטיבות שירות עיקריות:

29:5.2 (329.2) **1.** מְאַרְגְּנֵי כּוֹחַ מַאסְטֶר רָאשִׁיים הַמְתַמְּשִׁים לְבַסּוֹף.

29:5.3 (329.3) **2.** מְאַרְגְּנֵי כּוֹחַ מַאסְטֶר טֶרַנְסְצֶנְדֶנְטָאלִיִים עָמִיתִים.

(329.4) 29:5.4 שני סדרים אדירים אלו של מְתַפעלי כוח קדומניים עובדים באופן בלעדי תחת פיקוחם של אדריכלי יקום האב, ובעת הנוכחית הם אינם פועלים באופן נרחב בתחומי היקום המקיף.

(329.5) 29:5.5 מארגני כוח מאסטר ראשיים הם אלו המְתפעלים את כוחות החלל הקדומניים – או הבסיסיים – של המוחלט הבלתי-מוגדר; הם הינם יוצריהן של הערפיליות. הם הינם המחוללים החיים של ציקלוני האנרגיה של החלל, וכן המארגנים והמכווינים המוקדמים של מופעים עצומים אלו. מארגני כוח אלו מתמירים **כוח קדומני** (קדם-אנרגיה אשר אינה מגיבה לכבידת פרדיס) לכדי אנרגיה ראשונית, או **אנרגיה חזקה**, אשר עוברת התמרה מאחיזתו הבלעדית של המוחלט הבלתי-מוגדר לאחיזת הכבידה של אי פרדיס. לאחר מכן, ממשיכים במלאכה זו מארגני הכוח העמיתים, אשר ממשיכים בתהליך התמרת האנרגיה מן השלב הראשוני לשלב המשני, השלב של **אנרגית-כבידה**.

(329.6) 29:5.6 משמושלמות התוכניות לבריאתו של יקום מקומי – מהלך המסתמן עם הגעתו של בן בורא – סרים מארגני הכוח העמיתים מדרכם של סדרי מנהלי הכוח הפועלים ביקום העל שלו הסמכות האסטרונומית. ואולם, בהיעדרן של תוכנית אלה, ממשיכים מארגני הכוח העמיתים להיות אחראיים לבריאות החומריות הללו למשך זמן בלתי-מוגבל, כפי שהם עושים זאת כעת בחלל החיצון.

(329.7) 29:5.7 מארגני כוח מאסטר עמידים בפני טמפרטורות ותנאים פיזיים אשר היו עשויים להיות בלתי-נסבלים אפילו בעבור מרְכזי הכוח הרב-גוניים ובעבור הבקרים הפיזיים של אורוונטון. הסוגים האחרים היחידים של הוויות-שנתגלו, המסוגלים לפעול בעולמות אלו של החלל החיצון, הינם השליחים הבודדים ורוחות השילוש בעלות ההשראה.

(329.8) 29:5.8 [הובא בחסות פוסק אוניברסאלי הפועל באוורסה בסמכותם של עתיקי

היומין.]

>> מסמך 29 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 31 <<

מסמך 30

אישיויות היקום המקיף

(330.1) 30:0.1 האישיויות והישויות אשר-אינן-אישיות הפועלות כעת בפרדיס וביקום המקיף מהוות מספר אינסופי-כמעט של הוויות חיות. אפילו מספרם בלבד של הסדרים ושל הסוגים העיקריים עשוי לטלטל את הדמיון האנושי, קל וחומר אם נחשיב בכלל זה את תתי-הסוגים ואת השונויות אשר לא יספרו מרוב. מכל מקום, רצוי להציג משהו מתוך שני הסיווגים הבסיסיים של ההוויות החיות – תיאור של הסיווג הפרדיסי וכן תמצית של מרשם האישיויות של אוורסה.

(330.2) 30:0.2 לא ניתן לנסח סיווגים כוללים ועקביים לחלוטין של אישיויות היקום המקיף משום שלא **כל** הקבוצות נתגלו. על-מנת להציג את ההתגלות הנוספת הנדרשת לשם סיווג שיטתי של כלל הקבוצות, יידרשו מסמכים רבים נוספים. והרחבה מושגית שכזו איננה רצויה כלל וכלל משום שהיא תמנע מן ההוגים בני התמותה של אלף השנים הבאות את התמריץ לעסוק בהשערות יצירתיות; התמריץ שמספקים המושגים הללו אשר נתגלו באופן חלקי. מוטב לו לאדם שלא תהא לו התגלות-יתר; שכן התגלות שכזאת עשויה לדכא את דמיונו.

1. סיווג פרדיס של ההוויות החיות

(330.3) 30:1.1 ההוויות החיות מסוּגות בפרדיס בהתאם ליחסן, זה הטבוע וזה המושג, לאלוהיות פרדיס. במהלך ההתאספויות הגדולות של היקום המרכזי ושל יקומי העל, אלו הנוכחים מקובצים תכופות בהתאם למקורם: אלו אשר מקורם בשילוש, או שהשיגו את השילוש; אלו ממקור כפול; ואלו ממקור יחיד. קשה לפרש בעבור הדעת בת התמותה את סיווג ההוויות החיות של פרדיס, ואולם הורשינו להציג את הדברים הבאים:

(330.4) 30:1.2 I. **הוויות אשר מקורן-בשילוש.** הוויות אשר נבראו על-ידי כל אלוהיות פרדיס, בין אם ככאלה ובין אם כשילוש, יחד עם סגל ההוויות ששולשו, ואשר כינוין מתייחס לכלל קבוצות ההוויות ששולשו, אלה שהתגלו כמו גם אלה שלא.

(330.5) 30:1.3 א. **רוחות עליונות.**

(330.6) 30:1.4 1. שבע רוחות האב.

(330.7) 30:1.5 2. שבעת המבַצעים העליונים.

(330.8) 30:1.6 3. שבעת הסדרים של הרוחות המחזירותיות.

(330.9) 30:1.7 ב. **בְּנֵי הַשְּׁלוּשׁ הַנִּיָחִים.**

(330.10) 30:1.8 1. סוֹדוֹת הָעֶלְיוֹנוּת שֶׁשּׁוּלְּשׁוּ.

(330.11) 30:1.9 2. נצחי היומין.

(330.12) 30:1.10 3. עתיקי היומין.

(330.13) 30:1.11 4. מֻושלמי היומין.

(331.1) 30:1.12 5. אַחֲרוֹנֵי הַיּוֹמִין.

(331.2) 30:1.13 6. אִיחוּדֵי הָיוֹמִין.

(331.3) 30:1.14 7. נֶאֱמָנֵי הַיּוֹמִין.

(331.4) 30:1.15 8. הַהוֹפְכִים בִּינָה לְמֻשְׁלֶמֶת.

(331.5) 30:1.16 9. יועֲצִים אֱלוֹהִיִים.

(331.6) 30:1.17 10. פּוֹסְקִים אוניברסאליים.

(331.7) 30:1.18 ג. **הוויות אשר מקורן בשילוש והוויות אשר שולשו.**

(331.8) 30:1.19 1. בנים מורים של שילוש.

(331.9) 30:1.20 2. רוּחוֹת שִׁילּוּשׁ בַּעֲלוֹת הַשְׂרָאָה.

(331.10) 30:1.21 3. ילידי האוונה.

(331.11) 30:1.22 4. אזרחי פרדיס.

(331.12) 30:1.23 5. הוויות שמקורן-בשילוש שלא-נתגלו.

(331.13) 30:1.24 6. הוויות ששולשו על-ידי אלוהות שלא-נתגלו.

(331.14) 30:1.25 7. בְּנֵי הַגְּשָׁמָה שֻׁשּׁוּלָּשׁוּ.

(331.15) 30:1.26 8. בְּנֵי בְּחִירָה שֻׁשּׁוּלָּשׁוּ.

(331.16) 30:1.27 9. בְּנֵי מֻשְׁלָמוּת שֻׁשּׁוּלָּשׁוּ.

(331.17) 30:1.28 10. בָּנִים שֻׁשּׁוּלָּשׁוּ עַל-יְדֵי בְּרִיָּה.

(331.18) 30:1.29 II. **הוויות ממקור כפול.** אלה אשר מקורן בכל שתיים מאלוהויות פרדיס, או לחלופין, אלה אשר נבראו באופן אחר על-ידי שתי הוויות אשר מוצאן הישיר או העקיף הוא באלוהיות פרדיס.

(331.19) 30:1.30 א. **הסדרים היורדים.**

(331.20) 30:1.31 1. בנים בוראים.

(331.21) 30:1.32 2. בָּנִים סַמְכוּתִיִּים.

(331.22) 30:1.33 3. כּוֹכְבֵי הַבּוֹקֶר הַבְּהִירִים.

(331.23) 30:1.34 4. אָבוֹת מַלְכֵי-צֶדֶק.

(331.24) 30:1.35 5. המַלְכֵי-צֶדֶקִים.

(331.25) 30:1.36 6. הוֹרוֹנָדֶאדֶקִים.

(331.26) 30:1.37 7. הלָאנוֹנָאדֶקִים.

(331.27) 30:1.38 8. כּוֹכְבֵי הַעֶרֶב הַזּוֹהֲרִים.

(331.28) 30:1.39 9. רַבֵּי-הַמַּלְאָכִים.

(331.29) 30:1.40 10. נַשָּׂאֵי חַיִּים.

(331.30) 30:1.41 11. עוֹזְרֵי יְקוּם עֲלוּמִים.

(331.31) 30:1.42 12. בְּנֵי הָאֵל הָעֲלוּמִים.

(331.32) 30:1.43 ב. **הסְדרים הנייחים.**

(331.33) 30:1.44 1. אַבָּנְדוֹנְטָרִים.

(331.34) 30:1.45 2. סוֹסָאטָיָה.

(331.35) 30:1.46 3. אוּנִיוֹטָאטָיָה.

(331.36) 30:1.47 4. סְפִּירוֹנָגָה.

(331.37) 30:1.48 5. הוויות עלומות ממוצא כפול.

(331.38) 30:1.49 ג. **הסדרים המרקיעים.**

(331.39) 30:1.50 1. בְּנֵי תְּמוּתָה מוּתָכֵי-מְכַוְונֵן.

(331.40) 30:1.51 2. בְּנֵי תְּמוּתָה מוּתָכֵי-בֵּן.

(331.41) 30:1.52 3. בְּנֵי תְּמוּתָה מוּתָכֵי-רוּחַ.

(331.42) 30:1.53 4. אֶמְצָעִיונִים מוּתָקִים.

(331.43) 30:1.54 5. מרקיעים עלומים.

(332.1) 30:1.55 III. **הוויות ממקור-יחיד.** הוויות אשר מקורן הינו בכל אחת מאלוהיות פרדיס, או הוויות שנבראו בדרך אחרת על-ידי הוויה יחידה אשר מקורה הישירה או העקיף הוא באלוהיות פרדיס.

(332.2) 30:1.56 א. **הרוחות העליונות.**

(332.3) 30:1.57 1. שליחי כבידה.

(332.4) 30:1.58 2. שבע הרוחות של מעגלי האוונה.

(332.5) 30:1.59 3. שְׁנֵים-עָשָׂר סוּגֵי הַסַּיָּעִים של מַעְגְּלֵי הָאוֹנָה.

(332.6) 30:1.60 4. בָּבוּאוֹת הָעֵזֶר הַמַּחְזִירוּתִיוֹת.

(332.7) 30:1.61 5. רוּחוֹת הָאֵם שֶׁל הַיְקוּם.

(332.8) 30:1.62 6. שבעת הסוגים של הָרוּחוֹת מְסַיְּעוֹת-הַדַּעַת.

(332.9) 30:1.63 7. הוויות עלומות שמקורן מן האלוהות.

(332.10) 30:1.64 ב. **הסדרים המרקיעים.**

(332.11) 30:1.65 1. מְכַוְּנִים בַּעֲלֵי אִישִׁיּוּת.

(332.12) 30:1.66 2. בָּנִים גַּשְׁמִיִּים מַרְקִיעִים.

(332.13) 30:1.67 3. שְׂרָפִים אֲבוֹלוּצְיוֹנִיִּים.

(332.14) 30:1.68 4. כְּרוּבִים אֲבוֹלוּצְיוֹנִיִּים.

(332.15) 30:1.69 5. מרקיעים עלומים.

(332.16) 30:1.70 ג. **משפחתה של הרוח האינסופית.**

(332.17) 30:1.71 1. שליחים בודדים.

(332.18) 30:1.72 2. מְפַקְּחֵי מַעְגַּל יְקוּם.

(332.19) 30:1.73 3. מְנַהֲלֵי מִפְקָד.

(332.20) 30:1.74 4. סַיָּעִים אִישִׁיִּים לְרוּחַ הָאֵינְסוֹפִית.

(332.21) 30:1.75 5. מְבַקְּרִים עָמִיתִים.

(332.22) 30:1.76 6. זְקִיפִים מוּקָצִים.

(332.23) 30:1.77 7. מַדְרִיכֵי בּוֹגְרִים.

(332.24) 30:1.78 8. שָׂרֵתֵי הָאוֹנָה.

(332.25) 30:1.79 9. בּוֹרְרִים אוּנִיבֶּרְסָאלִיִּים.

(332.26) 30:1.80 10. בְּנֵי-לְוָיָה מוֹרוֹנְטִיִּים.

(332.27) 30:1.81 11. סופרנאפים.

(332.28) 30:1.82 12. סקונאפים.

(332.29) 30:1.83 13. תְּלַתְשָׁרְפִים.

(332.30) 30:1.84 14. אומניאפים.

(332.31) 30:1.85 15. שרפים.

(332.32) 30:1.86 16. כְּרוּבִים וסָאנוֹבִים.

(332.33) 30:1.87 17. הוויות עלומות שמקורן ברוח.

(332.34) 30:1.88 18. שבעת מנהלי הכוח העליונים.

(332.35) 30:1.89 19. מֶרְכזי הכוח העליונים.

(332.36) 30:1.90 20. בקרי המאסטר הפיזיים.

(332.37) 30:1.91 21. מְפַקְּחֵי הַכּוֹחַ הַמּוֹרוֹנְטִיִים.

(332.38) 30:1.92 IV. **הוויות טרנסצנדנטאליות שהתממשו-לבסוף.** קיימת בפרדיס קהילה עצומה של הוויות טרנסצנדנטאליות אשר מקורן אינו מתגלה באופן הרגיל ליקומי הזמן והמרחב, עד אשר אֱלֶה מתייצבים באור וחיים. טְרַנְסָצֶנְדֶנְטָאלִרים אלו אינם בוראים ואף אינם ברואים; הם הינם ילדיהן אשר **התממשו-לבסוף** של האלוהיות, של המרביות ושל הנצחיות. אלו "אשר-התממשו-לבסוף" אינם סופיים ואף אינם אינסופיים – הם הינם מוּחְלָטוֹפִיִים; ומוּחלטוֹפיות איננה אינסופיות ואף איננה מוחלטות.

(333.1) 30:1.93 אלו, אשר לא-נבראו ואשר אינם-בוראים, נאמנים תמיד לשילוש פרדיס ולעולם מצייתים למרבי. הם קיימים בארבע רמות מרביות של פעילות האישיות, ופועלים בשבע הרמות של המוּחלטוֹפי בשתיים-עשרה חטיבות-על, הכוללות אלף קבוצות עבודה עיקריות, הנחלקות כל אחת לשבע מחלקות. הוויות אלה שהתממשו-לבסוף כוללות את הסדרים הבאים:

(333.2) 30:1.94 1. אַדְרִיכָלֵי יְקוּם הָאָב.

(333.3) 30:1.95 2. רָשמים טְרַנְסָצֶנְדֶנְטָאלִיים.

(333.4) 30:1.96 3. טְרַנְסְצֶנְדֶנְטָאלְרִים אחרים.

(333.5) 30:1.97 4. מְאַרְגֶנִי כּוֹחַ מַאסְטֶר רָאשִׁיים המתְמַמְשִׁים לְבַסּוֹף.

(333.6) 30:1.98 5. מְאַרְגֶנִי כּוֹחַ מַאסְטֶר טְרַנְסְצֶנְדֶנְטָאלִיים עֲמִיתִים.

(333.7) 30:1.99 האל, כאישיות-על, ממש לבסוף; האל, כאישיות, בורא; האל, כקדם-אישיות, משבר לרסיסים; ורסיס מכוונן של האל עצמו מְפַתֵּחַ את נשמת הרוח, בדעת החומרית ובדעת בת התמותה, בהתאם לבחירת הרצון החופשי של האישיות אשר הוענקה לְיצור בן-תמותה שכזה על-ידי הפעולה ההורית של האל כאב.

(333.8) 30:1.100 V. **רסיסי ישויות של האלוהות.** סדר זה של קיום חי, אשר מקורו באב האוניברסאלי, מודגם באופן המובהק ביותר באמצעות מכוונני המחשבה, אף כי ישויות אלה אינן בשום אופן הרסיסים היחידים של המציאות הקדם-אישיותית של המקור והמרכז הראשון. תפקודיהם של הרסיסים אשר-אינם-מכוונים הינם רבים ומוכרים אך במידה מעטה. היתוך עם מכַוונן, או עם רסיס אחר שכזה, מכוֹנן את היצור כ**הוויה מותכת-אב.**

(333.9) 30:1.101 אף כי בקושי ניתן להשוות בינם לבין רסיסי האב, ראוי לציין כאן גם את רסיסי הרוח של קדם-הדעת של המקור והמרכז השלישי. ישויות כאלה נבדלות עד למאוד מן המכוונים; כשלעצמן, הן אינן שוכנות בסְפִירִיטְינָגְטוֹן, ואף אינן נעות במעגלי כבידת-הדעת; הן אף אינן שוכנות בקרב יצורים בני-תמותה בעוד אלו חיים בגוף בשר ודם. הן אינן קדם-אישיות באותו מובן שבו המכוונים הינם כאלו, ואולם, רסיסים אלו של רוח קדם-הדעת מוענקים לבני-תמותה שורדים מסוימים, וההיתוך עימם הופך אותם ל**בני-תמותה מותכי-רוח**, זאת בהשוואה לבני-תמותה מותכי-מכוונן.

(333.10) 30:1.102 וכן קשה אף יותר לתאר את הרוח האינדיבידואלית של בן בורא, אשר איחוד עימה הופך את היצור ל**בן-תמותה מותך-בן.** וקיימים אף רסיסים נוספים של האלוהות.

(333.11) 30:1.103 VI. **הוויות בעלות אישיות-על.** קיימת קהילה עצומה של הוויות שונות-מאישיות אשר מקורן אלוהי ואשר משרתות ביקום היקומים במגוון שירותים. הוויות מסוימות מתוכן שוכנות בעולמות פרדיס של הבן; אחרות, כדוגמת הנציגים העל-אישיים של

הבן הנצחי, מצויות במקומות אחרים. ברובן הן אינן מוזכרות במסמכים אלו, ויהא זה די חסר תוחלת לנסות ולתאר אותן ליצורים **בעלי אישיות.**

(333.12) 30:1.104 VII. **סדרים עלומים ובלתי-מסווגים.** במהלך העידן הנוכחי של היקום, לא יתאפשר למקם את כלל ההוויות – אישיות או אחרות – במסגרת הסיווגים הנוגעים לעידן הנוכחי של היקום; כמו כן, במסמכים אלו לא התגלו כלל הקטגוריות הללו; לפיכך, הושמטו מרשימות אלו סדרים רבים. קחו בחשבון את הבאים:

(333.13) 30:1.105 מַשְׁלִים הַגּוֹרָל הָאוּנִיבֶרְסָאלִי.

(333.14) 30:1.106 בָּאֵי הכּוֹחַ הַמוּגְדָּרִים שֶׁל הַמְּרַכְּזִי.

(334.1) 30:1.107 הַמְפַקְּחִים הַבִּלְתִּי-מֻגְדָּרִים שֶׁל הָעֶלְיוֹן.

(334.2) 30:1.108 הסוכנויות היצירתיות העלומות של עתיקי היומין.

(334.3) 30:1.109 מָאגָ'סְטוֹן של פרדיס.

(334.4) 30:1.110 מַחְזִירָנֵי הַקִּישׁוּר בְּלֹא-שֵׁם שֶׁל מָאגָ'סְטוֹן.

(334.5) 30:1.111 הסְדרים האֶמְצַעסוֹפִיים של היקומים המקומיים.

(334.6) 30:1.112 אין צורך לייחס חשיבות מיוחדת לקיבוצם של הסדרים הללו יחדיו ברשימה, למעט העובדה שאף אחד מהם איננו מופיע בסיווג של פרדיס כפי שהוא מתגלה כאן. אלו הם המעטים אשר אינם מסווגים; בעתיד עוד תלמדו על רבים שעדיין נותרו עלומים.

(334.7) 30:1.113 קיימות רוחות: ישויות רוח, נוכחויות של רוח, רוחות אישיות, רוחות קדם-אישיות, רוחות על-אישיות, קיומים של רוח, אישיויות רוח – ואולם, הן שפת בני התמותה והן האינטלקט של בני התמותה אינם מספקים. למרות זאת, היננו יכולים לקבוע כי אין קיימות אישיויות של "דעת טהורה"; לשום ישות אין אישיות, אלא אם כן קיבלה אותה מהאל אשר הינו רוח. כל ישות של דעת אשר איננה מקושרת לאנרגיה רוחנית, או לאנרגיה פיזית, איננה אישיות. ואולם, באותו מובן שבו קיימות אישיויות רוח אשר להן דעת, קיימות גם אישיויות דעת אשר להן רוח. מאג'סטון ועמיתיו מהווים דוגמאות טובות למדי להוויות הנשלטות-בידי-הדעת, אך קיימות דוגמאות טובות יותר לסוג זה של אישיות, דוגמאות אשר

אינן מוכרות לכם. קיימים אף סדרים עלומים שלמים של **אישיויות דעת** שכאלה, אך לעולם מקושרים הם לרוח. יצורים מסוימים ועלומים אחרים הינם מה שניתן לכנות **אישיויות של אנרגית-דעת ושל אנרגיה-פיזית.** הוויה מסוג זה איננה מגיבה לכבידה רוחנית, אך בכל זאת היא אישיות לכל דבר – והיא נכללת במעגל של האב.

(334.8) 30:1.114 מסמכים אלו אינם מתחילים למצות – ואף אינם יכולים למצות – את סיפורם של כל אלו החיים – ההוויות, הבוראים ואלו שהתממשו-לבסוף, וכן של כל ההוויות המתקיימות-אחרת אשר חיות, סוגדות ומשרתות ביקומי הזמן הרוחשים וביקום המרכזי של הנצח. אתם, בני התמותה, הנכם אישיויות; לפיכך נוכל לתאר בפניכם הוויות **בעלות אישיות**, אך כיצד נוכל להסביר לכם אי-פעם על אודות יצור שהפך **מוחלטופי**?

2. מרשם האישיות של אוורסה

(334.9) 30:2.1 המשפחה השמימית של ההוויות החיות רשומה באוורסה תחת שבע חטיבות גדולות:

(334.10) 30:2.2 1. אלוהויות פרדיס.

(334.11) 30:2.3 2. הרוחות העליונות.

(334.12) 30:2.4 3. ההוויות אשר מקורן-בשילוש.

(334.13) 30:2.5 4. בני האל.

(334.14) 30:2.6 5. אישיויות הרוח האינסופית.

(334.15) 30:2.7 6. מנהלי הכוח האוניברסאליים.

(334.16) 30:2.8 7. סגל האזרחות התמידית.

(334.17) 30:2.9 קבוצות אלה של יצורים רצוניים מתחלקות למחלקות רבות וכן למחלקות משנה. בכל אופן, הצגת סיווג זה של אישיויות היקום המקיף נוגעת בעיקרה להמשך היידוע

בדבר אותם סדרי הוויות תבוניות אשר התגלו במסמכים אלו, ואשר את רובם יזכו בני התמותה של הזמן לפגוש במהלך חווית הרקעתם ובמהלך הטיפוס המדורג שלהם אל עבר פרדיס. הרשימות הבאות אינן מזכירות כמות עצומה של סדרי הוויות ביקום אשר מבצעות את עבודתן בנפרד מתכנית ההרקעה של בני התמותה.

(335.1) 30:2.10 I. **אלוהויות פרדיס.**

(335.2) 30:2.11 1. האב האוניברסאלי.

(335.3) 30:2.12 2. הבן הנצחי.

(335.4) 30:2.13 3. הרוח האינסופית.

(335.5) 30:2.14 II. **הרוחות העליונות.**

(335.6) 30:2.15 1. שבע רוחות האב.

(335.7) 30:2.16 2. שבעת המבַצעים העליונים.

(335.8) 30:2.17 3. שבע קבוצות הרוחות המחזירותיות.

(335.9) 30:2.18 4. בָּבוּאוֹת הַעֵזֶר הַמַחְזִירוּתִיוֹת.

(335.10) 30:2.19 5. שבע רוחות המעגלים.

(335.11) 30:2.20 6. הָרוּחוֹת הַיְצִירָתִיוֹת שֶׁל הַיְקוּם הַמְקוֹמִי.

(335.12) 30:2.21 7. הָרוּחוֹת מְסַיְעוֹת-הַדַעַת.

(335.13) 30:2.22 III. **הוויות שמקורן בשילוש.**

(335.14) 30:2.23 1. סוֹדוֹת הָעֶלְיוֹנוּת שֶׁשּׁוּלְשׁוּ.

(335.15) 30:2.24 2. נצחי היומין.

(335.16) 30:2.25 3. עתיקי היומין.

(335.17) 30:2.26 4. מושלמי היומין.

(335.18) 30:2.27 5. אחרוני היומין.

(335.19) 30:2.28 6. איחודי היומין.

(335.20) 30:2.29 7. נאמני היומין.

(335.21) 30:2.30 8. הבנים המורים של השילוש.

(335.22) 30:2.31 9. ההופכים בינה למושלמת.

(335.23) 30:2.32 10. יועצים אלוהיים.

(335.24) 30:2.33 11. פוסקים אוניברסאליים.

(335.25) 30:2.34 12. רוּחוֹת שִׁילוּשׁ בַּעֲלוֹת הַשְׂרָאָה.

(335.26) 30:2.35 13. ילידי האוונה.

(335.27) 30:2.36 14. אזרחי פרדיס.

(335.28) 30:2.37 IV. **בני האל.**

(335.29) 30:2.38 א. **בנים יורדים.**

(335.30) 30:2.39 1. בנים בוראים – מיכאלים.

(335.31) 30:2.40 2. בנים סמכותיים – אוונאלים.

(335.32) 30:2.41 3. בנים מורים של השילוש – דַאיְנָלִים.

(335.33) 30:2.42 4. בני מלכי-צדק.

(335.34) 30:2.43 5. בְּנֵי וורוֹנְדָאדֶק.

(335.35) 30:2.44 6. בְּנֵי לָאנוֹנָאדֶק.

(335.36) 30:2.45 7. בָּנִים נוֹשֵׂאֵי חַיִּים.

(335.37) 30:2.46 ב. **בנים מרקיעים.**

(335.38) 30:2.47 1. בני תמותה מותכי-אב.

(335.39) 30:2.48 2. בני תמותה מותכי-בן.

(335.40) 30:2.49 3. בני תמותה מותכי-רוח.

(335.41) 30:2.50 4. שְׂרָפִים אֲבוֹלוּצְיוֹנִיִּים.

(335.42) 30:2.51 5. בַּנִים גַשְׁמִיִּים מַרְקִיעִים.

(335.43) 30:2.52 6. אֶמְצָעִיונִים מוּתָקִים.

(335.44) 30:2.53 7. מְכַוונִים בְּעֲלֵי אִישִׁיוּת.

(336.1) 30:2.54 ג. **בנים ששולשו.**

(336.2) 30:2.55 1. שְׁלִיחִים עוֹצְמָתִיִּים.

(336.3) 30:2.56 2. אֵלּוּ שֶׁסְּמָכוּתָם גְּבוֹהָה.

(336.4) 30:2.57 3. אֵלּוּ בְּלֹא שֵׁם וּמִסְפָּר.

(336.5) 30:2.58 4. נֶאֱמְנֵי הַמִּשְׁמֶרֶת שֶׁשּׁוֹלְשׁוּ.

(336.6) 30:2.59 5. שַׁגְרִירִים שֶׁשּׁוֹלְשׁוּ.

(336.7) 30:2.60 6. שׁוֹמְרִים שְׁמֵימִיִּים.

(336.8) 30:2.61 7. סַיָּעִים לְבֶן גָּבוֹהַּ.

(336.9) 30:2.62 8. בָּנִים מַרְקִיעִים-שֶׁשּׁוֹלְשׁוּ.

(336.10) 30:2.63 9. בָּנִים שֶׁשּׁוֹלְשׁוּ בְּפָרַדִיס-הָאוֹנָה.

(336.11) 30:2.64 10. בְּנֵי יְעוּד שֶׁשּׁוֹלְשׁוּ.

(336.12) 30:2.65 V. **אישיויות הרוח האינסופית.**

(336.13) 30:2.66 א. **האישיויות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית.**

(336.14) 30:2.67 1. שְׁלִיחִים בּוֹדְדִים.

(336.15) 30:2.68 2. מְפַקְּחֵי מַעְגָּל יְקוּם.

(336.16) 30:2.69 3. מְנַהֲלֵי מִפְקָד.

(336.17) 30:2.70 4. סַיָּעִים אִישִׁיִּים לָרוּחַ הָאֵינְסוֹפִית.

(336.18) 30:2.71 5. מְבַקְּרִים עֲמִיתִים.

(336.19) 30:2.72 6. זְקִיפִים מוּקְצִים.

(336.20) 30:2.73 7. מַדְרִיכֵי בּוֹגְרִים.

(336.21) 30:2.74 ב. **קְהִילוֹת שְׁלִיחֵי הֶחָלָל.**

(336.22) 30:2.75 1. שָׂרֵתֵי הָאוֹנָה.

(336.23) 30:2.76 2. בּוֹרְרִים אוּנִיבֶרְסָאלִיִּים.

(336.24) 30:2.77 3. יוּעָצִים טְכְנִיִּים.

(336.25) 30:2.78 4. נֶאֱמָנֵי מִשְׁמוֹרֶת שֶׁל רְשׁוּמוֹת בְּפָרַדִיס.

(336.26) 30:2.79 5. רשמים שמימיים.

(336.27) 30:2.80 6. בְּנֵי-לְוָיָה מוֹרוֹנְטִיִּים.

(336.28) 30:2.81 7. בְּנֵי-לְוָיָה שֶׁל פָּרַדִיס.

(336.29) 30:2.82 ג. **הרוחות הסועדות.**

(336.30) 30:2.83 1. סופרנאפים.

(336.31) 30:2.84 2. סקונאפים.

(336.32) 30:2.85 3. תלתשרפים.

(336.33) 30:2.86 4. אומניאפים.

(336.34) 30:2.87 5. שרפים.

(336.35) 30:2.88 6. כְּרוּבִים וסָאנוֹבִּים.

(336.36) 30:2.89 7. אֶמְצָעִיוֹנִים.

(336.37) 30:2.90 VI. **מנהלי הכוח של היקום.**

(336.38) 30:2.91 א. **שבעת מנהלי הכוח העליונים.**

(336.39) 30:2.92 ב. **מְרַכְּזֵי כּוֹחַ עֶלְיוֹנִים.**

(336.40) 30:2.93 1. מְפַקְּחֵי מֶרְכָּז עֶלְיוֹנִים.

(336.41) 30:2.94 2. מרכזי האוונה.

(336.42) 30:2.95 3. מרכזי יקום העל.

(336.43) 30:2.96 4. מרכזי היקום המקומי.

(336.44) 30:2.97 5. מרכזי הקונסטלציות.

(336.45) 30:2.98 6. מרכזי המערכות.

(336.46) 30:2.99 7. מרכזים בלתי-מסווגים.

(337.1) 30:2.100 ג. **בקרי מאסטר פיזיים.**

(337.2) 30:2.101 1. מנהלי כוח עמיתים.

(337.3) 30:2.102 2. בקרים מכאניים.

(337.4) 30:2.103 3. שנאֵי אנרגיה.

(337.5) 30:2.104 4. מַשדרי אנרגיה.

(337.6) 30:2.105 5. מְסַמְכִים רָאשִׁיִים.

(337.7) 30:2.106 6. מַפְרִידִים מִשְׁנִיים.

(337.8) 30:2.107 7. פְּרָנְדָאלָאנְקִים וּכְרוֹנוֹלְדֶקִים.

(337.9) 30:2.108 ד. **מְפַקְחֵי כּוֹחַ מוֹרוֹנְטִיִים.**

(337.10) 30:2.109 1. וַסָתֵי מַעְגַל.

(337.11) 30:2.110 2. מְתָאֲמֵי מַעֲרֶכֶת.

(337.12) 30:2.111 3. נָאֲמַנֵי מִשְׁמֶרֶת פְּלָנֶטָארִיִים.

(337.13) 30:2.112 4. בַּקָרִים מְשׁוֹלָבִים.

(337.14) 30:2.113 5. מְיַצְּבֵי קִישׁוּר.

(337.15) 30:2.114 6. מְתָאֲמֵי בּוֹרֵר.

(337.16) 30:2.115 7. רַשָׁמִים עָמִיתִים.

(337.17) 30:2.116 VII. **סגל האזרחות התמידית.**

(337.18) 30:2.117 1. הַאֲמָצָעִיוֹנִים הַפְּלָנֶטָארִיִים.

(337.19) 30:2.118 2. הַבָּנִים הָאָדָמִיִּים של המערכות.

(337.20) 30:2.119 3. האוּנִיוִיטָאטִיָה של הקונסטלציה.

(337.21) 30:2.120 4. הסוּפֶּראטִיָה של היקום המקומי.

(337.22) 30:2.121 5. בני תמותה מותכי-רוח של היקומים המקומיים.

(337.23) 30:2.122 6. הָאַבָּנְדוֹנָטָרִים של יקום-העל.

(337.24) 30:2.123 7. בני התמותה מותכי-הבן של יקומי-העל.

(337.25) 30:2.124 8. ילידי האוונה.

(337.26) 30:2.125 9. ילידי ספֵירות פרדיס של הרוח.

(337.27) 30:2.126 10. ילידי ספֵירות פרדיס של האב.

(337.28) 30:2.127 11. האזרחים הברואים של פרדיס.

(337.29) 30:2.128 12. אזרחי פרדיס בני תמותה מותכי-מכוונן.

(337.30) 30:2.129 זהו, אם כן, סיווג העבודה של אישיויות היקומים, כפי שהן מופיעות ברישומי עולם המטֶה של אוורסה.

(337.31) 30:2.130 **קבוצות אישיויות מורכבות.** קיימים באוורסה רישומים של קבוצות רבות נוספות של הוויות תבוניות, הוויות הקשורות אף הן באופן קרוב לארגון ולניהול היקום המקיף. בין הסדרים הללו מצויות גם שלוש קבוצות האישיויות המורכבות הבאות:

(337.32) 30:2.131 א. **סֶגֶל פָּרַדִיס שֶׁל הַסוֹפְיוֹנִיוּת.**

(337.33) 30:2.132 1. סֶגֶל הסוֹפְיוֹנִים שֶׁל בְּנֵי הַתְּמוּתָה.

(337.34) 30:2.133 2. סֶגֶל הסוֹפְיוֹנִים מִפָּרַדִיס.

(337.35) 30:2.134 3. סֶגֶל הסוֹפְיוֹנִים שֶׁשּׁוֹלְשׁוּ.

(337.36) 30:2.135 4. סֶגֶל הסוֹפְיוֹנִים הָאָחוּדִים שֶׁשּׁוֹלְשׁוּ.

(337.37) 30:2.136 5. סֶגֶל הסוֹפְיוֹנִים מהָאוֹנָה.

(337.38) 30:2.137 6. סֶגֶל הסוֹפִיוֹנִים הַטְרַנְסְצֶנְדֶנְטָאלִיִים.

(337.39) 30:2.138 7. סֶגֶל בְּנֵי הַגּוֹרָל הָעֲלוּמִים.

(337.40) 30:2.139 סֶגֶל הסוֹפִיוֹנִיוּת שֶׁל בְּנֵי הַתְּמוּתָה מטופל במסמך הבא, האחרון בסדרה זו.

(338.1) 30:2.140 ב. **סייעי היקום.**

(338.2) 30:2.141 1. כוכבי הבוקר הבהירים.

(338.3) 30:2.142 2. כוכבי הערב הזוהרים.

(338.4) 30:2.143 3. רבי מלאכים.

(338.5) 30:2.144 4. סַיָּעִים לַגְּבוֹהִים בְּיוֹתֵר.

(338.6) 30:2.145 5. נציבים גבוהים.

(338.7) 30:2.146 6. מְפַקְּחִים שְׁמֵימִיִּים.

(338.8) 30:2.147 7. מוֹרֵי עוֹלָמוֹת עֶלְיוֹנִים.

(338.9) 30:2.148 בכל עולמות המטה, הן של היקומים המקומיים והן של יקומי העל, מוקצה מקום בעבור ההוויות העוסקות במשימות מיוחדות בשירות הבנים הבוראים, שליטיהם של היקומים המקומיים. היננו מקדמים בברכה באוורסה את פניהם של **עוֹזְרֵי יְקוּם** אלו, ואולם הם אינם כפופים למרותנו. שליחים שכאלה מבצעים את עבודתם ומשלימים את תצפיותיהם בכפוף לסמכותם של הבנים הבוראים. פעולותיהם מתוארות בהרחבה רבה יותר בסיפור על אודות היקום המקומי שלכם.

(338.10) 30:2.149 ג. **שבע מושבות השירות.**

(338.11) 30:2.150 1. תַּלְמִידֵי הַכּוֹכָבִים.

(338.12) 30:2.151 2. אוּמָנִים שְׁמֵימִיִּים.

(338.13) 30:2.152 3. מְנַהֲלֵי בְּדִידוּר.

(338.14) 30:2.153 4. מַדְרִיכֵי שְׁלוּחַת בֵּית-סֵפֶר.

(338.15) 30:2.154 5. סגלי המילואים השונים.

(338.16) 30:2.155 6. תַּלְמִידִים אוֹרְחִים.

(338.17) 30:2.156 7. עולי רגל מרקיעים.

(338.18) 30:2.157 שבע קבוצות אלה של הוויות תמצאנה מאורגנות ונשלטות כאמור בכל עולמות המטה, החל מן המערכות המקומיות ועד לבירותיהם של שבעת יקומי העל, ובמיוחד באלה האחרונות. בירותיהם של שבעת יקומי העל הינן מקומות המפגש בעבור כל סוגי וסדרי ההוויות התבוניות כמעט. למעט קבוצות רבות של הוויות מפרדיס-האוונה, כאן ניתן לִצְפות בכל היצורים הרצוניים מכל שלבי הקיום וללמוד אותם.

3. מושבות השירות

(338.19) 30:3.1 שבע מושבות השירות שוהות בספֵירות הארכיטקטוניות למשך זמן ארוך יותר או קצר יותר, וזאת בעודן עוסקות בקידום משימותיהן ובביצוע תפקידיהן המיוחדים. ניתן לתאר את עבודתן כדלקמן:

(338.20) 30:3.2 1. **תלמידי הכוכבים,** האסטרונומים השמימיים, בוחרים לעבוד בספֵירות כדוגמת אוורסה משום שעולמות מעין אלו, אשר נבנו במיוחד, מתאימים באופן יוצא-דופן לתצפיותיהם ולחישוביהם. המיקום של אוורסה מתאים לעבודתה של מושבת שירות זו לא רק משום שהוא מרכזי, אלא גם משום שאין בסמוך אליו שמשות ענק – בין אם חיות ובין אם מתות – אשר תפרענה לזרמי האנרגיה. תלמידים אלו אינם קשורים בשום אופן מבחינה אורגאנית לענייני יקום העל; הם הינם אורחים בלבד.

(338.21) 30:3.3 המושבה האסטרונומית של אוורסה כוללת יחידים מעולמות קרובים רבים, מן היקום המרכזי ואפילו מנוֹרְלָאטָאדֶק. כל הוויה, בכל עולם, ובכל מערכת של כל יקום, רשאית להפוך לתלמידת כוכבים. כל הוויה כזאת רשאית לשאוף להצטרף לסגל כזה או אחר

של אסטרונומים שמימיים. הדרישות המקדימות היחידות הינן: המשכיות החיים וידע מספק על אודות עולמות החלל, ובייחוד על חוקי האבולוציה והשליטה והפיזיים. תלמידי כוכבים אינם נדרשים לשירות של נצח בסגל זה, אך אף לא אחד מאלו המתקבלים לקבוצה זו יכול לפרוש ממנה במשך אלף שנות אוורסה הראשונות.

30:3.4 (339.1) מושבת צופי הכוכבים של אוורסה מונה כעת מעל למיליון חברים.

אסטרונומים אלו מגיעים והולכים, אף כי חלקם נשארים למשך תקופות ארוכות יחסית. הם מבצעים את עבודתם תוך הסתייעות במְגוון מכשירים מכאניים ומכונות פיזיות; כמו כן, הם מסתייעים רבות בַּשליחים הבודדים ובְּחוקרים רוחניים אחרים. במהלך עבודת לימוד הכוכבים ומיפוי החלל, עושים אסטרונומים שמימיים אלו שימוש רצוף בשנאֵי ובמשדרי האנרגיה החיים, כמו גם בַּאישיויות המחזירותיות. הם לומדים את כלל הצורות והשלבים של החומר בחלל ושל מופעי האנרגיה, והם מתעניינים בתפקוד הכוח ממש כשם שהם מתעניינים בְּתופעות שמימיות; דבר בכל רחבי החלל אינו חומק ממבטם החוקר.

30:3.5 (339.2) מושבות אסטרונומים דומות תמצאנה בעולמות המטה של מגזרי יקום העל, וכן בבירות הארכיטקטוניות של היקומים המקומיים ובחטיבות המשנה המנהליות שלהם. למעט בפרדיס, הידע אינו טבוע; הבנת היקום הפיזי תלויה במידה רבה בתצפית ובמחקר.

30:3.6 (339.3) 2. **האוּמָנִים השְׁמֵימִיִים** משרתים ברחבי שבעת יקומי-העל. בני התמותה המרקיעים יוצרים את הקשר הראשוני עם בני קבוצות אלה במהלך הנתיבה המורונטית של היקום המקומי, ובהקשר זה יתוארו אוּמנים אלו ביתר פירוט.

30:3.7 (339.4) 3. **מנהלי הבידור** הינם מקדמי המנוחה וההומור – תוך חזרה לזיכרונות העבר. שירותם הינו רב-חשיבות לתפעול הפרקטי של תכנית ההרקעה של התקדמות בני התמותה, ובייחוד בשלבים המוקדמים של המעבר המורונטי ושל החוויה הרוחנית. סיפורם שייך לתיאור נתיבת בני התמותה ביקום המקומי.

30:3.8 (339.5) 4. **מַדְרִיכֵי שִׁלּוּחַת בֵּית-סֵפֶר.** עולם המשכן הבא והגבוה יותר של נתיבת ההרקעה מחזיק תמיד בסגל חזק של מורים בעולם שמתחתיו, מעין מכינה בעבור שוכניה

המתקדמים של אותה ספֵירה; זהו שלב בתכנית ההרקעה לשם קידום עולי הרגל של הזמן. בתי הספר הללו, וכן שיטות הלימוד והמבחנים הנהוגים בהם, אינם דומים כלל וכלל לכל מה שהנכם מנסים לנהל באורנטיה.

30:3.9 (339.6) כלל תכנית ההרקעה של התקדמות בני התמותה מתאפיינת בנוהג לשתף הוויות אחרות בְּאמת ובְּהתנסות חדשים ממש בסמוך לקבלתם. אתם עושים את דרככם בַּלימוד הממושך המוביל להישג פרדיס באמצעות שירות כמורים לאותם תלמידים המצויים ממש מאחוריכם בסולם ההתקדמות.

30:3.10 (339.7) 5. **סגלי המילואים השונים.** מאגרי מילואים עצומים של הוויות, אשר אינן כפופות ישירות למרותנו, מוחזקים באוורסה כמושבת סגל מילואים. קיימות שבעים חטיבות עיקריות של מושבה זו באוורסה, והרשות לבלות תקופת זמן יחד עם אישיויות יוצאות-דופן אלה נחשבת כחינוך ליברלי. מילואים כלליים דומים מוחזקים גם בסאלווינגטון ובבירות יקומים אחרות; והם נשלחים לשירות פעיל על-פי דרישות מנהלי הקבוצות המתאימים שלהם.

30:3.11 (339.8) 6. **תלמידים אורחים.** זרם מַתְמִיד של אורחים שמימיים מגיע דרך עולמות המטה מכל רחבי היקום. סוגים שונים אלה של הוויות נוהרים כיחידים וכמחלקות, ומגיעים אלינו כתצפיתנים, כתלמידים בשליחות חילופין וכסייעים לתלמידים. כעת שוהים במושבת אירוח זו אשר באוורסה מעל למיליארד אישיויות. חלק מן האורחים הללו עשויים להישאר למשך יום אחד, אחרים למשך שנה, והכול בהתאם לטיב משימתם. מושבה זו כוללת כמעט כל סוג של הוויה ביקום, למעט אישיויות בוראות ובני-תמותה מורונטיים.

30:3.12 (340.1) בני-תמותה מורונטיים יכולים לבקר כתלמידים אורחים רק בגבולות היקום המקומי של מוצאם. הם רשאים לבקר ביקום-על רק לאחר שרכשו מעמד רוחני. לפחות מחצית ממושבת המבקרים שלנו כוללת הוויות המצויות במהלך "עצירת ביניים"; הוויות אשר עצרו לביקור בבירת אורוונטון בדרכן למחוזות אחרים. אישיויות אלה עשויות לעסוק במשימה ביקום, או ליהנות מתקופה של פנאי – חופש מכל משימה. הזכות לנוע בין היקומים ולצְפות הינה חלק מנתיבתן של כלל ההוויות המרקיעות. במהלך הטיפוס הממושך

ורצוף-האירועים דרך היקום המקומי, יקום-העל והיקום המרכזי, הרצון האנושי לטייל ולצָפות באנשים ובעולמות חדשים יבוא על מלוא סיפוקו.

30:3.13 (340.2) 7. **עולי הרגל המרקיעים.** כאשר מוקצים עולי הרגל המרקיעים למַגוון שירותים הקשורים להתקדמותם ביחס לפרדיס, הם מתגוררים כמושבת שירות בעולמות המטה השונים. בעת שהן פועלות פה ושם ברחבי יקום-על, קבוצות שכאלה מתנהלות במידה רבה תחת ממשל-עצמי. והן מהוות מושבה המצויה בתנועה מתמדת, הכוללת את כל הסדרים של בני התמותה האבולוציוניים ושל עמיתיהם המרקיעים.

4. בני התמותה המרקיעים

30:4.1 (340.3) בעוד שבני התמותה השורדים של הזמן והחלל מכונים **עולי רגל מרקיעים** בשעה שהם מקבלים הסמכה להרקיע בהדרגה אל עבר פרדיס, יצורים אבולוציוניים אלו תופסים מקום כה חשוב בתיאורים אלו, עד כי היננו מבקשים להציג כאן סיכום של שבעת השלבים של נתיבת ההרקעה האוניברסאלית:

30:4.2 (340.4) 1. בני תמותה של הפלנטות.

30:4.3 (340.5) 2. שורדים ישֵנים.

30:4.4 (340.6) 3. תלמידי העולמות העליונים.

30:4.5 (340.7) 4. מתקדמי מורונטיה.

30:4.6 (340.8) 5. מְגַנֵּי יְקוּם-הַעַל.

30:4.7 (340.9) 6. עוֹלֵי רֶגֶל של הַאוֹנָה.

30:4.8 (340.10) 7. הַבָּאִים בְּשַׁעֲרֵי פָּרַדִיס.

30:4.9 (340.11) התיאורים הבאים מגוללים את נתיבתו ביקום של בן-תמותה בו-שוכן-מַצוונן. בני התמותה מותכי-הבן ומותכי-הרוח חולקים עם בני תמותה אלו חלק מנתיבה זו, ואולם

בחרנו לתאר את הסיפור כפי שהוא נוגע לבני התמותה מותכי-המכוונן, הואיל ולייעוד שכזה עשויים לצַפות כלל הגזעים האנושיים באורנטיה.

30:4.10 (340.12) 1. **בני תמותה פלנטאריים.** כלל בני התמותה הינם הוויות אבולוציוניות ממוצא-חייתי בעלות פוטנציאל הרקעה. במקורם, בטיבם ובגורלם, הקבוצות והסוגים המגוונים הללו של הוויות אנושיות, אינם שונים לחלוטין מעמי אורנטיה. הגזעים האנושיים בכל עולם מקבלים מבני האל את אותו סעד ונהנים מנוכחות הרוחות הסועדות של הזמן. לאחר המוות הטבעי, כל סוגי המרקיעים מתחברים בעולמות העליונים לכדי משפחה מורונטית אחת.

30:4.11 (341.1) 2. **השורדים הישֵנים.** כל בני התמותה בעלי מעמד ההישרדות, החוסים בצילם של שומרי גורל אישיים, עוברים דרך שערי המוות הטבעי ומופיעים כאישיות בעולמות העליונים ביום השלישי שלאחר מכן. אותן הוויות שהוסמכו, ואשר מסיבה כלשהי לא הצליחו להגיע לרמת המומחיות האינטלקטואלית ולמתת הרוחניות אשר תזכינה אותן בשומרים אישיים, אינן יכולות לפיכך להגיע באופן מיידי וישיר אל העולמות העליונים. נשמות שורדות שכאלה חייבות לנוח בשינה חסרת-הכרה עד ליום הדין של תקופה חדשה, של עידן חדש, שייחל עם בואו של בן האל, אשר, כמנהג הכללי בכל רחבי נבאדון, עורך את מִפקָד העידן ושופט את העולם. נאמר על מיכאל המשיח כי כאשר העפיל מעלה בתום עבודתו על הארץ, "הוליך רבים מן השבויים". ושבויים אלו היו השורדים הישֵנים מימיו של אדם ועד לימי תחייתו של המאסטר מן המתים באורנטיה.

30:4.12 (341.2) לַזמן החולף לא נודעת חשיבות בעבור בני התמותה הישנים; הם הינם חסרי הכרה לחלוטין, ואינם מודעים כלל למשך מנוחתם. עם הרכבת האישיות מחדש בסיומו של עידן, תגובתם של אלו אשר ישנו חמשת אלפים שנה לא תהא שונה מזו של אלו שנחו חמישה ימים. למעט עיכוב זמן זה, שורדים אלו יעברו את תוכנית ההרקעה באופן זהה לאלו אשר נמנעו משנת מוות ארוכה יותר או קצרה יותר.

30:4.13 (341.3) מחלקות אלה של העידנים, המורכבות מעולי הרגל של העולמות, משמשות בעבודתם של היקומים המקומיים לשם פעילויות מורונטיות קבוצתיות. קיים יתרון גדול

להנעתן של קבוצות עצומות ממדים שכאלה; כך הן נשמרות יחדיו למשך פרקי זמן ממושכים של שירות יעיל.

30:4.14 (341.4) 3. **תלמידי העולמות העליונים.** כל בני התמותה השורדים המתעוררים מחדש בעולמות העליונים משתייכים למחלקה זו.

30:4.15 (341.5) הגוף הפיזי, העשוי בשר ודם, איננו מהווה חלק מתהליך ההרכבה מחדש של השורד הישֵן; הגוף הפיזי שב לעפר. השרפים המיועד למשימה זו מְזַמֵּן את הגוף החדש, את הצורה המורונטית, לשמש ככלי הקיבול החדש של החיים בעבור הנשמה האלמוֹתית ובעבור המכוונן השוכן החוזר כעת. המכוונן הינו נאמן המשמורת של התעתיק הרוחני של דעת השורד הישֵן. השרפים המיועד הינו השומר של הזהות השורדת – הנשמה האלמותית – ככל שזו התפתחה. וכאשר מאחדים שני אלו – המכוונן והשרפים – את מרכיבי האישיות אשר אותם שמרו בנאמנות, היחיד החדש מהווה את תחייתה של האישיות הישָנה, את הישרדותה של הזהות המורונטית המתפתחת של הנשמה. חיבור מחדש שכזה של נשמה ומכוונן מְכוּנה, ובאופן די הולם – תחייה, חיבורם מחדש של מרכיבי האישיות; ואולם, אפילו זה אינו מסביר באופן מלא את ההופעה מחדש של **האישיות** השורדת. אף-על-פי שקרוב לוודאי כי לעולם לא תבינו את עובדת פעולה זו שאין-להסבירה, בזמן מן הזמנים תדעו באופן התנסותי את האמת שלה, במידה שלא תדחו את תוכנית ההישרדות של בני התמותה.

30:4.16 (341.6) התוכנית שבמסגרתה בן התמותה מוחזק בתחילה בשבעה עולמות של אימון הדרגתי הינה אוניברסאלית כמעט באורוונטון. בכל מערכת מקומית, הכוללת בקירוב אלף עולמות מיושבים, קיימים שבעה עולמות עליונים, על-פי-רוב לווייניים או לווייני משנה של בירת המערכת. אלו הם עולמות הקבלה בעבור רובם של בני התמותה המרקיעים.

30:4.17 (341.7) לעיתים מכונים כלל עולמות האימון אשר בהם שוכנים בני התמותה – "מְדוֹרוֹת", ולספֵּירות כאלה ממש התכוון ישוע באומרו: "מְדוֹרוֹת רבים יש לאבי בביתו". מכאן ואילך, יתקדמו המרקיעים באופן יחידני – בתוך קבוצה נתונה של ספֵּירות כדוגמת

העולמות העליונים – מספֵּירה אחת לאחרת ומשלב חיים אחד למשנהו; ואולם, לעולם הם יתקדמו משלב אחד של לימוד ביקום לשלב אחר בתצורה של מחלקות.

30:4.18 (342.1) 4. **מתקדמי מורונטיה.** החל מן העולמות העליונים ומעלה, דרך ספֵּירות המערכת, הקונסטלציה והיקום, מסווגים בני התמותה כמתקדמי מורונטיה; הם חוצים את ספֵּירות המעבר של הרקעת בני התמותה. בשעה שבני התמותה המרקיעים מתקדמים מן העולמות המורונטיים הנמוכים יותר לגבוהים יותר, הם משרתים באינספור משימות יחד עם מוריהם ובחברת אחיהם המתקדמים והבכירים מהם.

30:4.19 (342.2) התפתחות מורונטית נוגעת לְהתקדמות מתמדת של האינטלקט, הרוח וצורת האישיות. שורדים הינם עדיין הוויות בעלות טבע-משולש. במהלך כל ההתנסות המורונטית, הם מהווים תלמידים של היקום המקומי. המשטר של יקום העל איננו מתחיל לפעול בטרם תחילתה של נתיבת הרוח.

30:4.20 (342.3) בני התמותה משיגים זהות רוח אמיתית אך מעט בטרם הם עוזבים את מטה היקום המקומי לעבר עולמות הקבלה של המגזרים המשניים של יקום העל. המעבר מן השלב המורונטי האחרון למעמד הרוחני הראשון והנמוך ביותר הינו שינוי פעוט בלבד. התקדמות שכזו איננה משנה את הדעת, את האישיות, או את האופי; אך ורק הצורה עוברת שינוי. ואולם, הצורה הרוחנית הינה ממשית כשם שהגוף המורונטי הינו ממשי, וניתן להבחין בה באותה מידה בדיוק.

30:4.21 (342.4) בטרם עזיבתם את יקומיהם המקומיים אל עבר עולמות הקבלה של יקום העל, מקבלים בני התמותה של הזמן אישור רוחני מן הבן הבורא ומרוח האם של היקום המקומי. מכאן ואילך, מעמדו של בן התמותה המרקיע מיושב לנצח. מעולם לא נודע על תלמיד של יקום העל אשר סטה מדרך הישר. שרפים מרקיעים מקודמים אף הם בסולם המלאכי בעת עזיבתם את היקום המקומי.

30:4.22 (342.5) 5. **תלמידי יקום העל.** כל המרקיעים המגיעים לעולמות האימון ביקומי העל הופכים לתלמידיהם של עתיקי היומין; הם חצו את החיים המורונטיים של היקום המקומי ומעמדם כעת הינו של רוחות מוּכָּרוּת. רוחות צעירות אלה מתחילות את ההרקעה במערכת

האימון ובמערכת התרבותית של יקום העל, המשתרעות מספֵירות הקבלה של המגזרים המשניים, דרך עולמות הלימוד של עשרת המגזרים הראשיים, והלאה עד לספֵירות התרבותיות הגבוהות יותר של מטות יקומי העל.

30:4.23 (342.6) קיימים שלושה סדרים של תלמידי רוח, הנחלקים בהתאם לשהותם בעולמות ההתקדמות הרוחנית במגזר המשני, במגזרים הראשיים ובמטות יקומי העל. כפי שמרקיעים מורונטיים למדו ועבדו בעולמות היקום המקומי, כך ממשיכים מרקיעי רוח להתמחות בעולמות חדשים בעודם מְתַרְגְּלִים הענקה לאחרים של מה שלגמו אל קרבם ממעיינות החוכמה ההתנסותיים. ואולם, הליכה אל בית הספר כהוויה רוחנית בנתיבת יקום העל, אינה דומה לשום דבר אשר אי-פעם חלף במחוזות הדמיון של הדעת החומרית של האדם.

30:4.24 (342.7) בטרם עוזבות רוחות מרקיעות אלה את יקום העל בדרכן להאוונה, הן מקבלות את אותה הכשרה יסודית בניהול יקום העל אשר הן קיבלו במהלך ההתנסות המורונטית שלהן בְּפיקוח ביקום מקומי. בטרם מגיעים בני-תמותה רוחניים להאוונה, תחום לימודיהם העיקרי – אם כי זהו אינו עיסוקם הבלעדי – הינו ההתמחות בניהול יקום מקומי ויקום על. הסיבה לכל ההתנסות הזו אינה ברורה כעת עד סופה, ואולם אין ספק כי אימון שכזה הינו נבון והכרחי בהתחשב בַּאפשרות שגורלם העתידי יהא כחברים בסגל הסופיונות.

30:4.25 (342.8) התוכנית ביקום העל איננה זהה בעבור כל בני התמותה המרקיעים. כולם מקבלים את אותה השכלה כללית, אך קבוצות ומחלקות מיוחדות עוברות תוכניות לימוד מיוחדות ומועברות דרך תוכניות הכשרה ספציפיות.

30:4.26 (343.1) 6. **עולי רגל של האוונה.** כאשר מסתיימת התפתחות הרוח, אף כי זו עדיין לא מָלְאָה עד תום, או אז מתפוֹנן בן התמותה השורד לטיסה הארוכה לעבר האוונה, חוף המבטחים של הרוחות האבולוציוניות. על כדור הארץ הייתם יצור בשר ודם; בכל היקום המקומי הייתם הוויה מורונטית; בכל יקום העל הייתם רוח מתפתחת; ועם הגעתכם לעולמות הקבלה בהאוונה מתחילה השכלתם הרוחנית באמת ובתמים; בסופו של דבר תופיעו בפרדיס כרוח מושלמת.

30:4.27 (343.2) לעולם נערך המסע ממטה יקום העל לעולמות הקבלה כמסע של יחיד לבדו. מכאן ואילך, לא יינתן עוד כל לימוד במסגרת של מחלקות או של קבוצות. סיימתם את חלק האימון הטכני והניהולי של העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב. כעת מתחילה **השכלתכם האישית**, האימון הרוחני היחידני שלכם. ההנחיה בהאוונה הינה אישית מתחילתה ועד סופה ובעלת שלושה היבטים: האינטלקטואלי, הרוחני וההתנסותי.

30:4.28 (343.3) הפעולה הראשונה במסגרת נתיבתכם בהאוונה תהא להכיר תודה לסקונאפים המסע שלכם בעבור המסע הארוך והבטוח. או אז, תוצגו בפני אותן הוויות אשר יתמכו בפעילויות המוקדמות שלכם בהאוונה. לאחר מכן, תיגשו על-מנת לרשום את הגעתכם ולהכין את המסר שלכם של הכרת תודה והערצה, אשר יישלח לבן הבורא של היקום המקומי שלכם, אב היקום אשר אִפשר את נתיבתכם כבנים. בזה תסתיימנה החובות הרשמיות של שלב ההגעה להאוונה; או אז תינתן לכם תקופה ארוכה של פנאי לשם התבוננות חופשית, וזו תעניק הזדמנות לחפש את חבריכם, את עמיתיכם ואת שותפיכם להתנסות הרקעה הממושכת. כמו כן, תהיו רשאים להיוועץ בתשדורות על-מנת לוודא מי מחבריכם עולי הרגל יצא בדרכו אל האוונה מאז עזיבתכם שלכם את אוורסה.

30:4.29 (343.4) עובדת הגעתכם לעולמות הקבלה של האוונה תשודר בזמן אל מטה היקום המקומי שלכם ותימסר באופן אישי לשרפים השומר שלכם; ויהא שרפים זה בכל מקום אשר יהא.

30:4.30 (343.5) בני התמותה המרקיעים אומנו באופן יסודי בענייני עולמות החלל האבולוציוניים; כעת מתחילים הם את מגעם הממושך והמשתלם עם סִפֵּירות המושלמות אשר נבראו. ואיזו הכנה שִׁמְסַפֶּקֶת התנסות משולבת, ייחודית ויוצאת-דופן זו, לקראת עבודה עתידית כלשהי! ואולם, אינני יכול לספר לכם על אודות האוונה; חייבים אתם לראות עולמות אלו בעצמכם על-מנת להעריך מה רב הודם ועל-מנת להבין מה כביר הדרם.

30:4.31 (343.6) 7. **הבאים בשערי פרדיס.** עם הגעתכם לפרדיס במעמד של משתכנים, אתם מתחילים בשיעור ההתקדמות באלוהיות ובמוחלטוֹפיות. מגוריכם בפרדיס מסמלים כי מצאתם את האל, וכי תצורפו לסגל הסופיונות של בני התמותה. מכל היצורים ביקום המקיף, רק

יצורים מותכי-אב מצורפים לסגל הסופיונות של בני התמותה. רק יחידים כאלו נשבעים את שבועת הסופיונים. הוויות אחרות של מושלמות, או של הישג פרדיס, עשויות להיות מסופחות ארעית לסגל סופיונות זה, אך הן לא תקבלנה הצבה של נצח למשימה העלומה שטרם-נתגלתה של קהילה הולכת ומצטברת זו של וותיקי הזמן והמרחב אשר הפכו למושלמים.

30:4.32 (343.7) לבאים בשערי פרדיס ניתנת תקופת חופש, אשר לאחריה הם מתחילים ברקימת קשריהם עם שבע קבוצות הסופרנאפים הראשיות. הם מוגדרים כבוגרי פרדיס עם שהם מסיימים את הלימוד אצל מנחי הסגידה, ואז, כסופיונים, הם מוצבים לשירות של תצפית ושיתופי פעולה בכל רחבי הבריאה רחבת הממדים. ועדיין דומה כי אין עיסוק ייחודי או מבוסס בעבור סגל הסופיונים של בני התמותה, אף כי הם משמשים בתפקידים רבים בעולמות המבוססים במעמד של אור וחיים.

30:4.33 (344.1) אף אם לא יהא כל ייעוד עתידי או עלום בעבור סגל הסופיונים של בני התמותה, גם אז תהא משימתן הנוכחית של הוויות מרקיעות אלה הולמת ומלאת הוד בהחלט. ייעודם הנוכחי מצדיק לחלוטין את התוכנית האוניברסאלית של ההרקעה האבולוציונית. ואולם, עידני העתיד של התפתחות העולמות בחלל החיצון וודאי ירחיבו ויאירו באור אלוהי מלא יותר את התבונה ואת עדנת-האהבה של האלים בהוצאתה אל הפועל של תוכניתם הנשגבת להישרדות האדם ולהרקעתם של בני התמותה.

30:4.34 (344.2) תיאור זה – יחד עם מה שהתגלה לכם ועם מה שהנכם עשויים לקבל כחלק מן ההנחיה הנוגעת לעולמכם – מציג מִתְאָר של נתיבת בן התמותה המרקיע. הסיפור משתנה באופן ניכר בין יקום-על למשנהו, ואולם יריעה זו מספקת הצצה אל התוכנית הממוצעת של התקדמות בני התמותה, כפי שזו פועלת ביקום המקומי של נבאדון ובמגזר השביעי של היקום המקיף, יקום העל של אורוונטון.

30:4.35 (344.3) [הובא בחסות שליח עוצמתי מאוורסה.]

>> מסמך 30 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | חלק II <<

מסמך 31

סגל הסופיונות

31:0.1 (345.1) סגל הסופיונים של בני התמותה מייצג את הייעוד הידוע כעת של בני התמותה המרקיעים של הזמן מותכי-המכוונן. ואולם, קיימות קבוצות נוספות המוצבות בסגל זה. סגל הסופיונים הראשי מורכב מן הבאים:

31:0.2 (345.2) 1. ילידי האוונה.

31:0.3 (345.3) 2. שליחי כבידה.

31:0.4 (345.4) 3. בני-תמותה מהוללים.

31:0.5 (345.5) 4. שׂרפים מאומצים.

31:0.6 (345.6) 5. בנים גשמיים מהוללים.

31:0.7 (345.7) 6. בְּרִיּוֹת אֶמְצָעִיוֹנִיוֹת מְהוֹלָלוֹת.

31:0.8 (345.8) שש הקבוצות האלה של הוויות מהוללות מרכיבות את הגוף הייחודי הזה של ייעוד נצחי. היננו סבורים כי אנו יודעים מה תהא עבודתן בעתיד, ואולם איננו בטוחים בכך. בעוד שסגל הסופיונים של בני התמותה מתגייס בפרדיס, ובעוד שכעת הם סועדים באופן כה נרחב את יקומי החלל ומנהלים את העולמות שהתבססו באור ובחיים, היעד העתידי שלהם חייב להיות יקומי החלל החיצון המצויים כעת בתהליך ארגון. זוהי לכל הפחות ההשערה הרווחת באוורסה.

(345.9) 31:0.9 הסגל מאורגן בהתאם לקשרי העבודה של עולמות החלל ועל-פי הקשרים ההתנסותיים אשר נרכשו במהלך נתיבת ההרקעה הארוכה ורבת האירועים. כלל ההוויות המרקיעות המצורפות לסגל זה מתקבלות אליו כשוות, ואולם שוויון מְרוּמָם זה איננו פוגע באופן כלשהו בַּאינדיבידואליות ואיננו מוחק את הזהות האישית. בשעה שהיננו מתַקשרים עם סופיון, היננו מסוגלים להבחין מייד באם הוא בן-תמותה מרקיע, יליד האוונה, שרפים מאומץ, יצור אמצעיוני או בן גשמי.

(345.10) 31:0.10 בעידן היקום הנוכחי, חוזרים הסופיונים לשרת ביקומי הזמן. בזה אחר זה הם מוצבים לשרת ביקומי העל השונים, אך אף-פעם לא באותו יקום-על אשר בו נולדו; זאת עד אשר הם משרתים בכל שש בריאות העל האחרות. וכך עשויים הם לתפוש את מושג ההוויה העליונה על כל שבעת חלקיה.

(345.11) 31:0.11 כל העת משרתת באורנטיה חבורה אחת, או יותר, של סופיונים בני-תמותה. אין קיים תחום של שירות ביקום אשר בו הם אינם מוצבים; הם פועלים באופן אוניברסאלי, וחליפות מוקנות להם תקופות שוות באורכן של שירות בתפקיד ושל שירות חופשי.

(345.12) 31:0.12 אין לנו כל מושג מה תהא צורת הארגון העתידית של קבוצה יוצאת-דופן זו, ואולם כעת מהווים הסופיונים גוף המצוי תחת שלטון-עצמי מלא. הם בוחרים לעצמם את המנהיגים ואת המנהלים הקבועים, הזמניים ואלו המשמשים לשם משימה מסוימת. מדיניותם איננה נתונה לכל השפעה חיצונית, ושבועת האמונים שלהם מכוונת אך ורק לעבר שילוש פרדיס.

(346.1) 31:0.13 הסופיונים מחזיקים את המַטות שלהם בפרדיס, ביקומי העל, ביקומים המקומיים ובכל הבירות של החטיבות. והם מהווים סדר נפרד של הבריאה האבולוציונית. אין אנו שולטים בהם או מנהלים אותם באופן ישיר, ואף-על-פי-כן הם הינם נאמנים לחלוטין ותמיד משתפים פעולה עם כל תכניותינו. הם אכן הינם צבר הנשמות האמיתיות של הזמן והמרחב אשר עמדו במבחן – המלח האבולוציוני של היקום – ולנצח חסינים הם מפני רוע ובטוחים מפני החטא.

1. ילידי האוונה

(346.2) 31:1.1 רבים מילידי האוונה – המשמשים כמורים בעולמות האימון של עולי הרגל ביקום המרכזי – נקשרים מאוד לבני התמותה המרקיעים, ומסתקרנים אף יותר בנוגע לעבודתו העתידית של סגל הסופיונות של בני התמותה ולייעודו. במטה הניהולי של הסגל בפרדיס, מוחזקת רשימה של מתנדבי האוונה אשר בראשה עומד עמית של גְרָאנְדַאנְדָה. כיום, תוכלו למצוא ברשימת המתנה זו מיליונים על-גבי מיליונים של ילידי האוונה. הוויות מושלמות אלה, אשר נבראו באופן ישיר ואלוהי, מהוות סיוע רב-ערך בעבור סגל הסופיונים של בני התמותה, וללא ספק הן תשרתנה שירות גדול אף יותר בעתיד הרחוק. הן מספקות את נקודת המבט של הוויה אשר נולדה במושלמות ומתוך שפיעה אלוהית. וכך, כוללים הסופיונים את שני השלבים של הקיום ההתנסותי – הן קיום מושלם והן קיום שהפך למושלם.

(346.3) 31:1.2 ילידי האוונה חייבים להשיג – מתוך קשר עם הוויות אבולוציוניות – התפתחויות התנסותיות מסוימות היוצרות יכולת לקבל את מתת הרסיס מרוחו של האב האוניברסאלי. סגל הסופיונים של בני התמותה מקבל לשורותיו לשם חברות של קבע אך ורק הוויות אשר הותכו עם רוחו של המקור והמרכז הראשון, או הוויות כדוגמת שליחי הכבידה, אשר מגלמות באופן טבוע רוח זו של האל האב.

(346.4) 31:1.3 תושבי היקום המרכזי מתקבלים לסגל ביחס של אחד לאלף – פלוגת סופיונים. הסגל מאורגן לשירות זמני בפלוגות בנות אלף חברים, כאשר היצורים המרקיעים מונים 997 לכל יליד האונה אחד ולכל שליח כבידה אחד. וכך מגויסים הסופיונים בפלוגות, ואולם את שבועת הסופיון הם נשבעים באופן אינדיבידואלי. לְשבועה זו משמעויות מרחיקות לכת, וכן חשיבות נצחית. יליד האוונה נשבע את אותה שבועה ומסופח לנצח אל הסגל.

(346.5) 31:1.4 המתגייסים מהאוונה צמודים לפלוגה אשר בה הוצבו; באשר תלך הפלוגה ילכו אף הם. ועליכם לראות את התלהבותם בעבודה החדשה הזו כסופיונים. עצם האפשרות

להתקבל לסגל הסופיונות הינה אחת מן הריגושים העילאיים של האוונה; האפשרות להפוך לסופיון מהווה את אחת מן ההרפתקאות העליונות של גזעים מושלמים אלו.

31:1.5 (346.6) ילידי האוונה אף מתקבלים – ובאותם יחסים ממש – גם לסֶגֶל הסוֹפְיוֹנִים הָאָחוּדִים שֶׁשּׁוֹלְשׁוּ בווייסג'רינגטון ולסֶגֶל הסוֹפְיוֹנִים הַטַרַנְסָצֶנְדֶנְטָאלִים בפרדיס. לצד אפשרות צירופם לסֶגֶל הסוֹפְיוֹנִים של הַאוֹנָה, מתייחסים אזרחי האוונה לשלושת הייעודים הללו כאל המטרות העליונות של נתיבתם הנשגבת.

2. שליחי הכבידה

31:2.1 (346.7) כל אימת ששליחי הכבידה פועלים, ובכל מקום בו הם עושים כן, הסופיונים הם אלו הממונים. כלל שליחי הכבידה מצויים תחת סמכותו הבלעדית של גראנדפאנדה, והם מוקצים אך ורק לסגל הסופיונות הראשי. כבר כעת ערכם בעבור הסופיונים לא-יסולא-בפז, ובנצח העתיד הם יהיו שימושיים לעילא ולעילא. אף קבוצת יצורים תבוניים אחרת אינה מחזיקה בסגל כזה של שליחים אישיים, המסוגל להתעלות מעל לזמן ולמרחב. סוגים דומים של שליחים-רָשַׁמִים, המסופחים לסגלי סופיונים אחרים, אינם אישיים; הם הינם מוחלטופיים.

31:2.2 (347.1) שליחי הכבידה מגיעים מדיווינינגטון, והם הינם מכוונים אישיים ומותאמים; ואולם, אף לא אחד מחברי הקבוצה שלנו באוורסה ייטול על עצמו את המשימה להסביר את טיבו של אחד מן השליחים הללו. היננו יודעים כי הם הינם הוויות אישיות, אלוהיות, תבוניות ומבינות באופן נוגע ללב; ואלם אין אנו מבינים את הטכניקה נעדרת-הזמן שלהם לתנועה בחלל. דומה כי הם ניחנים ביכולת לעשות שימוש בכל סוגי האנרגיה, בכל המעגלים ואפילו בכבידה. סופיוני סגל בני התמותה אינם מסוגלים לחמוק מן הזמן והחלל, ואולם קיימות אישיויות רוח אינסופיות-כמעט הקשורות אליהם והמצויות תחת פיקודם. היננו מתיימרים לקרוא לשליחי הכבידה אישיויות, אף כי לאמיתו של דבר הן הינן הוויות על-רוחניות,

אישיויות בלתי-מוגבלות וחסרות כל גבול. והן משתייכות לסדר אישיות שונה לחלוטין בהשוואה לשליחים הבודדים.

31:2.3 (347.2) אף-על-פי שמספר בלתי-מוגבל של שליחי כבידה עשוי להיות מסופח לפלוגת סופיונים, אך ורק אחד מן השליחים הללו, אשר הינו ראש וראשון להם, מצטרף לסגל הסופיונים של בני התמותה. לרשות מפקד זה עומד צוות קבוע המונה 999 שליחים עמיתים, ובנוסף הוא רשאי לקרוא למספר בלתי-מוגבל של עוזרים מקרב סגל המילואים של הסדר, כפי הנדרש בהתאם לנסיבות.

31:2.4 (347.3) שליחי כבידה וסופיונים בני-תמותה מהוללים מגלים חיבה עמוקה ונוגעת ללב אלו לאלו; יש להם הרבה מן המשותף: הראשונים הינם רסיסים של האב האוניברסאלי שהפכו ישירות לאישיות, והאחרונים מהווים יצורים של אישיות המתקיימים כנשמה אלמותית אשר הותכה עם רסיס של אותו אב אוניברסאלי עצמו, מכַוונן המחשבה.

3. בני-תמותה מהוללים

31:3.1 (347.4) רוב רובו של סגל הסופיונים הראשי מורכב מבני-תמותה מותכי-מכַוננן מרקיעים. לרוב, יחד עם השרפים המאומצים והמהוללים הם מהווים 990 חברים מתוך כל פלוגת סופיונים. היחס בין בני-תמותה למלאכים משתנה מקבוצה לקבוצה, אך מספרם של בני התמותה עולה בהרבה על זה של השרפים. ילידי האוונה, הבנים הגשמיים המהוללים, הבריות האמצעיוניות המהוללות, שליחי הכבידה והחַבר העלום והחסר מהווים רק אחוז אחד מתוך הסגל; בכל פלוגה המונה אלף סופיונים שמורים אך ורק עשרה מקומות עבור אישיויות אלה אשר אינן בנות-תמותה ואינן שרפיות.

31:3.2 (347.5) אין אנו יודעים באוורסה את "ייעוד הסופיונות" של בני התמותה המרקיעים של הזמן. בעת הנוכחית הם מתגוררים בפרדיס ומשרתים ארעית בסגל האור והחיים, ואולם מסלול אימון עצום שכזה כמרקיעים, וכן התמחות כה ארוכה ביקום, חייבים להיות מתוכננים

על-מנת להסמיך אותם לעמוד אף במבחני אמון גדולים הרבה יותר ועל-מנת שיוכלו להעניק שירותים של אחריות נשגבים עוד יותר.

31:3.3 (347.6) אף-על-פי שבני-תמותה מרקיעים אלו הגיעו לפרדיס, התקבלו לסגל הסופיונות, נשלחו חזרה במספרים גדולים על-מנת להשתתף בניהול היקומים המקומיים ולסייע בניהול ענייני יקומי העל – אפילו אל מול ייעוד **גלוי** זה, עדיין נותרת העובדה המשמעותית שהם רשומים רק כרוחות מדרגה שישית. אין כל ספק, אם כן, כי עדיין נותר צעד נוסף בנתיבתו של סגל הסופיונים של בני התמותה. אין אנו יודע מה טיבו של צעד זה, אך היננו מכירים בשלוש עובדות, שאליהן היננו מבקשים להפנות כאן את תשומת הלב:

31:3.4 (348.1) **1.** היננו יודעים מן הרשומות כי בני-תמותה הינם רוחות מן הסדר הראשון בשעה שהם שוהים במגזרים המשניים, וכי הם מתקדמים אל הסדר השני כאשר הם מועברים למגזרים הראשיים, ואל הסדר השלישי כאשר הם מתקדמים לעולמות האימון המרכזיים של יקום העל. בני-תמותה הופכים לרוחות מסדר רביעי, או לרוחות בוגרות, לאחר שהגיעו למעגל השישי של האוונה, והופכים לרוחות מסדר חמישי בשעה שהם מוצאים את האב האוניברסאלי. בהמשך לכך, הם משיגים את הדרגה השישית של הקיום הרוחני כאשר הם נשבעים את השבועה שמכניסה אותם לעולמי-עד אל משימתם הנצחית בסגל הסופיונות של בני התמותה.

31:3.5 (348.2) היננו מבחינים כי הסיווג הרוחני, או הציון הרוחני, נקבע על-ידי ההתקדמות בפועל מתחום אחד של שירות ביקום לתחום אחר, או במעבר מִיקום אחד למשנהו; כמו כן היננו משערים כי הענקת הסיווג כרוח מן הסדר השביעי בסגל הסופיונות של בני התמותה תתרחש בד בבד עם התקדמותם להצבה נצחית לשם שירות בספֵירות עלומות שטרם נרשמו עד כה, וכן כתוצאה מהשגתם את האל העליון. ואולם, לאמיתו של דבר, לבד מהערות נועזות אלה אין אנו יודעים על אודות כל זאת יותר משאתם יודעים; ידיעתנו את נתיבת בני התמותה איננה מרחיקה אל מעבר לייעוד הנוכחי בפרדיס.

(348.3) 31:3.6 2. הסופיונים בני התמותה מילאו עד תום את ציווי העידנים, "היו אתם מושלמים"; הם הרקיעו בנתיב האוניברסאלי של הישג בני התמותה; הם מצאו את האל והתקבלו כראוי לסגל הסופיונות. הוויות אלה הגיעו אל הגבול הנוכחי של התקדמות רוחנית, אך לא ל**סופיות של מעמד רוחני מרבי.** הן הגיעו אל הגבול הנוכחי של מושלמות עבור יצור, אך לא ל**סופיות השירות של יצור.** הן התנסו במלוא הסגידה לאלוהות, אך לא ב**סופיות ההישג של האלוהות ההתנסותית.**

(348.4) 31:3.7 3. בני התמותה המהוללים בסגל הסופיונות של פרדיס הינם הוויות מרקיעות אשר להן ידע התנסותי של כל שלב בַּממשות ובפילוסופיה של החיים המלאים ביותר האפשריים של קיום תבוני; זאת בעוד במהלך עידני הרקעה זו מעולמות החומר הנמוכים ביותר ועד לגבהי הרוח של פרדיס, יצורים שורדים אלו אומנו עד מלוא יכולתם בנוגע לכל פרט ופרט של כל עיקרון אלוהי של הניהול הצודק והיעיל – כמו גם הרחום והסבלני – של הבריאה האוניברסאלית של הזמן והמרחב.

(348.5) 31:3.8 היננו סבורים כי בני התמותה זכאים לחלוק עימנו את דעותינו, וכי הינכם חופשיים לשער יחד עימנו בנוגע למסתורין של הייעוד הסופי של סגל הסופיונות של פרדיס. לנו נראה כי ברור שהמשימות הנוכחיות של היצורים האבולוציוניים אשר הפכו-מושלמים הינן בבחינת קורסים על-תיכוניים בהבנת היקום ובניהול יקומי העל; וכולנו שואלים: "מדוע זה האלים דואגים וטורחים להכשיר את בני התמותה השורדים באופן כה יסודי בטכניקה של ניהול היקום?"

4. שרפים מאומצים

(348.6) 31:4.1 רבים מן השומרים הנאמנים של בני התמותה מורשים לעבור יחד עם בני האדם מושא שמירתם דרך נתיבת ההרקעה, ורבים ממלאכים שומרים אלו, לאחר שהפכו מותכי-אב, מצטרפים לנתיניהם בהישבעם את שבועת הסופיונים, ובקבלם לנצח את הייעוד

של עמיתיהם בני התמותה. מלאכים אשר עוברים דרך חווית ההרקעה של הוויות בנות-תמותה עשויים לחלוק בייעוד של טבע האדם; באופן זהה, הם עשויים להתקבל לנצח לסגל הסופיונות. מספרים גדולים מן השרפים המאומצים והמהוללים מסופחים לסגלי הסופיונות השונים אשר אינם של בני-תמותה.

5. בנים גשמיים מהוללים

31:5.1 (349.1) ביקומי הזמן והמרחב קיימת האפשרות לפיה מורשים האזרחים האדמיים של המערכות המקומיות – בשעה שקבלת משימתם הפלנטארית מתעכבת מאוד – להגיש בקשה על-מנת לקבל שחרור ממעמד אזרחות הקבע שלהם. באם בקשה שכזו מתקבלת, הם מצטרפים לעולי הרגל המרקיעים בבירות היקומים, ומשם ממשיכים הלאה אל עבר פרדיס ואל סגל הסופיונות של בני התמותה.

31:5.2 (349.2) כאשר עולם אבולוציוני מתקדם מגיע לעידנים המאוחרים של תקופות האור והחיים, עשויים הבנים הגשמיים, אדם וחווה הפלנטאריים, לבחור להפוך לבני-אדם, לקבל מכוונים ולצאת אל המסע האבולוציוני של הטיפוס מעלה ביקום, מסע המוביל אל סגל הסופיונות של בני התמותה. בנים גשמיים מסוימים מאלו כַּשלו חלקית, או ערקו טכנית ממשימתם כמאיצים ביולוגיים, כפי שעשה אדם באורנטיה; במקרים אלו נאלצים הם לאמץ את המהלך הטבעי של בני-אדם בעולם, לקבל מכוונים, לעבור דרך המוות ולהתקדם באמצעות האמונה דרך משטר ההרקעה, שלאחריו מגיעים הם לפרדיס ולסגל הסופיונות של בני התמותה.

31:5.3 (349.3) לא ניתן למצוא בנים גשמיים אלו בפלוגות סופיונים רבות. נוכחותם מעניקה פוטנציאל רב לאפשרויות של שירות גבוה לקבוצה שכזו, ולעולם נבחרים הם כמנהיגיה. אם שני בני הזוג העֲדֵניים מסופחים לאותה קבוצה, הם לרוב מורשים לפעול במשותף, כאישיות אחת. זוגות מרקיעים שכאלו מצליחים בהרפתקת השילוש הרבה יותר מאשר בני-תמותה מרקיעים.

6. בריות אמצעיוניות מהוללות

31:6.1 (349.4) בפלנטות רבות נוצרים יצורים אמצעיונים במספרים גדולים, ואולם רק לעיתים רחוקות הם נשארים בעולם אשר בו נולדו לאחר שזה התייצב במעמד של אור וחיים. או אז, או מעט לאחר מכן, הם משוחררים ממעמדם כאזרחים קבועים ומתחילים בהרקעה לעבר פרדיס, בעוברם דרך העולמות המורונטיים, יקום-העל והאוונה בחברת בני התמותה של הזמן והמרחב.

31:6.2 (349.5) היצורים האמצעיונים של היקומים השונים נבדלים רבות אלו מאלו במקורם ובטיבם, ואולם, כולם מיועדים לאחד מסגלי הסופיונים של פרדיס. בסופו של דבר, כל האמצעיונים המשניים מותכים עם מכוונן ומתקבלים לסגל בני התמותה. רבות מפלוגות הסופיונים כוללות בקרבן אחת מן ההוויות המהוללות האלה.

7. מבשרי האור

31:7.1 (349.6) כל פלוגת סופיונים מונה בעת הנוכחית 999 אישיויות במעמד אישיות תחת שבועה, חברות קבועות. המקום הריק נתפס על-ידי ראש מבשרי האור, המסופח בכל משימה בודדת. ואולם, הוויות אלה הינן אך בבחינת חברות זמניות בסגל.

31:7.2 (349.7) כל אישיות שמימית אשר מסופחת לשירותו של סגל סופיונות כלשהו מכונה בשם מבשרת אור. הוויות אלה אינן נשבעות את שבועת הסופיונים, ואף-על-פי שהן כפופות לארגון של הסגל, הן אינן חברות קבועות בו. קבוצה זו עשויה לכלול שליחים בודדים, סופרנאפים, סקונאפים, אזרחי פרדיס או צאצאיהם ששולשו – כל הוויה הנחוצה לשם הוצאתה אל הפועל של משימה סופיונית זמנית. האם הוויות אלה תסופחנה לסגל במשימתו

הנצחית, את זאת אין אנו יודעים. עם סיום הסיפוח, חוזרים מבשרי האור הללו למעמדם הקודם.

(350.1) 31:7.3 במבנה הנוכחי של סגל הסופיונות של בני התמותה קיימים אך ורק שישה סוגים של חברים קבועים. כפי שניתן לצַפּות, הסופיונים עוסקים רבות בהשערות בנוגע לזהותם של חבריהם העתידיים, ואולם קיימת ביניהם הסכמה מועטה בלבד.

(350.2) 31:7.4 לעיתים תכופות היננו מעלים באוורסה השערות באשר לזהות הקבוצה השביעית של הסופיונים. היננו בוחנים רעיונות רבים, הכוללים הצבה אפשרית של חלק מן הסגלים המצטברים של הקבוצות הרבות ששולשו בפרדיס, בוויסג'רינגטון ובמעגל הפנימי של האוונה. ואפילו הועלתה ההשערה שסגלי הסופיונות יורשו לשלש רבים מעוזריהם בעבודת ניהול היקומים, במידה ואלו מיועדים לשרת ביקומים המצויים כעת במהלך היווצרותם.

(350.3) 31:7.5 אחד מאיתנו מחזיק בדעה שאת המקום הריק הזה בסגל תמלא הוויה מסוג כלשהו, אשר מקורה הוא ביקום החדש של שירותו העתידי; אחֵר נוטה להאמין שמקום זה ימולא על-ידי סוג מסוים של אישיות פרדיס אשר טרם נבראה, ואשר טרם התממשה-לבסוף או שולשה. אך קרוב לוודאי שנמשיך להמתין עד לכניסת הסופיונים לשלב ההישג הרוחני השביעי שלהם, בטרם נדע את הדבר לאשורו.

8. הטְרַנְסְצֶנְדֶנְטָאלִרים

(350.4) 31:8.1 חלק מן ההתנסות של בן התמותה שהפך מושלם כסופיון בפרדיס כוללת את הניסיון להבין את טיבן ואת אופן פעולתן של יותר מאלף קבוצות של אזרחי-העל הטְרַנְסְצֶנְדֶנְטָאלִיים של פרדיס, הוויות שהתממשו-לבסוף בעלות תכונות מוּחלטוֹפיוֹת. במגעיהם עם אישיויות-על אלה, מקבלים הסופיונים המרקיעים סיוע רב בדמות ההנחיה המועילה של סדרים רבים של סועדים טרנסצנדנטאליים, אשר משימתם הינה להציג את

הסופיונים המפותחים בפני אחיהם החדשים מפרדיס. כלל הסֵדר של הטְרַנְסָצֶנְדֶנְטָאלִרים מתגורר במערב פרדיס, בְּאזור עצום ממדים אשר אותו מאכלסים הם לבדם.

31:8.2 (350.5) בעת הדיון על אודות הטְרַנְסָצֶנְדֶנְטָאלִרים, היננו מוגבלים לא רק בשל מגבלות ההבנה האנושית, אלא גם על-ידי תנאי ההרשאה החלים על התגלויות אלה העוסקות באישיויות פרדיס. הוויות אלה אינן קשורות בשום צורה ואופן להרקעתם של בני התמותה להאוונה. לקהילה העצומה של הטְרַנְסָצֶנְדֶנְטָאלִרים של פרדיס אין כל נגיעה לענייניה של האוונה, או לענייני שבעת יקומי העל, משום שהם עוסקים אך ורק בניהול-העל של ענייני יקום האב.

31:8.3 (350.6) כיצורים, ביכולתכם להגות בבורא, ואולם תתקשו להבין כי קיים אוסף עצום ומגוון של הוויות תבוניות אשר אינן בוראות ואף אינן ברואות. הטְרַנְסָצֶנְדֶנְטָאלִרים הללו אינם בוראים אף בריה, ומעולם לא נבראו בעצמם. בעת שנדון במקורם, ועל-מנת להימנע מלעשות שימוש במושג חדש – כינוי שרירותי וחסר משמעות – היננו סבורים כי מוטב יהיה אם נאמר כי הטְרַנְסָצֶנְדֶנְטָאלִרים פשוט **מתממשים-לבסוף**. בהחלט ייתכן שלמוחלט האלוהי הייתה נגיעה למקורם, וכי הוא משפיע על ייעודם, ואולם הוויות ייחודיות אלה אינן נשלטות כעת על-ידי המוחלט האלוהי. הן כפופות לאל המרבי, ושהותן הנוכחית בפרדיס נתונה לפיקוחו ולהכוונתו של שילוש פרדיס בכל המובנים.

31:8.4 (351.1) אף כי כל בני התמותה המגיעים לפרדיס מתרועעים תכופות עם הטְרַנְסָצֶנְדֶנְטָאלִרים, כפי שהם עושים כן עם אזרחי פרדיס, קורה שהמגע הרציני הראשון של האדם עם טְרַנְסָצֶנְדֶנְטָאלִר מתרחש באותו מאורע ראוי לציון, בשעה שהוא עומד כחבר בקבוצת סופיונים חדשה במעגל הקבלה של הסופיונים, בעוד ראש הטְרַנְסָצֶנְדֶנְטָאלִרים, העומד בראש האדריכלים של יקום האב, מנהל את שבועת הנצח לשילוש.

9. אדריכלי יקום האב

(351.2) 31:9.1 האדריכלים של יקום האב הינם הסגל השולט של הטְרַנְסָצֶנְדֶנְטָאלִרים של פרדיס. סגל שלטוני זה מונה 28,011 אישיויות הניחנות בדעת ברמת מאסטר, ברוח עילאית ובמוּחלטוֹפיוּת נשגבת. העומד בראש קבוצה רבת-הוד זו, אדריכל המאסטר הבכיר, הוא המתאם והעומד בראש של כל ההוויות התבוניות בפרדיס אשר הינן מתחת לרמת אלוהות.

(351.3) 31:9.2 האיסור השישה-עשר בהרשאה המאשרת מסמכים אלו קובע: "אם יהא הדבר נבון, ניתן לגלות את עובדת קיומם של האדריכלים של יקום האב ושל עמיתיהם, אך לא ניתן לגלות במלואם את מקורם, את טיבם ואת ייעודם." לעומת זאת, היננו מורשים ליידע אתכם כי אדריכלי מאסטר אלו קיימים בשבע רמות המוחלטופי. שבע הקבוצות האלה מסוּוגות כדלקמן:

(351.4) 31:9.3 1. **רמת פרדיס.** אך ורק האדריכל הבכיר, או הראשון שהתממש-לבסוף, פועל ברמה הזו, אשר הינה הגבוהה ביותר מכל רמות המוחלטופי. אישיות מרבית זו – אשר איננה בוראת ואשר לא נבראה – התממשה לבסוף בשחר הנצח ופועלת כעת כמתאמת המעודנת של פרדיס ושל עשרים-ואחד העולמות של פעולותיו הנלוות.

(351.5) 31:9.4 2. **רמת האוונה.** ההתממשות-לבסוף השנייה הניבה שלושה מתכנני מאסטר ומנהלים מוחלטופיים, אשר הקדישו עצמם תמיד לתיאום של מיליארד הספֵירות המושלמות של היקום המרכזי. המסורת של פרדיס מספרת כי שלושת האדריכלים הללו, יחד עם עצתו של האדריכל הבכיר אשר התממש-לבסוף עוד קודם לכן, תרמו לתכנונה של האוונה, ואולם אין אנו יודעים את דברים לאשורם.

(351.6) 31:9.5 3. **רמת יקום-העל.** הרמה המוּחלטוֹפית השלישית כוללת את שבעת אדריכלי המאסטר של שבעת יקומי העל, אשר כעת, כקבוצה, מבלים את זמנם – הנחלק באופן שווה בעיקרו – עם שבע רוחות האב בפרדיס ועם שבעת המבַצעים העליונים בשבעת העולמות המיוחדים של הרוח האינסופית. הם הינם מתאמי-העל של היקום המקיף.

(351.7) 31:9.6 4. **רמת החלל הראשית.** קבוצה זו מונה שבעים אדריכלים, והיננו משערים כי הם עוסקים בתוכניות המרביות הנוגעות ליקום הראשון של החלל החיצון, המתארגן כעת אל מעבר לגבולות שבעת יקומי העל הנוכחיים.

(351.8) 31:9.7 5. **רמת החלל השניונית.** סגל חמישי זה של אדריכלים מונה 490 חברים. ושוב, היננו משערים כי הם בוודאי נוגעים ליקום השני של החלל החיצון, מקום בו הפיזיקאים שלנו גילו זה מכבר תנועות אנרגיה מובחנות.

(352.1) 31:9.8 6. **רמת החלל השלישונית.** קבוצה שישית זו של אדריכלי מאסטר מונה 3,430 חברים, ובאופן דומה, היננו מסיקים כי אפשר שהם עסוקים בתוכניות העצומות בעבור היקום השלישי של החלל החיצון.

(352.2) 31:9.9 7. **רמת החלל הרבעונית.** סגל אחרון זה הינו הגדול מכולם, והוא מונה 24,010 אדריכלי מאסטר. ואם תקפות השערותינו הקודמות, כי אז חייב הוא להיות קשור ליקום הרביעי והאחרון של יקומי החלל החיצון ההולכים וגדלים כל העת.

(352.3) 31:9.10 שבע קבוצות אדריכלי אב אלה מונות 28,011 מתכנני יקום. בפרדיס קיימת מסורת לפיה בנצח העבר נערך ניסיון ההתממשות-לבסוף של אדריכל המאסטר ה-28,012 במספר, ואולם הוויה זו נכשלה בניסיונה להפוך למוּחלטוֹפית וחוותה את היבלעות האישיות אל קרבו של המוחלט האוניברסאלי. ייתכן שהסדרה העולה של אדריכלי האב הגיעה לגבול המוּחלטוֹפיוּת באדריכל ה-28,011 וכי הניסיון ה-28,012 נתקל ברמת הנוֹכחוּת המתמטית של המוחלט. במילים אחרות, ברמת ההתממשות-לבסוף ה-28,012, איכות המוּחלטוֹפיוּת הייתה שקולה לרמתו של האוניברסאלי והגיעה לערכו של המוחלט.

(352.4) 31:9.11 מצד ארגונם התפקודי, פועלים שלושת האדריכלים המפקחים על האוונה כעוזריו-עמיתיו של אדריכל פרדיס הבודד. שבעת האדריכלים של יקומי-העל משמשים כמתאמיהם של שלושת מפקחי האוונה. שִבעים המתכננים של היקומים ברמת החלל החיצון הראשית משמשים כעת כעוזריהם-עמיתיהם של שבעת האדריכלים של שבעת יקומי העל.

(352.5) 31:9.12 לרשות אדריכלי יקום האב עומדות קבוצות רבות של סייעים ושל עוזרים, לרבות שני סְדרים עצומים של מארגני כוח: מְאַרְגְּנֵי כּוֹחַ מַאסְטֶר רָאשִׁיים המְתַמְּשִׁים-לְבַסּוֹף וּמְאַרְגְּנֵי כּוֹחַ מַאסְטֶר טְרַנְסָצֶנְדֶנְטָאלִיִים עָמִיתִים. אין להתבלבל בין מארגני כוח מאסטר אלו לבין מנהלי הכוח, אשר משתייכים ליקום המקיף.

(352.6) 31:9.13 כלל ההוויות הנוצרות כתוצאה מן האיחוד בין ילדי הזמן לאלו של הנצח – כדוגמת צאצאיהם-ששולשו של הסופיונים ושל אזרחי פרדיס – עוברות למשמורתם של אדריכלי המאסטר. ואולם, מכל יתר היצורים, או הישויות, אשר התגלו כפועלים ביקומים המאורגנים בעת הנוכחית, אך ורק השליחים הבודדים והרוחות בעלות-ההשראה ששולשו מקיימים קשר עקבי כלשהו עם הטָרַנְסָצֶנְדֶנְטָאלִים ועם אדריכלי יקום האב.

(352.7) 31:9.14 אדריכלי המאסטר מעניקים אישור טכני להקצאת הבנים הבוראים לאתריהם בחלל לשם ארגון היקומים המקומיים. קיים קשר הדוק מאוד בין אדריכלי המאסטר לבין הבנים הבוראים של פרדיס, ואף כי יחסים אלו נותרים עלומים, הובא לידיעתכם הקשר בין האדריכלים לבין הבוראים העליונים של היקום המקיף במסגרת מערכת היחסים של השילוש ההתנסותי הראשון. שתי הקבוצות האלה – יחד עם ההוויה העליונה המתפתחת וההתנסותית – מהוות את השילוש המרבי של הערכים הטָרַנְסָצֶנְדֶנְטָאלִיים ושל המשמעויות של יקום האב.

10. ההרפתקה המרבית

(352.8) 31:10.1 אדריכל המאסטר הראשי חולש על שבע סגלי הסופיונות, אשר הם:

(352.9) 31:10.2 1. סגל הסופיונים של בני התמותה.

(352.10) 31:10.3 2. סגל הסופיונים מפרדיס.

(352.11) 31:10.4 3. סגל הסופיונים ששולשו.

(353.1) 31:10.5 4. סגל הסופיונים האחודים ששולשו.

(353.2) 31:10.6 5. סגל הסופיונים מהאוונה.

(353.3) 31:10.7 6. סגל הסופיונים הַטָרַנְסָצֶנְדֶנְטָאלִיים.

(353.4) 31:10.8 7. סגל בני הגורל העלומים.

(353.5) 31:10.9 לכל אחד מן הסגלים הללו של גורל יש מנהל העומד בראשו, ושבעת המנהלים הללו מהווים יחד את מועצת הגורל העליונה של פרדיס; ובמהלך העידן

האוניברסאלי הנוכחי, גראנדפאנדה הוא העומד בראש גוף עליון זה, המקצה את המשימות ביקום עבור ילדי הגורל המרבי.

31:10.10 (353.6) התאספותם יחד של שבעת סגלי הסופיונים הללו מסמלת את מציאות גיוס הפוטנציאלים, את האישיויות, את הדעת, את הרוחות, את המוחלטוֹפיות ואת הממשויות ההתנסותיות, אשר קרוב לוודאי מתעלות אפילו מעל לתפקודיה העתידיים של ההוויה העליונה ביקום האב. אך סביר כי שבעת סגלי הסופיונים הללו מסמלים את הפעילות הנוכחית של השילוש המרבי, העוסק בגיוס הכוחות של הסופי ושל המוחלטוֹפי כהכנה לקראת אותן התפתחויות בלתי-נתפשות ביקומי החלל החיצון. דבר כגיוס הזה לא התרחש מאז אותם זמנים רחוקים מזה נצח, בשעה ששילוש פרדיס גייס באופן דומה את אותן אישיויות אשר התקיימו בפרדיס ובהאוונה, ומינה אותן לשמש בַּמנהלות וכַּשליטות של שבעת יקומי העל המתוכננים של הזמן והמרחב. שבעת סגלי הסופיונים מייצגים את תשובתו האלוהית של היקום המקיף לצרכים העתידיים של הפוטנציאלים שטרם-התפתחו ביקומים החיצוניים של הפעילויות העתידיות-הנצחיות.

31:10.11 (353.7) היננו מסתכנים במתן תחזית על אודות יקומים חיצוניים עתידיים וגדולים יותר אשר בהם עולמות מיושבים, סִפֵּירות חדשות המיושבות בסדרים חדשים של הוויות מעודנות וייחודיות, יקום חומרי נשגב במרביותו, בריאה עצומה אשר חסרה רק פרט אחד חשוב – נוכחותה של **התנסות סופית** ממשית בחיים האוניברסאליים של הקיום ההרקעתי. יקום שכזה ייברא מתוך מגבלה התנסותית עצומה שהינה: היעדר ההשתתפות של העליון הכול-יכול בהתפתחותו. כל היקומים החיצוניים הללו ייהנו מן הסעד שאין-דומה-לו ומשליטת-העל השמימית של הוויה העליונה; ואולם, עצם עובדת נוכחותה הפעילה תמנע את השתתפותם בהתממשותה של האלוהות העליונה.

31:10.12 (353.8) בעידן הנוכחי של היקום סובלות האישיויות המתפתחות של היקום המקיף מקשיים רבים הנגרמים עקב ההתממשות הבלתי-מוגמרת של ריבונות האל העליון; ואולם, כולנו חולקים בהתנסות הייחודית של התפתחותו. אנו היננו מתפתחים בו והוא מתפתח בנו. בזמן כלשהו בנצח העתיד, תהא התפתחותה של האלוהות העליונה בבחינת עובדה מוגמרת

של ההיסטוריה של היקום, וההזדמנות להשתתף בהתנסות מופלאה זו תחלוף מעל במת הפעילות הקוסמית.

31:10.13 (353.9) ואולם, אלו מאתנו אשר רכשו התנסות ייחודית זו במהלך ילדותו של היקום, ישמרו עליה כעל אוצר במשך כל נצח העתיד. ורבים מאיתנו משערים כי תהא זו משימת המילואים המצטברים בהדרגה של בני התמותה המרקיעים אשר הפכו-מושלמים והנמנים על סגל הסופיונות, ובנוסף להם גם של ששת הסגלים האחרים, אשר, בדומה לכך, ממשיכים לגייס לשורותיהם, ולנהל את היקומים החיצוניים הללו בניסיון לפצות על החוסר ההתנסותי שלהם, הנובע מאי-השתתפותם באבולוציה של ההוויה העליונה בזמן ובמרחב.

31:10.14 (353.10) חוסרים אלו הינם בלתי-נמנעים בכל רמות הקיום ביקום. כעת, במהלך עידן היקום הנוכחי, אנו – אלו הנמנים על רמות הקיום הרוחניות הגבוהות יותר – יורדים לנהל את היקומים האבולוציוניים ולסעוד את בני התמותה המרקיעים, ובכך מנסים לכפר על חסכיהם במציאויות ההתנסות הרוחנית הגבוהה יותר.

31:10.15 (354.1) ואף כי לאמיתו של דבר אין אנו יודעים כהוא זה על אודות תכניותיהם של אדריכלי יקום האב בנוגע לְבריאות חיצוניות אלה, אף-על-פי-כן היננו בטוחים בוודאות באשר לשלושה דברים:

31:10.16 (354.2) **1.** למעשה קיימת מערכת חדשה ועצומה של יקומים המצויים במהלך הדרגתי של ארגון במרחבי החלל החיצון. סדרים חדשים של בריאות פיזיות, וכן מעגלי-ענק של יקומים על-גבי יקומי הרוחשים הרחק מעבר לגבולות הנוכחיים של הבריאות המיושבות והמאורגנות, ניתנים לצפייה בפועל באמצעות הטלסקופים שלכם. בעת הנוכחית, בריאות חיצוניות אלה הינן פיזיות לחלוטין; ככל הנראה הן בלתי-מיושבות, ודומה כי הן אף נעדרות ניהול בידי בריות.

31:10.17 (354.3) **2.** מזה עידן ועידנים נמשך הגיוס המסתורי והבלתי-מוסבר בעליל של ההוויות המרקיעות שהפכו-מושלמות של הזמן והמרחב, יחד עם ששת סגלי הסופיונים האחרים.

31:10.18 (354.4) **3.** בצמוד להתרחשויות אלה, צוברת אישיות האלוהות העליונה כוח כַּריבון

הכול-יכול של בריאות-העל.

31:10.19 (354.5) בעודנו צופים בשילוש התפתחויות זה, המערב יצורים, יקומים ואלוהויות, האם ניתן להלין על כך שהיננו מצפים שדבר-מה חדש ועלום מתקרב לידי מימוש ביקום האב? האין זה אך טבעי שנשייך את הגיוס והארגון הממושכים של היקומים הפיזיים, המתרחשים ברמה אשר טרם נודעה עד כה, וכן את הופעת האישיות של ההוויה העליונה, לתוכנית מדהימה זו, המכוונת לשם רוממות בני התמותה של הזמן אל עבר מושלמות אלוהית – ולגיוסם לאחר-מכן בפרדיס לסגל הסופיונות – כהצבה וכייעוד הלוטים במסתורין אוניברסאלי? האמונה ההולכת ונפוצה בכלל אוורסה היא כי סגלי הסופיונות הנאספים מיועדים לשם שירות עתידי כלשהו ביקומי החלל החיצון, היכן שאנו כבר מסוגלים לזהות את הצטברותם של שבעים-אלף צבירי חומר, לכל הפחות, אשר כל אחד מהם גדול מכל אחד מיקומי העל הנוכחיים.

31:10.20 (354.6) בני-תמותה אבולוציוניים נולדים על הפלנטות בחלל, עוברים דרך העולמות המורונטיים, מרקיעים ביקומי הרוח, חוצים את ספֵּירות האוונה, מוצאים את האל, מגיעים לפרדיס ומצורפים לסגל הסופיונות הראשי, שם הם ממתינים למשימת השירות הבאה שלהם ביקום. קיימים שישה סגלי סופיונות אחרים המצויים בתהליך היאספות, אך גראנדפאנדה, בן התמותה המרקיע הראשון, עומד בראש כל סדרי הסופיונים של פרדיס. ובראותנו מחזה נשגב זה, כולנו קוראים: איזה ייעוד רב-הוד לילדי הזמן אשר מוצאם-חייתי! איזה ייעוד רב-הוד לבנים הגשמיים של החלל!

31:10.21 (354.7) [הובא בחסותם המשותפת של יועץ אלוהי ושל אחד בלא שם ומספר אשר הוסמכו לפעול כך על-ידי עתיקי היומין באוורסה.]

* * * * *

(354.8) 31:10.22 שלושים-ואחד מסמכים אלו, המתארים את טיב האלוהות, את ממשות פרדיס, את הארגון ואת הפעולה של היקום המרכזי ושל יקומי העל, את אישיויות היקום המקיף ואת הייעוד הגבוה של בני התמותה האבולוציוניים, נתמכו, נוסחו והועברו לשפה האנגלית על-ידי מועצה גבוהה בת עשרים-וארבעה מנהלים של אורוונטון, אשר פועלים בהתאם להרשאה שהונפקה על-ידי עתיקי היומין באוורסה, ואשר הנחתה אותנו באשר למה שעלינו לעשות באורנטיה, מספר 606 של שַׁטָנְיָה, בנוֹרְלָטַיאדֶק של נבאדון, בשנת 1934 לספירה.

>> מסמך 31 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 32 <<

חלק II

היקום המקומי

בחסות סגל אישיויות של היקום המקומי מנבאדון הפועל בסמכות גבריאל מסאלווינגטון

מסמך 32 - ההתפתחות של היקומים המקומיים
מסמך 33 - הניהול של היקום המקומי
מסמך 34 - רוח האם של היקום המקומי
מסמך 35 - בני האל של היקום המקומי
מסמך 36 - נשאי החיים
מסמך 37 - אישיויות של היקום המקומי
מסמך 38 - רוחות סועדות של היקום המקומי
מסמך 39 - הגייסות השרפיים
מסמך 40 - בני האל המרקיעים
מסמך 41 - היבטים פיזיים של היקום המקומי
מסמך 42 - אנרגיה – דעת וחומר
מסמך 43 - הקונסטלציות
מסמך 44 - האומנים השמימיים

מסמך 45 - ממשל המערכת המקומית
מסמך 46 - מטָה המערכת המקומית
מסמך 47 - שבעת העולמות העליונים
מסמך 48 - החיים המורונטיים
מסמך 49 - העולמות המיושבים
מסמך 50 - הנסיכים הפלנטאריים
מסמך 51 - האָדָמִים הפלנטאריים
מסמך 52 - העידנים של בני התמותה הפלנטאריים
מסמך 53 - המרידה של לוציפר
מסמך 54 - בעיות של מרידת לוציפר
מסמך 55 - הספִּירות של אור וחיים
מסמך 56 - אחדות אוניברסאלית

>> חלק II | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 33 <<

מסמך 32

ההתפתחות של היקומים המקומיים

32:0.1 (357.1) יקום מקומי הינו פרי מלאכתו של בן בורא מסדר המיכאלים מפרדיס. היקום המקומי מורכב ממאה קונסטלציות, אשר כל אחת מהן כוללת מאה מערכות של עולמות מיושבים. כל מערכת כזו תכלול בסופו של דבר כאלף סִפֵּירות מיושבות.

32:0.2 (357.2) כלל היקומים הללו של זמן ומרחב הינם אבולוציוניים. לעולם מתקדמת התוכנית היצירתית של המיכאלים מפרדיס בנתיב הפיתוח ההדרגתי וההתפתחות המדורגת של היכולות ושל הטבע הפיזיים, האינטלקטואליים והרוחניים של מגוון היצורים הנכללים במסגרת הסדרים השונים של הסִפֵּירות המרכיבות יקום מקומי מעין זה.

32:0.3 (357.3) אוּרַנְטִיָה משתייכת לְיקום מקומי אשר הריבון שלו הוא האל-אדם של נֵבָדוֹן, ישוע מנצרת ומיכאל מֶסָאלְוִינְגְטוֹן. וכל תכניותיו של מיכאל בעבור היקום המקומי הזה אושרו במלואן על-ידי שילוש פרדיס עוד בטרם יצא להרפתקה העליונה של החלל.

32:0.4 (357.4) בני האל רשאים לבחור את תחומי פעילותם כבוראים, ואולם הבריאות החומריות האלה נצפו ותוכננו במקור על-ידי אדריכלי יקום האב.

1. הופעתם הפיזית של היקומים

32:1.1 (357.5) התפעולים הטרום-יקומיים של כוח-החלל ושל האנרגיות הקדומניות הינם מלאכתם של מארגני כוח המאסטר של פרדיס; ואולם, כאשר האנרגיה המגיחה הופכת להיות תגובתית לכבידה מקומית או קווית בתחומי יקום-העל, אלו נסוגים ממלאכתם זו לטובת מנהלי הכוח של יקום-העל הנדון.

32:1.2 (357.6) מנהלי כוח אלו פועלים לבדם בשלבי הקדם-חומר ובתר-הכוח של בריאת יקום מקומי. אין לבן בורא הזדמנות להתחיל בארגון היקום, עד אשר מנהלי הכוח מצליחים להניע באופן מספק את אנרגיות החלל על-מנת לספק בסיס חומרי – שמשות אמיתיות וספירות חומריות – בעבור היקום המגיח.

32:1.3 (357.7) כלל היקומים המקומיים הינם בקירוב בעלי אותו פוטנציאל אנרגטי, אף כי הם נבדלים זה מזה במידה רבה בממדיהם הפיזיים, ואף כי הם עשויים להיבדל מעת לעת בתכולה של חומר-נראה. המתת של מְטען הכוח ושל פוטנציאל-החומר של יקום מקומי נקבעים הן על-ידי התפעולים של מנהלי הכוח ושל קודמיהם, הן על-ידי פעילויות הבן הבורא והן על-ידי מתת השליטה הפיזית הטבועה שבה מחזיקה עמיתתו היצירתית.

32:1.4 (358.1) מְטען האנרגיה של יקום מקומי הינו, בקירוב, אחד חלקי מאה-אלף של מתת הכוח של יקום-העל שלו. במקרה של נבאדון, יקומכם המקומי, המסה של החומר הינה מעט פחותה מכך. מנקודת מבט פיזית, לנבאדון מוקנית כל המתת הפיזית של אנרגיה ושל חומר העשויים להימצא בכל בריאה מקומית אחרת באורוונטון. המגבלה הפיזית היחידה להתרחבותו ההתפתחותית של היקום של נבאדון נעוצה בכמות המְטען של אנרגיית-חלל המוחזקת על-ידי שליטת הכבידה של איחוד הכוחות והאישיויות של מנגנון היקום המשולב.

32:1.5 (358.2) כאשר האנרגיה-חומר הגיעה לשלב מסוים של הגשמת מסה, מופיע על הבמה בן בורא מפרדיס, אשר אליו מתלווה בת יצירתית של הרוח האינסופית. בה בעת עם הופעתו של הבן הבורא, מתחילה העבודה על הספֵּירה הארכיטקטונית אשר עתידה להפוך לעולם המטה של היקום המקומי המתוכנן. במשך עידנים ארוכים בריאה מקומית שכזו מתפתחת, שמשות הופכות יציבות, פלנטות נוצרות ונכנסות אל מסלוליהן, בעוד נמשכת מלאכת יצירת העולמות הארכיטקטוניים אשר עתידים לשמש כמטה הקונסטלציה וכבירותיהן של המערכות.

2. ארגון היקום

(358.3) 32:2.1 מנהלי הכוח והוויות אשר מקורן במקור והמרכז השלישי מקדימים את הבנים הבוראים בארגונו של היקום. מאנרגית החלל אשר אורגנה עוד קודם ככזאת, פּוֹנֵן הבן הבורא שלכם, מיכאל, את העולמות המיושבים של יקום נבאדון, ומני אז מקדיש הוא עצמו בדבקות לניהולם. מן האנרגיה אשר נתקיימה עוד קודם לכן, מגשימים בנים אלוהיים אלו חומר נראה-לעין, מתכננים יצורים חיים, ויוצרים – בשיתוף נוֹכחוּת הרוח האינסופית ביקום – פמליה מגוּונת של אישיויות רוחניות.

(358.4) 32:2.2 מנהלי הכוח ובקרי האנרגיה הללו, אשר הקדימו בהרבה את הבן הבורא בשלב העבודה הפיזית המקדמית של ארגון היקום, משרתים לאחר מכן בשיתוף רב-הוד עם בן יקום זה, ולנצח נותרים קשורים לשליטתן של אותן אנרגיות אשר הם עצמם ארגנו והזרימו במעגלים במקור. בסאלווינגטון פועלים כעת אותם מאה מרכזי כוח אשר שיתפו פעולה עם הבן הבורא שלכם בעת יצירתו המקורית של יקום מקומי הזה.

(358.5) 32:2.3 פעולת הבריאה הפיזית הראשונה אשר הושלמה בנבאדון כללה את ארגון עולם המטה – הספֵּירה הארכיטקטונית של סאלווינגטון – על לווייניו. מעט יותר ממיליארד שנים, כמניין הזמן הנוכחי בפלנטה שלכם, חלפו למן התנועות הראשונות של מרכזי הכוח ושל הבקרים הפיזיים, ועד להגעת הסגל החי לספֵּירות המושלמות של סאלווינגטון. מיד לאחר בנייתה של סאלווינגטון, נבראו מאה עולמות המטה של הקונסטלציות המתוכננות ועשרת-אלפים ספֵּירות המטָה של המערכות המקומיות המתוכננות של השליטה והניהול הפלנטאריים, יחד עם לווייניהן הארכיטקטוניים. עולמות ארכיטקטוניים שכאלו מתוכננים לשָׁפֵּן הן אישיויות רוחניות וחומריות, והן את שלבי הביניים המורונטיים, או שלבי המעבר, של ההוויה.

(359.1) 32:2.4 סאלווינגטון, המטה של נבאדון, ממוקם בדיוק במרכז מסת-האנרגיה של היקום המקומי. ואולם, יקומכם המקומי אינו מערכת אסטרונומית בודדת, אף כי מערכת

גדולה אכן קיימת במרכזו הפיזי.

32:2.5 (359.2) סאלווינגטון הינו המטה האישי של מיכאל מנבאדון, אך לא תמיד הוא יימצא שם. בעוד שפעולתו החלקה של יקומכם המקומי איננה דורשת עוד את נוכחותו הקבועה של הבן הבורא בספֵירת הבירה, עובדה זו לא הייתה נכונה בעידנים המוקדמים יותר של הארגון הפיזי. בן בורא איננו יכול לעזוב את עולם המטה שלו בטרם הושלם ייצוב הכבידה של התחום באמצעות הפיכת אנרגיה מספיקה לחומר, זאת על-מנת לאפשר למערכות ולמעגלים השונים לאזן אלו את אלו על-ידי משיכה חומרית ההדדית.

32:2.6 (359.3) משמושלמת התוכנית הפיזית של יקום, הבן הבורא מתכנן את תכניתו לבריאת חיים בשיתוף עם הרוח היצירתית; או אז מתחילה נציגה זו של הרוח האינסופית את תפקידה ביקום כאישיות בוראת מובחנת. משנוסחה ובוצעה פעולת בריאה ראשונה זו, מפציע לידי קיום כוכב הבוקר הזוהר, הביטוי האישיותי של מושג יצירתי ראשוני זה של זהות ושל אידיאל אלוהותי. זהו המנהל הראשי של היקום, עמיתו האישי של הבן הבורא, אשר דומה לו בכל ההיבטים הנוגעים לאישיות, אף כי הינו מוגבל בבירור במאפייני האלוהיות.

32:2.7 (359.4) וכעת, משסופֶק יד-ימינו, עוזרו ומנהלו הראשי של הבן הבורא, ממשיך תהליך ההבאה לכדי קיום של מערך נפלא ורחב של יצורים מגוונים. בניו ובנותיו של היקום המקומי ממשמשים ובאים, וזמן קצר לאחר מכן מסופֶק בעבור אותה בריאה גם הממשל, המשתרע ממועצות היקום העליונות ועד לאבות הקונסטלציות ולריבוני המערכות המקומיות – אותם צבירי עולמות אשר מתוכננים להפוך בהמשך לביתם של מְגוון הגזעים בני התמותה של היצורים הרצוניים; ועל כל אחד מן העולמות הללו יחלוש נסיך פלנטארי.

32:2.8 (359.5) ואז, משיְקום שכזה אורגן באופן כה שלם, ומשאויש בשלמותו, מקבל הבן הבורא את הצעת האב לברוא אדם בן-תמותה בצלמם האלוהי.

32:2.9 (359.6) עדיין נמשך תהליך ארגון המשכנות הפלנטאריים בנבאדון; זאת משום שיקום זה הוא אכן צביר עוֹל ימים בקרב עולמות הכוכבים והפלנטות של אורוונטון. על-פי הרישום האחרון, קיימות בנבאדון 3,840,101 פלנטות מיושבות, ואילו שָׁטָנְיָה, המערכת המקומית של עולמכם, הינה נציגה אופיינית למדי של מערכות אחרות.

32:2.10 (359.7) שטניה איננה מערכת פיזית אחידה, יחידה אסטרונומית אחת, או ארגון אסטרונומי אחד. 619 עולמותיה המיושבים ממוקמים ביותר מחמש-מאות מערכות פיזיות שונות. ורק בחמש מהן יש יותר משני עולמות מיושבים, ומתוכן, רק באחת יש ארבע פלנטות מיושבות; זאת בעוד שקיימות ארבעים-ושש מערכות אשר בהן שני עולמות מיושבים.

32:2.11 (359.8) מערכת העולמות המיושבים של שטניה מרוחקת מאוד מאוּוָרְסָה ומאותו צביר שמשות עצום המשמש כַּמרכז הפיזי, או כמרכז האסטרונומי, של יקום-העל השביעי. המרחק מִירוּשֵׁם, המטה של שטניה, ועד למרכז הפיזי של יקום-העל של אורוונטון, הנמצא אי-שם הרחק בהיקף הדחוס של שביל-החלב, הינו מעל למאתיים אלף שנות-אור. שטניה מצויה בפריפריה של היקום המקומי, ונבאדון מצוי כעת קרוב מאוד לקצהו של אורוונטון. המרחק ממערכת העולמות המיושבים החיצונית ביותר ועד למרכזו של יקום-העל, עומד על מעט פחות ממאתיים-וחמישים אלף שנות אור.

32:2.12 (360.1) היקום של נבאדון חג כעת הרחק לעבר החלק הדרומי והמזרחי של מסלול יקום-העל של אורוונטון. היקומים השכנים הקרובים ביותר הם: אָוָאלוֹן, הֶנְסֶלוֹן, סָאנְסָלוֹן, פּוֹרְטָאלוֹן, וולְוֶרינְג, פָּאנוֹוינְג ואָלְוורינְג.

32:2.13 (360.2) ואולם, סיפור התפתחותו של יקום מקומי הוא ארוך. המסמכים הנוגעים ליקום-העל מציגים נושא זה; אלו שבחלק זה עוסקים בבריאות המקומיות, וממשיכים לעסוק בו, ואלו הבאים אחר-כך, הנוגעים להיסטוריה ולייעוד של אורנטיה, משלימים את היריעה. ואולם, תוכלו להבין כראוי את ייעודם של בני התמותה של בריאה מקומית שכזאת אך ורק מתוך קריאה קפדנית בסיפור חייו ובתורתו של הבן הבורא שלכם, כפי שהוא חי פעם חיי אדם, בדמות בשר ודם, בעולם האבולוציוני שלכם ממש.

3. הרעיון האבולוציוני

(360.3) 32:3.1 הבריאה היחידה אשר עומדת איתן באופן מושלם היא האוונה, היקום המרכזי, אשר נברא ישירות על-ידי מחשבתו של האב האוניברסאלי ומילתו של הבן הנצחי. האוונה הינו יקום קיומי, מושלם ושלם, המקיף את בֵּיתַן של האלוהויות הנצחיות, מרכזם של הדברים כולם. הבריאות של שבעת יקומי-העל הינן סופיות, אבולוציוניות ומצויות בהתקדמות מתמדת.

(360.4) 32:3.2 מקורן של כל המערכות הפיזיות של הזמן והמרחב הוא אבולוציוני. עד אשר הן נכנסות אל תוך המעגלים המיוצבים של יקומי-העל שלהן, מערכות אלה אפילו אינן מיוצבות מבחינה פיזית. וכך, אף היקום המקומי איננו מיוצב באור ובחיים בטרם מוצו האפשרויות הפיזיות שלו להתרחבות ולהתפתחות, ובטרם יוצב ויושַב לנצח הסטאטוס הרוחני של כל עולמותיו המיושבים.

(360.5) 32:3.3 למעט ביקום המרכזי, מושלמות הינה הישג מדורג. ביקום המרכזי יש לנו תבנית של מושלמות, ואולם כל שאר העולמות חייבים להגיע למושלמות הזו באמצעות השיטות שנקבעו לַהתקדמות של אותם עולמות או יקומים ייחודיים. כמו כן, מגוון אינסופי כמעט מאפיין את תכניות הבנים הבוראים לארגון, להתפתחות, להטלת משמעת ולייצובם של יקומיהם התואמים.

(360.6) 32:3.4 למעט נוכחותו האלוהית של האב, כל יקום מקומי מהווה במידה מסוימת שכפול של הארגון המנהלי של הבריאה המרכזית, או התבניתית. אף כי האב האוניברסאלי נוכח אישית ביקום המַשכן, הוא אינו שוכן בדעת ההוויות אשר מקורן ביקום זה באותו אופן שבו הוא שוכן, פשוטו כמשמעו, עם נשמותיהם של בני התמותה של הזמן והמרחב. דומה כי קיים פיצוי של חוכמה שלמה בְּתיאום ובְּוויסות העניינים הרוחניים של הבריאה רחבת היריעה. ביקום המרכזי האב נוכח באופן אישי ככזה, אך נעדר מן הדעת של ילדי אותה בריאה מושלמת; ביקומי הזמן, האב נעדר באופן אישי, בהיותו מיוצג על-ידי בניו הריבוניים, בעודו נוכח באופן אינטימי בדעת של ילדיו בני התמותה, בהיותו מיוצג באופן רוחני בנוכחותם הקדם-אישית של משגוחי המסתורין השוכנים בדעת היצורים הרצוניים הללו.

(360.7) 32:3.5 בְּמטה של יקום מקומי שוכנות כל אותן אישיויות בוראות ויצירתיות המייצגות סמכות המוכלת-בעצמה ואוטונומיה מנהלית, למעט נוכחותו האישית של האב האוניברסאלי. ביקום המקומי ניתן למצוא דבר-מה מכל אחד, וכן מישהו מכל סוגי ההוויות התבוניות כמעט, המתקיימות ביקום המרכזי, למעט האב האוניברסאלי. אף-על-פי שהאב האוניברסאלי אינו נוכח אישית ביקום המקומי, הוא מיוצג באופן אישי על-ידי בנו הבורא, בתחילה כבא כוחו של האל ולאחר מכן כשליט עליון וריבוני בזכות עצמו.

(361.1) 32:3.6 ככל שאנו ממשיכים לרדת בסולם דרגות החיים, כך קשה יותר לאכן את האב הבלתי-נראה באמצעות עין האמונה בלבד. לעולם מתקשים היצורים הנמוכים – ולעיתים אפילו האישיויות הגבוהות יותר – לראות את האב האוניברסאלי בבניו הבוראים. וכך, עד הגיע עת התעלותם הרוחנית, ועד אשר תאפשר התפתחותם המושלמת לחזות באל באופן אישי, הם מתעייפים תוך כדי התקדמות, חווים ספקות רוחניים, מועדים לכדי בלבול, ובכך מבודדים עצמם מן המטרות הרוחניות המדורגות של זמנם ושל יקומם. ובאופן הזה הם מאבדים את היכולת לראות את האב בעודם חוזים בבן הבורא. ההגנה הבטוחה ביותר בה יכול לנקוט היצור לאורך מאבקו הממושך להשגת האב – כל עוד התנאים הַמּוּבָנִים הופכים הישג זה לבלתי-אפשרי – היא להיאחז בעיקשות בעובדת-האמת של נוכחות האב בבניו. האב והבן חד הם, הן ציורית והן חד-משמעית, הן רוחנית והן אישית. ועובדה היא: זה אשר ראה בן בורא, ראה אף את האב.

(361.2) 32:3.7 בתחילה, האישיויות של יקום נתון הינן יציבות ומהימנות רק בהתאם למידת קרבתן לאלוהות. בין אם היננו עוסקים בבני האל ובין אם בַּיצורים הסועדים השייכים לרוח האינסופית, כאשר המקור של יצור מתרחק מספיק מן המקורות המקוריים והאלוהיים, כן עולה הסיכוי למצוא חוסר-הרמוניה, בלבול ולעיתים אף מרד – חטא.

(361.3) 32:3.8 למעט הוויות מושלמות ממקור אלוהותי, טיבם של כל היצורים הרצוניים ביקומי-העל הינו אבולוציוני; זאת באשר הם מתחילים מרמה נמוכה ולעולם מטפסים מעלה, ולאמיתו של דבר – פנימה. אפילו אישיויות רוחניות גבוהות ממשיכות להעפיל בסולם החיים על-ידי העתקה הדרגתית מחיים לחיים ומספֵּירה לספֵּירה. ובמקרה של אלו המארחים את

משגוחי המסתורין, אכן לא קיים גבול לשיעור האפשרי של הרקעתם הרוחנית ושל הישגם האוניברסאלי.

32:3.9 (361.4) כאשר מושלמותם של יצורי הזמן מושגת לבסוף, היא מהווה הישג שלם השייך באמת ובתמים לַאישיות. בעוד שהאלמנטים של החסד מזוגים בחופשיות, הישגי היצור הינם תוצאה של מאמץ יחידני ושל חיים בפועל, קרי תגובתה של האישיות לסביבה קיימת.

32:3.10 (361.5) מנקודת המבט של היקום, עובדת היות האישיות ממקור אבולוציוני חייתי אינה משיתה עליה אות קלון; זאת הואיל וזו השיטה הבלעדית ליצירת אחד משני הסוגים הבסיסיים של יצורים רצוניים בעלי אינטלקט סופי. כאשר מושגות פסגות המושלמות והנצח, כבוד ויקר מוקנים לאלו אשר התחילו בתחתית וטיפסו בשמחה במעלה סולם החיים, סיבוב אחר סיבוב, וכאשר מעפילים הם אל רום התהילה, מתרחש הדבר לאחר שהרוויחו התנסות אישית המבטאת ידיעה בפועל של כל שלבי החיים, החל מן התחתית וכלה בפסגה.

32:3.11 (361.6) ובכל זה מוצגת תבונת הבוראים. בעבור האב האוניברסאלי, היה זה קל באותה מידה בדיוק לברוא את כל בני התמותה כהוויות מושלמות, קרי לחון אותם במושלמות בעצם מילתו האלוהית. ואולם, דבר שכזה היה מונע מהם את ההתנסות הנפלאה של ההרפתקה ושל האימון הנלווים לטיפוס ההדרגתי והממושך, התנסות שאותה יכולים לחוות אך ורק ברי המזל המתחילים לעשות את דרכם מן התחתית ממש של הקיום החי.

32:3.12 (362.1) ביקומים החגים סביב האוונה, מסופק אך ורק מספר מספיק של יצורים מושלמים על-מנת לענות כנדרש על הצורך במנחים-מורים של תבנית בעבור המרקיעים בסולם החיים האבולוציוני. טיבו ההתנסותי של סוג האישיות האבולוציוני הינו המשלים הקוסמי הטבעי לטיבם המושלם-לעד של יצורי פרדיס-האוונה. לאמיתו של דבר, הן היצורים המושלמים והן היצורים אשר הפכו מושלמים הינם בלתי-שלמים באשר לטוטאליות סופית. ואולם, בצרוף המשלים של היצורים הקיומיים המושלמים של מערכת פרדיס-האוונה, ושל הסופיוניים אשר הפכו מושלמים באופן התנסותי ואשר הרקיעו מן היקומים האבולוציוניים, שני הסוגים משתחררים ממגבלות טבועות, ובכך מתאפשר להם לנסות ולהגיע בצוותא לגבהים הנשגבים של המעמד המרבי של היצורים.

32:3.13 (362.2) אירועים אלו, אשר בהם מעורבים היצורים, הן ההשלכות ביקום לפעולות ולתגובות המתרחשות בתוך האלוהות בעלת שבעת ההיבטים, היכן שמאוחדת האלוהיות הנצחית של שילוש פרדיס עם האלוהיות המתפתחת של הבוראים העליונים של יקומי הזמן-מרחב, באמצעות תהליך התממשות-הכוח של אלוהות ההוויה העליונה, בתהליך זה ודרכו.

32:3.14 (362.3) אף-על-פי שהיצור האלוהי המושלם והיצור האבולוציוני אשר הפך-מושלם זהים בדרגת הפוטנציאל שלהם לאלוהיות, הם הינם נבדלים בסוגם. על-מנת להשיג מרביות בשירות, חייב כל אחד מהם להישען על זולתו. יקומי-העל האבולוציוניים תלויים בכך שהאוונה המושלמת תספק לאזרחיהם המרקיעים את האימון הסופי, ובדומה לכך נזקק היקום המרכזי המושלם לקיומם של יקומי העל ההופכים למושלמים, זאת על-מנת שאלו יספקו את הכר להתפתחותם המלאה של שוכניו המנמיכים.

32:3.15 (362.4) שני מופעיה העיקריים של המציאות הסופית, מושלמות מולדת ומושלמות של התפתחות – בין אם כאישיויות ובין אם כיקומים – הינם מתואמים, תלויים זה בזה ומשולבים. וכל אחד מהם נזקק לאחֵר על-מנת להשיג שלמות של פעולה, של שירות ושל ייעוד.

4. יחסו של האל לְיקום מקומי

32:4.1 (362.5) אל לכם להחזיק ברעיון לפיו בשל העובדה שהאב האוניברסאלי האציל חלק כה גדול מעצמו ומכוחו לאחרים, הוא הינו חבר שקט או בלתי-פעיל בשותפות של האלוהות. למעט תחומי האישיות ומתת המכוונן, נדמה כי האב האוניברסאלי הינו הפחות פעיל מבין אלוהיות פרדיס בכך שהוא מרשה לאלוהויות המתואמות עימו, לבניו, וליצורים תבוניים ברואים רבים, לפעול רבות למען מימוש תכליתו הנצחית. הוא הינו החבר השקט בשלשה היצירתית אך ורק באי-עשותו לעולם דבר אשר יכול להיעשות על-ידי מי מעמיתיו או מכפיפיו הנלווים.

(362.6) 32:4.2 האל מבין לחלוטין את הצורך של כל יצור תבוני לפעול ולהתנסות, ולפיכך הוא נסוג בכל מצב – בין אם הדבר נוגע לגורל של יקום ובין אם לרווחת הפשוט שביצוריו – מפעילות לטובת האוסף העצום של אישיויות בוראות וברואות המפרידות מטבען בינו לבין כל מצב נתון של יקום או של אירוע יצירתי. ואולם, על אף נסיגתו זו, ועל אף תצוגה זו של תיאום אינסופי, קיימת מצד האל השתתפות בפועל, ממש ובאופן אישי, באירועים אלו באמצעות סוכנויות ואישיויות מוסמכות אלה ודרכן. האב פועל באמצעות ודרך כל הערוצים הללו למען רווחתה של בריאתו עצומת הממדים.

(363.1) 32:4.3 בכל הנוגע למדיניות, להתנהלות ולניהול של יקום מקומי, פועל האב האוניברסאלי דרך אישיות בנו הבורא. במערכות היחסים בין בני האל, בהתאגדויות קבוצתיות של האישיויות אשר מקורן במקור והמרכז השלישי, או במערכות היחסים בין יצורים מכל סוג אחר, כדוגמת בני האדם – האב לעולם איננו מתערב בהתקשרויות מעין אלה. לעולם תינתן עדיפות למדיניות המוצהרת ולנוהל השורר באותו יקום: לחוק של הבן הבורא, לשלטונם של אבות הקונסטלציות, ריבוני המערכת והנסיכים הפלנטאריים. אין כל חלוקת סמכויות; לעולם אין מתגלע ניגוד בעבודת הכוח האלוהי והתכלית האלוהית. האלוהויות מצויות בתמימות דעים נצחית ומושלמת.

(363.2) 32:4.4 הבן הבורא הינו השליט העליון בכל הנוגע להתאגדויות האתיות, קרי בנוגע למערכות היחסים בין כל חטיבה של יצורים לבין כל מחלקה אחרת של יצורים, או בין כל שני פרטים בקבוצה נתונה כלשהי; ואולם, תוכנית שכזו אין פירושה כי האב האוניברסאלי אינו עשוי להתערב, בדרכו שלו, ולעשות ככל שהדעת האלוהית רואה לנכון באשר לכל **יצור אינדיבידואלי** שהוא בכלל רחבי הבריאה, וזאת בנוגע למעמדו הנוכחי של אותו יחיד ולאפשרויותיו העתידיות, ובהתייחס לתכניתו הנצחית של האב ולתכליתו האינסופית.

(363.3) 32:4.5 בַּיצורים הרצוניים בני התמותה, האב נוכח בפועל במכוונן השוכן, שהינו רסיס מרוחו הקדם-אישיותית; כמו כן, האב הינו מקור האישיות של יצור בן-תמותה רצוני שכזה.

32:4.6 (363.4) מכוונני מחשבה אלו, המתת של האב האוניברסאלי, הינם מבודדים באופן יחסי; הם שוכנים בדעת בני האדם, אך לא ניתן להבחין בקשר כלשהו בינם לבין העניינים האתיים של בריאה מקומית. הם אינם מתואמים ישירות עם השירות השרפי או עם ניהול המערכות, הקונסטלציות או היקום המקומי בכללותו, ואפילו לא עם שלטונו של הבן הבורא, אשר רצונו הינו החוק העליון של יקומו.

32:4.7 (363.5) המכוונים השוכנים הינם אחת מן הדרכים הנפרדות אך המאוחדות של האל ליצור קשר עם יצורי בריאתו האינסופית-כמעט. כך מבטא זה הנעלם מעין אדם את נוכחותו; ואם אך יכול היה לעשות כן, היה מראה לנו את עצמו אף בדרכים נוספות, ואולם התגלות רחבה יותר שכזו איננה אפשרית לאלוהות.

32:4.8 (363.6) ביכולתנו לראות ולהבין את המנגנון שבאמצעותו נהנים הבנים הבוראים מידיעה אינטימית ומלאה של היקומים אשר עליהם הם מופקדים; ואולם, אין אנו מסוגלים להבין במלואן את השיטות אשר באמצעותן שומר האל באופן כה אישי ושלם על קשר עם כל הפרטים של יקום היקומים; זאת אף כי ביכולתנו להכיר, לכל הפחות, את הערוץ שדרכו יכול האב האוניברסאלי לקבל מידע על אודות היצורים של בריאתו עצומת הממדים, ולבטא בו את נוכחותו בעבורם. באמצעות מעגל האישיות האב מודע – קרי יודע באופן אישי – את כל המחשבות ואת כל הפעולות של כל ההוויות בכל המערכות של כל היקומים ברחבי הבריאה בכללותה. אף כי אין אנו מסוגלים לתפוש באופן מלא טכניקה זו של האל להתייחדות עם ילדיו, היננו יכולים להתחזק בהבטחה כי "האל קורא לב ילדיו", ושבעבור כל אחד מאיתנו "אף מקום היוולדנו שמוּר עימו".

32:4.9 (363.7) מבחינה רוחנית, האב האוניברסאלי נוכח בלבכם וביקומכם באמצעות אחת משבע רוחות האב של המשכן המרכזי, ובאופן ספציפי, באמצעות המכוונן האלוהי אשר חי, עובד וממתין בעמקי הדעת של בן התמותה.

32:4.10 (363.8) האל איננו אישיות מרוכזת-בעצמה; האב מעניק מעצמו לבריאתו וליצוריו בחופשיות. הוא חי ופועל לא רק בַּאלוהויות, אלא גם בבניו, אשר בידיהם הוא מפקיד את העשייה של כל מה שאפשרי באופן אלוהי בעבורם לעשותו. האב האוניברסאלי אכן האציל

מעצמו כל תפקיד אשר הוויה אחרת מסוגלת לבצע. ודבר זה נכון באותה מידה הן בעבור האדם בן התמותה והן בעבור הבן בורא אשר שולט בשם האל במטה היקום מקומי. וכך היננו חוזים בפעולת אהבתו האינסופית והאידיאלית של האב האוניברסאלי.

32:4.11 (364.1) במתת אוניברסאלית זו של עצמו יש לנו משום הוכחה שופעת לשיעור ולנדיבות טבעו האלוהי של האב. אם מנע האל עצמו קמעא מן הבריאה ביקום, כי אז ממה שנותר מעניק הוא מעצמו ברוחב-לב לבני התמותה של העולמות את מכווני המחשבה, את משגוחי המסתורין של הזמן, אשר שוכנים בסבלנות כה רבה בתוככי בני התמותה המועמדים לחיי נצח.

32:4.12 (364.2) כמו שנאמר, האב האוניברסאלי חילק מעצמו על-מנת להעשיר את כלל הבריאה במתת האישיות ובפוטנציאל ההישג הרוחני. האל העניק לנו את עצמו על-מנת שנדמה לו, והוא שמר לעצמו אך את הכוחות והתהילה הנחוצים לשם קיומם של אותם דברים אשר בשל אהבתו אליהם השיל מעצמו את כל השאר.

5. התכלית הנצחית והאלוהית

32:5.1 (364.3) קיימת תכלית אדירה ורבת-תהילה למצעדם של היקומים בחלל. כל מאבקיכם כבני-תמותה אינם לשווא. כולנו היננו חלק מתוכנית עצומה, ממפעל אדיר ממדים, וזהו גודלה העצום של המשימה אשר נוטל את האפשרות לראות הרבה מאוד ממנה בזמן נתון כלשהו, או במשך תקופת חיים אחת. כולנו היננו חלק מפרויקט נצחי המפוקח בידי האלים ומבוצע על-ידם. כלל המנגנון הנהדר והאוניברסאלי מתקדם בהדר דרך החלל לצלילי מקצב המחשבה האינסופית והתכלית הנצחית של המקור והמרכז הכביר הראשון.

32:5.2 (364.4) תכליתו הנצחית של האל הנצחי הינה אידיאל רוחני גבוה. מאורעות הזמן ומאבקי הקיום החומרי הינם אך בבחינת פיגומים ארעיים המגשרים אל הצד השני, אל הארץ המובטחת של המציאות הרוחנית ושל הקיום הנשגב. מובן כי אתם, בני התמותה, מתקשים

לתפוש את הרעיון של תכלית נצחית; למעשה אין ביכולתכם להבין את המחשבה על אודות הנצח, על דבר-מה אשר מעולם לא החל ולעולם לא יסתיים. לכל דבר מוכר לכם יש סוף.

32:5.3 (364.5) אשר לחיים יחידניים, למשך של תקופת שלטון, או לכרונולוגיה של סדרה קשורה כלשהי של אירועים, נדמה כי היננו עוסקים בפרק זמן נבדל; נדמה כי לכל דבר יש התחלה ויש סוף. ואף דומה כי סדרה כזאת של חוויות, של תקופות חיים ושל תקופות זמן ועידנים – כאשר אלו מאורגנים בזה אחר זה – מרכיבה מהלך זמן ישר, מאורע זמן נפרד המבזיק רגעית על פני הנצח האינסופי. ואולם, בשעה שהיננו מתבוננים אל מאחורי הקלעים של כל אלו, מבט רחב יותר והבנה מלאה יותר מציעים כי הסבר שכזה אינו מספק, כי הוא תלוש ואינו הולם כלל התייחס ראויה ותיאום של מאורעות הזמן, על תכליותיהם הבסיסיות ועל תגובות הנצח היסודיות שלהם.

32:5.4 (364.6) נדמה לי כי על-מנת להסביר זאת לדעת בת התמותה, ראוי יותר לדַמות את הנצח למחזור ואת התכלית הנצחית לעיגול אינסופי, למחזור של הנצח אשר בדרך כלשהי מסונכרן עם מחזורי הזמן החומריים הארעיים. באשר למקטעי הזמן המתחברים למחזור הנצח ומהווים חלק ממנו, היננו נאלצים להכיר בכך כי עידנים ברי-חלוף שכאלו נולדים, חיים ומתים ממש כשם שההוויות ברות החלוף של הזמן נולדות, חיות ומתות אף הן. רוב בני התמותה מתים משום שלא הצליחו להגיע לרמה הרוחנית של היתוך עם מכוונן, והמטמורפוזה של המוות מהווה את התהליך האפשרי היחיד שדרכו יוכלו לחמוק מאזיקי הזמן ומן החיבור אל הבריאה החומרית, ובכך מתאפשר להם לשלב את צעדיהם הרוחניים עם מצעד ההתקדמות של הנצח. כאשר הינכם שורדים את מבחן חיי הזמן והקיום החומרי, מתאפשר לכם להמשיך הלאה תוך חיבור אל נצח, ואפילו כחלק ממנו, ולַנצח לחוג עם עולמות החלל סביב מעגל עידני הנצח.

32:5.5 (365.1) מקטעי הזמן כמוהם כמבזקי האישיות בצורתה ברת החלוף; הם מופיעים למשך תקופה מסוימת, ואז נעלמים מעין האדם, רק על-מנת לשוב ולהתגלות כשחקנים חדשים וכגורמים ממשיכים בחיים הגבוהים יותר של התנועה אשר אין-לה-קץ סביב מעגל הנצח. לאור אמונתנו בְּיקום תָּחוּם הנע במסלול מוארך ועצום סביב המשכן המרכזי של האב האוניברסאלי, קשה מאוד לדמות את הנצח למהלך ישר.

(365.2) 32:5.6 בכנות אומר כי הנצח אינו ניתן להבנה על-ידי הדעת הסופית של הזמן. פשוט אינכם יכולים לתפוש אותו; אין ביכולתכם להבינו. אני עצמי איני מסוגל לדמות אותו בעיני רוחי במלואו, ואף לוּ הייתי יכול לעשות כן, היה זה בלתי-אפשרי בעבורי להמשיג זאת בעבור הדעת האנושית. ואף-על-פי-כן, עשיתי כמיטב יכולתי על-מנת להציג ולוּ חלק מנקודת המבט שלנו, ולספר לכם משהו מן ההבנות שלנו באשר לדברים הנצחיים. הנני עמל על-מנת לסייע לכם לגבש את מחשבותיכם על אודות ערכים אלו, אשר טיבם הינו אינסופי וחשיבותם הינה נצחית.

(365.3) 32:5.7 בדעתו של האל קיימת תוכנית הכוללת כל אחת ואחד מן היצורים בכלל רחבי ממלכתו העצומה, ותוכנית זו הינה תכלית נצחית של הזדמנות בלתי-מוגבלת, של התקדמות חסרת-גבולות ושל חיים ללא-קץ. ואינסוף אוצרותיה של נתיבה שכזו אשר אין-דומה-לה, הינם שלכם, אם רק תתאמצו!

(365.4) 32:5.8 יעד הנצח הינו לפניכם! הרפתקת ההישג של האלוהות פרושה למרגלותיכם! המרוץ אל השלמוּת מצוי בעיצומו! כל מי שחפץ בכך יכול לרוץ; והצלחה ודאית תעטר את מאמציו של כל בן-אנוש אשר ירוץ את מרוץ האמונה והאמון, בעודו נסמך בכל צעד וצעד של הדרך על הובלת המכוונן השוכן ועל הנחיית הרוח הטובה של בן היקום, אשר הושפעה בנדיבות כה רבה על כל בשר.

(365.5) 32:5.9 [הוצג על-ידי שליח עוצמתי המסופח ארעית למועצה העליונה של נבאדון, ואשר הוקצה למשימה זו על-ידי גבריאל מסאלווינגטון.]

>> מסמך 32 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 34 <<

מסמך 33

הניהול של היקום המקומי

33:0.1 (366.1) בעוד שהאב האוניברסאלי שולט לבטח בבריאתו העצומה, בניהולו של יקום מקומי הוא פועל דרך אישיותו של הבן הבורא. והאב איננו פועל באופן אישי אחר כלשהו בניהול ענייניו של יקום מקומי. עניינים אלו מופקדים בידי הבן הבורא ורוח האם של היקום המקומי, ובידי ילדיהם הרבים. הבן הבורא הוא זה אשר יוצר את התוכניות, את המדיניות ואת הפעולות הניהוליות ביקום המקומי, והוא אשר מוציאן אל הפועל; ויחד עם הרוח, שותפתו, הוא מאציל סמכות ניהולית לגבריאל וסמכות שיפוטית לאבות הקונסטלציות, לריבוני המערכת ולנסיכים הפלנטאריים.

1. מיכאל של נבאדון

33:1.1 (366.2) הבן הבורא שלנו הוא הביטוי כאישיות של המושג המקורי ה-611,121 במספר של זהות אינסופית אשר מקורה הינו – בו-זמנית – באב האוניברסאלי ובבן הנצחי. המיכאל של נבאדון הינו "הבן היחיד" המבטא כאישיות את המושג האוניברסאלי הזה אשר מספרו 611,121 של אלוהיות ושל אינסופיות. המטה שלו שוכן בעולם האור בעל שלושת ההיבטים של סאלווינגטון. ומשכן זה מסודר כך משום שמיכאל התנסה בחוויית החיים בכל

שלושת שלבי הקיום של יצורים תבוניים: הרוחני, המורונטי והחומרי. בשל השם שנקשר במתת השביעי והאחרון שלו באורנטיה, לעיתים הוא מכונה מיכאל המשיח.

(366.3) 33:1.2 הבן הבורא שלנו איננו הבן הנצחי, קרי השותף הקיומי מפרדיס של האב האוניברסאלי ושל הרוח האינסופית. מיכאל מנבאדון אינו חבר בשילוש פרדיס. ואף-על-פי-כן, הבן המאסטר שלנו ניחן בתחומו בכל התכונות ובכל הכוחות האלוהיים שהבן הנצחי עצמו היה מבטא אילו היה נוכח בסאלווינגטון ופועל בנבאדון הלכה למעשה. מיכאל ניחן אפילו בכוחות ובסמכות נוספים, משום שהוא לא רק מבטא כאישיות את הבן הנצחי, אלא גם מייצג באופן מלא, ולמעשה מגשים, את נוכחות אישיותו של האב האוניברסאלי בעבור יקומו המקומי ובקרבו. הוא אפילו מייצג את האב-הבן. מערכות יחסים אלה מכוננות בן בורא אשר הינו ההוויה האלוהית העוצמתית, הגמישה והמשפיעה ביותר המסוגלת לנהל במישרין יקומים אבולוציוניים וליצור קשר אישי עם יצורים והוויות בלתי-בוגרות.

(366.4) 33:1.3 הבן הבורא שלנו מפעיל ממטה היקום המקומי את אותו כוח משיכה רוחני, קרי כבידה רוחנית, אשר היה מפעיל הבן הנצחי של פרדיס אילו היה נוכח אישית בסאלווינגטון, זאת ו**עוד**; בן יקום זה הינו גם התגלמות האישיות של האב האוניברסאלי בעבור היקום של נבאדון. בנים בוראים הינם מרָכזי אישיות בעבור הכוחות הרוחניים של האב-הבן של פרדיס. בנים בוראים הינם המוקדים הסופיים של העוצמה-האישיותית של התכונות האדירות בזמן-מרחב של האל בעל שבעת ההיבטים.

(367.1) 33:1.4 הבן הבורא הינו בא-הכוח של האב האוניברסאלי המגולם כאישיות, המתאם האלוהי של הבן הנצחי והשותף היצירתי של הרוח האינסופית. בעבור היקום שלנו ובעבור כל העולמות המיושבים שבו, הבן הריבון הינו האל, לכל תכלית ועניין. הוא מבטא באישיותו את כל אלוהויות פרדיס שאותן מסוגלים בני התמותה המתפתחים להבין באופן מובחן. בן זה, יחד עם שותפתו הרוח, **הינם** הוריכם בוראיכם. עבורכם, מיכאל, הבן הבורא, הינו האישיות העליונה; עבורכם, הבן הנצחי הינו על-עליון – אישיות אלוהית אינסופית.

(367.2) 33:1.5 באישיותו של הבן הבורא יש לנו משום שליט והורה אלוהי אשר הינו רב-עוצמה, יעיל ומיטיב, ממש כשם שהיו האב האוניברסאלי והבן הנצחי אילו היו נוכחים שניהם בסאלווינגטון ועסקו בניהול ענייני היקום של נבאדון.

2. הריבון של נבאדון

(367.3) 33:2.1 התבוננות בבנים בוראים מעלה כי אחדים מהם דומים יותר לאב, אחדים דומים לבן, בעוד שאחרים מהווים מזיגה של שני הוריהם האינסופיים. הבן הבורא שלנו מציג באופן מובחן תכונות ומאפיינים אשר דומים יותר לבן הנצחי.

(367.4) 33:2.2 מיכאל בחר לארגן את היקום המקומי הזה, וכעת הוא שולט בו כשליט עליון. כוחו האישי מוגבל על-ידי מעגלי הכבידה בעלי קדם הקיום אשר מרכזם בפרדיס, ובשל העובדה שעתיקי היומין שבממשל יקום-העל שומרים לעצמם את הזכות לפסוק סופית בכל פסקי הדין הביצועיים הנוגעים להכחדת אישיות. האישיות הינה המתת היחידה של האב, אך באישורו של הבן הנצחי יוזמים הבנים הבוראים תכנונים חדשים של יצורים, ותוך שיתוף הפעולה שבעבודה עם שותפות הרוח שלהם הם עשויים לנסות התמרות חדשות של אנרגיה-חומר.

(367.5) 33:2.3 מיכאל הינו ההתגלמות כאישיות של האב-הבן מפרדיס בעבור היקום המקומי של נבאדון ובו; לפיכך, כאשר הכפיפה עצמה רוח האם היצירתית, נציגתה של הרוח האינסופית ביקום המקומי, למרותו של מיכאל המשיח, עם חזרתו מן המתת הסופית שלו באורנטיה, קיבל הבן המאסטר את כל השלטון "על כל כוחות השמים והארץ."

(367.6) 33:2.4 הכפפה זו של הסועדות האלוהיות לבנים הבוראים של היקומים המקומיים, הופכת את בני המאסטר הללו למאגרים האישיים של כל האלוהיות הניתנת לביטוי סופי של האב, הבן והרוח, בעוד שהתנסויות המתת של המיכאלים כיצורים מסמיכות אותם להציג את

האלוהיות ההתנסותית של ההוויה העליונה. אין ביקומים הוויות אחרות אשר מיצו כך, באופן אישי, את הפוטנציאלים של ההתנסות הסופית הנוכחית, ואין ביקומים הוויות אחרות הניחנות בסמכויות שכאלה לריבונות יחיד.

33:2.5 (367.7) אף כי המטה של מיכאל ממוקם רשמית בסאלווינגטון, בירתו של נבאדון, הוא מבלה הרבה מזמנו בביקור במטות של הקונסטלציות ושל המערכות, ואפילו בפלנטות היחידניות. מעת לעת הוא עורך מסע לפרדיס ולעיתים קרובות לאוורסה, שם הוא מתייעץ עם עתיקי היומין. כאשר הוא מצוי הרחק מסאלווינגטון, ממלא את מקומו גבריאל, אשר פועל אז כעוֹצֵר של היקום של נבאדון.

3. בן היקום ורוח היקום

33:3.1 (368.1) בעודה מחדרת את כל יקומי הזמן והמרחב, פועלת הרוח האינסופית מן המטה של כל יקום מקומי כמוקד מתמחה הרוכש איכויות של אישיות מלאה באמצעות הטכניקה של שיתוף-פעולה יצירתי עם הבן הבורא. ככל שהדבר נוגע ליקום מקומי, הסמכות הניהולית של בן בורא הינה עליונה; הרוח האינסופית, בדמות הסועדת האלוהית, משתפת פעולה באופן מלא, אף כי היא מתאמת באופן מושלם.

33:3.2 (368.2) רוח האם היקומית של סאלווינגטון, שותפתו של מיכאל בַּשליטה ובניהול של נבאדון, משתייכת לקבוצה השישית של הרוחות העליונות, והיא הינה הרוח ה-611,121 במספר מסדר זה. היא התנדבה להתלוות למיכאל בשעה שזה השתחרר ממחויבויותיו בפרדיס, ומאז פעלה עימו תמיד ביצירת יקומו ובניהולו.

33:3.3 (368.3) הבן הבורא המאסטר הינו הריבון האישי של יקומו, ואולם, בכל הפרטים הנוגעים לניהולו משמשת רוח היקום כמנהלת-במשותף עם הבן. בעוד שהרוח מכירה תמיד

בבן כריבון וכשליט, לעולם מעניק הבן לרוח עמדה של תיאום וסמכות שווה בכל ענייני התחום. בכל עבודת האהבה ומתן החיים, לעולם ותמיד נתמך הבן באופן מושלם, ומסתייע בעזרה המועילה של רוח היקום הנבונה-בכל והנאמנה-לעולם, ובכל הפמליה המגוונת של אישיויותיה המלאכיות. סועדת אלוהית שכזו הינה, באמת ובתמים, אימן של הרוחות ושל אישיויות הרוח, והיא היועצת הנוכחת-לעולם והנבונה-בכל של הבן הבורא, התגשמות נאמנה ואמיתית של הרוח האינסופית של פרדיס.

33:3.4 (368.4) הבן פועל ביקומו המקומי בתור אב. הרוח – ככל שבני התמותה יוכלו להבין זאת – פועלת בתפקיד האם, ותמיד מסייעת היא לבן והינה חיונית-לעולם לניהולו של היקום. אל מול התקוממות, אך ורק הבן ושותפיו הבנים יוכלו לשמש כגואלים. הרוח אינה יכולה למחות אף-פעם כנגד מרידה או להגן על סמכות, אך לעולם היא תומכת בבן בכל דבר ודבר שהוא עשוי להידרש להתנסות בו במאמציו לייצב את הממשל ולקיים את הסמכות בעולמות שבהם פושה הרוע ושולט החטא. אך ורק הבן יכול להשיב על כנו את יציר עבודתם המשותפת, ואולם אף בן שהוא לא יוכל לייחל להצלחה סופית ללא שיתוף הפעולה הרציף של הסועדת האלוהית ושל הקבוצה העצומה של עוזרותיה הרוחניות, בנות האל אשר נאבקות באומץ ובנאמנות למען רווחת בני התמותה ולמען תהילת הוריהם האלוהיים.

33:3.5 (368.5) עם סיום המתת השביעית והסופית של הבן הבורא כיצור, מסתיימות גם אי-הוודאויות של הבידוד הזמני בעבור הסועדת האלוהית, ועוזרתו היקומית של הבן מתייצבת לנצח בבטחה ובשליטה. וזה בהכתרתו של הבן הבורא כבן מאסטר, במועד המועדים ואל מול הקהילה הנאספת, שרוח היקום מכירה לראשונה בפומבי ובאופן אוניברסאלי בכפיפותה לבן, ומבטיחה להיות נאמנה ולציית לו. מאורע זה אירע בנבאדון עם חזרתו של מיכאל לסאלווינגטון לאחר המתת באורנטיה. רוח היקום מעולם לא הכירה בטרם מאורע רב-משמעות זה בכפיפותה לבן היקום, ורק לאחר שהרוח ויתרה מרצונה על כוח ועל סמכות ניתן היה להצהיר באמת כי "כל השלטון בשמים ובארץ ניתן בידיו".

33:3.6 (369.1) ולאחר הצהרת כפיפות זו מפי רוח האם היצירתית, הכיר מיכאל מנבאדון באצילות בתלותו הנצחית ברוח בת-לווייתו, הציב את הרוח כשליטה-בצוותא של תחומיו

היקומיים ודרש מכל יצוריהם להישבע אמונים לרוח, כאשר נשבעו לבן; וכך התרחשה ופורסמה ברבים "הצהרת השוויון" הסופית. אף כי הבן היה הריבון של יקום מקומי זה, הוא פרסם ברחבי העולמות את עובדת שוויונה של הרוח אליו בכל מתנות האישיות ובכל תכונות האופי האלוהיות. וזו הופכת להיות התבנית ההתעלותית לארגון המשפחה והממשל אף בעבור היצורים הנמוכים של עולמות החלל. וזהו, לאמיתו של דבר והלכה למעשה, האידיאל הגבוה של המשפחה ושל המוסד האנושי של הנישואין הרצוניים.

33:3.7 (369.2) וכעת חולשים הבן והרוח על היקום, ממש כשם שאב ואם משגיחים על בני ובנות משפחתם וסועדים אותם. לא יהיה זה בלתי-ראוי להתייחס לרוח היקום כבת-לווייתו היצירתית של הבן הבורא, ולהתייחס אל יצורי העולמות כאל בניהם ובנותיהם – משפחה כבירה ורבת-הוד, אבל אחת כזו שבה קיימות אחריויות מופלגות והשגחה חסרת-קץ.

33:3.8 (369.3) הבן יוזם את יצירתם של ילדי יקום מסוימים, בעוד שהרוח לבדה אחראית להביא לידי קיום את הסדרים הרבים של אישיויות הרוח הסועדות והמשרתות תחת הכוונתה ותחת הנחייתה של רוח אם זו עצמה. ביצירת סוגים אחרים של אישיויות ביקום, הן הבן והן הרוח פועלים יחדיו, ואין כל מעשה יצירה אשר בו יפעל האחד מבלי להיוועץ תחילה באחר ולקבל את הסכמתו.

4. גבריאל – המנהל הכללי

33:4.1 (369.4) כוכב הבוקר הבהיר הינו הביטוי כאישיות של המושג הראשון של זהות ואידיאל האישיות אשר הגו הבן הבורא ומופעה של הרוח האינסופית ביקום המקומי. אם נחזור לימיו הראשונים של היקום המקומי, עוד בטרם התאחדו הבן הבורא ורוח האם בקשרי השותפות היצירתית, אם נחזור לזמנים שבטרם תחילת יצירת משפחתם המגוונת של בנים ובנות, פרי המעשה הָאָחוּד הראשון של השותפות המוקדמת והחופשית בין שתי אישיויות

אלוהיות אלה הינו בריאת אישיות הרוח הגבוהה ביותר של הבן ושל הרוח, כוכב הבוקר הבהיר.

33:4.2 (369.5) אך ורק הוויה אחת כזו של חוכמה ושל הוד מובאת לידי קיום בכל יקום מקומי. האב האוניברסאלי והבן הנצחי יכולים לברוא מספר בלתי-מוגבל של בנים זהים להם באלוהיותם, והם אכן עושים כן; ואולם הבנים, מתוך האיחוד עם בנותיה של הרוח האינסופית, יכולים לברוא אך ורק כוכב בוקר בהיר אחד בכל יקום, הוויה הדומה להם והחולקת עימם בחופשיות את טיבם המשותף, אך לא את זכויותיהם כבוראים. בטיבו האלוהי, גבריאל מסאלווינגטון הינו בַּבן הבורא, אף שהוא מוגבל ביותר בתכונות האלוהות.

33:4.3 (369.6) ילד בכור זה של הורי יקום חדש הינו אישיות ייחודית הניחנת בתכונות נהדרות רבות שאינן נוכחות באופן הנראה לְעין מי מהוריו, הוא הינו הוויה בעלת גמישות חסרת-תקדים ובוהַק בל-יתואר. אישיות נשגבת זו חובקת את רצונו האלוהי של הבן במשולב עם הדמיון היצירתי של הרוח. מחשבותיו ומעשיו של כוכב הבוקר הבהיר ישקפו תמיד באופן מלא הן את הבן הבורא והן את הרוח היצירתית. הוויה שכזו מסוגלת גם להבנה רחבה של קהילת השרפים הרוחנית ושל היצורים הרצוניים האבולוציוניים הגשמיים, ולקיום תקשורת אוהדת עימם.

33:4.4 (370.1) כוכב הבוקר הבהיר איננו בורא, אך בהיותו נציגו הניהולי האישי של הבן הבורא הוא מנהל נפלא. מלבד יצירה ומתן חיים, הבן הבורא והרוח היצירתית לעולם אינם נועדים בנוגע להליכים חשובים ביקום ללא נוכחותו של גבריאל.

33:4.5 (370.2) גבריאל מסאלווינגטון הינו המנהל הראשי של היקום של נבאדון והבורר בכל הערעורים המנהליים הנוגעים לממשלו. מנהל יקום זה נברא כשהוא מצויד בכל הנדרש לשם עבודתו, ואולם הוא צבר ניסיון במקביל לצמיחתה ולהתפתחותה של בריאתנו המקומית.

33:4.6 (370.3) גבריאל הינו המוציא לפועל הבכיר של כל הרשאות יקום-העל הנוגעות לעניינים הבלתי-אישיים ביקום המקומי. הוצאתם אל הפועל של רוב העניינים הנוגעים לשיפוט המוני ולתחיית המתים של סיום-עידן, כמצווה על-ידי עתיקי היומין, מוטלות גם הן על גבריאל ועל צוותו הביצועי. לפיכך, גבריאל הינו המנהל הראשי המשולב הן של שליטי

יקום העל והן של שליטי היקום המקומי. לפקודתו סר סגל מיומן של סייעים מנהליים, אשר נבראו לשם מילוי עבודתם המיוחדת, ואשר אינם נגלים לעיני בני התמותה האבולוציוניים. בנוסף לסייעים אלו, עשוי גבריאל להעסיק כל אחד מן – או את כל – הסדרים השמימיים של ההוויות הפועלות בנבאדון, והוא הינו גם מפקדם העליון של "צבאות השמיים" – הצבאות המלאכיים.

33:4.7 (370.4) גבריאל וצוותו אינם מורים; הם הינם מנהלים. מעולם לא נודע כי הם סוטים מעבודתם הרגילה, מלבד בשעה שמיכאל התגשם בגוף בעת תקופת המתת כיצור. במהלך תקופות המתת האלה העמיד עצמו גבריאל כל העת באופן קשוב לרצון הבן שהתגשם בגוף, ובשיתוף פעולה עם איחוד היומין הוא הפך לַמנהל בפועל של ענייני היקום בזמן תקופות המתת המאוחרות יותר. גבריאל מזוהה מאוד עם ההיסטוריה ועם ההתפתחות של אורנטיה מאז המתת של מיכאל כבן-תמותה.

33:4.8 (370.5) למעט בשעת המפגש עם גבריאל בעולמות המתת ובמהלך קריאת השמות בעת תחיית המתים הכללית והמיוחדת, בני התמותה יפגשו בו לעיתים רחוקות בעודם מרקיעים דרך היקום המקומי, עד אשר הם יצורפו לעבודה הניהולית של הבריאה המקומית. כמנהלים, ללא קשר לדרגתכם או לסדרכם, אתם תימַצאו תחת הכוונתו של גבריאל.

5. שגרירי השילוש

33:5.1 (370.6) ממשל האישיויות אשר מקורן בשילוש מסתיים בממשלות יקומי העל. היקומים המקומיים מאופיינים בפיקוח דואלי, תחילתו של המושג אב-אם. אבי היקום הינו הבן הבורא; אֵם היקום הינה הסועדת האלוהית, הרוח היצירתית של היקום המקומי. ובכל אופן, כל יקום מקומי מתברך בנוכחותן של אישיויות מסוימות מן היקום המרכזי ומפרדיס. בראש קבוצה זו מפרדיס בנבאדון עומד השגריר של שילוש פרדיס – עמנואל מסאלווינגטון

– איחוד היומין המוצב ביקום המקומי של נבאדון. במובן מסוים, בן גבוה זה של השילוש הינו גם נציגו האישי של האב האוניברסאלי בחצרו של הבן הבורא; ומכאן שמו, עמנואל.

33:5.2 (370.7) עמנואל מסאלווינגטון, מספר 611,121 בסדר השישי של אישיויות השילוש העליונות, הינו הוויה של אצילות נשגבת ושל ענווה כה נהדרת, עד כי הוא מסרב לקבל את הסגידה ואת ההערצה של כלל היצורים החיים. הוא מתייחד בכך שהינו האישיות היחידה בכל נבאדון אשר מעולם לא הכירה בכפיפותה למיכאל, אחיו. הוא פועל כיועץ לבן הריבון, אך מעניק את עצתו רק כאשר הוא מתבקש להעניקה. בהיעדרו של הבן הבורא, הוא עשוי לשבת בראש כל מועצה גבוהה של היקום, אך אחרת הוא אינו לוקח כל חלק בעניינים הניהוליים של היקום, אלא אם כן התבקש לכך.

33:5.3 (371.1) שגריר זה של פרדיס לנבאדון אינו כפוף לסמכות השיפוטית של ממשל היקום המקומי. הוא אף אינו מפעיל סמכות ניהולית בענייני הניהול של יקום מקומי מתפתח, למעט בפיקוח על אחַיו הקשורים אליו, נאמני היומין המשרתים במטות הקונסטלציות.

33:5.4 (371.2) בדומה לאיחוד היומין, גם נאמני היומין לעולם אינם משיאים עצה או סיוע לשליטי הקונסטלציות, אלא אם כן הם מתבקשים לכך. שגרירים אלו של פרדיס לקונסטלציות מייצגים את הנוכחות האישית הסופית של בני השילוש הנייחים הפועלים בתפקידי ייעוץ ביקומים המקומיים. הקונסטלציות קשורות יותר אל ממשל יקומי העל מאשר המערכות המקומיות המנוהלות בלעדית על-ידי אישיויות ילידות היקום המקומי.

6. מִנהָל כללי

33:6.1 (371.3) גבריאל הינו המנהל הראשי והמנהל בפועל את נבאדון. היעדרותו של מיכאל מסאלווינגטון איננה מפריעה בכל אופן שהוא לניהול הסדור של ענייני היקום. בעת היעדרותו של מיכאל, כשם שאירע לאחרונה בעת ששהה במשימה בפרדיס בכנס של בני המאסטר של אורוונטון, משמש גבריאל כבא כוחו ביקום. בעתות מעין אלה, תמיד מבקש גבריאל את עצתו של עמנואל מסאלווינגטון באשר לכל הבעיות העיקריות.

33:6.2 (371.4) האב מלכיצדק הינו העוזר הראשון של גבריאל. כאשר נעדר כוכב הבוקר הבהיר מסאלווינגטון, מקבל על עצמו בן מלכיצדק מקורי זה את כל אחריותו.

33:6.3 (371.5) מָגוון מחלקות המשנה של הניהול ביקום מקבלות על עצמן תחומי אחריות מסוימים ומיוחדים. בעוד שבאופן כללי דואגת הנהלת המערכת לרווחת הפלנטות שלה, היא עוסקת במיוחד במעמדן הפיזי של ההוויות החיות, קרי בבעיות ביולוגיות. שליטי הקונסטלציות, בתורם, מעניקים תשומת לב ייחודית לתנאי החברה והממשל השוררים במערכות ובפלנטות השונות. הממשל בקונסטלציה פועל בעיקר על-מנת לייצב ולאחד. ועוד למעלה יותר, שליטי היקום עסוקים יותר במעמדם הרוחני של העולמות.

33:6.4 (371.6) שגרירים ממונים באמצעות צו משפטי ומייצגים יקום אחד במשנהו. קוֹנסוּלים הינם נציגיה של קונסטלציה אחת הן בקונסטלציות אחרות והן במטה היקום; הם ממונים באמצעות צו חוקתי ופועלים אך ורק בגבולות היקום המקומי. משקיפים מקבלים את מינוֶם באמצעות צו ניהולי מידי ריבון מערכת על-מנת שישמשו נציגי אותה מערכת, הן במערכות אחרות והן בבירת הקונסטלציה, ופעולתם אף היא מוגבלת לתחומי אותו יקום מקומי.

33:6.5 (371.7) תשדורות מכוּונות מסאלווינגטון בו-זמנית אל מטות הקונסטלציות, אל מטות המערכות ואל הפלנטות היחידניות. כלל הסדרים הגבוהים של ההוויות השמימיות מסוגלים להשתמש בשירות זה על-מנת לתקשר עם חבריהם הפזורים ברחבי הקיום. שירות השידור של היקום מוענק לכלל העולמות המיושבים, ללא תלות במעמדם הרוחני. התקשורת הבין-פלנטארית נשללת אך ורק מאותן פלנטות המצויות בבידוד רוחני.

33:6.6 (372.1) תשדורות קונסטלציה משודרות מזמן לזמן ממטה הקונסטלציה בידי אב הקונסטלציה הראשי.

33:6.7 (372.2) הכרונולוגיה מוכרת, מחושבת ומתוקנת בידי קבוצה מיוחדת של הוויות בסאלווינגטון. היום התקני של נבאדון שקול לשמונה-עשר ימים, שש שעות ושתיים וחצי

דקות כמניין הזמן באורנטיה. השנה של נבאדון מורכבת מקטע הזמן של תנועת היקום ביחס למעגל של אוורסה, ושקולה למאה ימי יקום תקניים, שהם בקירוב חמש שנות אורנטיה.

33:6.8 (372.3) זמן נבאדון, המשודר מסאלווינגטון, הינו התקן בעבור כל הקונסטלציות וכל המערכות ביקום המקומי הזה. כל קונסטלציה מנהלת את ענייניה על-פי זמן נבאדון, ואולם, המערכות, כמו גם הפלנטות היחידניות, מקיימות כרונולוגיות משל עצמן.

33:6.9 (372.4) אורך היום בשטניה, כפי שהוא מחושב בירושֵם, הינו מעט פחות (בשעה אחת, 4 דקות ו-15 שניות) משלושה ימים כמניין הזמן של אורנטיה. זמנים אלו נודעים באופן כללי כזמן סאלווינגטון או זמן היקום, או לחלופין – כזמן שטניה, או זמן מערכת. הזמן הסטנדרטי הינו זמן היקום.

7. בתי המשפט של נבאדון

33:7.1 (372.5) הבן המאסטר, מיכאל, עסוק באופן עילאי בשלושה דברים בלבד: בריאה, הזנה וסעד. הוא איננו משתתף באופן אישי בעבודה המשפטית של היקום. הבוראים לעולם אינם יושבים בדין ברואיהם; זוהי מלאכתם הבלעדית של יצורים בעלי הכשרה גבוהה והתנסות בפועל כיצורים.

33:7.2 (372.6) כלל המנגנון השיפוטי של נבאדון מצוי תחת השגחתו של גבריאל. בתי המשפט הגבוהים הממוקמים בסאלווינגטון עוסקים בבעיות אשר להן חשיבות ליקום בכללותו, ובערעורים המגיעים מעלה מבתי המשפט של המערכות. לבתי משפט אלו שבעים סניפים, הפועלים בשבע קבוצות בנות עשרה סניפים כל אחת. בכל ענייני השיפוט יושב בראש בית הדין הרכב בן שני שופטים, אחד בעל רקע של מושלמות ואחד בעל התנסות בהרקעה.

33:7.3 (372.7) בכל הנוגע לסמכות שיפוטית, בתי המשפט של היקום המקומי מוגבלים בעניינים הבאים:

33:7.4 (372.8) 1. הממשל של היקום המקומי עוסק בְּבריאה, בְּהתפתחות, בתחזוקה ובסעד. לפיכך, בתי המשפט של היקום מנוּעים מלעסוק באותם מקרים הנוגעים לשאלת חיי הנצח והמוות. אין בזאת התייחסות למוות הטבעי כפי שהוא מתרחש באורנטיה, ואולם אם מגיעה לדיון משפטי הזכות לקיום מתמשך, לחיי נצח, אזי היא חייבת להיות מועברת לדיון בבתי המשפט של אורוונטון; ובמידה שההחלטה ניתנה לרעת היחיד, מוּצָאים כל גזרי הדין של ההכחדה אל הפועל במצוות שליטי יקום העל ובאמצעות סוכנויותיהם.

33:7.5 (372.9) 2. לעולם לא תידון ההשתמטות, או העריקה, של מי מבני האל של היקום המקומי, אשר מעמידה בסכנה את מעמדם ואת סמכותם כבנים בבתי המשפט של הבן; אי-הבנה שכזו תועבר מיידית לבתי המשפט של יקומי העל.

33:7.6 (372.10) 3. שאלת קבלתו מחדש, לאחר פרק של בידוד רוחני, של כל חלק שהוא מבריאה מקומית – כגון מערכת מקומית – לאחווה של מעמד רוחני מלא בַּבריאה המקומית, חייבת להידון באסיפה העליונה של יקום העל.

33:7.7 (373.1) בכל העניינים האחרים, בתי המשפט של סאלווינגטון הינם סופיים ועליונים. ואין עליהם כל עוררין, ואין מפלט מתחולת החלטותיהם וצוויהם.

33:7.8 (373.2) ככל שנדמה כי לעיתים הטענות האנושיות נשפטות באורנטיה בחוסר הגינות, הצדק וההגינות האלוהית אכן שוררים ביקום. אתם חיים ביקום סָדוּר היטב, ובמוקדם או במאוחר תוכלו לסמוך על כך שהיחס אליכם הינו צודק, ואף רחום.

8. הזרועות החקיקתיות והניהוליות

33:8.1 (373.3) בסאלווינגטון, המטה של נבאדון, אין גופי חקיקה של ממש. עולמות המטה של היקום עוסקים במידה רבה בשיפוט. האסיפות החקיקתיות של היקום המקומי ממוקמות בַּמטות של מאה הקונסטלציות. המערכות עסוקות בעיקר בעבודה הניהולית והמנהלית של הבריאוֹת המקומיות. ריבוני המערכות ועמיתיהם אוכפים את צווי המחוקק של שליטי

הקונסטלציות ומוציאים אל הפועל את הצווים המשפטיים של בתי המשפט הגבוהים של היקום.

33:8.2 (373.4) אף שחקיקה של ממש אינה מתבצעת במטה היקום, פועל בסאלווינגטון מִגוון של אסיפות ייעוציות ומחקריות הנאספות ומתנהלות בהתאם לייעודיהן ולתחומי פעולתן. אחדות מאסיפות אלה הינן קבועות; אחרות מתפרקות עם השגת מטרתן.

33:8.3 (373.5) **המועצה העליונה** של היקום המקומי מורכבת משלושה חברים מכל מערכת ומשבעה נציגים מכל קונסטלציה. מערכות המצויות בבידוד אינן מיוצגות באספה זו, אך הן רשאיות לשלוח משקיפים אשר נוכחים בכל הדיונים ולומדים אותם.

33:8.4 (373.6) **מאה מועצות האישור העליונות** ממוקמות אף הן בסאלווינגטון. נשיאיהן של מועצות אלה מרכיבים את קבינט העבודה הישיר של גבריאל.

33:8.5 (373.7) כלל הממצאים של המועצות המייעצות היקומיות הגבוהות מועברים למוסדות המשפט של סאלווינגטון, או לאסיפות המחוקקות של הקונסטלציות. מועצות גבוהות אלה הינן נעדרות סמכות או כוח לאכוף את המלצותיהן. במידה שעצתן מבוססת על חוקי היקום היסודיים, כי אז בתי המשפט של נבאדון מוציאים צווי ביצוע; ואולם, אם המלצותיהן נוגעות לתנאים מקומיים או למצבי חירום, אזי הן חייבות להיות מועברות מטָה, אל האסיפות המחוקקות של הקונסטלציות, על-מנת שתידונה ושתחוקקנה, ומשם תועברנה אל שלטונות המערכות לשם הוצאה אל הפועל. למעשה, מועצות גבוהות אלה הינן בבחינת מחוקקות-העל, ואולם הן פועלות ללא סמכות חקיקה וללא יכולת ביצוע.

33:8.6 (373.8) אף כי היננו מתארים את ממשל היקום במונחים של "בתי משפט" ושל "אסיפות", מן ההכרח שיובן כי התרחשויות רוחניות אלה הינן שונות מאוד מן הפעילויות הפרימיטיביות והחומריות יותר של אורנטיה, אשר אף הן מכונות בשמות התואמים.

[הוצג על-ידי רב-המלאכים הראשי של נבאדון.] (373.9) 33:8.7

>> מסמך 33 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 35 <<

מסמך 34

רוח האם של היקום המקומי

(374.1) 34:0.1 כאשר האב האוניברסאלי והבן הנצחי הופכים בן בורא לאישיות, או אז הופכת הרוח האינסופית ייצוג ייחודי של עצמה לאינדיבידואלי, זאת על-מנת שכך תתלווה לבן הבורא זה אל עולמות החלל ושתהא שם שותפתו; בתחילה, בארגון הפיזי, ולאחר מכן, במלאכת הבריאה והסעד של היצורים ביקום החדש המתוכנן.

(374.2) 34:0.2 רוח יצירתית מגיבה הן למציאויות פיזיות והן למציאויות רוחניות; וכמוה גם הבן הבורא; וכך הם מתאמים ומשתפים פעולה בניהולו של יקום מקומי של זמן ושל מרחב.

(374.3) 34:0.3 טבען של בנות רוח אלה הינו כטבעה של הרוח האינסופית, אך הן אינן יכולות לפעול בו-זמנית הן בעבודת היצירה הפיזית והן בעבודת הסעד הרוחני. במהלך פעולת הבריאה הפיזית, בן היקום מספק את התבנית בעוד שרוח היקום מאתחלת את הליך התגשמותן של המציאויות הפיזיות. הבן פועל בתכנוני העוצמה, אך הרוח הופכת יצירות אנרגטיות אלה לכדי חומרים פיזיים. אף-על-פי שבמידה מסוימת קשה לתאר כאישית את הנוכחות המוקדמת הזו של הרוח האינסופית ביקום, בעבור הבן הבורא שותפת-רוח זו הינה אישית ומאז ומעולם פעלה כיחיד מובחן.

1. הפיכתה של הרוח היצירתית לאישיות

34:1.1 (374.4) לאחר השלמת הארגון הפיזי של מקבץ כוכבים ופלנטות וכינון מעגלי האנרגיה על-ידי מרכזי האנרגיה של יקום-העל, ובהמשך לעבודת בריאה התחלתית זו על-ידי סוכנויות הרוח האינסופית – הפועלות דרך המוקד היצירתי שלה ביקום המקומי ותחת הנחייתו של מוקד זה – יוצאת בזאת הצהרתו של הבן מיכאל ומבשרת כי בשלב הבא יכוננו חיים ביקום החדש שאורגן זה עתה. עם הכרת פרדיס בהצהרת כוונות זו, מתרחשת בשילוש פרדיס תגובת אישור, ולאחריה מגיעה היעלמות בבוהק הרוחני של אלוהויות רוח האב אשר ביקום העל שלהן מתארגנת בריאה חדשה זו. בה בעת, מתקרבות רוחות האב האחרות אל המשכן המרכזי של האלוהויות, ולאחר מכן, כאשר רוח האב החבוקה בחיבור האלוהויות מגיחה אל מול הכרת עמיתותיה, אזי מתרחש המאורע אשר ידוע כ"התפרצות ראשונית". זהו הינו הבזק רוחני אדיר, תופעה אשר ניתן להבחין בה בבהירות אפילו ממטה יקום העל הנידון; ובה בעת עם התרחשות מופע זה של השילוש, המובן במידה מועטה בלבד, מתרחש שינוי מובחן בטיב נוכחות ועוצמת הרוח היצירתית של הרוח האינסופית השוכנת ביקום המקומי הנידון. בתגובה לתופעות אלה בפרדיס, ייצוג חדש ואישי של הרוח האינסופית הופך מיד לאישיות, וזאת בנוכחותו המיידית של הבן הבורא. זוהי הינה הסועדת האלוהית. הרוח היצירתית היחידנית המסייעת בידי הבן הבורא הפכה לעמיתתו האישית ליצירה, רוח האם של היקום המקומי.

34:1.2 (375.1) מתוך בידול אישי חדש זה של הפועל האחוד ודרכו, נובעים הזרמים המבוססים והמעגלים המצווים של עוצמת הרוח וההשפעה הרוחנית, אשר עתידים לחַדֵּר את כלל העולמות ואת כל ההוויות של אותו יקום מקומי. הלכה למעשה, נוכחות אישית חדשה זו הינה אך ורק התמרה של השותפה אשר-התקיימה-זה-מכבר והפחות-אישית של הבן בעבודתו המוקדמת יותר בארגון הפיזי של היקום.

34:1.3 (375.2) זהו הינו תיאור בן מילים ספורות בלבד של דרמה כבירה, ואולם הוא מייצג את כל אשר ניתן לספר בנוגע למאורעות רבי-חשיבות אלה. אלו הם מאורעות מיידים, בלתי-מובנים ובלתי-נתפשים; הסודות הנוגעים לטכניקה ולנוהל שלהם חבויים בעומק חיקו של שילוש פרדיס. היננו בטוחים אך בדבר אחד: נוכחות הרוח ביקום המקומי, בעת שזה היה מצוי בתהליך בלעדי של בריאה ושל ארגון פיזי, לא הייתה נבדלת לחלוטין מרוחהּ של הרוח האינסופית של פרדיס; זאת בעוד שלאחר הופעתה-מחדש של רוח האב המפקחת מתוככי החיבוק הסודי של האֱלים, ולאחר הבזק האנרגיה הרוחני, מתמלא המופע של הרוח האינסופית ביקום המקומי באופן פתאומי בדמיון אישי לרוח האב אשר הייתה קשורה בקשרי התמרה עם הרוח האינסופית. וכך רוכשת רוח האם של היקום המקומי טבע אישי המשוך בגווני רוח האב של יקום-העל החולשת על תחום השיפוט האסטרונומי האמור.

34:1.4 (375.3) נוכחות-שהפכה-אישית זו של הרוח האינסופית, רוח האם היצירתית של היקום המקומי, ידועה בשטניה כַּסועדת האלוהית. לכל צורך מעשי ותכלית רוחנית מופע אלוהות זה הינו אינדיבידואל אלוהי, אישיות רוחנית. וכך היא מוּכָּרת ונתפשת על-ידי הבן הבורא. ובאמצעות מופע מקומי ואישי זה של המקור והמרכז השלישי ביקום המקומי שלנו יכולה הרוח להפוך ברבות הימים כפופה במידה כה מלאה לבן הבורא, עד אשר ייאמר בצדק על בן זה כי "כל עזוז שמים וארץ בידיו הופקד".

2. טיבה של הסועדת האלוהית

34:2.1 (375.4) לאחר שהסועדת האלוהית עברה מטמורפוזה ניכרת באישיותה במהלך יצירת החיים, היא פועלת כאישיות ומשתפת פעולה באופן אישי ביותר עם הבן הבורא בתכנון ובניהול העניינים הנרחבים של הבריאה המקומית. בעבור סוגים רבים של הוויות ביקום, אפילו ייצוג זה של הרוח האינסופית עשוי שלא להופיע כאישי לחלוטין בעידני טרום המתת הסופי של מיכאל; ואולם, לאחר רוממותו של הבן הבורא לדרגת הסמכות הריבונית של בן

מאסטר, מתגברות איכויותיה האישיות של רוח האם היצירתית במידה כה רבה, עד כי היא מוכרת באופן אישי על-ידי כלל היחידים הבאים איתה במגע.

34:2.2 (375.5) החל מן הקשר המוקדם ביותר עם הבן הבורא, מחזיקה רוח היקום בכל תכונות השליטה-הפיזית של הרוח האינסופית, לרבות מלוא יכולות האנטי-כבידה. עם כך שמשיגה היא מעמד אישי, מפעילה רוח היקום שליטה מלאה ומושלמת בכבידת הדעת ביקום המקומי, ממש כפי שהייתה עושה הרוח האינסופית אילו הייתה נוכחת באופן אישי.

34:2.3 (375.6) בכל יקום מקומי פועלת הסועדת האלוהית בהתאם לטבע ולמאפיינים הטבועים של הרוח האינסופית, כפי שאלו התגשמו באחת משבע רוחות האב של פרדיס. אף כי קיימת אחידות אופי בסיסית של כל רוחות היקום, קיים בפעילותן גם גיוון הנקבע בהתאם למקורן, דרך אחת משבע רוחות האב. שוני זה במקורן הינו הגורם לגיוון בטכניקות הפעולה של רוחות האם של היקום המקומי ביקומי העל השונים. ואולם, רוחות אלה הינן זהות בכל התכונות הרוחניות המהותיות, והן רוחניות במידה שווה ואלוהיות לחלוטין, ללא כל תלות בהבדלים בין יקומי העל.

34:2.4 (376.1) הרוח היצירתית אחראית-בצוותא עם הבן ביצירת יצורי העולמות, ולעולם היא איננה מאכזבת את הבן בכל המאמצים לקיים בריאות אלה ולשמרן. החיים נסעדים ומתוחזקים באמצעות הסוכנויות של הרוח היצירתית. "תְּשַׁלַּח רוּחֲךָ וְהֵם יִבָּרֵאוּן; וְאַתָּה תְּחַדֵּשׁ פְּנֵי אֲדָמָה."

34:2.5 (376.2) בעת יצירת יקום של יצורים תבוניים, רוח האם היצירתית פועלת בראש ובראשונה בתחום המושלמות ביקום, בשתפה פעולה עם הבן ביצירתו של כוכב הבוקר הבהיר. לאחר מכן, הולכים ומתקרבים צאצאיה של הרוח אל סדר היצורים הנבראים בפלנטות, ממש כשם שהבנים הולכים ויורדים בסדרם מן המלכי-צדקים ועד לבנים החומריים הבאים במגע ממשי עם בני התמותה של העולמות. בעת התפתחותם המאוחרת יותר של היצורים בני התמותה, מספקים הבנים נושאי החיים את הגוף הפיזי, המיוצר מן החומר המאורגן המצוי בעולמות, בעוד שרוח היקום תורמת את "נשימת החיים".

34:2.6 (376.3) אף כי המקטע השביעי של היקום המקיף עלול להיחשב במובנים רבים כמאחר בהתפתחותו, תלמידים הלומדים ביסודיות את בעיותינו צופים את התפתחותה בעידנים העתידים לבוא של בריאה מאוזנת באופן יוצא דופן. היננו חוזים כי אורוונטון יציג מידה גבוהה כזו של סימטריה משום שרוח האב החולשת על יקום-על זה הינה יושבת-ראש רוחות האב בגבהי מרומים, והיא מהווה תבונת רוח המגלמת את האיחוד המאוזן ואת התיאום המושלם של התכונות ושל קווי האופי של כל שלוש האלוהויות הנצחיות. אכן היננו מאחרים ומעוכבים ביחס למקטעים אחרים, ואולם אין כל ספק כי ממתינה לנו התפתחות טרנסצנדנטאלית והישג חסר תקדים אי-אז בעידני נצח העתיד.

3. הבן והרוח בזמן ובמרחב

34:3.1 (376.4) אין הבן הנצחי ואין הרוח האינסופית מוגבלים או מותנים על-ידי הזמן או המרחב, ואולם מגבלות אלה חלות על רוב צאצאיהם.

34:3.2 (376.5) הרוח האינסופית מחדרת את כלל החלל ושוכנת במעגל הנצח. ועדיין, בעת מגעיהן עם ילדי הזמן, נדרשות רבות מאישיויות הרוח האינסופית להתחשב לעיתים קרובות בהיבטים הנוגעים לזמן, אף כי הרבה פחות מאשר בהיבטים הנוגעים למרחב. סעדֵי דעת רבים מתעלמים מן החלל אך סובלים משיהוי בזמן בעת שהם מתאמים רמות שונות של מציאות ביקום. למעשה, שליח בודד הינו בלתי-תלוי בחלל, למעט הזמן הנדרש בפועל לשם קיום המסע ממיקום אחד למיקום אחר; ועוד קיימות ישויות דומות אשר אינכם יודעים עליהן.

34:3.3 (376.6) לרוח היצירתית זכות אישית להיות בלתי-תלויה לחלוטין במרחב, אך לא בזמן. אין קיימת נוכחות אישית מיוחדת של רוח יקום שכזו במטה הקונסטלציה או במטה המערכת. היא נוכחת ופזורה במידה שווה בכל רחבי יקומה המקומי, ולפיכך היא נוכחת הלכה למעשה ובאופן אישי בכל עולם שהוא ממש כבכל עולם אחר.

34:3.4 (376.7) הרוח היצירתית מוגבלת בסעד שלה ביקום אך ורק על-ידי אלמנט הזמן. ברחבי יקומו, בן בורא פועל באופן מיידי; ואולם, הרוח היצירתית חייבת להתחשב בזמן בעת סעד הדעת ביקום, למעט בשעה שהיא מאפשרת לעצמה להשתמש במודע ובמתכוון בזכויותיו האישיות של בן היקום. הרוח היצירתית פועלת ללא תלות בזמן הן בפעולתה כרוח טהורה והן בשיתוף הפעולה שלה עם המנגנון המסתורי של המחזירותיות האוניברסאלית.

34:3.5 (377.1) אף-על-פי שמעגל הכבידה-הרוחנית של הבן הנצחי פועל ללא תלות הן בזמן והן במרחב, כלל תפקודי הבנים הבוראים אינם פטורים ממגבלות המרחב. להוציא אתה מאורעות בעולמות האבולוציוניים, נראה שבנים מיכאלים אלו מסוגלים לפעול באופן עצמאי יחסית מתלות בזמן. בן בורא אינו מוגבל על-ידי הזמן, אך הוא מותנה על-ידי המרחב; אין הוא יכול להיות באופן אישי בשני מקומות בעת ובעונה אחת. מיכאל מנבאדון לעולם פועל ללא זמן ברחבי יקומו שלו, ובאופן מעשי באמצעות מחזירותיות גם ביקום העל. לעולם מתקשר הוא ישירות עם הבן הנצחי.

34:3.6 (377.2) הסועדת האלוהית הינה עוזרתו המבינה של הבן הבורא, והיא מאפשרת לו להתגבר על מגבלותיו הטבועות באשר למרחב ולפצות עליהן; זאת משום שכאשר השניים פועלים באיחוד כוחות מנהלתי הם הינם עצמאיים למעשה בגבולות בריאתם המקומית מהזמן כמו גם מהמרחב. לפיכך, כפי שניתן לראות הלכה למעשה ברחבי יקום מקומי, הבן הבורא והרוח היצירתית פועלים על-פי רוב באופן בלתי-תלוי הן בזמן והן במרחב, זאת משום שהחופש בזמן או במרחב של האחד זמין לעולם בעבור האחר.

34:3.7 (377.3) אך רק הוויות מוחלטות הינן בלתי-תלויות הן בזמן והן במרחב בַּמובן המוחלט. מרביתן של האישיויות הכפופות לבן הנצחי או לרוח האינסופית כפופות הן לזמן והן למרחב.

34:3.8 (377.4) בשעה שרוח יצירתית הופכת "מודעת למרחב" היא מתכוננת להכיר ב"תְּחוּם תָּחוּם במרחב" כשלהּ; בתחום זה היא תהא חופשייה מן המרחב, בניגוד לכל שאר המרחב אשר בו תהא מותנית. כל אחד חופשי לבחור ולפעול אך ורק בתוככי תחומי תודעתו שלו.

4. מעגלי היקום המקומי

(377.5) 34:4.1 ביקום המקומי של נבאדון קיימים שלושה מעגלי רוח מובחנים:

(377.6) 34:4.2 1. מתת הרוח של הבן הבורא, המנחם, רוח האמת.

(377.7) 34:4.3 2. מעגל הרוח של הסועדת האלוהית, רוח הקודש.

(377.8) 34:4.4 3. מעגל סעד-התבונה, הכולל את הפעילויות הפחות-או-יותר מאוחדות אך מגוונות של שבע הרוחות מסייעות-הדעת.

(377.9) 34:4.5 לבנים הבוראים מוענקת רוח של נוכחות ביקום אשר במובנים רבים הינה אנאלוגית לזו של שבע רוחות האב של פרדיס. זוהי רוח האמת, אשר בן של מתת מגיר אל העולם לאחר שקיבל סַפִּירה שכזו לבעלותו הרוחנית. מנחֵם זה של מתת הוא הכוח הרוחני אשר מושך ללא הרף את כל מחפשי האמת אל עבר זה שהינו ההתגלמות באישיות של האמת ביקום המקומי. רוח זו הינה מתת טבועה של הבן הבורא, והיא נובעת מטיבו האלוהי ממש כשם שמעגלי המאסטר של היקום המקיף נגזרים מן הנוכחויות האישיות של אלוהויות פרדיס.

(377.10) 34:4.6 הבן הבורא עשוי לבוא וללכת; נוכחותו האישית עשויה להימצא ביקום המקומי או במקום אחר; ועדיין רוח האמת תפעל ללא הפרעה, משום שנוכחות אלוהית זו, אף שמקורה באישיותו של הבן הבורא, מרכזה התפקודי הינו באישיות הסועדת האלוהית.

(378.1) 34:4.7 לעומת זאת, רוח האם של היקום לעולם אינה עוזבת את עולם המטה של היקום המקומי. רוחו של הבן הבורא יכולה לפעול, והיא אכן פועלת, באופן בלתי-תלוי בנוכחותו האישית של הבן, אך לא כך הדבר באשר לרוחהּ האישית. במידה שנוכחותה האישית תוצא מסאלווינגטון, תאבד רוח הקודש של הסועדת האלוהית את יכולתה לפעול. נראה כי נוכחות רוחהּ הינה קבועה בעולם המטה של היקום, ועובדה זו ממש היא אשר מאפשרת לרוח הבן הבורא להמשיך ולפעול באופן בלתי-תלוי במקום הימצאו של הבן. רוח

האם של היקום משמשת כמוקד וכמרכז ביקום בעבור רוח האמת, כמו גם בעבור השפעתה האישית שלה עצמה, היא רוח הקודש.

34:4.8 (378.2) הן האב-הבן הבורא והן רוח האם היצירתית תורמים באופן מגוון למתת הדעת של ילדיהם ביקום המקומי. ואולם, הרוח היצירתית איננה מעניקה דעת עד אשר היא מצוידת בזכויות אישיות.

34:4.9 (378.3) לסדרי האישיות העל-אבולוציוניים בְּיקום מקומי מוענקת דעת מטיפוס היקום המקומי של תבנית יקום-העל. לסדרי החיים האבולוציוניים האנושיים והתת-אנושיים מוענק סעד דעת מטיפוס סייע רוח.

34:4.10 (378.4) שבע הרוחות מסייעות-הדעת הינן פרי יצירתה של הסועדת האלוהית של יקום מקומי. רוחות-דעת אלה דומות באופיין זו לזו אך נבדלות בעוצמתן, וכולן חולקות באופן דומה את טיבה של רוח היקום, אף כי קשה להתייחס אליהן כאל אישיויות בנפרדות, מאימן בוראתן. לשבע המסייעות ניתנו השמות הבאים: רוח **הבינה**, רוח **הסגידה**, רוח **הייעוץ**, רוח **הידע**, רוח **האומץ**, רוח **ההבנה**, רוח **האינטואיציה** של התפישה המהירה.

34:4.11 (378.5) אלה הן "שבע רוחות האלוהים", "אשר כשבעה לפידים בוערים לפני כס הכבוד" ואשר ראה הנביא בסמלי חזונו. ואולם, הוא לא ראה את מושביהם של ארבעה ועשרים הזקיפים הניצבים מסביב לשבע רוחות מסייעות-דעת אלה. תיאור זה מייצג את הבלבול של שני המיצָגים; האחד נוגע למטה היקום והאחר לבירת המערכת. מושביהם של ארבעה ועשרים זקני השבט מצוי בירוּשֶׁלֵם, המטה של מערכת העולמות המיושבים שלכם.

34:4.12 (378.6) ואולם, את אשר כתב יוחנן, על אודות סאלווינגטון כתב: "ומפֹּס הכבוד בוקעים ברקים ופורצים רעמים וקולות" – אלה הם תשדורות היקום אל המערכות המקומיות. וכן הוא ראה את יצורי השליטה הכיוונית של היקום המקומי, המָצְפְּנִים החיים של עולם המטָה. שליטה כיוונית זו אשר בנבאדון נשמרת בידי ארבעה יצורי השליטה של סאלווינגטון, אשר פועלים מעל גבי זרמי היקום ומסתייעים רבות ברוח-הדעת אשר הייתה הראשונה לפעול, סייע האינטואיציה, רוח "התפישה המהירה". ואולם ברוב צער, תיאורם

של יצורים אלה – אשר כונו חיות – הינו פגום; אין דבר אשר ישווה להם ביופיים ובצורתם המעודנת.

34:4.13 (378.7) ארבעת כיווני המצפן הינם אוניברסאליים וטבועים בחיים של נבאדון. כלל היצורים החיים מצוידים באברי גוף רגישים המגיבים לזרמים הכיווניים הללו. יצירות ברואות אלה משוכפלות ביצורים ברחבי היקום מטַה עד לפלנטות היחידניות, ויחד עם הכוחות המגנטיים של העולמות מפעילים את המוני הגופיפים המיקרוסקופיים המצויים באורגניזם החייתי כך שתאי כיוון אלו לעולם יצביעו צפונה ודרומה. וכך מיוצב לנצח חוש הכיוון בהוויות החיות של היקום. חוש זה לא נבצר לחלוטין מן האנושות כיכולת מודעת. גופיפים אלו נצפו לראשונה באורנטיה בסמוך לזמן חיבורו של מסמך זה.

5. סעד הרוח

34:5.1 (379.1) הסועדת האלוהית משתפת פעולה עם הבן הבורא בגיבושם של חיים וביצירת סדרי הוויות חדשים עד הגיע המתת השביעית שלו, ובהמשך לכך, לאחר שרוּמָם לדרגת ריבונות מלאה של היקום, היא ממשיכה ומשתפת פעולה עם הבן ועם רוח המתת של הבן בעבודה הנוספת של סעד העולמות וההתקדמות הפלנטארית.

34:5.2 (379.2) הרוח מתחילה את עבודת ההתקדמות האבולוציונית בעולמות המיושבים עם החומר נטול-החיים של העולם, וראשית מעניקה היא חיים לעולם הצומח, לאחר מכן לאורגאניזמים של עולם החי, ובהמשך לסדרים הראשונים של הקיום האנושי; וכל הענקה עוקבת תורמת להמשך התפתחות הפוטנציאל האבולוציוני של החיים הפלנטאריים, החל מן השלבים הראשוניים והפרימיטיביים ועד להופעתם של יצורים רצוניים. עבודה זו של הרוח מתבצעת בעיקרה באמצעות שבע הסייעות, רוחות ההבטחה, רוח-הדעת המאחדת והמתאמת של הפלנטות המתפתחות, אשר לעולם מובילה באופן מאחד את הגזעים של האדם לעבר רעיונות ואידיאלים רוחניים גבוהים יותר ויותר.

34:5.3 (379.3) האדם בן התמותה חווה לראשונה את סעד הרוח בהקשר של הדעת בשעה שהדעת החייתית הטהורה של היצורים האבולוציוניים מפתחת יכולת קליטה של מסייעות הסגידה והבינה. סעד זה של המסייעת השישית והמסייעת השביעית, מצביע על כך שהתפתחותה של הדעת חצתה את סף הסעד הרוחני. ומיד נכללות במעגליה הרוחניים של הסועדת האלוהית דעות שכאלה של פעולות פולחן ובינה.

34:5.4 (379.4) כאשר דעת זוכה בהענקת סעד כזה של רוח הקודש, יש לה היכולת לבחור (בין שבמודע ובין שלא במודע) בנוכחות הרוחנית של האב האוניברסאלי – קרי במכוונן המחשבה. ואולם, רק לאחר שבן של מתת משחרר את רוח האמת על-מנת שתסעד את כלל בני התמותה בפלנטה, הופכות כל הדעות הנורמאליות מוּכנוֹת אוטומאטית לקבלתם של מכוונני מחשבה. רוח האמת ונוכחות הרוח הסועדת האלוהית עובדות יחדיו כאחת. ברית רוחנית כפולה זו מרחפת מעל העולמות, מבקשת ללמד אמת ולהאיר באופן רוחני את הדעת של האדם, לעורר השראה בנשמות יצורי הגזעים המרקיעים, ולהוביל כל העת את העמים השוכנים על הפלנטות האבולוציוניות אל עבר ייעדם הפרדיסי של הגורל האלוהי.

34:5.5 (379.5) אף כי רוח האמת שוטפת כל בשר, רוח זו של הבן הינה מוגבלת כמעט לחלוטין בתפקודה ובעוצמתה על-ידי הקליטה האישית של האדם את מה שמכונן את הסיכום ואת המהות של משימת המתת של הבן. בחלקה, רוח הקודש הינה בלתי-תלויה בגישתו של האדם, ובחלקה היא מותנית על-ידי החלטותיו ועל-ידי שיתוף הפעולה של רצונו. אף-על-פי-כן, הסעד של רוח הקודש הופך ליעיל יותר ויותר בהפיכת החיים הפנימיים של בני התמותה **המצייתים** באופן מלא יותר להנחיה האלוהית, לקדושים ולרוחניים.

34:5.6 (379.6) כיחידים, אינכם מחזיקים באופן אישי בחלק נבדל או בישות של רוח האב-הבן הבורא או של רוח האם היצירתית; סעדים אלו אינם באים במגע עם מרכזי החשיבה של דעת היחיד ואף אינם שוכנים בה, כפי שעושים משגוחי המסתורין. מכוונני מחשבה הינם חלקים אינדיבידואליים של המציאוּת הקדם-אישית של האב האוניברסאלי, השוכנים בפועל בַּדעת בת התמותה כחלק מאותה דעת עצמה, ופעולתם מתבצעת תמיד בהרמוניה מושלמת עם שילוב הרוחות של הבן הבורא ושל הרוח היצירתית.

(380.1) 34:5.7 נוכחותן של רוח הקודש של בת היקום של הרוח האינסופית, של רוח האמת של בן היקום של הבן הנצחי, ושל מכוונן-הרוח של אב פרדיס בקרב בן-תמותה אבולוציוני או יחד עימו, מציגה את הסימטריה של מתת וסעד הרוח, ומסמיכה בן-תמותה שכזה להבין באופן מודע את אמונת-עוּבְדת היותו בנו של האל.

6. הרוח באדם

(380.2) 34:6.1 עם התקדמות האבולוציה של פלנטה מיושבת ועם הפיכתם המתגברת של שוכניה לרוחניים, עשויות להתקבל גם השפעות רוחניות נוספות על-ידי אישיויות בשלות שכאלה. ככל שיתקדמו בני התמותה בשליטת הדעת ובאבחנה הרוחנית, סעדים רוחניים מרובים אלו הופכים להיות יותר ויותר מתואמים בתפקודם; והם הולכים ומתמזגים עם סעד-העל של שילוש פרדיס.

(380.3) 34:6.2 אף-על-פי שהאלוהיוּת עשויה להיות מרובה במופעיה, בחוויה האנושית האלוהות הינה תמיד יחידה, לעולם היא **אחת**. ואף הסעד הרוחני איננו נחווה בצורת רבים בחוויה האנושית. ללא כל קשר לריבוי מקורותיהן, כלל ההשפעות הרוחניות הינן אחת בפעולתן. והן אכן אחת, בהיות סעד הרוח של האל בעל שבעת ההיבטים בעבור יצורי היקום המקיף, ובקרבם; וככל שגדלה יכולתם של היצורים להעריך ולקבל סעד מאחֶד זה של הרוח, כך הוא הופך בחווייתם לסעד של האל העליון.

(380.4) 34:6.3 ממרומי תהילת הנצח יורדת הרוח האלוהית בשורה ארוכה של צעדים, על-מנת לפגוש אתכם כפי שאתם הינכם ובמקום שבו אתם מצויים, ואז, בשותפוּת של אמונה, לחבוק באהבה את הנשמה שמוצאה בן-תמותה, ולצאת לדרך במסע הבטוח והוודאי חזרה בצעדים אלו של סליחה ומחילה, ולעולם לא לעצור, עד אשר הנשמה האבולוציונית תתרומם לבטח אל גבהיו של אושר עילאי, אשר מקרבו הגיחה הרוח האלוהית לעבר משימה זו של חסד ושל סעד.

34:6.4 (380.5) כוחות רוחניים מחפשים ומשיגים מבלי לטעות את רמותיהם המקוריות. ומשום שיצאו מן הנצחי, אליו גם ישובו בוודאות, ויביאו עימם את כל אותם ילדי הזמן והמרחב אשר אימצו את הנחייתו ואת תורתו של המכוונן השוכן בקרבם, אלו אשר באמת ובתמים "נולדו מן הרוח", בני האמונה של האל.

34:6.5 (380.6) הרוח האלוהית הינה מקור הסעד והעידוד הרציפים בעבור ילדי האדם. עוצמתכם והישגכם "ניתנו בחסדו, בחידוש הרוח ניתנו". בדומה לאנרגיה הפיזית, החיים הרוחניים נצרכים. תוצאתם של מאמצים רוחניים הינה עייפות רוחנית יחסית. כלל חוויית ההרקעה אמיתית כשם שהיא רוחנית; ולפיכך, אמת נאמרה כאשר נכתב כי "הרוח ישכון". "והרוח הוא נותן החיים."

34:6.6 (380.7) אין בכוחה של התיאוריה המתה, ואפילו בזו של הדוקטרינות הדתיות הגבוהות ביותר, בכדי לשנות את האופי האנושי או לשלוט בהתנהגות בן התמותה. הדבר שהעולם זקוק לו כיום הוא האמת של מוריכם העתיקים, אשר הצהירו: "לא בדיבור בלבד, כי אם גם בגבורה וברוח הקודש". זרע האמת התיאורטית מת ועבר, ומושגי המוסר הגבוהים ביותר נותרו נטולי השפעה, אלא כאשר מנשבת הרוח האלוהית בצורות האמת וכאשר מחייה היא את נוסחאותיה של היושרה.

34:6.7 (381.1) אלו אשר קיבלו את האל השוכן פנימה והכירו בו נולדו מן הרוח. "אתם הינכם היכל האלוהים, ורוח אלוהים שוכן בקרבכם". אין די בכך שרוח זו תוגר עליכם; על הרוח האלוהית לשלוט ולמשול בכל חלקי ההתנסות האנושית.

34:6.8 (381.2) וזוהי נוכחות הרוח האלוהית, מֵי החיים הללו, אשר מרווים את הצימאון של חוסר שביעות הרצון בת התמותה, ואשר משביעים את אותו רעב בל-יתואר של הדעת האנושית הבלתי-רוחנית. הוויות המוּנָעות על-ידי הרוח "לעולם לא תצמאנה, שכן מים רוחניים אלו יהפכו בקרבן למעיין נובע של סיפוק לחיי עולם". נשמות אלה, המושָקות כך באופן אלוהי, הינן כמעט בלתי-תלויות בסביבה החומרית בכל הנוגע למנעמי החיים ולסיפוקי הקיום הארצי. הן מוארות ורעננות מבחינה רוחנית, והן מחוזקות ומצוידות מבחינה מוסרית.

34:6.9 (381.3) בכל בן-תמותה קיים טבע דואלי: ירושת הנטיות החייתיות והדחף הגבוה של מתת הרוח. במהלך חייכם הקצרים באורנטיה, ניתן ליישב את שני הדחפים השונים והמנוגדים הללו באופן מלא רק לעיתים רחוקות; קשה מאוד לאחד בין שני הדחפים הללו ולהפוך אותם להרמוניים; ואולם, לאורך תקופת חייכם תסעד אתכם כל העת הרוח המשולבת על-מנת לסייע בעדכם להכפיף את הבשר יותר ויותר להובלת הרוח. אף כי עליכם לחיות את חייכם הגשמיים במלואם, אף כי אינכם יכולים לחמוק מן הגוף ומצרכיו, אף-על-פי כל זאת, מצד התכלית והאידיאלים אכן יש בכוחכם להכפיף את הטבע החייתי יותר ויותר לשליטתה של הרוח. אכן קיימת בתוככם קונספירציה של כוחות רוחניים, ברית של עוצמות אלוהיות, אשר תכליתה הבלעדית הינה לממש את שחרורכם הסופי מאזיקי החומר ומן המגבלות הסופיות.

34:6.10 (381.4) תכליתו של כל הסעד הזה הינו "שתתחזקו בגבורה מפאת רוחו באדם הפנימי". וכל זאת מייצג אך את הצעדים המקדמיים בדרך אל ההישג הסופי של מושלמות האמונה והשירות, אותה חוויה אשר במהלכה "נמלאתם את כל מלוא האלוהים", וזאת "כי כל אשר רוח אלוהים ינהגם, בני אלוהים המה".

34:6.11 (381.5) הרוח לעולם אינה **דוחפת**, היא רק מובילה. אם אתם חפצים ללמוד, אם אתם רוצים להשיג רמות רוחניות ולהגיע לגבהים אלוהיים, אם אתם כנים ברצונכם להשיג את המטרה הנצחית, כי אז תנחה אתכם הרוח האלוהית בעדינות ובאהבה לאורך נתיב ההתקדמות הרוחנית המוביל למעמד של בנים. כל צעד שתעשו, שומה עליו שייעשה מתוך נכונות, תבונה ושיתוף פעולה עולז. שליטתה של הרוח לעולם איננה מוכתמת באילוץ או מופרעת על-ידי כפייה.

34:6.12 (381.6) וכאשר חיים כאלה של הנחייה רוחנית מתקבלים בתבונה ובחופשיות, מתפתחים בהדרגה בתוככי הדעת האנושית מודעות חיובית בוטחת במגע האלוהי וביטחון בהתייחדות עם הרוח; במוקדם או במאוחר "הרוח מעיד ברוחכם שלכם (המכוונן) כי בני אלוהים הינכם". וכבר סיפר לכם המכוונן שלכם על אודות קרבתכם אל האל, כך שהרישום מורה כי הרוח מעידה בכם "**מתוך** רוחכם", ולא **אל עבר** רוחכם.

34:6.13 (381.7) המודעות של שליטת הרוח בחיי האדם מקבלת ביטוי בהופעתם המתגברת של מאפייני הרוח בתגובות החיים של בן-תמותה מונחה-רוח שכזה, "שכן פרי הרוח הוא אהבה, שמחה, שלום, אורך-רוח, נדיבות, חסד, אמונה, ענווה ופרישות". ובני-תמותה מונחי-רוח ומוארים באור אלוהי שכאלה, אף בעודם צועדים בשבילים הנמוכים והמייגעים, ואף בעודם מבצעים בנאמנות אנושית את חובותיהם הארציים, כבר החלו להבחין באורות חיי הנצח כנצנוצים דולקים בחופי עולם אחר; וכבר החלו להבין את המציאות של אותה אמת מעוררת השראה ומנחמת, "כי מלכות האלוהים איננה אכילה ושתייה, כי אם צדקה ושלום ושמחה ברוח הקודש". ובכל מבחן ומבחן ולעומת כל קושי, מתחזקות הנשמות שנולדו ברוח מאותה תקווה מפעמת, העולה על כל פחד, שכן אהבת האל מפכה בכל לבב מאת נוכחותה של הרוח האלוהית.

7. הרוח והבשר

34:7.1 (382.1) הבשר, אותו טבע מורש הנובע מן הגזעים שמקורם-חייתי, איננו נושא מטבעו את פירות הרוח האלוהית. כאשר הטבע בן התמותה רוּמם מעלה באמצעות תוספת של טיב הבנים החומריים של האל, כפי שהגזעים של אורנטיה קודמו במידה מסוימת באמצעות המתת של אדם, או אז הפכה הדרך סלולה ונכונה יותר לשם שיתוף פעולה בין רוח האמת לבין המכוונן השוכן על-מנת להביא למימושו את היבול הנהדר של תכונות פירות הרוח. אם לא תידחו את זו הרוח, אף-על-פי שיידרש נצח על-מנת למלא אחר הציווי, "הוא ידריככם אל האמת כולה".

34:7.2 (382.2) בני-תמותה אבולוציוניים השוכנים בעולמות שבהם ההתקדמות הרוחנית היא נורמאלית, אינם חווים את הקונפליקט החד בין הבשר לרוח אשר מאפיין את הגזעים של אורנטיה בעת הנוכחית. ואולם, אפילו בפלנטות האידיאליות ביותר, בן האנוש הטרום-אדמי חייב במאמץ של ממש על-מנת להעפיל ממישור הקיום החייתי הטהור מעלה דרך רמות עוקבות הולכות ומתעצמות של משמעויות אינטלקטואליות ושל ערכים רוחניים גבוהים יותר.

34:7.3 (382.3) בני התמותה בעולמות נורמאליים אינם חווים את המלחמה המתמדת בין טיבם הפיזי לבין טיבם הרוחני. הם ניצבים אל מול הצורך להעפיל מרמות הקיום החייתיות מעלה אל עבר המישורים הגבוהים יותר של החיים הרוחניים, אך עלייה זו הינה בבחינת תהליך לימוד, בייחוד כאשר משווים אותה לקונפליקטים האינטנסיביים שהם מנת חלקם של בני התמותה באורנטיה בתחום הפיצול שבין טבעם החומרי וטבעם הרוחני.

34:7.4 (382.4) העמים באורנטיה סובלים במהלך משימה זו של ההתקדמות הפלנטארית לעבר הישג רוחני כתוצאה מחסר כפול. המרידה של קַאלִיגָסטִיָה גרמה לבלבול כלל עולמי ושללה מן הדורות שבאו לאחריה את הסיוע המוסרי אשר חברה סדורה-היטב הייתה מעניקה להם. ואולם, כישלונו של אדם היה הרה אסון אפילו יותר, וזאת בכך שהוא מנע מן הגזעים את אותו טבע פיזי עליון אשר היה תואם יותר את השאיפות הרוחניות.

34:7.5 (382.5) בני התמותה של אורנטיה חייבים לעבור דרך מאבקים ניכרים שכאלה בין הרוח לבין הבשר משום שאבות אבותיהם הרחוקים לא עברו אָדַמִיזָצִיה מלאה יותר בעת המתת העֵדֶני. בהתאם לתוכנית האלוהית, לגזעים של אורנטיה היה אמור להיות טבע פיזי המסוגל להגיב באופן טבעי וטוב יותר לרוח.

34:7.6 (382.6) על אף אסון כפול זה לְטבע האדם ולסביבתו, בני התמותה של הזמן הזה היו סובלים פחות ממלחמה גלויה בין הבשר לבין הרוח אילו נכנסו אל ממלכת הרוח, אל המרחב בו נהנים בני האל מחופש יחסי מאזיקי הבשר בעת שהם משרתים שירות מואר ומשחרר, ומקדישים עצמם בלב שלם לעשות את רצון האב שבשמיים. ישוע הראה לאנושות את הדרך החדשה לחיות כבני-תמותה, דרך אשר באמצעותה יכולים בני האנוש לחמוק במידה רבה מן התוצאות ההרסניות של המרידה של קאליגסטיה, ולפצות באופן יעיל ביותר על החסכים שגרם כישלונו של אדם. "כי רוח החיים של ישוע המשיח הוציאה אותנו לחופשי ממנהג החיה ומפיתויי הרוע והחטא". "זהו הניצחון אשר גובר על הבשר, זוהי אמונתכם".

34:7.7 (383.1) אותם גברים ונשים יודעי-אל אשר נולדו מן הרוח אינם חווים קונפליקט גדול יותר עם טבעם כבני-תמותה מאשר שוכני רוב העולמות הנורמאליים, פלנטות אשר מעולם לא הוכתמו בחטא או נוגעו במרד. בני אמונה פועלים ברמות אינטלקטואליות וחיים

במישורים רוחניים גבוהים הרבה יותר מאשר הקונפליקטים הנוצרים על-ידי תשוקות פיזיות בלתי-נשלטות או בלתי-טבעיות. היצרים הנורמאליים של יצורים חייתיים והתיאבון והדחפים שטבעם פיזי אינם נמצאים בקונפליקט עם רמות ההישג הרוחני הגבוהות ביותר, אלא בדעתם של אנשים בוּרים, אנשים אשר חינוכם שגוי או אשר מודעים-לעצמם יתר על המידה למרבה הצער.

34:7.8 (383.2) משהתחלתם לצעוד בדרככם אל חיי הנצח, משקיבלתם על עצמכם את המשימה ואת ההוראות להתקדם הלאה, אל לכם לפחד מסכנות השכחה האנושית ומחוסר העקביות של בני התמותה, אל לכם להטריד את לבכם בפחד כישלון או בבלבול מסבֵך; אל תמעדו ואל תטילו ספק במצבכם ובמעמדכם, משום שבכל שעה אפילה, בכל צומת דרכים במאבק קדימה, תמיד תדבר רוח האמת ותאמר את דברה, "זוהי הדרך".

34:7.9 (383.3) [הוצג על-ידי שליח עוצמתי המוצב זמנית לשירות באורנטיה.]

>> מסמך 34 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 36 <<

מסמך 35

בני האל של היקום המקומי

(384.1) 35:0.1 מקורם של בני האל אשר הוצגו לעיל הוא בפרדיס. בני האל הללו הינם צאצאי השליטים האלוהיים של המרחבים האוניברסאליים. מקרב בני פרדיס מן הסדר הראשון, הוא סדר הבנים הבוראים, קיים בנבאדון אך אחד בלבד, וזהו מיכאל, אב וריבון היקום. מן הסדר השני של בני פרדיס, קרי הבנים הסמכותיים או האוֹנאליים, המַכסה בנבאדון מלאה ועומדת על 1,062 בנים. ו"משיחי משנה" אלו הינם יעילים ועוצמתיים-בַּכל במסגרת משימות המתת הפלנטאריות שלהם, ממש כשם שהיה הבן הבורא המאסטר במשימתו באורנטיה. אלו מן הסדר השלישי, בהיות מקורם בשילוש, אינם רשומים ביקום מקומי, ואולם הנני מעריך כי מצויים בנבאדון בין חמישה-עשר לעשרים אלף בנים מורים של השילוש, מלבד 9,642 הסייעים אשר שולשו-על-ידי-ברייה ומופיעים ברישומים. דֵינאלים אלו של פרדיס אינם סמכותיים ואף אינם מנהלים; הם הינם מורֵי-על.

(384.2) 35:0.2 מקורם של סוגי הבנים שבהם נדון הינו ביקום המקומי; הם הינם צאצאיו של בן בורא מפרדיס בשיתופים מגוונים עם רוח האם של היקום המשלימה אותו. במסמכים שלהלן נזכיר את הסדרים הבאים של בנים של היקום המקומי:

(384.3) 35:0.3 1. בני מלכי-צדק.

(384.4) 35:0.4 2. בני וורוֹנְדָאדֶק.

(384.5) 35:0.5 3. בני לָאנוֹנאנְדֶק.

(384.6) 35:0.6 4. בנים נושאי חיים.

(384.7) 35:0.7 אלוהות שילוש פרדיס פועלת ליצירתם של שלושה סדרי בנים: המיכאלים, האוונאלים והדיינאלים. האלוהות הדואלית ביקום המקומי, קרי הבן והרוח, פועלת אף היא ליצירתם של שלושה סדרים גבוהים של בנים: המלכי-צדקים, הוורונדאדקים, והלאנונאנדקים; ולאחר שהגיעו לביטוי כזה בן שלושה היבטים, הם משתפים פעולה עם הרמה הבאה של האל בעל שבעת ההיבטים ביצירת הסֶדר המגוון של נושאי החיים. הוויות אלה משתייכות לסדר בני האל היורדים, ואולם הן מהוות צורות חיים מקוריות וייחודיות ביקום. אי לכך, הדיון בהן יתפוס את מלוא המסמך הבא.

1. האב מלכי-צדק

(384.8) 35:1.1 לאחר שהביאו לעולם את הוויות הסיוע האישי כדוגמת כוכב הבוקר הבהיר ואישיויות מנהליות אחרות, או אז מתרחש – בהתאם לתכלית ולתוכניות האלוהיות עבור יקום נתון – איחוד יצירתי מסוג חדש בין הבן הבורא לבין הרוח היצירתית, בת היקום המקומי של הרוח האינסופית. האישיות אשר נולדת כצאצא של שותפות יצירתית זו היא המלכי-צדק המקורי – האב מלכי-צדק – אותה הוויה ייחודית אשר לאחר מכן משתפת פעולה עם הבן הבורא ועם הרוח היצירתית לשם הבאתה לכדי קיום של כלל הקבוצה המכונה בשם זה.

(385.1) 35:1.2 האב מלכי-צדק משמש ביקום של נבאדון כעוזרו הניהולי הראשון של כוכב הבוקר הבהיר. בעוד שגבריאל עסוק יותר בקביעת מדיניות ביקום, עוסק מלכי-צדק יותר בנהלים המעשיים. גבריאל יושב בראש המועצות ובתי הדין המוסמכים והרגילים של נבאדון, ומלכי-צדק יושב בראש הוועדות והגופים המייעצים המיוחדים, היוצאים-מן-הכלל ואלו שנועדו לשעת-חירום. הואיל ובהיעדרו של גבריאל משמש האב מלכי-צדק כמנהל הכללי של היקום, לעולם לא ייעדרו מסאלווינגטון גבריאל והאב מלכי-צדק בעת ובעונה אחת.

35:1.3 (385.2) כלל המלכי-צדקים של היקום שלנו נוצרו במשך אלף שנות זמן סטנדרטי על-ידי הבן הבורא והרוח היצירתית, ובשיתוף האב מלכי-צדק. בהיותם בנים מסֻדר שבו שימש אחד מהם כיוצר-במשותף, המלכי-צדקים מורכבים בחלקם ממקור-עצמי, ולפיכך מועמדים להגשים סוג נשגב של ממשל-עצמי. אף כי המלכי-צדק המקורי מפעיל זכויות טבועות מסוימות כהורה-במשותף של המלכי-צדקים בכללותם, מדי תקופה הם בוחרים את מנהלם הראשי למשך שבע שנות זמן סטנדרטי ופועלים, פרט לכך, כסדר מנוהל-עצמית. מעת לעת מייעד אב מלכי-צדק זה יחידים מסוימים מן הסדר שלו לשמש כנשאי חיים מיוחדים לעולמות האֶמְצַעסוֹפִיים, סוג של פלנטה מיושבת אשר טרם נתגלתה באורנטיה.

35:1.4 (385.3) המלכי-צדקים אינם פועלים באופן נרחב מחוץ ליקום המקומי, למעט בשעה שהם נקראים לשמש עדים בנושאים העומדים לבחינה בפני בתי המשפט של יקום העל, וגם, כפי שקורה מפעם לפעם, כאשר הם ממונים כשגרירים מיוחדים המייצגים יקום אחד ביקום אחר של אותו יקום-על. המלכי-צדק המקורי, או הבכור, של כל יקום תמיד חופשי לנסוע ליקומים השכנים או לפרדיס במשימות הנוגעות לאינטרסים ולחובות של הסֻדר שלו.

2. בני מלכי-צדק

35:2.1 (385.4) המלכי-צדקים הינם הסדר הראשון של בנים אלוהיים המתקרבים באופן מספק ליצורים החיים הנמוכים על-מנת להפעיל ישירות את הסעד של רימום בני התמותה, ועל-מנת לשרת את הגזעים האבולוציוניים ללא צורך בהתגשמות בגוף. בנים אלו מצויים באופן טבעי בנקודת האמצע של מדרון האישיות הגדול, משום שמתוקף מקורם הם מצויים במרחק זהה כמעט מן האלוהיות הגבוהה ביותר ומן היצורים הרצוניים החיים הנמוכים ביותר. וכך הם הופכים לַמתווכים הטבעיים בין הרמות האלוהיות הגבוהות של הקיום החי לבין צורות החיים הנמוכות, ואפילו החומריות, המצויות בעולמות האבולוציוניים. הסדָרים השרפיים, המלאכים, מתענגים על עבודתם עם המלכי-צדקים; למעשה, כלל צורות החיים התבוניים רואות בבנים הללו חברים מבינים, מורים אוהדים ויועצים נבונים.

35:2.2 (385.5) המלכי-צדקים הינם סדר בעל ממשל-עצמי. בקבוצה ייחודית זו היננו פוגשים את הניסיון הראשון להגדרה-עצמית מטעם הוויות ביקום המקומי, וחוזים בצורה הגבוהה ביותר של ממשל-עצמי אמיתי. בנים אלו מארגנים בעצמם את המנגנון לניהול קבוצתם ופלנטת הבית שלהם, כמו גם את שש הספֵירות הנלוות לה, על עולמות הלוויין שלהן. וראוי לציין כי מעולם הם לא ניצלו לרעה את זכויותיהם; מעולם, אף לא פעם אחת בכל רחבי אורוונטון, מעלו בני מלכי-צדק אלו באמון. הם הינם התקווה של כל קבוצה ביקום השואפת לממשל-עצמי; הם התבנית והם המורים לממשל-עצמי בעבור כלל הספֵירות בנבאדון. וכלל סדרי ההוויות התבוניות, העליונים ממעל והכפופים מתחת, מהללים בפה מלא את ממשלם של המלכי-צדקים.

35:2.3 (386.1) סדר הבנים המלכי-צדקים מחזיק בתפקיד הבן הבכור במשפחה נרחבת, וכן מקבל על עצמו את האחריות המתאימה. מרבית עבודתם רגילה ואף שגרתית במידה מה, ואולם, הרבה ממנה נעשה בהתנדבות ולחלוטין מתוך יוזמתם שלהם. גם רוב האסיפות המיוחדות המתכנסות מעת לעת בסאלווינגטון נקראות לסדר בידי המלכי-צדקים. מיוזמתם, בנים אלו מפטרלים ברחבי היקום שבו נולדו. והם מחזיקים בארגון אוטונומי המוקדש לאיסוף מודיעין ביקום, אשר מדווח תקופתית לבן הבורא באופן בלתי-תלוי במידע המגיע אל מטָה היקום דרך הסוכנויות הרגילות העוסקות בניהול השגרתי של המרחב. מטבעם הם משקיפים בלתי-משוחדים; והם נהנים מן האמון המלא של כל מחלקות ההוויות התבוניות.

35:2.4 (386.2) המלכי-צדקים משמשים כבתי משפט בוחנים, מייעצים וניידים של העולמות; בני יקום אלו הולכים בקבוצות קטנות אל העולמות על-מנת לשמש כאסיפות מייעצות, לאסוף תצהירים, לקבל הצעות ולפעול כיועצים, ובכך הם מסייעים ליישב את המחלוקות החמורות ולפתור את הקשיים הגדולים המתעוררים מעת לעת בעניניהם של התחומים האבולוציוניים.

35:2.5 (386.3) בני יקום בכורים אלו הינם עוזריו הראשיים של כוכב הבוקר הבהיר בביצוע פקודותיו של הבן הבורא. כאשר הולך מלכי-צדק לעולם מרוחק בשמו של גבריאל, הוא עשוי להיות ממונה, לצורכי אותה משימה, כנציג של שולחו ולהופיע במקרה זה בפלנטת המשימה כנושא את מלוא הסמכות של כוכב הבוקר הבהיר. דבר זה נכון במיוחד בספֵירות שבהן טרם הופיע בן גבוה יותר בהתגשמו בדמות היצורים של אותו העולם.

35:2.6 (386.4) כאשר בן בורא מתחיל את נתיבת המתת בעולם אבולוציוני, הוא צועד לבדו; ואולם, כאשר נכנס למתת שכזה אחד מאחיו מפרדיס, בן אוונאל, נלווים אליו מלכי-צדקים תומכים, שנים-עשר במספר, אשר תורמים ביעילות כה רבה להצלחתה של משימת המתת. הם אף תומכים באוונאלים מפרדיס במשימות סמכותיות בעולמות המיושבים, ובמשימות אלה המלכי-צדקים הינם ברי-נראות בעבור עיניהם של בני התמותה, זאת במידה שגם הבן האוונאלי התגשם באותו אופן.

35:2.7 (386.5) אין כל שלב של צורך רוחני פלנטארי אשר בו הם אינם סועדים. הם הינם המורים אשר מזכים לעיתים כה תכופות עולמות שלמים של חיים מתקדמים בהכרה המלאה והסופית של הבן הבורא ושל אביו מפרדיס.

35:2.8 (386.6) המלכי-צדקים הינם מושלמים-כמעט מצד בינתָם, ואולם יכולת השיפוט שלהם אינה פטורה עד תום מטעויות. כאשר הם היו מצויים לבדם ובמצב של נתק בעת מילוי משימות פלנטאריות, אירע כי שגו לפרקים בעניינים משניים, כלומר, הם בחרו לעשות דברים מסוימים שאותם הממונים עליהם לא אישרו בדיעבד. טעות שכזו בשיקול הדעת פוסלת את המלכי-צדק באופן זמני עד הגיעו לסאלווינגטון, ושם, במהלך השימוע עם הבן הבורא, הוא מקבל את ההנחיה שמסלקת ממנו ביעילות את אותה דיסהרמוניה אשר גרמה לחילוקי הדעות עם עמיתיו; ואז, לאחר מנוחת תיקון בת שלושה ימים, הוא מוחזר לשירות. ואולם, נדיר הדבר שמתרחשות חוסר-התאמות מסוג זה בעת פעולתם של המלכי-צדקים בנבאדון.

35:2.9 (387.1) מספרם של הבנים בסדר זה איננו גדל; הוא קבוע, אף כי הוא משתנה מִיקום מקומי אחד למשנהו. המספר הרשום של מלכי-צדקים בפלנטת המטה שלהם בנבאדון עולה על עשרה מיליון.

3. עולמות מלכי-צדק

35:3.1 (387.2) המלכי-צדקים שוכנים בעולם משל עצמם בסמוך לסאלווינגטון, מטה היקום. ספֵּירה זו, אשר שמה מלכי-צדק, היא עולם הקבלה של מעגל סאלווינגטון הכולל שבעים ספֵּירות ראשיות, אשר כל אחת מהן מוקפת בשש ספֵּירות נלוות המוקדשות לפעילויות מיוחדות. ספירות נהדרות אלה – שבעים ראשיות וארבע-מאות ועשרים נלוות – מכוּונות לעיתים קרובות בכינוי אוניברסיטת מלכי-צדק. בני-תמותה מרקיעים מכל הקונסטלציות של נבאדון עוברים אימון בכל 490 העולמות בעת שהם פועלים להשיג מעמד מגורים בסאלווינגטון. ואולם, חינוך המרקיעים מהווה רק שלב אחד מן הפעילויות המגוּוונות המתרחשות בצביר הספירות הארכיטקטוניות של סאלווינגטון.

35:3.2 (387.3) ארבע-מאות ותשעים הספֵּירות של מעגל סאלווינגטון מחולקות לעשר קבוצות, אשר כל אחת מהן כוללת שבע ספֵּירות ראשיות וארבעים-ושתיים ספֵּירות נלוות. כל אחת מן הקבוצות האלה מצויה תחת השגחתו הכללית של אחד מן הסדרים העיקריים של חיים ביקום. הקבוצה הראשונה, הכוללת את עולם הקבלה ואת שש הספֵּירות העיקריות הבאות במצעד הפלנטארי המעגלי, מצויה תחת השגחתם של המלכי-צדקים. עולמות מלכי-צדק אלו הינם:

35:3.3 (387.4) 1. עולם הקבלה – עולם הבית של בני מלכי-צדק.

35:3.4 (387.5) 2. עולם בתי הספר של החיים הפיזיים ושל מעבדות האנרגיות החיות.

35:3.5 (387.6) 3. עולם חיי המורונטיה.

35:3.6 (387.7) 4. הספֵּירה של ראשית חיי הרוח.

35:3.7 (387.8) 5. העולם של אמצע חיי הרוח.

35:3.8 (387.9) 6. הספֵּירה של חיי הרוח המתקדמים.

35:3.9 (387.10) 7. תחום ההגשמה-העצמית העליונה והמתאמת.

35:3.10 (387.11) ששת עולמות הלוויין של כל אחת מספֵּירות מלכי-צדק אלה מוקדשים לפעילויות הקשורות לעבודת הספירה הראשית שאליה הם קשורים.

35:3.11 (387.12) עולם הקבלה, קרי ספֵּירת **מלכי-צדק,** הינו מקום המפגש המשותף לכל אותן הוויות אשר עוסקות בחינוך המרקיעים בני התמותה של הזמן והמרחב ובהפיכתם לרוחניים. קרוב לוודאי שבעבור המרקיע עולם זה הינו המקום המעניין ביותר בכל נבאדון. כל בני התמותה האבולוציוניים המסיימים את אימוניהם בקונסטלציה עתידים לנחות במלכי-צדק, שם הם מתקבלים כחניכים למשטר התרגול וההתקדמות הרוחנית של מערכת החינוך של סאלווינגטון. ולעולם לא תשכחו את תגובותיכם ליום הראשון לחייכם בעולם ייחודי זה, אף לא לאחר שתגיעו ליעדכם בפרדיס.

35:3.12 (387.13) בעודם מתאמנים בששת הפלנטות הסובבות של החינוך המיוחד, שומרים בני התמותה המרקיעים על מגוריהם בעולם מלכי-צדק. ושיטה זו תקפה גם לכל אורך שהותם בשבעים העולמות התרבותיים, הספֵּירות הראשיות של מעגל סאלווינגטון.

35:3.13 (387.14) ההוויות הרבות השוכנות בששת עולמות הלוויין של ספֵּירת מלכי-צדק מעבירות את זמנן בפעילויות מגוונות רבות, ואולם בכל הנוגע לבני התמותה המרקיעים, מוקדשים לווייניים אלה לשלבי הלימוד המיוחדים הבאים:

35:3.14 (388.1) 1. ספֵּירה מספר אחת עוסקת בסקירת תחילתם של החיים הפלנטאריים של בני התמותה המרקיעים. עבודה זו מתבצעת בכיתות המורכבות מאלו אשר הגיעו מעולם נתון של מין בן-תמותה. אלו המגיעים מאורנטיה מבצעים סקירה התנסותית שכזו בצוותא.

35:3.15 (388.2) 2. העבודה המיוחדת של ספֵּירה מספר שתיים כוללת סקירה דומה של ההתנסויות אשר נחוו במעבר דרך העולמות העליונים המקיפים את הלוויין הראשי של מטה המערכת המקומית.

35:3.16 (388.3) 3. הסקירות המתבצעות בספֵּירה זו נוגעות לשהייה בבירת המערכת המקומית וכוללות את הפעילויות של יתר העולמות הארכיטקטוניים של צביר מטה המערכת.

35:3.17 (388.4) 4. בספֵּירה הרביעית עוסקים בסקירת ההתנסויות בשבעים עולמות הלוויין של הקונסטלציה ובספֵּירות הנלוות להם.

35:3.18 (388.5) 5. בספֵּירה החמישית מתבצעת סקירה של שהיית המרקיע בעולם המטה של הקונסטלציה.

(388.6) 35:3.19 6. הזמן בסְפִירה מספר שש מוקדש לניסיון לתאם את חמש התקופות האלה, וכך להגיע לתיאום ההתנסות כהכנה לכניסה לבתי הספר הראשיים של המלכי-צדקים בעולמות האימון.

(388.7) 35:3.20 בתי הספר לניהול היקום ולתבונה רוחנית שוכנים בעולם הבית של המלכי-צדקים, היכן שנמצאים גם בתי הספר המוקדשים לתחום מחקרי יחיד, כגון: אנרגיה, חומר, ארגון, תקשורת, מרשם, אתיקה ולימודים השוואתיים של הקיום כיצורים.

(388.8) 35:3.21 כל הסדרים של בני האל – ואפילו הסדרים מפרדיס – משתפים פעולה במכללת מלכי-צדק למתת רוחני, עם המלכי-צדקים ועם המורים השׂרפיים באימון ההמונים היוצאים משם אפילו לעולמות המרוחקים ביקום כמבשריה של בשׂורת הייעוד, וכמטיפים לְחופש רוחני ולקיום כבני האל. בית ספר ייחודי זה של אוניברסיטת מלכי-צדק הינו מוסד בלעדי ביקום; ולא מתקבלים אליו תלמידים אורחים מתחומים אחרים.

(388.9) 35:3.22 קורס האימון הגבוה ביותר בניהול יקום מועבר על-ידי המלכי-צדקים בעולם הבית שלהם. בראש מכללה זו לאתיקה גבוהה עומד האב מלכי-צדק המקורי. ולבתי ספר אלו שולחים היקומים האחרים משלחות חליפין של סטודנטים. אף-על-פי שהיקום הצעיר של נבאדון ניצב במקום נמוך בסולם ההישגים הרוחניים וההתפתחות האתית הגבוהה, הפכו הצרות הניהוליות שלנו את היקום כולו לקליניקה עצומת ממדים בעבור בריאות סמוכות, ולפיכך, סטודנטים אורחים ומשקיפים מתחומים אחרים צובאים על דלתות מכללות המלכי-צדקים. הואיל ושמו של סדר המלכי-צדקים אשר לנבאדון ידוע בכל רחבי סְפִּלָאנְדוֹן, לומדים כל העת בבתי הספר של המלכי-צדקים, מלבד הקבוצה העצומה של נרשמים מקומיים, מעל למאה אלף סטודנטים זרים.

4. עבודה מיוחדת של המלכי-צדקים

(388.10) 35:4.1 ענף התמחותי ביותר של פעילויות המלכי-צדקים נוגע לפיקוח על נתיבת ההתקדמות המורונטית של בני התמותה המרקיעים. חלק ניכר מאימון זה מתבצע על-ידי הסועדים השרפיים הנבונים והסבלניים, כאשר מסייעים בידם בני-תמותה שהעפילו לרמות הישג גבוהות יחסית ביקום; ואולם, כלל העבודה החינוכית הזו מצויה תחת פיקוחם הכולל של המלכי-צדקים, המתבצע בשיתוף הבנים המורים של השילוש.

(389.1) 35:4.2 בעוד שסדרי מלכי-צדק מוקדשים בעיקרם למערכת החינוך העצומה ולתוכניות האימון ההתנסותיות של היקום המקומי, הם משמשים גם במשימות מיוחדות ובנסיבות יוצאות-דופן. דברים בלתי-שגרתיים רבים עתידים להתרחש ביקום מתפתח אשר יכלול בסופו של דבר כעשרה מיליון עולמות מיושבים, ובדיוק בעתות חירום שכאלה פועלים המלכי-צדקים. בעֲדַנְטָיָה, מטה הקונסטלציה שלכם, הם ידועים בשם בני החירום. ולעולם הם נכונים לשרת בכל מקרה של דחיפות – ויהא מקרה זה פיזי, אינטלקטואלי או רוחני – בין אם בפלנטה, במערכת, בקונסטלציה או ביקום. כל אימת שנחוץ סיוע מיוחד, ובכל מקום שבו הדבר קורה, או אז תמצאו שם אחד או יותר מבני מלכי-צדק.

(389.2) 35:4.3 כאשר נשקפת סכנה לחלק מסוים של תוכנית הבן הבורא, לשם ילך מלכי-צדק על-מנת להגיש את סיועו. ואולם, הם אינם מזומנים לעיתים קרובות לפעול בנוכחותם של מרידה או חטא, כדוגמת אלו אשר אירעו באורנטיה.

(389.3) 35:4.4 המלכי-צדקים הינם הראשונים לפעול במקרי חירום מכל סוג שהוא בכל העולמות שבהם שוכנים יצורים רצוניים. לעיתים הם משמשים כנאמני משמרות זמניים של פלנטות הפכפכות, ומשרתים כְּאלו אשר מקבלים לידיהם את מושכותיו של ממשל אשר כשל. בעת משבר פלנטארי בני מלכי-צדק אלו משמשים לצרכים ייחודיים רבים. לבן שכזה קל להפוך את עצמו לנראה בעבור בני התמותה, ואף קרה שיחיד מסדר זה אפילו התגשם בגוף בדמות בן-תמותה בשר ודם. שבע פעמים שרת מלכי-צדק בדמות בן-תמותה בשר ודם בעולם אבולוציוני בנבאדון, ובמקרים רבים נוספים הופיעו בנים אלו בדמות סדרים אחרים של יצורים ביקום. הם אכן הינם סועדי החירום המתנדבים והגמישים לכל סדרי היצורים התבוניים ביקום ולכל העולמות ומערכות העולמות.

35:4.5 (389.4) המלכי-צדק שחי באורנטיה בימיו של אברהם נודע שם כנסיך שלֵם, משום שהוא עמד בראש קהילה קטנה של מחפשי-אמת אשר התגוררה במקום ושמו שלֵם. הוא התנדב להתגשם בדמות אדם ועשה כן באישורם של המלכי-צדקים, אשר קיבלו לידיהם את הפלנטה, ואשר חששו פן ידעך אור החיים במהלך אותה תקופה של חשיכה רוחנית גוברת. והוא אכן טיפח את האמת של ימיו והעביר אותה בבטחה לאברהם ולעמיתיו.

5. בני וורונדאדק

35:5.1 (389.5) לאחר שנבראו הסייעים האישיים והקבוצה הראשונה של המלכי-צדקים הרבגוניים, הבן הבורא והרוח היצירתית של היקום המקומי תכננו את הסדר הגדול והמגוון השני של בנים ביקום, את הוורונדאדקים, והביאו אותם לעולם. אלו ידועים באופן כללי יותר בשם אבות הקונסטלציות; זאת משום שבראש כל ממשלת קונסטלציה אשר בכל יקום מקומי ניתן למצוא בקביעות בן הנמנה על סדר זה.

35:5.2 (389.6) מספרם של הוורונדאדקים משתנה מיקום מקומי למשנהו, ובנבאדון רשומים רק כמיליון מהם. בדומה למלכי-צדקים המתאמים להם, גם לבנים אלו אין כל יכולת להתרבות. ולא קיימת אף שיטה ידועה אחרת אשר באמצעותה הם יוכלו להגדיל את מספרם.

35:5.3 (389.7) במובנים רבים, בנים אלו מהווים גוף בעל ממשל-עצמי; כיחידים, כקבוצות ואפילו כשלם, הם מחליטים בעבור עצמם במידה רבה, מאוד בדומה למלכי-צדקים, אף כי הוורונדאדקים אינם משמשים בתחום כה רחב של פעילויות. הם אינם משתווים לאחיהם המלכי-צדקים ברבגוניותם המבריקה, אך הם אמינים ויעילים אפילו יותר כשליטים וכמנהלים מרחיקי-ראות. הם אף אינם שקולים לעמיתיהם המנהלים הכפיפים, ריבוני המערכת הלאנונאנדקים, ואולם הם עולים על כל סדרי הבנים האחרים ביקום ביציבות תכליתם ובאלוהיות שיפוטם.

35:5.4 (390.1) אף-על-פי שההחלטות והפסיקות של סדר בנים זה תואמות תמיד את רוח הבנים האלוהיים ומצויות בהרמוניה עם מדיניותו של הבן הבורא, שגיאות שביצעו הובאו לידיעת הבן הבורא, ובפרטים הנוגעים לטכניקה לעיתים הפכו בתי המשפט הגבוהים של היקום את החלטותיהם על פיהן בעקבות קבלת ערר. ואולם, בנים אלה שוגים אך לעיתים רחוקות, ומעולם הם לא מרדו; מעולם, בכל ההיסטוריה של נבאדון, לא נמצא וורונדאדק אשם בביזויו של ממשל היקום.

35:5.5 (390.2) שירותם של הוורונדאדקים ביקומים המקומיים הינו נרחב ומגוון. הם משמשים כשגרירים ביקומים אחרים וכקונסולים המייצגים קונסטלציות בקרב היקום שבו נולדו. מכל סדרי הבנים ביקום המקומי הם אלו שעליהם הואצלו בתדירות הגבוהה ביותר מלוא הסמכויות של הכוחות הריבוניים המופעלים במצבים קריטיים ביקום.

35:5.6 (390.3) בעולמות נבדלים אלו המצויים בחשיכה רוחנית, באותן ספֵירות אשר סבלו מבידוד פלנטארי כתוצאה ממרידה ומהתקוממות, נוכח בדרך-כלל וורונדאדק כמשקיף עַד להשבת המצב הנורמאלי לקדמותו. במקרי חירום מסוימים, יכול משקיף גבוה זה להפעיל סמכות מוחלטת ושרירותית על כל הוויה שמיימית אשר מוצבת באותה פלנטה. מן הרישומים בסאלווינגטון עולה כי הוורונדאדקים הפעילו לעיתים סמכות מעין זו כממונים הגבוהים ביותר של פלנטות כאלה. ודבר זה נכון גם אפילו באשר לְעולמות מיושבים אשר לא נוגעו במרידה.

35:5.7 (390.4) לעיתים קרובות יושב סגל בן שנים-עשר או יותר של בני וורונדאדק בהרכב מלא כמושב בית דין גבוה לערעורים הנוגעים למקרים מיוחדים אשר עוסקים בסטאטוס של פלנטה או של מערכת. ואולם באופן רחב יותר, עבודתם עוסקת בתפקודים התחיקתיים האופייניים לממשלות הקונסטלציות. כתוצאה של כלל השירותים הללו, הפכו בני וורונדאדק לַהיסטוריונים של היקום המקומי; ויש להם היכרות אינטימית עם כלל המאבקים הפוליטיים ועם כל המהפכות החברתיות של העולמות המיושבים.

6. אבות הקונסטלציות

35:6.1 (390.5) לפחות שלושה וורונדאדקים מוצבים כשליטיה של כל אחת ממאה הקונסטלציות של יקום מקומי. בנים אלו נבחרים על-ידי הבן הבורא ומתמנים בידי גבריאל **כגבוהים ביותר** מקרב הקונסטלציה לתקופת שירות של דָּקָה-מילניום – קרי 10,000 שנים סטנדרטיות, שהן כ-50,000 שנים כמניין הזמן באורנטיה. לצד הגבוה ביותר האוחז בשלטון, אבי הקונסטלציה, משמשים שני עמיתים, אחד בכיר ואחד זוטר. בכל החלפת ממשל הופך השותף הבכיר לראש הממשל, ואילו הזוטר מקבל לידיו את תפקידי הבכיר; זאת בעוד שכל הוורונדאדקים אשר אינם מוצבים במשימה כלשהי בעולמות סאלווינגטון בוחרים משורותיהם מועמד נבחר לשאת באחריות של תפקיד השותף הזוטר. וכך, בהתאם למדיניות הנהוגה כעת, משרת כל אחד מן השליטים הגבוהים ביותר במטה של קונסטלציה במשך שלושה דָּקָה-מילניום, שהם כ-150,000 שנים כמניין הזמן באורנטיה.

35:6.2 (390.6) מאה אבות הקונסטלציות, אלו היושבים בפועל בראש ממשלות הקונסטלציות, מהווים את קבינט הייעוץ העליון של הבן הבורא. מועצה זו מתכנסת לעיתים קרובות במטה היקום ואיננה מוגבלת בתחומי דיוניה ובהיקפם, אף כי עיקר עיסוקה נוגע לרווחת הקונסטלציות ולאיחוד הממשל של כלל היקום המקומי.

35:6.3 (391.1) כאשר אבי הקונסטלציה שוהה במסגרת חובותיו במטה היקום, כפי שהוא עושה לעיתים מזומנות, הופך השותף הבכיר למנהל בפועל של ענייני הקונסטלציה. התפקיד הרגיל של השותף הבכיר הינו הפיקוח על העניינים הרוחניים, בעוד שהשותף הזוטר עוסק באופן אישי ברווחתה הפיזית של הקונסטלציה. ואולם, אף מדיניות עיקרית איננה יוצאת אל הפועל בקונסטלציה, אלא בשעה שכל שלושת הגבוהים ביותר הסכימו על כל פרטי ביצועה.

35:6.4 (391.2) כלל המנגנון של התבונה הרוחנית ושל ערוצי התקשורת עומד לרשותם של הגבוהים ביותר של הקונסטלציה. הם מצויים בקשר מושלם עם הממונים עליהם בסאלווינגטון ועם אלו אשר כפופים להם ישירות, ריבוני המערכות המקומיות. ולעיתים מזומנות הם מתכנסים עם ריבוני המערכות הללו לדון כמועצה במצב הקונסטלציה.

35:6.5 (391.3) הגבוהים ביותר מקיפים את עצמם בסגל של יועצים אשר מספרם והרכבם משתנה מעת לעת, זאת בהתאם לנוכחות קבוצות שונות במטה הקונסטלציה ולשינויים בדרישות המקומיות. במצבי לחץ הם עשויים לבקש, ולקבל במהרה, בני וורונדאדק נוספים

שיסייעו בעבודה הניהולית. לעת הזאת מנוהלת נוֹרְלָטְיָאדֶק, הקונסטלציה שלכם, בידי שנים-עשר בני וורונדאדק.

7. עולמות וורונדאדק

35:7.1 (391.4) הקבוצה השנייה של שבע עולמות בְּמעגל שבעים הספֵּירות הראשיות המקיף את סאלווינגטון, מורכבת מפלנטות וורונדאדק. כל אחת מן הספֵּירות האלה, יחד עם ששת הלווייניים המקיפים אותן, מוקדשת לתחום מיוחד של פעילויות הוורונדאדקים. כאן, על פני ארבעים-ותשעה העולמות הללו, מקבלים בני התמותה את מיטב הכשרתם הנוגעת לחקיקה ביקום.

35:7.2 (391.5) בני התמותה המרקיעים צָפו באסיפות המחוקקות בעת פעולתן בעולמות המטֶה של הקונסטלציות, ואולם כאן, בעולמות וורונדאדק אלו, הם משתתפים בחקיקה הממשית הכללית של היקום המקומי תחת הנחיית הוורנדאדקים הבכירים. חוקים מסוג זה נועדו לתאם את ההצהרות המגוונות של האסיפות המחוקקות האוטונומיות של מאה הקונסטלציות. ואפילו באוורסה לא תימצא הדרכה מצוינת מזו הניתנת בבתי הספר של הוורונדאדקים. ההכשרה הינה מדורגת, והיא נמשכת מן הספֵּירה הראשונה – יחד עם העבודה המשלימה בששת לווייניה – ומעלה דרך שש הספֵּירות הראשיות הנותרות וקבוצות הלווייניים הנלוות להן.

35:7.3 (391.6) בעולמות אלו של לימוד ושל עבודה מעשית, תוצגנה בפני בני התמותה המרקיעים פעילויות חדשות מרובות. אף כי לא נאסר עלינו לגלות בפניכם את העיסוקים החדשים הללו, המצויים אף מעבר לטווח חלומותיכם, נואשנו מלמצוא את האופן שבו נוכל לתאר משימות אלה בעבור הדעת החומרית של הוויות בנות תמותה. היננו נותרים חסרי מילים אשר תוכלנה להביע את המשמעות של פעילויות נשגבות אלה, ואין בנמצא עיסוקים אנושיים מקבילים אשר יוכלו לשמש לתיאור העיסוקים החדשים הללו של בני התמותה המרקיעים, בעודם לומדים בארבעים-ותשעה העולמות הללו. ועולמות וורונדאדק אלו של

מעגל סאלווינגטון משמשים כמרכז לפעילויות רבות אחרות, אשר אינן מהוות חלק מתוכנית ההרקעה.

8. בני לאנונאנדק

35:8.1 (392.1) לאחר בריאתם של הוורונדאדקים, מתאחדים הבן הבורא ורוח האם של היקום על-מנת להביא לכדי קיום את הסֶדר השלישי של הבנים ביקום – הלאנונאנדקים. אף כי הם עוסקים במשימות מגוּונות הקשורות לניהול המערכות, הם ידועים ביותר כריבוני המערכות, שליטי המערכות המקומיות, וכנסיכים הפלנטאריים, המנהלים העומדים בראש העולמות המיושבים.

35:8.2 (392.2) בהיותם מסֶדר בנים מאוחר ונמוך יותר – ככל שהדבר נוגע לרמות האלוהיות – נדרשו הוויות אלה לעבור קורסי אימון מסוימים בעולמות מלכי-צדק כהכנה לשירותם העוקב. הם היו התלמידים הראשונים באוניברסיטת מלכי-צדק, והם סווגו והוסמכו על-ידי מוריהם ועל-ידי בוחניהם המלכי-צדקים בהתאם ליכולותיהם, להישגיהם ולאישיותם.

35:8.3 (392.3) האוניברסיטה של נבאדון החלה את קיומה עם שנים-עשר מיליון לאנונאנדקים בדיוק, וכאשר אלו חלפו דרך ספֵּירת מלכי-צדק, הם חולקו במהלך המבחנים הסופיים לשלוש המחלקות הבאות:

35:8.4 (392.4) 1. **לאנונאנדקים ראשיים.** קיימים 709,841 יחידים מן הדרגה הגבוהה ביותר. אלו הם הבנים אשר סווגו כריבוני מערכת וכסייעים למועצות הגבוהות של הקונסטלציות, וכן כיועצים בעבודה הניהולית הגבוהה יותר של היקום.

35:8.5 (392.5) 2. **לאנונאנדקים משניים.** מסֶדר זה היוצא ממלכי-צדק סווגו 10,234,601 יחידים. והם מוגדרים כְּנסיכים פלנטאריים ומוצבים כְּסגל המילואים של סדר זה.

35:8.6 (392.6) 3. **לאנונאנדקים מסדר שלישי.** קבוצה זו כוללת 1,055,558 יחידים. בנים אלו פועלים כסייעים כפיפים, כשליחים, כנאמנים, כנציבים, כמשקיפים, וכמוציאים אל פועל של מָגוון תפקידי המערכת והעולמות המרכיבים אותה.

35:8.7 (392.7) לבנים אלו אין אפשרות להתקדם מקבוצה אחת לאחרת, בדומה למצבן של הוויות אבולוציוניות. לאחר שעברו את אימון מלכי-צדק, ולאחר שכבר נבחנו וסווגו, הם משרתים ברציפות בדרגה שניתנה להם. כמו כן, אין לבנים אלו היכולת להתרבות; ומספרם ביקום הינו קבוע.

35:8.8 (392.8) במספרים עגולים בני לאנונאנדק מסווגים בסאלווינגטון באופן הבא:

35:8.9 (392.9) מתאמי יקום ויועצי קונסטלציות ..... 100,000.

35:8.10 (392.10) ריבוני מערכת ועוזריהם ..... 600,000.

35:8.11 (392.11) נסיכים פלנטאריים וסגל מילואים ..... 10,000,000.

35:8.12 (392.12) סגל שליחים ..... 400,000.

35:8.13 (392.13) נאמנים ורשמים ..... 100,000.

35:8.14 (392.14) סגל מילואים ..... 800,000.

35:8.15 (392.15) הואיל והלאנונאנדקים מהווים סדר בנים נמוך מעט יותר מהמלכי-צדקים ומהוורונדאדקים, הם שימושיים אף יותר לשם שירות ביחידות הכפיפות של היקום, וזאת משום שהם יכולים להתקרב עוד יותר אל היצורים הנמוכים של הגזעים התבוניים. הם אף מצויים בסכנה גדולה יותר של סטייה מדרך הישר, של חריגה מטכניקות ממשל היקום המקובלות. ואולם, לאנונאנדקים אלו, ובעיקר אלו מן הסדר הראשי שלהם, הינם המוכשרים והגמישים ביותר מקרב כלל מנהלי היקום המקומי. וביכולותיהם הניהוליות הם נופלים אך ורק מגבריאל ומעמיתיו הסמויים.

9. השליטים הלאנונאנדקים

35:9.1 (393.1) הלאונאנדקים הינם השולטים ברציפות בפלנטות ואלו המשמשים כריבוניהן המתחלפים של המערכות. בן שכזה שולט כעת בירושם, המטֶה של מערכת העולמות המיושבים שלכם.

35:9.2 (393.2) ריבוני המערכת שולטים בְּוועדות המונות שניים או שלושה מהם, והמצויות במטֶה של כל מערכת עולמות מיושבים. אבי הקונסטלציה מעמיד את אחד הלאונדאקים הללו כראש וכראשון בכל דֶקה-מילניום. לעיתים קורה שלא מתבצע כל שינוי בראש השלשה, שכן עניין זה הינו אופציונאלי לחלוטין ונתון בידי שליטי הקונסטלציה. אין חלים שינויים אישיים פתאומיים בממשלות המערכות, למעט במקרה שמתרחשת טרגדיה כזו או אחרת.

35:9.3 (393.3) כאשר ריבוני המערכת או עוזריהם נקראים לחזור, בוחרת המועצה העליונה, הממוקמת במטֶה הקונסטלציה, את ממלאי מקומם מתוך סגל המילואים של אותו סדר, כלומר מתוך הקבוצה אשר מונה בעדנטיה מספר גבוה יותר מהמספר הממוצע שצוין.

35:9.4 (393.4) המועצות העליונות של הלאונאנדקים ממוקמות במטות השונים של הקונסטלציות. בראש גוף שכזה עומד שותפו הבכיר הגבוה ביותר של אבי הקונסטלציה, בעוד שהשותף הזוטר מפקח על סגל המילואים של הסדר המשני.

35:9.5 (393.5) ריבוני המערכות כשמם כן הם; הם ריבוניים כמעט לחלוטין בענייניהם המקומיים של העולמות המיושבים. והם כמעט הוריים בהדרכתם את הנסיכים הפלנטאריים, הבנים החומריים והרוחות הסועדות. אחיזתו האישית של הריבון הינה שלמה כמעט. השליטים הללו אינם מצויים תחת פיקוחם של משקיפי השילוש מן היקום המרכזי. הם מהווים את החטיבה המבצעת של היקום המקומי, וכנאמני האכיפה של צווי החוק וכמוציאים אל הפועל של יישום פסקי הדין, הם מציגים את המקום היחיד בכל ממשל היקום אשר בו חוסר-נאמנות אישית לרצונו של הבן מיכאל יכולה הייתה בקלות יתרה להתבצר בעצמה ולבקש לעמוד על שלה.

35:9.6 (393.6) איתרע מזלו של היקום המקומי שלנו בכך שמֵעל לשבע-מאות בנים מסֻדר הלאונאנדקים מרדו כנגד ממשל היקום, וכך גרמו לבלבול במספר מערכות ובפלנטות רבות. מתוך המספר הכולל הזה של כישלונות, שלושה בלבד היו ריבוני מערכות; למעשה, כל אותם

בנים השתייכו לסדר השני והשלישי, לנסיכים הפלנטאריים וללאנונאנדקים מן הסדר השלישי.

35:9.7 (393.7) אין במספר הגדול הזה של בנים אשר יושרתם נפגמה, בכדי להעיד על כל כשל שהוא במעשה בריאתם. הם היו יכולים להיברא מושלמים באופן אלוהי, ואולם הם נבראו כפי שנבראו על-מנת שיוכלו להבין טוב יותר את היצורים האבולוציוניים השוכנים בעולמות הזמן והמרחב, ועל-מנת שיוכלו להתקרב אליהם.

35:9.8 (393.8) מלבד היקום של הָנָסלוֹן, היקום המקומי שלנו איבד את המספר הגדול ביותר של בנים מסדר זה מכל היקומים המקומיים באורוונטון. באוורסה קיימת תמימות דעים לפיה חווינו בנבאדון כל-כך הרבה צרות ניהוליות משום שבָּנֵינוּ מסדר הלאנונאנדקים נבראו עם מידה כה רבה של חופש אישי בבחירה ובתכנון. אינני מציין השקפה זו כביקורת. לבורא היקום שלנו יש את מלוא הסמכות והעוצמה לעשות כן. שליטינו הגבוהים טוענים כי בעוד שבנים בעלי-בחירה-חופשית שכאלו גורמים לצרות מרובות יתר-על-המידה בעידני היקום המוקדמים, בשעה שהדברים מתייצבים עד תום ושוככים לבסוף, הרווחים בדמותם של נאמנות גבוהה יותר ושל שירות התנדבותי מלא יותר מצד הבנים הללו, אשר נבחנו ביסודיות, עתידים לפצות מעל ומעבר לבלבול ולמצוקות הזמנים המוקדמים יותר.

35:9.9 (394.1) במקרה של מרד במטָה של מערכת, על-פי-רוב מתמנה ריבון חדש לאחר זמן קצר יחסית, אך לא כך הוא באשר לפלנטות אינדיבידואליות. אלה הן היחידות של מרכיבי הבריאה החומרית, והרצון החופשי של היצורים מהווה גורם בפתרון הסופי של כל הבעיות מעין אלה. נסיכים פלנטאריים ממשיכים מוגדרים בעבור עולמות מבוּדדים, בעבור פלנטות שבָּן ייתכן שהנסיכים בעלי הסמכות סטו מדרך הישר; ואולם, הנסיכים החלופיים אינם מקבלים לידיהם את השלטון בעולמות אלו בפועל עד אשר הפעולות המתקנות, אשר ננקטו בידי המלכי-צדקים ובידי אישיויות סעד אחרות, הסירו את תוצאות ההתקוממות והתגברו עליהן חלקית. מרידה של נסיך פלנטארי מבוּדדת את הפלנטה שלו באופן מיידי; והמעגלים הרוחניים המקומיים נקטעים באחת. רק בן-של-מתת מסוגל להחזיר לקדמותם את קווי התקשורת הבין-פלנטאריים בעולם מבוּדד רוחנית כעין זה.

35:9.10 (394.2) קיימת תוכנית אשר נועדה להציל בנים הפכפכים ובלתי-נבונים אלו, ורבים מהם אכן ניצלו חסד זה אשר ניתן להם; ואולם, לעולם הם לא יהיו רשאים לשוב ולפעול באותם תפקידים אשר בהם נכשלו. לאחר שיקומם, הם מוצבים בתפקידי משמורת וכן במחלקות הניהול הפיזיות.

10. עולמות הלאנונאנדק

35:10.1 (394.3) הקבוצה השלישית של שבעה עולמות במעגל סאלווינגטון בן שבעים הפלנטות – על ארבעים-ושניים לווייניהן – מהווה את צביר הספֵירות הניהוליות של הלאנונאנדקים. בעולמות אלו משמשים הלאנונאנדקים המנוסים, אשר משתייכים לסגל ריבוני המערכת-לשעבר, כמוריהם הניהוליים של עולי הרגל המרקיעים ושל הצבאות השרפיים. בני התמותה האבולוציוניים משקיפים על עבודתם של מנהלי המערכת בבירות המערכת, ואולם כאן הם משתתפים בתיאום בפועל של ההצהרות הניהוליות של עשרת אלפים המערכות המקומיות.

35:10.2 (394.4) על בתי הספר הניהוליים הללו של היקום המקומי מפקח סגל של בני לאנונאנדק אשר התנסו במשך זמן רב כריבוני מערכות וכיועצי קונסטלציות. ורק בתי הספר הניהוליים של אֶנְסָה עולים ברמתם על מכללות ניהוליות אלה.

35:10.3 (394.5) בעודם משרתים כספֵירות אימון בעבור בני התמותה המרקיעים, משמשים עולמות הלאנונאנדק כמרכזי פעילות נרחבת הנוגעים לפעולות הניהוליות הנורמאליות והשגרתיות של היקום. במהלך כל הדרך פנימה עד לפרדיס, ימשיכו וילְמדו עולי הרגל המרקיעים בבתי הספר המעשיים של הידע היישומי – והם יתאמנו בעודם מבצעים בפועל את אשר הם לומדים. מערכת החינוך של היקום, המנוהלת על-ידי המלכי-צדקים, הינה מעשית, מדורגת, משמעותית והתנסותית. והיא כוללת אימון בנושאים חומריים, אינטלקטואליים, מורונטיים ורוחניים.

35:10.4 (394.6) וזה בקשר עם הספֵירות הניהוליות האלה של הלאנונאנדקים, שרוב הבנים מסדר זה אשר ניצלו, משרתים כנאמנים וכמנהלים של עניינים פלנטאריים. ונסיכים פלנטאריים אלו אשר כשלו יחד עם עמיתיהם למרד, ואשר בחרו לקבל את תהליך השיקום שהוצע להם, ימשיכו וישמשו בתפקידים שגרתיים אלו, לכל הפחות עד אשר יתייצב היקום של נבאדון באור ובחיים.

35:10.5 (395.1) לעומת זאת, רבים מבני הלאנונאנדק במערכות הוותיקות יותר, ביססו לעצמם עבר נפלא של שירות, ניהול והישג רוחני. והם מהווים קבוצה נאצלת, נאמנה ושומרת אמונים, על אף נטייתם לשגות בשל דעותיהם המופרכות בנוגע לחופש אישי ולהגדרה-עצמית.

35:10.6 (395.2) [הוצג בחסות ראש רבי-המלאכים הפועל בסמכותו של גבריאל מסאלווינגטון.]

>> מסמך 35 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 37 <<

מסמך 36

נשאי החיים

(396.1) 36:0.1 החיים אינם מתהווים באופן ספונטאני. החיים נבנים בהתאם לְתוכניות המגובשות על-ידי אדריכלי ההוויה (הסמויים), והם מופיעים בעולמות המיושבים באמצעות ייבוא ישיר או כתוצאה מפעולות נשאי החיים של היקומים המקומיים. נשאי חיים אלו נמנים עם הבנים המעניינים והמגוונים ביותר בקרב המשפחה הענפה של בני היקום. בידיהם מופקדות המשימות לתכנן את חיי היצורים ולשאתם אל הספֵירות הפלנטאריות. ומשהם שותלים את החיים הללו בעולמות חדשים מעין אלו, הם נשארים בהם למשך תקופות ממושכות על-מנת לטפח שם את התפתחותם.

1. מקורם וטבעם של נשאי החיים

(396.2) 36:1.1 אף כי נשאי החיים נמנים על משפחת הבנים האלוהיים, הם מהווים טיפוס מובחן וייחודי של בני יקום, בהיותם הקבוצה היחידה של חיים תבוניים בְּיקום מקומי אשר בתהליך בריאתה משתתפים שליטי יקום העל. נשאי החיים הינם צאצאי שלוש אישיויות של קדם-קיום: הבן הבורא, רוח האם של היקום, ואחד משלושת עתיקי היומין אשר מונו כמושלים בגורלותיו של יקום העל הנידון. עתיקי היומין הללו, אשר ביכולתם לחרוץ לבדם

גורל חיים תבוניים לכליה, משתתפים בבריאתם של נשאי החיים, אלו המופקדים על ביסוסם של חיים פיזיים בעולמות המתפתחים.

36:1.2 (396.3) ברשומות היקום של נבאדון מופיעה בריאתם של מאה מיליון נשאי חיים. סגל יעיל זה של מפיצי-חיים אינו מהווה באמת קבוצה בעלת ממשל-עצמי. הם מונָחים בידי שלשת קביעת-החיים, הכוללת את גבריאל, את האב מלכי-צדק ואת נָמְבִּיָה, נשא החיים הבכור והמקורי של נבאדון. ואולם, בכל ההיבטים של ניהול חטיבותיהם, נשאי החיים שולטים בעצמם.

36:1.3 (396.4) נשאי החיים מדורגים בשלוש חטיבות עיקריות: החטיבה הראשונה היא של נשאי החיים הבכירים, השנייה של העוזרים והשלישית של הנאמנים. החטיבה הראשית מחולקת לשתים-עשרה קבוצות של מומחים לצורות השונות של מופעי החיים. חלוקה זו לשלוש חטיבות בוצעה בידי המלכי-צדקים, אשר ערכו מבחנים לשם מטרות אלה בספֵירת המטָה של נשאי החיים. מאז קשורים המלכי-צדקים בקשר הדוק לנשאי החיים, ולעולם הם מלווים אותם בשעה שאלו יוצאים לבסס חיים בפלנטה חדשה.

36:1.4 (396.5) כאשר פלנטה אבולוציונית מבוססת בסופו של דבר באור ובחיים, נשאי החיים מתארגנים בגופי ההתדיינות הגבוהים בעלי תפקידי הייעוץ על-מנת לסייע בַּניהול ובַּפיתוח העתידיים של העולם ושל הוויותיו המהוללות. בעידנים המאוחרים והמבוססים יותר של יקום מתפתח, מופקדות בידי נשאי-חיים הללו משימות חדשות למכביר.

2. העולמות של נשאי החיים

36:2.1 (397.1) הפיקוח הכללי על הקבוצה הרביעית של שבע הספירות העיקריות במעגל סאלווינגטון נתון בידי המלכי-צדקים. עולמות אלו של נשאי החיים מכונים כך:

36:2.2 (397.2) 1. המטה של נשאי החיים.

36:2.3 (397.3) 2. ספֵירת תכנון החיים.

36:2.4 (397.4) 3. ספֵירת שימור החיים.

(397.5) 36:2.5 4. סִפֵּירת התפתחות החיים.

(397.6) 36:2.6 5. סִפֵּירת החיים שאליהם נלווית דעת.

(397.7) 36:2.7 6. הסִפֵּירה של דעת ושל רוח בהוויות חיות.

(397.8) 36:2.8 7. הסִפֵּירה של חיים סמויים.

(397.9) 36:2.9 כל אחת מן הסִפֵּירות הראשיות האלה מוקפת בששה לוויינים, אשר בהם מתרכזים כלל ההיבטים המיוחדים של פעילויות נשאי החיים ביקום.

(397.10) 36:2.10 **עולם מספר אחת,** סִפֵּירת המטה, מוקדש – יחד עם ששת הלווייניים הנלווים לו – ללימוד החיים ביקום, החיים על כל שלבי מופעיהם הידועים. כאן ממוקמת המכללה לתכנון חיים אשר בה פועלים מורים ויועצים מאוורסה ומהאוונה, ואפילו מפרדיס. והנני מורשה לגלות עוד כי שבע העמדות המרכזיות של הרוחות מסייעות-הדעת ממוקמות בעולם זה של נשאי החיים.

(397.11) 36:2.11 המספר עשר – קרי המערכת העשרונית – טבוע ביקום הפיזי, אך לא ברוחני. תחום החיים מאופיין בַּמספרים שלוש, שבע ושתים-עשרה, וכן במכפלות ובצירופים של שלושת המספרים הבסיסיים הללו. קיימות שלוש תכניות חיים ראשוניות ושונות במהותן, ואלה תואמות את דמות שלושת המקורות והמרכזים של פרדיס; וביקום של נבאדון מופרדות שלוש צורות חיים בסיסיות אלה לשלושה סוגים שונים של פלנטות. במקור, היו קיימים שנים-עשר מושגים אלוהיים נפרדים של חיים הניתנים להעברה. המספר שתים-עשרה, על מחלקיו ומכפלותיו, עובר כחוט השני בכל תבניות החיים הבסיסיות של כל שבעת יקומי העל. וכמו כן קיימים שבעה טיפוסים ארכיטקטוניים של תכנון חיים, התארגנויות בסיסיות של תצורות הרבייה של החומר החי. תבניות החיים של אורוונטון מסודרות בתצורה של שנים-עשר נשאים תורשתיים. הסְדרים השונים של היצורים הרצוניים מסודרים בתצורה של 12, 24, 48, 96, 192, 384 ו-768. באורנטיה קיימות בתאי המין של הרבייה האנושית ארבעים-ושמונה יחידות של שליטה בתבנית – קובעי תכונות.

36:2.12 (397.12) **העולם השני** הוא ספֵּירת תכנון החיים; כאן מפותחות כל צורות ארגון החיים החדשות. בעוד שתכנוני החיים המקוריים מסופקים על-ידי הבן הבורא, הפיתוח בפועל של תכניות אלה מופקד בידי נשאי החיים ובידי עמיתיהם. משמנוסחות תכניות החיים הכלליות בעבור עולם חדש, הן משודרות לספֵּירת המטה, ושם הן נבחנות בקפידה רבה על-ידי המועצה העליונה של נשאי החיים הבכירים בשיתוף סגל מייעץ של מלכי-צדקים. במידה שתוכניות אלה סוטות מן הנוסחאות שהתקבלו בעבר, הן חייבות להיבחן ולקבל את אישורו של הבן הבורא. לעיתים קרובות מייצג בדיונים אלו המלכי-צדק הראשי את הבן הבורא.

36:2.13 (397.13) לפיכך, אף כי החיים הפלנטאריים דומים במובנים מסוימים, הם נבדלים באופנים רבים בין עולם אבולוציוני אחד למשנהו. ואפילו בסדרת חיים אחידה במשפחת עולמות אחת, החיים אינם זהים בדיוק בשתי פלנטות כלשהן; הואיל ונשאי החיים עמלים ללא לאות על-מנת לשפר את הנוסחאות החיוניות המופקדות בידיהם למשמר, תמיד קיים טיפוס פלנטארי.

36:2.14 (398.1) קיימות מעל למיליון נוסחאות כימיות בסיסיות, או קוסמיות, אשר מהוות את תבניות האב של מופעי החיים, ואת הוריאנטים התפקודיים הבסיסיים הרבים שלהם. לוויין מספר אחד של ספֵּירת תכנון החיים הינו עולם הפיזיקאים והאלקטרו-כימאים של היקום, המשרתים כעוזריהם הטכניים של נשאי החיים בעבודת לכידתן, ארגונן ותפעולן של יחידות האנרגיה החיוניות אשר בהן נעשה שימוש לשם בניית כלי-הקיבול החומריים של תמסורת החיים, אלו המכונים בשם פלאסמה-תחילית.

36:2.15 (398.2) מעבדות תכנון-החיים הפלנטאריות ממוקמות בַּלוויין השני של עולם מספר שתיים. במעבדות אלה משתפים פעולה נשאי החיים והמלכי-צדקים במאמץ לשנות ואף לשפר את החיים אשר נועדו לשתילה **בעולמות העשיריים** של נבאדון. החיים המתפתחים כעת באורנטיה תוכננו ופותחו באופן חלקי בעולם זה ממש; זאת משום שאורנטיה הינו עולם עשירי, כלומר עולם של ניסויים-בחיים. באחד מתוך כל עשרה עולמות מתאפשר להכניס שונות רבה יותר בתכנוני החיים הסטנדרטיים מאשר בעולמות האחרים (הבלתי-ניסויים).

(398.3) 36:2.16 **עולם מספר שלוש** מוקדש לשימור החיים. כאן נלמדות ומפותחות על-ידי עוזרי ונאמני סגל נשאי החיים שיטות מגוונות להגנת החיים ולשימורם. תכניות החיים בעבור כל עולם חדש כוללות תמיד את הקמתה המוקדמת של ועידת השימור, המורכבת מנאמנים מומחים בתפעול מיומן של תבניות החיים הבסיסיות. באורנטיה נכחו עשרים-וארבעה נאמנים חברי וועדה שכאלו, שניים לכל אחת מתבניות היסוד, או תבניות האב, של הארגון הארכיטקטוני של חומר החיים. בפלנטות כשלכם משוכפלת צורת החיים הגבוהה ביותר באמצעות חבילת נשיאת-חיים המורכבת מעשרים-וארבע יחידות תבנית. (ומכיוון שהחיים התבוניים צומחים מתוך החיים הפיזיים ועל בסיסם, באים לכדי קיום גם עשרים-וארבעה הסדרים הבסיסיים של הארגון הנפשי.)

(398.4) 36:2.17 **סְפִירה מספר ארבע** והלוויינים הנלווים לה מוקדשים ללימוד התפתחות חיי היצורים בכלל, וללימוד חיי הקודמנים האבולוציוניים של כל רמת חיים בפרט. פלאסמת החיים המקורית של כל עולם אבולוציוני חייבת להכיל את מלוא הפוטנציאל של כל ווריאציית התפתחות עתידית ושל כל ההתאמות והשינויים העוקבים. ההכנה לפרויקטים ארוכי-טווח אלו של מטמורפוזות חיים עשויה לדרוש את הופעתן של צורות חיים חסרות תוחלת לכאורה בעולם החי והצומח. תוצרי-לוואי אלו של ההתפתחות הפלנטארית, בין אם הם צפויים מראש ובין אם לאו, עולים על זירת הפעולה רק על-מנת להיעלם בהמשך; ואולם, בכל התהליך הממושך הזה ובמהלכו, שזורות כחוט השני הנוסחאות החכמות והנבונות של המתכננים המקוריים של תוכנית החיים ושל סכמת המינים הפלנטאריות. תוצרי הלוואי המרובים של ההתפתחות הביולוגית נחוצים כולם לשם התפקוד המלא והסופי של צורות החיים התבוניות הגבוהות יותר, וזאת על-אף חוסר-ההרמוניה הרב שעשוי לשרור מעת לעת כלפי חוץ במעלֶה המאבק הממושך של היצורים הגבוהים יותר להשגת שליטה על צורות החיים הנמוכות, אשר רבות מהן מתנגדות לעיתים התנגדות כה ניכרת לשלומם ולנוחותם של היצורים התבוניים המתפתחים.

(398.5) 36:2.18 **עולם מספר חמש** עוסק אך ורק בחיים הקשורים לדעת. וכל אחד מלווייניו מוקדש ללימוד היבט יחיד של דעת היצורים אשר מתואם עם חיי היצורים. הדעת, כפי שמבין

אותה האדם, הינה מתת של שבע הרוחות מסייעות-הדעת, המושמות בידי סוכנויות הרוח האינסופית על-גבי רמות הדעת המכאניות, או הרמות אשר אינן ניתנות ללמידה. תבניות החיים מגיבות באופנים משתנים למסייעות אלה ולרוחות הסועדות השונות הפועלות ברחבי יקומי הזמן והמרחב. יכולתם של היצורים החומריים לייצר תגובה רוחנית תלויה לחלוטין במתת הדעת הנספחת, אשר בתורה כיוונה את מסלול ההתפתחות הביולוגי של אותם יצורים בני-תמותה.

36:2.19 (399.1) **עולם מספר שש** מוקדש לתיאום הדעת והרוח בשעה שאלו מִתְקשרים לצורות חיות ולאורגניזמים חיים. עולם זה, על ששת העולמות הנלווים לו, כולל את בתי הספר של התיאום עבור היצורים, אשר בהם משתפים פעולה מורים מן היקום המרכזי ומיקום-העל עם המדריכים של נבאדון, ויחדיו הם מציגים את רמות ההישג הגבוהות ביותר של היצורים בזמן ובמרחב.

36:2.20 (399.2) **הספֵּירה השביעית** של נשאי החיים מוקדשת לתחומים הסמויים של חיי היצורים האבולוציוניים, כפי שאלו נוגעים לפילוסופיה הקוסמית של התרחבות ההתממשות העובדתית של ההוויה העליונה.

3. השתלת חיים

36:3.1 (399.3) החיים אינם מופיעים בַּיקומים באופן ספונטאני; נשאי החיים חייבים לאתחל אותם בעולמות העֲקרים. הם הינם הנשאים, המפיצים והשומרים של החיים, כפי שאלו מופיעים בעולמות האבולוציוניים של החלל. כל צורות וסדרי החיים הידועים באורנטיה נובעים במקורם מבּנים אלו, אף כי לא כל צורות החיים הפלנטאריים מתקיימות באורנטיה.

36:3.2 (399.4) סגלי נשאי החיים מתמנים על-מנת לשתול חיים בעולם חדש, והם מורכבים, על-פי-רוב, ממאה נשאים בכירים, מאה סייעים ואלף נאמנים. נשאי החיים נושאים לעיתים קרובות, אך לא תמיד, פלאסמת חיים ממשית לעולם חדש. לעיתים הם מארגנים את תבניות

החיים לאחר הגעתם לפלנטת המשימה, וזאת בהתאם לנוסחאות אשר אושרו מראש עבור הרפתקה חדשה זו של יצירת חיים. כזה היה גם מקור החיים באורנטיה.

36:3.3 (399.5) משמסופקות התבניות הפיזיות, בהתאם לנוסחאות המאושרות, מפיחים נשאי החיים רוח בחומר חסר החיים ומספקים דרך עצמם הם את הניצוץ החיוני; ומשם ואילך הופכות התבניות חסרות החיים לחומר חי.

36:3.4 (399.6) הניצוץ החיוני — מסתורין החיים — מוענק באמצעות נשאי החיים, אך הוא איננו מהם. נשאי החיים אכן מפקחים על פעולות שכאלה, הם אכן מנסחים את פלאסמת החיים עצמה, אך זוהי רוח האם של היקום אשר מספקת את המרכיב החיוני של פלאסמת החיים. ניצוץ אנרגיה זה, אשר מפיח רוח חיים בגוף ומבשר את בוא הדעת, מגיע מאת הבת היצירתית של הרוח האינסופית.

36:3.5 (399.7) במהלך מתת החיים, נשאי החיים אינם משדרים דבר אשר הינו מטבעם האישי, ואפילו לא באותן ספֵירות שאליהן מובאים סדרי חיים חדשים. בעתות שכאלה הם פשוט מאתחלים ומשדרים את ניצוץ החיים, מתחילים את סיבובי החומר הנדרשים בהתאם למפרט הפיזי, הכימי והחשמלי של תכניות ותבניות החיים המצווֹות. נשאי חיים הינם נוכחויות חיות וקטליטיות אשר מנערות, מארגנות ומחָיות את יסודות סדר הקיום החומרי, אשר בלעדיהם היו נעדרי חיים.

36:3.6 (400.1) לסגל נשאי החיים של פלנטה מוקצית תקופה מסוימת לשם ייסוד חיים בעולם חדש, תקופה הנאמדת בכחצי מיליון שנים כמניין הזמן של אותה פלנטה. בחלוף תקופה זו, וכפי שמסתמן מהישגים התפתחותיים מסוימים של החיים הפלנטאריים, נשאי החיים חדלים ממאמצי ההשתלה, ומכאן ואילך הם אינם מורשים לצרף דבר-מה חדש או נוסף לחיי פלנטה זו.

36:3.7 (400.2) בעידנים שחוצצים בין ביסוס החיים להופעת יצורים אנושיים בעלי מעמד של מוסר, נשאי החיים מורשים לתפעל את סביבת החיים ולסייע להכוון בדרכים אחרות את מסלול האבולוציה הביולוגית. ואת זאת הם עושים במשך תקופות זמן ממושכות.

36:3.8 (400.3) משנשאי החיים הפועלים בעולם חדש הצליחו לייצר הוויה בעלת רצון, בעלת יכולת בחירה מוסרית וברירה רוחנית, או אז מסתיימת עבודתם – משימתם תמה; הם אינם מורשים עוד לתפעל את החיים המתפתחים. מנקודה זו ואילך על האבולוציה של הדברים החיים להתקדם בהתאם למתת הטבע המורש ולנטיות אשר הוענקו זה מכבר והתבססו בנוסחאות ובתבניות החיים הפלנטאריים. נשאי החיים אינם מורשים לערוך ניסויים או להתערב בַּרָצוֹן; והם אף אינם מורשים לשלוט ביצורים מוסריים או להשפיע עליהם באופן שרירותי.

36:3.9 (400.4) עם הגעתו של נסיך פלנטארי הם מתכוננים לקראת עזיבתם, אף כי שניים מן הנשאים הבכירים ושנים-עשר נאמנים רשאים להתנדב, על-ידי נדירת נדר זמני של ויתור, ולהישאר על הפלנטה ללא הגבלת זמן כיועצים בענייני הפיתוח והשימור העתידיים של פלאסמת החיים. שני בנים כאלו, כמו גם שנים-עשר עמיתיהם, משרתים כעת באורנטיה.

4. נשאי החיים המלכי-צדקים

36:4.1 (400.5) בכל מערכת מקומית של עולמות מיושבים ברחבי נבאדון קיימת סִפֵּירה בודדת אשר בה שימשו המלכי-צדקים כנשאי חיים. משכנות אלו ידועים בשם העולמות **האמצעסופיים** של המערכת, ועל כל אחד מהם הזדווג בן מלכי-צדק שהותאם-חומרית עם בת נבחרת הנמנית על סדר הבנים החומריים. האימהות חַוָּה של עולמות אמצעסופיים כעין אלו נשלחות ממטה המערכת הנידונה, לאחר שנבחרו בידי המלכי-צדק המשמש כנשא-חיים מקרב שלל המתנדבות אשר ענו לקריאת ריבון המערכת שהופנתה אל הבנות החומריות של תחומו.

36:4.2 (400.6) הצאצאים של מלכי-צדק נשא-חיים ושל בת חומרית ידועים **כאמצעסופיים.** האב מלכי-צדק של גזע כזה של יצורים נשגבים, עוזב בסופו של דבר את הפלנטה של תפקוד חייו הייחודי, והאֵם חַוָּה של סדר מיוחד זה של הוויות יקומיות עוזבת אף היא עם הופעת הדור השביעי של צאצאיה הפלנטאריים. אז מופקדת הכוונתו של עולם שכזה בידי בנה בכורה.

36:4.3 (400.7) היצורים האמצעסופיים חיים ומתפקדים בעולמותיהם הנהדרים כהוויות בעלות יכולות רבייה, עד אשר הם בני אלף שנים סטנדרטיות; או אז הם מוסעים באמצעות הסעה שׂרפית. מכאן ואילך הופכים האמצעסופיים לחסרי יכולת הִתרבות, הואיל וטכניקת פירוק-החומר המוחלת עליהם כהכנה לעטיפתם-בידי-שרף שוללת מהם לנצח את זכותם להתרבות.

36:4.4 (400.8) מעמדן הנוכחי של הוויות אלה אינו יכול להיחשב כשל בנות-תמותה או כשל בנות-אלמוות, ואף לא ניתן לסווגן במובהק כאנושיות או כאלוהיות. בהוויות אלה אין שוכן מכוונן, ועל-כן הן בנות-אלמוות אך בקושי. ואולם, נדמה שהן אף אינן בנות-תמותה; שכן אף אמצעסופי מעולם לא התנסה במוות. כל האמצעסופיים אשר נולדו בנבאדון עדיין חיים כיום, והם פועלים בַּעולמות שבהם נולדו, בְּעולם כלשהו בדרך, או בספֵּירת האמצעסופיים של סאלווינגטון אשר בקבוצת העולמות הסופיוניים.

36:4.5 (401.1) **עולמות הסופיונים של סאלווינגטון.** נשאי החיים המלכי-צדקים, כמו גם שותפותיהם האימהות חוה, יוצאים מן הספֵּירות האמצעסופיות של המערכת לעבר העולמות הסופיוניים של מעגל סאלווינגטון, אל המקום שבו עתידים להתקבץ גם צאצאיהם.

36:4.6 (401.2) ראוי להסביר בהקשר זה כי הקבוצה החמישית מקרב שבעת העולמות הראשיים במעגל סאלווינגטון מהווה את העולמות הסופיוניים של נבאדון. ילדיהם של נשאי החיים המלכי-צדקים ושל הבנות החומריות משתכנים בעולם השביעי של הסופיונים, הספֵּירה האמצעסופית של סאלווינגטון.

36:4.7 (401.3) לווייני שבעת העולמות הראשיים של הסופיונים הינם מקומות המפגש של אישיויות היקום המרכזי ויקום העל, העשויות להימצא במהלך ביצוע משימתן בנבאדון. בעוד שבני התמותה המרקיעים משוטטים בחופשיות בכל עולמות הִתָּרבות ובכל ספירות האימון של 490 העולמות המרכיבים את אוניברסיטת מלכי-צדק, קיימים בתי-ספר מיוחדים מסוימים, וכן איזורים מוגבלים רבים, אשר אליהם הם אינם מורשים להיכנס. ודבר זה נכון במיוחד באשר לארבעים-ותשע הספֵּירות הכפופות למרות הסופיונים.

(401.4) 36:4.8 תכליתם של היצורים האמצעסופיים אינה ידועה לעת הזו, אף כי נראה שאישיויות אלה מתקבצות בעולם השביעי של הסופיונים כהכנה למאורע עתידי כלשהו בהתפתחות היקום. שאלותינו בנוגע לגזעים האמצעסופיים מופנות תמיד לעבר הסופיונים, ותמיד מסרבים הסופיונים לדון בייעוד של אלו המצויים תחת השגחתם. ללא קשר לחוסר הוודאות שלנו באשר לעתידם של האמצעסופיים, היננו יודעים כי בכל יקום מקומי באורוונטון שוכן סגל הולך ומצטבר כזה של הוויות מסתוריות אלה. המלכי-צדקים נשאי החיים מאמינים כי ילדיהם האמצעסופיים יקבלו ביום מן הימים מאת האל המרבי את הרוח הנצחית והטרנסצנדנטאלית של המוּחְלָטוֹפִיוּת.

5. שבע הרוחות מסייעות-הדעת

(401.5) 36:5.1 נוכחותן של שבע הרוחות מסייעות-הדעת בעולמות הפרימיטיביים היא זו אשר מתנה את מסלול האבולוציה האורגאנית; ודבר זה מסביר מדוע האבולוציה היא תכליתית ואינה מקרית. מסייעות אלה מייצגות את תפקוד סעד הדעת של הרוח האינסופית המוענק לסדרים הנמוכים של החיים התבוניים באמצעות פעולותיה של רוח אם של יקום מקומי. המסייעות הינן ילדותיה של רוח האם של היקום, והן מהוות את הסעד האישי שלה לדעת החומרית של העולמות. כל אימת שדעת מופיעה, ובכל מקום שבו היא מופיעה, אז ושם פועלות רוחות אלה במְגוון אופנים.

(401.6) 36:5.2 שבע הרוחות מסייעות-הדעת נקראות בשמות השקולים למונחים הבאים: אינטואיציה, הבנה, אומץ, ידע, ייעוץ, סגידה ובינה. רוחות-דעת אלה שולחות את השפעתן אל כלל העולמות המיושבים בדמות דחף דיפרנציאלי, וכל אחת מהן מחפשת יכולת קליטה והתגשמות באופן די נפרד מהשיעור שבו עמיתותיה עשויות למצוא קליטה והזדמנות לפעול.

(401.7) 36:5.3 המשכנות המרכזיים של הרוחות המסייעות במטה של נשאי החיים מצביעים בעבור נשאי החיים המפקחים על שיעור ואיכות תפקוד הדעת של המסייעות בכל עולם ובכל אורגניזם חי נתון אשר לו מעמד אינטלקטואלי. עמדות אלה של דעת-חיים מהוות סימנים

מושלמים בעבור חמש המסייעות הראשונות. ואולם, בנוגע לרוחות המסייעות השישית והשביעית – סגידה ובינה – עמדות מרכזיות אלה מציינות רק תפקוד איכותי. הפעילות הכמותית של מסייעת הסגידה ושל מסייעת הבינה נרשמת בנוכחותה המיידית של הסועדת האלוהית בסאלווינגטון, בהיותה חוויה אישית של רוח האם של היקום.

36:5.4 (402.1) שבע הרוחות מסייעות הדעת לעולם מלַוות את נשאי החיים לפלנטה חדשה, אך אין להתייחס אליהן כאל ישויות; הן יותר בבחינת מעגלים. הרוחות של שבע המסייעות ביקום אינן פועלות כאישיות בנפרד מנוכחותה האוניברסאלית של הסועדת האלוהית; למעשה, הן מהוות רמת תודעה של הסועדת האלוהית ולעולם הן כפופות לפעולתה של האם הבוראת שלהם ולנוכחותה.

36:5.5 (402.2) לשוננו נמצאת חסרה בבואנו לתאר במילים הולמות את שבע הרוחות מסייעות הדעת האלה. הן הינן הסועדות של הרמות הנמוכות היותר של הדעת ההתנסותית, וניתן לתארן, בהתאם לסדר ההישג האבולוציוני, כדלקמן:

36:5.6 (402.3) 1. **רוח האינטואיציה** – תפישה מהירה, האינסטינקטים של הרפלקס הפיזי-פרימיטיבי ושל זה הטבוע, מתת ההכוונה ויתר מתת השימור-עצמי של כל יצירות הדעת; המסייעת היחידה אשר פועלת באופן כה נרחב בסדרים הנמוכים יותר של עולם החי, והיחידה אשר יוצרת קשר תפקודי נרחב עם רמות הדעת הבלתי-נלמדות.

36:5.7 (402.4) 2. **רוח ההבנה** – דחף התיאום, החיבור הספונטאני והאוטומאטי-לכאורה של רעיונות. זוהי המתנה של תיאום הידע הנרכש, תופעת ההיסק המהיר, השיפוט הזריז וההחלטה המיידית.

36:5.8 (402.5) 3. **רוח האומץ** – מתת הדבקות – בהוויות האישיות זהו הבסיס לרכישת האופי והשורש האינטלקטואלי לסיבולת המוסרית ולגבורה הרוחנית. בשעה שהיא מוארת על-ידי העובדות ומקבלת השראה מן האמת, היא הופכת לְסוד הדחף להרקעה האבולוציונית באמצעות הכוונה-עצמית נבונה ומודעת.

(402.6) 36:5.9 4. **רוח הידע** — הסקרנות-האֵם של ההרפתקה והתגלית, הרוח המדעית; המנחה והשותפה הנאמנה של רוחות האומץ והייעוץ; הדחף להכווין את מתת האומץ לעבר נתיבי צמיחה מועילים ומתקדמים.

(402.7) 36:5.10 5. **רוח הייעוץ** — הדחף החברתי, מתת שיתוף הפעולה בין מינים; יכולתם של יצורים רצוניים לחיות בהרמוניה עם רעיהם; זהו המקור לְאינסטינקט הלהקה בקרב היצורים הנמוכים יותר.

(402.8) 36:5.11 6. **רוח הסגידה** — הדחף הדתי, הדחף המבחין הראשון אשר מפריד את יצורי הדעת לשתי המחלקות הבסיסיות של הקיום כבני-תמותה. רוח הסגידה מבדילה לנצח בין החיה שאליה היא חוברת לבין היצורים נעדרי הנשמה ובעלי מתת הדעת. הסגידה הינה תג המועמדות להרקעה רוחנית.

(402.9) 36:5.12 7. **רוח הבינה** — הנטייה הטבועה של כל היצורים המוסריים לעבר התקדמות אבולוציונית סדורה ומדורגת. זוהי הגבוהה שבמסייעות, היא מתאמת-הרוח וכן זו המבטאת ברהיטות את עבודת כל יתר המסייעות. רוח זו הינה הסוד העומד מאחורי אותו דחף מולד של יצורי הדעת, אשר מאתחל את התוכנית הפרקטית והיעילה של סולם ההרקעה של הקיום ואשר תומך בה; זוהי המתנה שבה זכו הדברים החיים, והיא אשר עומדת מאחורי יכולת הישרדותם הבלתי-מוסברת, כמו גם מאחורי היכולת לנצל תוך כדי הישרדות את תיאום כלל התנסויות העבר והזדמנויות ההווה שלהם על-מנת להשיג את הכול מכל מה ששש הסועדות האחרות כולן יכולות להניע בדעת האורגניזם האמור. בינה הינה פסגת הביצועים האינטלקטואליים. בינה הינה יעד הקיום המנטאלי והמוסרי הטהור.

(403.1) 36:5.13 הרוחות סועדות-הדעת גדלות באופן התנסותי, אך לעולם הן אינן הופכות לאישיות. הן מתפתחות תוך כדי פעולה, ופעולתן של חמש הראשונות בסדרי עולם החי היא חיונית במידה מסוימת לשם פעולת כלל שבע הרוחות סועדות-הדעת כאינטלקט אנושי. יחס חייתי זה הופך את המסייעות ליעילות יותר מבחינה מעשית כדעת אנושית; לפיכך, חיות הינן

הכרחיות במידה מסוימת להתפתחותו האינטלקטואלית של האדם, כמו גם להתפתחותו הפיזית.

36:5.14 (403.2) מסייעות-דעת אלה של רוח אֵם של יקום מקומי מתייחסות ליצורים חיים בעלי מעמד של אינטליגנציה, במידה רבה כשם שמרכזי הכוח והבקרים הפיזיים מתייחסים לכוחות הבלתי-חיים של היקום. הן מעניקות במעגלי הדעת אשר בעולמות המיושבים שירות שערכו לא יסולא בפז, והן משתפות פעולה ביעילות עם בקרי המאסטר הפיזיים המשמשים גם כבקרי וכמכווני רמות הדעת הקדם-מסייעות, רמת הדעת המכאנית או רמת הדעת שלא ניתן ללמדה.

36:5.15 (403.3) הדעת החיה, בטרם הופעת היכולת ללמוד מניסיון, מצויה בתחום הסעד של בקרי המאסטר הפיזיים. דעת היצורים, בטרם רכישת היכולת להכיר באלוהיות ולסגוד לאלוהות, מצויה בלעדית בתחומן של המסייעות הרוחניות. עם הופעת התגובה הרוחנית של בינת היצור, הופכת דעת ברואה שכזו באופן מיידי לדעת-על, ובו ברגע היא נעטפת במעגלי הרוח של רוח האם של היקום המקומי.

36:5.16 (403.4) הרוחות מסייעות-הדעת אינן קשורות במישרין בשום אופן לפעולתה המגוונת והרוחנית-לעילא של רוח הנוכחות האישית של הסועדת האלוהית, היא רוח הקודש של העולמות המיושבים; ואולם, מבחינה תפקודית הן קודמות להופעת רוח זו עצמה באדם האבולוציוני, והן אשר מכינות את הקרקע לקראת הופעתה. המסייעות מעניקות לרוח האם של היקום קשר מגוון עם היצורים החומריים של יקום מקומי ואף שליטה בהם, ואולם, הן אינן משליכות על ההוויה העליונה בשעה שהן פועלות ברמות של קדם-אישיות.

36:5.17 (403.5) דעת בלתי-רוחנית הינה מופע של אנרגיית-רוח או תופעה של אנרגיה-פיזית. ואפילו דעת אנושית, קרי דעת אישית, אינה ניחנת באיכויות הישרדות, אלא בשעה שהיא מזדהה עם רוח. הדעת הינה מתת אלוה, ואולם היא איננה בת-אלמוות כאשר היא פועלת ללא בוֹננוּת רוחנית, וכן כאשר היא נעדרת יכולת לסגוד ולהשתוקק להישרדות.

6. כוחות חיים

(403.6) 36:6.1 החיים הם גם מכאניסטיים וגם חיוניים — הם חומריים ורוחניים כאחד. הפיזיקאים והכימאים של אורנטיה לעולם ימשיכו להתקדם בהבנתם את הצורות הפרוטופלאסמיות של עולם החי והצומח, ואף-על-פי-כן לעולם לא יוכלו לייצר אורגניזמים חיים. החיים הינם דבר-מה שונה מכל מופעי האנרגיה; ואפילו החיים החומריים של היצורים הפיזיים אינם טבועים בחומר.

(403.7) 36:6.2 דברים חומריים יכולים ליהנות מקיום עצמאי, ואולם החיים נובעים אך ורק מן החיים. דעת יכולה לנבוע אך ורק מדעת אשר קדמה-לה. מקור הרוח הינו אך באבות רוחניים קדמונים. היצור יכול ליצור צורות חיים, ואולם רק אישיות בוראת, או כוח יצירתי, מסוגלים לספק את ניצוץ החיים המפעיל.

(404.1) 36:6.3 נשאי החיים יכולים לארגן את צורות החומר של הוויות חיות, או את התבניות הפיזיות שלהן, ואולם זוהי הרוח אשר מספקת את ניצוץ החיים ההתחלתי ומעניקה את מתת הדעת. ואפילו הצורות החיות של חיים ניסיוניים, אשר מארגנים נשאי החיים בעולמותיהם בסאלווינגטון, לעולם נעדרות יכולת הִתרבות. משנוסחאות החיים והתבניות החיוניות הורכבו כראוי, די בנוכחותו של נשא חיים על-מנת לאתחל חיים, ואולם, כל אותם אורגניזמים חיים נותרים נעדרי שתי תכונות מהותיות — מתת הדעת ויכולת הִתרבות. דעת החיה והדעת האנושית מהוות שתיהן מתנות מטעם רוח האם של היקום המקומי, הפועלת באמצעות שבע הרוחות מסייעות-הדעת, זאת בעוד שיכולת היצורים להתרבות מהווה הענקה אישית וספציפית מטעם רוח היקום לפלאסמת החיים הקדומה אשר נחנכה על-ידי נשאי החיים.

(404.2) 36:6.4 משתכננו נשאי החיים את תבניות החיים, ולאחר שארגנו את מערכות האנרגיה, חייבת להתרחש תופעה נוספת; נדרשת הענקת "נשימת החיים" לצורות נעדרות-חיים אלה. בני האל יכולים לבנות את צורות החיים, ואולם זוהי רוח האל אשר

תורמת לאמיתו של דבר את הניצוץ החיוני. ומשנוצלו החיים אשר כך הוענקו, אז שוב הופך הגוף החומרי הנותר לחומר מת. משמתת החיים מוצתה עד תום, חוזר הגוף אל חיק היקום החומרי אשר ממנו שאלו אותו נשאי החיים בכדי שישמש כלי ארעי בעבור מתת החיים אשר הוענקה להתאגדות ברת-נראות שכזו של אנרגיה-חומר.

36:6.5 (404.3) החיים אשר הוענקו לצמחים ולבעלי-חיים בידי נשאי החיים אינם חוזרים אל נשאי החיים עם מותם של צמחים ובעלי-חיים אלו. חייהם העוזבים של דברים חיים מסוג זה אינם נושאי זהות או אישיות; הם אינם שורדים את המוות באופן אישי. ובמהלך קיומם, ובמשך כל זמן שהותם בגוף אשר נוצר מן החומר, הם עברו שינוי; הם עברו אבולוציה של אנרגיה, והם שורדים אך ורק כחלק מכוחות הקוסמוס של היקום. הם אינם שורדים בבחינת חיים יחידניים. הישרדותם של יצורים בני-תמותה מבוססת אך ורק על התפתחות הנפש האלמותית בתוככי הדעת בת התמותה.

36:6.6 (404.4) היננו מדברים על חיים כעל "אנרגיה" וכעל "כוח", ואולם למעשה הם אינם שני אלה. כוח-אנרגיה מגיב לכבידה באופן מגוון; לא כן החיים. תבנית אף היא איננה מגיבה לכבידה, בהיותה תצורת אנרגיות אשר השלימו זה מכבר את כלל מחויבויותיהן לתגובת-כבידה. וככאלה מהווים החיים את הנפשתה של מערכת אנרגיה – של חומר, של דעת או של רוח – בעלת תבנית תצורה כלשהי, או נבדלת לחלוטין.

36:6.7 (404.5) קיימים דברים כלשהם הקשורים לפיתוחם של חיים בפלנטות האבולוציוניות ואשר אינם נהירים לנו לחלוטין. היננו מבינים לאשורו את הארגון הפיזי של הנוסחאות האלקטרו-כימיות של נשאי החיים, ואולם אין אנו מבינים עד תום את טיבו ואת מקורו של **ניצוץ הפעלת-החיים.** היננו יודעים כי החיים זורמים מן האב, דרך הבן ועל-ידי הרוח. ייתכן מאוד שרוחות האב הינן הערוץ בעל שבעת ההיבטים של נהר החיים הניגר והשוטף את כלל הבריאה. ואולם, אין אנו מבינים את הטכניקה שבאמצעותה משתתפת רוח האב המפקחת בפרק הראשיתי של מתת חיים בְּפלנטה חדשה. היננו בטוחים בכך שגם לעתיקי היומין חלק כלשהו בחניכה זו של חיים בעולם חדש, ואולם, באשר לטיבו של חלק זה היננו שרויים בעלטה של בורות גמורה. והיננו יודעים לבטח כי רוח האם של היקום מחייה למעשה את

התבניות חסרות-החיים, ומעניקה לְפלאסמה מופעלת שכזו את זכות ההִתרבות כאורגניזם. היננו מבחינים בכך ששלושת אלו הינם הרמות של האל בעל שבעת ההיבטים, אשר מכוּונות לעיתים בכינוי הבוראים העליונים של הזמן והמרחב; ואולם, פרט לכך היננו יודעים אך מעט יותר מאשר בני התמותה של אורנטיה – פשוט שהמושג טבוע באב, הביטוי בבן, ומימוש החיים ברוח.

36:6.8 (405.1) [הוכתב על-ידי בן וורונדאדק המוצב באורנטיה כמשקיף והמשמש בתפקיד זה על-פי בקשתו של המלכי-צדק הראשי של סגל ההתגלות המפקח.]

>> מסמך 36 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 38 <<

מסמך 37

אישיויות של היקום המקומי

37:0.1 (406.1) בראש כל האישיויות בנבאדון עומד הבן הבורא המאסטר, מיכאל, אבי היקום והריבון. עמו מתואמת בְּאלוהיות ואותו משלימה בתכונות היצירתיות, רוח האם של היקום המקומי, הסועדת האלוהית של סאלווינגטון. ובוראים אלו הינם, ובאופן מוחשי ביותר, האב-בן והרוח-האם של כלל היצורים אשר נולדו בנבאדון.

37:0.2 (406.2) המסמכים הקודמים עסקו בסדרי הבנים הברואים; התיאורים שלהלן יציגו את הרוחות הסועדות ואת סדרי הבנים המרקיעים. מסמך זה נוגע בעיקר לקבוצת ביניים – עוזרי היקום; ואולם, הוא גם יתייחס בקצרה לחלק מן הרוחות הגבוהות יותר המוצבות בנבאדון, וכן לחלק מסדרי אזרחות הקבע ביקום המקומי.

1. עוזרי היקום

37:1.1 (406.3) רבים מן הסדרים הנכללים על-פי-רוב בקטגוריה זו נותרים עלומים, ואולם, כפי שהדברים מוצגים במסמכים אלו, כוללים עוזרי היקום את שבעת הסדרים הבאים:

37:1.2 (406.4) 1. כוכבי הבוקר הבהירים.

37:1.3 (406.5) 2. כוכבי הערב הזוהרים.

37:1.4 (406.6) 3. רבי מלאכים.

37:1.5 (406.7) 4. סייעים לגבוהים ביותר.

37:1.6 (406.8) 5. נציבים גבוהים.

37:1.7 (406.9) 6. מפקחים שמימיים.

37:1.8 (406.10) 7. מורי העולמות העליונים.

37:1.9 (406.11) מן הסדר הראשון של עוזרי היקום, כוכבי הבוקר הבהירים, קיים בכל יקום מקומי רק אחד, והוא הראשון להיוולד מקרב כלל היצורים הילידיים ביקום המקומי. כוכב הבוקר הבהיר של היקום שלנו ידוע בשם גבריאל מסאלווינגטון. והוא הינו המנהל הכללי של נבאדון כולו, הפועל כנציגו האישי של הבן הריבון וכדוברהּ של שותפתו ליצירה.

37:1.10 (406.12) במשך הזמנים המוקדמים יותר של נבאדון עבד גבריאל די לבדו עם מיכאל ועם הרוח היצירתית. עִם שגדל היקום והתרבו הבעיות הניהוליות, סופק בידיו צוות אישי של עוזרים עלומים, ובסופו של דבר קבוצה זו התרחבה הודות ליצירת סגל כוכבי הערב של נבאדון.

2. כוכבי הערב הזוהרים

37:2.1 (407.1) יצורים זוהרים אלו תוכננו על-ידי המלכי-צדקים ואז הובאו לכדי קיום על-ידי הבן הבורא והרוח היצירתית. הם משמשים בתפקידים רבים, אך בעיקר כקציני קישור של גבריאל, מנהלו הכללי של היקום המקומי. ואחת או יותר מן ההוויות האלה פועלות כנציגותיו בבירתהּ של כל קונסטלציה ושל כל מערכת בנבאדון.

37:2.2 (407.2) מתוקף תפקידו כַּמנהל הכללי של נבאדון, משמש גבריאל כיושב הראש, או כְּמשקיף, ברוב ההתכנסויות בסאלווינגטון; ולעיתים תכופות עד כאלף מההתכנסויות האלה מתקיימות בו-זמנית. כוכבי הערב הזוהרים מייצגים את גבריאל באירועים אלו; הוא איננו

יכול להימצא בו-זמנית בשני מקומות, ומלאכי-על אלו מפצים על מגבלה זו שלו. והם מבצעים שירות דומה גם בעבור סגל הבנים המורים של השילוש.

37:2.3 (407.3) אף-על-פי שגבריאל עסוק באופן אישי בעניינים ניהוליים, הוא שומר על קשר עם כל שאר תחומי החיים והעניינים ביקום באמצעות כוכבי הערב הזוהרים. לעולם הם מלווים אותו במסעותיו הפלנטאריים, ולעתים קרובות הם יוצאים כנציגיו האישיים למשימות מיוחדות בפלנטות היחידניות. במשימות מעין אלה הם ידועים לפעמים בכינוי "מלאך האל". לעיתים תכופות הם נוסעים לאוורסה על-מנת לייצג את כוכב הבוקר הבהיר בפני בתי הדין ובפני האסיפות של עתיקי היומין, אך רק לעיתים רחוקות הם יוצאים אל מעבר לגבולותיו של אורוונטון.

37:2.4 (407.4) כוכבי הערב הזוהרים הינם סדר דואלי ייחודי, הכולל כאלו המהווים יושרה ברואה ואחרים שהגיעו לסדר זה בשל הישגים של שירות. סגל נבאדון של מלאכי-על אלו מונה כעת 13,641 יחידים. קיימים 4,832 יחידים של יושרה ברואה, בעוד ש-8,809 יחידים הינם רוחות מרקיעות אשר השיגו את היעד הזה של שירות מרוּמָם. רבים מכוכבי הערב המרקיעים הללו החלו את דרכם ביקום כשרפים; אחרים הרקיעו מרמות עלומות של חיים ברואים. כיעד של הישג, סגל גבוה זה לעולם איננו סגור בפני מועמדי הרקעה, כל עוד היקום איננו מיוצב באור ובחיים.

37:2.5 (407.5) שני הסוגים של כוכבי הערב הזוהרים נראים בקלות לאישיויות מורונטיות ולסוגים מסוימים של הוויות חומריות אשר הינן מעל לברוּת-תמותה. ההוויות הברואות הנמנות על סדר מעניין ורב-גוני זה מחזיקות בכוח רוחני היכול להתבטא באופן בלתי-תלוי בנוכחותן האישית.

37:2.6 (407.6) בראש מלאכי-העל הללו עומד גַּוּואלִיָה, הראשון מסדר זה אשר נולד בנבאדון. מאז שובו של המשיח מיכאל ממתת הניצחון שלו באורנטיה, הוצב גוואליה למשימת סעד בני התמותה המרקיעים, ובמשך אלף ותשע-מאות שנות אורנטיה האחרונות החזיק שותפו, גָּלַאנְטָיָה, מטה בירושֵׁם, שם הוא מבלה כמחצית מזמנו. גלאנטיה הינו הראשון מקרב מלאכי-העל המרקיעים להשיג את המעמד הרם הזה.

37:2.7 (407.7) אין מתקיים ארגון בקבוצה או בחבורה של כוכבי הערב הזוהרים, למעט נוהג החבירה שלהם בזוגות ברבות ממשימותיהם. הם אינם מקבלים משימות רבות הנוגעות לנתיבת ההרקעה של בני התמותה, אך משהם מקבלים אותן, לעולם אינם פועלים לבדם. תמיד הם פועלים בזוגות – האחד הינו הוויה ברואה, האחר כוכב ערב מרקיע.

37:2.8 (407.8) אחת מן החובות הגבוהות של כוכבי הערב הינה להתלוות לבני המתת האוונאליים במשימותיהם הפלנטאריות, ממש כשם שגבריאל התלווה אל מיכאל בעת משימת המתת שלו באורנטיה. שני מלאכי-העל המשרתים – המשמשים כמפקדים-בצוותא של כל רבי-המלאכים ושל כל יתר המוצבים במשימות אלה – הינם האישיויות הבכירות ביותר במשימות מעין אלה. הבכיר במפקדי מלאכי-העל הללו הוא זה אשר, בשעה ובגיל המשמעותיים, מצווה את הבן האוונאל, "עסוק בענייניו של אחֶיך".

37:2.9 (408.1) צמדים דומים של מלאכי-על מוצבים בסגל הפלנטארי של הבנים המורים של השילוש, הפועלים על-מנת לייסד את העידן שלאחר-המתת, או את השחר הרוחני של עולם מיושב. במשימות מעין אלה משמשים כוכבי הערב כמקשרים בין בני התמותה של העולם לבין הסגל הבלתי-נראה של הבנים המורים.

37:2.10 (408.2) **העולמות של כוכבי הערב.** הקבוצה השישית של שבעת העולמות של סאלווינגטון וכן ארבעים-ושניים לווייניהם הנלווים, מוקדשים לטובת המִנהל של כוכבי הערב הזוהרים. בראש שבעת העולמות הראשיים ניצבים הַסדרים הברואים של מלאכי-העל הללו, בעוד שהלווייניים הנלווים מנוהלים בידי כוכבי הערב המרקיעים.

37:2.11 (408.3) לווייניהם של שלושת העולמות הראשונים מסורים לבתי הספר של הבנים המורים, ואילו כוכבי הערב מוקדשים לְאישיויות הרוח של היקום המקומי. שלושת הקבוצות הבאות מאוכלסות בבתי-ספר משותפים ודומים המוקדשים לאימון בני התמותה המרקיעים. לווייני העולם השביעי שמורים לטובת דיוני השלשה המונה את הבנים המורים, את כוכבי הערב ואת הסופיונים. במשך התקופות האחרונות זוהו מלאכי-על אלו באופן קרוב עם עבודתו של סגל הסופיונות ביקום המקומי, ומזה זמן רב שהם קשורים לבנים המורים. קיים קשר רב-עוצמה ורב-חשיבות בין כוכבי הערב לבין שליחי הכבידה המסופחים לקבוצות

העבודה של הסופיונים. העולם השביעי הראשי עצמו שמור לטובת אותם עניינים עלומים הנוגעים למערכת היחסים העתידית שתיווצר בין הבנים המורים, הסופיונים וכוכבי הערב; וזאת לאחר שתושלם הופעתה של אישיות האל העליון ביקום-העל.

3. רבי-המלאכים

37:3.1 (408.4) רבי המלאכים הינם צאצאיהם של הבן הבורא ושל רוח האם של היקום. הם מהווים את הסוג הגבוה ביותר של הוויה רוחנית גבוהה המיוצרת במספרים גדולים ביקום המקומי; ובעת המִפקד האחרון נמצאו בנבאדון כמעט שמונה-מאות אלף מהם.

37:3.2 (408.5) רבי המלאכים מהווים את אחת מן הקבוצות המועטות של אישיויות היקום המקומי אשר אינן כפופות ברגיל למרותו של גבריאל. בהיותם מוקדשים לעבודת הישרדות היצורים ולקידום נתיבת ההרקעה של בני התמותה של הזמן והמרחב, הם אינם עוסקים באופן כלשהו בניהולו השגרתי של היקום. אף כי הם אינם כפופים בדרך-כלל להכוונתו של כוכב הבוקר הבהיר, רבי-המלאכים אכן פועלים לפעמים בסמכותו. והם אף משתפים פעולה עם עוזרי יקום אחרים, כדוגמת כוכבי הערב, כפי שהדבר מודגם באמצעות פעולות מסוימות אשר תוארו במסמך הדן בהשתלת החיים בעולמכם.

37:3.3 (408.6) סגל רבי המלאכים של נבאדון מוכוון על-ידי הראשון להיוולד מסדר זה, ובתקופות המאוחרות יותר מוחזק באורנטיה מטה אוגדתי של רבי המלאכים. עובדה יוצאת-דופן זו היא המושכת את תשומת ליבם של תלמידים אורחים המגיעים מחוץ לנבאדון. בין התצפיות המוקדמות שלהם על פעולות פנים-יקומיות מצויה התגלית כי פעילויות הרקעה רבות של כוכבי הערב הזוהרים מנוהלות מבירתה של מערכת מקומית, שטניה. בבדיקה נוספת הם מגלים כי פעילויות מסוימות של רבי-מלאכים מוכוונות מעולם מיושב קטן ולכאורה חסר חשיבות ושמו אורנטיה. או אז מתגלֶה להם קיום המתת של מיכאל באורנטיה, ומיד מתעצם העניין שלהם בכם ובספֵירה הנמוכה שלכם.

37:3.4 (409.1) האם אתם תופשים את משמעות העובדה שהפלנטה הנמוכה והמבולבלת שלכם הפכה להיות מטה אוגדתי בעבור הניהול וההכוונה היקומיים של פעילויות מסוימות של רבי-מלאכים הנוגעות לתוכנית ההרקעה לפרדיס? ללא צל של ספק, דבר זה מעיד על הריכוז העתידי של פעילויות הרקעה אחרות בעולם המתת של מיכאל, ומקנה חשיבות עצומה וכבדת-משקל להבטחה האישית של המאסטר, "עוד אשובה אליכם".

37:3.5 (409.2) ככלל, רבי-המלאכים מוצבים לשירות ולסעד סדר הבנים האוונאליים, אך זאת רק לאחר שעברו אימון מקדים אינטנסיבי בכל שלבי עבודת הרוחות הסועדות השונות. כל בן פרדיס של מתת היוצא לעולם מיושב מלווה בסגל המונה מאה חברים המסופחים אליו ארעית למשך תקופת המתת. במידה שבן סמכותי הופך לשליטה הזמני של הפלנטה, רבי-מלאכים אלו ישמשו כראשיהם המנחים של כלל החיים השמימיים באותה ספֵירה.

37:3.6 (409.3) לעולם מוצבים שני רבי-מלאכים בכירים כעוזריו האישיים של האוונאל מפרדיס בכל המשימות הפלנטאריות, בין שהמשימה כוללת פעולות משפטיות ובין שהיא כוללת משימות של סמכות או מתת של התגשמות כבשר ודם. משבֵּן פרדיס זה סיים לשפוט את העולם, ומשהמתים נקראים בשמם (מה שמכונה תחיית המתים), אכן אמת ויציב הדבר כי השומרים השרפיים של האישיויות הנמות עונים ל"קולו של רב-המלאכים". הכרזת השמות של סיום עידן מתבצעת בידי רב-מלאכים שבתפקיד. זהו הינו רב-המלאכים של תחיית המתים, אשר לעיתים מכונה גם בשם "רב-המלאכים של מיכאל".

37:3.7 (409.4) **עולמותיהם של רבי-המלאכים.** הקבוצה השביעית של העולמות המקיפים את סאלווינגטון, על לווייניהם הנלווים, מוקצית בעבור רבי-המלאכים. ספֵירה מספר אחת, על כל ששת לווייניה הנלווים, מאוכלסת ברשמי האישיויות. סגל עצום זה של רשמים עוסק בשמירה על רישומים נכונים על אודות כל אחד מבני התמותה של הזמן, החל מרגע לידתו, המשך דרך כל נתיבתו ביקום, ועד למועד שבו אותו יחיד עוזב את סאלווינגטון בדרכו לקיים את תוכנית יקום-העל, או לחלופין, כאשר הוא "נמחק ממרשם הקיום" בהתאם לפקודתם של עתיקי היומין.

37:3.8 (409.5) כאן, בעולמות הללו, מסווגים, מתויקים ונשמרים רישומי האישיות ובטחונות הזהות במשך הזמן החוצץ בין מותו של בן התמותה לבין שעת הרכבת אישיותו מחדש, שעת תחייתו מן המתים.

4. סייעים לגבוהים ביותר

37:4.1 (409.6) קבוצת הסייעים לגבוהים ביותר היא קבוצה של הוויות מתנדבות אשר מקורן מחוץ ליקום המקומי, ואשר מוצבות באופן ארעי כנציגות היקום המרכזי ויקום-העל בבריאות המקומית, או שהן מהוות משקיפות מטעמם של יקומים אלו. מספרן של הוויות אלה משתנה כל העת, אך תמיד נאמד במיליונים.

37:4.2 (409.7) וכך היננו נהנים מעת לעת מן הסעד ומן הסיוע של הוויות כאלה אשר מקורן-בפרדיס, כגון הופכים-בינה-למושלמת, יועצים אלוהיים, פוסקים אוניברסאליים, רוחות שילוש בעלות השראה, בנים ששולשו, שליחים בודדים, סופרנאפים, סקונאפים, תלתשרפים וסועדים מסבירי-פנים אחרים השוהים עימנו מתוך מטרה לסייע לאישיויות הילידיות במאמץ להביא את כלל נבאדון לכדי הרמוניה מלאה יותר עם הרעיונות של אורוונטון ועם האידיאלים של פרדיס.

37:4.3 (410.1) כל אחת מן ההוויות האלה עשויה לשרת בהתנדבות בנבאדון, ולפיכך להימצא, מן הבחינה הטכנית, מחוץ לתחום סמכותנו; ואולם, כאשר הן פועלות על-פי משימה, אישיויות שכאלה – אשר הגיעו מיקום-העל ומן היקום המרכזי – אינן פטורות לחלוטין מתקנות היקום המקומי אשר בו הן שוהות, וזאת למרות שהן ממשיכות לפעול כנציגותיהם של היקומים הגבוהים יותר ולעבוד בהתאם להנחיות הנכללות במסגרת משימתן בתחומנו. המטה הכללי שלהן נמצא במגזר סאלווינגטון של איחוד היומין, והן פועלות בנבאדון בכפוף לפיקוח-העל של שגריר זה של שילוש פרדיס. בשעה שהן משרתות בְּקבוצות בלתי-מסופחות, אישיויות אלה אשר הינן מן העולמות הגבוהים יותר, ניחנות על-פי-רוב בהכוונה-עצמית; ואולם, כאשר הן משרתות בהתאם לבקשה, לעיתים תכופות הן מכפיפות

עצמן מרצונן החופשי באופן מלא לסמכות המנהלים המפקחים בעולמות של הפעולה אשר אליה הוצבו.

37:4.4 (410.2) סייעים לגבוהים ביותר משרתים בתפקידים ביקום המקומי ובקונסטלציות, אך הם אינם מסופחים ישירות לממשלות של המערכות או של הפלנטות. אף-על-פי-כן, הם עשויים לפעול בכל מקום ביקום המקומי, וכן להיות מוצבים בכל תחום פעילות בנבאדון – המנהלי, הביצועי, החינוכי והאחרים.

37:4.5 (410.3) מרבית הסגל הזה משמש בסיוע לאישיויות פרדיס בנבאדון – איחוד היומין, הבן הבורא, נאמני היומין, הבנים הסמכותיים והבנים המורים של השילוש. מפעם לפעם במהלך ניהולה של הבריאה המקומית, קורה שנבון הדבר למנוע פרטים מסוימים מלהגיע באופן זמני לידיעתן של למעשה כלל האישיויות הילידיות של אותו יקום מקומי. תכניות מתקדמות מסוימות, וכן פסיקות מורכבות, גם הן מובַנות טוב יותר ונתפשות באופן מלא יותר על-ידי הבשלים ומרחיקי הראות מקרב סגל הסייעים לגבוהים ביותר; ובמצבים מעין אלו, וכן ברבים אחרים, הם מעניקים שירות מועיל עד מאוד לשליטי היקום ולמנהליו.

5. נציבים גבוהים

37:5.1 (410.4) הנציבים הגבוהים הינם בני-תמותה מרקיעים מוּתָכֵי-רוּחַ; הם אינם מותכי-מכוונן. אתם מבינים טוב למדי את נתיבת ההרקעה ביקום של בן-תמותה המועמד להיתוך עם מכוונן, וזאת משום שזהו הייעוד הגבוה שאליו יכולים לצַפות כל בני התמותה של אורנטיה מאז המתת של מיכאל המשיח. ואולם, זהו איננו הייעוד הבלעדי של כל בני התמותה בעידני טרום-המתת של עולמות כשלכם, ואף קיים סוג אחר של עולם אשר ביושביו אף-פעם לא שוכן מכוונן מחשבה לצמיתות. בני-תמותה שכאלה לעולם אינם מתאחדים לצמיתות עם משגוחי המסתורין של מתת פרדיס; ואף-על-פי-כן, המכוונן אכן שוכנים בהם באופן ארעי, ומשמשים להם כמנחים וכתבניות למשך חייהם כבשר ודם. במשך השהות הארעית הזו הם מטפחים את התפתחותה של נשמה אלמותית, ממש כבאותן הוויות אשר עימן הם מקוים

להתמזג, ואולם, בשעה שתם מרוץ החיים הסופיים, הם נפרדים לנצח מן היצורים אשר אליהם הם חברו אך באופן זמני.

37:5.2 (410.5) נשמות שורדות מסדר זה מגיעות לאלמותיות באמצעות היתוך נצחי עם רסיס אינדיבידואלי מרוחה של רוח האם של היקום המקומי. מספרן של הנשמות השורדות בקבוצה זו אינו גדול, או לפחות לא כך הוא בנבאדון. ואתם תפגשו את בני-התמותה מותכי-הרוח הללו ותתרועעו איתם בעודם מעפילים לצידכם בנתיב המוביל לפרדיס הרחק עד לסאלווינגטון, שם הם יעצרו. אחדים מהם עשויים להעפיל לאחר-מכן לרמות יקום גבוהות יותר, ואולם רובם יישארו לנצח בשירות היקום המקומי; כמחלקה, הם אינם מיועדים להגיע לפרדיס.

37:5.3 (411.1) בשל אי-היותם מותכי-מכוונן, הם אף-פעם לא הופכים לסופיונים, אך בסופו של דבר הם אכן מתקבלים לסגל המושלמות של היקום המקומי. הם צייתו ברוח לציוויו של האב, "היו אתם מושלמים".

37:5.4 (411.2) לאחר שהגיעו אל סגל המושלמות של נבאדון, עשויים מרקיעים מותכי-רוח לקבל על עצמם מינוי כעוזרי-יקום, שכן זוהי אחת מן הדרכים הראשיות הפתוחות בפניהם להמשיך בצמיחה התנסותית. כך הם הופכים למועמדים לתפקידי השירות הגבוה של פירוש נקודות המבט של היצורים המתפתחים של עולמות החומר בעבור הרשויות השמימיות של היקום המקומי.

37:5.5 (411.3) הנציבים הגבוהים מתחילים את שירותם בפלנטות כנציבי גזע. בתפקיד זה הם מפרשים את נקודות המבט ומציגים את הצרכים של מְגוון הגזעים האנושיים. הם מסורים באופן עילאי לרווחתם של הגזעים של בני התמותה אשר בשמם הם מדברים, ותמיד הם שואפים להשיג בעבורם רחמים, צדק, ויחס הוגן בכל יחסיהם עם עמים אחרים. נציבי גזע פועלים בסדרות אינסופיות של משברים פלנטאריים, ומשמשים כביטוי הרהוט של קבוצות שלמות של בני-תמותה נאבקים.

37:5.6 (411.4) לאחר התנסות ממושכת בפתרון בעיות בעולמות המיושבים, נציבי גזע אלו מקודמים לרמות גבוהות יותר של פעילות, ולבסוף מגיעים למעמד של נציבים גבוהים של היקום המקומי ובו. במרשם האחרון נרשמו בנבאדון מעט יותר ממיליארד וחצי מן הנציבים

הגבוהים הללו. הוויות אלה אינן סופיונים, אך הן הינן הוויות מרקיעות בעלות ניסיון ממושך אשר מעניקות שירות כביר לעולמות אשר בהם נולדו.

37:5.7 (411.5) היננו מוצאים את הנציבים הללו בקביעות בכלל בתי הדין של הצדק, מן הנמוכים ביותר ועד לגבוהים ביותר. הם אינם משתתפים בהליכי הצדק, אלא משמשים כידידי בית הדין, ומייעצים לשופטים היושבים בדין באשר לאירועים קודמים, לתנאי הסביבה ולטיבם הטבוע של אלו אשר עומדים למשפט.

37:5.8 (411.6) נציבים גבוהים מסופחים לקבוצות השונות של שליחי החלל, ולעולם הם מסופחים לרוחות הסועדות של הזמן. ניתן לפגוש בהם בתוכניות של אסיפות היקום השונות, ואותם נציבים יודעי-בני-תמותה לעולם מסופחים למשימות בני האל בעולמות החלל.

37:5.9 (411.7) כל אימת שההוגנות והצדק מחייבים להבין כיצד ישפיעו מדיניות או הליך אשר נשקלים על הגזעים האבולוציוניים של הזמן, נציבים אלו זמינים על-מנת להגיש את המלצותיהם; ולעולם הם נוכחים על-מנת לדבר בשמם של אלו אשר אינם יכולים להיות נוכחים ולדבר בעבור עצמם.

37:5.10 (411.8) **עולמותיהם של בני התמותה מותכי-הרוח.** הקבוצה השמינית אשר לה שבעה עולמות ראשיים, וכן הלוויינים הנלווים לעולמות אלו במעגל סאלווינגטון, הינם רכושם הבלעדי של בני התמותה מותכי-הרוח של נבאדון. אין לבני-תמותה מותכי-מכוונן מרקיעים כל נגיעה לעולמות אלו, מלבד ההנאה מביקורים מהנים ומועילים רבים כאורחיהם המוזמנים של התושבים מותכי-הרוח.

37:5.11 (411.9) למעט אותם מעטים אשר מגיעים לאוורסה ולפרדיס, עולמות אלו משמשים כמשכנם הקבוע של השורדים מותכי-הרוח. מגבלה מתוכננת שכזו להרקעת בני התמותה פועלת לטובת היקומים המקומיים בכך שהיא מבטיחה את הישארותה של אוכלוסייה מפותחת קבועה אשר התנסותה המתרחבת תמשיך להעשיר את הייצוב ואת הגיוון העתידיים של ממשל היקום המקומי. הוויות אלה אינן רשאיות להגיע לפרדיס, אך הן מגיעות לתבונה התנסותית מתוך השליטה בבעיות של נבאדון, תבונה אשר מאפילה על כל מה שיוכלו להשיג מרקיעים בני-חלוף. ונשמות שורדות אלה ממשיכות בתור שילובים ייחודיים של האנושי ושל האלוהי,

בהינתן יכולתן המתעצמת לאחֵד את נקודות המבט של שתי הרמות האלה, הנפרדות באופן ניכר, וכן להציג נקודת מבט דואלית שכזו בתבונה הולכת וגוברת.

6. מפקחים שמימיים

37:6.1 (412.1) מערכת החינוך של נבאדון מנוהלת במשותף בידי הבנים המורים של השילוש ובידי סגל החינוך של המלכי-צדקים, ואולם הרבה מעבודת התחזוקה והבנייה שלה מתבצעת על-ידי המפקחים השמימיים. הוויות אלה מהוות סגל מגויס הכולל את כלל סוגי היחידים הקשורים לתוכנית החינוך והאימון של בני התמותה המרקיעים. קיימים בנבאדון למעלה משלושה מיליון מהם, וכל אלו הינם מתנדבים שהוסמכו על בסיס ניסיונם לשרת כיועצים חינוכיים לתחום כולו. מן המטה שלהם בעולמות סאלווינגטון של המלכי-צדקים, יוצאים מפקחים אלו לתור את היקום המקומי כמפקחי טכניקת הלימוד של נבאדון, אשר נועדה להשיג את אימון הדעת של היצורים המרקיעים ואת חינוך רוחם.

37:6.2 (412.2) אימון זה של הדעת וחינוך זה של הרוח מתבצעים החל בְּעולמות המקור האנושי, ומעלה דרך מערכת העולמות העליונים וספֵּירות ההתקדמות האחרות המחוברות לירושֵׁם, על שבעים ספֵּירות החֶברות המסופחות לעדנטיה, ועל ארבע-מאות ותשעים ספֵּירות התקדמות הרוח המקיפות את סאלווינגטון. במטה היקום עצמו ממוקמים בתי-ספר רבים של המלכי-צדקים, המכללות של בני היקום, האוניברסיטאות השרפיות, ובתי הספר של הבנים המורים ושל איחודי היומין. וכל מאמץ אפשרי נעשה על-מנת להכשיר את אישיויות היקום השונות לשם שירות מתקדם ותפקוד משתפר. היקום בכללותו הינו בית-ספר אחד עצום.

37:6.3 (412.3) השיטות המיושמות ברבים מבתי הספר הגבוהים יותר מצויות מעבר למושגים האנושיים של אומנות לימוד האמת, ואולם זהו הינו העיקרון המרכזי של כלל מערכת החינוך: האופי נרכש באמצעות התנסות מוארת. המורים מספקים את ההארה; המעמד ביקום

וסטאטוס המרקיע מספקים את ההזדמנות להתנסות; ואילו השימוש הנבון בשניהם הוא אשר מעצים את האופי.

37:6.4 (412.4) באופן בסיסי, מערכת החינוך של נבאדון דואגת להציב אתכם למשימה ואז מעניקה לכם את ההזדמנות לקבל הנחיה על אודות האופן האידיאלי והאלוהי לביצועה באופן המיטבי. ניתנת לכם משימה מוגדרת לביצוע, ובה בעת מסופקים לכם מורים המוסמכים להנחות אתכם באשר לשיטה הטובה ביותר לבצעה. תוכנית החינוך האלוהית מעניקה את החיבור האינטימי של עבודה ושל הנחיה. היננו מלמדים אתכם מהי הדרך הטובה ביותר לבצע את הדברים אשר היננו מצווים אתכם לעשות.

37:6.5 (412.5) מטרת כל האימון וההתנסות הללו הינה להכין אתכם על שתתקבלו לספֵירות האימון הגבוהות והרוחניות יותר של יקום-העל. בעוד שההתקדמות במסגרתו של עולם נתון היא אינדיבידואלית, לרוב מתבצע המעבר משלב אחד למשנהו בקבוצות.

37:6.6 (412.6) התקדמות הנצח אינה כוללת אך ורק התפתחות רוחנית. רכישה אינטלקטואלית גם היא חלק מן החינוך ביקום. ההתנסות של הדעת מתרחבת במידה זהה להתפשטות האופק הרוחני. הדעת והרוח מוענקות כהזדמנויות לאימון ולהתקדמות. ואולם, בכל האימון הנעלה הזה של דעת ושל רוח, לעולם הינכם משוחררים ממגבלות הבשר בן התמותה. לא תדרשו עוד להכריע כל העת במאבק הסותר הטמון בפיצול שבין טבעכם הרוחני לבין טבעכם החומרי. ולבסוף תהיו כשירים ליהנות מן הדחף המאוחד של דעת מהוללת אשר נפטרה זה מכבר מנטיותיה החייתיות הפרימיטיביות אל דברים של חומר.

37:6.7 (413.1) בטרם עזיבת היקום של נבאדון, יזכו רוב בני התמותה של אורנטיה בהזדמנות לשרת במשך תקופה כלשהי כחברים בְּסגל המפקחים השמימיים של נבאדון.

7. מורי העולמות העליונים

37:7.1 (413.2) מורי העולמות העליונים הינם פרוּבִים מהוללים מגויסים. בדומה לרוב המדריכים האחרים בנבאדון, הם ממונים בידי המלכי-צדקים. הם פועלים במרבית מפעלי החינוך של החיים המורונטיים, ומספרם מצוי מעבר לכוח התפישה של הדעת האנושית.

37:7.2 (413.3) כרמת הישג של הפרוּבִים והסאנוֹבים, מורי העולמות העליונים יְדונו ביתר פירוט במסמך הבא; ואילו כמורים הנוטלים חלק חשוב בחיים המורונטיים, הם יְדונו בהרחבה יתרה במסמך הנושא שם זה.

8. רוחות מוצבות מסדרים גבוהים יותר

37:8.1 (413.4) מלבד מרְכזי הכוח והבקרים הפיזיים, הוויות רוח מסוימות, אשר מקורן גבוה יותר במשפחת הרוח האינסופית, מוצבות באופן קבוע ביקום המקומי. מקרב הסדרים הרוחניים הגבוהים יותר במשפחת הרוח האינסופית, הסדרים הבאים מוצבים כאמור:

37:8.2 (413.5) כאשר **השליחים הבודדים** מסופחים תפקודית לממשלת היקום המקומי, הם מעניקים לנו שירות שערכו לא יסולא-בפז במאמצינו להתגבר על מגבלות הזמן והמרחב. בשעה שהם אינם מוצבים כאמור, אין בידינו – אנו מן היקומים המקומיים – כל סמכות ביחס אליהם; ואולם, אפילו אז הוויות ייחודיות אלה מוכנות תמיד לסייע בידנו בפתרון בעיותינו ובהוצאת פקודותינו אל הפועל.

37:8.3 (413.6) אָנְדְוָונְטָה הוא שמו של **מפקח מעגל היקום** השלישוני המוצב ביקום המקומי שלנו. הוא עוסק אך ורק במעגלים מורונטיים ורוחניים, ולא באלו המצויים תחת סמכותם של מנהלי הכוח. היה זה הוא אשר בודד את אורנטיה בזמן בגידת קָאלִיגָסְטָיָה בפלנטה במהלך תקופות הבחינה של מרידת לוציפר. בשולחו את ברכתו אל בני התמותה של אורנטיה, מביע אָנְדְוָונְטָה את העונג שבציפייה להחזרתכם אי-אז בעתיד אל מעגלי היקום המצויים תחת פיקוחו.

37:8.4 (413.7) **מנַהל המִפקד** של נבאדון, סָלְסַאטְיָה, מחזיק במטה הנמצא במגזר של גבריאל בסאלווינגטון. הוא מודע באופן אוטומטי ללידתו ולמותו של רצון, ובזו העת הוא רושם את מספרם המדויק של היצורים הרצוניים הפועלים ביקום המקומי. הוא עובד בסמיכות קרובה לרשמי האישיות השוכנים בעולמות הרישום של רבי-המלאכים.

37:8.5 (413.8) בסאלווינגטון שוכן **מבקר עמית** אשר הינו נציגו האישי של המַבָּצע העליון של אורוונטון. אף שותפיו, **הזקיפים המוקצים** אשר במערכות המקומיות, הינם נציגיו האישיים של המַבָּצע העליון של אורוונטון.

37:8.6 (414.1) **הבוררים האוניברסאליים** הינם בתי הדין הניידים של יקומי הזמן והמרחב, והם פועלים החל בעולמות האבולוציוניים, המשך מעלה דרך כל מגזר ומגזר ביקום המקומי, ואף הלאה מעבר לכך. שופטים אלו רשומים באוורסה; מספרם המדויק של אלו מהם הפועלים בנבאדון אינו מתועד, ואולם הנני מעריך בקירוב כי מצויות ביקום המקומי שלנו כמאה מיליון ועדות בוררים.

37:8.7 (414.2) מן **היועצים הטכניים**, המוחות המשפטיים של העולמות, יש ברשותנו את המכסה שלנו, העומדת על כחצי מיליארד. הוויות אלה הינן הסְפִריות החיות הסובבות של החוק ההתנסותי של כלל החלל.

37:8.8 (414.3) מן **הרשמים השמימיים**, השרפים המרקיעים, יש לנו בנבאדון שבעים-וחמישה. אלו הם הרשמים הבכירים, או המפקחים. מספרם של התלמידים המתקדמים מסדר זה אשר מצויים בתהליך אימון, מתקרב לארבעה מיליארד.

37:8.9 (414.4) הסעד שאותו מעניקים שבעים מיליארד **בני-הלוויה המורונטיים** בנבאדון מתואר במסמכים העוסקים בפלנטות המעבָּר של עולי הרגל של הזמן.

37:8.10 (414.5) לכל יקום יש סגל מלאכי ילידי משלו; ואף-על-פי-כן, קיימים מקרים שבהם עזרתן של אותן רוחות גבוהות יותר, אשר מקורן מחוץ לבריאה המקומית, הינה שימושית ביותר. סופרנאפים מבצעים שירותים מסוימים ונדירים; ראש השרפים הנוכחי באורנטיה הוא

סופרנאפים ראשי מפרדיס. את הסקונאפים המחזירותיים ניתן למצוא בכל מקום שבו פועל סגל יקום העל, ותלתשרפים רבים משרתים ארעית כסייעים לגבוה ביותר.

9. אזרחי קבע של היקום המקומי

37:9.1 (414.6) בדומה ליקום העל וליקום המרכזי, גם ליקום המקומי יש סדרים משלו של אזרחי קבע. ואלו כוללים את טיפוסי הברואים הבאים:

37:9.2 (414.7) 1. סוּסָאטָיָה.

37:9.3 (414.8) 2. אוּנְיוּיטָאטָיָה.

37:9.4 (414.9) 3. בנים חומריים.

37:9.5 (414.10) 4. בריות אמצעיוניות.

37:9.6 (414.11) ילידים אלו של הבריאה המקומית, יחד עם המרקיעים מותכי-הרוח והסְפִּירוֹנְגָה (אשר מסווגים באופן שונה), מהווים סוג של אזרחות קבועה יחסית. ככלל, סדרי ההוויות הללו אינם מרקיעים ואף אינם יורדים. כולם הינם יצורים התנסותיים, ואולם התנסותם ההולכת וגדלה ממשיכה לעמוד לרשות היקום ברמה שממנה באו. אף כי אין הדבר נכון במלואו באשר לבנים האדמיים ולבריות האמצעיוניות, בעבור הסדרים הללו הוא נכון באופן יחסי.

37:9.7 (414.12) **הסוּסָאטָיָה.** הוויות מופלאות אלה שוכנות ופועלות כאזרחיות קבועות בסאלווינגטון, המטה של היקום המקומי הזה. הן הינן היילודות המבריקות של הבן הבורא ושל הרוח היצירתית, והן שותפות קרובות לאזרחים המרקיעים של היקום המקומי, לבני התמותה מותכי-הרוח של סגל המושלמות של נבאדון.

37:9.8 (414.13) **האוּנִיוִיטָאטִיָה.** כל אחד ממאה צבירי מטות הקונסטלציות של הספֵּירות הארכיטקטוניות נהנה מן הסעד הרציף של סדר הוויות שוכן הידוע בשם אוּנִיוִיטָאטִיָה. ילדים אלו של הבן הבורא ושל הרוח היצירתית מהווים את אוכלוסיית הקבע של עולמות המטה של הקונסטלציות. הם הינם הוויות נטולות יכולת-הִתרבות המתקיימות במישור חיים המצוי בסביבות אמצע הדרך שבין המעמד החומרי-למחצה של הבנים החומריים, השוכנים במטות המערכות, לבין המישור הרוחני המובחן יותר של בני התמותה מותכי-הרוח והסוסאטיה של סאלווינגטון; ואולם, האוניוויטאטיה אינן הוויות מורונטיות. הן מעניקות לבני התמותה המרקיעים, בעת שאלו עוברים דרך ספֵּירות הקונסטלציה, את אשר תורמים ילידי האוונה לרוחות עולות הרגל החוצות דרך הבריאה המרכזית.

37:9.9 (415.1) **הבנים החומריים של האל.** משמושלם מחזור היצירה המשותף לבן הבורא ולנציגתה ביקום של הרוח האינסופית, רוח האם של היקום, ומשלא צפויים עוד צאצאים מטבע משולב, או אז הופך הבן הבורא את מושג ההוויה האחרון שלו לאישיות בעלת צורה דואלית, ובכך מאשר סופית את המוצא הדואלי המקורי שלו עצמו. בעצמו ומִקרבו הוא בורא אז את הבנים והבנות היפהפיים והנשגבים של הסדר החומרי, הנמנים על סדר הבנים של היקום. זהו הינו המקור של אדם וחווה המקוריים של כל המערכות המקומיות בנבאדון. זהו סדר בנים בעל יכולת הִתרבות, בהיות הנמנים עליו נבראים כזכרים וכנקבות. וצאצאיהם משמשים כאזרחים הקבועים-יחסית של בירת המערכת, אף כי חלקם מוצבים לשירות בתפקידי אדם פלנטאריים.

37:9.10 (415.2) במהלך משימה פלנטארית, ממונים הבן והבת החומריים על-מנת לייסד את הגזע האדמי של אותו עולם, גזע העתיד להתמזג בסופו של דבר עם התושבים בני התמותה של אותה ספֵּירה. אדמים פלנטאריים הינם גם בנים יורדים וגם בנים מרקיעים, ואולם על-פי-רוב הינם מסווגים אותם כבנים מרקיעים.

37:9.11 (415.3) **הבריות האמצעיוניות.** בימים המוקדמים של מרבית העולמות המיושבים, הוויות על-אנושיות-אך-חומריות מסוימות מוצבות בְּשירות, ואולם, הן פורשות על-פי-רוב עם הגעת האדמים הפלנטאריים. הפעולות של הוויות שכאלה, והמאמצים של הבנים

החומריים, לשפר את הגזעים האבולוציוניים באים לעיתים לידי ביטוי בהופעת מספר מצומצם של יצורים אשר קשה לסווגם. הוויות ייחודיות אלה מצויות לעיתים תכופות באמצע הדרך שבין הבנים החומריים לבין היצורים האבולוציוניים; ומכאן נובע שמָן – בריות אמצעיוניות. במבט משווה, אמצעיוניות אלה הינן האזרחיות הקבועות של העולמות האבולוציוניים. מן הימים המוקדמים של הגעת הנסיך הפלנטארי ועד אי-אז במועד המרוחק של ייצוב הפלנטה באור ובחיים, הן הינן הקבוצה היחידה של הוויות תבוניות אשר נותרת בַּספֵירה ברציפות. למעשה, באורנטיה משמשות הסועדות האמצעיוניות כנאמנותיה בפועל של הפלנטה; והן הינן, לכל דבר ועניין, אזרחיות אורנטיה. בני התמותה הם אכן שוכניו החומריים והפיזיים של עולם אבולוציוני, אך חייכם הם כה קצרים; ואתם שוהים בפלנטה שבה נולדתם במשך זמן כה קצר. אתם נולדים, חיים, מתים וממשיכים הלאה אל עולמות אחרים של התקדמות אבולוציונית. אפילו ההוויות העל-אנושיות, המשרתות כסועדות שמימיות בפלנטות, מוצבות בהן רק באופן ארעי; ורק מעטות מהן מסופחות לפלנטה נתונה לאורך זמן ממושך. הבריות האמצעיוניות, לעומתן, מספקות המשכיות של מִנהל פלנטארי לנוכח ההשתנות המתמדת של סעדים שמימיים, ולנוכח התחלופה הקבועה של התושבים בני התמותה. לאורך כל ההשתנות והתחלופה האלה, אשר אינן מסתיימות לעולם, נותרות הבריות האמצעיוניות בפלנטה ומבצעות בה את עבודתן ברציפות.

37:9.12 (415.4) באופן דומה, לכל חטיבה בארגון המנהלי של היקומים המקומיים ושל יקומי העל יש את האוכלוסיות הפחות-או-יותר קבועות שלה, שוכנים בעלי מעמד של אזרחות. כפי שלאורנטיה יש את הבריות האמצעיוניות שלה, כך לירושם, בירת המערכת שלכם, יש את הבנים והבנות החומריים; לעדנטיה, מטה הקונסטלציה שלכם, יש את האוניוויטאטיה, בעוד שאזרחיה של סאלווינגטון נחלקים לשניים – הסוסאטיה שנבראו ובני התמותה מותכי-הרוח שהתפתחו. לעולמות המנהליים של המגזרים המשניים והראשיים של יקומי העל אין אזרחים של קבע. ואולם, בספֵירות המטה של אוורסה שוכנת ברציפות קבוצה מדהימה של הוויות הידועות בשם **אַבָּנְדוֹנְטֶרִים**, אשר הינם פרי יצירתן של הסוכנויות העלומות של עתיקי היומין ושל שבע הרוחות המחזירותיות השוכנות בבירת אורוונטון. כעת מנהלים אזרחים שוכנים אלו של אוורסה את העניינים השגרתיים של עולמם תחת הפיקוח המיידי של סגל בני

התמותה מותכי-הבן של אוורסה. ואפילו להאוונה יש הוויות ילידות משלה, ואי האור והחיים המרכזי משמש כבית בעבור מגוון הקבוצות אזרחי פרדיס.

10. קבוצות אחרות של היקום המקומי

37:10.1 (416.1) מלבד הסדרים השרפיים והסדרים בני התמותה, אשר יידונו במסמכים מאוחרים יותר, קיימות הוויות נוספות רבות העוסקות בתחזוקה ובהפיכה-למושלמת של בריאה עצומת ממדים כַּיקום של נבאדון, אשר אפילו כעת הוא כבר כולל יותר משלושה מיליון עולמות מיושבים, מתוך עשרה מיליון עולמות צפויים. טיפוסי החיים השונים בנבאדון הינם רבים מכדי שניתן יהיה לסווגם במסמך זה, ואולם קיימים שני סדרים בלתי-רגילים הפועלים באופן נרחב ב-647,591 הספֵירות הארכיטקטוניות של היקום המקומי, ואשר ניתן לציינם.

37:10.2 (416.2) **הסְפִירוֹנְגָה** הינם צאצאיהם שברוח של כוכב הבוקר הבהיר ושל האב מלכי-צדק. הם פטורים מן ההיכחדות כאישיות, ואולם הם אינם הוויות אבולוציוניות או מרקיעות. ואף אין להם כל נגיעה תפקודית לתכנית ההרקעה האבולוציונית. הם הינם מסייעי הרוח של היקום המקומי, המבצעים את משימות הרוח השגרתיות של נבאדון.

37:10.3 (416.3) **הסְפּוֹרַנַאגְיָה.** עולמות המטה הארכיטקטוניים של היקום המקומי הם עולמות אמיתיים – יצירות פיזיות. עבודה רבה נדרשת לשם תחזוקתם הפיזית, ובשל כך עומד לרשותנו הסיוע של קבוצת יצורים פיזיים המכונה ספורנאגיה. בני קבוצה זו מקדישים עצמם לטיפול בחלקים החומריים של עולמות המטה הללו, מירושם ועד לסאלווינגטון, ולטיפוחם. הסְפּוֹרַנַאגְיָה אינם רוחות ואף אינם אישיויות; הם הינם סדר קיום של עולם החי, אך אם רק היה ביכולתם לראותם, כי אז הייתם מסכימים כי דומה שהם בעלי-חיים מושלמים.

37:10.4 (416.4) מִגוון **מושבות השירות** שוכנות בסאלווינגטון ובמקומות אחרים. במיוחד היננו נהנים מן הסעד של האומנים השמימיים בקונסטלציות, ומפיקים תועלת מפעילויות מנהלי הבידור, אשר פועלים בעיקר מבירות המערכות המקומיות.

37:10.5 (416.5) לעולם נספח לַשירות ביקום סגל של בני-תמותה מרקיעים, הכולל את הבריות האמצעיוניות המהוללות. לאחר השגתם את סאלווינגטון, משמשים מרקיעים אלו במגוון אינסופי-כמעט של פעילויות הנוגעות לניהול ענייני היקום. מכל רמה של הישג, שולחים בני-תמותה מתקדמים אלו את ידם לאחור ולמטה על-מנת להגיש סיוע ביד רעיהם העוקבים אחריהם במהלך הטיפוס מעלה. בני-תמותה מסוג זה של שהייה ארעית בסאלווינגטון, מסופחים בהתאם לְבקשה, למעשה אל כל סגלי האישיויות השמימיות כעוזרים, כתלמידים, כמשקיפים וכמורים.

37:10.6 (416.6) קיימים אף סוגי חיים תבוניים אחרים הנוגעים לניהולו של יקום מקומי, ואולם המתווה של מסמך זה אינו כולל בחובו התגלות נוספת של סדרי בריאה אלו. די בְּחלק החיים והמְנהל של היקום המתואר בזאת על-מנת לאפשר לדעת בן התמותה הבנה של מציאות הקיום ההישרדותי ושל הדרו. התנסות נוספת במהלך ההתקדמות נתיבתכם תגלה לכם בהדרגה את ההוויות המקסימות והמעניינות האלה. מסמך זה אינו יכול להוות יותר מאשר מִתאר קצר של טבע ועבודת מגוון האישיויות הנאספות ביקומי-החלל ומנהלות בריאות אלה כבתי-ספר אימוניים עצומי-ממדים, בתי-ספר שבהם מתקדמים עולי-הרגל של הזמן מחיים לחיים ומעולם לעולם, עד אשר הם נשלחים באהבה מגבולות היקום אשר ממנו הגיעו אל תוכנית החינוך הגבוהה יותר של יקום-העל, ומשם לעולמות אימון-הרוח של האוונה, ולבסוף לפרדיס ולייעוד הגבוה של הסופיונים – ההצבה הנצחית במשימות אשר טרם נתגלו ביקומי הזמן והמרחב.

37:10.7 (417.1) [הוכתב בידי כוכב ערב זוהר של נבאדון, מספר 1,146 בסגל הברואים.]

>> מסמך 37 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 39 <<

מסמך 38

רוחות סועדות של היקום המקומי

(418.1) 38:0.1 קיימים שלושה סדרים מובחנים של אישיויות הרוח האינסופית. ואת זאת הבין השליח הנמהר בכותבו על אודות ישוע, "אשר עלה השמיימה וישב לימין האלוהים; וייכנעו מפניו המלאכים, הרשויות והגבורות". המלאכים הינם הרוחות הסועדות של הזמן; הרשויות – קבוצות שליחי החלל; הגבורות – האישיויות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית.

(418.2) 38:0.2 בדומה לסופרנאפים ביקום המרכזי ולסקונאפים ביקומי-העל, כך מהוות השרפים, יחד עם שותפותיהן הכרובים והסאנובים, את הסגל המלאכי של יקום מקומי.

(418.3) 38:0.3 השרפים מתוכננות כולן באופן אחיד למדי. בין יקום ליקום, עבור דרך כל שבעת יקומי העל, השונות ביניהן נותרת מינימאלית; מכל סוגי הרוח של ההוויות האישיות, הן אלה הקרובות ביותר לאחידות. והסדרים השונים שלהן מרכיבים את הסגל של הסועדות המיומנות והנפוצות של הבריאות המקומיות.

1. מקורן של השרפים

38:1.1 (418.4) שרפים נבראות בידי רוח האם של היקום והן מיוצרות ביחידת יצירה – המונה 41,472 פרטים בכל פעם – וזאת מאז בריאת "מלאכי התבנית" וארכיטיפים מלאכיים מסוימים בתקופות נבאדון המוקדמות. הבן הבורא ונציגתה ביקום של הרוח האינסופית משתפים פעולה בבריאת מספר גדול של בנים ושל אישיויות יקום אחרות. לאחר השלמת מאמץ משותף זה, מתחיל הבן בבריאת הבנים החומריים, ראשוני היצורים המיניים, בעוד שרוח האם של היקום פותחת במקביל בראשית מאמציה הלבדיים להרבות את הרוח. וכך מתחילה בריאת צבאותיו המלאכיים של יקום מקומי.

38:1.2 (418.5) הסדרים המלאכיים הללו מתוכננים בעת עריכת תכנית האבולוציה של יצורים תבוניים בני-תמותה. יצירת השרפים מתרחשת החל במועד שבו משיגה רוח האם של היקום אישיות יחסית, עדיין לא בתור המתאמת המאוחרת יותר עם הבן הבורא, אלא כעוזרתו המוקדמת ליצירה. לפני מאורע זה, השרפים אשר שירתו בתפקיד בנבאדון הושאלו באופן זמני מיקום שכן.

38:1.3 (418.6) שרפים עדיין נוצרות מזמן לזמן; היקום של נבאדון עדיין הולך ונוצר. ורוח האם של היקום לעולם אינה חדלה מפעילותה היצירתית ביקום המתפתח וההופך למושלם.

2. טבע מלאכי

38:2.1 (419.1) למלאכיות אין גופים חומריים, ואולם הן הינן הוויות מובחנות ובדידות; מקורן וטבען הינו רוחני. אף-על-פי שהן בלתי-נראות בעבור בני-תמותה, הן מבחינות בכם כפי שאתם בַּגוף ללא כל סיוע של שנאים או מתרגמים; הן מבינות באופן אינטלקטואלי את אורח החיים של בני התמותה, והן חולקות עם האדם את כל תחושותיו ורגשותיו הבלתי-חושיים. הן מעריכות את מאמציכם במוסיקה, באומנות ובהומור אמיתי, ונהנות מכך הנאה מרובה. הן מודעות לחלוטין למאבקיכם המוסריים ולקשייכם הרוחניים. הן אוהבות בני אנוש, והתוצאה של מאמציכם להבין אותן ולאהוב אותן יכולה להיות אך טובה.

38:2.2 (419.2) אף כי השרפים הינן הוויות אוהדות ואוהבות, הן אינן יצורים בעלי רגשות מיניים. הן דומות מאוד למה שתהיו אתם בעולמות העליונים, שם "לא תישאו ואף לא תינשאו, אלא תהיו כמלאכי השמיים". הן כל "הנמצאים ראויים להגיע לעולמות העליונים לא נישאים ולא ניתנים בברית נישואין; והמה אף לא ימותון עוד, כי שווים הם למלאכים". יחד עם זאת, בעת שהיננו פונים אל יצורים מיניים, היננו נוהגים להתייחס לאותן הוויות אשר מקורן הישיר הינו יותר מן האב ומן הבן, כאל בני האל, בעוד שהיננו מתייחסים לילדותיה של הרוח כאל בנות האל. לפיכך, בפלנטות המיניות המלאכיות מכונות לרוב בכינויי גוף נקביים.

38:2.3 (419.3) השרפים נבראות כך על-מנת שתתפקדנה הן בְּרמות ממשיות והן בְּרמות רוחניות. קיימים אך אזורים מועטים של פעילות מורונטית או רוחנית אשר אינם פתוחים בפני הסעד שלהן. אף כי מבחינת המעמד האישי, המרחק בינן לבין הוויות אנושיות אינו כה רב, בתפקודים מסוימים השרפים מאפילות לאין שיעור על בני האדם. הן ניחנות בכוחות רבים המצויים הרחק מעבר לתפישה האנושית. כך לדוגמא, נאמר לכם כי "אף שערות ראשכם נמנות כולן", ואכן כך הדבר, ואולם השרפים אינה מכלה את זמנה במנייתן ובהשגחה כל העת על מספרן הנכון. למלאכיות יש היכולת הטבועה והאוטומאטית (כלומר, אוטומאטית ככל שתוכלו אתם לתפוש) לידיעת דברים שכאלה; ובאמת שאתם הייתם מחשיבים את השרפים כגאוניות מתמטיות. לפיכך, השרפים מבצעות בקלות רבה מטלות רבות אשר היו נחשבות בעבור בני התמותה כקשות ביותר לביצוע.

38:2.4 (419.4) המלאכיות עולות עליכם במעמדן הרוחני, אך הן אינן השופטות או התובעות שלכם. תהיינה אשר תהיינה מגרעותיכם, "המלאכיות, אף שהינן גדולות מכם בכוחן ובעוזן, לא מאשימות אתכם בדבר". המלאכיות אינן שופטות את האנושות, ושומה על בני-תמותה יחידים כי לא ישפטו את רעיהם הברואים.

38:2.5 (419.5) טוב תעשו אם תאהבו אותן, אך אל לכם להעריץ אותן; מלאכיות אינן מושא לסגידה. כאשר החוזה שלכם "נפל לרגלי" השרפים הגדולה, לוּיָאָתָן, "לסגוד לה", אמרה לו: "ראה כי אַל תעשה זאת עוד; כמוך אני, כחבר משרת כמוך וכרעיך, אשר כולם שמחים לסגוד לאלוהים."

38:2.6 (419.6) במתת הטבע ובמתת האישיות, השרפים מקדימות את הגזעים בני התמותה בסולם הקיום של היצורים אך במעט. ואכן, לאחר שתשתחררו מן הבשר, תהפכו דומים להן עד מאוד. בעולמות העליונים תתחילו להעריך את השרפים, בספֵירות הקונסטלציה ליהנות מהן, בעוד שבסאלווינגטון הן תחלוקנה עימכם את מקומות המנוחה והפולחן שלהן. במהלך כל ההרקעה המורונטית וההרקעה הרוחנית שלאחריה, אחוותכם עם השרפים תהא אידיאלית; חברותכם תהא נפלאה.

3. מלאכיות עלומות

38:3.1 (420.1) סדרים רבים של הוויות רוחניות הפועלים ברחבי תחומיו של היקום המקומי, נותרים עלומים בפני בני התמותה משום שאין להם כל נגיעה לתוכנית האבולוציונית של ההרקעה לפרדיס. השימוש במילה "מלאכית" הוגבל במכוון במסמך זה לציון אותן שרפים וצאצאיות נלוות של רוח האם של היקום, אשר כה רב הוא עיסוקן בתפעול תכניות ההישרדות של בני התמותה. ביקום המקומי משרתים שישה סדרים אחרים של הוויות קשורות, המלאכיות העלומות, אשר אין להם כל נגיעה ספציפית לאותן פעילויות השייכות להרקעה של בני התמותה האבולוציוניים לפרדיס. ששת הסדרים הללו של מלאכיות נלוות לעולם אינם מכונים בשם שרפים, ואף אין מתייחסים אליהם בכינוי רוחות סועדות. אישיויות אלה עסוקות לחלוטין בעניינים הניהוליים והאחרים של נבאדון, עיסוקים אשר אינם קשורים באופן כלשהו לנתיבה המדורגת של הרקעתו הרוחנית של האדם ולהשגת המושלמות.

4. העולמות השרפיים

38:4.1 (420.2) הקבוצה התשיעית של שבע הספֵירות העיקריות במעגל סאלווינגטון הינה העולמות השרפיים. לכל אחד מן העולמות הללו שישה לוויינים נלווים, אשר עליהם מצויים

בתי הספר המיוחדים המוקדשים לכל היבטי האימון השרפי. אף-על-פי שלשרפים נתונה גישה לכל ארבעים-ותשע העולמות המרכיבים קבוצה זו של סְפִירות סאלווינגטון, הן מאכלסות באופן בלעדי אך ורק את הצביר הראשון מתוך השבעה. ששת הצבירים הנותרים מאוכלסים בידי ששת סדרי המלאכיות הקשורות אשר לא נתגלו באורנטיה; כל קבוצה כזו מקיימת מטה הנמצא באחד מששת העולמות הראשיים הללו, ומבצעת פעילויות מיוחדות על ששת הלוויינים הנלווים. לכל סדר מלאכי נתונה גישה חופשית לכל העולמות של שבע הקבוצות המגוּונות האלה.

38:4.2 (420.3) עולמות המטה הללו נמנים על המחוזות המדהימים של נבאדון; האחוזות השרפיות מתאפיינות הן ביופיין והן בממדיהן העצומים. וכאן יש לכל שרפים בית ממשי, ו"בית" משמעו המעון של שני שרפים; הן חיות בזוגות.

38:4.3 (420.4) אף שהן אינן נחלקות לזכרים ולנקבות כבנים החומריים וכגזעים בני התמותה, השרפים הינן חיוביות ושליליות. על-מנת להשלים את רוב המשימות נדרשות שתי מלאכיות. כאשר הן אינן מחוברות למעגל הן יכולות לפעול לבדן; והן אף אינן זקוקות להוויה משלימה בשעה שהן נייחות. על-פי-רוב, הן שומרות על ההוויה המשלימה שלהן, אך אין בכך משום הכרח. שותפויות מעין אלה נדרשות בעיקר לצורך פעולה; והן אינן מתאפיינות ברגשות מיניים, אף שהן אישיות ביותר ורוחשות חיבה באמת ובתמים.

38:4.4 (420.5) בנוסף על מעוֹנן אשר צוין, לשרפים יש גם מטות של צוות, של פלוגה, של גדוד ושל יחידה. בכל אלף שנים הן מתכנסות לאסיפות, וכולן מופיעות בהתאם למועד בריאתן. במידה ששרפים נושאת באחריות אשר מונעת ממנה מלהופיע כמצוּוָה, היא ומשלימתה מופיעות לסירוגין, ושרפים שנולדה במועד אחר נוטלת את מקומה. כל שותפה שרפית נוכחת, אפוא, לפחות בכל איחוד שני.

5. אימון שרפי

38:5.1 (420.6) השרפים מבלות את אלף השנים הראשון לחייהן כמשקיפות נטולות-משימה בסאלווינגטון ובעולמות בתי הספר הנלווים לו. את האלף השני לחייהן הן מבלות בעולמות השרפיים של מעגל סאלווינגטון. בית הספר המרכזי שלהן לאימון נשלט כעת בידי מאה אלף השרפים הראשונות של נבאדון, ובראשן בכורת השרפים, או המלאכית המקורית, של היקום המקומי הזה. קבוצת השרפים הברואים הראשונה אומנה בידי סגל בן אלף שרפים מאָוואלון; לאחר מכן הודרכו המלאכיות שלנו בידי הבכירות מביניהן. גם למלכי-צדק חלק נכבד בחינוך ובאימון של כלל מלאכיות היקום המקומי – השרפים, הכרובים והסאנובים.

38:5.2 (421.1) עם סיום פרק אימון זה בעולמות השרפיים של סאלווינגטון, מגויסות השרפים בַּקבוצות ובַּיחידות הנהוגות בארגון המלאכי ומוצבות באחת מן הקונסטלציות. בשלב זה הן עדיין לא מוצבות כרוחות סועדות, למרות שהן בהחלט נכנסות לשלבי קדם-ההצבה של האימון המלאכי.

38:5.3 (421.2) השרפים מקבלות חניכה כרוחות סועדות באמצעות שירות כמשקיפות בעולמות האבולוציוניים הנמוכים ביותר. לאחר התנסות זו הן שבות לַעולמות המסופחים לְמטה קונסטלציית המשימה על-מנת להתחיל בלימודים המתקדמים שלהן ולהתכונן באופן מובחן יותר לשירות במערכת מקומית מסוימת. לאחר חינוך כללי זה הן מקודמות לשירות באחת מן המערכות המקומיות. בעולמות הארכיטקטוניים הנלווים לבירתה של מערכת מקומית כלשהי בנבאדון, השרפים שלנו משלימות את האימון שלהן ומוצבות כרוחות סועדות של הזמן.

38:5.4 (421.3) לאחר שהוצבו לשירות, השרפים עשויות לשוטט לצורכי משימתן בכל רחבי נבאדון, ואפילו ברחבי אורוונטון. לעבודתן ביקום אין גבולות או מגבלות; הן קרובות ביותר ליצורים החומריים של העולמות, ולעולם הן עומדות לרשות הסדרים הנמוכים יותר של אישיויות הרוח, ומקשרות בין הוויות אלה של עולם הרוח לבין בני התמותה של עולמות החומר.

6. ארגון שרפי

(421.4) 38:6.1 לאחר האלף השני לשהותן במטה השרפי, מאורגנות השרפים תחת מפקדים בצוותים של שתים-עשרה (12 זוגות, 24 שרפים); ושנים-עשר צוותים מהווים פלוגה (144 זוגות, 288 שרפים) אשר בראשה עומדת מנהיגה. שתים-עשרה פלוגות המצויות תחת פיקודה של מפקדת פלוגה מהוות גדוד (1,728 זוגות, או 3,456 שרפים), ושנים-עשר גדודים בפיקודה של מפקדת גדוד שקולים ליחידה שרפית (20,736 זוגות, או 41,472 בודדות), כאשר שתים-עשרה יחידות, הכפופות לפיקודה של מפקחת, מהוות לגיון המונה 248,832 זוגות, או 497,664 שרפים בודדות. באותו לילה בגן בגת-שמנים, ישוע התכוון לקבוצה מלאכית שכזו באומרו: "הלא יכולתי לשאול אף עתה מאת אבי, ויצווה לי יותר משנים-עשר לגיונות מלאכים".

(421.5) 38:6.2 שנים-עשר לגיונות של מלאכיות מהווים גיס המונה 2,985,984 זוגות, או 5,971,968 שרפים בודדות; ושנים-עשר גייסות שכאלה (35,831,808 זוגות או 71,663,616 שרפים בודדות) מהווים את הארגון הביצועי הגדול ביותר של שרפים – צבא מלאכי. על גיס מלאכי מפקד רב-מלאך או אישיות אחרת בעלת מעמד מתאם, בעוד שעל הצבאות המלאכיים מופקדים כוכבי הערב הזוהרים או סגנים ישירים אחרים של גבריאל. וגבריאל הינו "המפקד העליון של צבאות השמים", המנהל הכללי של ריבון נבאדון, "אלוהי צבאות".

(421.6) 38:6.3 אף-על-פי שהשרפים וכל סדרי היקום המקומי האחרים משרתים מאז המתת של מיכאל באורנטיה תחת פיקוחה הישיר של הרוח האינסופית – כפי שזו מתבטאת באופן אישי בסאלווינגטון – הם הוכפפו כולם לריבונותו של הבן המאסטר. ואף בשעה שמיכאל נולד באורנטיה כבשר-ודם, שודר מיקום העל לכל נבאדון המסר אשר ציווה, "השתחוו לו כל המלאכים". כל דרגות המלאכיות כפופות לריבונותו; והן משתייכות לאותה קבוצה אשר כונתה בשם "מלאכי עוזו".

7. כְּרוּבִים וסָאנוֹבִים

38:7.1 (422.1) בכל הנוגע לכישורי המהות, הכרובים והסאנובים דומות לשרפים. מקורן הינו זהה, אך ייעודן אינו תמיד זהה. הן נבונות באופן נפלא, יעילות באופן נהדר, חיבתן נוגעת ללב והן אנושיות-כמעט. הן מהוות את הסדר הנמוך ביותר של המלאכיות, ולפיכך הן הקרובות ביותר לסוגים המתקדמים יותר של בני-אדם בעולמות האבולוציוניים.

38:7.2 (422.2) כרובים וסאנובים קשורות זו לזו באופן טבוע ומאוחדות מבחינה תפקודית. האחת הינה אישיות אנרגטית חיובית; השנייה – אנרגטית שלילית. זו המוּטָה ימינה, או המלאכית הטעונה חיובית, הינה הכרובים – האישיות הבכירה, או השלטת. זו המוטה שמאלה, או המלאכית הטעונה שלילית, הינה הסאנובים – משלימת ההוויה. מלאכיות מכל סוג מוגבלות ביותר בפעולתן בתור מלאכית יחידה; ולכן הן משרתות על-פי-רוב בזוגות. כאשר הן משרתות באופן עצמאי מִפקדותיהן השרפיות, הן תלויות עוד יותר מתמיד בקשר ההדדי ביניהן ולעולם הן פועלות בצוותא.

38:7.3 (422.3) כרובים וסאנובים משמשות כעוזרותיהן הנאמנות והיעילות של הסועדות השרפיות, וכל שבעת סדרי השרפים מקבלים אל תחת מרותם עוזרות כפיפות אלה. כרובים וסאנובים משרתות בתפקידים אלו לאורך עידנים, אך הן אינן נלוות לשרפים במשימות המצויות מעבר לגבולות היקום המקומי.

38:7.4 (422.4) הכרובים והסאנובים משמשות כפועלות הרוח של עבודות השִגרה בעולמות היחידניים של המערכות. כאשר הן נמצאות במשימה בלתי-אישית, או לחלופין במקרה חירום, הן עשויות לשרת במקום זוג שרפי, אך לעולם הן אינן משמשות, אף לא באופן ארעי, כמלאכיות סעד של בני-אדם; זכות זו שמורה באופן בלעדי לשרפים.

38:7.5 (422.5) כאשר הן מוצבות בפלנטה, כרובים משתתפות בתוכניות האימון המקומיות, לרבות לימוד מנהגי הפלנטה ושפות. כל הרוחות הסועדות של הזמן הינן דו-לשוניות, והן מדברות גם בשפת היקום המקומי של מקורן וגם בשפת יקום-העל שבו נולדו. הודות ללימודיהן בבתי הספר של העולמות הן רוכשות שפות נוספות. בדומה לשרפים ולכל הסדרים האחרים של הוויות הרוח, הכרובים והסאנובים עוסקות כל העת במאמץ לשיפור-עצמי. רק ההוויות כדוגמת ההוויות הכפיפות של שליטת הכוח ושל הכוונת האנרגיה אינן מסוגלות

להתקדם; כלל היצורים אשר להם רצון אישי בפועל, או פוטנציאל לכזה, מבקשים לעצמם הישגים חדשים.

38:7.6 (422.6) מעצם טבען, כרובים וסאנובים קרובות מאוד לרמת הקיום המורונטית, והן אכן מוכיחות עצמן כיעילות ביותר בעבודה באזורי הביניים שבין התחומים הפיזי, המורונטי והרוחני. ילדות אלה של רוח האם של היקום המקומי מתאפיינות בתכונת ה"יצור הרביעי", בדומה מאוד לשרתי האוונה ולוועדות הבוררים. כל כרובים רביעית וכל סאנובים רביעית הינן חומריות-למחצה, והן בהחלט דומות לרמת הקיום המורונטית.

38:7.7 (422.7) יצורים מלאכיים רביעיים אלו מסייעים רבות לשרפים בתחומים הגשמיים-יותר של פעילויותיהן ביקום ובפלנטות. כרובים מורונטיות שכאלה מבצעות גם משימות אזורי-גבול חיוניות רבות בעולמות האימון המורונטיים, והן מוצבות במספרים גדולים על-מנת לשרת את בני הלוויה המורונטיים. בעבור הספֵּירות המורונטיות, הן מהוות בקירוב את מה שהבריות האמצעיוניות מהוות בעבור הפלנטות האבולוציוניות. בעולמות המיושבים, הכרובים המורונטיות האלה עובדות לעיתים תכופות בשיתוף עם הבריות האמצעיוניות. כרובים ובריות אמצעיוניות מהוות סדרים נפרדים באופן מובחן זה מזה; מקורותיהן שונים, אך טיבן ותפקודן דומים ביותר.

8. אבולוציה של כְּרוּבִים וסָאנוֹבִים

38:8.1 (423.1) בעבור כרובים וסאנובים פתוחות דרכים רבות המובילות לעלייה במעמד, אשר עשוי להמשיך ולהתעצם עוד יותר על-ידי החיבוק של הסועדת האלוהית. בהתייחס לַפוטנציאל האבולוציוני, קיימות שלוש מחלקות עיקריות של כרובים וסאנובים:

38:8.2 (423.2) 1. **מועמדות להרקעה.** הוויות אלה מועמדות מעצם טבען למעמד שרפי. כרובים וסאנובים מסדר זה הן מבריקות, אף כי אינן שוות לשרפים מתוקף המתת הטבועה;

ורק באמצעות היישום וההתנסות מתאפשר להן להגיע למעמד שרפי מלא.

38:8.3 (423.3) 2. **כרובים במעמד-ביניים.** לא כל הכרובים והסאנובים שוות בפוטנציאל ההרקעה שלהן, ואלה הן ההוויות המוגבלות באופן טבוע של הבריאה המלאכית. רובן ימשיכו ויישארו כרובים וסאנובים, אף שהמוכשרות שביניהן עשויות להגיע לשירות שרפי מוגבל.

38:8.4 (423.4) 3. **כרובים מורונטיות.** "יצורים רביעיים" אלו מן הסדרים המלאכיים לעולם שומרות על תכונותיהן החומריות-למחצה. והן תמשכנה הלאה ככרובים וכסאנובים יחד עם מרבית אחיהן במעמד הביניים, עד אשר תושלם עובדת קיומה של ההוויה העליונה.

38:8.5 (423.5) בעוד שהקבוצות השנייה והשלישית מוגבלות במידת מה בפוטנציאל הצמיחה שלהן, מועמדות ההרקעה עשויות להגיע לגבהי השירות השרפי ביקום. רבות מן הכרובים המנוסות יותר מביניהן מסופחות לשומרות הגורל השרפיות, ולפיכך מצויות בנתיב קידום ישיר – לאחר שיזַנחו על-ידי השרפים הבכירות הממונות עליהן – למעמד של מורות העולמות העליונים. לשרפים שומרות הגורל אין כרובים וסאנובים כעוזרות בשעה שבני התמותה שעליהן הן מופקדות מגיעים לחיים המורונטיים. וכאשר ניתנת לְשרפים אבולוציוניות מסוגים אחרים ההרשאה להגיע לשרפינגטון ולפרדיס, הן חייבות לזנוח את כפיפותיהן משכבר הימים עם יציאתן את גבולות נבאדון. כרובים וסאנובים כאלה אשר ננטשו, מאומצות על-פי-רוב בידי רוח האם של היקום, ובכך מגיעות לרמה מקבילה לזו של מוּרָה של העולמות העליונים המצויה בדרכה להשיג מעמד שרפי.

38:8.6 (423.6) ומשהכרובים והסאנובים האלה, אשר אומצו זה מכבר, שירתו שירות ממושך כמורות של העולמות העליונים בספֵירות המורונטיות, מן הנמוכה ביותר ועד לגבוהה שבהן, וכאשר הסגל שלהן בסאלווינגטון מגיע למצב של גיוס-יתר, או אז מזמֵן כוכב הבוקר הבהיר את המשרתות הנאמנות האלה של יצורי הזמן על-מנת שתופענה בנוכחותו. אז הן נשבעות את שבועת התמרת האישיות; ואז, כרובים וסאנובים בכירות ומתקדמות אלה, מאומצות-מחדש על-ידי רוח האם של היקום בקבוצות המונות שבעת אלפים יחידות. מן האימוץ השני הזה הן מגיחות כשרפים לפני ולפנים. מכאן והלאה, הנתיבה המלאה של שרפים, על כל אפשרויות

פרדיס שלה, פתוחה בפני כרובים וסאנובים שכאלה שנולדו מחדש. מלאכיות אלה עשויות להיות מוצבות כשומרות גורל של הוויה בת-תמותה כלשהי, ואם בן התמותה המסור בידיהן מצליח לשרוד, אזי הן נמצאות ראויות להתקדם לשרפינגטון ואל שבעת מעגלי ההישג השרפי, ואף לפרדיס ואל סגל הסופיונות.

9. הבריות האמצעיוניות

38:9.1 (424.1) הבריות האמצעיוניות מסווגות בשלושה אופנים: הן מסווגות כיאות כבני-אל מרקיעים; מבחינה עובדתית, הן משתייכות לקבוצת האזרחיות הקבועות, בעוד שמבחינה תפקודית הן נחשבות לרוחות סועדות של הזמן בשל שותפותן האינטימית והיעילה עם הקהילות המלאכיות בעבודת השירות של בני האנוש בני התמותה בעולמות החלל היחידניים.

38:9.2 (424.2) יצורים ייחודיים אלה מופיעים ברוב העולמות המיושבים, ותמיד ניתן למצוא אותם על הפלנטות העשיריות, אשר בהן נערכים ניסויים בחיים, פלנטות כדוגמת אורנטיה. האמצעיונים משתייכים לשני סוגים – ראשיים ומשניים – ומופיעים באמצעות הטכניקות הבאות:

38:9.3 (424.3) 1. **אמצעיונים ראשיים**, בני הקבוצה הרוחנית יותר, מהווים סדר הוויות סטנדרטיות במידה מסוימת, אשר נובעות באופן אחיד מסגל המותאמים המרקיעים-בני-התמותה של הנסיכים הפלנטאריים. מספרן של הבריות האמצעיוניות הראשיות עומד תמיד על חמישים אלף, ובשום פלנטה הנהנית מסעדן לא תימצֵא קבוצה גדולה יותר מזה.

38:9.4 (424.4) 2. **אמצעיונים משניים**, בני הקבוצה החומרית-יותר של היצורים הללו, המשתנה למדי במספריה בעולמות השונים, אף כי בממוצע היא כוללת בסביבות חמישים אלף יחידות. אלה נוצרים באופנים שונים מן המרוֹמֵמים הביולוגים של הפלנטה, זוגות האדם והחווה, או מצאצאיהם המיידיים. קיימות לא פחות מעשרים-וארבע טכניקות שונות

המעורבות בייצורן של בריות אמצעיוניות משניות אלה בעולמות האבולוציוניים של החלל. צורת המקור של קבוצה זו באורנטיה הייתה בלתי-רגילה ויוצאת-דופן.

38:9.5 (424.5) אף אחת מן הקבוצות האלה אינה בבחינת תאונה אבולוציונית; שתיהן מהוות תכונות הכרחיות בתוכניות שנקבעו-מראש על-ידי אדריכלי היקום, והופעתן בעולמות המתפתחים בַּצומת המתאים תואמת את התכנון המקורי ואת תוכניות ההתפתחות של נשאי החיים המפקחים עליהן.

38:9.6 (424.6) האמצעיונים הראשיים מקבלים אנרגיה אינטלקטואלית ורוחנית באמצעות הטכניקה המלאכית, ומעמדם האינטלקטואלי הינו אחיד. שבע הרוחות מסייעות-הדעת אינן יוצרות עמם כל קשר; ורק הרוחות השישית והשביעית, רוח הפולחן ורוח התבונה, יכולות לסעוד את הקבוצה המשנית.

38:9.7 (424.7) האמצעיונים המשניים מקבלים אנרגיה פיזית באמצעות הטכניקה האדמית, נעטפים רוחנית בידי השרפי, וניחנים באינטלקט מטיפוס הדעת המורונטית של המעבַר. הם נחלקים לארבעה סוגים פיזיים, לשבעה סדרים רוחניים ולשתים-עשרה רמות תגובתיות אינטלקטואלית לַסעד המשותף של שתי הרוחות מסייעות-הדעת האחרונות ושל הדעת המורונטית. הבדלים אלו קובעים את השוני בפעילויותיהם ובמשימות הפלנטאריות שלהם.

38:9.8 (424.8) האמצעיונים הראשיים דומים יותר לְמלאכיות מאשר לבני-תמותה; הסדרים המשניים דומים הרבה יותר לבני-אדם. כל אחד מן הסדרים מעניק למשנהו שירות שערכו לא יסולא-בפז בביצוע מְגוון המשימות הפלנטאריות. הסועדות הראשיות יכולות להגיע ליצירת קשר של שיתוף-פעולה עם בקרי האנרגיה ועם יוצרי מעגלי הדעת, הן אלו הרוחניים והן אלו המורונטיים. הקבוצה המשנית יכולה ליצור קשרי עבודה אך ורק עם הבקרים הפיזיים ועם מתפעלי-המעגלים החומריים. ואולם, מכיוון שכל סדר של אמצעיונים יכול ליצור קשר בעל סינכרון מושלם עם הסדר השני, כל קבוצה מסוגלת להגיע לניצול מעשי של כלל מנעד האנרגיה, המשתרע החל מן הכוח הפיזי הגס של עולמות החומריים, מעלה דרך שלבי המעבר של האנרגיות היקומיות, והלאה עד לכוחות מציאות-הרוח הגבוהים יותר של העולמות השמימיים.

(425.1) 38:9.9 הפער בין עולמות החומר לעולמות הרוח מגושר באופן מושלם באמצעות החיבור הסדרתי של האדם בן התמותה, האמצעיוני המשני, האמצעיוני הראשי, הכרובים המורונטיות, הכרובים במעמד הביניים והשרפים. בחווייתו האישית של יחיד בן-תמותה, הרמות המגוּונות האלה הינן ללא ספק מאוחדות פחות-או-יותר, וכן מייצרות משמעות אישית, הודות לפעולה המסתורית והבלתי-מובחנת של מכוונן המחשבה האלוהי.

(425.2) 38:9.10 בְּעולמות רגילים מבצעים האמצעיונים הראשיים את שירותם כסגל המודיעין וכמבדרים שמימיים בעבור הנסיך הפלנטארי, בעוד שהאמצעיונים המשניים ממשיכם בשיתוף-הפעולה שלהם עם התוכנית האדמית של קידום יעד הציוויליזציה הפלנטארית המתקדמת. במקרה של מרידת הנסיך הפלנטארי ושל כישלון הבן החומרי, כפי שאירע באורנטיה, הופכות הבריות האמצעיוניות לממונות מטעם ריבון המערכת, והן משרתות תחת ההדרכה המנחה של נאמן הפלנטה בפועל. ואולם, רק בשלושה עולמות נוספים בשטניה הוויות אלה אכן פועלות כקבוצה אחת המצויה תחת הנהגה אחודה, כפי שפועלים הסועדים האמצעיונים המאוחדים של אורנטיה.

(425.3) 38:9.11 העבודה הפלנטארית של האמצעיונים הראשיים והמשניים משתנה ומגוונת בְּעולמות יחידניים רבים של היקום; ואולם, בַּפלנטות הרגילות והממוצעות פעילויותיהם שונות מאוד מן התפקידים הממלאים את זמנם בספֵּירות מבודדות, כדוגמת אורנטיה.

(425.4) 38:9.12 האמצעיונים הראשיים הינם ההיסטוריונים של הפלנטה, אשר מאז הגיעו של הנסיך הפלנטארי ועד לעידן ההתייצבות באור ובחיים, יוצרים את הטקסים ומעצבים את תיאורי ההיסטוריה הפלנטארית בעבור התערוכות של הפלנטות בעולמות המטה של המערכת.

(425.5) 38:9.13 אמצעיונים נשארים בעולם מיושב במשך תקופות ממושכות, ואולם, במידה שהם נאמנים לתפקידם, קרוב לוודאי כי בסופו של דבר ם הממושך בשמירה על ריבונות הבן הבורא; והם יתוגמלו כראוי על הסעד הסבלני שלהם לבני התמותה החומריים בעולמות הזמן והמרחב. ובמוקדם או במאוחר, כל הבריות האמצעיוניות המוכרות תצורפנה לשורות בני-האל המרקיעים, ותתחלנה בהרפתקה הממושכת של ההרקעה לפרדיס בחברת אותם

בני-תמותה ממוצא חייתי, אחיהן הארציים, אשר עליהם השגיחו בקנאות כה רבה ואשר אותם שירתו ביעילות במהלך שהותם הממושכת בפלנטה.

38:9.14 (425.6) [הוצג על-ידי מלכי-צדק הפועל על-פי בקשתו של מפקד הגייסות השרפיים של נבאדון.]

>> מסמך 38 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 40 <<

מסמך 39

הגייסות השרפיים

39:0.1 (426.1) עד כמה שידיעתנו מגעת, הרוח האינסופית, כפי שהיא מתגשמת באופן אישי במטה היקום המקומי, מתכוונת ליצור שרפים אחידות לחלוטין, ואולם בשל סיבה בלתי-ידועה כלשהי צאצאיות שרפיות אלה הינן מגוונות ביותר. גיוון זה עשוי להיות תוצאה של ההתערבות הבלתי-ידועה של אלוהות התנסותית מתפתחת; אם אכן כך הדבר, אין ביכולתנו להוכיח זאת. ואולם, הננו מבחינים בכך שכאשר שרפים אלה נבחנות במבחנים חינוכיים ומושמות תחת משמעת של אימון, לעולם הן מסווגות לשבע הקבוצות הבאות:

39:0.2 (426.2) 1. שרפים עליונות.

39:0.3 (426.3) 2. שרפים בכירות.

39:0.4 (426.4) 3. שרפים מפקחות.

39:0.5 (426.5) 4. שרפים מנהלות.

39:0.6 (426.6) 5. עוזרות פלנטאריות.

39:0.7 (426.7) 6. סועדות של מעבַר.

39:0.8 (426.8) 7. שרפים של העתיד.

39:0.9 (426.9) אין אמת רבה באמירה לפיה כל אחת מן השרפים נחותה ביחס למלאכית מכל קבוצה אחרת. יחד עם זאת, כל מלאכית מוגבלת בתחילה לשירות הקבוצה שאליה סווגה

באופן מקורי וטבוע. מָאנוֹטָיָה, שותפתי השרפית להכנתו של מסמך זה, הינה שרפים עליונה אשר תפקדה פעם אך ורק כשרפים עליונה. באמצעות יישום ושירות מסור היא השיגה, בזה אחר זה, את כל שבעת סוגי השירות השרפי; היא פעלה אגב כך כמעט בכל דרך פעולה אשר פתוחה בפני שרפים, וכעת היא מכהנת בתפקיד שותפה לראש השרפים של אורנטיה.

(426.10) 39:0.10 לעיתים בני-אדם מתקשים להבין שיכולת ברואה לסעד ברמות גבוהות יותר אינה מצביעה בהכרח על יכולת לתפקד ברמות שירות נמוכות יותר באופן יחסי. האדם מתחיל את חייו כעולל חסר-ישע; ולפיכך, כל הישג של בן-תמותה חייב לכלול את כל דרישות הקדם ההתנסותיות; לשרפים אין כאלו חיים של קדם-בגרות – אין להן ילדוּת. אף-על-פי-כן, הן הינן בריות התנסותיות, ובאמצעות ההתנסות ודרך חינוך נוסף הן מסוגלות להעצים את מתת היכולת האלוהית הטבועה שלהן, תוך כדי הרכישה ההתנסותית של כישורים תפקודיים באחד או יותר מן השירותים השרפיים.

(426.11) 39:0.11 לאחר שהוצבו לשירות, מסופחות השרפים לסגל המילואים של הקבוצה הטבועה שלהן. אלה בעלות מעמד הניהול והמעמד הפלנטארי משרתות לעיתים במשך תקופות ארוכות בהתאם לסיווגן המקורי, אך ככל שגבוהה רמת התפקוד הטבועה, כך מבקשות הסועדות המלאכיות ביתר נחישות להיות מוצבות במשימות במסגרת סדרי השירות הנמוכים יותר של היקום. ובמיוחד הן מבקשות להיות מוצבות בסגל המילואים של העוזרות הפלנטאריות; ובמידה שהדבר צולח, הן נכנסות לבתי הספר השמימיים הנספחים למטהו של הנסיך הפלנטארי בעולם אבולוציוני כזה או אחר. כאן הן מתחילות בלימודי השפות, ההיסטוריה והמנהגים המקומיים של הגזעים של בני התמותה. שרפים חייבות לקנות ידע ולרכוש ניסיון כבני-אדם ממש. הן אינן כה רחוקות מכם בתכונות אישיוּת מסוימות. וכולן כמהות להתחיל מן התחתית, ברמת הסעד הנמוכה ביותר האפשרית; בדרך זו הן מקוות להגיע לרמה הגבוהה ביותר האפשרית של ייעוד התנסותי.

1. שרפים עליונות

39:1.1 (427.1) שרפים אלה הינן הגבוהות ביותר מבין שבעת סדרי מלאכיות היקום המקומי שהתגלו. הן פועלות בשבע קבוצות, אשר כל אחת מהן פועלת בשיתוף קרוב לסועדות המלאכיות של סגל ההשלמה השרפי.

39:1.2 (427.2) 1. **סועדות בן-רוח.** הקבוצה הראשונה של השרפים העליונות מוצבת בשירותם של הבנים הגבוהים ושל ההוויות שמוצאן-מן-הרוח אשר שוכנות ופועלות ביקום המקומי. קבוצה זו של סועדות מלאכיות משרתת גם את בן היקום ואת רוח היקום, והיא קשורה קשר קרוב עם סגל המודיעין של כוכב הבוקר הבהיר, המנהל הכללי ביקום של רצונותיהם המאוחדים של הבן הבורא ושל הרוח היצירתית.

39:1.3 (427.3) בהיותן מוצבות בשירות הבנים והרוחות הגבוהים, שרפים אלה קשורות באופן טבעי לשירותיהם הנרחבים של האוונאלים מפרדיס, צאצאיהם האלוהיים של הבן הנצחי ושל הרוח האינסופית. סדר גבוה ומנוסה זה של שרפים משרת את האוונאלים מפרדיס בכל משימות הסמכות והמתת; ובעיתות שכאלה מקדישות עצמן השרפים לארגון ולניהול העבודה המיוחדת הנוגעת לסיומו של עידן פלנטארי אחד ולחניכתו של עידן חדש. ואולם, הן אינן קשורות לעבודת השיפוט אשר עשויה להתרחש בעקבות שינויי עידן שכאלה.

39:1.4 (427.4) **בנות-לוויה של מתת.** סגל המונה 144 בנות-לוויה של מתת מלווה תמיד את האוונאלים מפרדיס בשעה שאלו מצויים במשימת מתת, אך לא כך הוא באשר לְבנים בוראים. 144 מלאכיות אלה משמשות כמפקדותיהן של כל סועדות הבן-הרוח האחרות העשויות להיות מעורבות במשימה של מתת. במהלך משימת מתת פלנטארית, לגיונות של מלאכיות עשויים להיות כפופים לפיקודו של בן האל שהתגשם בגוף, ואולם, כל השרפים האלה תהיינה מאורגנות ומונְחות בידי 144 בנות-הלוויה של המתת. סדרים גבוהים יותר של מלאכיות, סופרנאפים וסקונאפים, עשויים גם הם להוות חלק מן הגיס של בנות הלוויה, ואף כי משימותיהן של אלה שונות משל השרפים, כלל הפעילויות הללו תתואמנה בידי בנות הלוויה של המתת.

(427.5) 39:1.5 בנות-הלוויה האלה של המתת הינן שרפים של השלמה; כולן חצו את מעגלי שרפינגטון והגיעו לסגל ההשלמה השרפי. והן קיבלו אימון מיוחד נוסף על-מנת לעמוד מול הקשיים ולהתמודד עם מצבי החירום הנוגעים למתת של בני האל בעבור קידומם של ילדי הזמן. שרפים שכאלה השיגו כולן את פרדיס ואומצו באופן אישי על-ידי המקור והמרכז השני, הבן הנצחי.

(427.6) 39:1.6 שרפים כמהות להיות מוצבות במשימות של הבנים-שהתגלמו-בגוף, ובמידה שווה להיות מסופחות כשומרות גורל בעבור בני התמותה של העולמות; המשימה האחרונה הינה כרטיס הכניסה הבטוח ביותר לפרדיס, בעוד שבנות-הלוויה של המתת השיגו את השירות הגבוה ביותר ביקום המקומי של שרפים של השלמה אשר הגיעו לפרדיס.

(428.1) 39:1.7 2. **יועצות בית-דין.** אלה הן היועצות והסייעות השרפיות המסופחות לכל סדרי בתי הדין, מן הבוררים ומעלה עד לבתי הדין הגבוהים ביותר של העולמות. בתי הדין הללו לא נועדו על-מנת לקבוע גזרי-דין של עונשין, אלא על-מנת ליישב חילוקי-דעות כנים ולצוות על הישרדות נצחית של בני-תמותה מרקיעים. וכאן טמונה חובתן של יועצות בית הדין: לוודא כי כל הטענות כלפי בני התמותה מוצגות באופן צודק ונשפטות בחמלה. ובעבודתן זו הן סמוכות ביותר אל הנציבים הגבוהים, אותם בני-תמותה מרקיעים מותכי-רוח המשרתים ביקום המקומי.

(428.2) 39:1.8 היועצות השרפיות של בית הדין משרתות באופן נרחב כסנגוריות של בני התמותה. אין זאת כי קיימת כל נטייה לעבר חוסר-הוגנות כלפי היצורים הנמוכים של העולמות, אך בעוד שהצדק דורש לשפוט כל כישלון במהלך ההעפלה לקראת המושלמות האלוהית, החסד תובע כי כל צעד שגוי שכזה יישפט בהוגנות בהתאם לטבע היצור ולתכלית האלוהית. מלאכיות אלה הינן הפרשניות של אלמנט החסד הטבוע בצדק האלוהי והתגלמותו – קרי, הפרשניות וההתגלמות של הוגנות המבוססת על ידיעת העובדות שבבסיס המניעים האישיים והנטיות של הגזעים.

(428.3) 39:1.9 סדר מלאכיות זה משרת החל מאסיפות הנסיכים הפלנטאריים ועד לבתי הדין הגבוהים ביותר של היקום המקומי; זאת בעוד שהשותפות של מלאכיות אלה מסגל ההשלמה

השרפי פועלות בתחומים הגבוהים יותר של אורוונטון, ואפילו בבתי הדין של עתיקי היומין באוורסה.

39:1.10 (428.4) 3. **יועצות התמצאות של היקום.** אלה הינן החברות האמיתיות והיועצות המוסמכות-מתוקף-הכשרתן של כל אותם יצורים מרקיעים המשתהים בפעם האחרונה בסאלווינגטון, ביקום אשר בו נולדו, בעודם ניצבים על סף הרפתקת הרוח הנפרשת לפניהם ביקום-העל העצום של אורוונטון. ובזמנים שכאלה מרגישים מרקיעים רבים תחושה שאותה יוכלו בני-תמותה להבין רק מתוך השוואתה לרגש הנוסטלגיה האנושי. מאחוריהם כבר פרושׂ מרבד ההישגים, תחומים אשר הפכו מוכרים זה מכבר הודות לשירות ממושך ולהשגה מורונטית; ולפניהם פרושׂ המסתורין המאתגר של יקום גדול, עצום ורב עוד יותר.

39:1.11 (428.5) זהו מתפקידן של יועצות ההתמצאות של היקום להקל על המעבר של עולי הרגל המרקיעים מרמות השירות היקומיות שהושגו לאלה שטרם הושגו, לסייע בעד עולי הרגל הללו בביצוע התאמות הקלידוסקופ הנחוצות להבנת המשמעויות והערכים הטבועים בהתבהרות התמונה לפיה הוויית רוח מן-הדרגה-הראשונה איננה ניצבת בסיומה או בפסגתה של ההעפלה המורונטית ביקום, אלא עומדת בתחתיתו ממש של סולם ארוך של העפלה רוחנית אל עבר האב האוניברסאלי בפרדיס.

39:1.12 (428.6) רבים מבוגרי שרפינגטון, החברים בסגל ההשלמה השרפי, אשר נלווים לשרפים אלה, עוסקים בהוראה נרחבת בבתי-ספר מסוימים של סאלווינגטון הנוגעים להכנתם של יצורי נבאדון ליחסים של העידן האוניברסאלי הבא.

39:1.13 (428.7) 4. **היועצות החינוכיות.** מלאכיות אלה הינן העוזרות שערכן לא-יסולאו-בפז של סגל המורים הרוחני של היקום המקומי. היועצות החינוכיות משמשות כמזכירותיהן של כלל סדרי המורים, החל במלכי-צדקים ובבנים המורים של השילוש והמשך מטה אל בני התמותה המורונטיים המשמשים כעוזרים לאלו מבני מינם אשר מצויים אך מאחוריהם בסולם שלבי ההרקעה של החיים. ואתם **תראו** לראשונה את השרפים המורות העמיתות האלה על אחד משבעת העולמות העליונים המקיפים את ירושם.

39:1.14 (428.8) שרפים אלה הופכות לעמיתותיהם של ראשי החטיבות של מוסדות ההשכלה והאימון הרבים של היקומים המקומיים, והן מסופחות במספרים גדולים לפקולטות של שבעת עולמות האימון של המערכות המקומיות ושל שבעים הספֵירות החינוכיות של הקונסטלציות. סעדים אלו משתרעים מטה עד לעולמות היחידניים. ואפילו המורים האמיתיים והמקודשים של הזמן מסתייעים לעיתים תכופות בַּשירות של היועצות האלה של השרפים העליונות.

39:1.15 (429.1) מתת היצור הרביעית של הבן הבורא התרחשה בדמות יועצת חינוכית של השרפים העליונות של נבאדון.

39:1.16 (429.2) 5. **מנהלות השמה.** גוף המונה 144 שרפים עליונות נבחר מעת לעת על-ידי המלאכיות המשרתות בספֵירות האבולוציוניות והארכיטקטוניות אשר בהן שוכנים יצורים. זוהי הינה המועצה המלאכית הגבוהה ביותר בכל ספֵירה, והיא זו המתאמת את שלבי ההשמה המונָחים-עצמית של השירות והמשימה השרפיים. מלאכיות אלה יושבות בראש כל האסיפות השרפיות הנוגעות לחובות התפקידים או לקריאה לפולחן.

39:1.17 (429.3) 6. **רְשַמיות.** אלה הינן הרשמיות הרִשמיות הפועלות למען השרפים העליונות. רבות מן המלאכיות הגבוהות האלה נולדו עם מתנותיהן כשאלה מפותחות לגמרי; אחרות הגיעו לעמדות של אימון ושל אחריות הודות לשקידה בלימודיהן ולביצוע נאמן של חובות דומות בעת שהיו מסופחות לְסדרים נמוכים יותר, או לסדרים בעלי אחריות מועטה יותר.

39:1.18 (429.4) 7. **סועדות בלתי-מסופחות.** מספר רב של שרפים בלתי-מסופחות מן הסדר העליון הינן משרתות מונחות-עצמית בספֵירות הארכיטקטוניות ובעולמות המיושבים. סועדות שכאלה מתנדבות למלא את פערי הביקוש לשירותי השרפים העליונות, ובכך מהוות את סגל המילואים הכללי של סדר זה.

2. שרפים בכירות

(429.5) 39:2.1 השרפים הבכירות לא מקבלות את שמן משום שהן עולות איכותית באופן כלשהו על הסדרים האחרים של המלאכיות, אלא בשל העובדה שהן מופקדות על הפעילויות הגבוהות יותר של יקום מקומי. רבות מן החברות בשני הסדרים הללו של הסגל השרפי הינן שרפים-של-הישג, מלאכיות אשר שירתו בכל שלבי האימון ואשר חזרו על-מנת למלא משימה מהוּללת כְּמנהלות של סוגן בספֵּירות אשר בהן פעלו בעבר. בשל גילו הצעיר של היקום, אין בנבאדון שרפים רבות מסדר זה.

(429.6) 39:2.2 השרפים הבכירות פועלות בשבע הקבוצות הבאות:

(429.7) 39:2.3 1. **סגל המודיעין.** שרפים אלה נמנות על הצוות האישי של גבריאל, כוכב הבוקר הבהיר. הן משוטטות ברחבי היקום המקומי ואוספות את המידע על העולמות אשר משמש אותו לשם הנחייתו במועצות של נבאדון. הן הינן סגל המודיעין של הצבא העצום שעליו חולש גבריאל מתוקף תפקידו כבא-כוחו של הבן המאסטר. שרפים אלה אינן משתייכות במישרין למערכות או לקונסטלציות, והמידע שלהן זורם ישירות לסאלווינגטון דרך מעגל רציף, ישיר ובלתי-תלוי.

(429.8) 39:2.4 סגלי המודיעין של היקומים המקומיים השונים יכולים לתקשר אלו עם אלו, והם אכן עושים זאת, אך רק בגבולות יקום-על נתון. קיים שוני אנרגטי המפריד באופן יעיל את העניינים והפעולות של ממשלות יקומי-העל השונים. יקום-על אחד יכול לתקשר באופן שגרתי עם משנהו רק דרך האמצעים והמתקנים של המסלקה בפרדיס.

(430.1) 39:2.5 2. **קול החסד.** החסד הוא העיקרון המרכזי בשירות השרפי ובסעד המלאכי. ולפיכך, אך טבעי שיהא קיים סגל מלאכיות המגלם את החסד באופן מיוחד. שרפים אלה הינן סועדות החסד האמיתיות של היקומים המקומיים. הן הינן המנהיגות מעוררות ההשראה אשר

מטפחות את הדחפים הגבוהים ואת הרגשות הקדושים יותר של בני אנוש ושל מלאכיות. כעת, מֻפקדות הלגיונות האלה הן תמיד שרפים של השלמה אשר גם סיימו תפקיד כשומרות גורל של בני-תמותה; כלומר, כל זוג מלאכי הִנחה לפחות נשמה אחת אשר מוצאה מן החי במהלך החיים בגוף, ולאחר מכן חצה את מעגלי שרפינגטון והתקבל לסגל ההשלמה השרפי.

39:2.6 (430.2) 3. **מתאמות רוח.** בסיסה של הקבוצה השלישית של השרפים הבכירות נמצא בסאלווינגטון, אך הן עצמן פועלות בכל מקום ברחבי היקום המקומי שבו שירותן נושא פרי ותועלת. בעוד שמשימותיהן הינן רוחניות במהותן ולפיכך מצויות מעבר להבנה אמיתית של הדעת האנושית, אפשר שתוכלו לתפוש חלק מן הסעד שלהן לבני-תמותה אם אך יוסבר לכם כי מלאכיות אלה מופקדות על מלאכת הכנת המרקיעים השוהים בסאלווינגטון לקראת המעבר האחרון שלהם ביקום המקומי – מן הרמה המורונטית הגבוהה ביותר למעמד של הוויות רוחניות אשר נולדו-מחדש. כשם שמתכנני הדעת בעולמות העליונים מסייעים בידי היצור השורד להסתגל לפוטנציאלי הדעת המורונטית ולנצלם ביעילות, כך מנחות שרפים אלה את הבוגרים המורונטיים בסאלווינגטון באשר ליכולות החדשות של דעת הרוח אשר הושגו. והן משרתות את בני התמותה המרקיעים בדרכים רבות נוספות.

39:2.7 (430.3) 4. **מורות סייעות.** המורות הסייעות הן העוזרות והעמיתות של אחיותיהן השרפים, היועצות החינוכיות. הן אף קשורות באופן יחידני למפעלי החינוך הנרחבים של היקום המקומי, ובמיוחד לתוכנית האימון בת שבעת השלבים הפועלת בעולמות העליונים של המערכות המקומיות. סגל מופלא מסדר זה של שרפים פועל באורנטיה מתוך מטרה לטפח ולקדם את תכלית האמת והיושרה.

39:2.8 (430.4) 5. **המסיעות.** לכל קבוצות הרוחות הסועדות יש סגלי הסעה משלהן, קרי סדרים מלאכיים המוקדשים לסעד ההסעה של האישיויות אשר אינן מסוגלות לנסוע בכוחות עצמן מספֵירה אחת לאחרת. מטָה הקבוצה החמישית של השרפים הבכירות נמצא

בסאלווינגטון, וחברות קבוצה זו משמשות כחוצות חלל מן המטה של היקום המקומי ואליו. בדומה למחלקות-משנה אחרות של השרפים הבכירות, חלק מחברות קבוצה זו נוצרו ככאלה, בעוד שאחרות עלו מן הסדרים הנמוכים יותר, או מאלו בעלי הכישורים הפחותים.

39:2.9 (430.5) "טווח האנרגיה" של השרפים הינו מספק בהחלט בעבור דרישות היקום המקומי ואפילו בעבור דרישות יקום-העל, ואולם השרפים לעולם לא תוכלנה לעמוד בדרישות האנרגטיות של מסע כה ממושך כדוגמת זה שמאוורסה להאוונה. מסע מתיש שכזה דורש את היכולות המיוחדות של סקונאפים ראשית בעלת כישורי הסעה. מסיעות אוספות אנרגיה לשם מעוף בעודן מצויות במעבַר וטוענות את עוצמתן האישית בסוף המסע.

39:2.10 (430.6) אפילו בסאלווינגטון אין לבני-תמותה צורות המאפשרות להם להסיע את עצמם. אי לכך, שומה על המרקיעים להסתמך על ההסעה השרפית לשם התקדמות מעולם לעולם, וזאת עד לאחר שתנומת המנוחה האחרונה במעגל הפנימי של האוונה והיקיצה הנצחית בפרדיס. לאחר מכן, לא תהיו עוד תלויים במלאכיות לשם תעבורה מיקום ליקום.

39:2.11 (430.7) תהליך ההתעטפות-בשרף אינו נבדל בהרבה מחוויית המוות, או מחוויית השינה, למעט העובדה שבשנת המסע קיים אלמנט זמן אוטומטי. בשעת המנוחה השרפית, אתם לא-מודעים באופן מודע. ואולם מכוונן המחשבה מודע באופן מלא ושלם, ולמעשה, הוא מתפקד ביעילות יוצאת-דופן משום שאינכם יכולים להתנגד, לפעול כנגדו, או לחלופין, לעכב באופן כלשהו את העבודה היצירתית וההתמרתית.

39:2.12 (431.1) כאשר אתם עטופי-שרף, אתם נרדמים למשך זמן מוגדר ומקיצים במועד שנקבע. משך המסע בשעת שנת המעבר אינו חשוב כלל ועיקר. אינכם מודעים במישרין לחלוף הזמן. הדבר מתרחש כאילו נרדמתם ברכב הסעה בעיר אחת והתעוררתם, לאחר שנת לילה עמוקה וערבה, במטרופוליס אחרת ומרוחקת. מסעכם חלף עבר בעת שנמתם. וכך אתם טסים עוטי-שרף דרך החלל בעודכם נחים – ישנים. ושנת המעבר נופלת עליכם הודות לקשר שבין המכוונים לבין המסיעות השרפיות.

39:2.13 (431.2) לא תוכלנה המלאכיות להסיע גופים של בעירה – גופים בשר ודם – כדוגמת אלו שלכם כעת, ואולם, ביכולתן להסיע את כל השאר, מן הצורות המורונטיות הנמוכות ביותר ועד לצורות הרוחניות הגבוהות ביותר. הן אינן פועלות במקרה של מוות טבעי. כאשר אתם מסיימים את נתיבת חייכם על פני האדמה, גופכם נותר על הפלנטה הזו. מכוונן המחשבה שלכם ממשיך אז אל עבר חיקו של האב, ולמלאכיות האלה אין נגיעה ישירה להרכבת אישיותכם מחדש בַּעולם העליון של הזהות. שם יהא גופכם החדש בעל צורה מורונטית, כזה שניתן לעטוף-בשרף. אתם "זורעים גוף בשר-ודם" בקבר; ואתם "קוצרים צורה מורונטית" בעולמות העליונים.

39:2.14 (431.3) 6. **הָרשמיות.** אישיויות אלה עסוקות בעיקר בקבלתן, בתיוקן ובשליחתן-הלאה של רשומות סאלווינגטון ושל העולמות הנלווים לו. הן אף משמשות כרשמיות מיוחדות לקבוצות שוכנות מיקום-העל ולאישיויות גבוהות יותר אחרות, וכמו-כן כפקידות בית הדין של בתי המשפט של סאלווינגטון ובַמזכירות של שליטיו.

39:2.15 (431.4) **השדריות** — קולטות ומשדרות – מהוות תת-מחלקה מתמחה של רָשמיות שרפיות, העוסקת במשלוח רשומות ובהפצת מידע חיוני. עבודתן הינה מסדר גבוה, והיא כה רב-מעגלית עד ש-144,000 הודעות יכולות לעבור בו-זמנית דרך אותם קווי אנרגיה. הן מאמצות את הטכניקות האידיאוגרפיות הגבוהות יותר של הרשמיות הראשיות העל-שרפיות, ותוך שימוש בסמלים המשותפים הללו מקיימות קשר דו-כיווני הן עם מתאמי המודיעין של הסופרנאפים השלישוניים והן עם מתאמי המודיעין המהוללים של סגל ההשלמה השרפי.

39:2.16 (431.5) רָשמיות שרפיות מן הסדר הבכיר מקיימות בצורה זו קשר קרוב עם סגלי המודיעין של הסדר שלהן עצמן ועם כל הרָשמיות הכפיפות; זאת בעוד שהתשדורות מאפשרות להן לשמור על תקשורת רציפה עם הרָשמיות הגבוהות יותר של יקום-העל, ודרך ערוץ זה גם עם הרָשמיות של האוונה ועם נאמנות המשמורת של הידע בפרדיס. רבות מן

החברות בסדר הרָשמיות הבכיר הינן שרפים אשר העפילו מתפקידים דומים בתחומים נמוכים יותר של היקום.

39:2.17 (431.6) 7. **המילואים.** בסאלווינגטון מוחזק סגל מילואים רחב הכולל שרפים בכירות רבות מכל הסוגים, אשר עומדות הכן לשם שילוח מיידי אל העולמות המרוחקים ביותר של נבאדון, בשעה שהן נדרשות לכך בהתאם לבקשת מפקדי המשימות או על-פי דרישת מנהלי היקום. סגל המילואים של השרפים הבכירות מספק גם סייעות שליחות בהתאם לדרישת כוכב הערב הבוהק הראשי, אשר מופקד על שמירתן של כל התשדורות האישיות ועל שילוחן. לרשות יקום מקומי עומדים כל האמצעים ההולמים לשם תקשורת-פנים, ואולם תמיד נותרת שארית של מסרים הדורשים משלוח באמצעות שליחים אישיים.

39:2.18 (432.1) סגל המילואים הבסיסי בעבור כלל היקום המקומי מוחזק בעולמות השרפיים של סאלווינגטון. סגל זה כולל את כל סוגי הקבוצות המלאכיות.

3. שרפים מפקחות

39:3.1 (432.2) סדר גמיש זה של מלאכיות ביקום מוצב בשירותן הבלעדי של הקונסטלציות. סועדות מיומנות אלה מחזיקות את המטה שלהן בבירות הקונסטלציות, ואולם הן פועלות בכל רחבי נבאדון למען קידום האינטרסים של תחומי הצבתן.

39:3.2 (432.3) 1. **סייעות מפקחות.** הסדר הראשון של השרפים המפקחות מוצב לשירותם המשותף של אבות הקונסטלציה, והן משמשות כעוזרותיהן היעילות לעילא של הגבוהים ביותר. שרפים אלה עוסקות בעיקר באיחודה ובייצובה של הקונסטלציה בכללותה.

39:3.3 (432.4) 2. **חזאיות החוק.** הבסיס האינטלקטואלי של הצדק הוא החוק, ובִּיקום מקומי מקורו של החוק הינו באסיפות המחוקקים של הקונסטלציות. גופי התדיינות אלו מאגדים את

– ומכריזים באופן רשמי על – חוקיו הבסיסיים של נבאדון, חוקים אשר נוצרו על-מנת שיאפשרו את התיאום המרבי האפשרי של קונסטלציה שלמה באופן התואם את המדיניות הקשיחה של אי-הפרת הרצון המוסרי החופשי של היצורים בעלי האישיות. ומחובתו של הסָדר השני של השרפים המפקחות להניח בפני מחוקקי הקונסטלציה תחזית של האופנים שבהם צפוי כל חוק מוצע להשפיע על חיי היצורים בעלי הרצון החופשי. והן הינן כשירות ביותר לשם ביצוע שירות זה, הודות להתנסות הממושכת במערכות המקומיות ובעולמות המיושבים. שרפים אלה אינן מבקשות טובות-הנאה מיוחדות בעבור קבוצה זו או אחרת, אך הן אכן מופיעות בפני המחוקקים השמימיים על-מנת לדבר למען אלו אשר אינם יכולים להיות נוכחים כדי לדבר בעבור עצמם. ואפילו האדם בן התמותה עשוי לתרום להתפתחות החקיקה ביקום, הואיל ושרפים אלה ממש מייצגות נאמנה ובאופן מלא את כמיהותיו האמיתיות של האדם הפנימי, את הנשמה המורונטית המתפתחת של בן התמותה החומרי בעולמות החלל, גם אם הן אינן מייצגות בהכרח את תשוקותיו המודעות וברות-החלוף של האדם.

39:3.4 (432.5) 3. **אדריכליות חברתיות.** החל בעולמות היחידניים ומעלה דרך עולמות האימון המורונטיים, שרפים אלה עמלות על-מנת להעצים את כלל המגעים החברתיים הכנים ולקדם את ההתפתחות החברתית של היצורים ביקום. אלה הן המלאכיות אשר מבקשות להפשיט את כל המלאכותיות מן המגעים בין היצורים התבוניים, בעודן מנסות לאפשר את הקיום הבין-סימוכי של יצורים רצוניים על בסיס של הבנה-עצמית אמיתית והערכה הדדית אותנטית.

39:3.5 (432.6) האדריכליות החברתיות עושות כל שלאל ידן על-מנת לחבר את היחידים המתאימים כך שיוכלו להרכיב קבוצות עבודה יעילות ונעימות על-פני האדמה; ולעיתים קבוצות שכאלה מצאו את עצמן נפגשות מחדש בעולמות העליונים כדי להמשיך ולשרת יחדיו שירות מועיל. אך לא תמיד הדבר צולח בידן של שרפים אלה; לא תמיד הן מצליחות לחבר את אלו אשר ירכיבו את הקבוצה האידיאלית ביותר לשם השגתו של יעד נתון, או לשם ביצועה של משימה מסוימת; ותחת התנאים הללו הן חייבות להשתמש בחומר הטוב ביותר הזמין להן.

39:3.6 (432.7) מלאכיות אלה ממשיכות להגיש את סעדן בעולמות העליונים ובעולמות המורונטיים הגבוהים יותר. הן עוסקות בכל משימה הכרוכה בהתקדמות בעולמות המורונטיים ואשר נוגעת לשלוש אישיויות או יותר. פעילותן של שתי הוויות נחשבת לרמה הזוגית, המשלימה או השיתופית, אך כאשר מתקבצות שלוש הוויות או יותר על-מנת לשרת, הן מהוות בעיה חברתית ולפיכך נופלות בתחום אחריותן של האדריכליות החברתיות. שרפים יעילות אלה מאורגנות בעדנטיה בשבעים חטיבות, וחטיבות אלה סועדות בשבעים עולמות ההתקדמות המורונטיים המקיפים את ספֵירת המטה.

39:3.7 (433.1) 4. **מזרזות תגובה אתית.** זוהי משימתן של שרפים אלה לטפח ולקדם את התרחבות ההערכה אשר רוחשים היצורים למוסריות במערכות יחסים בין-אישיות, משום שאלו הם הזרע והסוד לצמיחתן המתמשכת והתכליתית של החברה ושל הממשל, הן האנושיים והן העל-אנושיים. משפרות אלה של ההערכה המוסרית פועלות בכל אתר ואתר שבו הן עשויות להועיל בשירותן, כיועצות מתנדבות לשליטים הפלנטאריים וכמורות מתחלפות בעולמות האימון של המערכת. למרות זאת, אתם לא תיהנו מהנחייתן המלאה עד אשר תגיעו לבתי הספר של האחווה בעדנטיה, שם הן תזרזנה את הערכתכם את אותן אמיתות של אחווה, אשר אותן תחקרו ברצינות אפילו אז באמצעות ההתנסות הממשית של החיים עם האוּנְיוֶרְסָל במעבדות החברתיות של עדנטיה, שבעים הלוויינים של בירת נורלאטיאדק.

39:3.8 (433.2) 5. **המסִיעות.** חברות הקבוצה החמישית של השרפים המפקחות פועלות כמסיעות של אישיויות, והן נושאות הוויות מן המטות של הקונסטלציות ואליהם. שרפים מסיעות שכאלה, בעודן עפות מספֵירה אחת לשנייה, מודעות לחלוטין למהירותן, לכיוונן ולמיקומן האסטרונומי. הן אינן עפות בחלל כקליע דומם. הן עשויות לחלוף במהלך טיסתן בחלל זו בסמוך לזו מבלי שתישקף להן ולו הסכנה הקטנה ביותר להתנגשות. הן בעלות יכולת מלאה לשנות את מהירות התקדמותן ואת כיוון טיסתן, ואפילו לשנות את יעדיהן בכפוף להוראת הממונות עליהן בכל צומת חלל של מעגלי התבונה ביקום.

39:3.9 (433.3) אישיויות הסעה אלה מאורגנות כך שהן יכולות להשתמש בו-זמנית בכל שלושת קווי האנרגיה הפזורים ביקום, ואשר לכל אחד מהם מהירות חלל פתוח בת

299,790 קילומטר לשנייה. וכך יכולות מסיעות אלה לרבב את מהירות האנרגיה על-גבי מהירות הכוח, עד אשר הן מגיעות במהלך מסעותיהן הארוכים למהירות ממוצעת שנעה בין 893,000 לכמעט 900,000 קילומטרים שלכם לשנייה מהירות זו מושפעת מן המסה ומן הקרבה של החומר הסמוך, ומעוצמתם ומכיוונם של מעגלי העוצמה האוניברסאליים הסמוכים העיקריים. קיימים סוגים רבים של הוויות אשר, בדומה לשרפים, מסוגלות לחצות את החלל ואף להסיע הוויות אחרות אשר הוכנו לכך כראוי.

(433.4) 39:3.10 6. **הָרְשַׁמיות.** הסדר השישי של השרפים המפקחות משמש כרשמיות המיוחדות של ענייני הקונסטלציות. סגל גדול ויעיל שלהן פועל בעדנטיה, המטה של קונסטלציית נורלטיאדק, אשר אליה משתייכות המערכת והפלנטה שלכם.

(433.5) 39:3.11 7. **סגל המילואים.** סגל המילואים הכללי של השרפים המפקחות מוחזק במטות הקונסטלציות. מלאכיות מילואים אלה אינן בלתי-פעילות כלל ועיקר; רבות מהן משמשות כשליחות של סיוע לשליטי הקונסטלציות; אחרות מסופחות לסגל המילואים בסאלווינגטון של הוורונדאדקים הבלתי-מוצבים; ואילו אחרות עשויות להיות מסופחות לבני הוורונדאדק לשם ביצוע משימות מיוחדות, בנים כדוגמת המשקיף הוורונדאדק של אורנטיה, שלעיתים הינו בא-הכוח של הגבוה ביותר שלה.

4. שרפים מנהלות

(434.1) 39:4.1 הסדר הרביעי של השרפים מוצב בתפקידי הניהול של המערכות המקומיות. שרפים אלה הינן ילידות בירות המערכות, אך הן מוצבות במספרים גדולים בספֵירות העליונות והמורונטיות ובעולמות המיושבים. מטבען, השרפים מן הסדר הרביעי מצוידות במתת של יכולת ניהולית יוצאת-דופן. הן הינן עוזרותיהן המוכשרות של המנהלים בחטיבות

הנמוכות יותר של ממשל היקום של בן בורא, ועוסקות בעיקר בענייניהן של המערכות המקומיות ושל העולמות המרכיבים אותן. הן מאורגנות לשם שירות באופן הבא:

39:4.2 (434.2) 1. **סייעות מנהליות.** שרפים מוכשרות אלה משמשות כעוזרותיו הקרובות של ריבון המערכת, בן לאנונאנדק ראשי. הן מעניקות סיוע רב ערך לביצוע הפרטים המורכבים הכלולים בעבודה הניהולית של מטה המערכת. כמו כן, הן משרתות כַּסוכנות האישיות של שליטי המערכת, נוסעות הלוך ושוב במספרים גדולים אל עולמות המעבַר השונים ואל הפלנטות המיושבות, ומוציאות אל הפועל משימות רבות למען רווחת המערכת ולטובת האינטרסים הפיזיים והביולוגיים של העולמות המיושבים שלה.

39:4.3 (434.3) מנהלות שרפיות אלה מסופחות גם לממשלות שליטי העולמות, הנסיכים הפלנטאריים. מרבית הפלנטות ביקום נתון מצויות תחת סמכותם של בן לאנונאנדק משני, ואולם, בעולמות מסוימים, כדוגמת אורנטיה, אירע שיבוש בתוכנית האלוהית. במקרה של עריקה של הנסיך הפלנטארי, שרפים אלה מסתפחות לנאמנים המלכי-צדקים ולבאים אחריהם כסמכות בפלנטה. השליט הנוכחי בפועל באורנטיה נעזר בסגל המונה אלף שרפים מן הסֶדר הגמיש הזה.

39:4.4 (434.4) 2. **מדריכות של צדק.** אלה הן המלאכיות המציגות את סיכום הראיות הנוגעות לרווחתם הנצחית של בני-אדם ושל מלאכים, בשעה שנושאים אלו מובאים לשיפוט בפני בתי הדין של מערכת או של פלנטה. הן מכינות את התצהירים עבור כל השימועים המקדימים הנוגעים להישרדותם של בני התמותה, תצהירים שלאחר-מכן ממשיכים בדרכם אל בתי הדין הגבוהים יותר של היקום ושל יקום העל, בצירוף התרשומת של אותם תיקים. השרפים האלה מכינות את ההגנה בכל המקרים של הישרדות המוטלת בספק, והן ניחנות בהבנה מושלמת של כל פרט בכל פסקה ובכל סעיף-אישום בתביעה שהוכנה על-ידי מנהלי הצדק של היקום.

39:4.5 (434.5) אין זו משימתן של מלאכיות אלה לסכל או לדחות את הצדק, אלא להבטיח כי נעשה צדק ללא-רבב המשפיע חסד נדיב והוגנות על כלל היצורים. שרפים אלה פועלות

לעיתים מזומנות בעולמות המקומיים, ומופיעות על-פי-רוב בפני שלשות השיפוט של וועדות הבוררים – בתי הדין לבירורן של אי-הבנות מינוריות. רבות מאלה אשר שירתו בעבר כמדריכות של צדק בתחומים הנמוכים מופיעות לאחר-מכן כקולות החסד בספֵירות הגבוהות יותר ובסאלווינגטון.

39:4.6 (434.6) מעט מאוד מדריכות צדק אבדו במהלך המרידה של לוציפר בשטניה, ואולם יותר מרבע מקרב השרפים המנהלות האחרות, ומן הסדרים הנמוכים יותר של הסועדות השרפיות, הלכו שולל והוּנוּ על-ידי טיעוני השקר בדבר חופש אישי משולח-רסן.

39:4.7 (434.7) 3. **פרשניות האזרחות הקוסמית.** משבני התמותה המרקיעים השלימו את האימון בעולמות העליונים, קרי תקופת הלימוד הראשונה בנתיבה ביקום, הם רשאים ליהנות מן ההנאות החולפות של הבשלוּת היחסית – אזרחות בבירת המערכת. אף כי השגתה של כל מטרת הרקעה הינה ההישג העובדתי, בהסתכלות רחבה יותר מטרות שכאלה הינן פשוט אבני דרך בנתיב ההעפלה הממושכת לעבר פרדיס. ואולם, ככל שהצלחות האלה הינן יחסיות, לעולם לא נמנע מן היצור האבולוציוני מלוא הסיפוק החולף מעצם השגת המטרה. מעת לעת מתקיימת הפוגה בהרקעה לעבר פרדיס, תקופה קצרה לשם נשימה, במהלכה עומדים דומם אופקיו של היקום, המעמד של היצור נותר ללא שינוי, והאישיות טועמת את מתק השגת המטרה.

39:4.8 (435.1) הראשונה מתוך התקופות האלה בנתיבת בן התמותה המרקיע מתרחשת בבירתה של מערכת מקומית. במהלך הפוגה זו תנסו, כאזרחי ירושם, לבטא בחייכם כיצורים את אותם דברים אשר רכשתם במהלך שמונה תקופות החיים הקודמות – הכוללות את זו באורנטיה ואת אלה בשבעת העולמות העליונים.

39:4.9 (435.2) הפרשניות השרפיות של האזרחות הקוסמית מנחות את האזרחים החדשים של בירות המערכת ומזרזות את הערכתם את אחריויות ממשל היקום. שרפים אלה עומדות גם בקשר קרוב עם הבנים החומריים שבמנהל המערכת, בעודן מציגות את האחריות ואת המוסר הכרוכים באזרחות ביקום בפני בני התמותה החומריים שבעולמות המיושבים.

(435.3) 39:4.10 4. **מזרזות של מוסר.** בעולמות העליונים אתם מתחילים ללמוד ניהול-עצמי לטובת כל הנוגעים בדבר. הדעת שלכם לומדת שיתוף-פעולה, ולומדת כיצד לתכנן יחד עם הוויות אחרות ונבונות יותר. במטה המערכת, תמשכנה המורות השרפיות לקדם את הערכתכם את המוסר הקוסמי – את יחסי הגומלין בין חופש לבין נאמנות.

(435.4) 39:4.11 מהי נאמנות? הנאמנות הינה פרי ההערכה הנבונה של האחווה ביקום; אף-אחד לא יכול אחד לקחת עוד ועוד מבלי לתת דבר. בשעה שתעפילו במעלה סולם שלבי האישיות, תלמדו, ראשית, להיות נאמנים, ואז – לאהוב, ואז – להיות בנים, ואז אפשר שתוכלו להיות חופשיים; ואולם, לא תוכלו להגשים בעצמכם סופיות של חופש, עד אשר תהפכו לסופיונים, ועד אשר תשיגו מושלמות בנאמנות.

(435.5) 39:4.12 שרפים אלה מלמדות את הפוריות של הסבלנות: שקפיאה במקום מהווה מוות וודאי, וכן שצמיחה מהירה יתר על המידה אף היא התאבדותית; שכפי שטיפת מים נופלת ממקום גבוה מטה, מתקדמת הלאה בזרימתה, ולעולם יורדת ברצף של נפילות קטנות ועוקבות, כך גם בעולמות המורונטיים והרוחניים ההתקדמות הינה תמיד כלפי מעלה – והיא איטית באותה מידה ומתרחשת באמצעות אותם שלבים הדרגתיים.

(435.6) 39:4.13 מזרזות המוסר מציגות לשוכני העולמות המיושבים את חייהם כבני-תמותה בדמות שרשרת רציפה בעלת חוליות רבות. שהותכם הקצרה באורנטיה, בספֵירה זו של ילדותכם כבני-תמותה, היא אך חוליה אחת יחידה, הראשונה בשרשרת הארוכה העתידה להשתרע על-פני יקומים ובמשך עידני הנצח. אין חשיבות כה רבה למה שתלמדו במהלך החיים הראשונים הללו; חשובה היא חוויית החיים של החיים הללו. ואפילו **העבודה** בעולם הזה, ככל שתהא בעלת חשיבות, אינה כה חשובה כמו **האופן** שבו אתם מבצעים את העבודה הזו. אין כל גמול חומרי עבור חיים של יושרה, אך קיימת שביעות-רצון עמוקה – מודעות של ההישג – וזו עולה בהרבה על כל גמול חומרי אשר ניתן להעלות על הדעת.

(435.7) 39:4.14 המַפתחות לממלכת השמיים הינם: כֵּנות, עוד כנות, ועוד יותר כנות. כל בני האדם מצוידים במפתחות הללו. בני האדם משתמשים בהם – מתקדמים במעמדם הרוחני – באמצעות החלטות, עוד החלטות, ועוד יותר החלטות. הבחירה המוסרית הגבוהה ביותר הינה

הבחירה בעלת הערך האפשרי הגבוה ביותר, ולעולם – בכל ספֵּירה ובכולן – זוהי הבחירה לעשות את רצונו של האל. אם האדם אכן בוחר בכך, אזי **הוא** הינו כביר, בין שהוא האזרח הדל ביותר של ירושם, או אפילו הפחוּת שבבני התמותה באורנטיה.

39:4.15 (436.1) 5. **המסִיעות.** אלה הן השרפים המסיעות הפועלות במערכות המקומיות. בשטניה, המערכת שלכם, הן נושאות נוסעים הלוך ושוב מירושם, ובנוסף משמשות גם כמסִיעות בין-פלנטאריות. רק לעיתים רחוקות חולף יום מבלי ששרפים של מסע משטניה מפקידה תלמיד-אורח כלשהו, או נוסע בעל טבע רוחני או רוחני-למחצה, על חופיה של אורנטיה. חוצות החלל האלה עצמן הינן אלה אשר תישאנה אתכם ביום מן הימים מן העולמות השונים של קבוצת מטה המערכת ואליהם; וכאשר תסיימו את משימתכם בירושם, הן תישאנה אתכם הלאה לעדנטיה. ואולם, בשום מקרה הן לא תישאנה אתכם חזרה לעולם המקור האנושי שלכם. בן-תמותה לעולם אינו חוזר לפלנטה שבה נולד במהלך העידן של קיומו הארעי, ואם הוא יחזור אליה בעידן עתידי כלשהו, תתלווה אליו שרפים של מסע מקבוצת מטה היקום.

39:4.16 (436.2) 6. **הרָשַמיוֹת.** שרפים אלה הינן הנאמנות של הרָשומות בנות שלושת החלקים של המערכות המקומיות. היכל הרשומות בבירת מערכת הינו מבנה ייחודי: שליש ממנו חומרי, ובנוי ממתכות זוהרות ומקריסטלים זוהרים; שליש ממנו מורונטי, ועשוי מצימוד של אנרגיה חומרית ורוחנית, אך מצוי מעבר לטווח החיזיון בן התמותה; והשליש הנותר הינו רוחני. הרשמיות מסדר זה מופקדות על מערכת הרשומות הזו, בת שלושת החלקים, ומתחזקות אותה. בני התמותה המרקיעים ייוועצו ראשית בארכיב החומרי; הבנים החומריים והוויות המעבַר הגבוהות יותר ייוועצו באלו המצויים באולמות המורונטיים; ואילו השרפים ואישיויות הרוח הגבוהות יותר של התחום יעיינו ברשומות של המחלקה הרוחנית.

(436.3) 39:4.17 7. **סגל המילואים.** חברות סגל המילואים של השרפים המנהלות בירושם מבלות הרבה מזמן ההמתנה שלהן בהתרועעות, כבנות-לוויה של רוח, עם בני התמותה המרקיעים שזה עתה הגיעו ממגוון העולמות של המערכת – בוגריהם המוסמכים של העולמות העליונים. אחד מן התענוגות במהלך תקופות המנוחה במסגרת שהותכם בירושם, יהא לשוחח עם, ולבקר את, השרפים למודות-המסעות ורבות-הניסיון האלה אשר ממתינות בסגל המילואים.

(436.4) 39:4.18 ואלה בדיוק מערכות היחסים החבריות שהופכות את בירת המערכת למקום כה יקר לליבם של בני התמותה המרקיעים. בירושם תפגשו בראשונה בחברותא המשותפת של בנים חומריים, מלאכיות ועולי רגל מרקיעים. כאן חוברות יחדיו הוויות שהינן רוחניות לחלוטין עם הוויות רוחניות-למחצה ויחידים שהגיחו זה עתה מן הקיום החומרי. הצורות של בני התמותה שונות במקום זה עד מאוד והטווח האנושי של קליטת האור הורחב כך שכולם יוכלו ליהנות מהכרה הדדית ומהבנה אישיותית אוהדת.

5. עוזרות פלנטאריות

(436.5) 39:5.1 לשרפים אלה מטָה בבירות המערכות, ואף כי הן מצויות בקשר קרוב עם התושבים האזרחים האדמיים, הן מוצבות בראש ובראשונה בשירות האדמים הפלנטאריים, המרומֵמים הביולוגיים או הפיזיים של הגזעים החומריים בעולמות האבולוציוניים. העניין בעבודת הסעד של המלאכיות הולך וגובר ככל שזו מתקרבת לעולמות המיושבים, וככל שהיא מתקרבת לבעיות הממשיות שמולן ניצבים הגברים והנשים של הזמן אשר מכינים את עצמם לניסיון להשיג את יעד הנצח.

(437.1) 39:5.2 מרבית העוזרות הפלנטאריות הוסרו מאורנטיה בעקבות קריסת התכנית האדמית, וההשגחה השרפית על עולמכם הועברה במידה מרובה לידיהן של המנהלות,

סועדות המעבַר ושומרות הגורל. ואולם, העוזרות השרפיות האלה של הבנים החומריים הכושלים שלכם עדיין משרתות באורנטיה בקבוצות הבאות:

39:5.3 (437.2) 1. **קולות הגן.** כאשר נתיב ההתפתחות האבולוציונית האנושית מגיע לשיאו הביולוגי, תמיד מופיעים הבנים והבנות החומריים, האדמים והחוות, על-מנת להעצים את המשך התפתחות הגזעים באמצעות תרומה בפועל מתוך פלזמת החיים הנעלה שלהם. המטָה הפלנטארי של אדם וחווה שכאלה מכונה על-פי-רוב גן העדן, והשרפים האישיות שלהם ידועות בדרך-כלל כ"קולות הגן". שרפים אלה מעניקות לאדמים הפלנטאריים שירות יחידני שערכו לא-יסולא-בפז בכל הפרויקטים שלהם, המיועדים לרומם את הגזעים האבולוציוניים מבחינה פיזית ומבחינה אינטלקטואלית. לאחר כישלונו של אדם באורנטיה, כמה מן השרפים האלה נותרו על הפלנטה והוצבו בשירותם של אלו אשר החליפו את אדם בשלטון.

39:5.4 (437.3) 2. **רוחות האחווה.** ברור כי עם הגעתם של אדם וחווה לעולם אבולוציוני, המשימה להשיג מצב של הרמוניה גזעית ושיתוף-פעולה חברתי בין מגוון הגזעים של עולם זה היא משימה גדולה למדי. רק לעיתים רחוקות רואים גזעים אלו – בעלי הצבעים השונים והטבע המגוון – בעין יפה את תוכנית האחווה האנושית. אנשים פרימיטיביים אלו מבינים את התבונה שביחסי השלום ההדדיים רק כתוצאה מהבשלת החוויה האנושית, ובאמצעות הסעד הנאמן של הרוחות השרפיות של האחווה. ללא עבודתן של שרפים אלה היו מאמצי הבנים החומריים להביא את הגזעים של עולם מתפתח להרמוניה ולקדם אותם מתעכבים עד מאוד. ואילו דבק האדם שלכם בתכנית המקורית לקידום אורנטיה, כי אז כבר היו רוחות האחווה האלה מתמירות עד לעת הזאת את המין האנושי באופן בל-ייאמן. לאור כישלונו של אדם, אכן ראויה לציון העובדה שהסדרים השרפיים הללו הצליחו לקדם את האחווה ולהביא להגשמתה במידה השורה כעת באורנטיה.

39:5.5 (437.4) 3. **נשמות השלום.** אלפי השנים הראשונות למאמצי קידום האדם האבולוציוני מתאפיינות במאבקים רבים. שלום איננו המצב הטבעי בעולמות החומריים. העולמות מכירים בראשונה "בשלום על-פני ארץ ורוח טובה נושבת באדם" רק הודות לסעד נשמות השלום השרפיות. אף כי רבים ממאמציהן המוקדמים של מלאכיות אלה באורנטיה סוכלו, וָוֹנָה, מנהיגת נשמות השלום בימיו של אדם, הושארה באורנטיה ומסופחת כעת לצוות של המושל הכללי השוכן. וזוהי אותה וָוֹנָה אשר הצהירה, כמנהיגת הגייסות השרפיים אל העולמות עם הולדתו של מיכאל, "כבוד לאל אשר בהאוונה, ובארץ שלום ורוח טובה באנשי רצונו".

39:5.6 (437.5) בעידנים המתקדמים יותר של האבולוציה הפלנטארית, שרפים אלה ממלאות תפקיד בהחלפת רעיון כפרת העוונות במושג ההתכוננות האלוהית כפילוסופיית ההישרדות של בני התמותה.

39:5.7 (437.6) 4. **רוחות האֱמון.** החשד הינו התגובה הטבעית של האדם הפרימיטיבי; מעצם טבעם, מאבקי ההישרדות של העידנים המוקדמים אינם מחוללים אמון. האמון הינו רכישה אנושית חדשה המגיעה הודות לסעד השרפים האלה של השלטון האדמי. וזוהי משימתן לנטוע אמון בדעת בני האדם המתפתחים. האלים נותנים אמון רב; האב האוניברסאלי מוכן להעניק מעצמו בחופשיות – את המכוונן – על-מנת להתקשר עם האדם.

39:5.8 (438.1) קבוצת שרפים שלמה זו הועברה לידי השלטון החדש לאחר הכישלון האדמי, ומאז הן המשיכו בעבודתן באורנטיה. והן לא נכשלו לחלוטין בעבודתן, הואיל וכעת מתפתחת באורנטיה ציוויליזציה המגלמת בקרבה רבים מן האידיאלים שלהן על אודות ביטחון ואמון.

39:5.9 (438.2) בעידנים הפלנטאריים המתקדמים יותר, שרפים אלה מרחיבות את הערכת האדם לאמת לפיה חוסר-הוודאות הינו הסוד להמשכיות מעניקת סיפוק. הן מסייעות לפילוסופים בני התמותה להבין שכל-אימת שהבורות הכרחית לשם הצלחה, יהא זה בבחינת טעות אדירה שהיצור יידע את העתיד. הן מגבירות את התיאבון של האדם למתיקות שבחוסר הוודאות, לרומנטיות ולקסם שבעתיד בלתי-ידוע ומעורפל.

(438.3) 39:5.10 5. **המסיעות.** המסיעות הפלנטאריות משרתות את העולמות היחידניים. רוב ההוויות עוטות-השרף אשר מובאות לפלנטה הזאת מצויות במעבר; הן רק עוצרות לחניית-ביניים; והן מצויות תחת השגחת השרפים המסיעות המיוחדות שלהן; ואולם, קיים מספר גדול של שרפים כאלה אשר מוצבות באורנטיה. אלה הן אישיויות המסע הפועלות מן הפלנטות המקומיות, כגון מאורנטיה לירושם.

(438.4) 39:5.11 הרעיונות המקובלים שלכם על אודות מלאכיות התקבלו באופן הבא: במשך הרגעים המעטים שלפני המוות הפיזי, מתרחשת לעיתים בדעת האנושית תופעה של מחזירות, ותודעה מתעמעמת זאת מדמה לראות חיזיון של דבר-מה בצורת המלאכית המסייעת, ודבר זה מתורגם מיידית למובנים הרגילים של המושג השגור על אודות מלאכים המצוי בדעתו של היחיד.

(438.5) 39:5.12 מקורו של המושג השגוי לפיו למלאכים יש כנפיים אינו רק ברעיון הקדום שנדרשות להן כנפיים על-מנת לעוף באוויר. לעיתים הורשו בני-אדם להתבונן בשרפים בשעה שאלה הוכנו לשירות-הסעה, והמסורות על אודות חוויות אלה קבעו במידה רבה את המושג האורנטי על אודות מלאכיות. כאשר מתבוננים בשרפים מסיעה המתכוננת לקבל נוסע למסע בין-פלנטארי, ניתן לחזות במה שנראה כשני זוגות של כנפיים הנפרשות מראשה של המלאכית ועד לרגליה. לאמיתו של דבר, "כנפיים" אלה הינן מבודדים אנרגטיים – מָגֵנֵי-חיכוך.

(438.6) 39:5.13 כאשר הוויות שמימיות נעטפות-בשרף על-מנת להיות מוסעות מעולם אחד למשנהו, הן מובאות למטָה של אותה ספירה, ושם, לאחר רישום כיאות, הן מורדמות לתוך תנומת המסע. בינתיים, עוברת השרפים המסיעה לתנוחה אופקית בדיוק מעל לקוטב האנרגיה היקומי של הפלנטה. בעוד שהמגנים האנרגטיים פתוחים לרווחה, ממוקמת האישיות הנמה במיומנות בידי העוזרים השרפיים שבתפקיד, ממש מעל למלאכית המסע. או אז נסגרים בזהירות ומכוּוננים הן הזוג העליון של המגנים והן הזוג התחתון.

(438.7) 39:5.14 וכעת, תחת השפעת השנאים והמָשדרים, מתחילה מטמורפוזה מוזרה בשעה שהשרפים מתכוננת להיכנס אל זרמי האנרגיה של מעגלי היקום. מבחוץ נדמה שהשרפים

גדלה ומתחדדת בשני קצותיה והופכת כה אפופה באור מוזר בגוון ענבר, עד שבמהרה לא ניתן להבחין עוד באישיות העטופה-בשרף. כאשר הכול מוכן ליציאה, מפקד השילוח עורך את הבדיקות הנדרשות של רכב החיים, ומבצע את הבדיקות השגרתיות על-מנת לוודא אם המלאכית נכנסה כראוי למעגל; אז הוא מצהיר כי הנוסע עטוף-בשרף כיאות, כי האנרגיות מכוונות, המלאכית מבודדת, והכול מוכן להבזק השילוח. אז תופשים שניים מהבקרים המכאניים את עמדותיהם. עד לנקודה זו השרפים המסיעה כבר הפכה שקופה-כמעט ורוטטת, וצורתה צורת טורפדו של אוריות בוהקת. כעת מזמֵן משלח המסע של העולם את סוללות העזר של שנאֵי האנרגיה החיים, לרוב אלף במספר; בעודו מצהיר על יעד המסע, הוא מתקרב ונוגע בנקודה הקרובה של הַרכב השרפי, אשר נורה קדימה במהירות הברק, ומותיר אחריו שובל אוריות שמימי המשתרע עד לקצוות האטמוספירה של הפלנטה. בתוך פחות מעשר דקות, המחזה המדהים הזה יאבד אפילו מיכולת הראייה השרפית המועצמת.

(439.1) 39:5.15 בעוד שתשדורות חלל פלנטאריות מתקבלות בצהרי-היום בקו האורך של המטה הרוחני המצוין, המסיעות משולחות מאותו מקום בחצות הליל. זהו הזמן המתאים ביותר ליציאה ומשמש כַּשעה הסטנדרטית כל עוד לא הוגדר אחרת.

(439.2) 39:5.16 6. **הרָשַמיוֹת.** אלה הן נאמנות המשמורת של העניינים המרכזיים של הפלנטה כפי שהיא פועלת כחלק מהמערכת, וכפי שהיא קשורה לממשל היקום ונוגעת אליו. הן פועלות לרישום העניינים הפלנטאריים, אך אין להן כל נגיעה לנושאים הקשורים לחיי היחידים ולקיומם.

(439.3) 39:5.17 7. **סגל המילואים.** סגל המילואים של השרפים הפלנטאריות של שטניה מוחזק בירושם, בסמיכות קרובה לסגל המילואים של הבנים החומריים. סגל מילואים שופע זה מספק בנדיבות את הדרוש לכל סוגי הפעילויות המרובות של סדר שרפי זה. מלאכיות אלה הינן גם שליחות השְדרים האישיים של המערכת המקומית. הן משרתות בני-תמותה של מעבַר, מלאכיות, ואת הבנים החומריים, כמו גם שוכנים אחרים של מטה המערכת. אף כי

אורנטיה מצויה בעת הנוכחית מחוץ למעגלים הרוחניים של שטניה ושל נורלטיאדק, אתם שומרים על קשר הדוק עם העניינים הבין-פלנטאריים, הואיל ושליחות אלה מירושם מגיעות לעיתים תכופות לעולם זה, כמו גם לכל יתר הספֵירות של המערכת.

6. סועדות של מַעבַר

(439.4) 39:6.1 כפי ששָמן עשוי להציע, שרפים סועדות של מעבר משרתות בכל מקום שבו הן יכולות לתרום למעבר של היצור מן המצב החומרי אל המצב הרוחני. מלאכיות אלה משרתות החל בעולמות המיושבים וכלה בבירות המערכת, ואולם, אלה הנוכחות כעת בשטניה משקיעות את מיטב מאמציהן למען חינוך בני התמותה השורדים בשבעת העולמות העליונים. סעד זה משתנה בהתאם לשבעת סדרי המשימות הבאים:

(439.5) 39:6.2 1. מבשרות שרפיות.

(439.6) 39:6.3 2. פרשניות של גזע.

(439.7) 39:6.4 3. מתכננות דעת.

(439.8) 39:6.5 4. יועצות מורונטיות.

(439.9) 39:6.6 5. טכנאיות.

(439.10) 39:6.7 6. רָשמיות-מורות.

(439.11) 39:6.8 7. סועדות של מילואים.

(439.12) 39:6.9 עוד על אודות סועדות שרפיות אלה הפועלות בעבור המרקיעים המצויים בשלב המעבר, תלמדו במסגרת המסמכים הדנים בעולמות העליונים ובחיים המורונטיים.

7. שרפים של העתיד

39:7.1 (440.1) מלאכיות אלה אינן סועדות באופן נרחב, מלבד בעולמות הוותיקים יותר ובפלנטות המתקדמות יותר של נבאדון. מספר גדול מהן שמור כעת כעתודת מילואים בעולמות השרפיים שבקרבת סאלווינגטון, שם הן עוסקות בעיסוקים הנוגעים להפצעתו העתידית של עידן אור וחיים בנבאדון. שרפים אלה אכן פועלות בנוגע לנתיבת ההרקעה של בני-התמותה, ואולם, הן סועדות כמעט אך ורק את אותם בני-תמותה אשר שורדים באמצעות אחד מהאופנים המותאמים של סדרי ההרקעה.

39:7.2 (440.2) הואיל ולמלאכיות האלה אין כעת נגיעה ישירה לאורנטיה ולשוכניה, היננו סבורים כי מוטב שנשמור לעצמנו את תיאור פעילויותיהן המרתקות.

8. ייעוד שרפי

39:8.1 (440.3) מקורן של השרפים הינו ביקום המקומיים, וכמה מהן מגיעות לשירות של ייעודן בעולמות אלה ממש. בעזרתן ובסיוען של הרב-מלאכיות הבכירות, עשויות שרפים אחדות להיות מורמות לתפקידים המרוממים של כוכבי ערב זוהרים, בעוד שאחרות מגיעות למעמד ולשירות כמתאמות העלומות של כוכבי הערב. ועדיין, אף שהן רשאיות לנסות הרפתקאות אחרות במסגרת הייעוד ביקום המקומי, שרפינגטון לעולם נותר המטרה הנצחית של כלל המלאכיות. שרפינגטון הינו הסף המלאכי של פרדיס ושל השגת האלוהות, והוא ספֵירת המעבר מסַעד הזמן לשירות המרוּמם של הנצח.

39:8.2 (440.4) השרפים עשויות להגיע לפרדיס בעשרות דרכים – ואף במאות – ואולם הדרכים החשובות ביותר, כפי שהן נפרשׂות במסמכים אלו, הינן הבאות:

39:8.3 (440.5) **1.** לזכות בכרטיס כניסה למִשכן השרפי בפרדיס באופן אישי הודות להשגת מושלמוּת בשירות מיוחד כאומנית שמימית, כיועצת טכנית או כרָשַמית שמימית. להפוך

לבת-לוויה של פרדיס וכך, לאחר ההגעה למרכזם של כל הדברים, להפוך אולי לסועדת נצחית וליועצת לסדרים השרפיים והאחרים.

39:8.4 (440.6) 2. להיקרא לשרפינגטון. תחת תנאים מסוימים, שרפים מקבלות פקודה מגבוה; לעיתים, בנסיבות אחרות, המלאכיות מגיעות לפרדיס תוך זמן קצר בהרבה מאשר בני-תמותה. ואולם, בלא תלות במידת כישוריו של כל זוג שרפי שהוא, הן אינן יכולות ליזום בעצמן יציאה לשרפינגטון, או לכל מקום אחר. רק שומרות הגורל המוצלחות יכולות להיות בטוחות בהתקדמותן לפרדיס תוך צעידה מדורגת בנתיב של הרקעה אבולוציונית. על כל האחרות להמתין בסבלנות עד להגעת השליחות מפרדיס בדמות הסופרנאפים השלישוניות, אשר מגיעות ובידיהן הזימונים המצווים עליהן להופיע שם בגבוהים.

39:8.5 (440.7) 3. להגיע לפרדיס באמצעות הטכניקה האבולוציונית של בני התמותה. הבחירה העליונה של שרפים בנתיבת הזמן הינה לקבל תפקיד של מלאכית שומרת על-מנת שתוכלנה להגיע לנתיבת הסופיונות ולהפוך ראויות להצבה בספֵירות הנצחיות של השירות השרפי. שומרות אישיות כאלה של ילדי הזמן מכונות שומרות של גורל, שֵם המעיד על כך שהן שומרות על יצורים בני-תמותה הצועדים בנתיב הגורל האלוהי, ובעשותן כן הן קובעות לעצמן את גורלן הגבוה.

39:8.6 (440.8) שומרות של גורל מגיעות משורותיהן של האישיויות המלאכיות המתקדמות ביותר מכל סדרי השרפים אשר נמצאו מוכשרים לשם שירות זה. לכל בני התמותה השורדים בעלי ייעוד של היתוך-עם-מכוונן יש שומרות זמניות, והצבתן של עמיתות אלה עשויה להפוך להצבת קבע בשעה שבני התמותה השורדים משיגים את רמת ההתפתחות האינטלקטואלית והרוחנית הנדרשת. בטרם עוזבים בני-התמותה המרקיעים את העולמות העליונים, לכולם יש זה מכבר עמיתות שרפיות קבועות. קבוצה זו של רוחות סועדות נידונה בהקשר של המסמכים הנוגעים לאורנטיה.

39:8.7 (441.1) מלאכיות אינן יכולות להגיע אל האל ממקור מן הרמה האנושית, זאת משום שהן נבראו "אך מעט גבוה מכם"; ואולם בתבונה נקבע, כי אף שאינן יכולות להתחיל מן

התחתית, מישורי השפֶלה הרוחניים של הקיום האנושי, הן רשאיות לרדת עד לאלו המתחילים מן התחתית ולהנחות יצורים שכאלו, צעד אחר צעד, עולם אחר עולם, עד לשערי האוונה. כאשר עוזבים בני התמותה המרקיעים את אוורסה על-מנת להתחיל במעגלי האוונה, אותן שומרות אשר סופחו אליהם לאחר החיים בגוף, תיפרדנה לזמן-מה לשלום משותפיהם עולי הרגל, בעודן עושות את דרכן לשרפינגטון, היעד של המלאכיות ביקום המקיף. שם תנסינה שומרות אלה להשיג - וללא ספק גם תשגנה – את שבעת מעגלי האור השרפי.

39:8.8 (441.2) רבות מן השרפים המוצבות כשומרות של גורל במשך החיים החומריים, אך לא כולן, מלוות את עמיתיהם בני התמותה בחצותם את מעגלי האוונה, ושרפים מסוימות אחרות עוברות דרך מעגלי היקום המרכזי באופן שונה לחלוטין מהרקעתם של בני התמותה. ואולם, בלא תלות בנתיב ההרקעה, כלל השרפים האבולוציוניות חוצות את שרפינגטון, ורובן עוברות דרך חוויה זו במקום לעבור דרך מעגלי האוונה.

39:8.9 (441.3) שרפינגטון הינה ספֵירת הייעוד בעבור המלאכיות, וההישג שלהן בְּעולם זה שונה למדי מהתנסויות עולי הרגל בני התמותה באַסָנְדִינְגְטוֹן. עד להגיען לשרפינגטון, מלאכיות אינן בטוחות לחלוטין בעתידן הנצחי. אף מלאכית אשר הגיעה לשרפינגטון מעולם לא סטתה מדרך הישר; חטא לא יוכל למצוא הד בלבבה של שרפים של השלֵמה.

39:8.10 (441.4) הבוגרות של שרפינגטון מוצבות באופן מגוון: שומרות של גורל שהתנסו בחציית מעגל-האוונה נכנסות על-פי-רוב אל סגל הסופיונים של בני התמותה. שומרות אחרות, אשר עברו את מבחני הנפרדות של האוונה, מצטרפות לעיתים מזומנות לעמיתיהן בני התמותה בפרדיס, ואחדות הופכות להיות בנות הלוויה הנצחיות של הסופיונים בני התמותה; זאת בעוד שאחרות נכנסות לסגלי הסופיונים האלמותיים השונים, ורבות מתקבלות לסגל ההשלמה השרפי.

9. סגל ההשלמה השרפי

39:9.1 (441.5) לאחר שהשיגו את אבי הרוחות ומשהתקבלו לשירות ההשלמה השרפי, לעיתים מוצבות המלאכיות לשירות הסעד של העולמות שהתייצבו באור ובחיים. הן זוכות להיות מסופחות להוויות הגבוהות ששולשו ביקומים ולַשירותים המרוּממים של פרדיס ושל האוונה. שרפים אלה של היקומים המקומיים פיצו באופן התנסותי על הפער בפוטנציאל האלוהות אשר הפריד קודם לכן בינן לבין הרוחות הסועדות של היקום המרכזי ושל יקומי-העל. מלאכיות מסגל ההשלמה השרפי משרתות כְּשותפות הסקונאפים של יקומי-העל וכְּעוזרות לסדרים הגבוהים של הסופרנאפים של פרדיס-האוונה. בעבור מלאכיות שכאלה נתיבת הזמן הסתיימה; ומכאן ואילך הן הינן לנצח משרתות האל, בנות הלוויה של אישיויות אלוהיות, וחברותיהן של סופיוני פרדיס.

39:9.2 (441.6) מספרים ניכרים מקרב השרפים של ההשלמה שבות ליקומים שבהן נולדו, על-מנת להשלים בהם את סעד המתת האלוהי באמצעות סעד המושלמוּת ההתנסותית. נבאדון הינו מן היקומים הצעירים יחסית, ולפיכך לא ניתן למצוא בו בוגרות שרפינגטון שבות כה רבות, כפי שניתן למצוא בתחומים וותיקים יותר; ואף-על-פי-כן, היקום המקומי שלנו מצויד באופן מספק בשרפים של השלמה, וזאת בשל המשמעות לכך שהעולמות האבולוציוניים מציגים דרישה גוברת לשירותיהן ככל שהם מתקרבים למעמד של אור וחיים. שרפים של השלמה משרתות כעת באופן נרחב יותר יחד עם סדרי השרפים העליונות, ואולם כמה מהן משרתות עם כל אחד מן הסדרים המלאכיים האחרים. ואפילו עולמכם שלכם נהנה מן הסעד הנרחב של שנים-עשר צוותים מתמחים מסגל ההשלמה השרפי; שרפים מומחיות אלה בפיקוח פלנטארי מלוות כל נסיך פלנטארי חדש המתמנה למשימה בעולמות המיושבים.

39:9.3 (442.1) דרכי סעד רבות ומרתקות פתוחות בפני השרפים של ההשלמה, ואולם בדיוק כפי שכולן השתוקקו לקבל על עצמן משימה כשומרות של גורל בימי טרום-פרדיס, כך הן מבקשות יותר מכל, בעת ההתנסות שלאחר-פרדיס, לשרת כסייעות של מתת בעבור בני פרדיס המתגשמים בגוף. הן עדיין מקדישות עצמן באופן עילאי לאותה תוכנית אוניברסאלית שבה היצורים בני התמותה בעולמות האבולוציוניים מתחילים את מסעם הארוך והממושך לעבר יעד האלוהות והנצחיות של פרדיס. ולאורך כל הרפתקת בני התמותה של מציאת האל

ושל השגת מושלמות אלוהית, סועדות רוח אלה של ההשלמה השרפית, יחד עם הרוחות הסועדות הנאמנות של הזמן, הינן תמיד ולנצח חברותיכם האמיתיות ועוזרותיכם האמוּנות.

39:9.4 (442.2) [הוצג על-ידי מלכיצדק הפועל בהתאם לבקשת מֶפקדת הגייסות השרפיים של נבאדון.]

>> מסמך 39 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 41 <<

מסמך 40

בני האל המרקיעים

(443.1) 40:0.1 כפי שאירע בנוגע לרבות מהקבוצות העיקריות של הוויות ביקום, התגלו גם שבע מחלקות כלליות של בני האל המרקיעים:

(443.2) 40:0.2 1. בני-תמותה מותכי-אב.

(443.3) 40:0.3 2. בני-תמותה מותכי-בן.

(443.4) 40:0.4 3. בני-תמותה מותכי-רוח.

(443.5) 40:0.5 4. שרפים אבולוציוניות.

(443.6) 40:0.6 5. בנים חומריים מרקיעים.

(443.7) 40:0.7 6. אמצעיוניות מועתקות.

(443.8) 40:0.8 7. מכוונים בעלי-אישיות.

(443.9) 40:0.9 סיפורן של הוויות אלה – החל מבני התמותה שמוצאם-מן-החי של העולמות האבולוציוניים ועד לַמכוונים בעלי האישיות של האב האוניברסאלי – מציג סקירה מרהיבה של המתת נטולת הרבב של אהבה אלוהית ושל המחילה האדיבה על הכבוד, דרך כל הזמנים וברחבי כל היקומים של הבריאה עצומת-הממדים של אלוהויות פרדיס.

(443.10) 40:0.10 מסמכים אלו החלו בהצגת האלוהויות, והתיאור, שגולל קבוצה אחר קבוצה, הלך וירד במורד הסולם האוניברסאלי של ההוויות החיות, עד אשר הגיע אל סדר החיים

הנמוך ביותר הניחן בפוטנציאל אלמוות; וכעת, נשלחתי אנוכי מסאלווינגטון – אנוכי שהייתי בזמן מן הזמנים בן-תמותה אשר מקורו בעולם אבולוציוני של חלל – על-מנת להמשיך ולהרחיב את היריעה של הסקירה על אודות התכלית הנצחית של האלים באשר לסדרי הבנים המרקיעים, ובייחוד באשר ליצורים בני התמותה של הזמן והמרחב.

40:0.11 (443.11) מכיוון שרובו של תיאור זה יוקדש לדיון בשלושת הסדרים הבסיסיים של בני-תמותה מרקיעים, נתייחס ראשית לסדרי הבנים המרקיעים אשר אינם בני-תמותה – השרפי, האדמי, האמצעיוני והמכַוונן.

1. שרפים אבולוציוניות

40:1.1 (443.12) יצורים בני-תמותה אשר מוצאם-מן-החי אינם ההוויות היחידות אשר להן הזכות ליהנות מהיותן בנים; הגייסות המלאכיים שותפים אף הם להזדמנות הנשגבת להגיע לפרדיס. וגם שרפים שומרות משיגות מעמד של בנים מרקיעים באמצעות התנסות ושירות עם בני התמותה המרקיעים של הזמן. מלאכיות כאלה מגיעות לפרדיס דרך שַׁרפינגטון, ורבות מהן אפילו מתקבלות לסגל הסופיונות של בני התמותה.

40:1.2 (443.13) הטיפוס לעבר הגבהים הנשגבים של היות בנים סופיוניים מעִם האל הינו הישג של מומחיות בעבור מלאכית, הישג העולה בהרבה על הישרדות הנצח שלכם, המושגת באמצעות תכניתו של הבן הנצחי וסיועו הקיים-לעולם של המכוונן השוכן; ואולם, השרפים השומרות, ולעיתים אף אחרות, אכן מסוגלות להרקעות שכאלה.

2. בנים חומריים מרקיעים

40:2.1 (444.1) הבנים החומריים של האל נבראים ביקום המקומי לצד המלכי-צדקים ועמיתיהם, וכולם מסווגים כבנים יורדים. ואכן, האדמים הפלנטאריים – הבנים והבנות

החומריים של העולמות האבולוציוניים – הינם בנים יורדים, אשר יורדים אל העולמות המיושבים מספֵירות המקור שלהם, בירות המערכות המקומיות.

40:2.2 (444.2) כאשר אדם וחווה שכאלו מצליחים באופן מלא במשימתם הפלנטארית המשותפת כמרוממים ביולוגיים, אזי הם חולקים בַּגורל של שוכני עולמם. כאשר עולם שכזה מתייצב בשלבים המתקדמים של אור וחיים, בן ובת חומריים נאמנים אלו מורשים לפרוש מכל תפקידיהם הניהוליים בפלנטה, ולאחר שהם משוחררים באופן הזה מהרפתקת הירידה, הם מורשים להירשם ברשומות היקום המקומי כבנים חומריים אשר הפכו-למושלמים. בדומה לכך, כאשר משימה פלנטארית מתעכבת ממושכות, עשויים הבנים החומריים המצויים במעמד נייח – אזרחי המערכות המקומיות – לפרוש מפעילויות הספֵירות אשר בהן רכשו מעמד, ולהירשם באותו אופן כבנים חומריים אשר הפכו-למושלמים. לאחר סיום השלבים הרשמיים הללו, אדמים וחוות משוחררים שכאלו מוּכָּרים כבנים מרקיעים של האל ועשויים לצאת באופן מיידי למסע הארוך להאוונה ולפרדיס, המתחיל בדיוק בַּמקום של מעמדם ושל הישגם הרוחני הנוכחיים. ומסע זה הם עושים בלוויית בני התמותה ובני-אל מרקיעים אחרים, והם ממשיכים עד אשר הם מוצאים את האל ומתקבלים לסגל הסופיונות של בני התמותה בשירותן הנצחי של אלוהויות פרדיס.

3. אמצעיוניות מועתקות

40:3.1 (444.3) למרות שהן מנועות מן התועלות המיידיות של המתת הפלנטארית של בני האל היורדים, ולמרות שההרקעה לפרדיס מתעכבת לאורך זמן רב, אף-על-פי-כן, מעט לאחר שפלנטה אבולוציונית הגיעה לעידני הביניים של אור ושל חיים (אם לא לפני כן), שתי קבוצות הבריות האמצעיוניות משוחררות מתפקידיהן בפלנטה. לעיתים מרביתן מועתקות, יחד עם בני-דודיהן האנושיים, ביום ירידת מקדש האור ורוממות הנסיך הפלנטארי לדרגה של ריבון פלנטארי. עם שחרורם מן השירות הפלנטארי, שני הסדרים נרשמים ביקום המקומי כבני אל מרקיעים ומתחילים מיידית בהרקעה הארוכה לעבר פרדיס, ובאותן דרכים ממש

אשר צווּו לשם התקדמות הגזעים בני התמותה של עולמות החומר. הקבוצה הראשית נועדה להגיע לסגלי הסופיונים השונים, אך האמצעיוניוֹת המשניות, או האמצעיוניות האדמיות, מנותבות כולן לשם גיוס לסגל הסופיונות של בני התמותה.

4. מכַוונים בעלי-אישיות

40:4.1 (444.4) כאשר בני התמותה של הזמן נכשלים בהשגת הישרדותה הנצחית של נשמתם במהלך שותפותם בפלנטה עם מתנות הרוח של האב האוניברסאלי, כישלון שכזה לעולם איננו מתרחש, בשום אופן שהוא, כתוצאה מהזנחה מצדו של המכוונן בתפקיד, בסעד, בשירות או במסירות. בעת מותו של בן התמותה, משגוחים נטושים אלו שבים לדיווינינגטון, ובהמשך, לאחר משפטו של זה אשר לא שרד, הם עשויים להיות מוצבים מחדש בעולמות הזמן והמרחב. לעיתים, לאחר תקופות שירות חוזרות כאלה, או לאחר התנסות יוצאת דופן כלשהי, כדוגמת פעילות כמכַוונן שוכן של בן מתת שהתגשם בגוף, מכוונים יעילים אלו הופכים לאישיות בידי האב האוניברסאלי.

40:4.2 (445.1) מכוונים בעלי אישיות הינם הוויות מסדר ייחודי בל-ישוער. במקור היה מעמדם קיומי קדם-אישיותי, והם רכשו התנסות באמצעות השתתפות בחייהם ובנתיבותיהם של בני התמותה הנמוכים של עולמות החומר. ומכיוון שמקור האישיות אשר הוענקה למכוונני המחשבה המנוסים הללו הינו במעיין השופע של הסעד האישי המתמשך של האב האוניברסאלי המעניק אישיות התנסותית ליצירי בריאתו, מכַוונים בעלי אישיות אלו מסווגים כבני-אל מרקיעים, הסיווג הגבוה ביותר מכל סדרי הבנים הללו.

5. בני-תמותה של זמן ומרחב

40:5.1 (445.2) בני התמותה מייצגים את החוליה האחרונה בַּשרשרת של אותן הוויות המכוּונוֹת בני האל. המגע האישי של הבן המקורי והנצחי עובר הלאה ומטָה דרך סדרת התגלמויות אישיוֹת בעלות מידת אלוהיות הולכת ומתמעטת ומידת אנושיוּת הולכת וגדלה, עד אשר סדרה זו מגיעה להוויה הדומה לכם עד מאוד, הוויה אשר תוכלו לראותה, לשמעה ואף לגעת בה. או אז אתם נעשים מודעים רוחנית לאמת הכבירה אשר אתם עשויים לתפוש באמונתכם – שאתם הינכם בניו של האל הנצחי!

40:5.2 (445.3) ובאופן דומה מתקרבת הרוח המקורית והאינסופית, באמצעות סדרת סדרים ארוכה בעלי מידת אלוהיוּת הולכת ומתמעטת ומידת אנושיוּת הולכת וגדלה, קרוב יותר ויותר אל היצורים הנאבקים של העולמות, ומגיעה אל גבול ביטויה במלאכיוֹת – אשר נבראתם נמוכים מהן אך במעט – ואשר שומרות ומנחות אתכם באופן אישי במסע החיים בנתיבתכם כבני-תמותה של הזמן.

40:5.3 (445.4) האל האב איננו מנמיך עצמו, ואיננו יכול לעשות כן, על-מנת ליצור קשר אישי כה קרוב עם המספר האינסופי-כמעט של יצורים מרקיעים המצויים ברחבי יקום היקומים. ואולם האב איננו משולל קשר אישי עם יצוריו הנמוכים; אתם אינכם נעדרים נוכחות אלוהית. למרות שהאל האב איננו יכול להימצא עמכם באופן של התגשמות ישירה של האישיות, הוא מצוי בקרבכם והינו מעצמכם באמצעות זהוּת מכוונני המחשבה השוכנים, המשגוחים האלוהיים. וכך מגיע האב, המצוי במרחק הרב ביותר מכם בַּאישיות וברוח, לקרבה המרבית אליכם במעגל האישיות ובנגיעת הרוח של ההתייחדות הפנימית עם נשמותיהם ממש של בניו ובנותיו בני התמותה.

40:5.4 (445.5) ההזדהות עם הרוח מהווה את סוד הישרדות האישיות, והיא זו הקובעת את גורל ההרקעה הרוחנית. ומכיוון שמכוונני המחשבה הינם הרוחות היחידות בעלות פוטנציאל של היתוך המזדהות עם האדם במהלך חייו בגוף, בני התמותה של הזמן והחלל מסוּוגים בעיקר בהתאם ליחסם למתנות אלוהיות אלה, למשגוחי המסתורין השוכנים. וסיווג זה מתבצע כדלקמן:

40:5.5 (445.6) **1.** בני-תמותה אשר בהם שוהה מכוונן באופן ארעי או התנסותי.

(445.7) 40:5.6 2. בני-תמותה מסוגים שאינם מותכי-מכוונן.

(445.8) 40:5.7 3. בני-תמותה בעלי פוטנציאל היתוך עם מכוונן.

(445.9) 40:5.8 **סדרה מספר אחת — בני תמותה אשר בהם שוהה מכוונן באופן ארעי או התנסותי.** בסדרה זו נעשה שימוש ארעי בכל פלנטה מתפתחת במהלך השלבים המוקדמים של כלל העולמות המיושבים, למעט אלו הנמנים עם הסדרה השנייה.

(445.10) 40:5.9 בני התמותה הנמנים עם סדרה מספר אחת מאכלסים את עולמות החלל במהלך העידנים המוקדמים יותר של התפתחות האנושות, והם ניחנים בסוגים הפרימיטיביים ביותר של דעת אנושית. בעולמות רבים כאורנטיה של העידן הטרום-אדמי, מספרים גדולים של בני-אדם פרימיטיביים מן הסוגים הגבוהים והמתקדמים יותר משיגים יכולת הישרדות, אך הם נכשלים בהשגת היתוך עם המכוונן. במשך עידנים על-גבי עידנים, בטרם מעפיל האדם לרמה גבוהה יותר של רצון רוחני, שוכנים המכוונים בדעתם של יצורים נאבקים אלו במהלך חייהם הקצרים בגוף, וברגע שמתחילים המכוונים לשכון בקרבם של יצורים רצוניים אלו, מתחילות לפעול המלאכיות השומרות. אף שלבני התמותה הנמנים עם הסדרה הראשונה אין שומרות אישיות, יש להם שומרות קבוצתיות.

(446.1) 40:5.10 המכוונן ההתנסותי נותר עם האדם הפרימיטיבי לאורך כל חייו בגוף. המכוונים תורמים רבות להתקדמותו של האדם הפרימיטיבי, אך הם אינם מסוגלים ליצור איחודים של נצח עם בני-תמותה מעין אלו. הסעד הארעי של המכוונן תורם להשגת שני דברים: ראשית, המכוונים עצמם רוכשים ניסיון ממשי ורב-ערך של טיב האינטלקט האבולוציוני ושל אופן פעולתו, התנסות אשר ערכה לא-יסולא-בפז בהקשר של המגעים המאוחרים יותר בעולמות אחרים עם יצורים ברמת התפתחות גבוהה יותר. שנית, השהות הזמנית של המכוונן תורמת רבות להכנת נושאיהם בני התמותה לאפשרות עתידית שיותכו עם הרוח. כלל הנשמות מבקשות-האל מסוג זה משיגות חיי-נצח באמצעות החיבוק הרוחני של רוח האם של היקום המקומי, ובכך הופכות לבנות-תמותה מרקיעות במסגרת תכנית היקום המקומי. אנשים רבים מאורנטיה של טרום העידן האדמי קודמו באופן הזה אל העולמות העליונים של שטניה.

40:5.11 (446.2) האלים אשר ציוו כי בן התמותה יטפס מעלה אל רמות גבוהות יותר של אינטלקט רוחני, דרך עידנים ממושכים ורצופי מבחנים וקשיים התפתחותיים, מתחשבים במעמדו ובצרכיו של בן התמותה בכל שלב ושלב של הטיפוס; ולעולם הם הינם הוגנים וצודקים כלפיו באופן אלוהי, ואפילו גומלים לו חסד רווי-קסם בעת משפטיהם הסופיים של בני-תמותה נאבקים אלו של הימים המוקדמים של הגזעים המתפתחים.

40:5.12 (446.3) **סדרה מספר שתיים — בני-תמותה מסוגים שאינם מותכי-מכוונן.** אלו הינם סוגים מיוחדים של בני-אדם אשר אינם מסוגלים להגיע לאיחוד של נצח עם מכווננים השוכנים. הסיווג המבחין בין בני-תמותה בעלי מוח אחד, לבין בעלי שניים או שלושה מוחות, איננו מהווה גורם המשפיע על ההיתוך עם מכוונן; כלל בני התמותה הללו דומים אלו לאלו, ואולם בני-תמותה מן הסוגים אשר אינם-מותכי-מכוונן מהווים סדר שונה לחלוטין — ומותאם באופן ניכר — של יצורים רצוניים. רבים מן הלא-נושמים משתייכים לסדרה זו, וכן קיימות קבוצות רבות אחרות אשר על-פי-רוב אינן מותכות עם מכוונן.

40:5.13 (446.4) בדומה לסדרה מספר אחת, כל חבר בקבוצה זו נהנה מן הסעד של מכוונן יחיד למשך כל תקופת חייו בגוף. במהלך החיים הזמניים, מכווננים אלו עושים בעבור נושאיהם הארעיים את כל אשר נעשה בעולמות אחרים בעבור בני-תמותה הניחנים בפוטנציאל היתוך. לעיתים מזומנות שוכנים בבני התמותה מן הסדרה השנייה מכווננים בתוליים, ואילו הקשר של בני-תמותה מן הסוגים הגבוהים יותר מתקיים בעזרתם של משגוחים מומחים ומנוסים.

40:5.14 (446.5) במסגרת תוכנית ההרקעה לרוממות היצורים ממקור חייתי, נהנים היצורים הללו מאותו שירות מסור שמעניקים בני האל לבני-תמותה מהסוג המצוי באורנטיה. שיתוף הפעולה השרפי עם המכווננים בפלנטות אשר אין בהן היתוך מסופק באופן מלא וזהה לזה המסופק לעולמות בעלי פוטנציאל ההיתוך; שומרות הגורל סועדות בספֵירות האלה ממש כבאורנטיה, ופועלות באופן דומה במהלך ההישרדות של בן התמותה, בעת שהנשמה השורדת הופכת למותכת-רוח.

40:5.15 (446.6) כאשר תתקלו בעולמות העליונים בבני-תמותה אלו אשר עברו התאמה, לא תיתקלו בכל קושי שהוא לתקשר עימם. הם דוברים שם את אותה שפת מערכת, אם כי

באמצעות טכניקה מותאמת. הוויות אלה זהות לסדר חיי היצורים הברואים שלכם בכל הנוגע למופעי הרוח והאישיות, והן נבדלות אך במאפיינים פיזיים מסוימים ובעובדה שהן אינן יכולות להיות מותכות עם מכוונן.

40:5.16 (447.1) אין ביכולתי להשיב על השאלה מדוע סוג זה של יצורים לעולם אינו יכול להיות מותך עם מכוונני האב האוניברסאלי. אחדים מאיתנו נוטים להאמין כי נשאי החיים, במאמציהם ליצור הוויות המסוגלות להתקיים בתנאי-סביבה פלנטאריים יוצאי-דופן, ניצבים מול הצורך לערוך התאמות כה קיצוניות בתוכנית החיים התבוניים והרצוניים ביקום, עד שמטבע הדברים איחוד-של-קבע עם המכוונים הופך בלתי-אפשרי. לעיתים מזומנות שאלנו: האם זוהי תוצאה מכוונת או בלתי-מכוונת של תוכנית ההרקעה? ואולם, את התשובה לכך לא מצאנו.

40:5.17 (447.2) **סדרה מספר שלוש — בני-תמותה בעלי פוטנציאל היתוך עם מכוונן.** בדומה לגזעים של אורנטיה, מוצאם של כל בני התמותה המותכים עם האב הינו מן החי. ואלו כוללים את טיפוסי בני התמותה בעלי פוטנציאל ההיתוך עם מכוונן אשר להם מוח אחד, שניים או שלושה. בני אורנטיה משתייכים לסוג הביניים בעל שני המוחות, אשר עולֶה במובנים רבים, מן הבחינה האנושית, על הקבוצות בעלות המוח הבודד, אך מוגבל באופן מובחן בהשוואה לסדרים בעלי שלושת המוחות. ההבדל בין שלושת הסוגים הללו של מתת מוח-פיזי אינו מהווה גורם המשפיע על מתת המכוונן, על השירות השרפי, או על כל תחום אחר של סעד הרוח. ההבדלים האינטלקטואליים והרוחניים בין שלושת טיפוסי המוח מאפיינים אינדיבידואל יחידים, אשר אחרת הינם דומים ביותר בְּמתת הדעת ובַּפוטנציאל הרוחני; הבדלים אלו הינם גדולים ביותר בעת החיים הארעיים, והם נוטים ללכת ולהתמעט עם חציית העולמות העליונים בזה אחר זה. החל ממטֶה המערכת ואילך, ההתקדמות של שלושת הטיפוסים הללו הינה זהה, ואף ייעודם הסופי בפרדיס הינו זהה.

40:5.18 (447.3) **הסדרות הבלתי-נספרות.** תיאורים אלו אינם יכולים להקיף את כלל הווריאציות המרתקות המצויות בעולמות האבולוציוניים. אתם יודעים שאחד מכל עשרה

עולמות מהווה פלנטה עשירית, או פלנטה ניסויית, ואולם אינכם יודעים דבר על אודות יתר המשתנים הקובעים את מצעד הספֵירות האבולוציוניות. קיימים הבדלים רבים מכדי שנוכל לתארם, אפילו בין סדרי היצורים החיים שהתגלו, כמו שקיימים גם הבדלים בין פלנטות מאותה קבוצה, ואולם מסמך זה מבהיר את ההבדלים המהותיים בהקשר של נתיבת ההרקעה. ונתיבת ההרקעה הינה הגורם החשוב ביותר בכל שיקול של בני התמותה של הזמן והמרחב.

40:5.19 (447.4) ובאשר לסיכויי ההישרדות של בן התמותה, הבה נבהיר אחת ולתמיד: כל נשמה, בכל שלבי קיומה כבת-תמותה, תשרוד, ובלבד שתפגין נכונות לשתף פעולה עם המכוונן השוכן בה ושתציג רצון למצוא את האל ולהשיג מושלמות אלוהית, ויהיו רצונות אלו אפילו בבחינת הבהוב ראשוני וחיוור של ההבנה הפרימיטיבית של אותו "אור אמיתי המאיר לכל אדם אשר בא אל העולם".

6. בני האמונה של האל

40:6.1 (447.5) הגזעים של בני התמותה מייצגים את הסדר הנמוך ביותר של בריאה תבונית ואישית. אתם, בני התמותה, נאהבים באופן אלוהי, וכל אחד מכם רשאי לבחור לקבל את הייעוד הוודאי של התנסות רבת-הוד, אך עדיין אינכם מִסְדָּר אלוהי מטבעכם; אתם הינכם בני-תמותה לחלוטין. ותוכרו כבנים מרקיעים ברגע שבו יתרחש ההיתוך, ואולם, בטרם התרחשות ההתמזגות הסופית של נשמת בן התמותה השורדת עם סוג כלשהו של רוח נצחית ואלמותית, מעמדם של בני התמותה של הזמן והמרחב הינו של בני אמונה.

40:6.2 (448.1) עובדה נשגבת וכבדת משקל היא שיצורים חומריים כה נמוכים כבני האדם של אורנטיה הינם בני האל, בני האמונה של הגבוה ביותר. "וראו מה רבה אהבת האב אשר השפיע עלינו, עד אשר ניקָרֵא אנו בני האלוהים". "המקבלים אותו בשמו, נתן עוז למו לראות כי בנים המה לאלוהים". ואף כי "טרם נִגלה הדבר אשר תהיו", אפילו אז אתם "הינכם בני האלוהים באמונתכם"; "הן לא קיבלתם רוח עבדות לשוב ולירוא בה, כי אם את רוח משפט

הבנים, אשר מעמו קוראים אתם 'אבא, אבינו'." ואמר הנביא אשר מקדם בשמו של האל הנצחי: "ונתתי להם בביתי יד ושם – הן טוב מבנים; שם-עולם נתתי להם, שם אשר לא ייכרת". "ויען כי בנים אתם, ושלח האלוהים את רוח בנו בלבבכם".

40:6.3 (448.2) כלל העולמות האבולוציוניים אשר בהם שוכנים בני-תמותה מעניקים מחסה לבני האמונה הללו של האל, בנים של חסד ושל רחמים, הוויות בנות-תמותה המשתייכות למשפחה האלוהית ועל-כן מכונות בני האל. בני התמותה באורנטיה רשאים להחשיב עצמם כבני האל משום ש:

40:6.4 (448.3) 1. אתם הינכם בנים של הבטחה רוחנית, בני אמונה; וקיבלתם עליכם את מעמד היותכם בנים. אתם מאמינים באמיתות העובדה של היותכם בנים, וכך הופכת עובדת היותכם בנים מעם האל אמיתית לנצח.

40:6.5 (448.4) 2. בן בורא של האל הפך לאחד מכם; ולאמיתו של דבר, הוא הינו אחיכם הבכור; ואם ברוח תהיו באמת אחים קרובים למשיח, למיכאל המנצח, כי אז תהיו חייבים להיות גם בניו ברוח של אותו אב אשר לכם ולו – הוא האב האוניברסאלי של הכול.

40:6.6 (448.5) 3. אתם הנכם בנים משום שרוח של בן ניגרה עליכם, והיא ניתנה לכל גזעי אורנטיה בחופשיות ובוודאות. רוח זו לעולם מושכת אתכם אל עבר הבן האלוהי, שהוא הינו מקורה, ואל עבר אב פרדיס, אשר הינו המקור של אותו בן אלוהי.

40:6.7 (448.6) 4. מתוך רצונו החופשי האלוהי נתן לכם האב האוניברסאלי את אישיותכם כיצורים. הוענקה לכם מנה מתוך אותה ספונטאניות אלוהית של פעולת רצון-חופשי שאותה חולק האל עם כל אלו העשויים להפוך לבניו.

40:6.8 (448.7) 5. בקרבכם שוכן רסיס של האב האוניברסאלי, ולפיכך אתם קשורים במישרין אל האב האלוהי של כל בני האל.

7. בני-תמותה מותכי-אב

40:7.1 (448.8) משלוח המכוננים, עובדתם היותם שוכנים, הינו אכן אחד מן המסתורין הבלתי-נתפשים של האל האב. רסיסים אלו מן הטבע האלוהי של האב האוניברסאלי נושאים עימם את פוטנציאל האלמוות בעבור היצור. המכוננים הינם רוחות אלמותיות, והאיחוד עימם מעניק חיי נצח לנשמת בן התמותה המותך.

40:7.2 (448.9) הגזעים שלכם, גזעי בני-תמותה שורדים, משתייכים לקבוצה זו של בנים מרקיעים של האל. כעת הינכם בנים פלנטאריים, יצורים אבולוציוניים אשר נוצרו מן השתל של נשאי החיים, ואשר הותאמו על-ידי עירוי-חיים אדמי, ועדיין אתם בקושי מהווים בנים מרקיעים; ואולם, אתם באמת בנים בעלי פוטנציאל הרקעה – ואפילו לגבהים הרמים ביותר של הדר ושל הישג אלוהי – ואת המעמד הרוחני הזה של בנים מרקיעים תוכלו להשיג באמצעות האמונה והבחירה מתוך רצון-חופשי לשתף פעולה עם הפעילויות מכוונות-הרוח של המכוונן השוכן. משתותכו לבסוף עם המכוננים שלכם לנצח, כאשר שניכם תהפכו לאחד, כפי שבמיכאל המשיח בן האל ובן האדם הינם אחד, או אז תהפכו למעשה לבנים המרקיעים של האל.

40:7.3 (449.1) הפרטים על אודות נתיבת המכוונן של הסעד השוכן בפלנטת מבחן אבולוציונית אינם חלק ממשימתי; עיבודה של אמת כבירה זו מקיפה את מלוא נתיבתכם. אני כולל אִזכור של פעילויות מסוימות של המכוונן על-מנת לספק הצגה מלאה הנוגעת לבני התמותה מותכי-האב. רסיסים שוכנים אלו של האל מצויים עם סדר הווייתכם למן הימים המוקדמים של קיומכם הפיזי, במשך כל נתיבתכם בנבאדון ובאורוונטון, ודרך האוונה עד לפרדיס עצמה. ומשם ואילך, במסגרת ההרפתקה הנצחית, אותו מכוונן ממש הינו אחד עִמכם ושלכם.

40:7.4 (449.2) אלו הם בני התמותה אשר עליהם ציווה האב האוניברסאלי, "היו מושלמים אתם, כשם שאנוכי מושלם הנני". האב העניק לכם מעצמו, שֵם מרוחו שלו בקרבכם; **ומשום כך** דורש הוא מכם מושלמות מרבית. הסיפור על אודות הרקעת בן האדם, מן הספֵירות של

בני התמותה של הזמן אל המחוזות האלוהיים של הנצח, מהווה סקירה מסקרנת אשר איננה כלולה במסגרת משימתי, ואולם, ראוי שהרפתקה נשגבת זו תהא לימודו העילאי של האדם בן התמותה.

40:7.5 (449.3) היתוך עם רסיס של האב האוניברסאלי שקול למתן תוקף אלוהי להישג העתידי הסופי של פרדיס, ובני-תמותה מותכי-מכוונן שכאלה הינם הסוג היחיד של בני-אדם אשר חוצים כולם את מעגלי האוונה ומוצאים את האל בפרדיס. נתיבת השירות ביקום פתוחה לרווחה בפני בן-תמותה מותך-מכוונן. איזה כבוד של ייעוד ואיזה הדר של הישג ממתינים לכל אחת ואחד מכם! האם אתם מעריכים כראוי את שנעשה בעבורכם? האם אתם תופשים את גדולת גבהי ההישג הנצחי הפרושה לפניכם? – וזאת אפילו בעודכם גוררים את רגליכם בדרך החיים הנמוכה, הדרך המכונה "עמק הבכא"?

8. בני-תמותה מותכי-בן

40:8.1 (449.4) בעוד שלמעשה כלל בני התמותה השורדים מותכים עם מכווננֵיהם באחד מן העולמות העליונים, או מייד עם הגיעם לסַפֵּירות המורונטיות הגבוהות יותר, קיימים מקרים מסוימים של היתוך מעוכב, ואחדים מבני התמותה אינם חווים את הוודאות הסופית הזו של ההישרדות עד להגיעם לעולמות הלימוד האחרונים של מטה היקום; ואחדים מן המועמדים בני התמותה הללו לחיי-נצח נכשלים לחלוטין בהשגת היתוך הזהות עם מכווננֵיהם הנאמנים.

40:8.2 (449.5) בני-תמותה שכאלו הוכרו בידי רשויות השיפוט כראויים לשרוד, ואפילו מכווננֵיהם, בעצם חזרתם מדיווינינגטון, הסכימו להרקעתם אל העולמות העליונים. הוויות שכאלה הרקיעו דרך מערכת, קונסטלציה ועולמות הלימוד של מעגל סאלווינגטון; והם נהנו מ"שבעים פעמים שבע" של הזדמנויות להיתוך, ועדיין לא היו מסוגלים להשיג אחדות עם מכווננֵיהם.

40:8.3 (449.6) כאשר מתברר שקושי מסוים בסנכרון מונע היתוך עם האב, מתכנסים בוררי ההישרדות של הבן הבורא. ומשבֵּית-דין זה של בדיקה, המקודש בנוכחות נציג אישי של

עתיקי היומין, קובע לבסוף כי אין בן התמותה המרקיע אשם בכל סיבה ניתנת לגילוי אשר בעטיה נכשל ההיתוך, הם מעידים על כך ברישומי היקום המקומי ושולחים כנדרש ממצא זה אל עתיקי היומין. או אז חוזר המכוונן השוכן לדיוויניגטון לשם קבלת אישור המשגוחים בעלי-האישיות, ועם עזיבתו מותך מייד בן התמותה המורונטי עם מתָנה יחידנית מרוחו של הבן הבורא.

40:8.4 (450.1) ממש כשם שבני התמותה מותכי-הרוח חולקים את הספֵּירות המורונטיות של נבאדון, כך חולקים יצורים מותכי-בן אלו את שירותי אורוונטון עם אחיהם מותכי-המכוונן הנוסעים פנימה אל עבר אי פרדיס המרוחק. הם הינם אחיכם באמת ובתמים, ואתם תיהנו הנאה מרובה מחברתם בעודכם עוברים דרך עולמות האימון של יקום-העל.

40:8.5 (450.2) בני התמותה מותכי-הבן אינם מהווים קבוצה גדולה, וקיימים פחות ממיליון מהם ביקום-העל של אורוונטון. מלבד ייעוד של מגורים בפרדיס, הם שווים בכל אופן אחר לעמיתיהם מותכי-המכוונן. הם נוסעים לפרדיס לעיתים תכופות בשליחות יקום-העל, אך לרוב הם אינם גרים שם באופן קבוע, משום שכקבוצה הם מוגבלים לגבולות יקום העל הילידי שלהם.

9. בני-תמותה מותכי-רוח

40:9.1 (450.3) בני-תמותה מותכי-רוח מרקיעים אינם מהווים אישיויות של המקור השלישי; הם נכללים במעגל האישיות של האב, ואולם הם הותכו עם חלקים יחידניים של רוח קודמת-לְדעת של המקור והמרכז השלישי. היתוך שכזה עם רוח אינו מתרחש אף-פעם במהלך תקופת החיים הטבעית; הוא מתרחש אך ורק בעת התעוררות בן התמותה בקיום המורונטי בעולמות העליונים. אין כל חפיפה בחוויית ההיתוך; היצור הרצוני מותך עם הרוח, עם הבן, או עם האב. אלו אשר מותכים עם המכוונן או עם האב לעולם אינם מותכים עם הרוח או עם הבן.

40:9.2 (450.4) העובדה שסוגים אלו של בני-תמותה אינם מועמדים להיתוך עם מכוונן אינה מונעת מן המכוונים מלשכון בהם במשך תקופת חייהם בגוף בשר ודם. מכוונים אכן פועלים בדעתן של הוויות שכאלה במשך תקופת חייהם החומריים, אך הם אינם הופכים לאחד-לנצח עם הנשמות תלמידותיהם. במהלך השהות הזמנית הזו בונים המכוונים ביעילות את אותה בת-זוג לרוח מטבע בן-תמותה – הנשמה – בדומה למה שהם עושים במועמדים להיתוך עם מכוונן. עד לרגע המוות בן התמותה, עבודת המכוונים זהה לחלוטין לפעולתם בקרב הגזעים שלכם, ואולם עם התמוססות המוות, המכוונים עוזבים לנצח את המועמדים הללו להיתוך-עם-הרוח, וממשיכים ישירות לדיוויניגטון, מטה כל המשגוחים האלוהיים, ושם הם ממתינים למשימות החדשות של סדרם.

40:9.3 (450.5) כאשר שורדים נמים שכאלו מקבלים את אישיותם מחדש בעולמות העליונים, מקומו של המכוונן שעזב נתפש על-ידי חלק יחידני מרוח הסועדת האלוהית, נציגתה של הרוח האינסופית ביקום המקומי הנידון. עירוי-רוחי זה גורם ליצורים השורדים הללו להפוך לבני-תמותה מותכי-רוח. הוויות אלה שְקולות לכם לחלוטין בהיבטי הדעת והרוח; הן אכן הינן בנות-זמנכם, והן חולקות את הספֵירות העליונות והמורונטיות במשותף עם סדר מועמדי ההיתוך שלכם ועם אלו אשר נועדו להיות מותכי-הבן.

40:9.4 (450.6) קיים אופן ייחודי אחד שבו נבדלים בני-תמותה מותכי-רוח מאחיהם המרקיעים: זיכרון התנסותם האנושית כבני-תמותה בעולמות החומר אשר מהם הגיעו שורד את מות הבשר, הואיל והמכוונן השוכן רכש לעצמו עותק רוח, או תרשומת, של אותם מאורעות בחיי האדם אשר להם נודעה חשיבות רוחנית. ואולם, בקרב בני-תמותה מותכי-רוח לא קיים מנגנון שכזה, אשר באמצעותו עשוי הזיכרון האנושי להמשיך ולהתקיים. תרשומות הזיכרון של המכוונן הינן שרירות וקיימות, ואולם רכישות אלה מהוות נכסים התנסותיים של המכוונים אשר עזבו, ואינן עומדות עוד לרשות היצורים אשר בהם שכנו בעבר, אלו המתעוררים באולמות תחיית-המתים אשר בספֵירות המורונטיות של נבאדון כאילו היו הוויות ברואות חדשות, יצורים שאינם נושאים מודעות על קיום קודם.

40:9.5 (451.1) ילדים כאלה של היקום המקומי מסוגלים להחזיר לעצמם חלק גדול מן הזיכרון של התנסותם האנושית הקודמת, בשעה שזה מסופר להם מחדש בידי השרפים

והכרובים העמיתים, ובאמצעות היווצות ברישומים של נתיבתם כבני-תמותה, אשר תויקו בידי המלאכיות הָרשמיות. ואת זאת הם יכולים לעשות בביטחון מלא משום שהנשמה השורדת, אשר מקורה בְּהתנסות בחיים חומריים ובני-תמותה, אף שאיננה ניחנת בכל זיכרון שהוא של מאורעות החיים האנושיים, כן מצוידת ביכולת שיורית להכיר ולהגיב למאורעות בלתי-זכורים אלו של התנסות העבר.

40:9.6 (451.2) כאשר מסופרים לבן-תמותה מותך-רוח אירועי התנסות העבר הנשכחים, מתקיימת בנשמת (זהות) שורד שכזה תגובה מיידית של הכרה התנסותית, אשר מעניקה בו-ברגע למאורע המסופר ניחוח רגשי של מציאות ואיכות אינטלקטואלית של עובדתיות; ותגובה כפולה זו מכוננת בנייה מחדש, הכרה ומתן תוקף להיבט בלתי-זכור של ההתנסות האנושית.

40:9.7 (451.3) אפילו בעבור מועמדים להיתוך-עם-מכוונן, רק אותן התנסויות אנושיות אשר היו בעלות ערך רוחני שמורות בבעלותם המשותפת של בן התמותה השורד ושל המכוונן החוזר, ולפיכך הן חוזרות מיידית לזיכרון לאחר הישרדותו של בן התמותה. באשר לכל אותם מאורעות אשר לא היו בעלי משמעות רוחנית, אפילו אלו המותכים-עם-מכוונן נדרשים להסתמך על תכונתה של הנשמה השורדת להכרה ולתגובה. ומכיוון שמאורע אחד עשוי להיות בעל משמעות רוחנית לבן-תמותה אחד ולא לאחר, מתאפשר לְקבוצה של מרקיעים בני אותו הזמן ומאותה הפלנטה, לאגד יחדיו את זיכרונותיהם שנשמרו-על-ידי-המכוונן וכך לשחזר כל התנסות משותפת אשר נודע לה ערך רוחני בחייו של אחד מהם.

40:9.8 (451.4) בעוד שהיננו מבינים די טוב טכניקות כאלה של שחזור הזיכרון, איננו תופשים את טכניקת ההכרה של האישיות. אישיויות אשר חברו בעבר זו לזו מגיבות הדדית באופן עצמאי יחסית מפעולת הזיכרון, וזאת על-אף שהזיכרון עצמו והטכניקות המשמשות לשחזורו נחוצות על-מנת להעניק לתגובה הדדית כזו של האישיות את מלוא עוצמת ההכרה.

40:9.9 (451.5) שורד מותך-רוח גם מסוגל ללמוד רבות על החיים אשר חי בַּגוף, באמצעות ביקור חוזר בעולם שבו נולד בעידן הפלנטארי העוקב לעידן שבו חי. ילדים כאלו של היתוך-עם-רוח עשויים ליהנות מהזדמנויות אלה של חקירת נתיבותיהם כבני-אדם, משום

שבאופן כללי הם תחומים לשרת בגבולות היקום המקומי. הם אינם חולקים את היעוד הגבוה והמרומם שלכם בסגל הסופיונות של פרדיס; רק בני-תמותה מותכי-מכוונן והוויות מרקיעות אחרות אשר אומצו במיוחד מוכנסים לַשורות של אלו הממתינים להרפתקת הנצח. בני-תמותה מותכי-רוח הינם האזרחים הקבועים של היקומים המקומיים; הם עשויים לשאוף לייעוד בפרדיס, ואולם הם אינם יכולים להיות בטוחים בו. בנבאדון, ביתם היקומי מצוי בקבוצה השמינית של העולמות המקיפים את סאלווינגטון, עולם יעד-שמיימי אשר טיבו ומיקומו דומים במידה רבה למה שמדמיינות המסורות הפלנטאריות של אורנטיה.

10. גורלות המרקיעים

40:10.1 (452.1) באופן כללי, בני-תמותה מותכי-רוח מוגבלים לגבולותיו של יקום מקומי; שורדים מותכי-בן מוגבלים ליקום-על; בני-תמותה מותכי-מכוונן נועדו לחדור את יקום היקומים. הרוחות המותכות עם בני-תמותה מרקיעות לְעולם לַרמה שמהן באו; ישויות-רוח כאלה שבות בוודאות לספֵירת המקור הקדמון.

40:10.2 (452.2) בני-תמותה מותכי-רוח הינם של היקום המקומי; בַּרגיל הם אינם מרקיעים אל מעבר לתחומי עולמם הילידי, אל מעבר לגבולות טווח החלל של הרוח המחדרת אותם. באופן דומה, מרקיעים מותכי-בן עולים אל מקור מתת הרוח, זאת הואיל וממש כשם שרוח האמת של בן בורא מתמקדת בסועדת האלוהית הנלווית, כך מיושמת "רוח ההיתוך" שלו ברוחות המחזירותיות של היקומים הגבוהים יותר. ייתכן שקשה להסביר יחסי רוח אלו שבין הרמות של האל בעל שבעת ההיבטים ביקום המקומי וביקום העל, אך לא קשה להבחין בהם, משום שהם מתגלים בבירור באותן ילדות של הרוחות המחזירותיות – הקולות הסקוראפיים של הבנים הבוראים. מכוונן המחשבה, אשר מגיע מאב פרדיס, אינו נח עד אשר בן התמותה עומד פנים אל פנים אל מול האל הנצחי.

40:10.3 (452.3) המשתנה המסתורי בטכניקת החיבור, אשר בעטיו בן-תמותה איננו מותך או איננו יכול להיות מותך לנצח עם מכוונן המחשבה השוכן, עשוי להיתפש כגורם המצביע על פגם בתוכנית ההרקעה; באופן שטחי, ההיתוך של בן עם רוח דומה לְפיצוי על כשלים בלתי-מוסברים בפרט כזה או אחר של תוכנית השגת-פרדיס; ואולם, כלל המסקנות האלה בטעות יסודן; לימודנו כי כל ההתרחשויות האלה קורות מתוך ציות לחוקים המבוססים של שליטיו העליונים של היקום.

40:10.4 (452.4) ניתחנו את הבעיה הזו והגענו לַמסקנה שאינה נתונה בספק שהעברת כלל בני התמותה לייעוד סופי בפרדיס תהא בלתי-הוגנת כלפי יקומי הזמן-מרחב, זאת לאור העובדה שחצרותיהם של הבנים הבוראים ושל עתיקי היומין היו תלויים אז לחלוטין בשירותי אלו אשר מצויים במעבַר למחוזות גבוהים יותר. ודומה כי מן הראוי שממשלות היקום המקומי ויקום-העל תקבלנה כל אחת קבוצה קבועה של אזרחים מרקיעים; וכן מן הראוי שתפקודי מַנהלות אלה יועשרו באמצעות המאמצים של קבוצות מסוימות של בני-תמותה מהוללים בעלי מעמד של קבע, אשר חבריהן יהיו המשלימים ההתפתחותיים של האַבָּנְדוֹנָטָרִים ושל הסוּפַאטָיָה. כעת נראה די בבירור שתוכנית ההרקעה הנוכחית מספקת באופן הולם לְמַנהלות הזמן-מרחב קבוצות כאלה בדיוק של יצורים מרקיעים; ופעמים רבות תמהנו: האם כל זה מייצג חלק מכוון מתוכניתם החכמה-בכל של אדריכלי יקום האב, אשר נועדה לספק לבנים הבוראים ולעתיקי היומין אוכלוסיית מרקיעים קבועה, סדרי אזרחות מפותחים אשר יהפכו כשירים יותר ויותר לשם קידום ענייני עולמות אלו בעידנים היקומיים העתידים לבוא?

40:10.5 (452.5) העובדה שייעודם של בני התמותה משתנה כך איננה מוכיחה בהכרח, בצורה כזו או אחרת, שהאחד הינו גדול או קטן מן האחר, אלא רק שיש ביניהם הבדל. בפני בני-תמותה מותכי-מכוונן אכן פרושה בעתיד הנצח נתיבה כבירה ומופלאה כסופיונים, ואולם, אין משתמע מכך כי הם מועדפים על-פני אחיהם. אין שום העדפות – ושום דבר איננו שרירותי – בפעולת הברירה של התוכנית האלוהית להישרדות בני התמותה.

40:10.6 (453.1) בעוד שבָּרי שהסופיונים מותכי-המכוונן נהנים מהזדמנויות השירות הנרחבות מכולם, עצם השגת ההישג הזה סוגרת בפניהם באופן אוטומטי את הסיכוי להשתתף במאבק – הנפרש על-פני עידנים – של יקום מסוים או של יקום-על כלשהו, וזאת מן התקופות

המוקדמות יותר והמבוססות-פחות ועד לעידנים המאוחרים יותר והמבוססים של הישג מושלמות יחסי. הסופיונים רוכשים התנסות נהדרת ורחבת-יריעה של שירות ארעי בכל שבעת המגזרים של היקום המקיף, ואולם, על-פי-רוב הם אינם רוכשים את אותו ידע אינטימי על אודות יקום מסוים אחד, ידע אשר כבר כעת מאפיין את מותכי-הרוח הוותיקים שבסגל ההשלמה של נבאדון. יחידים אלו נהנים מההזדמנות להיות עדים למצעד ההרקעה של העידנים הפלנטאריים, כפי שאלו נפרשים אחד אחד בעשרה מיליון עולמות מיושבים. ובעת השירות המסור של אזרחי היקום המקומי הללו, מתווספת התנסות על-גבי התנסות עד אשר מלאות הזמן מבשילה את אותה איכות גבוהה של תבונה הנוצרת הודות להתנסות ממוקדת – תבונה בעלת **סמכות** – ודבר זה כשלעצמו מהווה גורם חיוני בהתייצבותו של כל יקום מקומי.

40:10.7 (453.2) וכפי שקורה בעבור מותכי הרוח, כך גם מתרחש בעבור אותם בני-תמותה מותכי-בן אשר השיגו מעמד של מְשכן קבע באוורסה. כמה מן ההוויות האלה מגיעות מן העידנים המוקדמים ביותר של אורוונטון, והן מייצגות גוף ההולך ומצטבר באיטיות של תבונת התבוננות-מעמיקה, אשר תורם תרומות מתעצמות-לְעולם של שירות לרווחת יקום העל השביעי ולהתייצבותו בסופו של דבר.

40:10.8 (453.3) אין אנו יודעים מהו הייעוד הסופי של סדרים נייחים אלו של אזרחי היקום המקומי ויקום העל, אך אפשרי ביותר כי – בשעה שסופיוני-פרדיס יהוו את חוד-החנית בהרחבת גבולות האלוהיות במערכות הפלנטאריות של רמת החלל החיצון הראשונה – אחיהם מותכי-הרוח ומותכי-הבן למאבק ההרקעה האבולוציוני ימשיכו לתרום תרומה אשר תתקבל בברכה לתחזוקת שיווי המשקל ההתנסותי של יקומי העל אשר הפכו מושלמים, בעודם עומדים הכן לקבלת זרם עולי-הרגל הנכנס לפרדיס, ואשר עשוי, באותו יום רחוק, לשטוף פנימה דרך אורוונטון ודרך הבריאות האחיות שלה כמבול עצום של חיפוש-רוח שיגיע מגלקסיות החלל החיצון האלה, אשר כעת אינן ממופות ואינן מיושבות.

40:10.9 (453.4) בעוד שרוב מותכי-הרוח משרתים דרך קבע כאזרחי היקום המקומי, לא כולם עושים כן. אם שלב כזה או אחר של הסעד שלהם ביקום דורש את נוכחותם האישית ביקום העל, אזי מתבצעות בקרב אזרחים אלו התמרות כאלה של הוויה אשר תאפשרנה להם

להרקיע ליקום הגבוה יותר; ועם הגעתם של השומרים השמימיים ובידם הנחיות להציג בני-תמותה מותכי-רוח שכאלו בחצרות עתיקי היומין, הם מרקיעים כאמור, ואינם שבים לעולם. הם הופכים להיות משרתי יקום העל, ומשמשים דרך קבע כעוזריהם של השומרים השמימיים, למעט הבודדים מתוכם אשר מזומנים בתורם לשירות בפרדיס ובהאוונה.

40:10.10 (453.5) בדומה לאחיהם מותכי-הרוח, מותכי הבן אינם חוצים את האוונה ואף אינם מגיעים לפרדיס, אלא אם כן עברו קודם התמרות מסוימות של שינוי. מסיבות טובות ומספקות, שינויים כאלו בוצעו בְּשורדים מותכי-בן מסוימים, והוויות אלה תִמצאנה פה ושם בשבעת מעגלי היקום המרכזי. וכך מספרים מסוימים, הן של בני-תמותה מותכי-בן והן של בני-תמותה מותכי-רוח, אכן מרקיעים בפועל לפרדיס, ואכן משיגים מטרה אשר במובנים רבים הינה שקולה לזו הממתינה לבני התמותה מותכי-האב.

40:10.11 (453.6) בני-תמותה מותכי-אב הינם סופיונים בפוטנציה; ייעודם הוא האב האוניברסאלי, ואותו הם אכן משיגים. ואולם, במסגרת עידן היקום הנוכחי, הסופיונים, כשלעצמם, עדיין אינם בחזקת משיגי ייעוד. הם נותרים יצורים בלתי-שלמים – רוחות מדרגה שישית – ולפיכך הם בלתי-פעילים במחוזות האבולוציוניים בעלי מעמד של קדם-אור-וחיים.

40:10.12 (454.1) משסופיון בן-תמותה מאומץ בידי השילוש – קרי הופך לבן ששולש, כדוגמת שליח רב-עוצמה – או אז משיג אותו סופיון ייעוד, לכל הפחות למשך העידן הנוכחי של היקום. שליחים רבי-עוצמה וחבריהם עשויים שלא להיות רוחות מדרגה שביעית במובן המדויק, ואולם, בנוסף לדברים אחרים, מעניק להם האימוץ של השילוש את כל אשר סופיון ישיג אי-פעם כרוח מדרגה שביעית. לאחר שבני-תמותה מותכי-בן או מותכי-רוח משולשים, הם עוברים דרך התנסות פרדיס יחד עם המרקיעים מותכי-המכוונן, אשר להם הם זהים אז בכל העניינים הנוגעים לניהול יקום-על. בני בחירה או בני הישג אלו ששולשו הינם, לכל הפחות לעת עתה, יצורים שלמים, בניגוד לסופיונים, אשר בעת הנוכחית הינם יצורים בלתי-שלמים.

40:10.13 (454.2) וכך, בסיכומו של דבר, לא יהא זה ראוי כלל להשתמש במילים "נעלה יותר" או "פחות" בעת שמשווים בין ייעודי סדרי הבנים המרקיעים. כל בן אל שכזה חולק את

אבהותו של האל, והאל אוהב באותו אופן את כל בניו-יצוריו; הוא אינו נושא פנים כלפי ייעודי ההרקעה יותר מאשר כלפי היצורים העשויים להגיע לייעודים שכאלו. האב אוהב **כל אחד** מבניו, וחיבה זו אינה פחות אמיתית, קדושה, אלוהית, בלתי-מוגבלת, נצחית וייחודית – אהבה אשר ניתנת לבן **הזה** ולבן **ההוא**, באופן יחידני, אישי ובלעדי. ואהבה שכזו מאפילה לחלוטין על כל העובדות האחרות. היות בנים הינו היחס העילאי שבין היצור לבורא.

40:10.14 (454.3) כבני-תמותה, יכולים אתם להכיר כעת את מקומכם במשפחת הבנים האלוהיים, ולהתחיל לחוש בחובה לאפשר לעצמכם ליהנות מן היתרונות שהוענקו לכם בחופשיות כה רבה במסגרת ועל-ידי תוכנית פרדיס להישרדות בן התמותה, תוכנית אשר הורחבה והוארה באמצעות ניסיון חייו של בן של מתת. כל אפשרות וכל כוח סופקו לכם על-מנת להבטיח כי לבסוף תשיגו את ייעוד המושלמות האלוהית בפרדיס.

40:10.15 (454.4) [הוצג על-ידי שליח רב-עוצמה המסופח זמנית לסגל של גבריאל מסאלווינגטון.]

>> מסמך 40 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 42 <<

מסמך 41

היבטים פיזיים של היקום המקומי

41:0.1 (455.1) תופעת החלל האופיינית אשר מבחינה כל בריאה מקומית מכל יתר האחרות הינה נוכחות הרוח היצירתית. נוכחות החלל של הסועדת האלוהית מסאלווינגטון מחדרת בוודאות את כלל נבאדון, ונוכחות שכזו מסתיימת, באותה וודאות, בגבולותיו החיצוניים של היקום המקומי שלנו. מה שמחדרת רוח האם של היקום המקומי שלנו **הינו** נבאדון; כל מה שמשתרע מעבר לנוכחות החלל שלה מצוי מחוץ לנבאדון, ומהווה את מרחבי החלל אשר מחוץ-לנבאדון ביקום העל של אורוונטון – קרי יקומים מקומיים אחרים.

41:0.2 (455.2) בעוד שהארגון המנהלי של היקום המקיף מתאפיין בהבחנה חדה וברורה בין ממשלות היקום המרכזי, ממשלות יקומי העל וממשלות היקומים המקומיים, ובעוד שהבחנות אלה הינן מקבילות מבחינה אסטרונומית בהפרדת החלל של האוונה ושל שבעת יקומי העל, אין קיימים קווי תחימה פיזיים ברורים שכאלו המבדילים בין הבריאות המקומיות. ואף-על-פי שהמגזרים הראשיים והמשניים מובחנים בבירור (בעינינו), עדיין לא ניתן להבחין בנקל בגבולות הפיזיים של היקומים המקומיים. הסיבה לכך הינה שהבריאות המקומיות האלה מאורגנות מבחינה מנהלתית בהתאם לעקרונות **יצירתיים** מסוימים הקובעים את החלוקה של כלל מטען האנרגיה של יקום-על, בעוד שמקורם של מרכיביהם הפיזיים, ספירות החלל – שמשות, איים כהים, פלנטות וכולי – הינו בעיקרו מערפיליות, ודבר זה מביא לכך שהופעתם

האסטרונומית עולה בקנה אחד עם תוכניות **קדם-יצירתיות** (טרנסצנדנטאליות) מסוימות של אדריכלי יקום האב.

41:0.3 (455.3) בתחומיו של יקום מקומי אחד עשויות להיכלל מספר ערפיליות שכאלה, אחת או יותר – ואפילו רבות מהן – ממש כשם שנבאדון הורכב פיזית מכוכבים ומפלנטות המהווים צאצאים של אנדרונובר ושל ערפיליות אחרות. אף כי מקורן של ספירות נבאדון הינו בערפיליות שונות ומגוונות, לכולן הייתה אחידות תנועת-חלל מינימאלית אשר הותאמה כך על-ידי המאמצים התבוניים של מנהלי הכוח, אשר נועדו ליצור את ההצבר הנוכחי של גופי-החלל שלנו, הנע יחדיו כיחידה רציפה במסלולי יקומי-העל.

41:0.4 (455.4) זהו, אם כן, הרכב ענן הכוכבים המקומי של נבאדון, אשר נע כיום במסלול הולך-ומתייצב סביב מרכז הקשת של אותו מגזר משנִי באורוונטון אשר אליו משתייכת הבריאה המקומית שלנו.

1. מרכזי הכוח של נבאדון

41:1.1 (455.5) הערפיליות הספיראליות והאחרות, אותם גלגלי-אם של ספירות החלל, מאותחלות בידי מארגני הכוח של פרדיס; ולאחר התפתחות תגובת הכבידה של הערפיליות, מחליפים אותם בפעולה ביקום העל מרָכזי-הכוח והבקרים הפיזיים, אשר לוקחים על עצמם אחריות מלאה להכוונת ההתפתחות הפיזית של הדורות הבאים של צאצאי כוכבים ופלנטות. פיקוח פיזי זה של קדם-היקום של נבאדון הותאם, מייד עם הגעתו של הבן הבורא שלנו, לתכניתו לארגון היקום. בתוככי תחומו של בן פרדיס זה של האל, שיתפו מרכזי-הכוח העליונים ובקרי המאסטר הפיזיים פעולה עם מנהלי הכוח המורונטיים ועם אחרים אשר הופיעו לאחר מכן, וזאת על-מנת ליצור את אותו מפעל עצום של קווי תקשורת, מעגלי אנרגיה ונתיבי כוח, אשר קושרים באופן הדוק את כלל גופי החלל המרובים של נבאדון לכדי יחידה מנהלית אחת משולבת.

(456.1) 41:1.2 ליקום המקומי שלנו מוקצים דרך קבע מאה מרכזי-כוח עליונים מן הסדר הרביעי. הוויות אלה מקבלות את קווי-הכוח הנכנסים ממרכזי אוורסה מן הסדר השלישי, ומשנעות את המעגלים המופחתים והמותאמים אל מרכזי-הכוח של הקונסטלציות ושל המערכות שלנו. מרכזי-כוח אלו פועלים בצוותא על-מנת ליצור את מערכת השְׁליטה וההאחדה החיה הפועלת לשימור האיזון ולהפצת האנרגיות אשר אחרת היו נדות ומשתנות. ואולם, אין למרכזי-הכוח נגיעה לתהפוכות האנרגטיות המקומיות החולפות, כדוגמת כתמי השמש וההפרעות החשמליות המערכתיות; חשמל ואור אינם אנרגיות החלל הבסיסיות; הם מהווים תופעות מסדר שני.

(456.2) 41:1.3 מאה מרכזי היקום המקומי מוצבים בסאלווינגטון, שם הם פועלים בדיוק במרכז האנרגטי של אותה ספֵירה. הספֵירות הארכיטקטוניות – כדוגמת סאלווינגטון, עדנטיה וירושם – מוארות, מחוממות וניזונות-באנרגיה בשיטות אשר הופכות אותן לדי בלתי-תלויות בשמשות החלל. ספֵירות אלה נבנו – על-פי הזמנה – על-ידי מרכזי הכוח והבקרים הפיזיים, והן תוכננו כך שתשפענה השפעה רבת-עוצמה על הפצת האנרגיה. בבססם את פעילויותיהם במוקדי שליטה אנרגטיים שכאלו, מרכזי הכוח מכָוונים ומתָעלים, בעצם נוכחותם החיה, את האנרגיות הפיזיות של החלל. ומעגלי אנרגיה אלו מהווים בסיס לכל התופעות החומריות-פיזיות והמורונטיות-רוחניות.

(456.3) 41:1.4 עשרה מרכזי-כוח עליונים מן הסדר החמישי מוקצים לכל אחת מחטיבות המשנה של נבאדון, מאה הקונסטלציות. בנוֹרְלָטָיַאדֶק, הקונסטלציה שלכם, הם אינם מוצבים בספֵירת המטה, אלא ממוקמים במרכז המערכת הכוכבית העצומה המהווה את הליבה הפיזית של הקונסטלציה. בעדנטיה, מצויים עשרה בקרים מכאניים עמיתים ועשרה פְּרָאנְדָלַנְקים הנמצאים בקשר מושלם ותמידי עם מרכזי-הכוח הסמוכים.

(456.4) 41:1.5 מרכז-כוח עליון אחד מן הסדר השישי מוצב בדיוק במוקד הכבידה של כל מערכת מקומית. במערכת של שטניה תופס מרכז הכוח המוצב את מקומו בתוך אי-חלל כהה הממוקם במרכז האסטרונומי של המערכת. רבים מן האיים הכהים הללו מהווים דינמו ענקיים המשנעים ומכַוונים אנרגיות-חלל מסוימות, והתנאים הטבעיים הללו מנוצלים ביעילות על-ידי מרכז הכוח של שטניה, אשר מסתו החיה משמשת קישור לַמרכזים הגבוהים יותר, ומכווינה

את זרמי-הכוח החומריים-יותר אל בקרי המאסטר הפיזיים בפלנטות האבולוציוניות של החלל.

2. הבקרים הפיזיים של שטניה

41:2.1 (456.5) בעוד שבקרי המאסטר הפיזיים משרתים בצוותא עם מרכזי הכוח ברחבי היקום המקיף, פעולותיהם בְּמערכת מקומית כדוגמת שטניה הינן קלות יותר להבנה. שטניה הינה אחת ממאה המערכות המקומיות המרכיבות את הארגון המנהלי של הקונסטלציה של נוֹרְלָטְיַאדֶק, אשר השכנות הסמוכות לה הן המערכות של סָנְדְמָאטְיָה, אָסוּנְטְיָה, פּוֹרוֹגְיָה, סוֹרְטוֹרְיָה, רָנְטוּלְיָה וּגְלָאנְטוֹנְיָה. מערכות נוֹרְלָטְיַאדֶק נבדלות זו מזו במובנים רבים, ואולם כולן הינן אבולוציוניות ונתונות בשלבי התקדמות, בדומה מאוד לשטניה.

41:2.2 (457.1) שטניה עצמה מורכבת מיותר משבעת-אלפים קבוצות אסטרונומיות, או מערכות פיזיות, אשר רק למעט מהן מקור דומה לזה של מערכת השמש שלכם. המרכז האסטרונומי של שטניה הינו אי-חלל כהה עצום ממדים, אשר יחד עם הסְפֵירות הנלוות ממוקם לא הרחק ממטה ממשלת המערכת.

41:2.3 (457.2) למעט נוכחות מרכז הכוח המוצב, הפיקוח על כלל מערכת האנרגיה הפיזית של שטניה ממוקד בירושם. בקר מאסטר פיזי המוצב בסְפֵירת-מטה זו פועל בתיאום עם מרכז הכוח של המערכת, ומשמש כראש וראשון מקשר בעבור מפקחי הכוח אשר להם מטה בירושם והפועלים ברחבי המערכת המקומית.

41:2.4 (457.3) שינוע ותיעול האנרגיה מפוקחים בידי חמש-מאות אלף מַתְפעלי האנרגיה החיים והתבוניים הפזורים ברחבי שטניה. הודות לפעולתם של בקרים פיזיים שכאלו, שולטים מרכזי הכוח המפקחים שליטה מלאה ומושלמת על רוב אנרגיות החלל הבסיסיות, לרבות על הפליטות של כדורי החלל החמים מאוד ושל הסְפֵירות הכהות הטעונות באנרגיה. קבוצה זו של

ישויות חיות מסוגלת להניע, להתמיר, לשנות, לתפעל ולשדר כמעט את כל האנרגיות הפיזיות של החלל המאורגן.

41:2.5 (457.4) החיים ניחנים ביכולת טבועה להניע ולשנות אנרגיה אוניברסאלית. אתם מכירים את פעולת החיים בעולם הצומח, אשר מתמירה את האנרגיה החומרית של האור לכדי מופעיה המגוונים של ממלכת הצומח. אתם אף יודעים דבר-מה על אודות האופן שבו אנרגיה צמחית זאת יכולה להיות מומרת למופעים של פעולות מעולם החי, ואולם למעשה אינכם יודעים דבר על אודות הטכניקה של מנהלי הכוח ושל הבקרים הפיזיים, אשר ניחנו ביכולת להניע, להתמיר, להכווין ולרכז את מגוון אנרגיות החלל.

41:2.6 (457.5) הוויות אלה של מחוזות האנרגיה אינן עוסקות במישרין באנרגיה כרכיב המהווה גורם בחיי יצורים חיים, ואפילו לא בתחום של הכימיה הפיזיולוגית. מעת לעת הם עוסקים בתנאים המקדימים לחיים, בהכנתן של אותן מערכות אנרגטיות אשר עשויות לשמש כלֵי-קיבול פיזיים בעבור האנרגיות החיות של אורגניזמים חומריים אלמנטאריים. במובן מסוים, יחסם של הבקרים הפיזיים למופעים הקודמים-לחיים של אנרגיה חומרית הינו כיחסן של הרוחות מסייעות-הדעת לתפקודיה הקדם-רוחניים של הדעת החומרית.

41:2.7 (457.6) הוויות תבוניות אלה של השליטה בְּכוח ושל הכוונת אנרגיה חייבות להתאים את הטכניקות שלהן בכל ספֵירה, זאת בהתאם למבנה הפיזי ולארכיטקטורה של אותה פלנטה. ולעולם הן משתמשות בַּחישובים ובַּמסקנות של צוותיהן התואמים – הכוללים פיזיקאים ויועצים טכניים אחרים – בנוגע להשפעה המקומית של השמשות החמות-מאוד ושל סוגים אחרים של כוכבים טעוני-על. ויש להתחשב אפילו בענקים הקרים והכהים העצומים של החלל ובנחילי ענני אבק הכוכבים; כל הדברים החומריים הללו נוגעים לבעיות המעשיות של תפעול האנרגיה.

41:2.8 (457.7) הפיקוח על כוח-אנרגיה בַּעולמות האבולוציוניים המיושבים מצוי באחריות בקרי המאסטר הפיזיים, ואולם הוויות אלה אינן אחראיות על כלל הכשלים האנרגטיים באורנטיה. קיימות מספר סיבות להפרעות מעין אלה, וכמה מהן מצויות מעבר לתחום הנאמנים הפיזיים ולשליטתם. אורנטיה נמצאת על קווים של אנרגיות אדירות – פלנטה קטנה

במעגלים של מסות עצומות – ולעיתים מפעילים הבקרים המקומיים מספר עצום מבני הסדר שלהם במאמץ לאזן את קווי האנרגיה הללו. הם מצליחים לעשות זאת בצורה די טובה בהתייחס למעגלים הפיזיים של שטניה, ואולם הם מתקשים לבודד מול הזרמים רבי העוצמה של נוֹרְלָטַיאדֶק.

3. הכוכבים הנלווים שלנו

41:3.1 (458.1) ישנן בשטניה מעל לאלפיים שמשות בוהקות היוצקות בשפע אור ואנרגיה, וזאת שלכם מביניהן הינה כדור בוער מסדר גודל ממוצע. מתוך שלושים השמשות הסמוכות ביותר אל השמש שלכם, אך שלוש בהירות ממנה. מנהלי הכוח האוניברסאליים מאתחלים את זרמי האנרגיה המיוחדים הפועלים בינות לכוכבים היחידניים ולמערכות התואמות שלהם. תנורי-שמש אלו, לצד ענקי החלל הכהים, משמשים את מרכזי הכוח ואת הבקרים הפיזיים כתחנות בדרך לשם ריכוז והכוונה יעילים של מעגלי האנרגיה של הבריאות החומריות.

41:3.2 (458.2) שמשותיה של נבאדון אינן שונות מאלה של יקומים אחרים. ההרכב החומרי של כל השמשות, האיים הכהים, הפלנטות, והלוויינים, ואפילו זה של המטאורים, הינו זהה למדי. שמשות אלה הינן בעלות קוטר של כמיליון מיילים, בעוד שקוטרו של כדור השמש שלכם הינו מעט פחות מכך. קוטרו של הכוכב הגדול ביותר ביקום, ענן הכוכבים של אַנְטָארֶס, גדול פי ארבע-מאות וחמישים מזה של השמש שלכם, ונפחו גדול פי שישים מיליון ממנה. ואולם, קיים שפע מרחב בחלל על-מנת לשכן בתוכו את כל שמשות הענק האלה. ויש לשמשות אלה בדיוק את אותו מרחב מחייה בחלל אשר היה לשנים-עשר תפוזים אשר היו נעים בתוך החלל הפנימי של אורנטיה, אילו הייתה הפלנטה כדור חלול.

41:3.3 (458.3) כאשר שמשות שהינן גדולות מדי נזרקות מגלגל האם הערפילי, הן מתפרקות במהרה או יוצרות כוכבים כפולים. כל השמשות באמת עשויות גז בתחילה, אף-על-פי שלאחר-מכן הן עשויות להתקיים זמנית במצב נוזלי-למחצה. כאשר השמש שלכם הגיעה

למצב נוזלי-למחצה זה של לחץ על-גזי, היא לא הייתה גדולה דיה על-מנת להתפצל בקו-המשווה, צורה אחת של היווצרות כוכבים כפולים.

41:3.4 (458.4) כאשר הן קטנות יותר מעשירית מן השמש שלכם, ספֵירות-אש אלה מתכווצות, נדחסות ומתקררות במהירות. כאשר הן גדולות יותר מפי שלושים מן השמש שלכם – למעשה כאשר הן גדולות פי שלושים ויותר מתכולתו הכוללת של החומר בפועל – שמשות מתפרקות בקלות לשני גופים נפרדים, ואו שהן הופכות למרכזי מערכות חדשות, או שהן נותרות נתונות זו באחיזת הכבידה של זו בעודן חגות סביב מרכז משותף, כבאחד הסוגים של כוכב כפול.

41:3.5 (458.5) ההתפרצות הקוסמית הגדולה באורוונטון שאירעה בזמן הקרוב ביותר לזמנכם הייתה התפוצצותו יוצאת הדופן של כוכב כפול, אשר האור ממנה הגיע לאורנטיה בשנת 1572 לספירתכם. הבעירה הזו הייתה כה עזה, עד שהפיצוץ נראה לעין בבירור אף בצהרי היום.

41:3.6 (458.6) לא כל הכוכבים הם מוצקים, אף כי רבים מבין הכוכבים המבוגרים יותר הם אכן כאלה. כמה מן הכוכבים האדמדמים, הכוכבים בעלי הזוהר המעומעם, הגיעו לדחיסות כזו במרכז המסה האדירה שלהם, אשר ניתן לבטאה באמירה לפיה אינץ' מעוקב אחד של כוכב שכזה, אילו היה באורנטיה, היה שוקל כאלפיים ושבע-מאות קילוגרמים. הלחץ העצום, המלווה באובדן חום ובזרימת אנרגיה, גרמו לכך שמסלולי יחידות החומר הבסיסיות התקרבו יותר ויותר זה לזה, עד שכעת הם קרבים מאוד למצב של התמצקות אלקטרונית. תהליך זה של התקררות ושל התכווצות עשוי להימשך עד לנקודת הפיצוץ המגבילה והגורלית של התמצקות אוּלְטִימָאטוֹנִית.

41:3.7 (459.1) רוב השמשות הענקיות הינן צעירות יחסית; רוב הכוכבים הננסיים הינם מבוגרים, אך לא כולם. הננסים שהתנגשו עשויים להיות צעירים מאוד ולזהור באור לבן וחזק, ולעולם לא לדעת את האור האדום המוקדם של זוהר הנעורים. הן שמשות צעירות ביותר והן שמשות מבוגרות מאוד זוהרות על-פי-רוב באור אדמדם. הגוון הצהוב מצביע על

גיל צעיר פחות, או על התקרבות לגיל מבוגר, ואילו האור הלבן הבוהק מצביע על חיים חסונים וממושכים של בגרות.

41:3.8 (459.2) למרות שלא כל השמשות המתבגרות עוברות דרך שלב פועם – או לכל הפחות לא כזה הנראה לעין – בשעה שתתבוננו אל החלל אתם עשויים להבחין ברבים מן הכוכבים הצעירים יותר הללו, אשר השלמת מחזורי נשימותיהם העצומים דורשת בין יומיים לשבעה ימים. השמש שלכם עדיין נושאת את עקבות מורשת העבר ההולכים ומתמעטים של תקופת ההתנפחות העצומה של ימי צעירותה, ואולם זמן המחזור התארך מן הפעימות בנות שלושה-וחצי הימים עד למחזור כתמי השמש הנוכחי העומד על אחת-עשרה שנים וחצי.

41:3.9 (459.3) להשתנויות של כוכבים מקורות מרובים. בכוכבים כפולים מסוימים, הגאויות הנגרמות בשל מרחקים המשתנים בְּמהירות בעת ששני הגופים חגים במסלוליהם, מביאות לתנודות מחזוריות באור. שינויי כבידה אלו יוצרים הבזקים מחזוריים קבועים, בדיוק כשם שתפישתם של מטאורים על-ידי התווספות אנרגיית-חומר לפני השטח תגרום להבזק אור פתאומי יחסית, אשר ייסוג במהירות לבהירות הרגילה בעבור אותה שמש. לעיתים תתפוש שמש זרם של מטאורים בקו שבו קיימת התנגדות כבידה פחותה, ולעיתים התנגשויות יוצרות הבזקים כוכביים, ואולם, רוב התופעות מסוג זה נגרמות במלואן כתוצאה של תנודות פנימיות.

41:3.10 (459.4) בקבוצה אחת של כוכבים משתנים, המחזור של תנודות האור תלוי ישירות בבוהק, וידיעת עובדה זו מאפשרת לאסטרונומים להשתמש בשמשות כאלה כבמגדלורים ביקום, או כבנקודות מדידה מדויקות בעבור המשך החיפוש אחר צבירי כוכבים רחוקים. באמצעות טכניקה זו ניתן למדוד מרחקים בין-כוכביים בדיוק רב ביותר של עד ליותר ממיליון שנות-אור. שיטות טובות יותר למדידות בחלל והתקדמות עתידית בטכנולוגיה של הטלסקופים יאפשרו להבחין, אי-אז בעתיד, ביתר מלאות בעשרת החטיבות הגדולות של יקום העל של אורוונטון; תוכלו לזהות לכל הפחות שמונה מן המגזרים העצומים הללו כצבירי כוכבים עצומי-ממדים וסימטריים יחסית.

4. דחיסות שמשית

41:4.1 (459.5) מסת השמש שלכם גדולה מעט יותר מן ההערכות של הפיזיקאים שלכם, אשר העריכו אותה בכשני אוקטיליון (2 כפול 10^{27}) טונות. וכעת היא מצויה בקרבת אמצע הדרך שבין הכוכבים הצפופים ביותר לאלו בעלי הצפיפות הנמוכה ביותר; ורמת צפיפותה הינה כפעם-וחצי יותר מאשר צפיפותם של מים. ואולם, השמש שלכם אינה נוזלית ואיננה מוצקה – היא עשויה גז – ודבר זה נכון על-אף הקושי להסביר כיצד חומר גזי יכול להגיע לרמות צפיפות כאלה, ואף גבוהות הרבה יותר.

41:4.2 (459.6) מצבי הצבירה הגזי, הנוזלי והמוצק נוגעים ליחסים שבין אטומים למולקולות, ואילו הצפיפות הינה יחס שבין מסה למרחב. צפיפות משתנה ביחס ישר לכמות המסה במרחב וביחס הפוך לכמות המרחב במסה, המרחב שבין הגרעינים המרכזיים של החומר והחלקיקים הסובבים סביב מרכזים אלו, כמו גם המרחב שבתוככי חלקיקי חומר שכאלו.

41:4.3 (459.7) כוכבים מתקררים יכולים להיות גזיים מבחינה פיזית וצפופים ביותר בעת ובעונה אחת. אינכם מכירים את **גזי-העל** השְמשיים, ואולם צורות חומר אלה וצורות בלתי-שגרתיות אחרות מסבירות כיצד אפילו שמשות בלתי-מוצקות יכולות להגיע לצפיפות השווה לזו של ברזל – בערך כזו של אורנטיה – ועדיין להיות במצב גזי חם ביותר ולהמשיך ולתפקד כשמשות. האטומים בגזי-העל הצפופים הללו קטנים באופן יוצא-דופן; ויש בהם אך אלקטרונים בודדים. שמשות שכאלה אף איבדו את מרבית מאגרי האנרגיה האולטימאטונית החופשית שלהן.

41:4.4 (460.1) אחת מן השמשות הסמוכות אליכם, אשר החלה את חייה עם אותה מסה כְּזו שלכם בקירוב, התכווצה כעת כמעט לכדי גודלה של אורנטיה, והפכה להיות צפופה פי ארבעים-אלף יותר מן השמש שלכם. משקלו של גז-מוצק חם-קר זה הינו כטון אחד לאינץ'

מעוקב. ועדיין שמש זו זוהרת בנוגה אדמדם חיוור, הבלחת עדות לזקנתו של שליט אור נוטה למות.

41:4.5 (460.2) לעומת זאת, רוב השמשות אינן כה צפופות. צפיפותה של אחת משכנותיכן הקרובות יותר זהה לזו של האטמוספרה שלכם בגובה פני הים. אילו הייתם מצויים בתוככי שמש זו, לא הייתם יכולים להבחין בדבר. ואילו הטמפרטורה הייתה מאפשרת זאת, הייתם יכולים לחדור את מרבית השמשות הנוצצות בשמי הלילה ולהבחין בלא יותר חומר מאשר החומר שבו אתם מבחינים באוויר של חדרי המגורים הארציים שלכם.

41:4.6 (460.3) צפיפותה של השמש המאסיבית של וָלוּנְטָיָה, אחת מן הגדולות ביותר בשמשות אורוונטון, הינה אך אלפית מזו של האטמוספרה של אורנטיה. ולו היא הייתה מורכבת בדומה לאטמוספרה שלכם, ולא הייתה במצב של חום-על, כי אז היה בה ואקום שכזה שבו בני-אדם אשר היו בתוכה, או עליה, היו נחנקים במהירות.

41:4.7 (460.4) טמפרטורת השטח על-פני אחת מן הענקיות האחרות של אורוונטון הינה אך מעט מתחת לשלושת-אלפים מעלות. קוטרה הינו למעלה משלוש-מאות מיליון מיילים — מקום נרחב דיו על-מנת להכיל הן את השמש שלכם והן את מסלולו הנוכחי של כדור-הארץ. ועדיין, על-אף גודלה העצום הזה, פי יותר מארבעים מיליון מן השמש שלכם, מסתה גדולה יותר רק פי שלושים לערך. לשמשות עצומות אלה יש קצוות המשתרעים כמעט מן האחת אל האחרת.

5. קרינה שמשית

41:5.1 (460.5) העובדה כי שמשות החלל אינן צפופות מאוד מוכחת על-ידי הפרצים הקבועים של אנרגיות-אור החומקים מהן. צפיפות גבוהה מדי הייתה עשויה להחזיק את האור באמצעות אי-חדירות, עד אשר הלחץ של אנרגיית האור היה מגיע לנקודת הפיצוץ. בתוככי שמש קיים לחץ עצום של אור, או של גז, אשר גורם לה לירות החוצה זרם כזה של אנרגיה, המסוגל לחדור את החלל למרחק של מיליונים על-גבי מיליונים של קילומטרים, ונותן

אנרגיה, מאיר ומחמם את הפלנטות המרוחקות. חמישה מטרים של פני-שטח בצפיפות של אורנטיה היו מוֹנעים למעשה את בריחתן מן השמש של כל קרני ה-X ושל כל אנרגיות האור, עד אשר הלחץ הפנימי המתגבר של האנרגיות המצטברות כתוצאה מפירוקם של אטומים היה מתגבר על הכבידה תוך פיצוץ עצום כלפי-חוץ.

41:5.2 (460.6) אור, המצוי בנוכחות גזים מניעים, הינו נפיץ ביותר כאשר הוא מוחזק בטמפרטורות גבוהות על-ידי קירות בלתי-חדירים. אור הינו אמיתי. כפי שאתם נוהגים להעריך אנרגיה וכוח בעולמכם, הערך הכלכלי של אור שמש היה עומד על כשני מיליון דולרים לקילוגרם.

41:5.3 (460.7) פנים השמש שלכם הינו מחולל עצום של קרני-X. השמשות נתמכות מבפנים על-ידי הפצצה בלתי-פוסקת של פרצים עצומים אלו.

41:5.4 (460.8) לאלקטרון מעוֹרַר-בקרני-X נדרשות יותר מחצי-מיליון שנים על-מנת לעשות את דרכו מלב ליבה של שמש ממוצעת ועד לפני השטח השמשיים, שם הוא מתחיל את הרפתקת החלל שלו; אולי הוא יחמם פלנטה מיושבת, אולי ייתפש בידי מטאור, אולי ישתתף בהולדתו של אטום, אולי יימשך בידי אי כהה וטעון ביותר בחלל, או שימצָא כי מעופו בחלל יסתיים בצלילה סופית אל פני שטחה של שמש הדומה לזו שממנה הגיע.

41:5.5 (461.1) קרני ה-X של פנים שמש טוענות את האלקטרונים המעוּרַרים והמחוממים מאוד באנרגיה מספקת על-מנת לשאתם דרך החלל, להגיע אל מעֵבֶר להשפעות המעכבות המרובות של החומר שבתווך, על-אף משיכת כבידה בעלת יכולת הסטה, ולהמשיך הלאה אל הספירות הרחוקות של המערכות המרוחקות. האנרגיה הכבירה של המהירות הנדרשת על-מנת להימלט מאחיזת הכבידה של שמש, מספיקה על-מנת להבטיח כי קרן השמש תנוע הלאה ללא האטה במהירותה, עד אשר תפגוש במסת חומר משמעותית; או אז, היא תהפוך במהרה לחום, יחד עם שחרורן של אנרגיות אחרות.

41:5.6 (461.2) אנרגיה, בין בצוּרת אור ובין בצורות אחרות, נעה במעופה דרך החלל ישר קדימה. חלקיקי הקיום החומרי בפועל חוצים את החלל בתצורה של מטָר. הם נעים בקו ישר ורציף, או במצעד, מלבד בשעה שפועלים עליהם כוחות חזקים יותר, ולמעט העובדה שהם

מצייתים לְעולם למשיכת הכבידה הקווית הטבועה במסה חומרית ובנוכחות הכבידה המעגלית של אי פרדיס.

41:5.7 (461.3) אנרגיה שמשית עשויה להיראות כמתקדמת בצורת גל, אך דבר זה נובע מפעולה של השפעות מגוונות המתקיימות בצוותא. צורת אנרגיה מאורגנת נתונה איננה מתקדמת בגלים, אלא בקווים ישרים. נוכחותה של צורת כוח-אנרגיה שנייה, או שלישית, עשויה לגרום לזרם הנצפה **להיראות** כאילו הוא נע בתצורה גלית, ממש כפי שבעיצומה של סופת גשמים כבדה המלווה ברוח עזה, נדמה כי המים נופלים כיריעות או נוחתים כגלים. טיפות הגשם נופלות מטה בקו ישר של התקדמות רציפה, ואולם פעולת הרוח היא כזו שגורמת למראה הנצפה כיריעות מים וכגלי גשם.

41:5.8 (461.4) פעולתן של אנרגיות משניות מסוימות, ושל אנרגיות אחרות אשר טרם-נתגלו, במחוזות חלל של היקום המקומי שלכם, הן כאלה שאור-השמש הבוקע נראה כמבצע תופעות גליות מסוימות, כמו גם נחתך לחתיכות אינפיניטיסמליות בעלות אורך ומשקל מוגדרים. ומבחינה מעשית, זהו הדבר שאכן קורה. אינכם יכולים לקוות להבין טוב יותר את התנהגות האור עד הגיע הזמן שבו תקבלו מושג ברור יותר של היחסים ההדדיים ויחסי הגומלין של מגוון כוחות-החלל ושל אנרגיות השמש הפועלים במרחבי החלל של נבאדון. הבלבול הנוכחי שלכם נובע גם כתוצאה מהתפישה הבלתי-שלמה שלכם את הבעיה הזו, אשר מערבת את פעילויות הגומלין של השליטה האישית והבלתי-אישית ביקום האב – הנוכחויות, הפעולות והתיאום בין הפועל האחוד לבין המוחלט הבלתי-מוגדר.

6. סידן – הנווד של החלל

41:6.1 (461.5) בעת פענוח תופעות ספקטראליות, ראוי לזכור כי החלל איננו ריק; וכי האור, בחצותו את החלל, משתנה לעיתים שינויים קלים על-ידי הצורות השונות של חומר ושל אנרגיה אשר סובבות בכלל החלל המאורגן. כמה מן הקווים המופיעים בניתוח הספקטראלי

של השמש שלכם, ואשר מצביעים על חומר לא-ידוע, נגרמים בשל השינויים שעוברים יסודות ידועים היטב הצפים בחלל במצב רסיסי, הקורבנות האטומיים של המפגשים העזים של הקרבות הסולאריים של היסודות. החלל רווי בנוודים זנוחים אלו, ובייחוד בנתרן ובסידן.

41:6.2 (461.6) למעשה, הסידן הינו היסוד הראשי של החומר הנפוץ בחלל ברחבי אורוונטון. כלל יקום העל שלנו מרוסס באבן שהפכה לחלקיקי אבקה דקיקים. אבן הינה, הלכה למעשה, חומר הבניין הבסיסי בעבור הפלנטות וספירות החלל. הענן הקוסמי – שמיכת החלל הגדולה – מורכב ברובו מאטומי סידן אשר עברו שינוי. אטום האבן הינו אחד מן היסודות הנפוצים והעמידים ביותר. הוא לא רק עמיד בפני יינון סולארי – פיצול – אלא גם ממשיך להתקיים בזהות שיוכית אף לאחר שהופצץ על-ידי קרני ה-X ההורסות והתנפץ בשל הטמפרטורות הסולאריות הגבוהות. סידן ניחן באינדיבידואליות ובאורך-חיים העולים על כל צורות החומר הנפוצות יותר.

41:6.3 (462.1) כפי שחשדו הפיזיקאים שלכם, שיירי הסידן הסולארי הניזוקים הללו ממש רוכבים על-גבי אלומות האור למרחקים משתנים, וכך מתאפשרת בקלות מרובה הפצתם הנרחבת ברחבי החלל. אטום הנתרן מסוגל אף הוא, לאחר שינוים מסוימים, לנוע על-גבי אור ואנרגיה. ההישג של הסידן ראוי לציון אף יותר, משום שליסוד זה מסה כפולה-כמעט מזו של הנתרן. הסידן נפוץ בחלל המקומי הודות לעובדה שהוא חומק מן הפוטוספרה השמשית, בצורתו המותאמת, אגב רכיבה פשוטו כמשמעו על-גבי אלומות אור השמש היוצאות. הסידן, על-אף ממדיו הגדולים יחסית – בהיותו מכיל עשרים אלקטרונים חגים – הינו היסוד שמצליח ביותר מכל היסודות המצויים בשמש לברוח מתוכה החוצה אל מחוזות החלל. דבר זה מסביר מדוע קיימת על השמש שכבת סידן, שטח פנים גזי של אבן, שעובייה כעשרת אלפים קילומטרים; וזאת למרות העובדה שמתחתיה שוכנים תשעה-עשר יסודות קלים יותר, ורבים אחרים שהינם כבדים יותר.

41:6.4 (462.2) בְּטמפרטורות השמש, הסידן הינו יסוד פעיל וגמיש. לאטום האבן שני אלקטרונים נמרצים הנאחזים רופפות בשני מסלולי האלקטרונים החיצוניים הסמוכים מאוד זה לזה. בשלב מוקדם במאבק האטומי הוא מאבד את האלקטרון החיצוני שלו; או אז, הוא פוצח בפעלול של מומחה, מלהטט באלקטרון התשעה-עשר הלוך ושוב בין מסלול הסיבוב

האלקטרוני התשעה-עשר לבין המסלול העשרים. מעצם היזרקות האלקטרון הלוך ושוב בין מסלולו המקורי לבין זה של רעהו שאבד למעלה מעשרים-וחמש אלף פעם בשנייה, מצליח אטום האבן שנפגע להתגבר חלקית על הכבידה ולרכב בהצלחה על זרמי האור והאנרגיה המגיחים, קרני השמש, ולצאת אל החופשי ואל ההרפתקה. אטום סידן זה נע החוצה באמצעות עוויתות הנעה קדימה, תוך היצמדות אל קרן האור והרפיה ממנה עשרים-וחמש אלף פעם בשנייה בקירוב. וזוהי הסיבה לכך שהאבן הינה המרכיב העיקרי של עולמות החלל. הסידן הינו החומק המוצלח ביותר מכלא-השמש.

41:6.5 (462.3) על גמישותו של אלקטרון סידן אקרובט זה מעידה העובדה כי, בעת שהוא נזרק על-ידי הכוחות הסולאריים של הטמפרטורה-קרני ה-X אל מעגל המסלול הגבוה יותר, הוא נותר במסלול זה אך למשך של כמיליונית שנייה; ואולם, לפני שכוח המשיכה החשמלי של גרעין האטום מושך אותו חזרה אל מסלולו הישן, הוא מסוגל להשלים מיליון הקפות מסביב למרכז האטום.

41:6.6 (462.4) השמש שלכם נפרדה מכמויות עצומות מן הסידן שלה, זאת כאשר איבדה כמויות אדירות במשך תקופות עוויתות ההתפרצות שלה, אשר קשורות להיווצרות מערכת השמש. הרבה מן הסידן הסולארי מצוי כעת בקליפתה החיצונית של השמש.

41:6.7 (462.5) ראוי לזכור כי ניתוחים ספקטראליים מראים אך ורק את הרכב פני השמש. לדוגמה: הספקטרום הסולארי מראה קווי ברזל מרובים, ואולם ברזל איננו היסוד העיקרי בשמש. תופעה זו נגרמת כמעט אך ורק בשל הטמפרטורה הנוכחית של פני השמש, מעט פחות מ-6,000 מעלות (פרנהייט, קרי כ-3,300 מעלות צלזיוס), שהיא טמפרטורה נוחה מאוד לרישום הספקטרום של הברזל.

7. מקורות של אנרגיה סולארית

41:7.1 (463.1) הטמפרטורה הפנימית של שמשות רבות, ואפילו של זו שלכם, גבוהה הרבה יותר ממה שמקובל להאמין. למעשה, בתוך השמש אין קיימים אטומים שלמים; כולם מתנפצים, פחות או יותר, על-ידי ההפצצה האינטנסיבית של קרני X, המופיעה באופן טבעי בטמפרטורות גבוהות שכאלה. בלא תלות בסוג היסודות החומריים העשויים להופיע בשכבות החיצוניות של השמש, אלו המצויים בשכבות הפנימיות נמצאים במצב דומה בעקבות פעולת הפירוק של קרני ה-X ההורסות. קרן ה-X הינה המשטחת הכבירה של הקיום האטומי.

41:7.2 (463.2) טמפרטורת פני השטח של השמש שלכם הינה כמעט כ-6,000 מעלות, ואולם הטמפרטורה עולה במהירות ככל שחודרים פנימה אל תוך השמש, עד שהיא מגיעה באזורים המרכזיים לשיעור בל-ייאמן של כ-35,000000 מעלות. (כל הטמפרטורות הללו מתייחסות לסולם פרנהייט שלכם.)

41:7.3 (463.3) כל התופעות הללו מעידות על הוצאת אנרגיה כבירה; ומקורות האנרגיה הסולארית הינם כדלהלן, בסדר חשיבות יורד:

41:7.4 (463.4) 1. הרס של אטומים, ובסופו של דבר, של אלקטרונים.

41:7.5 (463.5) 2. התמרת יסודות, לרבות קבוצת האנרגיה הרדיואקטיבית אשר משתחררת באופן הזה.

41:7.6 (463.6) 3. צבירת אנרגיות-חלל אוניברסאליות מסוימות והעברתן.

41:7.7 (463.7) 4. חומר-חלל ומטאורים הצוללים ללא-הרף אל תוך השמשות הבוערות.

41:7.8 (463.8) 5. התכווצות שמש; ההתקררות של שמש, וההתכווצות שבעקבותיה, מניבות אנרגיה וחום אשר לעיתים עולים על אלו המסופקים על-ידי חומר החלל.

41:7.9 (463.9) 6. פעולת הכבידה בטמפרטורות גבוהות מתמירה כוח מסוים המצוי במעגלים לכדי אנרגיות מוקרנות.

41:7.10 (463.10) 7. אור שנתפש-מחדש וחומר אחר הנמשך חזרה אל השמש לאחר שכבר עזב, יחד עם אנרגיות אחרות ממקורות חוץ-סולאריים.

(463.11) 41:7.11 קיימת שמיכת-וויסות העשויה גזים חמים (לעיתים בטמפרטורה של מיליוני מעלות) אשר אופפת את השמשות, ואשר פועלת על-מנת לייצב הפסדי-חום ואף למנוע את תנודות פיזור החום המסוכנות. במהלך חייה הפעילים של שמש נותרת הטמפרטורה הפנימית של 35,000,000 מעלות ללא שינוי בעיקרו של דבר, ובלא תלות כמעט בנפילה המתמדת של הטמפרטורה החיצונית.

(463.12) 41:7.12 תוכלו לנסות לדמיין את 35,000,000 מעלות החום, יחד עם לחצי כבידה מסוימים, כנקודת הרתיחה בעבור האלקטרונים. תחת לחץ שכזה ובטמפרטורות שכאלה, כל האטומים מתפרקים לאלקטרונים ולמרכיביהם הקדומים האחרים; ואפילו האלקטרונים והתאגדויות אחרות של אולטימאטונים עשויים להתפרק, ואולם השמשות אינן מסוגלות לפגוע באולטימאטונים עצמם.

(463.13) 41:7.13 טמפרטורות השמש האלה פועלות להאצת האולטימאטונים והאלקטרונים למהירויות אדירות, לפחות את אלו האחרונים הממשיכים לשמור על קיומם גם תחת התנאים הללו. תוכלו להבין את משמעות הטמפרטורה הגבוהה להאצת הפעילויות האולטימאטונית והאלקטרונית, על-ידי כך שתעצרו לרגע ותחשבו על כך שטיפה אחת של מים רגילים מכילה מעל למיליארד טריליונים של אטומים. זוהי אנרגיה של יותר ממאה כוחות-סוס המופעלת ברציפות במשך שנתיים. סך החום הניתן כעת על-ידי השמש של מערכת השמש בכל שנייה מספיק על-מנת להרתיח את כל המים שבכל האוקיינוסים של אורנטיה בזמן של שנייה אחת בלבד.

(464.1) 41:7.14 רק אותן שמשות הפועלות בערוצים הישירים של הזרמים הראשיים של אנרגיה אוניברסאלית תוכלנה לזרוח לנצח. תנורים סולאריים כאלו בוערים עד אין קץ, הודות ליכולתם לפצות על הפסדי החומר שלהם תוך כדי שאיבת כוח-חלל ואנרגיה סובבת מקבילה. ואולם, הכוכבים המרוחקים מערוצי הטעינה הראשיים הללו מיועדים לעבור התרוקנות מאנרגיה – להתקרר בהדרגה ולבסוף להתכלות.

(464.2) 41:7.15 שמשות מתות או גוססות שכאלה יכולות לזכות מחדש בנעוריהן באמצעות השפעת התנגשות, או שהן עשויות להיטען על-ידי איי-אנרגיה בלתי-מאירים מסוימים של החלל, או באמצעות גניבת-כבידה משְמשות או ממערכות סמוכות וקטנות יותר. מרבית השמשות המתות תתנסינה בתחייה הודות לטכניקות אבולוציוניות אלה או אחרות. אלה שלא תיטָענה כך בסופו של דבר, גורלן נחרץ להתפרק בפיצוץ מאסיבי המתרחש בשעה שצפיפות הכבידה מגיעה לרמה הקריטית של צפיפות אולטימאטונית של לחץ אנרגיה. שמשות נעלמות שכאלה הופכות כך לאנרגיה מן הצורה הנדירה ביותר, המותאמת במיוחד על-מנת להעניק אנרגיה לשמשות בעלות מיקום נוח יותר.

8. תגובות אנרגיה-סולארית

(464.3) 41:8.1 באותן שמשות הנכללות במעגלי ערוצי אנרגיית החלל, משתחררת אנרגיה סולארית באמצעות שרשרות תגובות-גרעיניות מורכבות, אשר הנפוצה שבהן היא זו של מימן-פחמן-הליום. במהלך מטמורפוזה זו, פועל הפחמן כזרז אנרגטי משום שהוא עצמו איננו משתנה כלל על-ידי תהליך המרת המימן להליום. תחת תנאים מסוימים של טמפרטורה גבוהה המימן חודר לגרעין הפחמן. ומכיוון שהפחמן איננו מסוגל להחזיק ביותר מארבעה פרוטונים כאלו, כאשר מושג מצב הרוויה הזה, הפחמן מתחיל לפלוט פרוטונים באותו קצב שבו מגיעים פרוטונים חדשים. מתגובה זו יוצאים חלקיקי המימן הנכנסים כאטומי הליום.

(464.4) 41:8.2 הפחתה בתכולת המימן מגבירה את אוֹריוּתה של שמש. בשמשות שנועדו להתכלות, מושגת פסגת עוצמת האוריוּת בנקודה שבה המימן מתכלה לחלוטין. לאחר נקודה זו, נשמר הזוהר באמצעות תהליך התכווצות הכבידה שנגרם. ובסופו של דבר, כוכב שכזה יהפוך למה שמכונה ננס לבן, סַפִּירה בעלת צפיפות גבוהה ביותר.

(464.5) 41:8.3 כאשר מתכלה המימן ומתחיל תהליך התכווצות הכבידה בשמשות גדולות – ערפיליות מעגליות קטנות – במידה שגוף כזה אינו אטום דיו על-מנת לשמר לחץ פנימי תומך

בעבור אזורי הגז החיצוניים, מתרחשת קריסה פתאומית. שינויי הכבידה החשמליים גורמים להיווצרות כמות אדירה של חלקיקים זעירים חסרי מטען חשמלי, וחלקיקים אלו חומקים בקלות מפנים השמש, כך שבתוך ימים בודדים בלבד מתרחשת קריסתה של שמש עצומה. הגירה מסוג זה של "חלקיקים בורחים" היא אשר גרמה לקריסת הנוֹבָה העצומה של ערפילית אנדרומדה לפני כחמישים שנה. גוף כוכבי עצום-ממדים זה קרס תוך ארבעים דקות כמניין הזמן באורנטיה.

41:8.4 (464.6) ככלל, פליטת החומר העצומה הזו ממשיכה להתקיים מסביב לשארית השמש המתקררת בדמות עננים נרחבים של גזים ערפיליים. וכל זה מסביר את מקורם של סוגים רבים של ערפיליות בלתי-שגרתיות, כדוגמת ערפילית הסרטן, אשר נוצרה לפני כתשע-מאות שנה, ואשר עדיין ניתן להבחין בספירת האם שלה ככוכב בודד המצוי בסמוך למרכזה של מסה ערפילית בלתי-שגרתית זו.

9. יציבותה של שמש

41:9.1 (465.1) השמשות הגדולות יותר משמרות אחיזת כבידה שכזו על האלקטרונים שלהן, עד כי האור חומק אך רק בסיוע קרני ה-X בעלות העוצמה. קרניים מסייעות אלה חודרות את החלל בכללותו ונוגעות לתחזוקתן של ההתאגדויות האולטימאטוניות הבסיסיות של האנרגיה. אובדני האנרגיה הכבירים בימיה הראשונים של השמש, לאחר שהגיעה לטמפרטורת המקסימום שלה – למעלה מ-35,000,00 מעלות – אינם נגרמים בעיקר בשל האור שחומק, אלא בעקבות נזילה אולטימאטונית. אנרגיות אולטימאטוניות אלה חומקות החוצה אל החלל, ושם הן פועלות בהרפתקת ההתאגדות לאלקטרונים והתגשמותה של אנרגיה, זאת בדמות פיצוץ אנרגטי אמיתי המתרחש במהלך תקופת נעוריה של שמש.

41:9.2 (465.2) אטוֹמים ואלקטרונים כפופים לכוח הכבידה. האולטימאטונים **אינם** כפופים לכבידה מקומית, למשחק הגומלין של המשיכה החומרית, ואולם הם מצייתים לחלוטין

לכבידה המוחלטת, או לכבידת פרדיס, לנטייתו, למסלולו, של המעגל האוניברסאלי והנצחי של יקום היקומים. האנרגיה האולטימאטונית איננה מצייתת למשיכת כוח הכבידה הקווי, או הישיר, של מסות חומר סמוכות או רחוקות, ואולם, היא תמיד נעה בהתאם למעגל של האליפסה הכבירה של הבריאה עצומת-הממדים.

41:9.3 (465.3) המרכז הסולארי שלכם פולט כמעט מאה מיליארד טון חומר ממשי מדי שנה, זאת בעוד שבתקופות הגדילה המוקדמות שלהן, מיליארד השנים הראשונות, מאבדות השמשות הגדולות חומר בקצב עצום. חייה של שמש הופכים יציבים לאחר שמושגת הטמפרטורה הפנימית המקסימאלית, ומשמתחילות להשתחרר האנרגיות התת-אטומיות. ובדיוק בנקודה קריטית זו נתונות השמשות הגדולות יותר בפעימות עוויתיות.

41:9.4 (465.4) יציבותה של שמש תלויה לחלוטין באיזון הניגוד שבין כבידה לחום – לחצים אדירים המאוזנים מנגד על-ידי טמפרטורות לא-יאומנו. האלסטיות הפנימית של הגזים של שמש מחזיקה את השכבות העשויות חומרים שונים והמכסות אותם, וכאשר כבידה וחום מצויים בשיווי-משקל, משקלם של החומרים החיצוניים משתווה בדיוק ללחץ הטמפרטורה של הגזים הפנימיים שמתחת. ברבים מן הכוכבים הצעירים יותר גורמת התכווצות הכבידה המתמשכת ליצירתן של טמפרטורות פנימיות הולכות-וגדלות, וככל שגדל החום הפנימי, כך הופך לחץ קרני ה-X הפנימי של רוחות גזי-העל להיות גדול עד כדי כך שהשמש, בהקשר של תנועה צנטריפוגאלית, מתחילה להשליך החוצה לעבר החלָל את השכבות החיצוניות שלה, ובכך פותרת את חוסר האיזון שבין הכבידה לחום.

41:9.5 (465.5) השמש שלכם עצמכם הגיעה מזה זמן רב לשיווי-משקל יחסי בין מחזורי ההתפשטות וההתכווצות שלה, אותן הפרעות אשר יוצרות את הפעימות האדירות של רבים מן הכוכבים הצעירים יותר. השמש שלכם חולפת כעת דרך הגיל של שש מיליארד שנים. בעת הנוכחית פעולתה הינה החסכונית ביותר. והיא תמשיך ותזרח באותה מידה של יעילות עכשווית במשך יותר מעשרים וחמישה מיליארדי שנים. קרוב לוודאי שהיא תתנסה בתקופה של יעילות חלקית ובירידה שמשכה כסכום תקופת הנעורים ותקופת הפעולה היעילה.

10. מקורם של העולמות המיושבים

41:10.1 (465.6) אחדים מן הכוכבים המשתנים – אלו המצויים במצב של מירב פעימותיהם או בקרבתו – מצויים בתהליך הולדת מערכות משניות, אשר רבות מהן תהיינה בסופו של דבר דומות ביותר לשמש שלכם ולפלנטות החגות סביבה. השמש שלכם הייתה בדיוק במצב כזה של פעימה עצומה בעת שהמערכת המאסיבית של אָנְגוֹנָה חגה והתקרבה אליה, ומפני השטח החיצוניים של השמש החלו להתפרץ זרמים של ממש – יריעות רציפות – של חומר. כך זה נמשך, באלימות הולכת-וגדלה עד לקרבה הגדולה ביותר, כאשר גבולות לכידותה של השמש הושגו ונפלט פרץ עצום של חומר, שהוא אביה הקדמון של מערכת השמש. בתנאים דומים, לעיתים התקרבותו של הגוף המושך מחלצת כוכבים שלמים, ואפילו של רבע או שליש של השמש. חלקים מוּצָאים גדולים אלו יוצרים סוגי עולמות מסוימים וייחודיים התחומים בענן, ספֵּירות כדוגמת שבתאי וצדק.

41:10.2 (466.1) בכל אופן, רוב מערכות השמש נוצרו באופן שונה לחלוטין מזו שלכם, והדבר נכון אפילו בעבור אלה אשר נוצרו באמצעות טכניקת הכבידה של גאות-ושפל. ואולם, בלא תלות בטכניקת בניית העולם, כוח הכבידה לעולם מייצר בריאה מסוג של מערכת-שמש; כלומר, שמש מרכזית או אי-כהה עם פלנטות, לווייניים, לווייני-משנה ומטאורים.

41:10.3 (466.2) ההיבטים הפיזיים של העולמות היחידניים נקבעים באופן ניכר על-ידי צורת ההיווצרות, המצב האסטרונומי ותנאי הסביבה הפיזיים. גם הגיל, הגודל, קצב הסיבוב והמהירות בחלל הינם גורמים משפיעים. הן עולמות של התכווצות-גזית והן אלו של צמיחה-מוצקה מאופיינים בקיומם של הרים, וכך גם – במהלך חייהם המוקדמים יותר כאשר אינם קטנים מדי – במים ובאוויר. לעיתים העולמות אשר נוצרו באופן של פיצול-בהמסה ובאופן של התנגשות הינם נעדרי רכסי הרים נרחבים.

41:10.4 (466.3) במהלך העידנים המוקדמים יותר של כלל העולמות החדשים, רעידות אדמה הינן תדירות, וכל העולמות הללו מתאפיינים בהפרעות פיזיות כבירות; ובמיוחד נכון הדבר

באשר לעולמות ההתכווצות-הגזית, אותם עולמות הנולדים מטבעות הערפילית העצומות הנותרות מאחור לאחר עיבוין והתכווצותן המוקדמות של שמשות יחידניות מסוימות. פלנטות אשר להן מקור דואלי, כדוגמת אורנטיה, חולפות מבעד לתקופת נעורים פחות אלימה וסוערת. ואף-על-פי-כן, עולמכם חווה תקופה מוקדמת של תהפוכות עצומות, אשר התאפיינה בהרי-געש, רעידות אדמה, שיטפונות וסערות ענק.

41:10.5 (466.4) אורנטיה מצויה בבידוד יחסי בחלק החיצוני של שטניה, ומערכת השמש שלכם הינה המרוחקת ביותר מירושם, למעט מערכת אחת אחרת, בעוד ששטניה עצמה הינה המערכת הקרובה לזו החיצונית ביותר של נוֹרְלָטִיַאדֶק; וקונסטלציה זו נעה כעת בשוליים החיצוניים של נבאדון. אתם באמת הייתם בין הפחותים שבכלל הבריאה, עד אשר רוממה המתת של מיכאל את הפלנטה שלכם למקום של כבוד המעורר עניין גדול ביקום. לעיתים האחרון הוא אכן הראשון, ולעיתים הפחות ביותר באמת הופך לגדול ביותר.

41:10.6 (466.5) [הוצג בידי רב-מלאך בשיתוף פעולה עם מֶרְכז הכוח הבכיר של נבאדון.]

>> מסמך 41 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 43 <<

מסמך 42

אנרגיה — דעת וחומר

42:0.1 (467.1) היסוד של היקום הוא חומרי במובן שבו אנרגיה הינה הבסיס לקיום בכללותו, ואנרגיה טהורה נשלטת בידי האב האוניברסאלי. כוח, אנרגיה, הינו הדבר האחד הניצב כעדות נצחית המציגה ומוכיחה את קיומו ואת נוכחותו של המוחלט האוניברסאלי. זרם עצום זה של אנרגיה, הנובע מן נוֹכחוּיוֹת פרדיס, מעולם לא פסק, מעולם לא כשל; מעולם לא הייתה הפסקה בתמיכה האינסופית.

42:0.2 (467.2) לְעולם מתבצע התפעול של אנרגיה ביקום על-פי רצונו האישי של האב האוניברסאלי ובהתאם לציוויו הנבונים-בכל. שליטה אישית זו בַּעוצמה-המתגלמת ובאנרגיה הזורמת, עוברת שינוי על-ידי פעולותיו והחלטותיו המתואמות של הבן הנצחי, כמו גם על-ידי התכלית המאוחדת של הבן ושל האב, המוּצאת אל הפועל בידי הפועל האחוד. הוויות אלוהיות אלה פועלות באופן אישי וכיחידים; הן אף פועלות דרך אישיותם ועוצמותיהם של מספר בלתי-מוגבל כמעט של כפיפים, אשר כל אחד מהם מבטא באופן מגוּון את התכלית הנצחית והאלוהית ביקום היקומים. ואולם, שינויים — או התמרות — תפקודיים וארעיים אלו בעוצמה האלוהית אינם מפחיתים כהוא זה את אמיתוּת ההצהרה לפיה כל כוח-אנרגיה מצוי תחת שליטתו האולטימטיבית של אל אישי השוכן במרכזם של הדברים כולם.

1. כוחות ואנרגיות של פרדיס

42:1.1 (467.3) הבסיס של היקום הוא חומרי, ואולם מהות החיים הינה רוח. אב הרוחות הינו גם האב הקדמון של היקומים; האב הנצחי של הבן המקורי הינו גם מקור-הנצח של התבנית המקורית, היא אי פרדיס.

42:1.2 (467.4) חומר – אנרגיה – משום שהם מהווים אך מופעים שונים של אותה מציאות קוסמית, כתופעה ביקום הינם מטבעו של האב האוניברסאלי. "הכול מתקיים בו". החומר עשוי להיראות כבעל אנרגיה טבועה ולהציג כוחות המוכלים בו-עצמו, אך קווי הכבידה המעורבים באנרגיות הנוגעות לכלל התופעות הפיזיות האלה נגזרים מפרדיס ותלויים בו. בגרעינו של האולטימאטון, הצורה הראשונה של אנרגיה ברת-מדידה, מצוי פרדיס.

42:1.3 (467.5) טבועה בחומר ונוכחת בְּחלל היקום צורת אנרגיה אשר אינה מוכרת באורנטיה. בשעה שתתרחש לבסוף תגלית זו, ירגישו הפיזיקאים כי הם פתרו, או כמעט פתרו, את המסתורין של החומר. ובכך הם יתקרבו צעד אחד נוסף אל עבר הבורא; ויבינו שלב אחד נוסף בטכניקה האלוהית; ואולם, בשום מובן שהוא הם לא ימצאו את האל, ואף לא יבססו את קיומו של החומר, או את פעולתם של חוקי הטבע, בנפרד מן הטכניקה הקוסמית של פרדיס ומן התכלית המניעה של האב האוניברסאלי.

42:1.4 (468.1) ולאחר התקדמות רבה אף יותר ותגליות נוספות, לאחר שאורנטיה תתקדם לאין-שיעור ביחס לידע הנוכחי, אף שתשיגו שליטה בסיבובי האנרגיה של היחידות החשמליות של החומר עד לרמה שבה תוכלו לשנות את מופעיהן הפיזיים – גם אז, לאחר כל ההתקדמות האפשרית הזאת, עדיין לעולם לא יהא בכוחם של המדענים ליצור ולו אטום אחד של חומר, לייצר במקור הבזֶק אחד של אנרגיה, או להוסיף לחומר את הדבר שהיננו מכנים בשם חיים.

42:1.5 (468.2) יצירת אנרגיה ומתן חיים מהווים זכויות בלעדיות של האב האוניברסאלי ושל האישיויות הבוראות הנלוות אליו. נהר האנרגיה והחיים נובע ברציפות מעם האלוהויות, זרם כוח-פרדיס האוניברסאלי והמאוחד היוצא אל עבר החלל כולו. אנרגיה אלוהית זו מחדרת את כלל הבריאה. מארגני הכוח מחוללים בכוח-החלל את אותם שינויים, ומבצעים את אותן התאמות, אשר באים לבסוף לידי ביטוי כאנרגיה; מנהלי הכוח מתמירים אנרגיה לכדי חומר; וכך נולדים עולמות החומר. נשאי החיים מאתחלים בחומר מת את התהליכים שאותם היננו מכנים חיים, חיים חומריים. מפקחי הכוח המורונטיים עובדים באופן דומה ברחבי מחוזות המעבר שבין עולמות החומר ועולמות הרוח. בוראי הרוח הגבוהים יותר מאתחלים תהליכים דומים בצורות אלוהיות של אנרגיה, ומהם נוצרות הצורות הרוחניות הגבוהות יותר של חיים תבוניים.

42:1.6 (468.3) האנרגיה יוצאת מפרדיס מעוצבת בהתאם לסדר האלוהי. אנרגיה – אנרגיה טהורה – חולקת את טיבו של הארגון האלוהי; היא נוצרת בדמות שלושת האלים החבוקים-כאחד, באופן שבו הם פועלים במטה יקום היקומים. וכל הכוח סובב בפרדיס, יוצא מנוכחויות פרדיס וחוזר אליהן, ובמהותו הוא הינו מופע של הגורם שלא נגרם – האב האוניברסאלי; ומבלעדי האב לא יהא קיים דבר מכל אשר קיים.

42:1.7 (468.4) כוח הנגזר מאלוהות הקיימת-לעצמה הינו קיים לעד בעצמו. לא ניתן להוריד לטמיון או להרוס כוח-אנרגיה; מופעים אלו של האינסופי עשויים להיות נתונים להתמרות בלתי-מוגבלות, שינויים אינסופיים ומטמורפוזה נצחית; אך בשום אופן או בשום שיעור, אף לא באופן המזערי ביותר שאותו ניתן לדמיין, יכולים הם אי-פעם להתכלות. ואולם האנרגיה, הגם שהיא זורמת מעם האינסופי, אינה אינסופית במופעיה; קיימים גבולות חיצוניים ליקום האב אשר נוצר עד עתה.

42:1.8 (468.5) אנרגיה הינה נצחית אך לא אינסופית; ותמיד מגיבה היא לחיבוק האחיזה הכולל של האינסוף. לעולם ימשיכו הלאה האנרגיה והכוח; משיצאו החוצה מפרדיס, חייבים הם לשוב שמה, אף אם ידרשו עידנים על-גבי עידנים על-מנת להשלים את המעגל המצווה. זה אשר מקורו בפרדיס יעדו יכול להיות אך ורק פרדיס או יעד האלוהות.

42:1.9 (468.6) וכל זה מאשר את אמונתנו ביקום-יקומים מעגלי, מוגבל במקצת אך סָדוּר היטב ונרחב ביותר. אלמלא היה הדבר נכון, אזי במוקדם או במאוחר היו מופיעים סימני הידלדלות של אנרגיה. כל החוקים, הארגונים, המַנהל והעדויות של חוקרי היקום – כולם מעידים על קיומו של אל אינסופי, וכן על קיומו של יקום סופי לעת הזו, מעגליות של קיום אינסופי, בלתי-מוגבל כמעט, אך עם זאת סופי לעומת האינסופי.

2. מערכות אנרגיה אוניברסאליות בלתי-רוחניות (אנרגיות פיזיות)

42:2.1 (469.1) אכן קשה למצוא בשפה מילים מתאימות על-מנת לכנות ולתאר את הרמות השונות של כוח ושל אנרגיה – אלו הפיזיות, אלו של דעת ואלו הרוחניות. תיאורים אלו אין בכוחם להתאים באופן מלא להגדרות המקובלות שלכם בעבור כוח, אנרגיה ועוצמה. קיים מחסור כה גדול בשפה, עד כי היננו נאלצים להשתמש במונחים הללו לשם ציון משמעויות מרובות. לדוגמה, במסמך זה, המילה **אנרגיה** משמשת לציון כל השלבים והצורות של מופעי תנועה, פעולה ופוטנציאל, בעוד שהמילה **כוח** תקפה לשלבי הקדם-כבידה של אנרגיה, ואילו המילה **עוצמה** תקפה לשלבי האנרגיה של אחרי-הכבידה.

42:2.2 (469.2) למרות הדברים הללו אנסה בזאת לצמצם את ממדי הבלבול המושגי בכך שאציע את היתרון שבאימוץ הסיווג שלהלן של כוח קוסמי, אנרגיה מגיחה ועוצמת יקום – אנרגיה פיזית:

42:2.3 (469.3) 1. **עוצמת חלל.** זוהי נוכחותו החופשית והבלתי-מעורערת של המוחלט הבלתי-מוגדר בחלל. הרחבתו של מושג זה מצביעה על פוטנציאל כוח-החלל הטבוע בַּטוטאליות התפקודית של המוחלט הבלתי-מוגדר, בעוד שמשמעות מושג זה מרמזת על הטוטאליות של המציאות הקוסמית – היקומים – אשר הגיחו לכדי נצח מאַי פרדיס, אשר מעולם לא התחיל, לעולם לא ייגמר, לעולם איננו נע ולעולם אינו משתנה.

(469.4) 42:2.4 התופעות אשר מקורן בפרדיס התחתון כוללות, קרוב לוודאי, שלושה אזורים של נוכחות ופעולת כוח מוחלטים: אזור נקודת הסמך של המוחלט הבלתי-מוגדר, אזור אי פרדיס עצמו ואזור החיץ של סוכנויות או תפקודים בלתי-מזוהים מסוימים של השוואה ושל פיצוי. שלושת האזורים הללו, בעלי המרכז המשותף, הינם מרכז מחזור פרדיס של המציאות הקוסמית.

(469.5) 42:2.5 עוצמת החלל הינה קדם-מציאות; היא הינה תחומו של המוחלט הבלתי-מוגדר, והיא מגיבה אך ורק לאחיזתו האישית של האב האוניברסאלי; זאת על-אף שנדמה כי היא ניתנת לשינוי על-ידי נוכחותם של מארגני כוח המאסטר הראשיים.

(469.6) 42:2.6 באוורסה, עוצמת החלל מכונה בשם אִבְּסוֹלוּטָה.

(469.7) 42:2.7 2. **כוח קדמון.** דבר זה מייצג את השינוי הבסיסי הראשון בעוצמת החלל ועשוי להיות אחד מתפקודי המוחלט הבלתי-מוגדר בפרדיס התחתון. היננו יודעים כי נוכחות החלל היוצאת מעם פרדיס התחתון משתנָה באופן כלשהו ביחס לזו אשר נכנסת אליו. ואולם, בלא תלות בכל יחס אפשרי שכזה, ההתמרה המזוהה בגלוי של עוצמת החלל לכדי כוח ראשוני, הינה התפקוד המבחין הראשי של נוכחות-המתח של מארגני הכוח החיים של פרדיס.

(469.8) 42:2.8 כוח סביל ופוטנציאלי הופך לפעיל ולקדמון בתגובה להתנגדות המופעלת על-ידי נוכחותם בחלל של מארגני הכוח המאסטר המתממשים-לבסוף. כוח מגיח כעת מתחומו הבלעדי של המוחלט הבלתי-מוגדר אל המחוזות שבהם התגובות מרובות – תגובות לתנועות ראשוניות מסוימות הנעשות על-ידי אל-הפעולה ומשם לתנועות פיצוי מסוימות הנובעות מן המוחלט האוניברסאלי. נדמה כי כוח קדמון מגיב לסיבתיות טרנסצנדנטאלית ביחס ישר למוחלטוּת.

(469.9) 42:2.9 לעיתים מכונה כוח קדמון בשם **אנרגיה טהורה;** באוורסה, היננו מתייחסים אליו כאל סָגְרָגָאטָה.

(470.1) 42:2.10 3. **אנרגיות מגיחות.** נוכחותם הסבילה של מארגני הכוח הראשיים הינה מַספקת על-מנת להתמיר את עוצמת החלל לכדי כוח קדמון, ועל שדה-חלל מופעל שכזה מתחילים אותם מארגני-כוח את פעולותיהם הראשוניות והפעילות. הכוח הקדמון נועד לעבור

דרך שני שלבים מובחנים של התמרה במחוזות מופעי האנרגיה בטרם יופיע כעוצמה אוניברסאלית. שתי הרמות האלה של אנרגיה מגיחה הינן:

42:2.11 (470.2) א. **אנרגיה רבת-עוצמה.** זוהי אנרגיה מכוּונת רבת-עוצמה, אשר מוּנעת על-ידי מסה, מצויה תחת מתח עצום, ומגיבה בחוזקה – מערכות אנרגיה אדירות ממדים המוכנסות לתנועה הודות לפעילויותיהם של מארגני הכוח הראשיים. אנרגיה רבת-עוצמה, או ראשית, זו איננה מגיבה בתחילה בהחלטיות למשיכת כבידת-פרדיס, אף כי קרוב לוודאי שהיא מניבה תגובת הצבר-מסה, או תגובת-חלל כיוונית, לקבוצה השיתופית של השפעות מוחלטות הפועלת מן הצד התחתון של פרדיס. כאשר אנרגיה מגיחה לכדי רמה של תגובה התחלתית לאחיזת הכבידה המוחלטת והמעגלית של פרדיס, מפַנים מארגני הכוח הראשיים את השטח לתפקוד של שותפיהם המשניים.

42:2.12 (470.3) ב. **אנרגיית כבידה.** האנרגיה המגיבה-לכבידה המופיעה כעת טומנת בחובה את הפוטנציאל לעוצמה אוניברסאלית, והופכת לַאב הקדמון הפעיל של כלל החומר ביקום. אנרגיה משנית, או אנרגיית כבידה, זו הינה התוצר של עיבוד האנרגיה הנובע מלחץ-נוכחותם וממגמות-הלחץ שאותן מכוננים מארגני הכוח המאסטר הטרנסצנדנטאליים העמיתים. בתגובה לעבודתם של מתפעלי-כוח אלו, חולפת אנרגיית החלל במהירות מן השלב רב-העוצמה לשלב הכבידה, ובכך הופכת למגיבה במישרין לאחיזה המעגלית של הכבידה (המוחלטת) של פרדיס, בעודה מציגה פוטנציאל מסוים לרגישות למשיכת הכבידה הקווית הטבועה במסת החומר המופיעה במהרה בשלבים האלקטרוני ושלאחר-האלקטרוני של האנרגיה והחומר. עם הופעתה של תגובה לכבידה, רשאים מארגני הכוח המאסטר העמיתים לסגת מצקלוני האנרגיה של החלל, ובלבד שהוצבו לאותו שדה פעולה מְנהלי הכוח האוניברסאליים.

42:2.13 (470.4) אין אנו בטוחים דיינו ביחס לסיבות המדויקות לשלבים המוקדמים של התפתחות הכוח, ואולם היננו מזהים את פעולתו התבונית של המרבי בשתי רמות מופעי האנרגיה המגיחה. כאשר מתייחסים בהכללה לאנרגיות רבות-עוצמה ולאנרגיות כבידה, אנו באוורסה מכנים אותן בשם אוּלְטִימָאטָה.

42:2.14 (470.5) 4. **עוצמה אוניברסאלית.** כוח-חלל הותמר לכדי אנרגיית-חלל וממנה לאנרגיה של שליטת כבידה. וכך הבשילה האנרגיה הפיזית עד לנקודה שבה היא יכולה להיות

מוכוונת לערוצים של עוצמה ולעמוד לשירות מגוון התכליות של בוראי היקום. עבודה זו מבוצעת בידי המנהלים, המרכזים והבקרים הרב-גוניים של האנרגיה הפיזית ביקום המקיף – בבריאות המאורגנות והמיושבות. מנהלי הכוח האוניברסאליים הללו נוטלים שליטה כמעט מוחלטת בעשרים-ואחת מתוך שלושים רמות האנרגיה המהוות את מערכת האנרגיה הנוכחית של שבעת יקומי העל. תחום זה של כוח-אנרגיה-חומר הינו מרחב הפעילויות התבוניות של זה בעל שבעת ההיבטים, אשר פועל תחת שליטת-העל של העליון בזמן ובמרחב.

42:2.15 (470.6) באוורסה, היננו מתייחסים למרחב של עוצמה אוניברסאלית בשם גְרָאוִיטָה.

42:2.16 (470.7) 5. **אנרגיית-האוונה.** מבחינה מושגית, תיאור זה נע כל העת אל עבר פרדיס בעוקבו אחר שינויי כוח-החלל, רמה אחר רמה, עד לרמת העבודה של עוצמת-האנרגיה של יקומי החלל והזמן. הלאה, בהמשך ההתקדמות אל עבר פרדיס, ניתקל בשלב קדם-קיומי של אנרגיה המאפיין את היקום המרכזי. כאן דומה שהמחזור האבולוציוני סב לאחור על עקבותיו; דומה כי עוצמת-האנרגיה מתחילה לנוע לאחור, בחזרה לעבר כוח, ואולם זהו כוח שונה מאוד בטבעו מאלו של פוטנציאל החלל ושל הכוח הקדמון. מערכות האנרגיה של האוונה אינן דואליות; הן הינן שילושיות. זהו מרחב האנרגיה הקיומי של הפועל האחוד, הפועל בשמו של שילוש פרדיס.

42:2.17 (471.1) באוורסה ידועות אנרגיות אלה של האוונה בשם טְרִיָאטָה.

42:2.18 (471.2) 6. **אנרגיה טרנסצנדנטאלית.** מערכת אנרגיה זו פועלת על החלק העליון של פרדיס וממנו, ורק בהקשר של העמים האבסוניטיים. באוורסה, היא מכונה בשם טְרָנוֹסְטָה.

42:2.19 (471.3) 7. **מוֹנוֹטָה.** אנרגיה קרובה קרבת משפחה לאלוהיות כאשר היא הינה אנרגיית פרדיס. היננו נוטים לעבר האמונה כי מונוטה הינה האנרגיה החיה, הלא-רוחנית, של פרדיס – משלימתה הנצחית של אנרגיית הרוח החיה של הבן הנצחי – ומכאן שהיא הינה מערכת האנרגיה הלא-רוחנית של האב האוניברסאלי.

42:2.20 (471.4) אין אנו יכולים להבחין בין **טבען** של רוח פרדיס ושל המונוטה של פרדיס; הן נראות לנו זהות. יש להן שמות שונים, אבל לא נוכל לתאר בפניכם רבות על אודות מציאות

אשר מופעיה הרוחניים והלא-רוחניים ניתנים להבחנה זה מזה רק **בשמם.**

42:2.21 (471.5) יודעים אנו כי יצורים סופיים יכולים להגיע לחוויית הסגידה לאב האוניברסאלי באמצעות סעדם של האל בעל שבעת ההיבטים ושל מכוונני המחשבה, ואולם היננו מסופקים אם אישיות תת-מוחלטת כלשהי, ואפילו מנהלי כוח, יכולה להבין את אינסופיות האנרגיה של המקור והמרכז הגדול הראשון. דבר אחד וודאי: אם מנהלי הכוח מכירים את הטכניקה שבאמצעותה עובר כוח-החלל מטמורפוזה, הם אינם מגלים את הסוד ליתר האחרים בינינו. דעתי היא שהם אינם מבינים את פעולת מארגני הכוח לאשורה.

42:2.22 (471.6) מנהלי כוח אלו עצמם הינם זרזי אנרגיה; במילים אחרות, הם גורמים לאנרגיה להתחלק למגזרים, להתארגן, או להיאסף בצורת יחידות באמצעות נוכחותם. וכל אלו מרמזים על כך שחייב להיות דבר-מה טבוע באנרגיה אשר גורם לה לפעול כך בנוכחות אישיויות כוח אלה. המלכי-צדקים של נבאדון הגדירו מזה זמן רב את תופעת ההתמרה של כוח קוסמי לכדי עוצמה אוניברסאלית כאחד משבעת היבטי "האינסופיות של האלוהיות". ורק עד שם אתם תתקדמו בנקודה זו במהלך הרקעתכם ביקום המקומי.

42:2.23 (471.7) על-אף חוסר-יכולתנו להבין את מקורו, את טיבו ואת התמרותיו של הכוח הקוסמי, היננו מכירים במלואם את כל שלבי ההתנהגות של האנרגיה המגיחה למן הזמנים של תגובתה במישרין שאינה-נתונה-בספק לפעולת הכבידה של פרדיס – פחות או יותר מן העת של תחילת פעולת מנהלי הכוח של יקום העל.

3. סיווג חומר

42:3.1 (471.8) החומר זהה בכל היקומים, למעט ביקום המרכזי. התכונות הפיזיות של החומר תלויות בקצב הסיבוב של החלקים המרכיבים אותו, במספרם ובגודלם של חלקים חגים אלו,

במרחקם מן הגוף הגרעיני, או בתכולת החלל של החומר, כמו גם בנוכחותם של כוחות מסוימים אשר טרם נתגלו באורנטיה.

42:3.2 (471.9) בשמשות, בפלנטות ובגופי החלל השונים, קיימות עשר מחלקות חומר עיקריות:

42:3.3 (472.1) 1. חומר אולטימאטוני – היחידות הפיזיות הראשוניות של הקיום החומרי, חלקיקי האנרגיה המרכיבים את האלקטרונים.

42:3.4 (472.2) 2. חומר תת-אלקטרוני – המצב הנפיץ והדוחה של גזי-העל הסולאריים.

42:3.5 (472.3) 3. חומר אלקטרוני – המצב החשמלי של הבחנת החומר – אלקטרונים, פרוטונים, ויחידות שונות אחרות הנמנות על מגוון הקבוצות האלקטרוניות.

42:3.6 (472.4) 4. חומר תת-אטומי – חומר נפוץ מאוד בתוככי שמשות חמות.

42:3.7 (472.5) 5. אטומים מנופצים – את אלו נמצא בשמשות המתקררות וברחבי החלל.

42:3.8 (472.6) 6. חומר מיוּנָן – אטומים יחידניים שהופשטו מן האלקטרונים החיצוניים שלהם (הפעילים מבחינה כימית) על-ידי פעילויות חשמליות, טרמיות, קרינת X, או על-ידי ממיסים.

42:3.9 (472.7) 7. חומר אטומי – השלב הכימי של ארגון היסודות, היחידות המרכיבות את החומר המולקולארי או הנראה לעין.

42:3.10 (472.8) 8. השלב המולקולארי של החומר – חומר כשלעצמו קיים באורנטיה תחת תנאים רגילים במצב חומרי יציב יחסית.

42:3.11 (472.9) 9. חומר רדיואקטיבי – הנטייה ליציאה מארגון ופעילותם של היסודות הכבדים יותר תחת תנאי חום מתון ולחץ כבידה יורד.

42:3.12 (472.10) 10. חומר בקריסה – החומר הנייח-יחסית המצוי בתוככי השמשות הקרות או המתות. צורת חומר זו אינה באמת נייחת; עדיין קיימת בה פעילות אולטימאטונית, ואפילו אלקטרונית, ואולם יחידות אלה מצויות בקרבה גדולה זו לזו, וקצבי הסיבוב שלהן מצומצמים עד למאוד.

42:3.13 (472.11) סיווג החומר שלעיל נוגע לארגונו יותר מאשר לצורות הופעתו לפני היצורים הברואים. כמו כן, הוא איננו מתחשב בשלבי האנרגיה הקדם-מגיחים, ואף לא בהתגשמויות החומריות הנצחיות בפרדיס וביקום המרכזי.

4. התמרות אנרגיה וחומר

42:4.1 (472.12) אור, חום, חשמל, מגנטיות, פעילות כימית, אנרגיה וחומר חד הם – במקורם, מטבעם ועל-פי ייעודם – יחד עם מציאויות חומריות אחרות אשר עדיין לא נתגלו באורנטיה.

42:4.2 (472.13) איננו מבינים עד תום את השינויים האינסופיים-כמעט העשויים להיות מנת-חלקה של האנרגיה הפיזית. ביקום אחד היא מופיעה כאור, ביקום אחר כאור וכחום גם יחד, ובאחר בדמות צורות אנרגיה בלתי-ידועות באורנטיה; לאחר מספר לא-ידוע של מיליוני שנים היא עשויה להופיע מחדש בדמות צורת אנרגיה חשמלית חסרת-מנוחה ומתפרצת, או בדמות עוצמה מגנטית; ובהמשך לאחר-מכן היא עשויה להופיע שוב, ביקום עוקב, בדמות צורה כלשהי של חומר משתנה העובר סדרה של מטמורפוזות, אשר לאחר מכן תיעלם כלפי חוץ מן הבחינה הפיזית בשיטפון עצום כלשהו של העולמות. ואז, לאחר עידנים רבים-מספור ונדידה אינסופית כמעט דרך יקומים רבים לאין-שיעור, אותה אנרגיה עשויה שוב להופיע-מחדש ולשנות פעמים רבות את צורתה ואת הפוטנציאל שלה; וכך נמשכות התמרות אלה דרך עידנים עוקבים וברחבי מחוזות רבים-מספור. כך ממשיך ונע החומר, עובר את התמרות הזמן אך לעולם שומר אמונים למעגל הנצח; ואף אם במשך זמן ממושך יימנע ממנו מלחזור למקורו, תמיד הוא מגיב אליו, וכל העת ממשיך במסלול שאותו ציוותה האישיות האינסופית אשר שילחה אותו לדרכו.

42:4.3 (473.1) מרכזי הכוח ועמיתיהם עוסקים רבות בעבודת ההתמרה של האולטימאטון אל תוך מעגלי האלקטרון וסיבוביו. הוויות ייחודיות אלה שולטות בָּעוצמה ומרכיבות אותה באמצעות התפעול המיומן שלהן את היחידות הבסיסיות של האנרגיה החומרית,

האולטימאטונים. הם הינם אדוניה של האנרגיה כפי שזו נעה במצב פרימיטיבי זה. יחד עם הבקרים הפיזיים, הם יכולים לשלוט ביעילות באנרגיה ולהכווין אותה אפילו לאחר שזו הותמרה לרמה החשמלית, הידועה כשלב האלקטרוני. ואולם, טווח פעולתם קטן עד מאוד כאשר אנרגיה המאורגנת ברמה האלקטרונית עוברת אל מערבולות המערכות האטומיות. כאשר החומר מתהווה כך, נופלות אנרגיות אלה אל אחיזתה המוחלטת של עוצמת המשיכה של הכבידה הקווית.

(473.2) 42:4.4 הכבידה פועלת באופן חיובי על קווי הכוח ועל ערוצי האנרגיה של מֶרְכזי הכוח ושל הבקרים הפיזיים, ואולם, הוויות אלה מתייחסות לכבידה אך ורק באופן שלילי – הפעלת כישורי האנטי-כבידה שלהן.

(473.3) 42:4.5 ברחבי כלל החלל, קור והשפעות אחרות פועלים באופן יצירתי ומארגנים אולטימאטונים לכדי אלקטרונים. חום הינו אמת המידה לפעילות אלקטרונית, בעוד שהקור פשוט מציין את היעדרו של חום – מצב של מנוחה אנרגטית יחסית – מצבו של מטען-הכוח האוניברסאלי של החלל, בהינתן היעדרם של אנרגיה מגיחה ושל חומר מאורגן ואי-תגובתיותם של אלו לכבידה.

(473.4) 42:4.6 נוכחות ופעולת הכבידה הן אשר מונעות את הופעתו של האפס המוחלט התיאורטי, שכן החלל הבין-כוכבי אינו מחזיק בטמפרטורת האפס המוחלט. ברחבי כלל החלל המאורגן קיימים זרמי אנרגיה המגיבים-לכבידה, מעגלי עוצמה, ופעילויות אולטימאטוניות, בנוסף לאנרגיות אלקטרוניות מארגנות. הלכה למעשה, החלל איננו ריק. אפילו האטמוספרה של אורנטיה הולכת ומתדלדלת עד אשר, בגובה של חמשת אלפים קילומטרים לערך, היא מתחילה לדהות אל-עבר הממוצע של החומר בחלל במגזר זה של היקום. החלל הקרוב ביותר לריק המוכר בנבאדון מכיל בסביבות מאה אולטימאטונים – השקולים לאלקטרון אחד – לכל אינץ' מעוקב (כ-16.4 סמ"ק). דלילות חומר שכזו נחשבת, למעשה, לחלל ריק.

(473.5) 42:4.7 הטמפרטורה – חום וקור – הינה משנית אך לכבידה במחוזות האבולוציה של האנרגיה ושל החומר. האולטימאטונים מצייתים בהכנעה לטמפרטורות קיצון. טמפרטורות נמוכות מעודדות יצירת מבנים אלקטרונים והרכבים אטומיים מסוימים, בעוד שטמפרטורות גבוהות מקלות על מיני תופעות של פיצוח אטומי והתפוררות החומר.

(473.6) 42:4.8 כלל התאגדויות החומר, למעט הפרימיטיביות ביותר, עלולות להישבר בשעה שהן נחשפות לַחום ולַלחץ של מצבים פנים-שמשיים מסוימים. וכך יכול חום להתגבר באופן ניכר על יציבות הכבידה. ואולם, אין חום או לחץ שמשיים ידועים המסוגלים להתמיר אולטימאטונים חזרה לכדי אנרגיה רבת-עוצמה.

(473.7) 42:4.9 השמשות הבוערות מסוגלות להתמיר חומר לכדי צורות אנרגיה שונות, ואולם העולמות הכהים והחלל החיצון בכללותו עשויים להאט את הפעילויות האולטימאטוניות והאלקטרוניות עד לנקודה שבה מותמרות אנרגיות אלה לכדי חומר של העולמות. התאגדויות אלקטרוניות מסוימות מטבע קרוב, כמו רבות מההתאגדויות הבסיסיות של החומר הגרעיני, נוצרות בטמפרטורות הנמוכות-ביותר של החלל הפתוח, והן גדלות לאחר מכן באמצעות התאגדות עם הצברים גדולים יותר של אנרגיה ההופכת-לחומר.

(473.8) 42:4.10 במהלך כל המטמורפוזה הבלתי-נגמרת הזו של אנרגיה ושל חומר, היננו חייבים להתחשב בהשפעת לחץ הכבידה ובַּהתנהגות האנטי-כבידתית של האנרגיות האולטימאטוניות המצויות תחת תנאים מסוימים של טמפרטורה, מהירות וסיבוב. גם לְטמפרטורה, לזרמי אנרגיה, למרחק ולנוכחות מארגני הכוח ומנהלי הכוח החיים, יש נגיעה לכל מופעי ההתמרה של אנרגיה ושל חומר.

(474.1) 42:4.11 תוספת המסה בְּחומר שקולה לתוספת האנרגיה המחולקת במהירות האור בריבוע. במובן הדינאמי, העבודה שחומר במצב מנוחה יכול לעשות שקולה לאנרגיה הנדרשת על-מנת להביא את חלקיו יחדיו מפרדיס, פחות התנגדות הכוחות שעליהם נדרש להתגבר במסע והמשיכה המופעלת בין חלקי החומר לבין עצמם.

(474.2) 42:4.12 על קיומן של צורות חומר קדם-אלקטרוניות מעידים שני המשקלים האטומיים של העופרת. עופרת בהרכב מקורי שוקלת מעט יותר מזו הנוצרת על-ידי התפרקות אורניום באמצעות פליטת רדיום; והפרש זה במשקל האטומי מייצג את האובדן בפועל של אנרגיה בעת הפיצוח האטומי.

(474.3) 42:4.13 השלמות היחסית של החומר מובטחת הודות לעובדה שאנרגיה יכולה להיספג או להיפלט אך ורק באותם שיעורים מדויקים שאותם כינו מדעני אורנטיה בשם קוונטה. תנאי

חכם זה בעולמות החומר משמש על-מנת לשמר את קיומם המתמשך של היקומים.

42:4.14 (474.4) כמות האנרגיה הנספגת פנימה, או הנפלטת החוצה, כאשר מוזזים המיקומים האלקטרונים או המיקומים האחרים, הינה תמיד "קוָונטוּם" או מכפלה שלו; ואולם, ההתנהגות הרוטטת, או דמוית-הגל, של יחידות אנרגיה כאלה נקבעת כולה על-ידי ממדי המבנים החומריים הנידונים. קוטרן של אדוות אנרגיה דמויות-גל אלה גדול פי 860 מזה של האולטימאטונים, האלקטרונים, האטומים, או היחידות האחרות הפועלות כך. הבלבול שאיננו-נגמר הנלווה להבחנות מכניקת הגלים על התנהגות הקוונטום, נובע מתוספת של גלי אנרגיה אלו על אלו: שתי פסגות יכולות להשתלב על-מנת ליצור פסגה כפולת-גובה, בעוד שפסגה ועמק יכולים להשתלב וכך לבטל הדדית זה את זה.

5. מופעי גל-אנרגיה

42:5.1 (474.5) ביקום-העל של אורוונטון קיימות מאה אוקטאבות של אנרגיה-גלית. מתוך מאה קבוצות אלה של מופעי אנרגיה, שישים-וארבע מוכרות במלואן או בחלקן באורנטיה. קרני השמש מהוות ארבע אוקטאבות בסולם יקום-העל, כאשר קרני האור הנראות תופשות אוקטאבה בודדת, מספר שישים-וארבע בסדרה זו. קבוצת האולטרה-סגול מגיעה לאחר מכן, בעוד שעשר האוקטאבות כלפי מעלה הן קרני ה-X, ולאחריהן מופיעות קרני הגאמא של הרדיום. שלושים-ושתיים אוקטאבות מעל לאור הנראה של השמש מצויות קרני אנרגיית החלל החיצון, אשר לעיתים כה תכופות מתמזגות עם חלקיקי החומר הזעירים הטעונים באנרגיה גבוהה ביותר אשר נלווים להן. מתחת לקרני השמש הנראות לעין תמצאנה הקרניים האינפרא-אדומות, ושלושים אוקטאבות מתחת להן מצויה קבוצת קרני שידור הרדיו.

42:5.2 (474.6) מנקודת המבט של ההבנה המדעית באורנטיה במאה העשרים, ניתן לסווג את מופעי האנרגיה דמויית הגל לעשר הקבוצות הבאות:

42:5.3 (474.7) 1. **קרניים אינפרא-אולטימאטוניות** — הסיבובים הגבוליים של האולטימאטונים כאשר הם מתחילים לקבל צורה מובחנת. זהו השלב הראשון של אנרגיה מגיחה אשר ניתן להבחין בו בתופעות דמויות-גל ולמדוד אותן.

42:5.4 (474.8) 2. **קרניים אולטימאטוניות** — התאגדות האנרגיה לספֵירות הזעירות של האולטימאטונים גורמת לרטטים בתכולת החלל הניתנים להבחנה ולמדידה. והרבה לפני שיגלו הפיזיקאים את האולטימאטון, הם יבחינו ללא ספק במופעי הקרניים האלה, באשר הם מומטרים אל עבר אורנטיה. קרניים קצרות ורבות-עוצמה אלה מייצגות את פעילותם הראשונית של האולטימאטונים בעודם מואטים עד לנקודה שבה הם נוטים לעבר ההתארגנות האלקטרונית של החומר. בעת שהאולטימאטונים מצטברים לכדי אלקטרונים, מתרחש עיבוי אשר תוצאתו הינה אחסון של אנרגיה.

42:5.5 (475.1) 3. **קרני החלל הקצרות.** אלו הם הקצרים ביותר מכל הרטטים האלקטרוניים הטהורים, והם מייצגים את השלב הקדם-אטומי של צורת חומר זו. על-מנת שתיווצרנה, נדרשות לקרניים אלה טמפרטורות גבוהות מאוד או נמוכות מאוד. קיימים שני סוגים כאלו של קרני-חלל: האחד מופיע כאשר נולדים אטומים ואילו השני מעיד על התנפצותם. קרני חלל אלה בוקעות בכמות הגדולה ביותר מן המישור הדחוס ביותר של יקום העל, שביל החלב, אשר הינו גם המישור הדחוס ביותר של היקומים החיצוניים.

42:5.6 (475.2) 4. **השלב האלקטרוני.** שלב אנרגיה זה עומד בבסיס כלל החומריות בשבעת יקומי העל. קוונטות תמיד נפלטות כאשר אלקטרונים עוברים במסלולי סיבוביהם מרמות אנרגיה גבוהות יותר לאלה הנמוכות יותר. התוצאה של תזוזת אלקטרונים בין מסלולים הינה פליטה או ספיגה של חלקיקי אנרגיית-אור אחידים, מדידים ומובחנים מאוד, בעוד שהאלקטרון הבודד תמיד יפלוט חלקיק של אנרגיית-אור בשעה שהוא נתון בהתנגשות. תופעות של אנרגיה דמוית-גל נלוות גם לפעילויותיהם של הגופים החיוביים ושל חלקים אחרים של השלב האלקטרוני.

(475.3) 42:5.7 5. **קרני גאמא** — אותן נביעות המאפיינות את ההתפרקות הספונטאנית של חומר אטומי. הדוגמה הטובה ביותר לפעילות האלקטרונית זו מצויה בתופעות הנלוות להתפרקותו של הָרַדיוּם.

(475.4) 42:5.8 6. **קבוצת קרני-X.** תוצאת הצעד הבא בהאטת האלקטרון הינה צורות שונות של קרני X סולאריות וכן קרני ה-X המיוצרות באופן מלאכותי. המטען האלקטרוני מייצר שדה חשמלי; תנועה מולידה זרם חשמלי; הזרם מייצר שדה מגנטי. כאשר האלקטרון נעצר בבת אחת, המהומה האלקטרו-מגנטית שנוצרת מייצרת את קרן ה-X; קרן ה-X **הינה** אותה הפרעה. קרני ה-X הסולאריות זהות לאלה המיוצרות באופן מכני על-מנת לחקור את פנים גוף האדם, למעט העובדה שהן מעט ארוכות יותר.

(475.5) 42:5.9 7. קרניה **האולטרה סגולות**, או הכימיות, של השמש ואלה המיוצרות בצורות מכאניות שונות.

(475.6) 42:5.10 8. **האור הלבן** — כלל האור הנראה של השמשות.

(475.7) 42:5.11 9. **קרניים אינפרה אדומות** — האטתה של הפעילות האלקטרונית קרוב יותר לשלב שבו ניתן להעריך חום.

(475.8) 42:5.12 10. **קרני הרץ** — האנרגיות המשמשות באורנטיה לשידור.

(475.9) 42:5.13 מכל עשרת שלבי הפעילות האנרגטית דמוית-הגל הללו, יכולה העין האנושית להגיב אך ורק לאוקטאבה אחת, לאור השלם של אור השמש הרגיל.

(475.10) 42:5.14 מה שמכונה אֶתֶר הינו בסך הכול שם כולל לציון קבוצת פעילויות כוח ואנרגיה המתחוללת בחלל. אולטימאטונים, אלקטרונים והצברי מסה אחרים של אנרגיה הינם חלקיקי חומר אחידים, ובעת שהם חולפים מבעד לחלל הם אכן נעים בקווים ישרים. האור, וכל יתר הצורות של מופעי אנרגיה מזוהה, מורכבים ממצעד של חלקיקי אנרגיה מובחנים

המתקדמים בקווים ישרים, למעט כאשר הם עוברים שינוי תחת השפעת הכבידה וכוחות מתערבים אחרים. העובדה שכאשר מצעדי חלקיקי אנרגיה אלו נצפים באופנים מסוימים הם דומים לתופעות-גל, נובעת מהתנגדותה הבלתי-מובחנת של שמיכת הכוח של החלל כולו, היא האֶתֶר ההיפותטי, ומהמתח הבין-כבידתי של הצברי המסה הסמוכים. המרווח בין הפוגות חלקיקי החומר, יחד עם מהירותן התחילית של קרני האנרגיה, גורמים למופע הגלי של צורות רבות של אנרגיה-חומר.

42:5.15 (476.1) העירור של תכולת החלל מייצר תגובה דמוית-גל למעבר של חלקיקי החומר הנעים במהירות, ממש כשם שמעבר של ספינה במים מייצר גלים בעלי משׂרעת ואורך משתנים.

42:5.16 (476.2) התנהגות הכוח הקדמון אכן מייצרת תופעות אשר באופנים מרובים הינן אנאלוגיות למה שאתם שיערתם וכיניתם בשם אֶתֶר. החלל איננו ריק; סִפֵּירות החלל חגות וצוללות הלאה דרך אוקיינוס עצום של כוח-אנרגיה הנפרש בתוכו; ואף תכולת החלל של האטום איננה ריקה. אף-על-פי-כן, האֶתֶר איננו קיים, ועצם העובדה שהאתר ההיפותטי הזה נעדר, היא זו המאפשרת לפלנטה המיושבת לחמוק מנפילה אל תוך השמש, ולאלקטרון החג במסלולו להימנע מנפילה אל תוך הגרעין.

6. אוּלטימָאטוֹנים, אלקטרונים ואטומים

42:6.1 (476.3) בעוד שמטען החלל של הכוח האוניברסאלי הינו הומוגני ובלתי-מובחן, ארגונה של אנרגיה שהתפתחה לכדי חומר דורש ריכוז אנרגיה במסות בדידות בעלות ממדים ומשקל מוגדרים – תגובה מדויקת לכבידה.

42:6.2 (476.4) הכבידה הקווית, או המקומית, הופכת פעילה במלואה בשעה שמופיע הארגון האטומי של החומר. חומר במצב קדם-אטומי הופך לתגובתי במידה קלה לכבידה כאשר הוא מעורר על-ידי קרני X ועל-ידי אנרגיות דומות אחרות, ואולם לא מופעלת משיכה של כבידה

קווית שניתן למדוד על חלקיקי אנרגיה-אלקטרונית חופשיים, לא-מחוברים ולא-טעונים, ואף לא על האולטימאטונים הבלתי-מאוגדים.

42:6.3 (476.5) האולטימאטונים פועלים דרך משיכה הדדית, ומגיבים אך ורק למשיכת הכבידה המעגלית של פרדיס. בהיותם נטולי תגובה לכבידה קווית, הם מוחזקים אפוא כחלק מסחף החלל האוניברסאלי. האולטימאטונים מסוגלים להאיץ מהירות סיבובית עד לנקודת אנטי-כבידה חלקית, ואולם הם אינם מסוגלים להשיג – באופן בלתי-תלוי במארגני הכוח או במנהלי הכוח – את מהירות הבריחה הקריטית שבה הם מפסיקים להיות יחידים, ולחזור למצב של אנרגיה רבת-העוצמה. בטבע, האולטימאטונים חומקים ממצב הקיום הפיזי רק כאשר הם לוקחים חלק בפיצוץ הסופי של שמש שהתקררה ונוטה למות.

42:6.4 (476.6) האולטימאטונים, אשר אינם מוכרים באורנטיה, מאטים בעוברם דרך שלבים רבים של פעילות פיזית בטרם הם משיגים את תנאי-הקדָם של אנרגיית-הסיבוב הנדרשים לארגון האלקטרוני. לאולטימאטונים שלושה אופני תנועה: התנגדות הדדית לכוח הקוסמי, סיבובים יחידניים בעלי פוטנציאל אנטי-כבידה, והמיקומים התוך-אלקטרוניים של מאה האולטימאטונים הנערכים זה-ביחס-לזה.

42:6.5 (476.7) משיכה הדדית מחזיקה יחד מאה אולטימאטונים המרכיבים את האלקטרון; ובאלקטרון טיפוסי לעולם יהיו לא יותר ולא פחות מאשר מאה אולטימאטונים. אובדן של אולטימאטון אחד או יותר גורם להרס זהות האלקטרון, ובכך מביא לכדי קיום את אחד מעשר הצורות המותאמות של האלקטרון.

42:6.6 (476.8) האולטימאטונים אינם נעים בתוך האלקטרונים במסלולים או במעגלים, ואולם הם אכן מתפזרים או מתקבצים בהתאם למהירויות הסיבוב סביב צירם, ובכך קובעים את הממדים השונים של האלקטרונים. אותה מהירות סיבוב של האולטימאטונים סביב צירם קובעת אף את התגובות החיוביות, או השליליות, של הסוגים השונים של היחידות האלקטרוניות. כלל החלוקה וההתקבצות של החומר האלקטרוני, יחד עם השונות החשמלית

של גופי האנרגיה-חומר החיוביים והשליליים, נובעים מן הפונקציות השונות האלה של מרכיב ההתאגדות-ההדדית של האולטימאטונים.

42:6.7 (477.1) קוטרו של כל אטום הינו מעט פחות ממאית של מיליונית האינץ' (כ-1/40,000,000 של הסנטימטר), בעוד שמשקלו של האלקטרון הוא מעט יותר מ-1/2,000 מזה של האטום הקטן ביותר, מימן. אף כי הפרוטון החיובי, אשר מאפיין את גרעין האטום, עשוי להיות לא גדול יותר מאלקטרון שלילי, הוא שוקל כמעט פי אלפיים יותר ממנו.

42:6.8 (477.2) אם מסת החומר הייתה מוגדלת עד אשר מסת האלקטרון הייתה משתווה לעשירית האונקיה (2.84 גרם), או אז היו גדלים הממדים בהתאם כך שנפחו של אלקטרון שכזה היה הופך להיות כנפח כדור-הארץ כולו. אם נפחו של פרוטון – הכבד מן האלקטרון פי אלף ושמונה-מאות – היה מוגדל עד שהיה משתווה לגודל של ראש של סיכה, או אז, בהשוואה, היה ראש של סיכה מגיע לקוטר השווה לזה של מסלול כדור-הארץ מסביב לשמש.

7. חומר אטומי

42:7.1 (477.3) המבנה של כל חומר דומה למבנה של מערכת השמש. במרכזו של כל יקום אנרגיה זעיר קיים גרעין יחסית יציב ונייח של מנת-חומר. יחידה מרכזית זו יכולה להופיע באחד משלושה מופעים. סביב מרכז אנרגיה זה סובבות לרוב, בשפע אינסופי אך במעגלים מתנדנדים, יחידות האנרגיה שאותן ניתן לדמות במידת-מה לפלנטות הסובבות את השמש של קבוצה כוכבית כלשהי, כדוגמת מערכת השמש שלכם.

42:7.2 (477.4) האלקטרונים בתוך האטום סובבים מסביב לפרוטון המרכזי בערך באותו יחס מרחבי שבו חגות הפלנטות מסביב לשמש בחלל של מערכת השמש. ביחס לגודלם הממשי,

המרחק בין גרעין האטום לבין המסלול האלקטרוני הפנימי ביותר, דומה למרחק הקיים בין הפלנטה הפנימית, כוכב חמה, לבין השמש שלכם.

42:7.3 (477.5) מהירות הסיבוב של האלקטרונים סביב צירם ומהירותם במסלול מסביב לגרעין האטום, שתיהן מצויות מעבר ליכולת הדמיון אנושי, וזאת מבלי להזכיר את מהירותם של האולטימאטונים המרכיבים אותם. החלקיקים החיוביים של הרדיום עפים אל תוך החלל במהירות של ששה-עשר אלף קילומטרים בשנייה, בעוד שהחלקיקים השליליים משיגים מהירות הקרובה לזו של האור.

42:7.4 (477.6) היקומים המקומיים בנויים על-פי המערכת העשרונית. ביקום דואלי קיימות בדיוק מאה צורות ברות-הבחנה שבהן הופכת אנרגיית-חלל לחומר אטומי; זהו המספר המקסימאלי האפשרי של התארגנויות-חומר בנבאדון. מאה צורות חומר אלה מהוות סדרה רגילה שבה סובבים אלקטרונים – מאחד ועד מאה – סביב גרעין מרכזי דחוס יחסית. התאגדות סדורה ומהימנה זו של אנרגיות שונות היא אשר מהווה את החומר.s

42:7.5 (477.7) לא כל העולמות מציגים על-פני השטח מאה יסודות ברי-זיהוי, ואולם, הם נוכחים במקום כלשהו, נכחו בעבר, או שהם מצויים בתהליך של אבולוציה. התנאים המלווים את היווצרותה ואת המשך התפתחותה של פלנטה קובעים כמה ממאה הטיפוסים האטומיים יהיו ברי-נראות. האטומים הכבדים יותר אינם נוכחים על-פני השטח של עולמות רבים. ואפילו באורנטיה, נוטים היסודות הידועים הכבדים יותר להתפרק לחתיכות, כפי שמדגימה התנהגות הרדיום.

42:7.6 (477.8) יציבותו של האטום תלויה במספר הנויטרונים הבלתי-פעילים חשמלית המצויים בגוף המרכזי. ההתנהגות הכימית תלויה לחלוטין בפעילות האלקטרונים החגים חופשיים במסלול.

42:7.7 (478.1) מעולם לא ניתן היה לאגד באורוונטון באופן טבעי יותר ממאה אלקטרונים הסובבים מסביב למערכת אטומית אחת. כאשר הוכנסו באופן מלאכותי לשדה הסיבוב מאה ואחת אלקטרונים, תמיד הייתה התוצאה התפרקותו המיידית של הפרוטון המרכזי, ותפוצה פראית של האלקטרונים ושל אנרגיות משוחררות אחרות.

(478.2) 42:7.8 בעוד שאטומים עשויים להכיל מאחד ועד מאה אלקטרונים במסלול, רק עשרת האלקטרונים החיצוניים של האטומים הגדולים יותר סובבים מסביב לגרעין המרכזי כגופים מובחנים ובדידים, וחגים באופן שלם והדוק במסלולים מדויקים ומובחנים. קשה לְצָפות או לגלות את שלושים האלקטרונים הקרובים ביותר למרכז כגופים נפרדים ומאורגנים. שיעור יחסים דומה לזה שבין התנהגות האלקטרונים לבין הקרבה לגרעין, ניתן למצוא בכל האטומים, בלא תלות במספר האלקטרונים שהם מכילים. ככל שהגרעין קרוב יותר, כך פוחתת האינדיבידואליות של האלקטרון. התרחבות האנרגיה דמוית-הגל של אלקטרון עשויה להתפשט כך שתתפוש את כלל המסלולים האטומיים הנמוכים יותר; והדבר נכון במיוחד בנוגע לאלקטרונים הקרובים ביותר לגרעין האטום.

(478.3) 42:7.9 לשלושים האלקטרונים בעלי המסלולים הפנימיים ביותר יש אינדיבידואליות, ואולם המערכות האנרגטיות שלהם נוטות להתערבב זו בזו, והן משתרעות מאלקטרון לאלקטרון ואף כמעט ממסלול למסלול. שלושים האלקטרונים הבאים מהווים את המשפחה השנייה, או את אזור האנרגיה השני, ולהם אינדיבידואליות רבה יותר, בהיותם גופי חומר המפעילים שליטה מלאה יותר על מערכות האנרגיה הנלוות להם. לשלושים האלקטרונים הבאים, אזור האנרגיה השלישי, יש אינדיבידואליות רבה אף יותר והם חגים במסלולים מובחנים ונפרדים יותר. עשרת האלקטרונים האחרונים, הקיימים אך בעשרת היסודות הכבדים ביותר, מתכבדים להחזיק בעצמאות, ולפיכך יכולים לחמוק משליטת גרעין האֵם פחות או יותר בחופשיות. בעקבות שינוי מינימאלי בַּלחץ או בטמפרטורה, חברי קבוצת האלקטרונים הרביעית והחיצונית ביותר עשויים לחמוק מאחיזתו של הגרעין המרכזי, כפי שהדבר מודגם בעצם ההתפרקות הספונטאנית של האורניום ושל יסודות אחרים הדומים לו.

(478.4) 42:7.10 עשרים ושבעה היסודות הראשונים – אלו המכילים בין אלקטרון אחד לעשרים-ושבעה אלקטרונים חגים במסלול – קלים יותר להבנה מיתר היסודות. החל מן היסוד העשרים-ושמונה ומעלה היננו נתקלים יותר ויותר בחוסר יכולת חיזוי הנובע מנוכחותו המשוערת של המוחלט הבלתי-מוגדר. ואולם, חלק מחוסר היכולת לחזות את התנהגות האלקטרונים נובע מן ההבדלים במהירויות הסיבוב של האולטימאטונים סביב צירם, ומנטייתם הבלתי-מוסברת "להתגודד". גם השפעות אחרות – פיזיות, חשמליות, מגנטיות

וכבידתיות – גורמות לשינויים בהתנהגות האלקטרונים. האטומים, אפוא, דומים מאוד לאנשים באשר לאפשרות החיזוי. הסטטיסטיקאים יכולים להצהיר על חוקים המתארים את ההתנהגות של מספר גדול של אנשים או של אטומים, אבל לא את זו של אטום בודד או של אדם יחיד.

8. קשירות אטומית

42:8.1 (478.5) אף שהכבידה הינה אחד מתוך מספר גורמים המעורבים בשמירת מערכת אטומית זעירה יחדיו, קיימת גם אנרגיה רבת-עוצמה ובלתי-מוכרת בתוך ובקרב היחידות הבסיסיות האלה, ואנרגיה זו הינה הסוד שמאחורי הֶרְכֵּבן הבסיסי ואופן התנהגותן בסופו של דבר; כוח זה עדיין ממתין לגילויו באורנטיה. השפעה אוניברסאלית זו מחדרת את כלל החלל הנכלל בגדר ארגון אנרגטי זעיר זה.

42:8.2 (478.6) החלל הבין-אלקטרוני של האטום איננו ריק. חלל בין-אלקטרוני זה מופעל בקרבו של האטום על-ידי תופעות דמויות-גל אשר מסונכרנות באופן מושלם עם מהירות האלקטרונים ועם סיבובי האולטימאטונים. כוח זה איננו נשלט במלואו בידי חוקי המשיכה החיובית והשלילית שאתם מכירים; ולפיכך לעיתים התנהגותו בלתי-צפויה. דומה כי השפעה נטולת-שם זו מהווה תגובת כוח-חלל של המוחלט הבלתי-מוגדר.

42:8.3 (479.1) הפרוטונים הטעונים והנויטרונים הבלתי-טעונים של גרעין האטום מוחזקים יחדיו באמצעות פעולת הגומלין של המֶזוֹטְרוֹן, חלקיק חומר הכבד פי 180 מן האלקטרון. לולא סידור זה, המטען החשמלי שאותו נושאים הפרוטונים היה מפצל את גרעין האטום.

42:8.4 (479.2) בַּאופן שבו האטומים בנויים, לא כוחות כבידה ולא כוחות חשמליים היו יכולים להחזיק את הגרעין יחד. כוליותו של הגרעין נשמרת הודות לפעולת הלכידות ההדדית של המֶזוֹטְרוֹן, אשר מסוגל להחזיק יחד חלקיקים טעונים וחלקיקים לא-טעונים הודות לעוצמה גבוהה יותר של כוח-מסה, ובשל התפקוד הנוסף הגורם לפרוטונים ולנויטרונים

להחליף מקום ללא-הרף. המזוטרון גורם למטען החשמלי של חלקיקי הגרעין להיזרק ללא-הרף הלוך ושוב בין הפרוטונים לבין הנויטרונים. בחלק אינפיניטסימאלי של שנייה, חלקיק גרעין נתון הינו פרוטון טעון ובחלק השנייה שלאחריו נויטרון לא-טעון. והתחלפויות אלה במצבי האנרגיה מתרחשות במהירות כה גבוהה ובלתי-תיאמן עד אשר נשללת מן המטען החשמלי כל אפשרות של תפקוד כהשפעה מפצלת. וכך פועל המזוטרון כחלקיק "נשא-אנרגיה" התורם תרומה עצומה ליציבות גרעין האטום.

42:8.5 (479.3) נוכחותו ותפקודו של המזוטרון מסבירים גם חידה אטומית נוספת. כאשר אטומים מתנהגים באופן רדיואקטיבי, הם פולטים כמות אנרגיה גבוהה בהרבה מן המצופה. עודף קרינה זה מקורו בשבירתו של המזוטרון "נשא האנרגיה", אשר הופך בכך לאלקטרון רגיל. התפרקות המזוטרונים מלווה גם בפליטת חלקיקים מסוימים קטנים ולא-טעונים.

42:8.6 (479.4) המזוטרון מסביר תכונות לכידות מסוימות של גרעין האטום, ואולם הוא איננו האחראי להתלכדותם של פרוטונים זה עם זה ואף לא להידבקותם של הנויטרונים זה לזה. הכוח הפרדוקסאלי ורב-העוצמה של הלכידות הפנימית של האטום הינו צורת אנרגיה אשר טרם נתגלתה באורנטיה.

42:8.7 (479.5) המזוטרונים הללו מצויים בשפע בקרני החלל אשר פוגעות ללא-הרף בפלנטה שלכם.

9. הפילוסופיה הטבעית

42:9.1 (479.6) הדת איננה לבדה בנטייתה לעבר הדוגמה; הפילוסופיה הטבעית נוטה לדוגמטיות באותה המידה. כאשר מורה-דת ידוע הסיק שהמספר שבע הינו מספר יסודי ביקום משום שבראש האדם מצויים שבעה פתחים, אילו ידע יותר כימיה, היה עשוי להציע אמונה מעין זו בהתבסס על תופעות-אמת בעולם הפיזי. על-אף המופע האוניברסאלי של אנרגיה, המתבסס על המערכת העשרונית, בכל היקומים הפיזיים של הזמן והמרחב נוכחת-תמיד התזכורת למציאות של הארגון האלקטרוני בעל שבעת ההיבטים של קדם-החומר.

(479.7) 42:9.2 המספר שבע הוא בסיסי ליקום המרכזי ולמערכת הרוחנית שבה טבועים שידורי האופי, ואולם המספר עשר, והמערכת העשרונית, הינם אינהרנטיים לאנרגיה, לחומר ולבריאה החומרית. אף-על-פי-כן, העולם האטומי אכן מציג מאפיינים מחזוריים מסוימים החוזרים על-עצמם בקבוצות של שבע – כעין סימן לידה שאותו נושא עולם החומר הזה כעדות למקורו הקדום אשר ברוח.

(480.1) 42:9.3 התמדה זו בְּמבנה יצירתי בעל שבעה היבטים מודגמת בתחום הכימיה כחזרה על תכונות פיזיות וכימיות דומות בקבוצות מובחנות של שבע, זאת כאשר היסודות הבסיסיים מסודרים בהתאם לסדר משקלם האטומי. כאשר היסודות הכימיים של אורנטיה מסודרים כך בשׂורה, כל איכות נתונה, או כל תכונה נתונה, נוטה לחזור על עצמה בקפיצות של שבע. שינוי מחזורי זה בקפיצות של שבע נוטה לחזור על עצמו בשיעור הולך ופוחת בכלל הטבלה הכימית, אך הוא ניכר באופן המובחן ביותר בקבוצות האטומיות המוקדמות, או הקלות יותר. כאשר מתחילים ביסוד כלשהו, ולאחר שמבחינים בתכונה אחת בו, איכות זו תשתנה בעבור ששת היסודות הבאים; ואולם עם הגיענו ליסוד השמיני, תכונה זו נוטה להופיע מחדש. במילים אחרות, היסוד הכימי הפעיל השמיני דומה ליסוד הראשון, התשיעי דומה לשני, וכך הלאה. עובדה שכזו, השייכת לעולם הפיזי, מצביעה ללא ספק על המבנה בעל שבעת ההיבטים של האנרגיה הקדמונית ומעידה על המציאות הבסיסית של המָגוון בעל שבעת ההיבטים של בריאות הזמן והמרחב. עוד ראוי כי ישית האדם ליבו לעובדה שקיימים שבעה צבעים בספקטרום הטבעי.

(480.2) 42:9.4 ואולם, לא כל ההשערות של הפילוסופיה הטבעית הינן תקפות; כך לדוגמא, האֶתֶר ההיפותטי, המייצג ניסיון רב-תושייה של האדם לאחד את בוֹרוּתו בנוגע לתופעות החלל. הפילוסופיה של היקום איננה יכולה להסתמך על תצפיות מדעיות לכאורה. לולא ניתן היה לצפות בשינוי מעין זה, המדען היה נוטה לדחות על סף את האפשרות שמתוך הגולם יגיח פרפר.

(480.3) 42:9.5 היציבות הפיזית, יחד עם האלסטיות הביולוגית, מצויה בטבע אך ורק בשל תבונתם הקרובה-לאינסופית של אדריכלי האב של הבריאה. שום דבר פחות מאשר בינה

טרנסצנדנטאלית לעולם לא יכול היה לעצב יחידות חומר אשר הן בה בעת גם כה יציבות וגם בעלות גמישות כה יעילה.

10. מערכות האנרגיה האוניברסאליות הלא-רוחניות (מערכות הדעת החומרית)

42:10.1 (480.4) הסחף האינסופי של המציאות הקוסמית היחסית, מן המוּחלטוּת של המוֹנוֹטָה של פרדיס ועד לַמוּחלטוּת של עוצמת החלל, מעיד על התפתחויות מסוימות ביחסים במציאויות הלא-רוחניות של המקור והמרכז הראשון – אותן מציאויות אשר מסתתרות בעוצמת החלל, מתגלות בַּמונוטה, ומתגלות ארעית ברמות הקוסמיות שביניהן. מחזור האנרגיה הנצחי הזה, בהיותו מעגל בתוך אבי היקומים, הינו מוחלט, ובהיותו מוחלט לא ניתן להרחיבו, לא בעובדות ולא בערכים; ואף-על-פי-כן, גם כעת – כתמיד – האב הקדמון מתממש-בעצמו מתוך מרחב גדֶל-לעולם של זמן-מרחב, של התעלות מעל לזמן-מרחב ושל משמעויות זמן-מרחב, זירה של מערכות-יחסים משתנות שבה אנרגיית-החומר נתונה באופן הולך וגובר תחת שליטת הרוח החיה והאלוהית באמצעות המאמץ ההתנסותי של דעת אישית וחיה.

42:10.2 (480.5) האנרגיות האוניברסאליות הלא-רוחניות מתארגנות-מחדש – ברמות שונות – במערכות החיות של הדעת של אלו-שאינם-בוראים, אשר חלק מסוים מהן ניתן לתאר באופן הבא:

42:10.3 (480.6) 1. **דעת של קדם-רוחות-מסייעות.** רמת דעת זו איננה-מתנסה ובעולמות המיושבים היא נסעדת בידי בקרי המאסטר הפיזיים. זוהי דעת מכאנית, זהו האינטלקט אשר לא-ניתן-ללמדו של צורות החיים החומריים הפרימיטיביות ביותר, ואולם הדעת אשר לא-ניתן-ללמדה פועלת ברמות רבות מלבד זאת של החיים הפלנטאריים הפרימיטיביים.

42:10.4 (481.1) 2. **רוחות מסייעות-דעת.** זהו הסעד של רוח האם של יקום מקומי, הפועלת באמצעות שבע רוחותיה מסייעות-הדעת על רמת הדעת החומרית הנלמדת (הרמה הלא-מכאנית). ברמה זו מתנסה הדעת החומרית: כאינטלקט תת-אנושי (חייתי) בחמש הרמות הראשונות של המסייעות; כאינטלקט אנושי (מוסרי) בשבע הרמות של המסייעות; וכאינטלקט על-אנושי (אמצעיוני) בשתי הרמות האחרונות של המסייעות.

42:10.5 (481.2) 3. **דֵעות מורונטיות מתפתחות** — תודעתן המתרחבת של אישיויות מתפתחות בנתיבת ההרקעה של היקום המקומי. זהו המתת של רוח האם של היקום המקומי בשיתוף הבן הבורא. רמת דעת זו מרמזת על הארגון של כלי החיים מן הסוג המורונטי, סינתזה בין החומרי לרוחני המבוצעת על-ידי מפקחי הכוח המורונטיים. הדעת המורונטית מתפקדת באופן משתנה בתגובה ל-570 רמות החיים המורונטיות, וברמות ההישג הגבוהות יותר מגלָה יכולת הולכת וגדלה להתחבר לדעת הקוסמית. זהו הנתיב האבולוציוני של יצורים בני-תמותה, ואולם הדעת מן הטיפוס הלא-מורונטי אף מוענקת על-ידי בן יקום ורוח יקום לילדיהן הלא-מורונטיים של הבריאות המקומיות.

42:10.6 (481.3) 4. **הדעת הקוסמית.** זוהי הדעת המגוונת בעלת שבעת ההיבטים של הזמן והמרחב, אשר כל אחד משלביה נסעד בידי אחת משבע רוחות האב של שבעת יקומי העל. הדעת הקוסמית חובקת את כלל רמות הדעת הסופיות ומתאמת באופן התנסותי את רמות האלוהות-ההתפתחותית של הדעת העליונה, ובאופן טרנסצנדנטאלי את רמות הדעת הקיומיות של הדעת המוחלטת — המעגלים הישירים של הפועל האחוד.

42:10.7 (481.4) הדעת בפרדיס הינה מוחלטת; בהאוונה, היא מוחלטופית; ובאורוונטון — סופית. דעת תמיד מרמזת על הנוכחות והפעילות של סעד חי בנוסף למערכות אנרגיה שונות, והדבר נכון בעבור כל הרמות וכל סוגי הדעת. ואולם, מעבָר לדעת הקוסמית, הופך תיאור מערכות היחסים של הדעת ושל אנרגיה לא-רוחנית לקשה יותר ויותר. הדעת של האוונה הינה תת-מוחלטת אך על-אבולוציונית; בהיותה קיומית-התנסותית היא קרובה יותר לרמה המוחלטופית מכל מושג אחר שהתגלה לכם. הדעת של פרדיס מצויה מעבר להבנה האנושית; היא קיומית, לא-מרחבית ולא-זמנית. ואף-על-פי-כן, על כל רמות הדעת האלה מאפילה

הנוכחות האוניברסאלית של הפועל האחוד – אחיזת כבידת-הדעת של אֵל הדעת אשר בפרדיס.

11. מנגנונים אוניברסאליים

42:11.1 (481.5) בעת שהיננו מעריכים ומכירים בדעת, שומה עלינו לזכור שהיקום איננו מכני ואף איננו קסום; הוא הינו יצירה של דעת ומנגנון של חוקים. ואולם, בעוד שמבחינה פרקטית חוקי הטבע פועלים במה שנדמה כמחוזות הדואליים של הפיזי ושל הרוחני, לאמיתו של דבר חד הם. המקור והמרכז הראשון הינו הגורם הראשוני של כלל החומר, ובה בעת האב הראשון והסופי של כל הרוחות. ביקומים שמחוץ-להאוונה מופיע אב פרדיס באופן אישי אך ורק כאנרגיה טהורה וכרוח טהורה – בדמות מכוונני המחשבה ורסיסים דומים אחרים.

42:11.2 (481.6) מנגנונים אינם שולטים באופן מוחלט בבריאה בכללותה; יקום היקומים **בכללותו** מתוכנן בידי דעת, עשוי בידי דעת ומנוהל בידי דעת. ואולם, המנגנון האלוהי של יקום היקומים הינו מושלם לגמרי מכדי שהשיטות המדעיות של דעתו הסופית של האדם תוכלנה להבחין אפילו בקמצוץ מעליונותה של הדעת האינסופית. זאת מכיוון שדעת בוראת, שולטת ומקיימת זו איננה חומרית ואף איננה דעת של יצור; היא הינה דעת-של-רוח הפועלת מתוך רמות הבורא של המציאות האלוהית ובֶּן.

42:11.3 (482.1) היכולת להבחין ולגלות את הדעת שבמנגנוני היקום תלויה באופן מוחלט ביכולת, בהיקף, ובקיבולת של הדעת החוקרת אשר עוסקת במשימת התבוננות שכזו. דַּעוֹת של זמן-מרחב, אשר מאורגנות מקרב האנרגיות של זמן ומרחב, כפופות למנגנוני הזמן והמרחב.

42:11.4 (482.2) הכבידה והתנועה האוניברסאליות הינן שתי פנים תאומות של מנגנון הזמן-מרחב הלא-אישי של יקום היקומים. הרמות של תגובת הכבידה לרוח, לדעת ולחומר הינן עצמאיות למדי מן הזמן, ואולם רק רמות הרוח האמיתיות של המציאות הינן עצמאיות

מהמרחב (בלתי-מרחביות). רמות הדעת הגבוהות יותר של היקום – הרמות של דעת-רוח – עשויות אף הן להיות בלתי-מרחביות, ואולם הרמות של הדעת החומרית – כדוגמת הדעת האנושית – מגיבות לפעולות הגומלין של הכבידה האוניברסאלית, ומאבדות תגובה זו רק ביחס למידת הזדהותן עם הרוח. רמות המציאות הרוחנית מוּכָּרות על-ידי תכולת הרוח שלהן, והרוחניוּת בזמן ובמרחב נמדדת ביחס הפוך לַתגובה לכבידה הקווית.

42:11.5 (482.3) תגובה לְכבידה קווית הינה אמַת מידה כמותית של אנרגיה לא-רוחנית. כלל המסה – האנרגיה המאורגנת – כפופה לאחיזה זו, למעט האופן שבו פועלים עליה תנועה ודעת. כבידה קווית הינה הכוח המלכד קצר-הטווח של המאקרו-קוסמוס, בדומה, במידת-מה, לכך שהכוחות המלכדים הפנים-אטומיים הינם הכוחות קצרי-הטווח של המיקרוקוסמוס. אנרגיה פיזית שהפכה לחומר, המאורגנת כְּמה שמְכוּנָה חומר, איננה יכולה לחצות את החלל מבלי לחולל תגובת כבידה קווית. אף כי תגובת כבידה שכזו עומדת ביחס ישר למסה, היא מותאמת על-ידי החלל המתווך כך שהתוצאה הסופית אינה עולה על קירוב גס של מה שמבוטא כהיפוכו של ריבוע המרחק. בסופו של דבר, כובש החלל את הכבידה הקווית בשל נוכחותן בו של השפעות אנטי-כבידה של כוחות על-חומריים רבים הפועלים על-מנת לנטרל את פעולת הכבידה ואת כל התגובות כלפיה.

42:11.6 (482.4) לעולם נוטים מנגנונים קוסמיים מורכבים ביותר וכאלה הנדמים כאוטומטיים-מאוד להסתיר את נוכחות הדעת אשר יצרה, או בראה, אותם, מפני כלל התבונות המצויות ברמה נמוכה הרבה יותר מאשר הרמה האוניברסאלית של הטבע והיכולת של המנגנון עצמו. לפיכך, בלתי-נמנע הוא שבעבור הסדרים הנמוכים יותר של היצורים ייָדָמו המנגנונים האוניברסאליים הגבוהים יותר כחסרי-דעת. יוצא-מן-הכלל היחיד למסקנה שכזו יהיה השתמעות קיומה של דעת בתופעה המדהימה של **יקום הנדמה כמחזיק-את-עצמו** – ואולם זוהי סוגיה פילוסופית יותר מאשר סוגיה של התנסות בפועל.

42:11.7 (482.5) מכיוון שדעת מתאמת את היקום, לא קיימת יציבות במנגנונים. התופעה של אבולוציה מדורגת הנלווית לתחזוקה-עצמית קוסמית הינה אוניברסאלית. הקיבולת האבולוציונית של היקום הינה בלתי-נדלית באינסופיות של הספונטניות. התקדמות לעבר

אחדות הרמונית, סינתזה התנסותית צומחת, המתווספת על-גבי מורכבות גדלה-לעולם של מערכות יחסים, תוכל להיווצר אך ורק על-ידי דעת בעלת תכלית ושולטת.

(482.6) 42:11.8 ככל שהדעת האוניברסאלית הקשורה לכל תופעה שהיא ביקום גבוהה יותר, כך יקשה על סוגי הדעת הנמוכים יותר לגלותה. ומכיוון שהדעת של המנגנון האוניברסאלי הינה דעת-רוח יצירתית (ואפילו הדעת של האינסופי), לעולם היא לא תוכל להתגלות או להיות מובחנת על-ידי רמות הדעת הנמוכות יותר של היקום, וקל וחומר על-ידי הדעת הנמוכה ביותר **מכולן**, זו האנושית. הדעת החייתית המתפתחת, אף כי מטבעה הינה שואפת-אל, איננה יודעת-אל מטבעה ובזכות-עצמה.

12. תבנית וצורה – עליונות הדעת

(483.1) 42:12.1 האבולוציה של מנגנונים מעידה ומצביעה על נוכחותה המוסתרת ועל עליונוּתה של דעת יצירתית. יכולתו של האינטלקט של בן התמותה להגות, לתכנן וליצור מנגנונים אוטומטיים מדגימה את איכויותיה העליונות, היצירתיות והתכליתיות של דעת האדם כַּהשפעה השליטה על הפלנטה. הדעת לְעולם שואפת אל עבֶר:

(483.2) 42:12.2 1. היצירה של מנגנונים חומריים.

(483.3) 42:12.3 2. הגילוי של מסתורין חבויים.

(483.4) 42:12.4 3. החקירה של מצבים מרוחקים.

(483.5) 42:12.5 4. הגיבוש של מערכות מנטאליות.

(483.6) 42:12.6 5. ההישג של מטרות של תבונה.

(483.7) 42:12.7 6. ההישג של רמות רוח.

(483.8) 42:12.8 7. ההגשמה של יעודים אלוהיים – עליונים, מרביים ומוחלטים.

(483.9) 42:12.9 הדעת תמיד יצירתית. מתת הדעת של יחיד – בעל-חיים, בן-תמותה, בן-מורונטיה, מרקיע רוח, או זה אשר-הפך-לסופיון – תמיד מסוגלת ליצור גוף הולם וראוי

בעבור הזהות של היצור החי. ואולם, תופעת נוכחות אישיות או התבנית של זהות, ככזו, איננה מופע של אנרגיה, בין שהיא אנרגיה פיזית, אנרגיה של דעת או של רוח. צורת האישיות הינה ההיבט **התבניתי** של הוויה חיה; היא מעידה על **התארגנות** האנרגיה, ובשעה שמתווספים אליה חיים ותנועה, זהו **מנגנון** הקיום של היצור.

42:12.10 (483.10) אפילו להוויות רוח יש צורה, וצורות רוח אלה (תבניות) הינן אמיתיות. אפילו לסוגים הגבוהים ביותר של אישיויות רוח יש צורה – יש להן נוכחות אישית המקבילה בכל מובן לזו של גופים בני-תמותה באורנטיה. כמעט לכל ההוויות שניתן להיתקל בהן בשבעת יקומי העל יש צורה. ואולם, קיימים מספר יוצאי-דופן לכלל זה: נדמה כי למכוונני-המחשבה אין צורה עד לאחר ההתכה עם הנשמות השורדות של בני התמותה הנלווים להם. גם לשליחים הבודדים, לרוחות השילוש בעלות ההשראה, לסייעים האישיים של הרוח האינסופית, לשליחי הכבידה, לרשמים הטרנסצנדנטאליים ולהוויות מסוימות אחרות אין צורה אשר ניתן לגלותה. ואולם, אלו מאפיינים את יוצאי-הדופן המעטים; לְרוב רובם צורות אישיות אמיתיות, צורות אופייניות באופן יחידני אשר ניתן להכירן ולזהותן באופן אישי.

42:12.11 (483.11) החיבור בין הדעת הקוסמית לבין סעד הרוחות מסייעות-הדעת מְפַתֵּחַ מקדש פיזי הולם בעבור בן האדם המתפתח. באופן דומה, הדעת המורונטית מייצרת באופן יחידני צורה מורונטית בעבור כל השורדים המורונטיים. וכפי שגופו של בן התמותה הינו אישי ואופייני לכל בן-אנוש, כך גם הצורה המורונטית תהא יחידנית ביותר ותאפיין כראוי את הדעת היצירתית השולטת בה. שתי צורות מורונטיות כלשהן לא תהיינה דומות יותר זו לזו מאשר שני גופים אנושיים כלשהם. מפקחי הכוח המורונטיים מבקשים, והשרפים הממונים מספקים את החומר המורונטי הבלתי-מובחן אשר באמצעותו יכולים החיים המורונטיים להתחיל לפעול. ולאחר החיים המורונטיים, יימצא שבאותה מידה גם הצורות הרוחניות הינן מגוונות, אישיות ומאפיינות את דעת-הרוח השוכנת בהן.

42:12.12 (483.12) בעולם של חומר אתם חושבים על הגוף כעל מה שיש לו רוח, ואולם אנו מתייחסים לרוח ככזו שיש לה גוף. העיניים החומריות הינן אכן חלונות הנשמה אשר

נולדה-מן-הרוח. הרוח הינה האדריכלית, הדעת הינה הבנאית והגוף הינו הבניין החומרי.

42:12.13 (484.1) אנרגיות פיזיות, אנרגיות של דעת ואנרגיות של רוח, ככאלה ובמצביהן הטהורים, אינן פועלות באופן מלא כְּמציאויות של היקומים המופעיים. בפרדיס, שלושת האנרגיות האלה מתאמות, בהאוונה הן הינן מתואמות, בעוד שברמות הפעילות הסופית ביקום היננו חייבים להיתקל בכל מנעד העליונוּת: זו של החומר, זו של הדעת וזו של הרוח. במצבים לא-אישיים בזמן ובמרחב, נדמה כי האנרגיה הפיזית היא זו השלטת, ואולם נראה גם שככל שדעת הרוח מתקרבת לתכלית האלוהית ולפעולה עליונה, כך הופך ההיבט הרוחני לעליון; ושברמה המְרַבֵּית עשויה דעת הרוח להפוך לשלטת כמעט לחלוטין. ברמה המוחלטת, הרוח עליונה בוודאות. ומשם, דרך מחוזות הזמן והמרחב, בכל מקום שבו נוכחת מציאות רוח אלוהית, וכל אימת שפועלת דעת-רוח אמיתית, תמיד נוטָה להיווצר משלים חומרי או פיזי לאותה מציאות של רוח.

42:12.14 (484.2) הרוח הינה המציאות הבוראת; המשלים הפיזי הינו השיקוף בזמן ובמרחב של המציאות הרוחנית, ההשלכה הפיזית של פעולתה היצירתית של דעת-רוח.

42:12.15 (484.3) הדעת שולטת בחומר בכלל היקום, ואפילו כאשר היא הופכת תגובתית לשליטתה האולטימטיבית של הרוח. ואצל האדם בן התמותה, רק אותה דעת אשר מכפיפה עצמה מרצונה החופשי להכוונת הרוח יכולה לקוות לשרוד את הקיום בן התמותה בַּזמן-מרחב כילד אלמוֹתי של עולם הרוח הנצחי של העליון, המרבי והמוחלט: האינסופי.

42:12.16 (484.4) [הוצג על-ידי שליח רב-עוצמה המשרת בנבאדון ועל-פי בקשתו של גבריאל.]

>> מסמך 42 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 44 <<

מסמך 43

הקונסטלציות

43:0.1 (485.1) לַרוב אוּרָנְטְיָה ידועה כ-606 של שָׁטָנְיָה בנוֹרְלָטְיָאדֶק של נֵבָאדוֹן; ופירוש הדבר הוא שאורנטיה הינה העולם המיושב השש-מאות-ושש במספר במערכת המקומית של שטניה, הממוקמת בקונסטלציה של נורלטיאדק, אחת ממאה הקונסטלציות של היקום המקומי של נבאדון. שליטי הקונסטלציות – שהינן החטיבות הראשיות של יקום מקומי – מקשרים את המערכות המקומיות של העולמות המיושבים אל המַנהל המרכזי של היקום המקומי בסָאלְוִינְגְטוֹן, ובאמצעות המחזירותיות אל ממשל-העל של עתיקי היומין באוּוֶרְסָה.

43:0.2 (485.2) ממשל הקונסטלציה שלכם ממוקם בצביר המונה 771 ספֵירות ארכיטקטוניות, אשר המרכזית והגדולה שבהן היא עֵדֶנְטְיָה, מקום המושב של ממשל אבות הקונסטלציה, הגבוהים ביותר של נורלטיאדק. עדנטיה עצמה גדולה פי מאה לערך מעולמכם. שבעים הספֵירות העיקריות הסובבות סביב עדנטיה גדולות בערך פי עשרה מאורנטיה, בעוד שעשרת הלוויינים החגים מסביב לכל אחד משבעים העולמות הללו הם בגודלה של אורנטיה בקירוב. גודלן של 771 הספֵירות האלה הוא די דומה לגודל הספירות בקונסטלציות אחרות.

43:0.3 (485.3) מניין הזמן ומדידת המרחקים בעדנטיה הם אלו של סאלווינגטון; ובדומה לספֵירות של בירת היקום, גם עולמות מטה הקונסטלציה זוכים לאספקה מלאה של הוויות

שמימיות תבוניות מכל הסדרים. ככלל, אישיויות אלה אינן שונות מאוד מאלה אשר תוארו בהקשר של ממשל היקום.

43:0.4 (485.4) בשירות הקונסטלציות מוצבות השרפים המפקחות, הסדר השלישי של מלאכיות היקום המקומי. המטה שלהן ממוקם בספֵירות הבירה, והן סועדות באופן נרחב בעולמות האימון המורונטיים הסובבים. את שבעים הספֵירות העיקריות של נורלטיאדק, יחד עם שבע-מאות הלוויינים המשניים, מאכלסים האוּנִיוֶרסָטָה, אזרחיה הקבועים של הקונסטלציה. כלל העולמות הארכיטקטוניים הללו מנוהלים באופן מלא בידי הקבוצות השונות של חיים ילידיים, אשר ברובן הגדול לא נתגלו, אך הן כוללות את הסְפִירוֹנְגָה היעילים ואת הסְפוֹרָנַאגְיָה היפהפיים. בהיותם מצויים בנקודת האמצע בתוכנית האימון המורונטית, החיים המורונטיים של הקונסטלציות, כפי שתוכלו לשער, הם גם טיפוסיים וגם אידיאליים.

1. מטה הקונסטלציה

43:1.1 (485.5) עדנטיה שופעת רמות הרים מרתקות, אזורים מוגבהים נרחבים של חומר פיזי מעוטר בחיים מורונטיים ושטוף בהדר רוחני, ואולם, אין בה שרשראות הרים מבותרות כמו אלה המצויות באורנטיה. קיימים בה עשרות אלפי אגמים מנצנצים ואלפים על-גבי אלפים של נחלים המחוברים זה לזה, ואולם אין בה אוקיינוסים גדולים או נהרות רבי-עוצמה. ורק ברמות הגבוהות לא יימצאו נחלים אלו של פני השטח.

43:1.2 (486.1) המים בעדנטיה ובספֵירות ארכיטקטוניות דומות אינם שונים מן המים של הפלנטות האבולוציוניות. מערכות המים של ספֵירות כאלה מצויות הן על פני השטח והן מתחת להם, והלחות בהן מצויה בזרימה מחזורית רציפה. ניתן להקיף את עדנטיה דרך נתיבי מים אלו, אף כי ערוץ התחבורה הראשי הינו האטמוספרה. מטֶבע הדברים, הוויות רוחניות נעות מעל לפני השטח של עולם זה, בעוד שההוויות המורונטיות והחומריות משתמשות באמצעים חומריים וחומריים-למחצה על-מנת לנוע דרך האטמוספרה.

43:1.3 (486.2) לעדנטיה ולעולמות הנלווים לה יש אטמוספרה אמיתית, התמהיל הרגיל בן שלושת הגזים המאפיין את הבריאות הארכיטקטוניות האלה, ואשר כולל את שני היסודות שבאטמוספרה של אורנטיה בנוסף לאותו גז מורונטי המתאים לשם נשימתן של הוויות מורונטיות. ואולם, אף כי האטמוספרה הינה גם חומרית וגם מורונטית, אין בה סופות או הוריקנים; ואף לא קיץ או חורף. היעדר זה של הפרעות אטמוספריות ושל גיוון עונתי מאפשר לייפות את כלל שטחי החוץ בעולמות אלו, אשר נבראו באופן מיוחד.

43:1.4 (486.3) רמות ההרים של עדנטיה הינן יצירות פיזיות מפוארות, אשר יופיין מועצם הודות לשפע החיים הבלתי-נדלה השוטף אותן לאורכן ולרוחבן. למעט מבנים מועטים ומבודדים יחסית, לא תמצאנה ברמות אלה עבודות שהינן ממעשה ידיו של יצור. הקישוטים החומריים והמורונטיים מוגבלים בעדנטיה לאזורי המגורים. האזורים המוגבהים פחות הינם אתרי מגורים מיוחדים, ואלו מקושטים לעילא באומנות ביולוגית ומורונטית כאחד.

43:1.5 (486.4) על פסגת רכס הרמה ההררית השביעית ממוקמים אולמות התחייה של עדנטיה, בם מתעוררים בני התמותה המרקיעים המשתייכים לסדר ההרקעה המותאם המִשני. תאים אלו של הרכבה-מחדש של יצורים מצויים תחת השגחתם של המלכי-צדקים. גם בסִפֵּירת הקבלה הראשונה של עדנטיה (בדומה לפלנטת מלכי-צדק שבסמוך לסאלווינגטון) מצויים אולמות תחייה מיוחדים, ובהם מורכבים-מחדש בני התמותה המשתייכים לסדרי ההרקעה המותאמים.

43:1.6 (486.5) המלכי-צדקים גם מחזיקים בעדנטיה בשתי מכללות מיוחדות. האחת, בית הספר של החירום, המוקדש ללימוד הבעיות הנובעות מן המרידה של שטניה. האחרת, בית הספר של המתת, המוקדש להתמחות בבעיות החדשות שהינן תולדה של העובדה שמיכאל ביצע את המתת הסופית שלו על אחד מן העולמות של נורלטיאדק. מכללה אחרונה זו נוסדה לפני כמעט ארבעים-אלף שנה, מייד לאחר שהצהיר מיכאל כי אורנטיה נבחרה כַּעולם שבו תתרחש המתת הסופית שלו.

43:1.7 (486.6) ים הזכוכית, אזור הקבלה של עדנטיה, מצוי ליד המרכז המנהלי ומוקף באמפיתיאטרון של המטָה. מסביב לאזור זה מצויים מרכזי השליטה של שבעים חטיבות ענייני

הקונסטלציה. מחצית אחת של עדנטיה מחולקת לשבעים מקטעים משולשים, אשר גבולותיהם מתכנסים בבנייני מטות המגזרים התואמים להם. יתר הספֵּירה הזו מהווה פָּארק טבעי אחד נרחב, אלו הם גני האלוהים.

43:1.8 (486.7) אף כי הפלנטה כולה תהא פתוחה לבחינתכם, במהלך ביקוריכם התקופתיים בעדנטיה אתם תבלו את מרבית זמנכם באותו משולש מְנהלי שמספרו תואם לעולם שבו תתגוררו באותה עת. ותמיד תהיו רצויים כמשקיפים באסיפות המחוקקות.

43:1.9 (486.8) האזור המורונטי המוקצה לבני-תמותה מרקיעים המתגוררים בעדנטיה ממוקם במרכזו של המשולש השלושים-וחמישה, הסמוך למטה הסופיונים אשר ממוקם במשולש השלושים-ושישה. המטה הכללי של האוניוויטאטיה תופס שטח ענק באזור מרכז המשולש השלושים-וארבעה, הסמוך מיידית לַאזור השמור למגורי האזרחים המורונטיים. מסידורים אלו ניתן להבחין כי הוכנו התנאים לשם אכלוסן של שבעים חטיבות עיקריות של חיים שמימיים לפחות, וכן, שכל אחד משבעים אזורים משולשים אלו מתואם עם ספירה כלשהי משבעים ספֵּירות האימון המורונטי העיקריות.

43:1.10 (487.1) ים הזכוכית של עדנטיה הינו קריסטל אחד עצום ממדים שהיקפו כמאה מייל ועומקו כשלושים מייל. קריסטל נהדר זה משמש כשדה הקליטה בעבור כל שִׂרפי-המסע ובעבור הוויות אחרות המגיעות מנקודות שמחוץ לספירה; ים זכוכית שכזה מקל מאוד על נחיתת שרפי-המסע.

43:1.11 (487.2) שדה קריסטל מסוג זה נמצא כמעט בכל העולמות הארכיטקטוניים; ומעבר לערכו הקישוטי הוא משמש לתכליות רבות, בהיותו משמש להצגת המחזירוּתיוּת של יקום העל לקבוצות המתכנסות, כגורם בטכניקות התמרת האנרגיה המסגלת את זרמי החלל, וכן, לשם התאמת זרמים נכנסים אחרים של אנרגיה פיזית.

2. ממשל הקונסטלציה

43:2.1 (487.3) הקונסטלציות הינן היחידות האוטונומיות של יקום מקומי, וכל אחת מהן מנוהלת בהתאם לחוקים שהיא עצמה חוקקה. כאשר בתי הדין של נבאדון מסבים לדיון בענייני היקום, השיפוט של כלל הנושאים הפנימיים נעשה בהתאמה לחוקים התקפים בקונסטלציה האמורה. הצווים המשפטיים הללו של סאלווינגטון, יחד עם החוקים אשר חוקקו בקונסטלציות, מוצאים אל פועל על-ידי מנהלי המערכות המקומיות.

43:2.2 (487.4) וכך פועלות קונסטלציות כַּיחידות המחוקקות, בעוד שהמערכות המקומיות משמשות כְּיחידות הביצוע או האכיפה. הממשל בסאלווינגטון הינו הסמכות השיפוטית והמתאמת העליונה.

43:2.3 (487.5) בעוד שהפעולה השיפוטית העליונה הינה מנת-חלקו של המְנהל המרכזי של יקום מקומי, קיימים במטה של כל קונסטלציה שני בתי דין משניים-אך-נכבדים — מועצת המלכי-צדקים ובית הדין של הגבוהים ביותר.

43:2.4 (487.6) כל הסוגיות המשפטיות נבחנות לראשונה על-ידי מועצת המלכי-צדקים. שנים-עשר חברים מסדר זה, אשר צברו זה מכבר את הניסיון הנדרש בפלנטות האבולוציוניות ובמטות המערכות, מוסמכים לבחון את הראיות, לנתח את הבקשות ולגבש גזרי-דין ראשוניים, אשר מועברים לבית הדין של הגבוה ביותר, אבי הקונסטלציה המכהן. חטיבת בני התמותה בבית דין אחרון זה מורכבת משבעה שופטים, כולם בני-תמותה מרקיעים. ככל שתרקיעו מעלה ביקום, כך תגדל הוודאות שתִשָּפטו בפני בני-מינכם.

43:2.5 (487.7) גוף החקיקה של הקונסטלציה מחולק לשלוש קבוצות. מקורן של הצעות החוק של הקונסטלציה הוא בבית המרקיעים התחתון, קבוצה המונה אלף נציגים בני-תמותה אשר בראשה עומד סופיון. כל מערכת ממנה עשרה חברים לשבת בדיון באסיפה זו. לעת הנוכחית בעדנטיה, גוף זה אינו מונה את מלוא מספר חבריו.

43:2.6 (487.8) גוף הביניים של המחוקקים מורכב מן הצבאות השרפיים ומעמיתיהם, ילדים אחרים של רוח האם של היקום המקומי. קבוצה זו מונה מאה חברים, והיא מתמנה בידי האישיויות הממונות, החולשות על שלל הפעילויות שאותן מבצעות הוויות מסוג זה בגבולות הקונסטלציה.

(488.1) 43:2.7 גוף החקיקה המייעץ, או הגבוה ביותר, של הקונסטלציה מורכב מבית העמיתים – ביתם של הבנים האלוהיים. סגל זה נבחר בידי האבות הגבוהים ביותר ומונה עשרה חברים. רק בנים בעלי ניסיון מיוחד רשאים לשרת בבית עליון זה. זוהי הקבוצה מבררת-העובדות וחוסכת-הזמן המשרתת ביעילות את שתי חטיבותיה הנמוכות יותר של האסיפה המחוקקת.

(488.2) 43:2.8 אסיפת המחוקקים המשולבת מורכבת משלושה חברים מכל אחת משלוש החטיבות הנפרדות האלה של האסיפה הדיונית של הקונסטלציה, ובראשה עומד הגבוה-ביותר הזוטר האוחז בשליטה. קבוצה זו מאשרת את צורתם הסופית של כלל החוקים ומתירה את פרסומם בידי השָׁדרים. אישורה של ועדה עליונה זו מעניקה להצעות החוק תוקף חוקי בעולמות; ופעולתה הינה סופית. ההצהרות התחיקתיות היוצאות מעִם עדנטיה מהוות את החוק הבסיסי בעבור נורלטיאדק כולה.

3. הגבוהים ביותר של נורלטיאדק

(488.3) 43:3.1 שליטי הקונסטלציות נמנים עם סדר הבנים הוורונדאדקים של היקום המקומי. בשעה שהם מוצבים בשירות פעיל ביקום כשליטי קונסטלציות או בכל תפקיד אחר, בנים אלו נודעים בשם **הגבוהים ביותר**, וזאת משום שהם מגלמים את התבונה המַנהלית הגבוהה ביותר – אשר אליה מצטרפת האינטליגנציה הנאמנה ומרחיקת-הראות ביותר – מבין כל סדרי בני האל של היקום המקומי. מעולם לא הוטל כל ספק ביושרה האישית שלהם או בנאמנותם הקבוצתית; מעולם לא אירע בנבאדון שהבנים הוורונדאדקים סטו מדרך הישר.

(488.4) 43:3.2 לפחות שלושה בנים וורונדאדקים ממונים בידי גבריאל כַּגבוהים ביותר של כל אחת מן הקונסטלציות של נבאדון. העומד בראש שלישייה זו נודע בשם **אבי הקונסטלציה**, בעוד ששני עמיתיו נודעים בשמות **הגבוה ביותר הבכיר והגבוה ביותר הזוטר**. אב קונסטלציה מכהן במשך עשרת-אלפים שנים סטנדרטיות (כ-50,000 שנה

כמניין הזמן באורנטיה), וזאת לאחר שכיהן כעמית הזוטר וכעמית הבכיר במשך תקופות זהות.

43:3.3 (488.5) מחבֶּר תהילים ידע כי בעדנטיה שולטים שלושה אבות קונסטלציה, ועל-כן דיבר על מקום משכנם בלשון רבים: "יש נהר ופלגיו ישמחו עיר האלוהים, קדוש משכני עליון."

43:3.4 (488.6) במהלך עידנים שרר באורנטיה בלבול רב באשר לשליטיו השונים של היקום. מורים רבים מאוחרים יותר בלבלו בין האלילים השבטיים המעורפלים והבלתי-מובחנים שלהם לבין האבות הגבוהים ביותר. לאחר מכן מיזגו העברים את כל השליטים השמימיים הללו לכדי אלוהות משולבת אחת. מורה אחד הבין כי הגבוהים ביותר אינם השליטים העליונים, שכן אמר, "יושב בסתר עליון, בצל שדי יתלונן". לעיתים קשה מאוד לדעת מתוך רישומי אורנטיה למי בדיוק מתייחסים בכינוי "העליון". ואולם, דניאל הבין נושא זה לאשורו. הוא אמר כי, "אלוהים העליון שולט בממלכות האנשים ומקים עליהם את שיחפוץ".

43:3.5 (488.7) אבות הקונסטלציה כמעט שאינם מתעניינים בַּיחידים של פלנטה מיושבת, ואולם יש להם נגיעה קרובה לאותן פונקציות תחיקתיות של הקונסטלציות, אשר נוגעות במידה רבה לכל **גזע** של בני-תמותה ולכל **קבוצה** לאומית של העולמות המיושבים.

43:3.6 (489.1) אף כי ממשל הקונסטלציה עומד ביניכם לבין מְנהל היקום, כיחידים תהא לכם על-פי-רוב אך נגיעה מועטה לממשלת הקונסטלציה. באופן טבעי יתמקד העניין העיקרי שלכם במערכת המקומית, בשטניה; ואולם באופן זמני, אורנטיה קרובה ביותר לשליטי הקונסטלציה בשל תנאים מסוימים שנוצרו במערכת ובפלנטה בעקבות מרידתו של לוציפר.

43:3.7 (489.2) הגבוהים ביותר של עדנטיה תפסו חלקים מסוימים מן הסמכות הפלנטארית בעולמות המתמרדים בעת פרישתו של לוציפר. הם המשיכו להחזיק בכוח זה, ומזה זמן רב שעתיקי היומין אישרו את תפישתה של השליטה על העולמות שסטו מדרך הישר. כל עוד לוציפר חי, הם ימשיכו, ללא ספק, להחזיק בסמכות זו אשר נתפסה. במערכת נאמנה, הרבה מן הסמכות הזו הייתה מצויה, כדבר שבשגרה, בידי ריבון המערכת.

43:3.8 (489.3) ואולם, קיימת דרך נוספת שבה הפכה אורנטיה להיות קשורה באופן מיוחד לגבוהים ביותר. כאשר מיכאל, הבן הבורא, שהה במשימת המתת הסופית שלו – הואיל ומחליפו של לוציפר טרם קיבל לידיו סמכות מלאה על המערכת המקומית – כלל העניינים באורנטיה הנוגעים למתת של מיכאל היו נתונים לפיקוח המיידי של הגבוהים ביותר של נורלטיאדק.

4. הר האסיפה – נאמן היומין

43:4.1 (489.4) הר האסיפה הקדוש מכל הינו מקום המשכן של נאמן היומין, נציגו של שילוש פרדיס הפועל בעדנטיה.

43:4.2 (489.5) נאמן היומין הינו בן שילוש של פרדיס, והוא נכח בעדנטיה כנציגו האישי של עמנואל מאז נוצר עולם המטָה. לעולם יעמוד נאמן היומין לימין אבות הקונסטלציה על-מנת להשיא להם את עצתו, ואולם, הוא אף-פעם אינו מציע להם אותה מבלי שהתבקש קודם לכן. הבנים הגבוהים של פרדיס לעולם אינם משתתפים בניהול ענייניו של יקום מקומי, למעט בשעה שהשליטים בפועל של אותם מחוזות מבקשים זאת. ואולם, כל מה שמשמש איחוד היומין בעבור בן בורא, משמש נאמן היומין בעבור הגבוהים ביותר של הקונסטלציה.

43:4.3 (489.6) משכן נאמן היומין של עדנטיה הינו מרכז הקונסטלציה של מערכת התקשורת והמודיעין החוץ-יקומית של פרדיס. בני שילוש אלו, יחד סגל אישיויות האוונה ופרדיס שלהם, ובקשר עם איחוד היומין הממונה, מצויים בתקשורת ישירה ורציפה עם סדרם ברחבי כל היקומים, ואפילו עד להאוונה ולפרדיס.

43:4.4 (489.7) ההר הקדוש ביותר הינו יפהפה באופן מעודן וממוקם באופן נפלא, ואולם משכנו בפועל של בן פרדיס הינו צנוע בהשוואה למשכן המרכזי של הגבוהים ביותר וביחס לשבעים המבנים המקיפים המהווים את יחידת המגורים של בני וורונדאדק. יחידות אלה מיועדות באופן בלעדי לשם מגורים; והן נפרדות לחלוטין מן המבנים העצומים של המטה המנהלי, אשר בהם מתנהלים ענייני הקונסטלציה.

43:4.5 (489.8) משכנו בעדנטיה של נאמן היומין ממוקם מצָפון למעונותיהם אלו של הגבוהים ביותר וידוע בשם "הר אסיפת פרדיס". בְּרמה הררית מקודשת זו מתכנסים מעת לעת בני התמותה המרקיעים על-מנת להאזין לבן פרדיס זה בספרו על המסע הממושך והמסקרן של בני התמותה המתקדמים דרך מיליארד עולמות המושלמות של האוונה והלאה, אל עבר התענוגות הבל-יתוארו של פרדיס. במהלך התכנסויות המיוחדות אלה ממש, בהר האסיפה, מכירים בני התמותה המורונטיים באופן מלא יותר את קבוצות האישיויות השונות אשר מקורן ביקום המרכזי.

43:4.6 (490.1) לוציפר הבוגד, אשר היה לפנים הריבון של שטניה, בהצהירו על תביעתו לסמכות מועצמת, שאף לסלק את כל סדרי הבנים הבכירים יותר בתוכנית הממשל של היקום המקומי. והוא כיוון לכך בליבו כאשר אמר: "ממעל לבנֵי האל אשא כיסאי; אשב בהר האסיפה בירכתי צפון; ואדָמה לעליון".

43:4.7 (490.2) מאה ריבוני המערכות מגיעים באופן תקופתי לָהתכנסויות בעדנטיה אשר דנות ברווחת הקונסטלציה. לאחר המרידה בשטניה, נטו האֲרכי-מורדים של ירושם להגיע לוועידות אלה בעדנטיה כבעבר. ולא נמצאה כל דרך לעצור את עזות-המצח היהירה הזו עד לאחר המתת של מיכאל באורנטיה, שבעקבותיה קיבל ריבונות בלתי-מוגבלת בכל רחבי נבאדון. מעולם, מאז אותו יום, לא הורשו ארכי-מורדים אלו, אשר ידם נוגעה בחטא, לשבת בוועידות עדנטיה של ריבוני המערכת הנאמנים.

43:4.8 (490.3) על העובדה שהמורים אשר מקדם ידעו על דברים אלו מעיד הרישום הבא: "ויהי היום, ויבואו בני האלוהים להתייצב בפני הגבוהים ביותר, ויבוא גם השטן בתוכם". וזוהי הינה הצהרה עובדתית, גם ללא קשר להזדמנות המסוימת שבה התרחשה.

43:4.9 (490.4) מאז נצחונו של המשיח, נורלטיאדק כולה מטוהרת מחטא וממורדים. זמן מה לפני מות מיכאל בעת היותו בגוף, ניסה עמיתו הנכשל של לוציפר, שטן, להתקבל להתכנסות שכזו בעדנטיה, ואולם, התקשחות היחס כנגד הארכי-מורדים הגיעה לנקודה שבה דלתות הסימפטיה נסגרו באופן כמעט אוניברסאלי, עד אשר לא נמצא לאויבי שטניה מקום שבו יוכלו לתפוש עמדה. כאשר אין בנמצא דלת פתוחה בפני הרוע, גם לא קיימת הזדמנות בעבור

מחשבֶת החטא. דלתות הלבבות של עדנטיה כולה נסגרו בפני שטן; פה אחד דחו אותו ריבוני המערכות המכונסים, ובה בעת בן האדם "ראה את השטן נופל כברק מן השמיים".

43:4.10 (490.5) מאז מרידת לוציפר נבנה מבנה חדש בקרבת משכנו של נאמן היומין. מבנה ארעי זה הינו המטה של הגבוה ביותר המקשר, אשר פועל בצמוד לבן-פרדיס ומשמש יועץ לממשל הקונסטלציה בכל הנושאים הנוגעים למדיניות ולגישה של סדר היומין ביחס לחטא ולמרידה.

5. אבות עדנטיה מאז המרידה של לוציפר

43:5.1 (490.6) בשעת המרידה של לוציפר הושעתה הרוטציה של הגבוהים ביותר של עדנטיה. אף כעת, שולטים בנו אותם שליטים אשר שימשו בתפקיד באותה עת. מכך היננו מסיקים כי לא יחול כל שינוי במיהות השליטים הללו, עד אשר ניפטר מלוציפר ועמיתיו.

43:5.2 (490.7) לעומת זאת, הורחב ממשל הקונסטלציה הנוכחי והוא כולל שנים-עשר בנים מסדר וורונדאדק. שנים-עשר בנים אלו הינם כדלקמן:

43:5.3 (490.8) 1. אבי הקונסטלציה. השליט הגבוה ביותר הנוכחי הינו מספר 617,318 בסדרת הוורונדאדקים של נבאדון. והוא שירת בקונסטלציות רבות ברחבי היקום המקומי שלנו בטרם קיבל על עצמו את אחריויות עדנטיה.

43:5.4 (490.9) 2. הגבוה ביותר העמית הבכיר.

43:5.5 (491.1) 3. הגבוה ביותר העמית הזוטר.

43:5.6 (491.2) 4. הגבוה ביותר היועץ, נציגו האישי של מיכאל למן הגיעו למעמד של בן מאסטר.

43:5.7 (491.3) 5. הגבוה ביותר הניהולי, נציגו האישי של גבריאל, המוצב בעדנטיה מאז המרידה של לוציפר.

43:5.8 (491.4) 6. המנהיג הגבוה ביותר של המשקיפים הפלנטאריים, מנהֶל המשקיפים הוורונדאדקים המוצבים בעולמותיה המבודדים של שטניה.

43:5.9 (491.5) 7. הגבוה ביותר הבורר, הבן הוורונדאדקי הממונה על יישוב כלל הקשיים הנובעים ממרידה בתוך הקונסטלציה.

43:5.10 (491.6) 8. מנהֶל החירום הגבוה ביותר, בן וורונדאדק האחראי על התאמת חוקי החירום של הזרוע המחוקקת בנורלטיאדק לַעולמות המורדים-מבודדים של שטניה.

43:5.11 (491.7) 9. הגבוה ביותר המפשר, בן וורונדאדק אשר הופקד על הבאת הרמוניה בין ההתאמות המיוחדות של המתת באורנטיה לבין הניהול השגרתי של הקונסטלציה. נוכחות פעילויות מסוימות של רב-מלאכיות ושל סעדים בלתי-רגילים רבים אחרים באורנטיה, יחד עם הפעילויות המיוחדות של כוכבי הערב הזוהרים בירושם, דורשות את פעילותו של בן זה.

43:5.12 (491.8) 10. הגבוה ביותר השופט, ראש בית הדין של חירום המופקד על שיפוט הבעיות המיוחדות של נורלטיאדק הנובעות מן הבלבול באשר למרידה בשטניה.

43:5.13 (491.9) 11. הגבוה ביותר של קישור, בן וורונדאדק המסופח לשליטי עדנטיה, אך הוצב כיועץ מיוחד, לצד נאמן היומין, באשר לדרך הטובה ביותר לנהל בעיות הנוגעות לְמרידה ולְחוסר נאמנות של היצורים.

43:5.14 (491.10) 12. הגבוה ביותר המנהל, נשיא מועצת החירום של עדנטיה. כל האישיויות שהוצבו לשירות בנורלטיאדק בשל ההתקוממות בשטניה מרכיבות את מועצת החירום, ובראשן עומד בן וורונדאדק בעל ניסיון יוצא-דופן.

(491.11) 43:5.15 ותיאור זה אינו כולל את הוורונדאדקים הרבים, שליחי קונסטלציות נבאדון ואחרים, אשר אף הם שוכנים בעדנטיה.

(491.12) 43:5.16 מאז המרידה של לוציפר דאגו אבות עדנטיה דאגה מיוחדת לאורנטיה ולעולמות המבודדים האחרים אשר בשטניה. מני קדם הכיר הנביא בידם השלטת של אבות הקונסטלציה בענייני האומות. "בהנחל עליון מורשת גויים, בהפרידו בני-אדם, יצב גבולות עמים".

(491.13) 43:5.17 בכל עולם מבודד, או עולם המצוי בהסגר, נמצא בן וורונדאדק הפועל כמשקיף. הוא איננו משתתף בניהול הפלנטה, למעט בשעה שהתבקש על-ידי אבי הקונסטלציה להתערב בענייני האומות. למעשה, משקיף גבוה ביותר זה הוא אשר "שולט בממלכות בני-אנוש". אורנטיה הינה אחד מן העולמות המבודדים בנורלטיאדק, ומשקיף וורונדאדקי הוצב בפלנטה למן בגידתו של קאליגסטיה. כאשר מָאקִיוֶנְטָה מַלְכִּי-צֶדֶק סעד באורנטיה בלבוש חומרי-למחצה, הוא הוקיר כבוד למשקיף הגבוה ביותר אשר שימש אז בתפקיד, כנאמר, "ומלכי-צדק מלך שלם כהן לאל עליון". מלכי-צדק גילה את יחסו של המשקיף הגבוה ביותר הזה אל אברהם בשעה שאמר, "וּבָרוּךְ אֵל עֶלְיוֹן, אֲשֶׁר מִגֵּן צָרֶיךָ בְּיָדֶךָ".

6. גני האלוהים

(492.1) 43:6.1 בירות המערכות מיופות באופן מיוחד במבנים חומריים ומינרליים, זאת בעוד שמטה היקום משקף יותר את ההדר הרוחני; ואולם, בירות הקונסטלציות הינן פסגת הפעילויות המורונטיות והקישוטים החיים. במטה הקונסטלציה קישוטים חיים נפוצים יותר בשימוש, ועדיפות זו לחיים – לאומנות בוֹטָנִית – היא אשר גורמת לעולמות אלו להיקרא בשם "גני האלוהים".

43:6.2 (492.2) כמחצית מעדנטיה מוקדשת לגניהם המעודנים של הגבוהים ביותר, וגנים אלו הינם מבין היצירות המורונטיות המקסימות ביותר ביקום המקומי. זהו ההסבר לכך שהמקומות היפים באופן יוצא-הדופן בעולמות המיושבים של נורלטיאדק מכונים באופן כה תדיר בכינוי "גן עדן".

43:6.3 (492.3) במיקום מרכזי בתוך הגן הנהדר הזה מצוי מקדש הפולחן של הגבוהים ביותר. שומה על מחבר תהילים שידע דבר-מה על אודות דברים אלו, זאת הואיל וכתב: "מי יעלה בהר הגבוהים ביותר? מי יקום במקום קודשו? נקי כפיים ובר לבב, אשר לא נשא לשווא נפשו ולא נשבע למרמה". במקדש זה מובילים הגבוהים ביותר, מדי יום עשירי של מנוחה, את עדנטיה כולה בהגות של סגידה לאל העליון.

43:6.4 (492.4) העולמות הארכיטקטוניים נהנים מעשר צורות חיים מן הסדר החומרי. באורנטיה קיימים חיים של עולם הצומח ושל עולם החי, ואולם בעולם כדוגמת עדנטיה, קיימות עשר חטיבות של סדרי החיים החומריים. אילו הייתם חוזים בעשר חטיבות חיים אלה בעדנטיה, כי אז הייתם מסַווגים במהרה את שלושת הראשונות לעולם הצומח ואת שלושת האחרונות לעולם החי, ואולם הייתם מתקשים עד מאוד להבין את טיבן של ארבע קבוצות הביניים, הכוללות צורות חיים מגוּונות ומרתקות.

43:6.5 (492.5) ואפילו עולם החי המובחן בבירור שונה מאוד מזה המצוי בעולמות האבולוציוניים, שונה עד כדי כך שכמעט בלתי-אפשרי לתאר בעבור דעתם של בני התמותה את טיבם הייחודי ואת אופיים החביב של יצורים לא-מדברים אלו. קיימים אלפים על-גבי אלפים של יצורים חיים אשר דמיונכם כלל לא יוכל לצייר. כלל הבריאה של עולם החי הינה מסדר שונה לחלוטין מזה של המינים הגסים של בעלי החיים החיים בפלנטות האבולוציוניות. ואולם, עולם חי זה בכללותו הינו תבוני ביותר ושירותי באופן מעודן, וכל המינים המגוּונים כולם הינם עדינים במידה מפתיעה וחברותיים באופן נוגע ללב. בעולמות ארכיטקטוניים שכאלו לא נמצא יצורים אוכלי-בשר; ובכלל, אין דבר בעדנטיה כולה אשר מטיל מורא על הוויה חיה כלשהי.

43:6.6 (492.6) גם עולם הצומח שונה מאוד מזה של אורנטיה, והוא כולל הן מינים חומריים והן מינים מורונטיים. לצמחייה החומרית צבע ירוק אופייני, ואילו למקבילות המורונטיות של עולם הצומח גוון סגול, או דמוי סחלב, בעל תכונות של גוון משתנה והשתקפות. צמחייה מורונטית שכזו הינה גידול אנרגטי טהור; וכאשר אוכלים ממנה דבר איננו משתייר.

43:6.7 (492.7) בהינתן לעולמות הארכיטקטוניים הללו עשר חטיבות של חיים פיזיים – זאת גם מבלי להזכיר את הגיווניות המורונטית – קיימות אפשרויות לרוב לקישוט ולייפוי ביולוגי של הנוף ושל המבנים החומריים והמורונטיים. האומנים השמימיים מנחים את הספוֹרַנאגְיָה הילידיים בביצוע העבודה הנרחבת של העיצוב הבוטני והייפוי הביולוגי. בעוד שאומניכם שלכם חייבים להשתמש בצבע אדיש ובשַׁיִש חסר-חיים על-מנת לעצב את מושגיהם, האומנים השמימיים והאוניוויטאטיה משתמשים באופן תדיר יותר בחומרים חיים על-מנת לייצג את רעיונותיהם ועל-מנת ללכוד את האידיאלים שלהם.

43:6.8 (493.1) אם אתם נהנים מן הפרחים, מן השיחים ומן העצים של אורנטיה, הרי שעיניכם תתענגנה מן היופי הבוטני ומן ההדר של הצמחייה המצויה בגנים הנשגבים של עדנטיה. ואולם, לנסות ולהעניק מושג הולם לדעתו של בן התמותה על אודות יופי זה של העולמות השמימיים, תהא זו מלאכה אשר מעבר לכוחות התיאור שלי. ואכן אמת היא כי עין לא שזפה הדר ופאר כְּאלו הממתינים לכם בהגיעכם לַעולמות הללו של הרפתקת הרקעת בני התמותה.

7. האוניוויטאטיה

43:7.1 (493.2) האוניוויטאטיה הינם אזרחיה הקבועים של עדנטיה ושל העולמות הנלווים לה, וכל שבע-מאות ושבעים העולמות הסובבים את מטה הקונסטלציה נתונים לפיקוחם. ילדים אלו של הבן הבורא ושל הרוח היצירתית נולדים אל תוך מישור קיום אשר מצוי בינות לחומרי ולרוחני, ואולם הם אינם יצורים מורונטיים. לילידי כל אחת משבעים הספֵּירות העיקריות של עדנטיה צורות נראוּת שונות, וצורותיהם של בני התמותה המורונטיים

מותאמות על-פי הסולם העולה של האוניוויטאטיה כל אימת שהם משנים את מקום מגוריהם, מספֶּירה מספר אחת של עדנטיה ועד לספֶּירה מספר שבעים.

43:7.2 (493.3) מבחינה רוחנית, כל האוניוויטאטיה דומים זה לזה; מבחינה אינטלקטואלית, הם מגוונים כשם שבני התמותה מגוונים הם; צורתם דומה עד מאוד לזו של מצב הקיום המורונטי, והם נבראים על-מנת לפעול בשבעים סדרי אישיות שונים. כל אחד מסדרי האוניוויטאטיה הללו מציג עשר ווריאציות עיקריות של פעילות אינטלקטואלית, וכל אחד מטיפוסי האינטלקט השונים הללו חולש על בית-ספר מיוחד של אימון ושל חינוך העוסק בהתקדמות מקצועית, או בחֲברוּת מעשי, ונמצא על אחד מעשרת הלוויינים החגים מסביב לכל אחד מן העולמות העיקריים של עדנטיה.

43:7.3 (493.4) שבע-מאות העולמות המשניים הינם ספֶּירות טכניות של חינוך מעשי העוסק באופן פעולתו של כלל היקום המקומי, והם פתוחים בפני כל סוגי ההוויות התבוניות. בתי-ספר אלו של מיומנות מיוחדת ושל ידע טכני אינם מנוהלים באופן בלעדי בעבור בני התמותה המרקיעים, אף כי הסטודנטים המורונטיים מהווים את הקבוצה הגדולה ביותר באופן משמעותי מכל אלו הלומדים בקורסי האימון הללו. בשעה שתתקבלו בכל אחד משבעים עולמות החינוך החברתי העיקריים, תינתן לכם באופן מיידי גישה לכל עשרת הלוויינים הסובבים אותו.

43:7.4 (493.5) במושבות השירות השונות, בני–תמותה מורונטיים מרקיעים מהווים את הרוב בקרב מנהלי הבידור, ואולם האוניוויטאטיה מייצגת את הקבוצה הגדולה ביותר הנמנית עם סגל האומנים השמימיים בנבאדון. בכל רחבי אורוונטון לא תימצאנה הוויות שמקורן מחוץ-להאוונה, למעט הָאֲבַנְדוֹנָטֶרִים של אוורסה, הוויות אשר מסוגלות להשתוות לאוניוויטאטיה בכישוריהן האומנותיים, ביכולת הסתגלותן החברתית ובפקחותן בנושאי תיאום.

43:7.5 (493.6) אזרחי הקונסטלציה הללו אינם חברים בפועל בסגל האומנים, אך הם עובדים באופן חופשי עם כל הקבוצות ותורמים רבות לכך שעולמות הקונסטלציה מהווים את הספֶּירות הראשיות להתגשמות האפשרויות האומנותיות הנהדרות של תרבות מעֻבָּר. הם אינם פועלים מעֻבָּר לגבולות עולמות המטה של הקונסטלציה.

8. עולמות האימון של עדנטיה

43:8.1 (493.7) המתת הפיזית של עדנטיה, ושל כל הספֵירות הסובבות אותה, הינה מושלמת-כמעט; אלה לא תוכלנה להשתוות להדר הרוחני של סאלווינגטון, ואולם הן עולות בהרבה על ההדר של עולמות האימון של ירושם. האנרגיה לכל ספֵירות-עדנטיה אלה מגיעה במישרין מזרמי החלל האוניברסאליים; ומערכות הכוח העצומות שלהם – הן אלה החומריות והן אלה המורונטיות – מפוקחות ומופצות במומחיות על-ידי מרְכזי הקונסטלציה, אשר סגל מיומן של בקרי מאסטר פיזיים ומפקחי כוח מורונטיים מסייע בידם.

43:8.2 (494.1) התקופה שאותה מבלים בשבעים עולמות האימון של תרבות המעבָר המורונטית, ואשר קשורה לפרק העדנטי בהרקעת בן התמותה, הינה התקופה היציבה ביותר בנתיבתו של בן-תמותה מרקיע, עד להגעתו למעמד של סופיון; אלו הם באמת החיים המורונטיים הטיפוסיים. בעוד שאתם מכוונים-מחדש בכל פעם שאתם עוברים מעולם תרבות עיקרי אחד למשנהו, אתם שומרים על אותו גוף מורונטי, ואינכם חווים תקופות של חוסר-הכרת האישיות.

43:8.3 (494.2) שהותכם בעדנטיה ובספֵירות הנלוות לה תעסוק בעיקר בהתמחות באתיקה קבוצתית, הסוד שמאחורי מערכות היחסים ההדדיות הנעימות והמועילות המתקיימות בקרב סדרי האישיויות התבוניות השונות של היקום ושל יקום העל.

43:8.4 (494.3) בעולמות העליונים השלמתם את איחודה של האישיות המתפתחת בת התמותה; בבירת המערכת השגתם את אזרחות ירושֶם והגעתם לנכונות להכפיף את העצמי למרותן של פעילויות קבוצתיות ושל משימות מתואמות; ואולם כעת, בעולמות האימון של הקונסטלציה, אתם עתידים להשיג את החֲברוּת האמיתי של אישיותכם המורונטית המתפתחת. רכישה תרבותית נשגבת זו כרוכה בלימוד כיצד:

43:8.5 (494.4) **1.** לחיות באושר ולעבוד ביעילות עם עשרה חברים מורונטיים שונים; זאת כאשר עשר קבוצות כאלה מאורגנות בפלוגות המונות מאה חברים, ואז מאוגדות לסגלים

המונים אלף חברים.

43:8.6 (494.5) 2. לשכון בשמחה ולשתף פעולה בלב-שלם עם עשר אוניוויטאטיה, אשר, אף שהם דומים מבחינה אינטלקטואלית להוויות מורונטיות, הם שונים מאוד מהן בכל מובן אחר. ואז, עליכם לפעול עם קבוצה זו בת עשרת החברים, בשעה שהיא עצמה מתאמת את פעולתה עם עשר משפחות אחרות, אשר מתאגדות בתורן לכדי סגל המונה אלף אוניוויטאטיה.

43:8.7 (494.6) 3. להגיע בו-זמנית להתאמה עם חבריכם המורונטיים ועם המארחים האוניוויטאטיה הללו. לרכוש את היכולת לשתף פעולה מרצון וביעילות עם הוויות מן הסדר שלכם, בעודכם מצויים במערכת יחסי עבודה קרובים עם קבוצה מעט-שונה של יצורים תבוניים.

43:8.8 (494.7) 4. בעודכם פועלים חברתית כך, הן עם הוויות דומות לכם והן עם כאלה השונות מכם, להגיע להרמוניה אינטלקטואלית עם שתי קבוצות העמיתים ולבצע התאמות מקצועיות אליהן.

43:8.9 (494.8) 5. בעודכם מגיעים לְחֶבְרוּת משביע-רצון של האישיות ברמה האינטלקטואלית וברמה המקצועית, להמשיך ולהביא למושלמות את היכולת לחיות בקשר אינטימי עם הוויות דומות לכם ועם כאלה השונות מכם במקצת, ולחוות רגזנות פוחתת-לעולם וטינה הולכת ומצטמצמת. מנהלי הבידור תורמים רבות להישג אחרון זה באמצעות פעילויות המשחק הקבוצתיות שלהם.

43:8.10 (494.9) 6. להתאים את כל טכניקות החֶברוּת השונות האלה על-מנת לקדם את התיאום המדורג של נתיבת ההרקעה לפרדיס; להעצים את הבוֹננוּת היקומית באמצעות הגדלת היכולת לתפוש את המטרות-משמעויות הנצחיות אשר חבויות בתוך הפעילויות האלה בזמן-מרחב, הנדמות כחסרות-משמעות.

43:8.11 (494.10) 7. ואז, להביא את כלל הפעולות האלה של חֶברות-מרוּבָּה לשיאן, במקביל להרחבת הבוֹננוּת הרוחנית הקשורה להעצמת כל שלבי היכולות האישיות באמצעות ההתאגדות הרוחנית והתיאום המורונטי בין הקבוצות. באמצעות טכניקת שותפות, שני יצורים מוסריים יכולים לא רק להכפיל את הפוטנציאל האישי האינטלקטואלי, החברתי והרוחני שלהם; ביכולתם להכפיל את ההישג ואת מימוש האפשרויות שלהם כמעט פי ארבעה.

43:8.12 (495.1) תיארנו את החֶברות בעדנטיה כהתאגדות של בן-תמותה מורונטי עם קבוצת משפחה של אוניוויטאטיה המונה עשרה יחידים, השונים ממנו מבחינה אינטלקטואלית, וכן, בו-זמנית, עם עשרה חברים מורונטיים. ואולם, בשבעת העולמות העיקריים הראשונים, חי רק בן תמותה מרקיע אחד עם עשרה אוניוויטאטיה. בקבוצה שנייה בת שבעת העולמות העיקריים, חיים שני בני-תמותה עם כל קבוצה בת עשרה ילידים, וכך הלאה ומעלה, עד אשר בקבוצה האחרונה של שבע הספֵירות העיקריות, שוכנות עשר הוויות מורונטיות יחד עם עשר אוניוויטאטיה. ככל שתלמדו להתרועע טוב יותר עם האוניוויטאטיה, כך תתַרגלו את האתיקה המשופרת הזו ביחסיכם עם חבריכם המתקדמים המורונטיים.

43:8.13 (495.2) כבני-תמותה מרקיעים, אתם תיהנו משהותכם בעולמות ההתקדמות של עדנטיה, ואולם, לא תחוו את אותה התרגשות אישית של שביעות-רצון המאפיינת את הקשר הראשוני שלכם עם ענייני היקום במטה המערכת, או את נגיעת הפרידה שלכם ממציאויות אלה בעולמות האחרונים של בירת היקום.

9. אזרחות בעדנטיה

43:9.1 (495.3) לאחר השלמת הלימוד בעולם מספר שבעים, מקבלים בני התמותה המרקיעים אזרחות בעדנטיה. כאן משתתפים המרקיעים בפעם הראשונה ב"אסיפות פרדיס" ושומעים את סיפור נתיבתם, כפי שהוא מתואר על-ידי נאמן היומין, המהווה את הראשונה באישיויות העליונות אשר מקורן-בשילוש שבה פגשו המרקיעים.

43:9.2 (495.4) כל השהות הזו בעולמות האימון של הקונסטלציה, המגיעה לשיאה עם קבלת אזרחות עדנטיה, מהווה תקופה של עונג שמימי אמיתי בעבור המתקדמים המורונטיים. במהלך שהותכם בעולמות המערכת התפתחתם מיצור קרוב-לחיה לכדי יצור מורונטי; הייתם יותר חומריים מרוחניים. בספֵירות של סאלווינגטון תתפתחו מהוויה מורונטית לכדי הוויה בעלת מעמד של רוח אמיתית; תהיו יותר רוחניים מאשר חומריים. ואילו בעדנטיה, המרקיעים מצויים באמצע הדרך בין מעמדם הקודם לבין מעמדם העתידי, במחצית הדרך במעבר שלהם מן החיה האבולוציונית אל הרוח המרקיעה. במהלך כל שהותכם בעדנטיה ועולמותיה אתם הינכם "כמו המלאכים"; אתם מתקדמים כל הזמן, אך שומרים כל העת על מעמד מורונטי טיפוסי וכללי.

43:9.3 (495.5) שהותו זו של בן-תמותה מרקיע בקונסטלציה הינה התקופה האחידה והיציבה ביותר בכלל נתיבת ההתקדמות המורונטית. התנסות זו מהווה את אימון החֶברוּת הקדם-רוחי של המרקיעים. והוא מקביל להתנסות הרוחנית הקדם-סופיונית בהאוונה ולאימון הקדם-מוחלטופי בפרדיס.

43:9.4 (495.6) בני-תמותה מרקיעים עסוקים בעדנטיה בעיקר במשימות בשבעים עולמות ההתקדמות של האוניוויטאטיה. הם אף משרתים במִגוון תפקידים בעדנטיה עצמה, בעיקר בהקשר של תוכנית הקונסטלציה הנוגעת לרווחת קבוצות, גזעים, אומות ופלנטות. הגבוהים ביותר אינם עוסקים כה רבות בטיפוח התקדמות יחידנית בעולמות המיושבים; הם הינם השליטים בממלכות האנשים ולא בלבבות היחידים.

43:9.5 (495.7) וביום ההוא, אשר בו תהיו מוכנים לעזוב את עדנטיה ולצאת אל עבר נתיבתכם בסאלווינגטון, אתם תעצרו לרגע קט ותתבוננו לאחור אל אחת מתקופות האימון היפות והמרעננות ביותר בצד זה של פרדיס. ואולם, ההדר של כל זה מתעצם ככל שאתם מרקיעים פנימה ומשיגים יכולת מוגברת להערכה רחבה יותר של משמעויות אלוהיות ושל ערכים רוחניים.

43:9.6 (496.1) [הוצג בחסות מָלַאוָאטִיָה מַלְכִּי-צֶדֶק.]

>> מסמך 43 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 45 <<

מסמך 44

האומנים השמימיים

(497.1) 44:0.1 במושבות השירות של מגוון עולמות המטה החטיבתיים והיקומיים ניתן למצוא את הסדר הייחודי של אישיות מורכבות, אשר מכונה בשם – האומנים השמימיים. הוויות אלה הינן האמניות והאומניות המומחיות של המחוזות המורונטיים ושל מחוזות הרוח הנמוכים. הן הינן הרוחות והרוחות-למחצה אשר עוסקות בקישוט המורונטי ובייפוי הרוחני. אומנים שכאלה פרושים ברחבי היקום המקיף – בעולמות המטה של יקומי העל, של היקומים המקומיים, של הקונסטלציות ושל המערכות, וכן בכל הספירות אשר התייצבו באור ובחיים; ואולם, מרחב הפעולה העיקרי שלהם הינו בקונסטלציות, ובייחוד בשבע-מאות ושבעים העולמות המקיפים כל ספירת מטה.

(497.2) 44:0.2 אף כי עבודתן של הוויות אלה עשויה להימצא בלתי-מובנת כמעט בעבור הדעת החומרית, ראוי להבין כי העולמות המורונטיים והעולמות הרוחניים אינם נטולי אומנויות גבוהות ותרבויות נשגבות משלהם.

(497.3) 44:0.3 האומנים השמימיים לא נבראו ככאלו; הם הינם סגל נבחר ומגויס של הוויות, המורכב מאישיויות מורות מסוימות ילידות היקום המרכזי, ומתלמידיהן המתנדבים המגיעים מקרב בני התמותה המרקיעים ומקרב קבוצות שמימיות רבות אחרות. סגל המלמדים המקורי של האומנים הללו הוקצה אי-אז בעבר על-ידי הרוח האינסופית, בשיתוף פעולה עם שבע

רוחות האב, וכלל שבעת אלפים מדריכים מהאוונה, אלף מדריכים לכל אחת משבע חטיבות האומנים. מגרעין שכזה, בתור התחלה, התפתח ברבות העידנים גוף מבריק זה של עובדים מיומנים בְּעניינים מורונטיים ורוחניים.

(497.4) 44:0.4 כל אישיות מורונטית, או כל הוויה רוחנית, רשאית להתקבל לסגל האומנים השמימיים; כלומר, כל הוויה המצויה מתחת לדרגה של בן אלוהי טבעי. בני האל המרקיעים מן הספֵירות האבולוציוניות רשאים, לאחר הגיעם לעולמות המורונטיים, להגיש בקשת הצטרפות לסגל האומנים, ואם הינם מחוננים באופן מספק, יכולים הם לבחור נתיבה שכזו למשך פרק זמן קצר יותר או ארוך יותר. ואולם, לא יוכל מאן-דהוא להצטרף אל האומנים השמימיים למשך תקופה הקצרה מאלף שנים, קרי אלף שנים כמניין הזמן ביקום העל.

(497.5) 44:0.5 כלל האומנים השמימיים רשומים במטה יקום העל, ואולם הם מונָחים בידי המפקחים המורונטיים אשר בבירות היקומים המקומיים. הם מוצבים לשירות על-ידי הסגל המרכזי של המפקחים המורונטיים – הפועל בעולם המטָה של כל יקום מקומי – בשבע חטיבות הפעילות העיקריות הבאות:

(497.6) 44:0.6 1. מוסיקאים שמימיים.

(497.7) 44:0.7 2. אמני-המופע השמימיים.

(497.8) 44:0.8 3. הבנאים האלוהיים.

(497.9) 44:0.9 4. רשָמי המחשבות.

(498.1) 44:0.10 5. מתַפעלי האנרגיה.

(498.2) 44:0.11 6. מתכננים ומעטרים.

(498.3) 44:0.12 7. פועלי הרמוניה.

(498.4) 44:0.13 כל המורים המקוריים של שבע הקבוצות האלה הגיעו מן העולמות המושלמים של האוונה, והאוונה מחזיקה בכל התבניות, קרי בתבניות הלימוד בעבור כל השלבים והצורות של האָמנות הרוחנית. אף כי העברת האמנויות האלה מהאוונה לעולמות החלל הינה משימה כבירה, מעידן לעידן השתפרו האומנים השמימיים הן בטכניקה והן בביצוע. וכפי שהדבר קורה בכל ההיבטים האחרים של נתיבת ההרקעה, אלו המתקדמים

ביותר בכל נושא נדרשים בקביעות לחלוק את הידע ואת הכישורים המשופרים שלהם עם חבריהם אשר התקדמותם פחותה.

44:0.14 (498.5) בעולמות העליונים תקבלו הצצה ראשונית לאומנויות המיובאות של האוונה, ויופיין של יצירות אלה והערכתכם את יופיין יעלו ויפרחו עד אשר תעמדו בהיכלות הרוח של סאלווינגטון ותחזו ביצירות המופת מעוררות ההשראה של האמנים הנשגבים של מחוזות הרוח.

44:0.15 (498.6) כלל הפעילויות האלה של העולמות המורונטיים והרוחניים הינן ממשיות. בעבור הוויות רוחניות, עולם הרוח הוא מציאות. בעבורנו, עולם החומר הוא זה אשר הינו פחות מציאותי. הצורות הרוחניות הגבוהות יותר חולפות בחופשיות דרך חומר רגיל. הוויות רוח גבוהות אינן מגיבות לשום דבר חומרי, למעט לכמה מן האנרגיות הבסיסיות. בעבור הוויות חומריות, עולם הרוח הינו פחות או יותר בלתי-ממשי; בעבור הוויות רוחניות, עולם החומר הינו כמעט בלתי-מציאותי לחלוטין, בהיותו אך צילה של המהות של מציאויות רוחניות.

44:0.16 (498.7) באמצעות ראייה רוחנית בלבד, אין ביכולתי להבחין בַּבניין אשר בו מתורגם ונרשם תיאור זה. יועץ אלוהי מאוורסה אשר נזדמן במקרה לעמוד לצידי מבחין ביצירות החומריות הטהורות האלה אף פחות ממני. באמצעות התבוננות במקבילה רוחנית שלהן – אשר מוצגת לדעת שלנו על-ידי אחד משנאי האנרגיה המשרתים אותנו – היננו מבחינים כיצד יצירות חומריות אלה מופיעות בעבורכם. בניין חומרי זה אינו בדיוק מציאותי בעבורי, כהוויה רוחנית, ואולם, כמובן שהוא מציאותי ביותר ושמיש בהחלט בעבור בני-תמותה חומריים.

44:0.17 (498.8) קיימים סוגים מסוימים של הוויות המסוגלות להבחין הן במציאותם של היצורים בעולמות הרוחניים והן במציאותם של היצורים בעולמות החומר. למחלקה זו משתייכים היצורים המכונים היצורים הרביעיים של שרתי האוונה, וכן היצורים הרביעיים של הבוררים. מלאכיות הזמן והמרחב ניחנות ביכולת להבחין הן בהוויות רוחניות והן בהוויות חומריות, וכך גם המרקיעים בני התמותה לאחר השתחררותם מן החיים בגוף. לאחר שהשיגו רמות רוחניות גבוהות יותר, מסוגלים המרקיעים לזהות מציאויות חומריות, מורונטיות ורוחניות.

44:0.18 (498.9) נמצא כאן איתי גם שליח רב-עוצמה מאוורסה, מרקיע מותך-מכוונן, אשר היה לפנים הוויה בת-תמותה; והוא תופש אתכם כפי שאתם הינכם, ובה בעת רואה את השליח הבודד, את הסופרנאפים ואת ההוויות השמימיות האחרות אשר נוכחות עימנו. אף-פעם במהלך הרקעתכם הארוכה, לא תאבדו את היכולת להכיר את חבריכם מצורות הקיום הקודמות. ולְעולם, בעודכם מעפילים פנימה בסולם החיים, תישמר בידכם היכולת להכיר את ההוויות חברותיכם מרמות ההתנסות הקודמות והנמוכות יותר ולהתרועע עימן. כל מעבר חדש, וכל תחייה חדשה, יוסיפו לטווח ראייתכם קבוצה אחת נוספת של הוויות רוחניות, וזאת מבלי שתיגרע כהוא-זה יכולתכם להכיר את חבריכם ואת רעיכם מן המעמדות שבהם הייתם מצויים בעבר.

44:0.19 (498.10) כל אלו מתאפשרים בחווייתם של המרקיעים בני התמותה באמצעות פעולת מכוונני המחשבה השוכנים. הודות לכך שהם שומרים עותק של כלל חוויות חייכם, מובטח לכם כי לעולם לא תאבדו כל איכות אמיתית אשר הייתה לכם לפנים; ומכוונים אלו ממשיכים להתקדם אתכם, כחלק מכם, ולאמיתו של דבר – **כמוכם עצמכם.**

44:0.20 (499.1) ואולם, כמעט ונואשתי מן הניסיון לתאר בעבור הדעת החומרית את טיבם ואת עבודתם של האומנים השמימיים. במאמץ לגולל בפני הדעת בת התמותה את מציאות הפעולות המורונטיות והתופעות הכמעט-רוחניות האלה, הנני נדרש לסלף את המחשבה ולעוות את השפה. קצרה הבנתכם מלתפוש, ושפתכם דלה ואינה מספקת דייה על-מנת לאפשר את תיאור המשמעות, הערך והיחסים של פעילויות רוחניות-למחצה אלה.
ואף-על-פי-כן, הנני ממשיך בניסיון זה להאיר את דעת האדם באשר למציאויות אלה; זאת לצד הבנה מלאה של חוסר-יכולתי למלא משימה זו בהצלחה יתרה.

44:0.21 (499.2) אין ביכולתי לעשות יותר מאשר לנסות לצייר הקְבלה גסה בין הפעילויות החומריות של בני התמותה לבין התפקודים המרובים של האומנים השמימיים. אילו היו הגזעים של אורנטיה מתקדמים יותר באמנות ובהישגים תרבותיים אחרים, כי אז יכול הייתי להתקדם הרבה יותר במאמציי להשליך את דעת האדם מן הדברים שבחומר אל אלו המורונטיים. כל שאני יכול לקוות להשיג הוא לעורר אמפתיה כלפי עובדת המציאותיות של פעולות אלה של העולמות המורונטיים ושל עולמות הרוח.

1. המוסיקאים השמימיים

44:1.1 (499.3) בהינתן מגבלות טווח השמיעה בן התמותה, יקשה עליכם עד מאוד לדמיין את המנגינות המורונטיות. קיים אפילו טווח חומרי של צלילים יפהפיים אשר אינו מוכר כלל על-ידי חוש השמיעה האנושי, והס מלהזכיר את הטווח הבלתי-נתפש של ההרמוניה המורונטית והרוחנית. מנגינות רוחניות אינן גלי קול חומריים, אלא פעימות רוחניות המתקבלות על-ידי רוח האישיויות השמימיות. קיימים במנגינות של הספֵירות טווח עצום ונשמה של ביטוי, המלווים בביצוע רב-הוד, אשר כולם מצויים לחלוטין הרחק מעבר ליכולת התפישה האנושית. חזיתי במיליוני הוויות נלהבות אשר התרוננו בעדנה משנשמעה מנגינת העולם באנרגיית הרוח של המעגלים השמימיים. מנגינות נהדרות אלה יכולות להיות משודרות אף לקצוות היקום המרוחקות ביותר.

44:1.2 (499.4) המוסיקאים השמימיים עוסקים בהפקת הרמוניה שמימית באמצעות תפעול הכוחות הרוחניים הבאים:

44:1.3 (499.5) 1. **קול רוחני** — הפסקות בזרימה הרוחנית.

44:1.4 (499.6) 2. **אור רוחני** — השליטה באור של המחוזות המורונטיים והרוחניים והעצמתו.

44:1.5 (499.7) 3. **התנגשויות אנרגיה** — מנגינות המופקות הודות לַניהול המיומן של האנרגיות המורונטיות והרוחניות.

44:1.6 (499.8) 4. **סימפוניות צבע** — מנגינות של גווני צבע מורונטיים; אלה נמנות על ההישגים הגבוהים ביותר של המוסיקאים השמימיים.

44:1.7 (499.9) 5. **הרמוניה של רוחות מאוגדות** — עצם הסידור וההתאגדות של סדרים שונים של הוויות מורונטיות ורוחניות מייצרים מנגינות מלכותיות.

44:1.8 (499.10) 6. **מנגינות של מחשבה** — חשיבה של מחשבות רוחניות יכולה להיות כה משוכללת לעבר מושלמוּת, עד כדי התפרצות בַּמנגינות של האוונה.

44:1.9 (499.11) 7. **המוסיקה של החלל** — באמצעות כִּוונון הולם, ניתן לקלוט את המנגינות של סִפֵּירות אחרות במעגלי התשדורת של היקום.

44:1.10 (500.1) קיימים מעל למאה-אלף אופנים שונים של תיפעול קול, צבע ואנרגיה; טכניקות המקבילות לשימוש האנושי בכלי נגינה מוסיקליים. להקות הריקוד שלכם מייצגות, ללא ספק, ניסיון גס וגרוטסקי של יצורים חומריים להתקרב להרמוניה השמימית של מיקום הוויות וסידור אישיויות. חמש הצורות האחרות של המנגינות המורונטיות אינן ניתנות לזיהוי על-ידי מנגנון החושים של גופים חומריים.

44:1.11 (500.2) ההרמוניה, המוסיקה של שבע רמות הארגון המלודי, הינה הקוד האוניברסאלי האחד של תקשורת הרוח. המוסיקה, כפי שמבינים אותה בני-התמותה של אורנטיה, מגיעה לביטוי הגבוה ביותר שלה בבתי-הספר של ירושֶׁם, מטֶה המערכת, שם לומדות הוויות חומריות-למחצה את ההרמוניות של הקול. בני-תמותה אינם מגיבים לצורות אחרות של מנגינה מורונטית ושל הרמוניה רוחנית.

44:1.12 (500.3) הערכת מוסיקה באורנטיה הינה פיזית ורוחנית כאחד; והמוסיקאים האנושיים שלכם פעלו רבות על-מנת לרומם את הטעם המוסיקאלי מן המונוטוניות הברברית של אבות-אבותיכם המוקדמים ועד לרמות הגבוהות יותר של הכרה בערך הקול. מרבית בני התמותה של אורנטיה מגיבים למוסיקה בעיקר דרך השרירים החומריים וכה מעט באמצעות הדעת והרוח; ואולם, חל שיפור מתמיד בהכרה מוסיקאלית במהלך יותר משלושים-וחמש אלף השנים האחרונות.

(500.4) 44:1.13 סִינְקוֹפָה טוֹנָאלִית מייצגת מעבר מן המונוטוניות המוסיקאלית של האדם הפרימיטיבי אל ההרמוניה בעלת עושר הביטוי, ואל המנגינות בעלות המשמעות של המוסיקאים שלכם מן הזמן המאוחר יותר. הסוגים המוקדמים יותר הללו של מקצבים מעוררים את התגובה של חוש האהבה-למוסיקה מבלי לדרוש את הפעלת היכולות האינטלקטואליות הגבוהות יותר של הערכה הרמונית, ובכך מתחבבים באופן כללי יותר על יחידים בלתי-בשלים או עצֵלים מבחינה רוחנית.

(500.5) 44:1.14 המוסיקה הטובה ביותר של אורנטיה הינה אך כצל חולף של הלחנים הנהדרים הנשמעים על-ידי העמיתים השמימיים של המוסיקאים שלכם, אשר השאירו כרישום אך רסיסים מאותן הרמוניות של כוחות מורונטיים בדמות המנגינות המוסיקאליות של הרמוניות הקול. מוסיקה רוחנית-מורונטית מפעילה לעיתים מזומנות את כל שבעת אופני הביטוי והביצוע, ומשום כך הדעת האנושית הינה מוגבלת ביותר בכל ניסיון לצמצם את המלודיות האלה של הספירות הגבוהות לכדי תווים פשוטים של צליל מוסיקאלי. מאמץ שכזה יהא שקול במידה מסוימת לניסיון לשחזר את המנגינות של תזמורת אדירה תוך שימוש בכלי נגינה אחד בלבד.

(500.6) 44:1.15 אף כי אספתם באורנטיה מנגינות יפות, לא התקדמתם מן הבחינה המוסיקאלית כה רחוק כפי שהתקדמו רבות מן הפלנטות השכנות שלכם בשטניה. אילו רק שרדו אדם וחווה, כי אז הייתה לכם מוסיקה באמת; ואולם מתנת ההרמוניה, אשר הייתה להם כה טבעית, דוללה עד מאוד על-ידי לחנים בעלי נטיות לא-מוסיקאליות, עד כי רק פעם אחת יחידה בכל אלף חיים של בני-תמותה נולד אדם המסוגל להעריך הערכה רבה את ההרמוניה. אך אל נא תיפול רוחכם; יום אחד עשוי להופיע מוסיקאי אמיתי באורנטיה, ועמים שלמים ילכו שבי בקסם הלחנים הנהדרים שיפיק. אדם אחד שכזה מסוגל לשנות לנצח את המהלך של אומה שלמה, ואפילו של כלל העולם המתורבת. והדבר אכן נכון, פשוטו כמשמעו, כי "בכוחה של מנגינה לשנות עולם שלם". לנצח תישאר המוסיקה השפה האוניברסאלית של אנשים, מלאכיות ורוחות. הרמוניה הינה השפה של האוונה.

2. המבַצעים השמימיים

(500.7) 44:2.1 בן התמותה יוכל לקוות אך בקושי ליותר מאשר מושג זעום ומעוות של תפקוד המבַצעים השמימיים, שאותם הנני נאלץ לתאר בזאת באמצעות הסמלים הגסים והמוגבלים של שפתכם החומרית. בעולם הרוחני-מורונטי קיימים אלף-ואחד דברים בעלי ערך עליון, דברים אשר ראויים לשעתוק ואינם ידועים באורנטיה, התנסויות הנכללות בקטגוריית הפעילויות אשר "עלו על דעתו של בן-אנוש" אך בקושי, אותן מציאויות שהכין האל בעבור אלו אשר ישרדו את החיים בגוף.

(501.1) 44:2.2 קיימות שבע קבוצות של המבצעים השמימיים, ואנסה לתאר בזאת את עבודתן באמצעות הסיווג הבא:

(501.2) 44:2.3 1. **הזמרים** — אלו יחידי ההרמוניה אשר שבים ומתארים את ההרמוניות המסוימות של העבר ומפרשים את המנגינות של ההווה. ואולם, כל זאת מתרחש ברמה המורונטית.

(501.3) 44:2.4 2. **עובדי הצבע** — אותם אמנים של אור וצל אשר אתם עשויים לכנות בשמות מאיירים וציירים, אמנים אשר משמרים סצנות חולפות ואפיזודות ארעיות בעבור ההנאה המורונטית העתידית.

(501.4) 44:2.5 3. **צלמי האור** — אלו הינם מכיני התיעוד של תופעות רוחניות-למחצה; סרטי הקולנוע של אורנטיה הינם אך איור גס של תיעוד זה.

(501.5) 44:2.6 4. **שחקני ההצגות ההיסטוריות** — אלו המשחזרים באופן דרמטי את האירועים המכריעים של תולדות היקום ושל ההיסטוריה שלו.

(501.6) 44:2.7 5. **האמנים הנבואיים** — אלו המשליכים את משמעויות ההיסטוריה אל עבר העתיד.

(501.7) 44:2.8 6. **מספרי סיפורי-החיים** — אלו המנציחים את המובן ואת המשמעות של חוויית החיים. ההשלכה של התנסויות אישיות בהווה אל עבר ערכים אשר יושגו בעתיד.

(501.8) 44:2.9 7. **השחקנים הניהוליים** — אלו המתארים את משמעותה של פילוסופיית הממשל ושל טכניקת הניהול, השחקנים הדרמטיים השמימיים של הריבונות.

(501.9) 44:2.10 לעיתים תכופות מאוד, המבצעים השמימיים משתפים פעולה ביעילות רבה עם מנהלי הבידור בשילוב הצגה של זיכרונות-עבר עם צורות מסוימות של מנוחה לַדַעת ובידור לאישיות. לעיתים, מבַצעים אלו מתאחדים לשם ביצוע לפני ההתכנסויות המורונטיות והאסיפות הרוחניות במופעים דרמטיים אדירים המייצגים את התכלית אשר לשמה התכנסו. לאחרונה הייתי עד בעצמי למופע כביר שכזה, שבו מעל למיליון שחקנים הפיקו סדרה בת יותר מאלף סצנות.

(501.10) 44:2.11 המורים האינטלקטואליים הגבוהים יותר וסועדי המעבָר משתמשים בחופשיות וביעילות בקבוצות המבַצעים השונות האלה כחלק מפעילויות החינוך המורונטיות שלהם. ואולם, לא כל מאמציהם מוקדשים לתיאור חולף; הרבה, הרבה מאוד מעבודתם הינה מטָבע קבוע, והיא תיוותר לנצח כמורשת לכל זמן בעתיד. אומנים אלו הינם כה מיומנים, עד כי כאשר הם פועלים בהמוניהם, הם מסוגלים לשחזר עידן, וכאשר הם משתפים פעולה עם הסועדים השרפיים הם יכולים, הלכה למעשה, להציג את ערכיו הנצחיים של עולם הרוח בפני הצופים בני התמותה של הזמן.

3. הבנאים האלוהיים

44:3.1 (501.11) קיימות ערים אשר "האל בנה וכונן אותן". לנו ברוח יש מקבילה לכל מה שאתם, בני התמותה, מכירים, ויותר מכך במידה בל-תתואר. יש לנו בתים, מנעמים רוחניים ואת צרכינו המורונטיים. על כל סיפוק חומרי שממנו מסוגלים בני-תמותה ליהנות, יש לנו אלפי מציאויות רוחניות המשמשות להעשרת ולהעצמת קיומנו. הבנאים האלוהיים פועלים בשבע קבוצות:

44:3.2 (502.1) 1. **מתכנני ובנאי בתי המגורים** — אלו הבונים ומשפצים את המשכנות המוקצות למגורי יחידים וקבוצות עבודה. מעונות מורונטיים ורוחניים אלו הינם אמיתיים. הם הינם בלתי-נראים בעבורכם, אתם בעלי הראייה קצרת-הטווח, ואולם בעבורנו הם הינם אמיתיים עד מאוד ויפים ביותר. במידה מסוימת, יכולות כל ההוויות הרוחניות לחלוק עם הבנאים פרטים מסוימים על אודות התכנון והיצירה של המעונות המורונטיים או הרוחניים שלהן. בתים אלו מצוידים ומקושטים בהתאם לצרכיהם של היצורים המורונטיים, או הרוחניים, אשר שוכנים בהם. קיימים מגוון שופע והזדמנות נרחבת לביטוי אינדיבידואלי בכל המבנים הללו.

44:3.3 (502.2) 2. **בנאי המבנים המקצועיים** — אלו העוסקים בתכנון ובהרכבה של המשכנות אשר בהם עובדים העובדים הרגילים והשגרתיים של המחוזות המורונטיים והרוחניים. ניתן להשוות בנאים אלו למקבליהם הבונים באורנטיה את סדנאות העבודה ואת המבנים התעשייתיים האחרים. בעולמות המעבר קיימת כלכלה הכרחית של סעד הדדי ושל חלוקת עבודה על-פי מומחיות. לא כולנו עושים הכול; קיים גיוון בתפקידים בקרב קבוצת ההוויות המורונטיות והרוחות המתפתחות, ובנאים מקצועיים אלו לא רק בונים סדנאות עבודה טובות יותר, אלא גם תורמים להעשרתו המקצועית של העובד.

44:3.4 (502.3) 3. **בנאי מבני השעשועים.** בתקופות המנוחה, משמשים מבנים עצומים למה שבני-תמותה יכנו שעשוע, ובמובן מסוים, משחק. בימות הולמות מסופקת בעבור מנהלי הבידור, ההומוריסטים של העולמות המורונטיים, אותן סְפֵירות מעבר אשר בהן מתבצע אימון ההוויות המרקיעות אשר זה עתה הועתקו מן הפלנטות האבולוציוניות. ואפילו הרוחות

הגבוהות יותר מעורבות בצורה מסוימת של הומור הכרוך בהיזכרות במהלך התקופות של הטענתן הרוחנית.

44:3.5 (502.4) 4. **בנאי מבני הפולחן** — האדריכלים המומחים של המקדשים המורונטיים והרוחניים. בכל עולמות ההרקעה של בני התמותה מצויים מקדשים של פולחן, ואלו הינם היצירות האנינות ביותר במחוזות המורונטיים ובספֵירות הרוח.

44:3.6 (502.5) 5. **בנאי מבני החינוך** — אלו הבונים את מטות האימון המורונטי והלימוד הרוחני המתקדם. לעולם פתוחה הדרך לשם רכישת ידע נוסף, ולשם קבלת מידע נוסף על אודות העבודה הנוכחית והעתידית של מאן-דהוא, כמו גם ידע על אודות תרבות היקום, מידע אשר נועד להפוך את בני התמותה המרקיעים לאזרחים אינטליגנטיים ויעילים יותר של העולמות המורונטיים והרוחניים.

44:3.7 (502.6) 6. **המתכננים המורונטיים** — אלו הבונים על-מנת לתאם את התאגדותן של כלל האישיויות של העולמות, כאשר אלה נוכחות בזמן כלשהו בכל סֵפירה שהיא. המתכננים הללו משתפים פעולה עם מפקחי הכוח המורונטיים על-מנת להעשיר את התיאום בחיים המורונטיים המתקדמים.

44:3.8 (502.7) 7. **בנאי מבני הציבור** — האומנים אשר מתכננים ובונים את המקומות שנועדו לכינוס, למעט אלו המיועדים לפולחן. מקומות הכינוס הציבוריים הינם אדירים ומדהימים.

44:3.9 (502.8) בעוד שלא המבנים הללו, ואף לא קישוטיהם, יהיו אמיתיים ממש בעבור התפישה החושית של בני-תמותה חומריים, בעבורנו הם אמיתיים ביותר. אתם לא תהיו מסוגלים לראות את המקדשים הללו גם אם תהיו שם בגופכם; ואף-על-פי-כן, כל היצירות העל-חומריות האלה נמצאות שם הלכה למעשה, והיננו מבחינים בהן בבירור ומפיקים מהן את מלוא ההנאה.

4. רָשַׁמֵי המחשבות

44:4.1 (503.1) אומנים אלו מקדישים את עצמם לשימורן ולשעתוקן של המחשבות הנעלות של העולמות, והם פועלים בשבע קבוצות:

44:4.2 (503.2) 1. **משמרי המחשבות.** אלו הם האומנים המקדישים את עצמם לשימור המחשבות הגבוהות יותר של העולמות. בעולמות המורונטיים פניני המחשבה נחשבים כאוצרות של ממש. עוד בטרם הגעתי לראשונה לאורנטיה, ראיתי רישומים ושמעתי תשדורות של הרעיונות של כמה מהמוחות הגדולים של פלנטה זו. רשמי המחשבות משמרים רעיונות נאצלים שכאלו בשפתה של אוורסה.

44:4.3 (503.3) לכל יקום-על שפה משלו, לשון המדוברת על-ידי האישיויות שלו ושלטת ברחבי מגזריו. ביקום-העל שלנו שפה זו נודעת כשפת אוורסה. ואף לכל יקום מקומי יש שפה משלו. כל הסדרים הגבוהים יותר בנבאדון הינם דו-לשוניים, ודוברים הם הן את שפת נבאדון ואת לשונה של אוורסה. כאשר נפגשים שני יחידים משני יקומים מקומיים שונים, הם מתַקשרים בלשון אוורסה; לעומת זאת, אם אחד מהם מגיע מיקום-על אחר, הם חייבים להיעזר בשירותי מתורגמן. ביקום המרכזי יש אך צורך מועט בשפה; הן קיימת בו הבנה מושלמת ושלמה כמעט; שם, רק האלים אינם מובנים באופן מלא. לימדונו כי פגישה מקרית בפרדיס מגלה יותר הבנה הדדית ממה שאפשר להעביר באמצעות שפתם של בני-תמותה במהלך אלף שנים. ואפילו בסאלווינגטון "היננו יודעים כשם שהיננו ידועים".

44:4.4 (503.4) בספֵירות המורונטיות והרוחניות, היכולת לתרגם מחשבה לכדי שפה מצויה מעבר לכוח תפישתו של בן התמותה. הָרשמים המומחים יכולים להאיץ את הקצב שבו היננו מסוגלים לצמצם מחשבה לכדי רישום של קבע, עד כדי כך שניתן לרשום בדקה אחת, כמניין הזמן באורנטיה, כמות השקולה ליותר מחצי מיליון מילים, או סמלי מחשבה. לשונות יקום אלה הינן עשירות לאין שיעור יותר משפות העולמות המתפתחים. סמלי המושגים של אוורסה כוללים מעל למיליארד תווים, אף כי האלף-בית הבסיסי כולל רק שבעים סמלים. לשון

נבאדון אינה כה מפורטת, בהיות הסמלים הבסיסיים, או האלף-בית, עומדים על ארבעים-ושמונה במספר.

44:4.5 (503.5) 2. **רשמי מושגים.** קבוצת הרשמים השנייה הזו עוסקת בשימורן של תמונות מושגיות, של תבניות רעיוניות. זוהי צורה של רישום קבוע אשר איננה מוכרת במחוזות החומריים, ובאמצעות שיטה זו ביכולתי לקבל בשעה אחת, כמניין הזמן שלכם, יותר ידע משתוכלו אתם להשיג במאה שנות קריאה רגילה של לשון כתובה.

44:4.6 (503.6) 3. **רָשמים רעיון-גראפיים.** ברשותנו מצויות הן המקבילה למילה הכתובה והן המקבילה למילה המדוברת שלכם, ואולם, לשֵׁם שימור מחשבות היננו משתמשים על-פי-רוב בטכניקות של איור מושגים ושל רעיון-גראפיים. אלו המשמרים רעיון-גראפיים מסוגלים לשפר את עבודתם של רָשמי המושגים אלף מונים.

44:4.7 (503.7) 4. **מקָדמי אמנות הנאום.** קבוצת רשמים זו עוסקת במשימה של שימור מחשבה על-מנת לשחזרה באמצעות נאום. ואולם, תוך שימוש בלשון נבאדון, ביכולתנו לכסות את חומר הנושאים של תקופת חיים שלמה של בן-תמותה מאורנטיה בנאום בן מחצית השעה בלבד. התקווה היחידה שלכם להבין פעולות אלה היא לעצור ולשקול את הטכניקה המפוזרת והמעוותת של חיי החלום שלכם – כיצד ביכולתכם לחלוף בפנטסיות הליליות האלה במשך שניות מועטות על-פני שנים של חוויות.

44:4.8 (503.8) אמנות הנאום של עולם הרוח הינה אחת מן התענוגות הנדירים הממתינים לאלו אשר שמעו רק את הנאומים הגסים והמגומגמים של אורנטיה. בנאומים של סאלווינגטון ושל עדנטיה קיימים הרמוניה של מוסיקה וביטוי מנעים-בצליליו המעוררים במאזין השראה בל-תתואר. מושגים בוערים אלו הינם כאבני חן של יופי המשובצות בעטרות של פאר. ואולם, אין ביכולתי לעשות כן! אינני מסוגל לתאר בעבור דעתו של בן-אנוש את רוחב יריעתן ואת עומקן של מציאויות אלה של עולם אחר!

44:4.9 (504.1) 6. **מנָהלי התשדורות.** התשדורות של פרדיס, של יקומי העל ושל היקומים המקומיים מצויות תחת פיקוחה של קבוצת משמרי מחשבות אלו. הם משמשים כצנזורים

וכעורכים, כמו גם כמתאמי החומרים המשודרים; הם מכינים בעבור יקום-העל התאמות של כלל תשדורות פרדיס, וכמו כן מתאימים ומתרגמים את תשדורותיהם של עתיקי היומין ללשונות היחידאיות של היקומים המקומיים.

(504.2) 44:4.10 תשדורות היקום המקומי נדרשות גם הן להיות מותאמות כך שתוכלנה להיקלט במערכות ובפלנטות היחידאיות. השידור של דוחות חלל אלו מצוי תחת פיקוח זהיר, ולעולם קיים גיבוי של הרישום, אשר נועד להבטיח את הקליטה הראויה של כל דיווח בכל עולם במעגל נתון. מנהלי תשדורות אלו הינם מומחים טכניים בשימוש בזרמי החלל לכל הצרכים של תקשורת מידע.

(504.3) 44:4.11 6. **רָשמי המקצב.** בני אורנטיה יכנו בוודאי אומנים אלו בשם משוררים, אף כי תוצרי עבודתם שונים עד מאוד מן היבול הפואטי שלכם, ומתעלים מעליו באופן אינסופי-כמעט. המקצב הינו פחות מעייף בעבור הוויות מורונטיות ורוחניות, ועל-כן נעשה מאמץ קבוע על-מנת להגדיל את היעילות, כמו גם להעצים את ההנאה, על-ידי ביצוע פעולות מרובות באופן קצבי. הנני מבקש רק שתזכו לשמוע כמה מן התשדורות הפיוטיות של האסיפות בעדנטיה וליהנות מעושרם של הצבע והטון של גאוני הקונסטלציה, אשר מתמחים בצורה מעודנת זו של ביטוי-עצמי ושל הרמוניזציה חברתית.

(504.4) 44:4.12 7. **הרשמים המורונטיים.** הנני עומד כאובד עצות באשר לאופן שבו אוכל לתאר בעבור הדעת החומרית את תפקודה של קבוצה חשובה זו של רשמי מחשבות, אשר משימתה הינה לשמר את התמונות הקיבוציות של ההתכנסויות המורונטיות השונות ושל המבצעים הרוחניים; באופן גס, הם הינם הצלמים הקבוצתיים של עולמות המעבר. הם שומרים בעבור העתיד את הסצנות ואת ההתאגדויות החיוניות של העידנים המתקדמים הללו, ומשמרים אותן בארכיבי האולמות המורונטיים של הרשומות.

5. מְתַפְעֲלֵי האנרגיה

44:5.1 (504.5) אומנים מעניינים ויעילים אלו עוסקים בכל סוגי האנרגיה: זו הפיזית, זו של דעת וזו של רוח.

44:5.2 (504.6) 1. **מתפעלי האנרגיה-הפיזית.** מתפעלי האנרגיה-הפיזית משרתים במשך תקופות ארוכות יחד עם מנהלי הכוח, והם הינם מומחים בתפעול ובשליטה ברבות מרמות האנרגיה הפיזית. הם מכירים היטב את שלושת הזרמים הבסיסיים ואת שלושים חלוקות-המשנה של האנרגיה של יקומי-העל. הוויות אלה מעניקות סיוע בל-יתואר למפקחי הכוח המורונטיים בעולמות המעבר. והם הינם התלמידים המתמידים של ההשלכות הקוסמיות של פרדיס.

44:5.3 (504.7) 2. **מתפעלי אנרגיה של דעת.** אלו הם המומחים לתקשורת בין-אישית של הוויות מורונטיות עם הוויות תבוניות מסוגים אחרים. למעשה, צורת תקשורת זו בין בני-תמותה כמעט שאינה קיימת באורנטיה. אלו הם המומחים אשר מקדמים את היכולת של הוויות מורונטיות מרקיעות לתקשר אלה עם אלה, ועבודתם כוללת הרפתקאות ייחודיות מרובות, הנוגעות לקשרים אינטלקטואליים והמצויות מעבר לְיכולת התיאור שלי בעבור הדעת החומרית. אומנים אלו הינם תלמידיהם החריפים של מעגלי הדעת של הרוח האינסופית.

44:5.4 (505.1) 3. **מתפעלי אנרגיה-רוחנית.** מתפעלי האנרגיה הרוחנית מהווים קבוצה מסקרנת. אנרגיה רוחנית פועלת בהתאם לחוקים מבוססים, ממש כשם שפועלת האנרגיה הפיזית. כלומר, לימוד הכוח הרוחני מניב מסקנות מהימנות, וניתן לטפל בו באופן מדויק, ממש כשם שניתן לטפל באנרגיות הפיזיות. החוקים בעולם הרוח הינם בטוחים ומהימנים ממש כמו אלו של מחוזות החומר. במהלך מיליוני השנים האחרונות טכניקות משופרות רבות שנועדו לשם ספיגת אנרגיה רוחנית גובשו על-ידי תלמידים אלו, הלומדים את חוקיו הבסיסיים של הבן הנצחי השולטים באנרגיית-הרוח, כפי שאלה מיושמים בעבור הסדרים המורונטיים ובעבור הסדרים האחרים של הוויות שמימיות ברחבי היקומים.

44:5.5 (505.2) 4. **המתפעלים המשולבים.** זוהי הקבוצה ההרפתקנית של הוויות מאומנות-היטב, אשר מקדישה עצמה לחיבור התפקודי של שלושת רמות האנרגיה האלוהית המקוריות המופיעות ברחבי היקומים כאנרגיות פיזיות, אנרגיות של דעת ואנרגיות רוח. אלה הן האישיויות החריפות אשר, לאמיתו של דבר, מבקשות לגלות את נוכחותו ביקום של האל העליון, משום שבאישיות אלוהות זו חייב להתרחש האיחוד ההתנסותי של כלל האלוהות ביקום המקיף. ובמידה מסוימת, אומנים אלו זכו לאחרונה למידת-מה של הצלחה.

44:5.6 (505.3) 5. **יועצי ההיסע.** סגל זה של יועצים טכניים לשרפים-של-היסע הינו מיומן ביותר בשיתוף-פעולה עם תלמידי הכוכבים בגיבוש מסלולים ובסיוע אחר לממונים על ההיסעים בעולמות החלל. יועצים אלו משמשים כפקחי התנועה של הספֵירות, והם נוכחים בכל הפלנטות המיושבות. אורנטיה מקבלת שירות זה מידי סגל המונה שבעים יועצי היסע.

44:5.7 (505.4) 6. **מומחי התקשורת.** בדומה לכך, מקבלת אורנטיה שירות מידיהם של שניים-עשר טכנאי תקשורת בין-פלנטארית ובין-יקומית. הוויות מנוסות-ביותר אלה הינן מומחיות בידע על חוקי השידור וההפרעות הנוגעים לתקשורת של העולמות. סגל זה עוסק בכל צורות ההודעות בחלל, פרט לאלה של שליחי הכבידה ושל השליחים הבודדים. באורנטיה, הרבה מעבודתם חייבת להתבצע דרך מעגל רבי-המלאכיות.

44:5.8 (505.5) 7. **מורי המנוחה.** המנוחה האלוהית כרוכה בַּטכניקה של ספיגת אנרגיית-רוח. מלאי האנרגיה המורונטית והרוחנית חייב להתמלא ממש כשם שהדבר נדרש בעבור אנרגיה פיזית, אך לא מאותן סיבות. בניסיוני להאיר את עיניכם, הנני נאלץ להשתמש בהמחשות גסות; ואף-על-פי-כן, אנו מעולם הרוח חייבים לעצור את פעילויותינו הרגילות מדי תקופה ולקחת את עצמנו למקומות מפגש הולמים שבהם היננו נכנסים למנוחה האלוהית, וכך מחדשים את האנרגיות שהתרוקנו.

44:5.9 (505.6) תקבלו את שיעוריכם הראשונים בנושאים אלו לכשתגיעו לעולמות העליונים, ולאחר שתהפכו להוויות מורונטיות ותתחילו להתנסות בטכניקות של העניינים הרוחניים. אתם יודעים על המעגל הפנימי ביותר של האוונה, וכן שלאחר שעולי-הרגל של

הזמן חוצים את המעגלים שקודמים להאוונה הם חייבים להיות מוכנסים למנוחה הארוכה והמחייה של פרדיס. זוהי איננה דרישה טכנית בלבד של המעבר מנתיבת הזמן לשירות הנצח, אלא גם הכרח, צורת מנוחה הנחוצה על-מנת לחדש את מלאי האנרגיה האובדת בצעדים האחרונים של חווית ההרקעה, ועל-מנת לאגור עתודות של כוח רוחני לקראת השלב הבא של הנתיבה אשר אין-לה-סוף.

(506.1) 44:5.10 מתפעלי אנרגיה אלו פועלים גם במאות דרכים אחרות, ורבות מכדי להימנות, כדוגמת ייעוץ לשרפים, לכרובים ולסאנובים בנוגע לשיטות היעילות ביותר של ספיגת אנרגיה, ולשמירת האיזון המועיל ביותר של הכוחות המסתעפים בין הכרובים הפעילה לבין הסאנובים הסבילה. ומומחים אלו מגישים עזרה בדרכים רבות אחרות ליצורים המורונטיים והרוחניים במאמציהם להבין את המנוחה האלוהית, אשר הינה כה חיונית לשימוש היעיל באנרגיות הבסיסיות של החלל.

6. המתכננים והמעטרים

(506.2) 44:6.1 כמה שהייתי רוצה לדעת כיצד לתאר כיאות את העבודה המעודנת של האומנים הייחודיים הללו! אך כל ניסיון מצדי להסביר את עבודת הקישוט הרוחני רק תזכיר לדעתכם החומרית את מאמציכם העלובים, אך הראויים, לעשות דברים אלו בעולמות הדעת והחומר שלכם.

(506.3) 44:6.2 סגל זה, אף שהוא כולל מעל לאלף מחלקות-מִשנה של פעילויות, מקובץ תחת שבע הקבוצות הראשיות הבאות:

(506.4) 44:6.3 1. **בעלי המלאכה של הצבע.** אלו הם הגורמים לרבבת גווני הצבע של השתקפות הרוח להעביר את מסריהם המעודנים של יופי הרמוני. למעט חישת הצבעים, אין דבר בחוויה האנושית אשר ניתן להשוות לפעילויות אלה.

44:6.4 (506.5) 2. **מתכנני הקול.** מתכננים אלו של מה שאתם מכנים בשם קול, מציירים גלי רוח בעלי זהויות מגוונות וברוֹת-הבחנה מורונטית. לאמיתו של דבר, דחפים אלו הינם ההשתקפויות הנפלאות של נשמות-הרוח העירומות ורבות ההדר של צבאות השמיים.

44:6.5 (506.6) 3. **מתכנני הרגשות.** מעצימי ומשמרי הרגשות הללו הינם אלו המשמרים את ההרגשות המורונטיות ואת הרגשות האלוהיים לשם הלימוד והבנייה של ילדי הזמן, וכן לשם עירור השראה והעתרת יופי על המתקדמים המורונטיים ועל הרוחות המתקדמות.

44:6.6 (506.7) 4. **אמני הריחות.** השוואה זו של הפעילויות הרוחניות הנעלות לַזיהוי הפיזי של ריחות כימיים הינה מצערת ממש, ואולם בני התמותה של אורנטיה יתקשו לזהות סעד זה בכל כינוי אחר. אומנים אלו יוצרים את הסימפוניות המגוונות שלהם בעבור חיזוק רוחם של ילדי האור המתקדמים ולשם הנאתם. אין לכם דבר על הארץ אשר אליו ניתן להשוות סוג זה של גדולה רוחנית, ואפילו לא במעט.

44:6.7 (506.8) 5. **מעטרי הנוכחות.** אומנים אלה אינם טרודים באמניות הקישוט-העצמי או בטכניקת ייפוי יצורים. הם מסורים ליצירת תגובות אושר מרובות ביחידים מורונטיים וביצורים של רוח באמצעות ההצגה הדרמטית של חשיבות מערכות יחסים, ודרך הערכים הממוקמים המוקצים לסדרים מורונטיים ורוחניים שונים בקבוצות המשולבות של הוויות מגוונות אלה. אמנים אלו מארגנים הוויות על-חומריות כפי שאתם הייתם מארגנים תווים מוסיקליים, ריחות ומראות חיים, ואז הם מערבבים אותם לכדי המנונים של תפארת.

44:6.8 (506.9) 6. **מתכנני הטעם.** ואיך אוכל לספר לכם על אודות אמנים אלו! אוכל רק לרמוז באופן חיוור כי הם משפרי הטעם המורונטי, וכי הם אף מתאמצים להגביר את ההערכה ליופי באמצעות חידודם של החושים הרוחניים המתפתחים.

44:6.9 (507.1) 7. **המסנתזים המורונטיים.** אלו הם רבי האומנים המומחים אשר, לאחר שכל האחרים תרמו את תרומותיהם שלהם, מוסיפים ללהקה המורונטית את גימורי השיא ואת הנגיעות הסופיות, ובכך משיגים תיאור מעורר השראה של היפה באופן אלוהי, והשראה

מתמשכת בעבור ההוויות הרוחניות ובעבור עמיתיהן המורונטיים. ואולם אתם, בטרם תוכלו להתחיל ולחזות בתפארות האמנותיות וביופי האסתטי של העולמות המורונטיים והרוחניים, תאלצו להמתין עד אשר תשתחררו מן הגוף החייתי.

7. פועלי ההרמוניה

44:7.1 (507.2) בשונה ממה שאתם עשויים לשער, אמנים אלו אינם עוסקים במוסיקה, בציור, או בכל דבר דומה לכך. הם עוסקים בַּתפעול ובַּארגון של אנרגיות וכוחות מיוחדים הקיימים בעולם הרוח, אך בני-תמותה אינם מסוגלים לזהותם. לו היה לי ולוּ קנה-מידה הקטן ביותר להשוואה, כי אז הייתי מנסה לתאר שדה ייחודי של הישג רוחני, ואולם נואשתי – אין כל טעם לנסות ולהעביר לדעת בני התמותה תחום זה של אמנות שמימית. ואף-על-פי-כן, גם מה שלא ניתן לתארו עדיין ניתן לרמוז לעברו:

44:7.2 (507.3) יופי, מקצב והרמוניה כרוכים זה בזה מבחינה אינטלקטואלית ודומים זה לזה מבחינה רוחנית. לא ניתן להפריד מבחינה אינטלקטואלית את האמת, את העובדות ואת היחסים, והם נסמכים למושגים הפילוסופיים של יופי. טוב, יושרה וצדק מתייחסים-הדדית זה לזה באופן פילוסופי, וכרוכים מבחינה רוחנית יחדיו עם האמת החיה ועם היופי האלוהי.

44:7.3 (507.4) המושגים הקוסמיים של פילוסופיה אמתית, התיאור של אומניות שמימיות, או הניסיון בן התמותה לצייר את ההבנה האנושית של היופי האלוהי, לעולם לא יוכלו להשביע רצון אם ניסיונות ההתקדמות כאלו של היצור אינם מאוחדים. ביטויים אלו של הדחף האלוהי בתוככי היצור המתפתח עשויים להיות אמיתיים מבחינה אינטלקטואלית, יפים מבחינה רגשית וטובים מבחינה רוחנית; ואולם, נשמת הביטוי האמיתית נשארת בחזקת נעדרת, אלא אם כן מציאויות אלה של אמת, משמעויות של יופי וערכים של טוב מאוחדים בחוויית החיים של האומן, המדען או הפילוסוף.

44:7.4 (507.5) איכויות אלוהיות אלה מאוחדות באל באופן מושלם ומוחלט. ובידי כל אדם, או כל מלאכית, יודעי-אל, נתון הפוטנציאל לביטוי-עצמי בלתי-מוגבל ברמות

הולכות-ומתקדמות לְעולם של הגשמה-עצמית מאוחדת, באמצעות הטכניקה של ההישג שאין-לו-סוף של היִדַמות-לאל – המזיגה ההתנסותית בחוויה האבולוציונית של אמת נצחית, יופי אוניברסאלי וטוב אלוהי.

9. שאיפות בני-תמותה והישגים מורונטיים

44:8.1 (507.6) אף-על-פי שאומנים שמימיים אינם עובדים באופן אישי בפלנטות חומריות כדוגמת אורנטיה, מעת לעת הם מגיעים ממטֶה המערכת על-מנת להגיש את עזרתם לְיחידים המחוננים באופן טבעי מבני הגזעים בני התמותה. כאשר הם מוצבים לשירות שכזה, אומנים אלו עובדים ארעית תחת הפיקוח של מלאכיות הקדמה הפלנטאריות. הצבאות המלאכיים משתפים פעולה עם אומנים אלו בניסיון לסייע לאותם אמנים בני-תמותה אשר ניחנו במתנות-טבע, ואשר להם גם מכוונים בעלי ניסיון מיוחד קודם.

44:8.2 (507.7) קיימים שלושה מקורות אפשריים ליכולת אנושית מיוחדת: בבסיס **תמיד** קיים הכישרון הטבעי, או המולד. יכולת מיוחדת אף-פעם איננה מתנת-אלוה שרירותית; תמיד קיים בסיס קדמון לכל כישרון יוצא-דופן. בנוסף ליכולת טבעית זו – או יותר נכון כהשלמה לה – עשויה להיות תרומת ההכוונה של מכוונן המחשבה באותם יחידים שבהם המכוונים השוכנים עצמם חוו התנסויות ממשיות, הלכה למעשה, בְּתחומים בעלי מאפיינים דומים בעולמות אחרים וביצורים בני-תמותה אחרים. באותם מקרים שבהם קיים כישרון יוצא-דופן הן בדעת האנושית והן במכוונן השוכן, עשויים אומני הרוח להיות מצווים לפעול על-מנת לשמש כיוצרי הרמוניה של הכישורים הללו, ולעורר השראה ולסייע בדרכים אחרות בעד בני-תמותה אלו לתוך אחר אידיאלים של שלמות הולכת וגוברת ולנסות את ידם בגילום מועצם למען ההיבנות של העולם.

44:8.3 (508.1) אין קיימות קָסְטות בשורות האומנים הרוחניים. אין זה משנה כמה נמוך המקור שלכם, אם אתם ניחנים ביכולת ובמתנת הביטוי, כי אז תִזכו בְּהכרה הולמת ובַּהערכה

המגיעה לכם ככל שתרקיעו מעלה בסולם ההתנסות המורונטית וההישג הרוחני. אין יכולה להתקיים כל מגבלה של תורשה אנושית, או של חוסרים בתנאי הסביבה של בני התמותה, שהנתיבה המורונוטית לא תפצה עליהם ותסירם במלואם. וכל שביעות רצון כזו של הישג אמנותי וביטוי של הגשמה-עצמית יושגו באמצעות מאמציכם האישיים בהתקדמות המדורגת. בסופו של דבר, השאיפות של בינוניות אבולוציונית ניתנות להגשמה. בעוד שהאלים אינם מעניקים לילדי הזמן כישורים ויכולות באופן שרירותי, הם מאפשרים להם להשיג את שביעות הרצון של כל כמיהותיהם הנעלות ולהשביע כל רעב אנושי לביטוי עצמי עילאי.

44:8.4 (508.2) ואולם, שומה על כל בן-תמותה כי יזכור: רבות מן השאיפות להצטיינות אשר מתגרות בבני-תמותה בעודם בגוף לא תישארנה עוד בקרב אותם בני-תמותה בעת הנתיבה המורונטית והרוחנית שלהם. המרקיעים המורונטיים לומדים לחַבְרֵת את כמיהות העבר האנוכיות לחלוטין שלהם ואת שאיפותיהם האגואיסטיות. ואף-על-פי-כן, אותם דברים אשר באמת כמהתם לעשותם על-פני כדור-הארץ ואשר נסיבות מנעום מכם בהתמדה, אם עדיין תרצו לעשותם לאחר שתרכשו את הבוננות האמיתית של המוֹטָה, כי אז תקבלו בוודאי כל הזדמנות להשביע את מלוא תשוקותיכם משכבר הימים.

44:8.5 (508.3) בטרם בני התמותה המרקיעים יוצאים את היקום המקומי בדרכם אל נתיבת הרוח שלהם, הם יספקו כל רעב או כמיהה אינטלקטואליים, אומנותיים, או חברתיים, או כל שאיפה אמיתית אשר אפיינה אי-פעם את מישורי הקיום האנושי או המורונטי שלהם. זהו הישג של שוויון בשביעות הרצון של הביטוי העצמי וההגשמה העצמית, ואולם זהו איננו ההישג של מעמד התנסותי שווה, ואף לא המחיקה המוחלטת של האינדיבידואליות האופיינית בכישורים, בטכניקה ובביטוי. ואולם, ההבדל הרוחני החדש בהישג ההתנסות האישית לא יתיישר ולא יושווה כאמור, עד אשר תסיימו את המעגל האחרון של נתיבת האוונה. או אז יוצבו אזרחי פרדיס בפני הצורך להסתגל להבדל מוחלטופי זה בהתנסות האישית, אשר ניתן להשוותו רק על-ידי ההישג הקבוצתי של מעמד היצור המרבי – יעדם של הסופיונים בני התמותה כרוחות מְדָרגה שביעית.

44:8.6 (508.4) וזהו סיפורם של האומנים השמימיים, אותו גוף קוסמופוליטי של עובדים מעודנים העושים כה רבות על-מנת לרומם את הספֵירות הארכיטקטוניות באמצעות הגילומים

האמנותיים של יופיים האלוהי של הבוראים הפרדיסיים.

44:8.7 (508.5) [הוכתב על-ידי רב-מלאכית מנבאדון].

>> מסמך 44 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 46 <<

מסמך 45

ממשל המערכת המקומית

45:0.1 (509.1) המרכז הניהולי של שטניה מורכב מצביר המונה חמישים-ושבע ספֵירות ארכיטקטוניות – ירושֵם עצמה, שבעת הלווייניים העיקריים וארבעים-ותשעה לווייני המשנה. ירושם, בירת המערכת, גדולה כמעט פי מאה מאורנטיה, אף-על-פי שהכבידה שלה קטנה מזו של אורנטיה אך במעט. לווייניה העיקריים של ירושם הינם שבעת עולמות המעבר, אשר כל אחד מהם גדול בערך פי עשרה מאורנטיה, בעוד ששבעת לווייני המשנה של ספֵירות המעבר האלה הינם בערך בגודלה של אורנטיה.

45:0.2 (509.2) שבעת העולמות העליונים הינם שבעת לווייני המשנה של עולם המעבר מספר אחד.

45:0.3 (509.3) כלל מערכת זו של חמישים-ושבעה עולמות ארכיטקטוניים מוארת, מחוממת, מקבלת אספקת מים ומוטענת באנרגיה באופן עצמאי באמצעות התיאום שבין מרכז הכוח של שטניה לבין בקרי המאסטר הפיזיים, בהתאם לטכניקה המקובלת של הארגון הפיזי ושל ההסדר הנוגע לספֵירות אלה, אשר נבראו במיוחד. עולמות אלו אף מטופלים פיזית ומתוחזקים באופנים אחרים בידי הסְפוֹרָנָאגְיָה הילידים.

1. עולמות תרבות המעבר

45:1.1 (509.4) שבעת העולמות העיקריים החגים סביב ירושם ידועים באופן כללי כעולמות תרבות המעבר. מעת לעת, ממונים שליטי עולמות אלו בידי הוועדה הביצועית העליונה של ירושם. מספרי ושמות הספֵירות האלה הינם כדלקמן:

45:1.2 (509.5) **מספר 1. עולם הסופיונים.** זהו המטָה של סגל הסופיונים של המערכת המקומית והוא מוקף על-ידי עולמות הקבלה, קרי שבעת העולמות העליונים, אשר מוקדשים באופן כה מלא לתוכנית ההרקעה של בני התמותה. עולם הסופיונים הינו נגיש בעבור כל תושבי שבעת העולמות העליונים. שרפים של היסע נושאות אישיויות מרקיעות הלוך ושוב במהלך מסעות העלייה לרגל הללו, אשר נועדו לטפח את אמונתן בייעוד הסופי של בני-תמותה המצויים במעבַר. אף כי הסופיונים והמבנים שלהם אינם גלויים ברגיל לעין המורונטית, תהיו נרגשים עד מאוד בשעה שמעת לעת יאפשרו לכם שנאֵי האנרגיה ומפקחי הכוח המורונטיים לקבל הצצה חטופה אל אישיויות רוח גבוהות אלה, אשר השלימו הלכה למעשה את ההרקעה לפרדיס, ואשר חזרו אל אותם עולמות בדיוק שמהם אתם מתחילים את המסע הארוך הזה; זאת כהבטחה וכאישור כי אתם רשאים ומסוגלים להשלים את המשימה הכבירה. כל אלו השוהים בעולמות העליונים מגיעים לספֵירת הסופיונים לפחות פעם בשנה על-מנת להתכנס באסיפות ההתבוננות בסופיונים.

45:1.3 (510.1) **מספר 2. העולם המורונטי.** פלנטה זו משמשת כַּמטָה של מפקחי החיים המורונטיים, והיא מוקפת בשבע הספֵירות אשר בהן מאמנים המנהיגים המורונטיים את עמיתיהם ואת עוזריהם – הן ההוויות המורונטיות והן בני התמותה המרקיעים.

45:1.4 (510.2) בעת המעבר דרך שבעת העולמות העליונים, אתם אף תתקדמו דרך הספֵירות התרבותיות והחברתיות האלה של מגע מורונטי הולך וגדל. לכשתתקדמו מן העולם העליון

הראשון לשני, תהיו זכאים לקבל הרשאת מבקר במטָה המעבר מספר שתיים, העולם המורונטי, וכן הלאה. וכאשר תימצאו על כל אחד משׁשׁת עולמות התרבות הללו, תהיו רשאים, על-פי הזמנה, להפוך למבקרים ולמשקיפים בכל אחד משׁבעת העולמות הסובבים אשׁר בהם מתרחשׁות פעילויות קבוצתיות נלוות.

45:1.5 (510.3) **מספר 3. העולם המלאכי.** זהו המטה של כל הצבאות המלאכיים אשׁר עוסקים בפעילויות הנוגעות למערכת, והוא מוקף בשׁבעת עולמות האימון וההדרכה המלאכיים. אלה הינן הספֵירות החברתיות השׁרפיוֹת.

45:1.6 (510.4) **מספר 4. העולם העל-מלאכי.** ספֵירה זו משׁמשׁת כביתם בשׁטניה של כוכבי הערב הזוהרים ושל פמליה נרחבת של הוויות מתַאמות וכמעט-מתַאמות. שׁבעת לווייניו של עולם זה מוקדשׁים לשׁבע הקבוצות העיקריות של הוויות שׁמימיות חסרות-שׁם אלה.

45:1.7 (510.5) **מספר 5. עולם הבנים.** פלנטה זו הינה המטה של הבנים האלוהיים מכלל הסדרים, לרבות הבנים אשׁר שׁולשׁו-בידי-ברייה. שׁבעת העולמות הסובבים מוקדשׁים להתקבצויות יחידות מסוימות של בנים אלו, בעלי הזיקה האלוהית.

45:1.8 (510.6) **מספר 6. עולם הרוח.** ספֵירה זו משׁמשׁת כמקום המפגש במערכת לאישׁיוֹת הגבוהות של הרוח האינסופית. שׁבעת הלווייניים הסובבים אותה מוקדשׁים לקבוצות יחידות מקרב הסדרים השׁונים הללו. ואולם, בעולם המעבר מספר שׁש אין כל ייצוג לרוח, ואף לא נוכל להבחין בנוכחות שׁכזו בבירות המערכת; הסועדת האלוהית מסאלווינגטון נוכחת בנבאדון **בכל מקום.**

45:1.9 (510.7) **מספר 7. עולם האב.** זוהי הספֵירה השׁקטה של המערכת. אף קבוצת הוויות איננה גרה שׁם. מקדשׁ האור העצום תופשׁ מקום מרכזי, אך לא ניתן להבחין בתוכו באף-אחד.

וכל ההוויות מכל עולמות המערכת ברוכות בבואן כסוגדות.

45:1.10 (510.8) שבעת הלווייניים הסובבים את עולמו של האב משמשים באופנים שונים במערכות השונות. בשטניה, הם משמשים כעת כספֵּירות המעצר לקבוצות האסירים של המרד של לוציפר. בעדנטיה, בירת הקונסטלציה, אין עולמות מאסר מקבילים; השרפים והכרובים המעטות אשר הצטרפו לשורות המורדים במרד של שטניה מרותקות מזה זמן רב בעולמות הבידוד הללו של ירושם.

45:1.11 (510.9) כמבקרים בעולם העליון השביעי, תהיה בידכם גישה אל עולם המעבר השביעי, הספֵּירה של האב האוניברסאלי, וכן תורשו לבקר בעולמות הכלא של שטניה הסובבים פלנטה זו, היכן שאסורים כעת לוציפר ורוב האישיויות אשר הלכו בעקבותיו במרידתו במיכאל. ניתן היה לצפות במחזה עצוב זה בעידנים האחרונים, והוא ימשיך לשמש אזהרה חמורה לכלל נבאדון, עד אשר יִשְפטו עתיקי היומין את חטאם של לוציפר ושל עמיתיו הכושלים אשר דחו את הגאולה שהציע להם מיכאל, אבי יקומם.

2. ריבון המערכת

45:2.1 (511.1) המנהל הכללי של מערכת מקומית של עולמות מיושבים הינו בן לאנונאנדק ראשי, ריבון המערכת. ביקום המקומי שלנו, מופקדות בידי ריבוני המערכות הללו אחריויות ניהוליות נרחבות, זכויות יתר אישיות יוצאות-דופן. לא כל היקומים, ואפילו לא אורוונטון, מאורגנים כך שריבוני המערכת מורשים להפעיל כוחות נרחבים של שיקול דעת אישי באופן כה יוצא-דופן בעת ניהול ענייני המערכת. ואולם, בכל ההיסטוריה של נבאדון, מנהלים בלתי-מוגבלים אלו הפגינו חוסר-נאמנות אך ורק שלוש פעמים. המרד של לוציפר במערכת של שטניה הייתה הפעם האחרונה והנרחבת מכולן.

45:2.2 (511.2) בשטניה לחלוטין לא נערכו, אפילו לאחר ההתקוממות ההרסנית הזו, כל שינויים בטכניקת ניהול המערכת. ריבון המערכת הנוכחי מחזיק בכל העוצמה, והוא מפעיל את כלל הסמכות אשר הופקדה בידי קודמו הבלתי-ראוי, למעט הסמכות הנוגעת לעניינים

מסוימים המצויים כעת תחת פיקוחם של אבות הקונסטלציה ואשר עתיקי היומין טרם החזירו באופן מלא לידי לָאנָאפוֹרְג', מחליפו של לוציפר.

45:2.3 (511.3) ראש שטניה הנוכחי הינו שליט אדיב ומבריק, והוא ריבון אשר נבחן בעת מרידה. כאשר שירת כעוזר לריבון המערכת, לָאנָאפוֹרְג' היה נאמן למיכאל עת התרחשה מרידה קודמת ביקום של נבאדון. אדונה רב-העוצמה והמבריק של שטניה הינו מנהלן מנוסה אשר עמד במבחן. בעת שהתרחשה מרידת המערכת השנייה בנבאדון, בשעה שריבון המערכת מעד ונפל אל החשיכה, אחז לאנאפורג', אשר שימש כַּעוזר הראשון לראש המערכת השוֹנָה, במושכות הממשל וניהל את ענייני המערכת כך שאבד מספר מועט יחסית של אישיויות, הן בעולמות המטָה והן בעולמות המיושבים של אותה מערכת חסרת-מזל. לאנאפורג' מתייחד בהיותו הבן הלאנונאנדקי הראשי היחיד בכלל נבאדון אשר פעל כך בנאמנות בשירותו של מיכאל ואשר עמד מול עצם קיום הכישלון של אחיו הבכיר ממנו בסמכותו וגבוה ממנו בדרגה. כפי הנראה, לאנאפורג' לא יועבר מירושם עד להתגברות על כל תוצאות האיוולת הקודמת ועד להסרת כל תוצרי המרידה משטניה.

45:2.4 (511.4) אף-על-פי שטרם הוחזרו לסמכותו ענייני העולמות המבודדים בשטניה, מגלה לאנאפורג' עניין רב ברווחתם, והוא מבקר באופן תדיר באורנטיה. וכפי שהדבר מתרחש במערכת אחרות ותקינות, יושב הריבון בראש וועידת המערכת של שליטי העולמות, הנסיכים הפלנטאריים והמושלים השוכנים הכלליים של העולמות המבודדים. וועידה פלנטארית זו מתכנסת מעת לעת במטה המערכת – וזאת "בשעה שבני האל נאספים יחדיו".

45:2.5 (511.5) אחת לשבוע, קרי בכל עשרה ימים בירושם, מקיים הריבון כינוס יחד עם קבוצה כזו או אחרת מקרב סדרי האישיויות השונים הדרים בעולם המטָה. אלה הן השעות הבלתי-רשמיות והמקסימות של ירושם, והן מהוות אירועים בלתי-נשכחים. בירושם מתקיימת אחווה כבירה בין כלל קבוצות ההוויות מן הסדרים השונים ובין כל אחת מקבוצות אלה לבין ריבון המערכת.

45:2.6 (511.6) התכנסויות ייחודיות אלה מתקיימות בים הזכוכית, בשדה ההתכנסות הגדול של בירת המערכת. והן הינן מאורעות חברתיים ורוחניים גרידא; אין משוחחים בהן כלל על

ניהול המערכת ואפילו לא על תוכנית ההרקעה. בני התמותה המרקיעים מתקבצים בזמנים הללו פשוט כדי ליהַנות ולהתרועע עם חבריהם מירושם. אותן קבוצות, אשר הריבון לא מארח בעתות אלה של רגיעה שבועית, נפגשות במטות שלהן עצמם.

3. ממשלת המערכת

(512.1) 45:3.1 לְעולם מסייעים בידי המנהל הכללי של מערכת מקומית, ריבון המערכת, שניים או שלושה בני לאנונאנדק, אשר משמשים כעוזר הראשון וכעוזר השני. ואולם בעת הנוכחית מנוהלת המערכת של שטניה בידי סגל המונה שבעה לאנונאנדקים.

(512.2) 45:3.2 1. **ריבון המערכת** — לָאנָאפוֹרְג', מספר 2,709 בסדר הראשי ויוֹרש מקומו של לוציפר המודח.

(512.3) 45:3.3 2. **העוזר הראשון של הריבון** — מָאנְסוּרוֹטְיָה, מספר 17,841 בסדר הלאנונאנדקים השלישוני. הוא נשלח לשטניה יחד עם לאנאפורג'.

(512.4) 45:3.4 3. **העוזר השני של הריבון** — סָאדִיב, מספר 271,402 בסדר השלישוני. אף סָאדִיב הגיע לשטניה יחד עם לאנאפורג'.

(512.5) 45:3.5 4. **שומר המערכת** — הוֹלְדָאנְט, מספר 19 בסדר השלישוני, המחזיק והשולט בכל הרוחות אשר תנועתן הוגבלה והינן מסדר גבוה מן הקיום של בני התמותה. באופן דומה לאמור לעיל, גם הוֹלְדָאנְט הגיע לשטניה עם לאנאפורג'.

(512.6) 45:3.6 5. **רשם המערכת** — וִילְטוֹן, מזכיר המשרד הלאנונאנדקי של שטניה, מספר 374 מן הסדר השלישי. וִילְטוֹן היה חבר בקבוצה המקורית של לאנאפורג'.

(512.7) 45:3.7 6. **מנהל המתת** — פּוֹרְטָאנְט, מספר 319,847 בסגל המילואים של הלאונאנדקים המשניים והמנהל הארעי של כל פעילויות היקום אשר הועתקו לירושם מאז המתת של מיכאל באורנטיה. פורטאנט סופח לסגל של לאנאפורג' למשך אלף ותשע-מאות שנים כמניין הזמן באורנטיה.

(512.8) 45:3.8 7. **היועץ הגבוה** — הָאנָאנְרָד, מספר 67 מקרב הבנים הלאונאנדקים הראשיים וחבר בסגל הגבוה של יועצי ומתאמי היקום. הוא פועל כיושב הראש בפועל של המועצה הביצועית של שטניה. הָאנָאנְרָד הינו החבר השניים-עשר מסדר זה אשר משרת בזה האופן בירושם למן המרידה של לוציפר.

(512.9) 45:3.9 קבוצה ניהולית זו בת שבעה לאונאנדקים מהווה את ממשלת החירום המורחבת אשר הפכה לחיונית בשל הדרישות שיצרה מרידתו של לוציפר. מכיוון שהמערכת הינה היחידה המבצעת ולא היחידה המחוקקת, מצויים בירושם אך ורק בתי משפט נמוכים, ואולם ממשל הלאונאנדקים נתמך בידי המועצה הביצועית של ירושם, הגוף המייעץ העליון של שטניה. מועצה זו מונה שנים-עשר חברים:

(512.10) 45:3.10 1. הָנָאנְרָד, יושב הראש הלאונאנדקי.

(512.11) 45:3.11 2. לָאנָאפּוֹרְגְ', ריבון המערכת.

(512.12) 45:3.12 3. מָאנְסוּרוֹטָה, העוזר הריבון הראשון.

(512.13) 45:3.13 4. ראש המלכי-צדקים בשטניה.

(512.14) 45:3.14 5. המנהל בפועל של נשאי החיים של שטניה.

(512.15) 45:3.15 6. בכיר הסופיונים בשטניה.

(512.16) 45:3.16 7. האדם המקורי של שטניה, המפקח הראשי של הבנים החומריים.

(512.17) 45:3.17 8. מנָהל הצבאות השרפיים בשטניה.

(512.18) 45:3.18 9. ראש הבקרים הפיזיים של שטניה.

(512.19) 45:3.19 10. המנָהל של מפקחי הכוח המורונטיים במערכת.

(513.1) 45:3.20 11. המנָהל בפועל של היצורים האמצעיוניים במערכת.

45:3.21 (513.2) **12.** העומד בפועל בראש סגל בני התמותה המרקיעים.

45:3.22 (513.3) מועצה זו בוחרת, אחת לתקופה, שלושה מחבריה על-מנת שייצגו את המערכת המקומית במועצה העליונה שבמטה היקום, ואולם ייצוג זה מושעה עקב מרידה. בעת הזו, לשטניה יש משקיף במטה היקום המקומי, ואולם מאז המתת של מיכאל, החלה המערכת לבחור מחדש עשרה חברים למועצה המחוקקת של עדנטיה.

4. ארבעה-ועשרים חברי המועצה

45:4.1 (513.4) במרכזם של שבעת מעגלי המגורים המלאכיים של ירושם ממוקם המטה של המועצה המייעצת של אורנטיה, ארבעה-ועשרים חברי המועצה. יוחנן המבשר כינה אותם בשם ארבעה-ועשרים הזקנים: "ומסביב לכס הכבוד ארבעה ועשרים מושבים, ועל המושבים ראיתים, ארבעה ועשרים זקנים יושבים ומלובשים בבגדים לבנים". הכס במרכזה של קבוצה זו הינו כס השיפוט של הרב-מלאכית היושבת בדין, כס מִפקד תחיית המתים של החסד והרחמים בעבור שטניה כולה. כס משפט זה שכן בירושם מאז ומעולם, ואולם ארבעה-ועשרים המושבים המקיפים אותו הושמו במקומם לפני לא יותר מאלף ותשע-מאות שנים, מעט לאחר שמיכאל המשיח רומם לדרגת ריבונות מלאה על נבאדון. ארבעה-ועשרים יועצים אלו הינם סוכניו האישיים בירושם, ונתונה בידם הסמכות לייצג את הבן המאסטר בכל הנושאים הנוגעים לקריאת השמות בשטניה ובְּשלבים רבים אחרים בתוכנית ההרקעה של בני התמותה בעולמותיה המבודדים של המערכת. הם הינם הסוכנים אשר נועדו לבצע את בקשותיו המיוחדות של גבריאל ואת פקודותיו הבלתי-שגרתיות של מיכאל.

45:4.2 (513.5) עשרים-וארבעה חברי מועצה אלו גויסו מקרב שמונת הגזעים של אורנטיה, והאחרונים בקבוצה זו התאספו בשעת מִפקד תחיית המתים של מיכאל, לפני אלף ותשע-מאות שנים. מועצה מייעצת זו של אורנטיה מורכבת מן החברים הבאים:

(513.6) 45:4.3 1. **אוֹנָאגַר,** ההוגה המאסטר של עידן טרום-הנסיך-הפלנטארי, אשר הכווין את חבריו בפולחן של "מפיח נשמת החיים".

(513.7) 45:4.4 2. **מָאנְסָאנְט,** המורה הגדול של העידן שלאחר-הנסיך הפלנטארי באורנטיה, אשר כיוון את חבריו להערצת "האור הגדול".

(513.8) 45:4.5 3. **אוֹנָאמוֹנָאלוֹנְטוֹן,** מנהיג קדום של האדם האדום, וזה אשר הכווין גזע זה מפולחן של אלים רבים לעבר הערצת "הרוח הגדולה".

(513.9) 45:4.6 4. **אוֹרלָאנְדוֹף,** נסיך של האדם הכחול וזה אשר הנהיג אותם לעבר הכרה בֶּאלוהיות "הצ'יף העליון".

(513.10) 45:4.7 5. **פּוֹרְשׁוּנְטָה,** האורים והתומים של הגזע הכתום הנכחד, ומנהיג עמים אלו בפולחן "המורה הגדול".

(513.11) 45:4.8 6. **סִינְגְלָאנטוֹן,** הראשון מקרב בני האדם הצהוב ללמד ולהוביל את עמו בפולחן "האמת האחת" בְּמקום האמיתות הרבות. האדם הצהוב ידע לפני אלפי שנים על אודות האל האחד.

(513.12) 45:4.9 7. **פָּאנְטָאד,** זה אשר גאל את האדם הירוק והעבירו מן החשיכה, וזה אשר הנהיגו בפולחן "מקור החיים היחיד".

(513.13) 45:4.10 8. **אוֹרְוֹונוֹן,** זה אשר האיר את גזעי האינדיגו ואשר הנהיגם בעבר בשירות "אל האלים".

(514.1) 45:4.11 9. **אדם,** האב הפלנטארי של אורנטיה אשר הורד מדרגתו אך שוקם, בן חומרי של האל אשר הועבר לדמות בן-תמותה בשר-ודם, אך שרד ורומם לאחר מכן לעמדה זו במצוותו של מיכאל.

(514.2) 45:4.12 10. **חווה,** אימו של הגזע הסגול של אורנטיה, אשר סבלה יחד עם בן-זוגה את עונש הכישלון, ואשר אף שוקמה יחד עמו והוצבה לשרת עם קבוצה זו של שורדים בני-תמותה.

(514.3) 45:4.13 11. **חנוך,** הראשון מבני התמותה של אורנטיה אשר הותך עם מכוונן המחשבה עוד במהלך חייו כבן-תמותה בגוף בשר ודם.

(514.4) 45:4.14 12. **משה,** משחררו של שריד לגזע הסגול המוצנע, והגורם המדרבן בתחיית פולחן האב האוניברסאלי תחת השם "אלוהי ישראל".

(514.5) 45:4.15 13. **אליהו,** נשמה מועתקת בעלת הישג רוחני מבריק במהלך העידן שלאחר הבן החומרי.

(514.6) 45:4.16 14. **מָאקִיוֶנְטָה מַלְכִּי-צֶדֶק,** הבן היחיד מסדר זה אשר העניק עצמו כמתת לגזעים באורנטיה. אף שהוא עדיין נספר כמלכִּי-צדק, הוא הפך ל"כוהן לנֶצח לאל עליון" וקיבל על עצמו שירות נצח כבן-תמותה מרקיע, זאת בשל שהותו באורנטיה בדמות בשר ודם בן-תמותה, בשֵׁלֵם בימיו של אברהם. לאחר מכן, מונה מלכי-צדק זה כממלא-מקומו של הנסיך הפלנטארי של אורנטיה, ולו מטֶה בירושם והסמכות לפעול בשמו של מיכאל, אשר הוא עצמו הינו למעשה הנסיך הפלנטארי של העולם שבו חווה את המתת הסופי שלו בדמות בן-אנוש. ועל-אף כל זאת, אורנטיה עדיין מפוקחת בידי רצף של מושלים כלליים שוכנים, חברי מועצת הארבעה-ועשרים.

(514.7) 45:4.17 15. **יוחנן המטביל,** המבשר של משימת מיכאל באורנטיה, ובעודו בשר ודם – בן-דוֹד רחוק של בן האדם.

(514.8) 45:4.18 16. **1-2-3 הראשון,** מנהיגם של היצורים האמצעיוניים הנאמנים בשירותו של גבריאל בשעת הבגידה של קאליגסטיה, זה אשר רוּמם לעמדה זו בידי מיכאל זמן קצר

לאחר שקיבל לידיו ריבונות בלתי-מותנית.

45:4.19 (514.9) בהתאם לבקשתו של גבריאל, אישיויות נבחרות אלה פטורות לעת עתה מתוכנית ההרקעה, ואין לנו כל מושג כמה זמן הם עשויים לשרת בתפקיד זה.

45:4.20 (514.10) מקומות מספר 17, 18, 19 ו-20 אינם תפוסים באופן קבוע. הם מתמלאים ארעית מתוך הסכמה פה-אחד של שישה-עשר החברים הקבועים, והם נותרים פתוחים לשם הצבות מאוחרות יותר של בני-תמותה מרקיעים מן העידן הנוכחי שלאחר-הבן באורנטיה.

45:4.21 (514.11) באופן דומה, מקומות מספר 21, 22, 23 ו-24 מתמלאים ארעית בעודם נשמרים כעתודה בעבור המורים הגדולים של עידנים אחרים ומאוחרים יותר, אשר ללא ספק יגיעו בעקבות העידן הנוכחי. ניתן לצָפות באורנטיה לְתקופות של בנים סמכותיים ושל בנים מורים, וכן לעידנים של אור וחיים; וזאת ללא כל תלות בביקורים בלתי-צפויים של בנים אלוהיים, אשר עשויים להתרחש או שלא להתרחש.

5. הבנים החומריים

45:5.1 (514.12) המחלקות הגדולות של החיים השמימיים מחזיקות בירושם מטָה ושמורות עצומות-ממדים, לרבות הסדרים השונים של הבנים האלוהיים, הרוחות הגבוהות, על-המלאכיות, המלאכיות והבריות האמצעיוניות. המשכן המרכזי של מגזר נהדר זה הינו מקדשם הראשי של הבנים החומריים.

45:5.2 (515.1) תחום האדמים הינו מוקד המשיכה בעבור כל המגיעים החדשים לירושם. זהו אזור עצום המורכב מאלף מרכַזים, על-אף שכל משפחה של בנות ובנים חומריים מתגוררת באחוזה משלה עד הגיע רגע עזיבת חבריה לשירות בעולמות האבולוציוניים של החלל, או עד ליציאתם לעבֶר נתיבת ההרקעה לפרדיס.

45:5.3 (515.2) בנים חומריים אלו הינם טיפוס ההוויות הגבוה ביותר המתרבה באמצעות יחסי-מין אשר ניתן למצוא בעולמות האימון של היקומים המתפתחים. והם אכן הינם

חומריים; ואפילו האדמים והחוות הפלנטאריים נראים בפשטות בעבור הגזעים בני התמותה של העולמות המיושבים. בנים חומריים אלו הינם החוליה הפיזית האחרונה בשרשרת האישיויות המשתרעת למן האלוהיות והמושלמות ממעל ועד לאנושיות ולקיום החומרי של מטה. בנים אלו משמשים בעבור העולמות המיושבים מתווכים שאיתם יכולים להתקשר הדדית הן הנסיך הפלנטארי הבלתי-נראה והן היצורים החומריים של העולמות.

45:5.4 (515.3) במפקד האלף האחרון בסאלווינגטון היו רשומים בנבאדון 161,432,840 בנות ובנים חומריים בעלי מעמד אזרחות בבירות המערכות המקומיות. מספר הבנים החומריים משתנה בין מערכות שונות, ומספרם עולה בהתמדה הודות לריבוי טבעי. בעת שהם מפעילים את תפקודי ההתרבות שלהם, הם אינם מונָחים עד תום בידי רצונותיהן האישיים של האישיויות אשר באות במגע זו עם זו, אלא גם על-ידי גופי הממשל והמועצות המייעצות הגבוהים יותר.

45:5.5 (515.4) בנות ובנים חומריים אלו הינם תושבי הקבע של ירושם ושל העולמות הנלווים לו. בירושם, הם מאכלסים אחוזות עצומות-ממדים ולוקחים באופן חופשי חלק בניהול המקומי של ספֵירת הבירה, כאשר הם מנהלים למעשה – בסיוע הבריות האמצעיוניות והמרקיעים – את כל ענייני השגרה.

45:5.6 (515.5) בירושם, בנים מתרבים אלו מורשים להתנסות באידיאלים של ממשל-עצמי – בדומה לַאופן של המלכי-צדקים – והם מגיעים לסוג גבוה מאוד של חברה. סדרי הבנים הגבוהים יותר מחזיקים בזכות הוָטו של התחום, ואולם, האדמים של ירושם מושלים בעצמם כמעט בכל מובן באמצעות זכות-בחירה אוניברסאלית וממשל ייצוגי. והם מקווים לזכות ביום מן הימים באוטונומיה מלאה לחלוטין.

45:5.7 (515.6) טיב השירות של הבנים החומריים נקבע במידה רבה בהתאם לגילם. בעוד שהם אינם מורשים להתקבל לאוניברסיטת מלכי-צדק של סאלווינגטון – בהיותם חומריים ומוגבלים ברגיל לפלנטות מסוימות – אף-על-פי-כן, המלכי-צדקים מחזיקים במטה של כל מערכת פקולטות חזקות של מורים המיועדות להדריך את הדורות הצעירים יותר של הבנים

החומריים. מערכות האימון החינוכיות והרוחניות המוצעות לשם טיפוח התפתחות הבנות והבנים החומריים הצעירים יותר הינן כליל השלמות מבחינת הטווח, הטכניקה והמעשיות.

6. האימון האדמי של המרקיעים

45:6.1 (515.7) הבנות והבנים החומריים, יחד עם ילדיהם, מציגים מחזה שובה-לב אשר לעולם אינו חדל לעורר את הסקרנות ולשבות את תשומת הלב של כל בני התמותה המרקיעים. הם כה דומים לגזעים החומריים המיניים שלכם, כך שאתם והם מגלים עניין משותף רב אלו באלו, אשר בו להעסיק את מחשבותיכם ולמלא את תקופות ההתרועעות החברית שלכם.

45:6.2 (515.8) בני-תמותה שורדים מבלים את מרבית שעות הפנאי שלהם בבירת המערכת, אגב צפייה במנהגי החיים ובהתנהגותם של יצורים מיניים חומריים-למחצה עליונים אלו וחקירתם, וזאת משום שאזרחים אלו של ירושם הינם נותני החסות והמנטורים המיידיים של בני התמותה השורדים, למן הזמן שבו הם משיגים אזרחות בעולם המטָה ועד לעזיבתם בדרך לעדנטיה.

45:6.3 (516.1) בשבעת העולמות העליונים, בני התמותה המרקיעים מקבלים את מלוא ההזדמנות על-מנת לפצות על כל חוסר התנסותי שממנו סבלו בעולמות המקור שלהם, בין אם נגרמו בשל תורשה, בשל סביבה, או בשל סיום מצער בטרם-עת של נתיבתם בגוף בשר ודם. דבר זה נכון בכל מובן, למעט באשר לחיי המין של בני התמותה ולהתאמות הנלוות להם. אלפי בני-תמותה מגיעים אל העולמות העליונים מבלי שנהנו בייחוד מן המשמעת הנגזרת מיחסי מין ממוצעים בספֵירות שבהן נולדו. ההתנסות בעולמות העליונים יכולה להעניק הזדמנות מועטה לפיצוי על חוסרים אישיים ביותר אלו. עבור מרקיעים אלו, ההתנסות המינית במובן פיזי הינה חלק מן העבר, ואולם, הודות ליחסים קרובים עם הבנות והבנים החומריים, הן באופן יחידני והן כחלק ממשפחותיהם, יכולים בני-תמותה אלו בעלי החסכים המיניים לפצות על ההיבטים החברתיים, האינטלקטואליים, הרגשיים והרוחניים של החסכים שלהם.

וכך, כל אותם בני-אדם אשר נמנעו מהם התועלות שבהתקשרות מינית מועילה בעולמות האבולוציוניים – בשל נסיבות או בשל שיפוט גרוע – זוכים לקבל כאן בבירת המערכת את מלוא ההזדמנות לרכוש את ההתנסויות החיוניות האלה של חיי בן התמותה באמצעות קשר קרוב ואוהב עם היצורים המיניים האדמיים הנשגבים אשר שוכנים דרך-קבע בבירות המערכות.

45:6.4 (516.2) אף בן-תמותה, אמצעיוני, או שרפים, אינו רשאי להרקיע לפרדיס, להגיע אל האב ולהתקבל לסגל הסופיונות, מבלי לעבור קודם לכן דרך ההתנסות הנעלה של השגת יחסי הורות לילד מתפתח של העולמות, או דרך התנסות אחרת כלשהי המקבילה ושקולה לה. מערכת היחסים בין הורה לילד הינה בסיסית למושג המהותי של האב האוניברסאלי ושל ילדיו ביקום. לפיכך, התנסות שכזו הופכת לחסרת-תחליף לשם אימונם ההתנסותי של כלל המרקיעים.

45:6.5 (516.3) השרפים האבולוציוניות והיצורים האמצעיוניים המרקיעים חייבים לעבור דרך חוויית הורות זו יחד עם הבנות והבנים החומריים של מטה המערכת. באמצעות הסיוע לאדמים ולחוות של ירושם בגידול ובחינוך צאצאיהם, משיגים מרקיעים אלו, אשר-אינם-מתרבים, את ההתנסות בחוויית ההורות.

45:6.6 (516.4) כלל בני התמותה השורדים אשר לא התנסו בהורות בעולמות האבולוציוניים חייבים אף הם לקבל את האימון ההכרחי הזה בעודם שוהים בבתי הבנים החומריים בירושם, ובעודם משמשים כַּשותפים ההוריים לאבות ולאימהות נפלאים אלו. וכל זאת שריר וקיים, למעט כאשר בני-תמותה מעין אלו הצליחו לפצות על חסכיהם במסגרת בית הילדים של המערכת, הממוקם בעולם תרבות-המעבר הראשון של ירושם.

45:6.7 (516.5) בית ילדים של תקופת-מבחן זה של שטניה מנוהל בידי אישיויות מורונטיות מסוימות וממוקם בעולם הסופיונים, אשר מחצית ממנו מוקדש לעבודה זו של גידול ילדים. כאן מתקבלים ומורכבים-מחדש ילדים מסוימים של בני-תמותה שורדים, כדוגמת אותם צאצאים אשר נפטרו בעולמות האבולוציוניים בטרם השיגו מעמד רוחני כיחידים. הרקעתו

של מי מהוריהם הטבעיים מבטיחה כי ילדים בני-תמותה כעין אלו של העולמות, יזכו במהלך של הפיכה-מחדש-לאישיות בעולם הסופיונים של המערכת, ושם הם יורשו להדגים באמצעות בחירה עוקבת של רצון-חופשי האם הם בוחרים ללכת בדרך ההורים בנתיב הרקעת בני התמותה, או האם לאו. הילדים מופיעים כאן באופן דומה להופעתם בעולמם הילידי, למעט היעדרותה של הבחנה מינית. לאחר חוויית החיים בעולמות המיושבים, לא קיימת עוד הִתרבוּת מן הסוג בר-התמותה.

45:6.8 (517.1) תלמידים בעולמות העליונים אשר להם ילד אחד או יותר בבית הילדים של תקופת-המבחן בעולם הסופיונים, ואשר חסרים התנסות הורית הכרחית, רשאים לבקש הרשאת מלכי-צדק, אשר תביא להעברתם הארעית מחובות ההרקעה בעולמות העליונים אל עולם הסופיונים, שם הם יזכו בהזדמנות לפעול כהורים שותפים לילדיהם שלהם ולילדים אחרים. שירות זה של סעד הורי עשוי להיות מופר לאחר-מכן בירושם כמילוי מחצית אחת מן האימון שאותו נדרשים מרקיעים כעין אלו לעבור במשפחותיהם של הבנות והבנים החומריים.

45:6.9 (517.2) בית הילדים של תקופת-המבחן עצמו מפוקח על-ידי אלף זוגות של בנות ובנים חומריים, המגיעים כמתנדבים ממושבות סדרם אשר בירושם. מסייעים בידם באופן קרוב מספר דומה של קבוצות הורים אמצעסופיות אשר עוצרות כאן על-מנת להעניק שירות זה בדרכן מן העולם האמצעסופי של שטניה אל יעדם העלום בעולמותיהם המיוחדים השמורים בינות לספֵירות הסופיונוּת של סאלווינגטון.

7. בתי הספר של המלכי-צדקים

45:7.1 (517.3) המלכי-צדקים הינם מנהליו של אותו סגל רחב של מדריכים – יצורים רצוניים אשר הפכו לרוחניים חלקית ואחרים – אשר פועלים באופן כה ראוי בירושֵם ובעולמות הנלווים לו, אך בעיקר בשבעת העולמות העליונים. אלה הן פלנטות המעצר, המקום שבו אותם בני-תמותה אשר נכשלים בהשגת ההיתוך עם מכווניהם השוכנים במהלך

החיים בְּגוף בשר ודם, משוקמים בצורה בת-חלוף על-מנת לקבל עזרה נוספת ועל-מנת ליהנות מהזדמנות מורחבת להמשיך את מאמציהם להשגת הישג רוחני, אותם מאמצים ממש אשר נקטעו בטרם-עת בשל המוות. או לחלופין, אם בשל סיבה אחרת של מגבלה תורשתית, תנאי סביבה לא נוחים, או צירוף עוין של נסיבות, לא השלימה נשמה זו את הישגה, בלא תלות בסיבה המסוימת, כל אלו הנאמנים לתכליתם ואשר רוחם ראויה מוֹצאים עצמם, כעצמם הם, נוכחים על פלנטות ההמשך, שם חובה עליהם ללמוד לשלוט ולהתמחות בהיבטים החיוניים של הנתיבה הנצחית, לרכוש לעצמם את התכונות אשר אותן לא היו יכולים, או אשר לא הצליחו, לרכוש במהלך תקופת החיים בגוף.

45:7.2 (517.4) כוכבי הערב הזוהרים (והמתאמים שלהם אשר אינם מכונים-בְּשֶׂם) משרתים לעיתים מזומנות כמורים במפעלי החינוך השונים של היקום, לרבות באלו המנוהלים בידי המלכי-צדקים. כמו כן, אף הבנים המורים של השילוש משתפים פעולה ומעניקים את נגיעות המושלמוּת של פרדיס לבתי-ספר אלו של אימון מתקדם. ואולם, כל הפעילויות האלה אינן מוקדשות באופן בלעדי לשם התקדמותם של בני התמותה המרקיעים; רבות מהן עוסקות באותה מידה באימון המתקדם של אישיויות הרוח הילידות של נבאדון.

45:7.3 (517.5) הבנים המלכי-צדקים מנהלים בירושם מעל לשלושים מרכזי חינוך שונים. בתי ספר אלו של אימון מתחילים עם המכללה להערכה-עצמית ומסתיימים בבתי הספר לאזרחות ירושם, שם מצטרפים הבנים והבנות החומריים למלכי-צדקים ולאחרים במאמץ העילאי שלהם להכשיר את השורדים בני התמותה לקבל על עצמם את האחריויות הגבוהות של הממשל הייצוגי. היקום כולו מאורגן ומנוהל על-בסיס התוכנית הייצוגית. ממשל ייצוגי הינו האידיאל האלוהי של ממשל-עצמי בקרב הוויות בלתי-מושלמות.

45:7.4 (517.6) מדי מאה שנות זמן-יקום, בוחרת כל מערכת את עשרת נציגיה אשר יישבו בבית המחוקקים של הקונסטלציה. אלו נבחרים בידי מועצת ירושם בת אלף החברים, גוף נבחר הממונה על ייצוג קבוצות המערכת בכל הנושאים שהועברו לסמכותו או לטיפולו. כל הנציגים והשליחים האחרים נבחרים בידי המועצה בת אלף החברים הבוחרים, וחובה עליהם להיות בוגריו של בית הספר הגבוה ביותר במכללת הניהול של המלכי-צדקים, כשם שכל אלו

המהווים את קבוצת הבוחרים בת אלף החברים הינם בוגריו. המלכי-צדקים מטפחים את בית הספר הזה, ובאחרונה מסייעים בידם הסופיונים.

45:7.5 (518.1) בירושם קיימים גופים נבחרים רבים, וכולם נבחרים מעת לעת לשאת בסמכות על-ידי שלושה סדרי אזרחות – זה של הבנות והבנים החומריים, זה של השרפים ועמיתיהן, לרבות יצורים אמצעיוניים, וזה של בני התמותה המרקיעים. על-מנת לזכות בכבוד לייצג, חייב המועמד להשיג את ההכרה הנדרשת מבתי הספר המלכי-צדקיים לניהול.

45:7.6 (518.2) זכות הבחירה הינה אוניברסאלית בירושם בקרב שלוש קבוצות אלה של אזרחים, ואולם הקול נספר באופן משתנה בהתאם לכמות האישית, המוכרת והרשומה כנדרש, של מוֹטָה – תבונה מורונטית. בבחירות בירושם, לקול של כל אישיות שהיא יש ערך הנע מאחד ועד אלף. כך מסווגים אזרחיה של ירושם בהתאם להישג המוטה שלהם.

45:7.7 (518.3) מעת לעת מציגים עצמם אזרחי ירושם בפני הבוחנים המלכי-צדקים, אשר מאשרים את הישג התבונה המורונטית שלהם. או אז עומדים הם בפני סגלי הבחינה של כוכבי הערב הזוהרים או של הממונים מטעמם, אשר מעניקים תוקף לרמת הבוֹננוּת הרוחנית. לאחר מכן, הם מופיעים בפני ארבעה-ועשרים היועצים ועמיתיהם, אשר שופטים את מעמד הישגם ההתנסותי בחֶברוּת. שלושת הגורמים הללו מובאים אז בפני רשָׁמי האזרחות של הממשל הייצוגי, אשר מחשבים במהירות את מעמד המוֹטָה ומעניקים את ערך קול הבחירה בהתאם.

45:7.8 (518.4) תחת פיקוחם של המלכי-צדקים, לוקחים הבנים החומריים את בני התמותה המרקיעים בידם – במיוחד את אלו המתעכבים באיחוד אישיותם ברמות המורונטיות החדשות – ומעניקים להם אימון מוגבר המיועד לתקן פגמים שכאלו. לא יעזוב כל בן-תמותה שהוא את מטה המערכת בדרכו לעבר נתיבת החֶברוּת הנרחבת והמגוּונת יותר של הקונסטלציה בטרם מאשרים בנים חומריים אלו את הישג המוטה של האישיות – אינדיבידואליוּת המשלבת את הקיום שהושלם כבן-תמותה בשיתוף התנסותי עם הנתיבה המורונטית שהחלה זה עתה, ושני אלו מתמזגים כראוי באמצעות שליטת-העל הרוחנית של מכוונן המחשבה.

45:7.9 (518.5) [הוצג בידי מלכי-צדק המוצב לשירות ארעי באורנטיה.]

>> מסמך 45 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 47 <<

מסמך 46

מטָה המערכת המקומית

46:0.1 (519.1) ירושם, המטָה של שטניה, הינה בירה ממוצעת של מערכת מקומית, ולמעט אי-סדרים מרובים אשר נגרמו על-ידי מרידת לוציפר ועל-ידי המתת של מיכאל באורנטיה, היא אופיינית לספֵירות דומות. המערכת המקומית שלכם חוותה התנסויות סוערות מסוימות, ואולם כעת היא מנוהלת באופן יעיל ביותר; ועם חלוף העידנים, תוצאות הדיסהרמוניה נמחקות באיטיות אך בבטחה. הסֶדר והרצון הטוב מושבים על כנם, והתנאים בירושם מתקרבים יותר ויותר למעמד השמימי התואם את המסורות שלכם, שכן מטָה המערכת הוא אכן אותו גן העדן אשר ראו בעיני רוחם רוב המאמינים הדתיים של המאה העשרים.

1. היבטים פיזיים של ירושם

46:1.1 (519.2) ירושם מחולקת לאלף מגזרי רוחב ולעשרת-אלפים מגזרי אורך. לספֵירה שבע בירות ראשיות ושבעים מרְכזים ניהוליים משנִיים. שבע הבירות המגזריות נוגעות למְגוון פעילויות, וריבון המערכת נוכח בכל אחת מהן לפחות אחת לשנה.

(519.3) 46:1.2 המַייל הסטנדרטי של ירושֶם שקול לכשבעה מַיילים של אורנטיה. המשקל הסטנדרטי, ה"גְרָאדַאנְט", בנוי כלפי מעלה על בסיס המערכת העשרונית, החל מן האולטימאטון הבשל, והוא מייצג בדיוק רב כמעט עשר אונקיות במידות המשקל שלכם (קרי, כ-280 גרם). היום בשטניה שקול לשלושה ימי אורנטיה, פחות שעה אחת, ארבע דקות וחמש-עשרה שניות; זהו משך הזמן של סיבוב אחד של ירושם סביב צירv. שנת המערכת כוללת מאה ימי ירושם. זמן המערכת משודר על-ידי הכְרוֹנוֹלְדֶקים המאסטרים.

(519.4) 46:1.3 האנרגיה של ירושם נשלטת באופן עילאי וזורמת מסביב לספֵירה בערוצים האזוריים, אשר מוזנים ישירות ממטעני האנרגיה של החלל ומנוהלים במומחיות בידי הבקרים הפיזיים המאסטרים. ההתנגדות הטבעית למעבר של האנרגיות האלה דרך ערוצי הזרימה הפיזיים מחוללת את החום הדרוש לייצור הטמפרטורה הנוחה של ירושם. הטמפרטורה בזמני אור מלא נשמרת בסביבות 70 מעלות פרנהייט (כ-21 מעלות צלזיוס), בעוד שבזמני נסיגת האור היא נופלת למעט פחות מ-50 מעלות פרנהייט (כ-10 מעלות צלזיוס).

(519.5) 46:1.4 אינכם אמורים להתקשות יתר-על-המידה על-מנת להבין את מערכת התאורה של ירושם. בירושם אין ימים ואין לילות, ואף לא עונות של חום וקור. שנאֵי הכוח מחזיקים מאה-אלף מרכזי אנרגיה, אשר מהם מוקרנות אנרגיות מעודנות כלפי מעלה דרך האטמוספרה של הפלנטה; עד להגעתן לתקרה-האווירית החשמלית של הספֵירה אנרגיות אלה עוברות שינויים מסוימים; או אז מוחזרות אנרגיות אלה חזרה ומטה בדמות אור עדין, מסונן ואחיד, הדומה בעוצמתו לאור השמש באורנטיה בשעה שהשמש מאירה ממעל בעשר בבוקר.

(520.1) 46:1.5 תחת תנאי תאורה שכאלו, אין קרני האור נראות כמגיעות ממקום אחד; הן פשוט בוקעות מן השמיים ונובעות מכל כיווני החלל במידה שווה. אור זה דומה מאוד לאור השמש הטבעי, למעט העובדה שהוא נושא הרבה פחות חום. מכאן ניתן להבין כי עולמות מטָה שכאלו אינם מאירים בחלל; אילו הייתה ירושם קרובה מאוד לאורנטיה, כי אז לא היה ניתן לראותה.

(520.2) 46:1.6 הגזים המחזירים אנרגיית-אור זו מן היונוספרה העליונה של ירושם אל הקרקע דומים מאוד לאלו המצויים בשכבות האוויר העליונות של אורנטיה, והקשורים

לְתופעות הזוהַר המכונות בפיכם "אורות הצפון"; אף כי תופעות אלה נגרמות בשל גורמים אחרים. באורנטיה, זהו אותו מגן גזי בדיוק אשר מונע את בריחתם של גלי השידור הארציים, ואשר מחזיר אותם לכיוון הארץ כאשר הם פוגעים בשכבה גזית זו במעופם הישיר כלפי חוץ. באופן זה נשמרות התשדורות קרוב לפני הקרקע בעת שהן נעות דרך האוויר מסביב לעולמכם.

46:1.7 (520.3) תאורת סַפִּירה זו נשמרת באופן אחיד למשך שבעים-וחמישה אחוזים ממשך היום של ירושם, ואז מתרחשת נסיגה הדרגתית עד אשר – בעת שהתאורה מינימאלית – כמות האור דומה לזו של ירח מלא שלכם בלילה בהיר. זוהי השעה השקטה בעבור ירושם כולה. רק תחנות הקליטה והשידור ממשיכות בפעולתן בעת זו של מנוחה והתאוששות.

46:1.8 (520.4) ירושם מקבל אור חלוש ממספר שמשות קרובות – מעין אור-כוכבים בהיר – ואולם הוא אינו תלוי בשמשות אלה; עולמות כירושם אינם נתונים לחסדי ההפרעות השמשיות, והם אף אינם מתמודדים עם הבעיה של שמש מתקררת או גוססת.

46:1.9 (520.5) שבעת עולמות המעבר של הלימוד וארבעים-ותשעה לוויניהם מחוממים, מוארים, ומקבלים אנרגיה ומים באמצעות הטכניקה של ירושם.

2. תכונות פיזיות של ירושם

46:2.1 (520.6) בירושם תתגעגעו לרכסי ההרים המבותרים של אורנטיה ושל עולמות מפותחים אחרים; זאת הואיל ואין בירושם לא רעידות-אדמה ואף לא ירידת גשמים. ואולם, אתם תיהנו מיפי הרמות הגבוהות ומן המגוון הייחודי האחר של טופוגרפיה ושל נופים. אזורים עצומים בירושם משומרים "במצב הטבעי", וההדר של אזורים מסוג זה מצוי רחוק למדי מעבר ליכולת הדמיון האנושי.

46:2.2 (520.7) קיימים בירושם אלפים על-גבי אלפים של אגמים קטנים, אך לא נהרות שוצפים או אוקיינוסים נרחבים. על אף-אחד מן העולמות הארכיטקטוניים אין לא גשם ואף

לא סערות או סופות, ואולם, קיימת בהם מנת משקעים יומית המתקבלת מעיבוי הלחות בזמן שהטמפרטורה יורדת לרמה הנמוכה ביותר שלה עם נסיגת האור (בעולם תלת-גזי נקודת הטל גבוהה יותר מאשר בפלנטה דו-גזית כדוגמת אורנטיה). הן עולם הצומח הפיזי והן עולם הדברים החיים המורונטי זקוקים ללחות, ואולם זו מסופקת במידה רבה באמצעות מערכת זרימה תת-קרקעית המשתרעת אל כל רחבי הספֵירה, ואפילו עד לפסגותיהן ממש של הרמות הגבוהות. מערכת מים זו איננה תת-קרקעית במלואה, זאת הואיל וקיימות תעלות רבות המחברות בין אגמיה המנצנצים של ירושם.

46:2.3 (520.8) האטמוספירה של ירושם הינה תערובת של שלושה גזים. אוויר זה דומה מאוד לזה של אורנטיה, בתוספת גז המותאם לנשימת סדר החיים המורונטי. גז שלישי זה איננו הופך בשום צורה שהיא את האוויר לבלתי-ראוי לנשימה בעבור בעלי-חיים או צמחים מן הסדרים החומריים.

46:2.4 (521.1) מערכת התחבורה מחוברת לזרמים הסובבים של תנועת האנרגיה, וזרמי אנרגיה ראשיים אלו ממוקמים במרווחים של עשרה מייל. באמצעות התאמת מנגנונים פיזיים מסוגלות הבריות החומריות של הפלנטה להתקדם במהירות הנעה בין מאתיים לחמש-מאות מייל לשעה. ציפורי ההיסע טסות במהירות של כמאה מייל לשעה בקירוב. מנגנוני האוויר של הבנים החומריים נוסעים במהירות של כחמש-מאות מייל לשעה. הוויות מורונטיות בראשית דרכן והוויות חומריות חייבות להשתמש באמצעי תחבורה מכאניים אלו, ואולם אישיויות רוח נעות מתוך חיבור לכוחות עליונים של אנרגיה ולמקורות הרוח שלה.

46:2.5 (521.2) ירושם והעולמות הנלווים לה ניחנו בעשר מחלקות החיים הפיזיים הסטנדרטיות המאפיינות את הספֵירות הארכיטקטוניות של נבאדון. ומכיוון שאין אבולוציה אורגאנית בירושם, גם אין בו צורות חיים המצויות בעימות אלה עם אלה, אין מתקיים מאבק לשם קיום ואין שוררת הישרדות החזק. לעומת זאת, קיימת התאמה יצירתית המהווה כעין טעימה מן היופי, ההרמוניה והמושלמות של עולמות הנצח של היקום המרכזי האלוהי. ובכל המושלמות היצירתית הזו מתקיימת המזיגה המדהימה ביותר של חיים פיזיים ומורונטיים, אשר מוצגים באופן אומנותי אלו כלעומת אלו בידי האומנים השמימיים ועמיתיהם.

(521.3) 46:2.6 ירושם אכן מהווה טעימה מקדימה מן ההוד וההדר של פרדיס. ואולם, אל לכם לקוות שתוכלו לקבל מושג הולם על אודות עולמות ארכיטקטוניים מרהיבים אלו באמצעות כל ניסיון תיאור שהוא. קיים שם כה מעט אשר ניתן להשוותו למשהו בעולמכם, ואפילו אז הדברים של ירושם מתעלים כל-כך מעל אלו של אורנטיה, עד כי ההשוואה כמעט נלעגת. עד אשר תגיעו בפועל לירושם, תתקשו לקבל מושג כלשהו המתקרב לאמת על אודות העולמות השמימיים, ואולם, לא ירחק הרגע בעתיד לבוא שבו תוכלו להשוות את ההתנסות הנכונה לכם בבירת המערכת, להגעתכם – ביום מן הימים – לספֵירות האימון המרוחקות יותר של היקום, של יקום-העל ושל האוונה.

(521.4) 46:2.7 מגזר הייצור, או מגזר המעבדות, של ירושם הינו תחום נרחב, אשר יוצאי אורנטיה יתקשו להכירו מכיוון שאין בו ארובות מעשנות; ואף-על-פי-כן, לעולמות מיוחדים אלו נלווית כלכלה חומרית מורכבת, וקיימת בהם מושלמות של טכניקה מכאנית ושל הישג פיזי אשר ידהימו ואפילו ימלאו ביראת כבוד את הכימאים והממציאים המנוסים ביותר שלכם. עצרו-נא ושיקלו בדבר כי עולם ראשון זה שבו תעצרו במסעכם לפרדיס הינו חומרי הרבה יותר מרוחני. במהלך שהייתכם בירושם ובעולמות המעבר שלו אתם קרובים הרבה יותר לחיים הארציים שלכם של הדברים החומריים מאשר לחייכם המאוחרים יותר של קיום הרוח המתקדם.

(521.5) 46:2.8 הר שָׂרָף הינו הנקודה הגבוהה ביותר בירושם, כמעט ארבעת-אלפים וחמש-מאות מטרים גובהו, והוא הינו נקודת היציאה לכל ההיסעים השרפיים. פיתוחים מכאניים רבים משמשים על-מנת להקנות את האנרגיה הראשונית הדרושה על-מנת לחמוק מן הכבידה הפלנטארית ולהתגבר על התנגדות האוויר. במהלך חלק הזמן המואר יוצא היסע שרפי כל שלוש שניות כמניין הזמן באורנטיה, ולעיתים נמשכת יציאתם הרחק אל תוך פרק המנוחה של היום. המסיעים ממריאים במהירות של כעשרים-וחמישה מיילים תקניים לשנייה של אורנטיה, והם אינם משיגים את המהירות התקנית בטרם עולה מרחקם מירושם על אלפיים מיילים.

46:2.9 (521.6) ההיסעים מגיעים לשדה הקריסטל, המכונה "ים הזכוכית". מסביב לאזור זה מצויות תחנות הקליטה בעבור סדרי האישיויות השונים אשר חוצים את החלל באמצעות ההיסע השרפי. בסמוך לתחנת הקליטה הקוטבית של הקריסטל, המיועדת לתלמידים מבקרים, הינכם רשאים לעלות למצפה דמוי-פנינה ולחזות במפת התבליט העצומה של כלל פלנטת המטה.

3. התשדורות של ירושם

46:3.1 (522.1) התשדורות של יקום העל ושל פרדיס-האוונה מתקבלות בירושם בתיאום עם סאלווינגטון ובאמצעות טכניקה הקשורה בקריסטל הקוטבי, ים הזכוכית. בנוסף לאמצעים המוקדשים לקבלת אותה תקשורת המגיעה מחוץ לנבאדון, קיימות שלוש קבוצות מובחנות של תחנות קליטה. קבוצות תחנות נפרדות אך תלת-מעגליות אלה מכוּוָנוֹת לקליטת תשדורות מן העולמות המקומיים, ממטה הקונסטלציה ומבירת היקום המקומי. כל התשדורות האלה מוצגות באופן אוטומטי כך שכלל טיפוסי ההוויות הנוכחות בְּאמפיתיאטרון התשדורות המרכזי תוכלנה להבחין בהן; מכל עיסוקיו של בן-תמותה מרקיע בירושם, אין מרתק ושובה-לב מן ההאזנה לרצף הבלתי-נגמר של דוחות החלל של היקום.

46:3.2 (522.2) תחנת קליטת-תשדורות זו מוקפת באמפיתיאטרון עצום-ממדים, הבנוי מחומרים מבהיקים אשר ברובם אינם ידועים באורנטיה, והמסוגל לאכלס יותר מחמש מיליארד הוויות – חומריות ומורונטיות – מעבר לְאירוח מספר עצום של אישיויות רוח. זהו הבילוי המועדף לשעות הפנאי בירושם כולה – כך להעביר זמן בתחנת השידור ושם ללמוד על אודות רווחתו ומצבו של היקום. וזוהי הפעילות הפלנטארית היחידה אשר איננה מאטה בשעה שהאור נסוג.

46:3.3 (522.3) באמפיתיאטרון זה של קליטת-התשדורות מתקבלות ברציפות ההודעות מסאלווינגטון. בסמוך, מילות עדנטיה של האבות הגבוהים ביותר של הקונסטלציה מתקבלות לפחות פעם ביום. מדי תקופה משודרות התשדורות הרגילות והמיוחדות מאוורסה לכלל

סאלווינגטון, וכאשר נקלטות תשדורות מפרדיס, כלל האוכלוסייה מתכנסת סביב ים הזכוכית, והחברים מאוורסה מוסיפים את תופעת המחזירותיות לטכניקת התשדורת מפרדיס כך שאת כל אשר ניתן לשמוע ניתן גם לראות. ובאופן הזה נהנים בני התמותה השורדים מטעימה מוקדמת ומתמשכת של יופי והדר מתקדמים במהלך מסעם פנימה במסגרת הרפתקת הנצח.

46:3.4 (522.4) תחנת השידור של ירושם נמצאת בקוטב הנגדי של הספֵּירה. כל התשדורות אל העולמות היחידניים מועברות מבירות המערכות, למעט הודעותיו של מיכאל, אשר לעיתים מגיעות ליעדיהן ישירות דרך המעגל של רב-המלאכיות.

4. אזורי מגורים ומִנהל

46:4.1 (522.5) חלקים ניכרים מירושם מוקצים כאזורים למגורים, בעוד שחלקים אחרים של בירת המערכת משמשים לתפקודי המִנהל ההכרחיים הכרוכים בפיקוח על ענייני 619 הספֵּירות המיושבות, 56 עולמות תרבות-המעבַּר ובירת המערכת עצמה. בירושם ובנבאדון מוגדרים הֶסְדֵּרים אלו כדלקמן:

46:4.2 (522.6) 1. **המעגלים** — אזורי המגורים של לא-ילידים.

46:4.3 (522.7) 2. **הריבועים** — האזורים הניהוליים-מנהליים של המערכת.

46:4.4 (522.8) 3. **המלבנים** — נקודות המפגש של החיים הילידיים הנמוכים יותר.

46:4.5 (522.9) 4. **המשולשים** — אזורי המִנהל המקומיים או של ירושם.

46:4.6 (522.10) סידור זה של פעילויות המערכת במעגלים, ריבועים, מלבנים ומשולשים משותף לכל בירות המערכות של נבאדון. ביקום אחר, עשוי לשרור הסֶדר שונה לחלוטין. אלו הם נושאים הנקבעים במסגרת התוכניות השונות של הבנים הבוראים.

46:4.7 (523.1) תיאורנו את אזורי המגורים והמִנהל הללו איננו מתחשב באחוזות העצומות והיפהפיות של הבנים החומריים של האל, אזרחי הקבע של ירושם, ואף אין אנו מזכירים

סדרים מרתקים רבים אחרים של יצורים רוחניים וכמעט-רוחניים. לדוגמא: ירושם נהנית משירותיהם היעילים של הסְפִּירוֹנְגָה, אשר תוכננו על-מנת לפעול במערכת. יצורים אלו מסורים לסעד רוחני למען התושבים והמבקרים העל-חומריים. הם הינם קבוצה של הוויות תבוניות ויפהפיות אשר הינן משרתות-המעבר של היצורים המורונטיים הגבוהים יותר ושל הסייעים המורונטיים אשר עמלים על תחזוקת כלל היצירות המורונטיות ועל עיטורן. משמעותם בעבור ירושם הינה כמשמעות היצורים האמצעיוניים באורנטיה, סייעי ביניים הפועלים בין החומרי לבין הרוחני.

46:4.8 (523.2) בירות המערכת מתייחדות בכך שהן הינן העולמות היחידים המשקפים באופן מושלם-כמעט את שלוש רמות הקיום של היקום: החומרית, המורונטית והרוחנית. בין אם הינכם אישיות חומרית, מורונטית או רוחנית, אתם תרגישו בבית בירושם; וכך גם מרגישים היצורים המשולבים, כדוגמת היצורים האמצעיוניים והבנים החומריים.

46:4.9 (523.3) קיימים בירושם מבנים כבירים, הן מן הסוג החומרי והן מן הסוג המורונטי, בעוד שהקישוט של האזורים הרוחניים-לחלוטין אינו פחות מעודן ושלם. אילו רק היו ברשותי מילים על-מנת לספר לכם על אודות המקבילות המורונטיות של הציוד הפיזי המופלא של ירושם! אילו רק יכולתי להמשיך ולתאר בפניכם את ההדר הנשגב ואת המושלמות המעודנת של הפרטים הרוחניים של עולם מטה זה! אפילו המושג הדמיוני ביותר שלכם על אודות מושלמות היופי והשלמות-בפרטים לא יוכל להתקרב להשגת הדר זה. וירושם הינו אך הצעד הראשון בדרך אל המושלמות הנשגבת של יפי פרדיס.

5. המעגלים של ירושם

46:5.1 (523.4) אזורי המגורים השמורים המוקצים בעבור קבוצות החיים העיקריות ביקום מכונים בשם "המעגלים של ירושם". קבוצות המעגלים המתוארות במסמכים אלו הינן הקבוצות הבאות:

46:5.2 (523.5) **1.** המעגלים של בני האל.

(523.6) 46:5.3 2. המעגלים של המלאכיות ושל הרוחות הגבוהות יותר.

(523.7) 46:5.4 3. המעגלים של הסייעים האוניברסאליים, לרבות הבנים ששולשו על-ידי ברייה אשר אינם מסופחים לבנים המורים של השילוש.

(523.8) 46:5.5 4. המעגלים של בקרי המאסטר הפיזיים.

(523.9) 46:5.6 5. המעגלים של בני התמותה המרקיעים המסופחים, לרבות היצורים האמצעיוניים.

(523.10) 46:5.7 6. המעגלים של מושבות השירות.

(523.11) 46:5.8 7. המעגלים של סגל הסופיונות.

(523.12) 46:5.9 כל אחת מקבוצות המגורים האלה מורכבת משבעה מעגלים בעלי מרכז משותף אשר הולכים ומתרוממים. כולן בנויות בהתאם לאותם קווים מנחים, אך נבדלות בגודלן ועשויות מחומרים שונים. וכולן מוקפות במַתחמים סגורים נרחבים ביותר, אשר מתרוממים על-מנת ליצור טיילות נרחבות המקיפות לחלוטין כל קבוצה של שבעה מעגלים בעלי מרכז משותף.

(524.1) 46:5.10 1. **המעגלים של בני האל.** אף כי בבעלותם של בני האל פלנטה חברתית משל עצמם – אחד מעולמות תרבות-המעבַר – הם מאכלסים גם את התחומים העצומים הללו בירושם. בעולם תרבות-המעבר שלהם מתרועעים בני התמותה המרקיעים בחופשיות עם כל סדרי הבנים האלוהיים. שם תכירו ותאהבו בנים אלו באופן אישי, ואולם חיי החברה שלהם תחומים ברובם לְעולם מיוחד זה וללווייניו. לעומת זאת, במעגלים של ירושם תוכלו לצפות בקבוצות שונות אלה של בנים בשעת עבודתן. ומכיוון שטווח הראייה המורונטי הינו עצום, תוכלו לשוטט בטיילות של הבנים ולהשקיף על הפעילויות המסקרנות של הסדרים השונים.

(524.2) 46:5.11 שבעת המעגלים הללו של הבנים הינם משותפי מרכז וגובהם הולך ועולה בעקיבות כך שכל אחד מן המעגלים החיצוניים והגדולים יותר משקיף על אלו הפנימיים והקטנים יותר, אשר כל אחד מהם מוקף בכותל של טיילת ציבורית. כתלים אלו בנויים מאבני קריסטל בעלות בוהק מנצנץ, והם מוגבהים כך שניתן להשקיף מהם על כל מעגלי המגורים

הסמוכים להם. השערים הרבים – בין חמישים למאה-וחמישים אלף – אשר חוצים כל אחד מהכתלים הללו עשויים מקריסטלי פנינה יחידים.

46:5.12 (524.3) המעגל הראשון במרחב הבנים מאוכלס על-ידי הבנים הסמכותיים וצוותיהם האישיים. כאן מתרכזות כלל התוכניות והפעילויות המיידיות של שירותי המתת והשיפוט של בנים אלו של משפט. וזהו גם המרכז שדרכו שומרים האוונאלים של המערכת על קשר עם היקום.

46:5.13 (524.4) המעגל השני מאוכלס על-ידי הבנים המורים של השילוש. בתחום קדוש זה מאמנים הדאינלים ועמיתיהם את הבנים המורים הראשיים שזה מקרוב הגיעו. ובכל העבודה הזו מסייעת בידם ביעילות חטיבה של מתאמים מסוימים מכוכבי הערב הזוהרים. הבנים ששולשו על-ידי ברייה מאכלסים מגזר במעגל של הדאינלים. הבנים המורים של השילוש הינם הקרובים ביותר להוות את נציגיו האישיים של האב האוניברסאלי במערכת מקומית; הם הינם, לכל הפחות, הוויות אשר מקורן בשילוש. מעגל שני זה מהווה מרחב המרכֵּז עניין יוצא-דופן בקרב כלל אוכלוסיית ירושם.

46:5.14 (524.5) המעגל השלישי מוקדש למלכי-צדקים. כאן שוכנים מנהלי המערכת ומפקחים על פעילויותיהם הבלתי-נגמרות כמעט של בנים רב-גוניים אלו. החל מן הראשון שבעולמות העליונים והלאה במשך כל נתיבת ירושם של בני התמותה המרקיעים, המלכי-צדקים משמשים כְּאבות מאמצים וכיועצים נוכחים-לעולם. לא נחטא לאמת אם נאמר שהשפעתם הינה הדומיננטית ביותר בירושם, למעט פעילויותיהם הנוכחות-לעולם של הבנות והבנים החומריים.

46:5.15 (524.6) המעגל הרביעי הינו ביתם של הוורונדאדקים ושל כל הסדרים האחרים של הבנים המבקרים והמשקיפים, אשר לא הוכן בעבורם סידור אחר. אבות הקונסטלציה הגבוהים ביותר משתכנים במעגל זה כאשר הם מגיעים לביקורים של בדיקה במערכת המקומית. ההופכים-בינה-למושלמת, היועצים האלוהיים והפוסקים האוניברסאליים משתכנים כולם במעגל הזה כאשר הם מוצבים בתפקיד במערכת.

46:5.16 (524.7) המעגל החמישי הינו משכנם של הלאנונאנדקים, של סדר הבנים של ריבוני המערכת ושל הנסיכים הפלנטאריים. שלוש הקבוצות מתרועעות כאחת זו עם זו בשעה שהן

מצויות בבית במרחב זה. סגל המילואים של המערכת נשמר במעגל זה; זאת בעוד שלריבון המערכת יש מָקדש הממוקם במרכז קבוצת מבני הממשל אשר על גבעת המְנהל.

46:5.17 (524.8) המעגל השישי הינו מקום שהותם של נשאי החיים של המערכת. כל סדרי הבנים הללו מתאספים כאן, ומכאן הם יוצאים למשימותיהם בעולמות.

46:5.18 (524.9) המעגל השביעי הינו מקום המפגש של הבנים המרקיעים, אותם בני-תמותה אמונים אשר עשויים לפעול באופן ארעי במטה המערכת, יחד עם בנות לוויתם השרפיות. כל בני התמותה לשעבר – אשר מעמדם עולה על זה של אזרחי ירושם ונמוך מזה של סופיונים – נחשבים כמשתייכים לקבוצה אשר המטה שלה מצוי במעגל זה.

46:5.19 (525.1) אזורים מעגליים שמורים אלו של הבנים תופסים שטח עצום, ועד לפני אלף ותשע-מאות שנים היה קיים במרכזו של שטח זה חלל גדול. כעת תופסת את האזור המרכזי הזה האנדרטה לזכרו של מיכאל, אשר הושלמה לפני כחמש-מאות שנה. לפני כארבע-מאות ותשעים-וחמש שנה, עם הקדשתו של מקדש זה, נכח מיכאל באופן אישי וסיפר לכל ירושם את הסיפור הנוגע ללב על אודות המתת של הבן המאסטר באורנטיה, הנמוך שבעולמות שטניה. האנדרטה לזכר מיכאל משמשת כעת כמרכזן של כלל הפעילויות הנכללות בניהול המותאם של המערכת, אשר חוללה המתת של מיכאל, כולל מרבית הפעילויות שהועברו לאחרונה מסאלווינגטון. סגל האנדרטה מונה מעל למיליון אישיויות.

46:5.20 (525.2) 2. **המעגלים של המלאכיות.** בדומה לאזור המגורים של הבנים, מעגלים אלו של המלאכיות מורכבים משבעה מעגלים משותפי-מרכז אשר הולכים ומתגבהים בהדרגה, כאשר כל אחד מהם משקיף על האזורים הפנימיים.

46:5.21 (525.3) מעגל המלאכיות הראשון תפוס בידי האישיויות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית אשר עשויות להיות מוצבות בעולם המטה – השליחים הבודדים ועמיתיהם. המעגל השני מוקדש לקהילת השליחים, ליועצים הטכניים, לבני הלוויה, לבוחנים ולרשמים, בשעה שאלו פועלים בירושם מעת לעת. המעגל השלישי מוחזק בידי הרוחות הסועדות מן הקבוצות והסדרים הגבוהים יותר.

(525.4) 46:5.22 המעגל הרביעי תפוס על-ידי השרפים המנהלות; והשרפים המשרתות במערכת מקומית כדוגמת שטניה מונות "מספר חסר-שיעור של מלאכיות". המעגל החמישי מאוכלס בשרפים הפלנטאריות, בעוד שהשישי משמש כבֵיתן של סועדות המעבר. המעגל השביעי הינו סִפֵּירת השהייה של שרפים מסדר מסוים אשר נותר עלום. הָרשמיות של כל קבוצות המלאכיות האלה אינן שוהות יחד עם חברותיהן, הואיל ומקום מגוריהן הינו במקדש הרשומות של ירושם. כל הרשומות נשמרות בשלושה עותקים באולם ארכיבים זה המחולק לשלושה חלקים. במטה של מערכת לְעולם נשמרות רשומות בצורה חומרית, מורונטית ורוחנית.

(525.5) 46:5.23 שבעת המעגלים הללו מוקפים בתצוגה הפנוראמית של ירושם, אשר היקפה הינו חמשת-אלפים מיילים תקניים, ואשר מוקדשת להצגת המעמד המתקדם של העולמות המיושבים של שטניה; תצוגה זו מעודכנת באופן רציף על-מנת לייצג באמת ובתמים את התנאים העדכניים בפלנטות היחידניות. אין לי כל ספק כי טיילת עצומה זו, המשקיפה על מעגליהן של המלאכיות, תהא המראה הראשון של ירושם אשר ילכוד את תשומת לבכם בשעה שיורשה לכם פנאי ממושך במהלך ביקוריכם הראשונים.

(525.6) 46:5.24 על המיצגים הללו ממונות צורות החיים הילידיות של ירושם, ואולם מסייעים בידן המרקיעים מן העולמות השונים של שטניה אשר שוהים בירושם בדרכם לעדנטיה. שיטות שונות משמשות להצגת תנאים פלנטאריים והתקדמות העולמות, שיטות אשר חלקן ידועות לכם, ואולם רובן אינן מוכרות באורנטיה. מיצגים אלה תופסים את הקצה החיצוני של קיר עצום זה. יתר הטיילת נותרת כמעט פתוחה לחלוטין, והיא מעוטרת ומקושטת לעילא.

(525.7) 46:5.25 3. **מעגלי הסייעים האוניברסאליים** מחזיקים את המטה של כוכבות הערב בחלל המרכזי העצום. כאן ממוקם המטה של גָאלַאנְטָיָה, המנהלת-במשותף של קבוצת רב-מלאכיות רבת-עוצמה זו, בהיותה כוכבת הערב הראשונה אשר גויסה משורות המרקיעים. זהו אחד ממגזרי המֶנהל המדהימים ביותר בירושם כולה, אף שמדובר באחד המבנים המאוחרים יותר. קוטרו של מרכז זה הינו חמישים מיילים. המטה של גאלאנטיה עשוי קריסטל אחד יצוק, מונוליטי ושקוף לחלוטין. גם הוויות מורונטיות וגם הוויות חומריות

מעריכות מאוד את הקריסטלים החומריים-מורונטיים האלה. כוכבות הערב הברואות מפעילות את השפעתן ברחבי ירושם כולה, בהיותן בעלות תכונות כאלה של אישיות. הואיל וכל-כך הרבה מפעילויותיהן הועברו לכאן מסאלווינגטון הפך העולם כולו לבעל ניחוח רוחני.

46:5.26 (526.1) 4. **מעגליהם של בקרי המאסטר הפיזיים.** הסדרים השונים של בקרי המאסטר הפיזיים מאורגנים במעגלים משותפי-מרכז מסביב למקדש העוצמה העצום, שם שוכן מנהֶל העוצמה של המערכת בשיתוף עם ראש מפקחי העוצמה המורונטיים. מקדש עוצמה זה הינו אחד משני מגזרים של ירושם אשר בהם אין מותרת כניסתם של בני-תמותה מרקיעים ושל יצורים אמצעיוניים. המגזר האחר הינו מגזר פירוק-החומר באזור הבנים החומריים, שהוא סדרת מעבדות שבהן מתמירות השרפים של ההיסע הוויות חומריות ובמביאות אותן למצב הדומה מאוד לזה של סדר הקיום המורונטי.

46:5.27 (526.2) 5. **מעגליהם של בני התמותה המרקיעים.** האזור המרכזי במעגליהם של בני התמותה המרקיעים תפוס על-ידי קבוצה בת 619 אנדרטאות פלנטאריות המייצגות את עולמותיה המיושבים של המערכת; ומבנים אלו עוברים שינויים נרחבים מעת לעת. לבני התמותה מכל עולם שמורה הזכות להסכים, מעת לעת, על תוספות מסוימות או על שינויים מסוימים המוכנסים באנדרטאות הפלנטאריות שלהם. ואפילו כעת נערכים שינויים רבים במבנים של אורנטיה. במרכזם של 619 המקדשים הללו מצוי מודל פועל של עדנטיה ושל עולמותיה הרבים של תרבות ההרקעה. קוטרו של מודל זה הינו ארבעים מיילים, ולמעשה הוא מהווה שחזור של מערכת עדנטיה הנאמן למקור בכל פרט.

46:5.28 (526.3) מרקיעים נהנים מן השירותים שלהם בירושם ומתענגים על הצפייה בַּטכניקות של קבוצות אחרות. כל אשר מתבצע במעגלים הרבים הללו פתוח לצפייה מלאה של כלל ירושם.

46:5.29 (526.4) הפעילויות בְּעולם שכזה מתחלקות לשלושה סוגים: עבודה, התקדמות ומשחק. או במילים אחרות: שירות, לימוד והתרגעות. הפעילויות המשולבות כוללות חליפין

חברתיים, בידור קבוצתי ופולחן אלוהי. קיים ערך חינוכי רב להתרועעות עם קבוצות מגוונות של אישיויות, בנות סדרים שונים מאוד מרעיכם המוכרים.

46:5.30 (526.5) 6. **מעגליהן של מושבות השירות.** שלושה מבני ענק מפארים את שבעת המעגלים של מושבות השירות: מצפה הכוכבים העצום של ירושם, גלריית האומנות הכבירה של שטניה, ואולם ההתכנסות העצום של מנהלי הבידור – התיאטרון של הפעילויות המורונטיות המוקדשות למנוחה ולפנאי.

46:5.31 (526.6) האומנים השמימיים מנחים את הספוֹרנאגיה ומספקים את שלל הקישוטים היצירתיים ואת אנדרטאות הזיכרון המצויות בשפע בכל מקומות ההתכנסות הציבוריים. מבני הסטודיו של אומנים אלו הינם בין הגדולים והיפים ביותר מבין כל המבנים שאין דומה להם בעולם נהדר זה. מושבות השירות האחרות מחזיקות מטות נרחבים ויפהפיים. רבים מן המבנים הללו בנויים בשלמותם מאבני קריסטל. כל העולמות הארכיטקטוניים שופעים קריסטלים ומתכות המכוּונות יקרות.

46:5.32 (527.1) 7. במרכז **מעגלי הסופיונים** קיים מבנה ייחודי. ומקדש ריק שכזה מצוי בכל מטה מערכת ברחבי נבאדון. בירושם, מבנה זה חתום בחותמו של מיכאל ונושא את הכיתוב: "בלתי-מוקדש לשלב הרוח השביעי – למשימה הנצחית". גבריאל שם את החותם על מקדש מסתורין זה, ואף-אחד פרט למיכאל לא יכול ואינו רשאי לשבור את חותם הריבונות אשר מוקם בידי כוכב הבוקר הבהיר. ביום מן הימים תחזינה עיניכם במקדש דומם זה, אף-על-פי שלא תוכלו לפענח את חידתו.

46:5.33 (527.2) **מעגלי ירושם אחרים:** בנוסף למעגלי המגורים הללו, קיימים בירושם מקומות מגורים מוגדרים רבים נוספים.

6. הריבועים הביצועיים-מנהליים

46:6.1 (527.3) החטיבות הביצועיות-מנהליות של המערכת ממוקמות בריבועים המשרדיים העצומים, אשר מספרם הוא אלף. כל יחידה מנהלית נחלקת למאה חטיבות-משנה המונות עשר תת-קבוצות כל אחת. אלף הריבועים הללו מקובצים בעשר חטיבות גדולות, אשר מהוות את עשרת המשרדים המנהליים הבאים:

46:6.2 (527.4) 1. תחזוקה פיזית ושיפור חומרי, התחומים של העוצמה והאנרגיה הפיזית.

46:6.3 (527.5) 2. בוררות, אתיקה ושיפוט מנהלי.

46:6.4 (527.6) 3. עניינים פלנטאריים ומקומיים.

46:6.5 (527.7) 4. ענייני הקונסטלציות והיקום.

46:6.6 (527.8) 5. חינוך ופעילויות אחרות של המלכי-צדקים.

46:6.7 (527.9) 6. ההתקדמות הפיזית של הפלנטות ושל המערכת, התחומים המדעיים של הפעילויות בשטניה.

46:6.8 (527.10) 7. העניינים המורונטיים.

46:6.9 (527.11) 8. פעילויות ואתיקה של רוח טהורה.

46:6.10 (527.12) 9. סעד להרקעה.

46:6.11 (527.13) 10. פילוסופיה של היקום המקיף.

46:6.12 (527.14) המבנים הללו הינם שקופים; ולפיכך אפילו התלמידים המבקרים יכולים לצפות בכלל פעילויות המערכת.

7. המלבנים – הספורנאגיה

46:7.1 (527.15) אלף מלבניה של ירושם מאוכלסים בחיים הילידיים הנמוכים יותר של עולם המטה, ובמרכזם ממוקם המטה המעגלי העצום של הספוֹרנאגיה.

46:7.2 (527.16) בירושם, אתם תתפעמו מן ההישגים החקלאיים של הספורנאגיה הנפלאים. שם האדמה מעובדת במידה רבה לשם השגת תוצאות אסתטיות וקישוטיות. הספורנאגיה הינם גנני הנוף של עולמות המטה, והטיפול שהם מעניקים לשטחיה הפתוחים של ירושם הוא גם מקורי וגם אומנותי. לשם עיבוד הקרקע הם משתמשים הן בבעלי-חיים והן במתקנים מכאניים רבים. הם עושים שימוש-מומחים תבוני בְּסוכנויות הכוח של עולמותיהם, כמו גם בסדרים המרובים של אחיהם הפחותים יותר מסדרי הברואים של עולם-החי, אשר רבים מהם עומדים לרשותם בעולמות מיוחדים אלו. כעת סדר זה של בעלי-חיים מוכוון במידה רבה בידי היצורים האמצעיוניים המרקיעים מן הספֵּירות האבולוציוניות.

46:7.3 (528.1) בספורנאגיה אין שוכן מכוונן. אף אין ברשותם נשמות שורדות, ואולם הם נהנים מחיים ארוכים, אשר לעיתים מגיעים למשך של ארבעים-אלף או חמישים-אלף שנים סטנדרטיות. מספרם הינו עצום והם מעניקים סעד פיזי לכל סדרי האישיויות ביקום אשר נדרשים לשירות חומרי.

46:7.4 (528.2) אף כי אין ברשות הספורנאגיה נשמות שורדות ואין הם מפתחים נשמה שכזאת, ולמרות שאין להם אישיות, אף-על-פי-כן הם מפתחים אינדיבידואליות אשר יכולה לחוות גלגול-מחדש. כאשר הגופים הפיזיים של יצורים ייחודיים אלו מתדרדרים במצבם עם חלוף הזמן, עם השימוש ועם הגיל, מייצרים יוצריהם – בשיתוף עם נשאי החיים – גופים חדשים שבהם יכולים הספורנאגיה הישנים לכונן מחדש את משכנם.

46:7.5 (528.3) הספורנאגיה הינם היצורים היחידים בכל היקום של נבאדון אשר חווים גלגול-מחדש כזה או אחר. הם מגיבים אך ורק לחמשת הרוחות סועדות-הדעת הראשונות; הם אינם מגיבים לרוחות של הסגידה ושל הבינה. ואולם, חמשת סועדות הדעת שקולות לְמכלול או לרמה שישית של מציאות, וגורם זה הוא אשר ממשיך ומתקיים כזהות התנסותית.

46:7.6 (528.4) בבואי לתאר יצורים מועילים ויוצאי-דופן אלו הנני נותר חסר קנה-מידה להשוואה, זאת משום שאין בעולמות האבולוציוניים בעלי-חיים אשר ישוו להם. אין מדובר

בהוויות אבולוציוניות, משום שתוכננו בצורתן ובמעמדן הנוכחיים בידי נשאי החיים. הם דו-מיניים ומתרבים כנדרש על-מנת לענות על צרכיה של אוכלוסייה הולכת וגדלה.

46:7.7 (528.5) אפשר שאוכל לתאר באופן המיטבי בעבור הדעת של בני אורנטיה דבר-מה מטיבם של יצורים יפהפיים ושימושיים אלו, באומרי כי הם משלבים את תכונותיהם של סוס נאמן ושל כלב רוחש חיבה, ומציגים אינטליגנציה העולה על זו של השימפנזה החכמה ביותר. והם הינם יפים ביותר, אם לשפוט על-פי אמות המידה הפיזיות של אורנטיה. הם מעריכים ביותר את תשומת-הלב אשר מעריפים עליהם התושבים החומריים והחומריים-למחצה של העולמות הארכיטקטוניים הללו. הם ניחנים בראייה אשר מאפשרת להם לזהות – בנוסף לְהוויות חומריות – גם את היצירות המורונטיות, את הסדרים המלאכיים הנמוכים יותר, את היצורים האמצעיוניים, וכמה מן הסדרים הנמוכים יותר של אישיויות הרוח. הם לא מבינים את הסגידה לאינסופי, ואף אינם תופשים את חשיבותו של הנצחי, אך הם אכן מצטרפים – דרך החיבה שאותה הם רוחשים לאדוניהם – למסירות הרוחנית החיצונית של עולמותיהם.

46:7.8 (528.6) יש המאמינים כי בְּעידן יקומי עתידי יחמקו הספורנאגיה הנאמנים הללו מרמת הקיום שלהם כבעלי-חיים וישיגו ייעוד אבולוציוני ראוי לשמו של צמיחה אינטלקטואלית מדורגת ואפילו של הישג רוחני.

8. המשולשים של ירושם

46:8.1 (528.7) ענייניה המקומיים והשגרתיים לחלוטין של ירושם מנוהלים ממאה **המשולשים.** יחידות אלה מקובצות מסביב לעשרת המבנים המדהימים המאכלסים את המִנהל המקומי של ירושם. המשולשים הללו מוקפים בתצוגה הפנוראמית של ההיסטוריה של מטה המערכת. לעת הזו קיים בסיפור המעגלי הזה אזור מחוק שאורכו עולה על שני מיילים סטנדרטיים. אזור זה יושב על כנו לכשתתקבל שטניה מחדש לשורות משפחת הקונסטלציה. כל ההכנות למאורע זה נעשו בהתאם לצווים של מיכאל, ואולם בית-הדין של עתיקי היומין

טרם סיים לחרוץ את הדין בענייני המרידה של לוציפר. שטניה לא תוכל לחזור ולהתקבל כחברה מן המניין בנורלטיאדק כל עוד שוכנים בה ארכי-מורדים, הוויות ברואות גבוהות אשר נפלו מן האור אל החשיכה.

46:8.2 (529.1) בשעה ששטניה תוכל לשוב אל חיק הקונסטלציה, או אז תגיע העת לשקול את קבלתם מחדש של העולמות המבודדים אל משפחת המערכת של העולמות המיושבים, ובכלל זה גם להחזירם לקשר האיחוד הרוחני של העולמות. ואולם, אפילו אם אורנטיה הייתה מוחזרת למעגלי המערכת, עדיין הייתם עומדים נכלמים נוכח העובדה שכל המערכת שלכם מצויה תחת הסגר של נורלטיאדק, אשר מבודד אותה חלקית מכל יתר המערכות.

46:8.3 (529.2) ואולם, לא ירחק היום שבו גזר-דינם של לוציפר ושל חבר מרעיו ישיב את המערכת של שטניה לקונסטלציה של נורלטיאדק, ולאחר מכן תוחזרנה אורנטיה והספֵּירות המבודדות הנוספות למעגליה של שטניה, ושוב ייהנו עולמות אלו מן הזכות לתקשורת בין-פלנטארית ולקשר של איחוד בין-מערכתי.

46:8.4 (529.3) בוא יבוא קיצם של המורדים והמרידה תגיע אל קיצה. השליטים העליונים הינם רבי-חסד וסבלניים, ואולם החוק של הרוע אשר מוזן באופן מכוון מוּצא אל הפועל באופן אוניברסאלי וללא-דופי. "שכר החטא הינו המוות" – הכחדה נצחית.

46:8.5 (529.4) [הוצג בידי רב-מלאכית מנבאדון.]

מסמך 47

שבעת העולמות העליונים

47:0.1 (530.1) בהיותו באורנטיה דיבר הבן הבורא על "מדורות רבים ביקומו של האב". במובן מסוים, כל חמישים-ושישה העולמות המקיפים את ירושם מוקדשים לתרבות המעבַר של בני התמותה המרקיעים, אך שִבעת לווייניו של עולם מספר אחת מופרים באופן מפורש יותר בַּעולמות העליונים.

47:0.2 (530.2) עולם מעבר מספר אחת עצמו מוקדש באופן די בלעדי לְפעילויות ההרקעה, זאת בהיותו המטה של סגל הסופיונים המוצב בשטניה. עולם זה משמש כעת כמטה בעבור יותר ממאה-אלף פלוגות סופיונים, כאשר בכל אחת מן הקבוצות האלה חברות אלף הוויות מהוּללות.

47:0.3 (530.3) כאשר מערכת מתייצבת באור ובחיים, ובשעה שהעולמות העליונים חדלים בזה אחר זה מלשמש תחנות אימון בעבור בני התמותה, משתלטת עליהם האוכלוסייה ההולכת וגדלה של סופיונים אשר מצטברת במערכות ותיקות ומושלמות יותר אלה.

47:0.4 (530.4) שבעת העולמות העליונים מצויים תחת אחריותם של המפקחים המורונטיים ושל המלכי-צדקים. בכל עולם עליון שכזה מצוי מושל בפועל האחראי ישירות בפני שליטי ירושם. הבוררים מאוורסה מחזיקים מטֶה בכל אחד מן העולמות העליונים, ובסמוך לו מצוי מקום המפגש של היועצים הטכניים. מנהלי הבידור והאומנים השמימיים מחזיקים מטה קבוצתי בכל אחד מן העולמות הללו. הסְפִּירוֹנָגָה פועלים החל מן העולם העליון מספר שתיים

והלאה, בעוד שלכל השִבעה – בדומה למצב בכל פלנטות תרבות-המעבר ובעולם המטה – מסופקים בשפע סְפוֹרָנָאגְיָה אשר נבראו באופן תקני.

1. עולם הסופיונים

47:1.1 (530.5) אף-על-פי שרק סופיונים, קבוצות מסוימות של ילדים שניצלו ואלו המופקדים על שמירתם שוכנים בעולם המעבר מספר אחת, נערכו ההכנות לאירוח כלל מחלקות הוויות הרוח, בני התמותה שבמעבַר והתלמידים המבקרים. הסְפוֹרָנָאגְיָה, הפועלים על כלל העולמות הללו, הינם מארחים מסבירי-פנים בעבור כל ההוויות אשר הם מסוגלים לזהות. אכן יש להם תחושה עמומה באשר לסופיונים, אך הם אינם מסוגלים לראותם. על כן הם חייבים להתייחס אליהם במידה רבה כפי שאתם מתייחסים, במצבכם הפיזי הנוכחי, אל המלאכיות.

47:1.2 (530.6) אף כי עולם הסופיונים הינו סִפֵּירה של יופי פיזי מעודן המעוטרת בקישוטים מורונטיים יוצאי-דופן, משכן הרוח הכביר אשר מצוי במרכז הפעילויות, הוא מקדש הסופיונים, אינו נראה לעין החומרית הבלתי-מזויינת או בעבור הראייה המורונטית המוקדמת. ואולם, שנאי האנרגיה יכולים להפוך רבות מן המציאויות האלה לנראות בעבור בני התמותה המרקיעים, ומעת לעת הם אכן עושים כן, למשל בעתות שבהן מתאספות הכיתות של תלמידי העולמות העליונים בסִפֵּירת תרבות זו.

47:1.3 (531.1) במהלך כלל ההתנסות בעולמות העליונים הינכם מודעים באופן רוחני כלשהו לנוכחותם של אחיכם המהוללים אשר השיגו את פרדיס, ואולם, מעת לעת מרענן ביותר לראות אותם הלכה למעשה כפי שהם פועלים במשכן המטה שלהם. לא תוכלו להבחין באופן ספונטאני במראם של סופיונים עד אשר תרכשו ראייה רוחנית אמיתית.

47:1.4 (531.2) בעולם העליון הראשון חייבים כל השורדים לעמוד בדרישות וועדות ההוֹרוּת מן הפלנטות הילידיות שלהן. הוועדה הנוכחית של אורנטיה מורכבת משניים-עשר זוגות

הורים אשר הגיעו באחרונה, ואשר חוו התנסות כבני-תמותה של גידול שלושה או יותר ילדים עד לגיל הבגרות המינית. ככלל, השירות בוועדה זו נתון לתחלופה והוא נמשך עשר שנים בלבד. כל אלו אשר נכשלים בשכנוע חברי הוועדה הללו בנוגע להתנסותם כהורים חייבים לקבל הכשרה נוספות באמצעות שירות בבתיהם של הבנים החומריים בירושם, או שירות חלקי בבית הילדים של הניסיון בעולם הסופיונים.

47:1.5 (531.3) ואולם, ללא קשר לניסיון ההורי, להורים בעולמות העליונים אשר להם ילדים הגדלים בבית הילדים של הניסיון ניתנת כל הזדמנות על-מנת לשתף פעולה עם נאמני המשמורת המורונטיים של ילדים כאלו באשר לחינוכם ולאימונם. הורים אלו מוּרשים להגיע לשָׁם לביקור בתכיפות של כארבע פעמים בשנה. והצפייה בהורים של העולמות העליונים אשר מחבקים את צאצאיהם החומריים, בעת ביקורי העלייה לרגל התקופתיים שלהם בעולם הסופיונים, הינה מן המחזות היפים באופן הנוגע ביותר ללב בכל נתיבת ההרקעה. בעוד שאחד מן ההורים, או שניהם גם יחד, עשוי לעזוב עולם עליון בטרם עוזב אותו הילד, לעיתים קרובות הם שוהים הם בו יחדיו למשך תקופה.

47:1.6 (531.4) אף בן-תמותה מרקיע לא יוכל לחמוק מן ההתנסות של גידול ילדים – שלו עצמו או של אחרים – ויהיה זה בעולמות החומריים, או לאחר מכן בעולם הסופיונים או בירושם. אבות חייבים לעבור דרך התנסות הכרחית זו ממש באותו אופן ודאי שאימהות נדרשות לכך. הדעה בקרב העמים המודרניים של אורנטיה כי חינוך ילדים הוא בעיקר משימה של אימהות הינה שגויה ואומללה. ילדים זקוקים לאבות כמו גם לאימהות, ואבות נדרשים להתנסות ההורית הזו ממש כשם שהאימהות זקוקות לה.

2. בית הילדים של ניסיון

47:2.1 (531.5) בתי הספר מקבלי-הילדים של שטניה ממוקמים בעולם הסופיונים, הוא ספֵירת תרבות-המעבר הראשונה של ירושם. בתי-ספר מקבלי-ילדים אלו הינם מפעלים המוקדשים לטיפוחם ולאימונם ילדי הזמן, לרבות אלו אשר מתו בעולמות האבולוציוניים של

החלל בטרם רכשו מעמד של אינדיבידואל ברשומות היקום. במקרה שאחד ההורים, או שני ההורים, של ילד שכזה שורדים, מסמיכה שומרת הגורל את הכרובים הקשורה אליה כנאמנת של הזהות הפוטנציאלית של הילד, ומטילה עליה את האחריות להעביר נשמה בלתי-מפותחת זו לידי המורים של העולמות העליונים בבתי הילדים של הניסיון של העולמות המורונטיים.

47:2.2 (531.6) אלה הן אותן כרובים נטושות אשר כמורות של העולמות העליונים מחזיקות, תחת פיקוחם של המלכי-צדקים, מפעלי חינוך נרחבים כאלו המיועדים לאימונם של אלו המצווים תחת השגחתם ומבחנם של הסופיונים. בני-חסות אלו של הסופיונים, ילדים צעירים אלו של בני התמותה המרקיעים, לעולם חוזרים להיות אישיות באותו מעמד פיזי מדויק אשר בו היו בעת המוות, למעט פוטנציאל ההתרבות. התעוררות זו מתרחשת בדיוק ברגע שבו מגיע ההורה לעולם העליון הראשון. או אז ניתנת לילדים הללו כל הזדמנות, כפי שהם, לבחור בדרך השמימית ממש כשם שהיו עושים בחירה שכזו בַּעולמות שבהם גדע המוות את נתיבתם בטרם עת.

47:2.3 (532.1) בעולם בית הילדים, מקובצים היצורים הנתונים במבחן בהתאם לקיומו או לאי-קיומו של מכוונן השוכן בהם, וזאת משום שהמכוונים מגיעים לשכון בילדים החומריים הללו ממש כמו בעולמות הזמן. ילדים בגילאי טרום-מכוונן מטופלים במשפחות בנות חמש נפשות, וגילם נע משנה אחת או פחות ועד לחמש שנים בערך, או עד לגיל שבו מגיע המכוונן.

47:2.4 (532.2) כל הילדים בעולמות המתפתחים אשר להם מכוונני מחשבה אך אשר לא ביצעו בטרם מותם בחירה באשר לנתיבת פרדיס, מקבלים-מחדש אף הם אישיות בעולם הסופיונים של המערכת, היכן שהם גדלים באופן דומה בַּמשפחות של הבנים החומריים ושל עמיתיהם, ממש כאותם קטנטנים אשר הגיעו ללא מכוונים, אך אשר עתידים לקבל את משגוחי המסתורין עם הגיעם לגיל הנדרש של בחירה מוסרית.

47:2.5 (532.3) הילדים והנערים אשר בהם שוכן מכוונן בעולם הסופיונים גדלים אף הם במשפחות בנות חמש נפשות, וגילם נע משש ועד ארבע-עשרה; באופן מקורב, משפחות אלה כוללות ילדים בני שש, שמונה, עשר, שתיים-עשרה וארבע-עשרה. בכל עת לאחר גיל שש-עשרה, אם נערכה בחירה סופית, הם מועברים לעולם המעבר הראשון ומתחילים בהרקעתם לעבר פרדיס. חלקם מקבלים החלטה לפני גיל זה וממשיכים הלאה אל סִפֵּירות

ההרקעה, ואולם בעולמות העליונים יימצאו אך מעט מאוד ילדים אשר גילם קטן משש-עשרה שנים כמניין הזמן באורנטיה.

47:2.6 (532.4) השרפים השומרות מטפלות בנערים אלו בבית הילדים של הניסיון בעולם הסופיונים ממש כשם שהן סועדות רוחנית את בני התמותה בפלנטות האבולוציוניות, זאת בעוד שהספוֹרנאגיה הנאמנים דואגים לצרכיהם הפיזיים. וכך גדלים ילדים אלו בעולם המעבר עד לרגע שבו הם בוחרים את בחירתם הסופית.

47:2.7 (532.5) בשעה שמסתיימים החיים החומריים, אם לא נעשתה בחירה בחיי ההרקעה, או אם מחליטים ילדי הזמן הללו בבירור שלא לבחור בהרפתקת האוונה, מסיים המוות באופן אוטומאטי את נתיבת הניסיון שלהם. במקרים אלו לא נדרשת הכרעת דין; ואין תחייה ממוות שני שכזה. הם פשוט הופכים להיות כלא היו.

47:2.8 (532.6) ואולם, באם הם בוחרים בנתיב המושלמוּת של פרדיס, הם הופכים מיידית מוכנים למעבר לעולם העליון הראשון, לשָם מגיעים בָּזמן רבים מהם על-מנת להצטרף להוריהם בהרקעה להאוונה. לאחר שחצו דרך האוונה ושהשיגו את האלוהויות, מהוות נשמות אלה אשר מקורן בן-תמותה ואשר ניצלו, את האזרחים המרקיעים הקבועים של פרדיס. ילדים אלו, אשר נשללה מהם ההתנסות האבולוציונית ההכרחית ורבת-הערך בעולמות הילידוּת בת התמותה, אינם מצטרפים לסגל הסופיונות.

3. העולם העליון הראשון

47:3.1 (532.7) בעולמות העליונים ממשיכים בני התמותה השורדים אשר קמו לתחייה את חייהם ממש בנקודה שבה הם נפסקו כאשר נקטפו בידי המוות. כאשר תעברו מאורנטיה לעולם העליון הראשון תבחינו בשינוי ניכר, אך אילו הגעתם מספֵּירת זמן נורמאלית ומתקדמת יותר, כמעט ולא הייתם מבחינים בהבדל, למעט העובדה שברשותכם מצוי כעת גוף אחר; משכן הבשר והדם נותר מאחור, בעולם אשר בו נולדתם.

47:3.2 (532.8) מרכזן של כל הפעילויות בעולם העליון הראשון הינו אולם תחיית המתים, המקדש העצום של הרְכַּבת האישיות. מבנה עצום זה כולל את נקודת המפגש המרכזית של שומרות הגורל השרפיות, של מכוונני המחשבה ושל רב-המלאכיות של תחיית המתים. נשאי החיים פועלים גם הם יחד עם הוויות שמימיות אלה בתחייתם של המתים.

47:3.3 (533.1) רשומות הדעת בת התמותה ותבניות זיכרון-היצור הפעילות, כפי שאלה הועברו מן הרמות החומריות אל הרוחניות, הינן רכושם היחידי של מכוונני המחשבה הנפרדים; גורמים אלו של הדעת, הזיכרון ואישיות היצור, אשר הפכו רוחניים, לעד מהווים חלק ממכוונני שכאלו. מטריצת הדעת של היצור והפוטנציאלים הסבילים של הזהות נוכחים בנשמה המורונטית אשר הופקדה למשמרתן של שומרות הגורל השרפיות. וזהו האיחוד-מחדש של הנשמה המורונטית אשר הופקדה בידי השרפים, ושל הרוח-דעת אשר הופקדה בידי המכוונן, אשר מרכיב-מחדש את אישיות היצור ומהווה את תחייתו של השורד מתנומתו.

47:3.4 (533.2) אם לעולם לא תורכב כך מחדש אישיות ארעית ממקור בן-תמותה, ימשיכו לנצח רכיבי הרוח של בן התמותה שלא-שרד, כחלק אינטגראלי של מתת ההתנסות היחידנית של המכוונן אשר שכן בו לפנים.

47:3.5 (533.3) ממקדש החיים החדשים יוצאים ומשתרעים כקרניים שבעה אגפים, אלו הם אולמות תחיית-המתים של הגזעים בני התמותה. כל אחד מן המבנים הללו מוקדש להרכבתו של אחד משבעת הגזעים של הזמן. בכל אחד משבעת האגפים הללו קיימים מאה-אלף חדרי תחייה אישיים, ואלו מסתיימים באולמות ההרכבה הכיתתיים העגולים אשר משמשים כתאי ההתעוררות של כמיליון יחידים. אולמות אלה מוקפים בחדרי הרכבת האישיות של הגזעים הממוזגים של העולמות הנורמאליים שלאחר-עידן-אדם. ללא קשר לטכניקות אשר בהן עשוי להיעשות שימוש בעולמות היחידניים של הזמן בנוגע לתחיות המתים של העידנים או לתחיות המתים המיוחדות, ההרכבה-מחדש האמיתית והמודעת של אישיות מלאה וממשית מתרחשת באולמות תחיית המתים של מָאנְסוֹנְיָה מספר אחת. לאורך הנצח כולו אתם תיזכרו ברשמי הזיכרון העמוקים של ההתוודעות הראשונה שלכם לבְּקָרים אלו של תחייה.

47:3.6 (533.4) מאולמות התחייה אתם ממשיכים למגזר המלכי-צדקים, שם ניתן לכם משכן של קבע. או אז אתם נכנסים לתקופה של חופש אישי בת עשרה ימים. אתם חופשיים לחקור את הסביבה המיידית של ביתכם החדש ולהתוודע לתוכנית העומדת מיידית לפניכם. כמו כן, קיים ברשותכם הזמן למלא אחר תשוקתכם להיוועץ ברשומות ולבדוק על אודות אהוביכם וחברים אחרים מכדור-הארץ אשר ייתכן ועברו לפניכם בעולמות הללו. בתום התקופה של עשרת ימי הפנאי שלכם תתחילו בשלב השני של מסעכם לפרדיס, זאת משום שהעולמות העליונים הינם למעשה עולמות של אימון ולא רק פלנטות של עיכוב.

47:3.7 (533.5) בעולם העליון מספר אחת (או באחר, במקרה של סטאטוס מתקדם) אתם תמשיכו את האימון האינטלקטואלי ואת ההתפתחות הרוחנית שלכם בדיוק באותה רמה שנקטעה על-ידי המוות. בפרק הזמן שבין המוות הפלנטארי, או המעבר, לבין התחייה בעולם העליון, בן התמותה אינו מרוויח כל דבר שהוא פרט להתנסות בעובדת ההישרדות. אתם מתחילים שם בדיוק היכן שאתם מפסיקים כאן למטה.

47:3.8 (533.6) כמעט כלל ההתנסות בעולם העליון מספר אחת נוגעת לסעד המחסור. שורדים המגיעים לסִפֵּירת העיכוב הראשונה הזו מציגים פגמי אופי רבים כל-כך ומגוונים כל-כך, וכן מחסור בהתנסות כבני-תמותה, עד שעיקר פעילויות התחום עוסקות בְּתיקון וּבְּריפוי הירושות המרובות האלה מן החיים בַּגוף בעולמות האבולוציוניים החומריים של הזמן והמרחב.

47:3.9 (534.1) השהות בעולם העליון מספר אחת נועדה לפתח בני-תמותה שורדים לפחות עד לסטאטוס של העידן שלאחר-אדם בעולמות האבולוציוניים הנורמאליים. כמובן שמבחינה רוחנית תלמידי העולמות העליונים מתקדמים הרבה מעבר לשלב כזה של התפתחות אנושית גרידא.

47:3.10 (534.2) אם אינכם נדרשים להתעכב בעולם מספר אחת, בתום עשרת הימים תיכנסו לתנומת המעבַר ותתקדמו לעולם מספר שתיים, ובהמשך לכך, מדי עשרה ימים תתקדמו באופן הזה עד אשר תגיעו אל עולם ההצבה שלכם.

47:3.11 (534.3) מרכזם של שבעת המעגלים העיקריים של מְנהל העולם העליון הראשון משמש כמקום הימצאו של המקדש של בני הלוויה המורונטיים, המדריכים האישיים המוקצים לבני-תמותה מרקיעים. בני לוויה אלו הינם צאצאי רוח האם של היקום המקומי, וקיימים מיליונים אחדים מהם בעולמות המורונטיים של שטניה. בנוסף לאלו אשר מוצבים כבני לוויה קבוצתיים, תהיה לכם עבודה רבה לעשות עם המתורגמנים ועם הפרשנים, עם נאמני המבנים ועם מפקחי הטיולים. וכל בני הלוויה הללו משתפים פעולה באופן הדוק עם אלו הקשורים בפיתוח גורמי האישיות שלכם – אלו של הדעת ואלו של הרוח – בתוככי הגוף המורונטי.

47:3.12 (534.4) בשעה שאתם יוצאים לדרככם בעולם מספר אחת, בן לוויה מורונטי אחד מוקצה לכל פלוגה בת אלף בני-תמותה מרקיעים, ואולם, תפגשו אותם במספרים גדולים יותר ככל שתתקדמו דרך שבע הספֵירות העליונות. הוויות יפהפיות ורב-גוניות אלה הינן חברות ידידותיות ומדריכות מקסימות. הן חופשיות ללוות יחידים או קבוצות נבחרות במסע לכל אחת מספֵירות תרבות-המעבר, לרבות העולמות הלוויינים שלהם. הם הינם מדריכי הטיולים והחברים לשעות-הפנאי של כל בני התמותה המרקיעים. לעיתים תכופות הם מלווים קבוצות של שורדים בביקוריהם התקופתיים בירושם, ובכל יום שבו אתם מצויים שם, תוכלו לגשת למגזר המרשם של בירת המערכת ולפגוש בבני-תמותה מרקיעים מכל שבעת העולמות העליונים, הואיל והם מטיילים בחופשיות הלוך ושוב בין מקומות מגוריהם לבין מטָה למערכת.

4. העולם העליון השני

47:4.1 (534.5) כאן, בספֵירה זו, אתם מוכנסים באופן מלא יותר אל תוככי החיים במָאנְסוֹנְיָה. כאן מתחילות התקבצויות החיים המורונטיים ללבוש צורה; קבוצות עבודה וארגונים חברתיים מתחילים לפעול, קהילות מתהוות באופן רשמי ובני התמותה המתקדמים מייסדים סדרי חברה והתארגנויות ממשל חדשים.

47:4.2 (534.6) בעולמות העליונים דרים שורדים מותכי-רוח בכפיפה אחת עם בני-תמותה מרקיעים מותכי-מכוונן. בעוד שקיימים הבדלים בין סדרי החיים השמימיים, כולם הינם חברותיים וחדורי אחווה. ובכל העולמות ההרקעה לא תמצאו דבר המשתווה לחוסר-הסובלנות האנושי ולאפליה השוררת במערכות הקסטות הבלתי-מתחשבות.

47:4.3 (534.7) ככל שאתם מוסיפים ומרקיעים בעולמות העליונים בזה אחר זה, כך הם הופכים ליותר ויותר הומים בפעילויות המורונטיות של השורדים המתקדמים. וככל שתתקדמו, כך תכירו יותר ויותר את תכונות ירושם המתווספות לעולמות העליונים. ים הזכוכית מופיע בעולם השני של מָאנְסוֹנְיָה.

47:4.4 (534.8) בעת ההתקדמות מעולם עליון אחד למשנהו אתם רוכשים גוף מורונטי מפותח מחדש ומותאם כהלכה. אתם הולכים לישון עם שרפי ההיסע ומתעוררים באולמות התחייה עם גוף חדש אך בלתי-מפותח, ממש כשם שאירע כאשר הגעתם לראשונה לעולם העליון מספר אחת, למעט העובדה שמכוונן המחשבה איננו עוזב אתכם במהלך תנומות מסע אלה בין העולמות העליונים. משאתם עוברים מן העולמות האבולוציוניים אל עולם העליון התחילי נותרת אישיותכם על כנה ללא כל פגע.

47:4.5 (535.1) בעת שאתם מרקיעים בחיים המורונטיים, זיכרון המכוונן שלכם נותר שלם לחלוטין. אותן אסוציאציות מנטאליות אשר היו חייתיות גרידא וחומריות כליל אבדו מטבע הדברים עם אובדן המוח הפיזי, ואולם, כל דבר בחייכם המנטאליים אשר היה ראוי ובעל ערך הישרדותי, נרשם על-ידי המכוונן ונשמר כחלק מן הזיכרון האישי לכל אורך נתיבת ההרקעה. לאורך התקדמותכם מעולם עליון אחד למשנהו, וממגזר אחד של היקום למגזר אחר – ואפילו לפרדיס – תהיו מודעים לכל התנסויותיכם בעלות הערך.

47:4.6 (535.2) אף-על-פי שברשותכם גופים מורונטיים, אתם ממשיכים לאכול, לשתות ולנוח במהלך שהותכם בכל שבעת העולמות הללו. אתם מתכבדים בסדר המזון המורונטי, ממלכה של אנרגיה חיה אשר אינה ידועה בעולמות החומר. בגוף המורונטי הן המזון והן המים מנוצלים לחלוטין; ואין כל פסולת שיורית. עצרו ושקלו בדבר: מאנסוניה מספר אחת הינה ספֵירה חומרית המייצגת את ההתחלות המוקדמות של התוכנית המורונטית. אתם עדיין קרובים להיותכם אנושיים, ואינכם מרוחקים בהרבה מנקודות המבט המוגבלות של החיים

כבני-תמותה, ואולם, בכל עולם ניכרת התקדמות מוגדרת. בעוברכם מספֵירה לספֵירה, אתם הופכים פחות חומריים, יותר אינטלקטואליים ומעט יותר רוחניים. וההתקדמות הרוחנית הגדולה ביותר מתרחשת בשלושת העולמות האחרונים מתוך שבעת העולמות המדורגים הללו.

47:4.7 (535.3) החסכים הביולוגיים הושלמו במידה רבה בעולם העליון הראשון. שם, פגמים בהתנסות הפלנטארית הנוגעים לחיי מין, לקשרים משפחתיים ולתפקוד הורי, תוקנו, או סומנו לשם תיקון עתידי בקרב משפחות הבנים החומריים בירושם.

47:4.8 (535.4) מאנסוניה מספר שתיים מספקת באופן ייחודי יותר את ההזדמנות להסרת כל רמות העימותים האינטלקטואליים, ולריפוי כל סוגי הדיסהרמוניה המנטאלית. כאן נמשך ביתר-שאת המאמץ – אשר החל בעולם העליון הראשון – להבין את משמעות המוֹטָה המורונטית. ההתפתחות במאנסוניה מספר שתיים משתווה לסטאטוס האינטלקטואלי של התַרבות בעידן שלאחר-בן-סמכותי בעולמות האבולוציוניים האידיאליים.

5. העולם העליון השלישי

47:5.1 (535.5) מאנסוניה מספר שלוש משמשת כמטה של מורי העולמות העליונים. אף כי הם פועלים בכל שבע הספֵירות העליונות, הם מחזיקים את מטה הקבוצה במרכז מעגלי בתי הספר של עולם מספר שלוש. קיימים מיליוני מדריכים כאלה בעולמות העליונים ובעולמות המורונטיים הגבוהים יותר. פְּרוּבִים מתקדמות ומהוללות אלה משרתות כמורות מורונטיות בכל הדרך מעלה, החל מן העולמות העליונים ועד לספֵירה האחרונה של אימון ההרקעה ביקום המקומי. ואלה יהיו בינות האחרונים לנפנף לכם בחיבה לשלום בהתקרב זמן הפרידה, עת תיפרדו לשלום – לפחות לעידנים אחדים – מן היקום אשר ממנו הגעתם, זאת כאשר תעטפו בידי שרף לשם הסעה אל עולמות הקבלה של המגזר המשני של יקום העל.

47:5.2 (535.6) בשעה שאתם שוהים בעולם העליון הראשון, נתונה בידכם הרשות לבקר בראשון שבעולמות המעבר, במטה הסופיונים ובבית הילדים של הניסיון של המערכת, אשר

בו מטופלים הילדים האבולוציוניים הבלתי-מפותחים. כאשר תגיעו למאנסוניה מספר שתיים, תקבלו רשות לבקר מעת לעת בעולם המעבר מספר שתיים, אשר בו ממוקמים המטֶה של המפקחים המורונטיים בעבור שטניה כולה וכן בתי הספר של האימון בעבור הסדרים המורונטיים השונים. כאשר תגיעו לעולם העליון מספר שלוש, תקבלו מייד רשות לבקר בספֵירת המעבר השלישית, היא מטה הסדרים המלאכיים ומשכן בתי הספר המערכתיים השונים שלהם של האימון . הערך המיוחס לביקורים בירושם מן העולם הזה והעניין שהם מעוררים, הולכים וגדלים בעבור בני התמותה המתקדמים.

47:5.3 (536.1) מאנסוניה השלישית הינו עולם של הישג אישי וחברתי כביר בעבור כל אלו אשר לא השיגו את השקול למעגלי הַמַּרבות הללו בטרם השתחררו מן הגוף בעולמות בני התמותה אשר בהם נולדו. בספֵירה זו מתחילה עבודת חינוך חיובית יותר. מטיבו, עוסק האימון בשני העולמות העליונים הראשונים בעיקר בחסכים – קרי בהיבט השלילי – זאת משום שאימון זה כרוך בהשלמת ההתנסות של החיים בגוף בשר ודם. בעולם עליון שלישי זה השורדים מתחילים באמת את החינוך המורונטי המדורג שלהם. התכלית העיקרית של אימון זה הינה להעצים את ההבנה של המִתאם בין המוֹטָה המורונטית לבין הלוגיקה של בני התמותה, התיאום בין המוֹטָה המורונטית לפילוסופיה האנושית. בני-תמותה אשר שרדו משיגים כעת בוננות מעשית אל תוך המטפיזיקה האמיתית. זוהי ההיכרות הממשית עם ההבנה התבונית של המשמעויות הקוסמיות ושל יחסי-הגומלין ביקום. תרבות העולם העליון השלישי דומה בטיבה לתרבות העידן שלאחר-מתת-הבן בפלנטה מיושבת רגילה.

6. העולם העליון הרביעי

47:6.1 (536.2) משאתם מגיעים לעולם העליון הרביעי, אתם מצויים כבר בעיצומה של נתיבתכם המורונטית; התקדמתם דרך ארוכה מן הקיום החומרי התחילי. כעת ניתנת בידכם הרשות לבקר בעולם המעבר מספר ארבע, ושם להתוודע למטֶה ולבתי הספר של האימון של מלאכיות-העל, לרבות כוכבות הערב הזוהרות. הודות לשירותיהן הטובים של מלאכיות-על

אלה של עולם המעבר הרביעי, מסוגלים המבקרים המורונטיים להתקרב – במהלך ביקוריהם התקופתיים בירושם – עד מאוד אל סדרים השונים של בני האל; זאת הואיל ומגזרים חדשים של בירת המערכת נפתחים בהדרגה בפני בני התמותה המתקדמים במהלך ביקוריהם החוזרים ונשנים בעולם המטָה. הדר חדש הולך ונחשף בפני הדעת המתרחבת של מרקיעים אלו.

47:6.2 (536.3) במאנסוניה הרביעית, מוצא המרקיע היחיד ביתר התאמה את מקומו בעבודה הקבוצתית ובפעילויות הכיתתיות של החיים המורונטיים. כאן מפתחים המרקיעים הערכה הולכת וגוברת של התשדורות ושל חלקים אחרים של התרבות והקדמה של היקום המקומי.

47:6.3 (536.4) במהלך תקופת האימון בעולם מספר ארבע מוצגות לראשונה באמת בפני בני התמותה המרקיעים הדרישות והתענוגות של חיי החברה האמיתיים של היצורים המורונטיים. וההשתתפות בפעילויות חברתיות אשר אינן מתבססות על הגדלת החשיבות האישית או על כיבוש בעבור-העצמי, הינה אכן התנסות חדשה בעבור יצורים אבולוציוניים. בזאת מוצג סדר חברתי חדש, סדר המתבסס על הסימפטיה המבינה את ההערכה ההדדית, על האהבה נטולת-האנוכיות של השירות ההדדי, ועל המניע המתעלה מעל הכול של ההכרה בייעוד משותף ועליון – התכלית הפרדיסית של מושלמות אלוהית נערצת. כלל המרקיעים הופכים להיות מודעים לידיעתם את האל, לגילוי האל, לחיפוש אחר האל ולמציאתו.

47:6.4 (536.5) התרבות האינטלקטואלית והחברתית של עולם עליון רביעי זה משתווה לחיים המנטאליים והחברתיים של העידן שלאחר-בן-מורה בַּפלנטות אשר התפתחו באופן נורמאלי. המעמד הרוחני הינו מתקדם בהרבה מעידן בן תמותה שכזה.

7. העולם העליון החמישי

47:7.1 (537.1) המעבר לעולם העליון החמישי מייצג צעד אדיר בחיי המתקדם המורונטי. ההתנסות בעולם זה מהווה טעימה מוקדמת אמיתית של החיים בירושם. כאן אתם מתחילים להכיר בייעוד הגבוה של העולמות האבולוציוניים הנאמנים, מכיוון שבמהלך התפתחותם הפלנטארית הטבעית הם עשויים להתקדם באופן נורמאלי לשלב זה. התַרבות של עולם עליון

זה מקבילה באופן כללי לזו של העידן המוקדם של אור וחיים בפלנטות המתפתחות באופן נורמאלי. ומכאן יכולים אתם להבין מדוע נקבע שהוויות מסוג מתקדם ומחונך לעילא, אשר שוכנות לעיתים בעולמות אבולוציוניים מתקדמים אלו, פטורות מן המעבר דרך אחת או יותר מן הספֵירות העליונות, או אפילו דרך כולן.

47:7.2 (537.2) מכיוון שבטרם עזיבת העולם העליון הרביעי רכשתם מומחיות בשפת היקום המקומי, אתם מקדישים כעת זמן רב יותר לשם רכישתה של שליטה הולכת ונשלמת בשפתה של אוורסה, זאת על-מנת שתוכלו לשלוט בשתי השפות בטרם הגיעכם לירושם במעמד תושבות. ממטָה המערכת ומעלה עד האוונה, כלל בני התמותה המרקיעים הינם דו-לשוניים. או אז נדרש מהם אך להרחיב את אוצר המילים בשפת יקום-העל, והגדלה נוספת נדרשת על-מנת להתגורר בפרדיס.

47:7.3 (537.3) עם הגעתו למאנסוניה מספר חמש, מקבל עולה הרגל רשות לבקר בעולם המעבר הנושא את אותו מספר, המטה של הבנים. כאן מתוודע בן התמותה המרקיע באופן אישי לקבוצות השונות של סדרי הבנים האלוהיים. הוא שמע על הוויות נשגבות אלה ואף פגש בהן בירושם, ואולם כאן הוא מתקרב להכרתן באמת.

47:7.4 (537.4) במאנסוניה החמישית אתם מתחילים ללמוד על אודות עולמות הלימוד של הקונסטלציה. כאן אתם פוגשים את הראשונים מקרב המנחים אשר מתחילים להכין אתכם לשהות הבאה בקונסטלציה. הכנה זו ממשיכה גם בעולמות מספר שש ושבע, בעוד שנגיעות הסיום שלה ניתנות במגזר בני התמותה המרקיעים אשר בירושם.

47:7.5 (537.5) לידה אמיתית של מודעות קוסמית מתרחשת במאנסוניה מספר חמש. אתם הופכים מודעים ליקום. זהו אכן זמן של התרחבות האופקים. הדעת המתרחבת של בני התמותה המרקיעים מתחילה להבין שייעוד מדהים ונהדר כלשהו, נשגב ואלוהי, ממתין לכל אלו המסיימים את ההרקעה המדורגת לפרדיס, הרקעה אשר הייתה כרוכה בעמל כה רב אך החלה להיעשות באושר ובאופן מבשר טובות. בנקודה זו לערך, מתחיל בן התמותה המרקיע הממוצע להציג באמת ובתמים התלהבות התנסותית באשר להרקעה להאוונה. הלימוד הופך רצוני, השירות נטול האנוכיות הופך טבעי, והסגידה לספונטאנית. אופי מורונטי אמיתי מבצבץ; יצור מורונטי אמיתי הולך ומתפתח.

8. העולם העליון השישי

47:8.1 (537.6) השוהים בספֵירה זו מורשים לבקר בעולם המעבר מספר שש, בו הם ממשיכים ללמוד על אודות הרוחות הגבוהות של יקום העל, אף כי הם אינם מסוגלים לחזות ברבות מן ההוויות השמימיות האלה. כאן הם אף מקבלים את השיעורים הראשונים שלהם בנתיבת הרוח העתידית, אשר מגיעה כה מהר בצמוד להשלמת האימון המורונטי של היקום המקומי.

47:8.2 (537.7) העוזר לריבון המערכת מבקר באופן תדיר בעולם זה, וכאן מתחילה ההנחיה הראשונית באשר לטכניקה של ניהול יקום. השיעורים הראשונים אשר חובקים ענייניו של יקום בכללותו מועברים כעת.

47:8.3 (538.1) זהו עידן זוהר בעבור בני תמותה מרקיעים, ולרוב ניתן לחזות בו בהיתוך המושלם בין הדעת האנושית לבין המכוונן האלוהי. בבחינת פוטנציאל, ההיתוך הזה עשוי היה להתרחש עוד לפני-כן, אך פעמים רבות הזהות הפועלת האמיתית אינה מושגת בפועל עד למועד השהות בעולם העליון החמישי, או אפילו השישי.

47:8.4 (538.2) האיחוד של הנשמה האלמותית המתפתחת עם המכוונן הנצחי והאלוהי זוכה לציון בזימונן של מלאכית-העל המפקחת על השורדים הקמים לתחייה ושל רב-המלאכית של הרישום בעבור אלו הנשפטים ביום השלישי; ואז, בנוכחות עמיתיו של שורד מורונטי שכזה, מצהירים שליחים אלו של אישור כך: "זה בני ידידי, אשר בו רציתי". טקס פשוט זה מסמל את כניסתו של בן-תמותה מרקיע אל נתיבת הנצח בשירות פרדיס.

47:8.5 (538.3) מייד עם אישור ההיתוך עם המכוונן מוצגת לראשונה ההוויה המורונטית החדשה בפני חבריה בשמה החדש וניתנת לה אורכה של ארבעים ימי התבודדות רוחנית, במהלכם היא שובתת מכל מלאכות השגרה ומתייחדת עם עצמה על-מנת לבחור את אחת מן הדרכים החליפיות להאוונה ולברור אחת מן הטכניקות הנבדלות להשגת פרדיס.

47:8.6 (538.4) אך עדיין, הוויות מבריקות אלה הינן פחות או יותר חומריות; והן רחוקות מלהיות רוחות אמיתיות; מן הבחינה הרוחנית, הן יותר בבחינת סוּפֶר-בני-תמותה, קרי מעט נמוכות מן המלאכיות. אך הן באמת הופכות ליצורים נפלאים.

47:8.7 (538.5) במהלך השהות בעולם מספר שש משיגים תלמידי העולמות העליונים מעמד המשתווה להתפתחות הנאצלת המאפיינת את אותם עולמות אבולוציוניים אשר התקדמו באופן נורמאלי אל מעבר לשלב התחילי של אור וחיים. ארגון החברה במאנסוניה זו הינו מסדר גבוה. צל טבע הקיום כבני-תמותה הולך ומצטמצם ככל שמרקיעים דרך עולמות אלו בזה אחר זה. ככל שאתם מותירים מאחור את שרידיו הגסים של מקורכם הפלנטארי בעולם החי, אתם הופכים ליותר ויותר שובי-לב. "ההגעה מעלה דרך הסבל הגדול" משמשת ליצירת בני-תמותה מהוללים אשר הינם עדינים ומבינים ביותר, ומאוד אוהדים וסובלניים.

9. העולם העליון השביעי

47:9.1 (538.6) החוויה בספֵירה זו הינה פסגת ההישג של הנתיבה המתחילה מייד לאחר המוות. במהלך שהותכם כאן תקבלו הנחייה של מורים רבים, אשר ישתפו כולם פעולה במשימת הכנתכם למגורים בירושם. במהלך השהות בעולם העליון השביעי למעשה נמחה כליל כל הבדל מובחן בין בני-תמותה אשר הגיעו מעולמות מבודדים ומפגרים ובין אותם שורדים אשר הגיעו מן הספֵירות המתקדמות והמוארות יותר. כאן תטוהרו מכל השאריות של תורשה מצערת, סביבה מזיקה ונטיות פלנטאריות בלתי-רוחניות. כאן מושמדים שרידיו האחרונים של "תו החיה".

47:9.2 (538.7) בעודכם שוהים במאנסוניה מספר שבע, תקבלו רשות לבקר בעולם המעבר מספר שבע, עולמו של האב האוניברסאלי. כאן תתחילו בסגידה חדשה ורוחנית יותר של האב הבלתי-נראה, הֶרגל אשר תדבקו בו יותר ויותר לאורך כל נתיבת ההרקעה הארוכה שלכם. בעולם זה של תרבות מעבר תמצאו את מקדשו של האב, אך באב לא תחזו.

47:9.3 (538.8) כאן מתחילה יצירתן של כיתות הבוגרים לירושם. עברתם מעולם לעולם כיחידים, אך כעת אתם מתכוננים לצאת לירושם בקבוצות; זאת על-אף שבמגבלות מסוימות רשאי מרקיע לבחור להשתהות בעולם העליון השביעי על-מנת לאפשר לחבר איטי מקבוצת העבודה הארצית או המאנסונית שלו להשיגו.

47:9.4 (539.1) הסגל של המאנסוניה השביעית מתכנס בים הזכוכית על-מנת לחזות ביציאתכם לירושם במעמד של תושבים. אפשר שביקרתם בעבר בירושם מאות ואולי אלפי פעמים, אך תמיד כאורחים; מעולם לא יצאתם לבירת המערכת בלוויית קבוצת חברים הנפרדים לנצח לשלום מכל נתיבת מאנסוניה כבני-תמותה מרקיעים. מעט לאחר מכן תתקבלו בברכה כאזרחי ירושם בשדות הקליטה של עולם המטָה.

47:9.5 (539.2) אתם תיהנו ביותר מהתקדמותכם בשבעת עולמות פירוק החומר; אלו אכן ספֵירות של סיום-תמותה. בעולם העליון הראשון אתם אנושיים ברובכם, בבחינת בן-תמותה פחות הגוף החומרי, דעת אנושית השוכנת בתוך צורה מורונטית – גוף חומרי של העולם המורונטי, אך לא משכן בשר ודם בן-תמותה. בעת ההיתוך עם המכוונן אתם באמת עוברים ממצב בן-תמותה למעמד של בן-אלמוות, ועד לעת שבה תסיימו את נתיבתכם בירושם תהיו מורונטיים לחלוטין.

10. אזרחות של ירושם

47:10.1 (539.3) קבלתה של כיתת בוגרים חדשה מן העולמות העליונים הינה האות לירושם כולה להתכנס כוועדת קבלת-פנים. אפילו הספוֹרנאגיה נהנים מהגעתם של מרקיעים מנצחים אלו ממקור אבולוציוני, אלו אשר רצו במרוץ הפלנטארי ואשר סיימו את ההתקדמות בעולמות העליונים. רק הבקרים הפיזיים ומפקחי הכוח המורונטיים נעדרים מאירועים משמחים אלו.

47:10.2 (539.4) בעיני רוחו ראה יוחנן המגלה חזיון של הגעת כיתת בני-תמותה מתקדמים מן העולם העליון השביעי אל ביתם השמימי הראשון, אל ההדר של ירושם. והוא רשם: "וְאֶרְא כְּיַם זְכוּכִית בָּלוּל בָּאֵשׁ; וְאֶת הַמִּתְגַּבְּרִים עַל הַחַיָּה אשר הייתה לפנים בם, וְעַל צַלְמָהּ אשר נותר לאורך המעבר בעולמות העליונים ולבסוף על הַתָּו האחרון וְעַל מִסְפַּר שְׁמָהּ, עוֹמְדִים עַלֵי יַם הַזְּכוּכִית וְנֶבֶל אלוהים בְּיֵדֵיהֶם, שרים את שירת השחרור מן הפחד בן-התמותה ומן המוות". (בכל העולמות הללו נעשה שימוש בתקשורת חלל מושלמת; וניתן לקלוט תקשורת מעין זו בכל מקום באמצעות נשיאת "נבל האלוהים", מתקן מורונטי המפצה על חוסר היכולת להתאים ישירות את מנגנון החישה המורונטי הבלתי-בשל לקליטת תקשורות החלל).

47:10.3 (539.5) אף פאולוס חזה בסגל האזרחים המרקיעים של בני התמותה הנשלמים בירושם, באשר הוא כתב: "כי באתם אל הר ציון ואל עיר האלוהים החיים, ירושלים היושבת במרומים, ואל מקהלת רבבות מלאכים, אל האסיפה הגדולה של מיכאל ואל רוחות הצדיקים הנשלמים".

47:10.4 (539.6) לאחר שהשיגו בני התמותה מעמד תושבות במטה המערכת, לא יתנסו עוד בתחיות-מתים. הצורה המורונטית אשר ניתנה לכם עם עזיבתכם את נתיבת העולמות העליונים הינה כְּזו שתשמש אתכם עד לסיום ההתנסות ביקום המקומי. אף כי מעת לעת ייערכו בה אי-אילו שינויים, אתם תשמרו על צורה זו עד אשר תיפרדו ממנה לשלום בשעה שתגיחו כרוחות של שלב-ראשון בהכנה להעברה אל עולמות יקומי-העל של תרבות ההרקעה ושל אימון הרוח.

47:10.5 (540.1) בני-תמותה אלו, אשר עוברים דרך כלל התנסות הנתיבה בעולמות העליונים, חוו שבע פעמים את תנומת ההתאמה ואת התעוררות התחייה. אך אולם התחייה האחרון, חדר ההתעוררות הסופי, נעזב מאחור בעולם העליון השביעי. ושינוי הצורה לא ידרוש עוד את איבוד ההכרה או את שבירת רצף הזיכרון האישי.

47:10.6 (540.2) האישיות בת התמותה אשר החלה את דרכה בעולמות האבולוציוניים ואשר שכנה במשכן בשר ודם – ובקרבה שכן משגוח מסתורין ועליה הושפעה רוח האמת – איננה מונעת, מוגשמת ומאוחדת לחלוטין, עד לאותו יום שבו מורשה אזרח ירושם זה לצאת

לעדנטיה ומוכרז כחבר מן המניין בסגל המורונטי של נבאדון – שורד אל-מותי הקשור למכוונן, מרקיע אלי פרדיס, אישיות בעלת מעמד מורונטי וילד אמת של הגבוהים ביותר.

47:10.7 (540.3) המוות של בן התמותה הינו טכניקת בריחה מן החיים החומריים בגוף בשר ודם; וההתנסות בחיי הקדמה במאנסוניה, דרך שבעת העולמות בהם מתבצע אימון מתקן וחינוך תרבותי, מייצגת את ההיכרות של בני התמותה השורדים עם הנתיבה המורונטית, חיי המעבר המצויים בין הקיום האבולוציוני החומרי ובין הישג הרוח הגבוה יותר של מרקיעי הזמן אשר מיועדים להשיג את שערי הנצח.

47:10.8 (540.4) [הובא בחסות כוכב ערב זוהר].

>> מסמך 47 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 49 <<

מסמך 48

החיים המורונטיים

48:0.1 (541.1) האלים אינם יכולים להתמיר יצור מטבע חייתי גס לכדי רוח מושלמת באמצעות פעולה מסתורית כלשהי של קסם יצירתי, או לכל הפחות הם אינם עושים כן. בשעה שהבוראים חפצים ביצירת הוויות מושלמות, הם עושים כן במישרין באמצעות בריאה מקורית, ואולם לעולם הם אינם פועלים על-מנת להמיר בצעד אחד יצורים חומריים ויצורים אשר מקורם מן החי לכדי הוויות של מושלמות.

48:0.2 (541.2) החיים המורונטיים, כפי שהם משתרעים לאורך שלביה השונים של הנתיבה ביקום המקומי, הינם הדרך היחידה שבה יכולים בני-תמותה חומריים להגיע אל סף עולם הרוח. איזה קסם טומן בחובו המוות – ההתפרקות הטבעית של הגוף החומרי – כך שצעד פשוט שכזה יוכל להתמיר בן-רגע את הדעת החומרית בת התמותה לכדי רוח אלמותית ומושלמת? אמונות שכאלה אינן אלא אמונות טפלות של בורות ומעשיות אשר נועדו להשביע רצון.

48:0.3 (541.3) לעולם מפריד המעבר המורונטי הזה בין המצב כבן-תמותה לבין המצב הרוחני העוקב של בני האנוש השורדים. מצב ביניים זה של התקדמות בַּיקום נבדל באופן מובחן בין הבריאות המקומיות השונות, אך בתכליתו ובכוונתו הוא דומה למדי. הסידור של העולמות העליונים ושל העולמות המורונטיים הגבוהים יותר בנבאדון הינו טיפוסי למדי לתוכניות המעבר המורונטיות בחלק זה של אורוונטון.

1. חומרים מורונטיים

48:1.1 (541.4) המחוזות המורונטיים הינם ספֵירות הקישור של היקום המקומי בין רמות הקיום החומריות והרוחניות של היצורים. החיים המורונטיים הללו היו ידועים באורנטיה מאז ימיו הראשונים של הנסיך הפלנטארי. מעת לעת זכו בני-תמותה ללמוד על מצב מעבַר זה והמושג מצא את מקומו, אף כי בצורה מעוותת, בדתות של ימינו.

48:1.2 (541.5) הספֵירות המורונטיות מהוות את שלבי המעבר של הרקעת בני התמותה דרך עולמות ההתקדמות של היקום המקומי. רק שבעת העולמות המקיפים את ספֵירת הסופיונים של המערכות המקומיות נקראים עולמות עליונים, זאת בעוד שכל חמישים-ושישה משכנות המעבַר של המערכת – בדומה לספֵירות הגבוהות יותר הסובבות את מטה הקונסטלציה ואת מטה היקום – מכונים עולמות מורונטיים. בריאות אלה חולקות את היופי הפיזי ואת ההדר המורונטי של ספֵירות המטֶה של היקום המקומי.

48:1.3 (541.6) כל העולמות הללו הינם ספֵירות ארכיטקטוניות, ויש בהם מספר כפול בדיוק של יסודות מזה המצוי בעולמות המפותחים. עולמות מעין אלו, אשר נוצרו בהתאם להזמנה, אינם ניחנים רק בשפע של מתכות כבדות ושל קריסטלים, זאת כיוון שיש בהם מאה יסודות פיזיים, אלא גם אוצרים בקרבם באופן דומה בדיוק מאה צורות של ארגון אנרגיה ייחודי המכונה **חומר מורונטי.** בקרי המאסטר הפיזיים ומפקחי הכוח המורונטיים מסוגלים לשנות את סיבובי יחידות החומר הראשוניות, ובה בעת להתמיר התאגדויות אנרגיה אלה על-מנת ליצור חומר חדש זה.

48:1.4 (542.1) החיים המורונטיים המוקדמים במערכות המקומיות דומים במידה רבה מאוד לאלו שבעולם החומר הנוכחי שלכם, והם הופכים לפחות ופחות פיזיים וליותר מורונטיים-באמת בעולמות הלימוד של הקונסטלציה. כאשר תתקדמו אל הספֵירות של סאלווינגטון, תשיגו בהדרגה רמות יותר ויותר רוחניות.

48:1.5 (542.2) מפקחי הכוח המורונטיים מסוגלים לייצר איחוד של אנרגיות חומריות ורוחניות, וכך לארגן צורת חומר מורונטית המגיבה להתווספות רוח שולטת. בעוברכם דרך החיים המורונטיים בנבאדון, יספקו לכם אותם מפקחי כוח מורונטיים סבלניים ומוכשרים 570 גופים מורונטיים בזה אחר זה, אשר כל אחד מהם הינו שלב בהתמרה המדורגת שלכם. למן הרגע שתעזבו את עולמות החומר ועד אשר תהוו רוח מְדַרְגָּה-ראשונה בסאלווינגטון, תעברו בדיוק 570 שינויים מורונטיים מטפסים כלפי מעלה ונפרדים. שמונה מהם יתרחשו במערכת, שבעים-ואחד בקונסטלציה, ואילו 491 במהלך השהות בספֵירות של סאלווינגטון.

48:1.6 (542.3) במהלך ימיכם בגוף בשר ודם שוכנת בכם הרוח כדבר נפרד כמעט – לאמיתו של דבר מתת הרוח של האב האוניברסאלי פולשת לתוככי האדם. ואולם, במהלך החיים המורונטיים תהפוך הרוח לחלק ממשי מאישיותכם, וככל שתתקדמו הלאה במעבר דרך 570 ההתמרות המדורגות, כן תרקיעו מן המעמד החומרי של חיי היצור לעבר המעמד הרוחני.

48:1.7 (542.4) פאולוס למד על קיומם של העולמות המורונטיים ועל ממשותם של החומרים המורונטיים, הואיל וכתב, "יש בשמים קניין טוב ממנו אשר קיים לעד". והחומרים המורונטיים הללו הינם ממשיים, פשוטו כמשמעו, כשם שכך הדבר אף ב"עִיר אֲשֶׁר יְסוּדָתָהּ נֶאֱמָנָה וּבוֹנָהּ וּמְכוֹנְנָהּ האלוהים". וכל אחת מן הספירות המופלאות האלה הינה "מוֹשָׁב טוֹב מִמֶּנּוּ, וְהוּא בַּשָּׁמָיִם".

2. מפקחי הכוח המורונטיים

48:2.1 (542.5) הוויות ייחודיות אלה עוסקות באופן בלעדי בפיקוח על אותן פעילויות המייצגות שילוב תקף של אנרגיות רוחניות ופיזיות, או של אנרגיות חומריות-למחצה. הן מקדישות את עצמן עד תום לסעד ההתקדמות המורונטית. אין זה שהן סועדות את בני התמותה כה רבות בעת התנסות המעבר, אלא שהן מאפשרות את תנאי הסביבה של המעבר

בעבור היצורים המורונטיים המתקדמים. הן הינן הערוצים של הכוח המורונטי המקיים את החלקים המורונטיים של עולמות המעבר והמספק להם אנרגיה.

48:2.2 (542.6) מפקחי הכוח המורונטיים הינם צאצאי רוח האם של יקום מקומי. הם תקניים למדי בעיצובם, אף שבבריאות המקומיות השונות הם נבדלים קמעא בטיבם. הם נוצרו בעבור התפקוד המסוים שלהם, ואינם נזקקים לכל אימון שהוא בטרם הם מקבלים על עצמם את האחריויות שלהם.

48:2.3 (542.7) יצירת מפקחי הכוח המורונטיים הראשונים מתרחשת בעת ובעונה אחת עם נחיתתו של בן התמותה השורד הראשון על חופיו של אחד מן העולמות העליונים הראשונים ביקום מקומי. הם נבראים בקבוצות בנות אלף חברים, אשר מסווגות כדלקמן:

48:2.4 (542.8) 1. וסתי מעגל 400

48:2.5 (542.9) 2. מתאמי מערכת 200

48:2.6 (542.10) 3. נאמני משמורת פלנטאריים 100

48:2.7 (543.1) 4. בקרים משולבים 100

48:2.8 (543.2) 5. מייצבי קישור 100

48:2.9 (543.3) 6. מסַווגים בוררים 50

48:2.10 (543.4) 7. רשמים עמיתים 50

48:2.11 (543.5) לְעולם משרתים מפקחי הכוח ביקום שבו נולדו. הם מונְחים בלעדית בידי פעילות הרוח המשותפת של בן היקום ושל רוח היקום, ואולם, לכל צורך אחר הם מהווים קבוצה בעלת ממשל-עצמי מלא. הם מחזיקים מטָה על כל אחד מן העולמות העליונים הראשונים של המערכות המקומיות, שם הם עובדים בסמיכות קרובה לבקרים הפיזיים ולשרפים, ואולם, בכל הנוגע למופעי האנרגיה ולְיישום הרוח הם פועלים בעולם משלהם.

48:2.12 (543.6) לעיתים הם אף פועלים בהקשר של מופעים על-חומריים בעולמות האבולוציוניים כסועדים המוצבים למשימה ארעית. ואולם, רק לעיתים רחוקות הם משרתים

בעולמות המיושבים; והם אף אינם פועלים בעולמות האימון הגבוהים יותר של יקום העל, זאת משום היותם מסורים בעיקר לתוכנית המעבר של ההתקדמות המורונטית ביקום המקומי.

48:2.13 (543.7) 1. **וסתי מעגל.** אלו הם ההוויות הייחודיות המתאמות את האנרגיה הפיזית והרוחנית ומווסתות את זרימתה אל תוך הערוצים הנפרדים של הספֵירות המורונטיות, ומעגלים אלו הינם פלנטאריים באופן בלעדי, קרי מוגבלים לעולם יחיד. המעגלים המורונטיים הינם שונים הן מן המעגלים הפיזיים והן מן המעגלים הרוחניים של עולמות המעבר, והם משלימים את שניהם, ונדרשים מיליוני וסתים שכאלו על-מנת לספק אנרגיה אפילו למערכת עולמות עליונים כמו זו של שטניה.

48:2.14 (543.8) וסתי המעגלים מאתחלים את אותם שינויים בַּאנרגיות החומריות אשר מכפיפות אותם לשליטתם ולוויסותם של עמיתיהם. הוויות אלה הינן מחוללות כוח מורונטיות, כמו גם וסתיות של מעגלים. במידה רבה כשם שדינמו מייצר לכאורה חשמל מן האוויר, כך דומה שדינמו מורונטיים אלו מתמירים את אנרגיות החלל המצויות-בַּכל לכדי אותם חומרים שמהם שוזרים המפקחים המורונטיים את גופם של בני התמותה המרקיעים ויוצרים את פעילויות חייהם.

48:2.15 (543.9) 2. **מתאמי מערכת.** מכיוון שלכל עולם מורונטי יש סדר נפרד של אנרגיה מורונטית, בני האדם יתקשו ביותר לחזות בספֵירות אלה. ואולם, בכל ספירת מעבַר עוקבת יגלו בני התמותה כי עולם הצומח, וכל דבר אחר הנוגע לקיום המורונטי, מתואם בהדרגה על-מנת להלום את הרמה הרוחנית המתקדמת של השורד המרקיע. ומכיוון שהמערכת האנרגטית של כל אחד מן העולמות הינה יחידנית באופן זה, פועלים מתַאמים אלו על-מנת למזג מערכות כוח נבדלות שכאלה ולהפוך אותן להרמוניות, כך שיפעלו כיחידת עבודה בעבור הספֵירות הנלוות לכל קבוצה ייחודית.

48:2.16 (543.10) כאשר בני התמותה המרקיעים מתקדמים מעולם מורונטי אחד למשנהו, הם מתקדמים באופן מדורג מן הפיזי אל הרוחני; מכאן נובע הצורך לספק סולם עולה של ספֵירות מורונטיות, וכן סולם עולה של צורות מורונטיות.

48:2.17 (543.11) כאשר מרקיעי העולמות העליונים עוברים מספֵירה אחת לאחרת, הם נמסרים על-ידי שרפי ההיסע לקולטים של מתאמי המערכת בעולם המתקדם. כאן, במקדשים ייחודיים אלו במרכז שממנו משתרעים שבעים האגפים שבהם ממוקמים חדרי המעבר – הדומים לאולמות התחייה בעולם הקבלה התחילי בעבור בני-תמותה שמקורם בכדור-הארץ – עורכים מתאמי המערכות את השינויים ההכרחיים בצורת הייצור. השלמת השינויים המוקדמים הללו בצורה המורונטית דורשת פרק זמן של שבעה ימים סטנדרטיים.

48:2.18 (544.1) 3. **נאמני משמורת פלנטאריים.** כל עולם מורונטי, החל מן הספֵירות העליונות ומעלה עד למטָה היקום, מצוי – ככל שהדבר נוגע לעניינים המורונטיים – תחת משמורתם של שבעים נאמנים. נאמנים אלו מהווים את המועצה המקומית של הפלנטה אשר לה סמכות מורונטית עליונה. מועצה זו מעניקה את החומר בעבור הצורות המורונטיות לכל היצורים המרקיעים אשר נוחתים בספֵירות, והיא אשר מאשרת את ביצועם של אותם שינויים בצורת היצור המאפשרים את התקדמות המרקיע אל הספֵירה העוקבת הבאה. לאחר חציית העולמות העליונים, אתם תועתקו משלב אחד של החיים המורונטיים לשלב אחר מבלי שתאלצו לאבד את הכרתכם. איבוד ההכרה מתלווה אך ורק למטמורפוזות המוקדמות ולמעברים המאוחרים יותר מיקום אחד למשנהו ומהאוונה לפרדיס.

48:2.19 (544.2) 4. **בקרים משולבים.** לעולם מוצבת אחת מן ההוויות המכאניות הגבוהות האלה במרכזה של כל יחידה מנהלית של עולם מורונטי. בקר משולב רגיש לאנרגיות פיזיות, רוחניות ומורונטיות ופועל עימן; ותמיד נלווים להוויה זו שני מתאמי מערכת, ארבעה וסתי מעגל, נאמן משמורת פלנטארי אחד, מייצב קישור אחד, וכן רשם עמית או מסווג בררן.

48:2.20 (544.3) 5. **מייצבי קישור.** בסמיכות לכוחות הפיזיים והרוחניים של התחום, אלו הם מווסתי האנרגיה המורונטית. הם מאפשרים את התמרתה של אנרגיה מורונטית לכדי חומר מורונטי. כלל הארגון המורונטי של הקיום תלוי במייצבים. הם מאטים את סיבובי האנרגיה עד לנקודה שבה יכול להתרחש תהליך הפיכתה לפיזית. ואולם, אין ברשותי מונחים

שבאמצעותם אוכל לערוך השוואות או לתאר את הסעד של הוויות מעין אלה. כל זה מצוי הרחק מעבר לדמיון האנושי.

48:2.21 (544.4) 6. **מסַווגים בוררים.** בשעה שאתם מתקדמים ממחלקה אחת או משלב אחד של עולם מורונטי למחלקה אחרת או אל שלב אחר, שומה עליכם לעבור כִּוונון-מחדש או התאמה-מתקדמת; וזוהי משימתם של המסווגים הבוררים לשמור אתכם בסנכרון הולך ומתקדם עם החיים המורונטיים.

48:2.22 (544.5) בעוד שצורות החיים והחומר המורונטיות הינן זהות, מן העולם העליון הראשון ועד לספֵירת המעבר האחרונה, ביקום מתרחשת התקדמות תפקודית הנמתחת בהדרגה מן החומרי אל הרוחני. התאמתכם לבריאה זו – האחידה בבסיסה אך המתקדמת באופן מדורג והופכת לרוחנית – מתבצעת באמצעות כוונון-מחדש בררני זה. כוונון שכזה במנגנון האישיות כמוהו כבריאה חדשה, אף-על-פי שאתם משמרים את אותה צורה מורונטית.

48:2.23 (544.6) תוכלו להכפיף את עצמכם באופן חוזר ונשנה למבחנם של הבוחנים הללו, ומייד כאשר ירשם ההישג הרוחני הנדרש הם יאשרו בשמחה את ההתקדמות במעמדכם. שינויים מדורגים אלו באים לידי ביטוי בתגובות משתנות לסביבה המורונטית, כדוגמת השינויים בדרישות המזון ובתרגולות אישיות רבות אחרות.

48:2.24 (544.7) המסווגים הבוררים מעניקים גם שירות חשוב ביצירת קבוצות של אישיויות מורונטיות לתכלית לימוד, הוראה ומיזמים אחרים. באופן טבעי הם מצביעים על אלו אשר יתפקדו באופן מיטבי בעת התאגדות ארעית.

48:2.25 (544.8) 7. **רשמים עמיתים.** לעולמות המורונטיים רשמים משל עצמם, אשר משרתים יחד עם הרשמים הרוחניים במשימת הפיקוח והשמירה על הרשומות ועל נתונים אחרים המשתייכים לבריאות המורונטיות. הרשומות המורונטיות הינן זמינות בעבור כלל סדרי האישיויות.

48:2.26 (545.1) כלל מחוזות המעבר המורונטיים נגישים בפני הוויות חומריות ורוחניות כאחד. כמתקדמים מורונטיים, אתם תישארו בקשר מלא עם העולם החומרי ועם האישיויות

החומריות, אף כי תבחינו באופן הולך וגובר בהוויות רוחניות ותתרועעו עמן; ועד לפרידתכם מן התוכנית המורונטית, תראו כבר את כל סדרי הרוחות, למעט כמה מן הטיפוסים הגבוהים יותר, כדוגמת השליחים הבודדים.

3. בני לוויה מורונטיים

48:3.1 (545.2) המארחים הללו של העולמות העליונים והמורונטיים הינם צאצאי רוח האם של יקום מקומי. הם נבראים מעידן לעידן בקבוצות של מאה-אלף, ובזו העת עומד מספרן של הוויות ייחודיות אלה בנבאדון על יותר משבעים מיליארד.

48:3.2 (545.3) בני הלוויה המורונטיים מאומנים לשם שירות בידי המלכי-צדקים בעולם מיוחד הנמצא בסמוך לסאלווינגטון; הם אינם עוברים דרך בתי הספר המרכזיים של המלכי-צדקים. טווח השירות שלהם נע מן העולמות העליונים הנמוכים ביותר של המערכות ועד לסִפֵּירות הלימוד הגבוהות ביותר של סאלווינגטון, אך רק לעיתים נדירות ניתן להיתקל בהם בעולמות המיושבים. הם משרתים תחת פיקוחם הכללי של בני האל, והם כפופים להנחייתם הצמודה של המלכי-צדקים.

48:3.3 (545.4) בני הלוויה המורונטיים מחזיקים בְּיקום מקומי עשרת-אלפים מטות – מטה בכל אחד מן העולמות העליונים הראשונים של המערכות המקומיות. הם מהווים סדר בעל ממשל-עצמי כמעט מלא, וככלל הם מהווים קבוצת הוויות נאמנה ותבונית; ואולם מדי פעם, בהקשר של התקוממויות שמימיות מצערות מסוימות, ידוע שהם סטו מדרך הישר. בזמן המרידה של לוציפר בשטניה, אבדו אלפִים מן היצורים המועילים הללו. כעת מָלְאָה המכסה של ההוויות אלה במערכת המקומית שלכם, זאת לאחר שרק לאחרונה הושלם החסר שנגרם עקב המרידה של לוציפר.

48:3.4 (545.5) קיימים שני טיפוסים מובחנים של בני לוויה מורונטיים; טיפוס אחד הוא אגרסיבי ואילו האחר הינו מופנם, ואולם לכל דבר ועניין מעמדם של אלו זהה. הם אינם

יצורים מיניים, ואולם הם מפגינים זה כלפי זה חיבה יפה ונוגעת ללב. ואף כי הם אינם חיים בזוגות במובן החומרי (האנושי), הם קרובים מאוד בסדר הקיום של היצורים לגזעים של בני האדם. היצורים האמצעיוניים של העולמות הינם היצורים הקרובים אליכם ביותר; לאחר מכן באים הכרובים המורונטיים, ולאחריהם בני הלוויה המורונטיים.

48:3.5 (545.6) חיבתם הרוחשת של בני לוויה אלו נוגעת ללב והם מהווים הוויות חברותיות באופן מקסים. הם ניחנים באישיויות מובחנות, ולכשתפגשו בהם בעולמות העליונים, לאחר שתכירו אותם כמחלקה, תזהו במהרה גם את האינדיבידואליות שלהם. כל בני התמותה דומים זה לזה; ובה בעת, לכל אחד מכם אישיות מובחנת וברת-זיהוי.

48:3.6 (545.7) ניתן לקבל מושג כלשהו על אודות טיב עבודתם של בני הלוויה המורונטיים הללו מתוך הסיווג הבא של פעילויותיהם במערכת מקומית:

48:3.7 (545.8) 1. **שומרי עולה-הרגל** אינם מוצבים לתפקידים ספציפיים במסגרת הקשר שלהם עם המתקדמים המורונטיים. בני לוויה אלו אחראיים על כלל הנתיבה המורונטית, ולפיכך הם משמשים כמתאמי עבודתם של כל סועדי המעבר וכל הסועדים המורונטיים האחרים.

48:3.8 (546.1) 2. **מקבלי עולי-רגל וחברים חופשיים.** אלו הינם בני הלוויה החברתיים של המגיעים החדשים לעולמות העליונים. אחד מהם ימתין בוודאות לקבל את פניכם כאשר תתעוררו בעולם העליון התחילי מתנומת המסע הראשונה של הזמן, כאשר תתנסו בתחייה ממות הגוף אל החיים המורונטיים. ובני הלוויה המורונטיים הללו יתלוו אליכם תמיד, החל ביום שבו תתקבלו כך באופן רשמי, עם התעוררותכם, ועד ליום שבו תעזבו את היקום המקומי כרוח מדַרגה-ראשונה.

48:3.9 (546.2) בני לוויה אינם מוקצים ליחידים באופן קבוע. לבן-תמותה מרקיע באחד מן העולמות העליונים או הגבוהים יותר עשויים להתלוות בני לוויה שונים בכל אחת מן ההזדמנויות העוקבות, והוא אף עשוי להימצא שוב כחסר בן לוויה במשך תקופות ארוכות. הכול תלוי הן בדרישות והן באספקה הזמינה של בני לוויה.

48:3.10 (546.3) 3. **מארחי המבקרים השמימיים.** יצורים חיננים אלו מסורים לאירוח של קבוצות המבקרים התלמידים העל-אנושיים ושל הוויות שמימיות אחרות העשויות לשהות בעולמות המעבר. תינתנה לכם הזדמנויות למכביר לבקר בכל עולם אשר אותו השגתם באופן התנסותי. מבקרים תלמידים מורשים לבקר בכל הפלנטות המיושבות, אפילו באלה המצויות בבידוד.

48:3.11 (546.4) 4. **מתאמים ומנהלי קישור.** בני לוויה אלו מסורים לדאגתם לאפשר דיאלוג מורונטי ולמניעת בלבול. הם הינם מלמדיה של ההתנהגות החברתית ושל ההתקדמות המורונטית; והם עושים זאת באמצעות שיעורים ופעילויות קבוצתיות אחרות בקרב בני התמותה המרקיעים. הם מחזיקים אזורים נרחבים אשר בהם הם מכנסים את תלמידיהם, ומעת לעת הם מבקשים את האומנים השמימיים ואת מנהלי הבידור לקשט את תכניותיהם. וככל שתתקדמו כך תבואו במגע קרוב יותר עם בני הלוויה הללו, ואתם תחבבו באופן הולך וגובר את חברי שתי הקבוצות. החיבור שלכם אל בן לוויה מטיפוס אגרסיבי או אל בן לוויה מטיפוס מופנם הוא עניין של מקריות גרידא.

48:3.12 (546.5) 5. **מתורגמנים ומתרגמים.** במהלך הנתיבה המוקדמת במאנוסניה תזדקקו בתכיפות לסיועם של המתורגמנים ושל המתרגמים. הם מכירים את כל שפות היקום המקומי ודוברים אותן; הם הינם הלשונאים של העולמות.

48:3.13 (546.6) אתם לא תרכשו שפות חדשות באופן אוטומטי; אתם תלמדו שפות שָׁם ממש כפי שאתם עושים זאת כאן למטה, והוויות מבריקות אלה תשמשנה לכם כמורות הלשון. נושא הלימוד הראשון בעולמות העליונים יהיה שפתה של שטניה, ואז תלמדו את שפתו של נבאדון. ובעודכם רוכשים מומחיות בשפות חדשות אלה, ישמשו לכם בני הלוויה המורונטיים כמתורגמנים יעילים וכמתרגמים סבלניים. לעולם לא תפגשו, בכל עולם מן העולמות הללו, במבקר כלשהו שבני הלוויה המורונטיים לא יהיו מסוגלים לתווך בעבורכם כמתורגמנים.

48:3.14 (546.7) 6. **מפקחי הטיולים והבידור.** בני הלוויה הללו ילוו אתכם במהלך מסעותיכם הארוכים יותר אל סְפֵירת המטה ואל עולמות תרבות המעבר המקיפים. הם הינם

המתכננים, המנהלים והמפקחים של כל המסעות היחידניים והקבוצתיים הללו בעולמות האימון והחינוך של המערכת.

48:3.15 (546.8) 7. **נאמני משמורת של אזור ושל מבנה.** אפילו המבנים החומריים והמורונטיים הולכים ועולים במושלמותם ובהדרם ככל שאתם מתקדמים בנתיבה המאנסונית. בעת שהותכם בעולמות העליונים השונים, אתם מורשים לבצע שינויים מסוימים במשכנות המוקצים לכם כמטָה, הן באופן יחידני והן באופן קבוצתי. רבות מן הפעילויות בספֵירות אלה מתבצעות במתחמים הפתוחים של המעגלים, הריבועים והמשולשים השונים אשר הוגדרו לשם כך. מרבית המבנים בעולמות העליונים הינם חסרי-גג, בהיותם מתחמים הבנויים באופן מפואר והמקושטים באופן מעודן. התנאים האקלימיים והתנאים הפיזיים האחרים השוררים בעולמות הארכיטקטוניים הופכים את הגגות לבלתי-נחוצים לחלוטין.

48:3.16 (547.1) נאמנים אלו של שלבי המעבר בחיי ההרקעה מנהלים את העניינים המורונטיים באופן עילאי. הם נבראו לצורך ביצוע מלאכה זו, ועד אשר תתגלם עובדתיות ההוויה העליונה, תמיד יוותרו בני לוויה מורונטיים; ולעולם הם אינם מבצעים משימות אחרות.

48:3.17 (547.2) כשם שמערכות ויקומים מתייצבים באור ובחיים, כן מפסיקים העולמות העליונים באופן הולך וגובר לתפקד כספֵירות מעבר של אימון מורונטי. הסופיונים ממסדים יותר ויותר את תכנית האימון שלהם, אשר נדמה כי תוכננה על-מנת להעתיק את התודעה הקוסמית מן הרמה הנוכחית של היקום המקיף אל עבר זו של היקומים החיצוניים העתידיים. בני הלוויה המורונטיים נועדו לתפקד יותר ויותר יחד עם הסופיונים, וכן בעולמות רבים אחרים אשר נותרו עלומים באורנטיה לעת הזו.

48:3.18 (547.3) יכולים אתם לשער כי הוויות אלה תתרומנה כפי הנראה רבות להנאתכם מן העולמות העליונים, בין אם שהותכם בם תהא ארוכה או קצרה. ואתם תמשיכו ליהנות מהם כל הדרך מעלה לעבר סאלווינגטון. מן הבחינה הטכנית, הם אינם הכרחיים לשום חלק מהתנסות ההישרדות שלכם. הייתם יכולים להגיע לסאלווינגטון גם בלעדיהם, אך הייתם

חסרים אותם עד למאוד. הם הינם בבחינת המותרות האישיותיים של נתיבת ההרקעה שלכם ביקום המקומי.

4. מנהלי הבידור

48:4.1 (547.4) שִׂמחה עולצת והשקול-לחיוך הינם אוניברסאליים כמוסיקה עצמה. קיימות מקבילות מורונטיות ורוחניות לשמחה ולצחוק. חיי ההרקעה נחלקים באופן שווה למדי בין עבודה למשחק – חופשה מכל משימה.

48:4.2 (547.5) ההירגעות השמימית וההומור העל-אנושי הינם שונים למדי מן המקבילות האנושיות שלהם, ואולם כולנו מתמסרים למעשה לצורה מסוימת של שניהם; ובמצבנו אנו, הם מספקים לנו במידה רבה את אשר ההומור האידיאלי יכול לעשות בעבורכם באורנטיה. בני הלוויה המורונטיים הינם נותני חסות מיומנים של משחק, ובידם מסייעים בכישרון רב מנהלי הבידור.

48:4.3 (547.6) כפי הנראה, הייתם מבינים באופן המיטבי את עבודתם של מנהלי הבידור אילו היו מושווים לטיפוסים הגבוהים יותר של הבדרנים באורנטיה; אף כי זו הייתה דרך גסה מאוד ומצערת-יחסית לנסות ולהעביר מושג על אודות פעולתם של מנהלי שינוי והתרגעות אלו, סועדי ההומור המרומם הללו של העולמות המורונטיים והרוחניים.

48:4.4 (547.7) במסגרת הדיון על ההומור הרוחני, הרשו לי ראשית לומר לכם מה הוא **לא.** הלצות רוחניות לעולם אינן נגועות בהדגשת חוסר המזל של החלשים ושל הטועים. וכן, לעולם הן אינן מחללות קודש וכופרות ביושרה ובהדר של האלוהיות. ההומור שלנו כולל שלוש רמות כלליות של הערכה:

48:4.5 (547.8) 1. **הלצות אשר מזכירות את העבר.** עקיצות הנובעות מזיכרונות העבר של התנסות בלחימה, במאבק ולפעמים בפחד, ולעיתים תכופות אף בחרדה מטופשת וילדותית.

בעבורנו, ההיבט הזה של ההומור נגזר מן היכולת העמוקה והתמידית לשאוב מן העבר חומרי זיכרון אשר באמצעותם ניתן להעניק בנועם טעם להווה ולהקל על כובד המשא הנוכחי.

48:4.6 (548.1) 2. **הומור עכשווי.** חוסר ההיגיון בהרבה דברים אשר גורמים לנו לעיתים כה תכופות לדאגות רציניות, השמחה שבגילוי כי מרבית החרדה האישית העמוקה שלנו הינה בלתי-חשובה. היננו מעריכים ביותר היבט זה של ההומור בשעה שביכולתנו לְפַתֵּחַ את חרדות ההווה מפני וודאויות העתיד.

48:4.7 (548.2) 3. **שמחה נבואית.** ייתכן כי בני-תמותה יתקשו לדמות בנפשם היבט זה של הומור, אך היננו מפיקים שביעות רצון מיוחדת מן הבטחה כי "כל הדברים פועלים יחדיו למען הטוב" – בעבור רוחות ובעבור הוויות מורונטיות, כמו גם בעבור בני-תמותה. היבט זה של הומור שמימי נובע מתוך אמונתנו בשמירת-העל האוהבת של הממונים עלינו וביציבות האלוהית של המנהלים העליונים שלנו.

48:4.8 (548.3) ואולם, מנהלי הבידור של העולמות אינם עוסקים אך ורק בהצגת ההומור הגבוה של הסדרים השונים של ההוויות התבוניות; הם עסוקים גם בהנהגת השעשוע, הפנאי הרוחני והבידור המורונטי. ובהקשר זה, האומנים השמימיים משתפים עימם פעולה בלב שלם.

48:4.9 (548.4) מנהלי הבידור עצמם אינם מהווים קבוצה של הוויות ברואות; הם הינם סגל מגויס הכולל הוויות הנעות מילידי האוונה ומטָה דרך קהילת שליחי החלל והרוחות הסועדות של הזמן, ועד למתקדמים המורונטיים מן העולמות האבולוציוניים. כולם הינם מתנדבים, והם מקדישים את עצמם לעבודת הסיוע לחבריהם להשיג שינוי במחשבה ומנוחה לדעת, משום שפעולות מעין אלה מסייעות ביותר לשם חידוש מצבורי האנרגיה אשר הידלדלו.

48:4.10 (548.5) בשעת עייפות חלקית מן המאמץ להשיג, ובעת ההמתנה לקבלתם של מטעני אנרגיה חדשים, נעים ומענג הדבר לחיות מחדש את אשר נעשה בימים ובעידנים אחרים. **ניתן**

למצוא מרגוע בהיזכרות בהתנסויות המוקדמות של הגזע או של הסדר. וזוהי בדיוק הסיבה שבעטייה מכונים אמנים אלו מנהלי חֲזָרָה – הם מסייעים בהחזרת הזיכרון למצב התפתחות קודם, או למצב הוויה מנוסה פחות.

48:4.11 (548.6) כל ההוויות נהנות מחזרה מן הסוג הזה, למעט אלה אשר מטבען הינן בוראות ועל-כן מחדשות-עצמן באופן אוטומטי, וכן יצורים מסוימים בעלי ייחודיות גבוהה, כדוגמת מנהלי הכוח והבקרים הפיזיים, אשר תמיד ולנצח מתנהלים לחלוטין באופן עסקי בכל תגובותיהם. שחרורים תקופתיים שכאלו מן המתח של החובה התפקודית הינם חלק שגרתי של החיים בכל העולמות ברחבי יקום היקומים, אך לא באי פרדיס. הוויות אשר נולדו במשכן המרכזי לא מסוגלות להתרוקן, ועל-כן אינן נזקקות לטעינה מחודשת באנרגיה. ובעבור הוויות כאלה, אשר להן מושלמוּת פרדיס נצחית, לא תיתכן חזרה שכזו להתנסויות אבולוציוניות.

48:4.12 (548.7) רובנו עלינו דרך שלבי קיום נמוכים יותר, או דרך רמות מדורגות של סדרינו, והדבר מרענן ובמידה מסוימת אף משעשע, להתבונן לאחור בפרקים מסוימים של ההתנסות המוקדמת שלנו. יש מן המרגוע בהגות בדברים הישנים של הסדר שאליו היננו משתייכים ובמה שנותר בבעלות הדעת כזיכרון. העתיד מסמל מאבק והתקדמות; הוא מייצג עבודה, מאמץ והישג; ואילו טעם העבר הינו של דברים שבהם כבר התמחינו ושאותם השגנו; ההגות בעבר מאפשרת התרגעות ובחינה נטולת-דאגות אשר מעוררת שמחת רוח והלך מורונטי של הדעת, על סף העליצות.

48:4.13 (548.8) אפילו ההומור של בני התמותה יכול להיות בריא ביותר בשעה שהוא מתאר מצבים הנוגעים לאלו המצויים מעט מתחת למצב ההתפתחותי הנוכחי של מאן-דהוא, או כאשר הוא מציג מי שלכאורה אמור להיות מעל בעת נפילתו כקורבן לאותן התנסויות אשר לרוב מיוחסות לאלו האמורים להיות נחותים. אתם, באורנטיה, הרשיתם לדברים רבים אשר הינם גסים ואכזריים בעת ובעונה אחת להתבלבל עם ההומור שלכם, אך ככלל, יש לברך אתכם על חוש הומור חריף יחסית. לכמה מן הגזעים שלכם יש נימת הומור עשירה אשר עוזרת להם רבות במהלך חייהם הארציים. כפי הנדמה קיבלתם הרבה מההומור מן הירושה האדמית שלכם, הרבה יותר ממה שהצלחתם לקבל הן מן המוסיקה והן מן האמנות.

(549.1) 48:4.14 במהלך תקופות משחק, בעיתות שבהן תושבי שטניה משחזרים באופן מרענן את זיכרונותיהם ממצב קיום נמוך יותר, מתעשרת שטניה כולה הודות להומור הנעים של סגל מנהלי בידור מאורנטיה. חוש ההומור השמימי הזה הולך איתנו באשר נלך, אפילו כאשר היננו עסוקים במשימות הקשות ביותר. הוא עוזר לנו להימנע מלפתח יתר-על-המידה את הרעיון של החשיבות העצמית. ואולם, איננו נותנים לו דרור – או "עושים חיים" כפי שאתם ודאי הייתם אומרים – אלא כאשר היננו מצויים בהפסקה מן המשימות הרציניות של סדרינו התואמים.

(549.2) 48:4.15 כאשר היננו מתפתים להעצים את חשיבותנו העצמית, אם רק נעצור ונהגה בְּאינסופיות גדולתם והדרם של בוראינו-עושינו, כי אז תהפוך האדרתנו העצמית למגוחכת ביותר, ואפילו לגובלת בהיותה הומוריסטית. אחד מתפקידי ההומור הינו לסייע בעד כולנו לקחת את עצמנו פחות ברצינות. **ההומור הינו תרופת-הנגד האלוהית לרוממותו של האגו.**

(549.3) 48:4.16 הצורך בַּרגיעה ובְּהיסח הדעת של ההומור הינו הגדול ביותר בקרב אותם סדרי הוויות מרקיעות, אשר נתונות בלחץ מתמיד במהלך מאבקן להמשיך ולהעפיל כלפי מעלה. החיים שבשני הקצוות זקוקים אך במעט להיסח הדעת של ההומור. לאדם הפרימיטיבי אין יכולת הומוריסטית, ולהוויות הניחנות במושלמות פרדיס אין בו כל צורך. מטבען, קהילות האוונה הינן אוסף שמח ומרנין של אישיויות מאושרות לעילא. בפרדיס, איכות הסגידה הופכת את פעילויותיהם של מנהלי הבידור לבלתי-נחוצות. ואולם, בקרב אלו אשר מתחילים את נתיבתם הרחק למטה מן היעד של מושלמות פרדיס, קיים כר נרחב לסעד של מנהלי הבידור.

(549.4) 48:4.17 ככל שבני התמותה הינם ממין גבוה יותר, כן גדל הלחץ, וכך גדלים הן היכולת להומור והן הצורך בו. בעולם הרוח ההיפך הוא הנכון: ככל שהיננו מרקיעים גבוה יותר, כך פוחת הצורך בהיסח הדעת שבהתנסויות החזרה. ואולם, ככל שהיננו מתקדמים מטה בסולם חיי הרוח, מפרדיס ועד לקהילות השרפים, כך עולה הצורך במשימת השמחה ובסעד העליצות. ההוויות אשר זקוקות ביותר להתרעננות שבחזרה התקופתית למצב האינטלקטואלי של התנסויות קודמות הינן הסוגים הגבוהים יותר של בני האדם, ההוויות המורונטיות, המלאכיות, והבנים החומריים, יחד עם כל סוגי האישיויות הדומות האחרות.

48:4.18 (549.5) שומה על ההומור לשמש כווסת ביטחון אוטומטי אשר מונע הצטברות של לחצים עודפים, הנגרמים בשל המונוטוניות של הגות-עצמית מתמשכת ורצינית באשר למאבק האינטנסיבי הנדרש לשם ההתקדמות המתפתחת וההישג הנאצל. ההומור אף פועל על-מנת להפחית את הזעזוע של המכה הבלתי-צפויה של עובדה או של אמת, עובדה קשיחה ועיקשת ואמת גמישה המתקיימת לעולם. באמצעות ההומור, אישיותו של בן התמותה, אשר לעולם אינה בטוחה במה תיתקל בהמשך הדרך, תופסת בזריזות – מבינה את העניין ומגיעה לבוננות – את טיבו הבלתי-צפוי של המצב, בין אם הוא עובדה או אמת.

48:4.19 (549.6) אף-על-פי שההומור באורנטיה הינו גס ביותר ונעדר ערך אומנותי, הוא עדיין משמש לתכלית בעלת-ערך, הן כביטוח בריאות והן כמשחרר של לחץ רגשי, ובכך הוא מונע לחץ עצבי מזיק והגות רצינית יתר-על-המידה בעצמי. ההומור והמשחק – ההתרגעות – אף-פעם אינם מהווים תגובה למאמץ המדורג; לעולם הם הינם ההדים של המבט לאחור, של ההיזכרות בעבר. אפילו באורנטיה, וכפי שאתם הינכם כעת, תמיד תמצאו כי הפסקה קצרה בהפעלתם של המאמצים והאינטלקטואליים החדשים והגבוהים יותר, וחזרה לפעילויות הפשוטות יותר של אבות אבותיכם, תרענן אתכם.

48:4.20 (550.1) העקרונות של חיי המשחק באורנטיה מבוססים מבחינה פילוסופית וממשיכים לחול על חיי ההרקעה העולים שלכם, דרך מעגלי האוונה ועד לחופי הנצח של פרדיס. כהוויות מרקיעות, מצויים ברשותכם זיכרונות אישיים של כל צורות הקיום הקודמות והנמוכות יותר שלכם, ואלמלא אותם זיכרונות זהות של העבר לא היה כל בסיס להומור של ההווה, בין שהוא מהווה צחוק של בני-תמותה ובין שהינו עליצות מורונטית. ההיזכרות הזו בהתנסויות עבר היא אשר מספקת את הבסיס להיסח הדעת ולהנאה של ההווה. וכך תמשיכו ליהנות מן המקבילות השמימיות של ההומור הארצי שלכם כל הדרך כלפי מעלה, דרך הנתיבה המורונטית הארוכה, ובהמשכה דרך הנתיבה ההופכת רוחנית יותר ויותר. ואותו חלק מן האל (המכוונן) אשר הופך לחלק נצחי מאישיותו של בן-תמותה מרקיע, תורם את צלילי-העל של האלוהיות לביטויי השמחה, ואפילו לצחוק הרוחני של היצורים המרקיעים של הזמן והמרחב.

5. מורי העולמות העליונים

48:5.1 (550.2) מורי העולמות העליונים הינם סגל המונה כרובים וסאנובים נטושים אך מהוללים. עת מתקדם עולה-רגל של הזמן מעולם הניסיון של החלל לעולמות העליונים ולעולמות האימון המורונטיים הנלווים להם, מתלווה אליו השרפים האישית או הקבוצתית שלו, שומרת הגורל. בעולמות הקיום כבני-תמותה מסייעים בעדו ביעילות הכרובים והסאנובים; ואולם, כאשר משתחרר בן החסות בן התמותה מכבלי הגוף ומתחיל את נתיבת ההרקעה - בשעה שמתחילים החיים שלאחר-החומר או החיים המורונטיים – השרפים שבתפקיד אינה נזקקת עוד לסעד של סגניה הקודמים, הכרובים והסאנובים.

48:5.2 (550.3) העוזרים הנטושים הללו של השרפים הסועדת מזומנים לעיתים קרובות למטה היקום, שם הם עוברים אל תוך החיבוק האינטימי של רוח האם של היקום, ומשם הם ממשיכים הלאה אל ספֵירות האימון של המערכות כמורי עולמות עליונים. מורים אלו מבקרים לעיתים מזומנות בעולמות החומר ופועלים החל מן העולמות העליונים הנמוכים ביותר ועד לספֵירות החינוך הגבוהות ביותר הקשורות למטה היקום. לבקשתם, רשאים הם לחזור לעבודתם הקודמת לצד השרפים הסועדת.

48:5.3 (550.4) בשטניה קיימים מיליארדים על-גבי מיליארדים של מורים כאלו, ומספרם רק הולך וגדל בהתמדה; זאת משום שברוב המקרים, כאשר ממשיכה שרפים פנימה יחד עם בן-תמותה מותך-מכוונן, נותרים מאחור הן הכרובים והן הסאנובים.

48:5.4 (550.5) כמרבית המורים האחרים, מוצבים מורי העולמות העליונים לשירות בידי המלכי-צדקים. באופן כללי, מפקחים עליהם בני הלוויה המורונטיים, ואולם כיחידים וכמורים, הם מפוקחים בידי המנהלים בפועל של בתי הספר או של הספֵירות אשר בהן הם עשויים לפעול כמדריכים.

48:5.5 (550.6) כרובים מתקדמים אלו עובדים על-פי-רוב בזוגות, כפי שעשו בשעה שהיו מסופחים לשרפים. מטבעם, הם קרובים ביותר לסוג הקיום המורונטי, ובאופן טבעי הם

מהווים מורים אוהדים ביותר של בני התמותה המרקיעים, והם מנהלים באופן יעיל ביותר את תכנית העולם העליון ואת מערכת החינוך המורונטית.

48:5.6 (551.1) בבתי הספר של החיים המורונטיים עוסקים מורים אלו בלימוד פרטני, בלימוד בקבוצה, בכיתה וכן בלימוד המוני. בעולמות העליונים, מאורגנים בתי הספר הללו בשלוש קבוצות כלליות המחולקות למאה חטיבות כל אחת: בתי הספר של המחשבה, בתי הספר של הרגש ובתי הספר של העשייה. כאשר תגיעו לקונסטלציה, יתווספו בתי הספר של האתיקה, בתי הספר של הניהול ובתי הספר של ההתאמה החברתית. במטה היקום תיכנסו לבתי הספר של הפילוסופיה, האלוהיות והרוחניות הטהורה.

48:5.7 (551.2) תחת הנחיית המורים הנאמנים והסבלניים הללו תהיו חייבים ללמוד את אותם הדברים אשר הייתם עשויים ללמוד בכדור-הארץ, אך נכשלתם בלימודם. אין בנמצא דרכים מלכותיות, קיצורי דרך או דרכים קלות המובילות אל עבר פרדיס. בלא-תלות בהשתנויות היחידניות של הנתיב, שומה עליכם להתמחות בַּשיעורים של כל סִפֵּירה לפני שתוכלו להתקדם לאחרת; אמת זו תקפה לכל הפחות לתקופה שלאחר עזיבתכם את עולם הולדתכם.

48:5.8 (551.3) אחת מן המטרות של הנתיבה המורונטית היא למחות מבני התמותה השורדים אחת ולתמיד כל זכר לתכונות החייתיות כדוגמת: דַּחְיָנוּת, התחמקות, חוסר-כֵּנות, התעלמות מבעיות, חוסר-הוגנות וחיפוש אחר הדרך הקלה. במוקדם מלמדים החיים המורונטיים את התלמידים המורונטיים הצעירים כי דחייה איננה בשום פנים בבחינת הימנעות. לאחר החיים בגוף, הזמן אינו יכול לשמש עוד כטכניקה להתחמקות ממצבים או לעקיפת חובות בלתי-נעימות.

48:5.9 (551.4) מורי העולמות העליונים מתחילים את השירות בסִפֵּירות השהות הנמוכות ביותר, ומשם מתקדמים, דרך סִפֵּירות החינוך של המערכת והקונסטלציה, אל עולמות האימון של סאלווינגטון. הם אינם נדרשים לכל משמעת מיוחדת שהיא בטרם החיבוק של רוח האם של היקום, ואף לא לאחריו. הם כבר אומנו לעבודתם בעת ששירתו כנספחי השרפים בעולמות הילדיים של תלמידיהם השוהים בעולמות העליונים. והם כבר אוחזים בניסיון מעשי בפועל, יחד עם בני התמותה המתקדמים הללו בעולמות המיושבים. הם הינם מורים

מעשיים ואוהדים, מנחים נבונים ומבינים, מדריכים יעילים וכישרוניים. הם מכירים את תכניות ההרקעה על בוריין ומחזיקים בניסיון רב בשלבים הראשונים של נתיבת ההתקדמות.

48:5.10 (551.5) רבים מן הוותיקים יותר מבין המורים הללו, אלו אשר שירתו במשך תקופות ארוכות בעולמות מעגל סאלווינגטון, מאומצים-מחדש בידי רוח האם של היקום, ומן החיבוק השני הזה מגיחים הכרובים והסאנובים במעמד של שרפים מן המניין.

6. שרפים של העולמות המורונטיים — סועדות מעבר

48:6.1 (551.6) בעוד שכלל סדרי המלאכיות, מן הסַייעות הפלנטאריות ועד לשרפים העליונות, סועדות בעולמות המורונטיים, מוצבות סועדות המעבר באופן בלעדי יותר לטובת הפעילויות הללו. מלאכיות אלה הינן מן הסדר השישי של השרתיות השרפיות, והסעד שלהן מוקדש על-מנת לאפשר את המעבר של היצורים החומריים בני התמותה מחייהם החולפים בגוף הלאה אל השלבים המוקדמים של הקיום המורונטי בשבעת העולמות העליונים.

48:6.2 (551.7) שומה עליכם להבין כי החיים המורונטיים של בן-תמותה מרקיע מתחילים לאמיתו של דבר בעולמות המיושבים עם התעברותה של הנשמה, בו ברגע שמכוונן הרוח מגיע לשכון בדעת היצור בעל המעמד המוסרי. ומאותו רגע ואילך, יש לנשמה בת התמותה יכולת פוטנציאלית לפעול באופן על-מוֹתי, ואפילו להכיר ברמות הגבוהות יותר של הסַפִּירות המורונטיות של היקום המקומי.

48:6.3 (552.1) מכל מקום, אתם לא תהיו מודעים לסעד של שרפיות המעבר עד אשר תגיעו לעולמות העליונים, שם הן פועלות ללא-לאות למען התקדמותם של תלמידיהן בני התמותה, בשעה שהן מוצבות לשירות בשבע החטיבות הבאות:

48:6.4 (552.2) 1. **מבשרות שרפיות.** למן הרגע שבו אתם חוזרים להכרה בעולמות העליונים, אתם מסווגים ברשומות המערכת כרוחות מתפתחות. אמת היא, אינכם עדיין רוחות

הלכה למעשה, אך כבר אינכם הוויות בנות-תמותה או הוויות חומריות; יצאתם זה מכבר לנתיבת קדם-הרוח והתקבלתם כחברים מן המניין לחיים המורונטיים.

48:6.5 (552.3) בעולמות העליונים תסייענה בידכם המבשרות השרפיות לבחור בתבונה מבין הדרכים החלופיות לעדנטיה, לסאלווינגטון, לאוורסה ולהאוונה. ובאם קיימות מספר דרכים אשר מתאימות באותה המידה, אלה תוצגנה בפניכם ואתם תורשו לבחור את זו אשר מוצאת חן בעיניכם ביותר. שרפים אלה ממליצות אז לארבעה-ועשרים היועצים אשר בירושם באשר למסלול בעל היתרונות המרובים ביותר בעבור כל נשמה מרקיעה.

48:6.6 (552.4) אין ניתנת בידכם בחירה בלתי-מוגבלת באשר למסלולכם העתידי; ואולם, אתם רשאים לבחור במסגרת המגבלות של מה שסועדות המעבר והממונים עליהן קבעו בתבונתם שהוא ההולם ביותר את ההישג הרוחני העתידי שלכם. על עולם הרוח חולש העיקרון של מתן כבוד לבחירתכם החופשית, זאת בהינתן שהמסלול שבו אתם עשויים לבחור אינו מזיק לכם ואינו פוגע בחבריכם.

48:6.7 (552.5) שרפים אלה מקדישות עצמן על-מנת לבשר את בשורת ההתקדמות הנצחית, הניצחון של הישג המושלמות. בעולמות העליונים הן מצהירות על חוק השימור הכביר ועל שלטון הטוב: אף לא מעשה טוב אחד אובד לנצח כליל; אף שמעשה שכזה עלול להיות מעוכב למשך זמן רב, לעולם הוא אינו מתבטל לחלוטין, וכוחו עומד לנצח באופן התואם את אלוהיות המניע שלו.

48:6.8 (552.6) ואפילו באורנטיה הן מייעצות למורים האנושיים של האמת ושל היושרה להיצמד להטפת "טובו של האל, המביא לידי תשובה", ולהכרזה כי "אהבת האל השלמה תגרש כל פחד". ואף אמיתות אלה הוצהרו בעולמכם:

48:6.9 (552.7) אלוהים רועי; לא אחסר.

48:6.10 (552.8) בנאות דשא ינחני וישובב נפשי בחיי נצח.

48:6.11 (552.9) תחת כנפיו לא אצמא ולא ארעב.

48:6.12 (552.10) אף כי ארד אל גיא צלמוות ואף כי ארקיע אל עולמות הסַפק,

(552.11) 48:6.13 אף כי אם אנוד בדד ואף כי אהלך בצוותא עם רעַי וחברַי,

(552.12) 48:6.14 אף כי אנצח במקהלות האור ואף כי אמעד גלמוד בדרכי עולם נידחות,

(552.13) 48:6.15 רוחך הטובה תסעדני, ומלאכיך הנהדרים המה ינחמוני.

(552.14) 48:6.16 אף אם אפול לתהומות מחשכים ואף אם אתן ראשי למוות עצמו,

(552.15) 48:6.17 לא אפקפק בך ולא אירא מפניךָ,

(552.16) 48:6.18 הן יודע לבי כי בהגיע העת וכי בהדר שמךָ,

(552.17) 48:6.19 תרוממני מעלה לשבת עִמָּךָ במרומים.

(553.1) 48:6.20 זהו הסיפור אשר נלחש באישון ליל לנער הרועים. אף כי לא זכרו מילה במילה, כך סיפר אותו כמיטב זיכרונו, כפי שהוא נרשם כאן היום.

(553.2) 48:6.21 שרפים אלה הינן אף המבשרות של בשורת השגת המושלמות בעבור המערכת כולה, כמו גם בעבור המרקיע היחיד. ואפילו כעת במערכת הצעירה של שטניה, חובקים שיעוריהן ותכניותיהן את ההכנות לעידנים הבאים אשר בהם לא ישמשו עוד העולמות העליונים את בני התמותה המרקיעים כקרש-קפיצה בדרכם אל הספֵירות שבמרומים.

(553.3) 48:6.22 2. **פרשנִיות גזע.** אין כל גזעי בני התמותה זהים זה לזה. אמת היא כי קיימת תבנית פלנטארית העוברת כחוט השני בטבעם הפיזי, המנטאלי והרוחני, וכן בנטיותיהם של הגזעים המגוּונים בְּעולם נתון; ואולם, קיימים אף סוגי גזעים שונים, ונטיות חברתיות מובחנות מאוד מאפיינות את צאצאי הסוגים הבסיסיים של בני האדם הללו. בעולמות הזמן, פרשנִיות הגזע השרפיות מרחיבות את מאמציהם של נציבי הגזע להביא להרמוניה בין נקודות המבט השונות של הגזעים, והן ממשיכות בפעולתן בעולמות העליונים, שבהם ממשיכים לשרור במידת מה אותם הבדלים. בפלנטה מבולבלת כאורנטיה כמעט ולא ניתנה להוויות המבריקות האלה הזדמנות הוגנת לפעול; ואולם, הן הינן הסוציולוגיות המיומנות והיועצות האתניות הנבונות של הרקיע הראשון.

48:6.23 (553.4) עליכם לשקול את ההצהרה על אודות "הרקיע" ועל אודות "רקיע הרקיעים". הרקיע שאליו התייחסו מרבית נביאיכם הינו הראשון שבעולמות העליונים של המערכת המקומית. כאשר דיבר השליח על כך כי "לוּקָח לרקיע השלישי", הוא התייחס לאותה התנסות שבה ניתַק המכוונן שלו בעת שנתו ובמצב בלתי-שגרתי זה הוא עבר לעולם העליון השלישי מבין השבעה. כמה מחכמיכם חזו בעיני רוחם את הרקיע הגדול יותר, את "שמי השמים", אשר שבעת העולמות העליונים היוו בהתנסות זו אך ורק את החלק הראשון; החלק השני – ירושם; החלק השלישי – עדנטיה ולווייניה; החלק הרביעי – סאלווינגטון וספֵירות החינוך הסובבות אותו; החלק החמישי – אוורסה; החלק השישי – האוונה; ואילו החלק השביעי – פרדיס.

48:6.24 (553.5) 3. **מתכננות דעת.** שרפים אלה מסורות לבנייתן היעילה של קבוצות של הוויות מורונטיות ולארגון עבודתן של אלה בעולמות העליונים. הן הינן הפסיכולוגיות של הרקיע הראשון. לְרוב המחלקה הייחודית הזו של שרפים סועדות הייתה התנסות קודמת כמלאכיות שומרות של ילדי הזמן, אך בני-חסותן לא הצליחו, מסיבה כזו או אחרת, להופיע כאישיות בעולמות העליונים, או ששרדו באופן אחר הודות לטכניקת ההיתוך עם רוח.

48:6.25 (553.6) זוהי משימתן של מתכננות הדעת ללמוד את טיבן, את התנסותן ואת מעמדן של נשמות-המכוונן אשר עוברות דרך העולמות העליונים, ולאפשר את חלוקתן לקבוצות התפתחות ולקבוצות משימה. ואולם, מתכננות דעת אלה אינן זוממות, מתפעלות או מנצלות בדרך אחרת כלשהי את בורותם או את מגבולותיהם האחרות של תלמידי העולמות העליונים. הן הוגנות לגמרי וצודקות לחלוטין. הן מכבדות את רצונכם המורונטי אשר זה עתה נולד; הן מַחשיבות אתכם כהוויות רצוניות עצמאיות, והן מבקשות לעודד את התפתחותכם ואת התקדמותכם המהירות. כאן אתם ניצבים פנים-אל-פנים אל מול חבֵרות אמת ויועצות מבינות, מלאכיות אשר באמת ובתמים יכולות לסייע בעדכם "לראות אתכם עצמכם כפי שאחרים רואים אתכם" ו"לדעת את עצמכם כשם שיודעות אתכם המלאכיות".

48:6.26 (553.7) ואפילו באורנטיה, מלמדות שרפים אלה את האמת הנצחית: אף אם דעתכם שלכם אינה משרתת אתכם כראוי, ביכולתכם להחליפה בדעתו של ישוע מנצרת, אשר לעולם

משרתת אתכם כראוי.

48:6.27 (554.1) 4. **יועצות מורונטיות.** סועדות אלה מקבלות את שמן משום שהן מוצבות ללמד, להנחות ולייעץ לבני התמותה השורדים אשר מקורם בעולמות האנושיים, נשמות המצויות במעבר אל בתי הספר הגבוהים יותר של מטָה המערכת. הן הינן המורות של אלו המבקשים להבין את האיחוד ההתנסותי של רמות החיים המסתעפות, אלו המנסים למזג את המשמעויות ולאחד את הערכים. זהו תפקידה של הפילוסופיה בחיי בן התמותה, ותפקידה של המוֹטָה בספֵירות המורונטיות.

48:6.28 (554.2) מוטה הינה יותר מאשר פילוסופיה עליונה; יחסה של המוטה אל הפילוסופיה הינו כיחס של שתי עיניים אל עין אחת; למוטה יש אפקט סטריאוסקופי על משמעויות ועל ערכים. אם תרצו, האדם החומרי רואה את היקום כמו בעין אחת בלבד – שטוח. תלמידי העולמות העליונים רוכשים פרספקטיבה קוסמית – עומק – בכך שהם מוסיפים את ההבחנות של החיים המורונטיים על-גבי אלה של החיים הפיזיים. והם מסוגלים להביא את נקודות המבט החומרית והמורונטית לידי מיקוד אמיתי במידה רבה באמצעות הסעד הבלתי-נלאה של יועצותיהם השרפיות, אשר מלמדות את תלמידי העולמות העליונים ואת המתקדמים המורונטיים בסבלנות כה רבה. רבות מן היועצות המחנכות של סדר השרפיות העליון החלו את נתיבותיהן כיועצות לַנשמות בנות התמותה של הזמן אשר זה עתה השתחררו.

48:6.29 (554.3) 5. **טכנאיות.** אלה הן השרפים אשר מסייעות בידי מרקיעים חדשים להתאים את עצמם לַסביבה החדשה והמוזרה יחסית של הספֵירות המורונטיות. החיים בעולמות המעבר דורשים מגע ממשי עם האנרגיות ועם החומרים הן של הרמה החומרית והן של הרמה המורונטית, וכן, במידה מסוימת, עם המציאויות הרוחניות. מרקיעים חייבים להתאים עצמם לכל רמה מורונטית חדשה, ובכל אלו הם מסתייעים רבות בידי השרפים הטכנאיות. שרפים אלה משמשות כמקשרות למפקחי הכוח המורונטיים ולבקרי המאסטר הפיזיים, והן פועלות באופן נרחב כמנחותיהם של עולי-הרגל המרקיעים באשר לטיבן של אותן האנרגיות אשר

נעשה בהן שימוש בספֵירות המעבר. הן משמשות כחוצות-חלל לעת חירום ומבצעות תפקידים שגרתיים ומיוחדים רבים אחרים.

48:6.30 (554.4) 6. **רָשֵׁמיוֹת-מורות.** שרפים אלה הן הרושמות את הפעולות אשר מתרחשות באזורי הגבול שבין הרוחני לפיזי, את מערכות היחסים שבין המלאכיות לבין בני האדם, ואת הפעולות המורונטיות במחוזות היקום הנמוכים יותר. הן אף משמשות כמנחות בנוגע לטכניקות היעילות והמועילות של רישום עובדות. בַּאיסוף התבוני ובַּתיאום של נתונים אשר מתקיים ביניהם קשר יש מן האמנות, ואמנות זו מוגבהת באמצעות שיתוף הפעולה עם האומנים השמימיים, ואפילו בני התמותה המרקיעים מִתְקשרים באופן זה לשרפים הָרשמיות.

48:6.31 (554.5) הָרשמיות של כלל הסדרים השרפיים מקדישות פרק זמן מסוים לשם חינוכם ואימונם של המתקדמים המורונטיים. נאמנות מלאכיות אלה של עובדות הזמן הינן המדריכות האידיאליות של כל התרים אחר עובדות. בטרם תעזבו את ירושם, תתוודעו באופן מעמיק למדי להיסטוריה של שטניה ושל 619 העולמות המיושבים שלה, וחלק גדול מן הסיפור הזה יוקנה לכם על-ידי הָרשמיות השרפיות.

48:6.32 (554.6) המלאכיות האלה כולן מצויות בשרשרת הָרשֵׁמיוֹת המשתרעת מן הנאמנות הנמוכות ביותר ועד לאלה הגבוהות ביותר, השומרות על עובדות הזמן ועל אמיתות הנצח. ביום מן הימים, הן תְּלַמֵּדְנָה אתכם לבקש אמת כמו גם עובדות, להרחיב את נשמתכם כמו גם את דעתכם. ואפילו כעת עליכם ללמוד להרוות את צימאונו של גן לבכם, ובנוסף לכך לחפש אחר החולות היבשים של הידע. משהלקח נלמד הצורות הינן חסרות ערך. אין אפרוח אשר בקע ללא קליפה, אך כל קליפה הינה חסרת-ערך לאחר שהאפרוח בקע. ואולם, לעיתים השגיאה גדולה כל-כך, עד אשר תיקונה באמצעות התגלות תהא קטלנית בעבור אותן אמיתות המגיחות לאיטן ואשר הינן הכרחיות על-מנת למוטט אותה באופן התנסותי. כאשר לילדים יש אידיאלים משלהם, אל תעקרו אותם; תנו להם לגדול. ובעודכם לומדים כיצד לחשוב כמבוגרים, שומה עליכם כי תלמדו גם להתפלל כילדים.

48:6.33 (555.1) החוק הינו החיים עצמם ולא הוראות ההתנהגות של החיים. הרוע הינו העבירה על החוק, ולא הפרת חוקי ההתנהגות הנוגעים לחיים, אשר **הינם** החוק. דבר-שקר

אינו תלוי בדרך הסיפר של הדברים, אלא הינו דבר-מה הנאמר במחשבה תחילה כסילוף של אמת. יצירתן של תמונות חדשות מתוך עובדות ישנות, האופן שבו מיוצגים מחדש חיי ההורים בחיי צאצאיהם – אלו הן כיבושיה האמנותיים של האמת. צילה של שערה מסתובבת, אשר נָהגה בכוונה תחילה לצורך מסולף, העיוות או הסילוף הקטן ביותר של מה שמהווה עיקרון – אלו מהווים דבר-שקר. ואולם, הפֶּטִישׁ לאמת אשר הפכה לעובדה, אמת מאובנת, טבעת הברזל של מה שמכונה האמת-שאינה-משתנה, מעוורת את האדם ומשמרת אותו במעגל סגור של עובדות קרות. אדם עשוי להיות צודק מן הבחינה הטכנית בכל הנוגע לַעובדות, אך לשגות לַנצח באשר לאמת.

48:6.34 (555.2) 7. **סגל המילואים של הסועדות.** בעולם העליון הראשון מוחזק סגל גדול של כלל הסדרים של שרפי המעבר. בסמוך לשומרות הגורל, סועדות מעבר אלה הינן הקרובות ביותר לבני האדם מבין כל סדרי השרפים, וברבים מרגעי הפנאי שלכם אתם תבלו עמן. המלאכיות מתענגות על השירות, ולעיתים, כאשר הן אינן מוצבות למשימה, הן משרתות כמתנדבות. נשמות רבות של בני-תמותה מרקיעים התלקחו לראשונה באש האלוהית של הרצון-לשרת הודות לְחברות אישית עם השרתיות המתנדבות של סגל המילואים השרפי.

48:6.35 (555.3) מֵהֶן תלמדו להניח ללחץ לפתח יציבות וּודאות; להיות נאמנים וכנים, ויחד עם זאת – עליזים; לקבל אתגרים ללא תלונות, ולעמוד אל מול קשיים וחוסר-ודאות ללא מורא. הן תשאלנה אתכם: אם תיפלו, האם תקומו עזים ללא חת לנסות מחדש? ואם תצליחו, האם תשמרו על שיקול דעת מאוזן – גישה מיוצבת ורוחנית – לאורך כל מאמץ בַּמאבק הארוך לשבירת אזיקי רפיון חומר, להשגת החופש שבקיום הרוחני?

48:6.36 (555.4) כבני-תמותה ממש, גם מלאכיות אלה רשמו לעצמן אכזבות רבות, והן תצבענה בפניכם על כך שלעיתים האכזבות המאכזבות ביותר שלכם הן אלה אשר הפכו להיות הברכות הגדולות ביותר. לעיתים זריעת הזרע מחייבת את מותו, מותן של תקוותיכם העמוקות ביותר, בטרם הוא יוכל להיוולד מחדש ולהניב את פירות החיים החדשים וההזדמנות החדשה. וּמֵהֶן אתם תלמדו לסבול פחות מן הצער ומן האכזבה, ראשית, בכך

שתתכננו פחות תכניות אישיות אשר מערבות אישיויות אחרות, ולאחר-מכן, בכך שתקבלו את מנת חלקכם לאחר שבְּצעתם את חובתכם נאמנה.

48:6.37 (555.5) אתם תִלמדו כי כאשר אתם לוקחים את עצמכם ביתר רצינות, אתם מעמיסים על עצמכם נטל נוסף ומקטינים את סיכויי ההצלחה. דבר לא יכול להיות חשוב יותר מן העבודה בספֵּירת המעמד שלכם – בעולם הזה או בעולם הבא. עבודת ההכנה לספֵּירה הגבוהה יותר חשובה מאוד, אך דבר אינו משתווה בחשיבותו לעבודה בעולם שבו אתם חיים בפועל. ואולם, אף כי **העבודה** חשובה, **העצמי** אינו חשוב. כאשר אתם מרגישים חשובים, אתם מאבדים אנרגיה לשחיקה של כבוד האגו, וכך נותרת מעט אנרגיה לביצוע העבודה. החשיבות-העצמית, ולא העבודה, היא אשר מרוקנת את היצורים הבלתי-בשלים; הגורם העצמי הוא אשר מרוקן, ולא המאמץ הנדרש להישג. אם אינכם הופכים לבעלי חשיבות-עצמית, אתם יכולים לעשות עבודה חשובה; אם תניחו את עצמכם בצד, תוכלו לעשות כמה דברים באותה קלות שבה אתם עושים דבר אחד. הגיוון הינו נינוח; המונוטוניות היא אשר שוחקת ומרוקנת. יום רודף יום ודומה למשנהו – נותרים אך החיים או חלופת המוות.

7. מוֹטָה מורונטית

48:7.1 (556.1) מישוריה הנמוכים יותר של המוטה המורונטית מתאחדים ישירות עם הרמות הגבוהות יותר של הפילוסופיה האנושית. בעולם העליון הראשון נהוג ללמד את התלמידים הפחות מתקדמים באמצעות טכניקת ההקבלה; במילים אחרות, בעמודה אחת מוצגים המושגים הפשוטים יותר של משמעויות המוטה, ובעמודה שכנגד מצוטטות הטענות המקבילות של הפילוסופיה בת התמותה.

48:7.2 (556.2) לא מזמן, בעת ביצוע משימה בעולם העליון הראשון של שטניה, נפלה לידי ההזדמנות לצפות בשיטת לימוד זו; ואף כי אינני מורשה להציג את תוכן המוטה של השיעור, רשאי אני לרשום את עשרים-ושמונה הטענות של הפילוסופיה האנושית אשר בהן עשה

שימוש המורה המורונטי הזה כחומר תיאורי אשר נועד לסייע בעד שוכניו החדשים של עולם עליון זה במאמציהם המוקדמים לתפוש את חשיבות המוטה ואת משמעותה. ההדגמות של הפילוסופיה האנושית היו אלה:

48:7.3 (556.3) 1. הדגמה של כישור ייחודי איננה מצביעה על רכישתה של יכולת רוחנית. פְּקחות אינה תחליף לאופי אמיתי.

48:7.4 (556.4) 2. מעטים האנשים אשר חיים על-פי האמונה שבאמת מפעמת בקרבם. פחד בלתי-הגיוני הינו תרמית-על אינטלקטואלית המופעלת על הנשמה בת התמותה המתפתחת.

48:7.5 (556.5) 3. לא ניתן לחרוג מן הקיבולות הטבועות; מיכל בן חצי ליטר לעולם לא יוכל להכיל ליטר. לא ניתן לאלץ את המושג הרוחני באופן מכני לתוך תבנית הזיכרון החומרית.

48:7.6 (556.6) 4. רק בני-תמותה מועטים מעזים למשוך את סכום האשראי הניתן לאישיות כסעדם המשולב של הטבע ושל החסד. למעשה, מרבית הנשמות העניות הינן עשירות באמת, אך הן מסרבות להאמין בכך.

48:7.7 (556.7) 5. קשיים עשויים לאתגר את הבינוניים ולהביס את הפחדנים, ואולם הם רק ממריצים את בני האמת של הגבוהים ביותר.

48:7.8 (556.8) 6. ליהנות מן הזכות בלא ניצול לרעה, להיות חופשיים מבלי לפרוק-עול, להיות בעלי עוצמה ולסרב בהתמדה לנצלה למטרות של הגדלה-עצמית – כל אלו הינם סממניה של ציוויליזציה גבוהה.

48:7.9 (556.9) 7. תאונות עיוורות ובלתי-צפויות אינן מתרחשות בקוסמוס. ואף ההוויות השמימיות אינן מסייעות בעד ההוויה הנמוכה יותר אשר מסרבת לנהוג על-פי אור האמת שלה.

(556.10) 48:7.10 8. לא תמיד יניב המאמץ שמחה, אך לא יתכן אושר ללא מאמץ אינטליגנטי.

(556.11) 48:7.11 9. הפעולה משיגה כוח; המתינות מתבטאת בסופו של דבר בקסם.

(556.12) 48:7.12 10. היושרה פורטת על נימי ההרמוניה של האמת, והמנגינה רוטטת ברחבי היקום, ואפילו עד לכדי הכרה על-ידי האינסופי.

(556.13) 48:7.13 11. החלשים מסתפקים בהחלטות ואילו החזקים פועלים. החיים אינם אלא יום עבודה – עשו אותו היטב. הפעולה היא שלנו; התוצאות – של האל.

(556.14) 48:7.14 12. הסבל הגדול ביותר ביקום הינו לא לכאוב לעולם. בני התמותה לומדים בינה מהי אך ורק באמצעות התנסות במצוקה.

(556.15) 48:7.15 13. ניתן להבחין בכוכבים באופן המיטבי מתוך הבידוד הלבדי של מעמקי ההתנסות, ולא מפסגות ההרים המוארות והנלהבות.

(556.16) 48:7.16 14. עורר את תאבונם של רעיך לאמת; עוץ עצה רק כאשר התבקשת לעשות כן.

(557.1) 48:7.17 15. העמדת הפנים הינה הניסיון המגוחך של הבוּר להראות נבון, הניסיון של הנשמה העקרה להידמות כעשירה.

(557.2) 48:7.18 16. לא תוכלו להבחין בַּאמת הרוחנית עד אשר תתנסו בה בהרגשה, ובאמיתות רבות לא ניתן לחוש אלא בעת צרה.

(557.3) 48:7.19 17. השאפתנות מסוכנת עד אשר חוברתה במלואה. לא רכשתם באמת מידה טובה כלשהי עד אשר מעשיכם הפכו אתכם ראויים לה.

(557.4) 48:7.20 18. חוסר-סבלנות הינו רעל רוח; הכעס הינו כאבן הנזרקת לקן צרעות.

48:7.21 (557.5) 19. חובה לנטוש את החרדה. האכזבות שהכי קשה להתמודד עמן הן אלה אשר לעולם לא תגענה.

48:7.22 (557.6) 20. רק משורר יוכל להבחין בשירה בפרוזה הרגילה של הקיום השגרתי.

48:7.23 (557.7) 21. המשימה הגבוהה ביותר של כל אמנות הינה לרמוז, באמצעות האשליות שלה, על מציאות גבוהה יותר ביקום ולגבש את רגשות הזמן לכדי מחשבת הנצח.

48:7.24 (557.8) 22. הנשמה המתפתחת איננה הופכת לאלוהית הודות למה שהיא עושה, אלא הודות למה שהיא חותרת לעשות.

48:7.25 (557.9) 23. המוות לא הוסיף מאום לחזקה האינטלקטואלית או למתת הרוחני, אך הוא הוסיף למעמד ההתנסותי את מודעות **ההישרדות.**

48:7.26 (557.10) 24. גורל הנצח נקבע רגע אחר רגע על-ידי ההישגים של חיי היומיום. הפעולות של היום הינן הגורל של המחר.

48:7.27 (557.11) 25. הגדולה אינה טמונה כה רבות ברכישתו של כוח כמו בשימוש הנבון והאלוהי בכוח שכזה.

48:7.28 (557.12) 26. ידע נרכש רק הודות לשיתוף; הוא נשמר הודות לתבונה והופך לחברתי הודות לאהבה.

48:7.29 (557.13) 27. קידמה דורשת את התפתחות האינדיבידואליות; הבינוניות מבקשת להנציח עצמה בסטנדרטיזציה.

48:7.30 (557.14) 28. עוצמת המגננה הווכחנית של כל טיעון עומדת ביחס הפוך לאמת שבו.

48:7.31 (557.15) כזו היא עבודתם של המתחילים של העולם העליון הראשון, בעוד שהתלמידים המתקדמים יותר אשר בעולמות המאוחרים יותר רוכשים מומחיות ברמות הגבוהות יותר של הבוֹנוּת הקוסמית ושל המוטה המורונטית.

8. המתקדמים המורונטיים

48:8.1 (557.16) למן הרגע שבו סיימו את לימודם בעולמות העליונים ועד להשגת מעמד רוח בנתיבת יקום-העל, מכונים בני התמותה המרקיעים מתקדמים מורונטיים. המעבר שלכם דרך חיי אזור הגבול הנהדרים הללו תהא חוויה בלתי-נשכחת, בבחינת זיכרון קסום. זהו השער האבולוציוני המוביל אל חיי רוח ולבסוף אל הישג מוּשלמוּת היצור, אשר באמצעותו משיגים המרקיעים את יעד הזמן – מציאת האל בפרדיס.

48:8.2 (557.17) קיימת תכלית מובחנת ואלוהית בכלל התוכנית המורונטית הזו ובתוכנית הרוחנית העוקבת של התקדמות בני התמותה, בבית-ספר יקומי זה של אימון בעבור היצורים המרקיעים. בהתאם לתכנון הבוראים, מקבלים יצורי הזמן הזדמנות מדורגת לרכוש מומחיות בפרטי תפעול וניהול של היקום המקיף, וקורס אימון ממושך זה מתבצע באופן המיטבי כאשר בן התמותה השורד מטפס בהדרגה ומשתתף בפועל בכל שלב ושלב של הטיפוס.

48:8.3 (558.1) לְתוכנית ההישרדות של בני התמותה קיימת מטרה מעשית ומועילה; אינכם נהנים מכל העבודה האלוהית הזו ומן האימון המפרך הזה על-מנת שתשרדו אך ורק כדי ליהנות מאוֹשר אינסופי ומקלות נצחית. מעבר לאופק של העידן האוניברסאלי הנוכחי חבויה מטרה טרנסצנדנטאלית של שירות. אילו האלים תכננו רק לקחת אתכם לטיול מאושר ארוך ונצחי, הם וודאי לא היו הופכים את היקום כולו במידה רבה שכזו לבית ספר אחד עצום ופרטני של אימון מעשי, והם לא היו מבקשים כי חלק גדול מן הבריאה השמימית ישמש כמורים וכמנחים, ואז יבלו עידנים על-גבי עידנים בהנחייתכם, אחד-אחד, דרך בית הספר העצום הזה של האימון ההתנסותי. דומה כי ההוצאה אל הפועל של תוכנית ההתקדמות של בני התמותה הינה אחת מן העיסוקים הראשיים של היקום המאורגן הנוכחי, ורוב הסדרים של

היצורים התבוניים הברואים, אשר למספרם אין חקר, עוסק במישרין או בעקיפין בקידומו של שלב כזה או אחר בתוכנית המדורגת של המושלמות.

48:8.4 (558.2) בחצותכם את סולם הקיום העולה של החיים מאדם בן-תמותה אל חיבוק האלוהות, אתם חיים למעשה את החיים של כל רמה ושלב אפשריים של הקיום כיצור שהפך למושלם, במגבלות העידן היקומי הנוכחי. מה שמצוי בין אדם בן-תמותה לבין סופיון של פרדיס חובק את כל מה שעשוי להימצא כעת – וזה כולל את כל מה שאפשרי כעת בעבור סדרי החיים התבוניים, יצורים סופיים אשר הפכו למושלמים. אם היעד העתידי של סופיוני פרדיס הינו שירות ביקומים החדשים המצויים כעת במהלך בריאתם, אזי מובטח כי בבריאה חדשה ועתידית זו לא יהיו סדרי יצורים של הוויות התנסותיות אשר חייהן יהיו שונים לחלוטין מאלו אשר חיו סופיונים בני-תמותה בעולם כלשהו כחלק מאימון ההרקעה שלהם, כאחד מן השלבים שבהתקדמותם הממושכת מן החיה אל המלאכית וממנה אל הרוח ומן הרוח אל האל.

48:8.5 (558.3) [הוצג בידי רב-מלאכית מנבאדון.]

>> מסמך 48 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 50 <<

מסמך 49

העולמות המיושבים

49:0.1 (559.1) מקורם וטיבם של כלל העולמות המיושבים בבני-תמותה הינו אבולוציוני. ספֵירות אלה הינן מחוזות הולדתם – הערש האבולוציוני – של הגזעים בני התמותה של הזמן והמרחב. כל חלק בחיי ההרקעה הינו בבחינת בית-ספר אמיתי של אימון בעבור שלב הקיום המצוי מייד לאחריו, ועובדה זו נכונה בעבור כל אחד משלבי ההרקעה המדורגת של האדם לעבר פרדיס; והיא נכונה באותה המידה ממש בעבור ההתנסות ההתחלתית כבני-תמותה בְּעולם אבולוציוני, כמו גם בעבור בית הספר הסופי של המלכי-צדקים אשר במטה היקום, בית ספר שאליו מגיעים בני-תמותה מרקיעים אך ורק מייד בטרם מעברם לתוכנית יקום-העל ובטרם השגת הקיום במעמד של רוח מדָרגה-ראשונה.

49:0.2 (559.2) באופן בסיסי, כלל העולמות המיושבים מקובצים לשם ניהול שמימי לכדי מערכות מקומיות; וכל אחת מאותן מערכות מקומיות מוגבלת לכאלף עולמות אבולוציוניים. מגבלה זו נקבעה בצו עתיקי היומין, והיא נוגעת לפלנטות אבולוציוניות ממשיות אשר בהן חיים בני-תמותה בעלי מעמד הישרדותי. אין נכללים בקבוצה זו עולמות אשר התייצבו סופית באור ובחיים, ואף לא פלנטות המצויות בשלב הקדם-אנושי של התפתחות החיים.

49:0.3 (559.3) שטניה עצמה הינה מערכת אשר יצירתה טרם נשלמה, והיא כוללת אך ורק 619 עולמות מיושבים. פלנטות שכאלה ממוספרות בהתאם לסדר רשימתן כעולמות

מיושבים, כעולמות המיושבים על-ידי יצורים רצוניים. וכך ניתן לאורנטיה המספר **606 של שטניה,** כלומר, העולם ה-606 במספר במערכת מקומית זו, היכן שהתהליך האבולוציוני הארוך של החיים הגיע אל שיאו עם הופעתן של הוויות אנושיות. קיימות שלושים-ושש פלנטות בלתי-מיושבות המתקרבות לשלב של מתת החיים, ובכמה מהן מתבצעות כעת ההכנות בעבור נשאי החיים. קיימות כמעט מאתיים ספֵירות המתפתחות כך שתהיינה מוכנות להשתלת חיים בטווח של מספר מיליוני השנים הבאות.

49:0.4 (559.4) לא כל הפלנטות מתאימות לנשיאת חיים ברי-תמותה. הפלנטות הקטנות, שלהן מהירות סיבוב גבוהה סביב צירן, אינן מתאימות כלל לשמש כבתי גידול לחיים. בכמה מן המערכות הפיזיות של שטניה הפלנטות אשר סובבות סביב השמש המרכזית הינן גדולות מדי לשם מגורים, זאת משום שמסתן הגדולה מחוללת כבידה עריצה. לרבות מן הספֵירות הענקיות האלה יש לווייניים, לעיתים אף שישה או יותר, ולעיתים קרובות ממדיהם של ירחים אלו קרובים מאוד לאלו של אורנטיה, ועל-כן הינם אידיאליים כמעט למגורים.

49:0.5 (559.5) העולם המיושב העתיק ביותר בשטניה, עולם מספר אחת, הינו אָנוֹוָה, אחד מארבעים-וארבע הלווייניים הסובבים סביב פלנטה חשוכה ענקית, אך חשוף לַאור המשתנה של שלוש שמשות סמוכות. אנווה הינה ציוויליזציה מפותחת המצויה בשלב מתקדם.

1. החיים הפלנטאריים

49:1.1 (559.6) יקומי הזמן והמרחב מתפתחים בהדרגה; התקדמותם של החיים – הארציים או השמימיים – איננה שרירותית ואף אינה קסומה. לא תמיד ניתנת האבולוציה הקוסמית להבנה (חיזוי), אך היא לחלוטין איננה בחזקת תאונה.

49:1.2 (560.1) היחידה הביולוגית של חיי החומר היא התא הפרוטופלאסמי, ההתאגדות המשותפת של אנרגיות כימיות וחשמליות, ושל אנרגיות בסיסיות אחרות. הנוסחאות הכימיות משתנות ממערכת למערכת, וטכניקת ההתרבות של התא החי שונה במקצת בכל יקום מקומי,

ואולם, נשאי החיים משמשים לעולם כזרזים החיים המאתחלים את התגובות הקדמוניות של חיי החומר; והם אלו אשר מדרבנים את מעגלי האנרגיה של החומר החי.

49:1.3 (560.2) דמיון פיזי שורר בין כל העולמות במערכת מקומית; ואף-על-פי-כן, לכל פלנטה סולם חיים משלה, ואין בנמצא שני עולמות זהים לחלוטין במתת החיים של עולמות הצומח והחי אשר בהם. שינויים פלנטאריים אלו בטיפוסי החיים של המערכת נובעים מן ההחלטות של נשאי החיים. ואולם, הוויות אלה אינן גחמניות ואינן שגיוניות; היקומים מתנהלים בהתאם לחוק ולסדר. חוקיו של נבאדון הינם הצווים האלוהיים של סאלווינגטון, ואילו סדר החיים האבולוציוני של שטניה מתואם עם התבנית האבולוציונית של נבאדון.

49:1.4 (560.3) אף שהאבולוציה הינה החוק של ההתפתחות האנושית, התהליך עצמו שונה מאוד בעולמות השונים. לעיתים מאותחלים החיים במרכז אחד, ולעיתים בשלושה, כפי שאירע באורנטיה. לרוב, מקורם של החיים בעולמות האטמוספריים הוא בים, אך לא תמיד כך הוא; והדבר תלוי במידה רבה במעמדה הפיזי של הפלנטה. לנשאי החיים נתון שיקול דעת נרחב באשר לתפקידם כמאתחלי-חיים.

49:1.5 (560.4) בהתפתחותם של החיים הפלנטאריים, לעולם מקדימה צורת הצומח את זו של החי, וזו מפותחת כמעט לחלוטין בטרם מתחילות התבניות של עולם החי להתבדל. כל סוגי בעלי החיים מתפתחים מקרב התבניות הבסיסיות הקודמות של ממלכת הצומח של הדברים החיים; הם אינם מאורגנים בנפרד.

49:1.6 (560.5) שלבי ההתפתחות המוקדמים של החיים אינם תואמים לחלוטין את הדעה הרווחת הנוכחית שלכם. **האדם בן התמותה איננו תוצר של תאונה אבולוציונית.** קיימת מערכת מדויקת – חוק אוניברסאלי – אשר קובעת את התגוללותם של החיים הפלנטאריים בספֵירות החלל. הזמן וההתרבות במספרים גדולים של מין מסוים אינם הגורמים השולטים. עכברים מתרבים הרבה יותר מהר מאשר פילים, ועדיין הפילים מתפתחים יותר מהר מעכברים.

49:1.7 (560.6) תהליך ההתפתחות הפלנטארית הינו סדור ומבוקר. התפתחותם של אורגניזמים גבוהים יותר מתוך קבוצות החיים הנמוכות יותר איננה מקרית. לעיתים מתעכבת ההתקדמות האבולוציונית עקב השמדת קווי פלסמת חיים מועדפים מסוימים הנישאים בקרב

מינים נבחרים. לעיתים קרובות נדרשים עידנים על-גבי עידנים על-מנת לתקן את הנזק אשר נגרם בשל האובדן של ערוץ עליון יחיד של תורשה אנושית. עם הופעתם של זנים נבחרים ועליונים אלו של פרוטופלסמה חיה, יש לשמור עליהם בקנאות ובתבונה. וברוב העולמות המיושבים, לפוטנציאלי החיים העליונים הללו ניתן ערך גבוה בהרבה מאשר זה אשר ניתן להם באורנטיה.

2. הטיפוסים הפיזיים הפלנטאריים

49:2.1 (560.7) קיימת תבנית סטנדרטית ובסיסית של עולם הצומח והחי בכל מערכת. ואולם, לעיתים תכופות עומדים נשאי החיים אל מול הצורך להתאים את התבניות הבסיסיות האלה על-מנת שיהלמו את התנאים הפיזיים המשתנים אשר מולם הם ניצבים בעולמות החלל הרבים. הם מטפחים טיפוס מערכתי מוכלל של בן-תמותה, ואולם קיימים שבעה טיפוסים נבדלים, כמו גם אלפים על-גבי אלפים של וריאנטים משניים של שבעת הטיפוסים השונים הבולטים הללו:

49:2.2 (561.1) 1. טיפוסים של אטמוספירה.

49:2.3 (561.2) 2. טיפוסים של יסודות.

49:2.4 (561.3) 3. טיפוסים של כבידה.

49:2.5 (561.4) 4. טיפוסים של טמפרטורה.

49:2.6 (561.5) 5. טיפוסים של חשמל.

49:2.7 (561.6) 6. טיפוסים של אנרגיה.

49:2.8 (561.7) 7. טיפוסים חסרי-שם.

49:2.9 (561.8) המערכת של שטניה כוללת את כל הטיפוסים הללו וכן קבוצות ביניים רבות,

וזאת למרות שחלק מהסוגים מיוצגים בצמצום רב.

49:2.10 (561.9) **1. הטיפוסים של האטמוספירה.** ההבדלים הפיזיים בין עולמות היישוב של בני התמותה נקבעים בעיקר בהתאם לטיב האטמוספירה; השפעות אחרות התורמות לַהתבחנות הפלנטארית הינן מינוריות יחסית.

49:2.11 (561.10) המעמד האטמוספרי הנוכחי של אורנטיה הוא אידיאלי כמעט לתמיכה באדם מן הטיפוס הנושם, ואולם הטיפוס האנושי ניתן לשינוי כך שיהיה מסוגל לחיות הן בפלנטות העל-אטמוספריות והן בפלנטות התת-אטמוספריות. שינויים מעין אלו כוללים גם את עולם החי, אשר משתנה באופן ניכר בספֵירות המיושבות השונות. סדרי עולם החי עוברים שינויים גדולים הן בעולמות התת-אטמוספריים והן בעולמות העל-אטמוספריים.

49:2.12 (561.11) בסוגים האטמוספריים בשטניה, שניים-וחצי אחוזים לערך הינם תת-נושמים, כחמישה אחוזים הינם נושמי-על ומעל לתשעים-ואחד אחוזים הינם נושמי-ביניים; וכולם גם יחד מהווים תשעים-ושמונה אחוזים וחצי מכלל העולמות בשטניה.

49:2.13 (561.12) הוויות מסוג הגזעים של אורנטיה מסווגות כנושמי-ביניים; אתם מייצגים את הסדר הנשימתי הממוצע או הטיפוסי של הקיום כבני-תמותה. אילו היו קיימים יצורים תבוניים בפלנטה בעלת אטמוספירה דומה לזו של שכנכם הסמוך, נוגה, הרי שהם היו משתייכים לקבוצת נושמי-העל; ואילו יצורים אשר היו שוכנים בפלנטה בעלת אטמוספירה דלילה כמו זו של שכנכם החיצוני, מאדים, היו מכונים תת-נושמים.

49:2.14 (561.13) אילו בני-תמותה היו שוכנים בפלנטה נטולת אוויר, כדוגמת הירח שלכם, הם היו משתייכים לסדר נפרד של לא-נושמים. טיפוס זה מייצג התאמה יסודית או קיצונית לסביבה הפלנטארית, אשר אליה נתייחס בנפרד. בשיעורם מהווים הלא-נושמים את האחוז-וחצי הנותרים של העולמות בשטניה.

49:2.15 (561.14) **2. הטיפוסים של היסודות.** הבחנות אלה נוגעות ליחסם של בני-תמותה למים, לאוויר וליבשה, וקיימים ארבעה טיפוסים מובחנים של חיים תבוניים הנבדלים

על-בסיס יחסם לבתי גידול אלו. הגזעים של אורנטיה משתייכים לסדר היבשתי.

49:2.16 (561.15) יהא זה די בלתי-אפשרי בעבורכם לדמות את הסביבה השוררת בעולמות מסוימים במהלך העידנים המוקדמים שלהם. התנאים הבלתי-שגרתיים הללו מחייבים את בעל החיים המתפתח להישאר בחממת הגידול הימית שלו למשך תקופות ממושכות יותר מאשר בפלנטות המספקות סביבה יבשתית ואטמוספרית מסבירת-פנים בשלב מוקדם ביותר. ולהיפך, בעולמות מסוימים של נושמי-העל, כאשר הפלנטה איננה גדולה יתר-על-המידה, לעיתים מועיל הדבר לספק טיפוס בן-תמותה אשר יכול לנוע בקלות ברחבי האטמוספירה. לעיתים מצויים מעופפים אלו בין הקבוצות היבשתיות לבין הימיות, ובמידת מסוימת, לעולם הם חיים על-פני היבשה ולבסוף מתפתחים לכדי שוכני יבשה. ואולם, בעולמות מסוימים, הם ממשיכים לעופף במשך עידנים גם לאחר שהפכו להיות הוויות יבשתיות.

49:2.17 (562.1) מדהים ומשעשע בו-זמנית לצפות בציוויליזציה המוקדמת של גזע אנושי פרימיטיבי הלובשת את צורתה, במקרה אחד באוויר ועל צמרות העצים, ובמקרה אחר – בתוך מימיהם הרדודים של אגנים טרופיים מוגנים, כמו גם בתחתית, בצדדים ועל חופיהם של הגנים הימיים הללו של הגזעים המוקדמים של ספֵירות יוצאות דופן אלה. ואפילו באורנטיה התקיימה תקופה ארוכה שבה שמר על עצמו האדם הפרימיטיבי וקידם את הציוויליזציה הפרימיטיבית שלו תוך חיים בעיקר על צמרות העצים, ממש כפי שעשו האבות הקדומים של שוכני העצים. ועל אורנטיה, עדיין יש לכם קבוצה של יונקים זעירים (משפחת העטלפים) אשר מנווטים את דרכם באוויר, וכן שוכני-ים כדוגמת כלבי הים והלווייתנים, אשר משתייכים אף הם למשפחת היונקים.

49:2.18 (562.2) בשטניה, מקרב הטיפוסים של היסודות, שבעה אחוזים הינם מים, עשרה אחוזים הינם אוויר, שבעים אחוזים הינם אדמה ושלושה-עשר אחוזים הם מטיפוס משולב אדמה-אוויר. ואולם, התאמות אלה של יצורים תבוניים מוקדמים אלו אינם בבחינת דגים אנושיים ואף לא ציפורים אנושיות. הם משתייכים לטיפוסים האנושיים והקדם-אנושיים, ואינם לא דגי-על ולא ציפורים מהוללות, אלא בני תמותה בבירור ובמובחן.

49:2.19 (562.3) 3. **הטיפוסים של הכבידה.** הודות לשינוי בתוכן היצירתי, נבנות הוויות תבוניות כך שתוכלנה לפעול באופן חופשי הן בספֵירות קטנות מאורנטיה והן בספֵירות גדולות ממנה, ובכך הן מותאמות, במידותיהן, לכבידה של אותן פלנטות אשר אינן בעלות גודל וצפיפות אידיאליים.

49:2.20 (562.4) טווח הגבהים של הטיפוסים הפלנטאריים השונים של בני התמותה משתנה, כאשר הממוצע בנבאדון עומד על מעט יותר משני מטרים. כמה מן העולמות הגדולים יותר מאוכלסים בהוויות המיתמרות לגובה של כשבעים וחמישה סנטימטרים בלבד. גובהם של בני התמותה נע מכאן ומעלה, דרך הגבהים הממוצעים בפלנטות בעלות הגודל הממוצע, ועד לשלושה מטרים לערך בפלנטות המיושבות הקטנות יותר. בשטניה קיים אך ורק גזע אחד אשר גובהו מתחת למטר ועשרים. עשרים אחוזים מן העולמות המיושבים של שטניה מאוכלסים בבני-תמותה מטיפוסי הכבידה המותאמים אשר שוכנים בפלנטות הגדולות יותר והקטנות יותר.

49:2.21 (562.5) 4. **הטיפוסים של הטמפרטורה.** ניתן לברוא הוויות חיות אשר מסוגלות לעמוד הן בטמפרטורות גבוהות הרבה יותר והן בטמפרטורות נמוכות הרבה יותר מטווח החיים של גזעי אורנטיה. קיימים חמישה סדרים מובחנים של הוויות, כפי שאלֶה מסווּגות בהתייחס למנגנוני וויסות הטמפרטורה. בסולם זה מסווּגים הגזעים של אורנטיה בדרגה מספר שלוש. שלושים אחוזים מעולמות שטניה מאוכלסים בגזעים מן הטיפוסים המותאמים לטמפרטורה. שנים-עשר אחוזים משתייכים לטווחי הטמפרטורה הגבוהים יותר, שמונה-עשר אחוזים לטווחי הטמפרטורה הנמוכים יותר; זאת ביחס לאורנטיה, אשר פועלת בקבוצת הביניים של הטמפרטורה.

49:2.22 (562.6) 5. **הטיפוסים של החשמל.** ההתנהגות החשמלית, המגנטית והאלקטרונית של העולמות הינה מגוונת באופן ניכר. קיימים עשרה תכנים של חיים של בני-תמותה אשר תוכננו באופן מגוון על-מנת לעמוד בפני האנרגיות השונות של הספֵירות. עשרת הגיוונים הללו אף מגיבים באופנים שונים קמעה לקרניים הכימיות של אור השמש הרגיל. ואולם,

השינויים הפיזיים הקלים הללו אינם משפיעים כהוא זה על החיים האינטלקטואליים או הרוחניים.

49:2.23 (562.7) מבין הקבוצות החשמליות של החיים בני התמותה, כמעט עשרים-ושלושה אחוזים משתייכים למחלקה מספר ארבע, זו של הקיום מן הטיפוס המצוי באורנטיה. הטיפוסים הללו נחלקים כדלקמן: מספר 1, אחוז אחד; מספר 2, שני אחוזים; מספר 3, חמישה אחוזים; מספר 4, עשרים-ושלושה אחוזים; מספר 5, עשרים-ושבעה אחוזים; מספר 6, עשרים-וארבעה אחוזים; מספר 7, שמונה אחוזים; מספר 8, חמישה אחוזים; מספר 9, שלושה אחוזים; מספר 10, שני אחוזים – באחוזים שלמים.

49:2.24 (563.1) 6. **הטיפוסים של האנרגיה.** לא כל העולמות דומים באופן שבו נקלטת בהם אנרגיה. לא בכל העולמות המיושבים יש אוקיינוס אטמוספרי אשר הולם את החלפת הגזים הנשימתית, כפי שהמצב הינו באורנטיה. במהלך התקופות המוקדמות והמאוחרות של פלנטות רבות, הוויות מן הסדר הנוכחי שלכם אינן מסוגלות להתקיים; וכאשר הגורמים הנשימתיים של פלנטה הינם גבוהים מאוד או נמוכים מאוד, אך כל תנאי-הקדם האחרים לחיים תבוניים הינם הולמים, לעיתים מבססים נשאי החיים על עולמות שכאלו צורה מותאמת של קיום בר-תמותה, הוויות אשר מסוגלות לקיים את חילופי תהליכי החיים שלהן במישרין תוך שימוש באנרגיית-אור ובאמצעות התמרות כוח ממקור ראשון של בקרי המאסטר הפיזיים.

49:2.25 (563.2) קיימים שישה סדרי תזונה שונים בעולם החי ובקרב בני התמותה: תת-הנושמים משתמשים בהזנה מן הטיפוס הראשון, שוכני הים בשני, ואילו נושמי-הביניים בשלישי, כבאורנטיה. נושמי-העל משתמשים בקליטת אנרגיה מן הטיפוס הרביעי, בעוד שהלא-נושמים עושים שימוש בטיפוס החמישי של ההזנה ושל האנרגיה. הטכניקה השישית של קליטת אנרגיה מוגבלת ליצורים האמצעיוניים.

49:2.26 (563.3) 7. **הטיפוסים חסרי-השם.** בחיים הפלנטאריים קיימים ווריאנטים פיזיים רבים אחרים; ואולם, כל ההבדלים הללו הם אך עניינים של שינויים אנטומיים, הבחנות

פיזיולוגיות והתאמות אלקטרו-כימיות. הבחנות שכאלה אינן נוגעות לחיים האינטלקטואליים או לחיי הרוח.

3. העולמות של הלא-נושמים

49:3.1 (563.4) מרבית הפלנטות המיושבות מאוכלסות בהוויות תבוניות מן הטיפוס הנושם. ואולם, קיימים גם סדרים של בני-תמותה אשר מסוגלים לחיות בעולמות שבהם יש רק מעט אוויר או שאין בהם אוויר כלל. שיעור העולמות המיושבים באורוונטון מטיפוס זה עומד על פחות משבעה אחוזים. בנבאדון שיעור זה עומד על פחות משלושה אחוזים. בשטניה כולה קיימים רק תשעה עולמות מעין אלו.

49:3.2 (563.5) קיימים כל-כך מעט עולמות מיושבים מן הטיפוס הבלתי-נושם בשטניה משום שמגזר זה של נורלטיאדק – אשר אורגן יחסית לאחרונה – עדיין שופע גופי חלל מטאוריים; ועולמות נעדרי אטמוספירה של חיכוך-מגן נתונים להפגזה תמידית של נוודים אלו. אפילו כמה מכוכבי השביט עשויים מנחילים של מטאורים, אך ככלל הם הינם גופי חומר מפוצלים קטנים יותר.

49:3.3 (563.6) מיליונים על-גבי מיליונים של מטאוריטים חודרים מדי יום את האטמוספירה של אורנטיה, והם מגיעים במהירות של כמעט מאתיים מייל לשנייה. בעולמות הבלתי-נושמים חייבים הגזעים המתקדמים לפעול רבות על-מנת להגן על עצמם מן הנזק של המטאורים, והם מייצרים מתקנים חשמליים הפועלים על-מנת לְאַפֵּל את המטאורים או להסיט אותם ממסלולם. ובני גזעים אלו ניצבים בפני סכנה גדולה כאשר הם יוצאים אל מעבר לאזורים המוגנים הללו. עולמות אלו אף סובלים מסערות חשמליות הרסניות מטבע שאינו ידוע באורנטיה. בעתות מעין אלה של תנודות אנרגטיות עצומות חייבים התושבים לתפוס מחסה במבני הבידוד המיוחדים שלהם.

49:3.4 (563.7) החיים בעולמותיהם של הבלתי-נושמים הינם שונים לחלוטין מאלו הנהוגים באורנטיה. הבלתי-נושמים אינם אוכלים מזון או שותים מים כפי שעושים הגזעים של

אורנטיה. תגובות המערכת העצבית, מנגנוני וויסות החום וחילוף החומרים של האנשים המיוחדים הללו שונים באופן קיצוני מהפונקציות הדומות בבני התמותה של אורנטיה. כמעט כל פעולת חיים, למעט ההתרבות, היא שונה; ואפילו שיטות הרבייה הינן שונות במידת מה.

49:3.5 (564.1) בעולמות הבלתי-נושמים המינים של עולם החי שונים בתכלית השינוי מאלו המצויים בפלנטות בעלות אטמוספירה. תוכנית החיים של היעדר-הנשימה שונה מטכניקת הקיום השוררת בעולם בעל אטמוספירה; ואפילו בהישרדות נבדלים אנשיהם, בהיותם מועמדים להיתוך-עם-רוח. ואף-על-פי-כן, הוויות אלה נהנות מן החיים ועוסקות בפעילויות של העולמות במידה רבה עם אותם ניסיונות ושמחות שחווים בני התמותה החיים בעולמות בעלי אטמוספירה. באופיים ובדעתם הבלתי-נושמים אינם נבדלים מטיפוסים אחרים של בני תמותה.

49:3.6 (564.2) אתם תתעניינו מאוד באורח החיים הפלנטארי של בני התמותה מטיפוס זה, הואיל וגזע כזה של הוויות שוכן בְּסַפִּירה המצויה בקרבה רבה לאורנטיה.

4. יצורים רצוניים אבולוציוניים

49:4.1 (564.3) קיימים הבדלים גדולים בין בני התמותה של העולמות השונים, ואפילו בקרב אלו המשתייכים לאותם טיפוסים אינטלקטואליים ופיזיים, ואולם כל בני התמותה המתכבדים ברצון הינם בעלי-חיים זקופים, הולכֵי על שניים.

49:4.2 (564.4) קיימים שישה גזעים אבולוציוניים בסיסיים: שלושה ראשיים – אדום, צהוב וכחול; ושלושה משניים – כתום, ירוק ואינדיגו. ברוב העולמות המיושבים קיימים כל הגזעים הללו, ואולם ברבות מן הפלנטות שבהן שוכנות הוויות בנות שלושה-מוחות שוכנים אך ורק שלושת הטיפוסים הראשיים. גם בכמה מערכות מקומיות מסוימות קיימים רק שלושת הגזעים הללו.

49:4.3 (564.5) בממוצע, בני האדם ניחנים בשניים-עשר חושים פיזיים מיוחדים, זאת למרות שהחושים המיוחדים של בני התמותה בעלי-שלושת-המוחות משתרעים מעט מעבר לאלו של

הטיפוסים בעלי מוח אחד ובעלי-שני-מוחות; והם יכולים לראות ולשמוע הרבה יותר מאשר הגזעים של אורנטיה.

49:4.4 (564.6) על-פי-רוב נולדים התינוקות אחד-אחד, כאשר לידות של יותר מתינוק אחד הינן בחזקת יוצאות-מן-הכלל; וכן חיי המשפחה הינם אחידים למדי בפלנטות מכל הטיפוסים. השוויון בין המגדרים שורר בכל העולמות המתקדמים; הזכר והנקבה שווים זה לזה במתת הדעת ובמעמד הרוחני. איננו מחשיבים פלנטה ככזו אשר הגיחה זה מכבר מן הברבריות כל עוד מבקש אחד המינים לרדות באחר. היבט זה של התנסות היצורים תמיד משתפר מאוד לאחר הגעתם של בן ובת חומריים.

49:4.5 (564.7) תחלופת עונות ושינויי טמפרטורה מתרחשים בכל הפלנטות שאותן מאירה ומחממת שמש. החקלאות הינה אוניברסאלית בכל העולמות בעלי האטמוספירה; עבודת האדמה הינה העיסוק האחד המשותף לכל הגזעים המתקדמים בכל הפלנטות מעין אלה.

49:4.6 (564.8) כלל בני התמותה נאבקים בימיהם המוקדמים באויבים מיקרוסקופיים, כפי שאתם חווים זאת כעת באורנטיה, אף שאפשר כי אינכם חווים זאת באופן כה נרחב. משך החיים משתנה בין הפלנטות השונות ונע מעשרים-וחמש שנים בעולמות הפרימיטיביים ועד לקרוב לחמש-מאות שנה בעולמות המתקדמים והוותיקים יותר.

49:4.7 (564.9) בני האדם כולם הינם יצורים חברתיים, הן כשבט והן כגזע. החלוקות האלה לקבוצות טבועות במקור ובהרכב שלהם. נטיות כאלה עשויות לעבור התאמה רק באמצעות התקדמות הציוויליזציה וההפיכה ההדרגתית לרוחניים. הבעיות החברתיות, הכלכליות והשלטוניות של העולמות המיושבים משתנות בהתאם לגילן של הפלנטות ולשיעור שבו הן הושפעו מביקוריהם העוקבים של הבנים האלוהיים.

49:4.8 (564.10) הדעת הינה המתת של הרוח האינסופית, והיא פועלת באופן דומה למדי בסביבות מגוונות. הדעת דומה בקרב בני-תמותה שונים בלא תלות בְּהבדלים מבניים וכימיים מסוימים המאפיינים את הטבע הפיזי של היצורים הרצוניים של המערכות המקומיות. ללא תלות בהבדלים פלנטאריים אישיים או פיזיים, החיים המנטאליים של כל סדרי בני התמותה הללו הינם דומים למדי, ונתיבותיהם המיידיות שלאחר המוות דומות מאוד זו לזו.

49:4.9 (565.1) ואולם, לא תוכל הדעת בת התמותה לשרוד ללא הרוח האלמותית. דעתו של האדם הינה בת-תמותה; ורק מתת הרוח אלמותית היא. ההישרדות תלויה בהפיכה לרוחני באמצעות סעד המכוונן – בהולדתה ובהתפתחותה של נשמה אלמותית; או לכל הפחות, מן ההכרח שלא תתפתח התנגדות למשימת המכוונן להביא לידי התמרה רוחנית של הדעת החומרית.

5. בני התמותה מן הסדרה הפלנטארית

49:5.1 (565.2) יהא זה קשה למדי להציג כראוי את בני התמותה מן הסדרה הפלנטארית משום שאתם יודעים כה מעט על אודותיהם, ומשום שקיימת ביניהם שונות רבה כל-כך. מכל מקום, ניתן ללמוד על אודות יצורים בני-תמותה מנקודות מבט רבות, וביניהן הבאות:

49:5.2 (565.3) 1. התאמה לסביבה פלנטארית.

49:5.3 (565.4) 2. סדרות טיפוס-המוח.

49:5.4 (565.5) 3. סדרות קליטת-הרוח.

49:5.5 (565.6) 4. עידנים פלנטאריים-בני-תמותה.

49:5.6 (565.7) 5. סדרות של קִרבה בין יצורים.

49:5.7 (565.8) 6. סדרות של היתוך-עם-מכוונן.

49:5.8 (565.9) 7. שיטות הֶמלטוּת מן הארץ.

49:5.9 (565.10) הספֵירות המיושבות של שבעת יקומי העל מאוכלסות בבני-תמותה אשר מסווגים בה-בעת לאחת או ליותר מן הקטגוריות של שבע המחלקות המוכללות האלה של יצורים חיים אבולוציוניים. ואולם, אפילו הסיווגים המוכללים הללו אינם כוללים את האֶמְצַעוֹפִים, ואף לא צורות מסוימות אחרות של חיים תבוניים. העולמות המיושבים, כפי

שהוצגו במסמכים אלו, מאוכלסים ביצורים בני-תמותה, ואולם קיימות גם צורות חיים אחרות.

49:5.10 (565.11) 1. **התאמה לסביבה פלנטארית.** מנקודת המבט של התאמת חיי היצורים לתנאי הסביבה של הפלנטה, קיימות שלוש קבוצות כלליות של עולמות מיושבים: קבוצת ההתאמה השגרתית, קבוצת ההתאמה הקיצונית והקבוצה הניסיונית.

49:5.11 (565.12) ההתאמות הרגילות לתנאי הסביבה הפלנטאריים מצייתות לתבניות הפיזיות הכלליות אשר נדונו לעיל. עולמותיהם של הלא-נושמים מאופיינים בהתאמות היסודיות או הקיצוניות, ואולם בקבוצה זו נכללים גם טיפוסים אחרים. לרוב מותאמים העולמות הניסיוניים באופן אידיאלי לצורות החיים הטיפוסיות, ובפלנטות שכאלה, המהוות אחת מתוך כל עשר, מנסים נשאי החיים לייצר ווריאציות מועילות בתכנוני החיים הסטנדרטיים. מכיוון שעולמכם הינו פלנטה ניסיונית, הוא נבדל מאוד מן הפלנטות אחיותיו אשר בשטניה; צורות חיים רבות אשר הופיעו באורנטיה לא תמצאנה במקומות אחרים; ובדומה לכך, נעדרים מן הפלנטה שלכם מינים מצויים רבים.

49:5.12 (565.13) ביקום של נבאדון, כלל עולמות החיים-אשר-הותאמו מחוברים יחדיו באופן סדרתי ומהווים תחום מיוחד של עניינים ביקום אשר נתונה לו תשומת ליבם של המנהלים המוקצים לכך; וכל העולמות הניסיוניים הללו מפוקחים תקופתית בידי סגל של מנהלים ביקום, אשר בראשו עומד הסופיון הוותיק הידוע בשטניה בשם טָאבָּאמָנְטִיָה.

49:5.13 (566.1) 2. **סדרות טיפוס-המוח.** האחידות הפיזית היחידה בקרב בני התמותה הינה המוח ומערכת העצבים; ואף-על-פי-כן, קיימים שלושה סוגי ארגון בסיסיים של המנגנון המוחי: מוח-אחד, שני-מוחות ושלושה-מוחות. בני אורנטיה משתייכים לטיפוס בן שני-המוחות, אשר במידת מה הינו בעל דמיון רב יותר, הרפתקני יותר ופילוסופי יותר מאשר טיפוס בני התמותה בעלי מוח-אחד, אך יחד עם זאת אלו פחות רוחניים, אתיים ופולחניים מאשר סדרי שלושת-המוחות. ההבדלים הללו במוח מאפיינים אפילו את התקופה הקדם-אנושית של הקיום החייתי.

49:5.14 (566.2) באמצעות הקַבלה, תוכלו לתפוש מתוך הטיפוס המצוי באורנטיה בעל שתי ההמיספֶרות של קליפת המוח, דבר-מה על אודות הטיפוס בעל מוח-אחד. הדרך הטובה ביותר להבין את המוח השלישי של הסדרים בעלי שלושת-המוחות היא כהתפתחות של המוח הנמוך יותר, או הבסיסי יותר, שלכם, אשר מתפתח עד לנקודה שבה עיקר פעולתו היא השליטה על הפעילויות הפיזיות, ובכך הוא מותיר את שני המוחות העליונים חופשיים לעסוק בעיסוקים גבוהים יותר: האחד לתפקודים האינטלקטואליים והאחר לפעילויות השכפול-הרוחני של מכוונן המחשבה.

49:5.15 (566.3) בעוד שההישגים הארציים של הגזעים אשר להם מוח-אחד הינם מעט מוגבלים בהשוואה לאלו של הסדרים אשר להם שני-מוחות, בפלנטות הוותיקות של קבוצת שלושת-המוחות מתקיימות ציוויליזציות שהיו מדהימות את בני אורנטיה, ואשר במידת מסוימת היו מביישות את זו שלכם באמצעות ההשוואה. העולמות של בני התמותה בעלי שני-מוחות יכולים להשתוות לספֵירות של בעלי שלושת המוחות בהיבטים של התפתחות מכאנית וציוויליזציה חומרית, ואפילו בהתקדמות האינטלקטואלית. ואולם בכל הנוגע לשליטה הגבוהה יותר בדעת ולהתפתחות של יחסי-הגומלין בין האינטלקטואלי לרוחני, אתם נחותים במידת-מה.

49:5.16 (566.4) בכל הַערכות ההשוואתיות מעין אלה, הנוגעות להתקדמות האינטלקטואלית או להישגים הרוחניים של כל עולם או של כל קבוצת עולמות, יהא זה אך הוגן להכיר בגיל הפלנטה; הרבה, הרבה מאוד תלוי בגיל, בסיועם של המרוממים הביולוגיים ובמשימות העוקבות של הסדרים השונים של הבנים האלוהיים.

49:5.17 (566.5) אף-על-פי שהעמים בעלי שלושת-המוחות מסוגלים להגיע לאבולוציה פלנטארית מעט גבוהה יותר מזו של הסדר אשר לו מוח-אחד ומזו הסדר שלו שני-המוחות, לכולם יש אותו טיפוס של פלסמת חיים וכולם עוסקים בפעילויות הפלנטאריות שלהם באופנים דומים, וזאת בדומה מאוד לבני האדם באורנטיה. שלושת הטיפוסים הללו של בני-תמותה פזורים ברחבי עולמות המערכות המקומיות. במרבית המקרים, לתנאים הפלנטאריים הייתה רק נגיעה מועטה להחלטותיהם של נשאי החיים באשר למיקומם של

סדרים מגוונים אלו של בני-תמותה בעולמות השונים; זוהי זכותם של נשאי החיים לתכנן ולבצע כך.

49:5.18 (566.6) לשלושת הסדרים הללו נתונה הזדמנות שווה בנתיבת ההרקעה. כל אחד מהם חייב לחצות את אותו סולם התפתחות אינטלקטואלית, וכל אחד מהם חייב לעמוד באותם מבחני התקדמות רוחניים. ניהול המערכת ושליטת-העל של הקונסטלציה של העולמות השונים הללו חפים באופן אחיד מן האפליה; ואפילו השלטון של הנסיכים הפלנטאריים הינו זהה.

49:5.19 (566.7) 3. **סדרות קליטת-הרוח.** קיימות שלוש קבוצות של תוכן-דעת, כפי שהדבר מתייחס למגע עם ענייני רוח. סיווג זה אינו מתייחס לסדרי בני התמותה בעלי המוח האחד, שני המוחות או שלושת המוחות; הוא מתייחס בראש ובראשונה לכימיה של הבלוטות, וליתר דיוק לארגון של בלוטות מסוימות ביחס לגופים של יוֹתֶרֶת המוח. לגזעים שבעולמות מסוימים יש בלוטה אחת, לאחרים שתיים, כמו לבני אורנטיה, בעוד שבספֵירות אחרות יש לגזעים שלושה מן הגופים הייחודיים הללו. הדמיון ויכולת הקליטה הרוחנית הטבועים מושפעים בבירור מן ההבדלים במתת כימי זה.

49:5.20 (566.8) מבין טיפוסי קליטת-הרוח, שישים-וחמישה אחוזים משתייכים לקבוצה השנייה, בדומה לגזעים של אורנטיה. שנים-עשר אחוזים משתייכים לטיפוס הראשון, ובאופן טבעי קולטים פחות; זאת בעוד שעשרים-ושלושה אחוזים נוטים יותר לרוחני במהלך חייהם הארציים. ואולם, הבדלים מעין אלו אינם שורדים את המוות הטבעי; ההבדלים הגזעיים הללו כולם תקפים אך ורק לחיים בגוף.

49:5.21 (567.1) 4. **עידנים פלנטאריים-בני-תמותה.** סיווג זה מכיר בעידני הזמן העוקבים כפי שהם משפיעים על מעמדו הארצי של האדם ועל יכולתו לקבל סעד שמימי.

49:5.22 (567.2) החיים מאותחלים על הפלנטות בידי נשאי החיים, אשר משגיחים על התפתחותם עד לזמן-מה לאחר הופעתו האבולוציונית של האדם בן התמותה. בטרם נשאי החיים עוזבים פלנטה, הם מכוננים, כמתחייב, נסיך פלנטארי כשליטו של העולם. יחד עם

שליט זה מגיעה מכסה מלאה של עוזרים כפיפים ושל סועדים מסייעים, ועם הגעתו מתבצע השיפוט הראשון של החיים ושל המתים.

49:5.23 (567.3) עם הופעתן של קבוצות בני אנוש, מגיע נסיך פלנטארי זה על-מנת לייסד ציוויליזציה אנושית ולמקד את החברה האנושית. עולמכם מלא-הבלבול אינו מהווה אמת-מידה לשלטונם המוקדם של נסיכים פלנטאריים, משום שהיה זה בתחילתו של ממשל כזה באורנטיה כאשר חָבַר הנסיך הפלנטארי שלכם, קַאלִיגָאסְטִיָה, למרידתו של ריבון המערכת, לוציפר. מני אז הפלנטה שלכם מתנהלת במסלול סוער.

49:5.24 (567.4) בעולם אבולוציוני רגיל, ההתקדמות הגזעית מגיעה לשיאה הביולוגי הטבעי במהלך שלטונו של הנסיך הפלנטארי, וזמן קצר לאחר מכן שולח ריבון המערכת לפלנטה זו בן ובת חומריים. הוויות מיובאות אלה משמשות כמרוממות ביולוגיות; כישלונן של אלה באורנטיה גרמה לסיבוך נוסף בהיסטוריה של הפלנטה שלכם.

49:5.25 (567.5) כאשר ההתקדמות האינטלקטואלית והאתית של גזע אדם מגיעה לגבול ההתפתחות האבולוציונית, או אז מגיע בן אָוונָאל של פרדיס במשימת סמכות; ולאחר מכן, כאשר מתקרב המעמד הרוחני של עולם כזה לגבול ההישג הטבעי שלו, כי אז מגיע בן-של-מתת של פרדיס לביקור בפלנטה. המשימה העיקרית של בן מתת הינה לבסס את מעמד הפלנטה, לשחרר את רוח האמת על-מנת שתתפקד בפלנטה, ובכך תתאפשר הגעתם האוניברסאלית של מכוונני המחשבה.

49:5.26 (567.6) וכאן, שוב, נבדלת אורנטיה: מעולם לא הייתה משימת סמכות בעולמכם, ואף בן המתת שלכם לא היה מסדר האוונאלים; הפלנטה שלכם נהנתה מאות הכבוד של היותה פלנטת הבית בר התמותה של הבן הריבון, מיכאל מנבאדון.

49:5.27 (567.7) כתוצאה מן הסעד של כל הסדרים העוקבים של הבנים האלוהיים, מתחילים העולמות המיושבים והגזעים המתקדמים שלהם להתקרב לשיאה של האבולוציה הפלנטארית. עולמות כאלו הופכים כעת בשלים למשימה הסופית, להגעתם של הבנים המורים של השילוש. עידן זה של הבנים המורים של השילוש הינו המבואה של העידן הפלנטארי הסופי – האוטופיה האבולוציונית – עידן האור והחיים.

49:5.28 (567.8) סיווג זה של בני האדם יזכה לתשומת לב ייחודית במסמך שבהמשך.

49:5.29 (567.9) 5. **סדרות של קרבה בין יצורים.** הפלנטות אינן מאורגנות רק אנכית, במערכות, קונסטלציות וכן הלאה, אלא ניהול היקום מאפשר גם את היווצרותן של קבוצות אופקיות בהתאם לטיפוס, לסדרה וליחסים האחרים. ניהול אופקי זה של היקום נוגע יותר לתיאום השורר בין פעילויות קרובות זו לזו אשר טופחו באופן עצמאי בספֵירות שונות. על סדרות קרבה אלה של יצורים יקומיים מפקחים באופן תקופתי גייסות משולבים מסוימים של אישיויות גבוהות אשר בראשם עומדים סופיונים עתירי-ניסיון.

49:5.30 (568.1) גורמי קרבה אלו באים לידי ביטוי בכל הרמות, הואיל וסדרות קרבה מתקיימות בין אישיויות לא-אנושיות, כמו גם בקרב יצורים בני-תמותה – ואפילו בין סדרים אנושיים ועל-אנושיים. ההוויות התבוניות מתייחסות זו לזו אנכית בשתים-עשרה קבוצות גדולות של שבע חטיבות כל אחת. התיאום בין קבוצות ייחודיות אלה של הוויות חיות מתבצע, כפי הנראה, באמצעות טכניקה, אשר איננה מובנת עד סופה, של ההוויה העליונה.

49:5.31 (568.2) 6. **סדרות ההיתוך-עם-מכוונן.** הסיווג הרוחני, או החלוקה הרוחנית, לקבוצות של כלל בני התמותה, במהלך התנסות טרום-ההיתוך שלהם, נקבע באופן בלעדי על סמך היחס שבין סטאטוס האישיות לבין משגוח המסתורין השוכן. כמעט תשעים אחוזים מן העולמות המיושבים בנבאדון מאוכלסים בבני-תמותה מותכי-מכוונן; וזאת בשונה מיקום סמוך אשר בו רק במעט יותר ממחצית העולמות שוכנות הוויות משוּכַנות-מכוונן אשר מועמדות להיתוך נצחי עמו.

49:5.32 (568.3) 7. **שיטות הִמלטות מן הארץ.** קיימת אך ורק דרך בסיסית אחת שבה ניתן לאתחל חיים אנושיים יחידניים בעולמות המיושבים, והיא באמצעות רבייה ולידה טבעית של יצורים; ואולם, קיימות טכניקות רבות שבאמצעותן חומק האדם ממעמדו הארצי וזוכה בגישה לזרם הנע פנימה של מרקיעי-פרדיס.

6. הַהִמלטות מן הארץ

(568.4) 49:6.1 כלל הטיפוסים הפיזיים השונים וכלל הסדרות הפלנטאריות השונות של בני-תמותה נהנות באופן דומה מן הסעד של מכוונני המחשבה, של המלאכיות השומרות ושל הסדרים השונים של קהילות השליחים של הרוח האינסופית. כולם כאחד משתחררים מאזיקי הבשר באמצעות שחרור המוות הטבעי, וכולם כאחד ממשיכים משם אל העולמות המורונטיים של אבולוציית הרוח ושל התקדמות הדעת.

(568.5) 49:6.2 מעת לעת, בהתאם לבקשת השלטונות הפלנטאריים או שליטי המערכת, נערכות תחיות-מתים מיוחדות של השורדים הנמים את שנתם. תחיות שכאלה נערכת לפחות אחת לאלף שנים למניין הזמן הפלנטארי, כאשר לא כולם מקיצים, אך "רַבִּים מִיְּשֵׁנֵי אַדְמַת-עָפָר יָקִיצוּ". תחיות מיוחדות אלה מהוות הזדמנות לשנע קבוצות מיוחדות של מרקיעים לשירות ספציפי בתוכנית הרקעת בני התמותה של היקום המקומי. לתחיות מיוחדות אלה קיימות הן סיבות מעשיות והן חיבורים סנטימנטאליים.

(568.6) 49:6.3 לאורך עידניו המוקדמים של עולם מיושב, רבים נקראים לספֵּירות העליונות בעת תחיות המתים המיוחדות ותחיות אלף השנים, ואולם רוב השורדים מקבלים את אישיותם מחדש עם חנוכתו של עידן חדש הקשור בהתגלותו של בן אלוהי של שירות פלנטארי.

(568.7) 49:6.4 1. **בני-תמותה מן הסדר השורד הקבוצתי או של סיום-עידן.** עם הגעתו של המכוונן הראשון לעולם מיושב מופיעות גם השרפים השומרות; הן הינן הכרחיות להימלטות מן הארץ. במהלך כל התקופה נעדרת-החיים שבה נמים השורדים, מוחזקים הערכים הרוחניים והמציאויות הנצחיות של נשמותיהם האלמותיות והחדשות שזה עתה התפתחו במשמורת-קודש בידי השרפים השומרות האישיות או הקבוצתיות.

(568.8) 49:6.5 השומרות הקבוצתיות הממונות על השורדים הנמים לעולם פועלות יחד עם הבנים השופטים בעת הופעתם בעולמות. "וְאָז יִשְׁלַח אֶת מַלְאָכָיו וִיקַבֵּץ אֶת בְּחִירָיו מֵאַרְבַּע רוּחוֹת". עם כל שרפים הממונה על הפיכתו מחדש של שורד נם לאישיות, פועל המכוונן השב – אותו רסיס אלמותי של האב אשר חי בקרבו בתקופת חייו כבשר ודם – וכך משוחזרת זהותו ואישיותו קמה לתחייה. במהלך השינה של נתיניהם, משרתים מכוונים אלו המצויים-בהמתנה בדיוויזינגטון; לעולם הם אינם שוכנים בְּדעת בת-תמותה אחרת בתקופת ביניים זו.

(569.1) 49:6.6 בעוד שבעולמות הוותיקים יותר שבהם שוכנים בני-תמותה מצויים אותם סוגי בני-אדם מפותחים לעילא ורוחניים באופן כה מעודן, עד כי הם פטורים למעשה מן החיים המורונטיים, העידנים המוקדמים יותר של הגזעים אשר מקורם מן החי מתאפיינים בבני-תמותה פרימיטיביים, אשר הינם כה בלתי-בשלים עד שההיתוך עם המכוונן שלהם הוא בלתי-אפשרי. התעוררותם מחדש של בני-תמותה אלו מושגת באמצעות השרפים השומרת, בצירוף מנה יחידנית מרוחו האלמותית של המקור והמרכז השלישי.

(569.2) 49:6.7 וכך מקבלים השורדים הנמים של העידן הפלנטארי את אישיותם מחדש בעת מִפקדי סיום העידן. ואולם, באשר לאישיויות העולם אשר אינן ברות-הצלה, אף רוח אלמותית לא תהא נוכחת על-מנת לפעול לצד השומרות הקבוצתיות של הגורל, ודבר זה מחולל את חדלות קיומו של היצור. אף-על-פי שכמה מן הרשומות שלכם תיארו את מאורעות אלו כמתרחשים בפלנטות שבהן מתים בני התמותה, לאמיתו של דבר הם מתרחשים בעולמות העליונים.

(569.3) 49:6.8 2. **בני-תמותה של סדרי ההרקעה היחידניים.** התקדמותו היחידנית של בן-תמותה נמדדת על-פי ההישגים העוקבים ועל-פי החצייה (התמחות) של שבעת המעגלים הקוסמיים. מעגלים אלו של התקדמות בת-התמותה הינם רמות חוברות זו לזו של ערכים אינטלקטואליים, חברתיים, רוחניים, וכן של בוננות-קוסמית. בהתחילם בחוץ במעגל השביעי, כמהים בני התמותה אל המעגל הראשון, וכל אלו אשר הגיעו אל המעגל השלישי

מקבלים מייד שומרות גורל אישיות הצמודות אליהם. בני-תמותה אלו עשויים לקבל מחדש את אישיותם בחיים המורונטיים באופן עצמאי מסיומי העידנים או ממשפטים אחרים.

49:6.9 (569.4) במהלך העידנים המוקדמים של עולם אבולוציוני, רק בני-תמותה מעטים עומדים למשפט ביום השלישי. ואולם, עם חלוף העידנים, יותר ויותר שומרות גורל אישיות מוקצות לבני התמותה המתקדמים, וכך הולך וגדל מספרם של היצורים המתפתחים הללו, אשר זוכים לקבל את אישיותם-מחדש בעולם העליון הראשון ביום השלישי שלאחר המוות הטבעי. במקרים כאלה מסמלת חזרתו של המכוונן את התעוררותה של הנשמה האנושית, וזוהי ההפיכה מחדש של המת לאישיות, ממש כפי שהדבר מתבצע בעת המפקד ההמוני עם סיומו של עידן בעולמות האבולוציוניים.

49:6.10 (569.5) קיימות שלוש קבוצות של מרקיעים יחידניים: הפחות מתקדמים נוחתים בעולם העליון הראשון, או התחילי. הקבוצה המתקדמת יותר עשויה להצטרף לנתיבה המורונטית בכל אחד מן העולמות העליונים המצויים בתווך, וזאת בהתאם להתקדמותם הקודמת בפלנטה. ואילו המתקדמים ביותר מקרב סדרים אלו מתחילים את התנסותם המורונטית ממש בעולם העליון השביעי.

49:6.11 (569.6) 3. **בני-תמותה של סדרי ההרקעה המותנים-בניסיון.** בעיני היקום, מכוננת הגעתו של המכוונן את קיומה של הזהות, ומקומן של ההוויות אשר בהן שוכן-מכוונן הוא במפקד המשפט. ואולם, החיים הזמניים בעולמות האבולוציוניים הינם חסרי-וודאות, ורבים מתים בצעירותם בטרם יוכלו לבחור בנתיבת פרדיס. ילדים ונערים משוּפַּני-מכוונן שכאלו הולכים אחר ההורה בעל המעמד הרוחני המתקדם יותר, וכך מגיעים לעולם הסופיונים של המערכת (בית הילדים של הניסיון) ביום השלישי, במסגרת תחיית-מתים מיוחדת, או במסגרת מַפקדי אלף-השנים הרגילים ומַפקדי סיומי עידן.

49:6.12 (570.1) ילדים שמתים כאשר הם צעירים מדי מכדי שישכון בקרבם מכוונן מקבלים את אישיותם מחדש בעולם הסופיונים של המערכות המקומיות בשעה שאחד מן ההורים מגיע אל העולמות העליונים. הילד רוכש ישות פיזית עם היוולדו כבן-תמותה, ואולם בכל העניינים הנוגעים להישרדות, נחשבים כל הילדים חסרי-המכוונן כמסופחים עדיין להוריהם.

(570.2) 49:6.13 עם בוא הזמן המתאים מגיעים מכווני המחשבה לשכון בקטנים הללו; זאת בעוד שהסעד השרפי, הניתן לשתי הקבוצות של סדרי השורדים המותנים-בניסיון, הינו זהה באופן כללי לזה הניתן להורה המתקדם יותר, או שקולה לזו של ההורה במקרה שרק הורה אחד שורד. בלא קשר למעמד של הוריהם, אלו המגיעים למעגל השלישי זוכים לקבל שומרות אישיות.

(570.3) 49:6.14 בתי-ילדים דומים של ניסיון מוחזקים בספֵירות הסופיונים של הקונסטלציה ושל מטה היקום בעבור ילדיהם חסרי-המכוונן של סדרי המרקיעים המותאמים הראשי והמשני.

(570.4) 49:6.15 4. **בני-תמותה מסדרי המרקיעים המותאמים המשניים.** אלו בני האדם המתקדמים של העולמות האבולוציוניים האמצעיים. ככלל, הם אינם חסינים בפני המוות הפיזי, ואולם הם פטורים מן המעבר דרך שבעת העולמות העליונים.

(570.5) 49:6.16 הקבוצה הפחות מושלמת מקיצה מחדש במטה המערכת המקומית שלה ועוקפת רק את העולמות העליונים. קבוצת הביניים הולכת אל עולמות האימון של הקונסטלציה; הם עוקפים את כלל התוכנית המורונטית של המערכת המקומית. והלאה יותר, בהתקדם העידנים הפלנטאריים של המאמץ הרוחני, שורדים רבים מתעוררים במטה הקונסטלציה ומשם מתחילים את הרקעתם לעבר פרדיס.

(570.6) 49:6.17 ואולם, בטרם יכולות מי מהקבוצות האלה להמשיך הלאה, הן חייבות לחזור לאחור ולשמש כְּמורים בעולמות שאותם פספסו, ובכך לרכוש התנסויות רבות כמורים בעולמות שמעליהם דילגו כתלמידים. לאחר מכן, הם ממשיכים כולם לפרדיס בדרכים המצווֹות להתקדמותם של בני התמותה.

(570.7) 49:6.18 5. **בני-תמותה מסדר המרקיעים המותאם הראשי.** בני התמותה הללו שייכים לחיים מטיפוס ההיתוך-עם-מכוונן, ואולם לרוב הם מייצגים את השלבים הסופיים של ההתפתחות האנושית בעולם מתפתח. הוויות מהוללות אלה פטורות ממעבר דרך שערי

המוות; הן כפופות לתפישה בידי הבן; והן מועתקות מקרב החיים ומופיעות באופן מיידי בנוכחותו של הבן הריבון במטה היקום המקומי.

49:6.19 (570.8) אלו הם בני-תמותה אשר עוברים היתוך עם מכוונניהם במהלך החיים בגוף, ואישיויות מותכות-עם-מכוונן מעין אלה חוצות את החלל בחופשיות בטרם הן עוטות צורה מורונטית. נשמות מותכות אלה נעות באמצעות היסע מכוונן ישיר אל עבר אולמות התחייה של הספירות המורונטיות הגבוהות יותר, שם הן מקבלות את הכסות המורונטית התחילית, ממש כשם שעושים כל יתר בני התמותה אשר מגיעים מן העולמות האבולוציוניים.

49:6.20 (570.9) סדר הרקעת בני-תמותה מותאם ראשי זה עשוי להיות תקף בעבור יחידים מכל אחת מן הסדרות הפלנטאריות, החל מן השלב הנמוך ביותר ועד לשלב הגבוה ביותר של עולמות ההיתוך-עם-מכוונן; ואולם, לעיתים תכופות היא פועלת על הספֵירות הוותיקות יותר, לאחר שאלֶה הפיקו את התועלות מביקוריהם הרבים של הבנים האלוהיים.

49:6.21 (570.10) עם כינונו של העידן הפלנטארי של אור וחיים, רבים מגיעים לעולמות היקומיים המורונטיים באמצעות שיטת ההעתקה המותאמת הראשית. הלאה מכך, בשלבים המתקדמים של הקיום המבוסס, כאשר מרבית בני התמותה אשר עוזבים את העולם נכללים במחלקה זו, נחשבת הפלנטה כמשתייכת לסדרה זו. המוות הטבעי הופך לנדיר יותר ויותר בספֵירות האלה, אשר התייצבו מזה זמן רב באור ובחיים.

49:6.22 (571.1) [הוצג על-ידי מלכי-צדק מבית הספר לניהול פלנטארי של ירושם].

>> מסמך 49 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 51 <<

מסמך 50

הנסיכים הפלנטאריים

50:0.1 (572.1) אף כי הנסיכים הפלנטאריים משתייכים לסדר הבנים הלאנונאנדקים, שירותם הינו כה מקצועי, עד כי הם נחשבים על-פי-רוב לקבוצה מובחנת. לאחר שהוסמכו בידי המלכי-צדקים כלאנונאנדקים משניים, מוקצים בנים אלו של היקום המקומי לסגל המילואים של סדרם אשר במטה הקונסטלציה. מכאן ואילך מטיל עליהם ריבון המערכת לשמש בתפקידים שונים, ובסופו של דבר הם מתמנים לנסיכים פלנטאריים ונשלחים לשמש כשליטי העולמות המיושבים המתפתחים.

50:0.2 (572.2) הסימן המורה לריבון המערכת לפעול בעניין הקצאת שליט לפלנטה נתונה, הינו קבלתה של בקשה מטעם נשאי החיים למשלוח ראש מנהלי על-מנת שישמש באותה פלנטה אשר בה ייסדו חיים ופיתחו הוויות אבולוציוניות תבוניות. שליט פלנטארי מסדר בנים זה מוקצה לכל הפלנטות המאוכלסות ביצורים אבולוציוניים בני-תמותה.

1. משימתם של הנסיכים

50:1.1 (572.3) הנסיך הפלנטארי ואחָיו הנלווים מייצגים את הגישה האישית הקרובה ביותר (למעט ההתגשמות בגוף) שבה מסוגל לגשת הבן הנצחי של פרדיס אל עבר היצורים הנמוכים

של הזמן והמרחב. אמת היא כי הבן הבורא נוגע ביצורי העולמות באמצעות רוחו, ואולם הנסיך הפלנטארי הינו האחרון מבין סדרי הבנים האישיים המשתרעים מפרדיס והחוצה אל עבר ילדי האדם. הרוח האינסופית מתקרבת מאוד בדמויותיהן האישיות של שומרות הגורל ושל הוויות מלאכיות אחרות; האב האוניברסאלי חי בתוככי האדם הודות לנוכחות הקדם-אישית של משגוחי המסתורין; ואולם הנסיך הפלנטארי מייצג את המאמץ האחרון של הבן הנצחי ושל בניו להתקרב אליכם. בעולם מיושב חדש מהווה הנסיך הפלנטארי את הנציג היחידי של האלוהיות המושלמת, הנובעת מן הבן הבורא (הצאצא של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי) ומן הסועדת האלוהית (בת היקום של הרוח האינסופית).

50:1.2 (572.4) הנסיך של עולם מיושב חדש מוקף בסגל נאמן של עוזרים וסייעים ובמספר גדול מן הרוחות הסועדות. ואולם, סגל ההנחיה של עולמות חדשים מעין אלו חייב לבוא מקרב הסדרים הנמוכים יותר של מנהלי המערכת, וזאת על-מנת שיחושו באופן טבעי אהדה והבנה לבעיות ולקשיים הפלנטאריים. וכל המאמץ הזה לספק שלטון אוהד לעולמות האבולוציוניים כרוך בסיכון המוגבר שאישיויות קרובות-לְאדם אלה עשויות ללכת שולל בשל האפשרות של רוממות דעתן שלהן מעל ומעבר לרצונם של השליטים העילאיים.

50:1.3 (572.5) בהיות בנים אלו בודדים למדי כנציגי האלוהיות בפלנטות היחידניות, הם עוברים מבחנים קשים; ונבאדון סבלה מביש המזל של מספר מרידות. בעת בריאת ריבוני המערכת והנסיכים הפלנטאריים מתרחשת הפיכה לאישיות של מושג אשר הלך והתרחק מן האב האוניברסאלי ומן הבן הנצחי, וקיימת סכנה מתגברת לאיבוד חוש המידה באשר לחשיבות העצמית, וכן קיימת סבירות גדולה יותר לכישלון לתפוש כראוי את הערכים ואת היחסים של סדרי ההוויות האלוהיות הרבות ואת דרגות הסמכות שלהן. העובדה שהאב אינו נוכח באופן אישי ביקום המקומי, אף היא משיתה על כלל הבנים הללו מבחן מסוים של אמונה ושל נאמנות.

50:1.4 (573.1) ואולם, נסיכי העולם הללו אינם נכשלים לעיתים תכופות במשימותיהם לארגן ולנהל את הספֵירות המיושבות, והצלחתם מסייעת רבות למשימותיהם הבאות של הבנים החומריים, אשר מגיעים על-מנת להרכיב את הצורות הגבוהות יותר של חיי היצורים באדם

הפרימיטיבי של העולמות. שלטונם אף תורם רבות להכנתן של הפלנטות בעבור בני האל של פרדיס, אשר מגיעים לאחר מכן על-מנת לשפוט את העולמות ולכונן עידנים עוקבים.

2. ממשל פלנטארי

50:2.1 (573.2) כל הנסיכים הפלנטאריים מצויים תחת סמכותו המנהלית ביקום של גבריאל, מנהלו הכללי של מיכאל; זאת בעוד שמבחינת הסמכות המיידית, הם כפופים לצווי הביצוע של ריבוני המערכת.

50:2.2 (573.3) הנסיכים הפלנטאריים רשאים לבקש בכל עת את עצתם של המלכי-צדקים, מוריהם ומעניקי החסות שלהם לשעבר, ואולם, הם אינם מחויבים באופן שרירותי לבקש סיוע שכזה, ובמידה שאינם מבקשים עזרה שכזו מרצונם החופשי, אין המלכי-צדקים מתערבים בניהול הפלנטה. שליטי העולמות הללו יכולים אף להפיק תועלת מעצתם של ארבעה-ועשרים חברי המועצה, אשר מתקבצים מעולמות המתת של המערכת. לעת הזו, כל חברי המועצה בשטניה הינם ילידי אורנטיה. וכן קיימת מועצה מקבילה בת שבעים חברים במטה הקונסטלציה, מועצה אשר אף חבריה נבחרים משורות ההוויות האבולוציוניות של העולמות.

50:2.3 (573.4) השלטון בפלנטות האבולוציוניות במהלך הנתיבה המוקדמת והבלתי-מיושבת הוא ברובו שלטון-יחיד. הנסיכים הפלנטאריים מארגנים את קבוצות הסייעים המתמחות שלהם מבין סגלי העוזרים הפלנטאריים שלהם. לרוב, הם מקיפים את עצמם במועצה עליונה בת שנים-עשר חברים, ואולם מועצה זו נבחרת ומורכבת בעולמות השונים באופנים שונים. נסיך פלנטארי אף עשוי להיעזר בעוזר אחד או יותר מן הסדר השלישי של סדר הבנים שלו עצמו, ולעיתים, בעולמות מסוימים, אף בעוזר מן הסדר שלו, סדר הבנים הלאנונאנדקים המשני.

50:2.4 (573.5) כלל צוות המטה של שליט עולם מורכב מאישיויות הרוח האינסופית ומטיפוסים מסוימים של הוויות מפותחות גבוהות יותר, וכן מבני-תמותה מרקיעים מעולמות

אחרים. צוות שכזה מונה כאלף חברים בממוצע, וככל שהפלנטה מתקדמת עשוי סגל עוזרים זה להתרחב עד שהוא מונה מאה-אלף חברים ויותר. כל אימת שמורגש צורך בעוזרים נוספים, נדרשים הנסיכים הפלנטאריים אך להגשת בקשה לאחיהם, ריבוני המערכת, ובקשתם זו נענית ללא-דיחוי.

50:2.5 (573.6) הפלנטות שונות מאוד זו מזו בטיבן, באופן ארגונן ובניהולן, ואולם בכולן קיימים בתי-דין של צדק. מערכת המשפט של היקום המקומי מתחילה בבתי הדין של הנסיך הפלנטארי, אשר בראשם עומד חבר מצוותו האישי; הצווים של בתי הדין הללו ניתנים באופן אבהי ביותר ומתוך שיקול דעת עצמי. כלל הסוגיות המערבות יותר מאשר את הפיקוח על תושבי הפלנטה, כפופות לערכאות הערעור של בתי הדין הגבוהים יותר, ואולם העניינים הנוגעים לתחומי עולמו מיושבים במידה רבה בהתאם לשיקול דעתו האישי של הנסיך.

50:2.6 (574.1) וועדות הבוררים המשוטטות משרתות את בתי הדין של הפלנטות ומשלימות אותם; והבקרים הרוחניים והפיזיים כאחד כפופים לממצאיהם של בוררים אלו. ואולם, אף הוצאה שרירותית אל הפועל אינה מתבצעת בלא הסכמתו של אבי הקונסטלציה, הואיל ו"הגבוהים ביותר המה השולטים בממלכות האדם".

50:2.7 (574.2) הבקרים והשנאים המוצבים בפלנטה יכולים אף הם לשתף פעולה עם המלאכיות ועם הסדרים האחרים של הוויות שמימיות בהפיכת אותן אישיויות לנראות בעבור יצורים בני-תמותה. במקרים מיוחדים יכולים הסייעים השרפיים, ואפילו המלכי-צדקים, להפוך את עצמם לנראים בעבור תושבי העולמות המיושבים, והם אף עושים כן. הסיבה העיקרית לכך שבני-תמותה מרקיעים מובאים מבירת המערכת כחלק מצוותו של הנסיך הפלנטארי היא לאפשר תקשורת עם תושבי העולם.

3. הצוות הגשמי של הנסיך

50:3.1 (574.3) על-פי-רוב, בלכתו של נסיך פלנטארי אל עולם צעיר, הוא נוטל עמו ממטה המערכת המקומית קבוצה של הוויות מרקיעות מתנדבות. מרקיעים אלו מתלווים אל הנסיך

כיועצים וכעוזרים במלאכת השבחת הגזע המוקדמת. סגל זה של עוזרים חומריים מהווה את החוליה המקשרת שבין הנסיך לבין הגזעים של העולמות. לנסיך של אורנטיה, קאליגאסטיה, היה סגל בן מאה עוזרים מעין אלו.

50:3.2 (574.4) עוזרים מתנדבים שכאלו הינם אזרחיה של בירת המערכת, ואף לא אחד מהם הותך עם המכוונן השוכן שלהם. מעמד המכוננים של המתנדבים העוזרים הללו נותר מעמד של המתנה בבירת המערכת, זאת בעוד שהמתקדמים המורונטיים הללו חוזרים, ארעית, למעמדם החומרי הקודם.

50:3.3 (574.5) נשאי החיים, אדריכלי הצורה, מספקים למתנדבים שכאלו גופים פיזיים חדשים שבהם ישכנו במהלך שהותם בפלנטה. בעוד שצורות אלה של אישיות פטורות מן המחלות הרגילות של העולמות, הן עדיין פגיעות לתאונות מסוימות מטבע מכני, בדומה לגופים המורונטיים המוקדמים.

50:3.4 (574.6) לרוב נלקח הסגל הגשמי של הנסיך מן הפלנטה בזמן המשפט הבא, בעת הגיעו של הבן השני לַספִּירה. בטרם עזיבתם, מפקידים הם כנהוג את חובותיהם השונות בידי צאצאיהם המשותפים ובידי מתנדבים ילידיים עליונים מסוימים. בעולמות שבהם הורשו עוזרים אלו של הנסיך להזדווג עם הקבוצות העליונות של הגזעים הילידיים, משמשים צאצאים שכאלו על-פי-רוב כממשיכי דרכם.

50:3.5 (574.7) עוזרים אלו של הנסיך הפלנטארי מזדווגים לעיתים רחוקות בלבד עם הגזעים של העולם, ואולם הם תמיד מזדווגים בינם לבין עצמם. מן הזיווגים הללו נוצרות הוויות משני טיפוסים: הטיפוס הראשי של יצורים אמצעיוניים וטיפוסים גבוהים מסוימים של הוויות חומריות, אשר נותרות מסופחות לצוותו של הנסיך לאחר שהוריהם ניטלים מן הפלנטה עם הגעתם של אדם וחווה. ילדים אלו אינם מזדווגים עם הגזעים בני התמותה, למעט במקרי חירום מסוימים, וגם אז הדבר נעשה אך ורק בהנחייתו של הנסיך הפלנטארי. במקרים כאלו, ילדיהם – נכדיהם של חברי הסגל הגשמי – מצויים במעמד של הגזעים העליונים של תקופתם ושל דורם. מכוונן שוכן בכל הצאצאים של העוזרים החומריים-למחצה הללו של הנסיך הפלנטארי.

50:3.6 (575.1) עם סיומו של עידן הנסיך, כאשר מגיעה העת בעבור "סגל חוזר" זה לחזור אל מטה המערכת לשם המשכה של נתיבת פרדיס, מציגים מרקיעים אלו את עצמם בפני נשאי החיים מתוך כוונה להתפשט מגופם הפיזי. הם נכנסים לתנומת המסע, אשר ממנה הם מתעוררים משוחררים מן הכסות בת התמותה ועוטים את צורותיהם המורונטיות, מוכנים לקראת ההסעה השרפית חזרה אל בירת המערכת, שם ממתינים להם המכוונגים אשר ניתקו מהם. מרקיעים אלו מפגרים בשיעור של עידן שלם אחרי בני כיתתם מירושם, ואולם הם רכשו התנסות ייחודית ויוצאת-דופן, פרק נדיר בנתיבתו של בן-תמותה מרקיע.

4. המטה ובתי הספר הפלנטאריים

50:4.1 (575.2) עד מהרה מארגן הצוות הגשמי של הנסיך את בתי הספר הפלנטאריים של האימון והחינוך, שם לומדת השמנה והסלתה של הגזעים האבולוציוניים, אשר נשלחת לאחר מכן אל בני עמם על-מנת ללמדם את המנהגים המשופרים הללו. בתי הספר אלו של הנסיך ממוקמים במטה החומרי של הפלנטה.

50:4.2 (575.3) הרבה מן העבודה הפיזית הכרוכה בכינונה של עיר מטֶה זו מתבצעת בידי הסגל הגשמי. ערי מטה שכאלה, או יישובי מטה אלו, המשתייכים לתקופה המוקדמת של הנסיך הפלנטארי, הינם שונים עד מאוד ממה שעשוי לדמיין בן-תמותה באורנטיה. בהשוואה לעידנים מאוחרים יותר, הם פשוטים ומאופיינים בקישוטים מינראליים ובבנייה חומרית מתקדמת יחסית. וכל זה עומד בניגוד לַמשטר האדמי, המתרכז סביב מטה בדמות גן, אשר ממנו מתבצעת עבודתם לטובת הגזעים במהלך העידן השני של בני היקום.

50:4.3 (575.4) ביישוב המטה אשר בעולמכם, לכל אזור מגורים אנושי סופק שפע של שטחי אדמה. ובעוד שהשבטים המרוחקים המשיכו לצוד וללקט מזון, התלמידים והמורים אשר בבתי הספר של הנסיך היו כולם חקלאים וגננים. הזמן התחלק באופן די שווה בין העיסוקים הבאים:

(575.5) 50:4.4 1. **עבודת כפיים.** עבודת האדמה, בצירוף בניית בתים וקישוטם.

(575.6) 50:4.5 2. **פעילויות חברתיות.** הופעות משחק והקבצות תרבותיות וחברתיות.

(575.7) 50:4.6 3. **יישום חינוכי.** הוראה יחידנית לצד לימוד קבוצות-משפחה, אשר אליה מתווספות הדרכות כיתתיות מיוחדות.

(575.8) 50:4.7 4. **הדרכה מקצועית.** בתי-ספר לנישואין ולמלאכות בית, בתי-ספר של אמנות מלאכת יד, וכן שיעורים להדרכת מורים – חילוניים, תרבותיים ודתיים.

(575.9) 50:4.8 5. **תרבות רוחנית.** אחוות המורים, הארת דרכם של הילדים וקבוצות הנוער והדרכתם של ילדים ילידיים מאומצים כשליחים אל בני עמם.

(575.10) 50:4.9 נסיך פלנטארי הינו בלתי-נראה בעבור הוויות בנות-תמותה; להאמין לייצוגים של הוויות חומריות-למחצה אשר בצוותו שקול לעמידה במבחן אמונה. ואולם, בתי הספר אלו של תרבות ושל אימון, מותאמים ביותר לצרכיה של כל פלנטה, ובמהרה מתפתחת בין גזעי בני האדם יריבות ערנית ומשובחת במאמציהם לזכות בכרטיס כניסה למוסדות הלימוד השונים הללו.

(575.11) 50:4.10 ממרכז עולם כזה של תרבות ושל הישג קורנת בהדרגה השפעה מרוממת וּמְתַרְבֶּתֶת לעבר כל העמים, השפעה אשר מתמירה את הגזעים האבולוציוניים אט-אט ובבטחה. ובינתיים, הילדים המחונכים והרוחניים של העמים הסובבים, אלו אשר אומצו ואומנו בבתי הספר של הנסיך, חוזרים אל קבוצות הולדתם ומכוננים שם, כמיטב יכולתם, מרכזים חדשים ורבי-עוצמה של לימוד ושל תרבות, מרכזים שאותם הם מנהלים בהתאם לְתוכנית בתי הספר של הנסיך.

(576.1) 50:4.11 תכניות הקדמה הפלנטארית וההתקדמות התרבותית האלה באורנטיה היו מצויות בעיצומן, והתקדמו בצורה מאוד משביעת רצון, כאשר הובא המיזם כולו לידי סופו הפתאומי והמחפיר ביותר עקב הצטרפות קאליגאסטיה למרידתו של לוציפר.

(576.2) 50:4.12 אחת מן האפיזודות המזעזעות ביותר בעבורי במרידה זו הייתה הלימוד על אודות בגידתו הגסה של מי שנמנה על סדר הבנים שלי, קאליגאסטיה, אשר במחשבה תחילה

זדונית, עיוות את הלימוד באופן שיטתי והרעיל את ההנחיה אשר סופקה בכל בתי הספר הפלנטאריים של אורנטיה אשר פעלו באותו זמן. ההרס של בתי הספר הללו היה מהיר ומוחלט.

50:4.13 (576.3) רבים מצאצאי המרקיעים אשר בסגל החומרי של הנסיך נותרו נאמנים, ונטשו את שורותיו של קאליגאסטיה. נאמנים אלו קיבלו עידוד מן המלכי-צדקים אשר קיבלו לידיהם את הפלנטה, ובזמנים מאוחרים יותר תרמו צאצאיהם רבות לקיום המושגים הפלנטאריים של אמת ושל יושרה. עבודתם של מבשרי הבשורה הנאמנים הללו סייעה על-מנת למנוע את חיסולה המוחלט של האמת הרוחנית באורנטיה. נשמות אמיצות אלה וצאצאיהן שמרו בחיים ידע מסוים של שלטון האב, וכן שימרו בעבור גזעי העולם את מושג העידנים הפלנטאריים העוקבים של סדרי הבנים האלוהיים השונים.

5. ציוויליזציה מתקדמת

50:5.1 (576.4) הנסיכים הנאמנים של העולמות המיושבים צמודים בקביעות לפלנטות שאליהן הוצבו במשימתם המקורית. בני פרדיס ועידניהם עשויים להגיע ולחלוף, ואולם נסיך פלנטארי מוצלח ממשיך לשמש כַּשליט של עולמו. ועבודתו, בהיותה מיועדת לטפח את התפתחות הציוויליזציה הפלנטארית, הינה עצמאית דיה ביחס למשימות הבנים הגבוהים יותר.

50:5.2 (576.5) הדמיון בהתקדמות הציוויליזציות של כל שתי פלנטות שהן הינו מועט ביותר. פְּרטי התגוללות האבולוציה של בני התמותה נבדלים עד מאוד בעולמות שונים רבים. אך למרות הגיוון הרב בהתפתחות הפלנטות במישורים הפיזיים, האינטלקטואליים והחברתיים, כלל הספֵּירות האבולוציוניות מתקדמות בכיוונים מסוימים ומוגדרים היטב.

50:5.3 (576.6) תחת שלטונו המיטיב של נסיך פלנטארי – המועצם על-ידי הבנים החומריים ומודגש באמצעות ביקוריהם התקופתיים של בני פרדיס – יחלפו הגזעים בני התמותה אשר בעולם ממוצע של זמן ומרחב, דרך שבעת עידני ההתפתחות הבאים בזה אחר זה:

50:5.4 (576.7) 1. **עידן התזונה.** היצורים הטרום-אדמיים והגזעים של שחר האדם הפרימיטיבי עוסקים בעיקר בבעיות הקשורות במזון. הוויות מתפתחות אלה מבלות את זמן העירות שלהן בחיפוש אחר מזון או בלחימה, בין שזו הגנתית ובין שהיא התקפית. החיפוש אחר מזון הינו הדבר העיקרי המצוי בדעתם של אבות מוקדמים אלו של הציוויליזציה אשר תגיע לאחריהם.

50:5.5 (576.8) 2. **עידן הביטחון.** מייד לאחר שהצייד הפרימיטיבי יכול להתפנות מעט מזמן החיפוש אחר מזון, הוא משתמש בפנאי זה על-מנת לבצר את ביטחונו. יותר ויותר מתשומת לבו מוקדשת לטכניקה של המלחמה. הבתים מבוצרים, והשבטים מתמסדים בשל פחד הדדי ועקב השרשתה של שנאה לקבוצות זרות. השימור-העצמי הינו העיסוק המגיע תמיד לאחר התחזוקה-העצמית.

50:5.6 (577.1) 3. **עידן הנוחות החומרית.** לאחר שנפתרו חלקית בעיות המזון, ומשהושגה מידת-מה של ביטחון, הפנאי שנותר משמש לקידום נוחות אישית. התחרות בין הלוקסוס לצורך כובש את מרכז תשומת לבו של האדם. עידן שכזה מתאפיין לעיתים קרובות מדי ברוֹדנוּת, בחוסר-סוֹבלנוּת, בגרגרנות ובשכרות. היסודות החלשים יותר של הגזעים נוטים להגזמה ולאכזריות. בהדרגה מוכנעים החלשים דורשי התענוג הללו בידי היסודות החזקים יותר ומוקירי-האמת של הציוויליזציה המתקדמת.

50:5.7 (577.2) 4. **החיפוש אחר ידע וחוכמה.** המזון, הביטחון, העונג והפנאי מספקים את הבסיס להתפתחותה של תרבות ולהפצתו של ידע. תוצאתו של המאמץ להוציא את הידע אל הפועל הינה חוכמה, והציוויליזציה מגיעה לאמיתו של דבר כאשר התרבות למדה זה מכבר כיצד ליהנות מן הניסיון ולהתפתח מתוכו. המזון, הביטחון והנוחות החומרית עדיין שולטים בחברה, ואולם יחידים רבים מרחיקי-ראות הינם רעבים לידע וצמאים לחוכמה. כל ילד מקבל הזדמנות ללמוד באמצעות עשייה; בעידנים הללו החינוך הינו מילת המפתח.

50:5.8 (577.3) 5. **עידן הפילוסופיה והאחווה.** כאשר בני התמותה לומדים לחשוב ומתחילים להפיק רווח מן הניסיון, הם הופכים להיות פילוסופיים – הם מתחילים להגות

בתוך עצמם ולהפעיל שיקול דעת מבחין. בעידן זה הופכת החברה לאתית, ובני התמותה של עידן שכזה באמת הופכים להוויות מוסריות. הוויות מוסריות וחכמות מסוגלות לכונן בעולם מתקדם שכזה אחווה אנושית. הוויות אתיות ומוסריות מסוגלות ללמוד כיצד לחיות בהתאם לכלל הזהב.

50:5.9 (577.4) 6. **עידן החתירה לרוחניות.** משחלפו בני התמותה המתפתחים דרך שלבי ההתפתחות הפיזיים, האינטלקטואליים והחברתיים, במוקדם או במאוחר הם מגיעים לאותן רמות של בוננות אישית אשר מניעות אותם לבקש סיפוק רוחני והבנה קוסמית. הדת משלימה את העפלתה מתחומי הרגש של הפחד והדעות הקדומות אל הרמות הגבוהות של החוכמה הקוסמית ושל ההתנסות הרוחנית האישית. החינוך שואף להישג של משמעויות, והתרבות אוחזת ביחסים הקוסמיים ובערכי אמת. בני-תמותה מתפתחים מעין אלו הינם מתורבתים באמת, מחונכים הלכה למעשה ויודעי-אל באופן מעודן.

50:5.10 (577.5) 7. **עידן האור והחיים.** זהו לבלובם של העידנים העוקבים של ביטחון פיזי, התרחבות אינטלקטואלית, תרבות חברתית והישג רוחני. הישגים אנושיים אלו הינם כעת ממוזגים, מקושרים ומתואמים באחדות קוסמית ובשירות נטול-אנוכיות. במגבלות של טבע סופי ושל מתת חומרית, אין גבולות לְאפשרויות ההישג האבולוציוני על-ידי הדורות המתקדמים, אשר שוכנים בזה אחר זה בעולמות הנשגבים והמבוססים הללו של זמן ושל מרחב.

50:5.11 (577.6) לאחר ששירתו את הספֵירות שלהם במשך עידנים עוקבים של היסטוריה עולמית ולאחר עידני ההתקדמות של הקדמה הפלנטארית, מוּעלים הנסיכים הפלנטאריים, עם תחילתו של העידן של אור וחיים, לדרגת ריבונים פלנטאריים.

6. תרבות פלנטארית

50:6.1 (578.1) עקב בידודה של אורנטיה, הצגתם של פרטים רבים על אודות חייהם וסביבתם של שכניכם בשטניה הופכת לבלתי-אפשרית. במצגות אלה היננו מוגבלים על-ידי ההסגר הפלנטארי ועל-ידי בידודה של המערכת. והיננו חייבים להיות מונָחים בידי מגבלות אלה בכל מאמצינו להאיר את עיני בני התמותה של אורנטיה, ואולם, ככל שהותר לנו, קיבלתם הנחיה באשר להתקדמותו של עולם אבולוציוני ממוצע, וביכולתכם להשוות את נתיבתו של עולם שכזה למצב הנוכחי באורנטיה.

50:6.2 (578.2) התפתחותה של הציוויליזציה באורנטיה לא הייתה שונה במידה כה רבה מזו של עולמות אחרים אשר סבלו מביש המזל של בידוד רוחני. ואולם, בהשוואה לעולמות הנאמנים של היקום, דומה כי הפלנטה שלכם מבולבלת ביותר ומפגרת מאוד בכל השלבים של ההתקדמות האינטלקטואלית ושל ההישג הרוחני.

50:6.3 (578.3) בעטיו של חוסר המזל אשר נפל בחלקה של הפלנטה שלכם, נמנע מבני אורנטיה מלהבין הרבה על אודות תרבותם של עולמות רגילים. ואולם, אל לכם לדמיין את העולמות האבולוציוניים, ואפילו לא את העולמות האידיאליים ביותר שביניהם, כספֵּירות שבהן החיים סוגים בשושנים. החיים ההתחלתיים של הגזעים בני התמותה לעולם כרוכים במאבק. מאמץ והחלטה הינם מרכיבים הכרחיים בתהליך רכישתם של ערכי הישרדות.

50:6.4 (578.4) התרבות מתבססת על איכותה של הדעת; לא תוכל תרבות להתעצם, אלא אם כן הדעת מורמת. אינטלקט נעלה יבקש תרבות נאצלת וימצא דרך כלשהי להשיג את מטרתו זו. דעת נחותה תדחה את התרבות הגבוהה ביותר, ואפילו כאשר זו תוצג לה על מגש של כסף. בנוסף לזאת, הרבה תלוי גם במשימותיהם העוקבות של הבנים האלוהיים, ובשיעור שבו ההארה מתקבלת על-ידי בני התקופות התואמות לעידניהם.

50:6.5 (578.5) אל לכם לשכוח כי כתוצאה ממרידתו של לוציפר שהו כל העולמות בשטניה תחת הבידוד הרוחני של נורלטיאדק במהלך מאתיים-אלף השנים האחרונות. ויידרשו עידנים על-גבי עידנים על-מנת לפצות על הנכויות אשר נגרמו כתוצאה מן החטא ומן הניתוק. כתוצאה של הטרגדיה הכפולה של נסיך פלנטארי מורד ושל בן חומרי אשר נכשל, עולמכם עודו נע בנתיבה בלתי-שגרתית של עליות ומורדות. ואפילו המתת של מיכאל המשיח

באורנטיה לא ביטל באופן מיידי את ההשלכות הזמניות של השגיאות הגסות הללו בניהולו המוקדם של העולם.

7. תגמולי הבידוד

50:7.1 (578.6) במחשבה ראשונה, ייתכן שנדמה כי אורנטיה והעולמות המבודדים הינם חסרי-מזל ביותר, זאת משום שניטלו מהם הנוכחות וההשפעה המועילות של אישיויות על-אנושיות כדוגמת הנסיך הפלנטארי והבן והבת החומריים. ואולם, הבידוד של ספֵירות אלה מעניקה לגזעים שלהן הזדמנות ייחודית להפעלתה של אמונה ולפיתוחה של איכות ייחודית של ביטחון במהימנות הקוסמוס, אשר אינן תלויות בראייה או בכל שיקול חומרי שהוא. ייתכן שלבסוף יתברר כי בני התמותה אשר מגיעים מן העולמות המצויים בהסגר בעקבות מרידה הינם ברי-המזל ביותר. גילינו כי מרקיעים מעין אלו מקבלים לידיהם מהר מאוד משימות רבות מסוגים מיוחדים בפרויקטים קוסמיים שבהם אמונה שאין-עליה-עוררין וביטחון-עצמי נשגב הכרחיים לשם הישג.

50:7.2 (579.1) בירושם, תופסים המרקיעים מן העולמות המבודדים הללו אזור מגורים משל-עצמם וידועים בשם **אָגוּדוֹנְטֵרִים,** אשר משמעו הוא יצורים אבולוציוניים רצוניים אשר מסוגלים להאמין מבלי לראות, להחזיק מעמד בעת שהם מבודדים ולהתגבר על קשיים שאין-כדוגמתם אפילו בעת שהם לבדם. הקבוצה הפונקציונאלית הזו של אגודונטרים ממשיכה להתקיים בכל מהלך ההרקעה ביקום המקומי ובעת חציית יקום העל; היא נעלמת בעת השהות בהאוונה, ואולם היא שבה ומופיעה באופן מיידי עם ההישג של פרדיס, והיא מתמידה בבירור בסגל הסופיונות של בני התמותה. טַאבָּאמַנְטִיָה הינו **אָגוּדוֹנְטֵר** במעמד של סופיון, אשר שרד מאחת הספֵירות שבהסגר אשר הייתה מעורבת באחת מן המרידות הראשונות אשר אירעו ביקומי הזמן והחלל.

50:7.3 (579.2) במהלך נתיבת פרדיס כולה, התגמול מגיע בעקבות מאמץ כתוצאה של גורמים. תגמול שכזה מבדיל את היחיד מן הממוצע, מספק הבדלים בהתנסות היצורים ותורם

לגמישות הביצועים המיטביים של הגוף הכולל של הסופיונים.

50:7.4 (579.3) [הוצג על-ידי בן לאנונאנדק משנִי מסגל המילואים].

>> מסמך 50 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 52 <<

מסמך 51

הָאָדָמִים הפלנטאריים

51:0.1 (580.1) במהלך העידן של הנסיך הפלנטארי, מגיע האדם הפרימיטיבי אל גבול ההתפתחות האבולוציונית הטבעית; והישג ביולוגי זה מסמן לְריבון המערכת כי הגיעה העת לשלוח לעולם שכזה את סדר הבנים השני, את המרוממים הביולוגיים. בנים אלו, משום שהם שניים – הבן והבת החומריים – ידועים על-פי-רוב בפלנטה כאדם וחווה. שמו של הבן החומרי המקורי של שטניה הוא אדם, ואלו אשר הולכים אל עולמות המערכת כמרוממים ביולוגיים לעולם נושאים את שמו של הבן הראשון והמקורי של סדרם הייחודי.

51:0.2 (580.2) בנים אלו הינם מתנתו החומרית של הבן הבורא לעולמות המיושבים. והם נותרים בפלנטה שבה הוצבו, לצד הנסיך הפלנטארי, לכל אורך הנתיב האבולוציוני של ספֵירה שכזו. בעולם שבו מצוי נסיך פלנטארי, אין בהרפתקה מעין זו משום סיכון רב, ואולם, בפלנטה כופרת, בעולם נעדר מנהיג רוחני, בעולם אשר ניטלה ממנו התקשורת הבין-פלנטארית, משימה שכזו כרוכה בסכנה חמורה.

51:0.3 (580.3) למרות שאין ביכולתכם ולו לקוות לַדעת הכול על אודות עבודתם של בנים אלו בכל עולמות שטניה ובְמערכות אחרות, מסמכים אחרים מתארים באופן מלא יותר את חייהם ואת התנסויותיהם של הזוג המעניין, אדם וחווה, אשר הגיעו מסגל המרוממים הביולוגיים של ירושם על-מנת להעלות את גזעי אורנטיה בדרגה. ואף-על-פי שהתוכניות האידיאליות לשיפור הגזעים הילידיים שלכם נחלו כישלון, עדיין משימתו של אדם לא הייתה

לשווא; אורנטיה נהנתה ממתנתם של אדם וחווה לאין חקר; ובקרב חבריהם וּבְמועצות השמיים אין עבודתם נחשבת כאבודה לחלוטין.

1. מקורם וטיבם של בני האל החומריים

(580.4) 51:1.1 הבנים והבנות החומריים, או המיניים, הינם צאצאיו של הבן הבורא; ורוח האם של היקום איננה משתתפת ביצירתן של הוויות אלה, אשר מיועדות לשמש כמרוממות פיזיות בַּעולמות האבולוציוניים.

(580.5) 51:1.2 סדר הבנים החומרי איננו אחיד ברחבי היקום המקומי. הבן הבורא מייצר אך ורק זוג אחד מן ההוויות האלה בכל מערכת מקומית; זוגות מקוריים אלו שונים בטיבם, בהיותם מכוּוננים לתבניות החיים של המערכות התואמות שלהם. ומן ההכרח שכך יהיה, משום שאחרת, פוטנציאל הרבייה של האדמים יהא בלתי-תפקודי יחד עם זה של בני התמותה המתפתחים בעולמותיה של כל מערכת שהיא. האדם והחווה אשר הגיעו לאורנטיה הינם צאצאי זוג הבנים החומריים המקורי של שטניה.

(580.6) 51:1.3 גובהם של הבנים החומריים משתנה ונע בין כשניים-וחצי מטרים לכשלושה מטרים, וגופם זוהר בבוהק אור קורן בגוון סגול. ובעוד שדם חומרי זורם בגופיהם החומריים, הם אף טעונים עד להתפקע באנרגיה אלוהית ורוויים באור שמימי. בנים חומריים אלו (האדמים) ובנות חומריות אלה (החוות) הינם שווים, והם נבדלים אך ורק בהיבטי הרבייה ובתכונות כימיות מסוימות. הם הינם שקולים אך נבדלים, זכר ונקבה – ולפיכך גם משלימים – והם מתוכננים לשרת בזוגות כמעט בכל משימותיהם.

(581.1) 51:1.4 הבנים החומריים נהנים מתזונה דואלית; הם אכן הינם דואליים בטיבם ובהרכב גופם, והם ניזונים מאנרגיה חומרית במידה רבה כשם שעושות ההוויות הפיזיות של העולמות; זאת בעוד שקיומם האלמותי מתקיים במלואו הודות לקליטתן הישירה והאוטומטית של אנרגיות קוסמיות מזינות מסוימות. באם הם ייכשלו באחת מן המשימות אשר הוטלו

עליהם, או אפילו ימרדו במודע ובמתכוון, יהפוך סדר בנים זה למבוּדד וינותק מן הקשר למקורות היקום של אור וחיים. משם ואילך הם יהפכו להוויות חומריות הלכה למעשה, וגורלם יהא להשלים את מסלול החיים החומריים בַּעולם שבו הוצבו ולהיאלץ לבקש את משפטם של שופטי היקום. לבסוף יסיים המוות החומרי את נתיבתם הפלנטארית של בן או בת חומריים חסרי-מזל ובלתי-נבונים שכאלו.

51:1.5 (581.2) האדם והחווה המקוריים – או אלו אשר נבראו במישרין – הינם אלמותיים מעצם טבע המתת אשר קיבלו, ממש כמו כל סדרי הבנים האחרים ביקום המקומי; ואולם, בניהם ובנותיהם מתאפיינים בהפחתה בפוטנציאל האלמוות. זוג מקורי זה אינו יכול להעביר אלמותיות בלתי-מותנית לצאצאיו, בנים כבנות. וצאצאיהם תלויים, לשם המשך חייהם, בסנכרון אינטלקטואלי רציף עם מעגלי כבידת-הדעת של הרוח. למן ראשיתה של מערכת שטניה, שלושה-עשר אדמים פלנטאריים אבדו בְּמרידה ועקב כישלון, וכן אבדו 681,204 מקרב אלו המצויים בעמדות אמון נחותות-דרגה. מרביתן של עריקות אלה אירעו בתקופת מרידתו של לוציפר.

51:1.6 (581.3) בעודם חיים כאזרחי קבע בבירות המערכת, ואפילו בשעה שהם פועלים במשימותיהם היורדות בפלנטות האבולוציוניות, אין ברשותם של הבנים החומריים מכוונני מחשבה; ואולם באמצעות שירותים אלו ממש, הם רוכשים יכולת התנסותית על-מנת לקבל אל קרבם מכוונן שוכן ולצאת אל נתיבת ההרקעה לעבר פרדיס. הוויות ייחודיות ומועילות-לעילא אלה הינן החוּליות המקשרות שבין עולמות החומר לבין עולמות הרוח. הם מתרכזים במטה המערכת, שם הם מתרבים וממשיכים הלאה כאזרחיהם החומריים של העולם, ומשם הם נשלחים אל העולמות האבולוציוניים.

51:1.7 (581.4) בשונה מבָּנים ברואים אחרים המשרתים בפלנטות, סדר הבנים החומריים איננו בלתי-נראה מטבעו לעיני יצורים חומריים כדוגמת תושבי אורנטיה. בני אל אלו יכולים להיראות, להיות מובנים, ובתורם להתרועע הלכה למעשה עם יצורי הזמן ואפילו להזדווג

עימם; זאת אף כי תפקיד זה של רוממות ביולוגית נופל לרוב בחלקם של צאצאי האדמים הפלנטאריים.

51:1.8 (581.5) בירושם, ילדיהם הנאמנים של כל אדם וחווה הינם אלמותיים, ואולם צאצאיהם של בן ובת חומריים אשר נולדו לאחר הגעתם לפלנטה אבולוציונית אינם חסינים באותו אופן בפני המוות הטבעי. כאשר בנים אלו הופכים חומריים על-מנת להתרבות בעולם אבולוציוני, מתרחש שינוי במנגנון שידור-החיים. נשאי החיים מונָעים במתכוון מן האדמים והחוות הפלנטאריים את היכולת להוליד בנים ובנות אלמותיים. במידה שאינם נכשלים, יכולים אדם וחווה המצויים במשימה פלנטארית לחיות למשך זמן בלתי-מוגבל, ואולם במסגרת מגבלות מסוימות, ילדיהם חווים אורך-חיים ההולך ומתקצר מדור לדור.

2. מסעם של האדמים הפלנטאריים

51:2.1 (582.1) עם קבלת החדשות בדבר הגעתו של עולם מיושב נוסף אל פסגת האבולוציה הפיזית, מכנס ריבון המערכת את סגל הבנים והבנות החומריים בבירת המערכת; ומשנידונו הצרכים של עולם אבולוציוני שכזה, נבחרים שניים מקבוצת המתנדבים – אדם וחווה מן הסגל הבכיר של הבנים החומריים – על-מנת לצאת להרפתקה, ועל-מנת להתמסר לתנומה המכינה העמוקה לקראת היעטפותם בידי-שרף והסעתם מן הבית אשר בו הם משרתים אל עבר עולם חדש של הזדמנויות ושל סכנות חדשות.

51:2.2 (582.2) אדמים וחוות הינם יצורים חומריים-למחצה, וככאלו הם אינם יכולים להיות מוסעים בידי שרפים. בטרם יוכלו להיעטף בידי-שרף לשם הסעתם אל העולם שאליו הוצבו, הם חייבים לעבור תהליך של פירוק-חומר בבירת המערכת. שרפי ההיסע יכולים לחולל שינויים מעין אלו בבנים החומריים וכן ביצורים חומריים-למחצה אחרים, כך שיתאפשר להם להיעטף בידי-שרף ולהיות מוסעים באופן זה דרך החלל מעולם אחד אל משנהו וממערכת אחת אל רעותה. תהליך זה של הכנה-להיסע דורש כשלושה ימים תקניים; ושחזור מצבו

הרגיל של יצור כזה, אשר עבר פירוק-חומר, עם הגיעו אל סיום מסע ההיסע השרפי, דורש את שיתוף הפעולה של נשא חיים.

51:2.3 (582.3) בעוד שקיימת טכניקת פירוק-חומר זו לשם הכנתם של האדמים למסע מירושם אל עבר העולמות האבולוציוניים, אין בנמצא שיטה מקבילה ללקיחתם מעולמות מעין אלו, אלא אם כן הפלנטה כולה נדרשת להתפנות; ובמקרה זה מותקנת מערכת לעת-חירום של טכניקת פירוק-החומר בעבור כלל האוכלוסייה שאותה ניתן להציל. במידה שקטסטרופה פיזית כלשהי מאיימת על פלנטת הבית של גזע מתפתח, יתקינו המלכי-צדקים ונשאי החיים את טכניקת פירוק-החומר בעבור כלל השורדים, והוויות אלה יוסעו באמצעות היסע שרפי אל העולם החדש אשר הוכן זה מכבר לשם המשך קיומם. לאחר שהחלה התפתחותו של גזע אנושי בעולם של חלל, היא חייבת להימשך באופן די עצמאי מהישרדותה הפיזית של אותה פלנטה, ואולם במהלך העידנים האבולוציוניים, אין כל כוונה שהאדם או החווה הפלנטאריים יעזבו את העולם שבו בחרו.

51:2.4 (582.4) עם הגעתם ליעדם הפלנטארי, הבן והבת החומריים מורכבים-חומרית-מחדש תחת הנחייתם של נשאי החיים. תהליך זה בכללותו אורך בין עשרה לעשרים-ושמונה ימים כמניין הזמן באורנטיה. חוסר-ההכרה של השינה השרפית נמשך לכל אורך תהליך שחזור זה. וכאשר נשלמת הרכבתו-מחדש של האורגניזם הפיזי, עומדים הבנים והבנות החומריים הללו בביתם החדש ובעולמותיהם החדשים לכל דבר ועניין, ממש כשם שהיו לפני שמסרו עצמם בירושם לתהליך פירוק-החומר.

3. המשימות האדמיות

51:3.1 (582.5) בעולמות המיושבים, בונים הבנים והבנות החומריים את בתי הגן שלהם בעצמם, ובמהרה מסייעים בידם ילדיהם שלהם. על-פי-רוב נבחר האתר בעבור הגן על-ידי

הנסיך הפלנטארי, והסגל הגשמי שלו מבצע הרבה מעבודת ההכנה המקדמית בעזרתם של רבים מן הגזעים הילידיים הגבוהים יותר.

51:3.2 (583.1) גני העדן הללו נקראים כך לכבודה של עדנטיה, בירת הקונסטלציה, ומשום שהם בנויים בהתאם לתבנית ההדר הבּוֹטָאנִי של עולם המטה של האבות הגבוהים ביותר. לרוב ממוקמים בתי גן אלו באזורים מרוחקים ובאקלים קרוב-לטרופי. בעולם ממוצע, הם הינם יצירות נהדרות. ולא תוכלו כלל לשפוט מרכזי תרבות יפהפיים אלו מתוך הסיפור המקוטע על אודות התפתחותו המעוקרת של פרויקט דומה לזה באורנטיה.

51:3.3 (583.2) מבחינה פוטנציאלית, אדם וחווה פלנטאריים מהווים את מלוא מתנת החסד הפיזי לגזעים של בני התמותה. עיסוקו העיקרי של זוג מיובא שכזה הינו הַתרבות ורימום ילדי הזמן. ואולם, אין כל הזדווגות ישירה בין אנשי הגן לבין אנשי העולם; לאורך דורות רבים נותרים אדם וחווה מבודדים מבחינה ביולוגית מבני התמותה האבולוציוניים, בעודם בונים גזע חזק מסדרם הם. זהו מקורו של הגזע הסגול בעולמות המיושבים.

51:3.4 (583.3) התוכניות לרוממות הגזע נערכות ומוּכנוֹת על-ידי הנסיך הפלנטארי וצוותו, והן מוּצָאוֹת אל הפועל בידי אדם וחווה. וזוהי הנקודה שבה נמצאו הבן החומרי שלכם ובת-לווייתו במצב של חיסרון כביר עם הגעתם לאורנטיה. קאליגסטיה התנגד ביצירתיות וביעילות למשימה האדמית; ועל-אף שבאי הכוח המלכי-צדקים של אורנטיה הזהירו מבעוד מועד את אדם וחווה מפני הסכנות האורבות להם בפלנטה מעצם נוכחותו של נסיך פלנטארי מורד, הצליח רב-מורדים זה, באמצעות תחבולה ערמומית, להערים על הזוג העדני ולהפילם בפח הפרת האמונים באשר לנאמנותם לַשליטים הנראים-לעין של עולמכם. הנסיך הפלנטארי הבוגד אכן הצליח להכשיל את אדם וחווה שלכם, ואולם הוא כשל במאמציו לערב אותם במרידתו של לוציפר.

51:3.5 (583.4) הסדר החמישי של המלאכיות, העוזרות הפלנטאריות, נספחות למשימה האדמית ולְעולם מלוות את האדמים הפלנטאריים בהרפתקאותיהם בעולמות. לרוב מונה סגל ההצבה הראשונית כמאה-אלף. בשעה שהושקה בטרם-עת עבודתם של אדם וחווה של אורנטיה, בשעה שהם סטו מן התוכנית אשר צוּוּתה, היה זה אחד מן הקולות השרפיים של הגן

אשר הוכיח אותם באשר להתנהגותם הראויה לגינוי. והסיפור שלכם על אודות מאורע זה מדגים את האופן שבו המסורות הפלנטאריות שלכם נטו לייחס כל מה שהינו על-טבעי לַאלוה ריבון העולמים. מכיוון שכך, בני אורנטיה התבלבלו לעיתים תכופות באשר לטבעו של האב האוניברסאלי, הואיל וכל המילים של עמיתיו וכפיפיו, כמו גם כל פעולותיהם, יוחסו באופן מכליל לו עצמו. במקרה של אדם וחווה, הייתה זו לא אחרת מאשר העוזרת הפלנטארית הראשית אשר הייתה מצויה אז בתפקיד. שרפים זאת, סוֹלוֹנְיָה, הצהירה על כישלון התוכנית האלוהית וביקשה את חזרתם של באי הכוח המלכי-צדקים לאורנטיה.

51:3.6 (583.5) היצורים האמצעיוניים המשניים הינם חלק טבעי מן המשימות האדמיות. כפי שהדבר נכון בעבור הסגל הגשמי של הנסיך הפלנטארי, כך גם צאצאיהם של הבנות והבנים החומריים משתייכים לשני סדרים: הילדים הפיזיים שלהם והסדר המשני של היצורים האמצעיוניים. סועדים פלנטאריים חומריים – אך לרוב בלתי-נראים – אלו תורמים רבות להתקדמות הציוויליזציה ואפילו להכפפתם של מיעוטים סוררים העלולים לבקש לחבל בהתפתחות החברתית ובקִדמה הרוחנית.

51:3.7 (583.6) אין לבלבל בין היצורים האמצעיוניים המשניים לבין אלו מן הסדר הראשי, אשר מתוארכים בסמוך למועד הגעתו של הנסיך הפלנטארי. מרביתם של היצורים האמצעיוניים המוקדמים יותר הללו באורנטיה הלכו בדרך המרידה יחד עם קאליגסטיה, והושמו במעצר מאז פֶּנָטֶקוֹסְט. רבים מקרב הקבוצה האדמית אשר לא נותרו נאמנים לממשל הפלנטארי, הושמו אף הם במעצר כאמור.

51:3.8 (584.1) ביום של פֶּנָטֶקוֹסְט, חברו האמצעיוניים הראשיים והמשניים הנאמנים ויצרו איחוד התנדבותי אשר פעל מני אז כיחידה אחת בענייני העולם. והם משרתים תחת הנהגתם של אמצעיוניים נאמנים אשר נבחרים לסירוגין משתי הקבוצות.

51:3.9 (584.2) עולמכם זכה לביקורם של ארבעה סדרי בנים: קאליגאסטיה, הנסיך הפלנטארי; אדם וחווה מסדר בניו החומריים של האל; מָאקִיוֶנְטָה מַלְכִּי-צֶדֶק, "חכם שלם" בימיו של אברהם; ומיכאל המשיח, אשר הגיע כבן מתת של פרדיס. כמה יעיל ויפה יותר היה זה יכול להיות אילו מיכאל, הריבון העליון של היקום של נבאדון, היה מתקבל בברכה אל

עולמכם על-ידי נסיך פלנטארי נאמן ויעיל ועל-ידי בן חומרי מסור ומוצלח, ושניהם כאחד היו יכולים לעשות כה רבות על-מנת להעצים את עבודת-חייו ואת משימתו של בן המתת! ואולם, לא כל העולמות היו חסרי-מזל כאורנטיה, ואף לא תמיד הייתה משימתם של האדמים הפלנטאריים כה קשה או כה מסוכנת. כאשר הם מצליחים, הם תורמים להתפתחותו של עַם כביר, וממשיכים לשמש כראשיהם הנראים של העניינים בפלנטה, ואפילו הרחק אל תוך העידן אשר בו מיוצב עולם שכזה באור ובחיים.

4. ששת הגזעים האבולוציוניים

51:4.1 (584.3) הגזע השליט במהלך העידנים המוקדמים של העולמות המיושבים הינו האדם האדום, אשר בדרך-כלל הוא הראשון להגיע לרמות התפתחות אנושיות. ואולם, בעוד שהאדם האדום הינו הגזע הוותיק של הפלנטות, האנשים בעלי-הצבע אשר מגיעים לאחריו מתחילים להופיע מוקדם מאוד במהלך העידן שבו מגיחה האנושות בת התמותה.

51:4.2 (584.4) הגזעים המוקדמים הינם נעלים במידת-מה ביחס לאלו המאוחרים יותר; האדם האדום עומד גבוה מאוד מעל לגזע האינדיגו – השחור. נשאי החיים מעניקים את מלוא מתת האנרגיות החיות לגזע התחילי, או האדום, וכל מופע אבולוציוני עוקב של קבוצה מובחנת של בני-תמותה מייצג ווריאציה על חשבון המתת המקורי. אפילו גובהם הפיזי של בני התמותה נוטה לרדת מטה מן האדם האדום אל גזע האינדיגו, אף כי באורנטיה הופיעו ניצנים בלתי-צפויים של ענקיות בקרב האדם הירוק ובקרב האדם הכתום.

51:4.3 (584.5) באותם עולמות שבהם קיימים כל ששת הגזעים האבולוציוניים, האנשים הנעלים הינם בני הגזעים הראשון, השלישי והחמישי – קרי האדום, הצהוב והכחול. וכך משתנות לסירוגין יכולות הצמיחה האינטלקטואלית וההתפתחות הרוחנית בקרב הגזעים האבולוציוניים, כאשר הגזעים השני, הרביעי והשישי פחות מוכשרים במידת-מה. הגזעים המשניים הללו הינם האנשים החסרים בעולמות מסוימים; והם אלו אשר הוכחדו ברבים מן העולמות האחרים. זהו חוסר מזל שבאורנטיה איבדתם במידה כה ניכרת מן האדם הכחול

הנעלה שלכם, למעט מה שנותר ממנו בקרב ה"גזע הלבן" הממוזג. אובדנם של הצירים הירוק והכתום שלכם איננו מהווה נושא לדאגה כה רבה.

51:4.4 (584.6) בעוד שנדמה כי האבולוציה של שישה – או של שלושה – גזעים של צבע מדרדרת את המתת המקורי של האדם האדום, היא מספקת כמה וואריאציות רצויות ביותר בטיפוסים בני התמותה, ומאפשרת את הביטוי המגוון של הפוטנציאל האנושי אשר לא ניתן היה להשיגו באופן אחר. בהינתן העובדה שבני-תמותה אלו מרוּממים לאחר-מכן על-ידי הגזע האדמי, או הסגול, המיובא, שינויים אלו מועילים להתקדמותה של האנושות בכללותה. תוכנית מיזוג רגילה זו לא הוצאה אל הפועל באופן נרחב באורנטיה, וכישלון זה בביצוע תוכנית האבולוציה של הגזעים הופך בעבורכם לבלתי-אפשרית את ההבנה הניכרת בדבר מעמדם של אנשים אלו בפלנטה מיושבת ממוצעת, מתוך ההתבוננות בשאריות הגזעים המוקדמים הללו בעולמכם.

51:4.5 (585.1) בימיה המוקדמים של ההתפתחות הגזעית, קיימת בקרב האדם האדום, הצהוב והכחול נטייה קלה להזדווג ביניהם; כמו כן, קיימת נטייה דומה להתערבבות בין הגזעים הכתום, הירוק והאינדיגו.

51:4.6 (585.2) האנשים הפחות מפותחים מועסקים על-פי-רוב כעובדים על-ידי בני הגזעים המתקדמים יותר. דבר זה מתייחס למקור העבדות בפלנטות במהלך העידנים המוקדמים. האדם הכתום מוכנע בדרך-כלל בידי האדם האדום ומורד למעמד של משרת – ולעיתים אף מוכחד. האדם הצהוב והאדום מתרועעים זה עם זה לעיתים תכופות, אך לא תמיד. על-פי-רוב, הגזע הצהוב משעבד את הגזע הירוק, בעוד שהאדם הכחול מכניע את האינדיגו. הגזעים הללו של האנשים הפרימיטיביים מתייחסים לשימוש ברעיהם הנחשלים כעובדי כפייה, ממש כשם שבני אורנטיה מתייחסים לקנייה ולמכירה של סוסים ובקר.

51:4.7 (585.3) במרבית העולמות הרגילים, עבדות בכפייה איננה שורדת את עידן הנסיך הפלנטארי, אף כי אנשים בעלי נכויות מנטאליות ופושעים הפועלים כנגד החברה ממשיכים להיאלץ לעבוד שלא-מרצונם. ואולם, בכל הספֵירות הרגילות מבוטלת העבדות מן הסוג הפרימיטיבי הזה מעט לאחר הגעתו של הגזע המיובא הסגול, או האדמי.

(585.4) 51:4.8 ששת הגזעים האבולוציוניים הללו נועדו להתמזג ולהיות מרוממים באמצעות מיזוג עם צאצאיהם של המרוממים האדמיים. ואולם, בטרם אנשים אלו מתמזגים, מושמדים במידה רחבה מרביתם של הנחותים והבלתי-מתאימים. הנסיך הפלנטארי והבן החומרי, יחד עם סמכויות פלנטאריות הולמות אחרות, הם השופטים את כשירותם של הזנים המתרבים. הקושי בהוצאתה של תוכנית קיצונית שכזו אל הפועל באורנטיה טמון בעובדת היעדרם של שופטים הכשירים להעריך את כשירותם או את חוסר-כשירותם הביולוגית של היחידים מקרב גזעי עולמכם. ועל-אף קיומו של מכשול זה, דומה כי עליכם להיות מסוגלים להסכים על הסרתם הביולוגית של הזנים היותר בלתי-כשירים, פגומים, נחשלים ואנטי-חברתיים.

5. מיזוג גזעי — תת הדם האדמי

(585.5) 51:5.1 משאדם וחווה פלנטאריים מגיעים לעולם מיושב, הם קיבלו זה מכבר מן הממונים עליהם הנחייה מלאה בדבר דרך הביצוע הטובה ביותר של שיפור הגזעים הקיימים של ההוויות התבוניות. תוכנית הפעולה איננה אחידה; הרבה מושאר לשיקול דעתו של הזוג הסועד, ושגיאות אינן מחזה בלתי-שכיח, במיוחד בעולמות חסרי-סדר ובעולמות מרדניים כדוגמת אורנטיה.

(585.6) 51:5.2 על-פי-רוב, האנשים הסגולים אינם מתחילים להתמזג עם ילידי הפלנטה בטרם הגיע מספר בני קבוצתם שלהם ליותר ממיליון. ואולם בינתיים, סגל הנסיך הפלנטארי מצהיר כי ילדי האלים ירדו, כשם שהדבר אכן קרה, על-מנת להפוך לאחד עם גזעי האדם; והאנשים ממתינים בכיליון עיניים ליום שבו יוצהר כי אלו אשר נמצאו כמשתייכים לזנים הגזעיים הנעלים רשאים להגיע אל גן העדן ולעמוד שם לבחירת בניו ובנותיו של אדם על-מנת לשמש כַּאבות וכַּאימהות האבולוציוניים של סדר האנושות הממוזג והחדש.

(585.7) 51:5.3 בעולמות הרגילים, האדם והחווה הפלנטאריים לעולם אינם מזדווגים עם הגזעים האבולוציוניים. עבודת השיפור הביולוגי הזו הינה מלאכתם של הצאצאים האדמיים.

ואולם, האדמים הללו אינם יוצאים החוצה להתהלך בין הגזעים; אלו הם אנשי סגל הנסיך שמביאים אל גן העדן את הגברים והנשים הנעלים על-מנת שיזדווגו מרצונם החופשי עם הצאצאים האדמיים. והבחירה כמועמד להזדווגות עם בני ובנות הגן נחשבת ברוב העולמות לַכבוד הגבוה ביותר.

51:5.4 (586.1) בשעה שגזעי העולם מתאמצים באופן הולך וגובר לזכות בהכרה כראויים להיכנס אל הגן, מתמעטות בפעם הראשונה המלחמות הגזעיות ומצטמצמים המאבקים השבטיים. ולכם יכול להיות, לכל היותר, מושג קלוש על אודות האופן שבו המאבק התחרותי הזה תופס את מרכז הבמה של כל הפעילויות בפלנטה רגילה. באורנטיה, כלל התוכנית הזו לשיפור הגזע ירדה לטמיון מוקדם מאוד.

51:5.5 (586.2) הגזע הסגול מהווה עַם מונוגמי, וכל גבר או אישה אבולוציוניים המתאחדים עם הבנים והבנות האדמיים מתחייבים שלא לקחת לעצמם בני זוג אחרים, וכן להנחות את ילדיהם למונוגמיה. הילדים של כל אחד מן האיחודים הללו מתחנכים ומוכשרים בבתי הספר של הנסיך הפלנטארי, ולאחר מכן הם מורשים לצאת אל הגזע של ההורה האבולוציוני שלהם, ושם להתחתן בתוך קבוצות נבחרות של בני-תמותה נעלים.

51:5.6 (586.3) עידן חדש וכביר יותר של קידמה אבולוציונית מתחיל בשעה שזן זה של בנים חומריים מתווסף לגזעים המתפתחים של העולמות. בעקבות שפיעה הִתְרַבּוּתִית זו של יכולת מיובאת ושל תכונות על-אבולוציוניות, מתרחשת סדרה של קפיצות בהתפתחות הגזעית ובזו של הציוויליזציה; במאה-אלף שנים מתרחשת התקדמות רבה יותר מאשר במיליון שנות מאבק אשר קדמו להן. ובעולמכם, למרות כישלון התוכניות אשר צווו, התקדמות רבה נעשתה מאז שניתנה לאנשיכם מתנת פלסמת החיים של אדם.

51:5.7 (586.4) ואולם, בעוד שילדיו הישירים של גן העדן הפלנטארי יכולים להעניק את עצמם לחברים הנעלים של הגזעים האבולוציוניים ובכך לרומם את הרמה הביולוגית של האנושות, לא יהא זה מועיל בעבור הזנים הגבוהים יותר של בני התמותה של אורנטיה להזדווג עם הגזעים הנמוכים יותר; התנהגות בלתי-נבונה שכזו תעמיד בסיכון את כלל הציוויליזציה בעולמכם. הואיל ונכשלתם להגיע להרמוניזציה של גזע באמצעות הטכניקה

האדמית, שומה עליכם לפתור כעת את בעיית שיפור הגזע הפלנטארית שלכם בשיטות אחרות, אנושיות ברובן, של התאמה ושל שליטה.

6. השלטון האדמי

51:6.1 (586.5) במרבית העולמות המיושבים נותרים גני העדן כמרכזי תרבות נשגבים, והם ממשיכים לפעול, עידן אחרי עידן, כתבניות חברתיות להתנהגות ולנוהג הפלנטאריים. ואפילו בזמנים המוקדמים, כאשר אנשי הגזע הסגול מבוּדדים יחסית, בתי הספר שלהם מקבלים מועמדים ראויים מקרב הגזעים של העולם; זאת בעוד שההתפתחויות התעשייתיות של הגן פותחות ערוצים חדשים של חליפין מסחריים. וכך תורמים האדמים והחוות וצאצאיהם להתרחבות הפתאומית של התָּרבות ולשיפור המהיר של הגזעים האבולוציוניים בעולמותיהם. וכל מערכות היחסים האלה מועצמות ונחתמות בחותם המיזוג שבין הגזעים האבולוציוניים לבין בניו של אדם, אשר בא לידי ביטוי בעליית מדרגה מיידית במעמד הביולוגי, בהאצת הפוטנציאל האינטלקטואלי ובהתרחבות יכולת הקליטה הרוחנית.

51:6.2 (586.6) בעולמות רגילים הופך מטה הגן של הגזע הסגול לַמרכז התרבותי העולמי השני, ויחד עם עיר המטה של הנסיך הפלנטארי, הוא קובע את קצב התפתחותה של הציוויליזציה. במשך מאות בשנים פועלים בו-זמנית בתי הספר של עיר המטה של הנסיך הפלנטארי ובתי הספר של הגן של אדם וחווה. ועל-פי-רוב הם אינם מרוחקים מאוד זה מזה ופועלים יחדיו בשיתוף פעולה הרמוני.

51:6.3 (587.1) חישבו מה תהא המשמעות בעבור עולמכם אילו אי-שם בלֶבָנְט היה קיים מרכז ציוויליזציה עולמי, אוניברסיטת תרבותית פלנטארית כבירה, אשר פעלה ברציפות במשך 37,000 שנים. ושוב, עצרו ושיקלו כמה הייתה מועצמת סמכותו המוסרית של מרכז עתיק שכזה, אילו לא-הרחק משם היה ממוקם מטה נוסף ועתיק ממנו של סעד שמימי אשר מסורותיו משפיעות בכוח מצטבר של 500,000 שנות השפעה אבולוציונית משולבת. המנהג הוא אשר מפיץ בסופו של דבר את האידיאלים של עדן אל רחבי העולם כולו.

51:6.4 (587.2) בתי הספר של הנסיך הפלנטארי עוסקים בעיקר בפילוסופיה, דת, מוסר, ובהישגים האינטלקטואליים והאמנותיים הגבוהים יותר. בתי הספר של הגן של אדם וחווה מוקדשים על-פי-רוב לְאמנויות שימושיות, לְהכשרה אינטלקטואלית בסיסית, לְתרבות חברתית, התפתחות כלכלית, יחסי מסחר, יעילות פיזית וממשל אזרחי. בסופו של דבר, מרכזים עולמיים אלו מתמזגים, אך חיבור זה מתרחש הלכה למעשה רק בתקופתו של הבן הסמכותי הראשון.

51:6.5 (587.3) קיומם המתמשך של האדם והחווה הפלנטאריים – לצד הגרעין הטהור המקשר ישירות אל הגזע הסגול – מעניק לתרבות העדנית את אותה יציבות של צמיחה הפועלת על הציוויליזציה של העולם מתוקף עוצמתה המחייבת של המסורת. בבנים ובבנות חומריים ואלמותיים אלו היננו מוצאים את החוליה האחרונה והחיונית המחברת את האל והאדם, החוליה המגשרת על התהום האינסופית-כמעט הפעורה בין הבורא הנצחי לבין האישיויות הסופיות הנמוכות ביותר של הזמן. כאן קיימת הוויה ממקור גבוה, אשר הינה פיזית, חומרית ואפילו מהווה יצור בעל-מגדר כבני התמותה של אורנטיה, הוויה המסוגלת לראות ולהבין את הנסיך הפלנטארי הבלתי-נראה ולפרש אותו בעבור היצורים בני התמותה של העולם; זאת הואיל והבנים והבנות החומריים מסוגלים לראות את כלל הסדרים הנמוכים יותר של ההוויות הרוחניות; הם רואים את הנסיך הפלנטארי ואת כל צוותו, זה הנראה וזה הבלתי-נראה.

51:6.6 (587.4) עם חלוף המאות ועם התמזגות צאצאיהם עם גזעי האדם, אותם בן ובת חומריים מתקבלים כַּאבות הקדמוניים המשותפים של האנושות, ההורים המשותפים של הצאצאים הממוזגים כעת של הגזעים האבולוציוניים. הכוונה היא שבני התמותה אשר מתחילים בעולם מיושב יתנסו בחוויה של ההכרה בשבעה אבות:

51:6.7 (587.5) 1. האב הביולוגי – האב בשר ודם.

51:6.8 (587.6) 2. אבי העולם – האדם הפלנטארי.

51:6.9 (587.7) 3. אבי הספֵּירות – ריבון המערכת.

51:6.10 (587.8) 4. האב הגבוה ביותר – אבי הקונסטלציה.

51:6.11 (587.9) 5. אבי היקום – הבן הבורא והשליט העליון של הבריאות המקומיות.

51:6.12 (587.10) 6. אבות-העל – עתיקי היומין אשר מושלים ביקום-העל.

51:6.13 (587.11) 7. אבי הרוח, או אב האוונה – האב האוניברסאלי אשר שוכן בפרדיס ומעניק מרוחו על-מנת שתחייה ושתפעל בדעתם של היצורים הנמוכים אשר מאכלסים את יקום היקומים.

7. ממשל מאוחד

51:7.1 (587.12) מעת לעת מגיעים הבנים האוונאליים של פרדיס אל העולמות המיושבים על-מנת להוציא אל הפועל פעולות שיפוטיות, ואולם, האוונאל הראשון אשר מגיע במשימה של סמכות הוא אשר מתחיל את העידן הרביעי של עולם אבולוציוני של זמן ומרחב. בפלנטות מסוימות שבהן מתקבל בן זה של סמכות באופן אוניברסאלי, הוא נותר למשך עידן אחד; וכך משגשגת הפלנטה תחת שלטונם המאוחד של שלושה בנים: הנסיך הפלנטארי, הבן החומרי ובן הסמכות, כאשר השניים האחרונים נראים לעיני כלל תושבי העולם.

51:7.2 (588.1) בטרם מסיים הבן הראשון של סמכות את משימתו בעולם אבולוציוני רגיל, הושלם זה מכבר איחוד העבודה החינוכית והמנהלית של הנסיך הפלנטארי ושל הבן החומרי. מיזוג זה של הפיקוח הדואלי על הפלנטה, מביא לידי קיום סדר חדש ויעיל של ממשל עולמי. עם פרישתו של הבן הסמכותי, מקבל האדם הפלנטארי את סמכות ההכוונה החיצונית של הפלנטה. כך פועלים בצוותא הבן והבת החומריים כמנהלי הפלנטה, עד להתייצבותו של העולם בעידן של האור והחיים; או אז מורם הנסיך הפלנטארי לדרגת ריבון פלנטארי. במהלך עידן זה של אבולוציה מתקדמת, הופכים אדם וחווה למה שניתן להיקרא בשם ראשי-ממשלה-בצוותא של העולם המהולל.

51:7.3 (588.2) מייד משבירתו החדשה והמאוחדת של העולם המתפתח מתבססת כהלכה, ומהר ככל שניתן להכשיר כראוי מנהלים כפיפים ומוכשרים, מיוסדות בירות-משנה בגופי

יבשה מרוחקים ובקרב העמים השונים. ובטרם הגעתו של בן נוסף של עידן, יאורגנו בין חמישים למאה מרכזי-משנה מעין אלו.

51:7.4 (588.3) הנסיך הפלנטארי וצוותו עדיין מטפחים את תחומי הפעילות של הרוח ושל הפילוסופיה. אדם וחווה מקדישים תשומת-לב מיוחדת למעמד הפיזי, המדעי והכלכלי של העולם. ושתי הקבוצות כאחת מקדישות באופן שווה את האנרגיות שלהן לטיפוח האמנויות, יחסי החברה וההישגים האינטלקטואליים.

51:7.5 (588.4) בטרם תחילתו של העידן החמישי של ענייני העולם, הושג זה מכבר ניהול מפואר של הפעילויות בפלנטה. קיומם של בני התמותה בספֵירה מנוהלת-היטב שכזו הוא אכן מעורר ומועיל. ולוּ בני אורנטיה היו יכולים רק לחזות בחיים בפלנטה שכזו, מייד הם היו עומדים על ערכם של אותם דברים אשר איבד עולמם בשל אימוצו את הרוע והשתתפותו במרד.

51:7.6 (588.5) [הוצג על-ידי בן לאנונאנדק משנִי מסגל המילואים].

>> מסמך 51 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 53 <<

מסמך 52

העידנים של בני התמותה הפלנטאריים

52:0.1 (589.1) למן תחילתם של החיים בפלנטה אבולוציונית ועד לעת לבלובם הסופי בעידן האור והחיים, מופיעים בזירת הפעולה של העולם לפחות שבעה עידנים של חיים אנושיים. עידנים עוקבים אלו נקבעים בהתאם למשימותיהם הפלנטאריות של הבנים האלוהיים, ובְּעולם מיושב ממוצע מופיעים העידנים הללו בסדר הבא:

52:0.2 (589.2) 1. האדם טרום-הנסיך הפלנטארי.

52:0.3 (589.3) 2. האדם בָּתַר-הנסיך הפלנטארי.

52:0.4 (589.4) 3. האדם הבתר-אדמי.

52:0.5 (589.5) 4. האדם בתר הבן הסמכותי.

52:0.6 (589.6) 5. האדם בתר בן המתת.

52:0.7 (589.7) 6. האדם בתר הבן המורה.

52:0.8 (589.8) 7. עידן האור והחיים.

52:0.9 (589.9) מייד כאשר הופכים עולמות החלל להיות ראויים מן הבחינה הפיזית לחיים, הם נרשמים במרשם נשאי החיים, ובבוא העת נשלחים הבנים הללו לפלנטות מעין אלה מתוך מטרה לְאַתְחֵל חיים. כלל התקופה החל מאתחול החיים ועד להופעתו של האדם מכונה העידן הטרום-אנושי, והיא קודמת לעידנים האנושיים העוקבים אשר אליהם מתייחס מסמך זה.

1. האדם הפרימיטיבי

52:1.1 (589.10) מן העת שבה מגיח האדם מן הרמה החייתית – בשעה שביכולתו לבחור לסגוד לבורא – ועד להגעתו של הנסיך הפלנטארי, מכונים יצורים רצוניים בני-תמותה בשם **בני-אדם פרימיטיביים.** קיימים שישה טיפוסים, או גזעים, בסיסיים של בני-אדם פרימיטיביים, ואנשים מוקדמים אלו מופיעים בזה אחר זה בהתאם לסדר הצבעים בספקטרום, החל בצבע האדום. משך הזמן הנדרש לשם אבולוציית חיים מוקדמת זו משתנה במידה רבה מעולם לעולם, ונע ממאה-וחמישים אלף שנים ועד ליותר ממיליון שנים כמניין הזמן באורנטיה.

52:1.2 (589.11) הגזעים האבולוציוניים בעלי הצבעים – אדום, כתום, צהוב, ירוק, כחול ואינדיגו – מתחילים להופיע בסביבות הזמן שבו מָפַתֵּחַ האדם הפרימיטיבי שפה פשוטה ומתחיל להפעיל את הדמיון היצירתי. בעת הזו האדם כבר מורגל מאוד בעמידה הזקופה.

52:1.3 (589.12) בני האדם הפרימיטיביים הינם ציידים מעולים ולוחמים לבלי-חת. החוק בעידן זה הינו חוק הישרדותו הפיזית של החזק ביותר; בזמנים הללו כלל הממשל הינו שבטי. ובמהלך המאבקים הגזעיים המוקדמים בעולמות רבים, כמה מן הגזעים האבולוציוניים נכחדים, כפי שהדבר אירע באורנטיה. ולרוב, אלו אשר שורדים ממוזגים לאחר מכן עם הגזע הסגול המיובא בהמשך, קרי העם האדמי.

52:1.4 (589.13) לאורה של הציוויליזציה אשר תגיע לאחריה, תקופה זו של האדם הפרימיטיבי מהווה פרק ארוך, חשוך ועקוב-מדם. האתיקה של הג'ונגל והמוסר של היערות הקדמונים אינם עולים בקנה אחד עם הסטנדרטים של התקופות המאוחרות יותר של דת התגלות ושל התפתחות רוחנית גבוהה יותר. בעולמות רגילים ובלתי-ניסויים, תקופה זו שונה מאוד מן המאבקים הממושכים והאכזריים עד מאוד אשר אפיינו עידן זה באורנטיה. כאשר תגיחו מהתנסות העולם הראשונה שלכם, תתחילו לראות מדוע מתרחש המאבק הארוך והמכאיב הזה בעולמות האבולוציוניים, וככל שתתקדמו הלאה בדרך המובילה אל עבר

פרדיס, כך תלך ותגדל הבנתכם את התבונה שבאירועים המוזרים-לכאורה הללו. ואולם, על-אף כל החליפות והתמורות של העידנים המוקדמים של הוּלדת האדם, מעשיו של האדם הפרימיטיבי מייצגים פרק מזהיר, ואפילו הרואי, בתולדותיו של עולם אבולוציוני של זמן ומרחב.

52:1.5 (590.1) האדם האבולוציוני המוקדם איננו יצור צבעוני. ככלל, בני התמותה הפרימיטיביים הללו הינם שוכני מערות או דרי צוקים. הם אף בונים בקתות גסות בתוך העצים הגדולים. לעיתים, בטרם הם רוכשים מידה גבוהה של אינטליגנציה, נשטפות הפלנטות בַּמינים הגדולים יותר של חיות. ואולם, בשלב מוקדם בַּעידן הזה לומדים בני התמותה להצית אש ולשמור עליה, ועם השימוש הגובר בדמיון היצירתי, ועם השיפור בכלים, האדם המתפתח מכחיד עד מהרה את בעלי החיים הגדולים והסוררים יותר. הגזעים המוקדמים אף עושים שימוש נרחב בבעלי החיים המעופפים הגדולים יותר. ציפורים ענקיות אלה מסוגלות לשאת אדם אחד או שניים בגודל-ממוצע בטיסה רציפה למרחק של מעל לשמונה-מאות קילומטרים. בפלנטות מסוימות מגישות ציפורים כבירות אלה שירות רב-ערך משום שהן ניחנות בסדר גבוה של אינטליגנציה, ולעיתים קרובות הן דוברות מילים רבות בשפותיו של העולם. ציפורים אלה הינן אינטליגנטיות ביותר, צייתניות עד-מאוד ורוחשות חיבה במידה בל-תיאמן. באורנטיה, ציפורי מסע אלה נכחדו לפני זמן רב, ואולם אבות אבותיכם המוקדמים נהנו משירותיהן.

52:1.6 (590.2) על-פי-רוב רוכש האדם את השיפוט האתי, הרצון המוסרי, לצד הופעתה של שפה מוקדמת. משמושגת הרמה האנושית – לאחר הופעה זו של רצון בר-תמותה – הופכות הוויות אלה פתוחות לקבל את המכוונים האלוהיים לשכון בהם באופן ארעי; ועם מותן של הוויות אלה, רבות מהן נבחרות כשורדות ונחתמות בידי רבי-המלאכיות לשם שחזור והיתוך עם הרוח בעתיד. לעולם מלוות רב-המלאכיות את הנסיכים הפלנטאריים, ובבד בבד עם הגעתו של הנסיך מתרחש שיפוט העידן של העולם.

52:1.7 (590.3) כל בני התמותה אשר בהם שוכנים מכוונני מחשבה הינם סוגדים בפוטנציה; הם "הוארו באור האמת", והם ניחנים בַּיכולת לתור אחר קשר הדדי עם האלוהיות.

ואף-על-פי-כן, מרביתה של הדת המוקדמת, או הביולוגית, של האדם הפרימיטיבי מהווה פחד חייתי מתמיד השזור ביראת-כבוד של בורות ובאמונות תפלות שבטיות. הישרדותה של האמונה התפלה בקרב הגזעים של אורנטיה רחוקה מלהחמיא להתפתחותכם האבולוציונית, והיא אף איננה תואמת את ההישגים הנהדרים האחרים של התקדמותכם החומרית. ואולם, לדת-פחד מוקדמת זו קיימת תכלית רבת-ערך בהכנעת מזגם היוקד של היצורים הפרימיטיביים הללו. היא זו אשר מבשרת את הציוויליזציה, והיא היא האדמה אשר בה יישתלו לאחר מכן זרעי דת ההתגלות בידי הנסיך הפלנטארי ובידי סועדיו.

52:1.8 (590.4) על-פי-רוב, תוך כמאה-אלף שנים למן הרגע שבו רוכש האדם עמידה זקופה, מגיע הנסיך הפלנטארי, אשר נשלח מעם ריבון המערכת לאחר הדיווח של נשאי החיים כי הרצון מתפקד, ואפילו אם התפתחו באופן זה רק מעט אינדיבידואלים באופן יחסי. בדרך-כלל בני התמותה הפרימיטיביים מקדמים בשלום את הנסיך הפלנטארי ואת הסגל הנראה-לעין שלו; למעשה, לעיתים קרובות הם מביטים בהם ביראת כבוד ובהערצה, כמעט בסגידה, וזאת אם אין מרסנים אותם.

2. האדם בתר הנסיך הפלנטארי

52:2.1 (591.1) עם הגעתו של הנסיך הפלנטארי מתחיל עידן חדש. ממשל מופיע על-פני הארץ ומושגת התקופה השבטית המתקדמת. קפיצות חברתיות עצומות מתבצעות במשך מספר אלפי שנים של שלטון זה. בתנאים רגילים, בני-תמותה מגיעים במהלך העידן הזה לציוויליזציה במעמד גבוה. הם אינם נאבקים זמן כה רב בברבריזם כפי שעשו הגזעים של אורנטיה. ואולם, החיים בעולם מיושב משתנים במידה כה רבה עקב מרידה, עד שיכול להיות לכם רק מושג קלוש, או אפסי, על אודות שלטון מעין זה בפלנטה רגילה.

52:2.2 (591.2) עידן זה אורך כחמש-מאות אלף שנה בממוצע; עידנים מסוימים ארוכים יותר מזה, בעוד שעידנים אחרים קצרים יותר. במהלך העידן הזה מתבססת הפלנטה במעגלי

המערכת, ולממשלתה מוקצית מכסה מלאה של סייעים שמימיים שרפיים ואחרים. מכוונני המחשבה מגיעים במספרים הולכים וגדלים, והשומרות השרפיות מעצימות את משטר הפיקוח שלהן על בני התמותה.

52:2.3 (591.3) כאשר מגיע הנסיך הפלנטארי לעולם פרימיטיבי, שלטת בו הדת ההתפתחותית של הפחד ושל הבורות. הנסיך וצוותו עורכים את ההתגלויות הראשונות של האמת הגבוהה יותר ושל ארגון היקום. הצגות ראשונות אלה של דת התגלות הינן פשוטות ביותר, ולרוב הן נוגעות לענייני המערכת המקומית. בטרם הגעתו של הנסיך הפלנטארי, הדת מהווה תהליך אבולוציוני גרידא. לאחר-מכן, מתקדמת הדת באמצעות התגלות מדורגת, כמו גם בדרך של צמיחה אבולוציונית. ובכל עידן, בכל תקופה של בני-תמותה, מתקבלת הצגה מורחבת של אמת רוחנית ושל אתיקה דתית. התפתחותה של יכולת הקליטה הדתית בקרב תושביו של עולם קובעת במידה רבה את קצב ההתקדמות הרוחנית ואת שיעור ההתגלות הדתית.

52:2.4 (591.4) עידן זה חוזה בשחר רוחני, והגזעים השונים, על שבטיהם המגוונים, נוטים לפתח מערכות ייחודיות של דת ושל מחשבה פילוסופית. שתי נימות שזורות באופן אחיד בכל הדתות האלה של בני הגזעים השונים: הפחדים המוקדמים של האדם הפרימיטיבי וההתגלויות המאוחרות יותר של הנסיך הפלנטארי. במובנים מסוימים, נדמה שבני אורנטיה עדיין לא הגיחו לחלוטין מן השלב הזה של ההתפתחות הפלנטארית. ככל שתתמידו בלימוד זה, כך תבחינו בבהירות רבה יותר עד כמה סוטה עולמכם מן הנתיב הממוצע של ההתקדמות וההתפתחות האבולוציוניות.

52:2.5 (591.5) ואולם, הנסיך הפלנטארי איננו "נסיך השלום". המאבקים הגזעיים והמלחמות השבטיות ממשיכים אל תוך עידן זה, אך הולכים ופוחתים בתדירותם ובעוצמתם. זהו העידן הגדול של ההתפזרות הגזעית, והוא מגיע לשיאו בתקופה של לאומיות עזה. הצבע הינו הבסיס להתקבצויות השבטיות והלאומיות, ולעיתים תכופות מפתחים הגזעים השונים שפות נפרדות. כל קבוצה מתרחבת של בני-תמותה נוטה לבקש להתבודד. בידוד זה נתמך בקיומן של שפות רבות. בטרם יתאחדו הגזעים השונים, מלחמותיהם האכזריות באות לעיתים לידי ביטוי בהכחדתם של עמים שלמים; האדם הכתום והאדם הירוק חשופים במיוחד להכחדה מעין זו.

52:2.6 (591.6) בעולמות ממוצעים, במהלך תקופת שלטונו המאוחרת של הנסיך מתחילים החיים הלאומיים להחליף את הארגון השבטי, או לחלופין – הם מתווספים על-גבי הקבוצות השבטיות הקיימות זה מכבר. ואולם, ההישג החברתי הכביר של עידן הנסיך הינו הופעת חיי המשפחה. עד אז, מערכות היחסים האנושיות היו שבטיות ברובן; ואילו כעת, מתחיל הבית לקרום עור וגידים.

52:2.7 (591.7) זהו הינו העידן שבו מתגשם השוויון בין המינים. בפלנטות מסוימות הגברים עשויים לשלוט בנשים; בפלנטות אחרות קורה ההיפך. במהלך העידן הזה מתבסס בעולמות רגילים שוויון מלא בין המינים, שוויון אשר קודם להגשמתם המלאה יותר של האידיאלים של חיי המשפחה. זהו שחרו של עידן הזהב של המשפחה. הרעיון של השלטון השבטי נסוג בהדרגה מפני המושג הדואלי של חיי הלאום ושל חיי המשפחה.

52:2.8 (592.1) החקלאות מופיעה במהלכו של עידן זה. צמיחת רעיון המשפחה אינה תואמת את חיי השוטטות הבלתי-מבוססים של הצייד. בהדרגה מתבסס הנוהג של קיום יישובי קבע ושל עבודת האדמה. ביותם של בעלי החיים ופיתוחן של אומנויות הבית מתקדמות במהירות. עם ההעפלה אל פסגת ההתפתחות הביולוגית כבר הושגה רמה גבוהה של ציוויליזציה, ואולם מבחינה מכאנית קיימת אך התפתחות מועטה; ההמצאה מאפיינת את העידן העוקב.

52:2.9 (592.2) בטרם סיומו של עידן זה, מטוהרים הגזעים ומובאים לדרגה גבוהה של מושלמות פיזית ושל עוצמה אינטלקטואלית. ההתפתחות המוקדמת של עולם רגיל מסתייעת רבות בַּתוכנית לעידוד הגידול בטיפוסים הגבוהים יותר של בני התמותה ובקיצוץ תואם באלו הנמוכים יותר. והכישלון של אנשיכם המוקדמים להבחין בין שני הטיפוסים, הוא אשר אחראי לנוכחותם של יחידים פגומים ומפגרים כה רבים בקרב הגזעים של אורנטיה הנוכחית.

52:2.10 (592.3) אחד מן ההישגים הגדולים ביותר של עידן הנסיך הינו הגבלת התרבותם של היחידים הלוקים בשכלם ושל אלו אשר אינם תואמים-חברתית. הרבה לפני הגעתם של הבנים השניים, האדמים, מרבית העולמות נוטלים על עצמם את הטיפול הרציני במשימות טיהור הגזע, דבר שעמֵי אורנטיה אפילו לא ביצעו ברצינות עד כה.

52:2.11 (592.4) בעיה זו של שיפור הגזע איננה מהווה מבצע כה נרחב בשעה שתוקפים אותה בתקופה המוקדמת הזו של התפתחות האנושות. התקופה הקודמת של מאבקים שבטיים ושל תחרות גסה להישרדות הגזע הסירה את מרבית הזנים החריגים והפגומים. לטיפש אין סיכוי רב לשרוד בחברה פרימיטיבית לוחמת המאורגנת באופן שבטי. זהו הרגש המסולף של הציוויליזציה המושלמת-חלקית שלכם אשר מטפח, מגן ומנציח את קיומם של הזנים הפגומים אשר אין להם תקנה בקרב הקבוצות האבולוציוניות האנושיות.

52:2.12 (592.5) אין זוהי עדינות ואף אין זו זולתנות לאהוד באופן חסר-תוחלת את בני האדם המפגרים, את בני התמותה החריגים והנחותים אשר לא ניתן להצילם. אפילו בעולם הרגיל ביותר שבין העולמות האבולוציוניים קיימים מספיק הבדלים בין יחידים לבין קבוצות חברתיות שונות על-מנת לספק את מלוא ההזדמנות להפעיל את כל אותן תכונות נאצלות של רגש זולתני ושל סעד אנושי נטול-אנוכיות, וזאת מבלי להנציח את הזנים הבלתי-תואמים חברתית והמפגרים מוסרית של האנושות המתפתחת. קיימות שפע הזדמנויות על-מנת לגלות סובלנות ולהפעיל זולתנות כלפי אותם יחידים חסרי-מזל ונזקקים אשר לא איבדו את מורשתם המוסרית באופן חסר תקנה, ואשר לא השחיתו לנצח את זכותם הרוחנית המולדת.

3. האדם הבתר-אדמי

52:3.1 (592.6) מַשְׁמיצה הדחף המקורי של החיים האבולוציוניים את מסלולו הביולוגי, משהגיע האדם אל פסגת ההתפתחות החייתית, מגיע סדר הבנים השני ומתחיל עידן החסד והסעד השני. דבר זה נכון בכל העולמות האבולוציוניים. משהושגה הרמה הגבוהה ביותר האפשרית של חיים אבולוציוניים, בשעה שהרֶקיע האדם הפרימיטיבי ככל יכולתו במעלה הסולם הביולוגי, לעולם מופיעים על הפלנטה בן ובת חומריים אשר נשלחו מעַם ריבון המערכת.

52:3.2 (593.1) מכוונני המחשבה מוענקים באופן הולך וגובר ליצירי האנוש הבתר-אדמיים, ובהתמדה עולה מספרם של בני התמותה המגיעים ליכולת היתוך עתידית עם המכוונן. בעודם

מתפקדים כבנים יורדים, אין מצויים מכוונים ברשותם של האדמים, אך צאצאיהם הפלנטאריים – אלו הישירים ואלו המעורבים – הופכים למועמדים ראויים לקבל בבוא העת את משגוחי המסתורין. עם סיומו של העידן הבתר-אדמי קיבלה הפלנטה זה מכבר את מלוא מכסת הסועדים השמימיים שלה; ורק המכוונים המותכים עדיין לא מוענקים באופן אוניברסאלי.

52:3.3 (593.2) זוהי תכליתו העיקרית של השלטון האדמי להשפיע על האדם המתפתח לסיים את המעבר משלב הציוויליזציה של הצייד והמלקט לזה של החקלאי והגנן, אשר בשלב מאוחר יותר תתווסף אליו גם הופעת הנספחים העירוניים והתעשייתיים של הציוויליזציה. עשרת-אלפים שנים של עידן זה של המרוממים הביולוגיים מספיקות על-מנת לחולל תמורה נפלאה. לרוב, עשרים-וחמש אלף שנה של ממשל כזה של תבונה משולבת של הנסיך הפלנטארי ושל הבנים החומריים, גורמות לספֵּירה להבשיל לקראת בואו של בן של סמכות.

52:3.4 (593.3) בעידן זה היננו עדים על-פי-רוב להשלמת חיסולם של הבלתי-כשירים ולהמשך טיהור הזנים הגזעיים; בעולמות רגילים חוסלו כמעט לחלוטין הנטיות החייתיות הפגומות מן הגזעים המתרבים של התחום.

52:3.5 (593.4) הצאצאים האדמיים לעולם אינם מתמזגים עם הזנים הנחותים יותר של הגזעים האבולוציוניים. ואף ההזדווגות האישית של אדם או של חווה פלנטאריים עם העמים האבולוציוניים איננה חלק מן התוכנית האלוהית. פרויקט שיפור הגזע הזה הינו משימתם של צאצאיהם. ואולם, צאצאיהם של הבן והבת החומריים מגויסים במשך דורות בטרם מתחיל סעד ההתמזגות הגזעית.

52:3.6 (593.5) התוצאה של מתנת פלסמת החיים האדמית לגזעים בני התמותה הינה עליית-מדרגה מיידית ביכולת האינטלקטואלית והאצה של ההתקדמות הרוחנית. על-פי-רוב, מתרחש בנוסף לזאת גם שיפור פיזי מסוים. בעולם ממוצע, התקופה הבתר-אדמית הינה עידן של המצאות כבירות, של שליטה באנרגיה ושל התפתחות מכאנית. זהו העידן של הופעת ריבוי צורות בייצור ושל שליטה באיתני הטבע; זהו עידן הזהב של חקר הפלנטה ובסופו של דבר גם של הכנעתה. הרבה מן ההתקדמות החומרית של עולם מתרחשת בתקופה זו של

חנוכת התפתחות המדעים הפיזיים, ממש בדומה לתקופה שאותה חווה אורנטיה לעת הזו. עולמכם מצוי בפיגור של עידן שלם ויותר ביחס ללוח הזמנים של פלנטה ממוצעת.

52:3.7 (593.6) עם סיומו של העידן האדמי בפלנטה רגילה, הגזעים הינם ממוזגים למעשה, כך שניתן להצהיר באמת ובתמים כי "את כל הלאומים עשה האל מדם אחד", וכי בנו "מצבע אחד את כל העמים עשה". הצבע של גזע ממוזג מעין זה הינו גוון דמוי זית במידת מה של הצבע הסגול, "הלבן" הגזעי של הספֵירות.

52:3.8 (593.7) האדם הפרימיטיבי הינו בעיקרו אוכל בשר; הבנים והבנות החומריים אינם אוכלים בשר, ואולם צאצאיהם, נמשכים בדרך-כלל מקץ מספר דורות אל רמת אוכלי-הכול, אף כי לעיתים נותרות קבוצות שלמות של צאצאיהם צמחוניות. מקור כפול זה של הגזעים הבתר-אדמיים מסביר מדוע זנים אנושיים ממוזגים מעין אלו מציגים שרידים אנטומיים הן של קבוצת אוכלי הצמחים והן של זו אוכלת הבשר.

52:3.9 (593.8) בחלוף עשרת-אלפים שנים של התמזגות גזעית, ניתן למצוא בגזעים הנוצָרים דרגות שונות של מיזוג אנטומי; בעוד שכמה מן הזנים נושאים חותם גדול יותר מן המורשת של האבות הקדמונים הצמחוניים, אחרים מציגים יותר מן התכונות המאפיינות את אבות אבותיהם האבולוציוניים אוכלי-הבשר ואת המאפיינים הפיזיים שלהם. במהרה הופכים מרבית הגזעים הללו של העולם לאוכלי-כול, והם מתקיימים מטווח רחב של מאכלים אשר מקורם מצוי הן בְּממלכת החי והן בְּממלכת הצומח.

52:3.10 (594.1) העידן הבתר-אדמי הינו עידן הבין-לאומיות. עם ההתקרבות להשלמת משימת המיזוג הגזעי שוככת הלאומיות ואחוות האדם מתחילה להתגשם באמת. הממשל הייצוגי מתחיל להחליף את מקומו של השלטון המלוכני או האבהי. מערכת החינוך הופכת גלובאלית, ובהדרגה מתחילות השפות של הגזעים לסגת מפני שפתו של העם הסגול. רק לעיתים רחוקות מושגים השלום ושיתוף הפעולה האוניברסאליים בטרם התמזגותם הממשית של הגזעים, ובטרם הם דוברים שפה משותפת.

52:3.11 (594.2) במהלך המאות האחרונות של העידן הבתר-אדמי מתפתח עניין חדש באמנות, במוסיקה ובספרות, והתעוררות גלובאלית זו הינה הסימן להופעת בן של סמכות. פסגת

התפתחותה של תקופה זו הינה העניין האוניברסאלי במציאויות האינטלקטואליות, בפילוסופיה אמיתית. הדת הופכת פחות לאומנית, ויותר ויותר עניין פלנטארי. התגלויות חדשות של אמת מאפיינות את העידנים הללו, והגבוהים ביותר של הקונסטלציות מתחילים לשלוט בענייני האדם. האמת מתגלה עד לרמת ממשל הקונסטלציות.

52:3.12 (594.3) התקדמות אתית כבירה מאפיינת את התקופה הזו; היעד של החברה בעידן זה הינו אחוות האדם. שלום עולמי – סיום העימותים בין הגזעים והעוינות בין הלאומים – הינו הסמן לבשלותה של הפלנטה להגעתו של סדר הבנים השלישי – בן הסמכות.

4. האדם בתר בן הסמכות

52:4.1 (594.4) בפלנטות רגילות ונאמנות, מתחיל עידן זה בשעה שהגזעים האנושיים ממוזגים וכשירים ביולוגית. אין כל בעיות של גזע או של צבע; כל האומות וכל הגזעים הינם דם אחד, פשוטו כמשמעו. אחוות האדם משגשגת, והאומות לומדות לחיות בשלום ובשלווה על פני האדמה. עולם שכזה עומד בפתחה של התפתחות אינטלקטואלית כבירה אשר מתקדמת לקראת שיאה.

52:4.2 (594.5) כאשר עולם אבולוציוני מבשיל כך לקראת עידן של סמכות, מופיע אחד מן הסדר הגבוה של הבנים האוֹנאליים לשם משימה של סמכות. מקורם של הנסיך הפלנטארי ושל הבנים החומריים הינו בְּיקום מקומי; בן הסמכות מגיע מפרדיס.

52:4.3 (594.6) בשעה שהאוֹנאלים מפרדיס מגיעים אל הספֵּירות של בני התמותה במשימות של שיפוט, אך ורק כשופטים של סיום-עידן, לעולם הם אינם מתגשמים בגוף. ואולם, כאשר הם מגיעים במשימות של סמכות, ולכל הפחות בזו הראשונה, הם תמיד מתגשמים בגוף, וזאת אף-על-פי שהם אינם חווים את הלידה ואף אינם מתים את המוות של העולם. והם עשויים לחיות במשך דורות באותם מקרים שבהם הם נותרים כשליטיהן של פלנטות מסוימות. כאשר

מסתיימות משימותיהם, הם מוותרים על חייהם הפלנטאריים ושבים למעמדם הקודם כבנים אלוהיים.

52:4.4 (594.7) כל עידן חדש מרחיב את אופקיה של דת ההתגלות, והבנים הסמכותיים מרחיבים את התגלותה של האמת על-מנת לייצג את ענייניו של היקום המקומי על כל פלגיו.

52:4.5 (594.8) זמן קצר לאחר ביקורו התחילי של בן של סמכות מגיעים הגזעים לעצמאות כלכלית. משך העבודה היומית הנדרש ליחיד על-מנת לקיים את עצמו תואם לשעתיים וחצי של זמנכם. ויהיה זה בטוח לחלוטין לשחרר בני-תמותה אינטליגנטיים ואתיים מעין אלו. אנשים מעודנים שכאלו יודעים היטב כיצד לנצל את זמן הפנאי לשם שיפור-עצמי ולשם קידום הפלנטה. בעידן זה היננו חוזים בהמשכו של טיהור הגזע באמצעות ההגבלה המוטלת על הִתרבותם של היחידים המותאמים פחות והפחות מוכשרים.

52:4.6 (595.1) הממשל הפוליטי והמִנהל החברתי של הגזעים ממשיכים להשתפר, ובסיומו של העידן הזה הממשל העצמי מבוסס באופן טוב למדי. בשימוש במונח ממשל-עצמי היננו מתכוונים לשיטת הממשל הייצוגי הגבוהה ביותר. עולמות שכאלו מקדמים ומכבדים אך ורק את אותם מנהיגים ושליטים אשר הינם הכשירים ביותר לשאת באחריויות חברתיות ופוליטיות.

52:4.7 (595.2) במהלכו של עידן זה שוכן מכוונן בקרב מרבית בני התמותה של העולם. ואולם, עדיין המתת של המשגוחים האלוהיים איננה תמיד בבחינת עניין אוניברסאלי. המכוונים המיועדים להיתוך עדיין אינם מוענקים לכל בני התמותה בפלנטה; היצורים הרצוניים עדיין נדרשים לבחור במשגוחי המסתורין.

52:4.8 (595.3) במהלך תקופות הסיום של עידן זה, מתחילה החברה לחזור לצורות חיים פשוטות יותר. טיבה המורכב של ציוויליזציה מתקדמת הולך ומסתיים, ובני התמותה לומדים כיצד לחיות ביתר טבעיות ויעילות. ומגמה זו הולכת ומתרחבת עם כל עידן עוקב. זוהי תקופת פריחתן של האמנות, המוסיקה והלימוד הגבוה יותר. המדעים הפיזיים הגיעו זה מכבר אל פסגת התפתחותם. בעולם אידיאלי, עם סיומו של עידן זה ניתן לחזות במלאותה של

התעוררות דתית כבירה, בהארה רוחנית חובקת-עולם. והתעוררת נרחבת זו בטיבם הרוחני של הגזעים, נותנת את האות להגעתו של בן המתת ולחנוכת העידן החמישי של האנושות.

52:4.9 (595.4) בעולמות רבים קורה שהפלנטה איננה מוכנה להגעתו של בן המתת בעקבות משימת סמכות אחת; במקרה שכזה תתקיים משימה שנייה, ואפילו סדרה של משימות אשר כל אחת מהן תקדם את הגזעים מתקופה אחת לתקופה אחרת, עד אשר תהא הפלנטה מוכנה לקבלת מתנתו של בן המתת. במשימה הסמכותית השנייה ובאלה שתבואנה לאחריה, עשויים הבנים הסמכותיים להתגשם בגוף ועשויים שלא לעשות כן. ואולם, בלא תלות במספר הבנים הסמכותיים אשר עשויים להופיע – והם עשויים אף להמשיך ולבוא ככאלו לאחר בן המתת – הגעתו של כל אחד מהם מסמנת את סיומו של עידן אחד ואת תחילתו של עידן אחר.

52:4.10 (595.5) התקופות של הבנים הסמכותיים משתרעות על-פני פרק זמן הנע בין עשרים-וחמש אלף לחמישים-אלף שנים כמניין הזמן באורנטיה. לעיתים תקופה זו נמשכת זמן קצר הרבה יותר, ובמקרים נדירים היא אף ארוכה יותר. ואולם, עם חלוף הזמן אחד מן הבנים הסמכותיים הללו ייוולד כבן מתת של פרדיס.

5. האדם בתר-בן-המתת

52:5.1 (595.6) כאשר מושג בעולם מיושב סטנדרט מסוים של התפתחות אינטלקטואלית ורוחנית, תמיד מגיע בן מתת של פרדיס. בעולמות רגילים הוא איננו מופיע בגוף בשר ודם עד אשר הרקיעו הגזעים לרמות הגבוהות ביותר של התפתחות אינטלקטואלית ושל הישג אתי. ואולם באורנטיה הופיע בן המתת, ואפילו הבן הבורא שלכם, עם סיומו של העידן האדמי; אך אין זהו הסדר הרגיל המתרחש בעולמות החלל.

52:5.2 (595.7) כאשר הופכים העולמות בשלים לרוחניות, מגיע בן המתת. בנים אלו לעולם משתייכים לסדר הבנים הסמכותיים או לסדר הבנים האוונאלים, למעט אותו מקרה בודד המתרחש פעם אחת בכל יקום מקומי, בעת שהבן הבורא מתכונן למתת הסופי שלו בעולם

אבולוציוני כלשהו, כפי שאירע הדבר בשעה שהופיע מיכאל מנבאדון באורנטיה על-מנת להעניק את עצמו לגזעים בני התמותה שלכם. רק אחד מתוך כמעט עשרה מיליון עולמות יכול ליהנות ממתנה שכזו; כל העולמות האחרים מקודמים מבחינה רוחנית באמצעות המתת של בן פרדיס מן הסדר האוונאלי.

52:5.3 (596.1) בן המתת מגיע לְעולם שבו שוררת תרבות חינוכית גבוהה, ובו הוא מוצֵא גזע אשר אומן והוכן מבחינה רוחנית להטמעתן של תורות מתקדמות ולהערכתה של משימת המתת. זהו עידן המתאפיין בַּרדיפה חובקת העולם אחר תרבות מוסרית ואמת רוחנית. התשוקה בת-התמותה של העידן הזה הינה לחדור את המציאות הקוסמית ולהתייחד עם המציאות הרוחנית. התגלויות האמת מורחבות על-מנת שיכללו את יקום העל. מערכות חינוך וממשל חדשות לחלוטין צומחות על-מנת להחליף את המערכות הגסות של העידנים הקודמים. חדוות החיים נצבעת בגוון חדש, ותגובות החיים מרוממות לטונים ולנימות של גבהים שמימיים.

52:5.4 (596.2) בן המתת חי ומת לשם הרוממות הרוחנית של הגזעים בני התמותה של עולם. הוא מכונן את "הדרך החיה והחדשה"; חייו הינם התגלמותה של אמת פרדיס בגוף בשר ודם, אותה אמת ממש – ואפילו רוח האמת – אשר ביודעו אותה יהיה בן האדם חופשי.

52:5.5 (596.3) כינונה של "דרך חיה וחדשה" זו באורנטיה הייתה בבחינת עובדה, כמו גם בבחינת אמת. בידודהּ של אורנטיה במהלך מרידתו של לוציפר השעתה את ההליך אשר באמצעותו יכולים בני התמותה לעבור עם מותם במישרין אל חופי העולמות העליונים. בטרם ימיו של מיכאל המשיח באורנטיה נמו כל הנשמות כולן עד לתחיות המתים של סוף-העידן, או עד לאלה המתרחשות אחת לאלף שנה. ואפילו משה לא הורשה לעבור אל הצד השני עד לקיומה של תחיית מתים מיוחדת, זאת הואיל והנסיך הפלנטארי אשר נפל, קאליגאסטיה, ערער על שחרור שכזה. ואולם, למן היום של פֶּנְטֶקוֹסְט, שוב רשאים בני התמותה של אורנטיה להתקדם במישרין אל הספירות המורונטיות.

52:5.6 (596.4) עם תחייתו מן המתים של בן המתת, ביום השלישי לאחר שוויתר על חייו הגשמיים, הוא מרקיע לימינו של האב האוניברסאלי, מקבל את ההבטחה בדבר קבלתה של

משימת המתת, ושב אל הבן הבורא אשר במטה היקום המקומי. או אז, שולחים האוונאל של-המתת והבן הבורא את רוחם המשותפת, רוח האמת, אל עולם המתת. זוהי העת שבה "ניגרת רוחו של הבן המנצח על כל בשר". רוח האם של היקום המקומי משתתפת אף היא במתת זו של רוח האמת, ובצמידות לה מוכרז צו המתת של מכוונני המחשבה. מרגע זה ואילך, יקבלו כל היצורים הרצוניים בעלי הדעת הרגילה של אותו עולם מכוונים מייד עם הגיעם לגיל קבלת האחריות המוסרית, גיל הבחירה הרוחנית.

52:5.7 (596.5) אם ישוב אוונאל של-מתת שכזה אל עולם לאחר משימת המתת, הוא לא יתגשם בגוף אלא יבוא "בהוד ועם צבאות השמיים".

52:5.8 (596.6) העידן הבתר-בן-המתת עשוי להימשך בין עשרת-אלפים למאה-אלף שנה. אין מוקצב זמן שרירותי למי מן העידנים התקופתיים הללו. זהו זמן של התקדמות אתית ורוחנית כבירה. תחת השפעתם הרוחנית של עידנים אלו, האופי האנושי עובר תמורות כבירות וחוֹוה התפתחות יוצאת מגדר הרגיל. החלתו של כלל הזהב כביצוע מעשי הופכת אפשרית. תורתו של ישוע אכן ישימה היא בעבור עולם אנושי אשר קיבל מבעוד מועד את החינוך המכין של הבנים של טרום-המתת, בעידניהם של האדרת האופי ושל העצמת התרבות.

52:5.9 (596.7) במהלך עידן זה, הבעיות הקשורות למחלות ולפשע נפתרות כמעט במלואן. הפיגור חוסל באופן נרחב הודות לרבייה סלקטיבית. המחלות מצויות למעשה תחת שליטה הודות לאיכויות העמידות ביותר של הזנים האדמיים, ובאמצעות היישום הנבון וחובק העולם של תגליות המדעים הפיזיים של עידני העבר. במהלך תקופה זו מאמירה תוחלת החיים הממוצעת הרבה מעבר למה ששקול לשלוש-מאות שנים כמניין הזמן באורנטיה.

52:5.10 (597.1) במהלך תקופה זו הולך ופוחת בהדרגה הפיקוח השלטוני. ממשל-עצמי אמיתי מתחיל לפעול; פחות ופחות חוקים מגבילים הינם הכרחיים. הענפים הצבאיים של ההתנגדות הלאומית חולפים להם; ומגיעה באמת תקופת ההרמוניה הבין-לאומית. קיימות אומות רבות, אשר נקבעות בעיקר על-ידי חלוקת קרקע, אך רק גזע אחד, שפה אחת ודת אחת. העניינים האנושיים הינם אוטופיים-כמעט, אך לא לחלוטין. זהו אכן עידן כביר ומהולל!

6. העידן הבתר-מתת באורנטיה

52:6.1 (597.2) בן המתת הינו נסיך השלום. הוא מגיע עם המסר "שלום על הארץ ורצון טוב בין בני האדם". בעולמות רגילים, עידן זה הינו עידן של שלום כלל עולמי; והאומות לא תדענה עוד מלחמה. ואולם, השפעות מיטיבות שכאלה לא נלוו לבואו של בן המתת שלכם, מיכאל המשיח. אורנטיה איננה מתקדמת בהתאם לסדר הרגיל. עולמכם מצוי מחוץ לסדר ההתקדמות הפלנטארי. בעודו על כדור הארץ, הזהיר המאסטר שלכם את תלמידיו שבואו לא יביא עימו לאורנטיה את משטר השלום הרגיל. במפורש הוא אמר להם כי תהיינה "מלחמות ורוחות מלחמה", וכי אומה תקום על שכנתה. בזמן אחר הוא אמר "אל לכם לחשוב כי באתי להטיל שלום בארץ".

52:6.2 (597.3) ואפילו בעולמות אבולוציוניים רגילים, הגשמתה של אחווה כלל עולמית בין בני האדם איננה דבר שקל להשיגו. בפלנטה מבולבלת וחסרת-סדר כדוגמת אורנטיה הישג שכזה דורש זמן ארוך הרבה יותר ומאמץ גדול בהרבה. התפתחות חברתית נטולת-עזרה תתקשה להגיע לתוצאות שמחות שכאלה בספירה מבודדת-רוחנית. התגלות רוחנית הינה חיונית לשם הגשמתה של אחווה באורנטיה. בעוד שישוע הורה את הדרך להשגתה המיידית של אחווה רוחנית, הגשמתה של אחווה חברתית בעולמכם תלויה רבות בהשגתן של ההתמרות האישיות וההתאמות הפלנטאריות הבאות:

52:6.3 (597.4) 1. **אחווה חברתית.** הִתְרבות הקשרים החברתיים הבין-לאומיים והבין-גזעיים והתאגדויות האחווה באמצעות נסיעות, מסחר ומשחק תחרותי. התפתחותה של שפה משותפת ועלייה במספר האנשים הדוברים שפות רבות. התחלופה הבין-גזעית והבין-לאומית של תלמידים, מורים, תעשיינים ופילוסופים דתיים.

52:6.4 (597.5) 2. **הפריה אינטלקטואלית הדדית.** האחווה איננה אפשרית בעולם שהשוכנים בו הינם כה פרימיטיביים עד כי הם נכשלים להבין את הטיפשות שבאנוכיות

בלתי-מוגבלת. חייב להתרחש חילופין של ספרות לאומית וגזעית. כל גזע חייב להתוודע אל מחשבות הגזעים כולם; כל אומה חייבת להכיר את רגשותיהן של האומות כולן. הבורות יוצרת חשדנות, והחשדנות איננה תואמת את הגישה ההכרחית של אהדה ושל אהבה.

52:6.5 (597.6) 3. **התעוררות אתית.** רק מודעות אתית מסוגלת לחשוף את חוסר המוסריות שבאי-הסובלנות האנושית ואת החטא שבמאבקים הפנים-ארגוניים. רק מצפון מוסרי יכול לגנות את הרוע שבקנאה הלאומית ושבקנאה הגזעית. רק הוויות מוסריות תחפשנה אחר אותה בוננות רוחנית אשר נחוצה על-מנת לחיות את כלל הזהב.

52:6.6 (598.1) 4. **תבונה פוליטית.** בשלות רגשית הינה הכרחית בעבור שליטה עצמית. רק בשלות רגשית תבטיח כי טכניקות בין-לאומיות של המשפט המתורבת תחלפנה את הפתרון הברברי של המלחמה. ביום מן הימים יעמלו מדינאים נבונים לטובת רווחתה של האנושות, אפילו בעודם מתאמצים לקדם את האינטרסים של אומתם או של גזעם. בסופו של דבר, תבונה פוליטית אנוכית כמוה כהתאבדות – היא הורסת את כל אותן איכויות מתמידות אשר מבטיחות את הישרדותה של הקבוצה על-פני הפלנטה.

52:6.7 (598.2) 5. **בוננות רוחנית.** אחרי ככלות הכול, אחוות האדם מבוססת על ההכרה באבהותו של האל. הדרך המהירה ביותר להגשמתה של אחוות האדם באורנטיה הינה לגרום להתמרה רוחנית של האנושות בת-ימינו. הטכניקה היחידה להאצת המגמה הטבעית של ההתפתחות החברתית הינה הפעלתו של לחץ רוחני מלמעלה, אשר ישיג את הרחבת הבוננות המוסרית במקביל להתרחבות ביכולת של נשמת כל אדם להבין ולאהוב כל אדם אחר. הבנה הדדית ואהבה אבהית הינן גורמים מתרבתים טרנסצנדנטאליים ורבי-השפעה בהתגלמותה הגלובאלית של אחוות האדם.

52:6.8 (598.3) אילו יכולתם להיות מועתקים מן העולם המפגר והמבולבל שלכם אל פלנטה רגילה כלשהי, המצויה כעת בעידן בתר-בן-המתת, הייתם חושבים שהועתקתם אל גן העדן המתואר במסורותיכם. הייתם מאמינים אך בקושי כי אתם חוזים במפעל האבולוציוני הרגיל

של ספירה בת-תמותה של משכן אנושי. עולמות אלו מצויים במעגלים הרוחניים של תחומם, והם נהנים מכל היתרונות של תשדורות היקום ושל שירותי המחזירותיות של יקום העל.

7. האדם בתר-הבן-המורה

52:7.1 (598.4) הבנים מן הסדר הבא אשר מגיעים לעולם אבולוציוני רגיל הינם הבנים המורים של השילוש, בניו האלוהיים של שילוש פרדיס. ושוב הננו מוצאים את אורנטיה בסדר שונה מזה של הספֵירות אחיותיה, וזאת בכך שישוע שלכם הבטיח לשוב. את ההבטחה הזו הוא בוודאי יקיים, אך אף-אחד אינו יודע אם בואו בשנית יקדים את הופעותיהם של בנים סמכותיים או של בנים מורים, או שמא יתרחש רק לאחריהן.

52:7.2 (598.5) הבנים המורים מגיעים בקבוצות אל העולמות אשר הופכים לרוחניים. בידי בן מורה פלנטארי מסייעים שבעים בנים ראשיים, שנים-עשר בנים משניים ושלושה מבין הגבוהים והמנוסים ביותר שבסדר העליון של הדַיָנָאלִיים. סגל זה יישאר בעולם למשך זמן מה, זמן מספיק ארוך על-מנת לחולל את המעבר מן העידנים האבולוציוניים לעידן האור והחיים – לא פחות מאשר אלף שנה כמניין הזמן בפלנטה ולעיתים קרובות אף למשך זמן ממושך הרבה יותר. משימה זו מהווה תרומה של השילוש למאמצים הקודמים של כל האישיויות האלוהיות אשר סעדו עולם מיושב.

52:7.3 (598.6) התגלות האמת מתרחבת כעת אל עבר היקום המרכזי ואל פרדיס. הגזעים הופכים לרוחניים ביותר. עם כביר התפתח ועידן כביר מתקרב. מערכות החינוך, הכלכלה והמִנהל של הפלנטה עוברות תמורות קיצוניות. מתבססים ערכים חדשים ומערכות יחסים חדשות. מלכות השמיים מתחילה את הופעתה על-פני האדמה ותפארת האל מופצת ברחבי העולם.

52:7.4 (598.7) זהו העידן שבו מועתקים בני התמותה רבים מקרב החיים. עם התקדמות העידן של הבנים המורים של השילוש, הופכת הברית הרוחנית של בני התמותה של הזמן

לאוניברסאלית יותר ויותר. המוות הטבעי הופך פחות נפוץ ככל שהמכוננים מותכים יותר ויותר עם נתיניהם במהלך החיים בגוף בשר ודם. הפלנטה מסוגת, בסופו של דבר, כמשתייכת לסדר המותאם הראשי של בני-תמותה מרקיעים.

52:7.5 (599.1) החיים בעידן זה הינם מהנים ומועילים. הפיגור ותוצרי הלוואי האנטי-חברתיים של המאבק האבולוציוני הארוך הוכחדו זה מכבר כמעט לחלוטין. תוחלת החיים מתקרבת לחמש-מאות שנה כמניין הזמן באורנטיה, וקצב ההתרבות של הגידול הגזעי מצוי תחת שליטה נבונה. מגיע סדר חברתי חדש לחלוטין. עדיין קיימים הבדלים גדולים בין בני התמותה, אך מצב החברה מתקרב יותר לאידיאלים של האחווה החברתית ושל השוויון הרוחני. הממשל הייצוגי הולך ונעלם, והעולם עובר לשלטון שליטתו העצמית של היחיד. הממשל עוסק בעיקר במשימות השיתופיות של מנהל חברתי ושל תיאום כלכלי. עידן הזהב מתקדם במהירות; ניתן כבר לראות באופק הקרוב את המטרה בַּזמן של המאבק הפלנטארי האבולוציוני האינטנסיבי. בקרוב יתממש הגמול של העידנים; תבונתם של האלים עומדת להתגשם.

52:7.6 (599.2) הממשל הפיזי של עולם בעידן זה דורש מכל יחיד בגיר כשעה ביום; כלומר, זמן המקביל לשעה באורנטיה. הפלנטה מצויה בקשר הדוק עם ענייני היקום, ושוכניה סורקים את התשדורות האחרונות באותו עניין שאתם מקדישים כעת למהדורות האחרונות של עיתוניכם היומיים. בני הגזעים הללו עוסקים באלף דברים מעניינים אשר אינם ידועים כלל בעולמכם.

52:7.7 (599.3) הנאמנות הפלנטארית האמיתית להוויה העליונה הולכת וגדלה. דור אחר דור, עוד ועוד מצטרפים לשורותיהם של אלו המתַרגלים צדק וחיי חסד. לאט אך בבטחה, הולך העולם ונכבש בידי אלו המשרתים בשמחה את בני האל. הבעיות החומריות והקשיים הפיזיים נפתרו, רובם ככולם; הפלנטה מבשילה לקראת החיים המתקדמים ולקראת קיום מבוסס יותר.

52:7.8 (599.4) מעת לעת במהלך עידניהם, בנים מורים ממשיכים להגיע אל העולמות השלווים הללו. והם אינם עוזבים עולם בטרם הבחינו כי התוכנית האבולוציונית, ככל שהיא

נוגעת לפלנטה זו, פועלת באופן חלק. על-פי-רוב, נלווה אל הבנים המורים במשימותיהם העוקבות בן סמכות של משפט, זאת בעוד שבן אחר כזה פועל במהלך עזיבתם; ופעולות שיפוט אלו ממשיכות מתקופה לתקופה לאורך כל תוכנית האנושות בת התמותה של הזמן והמרחב.

52:7.9 (599.5) כל משימה חוזרת ונשנית של הבנים המורים של השילוש מרוממת בהתמדה עולם נשגב שכזה עוד ועוד, עד לגבהים הולכים ומרקיעים של תבונה, של רוחניות ושל הארה קוסמית. ואולם, שוכניה הנאצלים של ספירה שכזו הינם עדיין סופיים ובני-תמותה. שום דבר אינו מושלם; ואף-על-פי-כן, מתפתחת איכות של התקרבות למושלמות בתפקודו של עולם בלתי-מושלם ובחייהם של שוכניו האנושיים.

52:7.10 (599.6) הבנים המורים של השילוש עשויים לחזור פעמים הרבה לאותו עולם. ואולם במוקדם או במאוחר, עם סיומה של אחת ממשימותיהם, מועלה הנסיך הפלנטארי לדרגת ריבון פלנטארי, וריבון המערכת מופיע על-מנת להצהיר על כניסתו של עולם שכזה לעידן האור והחיים.

52:7.11 (599.7) על סיום משימתם הסופית של הבנים המורים (לפחות כזה יהא התזמון בעולם רגיל) כתב יוחנן: "וארא הנה שמים חדשים וארץ חדשה ואת ירושלים החדשה יורדת מאת האלוהים אשר במרומים, והיא מתוקנת כנסיכה המקושטת לכבוד הנסיך".

52:7.12 (600.1) זוהי אותה ארץ מחודשת, אותו שלב פלנטארי מתקדם, אשר חזה הנביא אשר מקדם בכותבו: "כִּי כַּאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אֲנִכִי עֹשֶׂה עוֹמְדִים לְפָנַי, כֵּן יַעֲמוֹד זַרְעֲכֶם; וְהָיָה מִדֵּי חוֹדֶשׁ בְּחָדְשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ, וַיָּבוֹאוּ כָּל בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוות לְפָנַי', אָמַר אלוהים".

52:7.13 (600.2) ואלו בני התמותה של אותו הדור אשר מתוארים כ"זֶרַע הַנִּבְחָר, מַמְלֶכֶת כוֹהֲנִים, גּוֹי קָדוֹשׁ, עַם סְגֻלָּה; לְמַעַן תְּסַפְּרוּ תְהִילוֹת הַקּוֹרֵא אֶתְכֶם מֵחוֹשֶׁךְ אֶל אוֹרוֹ הַנִּפְלָא".

52:7.14 (600.3) ללא קשר להיסטוריה הטבעית המיוחדת של פלנטה יחידנית כלשהי, ללא הבדל אם העולם היה נאמן לחלוטין או אם הוכתם ברוע או קולל בחטא – בלא קשר למה שקרה קודם לכן – במוקדם או במאוחר יִקְרבו חסדו של האל וסעד המלאכיות את יום בואם

של הבנים המורים של השילוש; ועם עזיבתם, לאחר השלמת משימתם הסופית, יחל עידן נעלה זה של אור ושל חיים.

52:7.15 (600.4) יכולים כל עולמותיה של שטניה להתאחד בתקוותו של זה אשר כתב: "וַאֲנַחְנוּ כְּפִי הַבְטָחָתוֹ מְחַכִּים לְשָׁמַיִם חֲדָשִׁים וּלְאֶרֶץ חֲדָשָׁה אֲשֶׁר צֶדֶק יָלִין בָּם. עַל כֵּן, חֲבִיבַי, הַמְחַכִּים לָאֵלֶּה, שִׁקְדוּ לְהִימָּצֵא לְפָנָיו בְּשָׁלוֹם נְקִיִּם וְזַכִּים מִפְּשַׁע".

52:7.16 (600.5) עזיבתו של סגל הבנים המורים, עם סיום שלטונם הראשון או שלטון אחר כלשהו לאחריו, מקדמת את השחר של עידן האור והחיים – סף המעבר מן הזמן אל פרוזדור הנצח. ההתגשמות הפלנטארית של עידן זה של אור ושל חיים, עולה בהרבה על הציפיות הנעימות ביותר של בני התמותה של אורנטיה אשר מושגיהם על אודות חיי העתיד אינם מרחיקי ראות מעבר לאלו הנכללים באמונות הדתיות המתארות את השמיים כיעד המיידי וכמקום המשכן הסופי של בני התמותה השורדים.

52:7.17 (600.6) [הוצג בחסות שליח רב-עוצמה המסופח זמנית לסגל של גבריאל].

<< מסמך 52 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 54 >>

מסמך 53

המרידה של לוציפר

53:0.1 (601.1) לוציפר היה בן לאנונאנדק ראשי מבריק של נבאדון. הוא התנסה בשירות במערכות רבות, היה יועץ בכיר של קבוצתו ונודע בתבונתו, בחכמתו וביעילותו. לוציפר היה מספר 37 של סדרו, וכאשר הוצב לשירות בידי המלכי-צדקים, הוא צוין כאחד ממאה האישיויות המוכשרות והמבריקות ביותר מתוך יותר משבע-מאות אלף בני מינו. מהתחלה נהדרת שכזו, דרך הרוע והשגגה, הוא אימץ את החטא ונמנה כעת על אחד משלושת ריבוני המערכות בנבאדון אשר נכנעו לדחף של העצמי ולהתחכמות של החופש האישי המלאכותי – דחיית הנאמנות ליקום וזלזול בחובות האחווה, עיוורון ביחס למערכות היחסים הקוסמיות.

53:0.2 (601.2) ביקום של נבאדון, תחומו של מיכאל המשיח, קיימות עשרת-אלפים מערכות של עולמות מיושבים. לאורך כל ההיסטוריה של הבנים הלאנונאנדקים, בכלל עבודתם ברחבי אלפי המערכות האלה ובמטה היקום, נמצאו מאז ומעולם אך ורק שלושה ריבוני מערכת אשמים בביזיון ממשלת הבן הבורא.

1. מנהיגי המרידה

53:1.1 (601.3) לוציפר לא היה הוויה מרקיעה; הוא היה בן ברוא של היקום המקומי, ועליו נאמר: "מושלם היית בכל דרכיך למן היום שבו נוצרת ועד אשר נתגלה בך החטא". פעמים רבות ישב להתייעצות עם הגבוהים ביותר של עדנטיה. ולוציפר שלט "בהר הקדוש של האל", הר הממשל של ירושם, וזאת מאחר שהיה מנהלה הכללי של מערכת כבירה אשר בה 607 עולמות מיושבים.

53:1.2 (601.4) לוציפר היה הוויה נהדרת, אישיות מבריקה; הוא עמד לצד האבות הגבוהים ביותר של הקונסטלציות במדרג הישיר של סמכות היקום. על-אף חריגותיו של לוציפר, בטרם המתת של מיכאל באורנטיה נמנעו היצורים התבוניים הכפופים לו מלהפגין כלפיו חוסר-כבוד או בוז. ואפילו רב-המלאכית של מיכאל, בעת תחייתו מן המתים של משה, "לא האשימה אותו, אלא אמרה בפשטות, 'השופט הוכיח אותך'". השיפוט בנושאים הללו נתון בידיהם של עתיקי היומין, שליטי יקום העל.

53:1.3 (601.5) לעת הזאת לוציפר הינו הריבון המודח והכושל של שטניה. הגות בעצמי הינה הרסנית ביותר, אפילו בעבור האישיויות המרוממות של העולם השמימי. על אודות לוציפר נאמר: "לבבך גבה בשל חינך; תבונתך נשחתה בשל זוהרך". נביאכם הקדום ראה את מצבו העגום בשעה שכתב: "אֵיכָכָה נָפַלְתָּ מִשָּׁמַיִם, הו לוציפר, בֶּן-שָׁחַר! אֵיכָה נִגְדַּעְתָּ לָאָרֶץ, באשר העזת לבלבל את הגּוֹיִם".

53:1.4 (602.1) בשל העובדה שהציב את סגנו הבכיר, שטן, לשטוח את טיעוניו בפלנטה שלכם, נשמע באורנטיה אך מעט על אודות לוציפר. שטן היה חבר באותה קבוצה ראשית של לאנונאנדקים, אך מעולם לא שימש כריבון מערכת; הוא הצטרף באופן מלא להתקוממות של לוציפר. ה"שטן" הינו לא אחר מאשר קאליגסטיה, הנסיך הפלנטארי המודח של אורנטיה ובן המשתייך לסדר הלאנונאנדקים המשני. בעת שמיכאל שהה באורנטיה בגוף, חברו יחד לוציפר, שטן וקאליגסטיה על-מנת להכשיל את משימת המתת שלו. ואולם, הם נחלו כישלון חרוץ.

53:1.5 (602.2) אֲבָדוֹן היה ראש הסגל של קאליגסטיה. הוא הלך בעקבות מורו אל המרד, ומני אז הוא שימש כמנהלם הכללי של מורדי אורנטיה. בעל-זבוב היה מנהיגם של היצורים

האמצעיוניים הבלתי-נאמנים אשר חברו לכוחותיו של קאליגסטיה הבוגד.

53:1.6 (602.3) בסופו של דבר הפך הדרקון למייצג הסמלי של כל הדמויות המרושעות האלה. עם ניצחונו של מיכאל, "ירד גבריאל מסאלווינגטון וכפת את הדרקון (את כל מנהיגי המרד) למשך עידן. על אודות המורדות השרפיות של ירושם נאמר: "וְהַמַּלְאָכִים אֲשֶׁר לֹא שָׁמְרוּ אֶת מִשְׁרָתָם הָרִאשׁוֹנָה כִּי אִם עָזְבוּ אֶת מְעוֹנָם, שְׁמָרָם בְּמוֹסְרוֹת עוֹלָם תַּאֲפֵלָה לְמִשְׁפַּט הַיּוֹם הַגָּדוֹל".

2. הגורמים לְמרד

53:2.1 (602.4) לוציפר וסגנו הבכיר, שטן, שלטו בירושם במשך יותר מחמש-מאות אלף שנה כאשר החלו להעמיד בליבם את עצמם אל מול האב האוניברסאלי ובנו בא-כוחו, מיכאל.

53:2.2 (602.5) במערכת של שטניה לא שררו תנאים מיוחדים או יוצאי-דופן אשר גרמו למרידה או אשר סייעו בעדה. היננו מאמינים שהרעיון קרם עור וגידים בדעתו של לוציפר, וכן שהוא עלול היה לחולל מרידה שכזו ללא קשר למקום הצבתו. בתחילה הצהיר לוציפר על תכניותיו בפני שטן, ואולם נדרשו חודשים אחדים על-מנת להשחית את דעתו של עמיתו המוכשר והמבריק. ואולם, משעה שהומר לתיאוריות המרד הוא הפך לטוען נועז ובולט של "העמידה העצמית על הזכות והחופש".

53:2.3 (602.6) אף-אחד לא הציע מעולם את רעיון המרד ללוציפר. הרעיון לעמידה העצמית על הזכות אל מול רצונו של מיכאל וכנגד תכניותיו של האב האוניברסאלי, כפי שאלה מיוצגות במיכאל, נבע מדעתו שלו. יחסיו עם הבן הבורא היו אינטימיים ותמיד לבביים. בשום זמן בטרם רוממות דעתו שלו, לא הביע לוציפר בפומבי חוסר שביעות-רצון ממשל היקום. על-אף שתיקתו, במשך יותר ממאה שנים של זמן תקני שידר איחוד היומין שבסאלווינגטון לאוורסה, באמצעות מחזירתיות, כי לא הכול שליו בדעתו של לוציפר. מידע זה אף נמסר לבן הבורא ולאבות הקונסטלציה של נורלטיאדק.

53:2.4 (602.7) במהלך תקופה זו הפך לוציפר ביקורתי במידה הולכת וגוברת באשר לכלל התוכנית של ממשל היקום, ואולם תמיד הצהיר על נאמנות שלמה לשליטים העליונים. הפעם הראשונה שבה דיבר בחוסר-נאמנות התרחשה בעת ביקור של גבריאל בירושם, ימים אחדים בטרם הצהרת החופש הפומבית של לוציפר. גבריאל התרשם כה עמוקות מן הוודאות של מה שעתיד להתפרץ, עד כי נסע משם ישירות לעדנטיה על-מנת להיוועד עם אבות הקונסטלציה ולדון בצעדים שיש לנקוט במקרה של מרידה פומבית.

53:2.5 (603.1) קשה מאוד להצביע על הגורם המדויק, או על הגורמים המדויקים, אשר הובילו בסופו של דבר למרידתו של לוציפר. היננו בטוחים אך בדבר אחד: בלא תלות באופן שבו הדבר החל, המקור היה בדעתו לוציפר. מן ההכרח שהתקיימה גאווה עצמית שהזינה את עצמה עד לנקודה של הולכת-שולל עצמית, כך שלוציפר באמת שכנע את עצמו למשך זמן מסוים כי הרהוריו במרידה היו למעשה לטובת המערכת, אם לא לטובת היקום כולו. כאשר התפתחו תכניותיו עד לנקודת ההתפכחות, הוא ללא ספק כבר הלך רחוק מכדי שגאוותו המקורית וההרסנית תרשה לו לעצור. בנקודה מסוימת במהלך חוויה זו הוא הפך צבוע, והרוע התפתח לכדי חטא מכוון ורצוני. העובדה שכך אירע מוכחת על-ידי אופן ההתנהגות העוקבת של המנהל המבריק הזה. במשך זמן רב הוצעה לו האפשרות להתחרט, ואולם רק אחדים מן הכפופים לו קיבלו מעולם את החסד אשר הוצע להם. לבקשת אבות הקונסטלציה, הציג נאמן היומין של עדנטיה באופן אישי את תכניתו של מיכאל להצלת המורדים הבוטים הללו, ואולם תמיד נדחו רחמיו של הבן הבורא, והם נדחו בבוז ובזלזול הולכים וגוברים.

3. המנשר של לוציפר

53:3.1 (603.2) יהיו אשר יהיו המקורות המוקדמים של הצרות אשר רחשו בליבם של לוציפר ושטן, ההתפרצות הסופית שלהן קרמה עור וגידים בדמות הצהרת החופש של לוציפר. טענותיהם של המורדים קובצו תחת שלושה נושאים:

53:3.2 (603.3) **1. מציאותו של האב האוניברסאלי.** לוציפר טען כי האב האוניברסאלי אינו קיים באמת, כי הכבידה הפיזית ואנרגיית החלל הינן מטבעו של היקום, וכן כי האב הינו מיתוס אשר הומצא על-ידי בני פרדיס על-מנת לאפשר להם לקיים את השלטון ביקומים בשמו של האב. הוא הכחיש כי אישיות הינה מתת של האב האוניברסאלי. הוא אפילו רמז שהסופיונים חברו לבני פרדיס על-מנת לרמות את כלל הבריאה, משום שהם מעולם לא הביאו עימם בחזרה מושג ברור ביותר של אישיותו הממשית של האב, כפי שניתן להבחין בה בפרדיס. הוא בלבל בין הערצה לבין בורות. ההאשמה הייתה נרחבת, נוראית וכופרת. אין כל ספק כי התקפה סמויה זו על הסופיונים היא שהשפיעה על האזרחים המרקיעים אשר שכנו אז בירושם לעמוד איתן בהתנגדותם לכל הצעותיו של המורד.

53:3.3 (603.4) **2. ממשל היקום של הבן הבורא – מיכאל.** לוציפר טען כי על המערכות המקומיות להיות אוטונומיות. הוא מחה כנגד זכותו של מיכאל, הבן הבורא, לקבל את הריבונות על נבאדון בשמו של אב פרדיס היפותטי ולחייב את כל האישיויות להצהיר נאמנות לאב בלתי-נראה זה. הוא קבע כי כלל תוכנית הסגידה הייתה מזימה מחוכמת אשר נועדה להאדיר את בני פרדיס. הוא היה מוכן להכיר במיכאל כבוראו-אביו, ואולם לא כאלוהיו וכשליט בדין.

53:3.4 (603.5) התקפתו המרה ביותר כוונה כנגד זכותם של עתיקי היומין – "מלכים זרים" – להתערב בענייניהם של היקומים המקומיים ושל המערכות המקומיות. הוא גינה את השליטים הללו כרודנים וכעושקים. הוא דחק בהולכים אחריו להאמין כי אם רק יהיו בני האדם והמלאכיות אמיצים מספיק על-מנת לעמוד על שלהם ולדרוש בנחישות את זכויותיהם, איש מן השליטים הללו לא יוכל לעשות דבר על-מנת להתערב בתפקודו של שלטון עצמי מלא.

53:3.5 (603.6) הוא טען כי אילו ההוויות הילידיות היו רק עומדות על עצמאותן, ניתן היה למנוע מן המוציאים אל הפועל של עתיקי הימין מלפעול במערכות המקומיות. הוא קבע שאלמותיות הייתה טבועה באישיויות אשר במערכת, שתחייה מן המתים הייתה טבעית

ואוטומטית, וכן שכל ההוויות היו חיות לנצח אלמלא פעולותיהם השרירותיות והבלתי-צודקות של המוציאים אל הפועל של עתיקי היומין.

53:3.6 (604.1) 3. **ההתקפה על תוכנית האימון האוניברסאלית להרקעת בני התמותה.** לוציפר טען כי הרבה יותר מדי זמן ואנרגיה הושקעו בתוכנית האימון היסודית של בני התמותה המרקיעים בעקרונות הניהול של היקום, עקרונות שלדידו היו בלתי-מוסריים ובלתי-הגיוניים. הוא מחה כנגד התוכנית הארוכה עדי-עד להכנת בני התמותה של החלל לייעוד בלתי-ידוע כלשהו, והצביע על נוכחות סגל הסופיונים בירושם כהוכחה לכך שבני התמותה הללו השקיעו עידנים בהכנה לייעוד בדיוני לחלוטין. הוא הצביע בלעג על כך שייעודם של הסופיונים לא היה נהדר יותר מאשר חזרה לספירות פשוטות, כדוגמת אלה שמהן הגיעו במקור. הוא רמז לכך שהם הושחתו על-ידי משמעת יתר ואימון ממושך, ושלאמיתו של דבר הם היו בוגדים בעמיתיהם בני התמותה, משום שכעת הם משתפים פעולה עם תוכנית השעבוד של כלל הבריאה לַבדיונות של ייעוד מיתי נצחי בעבור בני התמותה המרקיעים. הוא טען כי על המרקיעים ליהנות מחופש ההגדרה העצמית היחידנית. הוא הטיל ספק בכלל תוכנית ההרקעה של בני התמותה וכן גינה את התוכנית, כפי שזו טופחה בידי בני האל של פרדיס ונתמכה על-ידי הרוח האינסופית.

53:3.7 (604.2) ובאמצעות הצהרת חופש שכזו פצח לוציפר באורגיית החושך והמוות שלו.

4. התפרצות המרידה

53:4.1 (604.3) המנשר של לוציפר פורסם במסגרת ההתכנסות השנתית של שטניה בים הזכוכית, בנוכחות קהילת ירושם המכונסת, ביום האחרון של השנה, לפני כמאתיים-אלף שנה כמניין הזמן באורנטיה. שטן הצהיר כי ניתן לסגוד לכוחות האוניברסאליים – הפיזיים, האינטלקטואליים והרוחניים – ואולם ניתן להצהיר על שמירת אמונים אך ורק לשליט הנוכחי למעשה, לוציפר, "חברם של בני האדם ושל המלאכיות" ו"אל החופש".

53:4.2 (604.4) קריאת הקרב של מרידת לוציפר הייתה הזכות-העצמית. אחד מטיעוניו העיקריים היה כי אם ממשל-עצמי הוא טוב ונכון בעבור המלכי-צדקים ובעבור קבוצות אחרות, אזי הוא טוב במידה שווה בעבור כלל סדרי היצורים התבוניים. הוא היה תקיף ועיקש בטענתו בדבר "שוויון הדעת" ו"אחוות התבונה". הוא קבע כי כל הממשל חייב להצטמצם לפלנטות המקומיות ולאיחודן מרצונן למערכות המקומיות. כל פיקוח אחר הוא אסר. והוא הבטיח לנסיכים הפלנטאריים כי ימשלו בעולמות כמנהלים עליונים. הוא כפר במיקומן של פעילויות החקיקה במטה הקונסטלציה ובהתנהלות ענייני המשפט בבירת היקום. הוא טען שכל תפקודי הממשל הללו חייבים להתרכז בבירות המערכות והמשיך לארגן אסיפה מחוקקת משלו ובתי דין משלו, אשר הוכפפו לסמכותו של שטן. והוא אף הנחה את הנסיכים של העולמות המורדים לעשות כאשר עשה הוא.

53:4.3 (604.5) כלל חברי הקבינט המנהלי של לוציפר עברו לצד השני כגוף אחד, והם הושבעו בפומבי כמנהלי הממשל של הראש החדש של "המערכות והעולמות החופשיים".

53:4.4 (605.1) בעוד שהתרחשו בעבר שתי מרידות בנבאדון, הן התרחשו בקונסטלציות מרוחקות. לוציפר טען שההתקוממויות אלה כשלו משום שמרבית היצורים התבוניים לא הלכו אחרי מנהיגיהם. הוא טען ש"הרוב שולט" וש"הדעת חסינה מפני הטעות". החופש שניתן לו משליטי היקום תמך לכאורה ברבות מטענותיו המרושעות. הוא המרה את פי כל הממונים עליו; ואף-על-פי-כן נדמה היה כי הם אינם מבחינים במעשיו. ניתנה לו יד חופשית להחיל את תכניתו המפתה בלא כל מגבלה או מכשול.

53:4.5 (605.2) לוציפר הצביע על כל העיכובים הרחומים אשר חלו בהגעת הצדק כעל חוסר יכולת מצד ממשל בני פרדיס לעצור את המרידה. הוא המרה בגלוי את פיהם של מיכאל, של עמנואל ושל עתיקי היומין, וביהירות קרא עליהם תיגר, ואז הצביע על העובדה שלא ננקטה כל פעולה בתגובה לכך כעדות ניצחת לחולשת ממשלות היקום ויקום העל.

53:4.6 (605.3) גבריאל נכח באופן אישי לאורך כל מהלכי חוסר הנאמנות הללו, ורק הצהיר כי בבוא הזמן ידבר בשמו של מיכאל, וכי כל ההוויות תיוותרנה חופשיות לבחור ללא הפרעה;

וכן כי "ממשלת בניו של האב חפצה אך רק בנאמנות ובדבקות אשר ניתנות מרצון, בלבב שלם ובאופן חסין מפני כחש".

53:4.7 (605.4) לוציפר הורשה לבסס את ממשלת המרד שלו במלואה ולארגן אותה באופן יסודי בטרם עשה גבריאל מאמץ כלשהו לטעון כנגד הזכות לפרוש או לפעול כנגד תעמולת המורדים. ואולם, אבות הקונסטלציה הגבילו באופן מיידי את פעילות האישיויות הבלתי-נאמנות האלה לגבולות מערכת שטניה. ואף-על-פי-כן, זמן העיכוב הזה היווה שעה של מבחן וניסיון כבירים בעבור ההוויות הנאמנות של שטניה כולה. במשך שנים אחדות הכול היה כאוטי, ובעולמות העליונים שרר בלבול רב.

5. טיבו של העימות

53:5.1 (605.5) עם פרוץ המרידה בשטניה התייעץ מיכאל עם אחיו מפרדיס, עמנואל. לאחר ועידה רבת-חשיבות זו, הצהיר מיכאל כי ידבוק באותה מדיניות אשר אפיינה את טיפולו במרידות דומות בעבר, גישה של אי-התערבות.

53:5.2 (605.6) בזמן המרידה הזו ובמהלך שתי המרידות שקדמו לה, לא הייתה ביקום של נבאדון סמכות ריבונית מוחלטת ואישית. מיכאל שלט מתוקף זכותו האלוהית כבא-כוחו של האב האוניברסאלי, אך עדיין לא מתוקף הזכות האישית שלו עצמו. הוא לא השלים עדיין את נתיבת המתת שלו; וטרם ניתן בידו "כל עזוז שמיים וארץ".

53:5.3 (605.7) החל מפרוץ המרד ועד ליום שבו הוכתר מיכאל כשליט הריבוני של נבאדון, מעולם הוא לא התערב בכוחות המורדים של לוציפר; הם הורשו לפעול בחופשיות במשך כמעט מאתיים-אלף שנה כמניין הזמן באורנטיה. לעת הזו מצויות בידי מיכאל המשיח עוצמה וסמכות מספקות על-מנת לטפל מיידית, ואף ללא כל גינונים, בהתפרצויות מעין אלה של

חוסר-נאמנות, ואולם היננו מטילים ספק באם סמכות ריבונית זו תגרום לו לפעול באופן שונה מאשר בעבר באם תפרוץ התקוממות נוספת שכזו.

53:5.4 (605.8) מכיוון שמיכאל בחר להישאר מרוחק מן הלחימה בפועל במרידתו של לוציפר, כינס גבריאל את הסגל האישי שלו בעדנטיה, ומתוך התייעצות עם הגבוהים ביותר בחר ליטול את הפיקוד על הצבאות הנאמנים של שטניה. מיכאל נותר בסאלווינגטון בעוד גבריאל ממשיך לעבר ירושם, ומבסס את עצמו בספירה המוקדשת לאב – אותו אב אוניברסאלי אשר באישיותו הטילו ספק לוציפר ושטן – ובנוכחות הצבאות המכונסים של האישיויות הנאמנות הוא הניף את דגלו של מיכאל, את הסמל החומרי של ממשל השילוש של כלל הבריאה – שלושת המעגלים הכחלחלים משותפי-המרכז על הרקע הלבן.

53:5.5 (606.1) סמלו של לוציפר היה דגל לבן עם עיגול אדום אחד, אשר בתוכו הופיע עיגול שחור מלא.

53:5.6 (606.2) "וַתְּהִי מִלְחָמָה בַּשָּׁמָיִם, מפקד מטעם מִיכָאֵל וּמַלְאָכָיו נִלְחָמִים בַּדרקון (לוציפר, שטן והנסיכים הכופרים); וְהַדרקון נִלְחָם וּמַלְאָכָיו הַמּוֹרְדִים נִלְחָמִים, וְלא נִתְחַזְּקוּ". "מלחמת השמיים" הזו לא התחוללה כקרב פיזי, כפי שעימות שכזה עשוי להיתפש באורנטיה. בימיו המוקדמים של המאבק הופיע לוציפר באופן מתמשך באמפיתיאטרון של הפלנטה. מן המטה שהקים בקרבת מקום, ניהל גבריאל הצגה רציפה שבה חשף את הכחש של המורדים. מְגוון האישיויות אשר נכחו בספֵירה, וספק מכרסם בליבן באשר לגישתן, נדדו הלוך ושוב בינות לדיונים הללו עד אשר קיבלו החלטה סופית.

53:5.7 (606.3) ואולם, מלחמת השמיים הזו הייתה נוראית וממשית עד מאוד. אף כי היא לא כללה את הברבריות אשר כה מאפיינת את הלוחמה הפיזית בעולמות הבלתי-בשלים, עימות זה היה קטלני הרבה יותר; במהלך הקרב הפיזי מצויים בסכנה החיים החומריים, ואילו המלחמה בשמיים נוהלה במושגי חיי הנצח.

6. מפַקדת שרפית נאמנה

53:6.1 (606.4) במהלך תקופת הביניים שבין פרוץ מעשֵׂי העוינות לבין הגעת שליט המערכת החדש וסגלו, בוצעו, בידי אישיויות רבות, פעולות נאצלות ומעוררות השראה מרובות של דבקות ושל נאמנות. ואולם, המרגש ביותר מבין כל אותם הישגים של דבקות היה התנהגותה של מָאנוֹטָיָה, השנייה בשרשרת הפיקוד של שרפי המטה של שטניה.

53:6.2 (606.5) עם פרוץ המרד בירושם, הצטרפה מפקדת הצבאות השרפיים למחנהו של לוציפר. זוהי ללא ספק הסיבה שבעטיה כה רבות מן השרפים הנמנות על הסדר הרביעי, השרפים של ניהול המערכת, סטו מדרך הישר. אישיותו המבריקה של לוציפר גרמה למנהיגתן של השרפים לעיוורון רוחני; דרכיו המקסימות ריתקו את הסדרים הנמוכים יותר של ההוויות השמימיות. הן פשוט לא יכלו לתפוש כי היה זה אפשרי בעבור אישיות כה נוצצת לטעות.

53:6.3 (606.6) לא הרבה לאחר-מכן אמרה מאנוטיה, בשעה שתיארה את ההתנסויות הקשורות לפרוץ המרידה של לוציפר: "אך הרגע המרטיט ביותר היה ההרפתקה המרגשת הקשורה במרידתו של לוציפר, כאשר – בעת ששימשתי כשנייה בשרשרת הפיקוד השרפי – סירבתי להשתתף בעלבון שתוכנן בעבור מיכאל; והמורדים רבי העוצמה ביקשו לחסל אותי באמצעות הכוחות המאוחדים שארגנו. מהומה כבירה שררה בירושם, ואולם לאף שרפים נאמנה לא אונה כל רע.

53:6.4 (606.7) "עם כישלון הממונָה הישירה שלי, נפלה עלי האחריות ליטול את הפיקוד על הצבאות השרפיים של ירושם כמנהלת העניינים השרפיים המבולבלים של המערכת. תמכו בי מבחינה מוסרית המלכי-צדקים, ומרבית הבנים החומריים סייעו בידי בכישרון בשעה שננטשתי על-ידי קבוצה אדירה של בני הסדר שלי, אך זכיתי לתמיכה נהדרת של בני התמותה המרקיעים אשר בירושם.

53:6.5 (606.8) "הואיל ונזרקנו באופן אוטומטי אל מחוץ למעגלי הקונסטלציה בשל פרישתו של לוציפר, היינו תלויים בנאמנות סגל המודיעין שלנו, אשר הפנה קריאות לעזרת עדנטיה מן המערכת הסמוכה רָאנְטוּלְיָה; וגילינו כי ממלכת הסדר, אינטלקט הנאמנות ורוח האמת, גוברות מעצם טיבן על ההתמרדות, על העמידה העצמית על הזכות, ועל מה שמתקרא חירות

אישית; הצלחנו להמשיך הלאה עד להגעתו של ריבון המערכת החדש, מחליפו הראוי של לוציפר. ומייד לאחר מכן הוצבתי בסגל הנאמנים המלכי-צדקים של אורנטיה, וקיבלתי את האחריות על הסדרים השרפיים הנאמנים אשר בעולמו של קאליגסטיה הבוגד, אשר הצהיר על הספירה שלו כעל חברה במערכת המתוכננת החדשה של 'העולמות המשוחררים והאישויות החופשיות', כפי שאלו הוצעו בהצהרת החופש הידועה-לשמצה של לוציפר בקריאתו ל'יצורים התבוניים אוהבי-החופש, בעלי המחשבה החופשית והראייה קדימה של עולמות שטניה הנשלטים והמנוהלים שלא כיאות'".

53:6.6 (607.1) ומלאכית זו עדיין משרתת באורנטיה, והיא משמשת בתפקיד מפקדת עמיתה של השרפים.

7. תולדות המרידה

53:7.1 (607.2) מרידתו של לוציפר הייתה כלל מערכתית. שלושים-ושבעה נסיכים פלנטאריים פורשים העבירו באופן נרחב את ממשלי עולמותיהם לצדו של רב-המורדים. רק בְּפָאנוֹפְּטָיָה לא הצליח הנסיך הפלנטארי לגרור עמו את אנשיו. בעולם זה התאחדו האנשים בתמיכה במיכאל, תחת הנחייתם של המלכי-צדקים. אֶלָנוֹרָה, אישה צעירה מן העולם בן התמותה הזה, תפשה את מושכות השלטון בגזעים האנושיים, ואף לא נִשמה אחת בַּעולם המוכה הזה הצטרפה למחנהו של לוציפר. ומני אז, משרתים הפָּאנוֹפְּטִים הנאמנים הללו בעולם המעבר השביעי של ירושם כַּשומרים וכַּבונים בספֶּירת האב ובשבעת עולמות המעצר המקיפים אותה. הפאנופטים פועלים לא רק כנאמנים של העולמות הללו, פשוטו כמשמעו, אלא הם גם מבצעים את הוראותיו האישיות של מיכאל הנוגעות לקישוט ספֶּירות אלה לשם שימוש עתידי בלתי-נודע כלשהו. עבודה זו הם מבצעים בעודם עושים את דרכם לעדנטיה.

53:7.2 (607.3) לאורך תקופה זו טען קאליגסטיה את טענותיו של לוציפר באורנטיה. המלכי-צדקים עמדו בכישרון מנגד לנסיך הפלנטארי הבוגד, ואולם השקרים על אודות חופש

בלתי-מוגבל והאשליות על אודות זכות עצמית קיבלו את מלוא ההזדמנות להוליך שולל את העמים הפרימיטיביים של עולם צעיר ובלתי-מפותח.

53:7.3 (607.4) כלל התעמולה הנוגעת לפרישה נדרשה להיות מועברת על-ידי מאמץ אישי, וזאת משום ששירותי התשדורת וכל יתר האמצעים המשמשים לתקשורת בין-פלנטארית הושעו בידי מפקחי מעגלי המערכת. עם פרוץ המרידה למעשה, בוּדדה כלל המערכת של שטניה הן ממעגלי הקונסטלציה והן ממעגלי היקום. במשך פרק זמן זה נמסרו כל ההודעות הנכנסות והיוצאות על-ידי הסוֹכנוֹת השרפיות ועל-ידי השליחים הבודדים. המעגלים אל העולמות אשר נפלו נקטעו גם הם, וזאת על-מנת למנוע מלוציפר להשתמש בערוצים אלו לשם קידום תכניתו הזדונית. והמעגלים הללו לא יוחזרו לפעולה כל עוד רב-המורדים חי בתחומיה של שטניה.

53:7.4 (607.5) הייתה זו מרידה של הלאנונאנדקים. הסדרים הגבוהים יותר של בני היקום המקומי לא הצטרפו לפרישה של לוציפר, אף כי כמה מנשאי החיים המוצבים בפלנטות המורדות הושפעו במידת-מה מן המרי של הנסיכים הבלתי-נאמנים. אף אחד מן הבנים אשר שולשו לא סטה מדרך הישר. המלכי-צדקים, רב-המלאכיות וכוכבות הערב הזוהרות נשארו כולם נאמנים למיכאל, וטענו באומץ, יחד עם גבריאל, בזכות רצון האב ושלטון הבן.

53:7.5 (608.1) אף הוויה אשר מקורה בפרדיס לא הייתה מעורבת בחוסר נאמנות. יחד עם השליחים הבודדים, הן החזיקו מטה בעולמה של הרוח ונותרו תחת הנהגתו של נאמן היומין של עדנטיה. אף אחד מן הבוררים לא בגד, ואף אחד מן הרשמים השמימיים לא סטה מדרך הישר. ואולם, מחיר כבד נגבה משורות בני הלוויה המורונטיים ומורי העולמות העליונים.

53:7.6 (608.2) אף לא מלאכית אחת אַבדה מקרב סדר השרפים העליונות, ואולם קבוצה נכבדת מן הסדר הבא בתור, השרפים הבכירות, הולכה שולל ונלכדה. בדומה לכך, כמה מן הסדר השלישי של המלאכיות, אלה המפקחות, הולכו שולל. ואולם, השבר הנורא הגיע בקבוצה הרביעית, המלאכיות המנהלות, אותן שרפים אשר מוצבות דרך קבע בתפקידים אשר בבירות המערכת. מאנוטיה הצילה כמעט שני-שלישים מהן, ואולם מעט יותר משליש מהן נהו אחר מנהיגתן אל שורות המורדים. כשליש מכל הכרובים של ירושם, המסופחים למלאכיות המנהלות, אבדו יחד עם השרפים הבלתי-נאמנות שלהן.

53:7.7 (608.3) מקרב הסייעות המלאכיות הפלנטאריות אשר מסופחות לבנים החומריים, כשליש הולכו שולל וכמעט עשרה אחוזים מסועדות המעבר נלכדו. יוחנן ראה זאת באופן סמלי בשעה שכתב על אודות הדרקון האדום הגדול, באומרו: "וְסָחַב בִּזְנָבוֹ מִן הַשָּׁמַיִם חֵלֶק שְׁלִישִׁי מִן הַכּוֹכָבִים וַיַּשְׁלִיכֵם אָרְצָה אֶל הַחֲשֵׂיכָה."

53:7.8 (608.4) האבידה הגדולה ביותר אירעה בשורותיהן של המלאכיות, ואולם רוב הסדרים הנמוכים יותר של היצורים התבוניים היו מעורבים בחוסר-נאמנות. מקרב 681,227 הבנים החומריים שאבדו בשטניה, תשעים-וחמישה אחוזים נפלו קורבן במרידתו של לוציפר. מספר גדול של יצורים אמצעיוניים אבדו בפלנטות היחידניות אשר בהן הצטרפו הנסיכים הפלנטאריים לטענותיו של לוציפר.

53:7.9 (608.5) במובנים רבים הייתה מרידה זו הנרחבת וההרסנית ביותר מכל האירועים מסוג זה אשר אירעו בנבאדון. בהתקוממות זו היו מעורבות יותר אישיויות מאשר בשתי המרידות האחרות גם יחד. ולדיראון עולם ייזכר כי שליחיהם של לוציפר ושל שטן לא חסו אף על בתי החינוך של הילדים אשר בפלנטת החינוך של הסופיונים, אלא ביקשו להשחית את דעתם המתפתחת של אלו אשר חולצו בחסד מן העולמות האבולוציוניים.

53:7.10 (608.6) בני התמותה המרקיעים היו פגיעים, אך עמדו בפני שקרי המרידה באופן טוב יותר מאשר הרוחות הנמוכות יותר. בעוד שרבים מאלו אשר בעולמות העליונים הנמוכים יותר, אלו אשר טרם השיגו התכה סופית עם מכווננֵיהם, נפלו, יירשם לתפארת התבונה של תכנית ההרקעה שאף לא אחד מן התושבים האזרחים המרקיעים של שטניה בירושם השתתף במרידתו של לוציפר.

53:7.11 (608.7) שעה אחר שעה ויום אחר יום, צבאוּ צופים סקרנים, הנמנים על כל סוגי היצורים התבוניים השמימיים אשר ניתן להעלות על הדעת, על תחנות השידור של נבאדון כולה; הם עקבו בתשומת לב אחר הדיווחים על אודות המרידה בשטניה, ושמחו בשעה שהדוחות גוללו ברציפות את סיפור נאמנותם האיתנה של בני התמותה המרקיעים, המצויים תחת הנהגתם של המלכי-צדקים, אשר עמדו איתן אל מול המאמצים המשולבים והמתמשכים של כל אותם כוחות רשע מְתחכמים אשר חברו בזריזות כה רבה אל תנופת הפרישׁה והחטא.

53:7.12 (608.8) חלפו מעל לשנתיים כמניין הזמן במערכת למן תחילת "המלחמה בשמים" ועד למינוי יורשו של לוציפר. ואולם, בסופו של דבר הגיע הריבון החדש ונחת עם צוותו בים הזכוכית. אני הייתי בין אלו אשר גויסו מקרב המילואים של עדנטיה בידי מיכאל, ועוד זוכר אנוכי את המסר הראשון של לָאנָאפוֹרְג' אל אבי הקונסטלציה של נורלטיאדק. נאמר בו כך: "אף לא אזרח ירושם אחד אבד. כל בני התמותה המרקיעים שרדו את טבילת האש והגיחו מן המבחן המכריע כאשר ידם על העליונה." ומסר זה של אישור המשיך משם אל סאלווינגטון, אוורסה ופרדיס, והודיע כי התנסות ההישרדות של הרקעת בני התמותה הינה תעודת האחריות הכבירה ביותר כנגד מרידה והמגן הבטוח ביותר מפני החטא. הקבוצה הנאצלת הזו של בני התמותה בירושם מנתה אך 187,432,811 חברים.

53:7.13 (609.1) עם הגעתו של לָאנָאפוֹרְג', הופשטו רבי המורדים מכל סמכויות השלטון אשר בידיהם והורדו מכיסאם, אף כי הורשו לנוע בחופשיות ברחבי ירושם, בספירות המורונטיות ואף בעולמות המיושבים היחידניים. הם אומנם המשיכו במאמצי הרמייה והפיתוי אשר נועדו לבלבל את דעתם של בני האדם והמלאכיות ולהוליך אותם שולל, ואולם, בכל הנוגע לעבודתם בהר הממשל של ירושם, "מקומם לא נמצא עוד".

53:7.14 (609.2) אף כי ניטלו מידיו של לוציפר כל הסמכויות הניהוליות בשטניה, לא היה קיים ביקום באותה עת כוח או בית-דין אשר יכול היה לעצור או להשמיד את המורד הזדוני הזה; באותה עת מיכאל לא היה שליט ריבון. עתיקי היומין תמכו באבות הקונסטלציה אשר תפשו את השלטון במערכת, אך הם מעולם לא הגישו כל החלטה נוספת בעניין הערעורים הרבים אשר עדיין עומדים ותלויים בנוגע למעמד הנוכחי של לוציפר, שטן ושותפיהם, וכן לגורלם העתידי.

53:7.15 (609.3) וכך הורשו רבי המורדים הללו לשוטט בחופשיות בכל רחבי המערכת ולהמשיך לבקש להחדיר את תורותיהם על חוסר שביעות הרצון ועל העמידה על הזכות-העצמית. ואולם, במהלך קרוב למאתיים-אלף שנה כמניין הזמן באורנטיה, הם לא היו מסוגלים להוליך שולל עולם נוסף. אף לא אחד מעולמות שטניה אבד למן נפילתם של השלושים-ושבעה, ואפילו העולמות הצעירים יותר, אשר יושבו מאז ימי המרידה, לא נפלו.

8. בן האדם באורנטיה

53:8.1 (609.4) לוציפר ושטן שוטטו בחופשיות ברחבי המערכת של שטניה, עד אשר השלים מיכאל את משימת המתת שלו באורנטיה. ובאחרונה הם היו יחד בעולמכם במהלך ניסיון ההתקפה המשולב שלהם על בן האדם.

53:8.2 (609.5) לפני כן, כאשר הנסיכים הפלנטאריים – "בני האל" – התכנסו מעת לעת, "ובא גם השטן בתוכם", עם הטענה שהוא מייצג את כל אותם עולמות מבוּדדים של הנסיכים הפלנטאריים אשר נפלו. ואולם, מאז משימת המתת הסופית של מיכאל, לא ניתן לו חופש שכזה בירושם. בהמשך למאמציהם להשחית את מיכאל בעודו בגוף בעת משימת המתת, כל שריד לאהדה כלפי לוציפר ושטן חלף עבר מרחבי שטניה כולה, כלומר, מחוץ לעולמות המבוּדדים של החטא.

53:8.3 (609.6) המתת של מיכאל סיימה את המרידה של לוציפר בשטניה כולה, למעט בפלנטות של הנסיכים הפלנטאריים הבוגדים. וזו הייתה חשיבות ההתנסות האישית של ישוע, אך בטרם מותו בגוף בשר ודם, כאשר הצהיר יום אחד בפני תלמידיו, "רָאִיתִי אֶת הַשָּׂטָן נוֹפֵל כַּבָּרָק מִן הַשָּׁמָיִם". הוא הגיע יחד עם לוציפר לאורנטיה למאבק המכריע האחרון.

53:8.4 (609.7) בן האדם היה בטוח בהצלחתו, וידע כי הניצחון בעולמכם יְיַשֵּׁב לנצח את מעמדם של אויביו הוותיקים, ולא רק בשטניה אלא אף בשתי המערכות האחרות אשר נוגעו בחטא. הייתה זו הישרדות בעבור בני התמותה וביטחון בעבור המלאכים, כאשר השיב המאסטר שלכם בשלווה ומתוך ביטחון אלוהי להצעותיו של לוציפר במילים, "סוּר מֵמֶּנִּי הַשָּׂטָן". מן הבחינה העקרונית, היה זה סיומה האמיתי של מרידת לוציפר. אמת היא כי בתי הדין של אוורסה טרם פרסמו את ההחלטה הביצועית באשר לערעורו של גבריאל, המייחל להשמדתם של המורדים, ואולם, צוו שכזה יגיע ללא ספק בבוא העת, הואיל והצעד הראשון בשימוע מקרה זה כבר הוצא אל הפועל.

(610.1) 53:8.5 קאליגסטיה הוכר בידי בן האדם כַּנסיך הטכני של אורנטיה עד לסמוך למותו. אמר ישוע: "עַתָּה נִשְׁפָּט הָעוֹלָם הַזֶּה; וְעַתָּה יוּשְׁלַךְ שַׂר הָעוֹלָם הַזֶּה אֶל הַחוּץ." ובסמוך יותר למועד סיום עבודת חייו הצהיר כי "נִדּוֹן שַׂר הָעוֹלָם הַזֶּה". ונסיך זה ממש, אשר הורד מעם כיסאו והוטל בו קלון, הוא אשר כונה לפנים בשם "האל של אורנטיה".

(610.2) 53:8.6 פעולתו האחרונה של מיכאל, בטרם עזיבתו את אורנטיה, הייתה להציע רחמים לקאליגסטיה ולדאליגסטיה, ואולם, אלו דחו את הצעתו העדינה על הסף. קאליגסטיה, הנסיך הפלנטארי הבוגד שלכם, עדיין חופשי באורנטיה לבצע את תכניותיו הזדוניות, ואולם אין בידיו כל כוח לחדור אל דעתם של בני האדם, והוא אף אינו מסוגל להתקרב אל נשמותיהם על-מנת לנסות ולהשחית אותם, אלא אם כן הם עצמם משתוקקים באמת להיות מקוללים בעצם נוכחותו המרושעת.

(610.3) 53:8.7 בטרם המתת של מיכאל, ביקשו שליטי האופל הללו להמשיך ולהחזיק בסמכותם באורנטיה, והם עמדו בעקשנות אל מול האישיויות השמימיות הנמוכות והכפיפות. ואולם, מאז היום של פֶּנְטָקוֹסְט, עומדים ומתרפסים קאליגסטיה הבוגד ושותפו הנבזה כמוהו, דאליגסטיה, מנגד להדר המלכותי של מכוונני המחשבה של פרדיס ומנגד לרוח האמת המגוננת, רוחו של מיכאל אשר הוגרה על כל בשר ודם.

(610.4) 53:8.8 ואף-על-פי-כן, אף רוח אשר נפלה מעולם לא הייתה מסוגלת לפלוש לדעתם של ילדי האל או להטריד את נשמותיהם. לא שטן ואף לא קאליגסטיה היו מסוגלים מעולם לנגוע או להתקרב אל בני האמונה של האל; האמונה הינה שריון יעיל בפני החטא והעוול. אמת היא: "כִּי אֶשֶׁר יֻלַּד מֵאֵת הָאֱלֹהִים, יִשְׁמוֹר אֶת נַפְשׁוֹ וְהָרשע לא יִגַּע בּוֹ."

(610.5) 53:8.9 באופן כללי, כאשר בני-תמותה חלשים ומושחתים מצויים לכאורה תחת השפעתם של שדים ורשעים, הם נשלטים אך ורק בידי נטיותיהם הטבועות והמקולקלות, הם מובלים בידי נטיותיהם הטבעיות שלהם עצמם. השטן קיבל הרבה נקודות זכות בעבור רוע אשר אינו שייך לו. מאז הצלב של ישוע, קאליגסטיה הינו חסר-כוח למדי.

9. מצבה הנוכחי של המרידה

(610.6) 53:9.1 בימים המוקדמים של מרידת לוציפר, הציע מיכאל גאולה לכלל המורדים. עם הגעתו לריבונות שלמה ביקום, הוא הציע לכל אלו אשר יוכיחו חרטה כנה מחילה והצבה חוזרת באופן כלשהו של שירות ביקום. אף לא אחד מן המנהיגים נאות לקבל את החסד המוצע הזה. ואולם, אלפים מן המלאכיות ומקרב סדרי ההוויות השמימיות הנמוכות יותר, לרבות מאות מן הבנים והבנות החומריים, קיבלו את החסד אשר הוצע בידי הפאנופטים ושוקמו, עם תחייתו של ישוע לפני כאלף ותשע-מאות שנה. הוויות אלה הועברו מאז אל עולמו של האב בירושם, שם הן חייבות להיות מוחזקות, מן הבחינה הטכנית, עד אשר יִמָסרו בתי הדין של אוורסה את פסיקתם באשר למקרה גבריאל **נגד** לוציפר. ואולם, אין חולק על כך כי בשעה שיינתן גזר הדין של ההכחדה, תהיינה אישיויות אלה, אשר התחרטו ונושעו זה מכבר, פטורות מצו ההשמדה. נשמות אלה המצויות במבחן עוסקות כעת, לצד הפאנופטים, בעבודות התחזוקה של עולמו של האב.

(611.1) 53:9.2 רב-מוליכי-השולל לא היה באורנטיה מאז הימים בהם ביקש להניא את מיכאל מן התכלית להשלים את משימת המתת שלו ולבסס את עצמו באופן סופי וודאי כַּשליט הבלתי-מעורער של נבאדון. עם הפיכתו של מיכאל לַראש המבוסס של היקום של נבאדון, נלקח לוציפר למעצר בידי סוכניהם של עתיקי היומין מאוורסה, ומני אז היה אסיר הכלוא בלוויין מספר אחד של קבוצת סַפִּירות המעבר של ירושם אשר לאב. וכאן חוזים השליטים של עולמות אחרים ושל מערכות אחרות בסופו של הריבון הבלתי-נאמן של שטניה. פאולוס הכיר את מעמדם של מנהיגי המרד לאחר המתת של מיכאל, הואיל וכתב על אודות מפקדיו של קאליגסטיה כעל "הרוחות הרעות אשר במרומים".

(611.2) 53:9.3 עם קבלת הריבונות העליונה של נבאדון, ביקש מיכאל מעתיקי היומין את הרשות לכלוא את כל האישיויות הקשורות למרידת לוציפר כל זמן שתלויה ועומדת הפסיקה של בתי הדין של יקומי העל בתיק גבריאל **נגד** לוציפר, אשר נרשם ברשומות בית הדין

העליון של אוורסה לפני כמעט מאתיים-אלף שנה, כמניין הזמן שלכם. באשר לקבוצה של בירת המערכת, אישרו עתיקי היומין את בקשת מיכאל עם יוצא-דופן אחד בלבד: שטן הורשה לסור לביקורים תקופתיים של הנסיכים הבוגדים בעולמות אשר נפלו, עד אשר בן אחר של האל יתקבל בַּעולמות הבוגדים הללו, או עד אשר יתחילו בתי הדין של אוורסה את המשפט בתיק גבריאל **נגד** לוציפר.

53:9.4 (611.3) שטן יכול היה לבוא לאורנטיה משום שלא היה לכם בן במעמד מגורים – לא נסיך פלנטארי ואף לא בן חומרי. מאז הוכרז מאקיוונטה מלכיצדק כנסיך הפלנטארי בא-הכוח של אורנטיה, ופתיחת התיק גבריאל **נגד** לוציפר נתנה את האות לכינונם של שלטונות פלנטאריים ארעיים בכל העולמות המבודדים. אמת היא כי שטן ביקר מעת לעת את קאליגסטיה ונסיכים אחרים אשר נפלו, וזאת עד למועד הצגת ההתגלויות האלה, בשעה שהתקיים הדיון הראשון בבקשתו של גבריאל להכחיד את רב-המורדים. שטן מוחזק כעת ללא תנאי בעולמות המאסר של ירושם.

53:9.5 (611.4) מאז המתת הסופי של מיכאל, אף אחד בכל שטניה לא ביקש לסור לעולמות המאסר על-מנת לסעוד את המורדים הכלואים. ואף הוויה נוספת לא הצטרפה אל מחנהו של מוליך השולל. במשך אלף ותשע-מאות שנה מצב זה נותר על כנו.

53:9.6 (611.5) אין אנו מצפים להסרת ההגבלות הנוכחיות על שטניה בטרם עתיקי היומין ייפטרו סופית מרב-המורדים. מעגלותיה של המערכת לא יוחזרו לפעולה כל אימת שלוציפר עודו בין החיים. ובינתיים, הוא בלתי-פעיל לחלוטין.

53:9.7 (611.6) המרידה הסתיימה בירושם. בעולמות אשר נפלו היא מסתיימת מהר ככל שמגיעים אליהם בנים אלוהים. היננו מאמינים כי כל המורדים אשר יזכו אי-פעם לקבל את הרחמים כבר עשו כן. היננו ממתינים להבזקת השידור אשר ימנע מן הבוגדים הללו את קיומם כאישיות. היננו מעריכים כי פסק הדין של אוורסה יימסר באמצעות שידור של הוצאה אל הפועל, אשר יגרום להכחדתם של המורדים הכלואים הללו. או אז תתורו אחר מקומותיהם, אך אלו לא יוכלו להימצא. "וְכָל יוֹדְעֶיךָ בָּעַמִּים, שָׁמְמוּ עָלֶיךָ; בַּלָּהוֹת הָיִיתָ, וְאֵינְךָ עוֹד עַד עוֹלָם." וכך יארע כי בוגדים בלתי-ראויים אלו "יהיו כלא היו". הכול ממתינים לצו של אוורסה.

(611.7) 53:9.8 ואולם, לאורך עידנים עומדים שבעת עולמות הכלא הללו של החשיכה הרוחנית בשטניה כתמרור אזהרה כבד-משקל בעבור נבאדון כולה, והם מצהירים ברהיטות וביעילות על האמת הגדולה כי "דֶּרֶךְ בּוֹגְדִים קָשָׁה הִיא"; כי "בכל חטא טמון גם זרע הכחדתו"; וכי "שְׂכַר הַחֵטְא הוּא הַמָּוֶת".

(612.1) 53:9.9 [הוצג בידי מָאנוֹאנְדֶט מלכי-צדק, אשר היה לפנים מסופח לחבר הנאמנות של אורנטיה.]

>> מסמך 53 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 55 <<

מסמך 54

בעיות של מרידת לוציפר

54:0.1 (613.1) האדם האבולוציוני מתקשה להבין את מלוא משמעותם של הרוע, השגיאה, החטא והעוול, והוא מתקשה לתפוש את מלוא מובנם. האדם תופש באיטיות כי ניגוד בין מושלמות לבין חוסר-מושלמות יוצר רוע פוטנציאלי; כי אמת ושקר המתעמתים ביניהם יוצרים שגיאה מבלבלת; כי המתת האלוהית של הרצון החופשי באה בסופו של דבר לידי ביטוי בַּמחוזות הנפרדים של חטא ושל יושרה; כי המרדף העיקש אחר האלוהיות מוליך אל ממלכת האל, בניגוד לדחייתה המתמשכת אשר מובילה אל מחוזות העוול.

54:0.2 (613.2) האלים אינם יוצרים רוע ואף אינם מתירים חטא ומרי. רוע פוטנציאלי מתקיים-בזמן בְּיקום הכולל רמות מושלמות משתנות של משמעויות ושל ערכים. החטא הינו פוטנציאלי בכל המחוזות שבהם ניחנות הוויות בלתי-מושלמות ביכולת לבחור בין טוב לרע. עצם נוכחותם הסותרת של אמת ושל לא-אמת, של עובדה ושל שקר, היא המכוננת את פוטנציאל השגיאה. הבחירה המכוונת של רוע מהווה חטא; הדחייה מרצון של האמת הינה שגיאה; הרדיפה המתמדת אחר החטא והשגיאה מהווה עוול.

1. חירות אמיתית וחירות שקרית

54:1.1 (613.3) מכל הבעיות המבלבלות אשר נבעו מן המרידה של לוציפר, זו אשר גרמה את הקושי הרב ביותר הייתה כישלונם של בני התמותה האבולוציוניים הבלתי-בוגרים להבחין בין חירות אמיתית לבין חירות שקרית.

54:1.2 (613.4) חירות אמיתית הינה מסע העידנים וגמול ההתקדמות האבולוציונית. החירות השקרית הינה האשליה הדקה של טעות הזמן ורוע המרחב. החירות המתמדת מבוססת על ממשותו של הצדק – על האינטליגנציה, הבשלות, האחווה והשוויון.

54:1.3 (613.5) בשעה שהמניע המצוי בבסיס החירות הינו בלתי-נבון, בלתי-מותנה ובלתי-נשלט, הופכת החירות לטכניקת הרס-עצמי של קיום קוסמי. חירות אמיתית מתקשרת באופן מדורג לְמציאות וּלְעולם היא מביאה בחשבון שוויון חברתי, הוגנות קוסמית, אחווה ביקום וחובות אלוהיות.

54:1.4 (613.6) החירות הינה אובדנית בשעה שהיא מנותקת מצדק חומרי, מהוגנות אינטלקטואלית, מסובלנות חברתית, מחובה מוסרית ומערכים רוחניים. החירות איננה קיימת בנפרד ממציאות קוסמית, וכל מציאות של אישיות עומדת ביחס למערכות היחסים שלה עם האלוהיות.

54:1.5 (613.7) רצון-עצמי נטול מגבלות וביטוי-עצמי נטול וויסות שקולים לאנוכיות בלתי-ממותנת, היא פסגתה של אי-האלוהיות. החירות אשר איננה קשורה לכיבוש העצמי, ההולך ומתרחב, הינה אך יציר הדמיון האנושי האנוכי. החירות המוּנעת-מן-העצמי הינה אשליה מושגית, תרמית אכזרית. הפקרות המתחפשת לחירות אינה אלא מבשרת השעבוד השָפל.

54:1.6 (614.1) חירות אמיתית נלווית לכבוד-עצמי אמיתי; חירות שקרית הינה בת-לווייתה של הערצה-עצמית. חירות אמיתית מהווה פרי של שליטה-עצמית; חירות שקרית מהווה תביעה יומרנית של זכות. שליטה-עצמית מובילה לשירות נטול אנוכיות; הערצה-עצמית נוטה אל עבר ניצולם של האחרים בעבור האדרתו האנוכית של יחיד שוגה שכזה, אשר מוכן להקריב הישג של יושר לטובת רכישת כוח בלתי-צודק אל מול חבריו.

(614.2) 54:1.7 אפילו התבונה הינה אלוהית ובטוחה אך ורק בשעה שהטווח שלה הינו קוסמי והמניע שלה הינו רוחני.

(614.3) 54:1.8 אין קיימת שגיאה גדולה יותר מאותו סוג של רמייה-עצמית אשר מוביל הוויות תבוניות להשתוקק להפעיל כוח על הוויות אחרות מתוך מטרה לשלול מן האישיויות האלה את חירויותיהן הטבעיות. כלל הזהב של ההוגנות האנושית מזדעק כנגד כל רמייה, חוסר-הוגנות, אנוכיות וחוסר-יושרה מעין אלה. אך ורק חירות אמיתית ואותנטית תואמת את שלטון האהבה ואת סעד הרחמים.

(614.4) 54:1.9 איך מעז היצור בעל הרצון-העצמי לכרסם בזכויות רעיו בשם החירות האישית, בעוד שהשליטים העליונים של היקום נסוגים בכבוד מלא-חסד מפני זכויות הרצון האלה ומפני הפוטנציאלים של האישיות! לאף הוויה אין זכות לשלול משום הוויה אחרת – תוך הפעלה של חירותהּ האישית לכאורה – את אותן זכויות קיום אשר ניתנו לה מידי הבוראים ואשר זוכות לכבוד גם מכל עמיתיהם, כפיפיהם ונתיניהם הנאמנים.

(614.5) 54:1.10 האדם האבולוציוני עשוי להידרש להילחם על חירויותיו החומריות אל מול רודנים ומדכאים בעולם של חטא ושל עוול, או במשך התקופות המוקדמות של ספֵירה מתפתחת, אך אין אלה פני הדברים בַּעולמות המורונטיים או בְּסִפֵירות הרוח. המלחמה הינה מורשתו של האדם האבולוציוני המוקדם, ואולם בעולמות שבהם מתקדמת הציוויליזציה באופן רגיל, הלוחמה הפיזית איבדה זה מכבר את מקומה כטכניקת יישוב אי-הבנות בין גזעים.

2. גניבת החירות

(614.6) 54:2.1 עם הבן ובתוככי הרוח הקרין האל את האוונה הנצחית, ומני אז שררה התבנית הנצחית של השתתפות מתואמת בבריאה – השיתוף. תבנית שיתוף זו הינה תוכנית

האב בעבור כל אחד מבני האל ומבנות האל אשר יוצאים אל החלל על-מנת לעסוק בַּניסיון לשכפל בזמן את היקום המרכזי של המושלמות הנצחית.

54:2.2 (614.7) כל יצור בכל יקום מתפתח אשר שואף לעשות את רצון האב עתיד להפוך לשותפם של בוראי הזמן-מרחב בהרפתקה נהדרת זו של הישג מושלמות התנסותית. אלמלא היה זה כך, האב לא היה מעניק ליצורים שכאלו רצון חופשי יצירתי, ואף לא היה שוכן בקרבם, כלומר, הוא לא היה נכנס איתם לשותפות באמצעות רוחו שלו.

54:2.3 (614.8) השיגעון של לוציפר היה הניסיון לעשות את הבלתי-ייעשה, לְקַצֵּר את מעגלות הזמן ביקום התנסותי. פשעו של לוציפר היה הניסיון לשלול מכל האישיויות בשטניה את זכויותיהן היצירתיות, ההקטנה הבלתי-מזוהה של ההשתתפות האישית של היצורים – השתתפותם מרצונם החופשי – במאבק האבולוציוני הממושך להשגת המעמד של אור וחיים, הן כיחידים והן כחלק מכלל. בעשותו כן, העמיד ריבון המערכת שלכם אשר מלפנים, את התכלית הארעית של רצונו האישי במישרין כנגד התכלית הנצחית של רצון האל, כפי שזה התגלתה במתת הרצון החופשי לכל היצורים בעלי האישיות. וכך איימה מרידתו של לוציפר לכרסם באופן המרבי ברצונם החופשי של מרקיעי המערכת של שטניה ושל משרתיה – איום לשלול לנצח מכל אחת מן ההוויות האלה את החוויה המרגשת של תרומת דבר אישי וייחודי לאנדרטת התבונה ההתנסותית, ההולכת ונבנית לאיטה, ואשר תתקיים ביום מן הימים בדמות המערכת אשר הפכה למושלמת של שטניה. וכך מתחפש המנשר של לוציפר במלבושי חירות, ועומד ניצב באור הבהיר של ההיגיון כאיום כביר לזמום את גניבת החירות האישית ולעשות כן בממדים אשר התקרבו אליהם אך פעמיים בלבד בכל ההיסטוריה של נבאדון.

54:2.4 (615.1) קיצורו של דבר, מה שהאל העניק לאדם ולמלאכיות, ביקש לוציפר ליטול מידיהם, כלומר, ליטול מהם את הזכות האלוהית להשתתף ביצירת גורלותיהם שלהם עצמם וגורל מערכת העולמות המיושבים המקומית הזו.

54:2.5 (615.2) אף הוויה ביקום כולו אינה מחזיקה בחֵירות הצודקת לשלול מכל הוויה אחרת את חירותה האמיתית, את זכותה לאהוב ולהיות נאהבת, את זכותה לסגוד לאל ולשרת את רעיה.

3. השיהוי בזמן של הצדק

54:3.1 (615.3) לעולם טרודים היצורים בעלי הרצון המוסרי אשר בעולמות האבולוציוניים בשאלה נטולת המחשבה: מדוע הבוראים הנבונים-בכל מתירים את הרוע ואת החטא? הם כושלים לתפוש שהן הרוע והן החטא הינם בלתי-נמנעים על-מנת שהיצור יהא חופשי באמת. הרצון החופשי של האדם המתפתח, או של המלאכית המעודנת, איננו מושג פילוסופי גרידא, אידיאל סמלי. יכולת הבחירה הניתנת בידי האדם לבחור בין טוב לרע הינה מציאות יקומית. חירות זו לבחירה עצמית הינה מתנתם של השליטים העליונים, והם לא ירשו להוויה כלשהי, או לקבוצת הוויות כלשהי, לשלול מתנת חירות אלוהית זו מאף הוויה ברחבי היקום – ואפילו לא על-מנת לרָצות הוויות שוגות ובורות שכאלה בַּהנאה מהדבר אשר כונה בטעות חירות אישית.

54:3.2 (615.4) אף-על-פי שההזדהות המודעת עם הרוע היוצאת מלב-שלם (חטא) הינה השקול לאי-קיום (הכחדה), לעולם חייב להפריד פרק זמן בין רגע ההזדהות של האישיות עם החטא לבין הוצאתו של העונש אל הפועל – התוצאה האוטומטית של אימוץ מרצון שכזה של הרוע – פרק זמן באורך מספק על-מנת שיאפשר לשפוט את מעמדו של יחיד שכזה ביקום באופן שיספק את כל אישיויות היקום המעורבות בצורה מלאה, ויהא כה הגון וצודק עד אשר יזכה לאישורו של החוטא בעצמו.

54:3.3 (615.5) ואולם, אם מורד יקומי זה כנגד מציאות האמת והטוב מסרב לאשר את גזר-הדין, ואם האִשָם בליבו יודע את הצדק שבגינויו אך מסרב להודות בכך, כי אז חייבת הוצאתו של העונש אל הפועל להיות מושהית בהתאם לשיקול דעתם של עתיקי היומין. ועתיקי היומין מסרבים להכחיד כל הוויה שהיא בטרם נכחדו כל הערכים המוסריים וכל המציאויות הרוחניות, הן במחולל-הרוע והן בכל תומכיו הקשורים בו ובכל אלו אשר עשויים לאהוד אותו.

4. השיהוי בזמן של הרחמים

54:4.1 (615.6) בעיה אחרת בקונסטלציה של נורלטיאדק אשר קשה במידת-מה לתת לה הסבר, נוגעת לסיבות שבעטיין הורשו לוציפר, שטן והנסיכים אשר נפלו להמשיך ולחולל צרות במשך זמן כה רב בטרם נעצרו, נכלאו ונשפטו.

54:4.2 (616.1) הורים, אלה אשר ילדו וגידלו ילדים, יכולים להיטיב להבין מדוע מיכאל – בורא ואב – עשוי להיות איטי בגינוֹם ובהשמדתם של בניו שלו. סיפורו של ישוע על הבן הנבחר מדגים היטב כיצד יכול אב אוהב לחכות במשך זמן רב להבעת החרטה של ילד ששגה.

54:4.3 (616.2) עצם העובדה שיצור עושה-רע יכול לבחור בפועל לשגות – לחטוא – מבססת את עובדת הרצון החופשי ומצדיקה באופן מלא כל שיהוי בהוצאת הצדק אל הפועל, בהינתן שהרחמים המוצעים עשויים להביא לחרטה ולשיקום.

54:4.4 (616.3) רוב החירויות אשר ביקש לוציפר כבר היו ברשותו; אחרות הוא היה עתיד לקבל. כל המתנות יקרות הערך האלה אבדו עם הכניעה לחוסר הסבלנות ועם ההתמסרות לתשוקה לקבל-כעת את אשר נחשק, ולרכוש זאת תוך רמיסת כלל החובה לכבד את הזכויות ואת החירויות של כל ההוויות האחרות המרכיבות את יקום היקומים. חובות מוסריות הינן מוּלדות, אלוהיות ואוניברסאליות.

54:4.5 (616.4) ידועות לנו סיבות רבות לכך שהשליטים העליונים לא השמידו, או לא כלאו, מיידית את מנהיגי מרידת לוציפר. אין כל ספק כי קיימות סיבות אחרות, ואפילו טובות יותר, אשר אינן ידועות לנו. מידת הרחמים של שיהוי זה בהוצאתו של הצדק אל הפועל הוצעה באופן אישי בידי מיכאל מנבאדון. אלמלא חיבתו של בורא-אב זה לבניו השוגים, היה פועל הצדק העליון של יקום העל. אילו אירוע כדוגמת מרידת לוציפר היה מתרחש בנבאדון בשעה שמיכאל שכן בגוף בשר ודם באורנטיה, מחוללי רוע שכזה עלולים היו להיות מושמדים מיידית ולחלוטין.

(616.5) 54:4.6 צדק עליון יכול לפעול מיידית רק בשעה שהוא אינו מרוסן על-ידי הרחמים האלוהיים. ואולם, סעד הרחמים בעבור ילדי הזמן והמרחב לעולם מעניק את השיהוי הזה בזמן, את מֶרווח הישועה שבין הזריעה לקציר. במידה שהזרע שנזרע הינו טוב, פרק הזמן הזה מאפשר את בחינתו של האופי ואת בנייתו; ואם הזרע שנזרע הוא רע, שיהוי זה של רחמים מאפשר זמן לחרטה ולתיקון. השיהוי הזה בזמן בשיפוטם ובהשמדתם של עושי-הרע טבוע בסעד הרחמים של שבעת יקומי העל. ריסון הצדק על-ידי הרחמים מוכיח שהאל הינו אהבה, ושאֵל אהבה זה שולט ביקומים וחולש ברחמיו על-פני גורלותיהם ומשפטיהם של כל יצוריו.

(616.6) 54:4.7 שיהוי הרחמים בזמן נובע מתוקף רצונם החופשי של הבוראים. קיים טוב אשר ניתן להפיק ביקום מן הטכניקה הזו של סבלנות כלפי מורדים חטאים. בעוד שאמת ויציב כי טוב אינו יכול לנבוע מן הרע בעבור זה אשר הוגה ועושה רע, נכון באותה המידה שכל הדברים (לרבות הרוע, זה שבכוח וזה המתגשם הלכה למעשה) עובדים יחדיו לטובת כלל ההוויות אשר יודעות את האל, אוהבות לעשות את רצונו ומרקיעות לעבר פרדיס בהתאם לתכניתו הנצחית ולתכליתו האלוהית.

(616.7) 54:4.8 ואולם, העיכובים הללו אשר מקורם ברחמים אינם נעדרי-קץ. על-אף השיהוי הארוך (בהתאם לתפישת הזמן באורנטיה) בשיפוט מרידתו של לוציפר, היננו יכולים למסור כי בזמן הכנתה של התגלות זו, התקיים באוורסה הדיון הראשון בתיק גבריאל **נגד**לוציפר, ומעט אחר-כך הוצא צו מטעמם של עתיקי היומין, אשר קבע כי שטן יוגבל מעתה לְעולם הכלא יחד עם לוציפר. ודבר זה מביא קץ על יכולתו של שטן לשוב ולבקר בכל עולם שהוא מעולמות שטניה אשר נפלו. הצדק עלול להיות איטי ביקום הנשלט ברחמים, אך הוא הינו וודאי.

5. התבונה שבשיהוי

(617.1) 54:5.1 מכל הסיבות הרבות הידועות לי אשר בעטיין לוציפר ומרעיו לא נכלאו או

נשפטו מוקדם יותר, הנני מורשה להביא את הבאות:

54:5.2 (617.2) 1. הרחמים דורשים שיינתן בידי כל עושה-רע זמן מספק על-מנת לגבש גישה שקולה אשר נבחרה בשלמותה ביחס למחשבותיו הרעות ולפעולותיו החוטאות.

54:5.3 (617.3) 2. הצדק העליון נשלט בידי אהבת האב; לפיכך, לעולם לא יהרוס הצדק את אשר יכולים להציל הרחמים. לכל עושה-רע מובטח הזמן הדרוש על-מנת לזכות בגאולה.

54:5.4 (617.4) 3. אף אב אוהב אינו ממהר להעניש את מי מבני משפחתו אשר שגה. הסבלנות איננה יכולה לפעול באופן בלתי תלוי בזמן.

54:5.5 (617.5) 4. אף שהמעשים השגויים פוגעים לעולם במשפחה, התבונה והאהבה דורשות מן הילדים אשר הולכים בדרך הישר להיאזר בסבלנות כלפי אח אשר שגה, במשך תקופת הזמן שאותה מעניק האב האוהב לחוטא על-מנת לאפשר לו להבחין בדרכו השגויה ולבחור לאמץ את הגאולה.

54:5.6 (617.6) 5. בלא תלות בגישתו של מיכאל כלפי לוציפר, על-אף היותו אביו-בוראו של לוציפר, לא היה זה בתחומי סמכותו של הבן הבורא לשפוט מיידית את ריבון המערכת הבוגד, משום שבאותה עת הוא לא השלים עדיין את נתיבת המתת שלו, ולפיכך גם טרם השיג ריבונות בלתי-מוגבלת בנבאדון.

54:5.7 (617.7) 6. עתיקי היומין היו יכולים להכחיד את המורדים הללו באופן מיידי, ואולם רק לעיתים רחוקות הם מוציאים להורג עושי-רע ללא שימוע מלא. במקרה הזה הם סרבו לפסוק בניגוד להחלטותיו של מיכאל.

54:5.8 (617.8) 7. ברי כי עמנואל יעץ למיכאל להישאר מרוחק מן המורדים ולהרשות למרידה לצעוד בנתיב הטבעי של ההשמדה-עצמית. ותבונתו של איחוד היומין הינה ההשתקפות בזמן של התבונה המאוחדת של שילוש פרדיס.

54:5.9 (617.9) 8. נאמן היומין בעדנטיה יעץ לאבות הקונסטלציה לאפשר למורדים יד חופשית במעשיהם, על-מנת להביא לכך שבמוקדם או במאוחר כל האהדה לעושי-הרע הללו תעקר מן השורש מלבבות כלל האזרחים הנוכחיים והעתידיים של נורלטיאדק – כל יצור בן תמותה, מורונטי או רוחני.

54:5.10 (617.10) 9. בירושם יעץ נציגו האישי של המבָצע העליון של אורוונטון לגבריאל להעניק את מלוא ההזדמנות לכל יצור חי להגיע לבשלות של בחירה שקולה בעניינים הקשורים להצהרת החירות של לוציפר. משהועלו הנושאים של המרי, גילה יועץ החירום מפרדיס לגבריאל כי אם לא תינתן הזדמנות מלאה וחופשית כאמור לכלל היצורים בנורלטיאדק, או אז תכניס פרדיס את כלל הקונסטלציה לבידוד מתוך הגנה עצמית מפני כל היצורים אשר ייתכן וליבם חצוי או שהסָפק מכרסם בו. על-מנת לשמור את דלתות פרדיס פתוחות לשם הרקעתן של ההוויות מנורלטיאדק, היה זה נחוץ לאפשר למרידה להתפתח במלואה ולהבטיח כי ההחלטה על הגישה הינה שלמה מצד כל ההוויות אשר היו קשורות לכך באופן כלשהו.

54:5.11 (617.11) 10. כהצהרה עצמאית שלישית, הוציאה הסועדת האלוהית מסאלווינגטון צו המורה כי לא ייעשה דבר על-מנת לרפא באופן חלקי, לדכא מתוך מורך-לב, או להסתיר בכל צורה שהיא, את פרצופם הדוחה של המורדים או של המרידה עצמה. הצבאות המלאכיים הונחו לפעול לגילוי מלא ולמתַן הזדמנות בלתי-מוגבלת לביטויו של החטא, וזאת כטכניקה המהירה ביותר להשגת מזור מלא ומושלם של מגפת הרוע והחטא.

54:5.12 (618.1) 11. בירושם התארגנה מועצת חירום של בני-תמותה לשעבר, הכוללת שליחים רבי-עוצמה, בני-תמותה מהוללים אשר הייתה להם התנסות אישית במצבים מעין אלו, יחד עם עמיתיהם. הם מסרו לגבריאל כי אם ייערך ניסיון להפעיל שיטות דיכוי שרירותיות או מהירות, מספר ההוויות אשר תלכנה שולל יגדל לפחות פי שלושה. כלל סגל היועצים של אוורסה הסכים ויעץ לגבריאל להרשות למרידה להתפתח במלואה בדרכה הטבעית, אפילו אם יידרשו מיליון שנים על-מנת להשלים את ההתמודדות עם התוצאות.

54:5.13 (618.2) **12.** הזמן הינו יחסי, ואפילו ביקום של זמן: אילו בן-תמותה מאורנטיה בעל תוחלת חיים ממוצעת היה מחולל פשע אשר היה גורם למהומה כלל-עולמית, ואילו היה נעצר, נשפט ומוצא להורג תוך יומיים או שלושה מרגע ביצוע הפשע, האם היה זה נתפש כזמן ארוך בעיניכם? ואכן, זו תהא השוואה קרובה יותר בהתייחס לתוחלת חייו של לוציפר, ואפילו אם משפטו, אשר החל עתה, לא יושלם גם תוך מאה-אלף שנות אורנטיה. ניתן לציין את חלוף הזמן היחסי מנקודת המבט של אוורסה, שם עומדת ותלויה הערכאה, אם נאמר שפשעו של לוציפר הובא למשפט בתוך שתיים-וחצי שניות מן הרגע שבוצע. מנקודת המבט של פרדיס, המשפט מתרחש בו-זמנית יחד עם המעשה.

54:5.14 (618.3) קיים מספר שווה של סיבות שלא לעצור באופן שרירותי את מרידתו של לוציפר, אשר תהיינה מובנות לכם באופן חלקי, אך אותן אינני מורשה לציין. הנני מורשה ליידע אתכם כי באוורסה היננו מלמדים ארבעים-ושמונה סיבות להרשות לרוע לצעוד ולהשלים את מלוא הדרך עד לפשיטת-הרגל המוסרית שלו ולהכחדתו הרוחנית. אינני מטיל ספק בכך שקיימות סיבות נוספות במספר דומה אשר אינן ידועות לי.

6. ניצחון האהבה

54:6.1 (618.4) יהיו אשר יהיו הקשיים אשר עשויים בני-תמותה אבולוציוניים להיתקל בהם במהלך מאמציהם להבין את מרידת לוציפר, ראוי להבהיר לכל ההוגים והשוקלים בדבר כי הטכניקה שבה טופלו המורדים הינה הוכחה ניצחת לצדקת האהבה האלוהית. אכן דומה כי האהבה הרחומה אשר הוצעה למורדים גרמה לְסבל ולְמצוקה להוויות תמימות רבות, ואולם כל האישיויות הפגועות האלה יכולות לסמוך על השופטים הנבונים-בכל כי יגזרו את גורלותיהן ברחמים כמו גם בצדק.

54:6.2 (618.5) בכל עיסוקיהם של הבן הבורא ושל אביו מפרדיס בהוויות התבוניות, האהבה היא השלטת. לא ניתן להבין חלקים רבים בגישתם של שליטי היקום כלפי המורדים והמרי –

החטא והחוטאים – אלא אם כן זוכרים כי האל בדמותו כאַב מקדים את כל רמות האחרות של מופעי האלוהות בכל עיסוקיה של האלוהיות עם האנושות. אף ראוי לזכור כי כל הבנים הבוראים של פרדיס מונָעים על-ידי הרחמים.

54:6.3 (618.6) אם אב אוהב של משפחה גדולה בוחר להפגין חמלה כלפי אחד מילדיו אשר נמצא אשם במעשה שגוי באופן חמור, בהחלט ייתכן שהגשת רחמים זו לילד אשר נהג שלא-כשורה תגרום לקושי זמני לכל שאר הילדים אשר נהגו כשורה. תוצאה שכזו הינה בלתי-נמנעת; סיכון שכזה הינו חלק בלתי-נפרד מן המציאות של היותך ילד להורה אוהב וחבר בקבוצת משפחה. כל בן משפחה נהנה מהתנהגותם הטובה של כל יתר חבריה; ובאופן דומה, שומה על כל אחד מן החברים גם לסבול את התוצאות המיידיות בזמן של התנהגותו הבלתי-ראויה של כל חבר אחר. משפחות, קבוצות, אומות, גזעים, עולמות, מערכות, קונסטלציות ויקומים הינם מערכות יחסים של התאגדות אשר להן אינדיבידואליות; ומשום כך, כל חבר בקבוצה שכזו, בין קטנה ובין גדולה, קוצר את הפירות, וסובל מן התוצאות, של המעשים הטובים והמעשים השגויים של כל יתר החברים בקבוצה הנידונה.

54:6.4 (619.1) ואולם, דבר אחד חייב להיות ברור: אם אתם סובלים מתוצאות הרוע של מחטאו של מי מחברי משפחתכם, אזרח או בן-תמותה חבר כלשהו, ואפילו ממרידה במערכת או במקום אחר – אין זה משנה מה הינכם נדרשים לסבול בעטיים של המעשים השגויים של עמיתיכם, חבריכם או הממונים עליכם – אתם יכולים להיות סמוכים ובטוחים בַּביטחון הנצחי כי כל המצוקות מעין אלה הינן קשיים ברי-חלוף. אף אחת מן התוצאות המשפיעות על האחווה בידי התנהגות בלתי-ראויה בקבוצה לא תוכל לעולם לחבל בסיכויי הנצח שלכם, או אפילו לשלול כזית מזכותכם האלוהית להרקעה לפרדיס ולהשגת האל.

54:6.5 (619.2) וקיים פיצוי בעבור הניסיונות, השיהוי והאכזבות, אשר נלווים לְעולם לחטא המרידה. מתוך ההשלכות הרבות ורבות הערך של מרידת לוציפר אשר ניתן לכנות בשם, אביא לתשומת הלב רק את הנתיבות המועצמות של אותם מרקיעים בני-תמותה, אזרחי ירושם, אשר בעמדם איתן כנגד כחש החטא מיקמו עצמם בשורת המועמדים כשליחים

עוצמתיים לעתיד, חברים בסדר שאליו הנני משתייך בעצמי. כל הוויה אשר עמדה בַּמבחן של אותו פרק של רוע קידמה מיידית את מעמדה המנהלי והעשירה את ערכה הרוחני.

54:6.6 (619.3) בתחילה נדמה היה כי ההתקוממות של לוציפר היוותה אסון בלתי-מרוסן למערכת וליקום. התועלת החלה להצטבר בהדרגה. בחלוף עשרים-וחמש אלף שנים למניין זמן המערכת (עשרים אלף שנה כמניין הזמן באורנטיה), החלו המלכי-צדקים ללמד כי הטוב אשר נבע מטיפשותו של לוציפר השתווה לרע אשר חולל. באותה עת הפך הסך הכולל של הרע לקבוע כמעט, והמשיך לגדול אך ורק בעולמות מבודדים מסוימים, בעוד שההשלכות המועילות המשיכו להכפיל את עצמן ולהתפרש ברחבי היקום ויקום-העל, ואפילו עד להאוונה. כעת מלמדים המלכי-צדקים כי הטוב אשר נבע מן המרידה בשטניה גדול פי יותר מאלף מסך כל הרע.

54:6.7 (619.4) ואולם, קציר מועיל ויוצא-דופן מעין זה של מעשים רעים יכול היה להתקיים אך ורק הודות לגישתם הנבונה, האלוהית והרחומה של כל הממונים על לוציפר, החל באבות הקונסטלציה בעדנטיה וכלה באב האוניברסאלי אשר בפרדיס. חלוף הזמן רק העצים את התוצאות הטובות אשר הופקו מטיפשותו של לוציפר; ומכיוון שהרוע אשר עליו יש להיענש התפתח באופן מלא למדי בתוך זמן קצר יחסית, ברי כי שליטי היקום הנבונים-בכל ומרחיקי הראות יאריכו לבטח את משך הזמן אשר בו ניתן לקצור תוצאות מועילות יותר ויותר. בלא תלות בשלל הסיבות הנוספות להשתהות במעצרם ובשיפוטם של מורדי שטניה, יהיה די ברווח יחיד זה על-מנת להסביר מדוע לא נכלאו המורדים הללו קודם-לכן, ומדוע הם לא נשפטו והושמדו.

54:6.8 (619.5) ראוי לה לַדעת קצרת-הרואי וכבולת-הזמן של בני התמותה שתתמהמה בביקורתה על השיהוי בזמן של מנהלי ענייני היקום מרחיקי הראות והנבונים-בכל.

54:6.9 (620.1) אחת מן השגיאות במחשבה האנושית בנוגע לבעיות האלה כלולה ברעיון לפיו כל בני התמותה האבולוציוניים בפלנטה מתפתחת היו בוחרים להיכנס לנתיבת פרדיס לולא קוּלל עולמם על-ידי החטא. היכולת לסרב להישרדות אינה מתחילה בתקופת מרידתו של

לוציפר. מאז ומתמיד ניחן האדם בן התמותה במתת הבחירה מתוך רצון-חופשי באשר לנתיבת פרדיס.

54:6.10 (620.2) ככל שתרקיעו בחוויית ההישרדות, כן יתרחבו מושגי היקום שלכם וכן יתרחבו אופקיכם ביחס למשמעויות ולערכים; וכך, תוכלו להבין טוב יותר מדוע הוויות כדוגמת לוציפר ושטן הורשו להמשיך במרידתם. תוכלו גם להבין טוב יותר כיצד יכול לצמוח טוב אולטימטיבי (גם אם לא מיידי) מן הרוע המוגבל-בזמן. לאחר שתשיגו את פרדיס, אתם באמת תוארו ותתנחמו בעת שתאזינו לפילוסופיים העל-שרפיים בעודם דנים בסוגיות עמוקות אלה של התאמה ביקום ומסבירים אותן. ואולם אפילו אז, הנני מסופק באשר לאפשרות שדעתכם תנוח באמת. דעתי שלי, לכל הפחות, לא נחה כאשר הגעתי לפסגה של הפילוסופיה ביקום. רכשתי הבנה מלאה של המורכבויות האלה רק לאחר שהוצבתי למשימות ניהול ביקום-העל, ושם, הודות לְהתנסות בפועל, רכשתי את הקיבולת המושגית המתאימה להבנה של בעיות רבות-פנים אלה של שוויון קוסמי ושל פילוסופיה רוחנית. ככל שתרקיעו לעבר פרדיס, כן תלמדו יותר ויותר כי ניתן להבין סוגיות בעייתיות רבות של ניהול ביקום רק לאחר רכישתה של קיבולת התנסותית גדולה יותר ולאחר השגתה של בוננות רוחנית מורחבת. התבונה הקוסמית הכרחית להבנת המצבים הקוסמיים.

54:6.11 (620.3) [הוצג על-ידי שליח עוצמתי למוד הישרדות התנסותית במרידת המערכת הראשונה ביקומי הזמן, אשר מסופח כעת לממשל יקום העל של אורוונטון ופועל בנושא זה לבקשתו של גבריאל מסאלווינגטון.]

>> מסמך 54 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 56 <<

מסמך 55

הסִפּוּרוֹת של אור וחיים

55:0.1 (621.1) עידן האור והחיים הינו ההישג האבולוציוני הסופי של עולם של זמן ומרחב. למן התקופה המוקדמת של האדם הפרימיטיבי, עבר עולם מיושב שכזה דרך העידנים הפלנטאריים העוקבים – עידני טרום ובתר הנסיך הפלנטארי, העידן הבתר-אדמי, עידן בתר-בן-הסמכות ועידן בתר-בן-המתת. לאחר מכן מוכן עולם שכזה לפסגת ההישג האבולוציוני, למעמד המבוסס של אור ושל חיים, וזאת הודות לסעד משימותיהם הפלנטאריות העוקבות של המורים הבנים, על התגלויותיהם ההולכות והמתקדמות של אמת אלוהית ושל תבונה קוסמית. במאמציהם אלו לכונן את העידן הפלנטארי הסופי, לעולם נהנים הבנים המורים מסיוען של כוכבות הערב הזוהרות, ולעיתים מזה של המלכי-צדקים.

55:0.2 (621.2) עידן זה של אור ושל חיים, אשר מיוסד בידי הבנים המורים עם סיום משימתם הפלנטארית הסופית, ממשיך בעולמות המיושבים עד אין קץ. פעולותיהם השיפוטיות של הבנים הסמכותיים עשויות לחלק כל שלב מתקדם במעמד המבוסס לרצף של תקופות; ואולם, כל הפעולות השיפוטיות מעין אלה הינן טכניות לגמרי, והן אינן משנות כהוא זה את מהלכם של האירועים הפלנטאריים.

55:0.3 (621.3) הישרדות מתמדת מובטחת אך ורק לאותן פלנטות אשר משיגות קיום במעגלים הראשיים של יקום העל, ואולם, ככל שידיעתנו מגעת, עולמות אלו, אשר מבוססים

באור ובחיים, נועדו להתמיד במשך עידני הנצח של כל זמני העתיד.

(621.4) 55:0.4 קיימים שבעה שלבים באופן שבו מתגולל עידן האור והחיים בעולם אבולוציוני, ובהקשר זה ראוי לציין כי עולמותיהם של בני התמותה מותכי-הרוח מתפתחים בהתאם לקווים זהים לאלו של העולמות המשתייכים לסדרת ההיתוך-עם-מכוונן. שבעת השלבים הללו של אור וחיים הינם:

(621.5) 55:0.5 1. השלב הראשון, או שלב הפלנטה.

(621.6) 55:0.6 2. השלב השני, או שלב המערכת.

(621.7) 55:0.7 3. השלב השלישי, או שלב הקונסטלציה.

(621.8) 55:0.8 4. השלב הרביעי, או שלב היקום המקומי.

(621.9) 55:0.9 5. השלב החמישי, או שלב המגזר המשני.

(621.10) 55:0.10 6. השלב השישי, או שלב המגזר הראשי.

(621.11) 55:0.11 7. השלב השביעי, או שלב יקום-העל.

(621.12) 55:0.12 בסופו של מסמך זה מתוארים השלבים הללו של התקדמות בהתפתחות כפי שהם מתייחסים לארגון היקום, ואולם, כל עולם יכול להשיג את הערכים הפלנטאריים של כל אחד מן השלבים באופן די בלתי-תלוי בהתפתחותם של עולמות אחרים או של הרמות העל-פלנטאריות של הניהול ביקום.

1. המקדש המורונטי

(622.1) 55:1.1 עצם נוכחותו של מקדש מורונטי בבירה של עולם מיושב מעידה על כניסתה של סְפִירה שכזו לעידנים המבוססים של אור ושל חיים. בטרם עוזבים הבנים המורים עולם, עם השלמת משימתם הסופית, הם חונכים עידן סופי זה של הישג אבולוציוני; והם עומדים בְּראש ביום שבו "יורד המקדש הקדוש אל פני האדמה". מאורע זה, המסמל את שחר עידן

האור והחיים, לעולם זוכה לכבוד הנובע מנוכחותו האישית של בן המתת של פרדיס של הפלנטה, אשר מגיע לחזות ביום הכביר הזה. שם, במקדש זה אשר אין כמותו ליופי, מכריז בן מתת זה של פרדיס על הנסיך הפלנטארי הוותיק כעל הריבון הפלנטארי החדש, והוא מעניק בידי בן לאנונאנדק נאמן זה כוחות חדשים וסמכויות מורחבות בנוגע לעניינים הפלנטאריים. ריבון המערכת נוכח אף הוא ומאשר בדבריו את ההצהרות האלה.

55:1.2 (622.2) למקדש מורונטי שלושה חלקים: במרכזו מצוי המקום הקדוש של בן המתת של פרדיס. מימין נמצא מושבו של הנסיך הפלנטארי לשעבר, הריבון הפלנטארי הנוכחי; וכאשר הוא נוכח במקדש, בן לאנונאנדק זה נראה לעיני היחידים הרוחניים יותר של העולם. משמאל נמצא מושבו של הראש המכהן של הסופיונים המסופחים לפלנטה.

55:1.3 (622.3) אף-על-פי שמדובר על המקדשים הפלנטאריים כאילו הם "יורדים מן השמיים", הלכה למעשה לא מועבר כל חומר ממשי שהוא ממטה המערכת. הארכיטקטורה של כל אחד מן המקדשים הללו מתוכננת בזעיר-אנפין בבירת המערכת, ולאחר-מכן מביאים מפקחי הכוח המורונטיים את התוכניות המאושרות האלה אל הפלנטה. כאן הם בונים, יחד עם בקרי המאסטר הפיזיים, את המקדש המורונטי בהתאם למפרטים.

55:1.4 (622.4) המקדש המורונטי הממוצע עשוי להכיל כשלוש-מאות אלף צופים. מבנים אלו אינם משמשים לפולחן, למשחק או לקבלת תשדורות; הם מוקדשים לטקסים המיוחדים של הפלנטה, טקסים כדוגמת: תקשורת עם ריבון המערכת או עם הגבוהים ביותר, טקסי חיזיון מיוחדים אשר נועדו לגלות את נוכחות האישיות של הוויות רוחניות, וכן – הגות קוסמית דוממת. כאן עורכים בתי הספר של הפילוסופיה הקוסמית את טקסי הסיום שלהם, וכאן גם מקבלים בני התמותה של העולם הכרה פלנטארית בעבור הישגים של שירות חברתי גבוה, וכן בעבור הישגים יוצאי-דופן אחרים.

55:1.5 (622.5) מקדש מורונטי שכזה אף משמש כמקום ההתכנסות לצפייה בהעתקתם של בני-תמותה חיים לכדי קיום מורונטי. הואיל ומקדש המעבר מורכב מחומר מורונטי, הוא אינו מושמד על-ידי ההדר הרושף של האש המאכלת, אשר משמידה באופן כה מלא את גופם הפיזי של אותם בני-תמותה אשר חווים שם היתוך סופי עם מכווננים האלוהיים. בעולם גדול,

הבזקי היציאה הללו מתרחשים כמעט ברציפות, וככל שעולה מספר המעברים, כך גם מסופקים מקדשי חיים מורונטיים משניים באזורים שונים של הפלנטה. לפני זמן לא רב שהיתי בעולם בצפון הרחוק אשר פעלו בו עשרים-וחמישה מקדשים מורונטיים.

55:1.6 (622.6) בעולמות שטרם התבססו – פלנטות נטולות מקדשים מורונטיים – מתרחשים הבזקי ההיתוך הללו פעמים רבות באטמוספירה של הפלנטה, לשם מועלה הגוף הפיזי של המועמד למעבר בידי היצורים האמצעיוניים ובידי הבקרים הפיזיים.

2. מוות והעתקה

55:2.1 (623.1) המוות הטבעי, הפיזי, אינו בבחינת כורח המציאות בעבור בני התמותה. מרבית ההוויות האבולוציוניות המתקדמות, אזרחי העולמות המתקיימים בעידן הסופי של אור ושל חיים, אינם מתים; הם מועתקים ישירות מן החיים בגוף בשר ודם אל עבר הקיום המורונטי.

55:2.2 (623.2) חווית ההעתקה הזו מן החיים החומריים אל המצב המורונטי – היתוך של נשמה אלמותית עם המכוונן השוכן – עולָה בתדירותה ביחס ישר להתקדמותה האבולוציונית של הפלנטה. בתחילה, מגיעים בכל עידן אך ורק בני-תמותה מועטים לרמות העתקה של התקדמות רוחנית, ואולם, עם תחילתם של העידנים העוקבים של הבנים המורים, מתרחשים יותר ויותר היתוכי-מכוונן בטרם מסתיימים חייהם המתארכים של בני התמותה המתקדמים הללו; ובשעת משימתם הסופית של הבנים המורים, כרבע מבני התמותה הנשגבים הללו פטורים מן המוות הטבעי.

55:2.3 (623.3) והלאה מכך, בעידן האור והחיים, חשים היצורים האמצעיוניים או עמיתיהם את המעמד הממשמש ובא של איחוד אפשרי בין הנשמה לבין המכוונן, ומצביעים על כך בפני שומרות הגורל, אשר בתורן מוסרות את הדברים הללו לקבוצת הסופיונים שבחסותה עשוי בן-תמותה כזה לפעול; או אז, מצַווה הריבון הפלנטארי על בן-תמותה שכזה לפרוש מכל

חובותיו הפלנטאריות, להיפרד מן העולם אשר ממנו בא, ולהתייצב במקדש הפנימי של הריבון הפלנטארי, ושם להמתין למעבר המורונטי, להבזק ההעתקה, אשר יישא אותו ממחוזות החומר של האבולוציה אל הרמה המורונטית של ההתקדמות הקדם-רוחנית.

55:2.4 (623.4) משהתקבצו בני המשפחה, החברים וחברי קבוצת העבודה של מועמד-היתוך שכזה במקדש המורונטי, הם מפוזרים מסביב לבמה המרכזית שבה מועמדי-ההיתוך נחים ומשוחחים בינתיים בחופשיות עם חבריהם המכונסים. מעגל חוצץ של אישיויות שמימיות מאורגן על-מנת להגן על בני התמותה החומריים מפעולתן של האנרגיות המופיעות ברגע של "הבזק החיים", אשר משחרר את המועמד להרקעה מאזיקי הבשר החומרי, ובכך עושה בעבור בן-התמותה האבולוציוני הזה את כל אשר עושה המוות הטבעי בעבור אלו אשר משתחררים כך מן הגוף.

55:2.5 (623.5) מועמדי היתוך רבים עשויים להתכנס בה-בעת במקדש רחב הידיים. ומה יפה הוא המפגש שבו מתקבצים כך בני-תמותה על-מנת לחזות בהרקעת אהוביהם בלהבות הרוח; ואיזה ניגוד קיים בין כל זה לבין העידנים המוקדמים יותר, שבהם היו בני התמותה מחויבים להפקיד את מתיהם בחיבוקה של האדמה! הסצנות של בכי ויללות אשר אפיינו את העידנים הקודמים של האבולוציה האנושית מתחלפות כעת באושר אקסטאטי ובַּהתלהבות הנשגבת ביותר, שעה שבני-תמותה יודעי-אל אלו נפרדים לעת עתה לשלום מאהוביהם, בעוד שהאחרונים מנותקים מקשריהם החומריים באמצעות האש הרוחנית של ההוד המכלֶה ושל ההדר המרקיע. בעולמות אשר התבססו באור ובחיים, "לוויות" הינן מאורעות של אושר עילאי, של שביעות-רצון מעמיקה ושל תקווה בל-תתואר.

55:2.6 (623.6) נשמות בני התמותה המתקדמים הללו הולכות ומתמלאות באמונה, בתקווה ובביטחון. הרוח השורה על אלו המתכנסים מסביב למקדש ההעתקה דומה לזאת אשר שורה בין חברים וקרובים מאושרים המתכנסים בטקס סיום של חבר קבוצתם, או לזאת השורה על אלו המגיעים לחזות באירוע שבו מתכבד אחד מחברים בכבוד רב. והיה זה בהחלט מועיל אילו בני-תמותה מתקדמים-פחות היו רק יכולים ללמוד לראות את המוות הטבעי עם משהו מן השמחה ועליצות-הלבב האלה.

55:2.7 (624.1) צופים בני-תמותה אינם מסוגלים לראות דבר מחבריהם המועתקים לאחר הבזק ההיתוך. נשמות מועתקות מעין אלה נעות באמצעות היסע של מכוונן ישירות אל אולם התחייה של עולם האימון המורונטי המתאים. פעולות אלה, הנוגעות להעתקתם של בני-אדם חיים לעולם המורונטי, נתונות לפיקוחה של רב-מלאכית אשר הוצבה בעולם שכזה ביום שבו התייצב לראשונה באור ובחיים.

55:2.8 (624.2) עם הגעתו של עולם לשלב הרביעי של אור וחיים, יותר ממחצית מבני התמותה עוזבים את הפלנטה באמצעות העתקה מבין שורות החיים. התמעטות זו של המוות נמשכת עוד ועוד, אך אין אני יודע על מערכת כלשהי שעולמותיה המיושבים חפים לגמרי מן המוות הטבעי כטכניקת שחרור מכבלי הגוף, ואפילו זמן רב לאחר התבססותה בחיים. ועד אשר יושג באופן אחיד מעמד אבולוציה פלנטארי גבוה שכזה, חייבים עולמות האימון המורונטיים של היקום המקומי להמשיך ולשמש כספֵּירות חינוך ותירבות בעבור המתקדמים המורונטיים המתפתחים. אף-על-פי שמבחינה תיאורטית חיסולו של המוות הינו בגדר האפשר, בהתאם לתצפיותַי חיסול שכזה טרם התרחש. ייתכן שמעמד כזה יושג במהלך הישורת הרחוקה של העידנים העוקבים של החיים הפלנטאריים של הרמה השביעית המבוססת.

55:2.9 (624.3) הנשמות המועתקות של העידנים המלבלבים בספֵּירות המבוססות אינן חולפות דרך העולמות העליונים. הן אף אינן שוהות, כתלמידות, בעולמות המורונטיים של המערכת או של הקונסטלציה. הן אינן חולפות דרך כל שלב שהוא מן השלבים המוקדמים של החיים המורונטיים. הם הינם בני התמותה המרקיעים היחידים אשר חומקים כמעט לחלוטין מהמעבר המורונטי מן הקיום החומרי אל המעמד הרוחני-למחצה. התנסותם הראשונית של בני-תמותה **אחוזי-בן** מעין אלו בנתיבת ההרקעה נתונה לשירותיהם של עולמות ההתקדמות של מטה היקום. ומעולמות הלימוד הללו של סאלווינגטון, הם שבים כמורים אל אותם עולמות אשר חלפו לידם, ולאחר מכן הם ממשיכים פנימה אל עבר פרדיס בנתיב המבוסס של הרקעת בני התמותה.

55:2.10 (624.4) אילו רק יכולתם לבקר בפלנטה המצויה במצב התפתחות מתקדם, הייתם תופשים על נקלה את הסיבות שבעטיין מקבלים את פני בני התמותה המרקיעים באופנים

שונים בעולמות העליונים ובעולמות המורונטיים הגבוהים יותר. הייתם מבינים במהירות שהוויות אשר מגיעות מספֵּירות כה מפותחות מוכנות להמשיך בהרקעתן אל עבר פרדיס הרבה לפני בני התמותה הממוצעים, אשר מגיעים מעולם נעדר-סדר ונחשל כאורנטיה.

55:2.11 (624.5) בלא כל קשר לרמת ההישג של הפלנטה אשר ממנה עשויים בני-אדם להרקיע אל העולמות המורונטיים, שבע הספֵּירות העליונות מעניקות להם שפע הזדמנויות לרכוש ניסיון כמורים-תלמידים של כל אשר לא הצליחו לחלוף דרכו בשל המעמד המתקדם של הפלנטות הילידיות שלהם.

55:2.12 (624.6) היקום הינו אמין בהפעלת טכניקות ההשוואה האלה, אשר נועדו להבטיח כי אף מרקיע לא יחסר דבר ממה שהינו הכרחי לשם התנסות ההרקעה שלו.

3. עידני הזהב

55:3.1 (624.7) במהלך עידן זה של אור וחיים, העולם הולך ומשגשג תחת שלטונו האבהי של הריבון הפלנטארי. לעת הזו מתקדמים העולמות בדחף של שפה אחת, דת אחת, ובספֵּירות רגילות – של גזע אחד. אך עידן זה איננו מושלם. בעולמות הללו עדיין קיימים בתי-חולים מצוידים היטב, בתים לטיפול בחולים. עדיין נותרו הבעיות של טיפול בתאונות אקראיות ובחוֹלָיִים הבלתי-נמנעים הנלווים לחולשת הזקנה ולהפרעות הקשורות לסֶנִילִיוּת. המחלות לא הוכנעו לחלוטין, ואף בעלי החיים הארציים טרם הושקטו באופן מושלם; אך בהשוואה לתקופות המוקדמות של האדם הפרימיטיבי בעידן של טרום הנסיך הפלנטארי, עולמות שכאלו נדמים כפרדיס. אילו הייתם יכולים להיות מועתקים לפתע לפלנטה המצויה בשלב ההתפתחות הזה, ודאי הייתם מתארים באופן אינסטינקטיבי עולם שכזה כגן-עדן עלי אדמות.

55:3.2 (625.1) הממשל האנושי של העניינים החומריים ממשיך לתפקד במהלך עידן זה של התקדמות ושל מושלמות יחסיות. הפעילויות הציבוריות של עולם המצוי בשלב הראשון של אור וחיים אשר ביקרתי בו לאחרונה מומנו באמצעות טכניקת הַמַּעֲשֵׂר. כל עובד בגיר – וכל

האזרחים הכשירים-גופנית עבדו בעבודה כלשהי – שילם לקופה הציבורית עשרה אחוזים מהכנסתו או מרווחיו, וסכום זה חולקה כדלקמן:

55:3.3 (625.2) 1. שלושה אחוזים הושקעו בקידום האמת – מדע, חינוך ופילוסופיה.

55:3.4 (625.3) 2. שלושה אחוזים הוקדשו ביופי – משחק, פנאי חברתי ואמנות.

55:3.5 (625.4) 3. שלושה אחוזים הושקעו בטוּב – שירות חברתי, זולתנות ודת.

55:3.6 (625.5) 4. אחוז אחד הוקצה לעתודות ביטוח כנגד סיכוני אובדן כושר עבודה הנובע כתוצאה מתאונות, מחלות, זקנה או אסונות בלתי-נמנעים.

55:3.7 (625.6) משאביה הטבעיים של הפלנטה הזו נוהלו כרכוש חברתי, כמשאבים ציבוריים.

55:3.8 (625.7) הכבוד הגבוה ביותר שהתכבד בו אזרח בעולם זה הינו אות "השירות העליון", והוא דרגת ההכרה היחידה אשר הוענקה אי-פעם בתוככי המקדש המורונטי. הכרה זו ניתנה לאלו אשר התבלטו במשך תקופה ארוכה באופן של תגלית על-חומרית כלשהי, או של שירות חברתי פלנטארי.

55:3.9 (625.8) מרבית התפקידים החברתיים והניהוליים הוחזקו במשותף בידי גברים ונשים. אף רוב ההוראה נעשתה במשותף; ובדומה לכך, כל תפקידי האמון המשפטיים בוצעו בידי זוגות אשר חברו יחדיו באופן דומה.

55:3.10 (625.9) בעולמות הנשגבים הללו משך הזמן הדרוש לשם הולדת ילדים איננו ממושך ביותר. המצב שבו מפרידות יותר מדי שנים בין הילדים במשפחה איננו המצב המיטבי. כאשר הילדים קרובים זה לזה בגילם, הם מסוגלים לתרום הרבה יותר לאימונם ההדדי. ובעולמות הללו הם מאומנים באופן נפלא על-ידי המערכות התחרותיות של המאמץ הנלהב בתחומים המתקדמים ובמחלקות של ההישג המגוון ברכישת מומחיות בַּאמת, ביופי ובטוּב. ואל לכם לחשוש, שכן אפילו בספֵירות המהוללות האלה קיים עדיין מספיק רוע – רוע אמיתי ורוע

פוטנציאלי – אשר הינו בבחינת עידוד לבחור בין אמת לשקר, בין טוב לרע, בין חטא ליושרה.

(625.10) 55:3.11 ואף-על-פי-כן, קיים קנס מסוים ובלתי-נמנע הנלווה אל הקיום כבן-תמותה בפלנטות אבולוציוניות מתקדמות מעין אלה. כאשר עולם מבוסס מתקדם אל מעבר לשלב השלישי של אור וחיים, עתידים כלל המרקיעים, בטרם יגיעו אל המגזר המשני, לקבל משימה ארעית כלשהי בפלנטה המצויה בשלבים המוקדמים היותר של אבולוציה.

(626.1) 55:3.12 כל אחד מן העידנים העוקבים הללו מייצג הישגים מתקדמים בכל שלבי ההישג בפלנטה. בתקופה הראשונה של האור הורחבה התגלות האמת כך שתכלול את תפקודו של יקום היקומים, בעוד שהלימוד על אודות האלוהות בתקופה השנייה מהווה ניסיון לרכוש מומחיות במושג המתחלף במהירות של טיבם, משימתם, סעדם, התאגדויותיהם, מקורם וגורלם של הבנים הבוראים; קרי, הרמה הראשונה של האל בעל שבעת ההיבטים.

(626.2) 55:3.13 לפלנטה בגודלה של אורנטיה יהיו, בשעה שתתבסס כהלכה, כמאה מרכזים תת-ניהוליים. בראש מרכזים כפיפים אלו תעמד אחת מן הקבוצות הניהוליות המוסמכות הבאות:

(626.3) 55:3.14 1. בנים ובנות חומריים צעירים אשר הובאו ממטה המערכת על-מנת לשמש כעוזריהם של אדם וחווה השולטים.

(626.4) 55:3.15 2. צאצאי הסגל בן-התמותה-למחצה של הנסיך הפלנטארי, אשר נוצרו בעולמות מסוימים לשם קבלת אחריות מסוג זה ומסוגים דומים אחרים.

(626.5) 55:3.16 3. צאצאיהם הישירים של אדם וחווה.

(626.6) 55:3.17 4. יצורים אמצעיוניים אשר הפכו לחומריים ולאנושיים.

(626.7) 55:3.18 5. בני-תמותה בעלי מעמד של היתוך-עם-מכוונן, אשר לבקשתם שלהם מקבלים פטור זמני מן ההעתקה במצוֹת המכוונן-שהפך-לאישי ואשר ממונה על היקום, על-מנת שיוכלו להמשיך ולמלא תפקידים מנהליים מסוימים חשובים בפלנטה.

55:3.19 (626.8) 6. בני-תמותה אשר אומנו במיוחד בבתי הספר הניהוליים של הפלנטה, ואשר קיבלו בנוסף לכך את אות השירות העליון במקדש המורונטי.

55:3.20 (626.9) 7. וועדות נבחרות מסוימות המונות שלושה אזרחי בעלי כישורים מתאימים, אשר נבחרות מפעם לפעם על-ידי כלל האזרחים בהוראת הריבון הפלנטארי, וזאת בהתאם ליכולתן המיוחדת להשלים משימה מובחנת כלשהי אשר נחוצה לאותו מגזר של הפלנטה.

55:3.21 (626.10) הקשיים הכבירים הניצבים לפתחה של אורנטיה באשר להישג הייעוד הפלנטארי הגבוה של אור וחיים נעוצים בבעיות של מחלות, פיגור, מלחמה, גזעים מרובי צבעים וריבוי שפות.

55:3.22 (626.11) אף עולם אבולוציוני אינו יכול לקוות להתקדם אל מעבר לשלב ההתבססות הראשון באור, בטרם הוא מגיע לשפה אחת, דת אחת ופילוסופיה אחת. קיומו של גזע יחיד תומך במידה רבה בהישג שכזה, ואולם ריבוי העמים באורנטיה אינו מונע את השגתם של שלבים גבוהים יותר.

4. התאמות-מחדש בתחום המנהלי

55:4.1 (626.12) בשלבים העוקבים של הקיום המבוסס מתקדמים העולמות המיושבים בצורה נפלאה תחת שרביט הניהול הנבון והאוהד של סגל הסופיונים המתנדב, מרקיעים אשר השיגו את פרדיס ושבו משם על-מנת לסעוד את אחיהם שבגוף. סופיונים אלו הינם פעילים תוך כדי שיתוף-פעולה עם הבנים המורים של השילוש, אך הם אינם מתחילים את השתתפותם האמיתית בענייני העולם בטרם מופיע המקדש המורונטי על-פני האדמה.

55:4.2 (626.13) עם כינונו הרשמי של סעד סגל הסופיונים בפלנטה, נסוגה מרבית הקהילה המלאכית. ואולם, השרפים שומרות הגורל ממשיכות בהענקת סעדן האישי לבני התמותה המתקדמים בְּאור; ואכן, מלאכיות אלה מגיעות במספרים הולכים וגדלים במהלך העידנים

המבוססים; זאת מכיוון שקבוצות הולכות וגדלות של בני-אנוש מגיעות אל המעגל הקוסמי השלישי של ההישג בן-התמותה המתואם עוד במהלך מחזור חייהם בפלנטה.

55:4.3 (627.1) זוהי אך הראשונה מבין ההתאמות המנהליות העוקבות אשר נלוות להתגלותן של התקופות העוקבות של ההישג, ההופך מבריק יותר ויותר, בעולמות המיושבים, בעוד אלו עוברים מן השלב הראשון של הקיום המבוסס אל השלב השביעי.

55:4.4 (627.2) 1. **השלב הראשון של אור וחיים.** עולם בשלב מבוסס תחילי זה מנוהל בידי שלושה שליטים:

55:4.5 (627.3) א. הריבון הפלנטארי, אשר בן מורה של השילוש משמש לו כיועץ; בסבירות גבוהה זהו ראש הסגל הסופי של הבנים הללו אשר פעלו בפלנטה.

55:4.6 (627.4) ב. ראש הסגל של הסופיונים בפלנטה.

55:4.7 (627.5) ג. אדם וחווה, אשר פועלים יחדיו כמאחדי המנהיגות הדואלית של הנסיך-הריבון וראש הסופיונים.

55:4.8 (627.6) היצורים האמצעיוניים המרוממים והמשוחררים הם אלו הפועלים כפרשנים בעבור השומרות השרפיות ובעבור הסופיונים. אחת מן הפעולות האחרונות של הבנים המורים של השילוש במשימתם הסופית היא לשחרר את האמצעיוניים של העולם ולקדמם (או להחזירם) למעמד פלנטארי מתקדם, וזאת תוך הצבתם בתפקידים של אחריות בממשל החדש של הספִירה המבוססת. שינויים כאלו נערכו זה מכבר בטווח הראייה האנושית, שינויים אשר מאפשרים לבני-תמותה להכיר את בני הדודים הללו מן השלטון האדמי המוקדם, אשר היו בלתי-נראים עד כה. דבר זה מתאפשר הודות לתגליות הסופיות במדע הפיזי, בשיתוף עם התפקודים המורחבים בפלנטה של בקרי המאסטר הפיזיים.

55:4.9 (627.7) לאחר השלב המבוסס הראשון, רשאי ריבון המערכת לשחרר את היצורים האמצעיוניים בכל עת על-מנת שיהפכו – בסיועם של נשאי החיים והבקרים הפיזיים – לאנושיים במורונטיה; ולאחר שיקבלו מכוונני מחשבה, הם יוכלו להתחיל בהרקעתם לעבר פרדיס.

55:4.10 (627.8) בשלב השלישי ובאלו שבאים לאחריו, כמה מן האמצעיונים עדיין פועלים, בעיקר כאישיויות של קישור בעבור הסופיונים, ואולם, עם הכניסה לכל שלב של אור וחיים, סדרים חדשים של סועדי קישור מחליפים במידה רבה את האמצעיוניים; מעטים מאוד מהם נותרים מעבר לשלב הרביעי של האור. השלב השביעי עתיד לחזות בהגעת הסועדים המוחלטופיים הראשונים מפרדיס על-מנת לשרת במקומם של יצורים מסוימים של היקום.

55:4.11 (627.9) 2. **השלב השני של אור וחיים.** תקופה זו מסומנת בעולמות על-ידי הגעתו של נשא חיים, אשר הופך לַיועץ בהתנדבות של שליטי הפלנטה בנוגע להמשך המאמצים לטהר ולייצב את הגזע האנושי. וכך, משתתפים נשאי החיים באופן פעיל בהמשך התפתחותו של הגזע האנושי – פיזית, חברתית וכלכלית. או אז מרחיבים הם את פיקוחם על המשך טיהור המין בן התמותה באמצעות ההכחדה הקיצונית של השאריות הנחשלות הנותרות אשר להן פוטנציאל נחות מן הבחינה האינטלקטואלית, הפילוסופית, הקוסמית והרוחנית. אלו אשר מתכננים ושותלים את החיים בעולם מיושב הינם כשירים לחלוטין לייעץ לבנים ולבנות החומריים, אשר להם סמכות מלאה ובלתי-מעורערת לטהר את הגזע המתפתח מכל ההשפעות המזיקות.

55:4.12 (627.10) מן השלב השני ואילך, לאורך נתיבתה של פלנטה מבוססת, משמשים הבנים המורים כיועציהם של הסופיונים. במהלך משימות מעין אלה הם משרתים כמתנדבים, ולא מתוקף הצבה לתפקיד; והם משרתים באופן בלעדי לצד סגל הסופיונים, מלבד מצב שבו, בהסכמתו של ריבון המערכת, רשאים הם לשמש כיועציהם של אדם וחווה הפלנטאריים.

55:4.13 (628.1) 3. **השלב השלישי של אור וחיים.** במהלך תקופה זו מגיעים העולמות המיושבים להערכה חדשה של עתיקי היומין, השלב השני של האל בעל שבעת ההיבטים, ונציגיהם של שליטי יקום-העל הללו נכנסים למערכות יחסים חדשות עם ממשל הפלנטה.

55:4.14 (628.2) בכל תקופה עוקבת של קיום מבוסס פועלים הסופיונים בקיבולת הולכת ומתרחבת לְעולם. קיים קשר עבודה קרוב בין הסופיונים, כוכבות הערב (מלאכיות-העל) והבנים המורים של השילוש.

55:4.15 (628.3) במהלך התקופה הזו, או בתקופה הבאה לאחריה, הופך בן מורה – המסתייע ברביעיית הרוחות הסועדות – להיות מסופח למנהֶל הכללי בן התמותה הנבחר, אשר הופך כעת להיות מנהל-משותף של ענייני העולם לצד הריבון הפלנטארי. מנהלים כלליים בני-תמותה אלו משרתים במשך עשרים-וחמש שנים של זמן פלנטארי, וההתפתחות החדשה הזו היא אשר מקילה על האדם והחווה הפלנטאריים להשתחרר, במהלך העידנים הבאים, מן העולם אשר בו שירתו במשך זמן כה רב.

55:4.16 (628.4) רביעיית הרוחות הסועדות כוללת את: הראש השרפי של הספֶּירה, היועצת הסקוֹראפית של יקום העל, רב-המלאכית של ההעתקות והאוֹמְנִיָאפִים אשר פועלת כנציגתו האישית של הזקיף המוקצה המוצב במטה המערכת. ואולם, יועצות אלה לעולם אינן מציעות את עצתן, אלא אם התבקשו לעשות כן.

55:4.17 (628.5) 4. **השלב הרביעי של אור וחיים.** בַּעולמות מופיעים הבנים המורים של השילוש בתפקידים חדשים. מסייעים בידם הבנים אשר שולשו-בידי-ברייה הקשורים מזה זמן רב לסדרם, והם מגיעים כעת לעולמות כיועצים מתנדבים של הריבון הפלנטארי ושל עמיתיו. זוגות כאלו – בנים אשר שולשו בפרדיס-האוונה ובנים מרקיעים-ששולשו – מייצגים נקודות מבט שונות של היקום והתנסויות אישיות מגוונות אשר הינן שימושיות ביותר בעבור השליטים הפלנטאריים.

55:4.18 (628.6) בכל עת לאחר עידן זה, יכולים האדם והחווה של הפלנטה לבקש מן הבן הבורא הריבון להשתחרר מחובותיהם הפלנטאריות על-מנת להתחיל בהרקעתם אל עבר פרדיס; לחלופין, הם יכולים להישאר בפלנטה כמנהלי הסדר החדש העושה את הופעתו של חברה הולכת והופכת לרוחנית; חברה אשר מורכבת מיחידים מתקדמים המתאמצים להבין את התורות הפילוסופיות של הסופיונים, אשר מוצגות בידי כוכבות הערב הזוהרות, אלה המוצבות כעת בעולמות הללו על-מנת לשתף פעולה בזוגות עם הסקונאפים של מטה יקום-העל.

55:4.19 (628.7) הסופיונים עוסקים בעיקר באתחול הפעילויות החדשות והעל-חומריות של החברה – הפעילויות החברתיות, התרבותיות, הפילוסופיות, הקוסמיות והרוחניות. ככל

שהיננו מסוגלים להבחין, הם ימשיכו בהענקת סעד זה הרחק אל תוך התקופה השביעית של היציבות האבולוציונית, ואז ייתכן שימשיכו הלאה על-מנת לסעוד בחלל החיצון; ואת מקומם, כך היננו משערים, תתפושנה הוויות מוחלטופיות מפרדיס.

55:4.20 (628.8) 5. **השלב החמישי של אור וחיים.** ההתאמות-מחדש של שלב קיום מבוסס זה נוגעות כמעט לחלוטין לתחומים הפיזיים, ומהוות את עיסוקם הבסיסי של בקרי המאסטר הפיזיים.

55:4.21 (628.9) 6. **השלב השישי של אור וחיים** חוזה בהתפתחותם של תפקודים חדשים של מעגלי הדעת בעולם. דומה כי התבונה הקוסמית הופכת למרכיב יסודי בסעד הדעת ביקום.

55:4.22 (628.10) 7. **השלב השביעי של אור וחיים.** בראשית התקופה השביעית מצטרף למורה של השילוש המייעץ לריבון הפלנטארי יועץ מתנדב אשר נשלח מטעם עתיקי היומין; ולאחר מכן יצטרף אליהם יועץ שלישי אשר מגיע מעם המבַצע העליון של יקום העל.

55:4.23 (629.1) במהלך תקופה זו, אם לא קודם לכן, לעולם משוחררים אדם וחווה מחובותיהם הפלנטאריים. אם מצוי בן חומרי בשורות הסופיונים, הוא עשוי להיות מוצמד למנהל הכללי בן התמותה, ולעיתים זהו מלכי-צדק אשר מתנדב לשמש בתפקיד זה. אם בשורות הסופיונים מצוי אמצעיוני, כל אלו הנמנים על סדר זה בפלנטה משוחררים באופן מיידי.

55:4.24 (629.2) לאחר שקיבלו שחרור ממשימתם המתמשכת אלי-עידנים, רשאים אדם וחווה פלנטאריים לבחור מן הנתיבות שלהלן:

55:4.25 (629.3) 1. הם יכולים להבטיח שחרור מן הפלנטה ולהתחיל מיידית בהרקעתם ממטה היקום אל עבר פרדיס, תוך שהם מקבלים מכוונני מחשבה עם סיום ההתנסות המורונטית.

(629.4) 55:4.26 2. לעיתים קרובות יקבלו האדם והחווה הפלנטאריים מכוונים בעודם משרתים בעולם המבוסס באור, וזאת בצמוד לכך שכמה מילדיהם, צאצאיהם הישירים המיובאים אשר התנדבו לתקופת שירות בפלנטה, מקבלים מכוונים. לאחר מכן, רשאים כולם להמשיך אל מטָה היקום ומשם להתחיל את נתיבת פרדיס.

(629.5) 55:4.27 3. אדם וחווה פלנטאריים רשאים – בדומה לבנות ולבנים החומריים מבירת המערכת – לעבור ישירות אל העולם האמצעופי לשם שהות קצרה, ושם לקבל את המכוונים שלהם.

(629.6) 55:4.28 4. הם עשויים להחליט לשוב למטה המערכת, ולשבת שם במשך תקופה בבית המשפט העליון, ולאחר שירות זה לקבל מכוונים ולהתחיל בהרקעה אל פרדיס.

(629.7) 55:4.29 5. הם עשויים לבחור לעבור מחובותיהם הניהוליות בחזרה אל העולם שבו נולדו על-מנת לשמש שם לתקופה כמורים ולקבל מכוונים שוכנים בעת העברתם אל מטה היקום.

(629.8) 55:4.30 במהלך כל התקופות האלה, הבנות והבנים החומריים המיובאים והמסייעים משפיעים השפעה עצומה על סדרי החברה והכלכלה המתקדמים. הם הינם אלמותיים בפוטנציה, לפחות עד אשר הם בוחרים להפוך לאנושיים, לקבל מכוונים ולצאת לדרכם אל פרדיס.

(629.9) 55:4.31 בַּעולמות האבולוציוניים הוויה חייבת להפוך לאנושית על-מנת לקבל מכוונן מחשבה. למעט השרפים, בכל החברים המרקיעים מקרב סגל הסופיונים בני התמותה שכן בעבר מכוונן, אשר עמו הותכו, ובשעה שהם מתקבלים לסגל זה הם הינם משופני-אב באמצעות סוג אחר של רוח.

5. פסגת ההתפתחות החומרית

55:5.1 (629.10) בני-תמותה החיים בעולם מוכה-חטא, נשלט-בידי-רוע, מבקש-לעצמו ומבודד כדוגמת אורנטיה, עשויים להתקשות לתפוש את המושלמות הפיזית, את הישג האינטלקטואלי ואת ההתפתחות הרוחנית המאפיינים את העידנים המתקדמים הללו של אבולוציה בספֵירה נטולת חטא.

55:5.2 (629.11) השלבים המתקדמים בְּעולם מבוסס באור ובחיים מייצגים את פסגת ההתפתחות האבולוציונית החומרית. בעולמות המתורבתים הללו, נעלמו העצלנות והחיכוך של העידנים הפרימיטיביים הקודמים. העוני וחוסר השוויון החברתי נעלמו כמעט לחלוטין, הפיגור נעלם והפשע הפך לחזיון נדיר. חוסר-שפיות פשוט חדל מלהתקיים, ונדיר לחזות בחולשת הדעת.

55:5.3 (629.12) המעמד הכלכלי, החברתי והניהולי של העולמות הללו הינו מסדר גבוה אשר הפך למושלם. המדע, האמנות והתעשייה משגשגים, והחברה מהווה מנגנון פעולה חלַק של הישג גבוה בהיבט החומרי, האינטלקטואלי והתרבותי. התעשייה הוסטה במידה נרחבת לשירות מטרותיה הנעלות יותר של ציוויליזציה נשגבת שכזו. החיים הכלכליים של עולם שכזה הפכו מוסריים.

55:5.4 (630.1) המלחמה הפכה לנחלת ההיסטוריה, ואין קיימים עוד צבאות או כוחות משטרה. הממשל הולך ונעלם בהדרגה. אט-אט הופכת השליטה העצמית את חוקי האדם לבלתי-נחוצים. במצב ביניים של ציוויליזציה מתקדמת, היקף הממשל האזרחי והתקנות המעוגנות בחוק עומדים ביחס הפוך למוסריותם ולרוחניותם של האזרחים.

55:5.5 (630.2) בתי הספר שופרו באופן ניכר והם מוקדשים לאימון הדעת ולהרחבתה של הנשמה. מרכזי האמנות הינם מעודנים והארגונים המוזיקליים נשגבים. מקדשי הפולחן, על בתי הספר לפילוסופיה ולדת התנסותית הנלווים להם, הינם יצירות של יופי ושל הדר. מתְקני ההתכנסויות לשם פולחן, המצויים תחת כיפת השמיים משתווים, להם במעודנותם באופן שבו הם מקושטים בפשטות.

55:5.6 (630.3) קיים שפע של הזדמנויות הולמות למשחק תחרותי, להומור ולצורות אחרות של הישג אישי וקבוצתי. בעולם בעל תרבות כה גבוהה, סוג מיוחד של הפעילויות התחרותיות נוגע למאמציהם של יחידים ושל קבוצות להצטיין במדעי הקוסמולוגיה ובפילוסופיות שלהּ.

הספרות ואמנות הנאום משגשגות, והשפה כה משתפרת עד שהיא מסוגלת לסמל את המושגים, כמו גם לבטא את הרעיונות. החיים הינם פשוטים באופן מרענן; סוף כל סוף הצליח האדם לתאם בין מצב התפתחות מכני גבוה לבין הישג אינטלקטואלי מעורר השראה, ואף האפיל על שני אלה בהישג רוחני מעודן. המרדף אחר האושר הינו חוויה של שמחה ושל סיפוק.

6. בן התמותה האינדיבידואלי

55:6.1 (630.4) ככל שהעולמות מתקדמים במעמד המבוסס של אור וחיים, הופכת החברה ליותר ויותר שלווה. היחיד, אף שאיננו פחות עצמאי או מסור למשפחתו, הפך יותר זולתני ונכון ליצירת אחווה.

55:6.2 (630.5) באורנטיה, וכפי שאתם הינכם, ביכולתכם להעריך אך במעט את מעמדם המתקדם ואת טבעם המתפתח של הגזעים הנאורים של העולמות הללו אשר הפכו למושלמים. אנשים אלו הינם הלבלוב של הגזעים האבולוציוניים. ואולם, הוויות שכאלה עדיין הינן בנות-תמותה; הן ממשיכות לנשום, לאכול, לישון ולשתות. התפתחות כבירה הזו איננה מלכות השמיים, ואולם היא מהווה מבשרת נשגבת של העולמות האלוהיים של הרקעת פרדיס.

55:6.3 (630.6) בעולם רגיל הועלה זה מכבר הכושר הביולוגי של הגזע האנושי לרמה גבוהה במהלך העידנים הבתר-אדמיים; וכעת, התפתחותו הפיזית של האדם נמשכת מתקופה לתקופה במהלך העידנים המבוססים. הן הראייה והן השמיעה מתרחבות. עד לעת הזו מספר הנפשות באוכלוסייה הפך קבוע. ההתרבות מווסתת בהתאם לצרכים הפלנטאריים ולמתת התורשתי הטבעי: במהלך העידן הזה מחולקים בני התמותה בפלנטה לחמש עד עשר קבוצות, והקבוצות הנמוכות יותר מורשות להוליד רק מחצית מכמות הילדים אשר מורשות להוליד הקבוצות הגבוהות יותר. השיפור המתמיד של גזע נהדר שכזה במהלך עידן האור והחיים, מתרחש

במידה רבה הודות לְהתרבות סלקטיבית של אותם זנים גזעיים אשר מציגים איכויות גבוהות יותר של טבע חברתי, פילוסופי, קוסמי ורוחני.

55:6.4 (630.7) המכוונים ממשיכים להגיע ממש כמו בתקופות האבולוציוניות הקודמות, ועם חלוף העידנים, בני התמותה הללו מסוגלים יותר ויותר להתייחד עם רסיס האב השוכן. במהלך שלבי ההתפתחות העוברים והקדם-רוחניים, הרוחות סועדות-הדעת עדיין פועלות. וככל שנחווים העידנים העוקבים של החיים המבוססים, כך רוח הקודש והסעד של המלאכיות הופכים יעילים אף יותר. בשלב הרביעי של אור וחיים נדמה כי בני התמותה המתקדמים מסוגלים לחוות קשר מודע משמעותי עם נוכחות הרוח של רוח האב החולשת על יקום העל; זאת בעוד שהפילוסופיה של עולם מעין זה מתמקדת בניסיון להבין את ההתגלויות החדשות של האל העליון. יותר ממחצית מן השוכנים האנושיים של פלנטות במעמד מתקדם זה חווים העתקה מבין החיים אל המצב המורונטי. ואכן, "הדברים הראשונים חלפו עברו; והנה, הכול נעשָׂה חדש".

55:6.5 (631.1) היננו סבורים כי ההתפתחות הפיזית תגיע למיצויה עם סיום התקופה החמישית של עידן האור-והחיים. היננו מבחינים בכך שהגבולות העליונים של ההתפתחות הרוחנית הנוגעים לדעת האנושית המתפתחת נקבעים על-ידי הרמה שבה הערכים המורונטיים האחודים והמשמעויות הקוסמיות עברו היתוך עם המכוונן. ואולם באשר לתבונה: בעוד שלאמיתו של דבר אין אנו יודעים, היננו משערים שלעולם לא תוכל להיות מגבלה על ההתפתחות האינטלקטואלית ועל השגת התבונה. בעולם ברמה-השביעית, התבונה עשויה לכלות את הפוטנציאלים החומריים, להתחיל בתפישת את המוֹטָה, ובסופו של דבר אפילו לטעום מן ההדר המוחלטופי.

55:6.6 (631.2) היננו מבחינים כי בעולמות המפותחים לעילא הללו, אשר זה מכבר מצויים ברמה השביעית, לומדים בני האדם את שפתו של היקום המקומי באופן מלא בטרם העתקתם; וביקרתי בפלנטות וותיקות מאוד אחדות אשר בהן לימדו האַבָּנְדוֹנָטָרים את בני התמותה

הזקנים יותר את שפתו של יקום העל. ובעולמות הללו חזיתי בטכניקה אשר באמצעותה מגלות האישיויות המוחלטופיות את נוכחות הסופיונים במקדש המורונטי.

55:6.7 (631.3) זהו סיפורו של היעד הנהדר של המאמץ האנושי בעולמות האבולוציוניים; וכל זה מתרחש עוד בטרם נכנסים בני האדם לנתיבתם המורונטית; כל ההתפתחות המזהירה הזו ניתנת להשגה על-ידי בני-תמותה חומריים בעולמות המיושבים, השלב הראשון בהחלט באותה נתיבה אינסופית ובלתי-ניתנת-להבנה של הרקעה לפרדיס ושל הישג האלוהיות.

55:6.8 (631.4) ואולם, האם תוכלו לשער בנפשכם איזה סוג של בני-תמותה אבולוציוניים מגיעים כעת מן העולמות אשר מצויים זה מכבר בעידן השביעי המבוסס של אור וחיים? אלו הינם כְּאלו אשר הולכים לעולמות המורונטיים של בירת היקום המקומי להתחיל את נתיבות הרקעתם.

55:6.9 (631.5) אילו בני התמותה המבולבלים של אורנטיה היו יכולים רק לחזות באחד מן העולמות המתקדמים יותר הללו, המבוססים זה מכבר באור ובחיים, כי אז לעולם לא היו מטילים עוד ספק בתבונתה של תוכנית הבריאה האבולוציונית. אף אם לא קיים עתיד של נצח להתקדמותו של היצור, עדיין היו ההישגים האבולוציוניים הנשגבים של הגזעים האנושיים, בעולמות מבוססים שכאלו של הישג מושלמות, מצדיקים במלואה את בריאתו של האדם בעולמות של זמן ומרחב.

55:6.10 (631.6) לעיתים קרובות היננו מהרהרים: אם יהא היקום המקיף מבוסס באור ובחיים, האם ייעודם של בני התמותה המרקיעים המעודנים עדיין יימצא בסגל הסופיונות? ואולם, אין אנו יודעים.

7. השלב הראשון או השלב הפלנטארי

55:7.1 (631.7) תקופה זו נמשכת למן הופעתו של המקדש המורונטי במטָה הפלנטארי החדש ועד להתייצבותה של המערכת כולה באור ובחיים. עידן זה נחנך על-ידי הבנים המורים של השילוש עם נעילתן של משימותיהם העוקבות בעולם, בשעה שהנסיך הפלנטארי מרומם לדרגת ריבון פלנטארי בהתאם לצו, ולנוכחותו האישית, של בן המתת של פרדיס באותה ספֵירה. בצמוד לכך, מאתחלים הסופיונים את השתתפותם הפעילה בענייני הפלנטה.

55:7.2 (632.1) כלפי חוץ ומצד ההופעה הנראית של הדברים, השליטים או המנהלים בפועל של עולם שכזה, אשר התבסס באור ובחיים, הינם הבן והבת החומריים, אדם וחווה של הפלנטה. הסופיונים הינם בלתי-נראים, כמו גם הנסיך-הריבון, מלבד בשעת ההימצאות במקדש המורונטי. לפיכך, ראשי השלטון הפלנטאריים בפועל, פשוטו כמשמעו, הינם הבן והבת החומריים. זוהי הידיעה של סידורים אלו אשר נתנה תוקף של כבוד לרעיון של מלכים ומלכות ברחבי המחוזות ביקום. ובתנאים האידיאלים הללו, כאשר עולם יכול לפקוד על אישיויות גבוהות שכאלה לפעול מטעם שליטים גבוהים אף יותר אך בלתי-נראים, מלכים ומלכות הינם הצלחה כבירה.

55:7.3 (632.2) משיושג עידן שכזה בעולמכם, אין כל ספק כי מָאקִיוֶנְטָה מלכי-צדק, המשמש כעת כנסיך פלנטארי בא-כוח של אורנטיה, יתפוס את כס הריבון הפלנטארי; בירושם שיערו זה מכבר כי יתלוו אליו בן ובת של האדם והחווה באורנטיה, אשר מוחזקים כעת בעדנטיה כתלמידיהם של הגבוהים ביותר של נוֹרְלָטָיָאדֶק. ילדים אלו של אדם עשויים לשרת כך באורנטיה, בצמוד לריבון-המלכי-צדק, משום שנשללו מהם יכולות ההתרבות לפני כמעט 37,000 שנה, בזמן שבו וויתרו על גופיהם החומריים באורנטיה במסגרת ההכנה להעברתם לעדנטיה.

55:7.4 (632.3) עידן מבוסס זה נמשך עוד ועוד, עד אשר כל פלנטה מיושבת במערכת משיגה את עידן ההתייצבות; ואז, לאחר שהעולם הצעיר ביותר – זה אשר הגיע אחרון לאור ולחיים – התנסה בהתייצבות שכזו במשך אלף שנים כמניין הזמן במערכת, נכנסת המערכת כולה למעמד מיוצב, והעולמות היחידניים נכנסים לעידן המערכת של אור וחיים.

8. השלב השני, או שלב המערכת

55:8.1 (632.4) כאשר הופכת מערכת בשלמותה למבוססת באור, נחנך סדר ממשל חדש. הריבונים הפלנטאריים הופכים לחברים באסיפת המערכת, וגוף מנהלי חדש זה, אשר כפוף לזכות הווטו של אבות הקונסטלציה, הינו עליון בסמכותו. מערכת שכזו של עולמות מיושבים הופכת לבעלת ממשל-עצמי לכל דבר ועניין. האסיפה המחוקקת של המערכת מכוּננת בְּעולם המטה, וכל פלנטה שולחת אליה את עשרת נציגיה. בתי הדין מכוּננים כעת בבירות המערכת, ורק הערעורים מובאים אל מטה היקום.

55:8.2 (632.5) עם התייצבותה של המערכת, הופך הזקיף המוקצה, נציגו של המַצע העליון של יקום העל, ליועץ בהתנדבות לבית הדין העליון של המערכת, וליושב הראש בפועל של האסיפה המחוקקת החדשה.

55:8.3 (632.6) לאחר התייצבותה של מערכת שלמה באור ובחיים, ריבוני המערכת לא ימשיכו עוד להתחלף. ריבון שכזה נותר בראש המערכת שלו לצמיתות. לעומת זאת, הסייעים לריבון ממשיכים להתחלף כבעידנים הקודמים.

55:8.4 (632.7) במהלך תקופה זו של התייצבות, אמצעופיים מגיעים לראשונה מעולמות מטָה היקום אשר בהם הם שוהים, על-מנת לשמש כיועצים לאסיפות המחוקקות ולבתי הדין השיפוטיים. אמצעופיים אלו אף עורכים מאמצים מסוימים להחדיר משמעויות מוֹטָה חדשות בעלות ערך עליון לתוככי מפעלי החינוך אשר הם מטפחים במשותף עם הסופיונים. מה שעשו הבנים החומריים בעבור הגזעים האנושיים, מן הבחינה ביולוגית, עושים עתה היצורים האמצעופיים בעבור בני האדם המאוחדים והמהוללים הללו, בתחומים המתקדמים-לְעולם של הפילוסופיה והמחשבה אשר הפכה לרוחנית.

55:8.5 (633.1) בַּעולמות המיושבים הופכים הבנים המורים למשתפי-פעולה מתנדבים עם הסופיונים, ואותם בנים מורים גם מתלווים לסופיונים אל העולמות העליונים כאשר הספֵירות האלה אינן משמשות עוד כעולמות קבלה דיפרנציאליים, לאחר שמערכת בכללותה מיוצבת

באור ובחיים; או לפחות נכון הדבר בשעה שכלל הקונסטלציה התפתחה כאמור. ואולם, אין קיימות קבוצות אשר התפתחו עד כדי כך בנבאדון.

55:8.6 (633.2) אין אנו מורשים לגלות את טיבה של עבודת הסופיונים אשר יפָקחו על עולמות עליונים מעין אלו, אשר מוקדשים-מחדש לשם פעילויות אחרות. מכל מקום, נמסר לכם זה מכבר כי ברחבי היקומים קיימים סוגים שונים של יצורים תבוניים אשר לא תוארו במסמכים אלו.

55:8.7 (633.3) וכעת, בשעה שהמערכות מתייצבות באור בזו אחר זו הודות להתקדמותם של העולמות המרכיבים אותן, מגיעה העת שבה מושגת התייצבות המערכת האחרונה בְּקונסטלציה נתונה, ומנהליו של היקום – הבן המאסטר, איחוד היומין וכוכב הבוקר הבהיר – מגיעים לבירת הקונסטלציה על-מנת להצהיר על הגבוהים ביותר כעל שליטיה הבלתי-מסויגים של המשפחה החדשה, אשר הפכה מושלמת, של מאה מערכות מיוצבות של עולמות מיושבים.

9. השלב השלישי, או שלב הקונסטלציה

55:9.1 (633.4) לאיחודה של קונסטלציה שלמה של מערכות מבוססות נלוות חלוקות חדשות של סמכות ביצועית וכן התאמות-מחדש נוספות בממשל היקום. תקופה זו עדה להישג מתקדם בכל עולם מיושב, ואולם היא מתאפיינת במיוחד בהתאמות-מחדש במטה הקונסטלציה, הכוללות שינויים ניכרים במערכות היחסים הן עם הפיקוח של המערכת והן עם ממשל היקום המקומי. במהלכו של עידן זה מועברות פעילויות רבות של הקונסטלציה ושל היקום אל בירותיהן של המערכות, ונציגים מיקום-העל פותחים ביחסים חדשים וקרובים יותר עם שליטי הפלנטות, המערכות והיקום. כפועל-יוצא של התאגדויות חדשות אלה, מבססים את עצמם מנהלים מסוימים של יקום העל בבירות הקונסטלציות כיועצים מתנדבים לאבות הגבוהים ביותר.

(633.5) 55:9.2 משקונסטלציה מתייצבת כך באור, נפסקת הפעולה החקיקתית, ובית ריבונֵי המערכות, אשר בראשו יושבים הגבוהים ביותר, פועל במקומה. כעת קבוצות מנהליות מעין אלה מתנהלות, לראשונה, במישרין עם ממשל יקום העל בעניינים הנוגעים ליחסים עם האוונה ופרדיס. בכל עניין אחר, נותרת הקונסטלציה קשורה ליקום המקומי כבעבר. משלב לשלב בחיים המבוססים ממשיכים האוּנִיוִיטָאטָה לנהל את העולמות המורונטיים של הקונסטלציה.

(633.6) 55:9.3 בחלוף העידנים, משתלטים אבות הקונסטלציה יותר ויותר על תפקודי הניהול או הפיקוח המפורטים אשר התרכזו קודם לכן במטה המערכת. עם ההישג של השלב השישי של הייצוב, תגענה הקונסטלציות המאוחדות האלה לעמדה של אוטונומיה מלאה-כמעט. עם הכניסה לשלב השביעי של ההתייצבות נחזה, ללא ספק, ברוממות השליטים הללו לדרגה המכבדת את שמם באמת – הגבוהים ביותר. לכל דבר ועניין, יתנהלו אז הקונסטלציות במישרין אל מול שליטי יקומי העל, בעוד שממשל היקום המקומי יתרחב על-מנת לקחת אחריויות על חובות חדשות של היקום המקיף.

10. השלב הרביעי, או שלב היקום

(634.1) 55:10.1 כאשר יקום הופך מיוצב באור ובחיים, הוא מוכנס במהרה אל מעגלי יקום העל, ועתיקי היומין מכריזים על כינון **המועצה העליונה בעלת הסמכות הבלתי-מוגבלת.** גוף ניהול חדש זה מורכב ממאה נאמני היומין, ובראשו עומד איחוד היומין; והפעולה הראשונה של המועצה העליונה הזו היא להכיר בריבונות הרציפה של הבן הבורא המאסטר.

(634.2) 55:10.2 ככל שהדבר נוגע לגבריאל ולאב מלכי-צדק, ממשיך הממשל ביקום בשינויים קטנים יחסית. מועצה זו, אשר סמכותה בלתי-מוגבלת, עוסקת בעיקר בסוגיות החדשות ובתנאים החדשים הנובעים מן המעמד המתקדם של אור וחיים.

(634.3) 55:10.3 המבקר העמית מגייס כעת את כל הזקיפים המוקצים על-מנת להרכיב מהם את **סגל הייצוב של היקום המקומי,** והוא מבקש את האב מלכי-צדק לחלוק עמו את הפיקוח עליו. וכעת, מוקצה בפעם הראשונה סגל של רוחות שילוש בעלות השראה לשירותו של איחוד היומין.

(634.4) 55:10.4 התייצבותו של יקום שלם באור ובחיים מחוללת התאמות-מחדש מעמיקות בכלל תוכנית הממשל, החל מן העולמות המיושבים היחידניים ועד למטָה היקום. יחסים חדשים מתרחבים מטָה אל הקונסטלציות ואל המערכות. רוח האם של היקום חוֹוה יחסי זיקה חדשים עם רוח האב של יקום העל, וגבריאל מכונן קשר ישיר עם עתיקי היומין, אשר ישמש בשעה שבה הבן המאסטר עשוי להיעדר מעולם המטָה.

(634.5) 55:10.5 במהלך העידן הזה ואלו הבאים לאחריו, ממשיכים הבנים הסמכותיים לשמש כשופטי סיום-עידן, בעוד שמאה מן הבנים האוֹנאליים הללו של פרדיס מרכיבים את המועצה החדשה של כוכב הבוקר הבהיר בבירת היקום. מאוחר יותר, ולבקשת ריבוני המערכות, אחד מן הבנים הסמכותיים הללו יהפוך ליועץ העליון אשר יוצב בעולם המטה של כל אחת מן המערכות המקומיות, עד להשגתו של שלב האיחוד השביעי.

(634.6) 55:10.6 במהלך העידן הזה משמשים הבנים המורים כיועצים בהתנדבות, לא רק לריבונים הפלנטאריים, אלא אף – בדומה לכך ובקבוצות של שלושה – בעבור אבות הקונסטלציה. בסופו של דבר מוצאים בנים אלו את מקומם ביקום המקומי, משום שלעת הזו הם מוּסָרים מתחום השיפוט של הבריאה המקומית ומוצבים בשירות המועצה העליונה אשר סמכותה בלתי-מוגבלת.

(634.7) 55:10.7 סגל הסופיונים מכיר כעת, בפעם הראשונה, בהרשאת השיפוט של סמכות חוץ-פרדיסית, היא המועצה העליונה. עד כה לא הכירו הסופיונים בפיקוח כלשהו בצד הזה של פרדיס.

(634.8) 55:10.8 הבנים הבוראים של יקומים מבוססים מעין אלו מבלים הרבה מזמנם בפרדיס ובעולמות הקשורים אליו, וכן בהתייעצות עם קבוצות הסופיונים הרבות המשרתות ברחבי

הבריאה המקומית. וכך, האדם שבמיכאל ימצא קשר של אחווה מלאה יותר עם בני התמותה הסופיוניים המהוללים.

55:10.9 (634.9) ההשערות באשר לתְפקודם של הבנים הבוראים הללו, בהקשר של היקומים החיצוניים המצויים כעת בשלב הבנייה הראשוני, הינן חסרות-תוחלת לחלוטין. ואולם, מעת לעת כולם עוסקים בהשערות מעין אלה. עם ההישג של שלב ייצוב רביעי זה הופכים הבנים הבוראים לחופשיים מן הבחינה הניהולית; הסועדת האלוהית הולכת וממזגת את סעדה עם זה של רוח האב של יקום העל ועם זה של הרוח האינסופית. נדמה כי מתפתחת מערכת יחסים חדשה ונשגבת בין הבן הבורא, הרוח היצירתית, כוכבות הערב, הבנים המורים וסגל הסופיונים אשר הולך וגדל לעולם.

55:10.10 (635.1) באם מיכאל יעזוב אי-פעם את נבאדון, יהפוך גבריאל ללא ספק למנהל הכללי והאב מלכי-צדק יהא עמיתו. בה בעת, יינתן מעמד חדש לכלל סדרי האזרחים הקבועים, כדוגמת הבנים החומריים, האוּנִיוֶרְסָלִיָה, האמצעופיים, הסוּפֶּראטיה ובני התמותה מותכי-הרוח. ואולם, כל אימת שההתפתחות נמשכת, השרפיות ורב-המלאכיות תידרשנה לניהול היקום.

55:10.11 (635.2) מכל מקום, היננו שבעי רצון באשר לשני היבטים של השערותינו: באם הבנים הבוראים מיועדים ליקומים החיצוניים, תתלווינה אליהם, ללא כל ספק, הסועדות האלוהיות. והיננו בטוחים באותה המידה בדיוק בכך שהמלכי-צדקים עתידים להישאר ביקומים המקוריים שלהם. היננו אף סבורים כי המלכי-צדקים עתידים לשמש בתפקידים הנושאים אחריות הולכת וגדלה בְּממשל ובניהול של היקום המקומי.

11. השלבים של המגזר המשני והראשי

55:11.1 (635.3) מגזרים משניים וראשיים של יקום העל אינם מעורבים ישירות בתוכנית ההתייצבות באור ובחיים. התקדמות אבולוציונית שכזו נוגעת בעיקר ליקום מקומי, כיחידה,

ונוגעת אך ורק לחלקים המרכיבים יקום מקומי. יקום-על מיוצב באור ובחיים בשעה שכל היקומים המקומיים המרכיבים אותו הפכו בעצמם למושלמים. ואולם, אף לא אחד משבעת יקומי העל הגיע אפילו לרמת התקדמות קרובה לכך.

(635.4) 55:11.2 **העידן של המגזר המשני.** ככל שהתצפיות מסוגלות לחדור ולהבחין, השלב החמישי, או שלב המגזר המשני, של ההתייצבות נוגע באופן בלעדי למעמד הפיזי ולהתייצבותם המתואמת של מאה היקומים המקומיים הקשורים במעגלים המבוססים של יקום-העל. כפי הנדמה, רק מרכזי הכוח ועמיתיהם עוסקים בהֲעָרְכוּיוֹת-מחדש אלה של הבריאה החומרית.

(635.5) 55:11.3 **עידן המגזר הראשי.** באשר לשלב השישי, או לשלב התייצבות המגזר הראשי, היננו יכולים אך ורק לשער, משום שאף לא אחד מאיתנו חזה במאורע שכזה. ואף-על-פי-כן, ביכולתנו להעריך רבות על אודות ההתאמות המנהליות והאחרות אשר תתלווינה בוודאי למעמד מתקדם כזה של עולמות מיושבים ושל ההתקבצויות שלהם ליקומים.

(635.6) 55:11.4 מכך שמעמדו של המגזר המשני קשור לשווי-משקל פיזי מתואם, היננו מסיקים שאיחוד המגזר הראשי יעסוק ברמות אינטלקטואליות חדשות מסוימות של הישג, בהישגים מתקדמים אפשריים בהבנה העליונה של התבונה הקוסמית.

(635.7) 55:11.5 היננו מגיעים למסקנות באשר לַהתאמות-מחדש, העשויות ככל הנראה להתלוות להשגתן של רמות התקדמות אבולוציוניות אשר טרם-הושגו; וזאת באמצעות התבוננות בתוצאות של הישגים שכאלו בַּעולמות היחידניים ובהתנסויותיהם של בני-תמותה יחידים החיים בספֵירות וותיקות יותר ומפותחות לעילא אלה.

(635.8) 55:11.6 ראוי להבהיר כי המנגנונים המנהליים וטכניקות הממשל של יקום או של יקום-על אינם יכולים להגביל, או לעכב בכל צורה שהיא, את ההתפתחות האבולוציונית, או את ההתקדמות הרוחנית, של פלנטה מיושבת יחידנית או של בן-תמותה יחיד כלשהו בספֵירה שכזו.

(635.9) 55:11.7 באחדים מן היקומים הוותיקים יותר היננו מוצאים עולמות מבוססים בשלב החמישי ובשלב השישי של אור וחיים – ואפילו הרחק לתוך התקופה השביעית – אשר המערכות המקומיות שלהם עדיין לא התבססו באור. פלנטות צעירות יותר עשויות לעכב את איחודה של המערכת, ואולם דבר זה לא יגביל כהוא זה את התקדמותו של עולם וותיק ומתקדם יותר. כמו כן, המגבלות הסביבתיות של עולם מבודד לעולם לא תוכלנה לעכב את הישגו האישי של בן-תמותה יחיד; ישוע מנצרת, כאחד האדם בינות לבני-אנוש, השיג את המעמד של אור וחיים באופן אישי לפני יותר מאלף ותשע-מאות שנים באורנטיה.

(636.1) 55:11.8 ומתוך התבוננות באשר מתרחש בעולמות שהתבססו זה מכבר, היננו מגיעים למסקנות מהימנות למדי בנוגע למה שיקרה בשעה שיקום-על שלם יתבסס באור; וזאת על-אף שאין ביכולתנו לשער בבטחה את מאורע ההתבססות של שבעת יקומי העל.

12. השלב השביעי, או שלב יקום העל

(636.2) 55:12.1 איננו מסוגלים לשער באופן ודאי את אשר יתרחש בשעה שיקום-על יתבסס באור, משום שמאורע כזה מעולם לא התממש כעובדה. ממה שמלמדים המלכי-צדקים, ואשר מעולם לא נסתר, היננו מסיקים כי יעָרכו שינויים מפליגי לכת בכלל הארגון והניהול של כל אחת מן היחידות של בריאות הזמן והמרחב, החל בעולמות המיושבים וכלה במטה יקום העל.

(636.3) 55:12.2 האמונה הכללית היא שמספרים גדולים מקרב הבנים ששולשו-בידי-ברייה, ואשר אינם מסופחים באופן אחר, עתידים להתקבץ בבירות המטה של יקומי העל המבוססים ובבירות של חלוקותיהם. התקבצות זו עשויה להתרחש בציפייה להגעתם, בזמן מן הזמנים, של אלו מן החלל החיצון אשר מצויים בדרכם להאוונה ולפרדיס; ואולם, אין אנו יודעים באמת.

(636.4) 55:12.3 אם וכאשר יתייצב יקום-על באור ובחיים, היננו מאמינים כי גוף הייעוץ הנוכחי של המפקחים הבלתי-מוגדרים של העליון יהפוך להיות הגוף המנהלי הגבוה בְּעולם

המטה של יקום העל. אלה האישיויות אשר מסוגלות להתקשר ישירות עם המנהלים המוחלטופיים, אשר יהפכו ללא-דיחוי לפעילים ביקום העל המבוסס. אף-על-פי שהמפקחים הבלתי-מוגדרים הללו פעלו זה מכבר כיועצים בִּיחידות אבולוציוניות מתקדמות של הבריאה, הם לא יקבלו אחריות מנהלית עד אשר תהפוך סמכותה של ההוויה העליונה לריבונית.

55:12.4 (636.5) המפקחים הבלתי-מוגדרים של העליון, אשר פועלים ביתר שאת במהלכה של תקופה זו, אינם סופיים, מוחלטופיים, מרביים או אינסופיים; הם **הינם** העליונוּת והם מייצגים אך ורק את האל העליון. הם הינם הייצוג כאישיות של עליונוּת בזמן-מרחב, ולפיכך הם אינם פועלים בהאוונה. הם פועלים אך ורק כמאחדים עליונים. אפשר שהם מעורבים בטכניקת המחזירותיות האוניברסאלית, ואולם אין אנו בטוחים בזאת.

55:12.5 (636.6) לאף-אחד מאיתנו אין מושג מספק באשר למה שיתרחש בשעה שהיקום המקיף (שבעת יקומי העל אשר תלויים בהאוונה) יתייצב כולו באור ובחיים. מאורע זה יהא, ללא כל ספק, המאורע המעמיק ביותר בתולדות הנצח למן הופעתו של היקום המרכזי. ישנם אלו המחזיקים בדעה כי ההוויה העליונה עצמה תגיח מן המסתורין של האוונה, אשר אופף את אישיות רוחה, ותשכון במטה יקום העל השביעי כַּריבון ההתנסותי והכול-יכול של בריאות הזמן והמרחב אשר הפכו מושלמות. ואולם, אין אנו יודעים באמת.

55:12.6 (636.7) [הוצג בידי שליח עוצמתי המסופח ארעית למועצת הרב-מלאכיות באורנטיה.]

>> מסמך 55 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | חלק III <<

מסמך 56

אחדות אוניברסאלית

56:0.1 (637.1) האל הינו אחדות. האלוהות מתואמת באופן אוניברסאלי. יקום היקומים הינו מנגנון משולב עצום אחד אשר נשלט באופן מוחלט בידי דעת אינסופית אחת. תחומיה הפיזיים, האינטלקטואליים והרוחניים של הבריאה האוניברסאלית מתואמים באופן אלוהי. אכן קיימים יחסים הדדיים בין המושלם לבין הבלתי-מושלם, ומשום כך עשוי היצור האבולוציוני הסופי להרקיע אל פרדיס מתוך ציות לציוויו של האב האוניברסאלי: "היו אתם מושלמים, כשם שאנוכי מושלם הנני."

56:0.2 (637.2) כלל הרמות השונות של הבריאה מאוחדות בתכניותיהם של אדריכלי יקום האב ותחת ניהולם. היקום עשוי להציג בפני הדעת המוגבלת של בני התמותה של הזמן-מרחב בעיות ומצבים רבים אשר מבטאים לכאורה חוסר-הרמוניה ומצביעים על היעדר תיאום יעיל; ואולם, אלו מאיתנו אשר מסוגלים לצפות במבנים רחבים יותר של תופעות ביקום – ואשר הינם מנוסים יותר באמנות זו של הבחנה בַּאחדות הבסיסית העומדת ביסוד המְגוון היצירתי, ובגילוי האחדות האלוהית המשתרעת מעל לכלל התפקוד הזה של הריבוי – מסוגלים להבחין טוב יותר בתכלית האלוהית היחידה אשר מוצגת בכל שלל המופעים הללו של אנרגיה יצירתית ביקום.

1. תיאום פיזי

56:1.1 (637.3) הבריאה הפיזית, או החומרית, איננה אינסופית, אך היא מתואמת באופן מושלם. קיימים כוח, אנרגיה ועוצמה, ואולם, מקור כולם הינו אחד. דומה כי שבעת יקומי העל הינם דואליים; כי היקום המרכזי הינו מטבע-שילוש; אך לפרדיס מבנה יחיד. ופרדיס הינו המקור בפועל של כל היקומים החומריים – בעבר, בהווה ובעתיד. ואולם, נגזרת קוסמית זו מהווה מאורע של **נצח**; בשום **זמן** – בעבר, בהווה או בעתיד – אין מגיחים החלל או היקום החומרי מאי האור הגרעיני. כַּמקור הקוסמי, פועל פרדיס לפני החלל וקודם לזמן; ולפיכך נגזרות אלה היו נדמות כיתומות בזמן ובמרחב, לולא הגיחו מבעד למוחלט הבלתי-מוגדר, המאגר האולטימטיבי שלהן בחלל והמְגַלֶּה והמְנַסֶּת שלהן בזמן.

56:1.2 (637.4) המוחלט הבלתי-מוגדר מקיים את היקום הפיזי, בעוד שמוחלט האלוהות מדרבן את שליטת-העל המעודנת בכל המציאות החומרית; ושני מוחלטים אלו מאוחדים תפקודית על-ידי המוחלט האוניברסאלי. ההתאמה המלוכדת הזו של היקום החומרי מובנת באופן המיטבי על-ידי כלל האישיויות – החומריות, המורונטיות, המוחלטופיות והרוחניות – באמצעות ההתבוננות בתגובת הכבידה של כלל המציאות החומרית האמיתית לַכבידה אשר מרכזה בפרדיס התחתון.

56:1.3 (638.1) האחדת הכבידה הינה אוניברסאלית ובלתי-משתנה; כמוה, גם תגובת האנרגיה-הטהורה הינה אוניברסאלית ואין כל מנוס ממנה. האנרגיה הטהורה (הכוח הקדמוני) והרוח הטהורה הינן לחלוטין קדם-תגובתיות לכבידה. הכוחות הקדמוניים הללו, אשר הינם מטבע המוחלט, נשלטים באופן אישי בידי האב האוניברסאלי; ומשום כך מרכזה של כלל הכבידה הינו בנוכחותו האישית של אב פרדיס של האנרגיה הטהורה ושל הרוח הטהורה, ובמקום מושבו העל-חומרי.

56:1.4 (638.2) האנרגיה הטהורה הינה האם הקדומה של כל המציאויות התפקודיות היחסיות והבלתי-רוחניות, בעוד שהרוח הטהורה הינה פוטנציאל שליטת-העל המכווינה והאלוהית של כלל מערכות האנרגיה הבסיסיות. ומרכזן של שתי מציאויות אלה – ככל שתהיינה מגוונות במופעיהן ברחבי החלל וכפי שניתן לְצפות בהן בתנועות הזמן – הינו באישיותו של אב פרדיס. בקרבו הן הינן אחת – הן חייבות להיות מאוחדות – משום שהאל הינו אחד. אישיותו של האב מאוחדת באופן מוחלט.

56:1.5 (638.3) בטיבו האינסופי של האל האב לא תוכל להתקיים, בכל אופן שהוא, דואליות של מציאות, כגון פיזית ורוחנית; ואולם, ברגע שבו היננו מסיטים את המבט מן הרמות האינסופיות ומן המציאות המוחלטת של הערכים האישיים של אב פרדיס, היננו מבחינים בקיומן של שתי המציאויות האלה ומזהים שהן מגיבות לחלוטין לנוכחותו האישית; כל הדברים נכללים בקרבו.

56:1.6 (638.4) בו ברגע שאתם עוזבים את המושג הבלתי-מוגבל של אישיותו האינסופית של אב פרדיס, שומה עליכם להניח **דעת** כטכניקה אשר אין ממנה מנוס של איחוד ההתפצלות הגדלה-לעולם של המופעים היקומיים הדואליים הללו של אישיות הבורא בעלת היסוד היחיד, המקור והמרכז הראשון – **האני הנני**.

2. אחדות אינטלקטואלית

56:2.1 (638.5) האב-המחשבה מגשים ביטוי רוחי בבן-הדבר ומשיג את התרחבות המציאות ביקומים החומריים רחבי הממדים באמצעות פרדיס. הביטויים הרוחניים של הבן הנצחי מתואמים עם הרמות החומריות של הבריאה באמצעות תפקודי הרוח האינסופית, זו אשר הודות לסעד הדעת המגיבה-לְרוח שלה ולפעולות ההכוונה-הפיזיות של הדעת, המציאויות הרוחניות של האלוהות וההשלכות החומריות של האלוהות מתואמות אלה עם אלה.

56:2.2 (638.6) הדעת הינה המתת התפקודי של הרוח האינסופית, ולפיכך הינה אינסופית בבחינת פוטנציאל ואוניברסאלית כמתת. המחשבה הקדמונית של האב האוניברסאלי הווה

בנצח כביטוי דואלי: אי פרדיס והאלוהיות המשתווה לו, הבן הרוחני והנצחי. דואליות כזו של מציאות נצחית הופכת את אל הדעת, את הרוח האינסופית, לבלתי-נמנעת. הדעת הינה ערוץ התקשורת החיוני בין מציאויות רוחניות לאלה החומריות. היצור האבולוציוני החומרי מסוגל לתפוש ולהבין את הרוח השוכנת אך ורק הודות לסעד הדעת.

56:2.3 (638.7) דעת אינסופית ואוניברסאלית זו סועדת ביקומי הזמן והמרחב כַּדעת הקוסמית; ואף שהיא משתרעת למן הסעד הפרימיטיבי של הרוחות הסועדות ועד לדעתו הנהדרת של המנהל הכללי של יקום, אפילו דעת קוסמית זו מאוחדת באופן הולם תחת פיקוחן של שבע רוחות האב, אשר בתורן מתואמות עם הדעת העליונה של הזמן והמרחב ומתואמות באופן מושלם עם דעתה החובקת-כל של הרוח האינסופית.

3. האחדה רוחנית

56:3.1 (639.1) כשם שמרכזה של כבידת הדעת האוניברסאלית מצוי בנוכחותה האישית של הרוח האינסופית בפרדיס, כך מרכזה של כבידת הרוח האוניברסאלית מצוי בנוכחות האישית בפרדיס של הבן הנצחי. האב האוניברסאלי הינו אחד, ואולם, בעבור הזמן-מרחב הוא מתגלה בתופעות הדואליות של אנרגיה טהורה ושל רוח טהורה.

56:3.2 (639.2) בדומה לכך, אף מציאויות הרוח של פרדיס הינן אחת, ואולם, בכל המצבים והיחסים של הזמן-מרחב מתגלָה רוח יחידה זו בתופעות הדואליות של אישיויות ומופעי הרוח של הבן הנצחי, וכן באישיויות והשפעות הרוח של הרוח האינסופית ושל הבריאות הנלוות לה; ואף קיימת שלישית – רסיסים של רוח-טהורה – מתת האב של מכוונני המחשבה וישויות רוח אחרות אשר הינן קדם-אישיות.

56:3.3 (639.3) ללא תלות ברמת פעילויות היקום שבה אתם עשויים להיתקל בתופעות רוחניות, או ליצור קשר עם הוויות רוח, הינכם רשאים לדעת כי הן כולן נובעות מן האל אשר הינו רוח, באמצעות סעדם של בן הרוח ושל רוח הדעת האינסופית. ורוח עצומת-ממדים זו

פועלת כתופעה בעולמות האבולוציוניים של הזמן בהתאם להכוונת מטָה היקומים המקומיים. מן הבירות האלה של הבנים הבוראים מגיעות רוח הקודש ורוח האמת, יחד עם הסעד של הרוחות סועדות-הדעת, בעבור הרמות הנמוכות יותר והמתפתחות של הדעת החומרית.

56:3.4 (639.4) בעוד שדעת הינה מאוחדת יותר ברמה של רוחות האב – בהיותה סמוכה להוויה העליונה, ודַעת הקוסמית בכפיפות לדעת המוחלטת – סעד הרוח לעולמות המתפתחים מאוחד באופן ישיר יותר באישיויות השוכנות במטות היקומים המקומיים ובאישיויות של הסועדות האלוהיות המושלות, אשר בתורן הינן מתואמות באופן מושלם כמעט עם מעגל כבידת פרדיס של הבן הנצחי, אשר בו מתרחשת ההאחדה הסופית של כל מופעי הרוח בזמן-מרחב.

56:3.5 (639.5) ניתן להשיג, לקיים ולהפוך לנצחי את הקיום המושלם של היצור באמצעות ההיתוך של הדעת בעלת התודעה-העצמית עם רסיס מתת רוח של קדם-השילוש של אחת מאישיויות השילוש של פרדיס. הדעת בת התמותה הינה יצירתם של הבנים והבנות של הבן הנצחי ושל הרוח האינסופית, ובשעה שהיא מותכת עם מכוונן מחשבה אשר הגיע מעם האב, היא חולקת את מתת הרוח המשולשת של המחוזות האבולוציוניים. ואולם, שלושת ביטויי הרוח הללו הופכים מאוחדים באופן מושלם בסופיונים, ממש כשם שהיו כה מאוחדים בנצח ב**אני הנני** האוניברסאלי, בטרם הפך הוא לאב האוניברסאלי של הבן הנצחי ושל הרוח האינסופית.

56:3.6 (639.6) לעולם ובסופו של דבר חייבת הרוח להפוך לבעלת ביטוי משולש ולמאוחדת-בשילוש בהגשמתה הסופית. הרוח נובעת ממקור אחד באמצעות ביטוי משולש; וּבְסוֹפיוּת מוכרחה היא להשיג את ביטויה המלא, והיא אכן עושה כן, באותה האחדה אלוהית אשר נחווית במציאת האל בנצח – בהיות אחד עם האלוהיות – ובאמצעות סעד הדעת הקוסמית של הביטוי האינסופי של הדבר הנצחי של מחשבתו האוניברסאלית של האב.

4. האחדתה של האישיות

56:4.1 (639.7) האב האוניברסאלי הינו אישיות מאוחדת באופן אלוהי; ומשום כך, כל ילדיו המרקיעים – הנישאים לפרדיס על-ידי תנופת הֶחָזרה של מכוונני המחשבה, אלו אשר יצאו מעם פרדיס על-מנת לשכון בדעת החומרית של בני התמותה בהתאם לציוויו של האב – כמותו יהיו אישיויות מאוחדות לחלוטין עוד בטרם יגיעו להאוונה.

56:4.2 (640.1) מעצם טבעה, מנסה האישיות לאחד את כלל המציאויות המרכיבות אותה. אישיותו האינסופית של המקור והמרכז הראשון, האב האוניברסאלי, מאחדת את כל שבעת מרכיבי המוחלטוּת של האינסופיות; ובדומה לכך, אישיותו של בן התמותה, בהיותה מתת בלעדי וישיר מעִם האב האוניברסאלי, ניחנה בפוטנציאל לאחד את הגורמים המרכיבים את היצור בן התמותה. יצירתיות מאחדת שכזו של אישיות כלל היצורים מהווה סימן היכר למקורהּ הגבוה והייחודי, ובנוסף הינה הוכחה לקשר הרציף שלה עם אותו מקור דרך מעגל האישיות, אשר באמצעותו שומרת אישיות היצור על קשר ישיר ומקיים עם אב כלל האישיות אשר בפרדיס.

56:4.3 (640.2) אף-על-פי שהאל מופיע החל במרחביו של זה בעל שבעת ההיבטים ומעלה – דרך העליונוּת והמרביוּת – עד לאל המוחלט, מבטיח מעגל האישיות – אשר מרכזו בפרדיס ובאישיותו של האל האב – את האחדתם השלֵמה והמושלמת של כל אותם ביטויים מגוּונים של אישיות אלוהית, ככל שהדבר נוגע לכלל אישיוּיות היצורים בכל רמות הקיום התבוני ובכל מחוזות היקומים המושלמים, אלו אשר הפכו-למושלמים ואלו ההופכים-למושלמים.

56:4.4 (640.3) בעוד שעבור היקומים ובהם האל הינו כל אשר שהצגנו, אף-על-פי-כן, בעבורכם ובעבור כלל היצורים יודעי-האל, הוא הינו אחד, אביכם ואביהם. בעבור האישיות, האל איננו יכול להוות רבים. האל הינו אב לכל אחד ואחד מיצוריו, ואין זה מן האפשר שלילד יהא יותר מאב אחד.

56:4.5 (640.4) מבחינה פילוסופית, קוסמית וביחס לְרמות שונות ולמיקומים שונים של התגלמות, אתם רשאים ואף נדרשים להגות בתפקוד האלוהויות המרובות ולהניח את קיומם של שילושים רבים; ואולם, בחוויית הסגידה שבקשר האישי של כל אישיות סוגדת ברחבי יקום האב, האל הינו אחד; ואותה אלוהות מאוחדת ואישית הינה ההורה שלנו מפרדיס, האל

האב, הנותן, המְשַמֵר, ואביהן של כלל האישיויות, החל באדם בן התמותה אשר בעולמות המיושבים ועד לבֵּן הנצחי אשר באִי האור המרכזי.

5. אחדות של אלוהות

56:5.1 (640.5) היותה של אלוהות פרדיס אחת, היותה בלתי-ניתנת לחלוקה, הינה קיומית ומוחלטת. קיימים שלושה אופנים אשר בהם מתבטאת האלוהות כאישיות באופן נצחי – האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית – ואולם, בשילוש פרדיס הן הינן **בפועל** אלוהות אחת, בלתי-מחולקת ובלתי-מתחלקת.

56:5.2 (640.6) שתי רמות תת-מוחלטוֹת נפרדו מרמת המציאות הקיומית המקורית של פרדיס-האוונה, ומאז עסקו האב, הבן והרוח בבריאתם של עמיתים וכפיפים אישיים רבים. ואף כי יהא זה בלתי-ראוי לנסות ולעסוק בהקשר זה בהאחדה המוחלטופית של האלוהות ברמות טרנסצנדנטאליות של מֵרביוּת, ניתן להתבונן בכמה היבטים של הפונקציה המאחדת של אותו מָגוון של ביטויים-אישיים של אלוהות, אשר בהם מופיעה האלוהיות באופן תפקודי במגזרֵי הבריאה המגוּונים ובפני הַסְדרים השונים של ההוויות התבוניות.

56:5.3 (640.7) פעולתה הנוכחית של האלוהיות ביקומי העל מתגלמת באופן פעיל במעשיהם של הבוראים העליונים – הבנים הבוראים והרוחות של היקום המקומי, עתיקי היומין של יקום העל ושבע רוחות האב של פרדיס. הוויות אלה מהוות את שלושת הרמות הראשונות של האל בעל שבעת ההיבטים אשר מוביל פנימה אל עבר האב האוניברסאלי, וכלל התחום הזה של האל בעל שבעת ההיבטים מצוי בתהליך של תיאום ברמה הראשונה של האלוהות ההתנסותית בהוויה העליונה המתפתחת.

56:5.4 (641.1) בפרדיס וביקום המרכזי, אחדותה של האלוהות הינה עובדת קיום. ברחבי היקומים המתפתחים של הזמן והמרחב, אחדותה של האלוהות מהווה הישג.

6. האחדתה של האלוהות ההתנסותית

56:6.1 (641.2) כאשר שלושת האישים הנצחיים של האלוהות פועלים בשילוש פרדיס כאלוהות בלתי-מחולקת, הם מגיעים לאחדות מושלמת; בדומה לכך, בשעה שהם יוצרים, בין במשותף ובין בנפרד, צאצאיהם בפרדיס מציגים את האחדות המאפיינת של האלוהיות. ואלוהיות זו של תכלית אשר מבוטאת בידי הבוראים והשליטים העליונים של מרחבי הזמן-מרחב, באה לידי ביטוי בסופו של דבר בפוטנציאל העוצמה המאחדת של ריבונותה של העליונות ההתנסותית, אשר – בנוכחות אחדותו האנרגטית הבלתי-אישית של היקום – מכוננת מתח של מציאות הניתן ליישוב אך ורק באמצעות האחדה הולמת עם מציאויות האישיות ההתנסותית של האלוהות ההתנסותית.

56:6.2 (641.3) מציאויות האישיות של ההוויה העליונה נובעות מאלוהויות פרדיס, ומתאחדות בעולם הקבלה של מעגל האוונה החיצוני עם זכויות העוצמה של העליון הכול-יכול, אשר מגיעות מן האלוהויות הבוראות של היקום המקיף. האל העליון היה קיים כאישיות בהאוונה בטרם נבראו שבעת יקומי העל, ואולם הוא פעל אך ורק ברמות רוחניות. תוצאת התפתחות עוצמתה הכול-יכולה של העליונות, באמצעות סינתזה מגוונת של אלוהיות ביקומים המתפתחים, באה לבסוף לידי ביטוי בנוכחות עוצמה חדשה של אלוהות אשר תואָמה עם האישיות הרוחנית של העליון בהאוונה באמצעות הדעת העליונה, אשר הועתקה בצמידות לכך מן הפוטנציאל הטמון בדעת האינסופית של הרוח האינסופית לדעתה התפקודית הפעילה של ההוויה העליונה.

56:6.3 (641.4) היצורים בעלי הדעת החומרית של העולמות האבולוציוניים של שבעת יקומי העל יכולים להבין אחדות של אלוהות אך ורק כפי שהיא מתפתחת בסינתזת העוצמה-האישיותית הזו של ההוויה העליונה. בכל רמת קיום שהיא, האל איננו יכול לחרוג מקיבולת התפישה של ההוויות אשר חיות באותה רמה. באמצעות הכרת האמת, הערכת היופי

והסגידה לטוב, שומה על האדם בן התמותה לפתֵח את ההכרה באל האהבה, ואז להתקדם דרך רמות אלוהות הולכות ומתגבהות אל עבר הבנת העליון. האלוהות, בהיותה נתפשת כך כמאוחדת בְּעוצמה, יכולה להפוך אז לאישית בָּרוּחַ על-מנת שהיצורים יוכלו להבינה ולהשיגה.

56:6.4 (641.5) בעוד שבני-תמותה מרקיעים משיגים הבנת עוצמה של הכול-יכול בבירות יקומי העל, והבנה של אישיות העליון בַּמעגלים החיצוניים של האוונה, הם לא מוצאים בפועל את ההוויה העליונה כפי שהם עתידים למצוא את אלוהויות פרדיס. ואפילו הסופיונים, אשר הינם רוחות מדרגה שישית, לא מצאו את ההוויה העליונה, וככל הנראה גם לא ימצאו אותה בטרם ישיגו מעמד כרוחות מדרגה שביעית, ועד אשר יהפוך העליון לפעיל למעשה בַּפעילויות של היקומים החיצוניים העתידיים.

56:6.5 (641.6) ואולם, משמצאו המרקיעים את האב האוניברסאלי כרמה השביעית של האל בעל שבעת ההיבטים, הם השיגו את אישיותהּ של האישיוּת הראשונה מקרב **כלל** רמות היחסים האישיים של האלוהות עם יצורי היקום.

7. השלכות אבולוציוניות אוניברסאליות

56:7.1 (642.1) להתקדמות המתמדת של האבולוציה ביקומי הזמן-מרחב מתלוות התגלויות מתרחבות-לעולם של אלוהות לכלל היצורים התבוניים. השגתה של פסגת הקדמה האבולוציונית בעולם, במערכת, בקונסטלציה, ביקום, ביקום-על או ביקום המקיף מציינת התרחבות תואמת של פעולת אלוהות ביחידות המתקדמות האלה של הבריאה ובעבורן. ולכל התעצמות מקומית שכזו בהבנת האלוהות מתלוות השלכות מסוימות ומוגדרות היטב של מופעי אלוהות מורחבים בכל המגזרים האחרים של הבריאה. החל מפרדיס וכלפי חוץ, כל תחום חדש שבו מתגשמת ומושגת אבולוציה מהווה התגלות חדשה ומורחבת של אלוהות התנסותית בעבור יקום היקומים.

56:7.2 (642.2) ככל שמרכיביו של יקום מקומי מתבססים בהדרגה באור ובחיים, כך גדל והולך המופע של האל בעל שבעת ההיבטים. האבולוציה של זמן-מרחב מתחילה בְּפלנטה עם הביטוי הראשון של שליטת האל בעל שבעת ההיבטים – התאגדותם של הבן הבורא ושל הרוח היצירתית. עם התבססותה של מערכת באור, חיבור זה של בן-רוח מגיע לפעולתו המלאה; וכאשר מתייצבת קונסטלציה שלמה כאמור, הופכת הרמה השנייה של האל בעל שבעת ההיבטים לפעילה יותר ברחבי תחום שכזה. להתפתחות המנהלית המלאה של יקום מקומי נלווים סעדים חדשים וישירים יותר של רוחות האב של יקום העל; ובנקודה הזו אף מתחילות אותן ההתגלות וידיעה של האל העליון, אשר גדלות בהתמדה ומגיעות לשיאן בהבנת המרקיע את ההוויה העליונה, בעודו חולף מבעד לעולמות המעגל השישי של האוונה.

56:7.3 (642.3) האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית הינם מופעי אלוהות קיומיים בעבור יצורים תבוניים, ולפיכך אינם מתרחבים באופן דומה בתוך יחסים אישיים עם יצורי הדעת והרוח של כלל הבריאה.

56:7.4 (642.4) ראוי לציין כי בני-תמותה מרקיעים עשויים לחוות את נוכחותן הבלתי-אישית של רמות אלוהות עוקבות זמן רב בטרם הפיכתם לרוחניים במידה מספקת ולמחונכים באופן הולם על-מנת להשיג הכרה אישית התנסותית של אלוהויות אלה כהוויות אישיות ולבוא עמן במגע.

56:7.5 (642.5) לכל הישג אבולוציוני חדש בקרב מגזר בבריאה, כמו גם לכל חדירה של מופעי האלוהות את החלל, נלוות בו-זמנית התרחבויות של התגלות-תפקודית של אלוהות בתוככי כלל יחידות הבריאה אשר קיימות באותה עת ואשר אורגנו קודם לכן. חדירה חדשה זו אל עבודת הניהול של היקומים, ושל היחידות המרכיבות אותם, אינה נדמית תמיד כמתבצעת בדיוק בהתאם לטכניקה המתוארת להלן, משום שהנוהל המעשי הינו לשלוח מבעוד מועד קבוצות מנהלים על-מנת להכשיר את הקרקע לעידנים הבאים והעוקבים של שליטת על ניהולית. ואפילו האל המרבי מבשר על שליטת-העל הטרנסצנדנטאלית שלו ביקומים במהלך השלבים המאוחרים יותר בהתייצבותו של יקום מקומי באור ובחיים.

56:7.6 (642.6) עובדה עומדת היא שככל שמתקדמת התייצבותן של בריאות הזמן והמרחב, ניתן להבחין בתפקוד חדש ומלא יותר של האל העליון, בצמוד לנסיגה מקבילה של שלושת מופעיו הראשונים של האל בעל שבעת ההיבטים. אם וכאשר יהפוך היקום המקיף למבוסס באור ובחיים, מה תהא אז פעולתם העתידית של מופעיו הבוראים-יצירתיים של האל בעל שבעת ההיבטים, במידה שהאל העליון יחזיק בשליטה ישירה בבריאות הזמן והמרחב האלה? האם המארגנים והחלוצים הללו של יקומי הזמן-מרחב עתידים להשתחרר על-מנת לבצע פעילויות דומות בחלל החיצון? אין אנו יודעים זאת, ואולם היננו עוסקים רבות בהשערות בנושאים הללו ובנושאים אחרים הקשורים אליהם.

56:7.7 (643.1) בשעה שמתרחבים גבולות האלוהות ההתנסותית החוצה אל עבר מרחבי המוחלט הבלתי-מוגדר, היננו חוזים את פעילותו של האל בעל שבעת ההיבטים במהלך העידנים האבולוציוניים המוקדמים יותר של בריאות עתידיות אלה. אין אנו מסכימים כולנו באשר למעמדם העתידי של עתיקי היומין ושל רוחות האב של יקומי העל. ואף אין אנו יודעים אם ההויה העליונה תפעל שם כפי שהיא פועלת בשבעת יקומי העל, אם לאו. ואולם, כולנו משערים כי המיכאלים, הבנים הבוראים, עתידים לפעול ביקומים החיצוניים הללו. יש הסבורים כי העידנים העתידיים יחזו בצורת איחוד כלשהי קרובה יותר בין צמדי הבנים הבוראים והסועדות האלוהיות; ייתכן שבסופו של דבר איחוד שכזה של בוראים יסתיים בביטוי חדש כזה או אחר של זהות בורא-מאוגדת בעל טבע מרבי. ואולם, לאמיתו של דבר, אין אנו יודעים דבר על אודות האפשרויות האלה של העתיד הבלתי-נגלה.

56:7.8 (643.2) מכל מקום, אנו יודעים כי ביקומי הזמן והמרחב מספק האל בעל שבעת ההיבטים גישה מדורגת לאב האוניברסאלי, וכי גישה אבולוציונית זו מאוחדת באופן התנסותי באל העליון. היננו עשויים לשער כי תוכנית מעין זו חייבת לשרור ביקומים החיצוניים; מצד שני, סדרי ההוויות החדשים אשר עשויים לשכון במועד זה או אחר ביקומים הללו עשויים להיות מסוגלים לגשת לאלוהות ברמות מרביות ובאמצעות טכניקות מוחלטופיות. קיצורו של דבר, אין בחזקתנו שמץ של מושג באשר לטכניקת הגישה לאלוהות אשר עשויה לפעול ביקומים העתידיים של החלל החיצון.

56:7.9 (643.3) ואף-על-פי-כן, היננו סבורים כי יקומי העל אשר הפכו מושלמים יהוו באופן כזה או אחר חלק מתוכניות ההרקעה לעבר פרדיס של אותן ההוויות אשר עשויות לשכון בְּבריאוֹת חיצוניות אלה. בהחלט אפשרי כי בעידן עתידי זה נוכל לחזות ביצורים מן החלל החיצון אשר ניגשים להאוונה דרך שבעת יקומי העל, ואשר מנוהלים בידי האל העליון, בין אם בשיתוף עם שבע רוחות האב ובין אם לאו.

8. המאחד העליון

56:8.1 (643.4) להוויה העליונה נודעים שלושה תפקידים בהתנסותו של האדם בן התמותה: ראשית, היא הינה המאחדת של האלוהות בזמן-מרחב, האל בעל שבעת ההיבטים; שנית, היא הינה האלוהות המקסימאלית אשר יצורים סופיים יוכלו להבינה הלכה למעשה; ושלישית, היא דרך הגישה היחידה של האדם בן התמותה אל עבר ההתנסות הטרנסצנדנטאלית של התייחדות עם דעת מוחלטופית, רוח נצחית ואישיות פרדיס.

56:8.2 (643.5) התנסויותיהם האישיות של סופיונים מרקיעים, אשר נולדו ביקומים המקומיים, הוזנו ביקומי העל ואומנו ביקום המרכזי, כוללות את מלוא הפוטנציאל להבנת האלוהיות בזמן-מרחב של האל בעל שבעת ההיבטים ההולך ומתאחד בעליון. הסופיונים משרתים בעקיבות ביקומי העל אשר בהם לא נולדו, ובכך מוסיפים הם התנסות על-גבי התנסות עד אשר מושג מלוא המגוון בעל שבעת ההיבטים של התנסות היצור האפשרית. הסופיונים מסוגלים **למצוא** את האב האוניברסאלי הודות לסעד של המכוונים השוכנים, ואולם, סופיונים שכאלה מצליחים **להכיר** את ההוויה העליונה הודות לטכניקות האלה של התנסות, והם עתידים לשרת את האלוהות העליונה ולשמש ב**התגלות** שלה ביקומי החלל החיצון העתידיים ובעבורם.

56:8.3 (644.1) קחו בחשבון, כל מה שעושים האל האב ובניו מפרדיס בעבורנו, בתורנו אנו נתונה בידנו ההזדמנות לעשות, ברוח, בעבור ההוויה העליונה המגיחה, ובקרבה. ההתנסות של אהבה, של אושר ושל שירות ביקום הינה הדדית. האל האב איננו זקוק לכך שבניו ישיבו

לו את כל אשר נתן להם, ואולם הם יכולים (או רשאים) בתורם להעניק את כל זאת לרעיהם ולהוויה העליונה המתפתחת.

56:8.4 (644.2) כלל התופעות היצירתיות משקפות פעילויות רוחניות-יצירתיות קודמות. אמר ישוע, ודברים אלו נכונים פשוטם כמשמעם, כי "הבן עושה אך את אשר הוא רואה את אביו עושה". בבוא הזמן תוכלו, אתם בני התמותה, להתחיל בגילוי העליון לרעיכם, ותוכלו להעצים באופן הולך וגובר התגלות זו ככל שתרקיעו לעבר פרדיס. בנצח, אפשר שתורשו לבצע התגלויות הולכות וגוברות של אל זה של היצורים האבולוציוניים, בְּרמות עליונות – ואפילו מֵרביות – כסופיונים מדרגה שביעית.

9. אחדות מוחלטת אוניברסאלית

56:9.1 (644.3) המוחלט הבלתי-מוגדר ומוחלט האלוהות מאוחדים במוחלט האוניברסאלי. המוחלטים מתואמים במרבי, מותנים בעליון ועוברים שינוי בזמן-מרחב באל בעל שבעת ההיבטים. ברמות התת-אינסופיות קיימים **שלושה** מוחלטים, ואולם באינסופיות הם נדמים כ**אחד.** בפרדיס קיימים שלושה ביטויי אישיות של אלוהות, ואולם בשילוש הם **הינם** אחד.

56:9.2 (644.4) הסוגיה הפילוסופית העיקרית של יקום האב הינה זו: האם המוחלט (שלושת המוחלטים אשר הינם כאחד באינסופיות) היה קיים לפני השילוש? והאם המוחלט הינו אבי השילוש? או שמא השילוש קדם למוחלט?

56:9.3 (644.5) האם המוחלט הבלתי-מוגדר הינו נוכחות כוח בלתי-תלויה בשילוש? האם נוכחותו של מוחלט האלוהות מרמזת על פעולתו הבלתי-מוגבלת של השילוש? והאם המוחלט האוניברסאלי הינו פעולתו הסופית של השילוש, ואף שילוש של שילושים?

56:9.4 (644.6) במחשבה ראשונה, נדמה כי המושג של המוחלט כאביהם הקדמון של כל הדברים – ואפילו של השילוש – מעניק סיפוק חולף שטבעו התמוגגות-של-עקביות ושל

האחדה פילוסופית, ואולם, כל מסקנה מעין זו הופכת לבלתי-תקפה בשל ממשות נצחיותו של שילוש פרדיס. לימדונו, ובכך היננו מאמינים, כי האב האוניברסאלי ועמיתיו לשילוש הינם נצחיים מטיבם ומעצם קיומם. ומשום כך, קיימת אך ורק מסקנה פילוסופית עקבית אחת, והיא: בעבור כל היצורים התבוניים ביקום, המוחלט הינו תגובתו הבלתי-אישית והמתואמת של השילוש (של השילושים) בכל המצבים הבסיסיים והראשוניים בחלל, הן בתוככי היקום והן מחוצה לו. בעבור כלל האישיויות התבוניות של היקום המקיף, שילוש פרדיס עומד לעולם בסופיות, נצחיות, עליונות ומרביות, ולכל תכלית מעשית של הבנה אישית והכרת היצור, הוא עומד כמוחלט.

56:9.5 (644.7) כפי שדעתם של היצורים עשויה לבחון סוגיה זו, הם מובלים להשערה הסופית על אודות **האני הנני** האוניברסאלי כגורם הקדמון וכמקור הבלתי-מוגדר הן של השילוש והן של המוחלט. לכן, כאשר היננו כמהים להגות במושג אישי של המוחלט, היננו שבים לרעיונות ולאידיאלים שלנו על אודות אב פרדיס. כאשר היננו משתוקקים לאפשר את הבנתו של מוחלט זה, אשר מכל בחינה אחרת הינו בלתי-אישי, או להרחיב את המודעות לגביו, היננו חוזרים לעובדה כי האב האוניברסאלי הינו האב הקיומי של האישיות המוחלטת; הבן הנצחי הינו האישיות המוחלטת, אף כי איננו, במובן ההתנסותי, הביטוי האישי של המוחלט. ומשם היננו ממשיכים לדָמות את השילושים ההתנסותיים כפסגת הביטוי האישי של מוחלט האלוהות, ולתפוש את המוחלט האוניברסאלי כמהווה את היקום, ואת התופעות החיצוניות ליקום של נוכחותן הברורה של הפעילויות הבלתי-אישיות של התאגדויות האלוהות המאוחדות והמתואמות של העליונות, המרביות והאינסופיות – שילוש השילושים.

56:9.6 (645.1) ניתן להבחין באל האב בכל הרמות, מן הסופית ועד לאינסופית, ואף כי יצוריו מפרדיס ועד לעולמות האבולוציוניים הבחינו בו ברמות שונות, אך ורק הבן הנצחי והרוח האינסופית מכירים אותו כאינסופיות.

56:9.7 (645.2) אישיות רוחנית הינה מוחלטת רק בפרדיס, והמושג של המוחלט הינו בלתי-מוגדר רק באינסופיות. נוכחות האלוהות הינה מוחלטת רק בפרדיס, וההתגלות של האל לעולם חייבת להיות חלקית, יחסית ומדורגת, עד אשר עוצמתו הופכת לאינסופית במובן

ההתנסותי בעוצמת החלל של המוחלט הבלתי-מוגדר, בעוד שמופעי אישיותו הופכים לאינסופיים במובן ההתנסותי בנוכחותו הברורה של מוחלט האלוהות, ובעוד ששני הפוטנציאלים הללו של אינסופיות הופכים להיות מאוחדים-במציאות במוחלט האוניברסאלי.

56:9.8 (645.3) ואולם, מעבר לרמות התת-אינסופיות, שלושת המוחלטים **הינם** אחד, ולפיכך האינסופיות מתגשמת-בְּאלוהות, בלא קשר לשאלה אם סדר קיום אחר ידע-בעצמו אי-פעם מודעות של אינסופיות.

56:9.9 (645.4) מעמד קיומי בנצח מרמז על מודעות-עצמית קיומית של אינסופיות, אף כי עשוי להידרש נצח נוסף על-מנת להתנסות בידיעה-עצמית של הפוטנציאלים ההתנסותיים הטבועים בנצחיות אינסופית – אינסופיות נצחית.

56:9.10 (645.5) והאל האב הינו המקור האישי של כל מופעי האלוהות והמציאות בעבור כל היצורים התבוניים וכל הוויות הרוח בכל רחבי יקום היקומים. כאישיויות, בין אם כעת ובין אם במהלך ההתנסויות העוקבות ביקום של עתיד הנצח, בין אם תשיגו את האל בעל שבעת ההיבטים ובין אם לאו, בין אם תבינו את האל העליון, תמצאו את האל המרבי או תנסו לתפוש את המושג של האל המוחלט, תגלו לשביעות-רצונכם הנצחית, שעם סיומה של כל הרפתקה גיליתם-מחדש את האל הנצחי ברמות התנסותיות חדשות – את אב פרדיס של כלל האישיויות ביקום.

56:9.11 (645.6) האב האוניברסאלי הינו ההסבר לאחדות האוניברסאלית כפי שהיא חייבת להיות מוגשמת באופן עליון, ואפילו מרבי, באחדות הבתר-מרבית של הערכים והמשמעויות המוחלטים – מציאות בלתי-מוגדרת.

56:9.12 (645.7) מארגני הכוח המאסטרים יוצאים אל החלל ומניעים את האנרגיות שבו על-מנת לגרום להן להפוך למגיבות לכבידת המשיכה מפרדיס של האב האוניברסאלי; ולאחר מכן מגיעים הבנים הבוראים, אשר מארגנים את כוחות התגובה-לכבידה הללו אל תוך יקומים מיושבים, ומְפַתְּחִים בהם יצורים תבוניים אשר מקבלים על עצמם את רוחו של האב מפרדיס, ולאחר מכן מרקיעים אל האב על-מנת להיות כמוהו בכל מגוון התכונות האלוהיות האפשריות.

56:9.13 (645.8) דומה כי המצעד הבלתי-פוסק וההולך ומתרחב של הכוחות היצירתיים היוצאים מעם פרדיס דרך החלל, מבשר על התחום המתרחב-לעולם של אחיזת הכבידה של האב האוניברסאלי, ועל ההתרבות אשר לעולם-אינה-מסתיימת של מגוון סוגי היצורים התבוניים המסוגלים לאהוב את האל ולהיות נאהבים על-ידו, ואשר בכך שהם הופכים בזה האופן ליודעי-אל, עשויים לבחור להידמות לו, ועשויים לבחור להגיע אל פרדיס על-מנת למצוא את האל.

56:9.14 (646.1) יקום היקומים מאוחד לחלוטין. האל הינו אחד בעוצמה ובאישיות. קיים תיאום של כל רמות האנרגיה ושל כל שלבי האישיות. מבחינה פילוסופית ומבחינה התנסותית – הן כמושג והן במציאות – מרכזם של כל הדברים ושל כל ההוויות הינו באב בפרדיס. האל הינו הכול ובתוך הכול, ובלעדיו לא יתקיימו הוויות או דברים כלשהם.

10. אמת, יופי וטוב

56:10.1 (646.2) בשעה שהעולמות המבוססים באור ובחיים מתקדמים מן השלב הראשוני ועד לעידן השביעי, הם נוהים באופן הולך ומתגבר אחר הכרת מציאותו של האל בעל שבעת ההיבטים, וזאת על הטווח שמן ההערצה לבן הבורא ועד לסגידה לאביו שבפרדיס. במהלך השלב השביעי המתמשך בהיסטוריה של עולם מעין זה, הולכת וגדלה ידיעתם של בני התמותה המתקדמים-לעד על אודות האל העליון, בעוד שהם מבחינים במעורפל במציאות הסעד המאפיל של האל המרבי.

56:10.2 (646.3) במהלך עידן מפואר זה, עיסוקם העיקרי של בני התמותה המתקדמים-לעד הינו החיפוש אחר הבנה טובה יותר וידיעה מלאה יותר של מרכיבי האלוהות הניתנים להבנה – אמת, יופי וטוב. ודבר זה מייצג את מאמצי האדם להבחין באל – בדעת, בחומר וברוח. וככל שנמשך חיפוש זה של בן התמותה, כך הוא מוצא את עצמו שקוע יותר ויותר בלימוד ההתנסותי של הפילוסופיה, הקוסמולוגיה והאלוהיות.

56:10.3 (646.4) אתם תופשים את הפילוסופיה במידת מה, ואת האלוהיות אתם מבינים באמצעות הפולחן, השירות לחברה וההתנסות הרוחנית האישית; ואולם, לעיתים קרובות מדי אתם מגבילים את החיפוש אחר היופי – הקוסמולוגיה – ללימוד מפעלי האמנות הגסים של האדם. יופי, אמנות, הינם במידה רבה עניין של האחדה ושל ניגודים. גיוון הכרחי לשם מושג היופי. היופי העליון, פסגת האמנות הסופית, הינו הדרמה של איחוד רוחב הקצוות הקוסמיים של הבורא והברוא. האדם אשר מוצא את האל והאל אשר מוצא את האדם – היצור אשר הופך למושלם כבורא – זהו הינו ההישג הנשגב של היופי העליון, פסגת ההישג של האמנות הקוסמית.

56:10.4 (646.5) ומכאן שהמָטָרְיָאלִיזְם, האָתֵאִיזְם, הינו מִיקסוּם הכיעור, פסגת האנטיתזה הסופית של מה שיפה. היופי הגבוה ביותר כלול בנוף האיחוד של המָגוון אשר נולד מתוך המציאות ההרמונית אשר קדמה לו.

56:10.5 (646.6) ההישג של רמות מחשבה קוסמולוגיות כולל:

56:10.6 (646.7) 1. **סקרנות.** רעב להרמוניה וצמא ליופי. מאמצים עיקשים לגלות רמות חדשות של מערכות יחסים קוסמיות.

56:10.7 (646.8) 2. **הערכה אסתטית.** אהבה ליפה והערכה מתקדמת-לעד כלפי המגע האמנותי המצוי בכל המופעים היצירתיים אשר בכלל רמות המציאות.

56:10.8 (646.9) 3. **רגישות אתית.** באמצעות ידיעת האמת, מובילה ההערכה ליופי לתחושת הנאותות הנצחית של אותם דברים אשר נוגעים להכרת הטוב האלוהי ביחסיה של האלוהות עם כלל ההוויות; וכך, אפילו הקוסמולוגיה מוליכה אל-עבר החיפוש אחר ערכי מציאות אלוהיים – אל ידיעת-האל.

56:10.9 (646.10) העולמות המבוססים באור ובחיים עסוקים במלאות כה רבה בהבנת האמת, היופי והטוב, משום שערכי איכות אלו מהווים את התגלותהּ של האלוהות למחוזות הזמן והמרחב. המשמעויות של האמת הנצחית פונות במשולב אל הטבע האינטלקטואלי והרוחני של בן התמותה. היופי האוניברסאלי כולל את היחסים ואת המקצבים ההרמוניים של הבריאה הקוסמית; זו פונה באופן מובחן יותר לאינטלקט ומוליכה אל עבר ההבנה מאוחדת ומסונכרנת

של היקום החומרי. הטוב האלוהי מייצג את התגלותם של ערכים אינסופיים לדעת הסופית, שם הם נתפשים ומרוממים ממש עד לסף הרמה הרוחנית של ההבנה האנושית.

56:10.10 (647.1) האמת הינה הבסיס למדע ולפילוסופיה, בהציגה את הבסיס האינטלקטואלי של הדת. היופי מטפח את האמנות, את המוסיקה ואת המקצבים בעלי המשמעות בכלל ההתנסות האנושית. הטוב כולל את החוש האתי, את המוסריות ואת הדת – הרעב-לַמושלמוּת ההתנסותי.

56:10.11 (647.2) קיומו של היופי מעיד על נוכחות דעת יצור אשר ביכולתה להעריך, ממש באותה וודאות שבה מעידה עובדַת האבולוציה המדורגת על שליטתהּ של הדעת העליונה. היופי הינו ההכרה האינטלקטואלית בסינתזה ההרמונית בזמן-מרחב של המגוון הנרחב של המציאות המופעית, אשר נובעת כולה מאחדות נצחית אשר קדמה לה.

56:10.12 (647.3) הטוב הינו ההכרה המנטאלית בערכים היחסיים של הרמות השונות של מושלמוּת אלוהית. ההכרה בטוב מעידה על דעת בעלת מעמד מוסרי, דעת אישית אשר לה היכולת להבחין בין טוֹב לרע. ואולם החֻזקה על הטוב, גדולה, הינה מידה של הישג אמיתי של אלוהיות.

56:10.13 (647.4) ההכרה **ביחסי אמת** מעידה על דעת אשר מסוגלת להבחין בין אמת לבין שגיאה. רוח המתת של האמת, אשר עוטפת את דעת בני האדם של אורנטיה מגיבה באופן מהימן לאמת – יחסי הרוח החיים של כל הדברים וכל ההוויות כפי שהם מתואמים במהלך ההרקעה הנצחית אל עבר האל.

56:10.14 (647.5) כל דחף של כל אלקטרון, כל מחשבה וכל רוח הינם יחידת פעולה ביקום השלם. רק החטא מבודד ורק הרוע מתנגד לכבידה ברמות המנטאליות והרוחניות. היקום הינו שלם: אין דבר או הוויה אשר קיימים או חיים בבידוד. הידיעה העצמית הינה רוע פוטנציאלי אם היא הינה אנטי-חברתית. ודבר זה נכון, פשוטו כמשמעו: "אין אדם החי לנפשו". החֲברוּת הקוסמי מהווה את הצורה הגבוהה ביותר של האחדת האישיות. אמר ישוע: "הֶחָפֵץ לִהְיוֹת גָּדוֹל בְּקִרְבְּכֶם, יְהִי לָכֶם לְמְשָׁרֵת."

(647.6) 56:10.15 אפילו האמת, היופי והטוב – גישתו האינטלקטואלית של האדם אל יקום הדעת, החומר והרוח – חייבים להיות משולבים לכדי מושג מאחד אחד של **אידיאל** אלוהי ועליון. כשם שהאישיות של בן התמותה מאחדת את ההתנסות האנושית בחומר, בדעת וברוח, כך הופך אידיאל אלוהי ועליון זה למאוחד-בעוצמה בעליונות, ואז מקבל ביטוי של אישיות כְּאל האהבה האבהית.

(647.7) 56:10.16 כל בוֹננוּת אל תוככי היחסים של החלקים אל שלם נתון כלשהו, מחייבת תפישה מבינה של היחס בין כל החלקים לבין אותו שלם; וביקום, פירושו של דבר הוא היחס שבין החלקים הברואים לשלם הבורא. וכך הופכת האלוהיות לַמטרה – הטרנסצנדנטאלית ואפילו האינסופית – של ההישג האוניברסאלי והנצחי.

(647.8) 56:10.17 יופי אוניברסאלי הינו הכרת השתקפותו של אי פרדיס בבריאה החומרית, בעוד שאמת נצחית הינה הסעד המיוחד של הבנים מפרדיס, אשר לא רק מעניקים את עצמם לגזעים בני התמותה, אלא אף משפיעים מרוח האמת שלהם על כל העמים. הטוב האלוהי מתבטא במידה שלמה יותר בסעד האוהב של מגוון אישיויות הרוח האינסופית. ואולם אהבה, הסך הכולל של שלוש האיכויות האלה, הינה הבחנת האדם באל כאביו הרוחני.

(648.1) 56:10.18 החומר הפיזי הינו אך הצל בזמן-מרחב של זוהר-האנרגיה של האלוהויות המוחלטות בפרדיס. משמעויות האמת הינן ההדהוד באינטלקט-בן-התמותה של הדבר הנצחי של האלוהות – ההבנה בזמן-מרחב של מושגים עליונים. ערכי הטוב של האלוהיות הינם סעדי החסד של אישיויות הרוח של האוניברסאלי, הנצחי והאינסופי בעבור היצורים הסופיים של הזמן-מרחב של הספֵירות האבולוציוניות.

(648.2) 56:10.19 ערכי מציאות משמעותיים אלו של אלוהיות מתמזגים ביחסיו של האב עם כל יצור אישי כאהבה אלוהית. הם מתואמים בבן ובבניו כחסד אלוהי. והם מבטאים את איכויותיהם באמצעות הרוח וילדי הרוח שלה כסעד אלוהי, הייצוג של החסד האוהב בעבור ילדי הזמן. שלוש אלוהויות אלה מתגלמות בעיקר בהוויה העליונה כסינתזה של

עוצמת-אישיות. והן מודגמות באופנים מגוונים על-ידי האל בעל שבעת ההיבטים, בשבע התאגדויות שונות של משמעויות וערכים אלוהיים, בשבע רמות הולכות ועולות.

56:10.20 (648.3) בעבור האדם הסופי, אמת, יופי וטוב חובקים את מלוא ההתגלות של המציאות האלוהית. וכאשר הבנה-אוהבת זו של האלוהות מוצאת ביטוי רוחני בחייהם של בני-תמותה יודעי-אל, מבשילים פירותיה של האלוהיות: שלווה אינטלקטואלית, קידמה חברתית, סיפוק מוסרי, אושר רוחני ותבונה קוסמית. בני התמותה המתקדמים בעולם המצוי בשלב השביעי של אור וחיים, למדו זה מכבר כי האהבה הינה הדבר הגדול ביותר ביקום – והם יודעים כי האל הינו אהבה.

56:10.21 (648.4) אהבה הינה התשוקה לעשות טוב לאחרים.

56:10.22 (648.5) [הוצג בידי שליח עוצמתי המבקר באורנטיה, וזאת בהתאם לבקשת סגל ההתגלות של נבאדון ובשיתוף פעולה עם מלכי-צדק מסוים – הנסיך הפלנטארי בא-הכוח של אורנטיה.]

* * * * *

56:10.23 (648.6) מסמך זה על אודות אחדות אוניברסאלית הינו המסמך העשרים-וחמישה במספר בסדרה של מצגות אשר חוברו בידי מחברים שונים, אשר התבקשו לפעול כקבוצה על-ידי ועדה בת שתים-עשרה אישיויות נבאדון הפועלות תחת הנחיית מָאנוּטָה מלכי-צדק.

הכתבנו את המסמכים הללו ורשמנו אותם בשפה האנגלית, באמצעות טכניקה אשר אושרה על-ידי הממונים שלנו, בשנת 1934 למניין הזמן באורנטיה.

חלק III

ההיסטוריה של אורנטיה

מסמכים אלה הוכנו בחסות סגל אישיויות של היקום המקומי הפועל בסמכות גבריאל מסאלווינגטון

מסמך 57 - המקור של אורנטיה

מסמך 58 - כינון החיים באורנטיה

מסמך 59 - עידן החיים הימיים באורנטיה

מסמך 60 - אורנטיה בתקופת עידן החיים היבשתיים המוקדמים

מסמך 61 - עידן היונקים באורנטיה

מסמך 62 - גזעי השחר של האדם המוקדם

מסמך 63 - המשפחה האנושית הראשונה

מסמך 64 - הגזעים הצבעוניים האבולוציוניים

מסמך 65 - שליטת-העל באבולוציה

מסמך 66 - הנסיך הפלנטארי של אורנטיה

מסמך 67 - המרידה הפלנטארית

מסמך 68 - שחר הציוויליזציה

מסמך 69 - המוסדות האנושיים הפרימיטיביים
מסמך 70 - האבולוציה של הממשל האנושי
מסמך 71 - התפתחות המדינה
מסמך 72 - הממשל בפלנטה שכנה
מסמך 73 - גן העדן
מסמך 74 - אדם וחווה
מסמך 75 - כישלונם של אדם וחווה
מסמך 76 - הגן השני
מסמך 77 - הבריות האמצעיוניות
מסמך 78 - הגזע הסגול לאחר ימי אדם
מסמך 79 - ההתרחבות האנדיטית במזרח
מסמך 80 - ההתרחבות האנדיטית במערב
מסמך 81 - התפתחותה של ציוויליזציה מודרנית
מסמך 82 - האבולוציה של הנישואין
מסמך 83 - מוסד הנישואין
מסמך 84 - הנישואין וחיי המשפחה
מסמך 85 - מקורות הפולחן
מסמך 86 - האבולוציה המוקדמת של הדת
מסמך 87 - הכְּתות של עבודת רוחות הרפאים
מסמך 88 - פְּטישים, קמיעות וקסם
מסמך 89 - חטא, קורבן וכפרה
מסמך 90 - שמאניזם – מרפאים וכוהנים
מסמך 91 - האבולוציה של התפילה
מסמך 92 - האבולוציה המאוחרת יותר של הדת
מסמך 93 - מאקיוונטה מלכי-צדק
מסמך 94 - הלימוד של מלכי-צדק במזרח
מסמך 95 - הלימוד של מלכי-צדק בלֶבְנָט

מסמך 96 - יהוה – אלוהי העברים
מסמך 97 - האבולוציה במושג האל בקרב העברים
מסמך 98 - תורתו של מלכי-צדק במערב
מסמך 99 - הבעיות החברתיות של הדת
מסמך 100 - הדת בחוויה האנושית
מסמך 101 - טבעה האמיתי של הדת
מסמך 102 - יסודות האמונה הדתית
מסמך 103 - מציאותה של ההתנסות הדתית
מסמך 104 - הצמיחה במושג השילוש
מסמך 105 - אלוהות ומציאות
מסמך 106 - רמות המציאות ביקום
מסמך 107 - מקורם וטיבם של מכווננ‌י המחשבה
מסמך 108 - משימתם וסעדם של מכווננ‌י המחשבה
מסמך 109 - יחסם של מכווננ‌י המחשבה ליצורים ביקום
מסמך 110 - יחסם של המכווננים לבני-תמותה יחידים
מסמך 111 - המכוונן והנשמה
מסמך 112 - הישרדות האישיות
מסמך 113 - השומרות השרפיות של גורל
מסמך 114 - הממשל הפלנטארי השרפי
מסמך 115 - ההוויה העליונה
מסמך 116 - העליון הכל-יכול
מסמך 117 - האל העליון
מסמך 118 - העליון והמרבי – זמן ומרחב
מסמך 119 - משימות המתת של מיכאל המשיח

>> חלק III | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 58 <<

מסמך 57

המקור של אורנטיה

57:0.1 (651.1) בהציגנו קטעי רשומות מארכיוני ירושם על אודות אורנטיה, הנוגעים לאירועים קדומים לה ולהיסטוריה המוקדמת שלה, היננו מונחים להתייחס לַזמן במושגים שבהם נעשה שימוש בעת הנוכחית – לוח השנה המעוברת אשר בה 365¼ ימים. ככלל, לא יֵעשה ניסיון לציין שנים מדויקות, אף-על-פי שקיים רישום לגביהן. כשיטה עדיפה להצגת העובדות ההיסטוריות האלה, נשתמש במספרים השלמים הקרובים ביותר.

57:0.2 (651.2) כאשר נתייחס למאורע כאילו אירע לפני שני מיליון שנה, בכוונתנו לציין תאריך זה כמניין השנים לאחור מן העשורים המוקדמים של המאה העשרים לעידן הנוצרי. לפיכך, נציין מאורעות רחוקים וקדומים אלו כאילו אירעו בתקופות-זמן שלמות בנות אלפי, מיליוני ומיליארדי שנים.

1. הערפילית אַנְדרוֹנוֹבֶר

57:1.1 (651.3) מקורה של אורנטיה הינו בשמש שלכם, והשמש שלכם הינה אחת מצאצאיה הרבים של הערפילית אנדרונובר, אשר אורגנה לפנים כרכיב של הכוח הפיזי ושל ההזנה

החומרית של היקום המקומי של נבאדון. ומקורה של הערפילית הכבירה הזו עצמה הינו בכוח-המטען האוניברסאלי של החלל ביקום-העל של אורוונטון, לפני זמן רב ביותר.

57:1.2 (651.4) בעת תחילתם של הדברים המתוארים בזאת, שלטו זה מכבר מארגני הכוח המאסטרים הראשיים של פרדיס שליטה מלאה באנרגיות-החלל אשר אורגנו לאחר-מכן כערפילית אנדרונובר.

57:1.3 (651.5) לפני **987,000,000,000** שנה דיווח מארגן הכוח העמית – אשר שימש אז כמפקח מספר 811,307 מסדרת אורוונטון – בעת שיצא למסע החוצה מאוורסה, לעתיקי היומין, כי תנאי החלל היו נוחים לאתחול תופעות הפיכה-לחומר במגזר מסוים בקטע המזרחי, דאז, של אורוונטון.

57:1.4 (651.6) לפני **900,000,000,000** שנה, כפי שמעידים ארכיוני אוורסה, נרשם היתר מטעם מועצת שיווי המשקל של אוורסה לממשל יקום-העל המאשר לשלוח מארגן כוח וצוותו לאזור שצוין קודם-לכן על-ידי מפקח מספר 811,307. הרשויות באורוונטון זימנו את המגלה המקורי של יקום פוטנציאלי זה על-מנת שיוציא אל הפועל את הצו של עתיקי היומין הקורא לארגונה של בריאה חומרית חדשה.

57:1.5 (652.1) הרישום של היתר זה מסמל כי מארגן הכוח וצוותו כבר יצאו מאוורסה במסע הארוך אל עבר אותו מגזר חלל במזרח, אשר בו הם עתידים לעסוק בפעילויות הממושכות, העתידות להסתיים בהגחתה של בריאה פיזית חדשה באורוונטון.

57:1.6 (652.2) לפני **875,000,000,000** שנה אותחלה בפועל הערפילית הכבירה של אנדרונובר, ערפילית מספר 876,926. אך ורק נוכחותם של מארגן הכוח ואנשי צוותו הנלווים אליו נדרשו על-מנת לאתחל את מערבולת האנרגיה אשר גדלה בסופו של דבר לכדי ציקלון החלל העצום הזה. לאחר האתחול של סיבובים ערפיליים מעין אלו, מארגני הכוח החיים פשוט נסוגו בזויות ישרות אל מישור דיסק הסיבוב, ומאז ואילך, מבטיחות האיכויות הטבועות של האנרגיה את התפתחותה המדורגת והסדורה של מערכת פיזית חדשה שכזו.

(652.3) 57:1.7 בסביבות הזמן הזה פונה התיאור אל תפקודן של אישיויות יקום-העל. לאמיתו של דבר, התחלתו הממשית של הסיפור מצויה בנקודה זו – ממש בעת שבה מתכוננים מארגני הכוח של פרדיס לסגת, לאחַר שהכינו את תנאי אנרגיית-החלל לפעולתם של מנהלי הכוח ושל הבקרים הפיזיים של יקום העל של אורוונטון.

2. השלב הערפילי הראשי

(652.4) 57:2.1 כלל הבריאות האבולוציוניות החומריות נולדות מערפיליות מעגליות וגזיות, ובמהלך החלק המוקדם של תקופת הקיום הגזי שלהן כל הערפיליות הראשיות האלה הינן מעגליות. ככל שהן מזדקנות הן הופכות על-פי-רוב לספיראליות, וכאשר תמה תקופת יצירת השמשות שלהן, הן מסיימות לעיתים תכופות את דרכן כמַקבצי כוכבים או כשמשות עצומות המוקפות במספר משתנה של פלנטות, לוויינים וקבוצות חומר קטנות יותר, אשר דומות, במידה רבה, למערכת השמש הזעירה שלכם.

(652.5) 57:2.2 לפני **800,000,000,000** שנה הייתה הבריאה של אנדרונובר מבוססת למדי כאחת מן הערפיליות הראשיות המפוארות של אורוונטון. כאשר הסתכלו האסטרונומים של יקומים שכנים החוצה אל עבר תופעת החלל הזו, אך מעט ממה שראו משך את תשומת ליבם. אומדני כבידה אשר נערכו בבריאות השכנות הראו כי באזורים של אנדרונובר מתרחשים תהליכי הפיכה לחומר בחלל, ותו לא.

(652.6) 57:2.3 לפני **700,000,000,000** שנה הגיעה המערכת של אנדרונובר לממדים עצומים, ובקרים פיזיים נוספים נשלחו אל תשע הבריאות החומריות הסובבות על-מנת לתמוך ולשתף פעולה עם מרְכזי הכוח של בריאה חומרית חדשה זו, אשר הייתה מצויה בתהליך התפתחות כה מהיר. במועד עבר רחוק זה, הוחזק כל החומר אשר הונחל לבריאות העתידיות

בגבולותיו של גלגל החלל העצום הזה, אשר המשיך לסוב לנצח, ולאחר שהגיע אל קוטרו המרבי, החל להסתובב מהר יותר ויותר בעודו ממשיך להתעבות ולהתכווץ.

57:2.4 (652.7) לפני **600,000,000,000** שנה הושג השיא של תקופת שינוע-האנרגיה של אנדרונובר; הערפילית השיגה את מסתה המקסימאלית. בזמן הזה היא הייתה ענן גז מעגלי אשר צורתו דמתה במידת-מה לזו של סְפֵּרוֹאִיד פחוס. זו הייתה התקופה המוקדמת של יצירת המסה הדיפרנציאלית, ושל השינויים במהירות הסיבוב. הכבידה והשפעות אחרות עתידות היו להתחיל את עבודתן בהתמרת גזי החלל לכדי חומר מאורגן.

3. השלב הערפילי המשני

57:3.1 (653.1) הערפילית העצומה החלה כעת לקבל בהדרגה את הצורה הספיראלית ולהפוך נראית אף לעיני האסטרונומים ביקומים רחוקים. זוהי ההיסטוריה הטבעית של מרבית הערפיליות; בטרם הן מתחילות להשליך שמשות ולפצוח במלאכת בניית היקום, נצפות על-פי-רוב ערפיליות אלה של השלב המשני כ**תופעות ספיראליות.**

57:3.2 (653.2) בשעה שהתבוננו תלמידי הכוכבים הסמוכים של אותו עידן רחוק במטמורפוזה הזו של הערפילית אנדרונובר, הם ראו בדיוק את מה שרואים האסטרונומים של המאה העשרים כאשר הם מפְנים את הטלסקופים שלהם אל עבר החלל וחוזים בערפיליות הספיראליות של העידן הנוכחי בחלל החיצון הסמוך.

57:3.3 (653.3) בסביבות נקודת הזמן שבה הושגה מקסימום מסה, שליטת הכבידה בַּתוכֵן הגזי החלה להיחלש והחל שלב בריחת הגז, כאשר הגז זורם הלאה בדמותן של שתי זרועות מובחנות ועצומות, אשר ניבְּעו משני קצוות מנוגדים של מסת האם. זמן קצר לאחר מכן, גרמו סיבוביו המהירים של הגרעין המרכזי העצום להופעה ספיראלית של שני זרמי הגז המושלכים הללו. התקררותם של חלקים מן הזרועות המזדקרות, ובהמשך לכך התעבותם, יצרו בסופו של דבר את דמותן הסבוכה. החלקים הדחוסים יותר הללו היו מערכות ותת-מערכות עצומות

של חומר פיזי החג בחלל באמצע הענן הגזי של הערפילית, בעודו מוחזק בבטחה באחיזת הכבידה של גלגל האם.

57:3.4 (653.4) ואולם הערפילית החלה להתכווץ, והתגברות קצב הסיבוב מיעטה עוד יותר את שליטת הכבידה; ובחלוף זמן לא רב, החלו אזורי הגז החיצוניים לחמוק למעשה מן האחיזה המיידית של גרעין הערפילית, לברוח אל החלל במסלולים בעלי מתווה בלתי-סדיר, ולחזור אל עבר אזורי הגרעין על-מנת להשלים את סיבוביהם, וכך הלאה. ואולם, היה זה אך שלב ארעי בהתקדמותה של הערפילית. קצב הסיבוב ההולך וגדל לעולם עתיד היה – בחלוף זמן לא רב – להשליך אל החלל שמשות ענק אשר מסלוליהן הינם עצמאיים.

57:3.5 (653.5) וזהו הדבר אשר אירע באנדרונובר לפני עידן ועידנים. גלגל האנרגיה גדל וגדל, עד אשר הגיע לשיעור התרחבותו המרבי, ואז, משהחלה ההתכווצות, הוא סבב מהר יותר ויותר, עד אשר הגיע לבסוף לשלב הצנטריפוגאלי הקריטי והחלה ההתפרקות הכבירה.

57:3.6 (653.6) לפני **500,000,000,000** שנה נולדה השמש הראשונה של אנדרונובר. שילוח בוער זה נפרד מאחיזת הכבידה של האם, ונקרע החוצה אל עבר החלל בהרפתקה עצמאית ברחבי קוסמוס של הבריאה. מסלולו נקבע על-ידי נתיב בריחתו. שמשות צעירות כאלה הופכות במהרה לסְפֵּריוֹת, והן מתחילות את נתיבותיהן הארוכות ורבות-האירועים ככוכבי החלל. למעט אלה אשר נולדות כגרעיני ערפיליות סופניים, רוב רובן של השמשות באוורונטון נולד באופן דומה. שמשות חומקות אלה חולפות דרך תקופות שונות של התפתחות, ולאחר מכן של שירות ביקום.

57:3.7 (653.7) לפני **400,000,000,000** שנה החלה תקופת התפישה-מחדש של ערפילית אנדרונובר. כתוצאה מן הגידול המדורג, ומהמשך ההתעבות של גרעין האֵם, נתפסו-מחדש רבות מן השמשות הסמוכות והקטנות יותר. מעט לאחר מכן החל השלב הסופי של התעבות הערפילית, התקופה אשר קודמת תמיד להיפרדותם הסופית של צבירי אנרגיה וחומר עצומים אלו.

57:3.8 (654.1) קרוב למיליון שנה לאחר תקופה זו בחר מיכאל מנבאדון, בן בורא של פרדיס, בערפילית מתפרקת זו כאתר ההרפתקה שלו בבניית יקום. וכמעט באופן מיידי החלה

בנייתם של העולמות הארכיטקטוניים של סאלווינגטון ושל מאה קבוצות הפלנטות של מטות הקונסטלציות. נדרשו כמעט מיליון שנים על-מנת להשלים את המקבצים הללו של עולמות אשר נוצרו במיוחד. פלנטות המטה של המערכות המקומיות נבנו במשך תקופה אשר החלה באותו זמן ונמשכה בערך עד לפני חמישה מיליארדי שנים.

57:3.9 (654.2) לפני **300,000,000,000** שנה היו המעגלים הסולאריים של אנדרונובר מבוססים היטב, והמערכת הערפילית עברה תקופה זמנית של יציבות פיזית יחסית. בסביבות הזמן הזה הגיע הסגל של מיכאל לסאלווינגטון, והממשל של אורוונטון באוורסה הכיר הכרה פיזית ביקום המקומי של נבאדון.

57:3.10 (654.3) לפני **200,000,000,000** שנה ניתן היה לחזות בהתקדמות ההתכווצות וההתעבות אשר לווּוּ ביצירתו של חום עצום בצביר המרכזי, או במסת הגרעין, של אנדרונובר. חלל יחסי הופיע אפילו באזורים הסמוכים לְגלגל האֵם-השמשי המרכזי. האזורים החיצוניים הפכו מיוצבים יותר ומאורגנים באופן משופר; כמה מן הפלנטות אשר חגו מסביב לשמשות אשר זה עתה נולדו התקררו באופן מספק על-מנת להימצא ראויות לשתילתם של חיים. הפלנטות המיושבות הוותיקות ביותר בנבאדון משויכות לעידנים הללו.

57:3.11 (654.4) כעת מתחיל מנגנון היקום אשר הושלם של נבאדון את ראשית פעולתו, ובריאתו של מיכאל נרשמת באוורסה כיקום של התיישבות ושל הרקעה מדורגת של בני תמותה.

57:3.12 (654.5) לפני **100,000,000,000** שנה הושג שיא מתח העיבוי; הושגה נקודת מתח החום המרבית. לעיתים נמשך שלב קריטי זה של מאבק החום בכבידה לאורך עידנים, ואולם, במוקדם או במאוחר מנצח החום במאבקו עם הכבידה, ומתחילה התקופה המרהיבה של הפצת שמשות. וזהו הינו הסימן המציין את סוֹף נתיבתה המשנית של ערפילית חלל.

4. השלבים השלישוני והרביעוני

(654.6) 57:4.1 השלב הראשוני של ערפילית הינו מעגלי; השני – ספיראלי; השלישוני הינו השלב הראשון של הפצת השמשות, בעוד שהשלב הרביעוני כולל את השלב השני והאחרון של הפצת שמשות, כאשר גרעין האֵם מסיים כצביר כדורי, או כשמש יחידה הפועלת כמרכזה של מערכת שמש סופית.

(654.7) 57:4.2 לפני **75,000,000,000** שנה הגיעה הערפילית הזו לשיא שלב משפחות-השמש שלה. זו הייתה פסגת התקופה הראשונה של אובדן שמשות. מני אז, מרבית השמשות האלה מחזיקות במערכות נרחבות של פלנטות, לוויינים, איים כהים, כוכבי שביט, מטאורים וענני אבק קוסמיים.

(654.8) 57:4.3 לפני **50,000,000,000** שנה הסתיימה התקופה הראשונה הזו של הפצת שמשות; הערפילית סיימה במהירות את מחזור הקיום השלישוני, אשר במהלכו ילדה 876,926 מערכות שמש.

(654.9) 57:4.4 לפני **25,000,000,000** שנה ניתן היה לחזות בסיומו של המחזור השלישוני בחיי הערפילית, וכן בַּארגון ובייצוב היחסי של מערכות הכוכבים הנרחבות אשר נגזרו מערפילית הורית זו. ואולם, תהליך ההתכווצות הפיזית ויצירת החום המוגברת נמשכו במסה המרכזית של שארית הערפילית.

(655.1) 57:4.5 לפני **10,000,000,000** שנה החל המחזור הרביעוני של אנדרונובר. הושגה טמפרטורת המקסימום של המסה-הגרעינית; חלה התקרבות אל נקודת ההתעבות הקריטית. גרעין האם המקורי החל להזדעזע תחת הלחץ המשולב של מתח עיבוי החום-הפנימי שלו עצמו ומשיכת כבידת-הגאות המתגברת של הנחיל הסובב של מערכות שמש משוחררות. ההתפרצויות הגרעיניות אשר עמדו להתחיל את מחזור השמשות השני של הערפילית עמדו בפתח. המחזור הרביעוני של הקיום כערפילית עמד להתחיל.

(655.2) 57:4.6 לפני **8,000,000,000** שנה החלה ההתפרצות הסופית הנוראה. אך ורק המערכות החיצוניות הינן בטוחות בשעת ההתחוללות הזו של תוהו ובוהו קוסמי. וזו הייתה

תחילת הסוף של הערפילית. פרק זמן זה של השלכת שמשות נמשך כמעט שני מיליארד שנים.

57:4.7 (655.3) לפני **7,000,000,000** שנה ניתן היה לחזות בשיא ההתנפצות הסופית של אנדרונובר. הייתה זו תקופת לידתן של השמשות הסופיות הגדולות יותר, וכן השיא בהפרעות הפיזיות המקומיות.

57:4.8 (655.4) לפני **6,000,000,000** שנה הסתמנה סיומה של תקופת ההתנפצות הסופית ולידתה של השמש שלכם, אשר הינה החמישים-ושש במספר, לפני השמש האחרונה אשר נולדה למשפחת השמשות השנייה של אנדרונובר. התפרצות סופית זו של גרעין הערפילית ילדה 136,702 שמשות, רובן גופים בודדים. המספר הכולל של שמשות ושל מערכות שמש אשר מקורן בערפילית אנדרונובר היה 1,013,628. מספרה ל השמש של מערכת השמש הינו 1,013,572.

57:4.9 (655.5) וכעת, ערפילית אנדרונובר איננה עוד; ואולם היא ממשיכה להתקיים בשמשות הרבות ובמשפחות הפלנטות שלהן, אשר נולדו בענן אֵם זה של חלל. שארית הגרעין הסופית של ערפילית מפוארת זו עודה בוערת בזוהר אדמדם וממשיכה לספק אור וחום מתונים לשארית משפחתה הפלנטארית, המונה מאה שישים-וחמישה עולמות החגים כעת מסביב לאם מכובדת זו, אשר לה שני דורות כבירים של מלכי אור.

5. המקור של מוֹנְמָאטִיָה — מערכת השמש של אורנטיה

57:5.1 (655.6) לפני **5,000,000,000** שנה הייתה השמש שלכם כדור בוער מבודד יחסית אשר אסף אל קרבו את מרבית החומר החג בסמוך לו בחלל, את שאריות המהומה אשר ליוותה את לידתו שלו.

57:5.2 (655.7) כיום, השמש שלכם הגיעה ליציבות יחסית; ואולם, מחזורי כתמי-השמש אשר אורכם אחד-עשר וחצי שנים מסגירים את העובדה שבצעירותה הייתה כוכב משתנה. בימיה המוקדמים של שמשכם, יצרו ההתכווצות המתמשכות, וכפועל יוצא מהן גם העלייה המדורגת בטמפרטורה, זעזועים אדירים על-פני שטחה. למשיכות הטיטניות האלה נדרשו שלושה ימים וחצי על-מנת להשלים מחזור של בהירות משתנה. מצב משתנה זה, פעימות מחזוריות אלה, גרמו לשמש שלכם להיותה מגיבה באופן נמרץ להשפעות חיצוניות מסוימות אשר עתידות היו להופיע מעט לאחר-מכן.

57:5.3 (655.8) כך הוכנה במת החלל המקומי עבור המקור הייחודי של **מוֹנְמָאטַיָה** – זהו שמה של משפחת הפלנטות של השמש שלכם – מערכת השמש אשר אליה משתייך עולמכם. פחות מאחוז אחד מן המערכות הפלנטאריות של אורוונטון נולדו באופן דומה.

57:5.4 (655.9) לפני **4,500,000,000** שנה החלה המערכת העצומה של אָנְגוֹנָה את התקרבותה אל עבר סביבתה של שמש בודדה זו. מרכז המערכת העצומה הזו היה ענק כהה של חלל, אשר היה מוצק, טעון ביותר ובעל משיכת כבידה כבירה.

57:5.5 (656.1) עם שאָנְגוֹנָה התקרבה יותר אל השמש, נורו החוצה אל עבר החלל – ברגעים של מקסימום התרחבות במהלך פעימות סולאריות – סילונים של חומר גזי בדמות לשונות סולאריות ענקיות. בתחילה, לשונות הגז הבוערות האלה נפלו ללא יוצאת-מן-הכלל אל תוך השמש, ואולם, ככל שאנגונה התקרבה והלכה, כך הפכה משיכת הכבידה של המבקרת עצומת הממדים כה גדולה עד כי לשונות הגז האלה היו נשברות בנקודות מסוימות, כאשר שורשיהן נופלים בחזרה אל תוך השמש, בעוד שהחלקים החיצוניים הפכו מנותקים ויצרו גופי חומר עצמאיים, מטאוריטים סולאריים אשר מייד החלו לחוג סביב השמש במסלולים אליפטיים משל עצמם.

57:5.6 (656.2) ככל שהמערכת של אנגונה התקרבה, כן הלכו וגדלו הסילוקים הסולאריים; חומר רב יותר ויותר נמשך מעם השמש והפך לגופים עצמאיים החגים בחלל אשר סביב לה. מצב זה התפתח במשך כחמש-מאות אלף שנה, עד אשר הגיעה אנגונה לנקודתה הקרובה ביותר אל השמש; או אז חוותה השמש – יחד עם אחת מן העוויתות הפנימיות התקופתיות

שלה – התפרקות חלקית; משני צדדים הפוכים נפלטו בעת ובעונה אחת נפחים עצומים של חומר. מן הצד של אנגונה נשאב החוצה עמוד עצום של גזים סולאריים – עמוד מחודד למדי בשני קצותיו ובעל בליטה מובחנת באמצעו – אשר ניתק לעד משליטת המשיכה המיידית של השמש.

57:5.7 (656.3) עמוד כביר זה של גזים סולאריים, אשר הופרד כך מן השמש, התפתח לאחר-מכן לכדי שתים-עשרה הפלנטות של מערכת השמש. פליטת הגז המהדהדת מצדה המנוגד של השמש – בתיאום-של-גאות עם סילוקו של אב קדמון ענק זה של מערכת השמש – התקררה מאז והפכה למטאורים ולאבק החלל של מערכת השמש; זאת על-אף שהרבה, הרבה מאוד, מן החומר הזה נתפס-מחדש לאחר מכן על-ידי כבידת השמש, בשעה שמערכת אנגונה נסוגה אל תוך החלל.

57:5.8 (656.4) אף כי אנגונה הצליחה למשוך לעברה את החומר הקדמון של פלנטות מערכת השמש ואת נפח החומר העצום אשר סובב כעת סביב השמש בדמות אסטרואידים ומטאורים, היא לא ניכסה לעצמה מאום מן החומר הסולארי הזה. המערכת האורחת לא התקרבה במידה מספקת על-מנת לגנוב למעשה דבר מן החומר של השמש; ואולם, היא התקרבה במידה מספקת על-מנת למשוך אל עבר החלל המפריד ביניהן את כל החומר המהווה את מערכת השמש הנוכחית.

57:5.9 (656.5) מתוך הגרעינים המתקררים והמתְעבים באזורים הפחות מסיביים והמחודדים בקצוות של תפיחת הכבידה הכבירה אשר הצליחה אנגונה לנתק מן השמש, נוצרו במהרה, בצורה ממוזערת, חמש הפלנטות הפנימיות וחמש הפלנטות החיצוניות, בעוד ששבתאי וצדק נוצרו מן החלקים המרכזיים התפוחים והמסיביים יותר. וכפי שמעידה תנועת הנסיגה של לוויינים מסוימים של צדק ושבתאי, משיכת הכבידה רבת העוצמה שלהם תפסה במוקדם את מרבית החומר אשר נגנב מעם אנגונה.

57:5.10 (656.6) בשל העובדה כי צדק ושבתאי נוצרו מן המרכז ממש של עמוד הגזים הסולאריים המחוממים חימום-על, הם הכילו כמות כה גדולה של חומר חם מן השמש, עד כי הם זהרו באור בוהק ופלטו נפחים עצומים של חום; לאמיתו של דבר, למשך פרק זמן קצר לאחר יצירתם כגופי חלל נפרדים הם היו כשמשות משניות. ועד עצם היום הזה נותרו שתי

הפלנטות הגדולות ביותר האלה של מערכת השמש גזיות ברובן; והן אפילו טרם התקררו עד לנקודת ההתעבות או ההתמצקות המלאה.

57:5.11 (656.7) גרעיני ההתכווצות-הגזית של עשר הפלנטות האחרות הגיעו במהרה לשלב ההתמצקות, והחלו למשוך לעברם כמויות הולכות וגדלות מן החומר המטאורי אשר חג בחלל הסמוך להם. וכך, המקור של עולמות מערכת השמש היה כפול: גרעינים של התעבות גזית אשר התעצמו לאחר מכן הודות לתפישת כמויות עצומות של מטאורים. ואכן, הם עדיין ממשיכים לתפוש מטאורים, אם כי במספרים קטנים הרבה יותר.

57:5.12 (657.1) הפלנטות אינן חגות מסביב לשמש במישור המשווה של אימן הסולארית; והן אכן היו עושות זאת אילו נזרקו החוצה בשל סיבוב השמש. לחלופין, הן חגות במישור הסילוק של אנגונה, אשר נמצא בזווית נטייה משמעותית ביחס למישור המשווה של השמש.

57:5.13 (657.2) בעוד שאנגונה לא הצליחה לתפוש מאום ממסת החומר של השמש, השמש שלכם אכן הוסיפה למשפחת הפלנטות המתגלגלת שלה חלק מחומר החלל החג של המערכת האורחת. בשל שדה הכבידה רב העוצמה של אנגונה, מסלוליה של המשפחה הפלנטארית הנסמכת עליה היו מרוחקים מרחק ניכר מן הענק האפל; ומעט לאחר סילוק המסה הקדומנית של מערכת השמש, ובעוד שאנגונה הייתה עדיין בקרבת השמש, התקרבו שלוש מן הפלנטות העיקריות של מערכת אנגונה במידה כה רבה אל אביהּ הקדמון המאסיבי של מערכת השמש, עד כי משיכת הכבידה שלו, המועצמת על-ידי זו של השמש, הייתה מסְפקת על-מנת להביא לאיזון-על את אחיזת הכבידה של אנגונה ולנתק באופן תמידי בין הנוודית השמימית לבין שלושת נסמכיה אלו.

57:5.14 (657.3) במקור, לכל החומר במערכת השמש, אשר נגזר מן השמש, הייתה תנועה מסלולית בעלת כיוון הומוגני, ואלמלא חדירתם של שלושת גופי החלל הזרים הללו, כל החומר במערכת השמש היה שומר על אותו כיוון של מסלול ההיקפי. וכפי שאירע, ההשפעה של שלושת הנסמכים של אנגונה הִזריקה כוחות כיווניים חדשים וזרים למערכת השמש המגיחה, והתוצאה הייתה הופעתה של **תנועת נסיגה.** תנועת נסיגה בכל מערכת אסטרונומית הינה תמיד מקרית, והיא לעולם מופיעה כתוצאה מהשפעת ההתנגשות של גופי חלל זרים.

התנגשויות שכאלה אינן מייצרות תמיד תנועת נסיגה, ואולם, לעולם לא תופיע נסיגה, מלבד במערכת המכילה מסות בעלות מקורות שונים.

6. השלב של מערכת השמש — עידן היווצרות הפלנטות

57:6.1 (657.4) לאחר לידתה של מערכת השמש, החלה תקופה שבה הלכו והתמעטו הפליטות מן השמש. במשך חמש-מאות אלף שנים נוספות המשיכה השמש לפלוט אל החלל הסובב אותה נפחים של חומר ששיעורם הולך ופוחת. ואולם, במהלך תקופה זו המאופיינת במסלולים בלתי-יציבים, כאשר הגופים הסובבים את השמש התקרבו אליה עד למידת הקרבה המרבית, הצליח ההורה הסולארי לתפוש מחדש חלק גדול מן החומר המטאורי הזה.

57:6.2 (657.5) הפלנטות הקרובות ביותר אל השמש היו הראשונות להאט את סיבוביהן בשל חיכוך הגאות. השפעות כבידה מעין אלה גם תורמות — בעודן משמשות כבלם לקצב סיבוב הפלנטה סביב צירה — לייצובם של המסלולים הפלנטאריים, וגורמות לפלנטה להסתובב כל העת בקצב יותר ויותר איטי עד לסיום הסיבוב סביב הציר; סיבוב זה מותיר הֵמִיסְפֵרָה אחת של הפלנטה מופנית תמיד אל עבר השמש, או אל גוף גדול יותר, כפי שהדבר מודגם על-ידי כוכב חמה ועל-ידי הירח, אשר תמיד מסב את אותם פנים כלפי אורנטיה.

57:6.3 (657.6) כאשר ישתוו חיכוכי הגאות של כדור הארץ ושל הירח, תמיד תַּפְנֶה הארץ את אותו חצי-כדור אל עבר הירח, והיום והחודש יהיו שקולים — אורכם יעמוד על כארבעים-ושבעה ימים. וכאשר תושג יציבות כזו של המסלולים, יתחילו חיכוכי הגאות לפעול באופן הפוך; הם יפסיקו לדחוף את הירח הלאה מכדור הארץ, ולחלופין ימשכו את הלוויין אט-אט לעברה של הפלנטה. ואז, בעתיד רחוק זה שבו יתקרב הירח למרחק של כאחד-עשר אלף מיילים מן הארץ, תגרום הכבידה של זו לירח להתנפץ, ופיצוץ זה של חיכוך-גאות ירסק את הירח לחלקיקים קטנים, אשר עשויים להיאסף מסביב לעולם בדמות טבעות של חומר הדומות לאלה של שבתאי, או שהם עלולים להימשך בהדרגה אל הארץ כמטאורים.

57:6.4 (658.1) אם גופי החלל דומים זה לזה בגודלם ובדחיסותם, עלולות להתרחש התנגשויות. ואולם, אם שני גופי חלל בעלי דחיסות דומה הינם בעלי גודל יחסית שונה, כי אז, אם הקטן מתקרב בהדרגה אל הגדול, תתרחש התנפצותו של הגוף הקטן יותר כאשר רדיוס מסלולו יקטן מפעמיים וחצי קוטר הגוף הגדול יותר. התנגשויות בין ענקי החלל הן בהחלט נדירות, ואולם, התפוצצויות חיכוך הגאות האלה של הגופים הקטנים יותר הן נפוצות למדי.

57:6.5 (658.2) כוכבים נופלים מופיעים בנחילים משום שהם הינם רסיסיהם של גופי חומר גדולים יותר, שהתנפצו בעקבות חיכוך הגאות אשר הופעל עליהם על-ידי גופי חלל סמוכים וגדולים יותר. טבעותיו של שבתאי הינן רסיסיו של לוויין שהתנפץ. אחד מן הירחים של צדק מתקרב כעת באופן מסוכן לאזור הקריטי של התנפצות הגאות, ובתוך מספר מיליוני שנים ייתפס בחזרה בידי הפלנטה, או שיחווה התנפצות של כבידת-גאות. הפלנטה החמישית של מערכת השמש, אשר בעבר הרחוק מאוד נעה במסלול בלתי-שגרתי, התקרבה באופן מחזורי אל צדק יותר ויותר, עד אשר היא נכנסה לאזור הקריטי של התנפצות כבידת הגאות, התנפצה במהירות לרסיסים והפכה לצביר האסטרואידים של ימינו.

57:6.6 (658.3) לפני **4,000,000,000** שנה ניתן היה לחזות בארגון המערכות של צדק ושל שבתאי במידה רבה כפי שהן נראות היום, מלבד ירחיהן, אשר המשיכו לגדול במשך מספר מיליארדי שנים. למעשה, כל הפלנטות וכל הלווייניים של מערכת השמש עדיין ממשיכים לגדול כתוצאה מתפיסה מתמשכת של מטאורים.

57:6.7 (658.4) לפני **3,500,000,000** שנה היו גרעיני ההתעבות של עשר הפלנטות האחרות מעוצבים היטב, וכמו כן, ליבותיהם של רוב הירחים היו קיימים ושלמים; זאת על-אף שכמה מן הלווייניים הקטנים יותר התאחדו בשלב מאוחר יותר על-מנת ליצור את הירחים הגדולים יותר של ימינו אנו. ניתן להתייחס לעידן זה כאל עידן יצירת הפלנטות.

57:6.8 (658.5) לפני **3,000,000,000** שנה פעלה מערכת השמש בדומה מאוד לאופן פעולתה כיום. והגורמים המרכיבים אותה המשיכו לגדול ככל שמטאורים של החלל המשיכו לשטוף את הפלנטות ואת לווייניהן בקצב מסחרר.

57:6.9 (658.6) בסביבות מועד זה נרשמה מערכת השמש שלכם ברשומות הפיזיות של נבאדון וניתן לה שמה – מוֹנְמָאטָיָה.

57:6.10 (658.7) לפני **2,500,000,000** שנה גדלו הפלנטות לאין שיעור. אורנטיה הייתה ספֵירה מפותחת היטב אשר גודלה היה כעשירית ממסתה הנוכחית, והיא המשיכה לגדול במהירות באמצעות צבירתם של מטאורים.

57:6.11 (658.8) כלל הפעילות הכבירה הזו הינה חלק רגיל מיצירתו של עולם אבולוציוני מסדר הגודל של אורנטיה, והיא מהווה את פעילויות ההכנה האסטרונומיות אשר מכשירות את הקרקע לתחילת ההתפתחות הפיזית של עולמות חלל מעין אלו כהכנה להרפתקאות החיים של הזמן.

7. העידן המטאורי
– העידן הגעשי, האטמוספירה הפרימיטיבית של הפלנטה

57:7.1 (658.9) במהלך התקופות המוקדמות האלה המו אזורי החלל של מערכת השמש מגופים קטנים אשר נוצרו בתהליכים של התנפצות ועיבוי; ובהיעדר אטמוספירת הגנה מאכלת התרסקו גופי החלל הללו הישר על פניה של אורנטיה. התנגשויות בלתי-פוסקות אלה שמרו את פני השטח של אורנטיה במצב פחות או יותר חמים, ועובדה זו – לצד פעולתה המוגברת של הכבידה עם גדילתה של הספֵירה – החלה להניע את אותן השפעות אשר גרמו בהדרגה ליסודות הכבדים יותר – כדוגמת הברזל – לשקוע יותר ויותר אל עבר מרכז הפלנטה.

57:7.2 (659.1) לפני **2,000,000,000** שנה החלה הארץ לגדול במובחן ביחס לירח. מאז ומתמיד הייתה הפלנטה גדולה יותר מן הלוויין שלה, ואולם לא היה הבדל כה גדול עד לסביבות הזמן הזה, כאשר גופי חלל כבירים נתפסו בידי הארץ. גודלה של אורנטיה היה אז

כחמישית מגודלה הנוכחי, והיא הפכה להיות גדולה דיה על-מנת להחזיק באטמוספירה הפרימיטיבית אשר החלה להופיע כתוצאה מן התחרות הפנימית היסודית בין הפנים החם לקליפה המתקררת.

57:7.3 (659.2) פעילות געשית מובחנת החלה באותם ימים. החום הפנימי של הארץ המשיך לעלות הודות לקבורתם ההולכת ומעמיקה של היסודות הרדיואקטיביים, או הכבדים יותר, אשר הובאו מן החלל על-ידי המטאורים. בחינת היסודות הרדיואקטיביים הללו תגלה כי גילהּ של אורנטיה על פני השטח שלה עולה על מיליארד שנה. שעון הרדיום הינו מכשיר הזמן המהימן ביותר אשר עומד לרשותכם לביצוע הערכות מדעיות באשר לגילה של הפלנטה, ואולם, כל ההערכות האלה הינן קצרות מדי משום שכל החומרים הרדיואקטיביים אשר זמינים לבחינתכם נלקחו מפני השטח של הארץ, ולכן מייצגים את הרכישות האחרונות יחסית של היסודות הללו באורנטיה.

57:7.4 (659.3) לפני **1,500,000,000** שנה היה גודלו של כדור הארץ כשני שליש מגודלו הנוכחי, בעוד שהירח התקרב למסתו הנוכחית. העובדה שכדור הארץ גדל הרבה יותר מהר ביחס לירח אפשרה לו להתחיל לגנוב אט-אט את מעט האטמוספירה אשר הייתה ללוויין שלו במקור.

57:7.5 (659.4) הפעילות הגעשית מצויה כעת בשיאה. הארץ כולה הינה גיהינום אש של ממש, ופני השטח דומים למצב המותך המוקדם יותר, עוד בטרם שקעו המתכות הכבדות יותר אל עבר המרכז. **זהו העידן הגעשי.** ואף-על-פי-כן, נוצר בהדרגה קרום המורכב ברובו מאבן השחם הקלה יותר באופן יחסי. הבמה הופכת מוכנה יותר ויותר לפלנטה אשר תוכל ביום מן הימים לתמוך בחיים.

57:7.6 (659.5) האטמוספירה הפרימיטיבית של הפלנטה מתפתחת לאיטה, והיא מכילה כעת מעט אדי מים, פחמן חד-חמצני, פחמן דו-חמצני ומימן כלורי; ואולם, כמעט ואין בנמצא חנקן או חמצן חופשיים. האטמוספירה בְּעולם המצוי בעידן הגעשי הינה מחזה משונה. בנוסף לגזים האמורים, היא טעונה למכביר בגזים געשיים רבים, וזאת כאשר חגורת האוויר הולכת ומבשילה גם בתוצרי הבעירה של ממטרי המטאורים הכבדים השוטפים ללא-הרף את פני

השטח של הפלנטה. בעירה מטאורית שכזו מחסלת את החמצן האטמוספירי כמעט לחלוטין, וקצב ההפצצה המטאורית עודו עז.

57:7.7 (659.6) לעת הזאת, האטמוספירה הפכה יותר יציבה והיא התקררה מספיק על-מנת שממטרי גשם יחלו ליפול על משטחי הסלע החמים של פני השטח של הפלנטה. במשך אלפי שנים הייתה אורנטיה עטופה בשמיכה אחת עצומה ורציפה של קיטור. ובמשך העידנים הללו, השמש מעולם לא הפציעה מעל פני השטח של כדור הארץ.

57:7.8 (659.7) הרבה מן הפחמן שנמצא באטמוספירה נלקח על-מנת לייצר את הפְּחָמוֹת של המתכות השונות, אשר נמצאו בשפע בשכבות הפלנטה הקרובות אל פני השטח. מאוחר יותר, כמויות גדולות הרבה יותר מן הגזים הפחמניים הללו נצרכו על-ידי החיים הצמחיים המוקדמים והעשירים של הפלנטה.

57:7.9 (660.1) אפילו בתקופות המאוחרות יותר, ניצלו זרמי הלבה המתמשכים והמטאורים היורדים את החמצן שבאוויר כמעט לחלוטין. אפילו המצבורים המוקדמים של האוקיינוס הפרימיטיבי אשר עתיד היה להופיע בקרוב לא הכילו אבנים צבעוניות או פְּצָלִים כלשהם. ובמשך זמן ממושך לאחר הופעתו של אוקיינוס זה, למעשה לא היה כלל חמצן חופשי באטמוספירה; והוא לא הופיע בכמויות משמעותיות עד אשר הוא יוּצר בהמשך על-ידי האצות וצורות אחרות של חיים מעולם הצומח.

57:7.10 (660.2) האטמוספירה הפלנטארית הפרימיטיבית של העידן הגעשי מספקת הגנה מועטה בלבד כנגד השפעות ההתנגשות של נחילים מטאוריים. מיליונים על-גבי מיליונים של מטאורים יכולים לחדור חגורת אוויר שכזו ולהתנפץ כגופים מוצקים על קרום הפלנטה. ואולם, בחלוף הזמן נמצא כי מספר הולך ופוחת מהם הינו גדול מספיק על-מנת לעמוד במגן החיכוך ההולך ומתחזק לעולם של האטמוספירה העשירה בחמצן של העידנים המאוחרים יותר.

8. ייצוב הקרום
עידן רעידות האדמה

האוקיינוס העולמי והיבשת הראשונה

57:8.1 (660.3) ההיסטוריה של אורנטיה מתחילה למעשה לפני **1,000,000,000** שנים. הפלנטה השיגה זה מכבר את קרבת גודלה הנוכחי. ובסביבות הזמן הזה היא נרשמה ברשומות הפיזיות של נבאדון וקיבלה את שמה – **אורנטיה.**

57:8.2 (660.4) האטמוספירה ומשקעי לחות בלתי-פוסקים אפשרו את התקררותו של קרום כדור הארץ. בשלב מוקדם, הפעילות הגעשית השתוותה כמעט ללחצי-החום הפנימיים ולהתכווצותו של הקרום; ועם התקדמות עידן זה של התקררות ושל התאמת הקרום, הלכה והתמעטה כמות הרי הגעש והחלו להופיע רעידות האדמה.

57:8.3 (660.5) ההיסטוריה הגיאולוגית האמיתית של אורנטיה מתחילה עם התקררותו של קרום כדור הארץ במידה מספקת על-מנת לגרום ליצירתו של האוקיינוס הראשון. משהחל עיבוי אדי המים על-פני הקרקע המתקררים של הארץ, הוא נמשך עד שהסתיים כמעט לחלוטין. בסוף תקופה זו היה האוקיינוס כלל-עולמי, והוא כיסה את הארץ כולה בעומק ממוצע של יותר ממייל אחד. הגאות והשפל פעלו אז ממש כפי שניתן לצפות בהם כיום, ואולם האוקיינוס הפרימיטיבי הזה לא היה מלוח; למעשה, הוא היווה מעטפת מים מתוקים אשר כיסתה את העולם. באותם ימים, רוב הכלור התרכב למתכות שונות, ואולם מספיק ממנו נקשר למימן על-מנת להפוך את המים האלו לחמוצים במידת מה.

57:8.4 (660.6) בפתחה של תקופה רחוקה זו, ראוי לראות את אורנטיה כפלנטה מכוסה במים. מאוחר יותר, בקעו מתחתיתו של האוקיינוס השקט ד-היום זרמי לבה עמוקים יותר – ולפיכך גם דחוסים יותר – וחלק זה של פני השטח המכוסים מים שקע באופן ניכר. היבשת הראשונה הגיחה מן האוקיינוס העולמי כהתאמת פיצוי של שיווי-משקל להתעבותו ההדרגתית של קרום כדור הארץ.

57:8.5 (660.7) התמונה שהציגה אורנטיה לפני **950,000,000** שנה היא של יבשת אחת ענקית ושל גוף מים אחד גדול, הוא האוקיינוס השקט. הרי הגעש עדיין נפוצים ורעידות האדמה הינן גם תכופות וגם חזקות. המטאורים ממשיכים להפציץ את הארץ, אך תדירות

הגעתם, כמו גודלם, הולכים ופוחתים. האטמוספירה הולכת ומתבהרת, ואולם כמות הפחמן הדו-חמצני ממשיכה להיות גדולה. קרום כדור הארץ הולך ומתייצב.

57:8.6 (660.8) בסביבות הזמן הזה הוצבה אורנטיה לצרכי ממשל פלנטארי במערכת של שטניה ונרשמה במרשם החיים של נורלטיאדק. אז החלה ההכרה המנהלית של הפלנטה הקטנה והבלתי-חשובה, אשר עתידה הייתה להיות הפלנטה אשר בה עתיד מיכאל לעסוק במפעל הכביר של המתת שלו כבן-תמותה, ולהשתתף באותן חוויות אשר מני אז גרמו לאורנטיה להיות ידועה באופן מקומי בשם "עולם הצלב".

57:8.7 (661.1) לפני **900,000,000** שנה היינו עדים להגעתה לאורנטיה של משלחת הסיור הראשונה משטניה; ועדת סיור אשר נשלחה מירושם על-מנת לבחון את הפלנטה ולדווח עד כמה היא מתאימה לשמש תחנת ניסויי-חיים. ועדה זו כללה עשרים-וארבעה חברים, וביניהם נשאי חיים, בנים לאנונאנדקים, מלכי-צדקים, שרפיות וסדרים אחרים של חיים שמימיים אשר להם נגיעה לימים המוקדמים של המִנהל והארגון הפלנטאריים.

57:8.8 (661.2) לאחר שערכה סקר מקיף של הפלנטה, חזרה הוועדה לירושם והמליצה בפני ריבון המערכת בחיוב על הכללת אורנטיה במרשם ניסויי-החיים. בהתאם לכך, נרשם עולמכם בירושם כעולם עשירי, ולנשאי החיים נמסרה ההודעה כי תינתן להם הרשות לבסס תבניות חדשות של שינוע מכאני, כימי וחשמלי בעת הגעתם לאחר-מכן לאורנטיה עם הרשאות לשתילת ולנטיעת חיים.

57:8.9 (661.3) בבוא העת הושלמו בידי הוועדה המעורבת בת שנים-עשר החברים בירושם הסידורים לשם יישוב הפלנטה, ואלו אושרו על-ידי הוועדה הפלנטארית בת שבעים החברים בעדנטיה. תכניות אלה, אשר הוצעו בידי היועצים של נשאי החיים, התקבלו לבסוף בסאלווינגטון. מעט אחר-כך נשאו התשדורות של נבאדון את ההודעה כי אורנטיה תהא הבמה אשר עליה יבצעו נשאי החיים את הניסוי השישים במספר, אשר עוצב מתוך מטרה להרחיב ולשפר את טיפוס שטניה של תבניות החיים של נבאדון.

57:8.10 (661.4) מעט לאחר שהוכרה אורנטיה בתשדורות היקום לכלל נבאדון, היא קבלה מעמד יקומי מלא. ומעט אחר-כך היא נרשמה במרשם פלנטות המטה של המגזרים המשני

והראשי של יקום העל; ובטרם הסתיים עידן זה, מצאה אורנטיה את מקומה במרשם החיים-הפלנטאריים של אוורסה.

57:8.11 (661.5) העידן הזה כולו התאפיין בסופות תכופות ואלימות. הקרום הקדום של הארץ היה מצוי במצב של תנועה מתמדת. התקררות פני השטח והופעת זרמים של לבה התרחשו לסירוגין. בשום מקום על פני העולם אין ניתן למצוא שריד מן הקרום המקורי הזה. פעמים רבות מדי הוא התערבב כל כולו עם לבה שהשתרבבה מן המעמקים והתמזגה עם המשקעים של האוקיינוס הכלל-עולמי אשר שקעו לאחר-מכן.

57:8.12 (661.6) בשום מקום על פני שטח העולם אין ניתן למצוא יותר שרידים תואמים מן הסלעים העתיקים הללו של קדם-האוקיינוס מאשר בצפון-מזרח קנדה, מסביב למפרץ הַדסוֹן. התרוממות שחם נרחבת זו מורכבת ממסלע השייך לעידני קדם-האוקיינוס. שכבות סלע אלה חוממו, כופפו, פותלו, הורמו וקומטו, וחוו שוב ושוב את המטמורפוזות המעַוותות האלה.

57:8.13 (661.7) במהלך העידנים האוקיאניים שוקעו שכבות עצומות של סלע מרובד ונטול-מאובנים בקרקעית האוקיינוס הקדום הזה. (אבן גיר יכולה להיווצר כתוצאה ממשקעים כימיים; לא כל אבן הגיר הישנה יותר נוצרה באמצעות שקיעתם של בעלי-חיים ימיים.) באף-אחת מתצורות הסלע העתיקות האלה לא ניתן למצוא עדות לחיים; הן אינן מכילות מאובנים כלל, אלא אם כן התערבבו – כדרך מקרה – משקעים מאוחרים יותר מן העידנים המימיים עם השכבות הישנות יותר האלה של קדם-החיים.

57:8.14 (662.1) הקרום המוקדם של הארץ היה בלתי-יציב בעליל, ואולם לא התרחש תהליך של יצירת הרים. בשעת יצירתה התכווצה הפלנטה תחת לחץ הכבידה. הרים אינם תוצאה של קריסת קרומהּ המתקרר של ספֵירה מתכווצת; הם מופיעים מאוחר יותר כתוצאה מפעולתם של גשם, כבידה וסחיפה.

57:8.15 (662.2) המסה היבשתית של עידן זה הלכה וגדלה עד אשר כיסתה כמעט עשרה אחוזים משטח הפנים של כדור הארץ. רעידות אדמה חזקות החלו אך ורק לאחר שהמסה היבשתית הגיחה במידה ניכרת אל מעל לפני המים. משהן החלו, הן תכפו והתחזקו במשך

עידנים. לאורך מיליונים על-גבי מיליונים של שנים התמעטו רעידות האדמה, ואולם אורנטיה עדיין חווה מדי יום כחמש-עשרה רעידות אדמה בממוצע.

57:8.16 (662.3) לפני **850,000,000** שנה החל העידן האמיתי הראשון בהתייצבות קרום כדור הארץ. מרבית המתכות הכבדות יותר שקעו מטה אל עבר מרכז הכדור; הקרום המתקרר חדל מלהתפרק באופן כה מקיף, כפי שאירע בעידנים עברו. איזון טוב יותר נוצר בין שיחול הקרקע לבין תחתית האוקיינוס הכבדה יותר. זרם הלבה התת-קרומי הפך להיות כלל-עולמי כמעט, ודבר זה פיצה וייצב את התנודות שנגרמו עקב ההתקררות, ההתכווצות וההעתקות בפני השטח.

57:8.17 (662.4) ההתפרצויות הגעשיות ורעידות האדמה המשיכו לקטון בתכיפותן ובחוזקן. האטמוספירה המשיכה להתנקות מגזים געשיים ומאדי מים, ואולם אחוז הפחמן הדו-חמצני עדיין היה גבוה.

57:8.18 (662.5) ההפרעות החשמליות באוויר ובאדמה פחתו אף הן. זרמי הלבה הביאו אל פני השטח תערובת של יסודות אשר הכניסו גיוון לקרום ובודדו טוב יותר את הפלנטה מאנרגיות חלל מסוימות. וכל זה תרם רבות לכך שהתאפשר לשלוט באנרגיה הארצית ולווסת את זרימתה, כפי שמעיד תפקודם של הקטבים המגנטיים.

57:8.19 (662.6) לפני **800,000,000** שנה ניתן היה לחזות בתחילת העידן היבשתי הגדול הראשון, העידן אשר בו המשיכה להגיח היבשת.

57:8.20 (662.7) למן התעבות ההידרוספֵירה של כדור הארץ, ראשית לכדי אוקיינוס עולמי ולאחר מכן בתצורת האוקיינוס השקט, ראוי לשוות את דמותו של גוף מים זה כמכסה אז תשע עשיריות משטח פני כדור הארץ. המטאורים אשר נפלו לים נצברו על תחתית האוקיינוס, ובאופן כללי ניתן לומר כי מטאורים עשויים מחומרים כבדים. אלו אשר נפלו על האדמה התחמצנו במידה רבה, ולאחר מכן נשחקו על-ידי הסחיפה ונשטפו אל אגני האוקיינוס. וכך הפכה קרקעית האוקיינוס כבדה יותר ויותר, ולכך נתווסף משקל גוף המים אשר עומקו בנקודות מסוימות עמד על עשרה מיילים.

57:8.21 (662.8) ההתגברות כלפי מטה של דחף האוקיינוס השקט גרם להמשך הדחף כלפי מעלה של מסת היבשה. אירופה ואפריקה החלו להפציע ממעמקי האוקיינוס השקט, יחד עם אותן מסות אשר קרויות כיום אוסטרליה, צפון ודרום אמריקה ויבשת אנטרקטיקה, זאת בעוד שתחתית האוקיינוס השקט המשיכה לשקוע כהתאמה וכפיצוי למהלך זה. עם סיומה של תקופה זו, כמעט שליש מפני שטח כדור הארץ היה מכוסה יבשה, כולה כחלק מגוף יבשתי אחד.

57:8.22 (662.9) עם הגידול הזה בהתגבהות האדמה הופיעו הבדלי האקלים הראשונים בפלנטה. התרוממות פני הקרקע, עננות קוסמית והשפעות אוקיאניות הינם הגורמים העיקריים המשפיעים על תנודות האקלים. בעת שהיבשה הגיחה במידה המרבית, עמוד השדרה של המסה היבשתית של אסיה הגיע לגובה של תשעה מיילים כמעט, כארבעה-עשר וחצי קילומטרים. אילו הייתה כמות רבה של לחות באוויר העוטף את האזורים המוגבהים ביותר הללו, כי אז היו נוצרות שמיכות קרח עצומות; ועידן הקרח היה מגיע הרבה לפני שהגיע בפועל. היה זה כמה מאות מיליוני שנים בטרם כל-כך הרבה יבשה הגיחה שוב אל מעל לפני המים.

57:8.23 (663.1) לפני **750,000,000** שנה הופיעו השברים הראשונים במסה היבשתית, בדמות הסדק הצפוני-דרומי הגדול, אשר לאחר מכן אִפשר למי האוקיינוס להיכנס אל תוכו וסלל את הדרך לנדידתן מערבה של היבשות של צפון אמריקה ודרומה, לרבות גרינלנד. הבקע המזרחי-מערבי הארוך ניתֵק את אפריקה מאירופה, וקרע את מסות היבשה של אוסטרליה, האיים באוקיינוס השקט ואנטרקטיקה, מן היבשת של אסיה.

57:8.24 (663.2) לפני **700,000,000** שנה התקרבה אורנטיה להבשלתם של תנאים ראויים לתמיכה בחיים. נדידת היבשות נמשכה; האוקיינוס חדר באופן הולך ומתגבר אל היבשה בדמות ימים ארוכים דמויי-אצבע המספקים את אותם מים רדודים ומפרצי-מחסה אשר הינם כה מתאימים כבית-גידול לעולם החי הימי.

(663.3) 57:8.25 לפני **650,000,000** שנה ניתן היה לחזות בהמשך ההיפרדות של המסות היבשתיות, וכתוצאה מכך, בהתרחבות נוספת של הימים היבשתיים. ומים אלו השיגו במהרה את רמת המליחות אשר הייתה נחוצה לשם קיום חיים באורנטיה.

(663.4) 57:8.26 באותם ימים, ובימים אשר נוצרו לאחריהם, נרשמו רישומי החיים של אורנטיה, כפי שאלו נתגלו לאחר-מכן בדפי האבן השמורים-היטב, כרך אחר כרך, בהתאם לאופן שבו תקופה רדפה תקופה ועידן רדף עידן. ימים פנים-יבשתיים אלו של זמני העבר הינם לאמיתו של דבר ערש האבולוציה.

(663.5) 57:8.27 [הוצג על-ידי נשא חיים, חבר בסגל המקורי של אורנטיה, המשמש כעת משקיף תושב.]

>> מסמך 57 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 59 <<

מסמך 58

כינון החיים באורנטיה

58:0.1 (664.1) בשטניה כולה מצויים אך ורק שישים-ואחד עולמות הדומים לאורנטיה, עולמות של שינוי-חיים. מרבית העולמות המיושבים מאוכלסים בהתאם לְטכניקות מבוססות; בספֵירות שכאלה ניתן לנשאי חיים חופש פעולה מועט בלבד לשם ביצוע תכניותיהם לשתילת חיים. ואולם, אחד מתוך כל עשרה עולמות בקירוב מוגדר כ**עולם עשירי** ומוצב במרשם המיוחד של נשאי החיים; ובעולמות שכאלו היננו מורשים לבצע ניסויי חיים מסוימים במאמץ לשנות, ואף לשפר במידת האפשר, את הסוגים הסטנדרטיים של הוויות חיות ביקום.

1. תנאי-הקדם לחיים הפיזיים

58:1.1 (664.2) לפני **600,000,000** שנה הגיעה לאורנטיה משלחת נשאי החיים אשר נשלחה מירושם, והחלה בלימוד התנאים הפיזיים כהכנה לאתחול החיים בְּעולם מספר 606 של המערכת של שטניה. זו עתידה הייתה להיות התנסותנו השש-מאות ושש במספר באתחולן של תבניות החיים של נבאדון בשטניה, וההזדמנות השישים במספר שלנו לערוך שינויים ולבצע התאמות בתוכן החיים הבסיסי והסטנדרטי של היקום המקומי.

58:1.2 (664.3) ראוי להבהיר כי נשאי החיים אינם יכולים לאתחל חיים עד אשר הספֵּירה בשלה לחניכת המחזור האבולוציוני. כמו כן, אין ביכולתנו לאפשר התפתחות מהירה יותר של חיים מאשר זו היכולה להיתמך ולהינתן באמצעות התפתחותה הפיזית של הפלנטה.

58:1.3 (664.4) נשאי החיים של שטניה תכננו תבנית חיים המבוססת על נתרן כלורי; משום כך, לא ניתן היה לעשות כל צעד שהוא לקראת שתילת תבנית זו עד להגעת מליחות מי האוקיינוס למידה המספקת. סוג הפרוטופלזמה של אורנטיה יכול לפעול אך ורק בתוך תמיסת מלח מתאימה. כלל החיים הקדומים – בעולם הצומח כמו גם בעולם החי – התפתחו בבית גידול של תמיסת מלח. ואפילו בעלי החיים היבשתיים המאורגנים יותר אינם יכולים להמשיך ולחיות מבלי שתמיסת מלח חיונית זו זורמת לאורך גופם, במחזור הדם שבו שרוי כל תא חי זעיר, אשר למעשה צולל ב"מעמקי מלוחים" אלו, פשוטו כמשמעו.

58:1.4 (664.5) אבותיכם הקדמונים נעו בחופשיות ברחבי האוקיינוס המלוח; כיום, אותה תמיסה מלוחה דמויית-אוקיינוס זורמת בחופשיות בתוככי גופכם, ושוטפת כל תא יחידני בנוזל כימי אשר הינו שווה-ערך בכל תכונותיו המהותיות למי המלח אשר עוררו את התגובות הפרוטופלזמיות הראשונות של התאים החיים הראשונים אשר פעלו בפלנטה.

58:1.5 (664.6) ואולם, עם פתיחתו של העידן הזה, אורנטיה מתפתחת בכל המובנים לקראת מצב נוח לתמיכה בצורות התחיליות של החיים הימיים. התפתחויות פיזיות איטיות אך בוטחות מכינות על-פני כדור הארץ ובאזורי החלל הסמוכים את המצע לניסיונות המאוחרים יותר לכינון צורות חיים שכאלה, אשר החלטנו כי תהיינה מותאמות באופן המיטבי לתנאי הסביבה הפיזיים המתפתחים – הן אלו היבשתיים והן אלו החלליים.

58:1.6 (665.1) בהמשך לכך, משלחת נשאי החיים חזרה משטניה לירושם, מתוך העדפה להמתין לשבירה נוספת של מסת האדמה היבשתית, שבירה אשר תעודד יצירת ימים פנים-יבשתיים ומפרצי-מחסה נוספים, בטרם תחל בפועל בשתילת החיים.

58:1.7 (665.2) בפלנטה שבה מקור החיים הינו בים, התנאים האידיאליים לשתילתם של חיים קיימים הודות למספר גדול של ימים פנים-יבשתיים, והודות לקו חוף נרחב של מים רדודים ושל מפרצי-מחסה; ופיזור כזה בדיוק של מימי כדור-הארץ הלך והתפתח במהירות.

עומקם של ימים פנים-יבשתיים עתיקים אלו עלה רק לעיתים רחוקות על מאה-וחמישים או על מאה-ושמונים מטרים; ואור השמש יכול לחדור את מי האוקיינוס עד לעומק העולה על מאה ושמונים מטרים.

58:1.8 (665.3) וחיי הצומח הפרימיטיביים מצאו את דרכם מקווי חוף כאלו אל היבשה באזורי האקלים הנוחים והשלווים של עידן מאוחר יותר. שם העניקו כמויות הפחמן הגדולות אשר באטמוספירה את ההזדמנות למיני החיים היבשתיים החדשים לצמוח מהר ובשפע. אף-על-פי שבעֵת ההיא הייתה אטמוספירה זו אידיאלית לשם גידול צמחייה, היא הכילה שיעור כה גבוה של פחמן דו-חמצני עד כי שום בעל-חיים – לא כל שכן אדם – היה מסוגל לחיות על פני האדמה.

2. האטמוספירה של אורנטיה

58:2.1 (665.4) האטמוספירה הפלנטארית מסננת עד לכדור הארץ כאחד חלקי שני מיליארד מסך קרינת השמש. אם עבור האור אשר נופל על צפון-אמריקה היה נגבה תשלום בתעריף של שני סנטים לקילוואט-שעה, אזי היה חשבון האור השנתי עומד על 800 קוודריליון דולר. החשבון של העיר שיקגו לבדה עבור אור שמש היה עומד על הרבה יותר מ-100 מיליון דולר ביום. וראוי לזכור שאתם מקבלים מן השמש גם צורות אחרות של אנרגיה – האור איננו התרומה היחידה אשר מגיעה לאטמוספירה שלכם מן השמש. אורנטיה נשטפת על-ידי כמויות אדירות של אנרגיית שמש, הכוללות אורכי-גל גם בטווחים שמעל ושמתחת לתחום הזיהוי של הראייה האנושית.

58:2.2 (665.5) האטמוספירה של כדור הארץ הינה אטומה כמעט לחלוטין לחלק גדול מקרינת השמש בטווח העל-סגולי הקיצון של הספקטרום. מרבית אורכי הגל הקצרים הללו נספגים בידי שכבת אוזון, אשר קיימת בגובה של כשישה-עשר קילומטרים מעל פני הארץ, ואשר משתרעת כשישה-עשר קילומטרים נוספים אל עבר החלל. בתנאים השוררים על-פני

הארץ היה עובי שכבת האוזון אשר מחדר אזור זה עומד על שני מילימטרים וחצי בלבד; ואף-על-פי-כן, הכמות הקטנה באופן יחסי והבלתי-משמעותית-לכאורה של אוזון מגנה על תושבי אורנטיה מן הכמויות העודפות של הקרינות העל-סגולות המסוכנות וההרסניות האלה המצויות באור השמש. ואולם, אילו הייתה שכבה זו אך מעט עבה יותר, היא הייתה מונעת מכם את אותן קרניים על-סגוליות החשובות והבריאות ביותר, אשר מגיעות כעת אל פני השטח של הארץ, ואשר מהוות תנאי קדם ליצירתו של אחד הוויטמינים החיוניים ביותר עבורכם.

58:2.3 (665.6) ועדיין, כמה מן המֶכָנִיסְטִים האנושיים פחותי הדמיון שלכם עומדים על כך שהבריאה החומרית והאבולוציה האנושית הינן בבחינת תאונה. האמצעיונים של אורנטיה אספו מעל לחמישים אלף עובדות של הפיזיקה והכימיה אשר לדעתם אינן עולות בקנה אחד עם חוקי המקרה, ואשר לטענתם מדגימות באופן מהימן את נוכחותהּ של תכלית תבונית בקרב הבריאה החומרית. וכל זאת אינו מתייחס לקטלוג שאותו ערכוּ, המכיל מעל למאה אלף ממצאים בתחומים שמחוץ לפיזיקה ולכימיה, ואשר לטענתם מוכיח את נוכחותהּ של דעת בַּתכנון, בַּבריאה ובַּתחזוקה של הקוסמוס החומרי.

58:2.4 (666.1) השמש שלכם שוטפת אתכם במבול אמיתי של קרני-מוות, והחיים הנוחים שלכם באורנטיה מתאפשרים הודות להשפעה ה"ממוזלת" של מעל לעשרים-וארבע פעולות הגנה מקריות-לכאורה הפועלות בדומה לשכבת האוזון הייחודית הזו.

58:2.5 (666.2) אלמלא אפקט "החממה" של האטמוספירה היה פועל במהלך הלילה, החום היה קורן ואובד במהירות רבה כל-כך עד כי לא ניתן היה לקיים חיים, אלא באופן מלאכותי.

58:2.6 (666.3) הַטרוֹפוֹספירה שוכנת בשמונה עד תשעה-וחצי הקילומטרים הנמוכים יותר של אטמוספירת כדור הארץ; זהו האזור שבו הרוחות וזרמי האוויר מחוללים את תופעות מזג האוויר. מעל לאזור הזה שוכנת היונוספירה הפנימית ומייד מעליה הסטרטוספירה. בעלותנו מעלה מפני כדור הארץ והלאה, נופלת הטמפרטורה באופן קבוע במשך תשעה-וחצי ועד שלושה-עשר קילומטרים, ובגובה זה היא עומדת על כ-57 מעלות צלזיוס מתחת לאפס (70 מעלות פרנהייט). טווח טמפרטורות זה, הנע בין כ-54 לכ-57 מעלות צלזיוס מתחת לאפס, נותר ללא שינוי במהלך המשך העלייה לאורך כשישים-וחמישה הקילומטרים הבאים; אזור

זה של טמפרטורה קבועה הינו הסטרטוספירה. מגובה של כשבעים-ושניים ועד שמונים קילומטרים מתחילות הטמפרטורה לעלות, ועלייה זו נמשכת עד אשר – בגובה של תופעות מיצָגי זוהר הקוטב – מושגת טמפרטורה של כ-650 מעלות צלזיוס, וחום עז זה הוא אשר מיינן את החמצן. ואולם, לא ניתן להשוות את החום באטמוספירה הדלילה הזו למידות החום השוררות על-פני האדמה. זכרו כי מחצית מכל האטמוספירה שלכם מצויה בכחמשת הקילומטרים הראשונים. תופעות האור הגבוהות ביותר של זוהר הקוטב מציינות את גובהה של אטמוספירת כדור-הארץ – כשש-מאות וארבעים קילומטרים.

58:2.7 (666.4) תופעות זוהר הקוטב קשורות במישרין לכתמי השמש, אותם ציקלונים סולאריים הסובבים בכיוונים הפוכים מעל ומתחת לקו המשווה של השמש, ממש כפי שעושים ההוריקנים הטרופיים של כדור-הארץ. הפרעות אטמוספיריות מעין אלה סובבות בכיוונים הפוכים בשעה שהן מתרחשות מעל ומתחת לקו המשווה.

58:2.8 (666.5) כוחם של כתמי השמש לשנות תדרים של אור מראה כי מרכזי סערות שמשיים אלו מתפקדים כמגנטים עצומים. שדות מגנטיים כאלו מסוגלים להשליך חלקיקים טעונים ממעמקי כתם השמש החוצה אל החלל, ועד לחלק החיצוני של אטמוספירת כדור הארץ, שם גורמת השפעתם המיננת ליצירת המחזות המרהיבים של זוהר הקוטב. לפיכך, תופעות זוהר הקוטב מגיעות לשיאן בשעה שכתמי השמש מצויים בשיאם – או מעט לאחר מכן – כאשר הכתמים ממוקמים פחות או יותר בקו המשווה.

58:2.9 (666.6) ואפילו מחט המצפן מגיבה להשפעה זו של השמש; זאת משום שהיא נוטה מעט מזרחה עם זריחת השמש ומעט מערבה בסמוך למועד שקיעתה. כך קורה בכל יום, ואולם בשיאם של מחזורי כתמי השמש תנודה זו של המצפן הינה כפולה בשיעורה. הנדידות היומיות הללו של המצפן מתרחשות בתגובה ליינון המוגבר של חלקה העליון של האטמוספירה, אשר נגרם בידי אור השמש.

58:2.10 (666.7) זוהי נוכחותן של שתי רמות שונות של אזורי מוליכות חשמלית בסטרטוספירת-העל שאחראית על תשדורות הרדיו ארוכות הטווח של הגלים הארוכים והקצרים. לעיתים מופרעות התשדורות שלכם על-ידי הסערות הנוראיות אשר מתרחשות מפעם לפעם במחוזות היונוספירות החיצוניות האלה.

3. סביבת החלל

58:3.1 (666.8) במהלך התקופות המוקדמות שבהן הופך היקום לחומרי, ענני מימן עצומים מפוזרים בינות לאזורי החלל; ממש כשם שצבירי אבק אסטרונומי דומים מאפיינים כיום אזורים רבים ברחבי החלל המרוחק. הרבה מן החומר המאורגן, אשר השמשות הלוהטות מפרקות ומפזרות כאנרגיית קרינה, נבנה במקור בענני המימן הללו של החלל, אשר מופיעים בשלב מוקדם. תחת תנאים מסוימים ובלתי-שגרתיים, פירוקים אטומיים יכולים להתרחש גם בגרעיני המסות המימניות הגדולות יותר. ולכל התופעות האלה, של בנייה ופירוק של אטומים, כמו בערפיליות חמות-ביותר, נלווית הופעתו של מבול-גאות של קרני חלל קצרות של אנרגיית קרינה. ולקרינות המגוונות האלה נלווית צורה של אנרגיית-חלל אשר איננה ידועה באורנטיה.

58:3.2 (667.1) מטען אנרגיית הקרניים הקצרות של החלל ביקום גדול פי ארבע-מאות מכל הצורות האחרות של אנרגיית הקרינה הקיימות במרחבי החלל המאורגן. הפלט של קרני החלל הקצרות – בין אם הוא מגיע מן הערפיליות הלוהטות, שדות החשמל המתוחים, החלל החיצון או ענני המימן העצומים – עובר שינוי איכותי וכמותי על-ידי תנודות ושינויים פתאומיים במתחי הטמפרטורה, הכבידה והלחצים האלקטרוניים.

58:3.3 (667.2) התרחשות תוצאות אלה במקור של קרני החלל נקבעת על-ידי מאורעות קוסמיים רבים, כמו גם על-ידי מסלולי החומר החג, אשר נע ממעגלים מותאמים לְאליפסות קיצוניות. גם התנאים הפיזיים עלולים להשתנות במידה מרובה, משום שלעיתים חוגת האלקטרון מתרחשת בכיוון ההפוך להתנהגות החומר הגס יותר, ואפילו באותו אזור פיזי.

58:3.4 (667.3) ענני המימן הכבירים אכן הינם מעבדות כימיות קוסמיות אמיתיות, ובהם מקופלים כל השלבים של האנרגיה המתפתחת ושל החומר המצוי בתהליכי מטאמורפוזה. פעולות אנרגיה כבירות מתרחשות אף בגזים המצויים בשולי הכוכבים הבינאריים, אשר חופפים לעיתים כה קרובות, ולפיכך מתקיימים בצוותא בצורה נרחבת. ואולם, אף לא אחת מפעילויות האנרגיה העצומות והנרחבות האלה של החלל משפיעה כהוא זה על תופעות החיים

המאורגנים – על תאי הפלזמה של הדברים החיים ושל ההוויות החיות. בהחלט נודעת לתנאים האנרגטיים הללו של החלל נגיעה לתנאי הסביבה החיוניים לכינון חיים, ואולם, הם אינם יעילים בהשפעתם על השינויים המאוחרים יותר בגורמים התורשתיים של תאי הפלזמה, כפי שמשפיעות אחדות מקרני האנרגיה הארוכות יותר. החיים השתולים בידי נשאי החיים עמידים לחלוטין בפני כל השטף המדהים הזה של קרינת החלל הקצרה של אנרגיית היקום.

(667.4) 58:3.5 כל התנאים הקוסמיים ההכרחיים הללו היו חייבים להתפתח לכדי מצב נוח, בטרם נשאי החיים היו יכולים להתחיל בפועל בכינון חיים באורנטיה.

4. העידן של שחר החיים

(667.5) 58:4.1 אל לכם להתבלבל בשל העובדה שהיננו מכונים נשאי חיים. היננו מסוגלים לשאת חיים לְפלנטות ואף היננו עושים כן, ואולם לא הבאנו כל חיים שהם אל אורנטיה. החיים של אורנטיה הינם ייחודיים, ומקורם בפלנטה. ספֵירה זו הינה עולם של חיים-מותאמים; כל החיים אשר מופיעים עליה גובשו על-ידינו כאן על הפלנטה; ואין אף עולם אחר בשטניה, ואפילו לא נבאדון כולו, שבו מצוי קיום-חיים הדומה בדיוק לזה של אורנטיה.

(667.6) 58:4.2 סגל נשאי החיים שב לאורנטיה לפני **550,000,000** שנה. אנו ארגנו ואתחלנו את תבניות החיים המקוריות של העולם הזה ושתלנו אותן במימיו מסבירי הפנים של העולם, תוך שיתוף פעולה עם עוצמות רוחניות וכוחות על-פיזיים. מקורם של כל החיים בפלנטה (למעט אישיויות חוץ-פלנטאריות) עד לימיו של קאליגסטיה, הנסיך הפלנטארי, הינו בשלוש שתילות החיים הימיות המקוריות והזהות שלנו, אשר בוצעו בו-זמנית. שלוש שתילות החיים האלה כונו: **המרכזית**, או זו של אירואסיה-אפריקה; **המזרחית**, או זו של אוסטרלואסיה; **והמערבית**, הכוללת את גרינלנד ואת האמריקות.

58:4.3 (668.1) לפני **500,000,000** שנה חיי הצומח הימיים הפרימיטיביים של אורנטיה היו מבוססים היטב. גרינלנד ומסת היבשה של הקוטב, יחד עם צפון אמריקה ודרומה, החלו את נדידתן הארוכה והאיטית מערבה. אפריקה נעה מעט דרומה, ויצרה בינה לבין גוף האֵם עמק שכיוונו מזרח-מערב, אגן הים התיכון. אנטרקטיקה, אוסטרליה והיבשה שמעידים עליה איי האוקיינוס השקט, נפרדו בדרום ובמזרח ונדדו מאז מרחק ניכר.

58:4.4 (668.2) שתלנו את הצורה הפרימיטיבית של החיים הימיים במפרציהם הטרופיים המוגנים של הימים המרכזיים של השסע במסת היבשה אשר הלכה ונשברה, שסע אשר כיוונו מזרח-מערב. בביצוע שלוש שתילות של חיים ימיים, מטרתנו הייתה להבטיח כי כל מסת יבשה גדולה תישא עמה חיים, בְּיַמּוֹתֶיהָ אשר מימיהם חמים, הואיל והיבשה נפרדה לאחר מכן. חזינו כי בעידן המאוחר יותר, אשר יגיחו בו החיים היבשתיים, יפרידו אוקיינוסים גדולים של מים בין המסות היבשתיות הנודדות האלה.

5. נדידת היבשות

58:5.1 (668.3) נדידת היבשות נמשכה. בשל הלחץ הפועל עליו, אשר שיעורו 3,500 טון לסנטימטר רבוע, וללחץ הכבידה העצום, הפך גרעין כדור הארץ דחוס ונוקשה כפלדה; ועמוק בתוכו הוא היה ועודנו חם ביותר. עם הירידה מטה אל מתחת לפני השטח, הטמפרטורה הולכת ועולה עד אשר היא מגיעה במרכז כדור הארץ לשיעור מעט גבוה מזה של טמפרטורת פני השטח של השמש.

58:5.2 (668.4) אלף ושש-מאות הקילומטרים החיצוניים של מסת כדור הארץ מורכבים בעיקר מסוגי סלע שונים. מתחת להם מצויים היסודות המתכתיים הדחוסים והכבדים יותר. במהלך העידנים הקדם-אטמוספיריים המוקדמים היה העולם – במצבו המותך והמחומם מאוד – במצב כמעט נוזלי, כך שהמתכות הכבדות שקעו פנימה אל תוכו. אלה המצויות כיום קרוב אל פני השטח מייצגות את פליטותיהם של הרי געש עתיקים, זרמי לבה נרחבים ומאוחרים יותר, ואת מרבצי המטאורים של הזמן החדש יותר.

58:5.3 (668.5) עובי הקרום החיצוני עמד על כשישים-וחמישה קילומטרים. קליפה חיצונית זו נתמכה על-ידי ים של בזלת מותכת בעובי משתנה, והיא נחה במישרין על שכבה ניידת של לבה מותכת המוחזקת תחת לחץ גבוה, אך לעולם נוטה לנוע אנה ואנה תוך השוואת הלחצים הפלנטאריים המשתנים, ובכך לייצב את קרום כדור הארץ.

58:5.4 (668.6) ואפילו כיום ממשיכות היבשות לצוף על-פני ים הבזלת המותך הזה, דמוי-הכרית, אשר לא התקשה. אלמלא הגנה זו, היו רעידות האדמה החזקות יותר מזעזעות את העולם ומרסקות אותו לכדי שברים, פשוטו כמשמעו. רעידות אדמה נגרמות בשל החלקתו ותזוזתו של הקרום החיצוני המוצק, ולא על-ידי הרי געש.

58:5.5 (668.7) כאשר שכבות הלבה של קרום כדור הארץ מתקררות, הן יוצרות שחם (גרניט). הדחיסות הממוצעת של אורנטיה הינה מעט יותר מפי חמש-וחצי מזו של מים; דחיסותו של השחם הינה פחות מפי שלושה יותר מזו של מים. דחיסותה של ליבת כדור הארץ גדולה פי שתים-עשרה מזו של מים.

58:5.6 (668.8) קרקעיות הימים דחוסות יותר מן המסות היבשתיות, ולפיכך נותרות היבשות מעל לפני המים. כאשר נדחפות קרקעיות הימים אל מעל לפני הים, נמצא כי הן מורכבות בעיקר מבזלת, צורת לבה כבדה יותר מן השחם של המסות היבשתיות. ושוב, אלמלא היו היבשות קלות מקרקעיות האוקיינוס, כי אז הייתה הכבידה מושכת את קצות האוקיינוסים כלפי מעלה אל מעל ליבשה, ואולם אין אנו חוזים בתופעות מעין אלה.

58:5.7 (668.9) משקל האוקיינוסים מהווה אף הוא גורם בלחץ המוגבר המופעל על קרקעיות הימים. משקלן של קרקעיות הימים הנמוכות יותר, אך הכבדות יותר באופן יחסי, בנוסף למשקל המים אשר מונחים מעליהן, מתקרב למשקלן של היבשות הגבוהות יותר אך הקלות הרבה יותר. ואולם, כל היבשות נוטות לזלוג לתוך האוקיינוסים. הלחץ היבשתי ברמות של קרקעית האוקיינוס עומד על כ-1,400 קילוגרם לסנטימטר רבוע. כלומר, זה עשוי היה להיות הלחץ של מסת יבשה, אילו עמדה כ-5,000 מטר מעל לקרקעית האוקיינוס. לחץ המים בקרקעית האוקיינוס עומד על כ-350 קילוגרמים לסנטימטר רבוע. הפרשי לחצים אלו נוטים לגרום ליבשות להחליק פנימה אל עבר קרקעיות האוקיינוס.

58:5.8 (669.1) שקיעת קרקעית האוקיינוס במהלך עידני קדם-החיים גרמה לדחיפתה כלפי מעלה של מסת יבשה בודדת, עד לְגובה שבו נטה הלחץ האופקי לגרום לשולֵיַה המזרחיים, המערביים והדרומיים להחליק מטה במורד, מעל למשטחי הלבה הצמיגיים-למחצה, אל עבר המים המקיפים של האוקיינוס השקט. ודבר זה איזן את לחץ היבשת באופן כה מלא, עד כדי כך שלא נגרם שבר נרחב בחופיה המזרחיים של היבשת האסיאתית העתיקה הזו; ואולם, מני אז מרחף אותו קו חוף מזרחי מעל לתהום מעמקי האוקיינוס הסמוך אליו, ומאיים לצלול אל קברו המימי.

6. תקופת המעבר

58:6.1 (669.2) לפני **450,000,000** שנה אירע **המעבר מחיי עולם הצומח אל חיי עולם החי.** מטאמורפוזה זו התרחשה במימיהם הרדודים של המפרצים הטרופיים המוגנים ובַלָגוּנוֹת של קווי החוף הארוכים של היבשות ההולכות ונפרדות. והתפתחות זו, אשר הייתה טבועה כולה בתבניות החיים המקוריות, התרחשה באופן הדרגתי. שלבי מעבר רבים התקיימו בין צורות החיים המוקדמות והפרימיטיביות של עולם הצומח ובין האורגניזמים המוגדרים היטב והמאוחרים יותר של עולם החי. ואפילו כיום ממשיך להתקיים עובש המעבר הרירי, וקשה לסווגו הן כצמח והן כבעל חיים.

58:6.2 (669.3) אף-על-פי שניתן לעקוב אחר התפתחות חיי עולם הצומח אל תוך חיי עולם החי, ואף-על-פי שנמצאו סדרות מדורגות של צמחים ושל בעלי-חיים אשר מובילות במדורג מן האורגניזמים הפשוטים ביותר ומעלה אל עבר המורכבים והמתקדמים ביותר, לא תוכלו למצוא חוליות מקשרות שכאלה בין החטיבות הגדולות של ממלכת החי, ואף לא בין סוגי בעלי החיים הגבוהים ביותר, אשר קדמו לאדם, לבין שחר האדם של הגזעים האנושיים. לעולם תהיינה חסרות "חוליות נעדרות" אלה, כפי שהן מכונות, מהסיבה הפשוטה שמעולם הן לא היו קיימות.

58:6.3 (669.4) מעידן לעידן מופיעים בעולם החי מינים חדשים מיסודם. הם אינם מתפתחים כתוצאה מהצטברות מדורגת של השתנויות קטנות; הם מופיעים כסדרי חיים מלאים וחדשים, והם מופיעים **לפתע.**

58:6.4 (669.5) הופעתם **הפתאומית** של מינים חדשים ושל סדרים מגוונים של אורגניזמים חיים הינה ביולוגית לגמרי, והיא טבעית לחלוטין. אין שום-דבר על-טבעי הקשור לשינויים הגנטיים הללו.

58:6.5 (669.6) בעלי-חיים התפתחו בשעה שמליחות האוקיינוסים הגיעה לרמה ההולמת; והיה זה פשוט באופן יחסי לאפשר למי המלח לזרום דרך גופם של בעלי החיים הימיים. ואולם, כאשר האוקיינוסים הגדולים התכווצו ואחוז המלח שבהם עלה בשיעור חד, פיתחו אותם בעלי חיים את היכולת להקטין את מליחות נוזלי גופם באמצעות טכניקות מתוחכמות לשימור מלח, ממש כפי שהאורגניזמים אשר למדו לחיות במים מתוקים סיגלו לעצמם את היכולת לשמר בנוזלי גופם רמה הולמת של נתרן כלורי.

58:6.6 (669.7) לימוד מאובני הסלע של בעלי החיים הימיים חושף את מאבקי ההסתגלות המוקדמים של האורגניזמים הפרימיטיביים הללו. הצמחים ובעלי החיים לעולם אינם חדלים לערוך את ניסויי ההסתגלות הללו. הסביבה משתנה כל העת, והאורגניזמים החיים עמלים לעולם על-מנת להתאים את עצמם לתנודות הבלתי-פוסקות האלה.

58:6.7 (670.1) הציוד הפיזיולוגי והמבנה האנטומי של כל סדרי החיים החדשים מתקיימים בתגובה לפעולתו של חוק פיזי; ואולם, מַתת הדעת העוקבת הינה המתת של הרוחות סועדות-הדעת, אשר עולה בקנה אחד עם היכולת המוחית המולדת. הדעת, אף-על-פי שהיא איננה תוצר של התפתחות פיזית, תלויה לחלוטין בקיבולת המוח אשר מסופק אך ורק על-ידי התפתחויות פיזיות ואבולוציוניות.

58:6.8 (670.2) בחלוף כמעט אינספור מחזורים של רווחים והפסדים, של התאמות והתאמות-מחדש, מתנודדים כלל האורגניזמים החיים הלוך ושוב מעידן לעידן. אלו המגיעים לאחדות קוסמית – שורדים, ואילו אלו הנכשלים בהשגת יעד זה פוסקים מלהתקיים.

7. ספר ההיסטוריה הגיאולוגית

58:7.1 (670.3) הקבוצה העצומה של מערכות סלע אשר היוו את הקרום החיצוני של העולם במהלך עידן שחר החיים, או הפְּרוֹטֶרוֹזוֹאִיקוֹן, אינה מופיעה כעת בנקודות רבות על-פני שטח כדור הארץ. וכאשר קבוצה זו אכן מגיחה מתחת לכל אשר נצבר בעידנים העוקבים, יימצאו בה אך ורק השרידים המאובנים של החיים של עולם הצומח ושל עולם החי הפרימיטיבי המוקדם. כמה מסלעי המשקע העתיקים-יותר הללו מעורבבים עם שכבות אשר נוצרו לאחר-מכן, ולעיתים יימצאו בהם שרידי מאובנים של צורות חיים מוקדמות יותר של עולם הצומח; זאת בעוד שבַּשכבות העליונות ביותר ניתן למצוא לעיתים כמה מן הצורות הפרימיטיביות יותר של אורגניזמים ימיים מעולם החי. ברבים מן המקומות הללו תמצאנה שכבות הסלע העתיקות ביותר והמרובדות האלה, אשר בהן נוכל למצוא – במישרין על-גבי האבן הבלתי-מובחנת העתיקה יותר – מאובנים של החיים הימיים המוקדמים, הן מעולם הצומח והן מעולם החי.

58:7.2 (670.4) מאובנים מן התקופה הזו מניבים אצות, צמחים דמויי-אלמוגים, פְּרוֹטוֹזוֹאוֹנים פרימיטיביים ואורגניזמי-מעבר דמויי ספוג. ואולם, היעדרם של מאובנים מעין אלו בשכבות הסלע המוקדמות אינו מוכיח בהכרח כי דברים חיים לא התקיימו במקומות אחרים בזמן שכל אלו שקעו. במהלך הזמנים המוקדמים הללו היו החיים דלילים, והם עשו את דרכם אך באיטיות מעל פני האדמה.

58:7.3 (670.5) המסלע של עידן עתיק זה מצוי כעת על-פני שטח כדור הארץ, או קרוב מאוד אל פני השטח, והוא מכסה כשמינית מפני האדמה הנוכחיים. עוביה הממוצע של אבן מעבָר זו, שכבות הסלע המרובד העתיקות ביותר, הינו כשניים-וחצי קילומטרים. בנקודות מסוימות מגיע עוביין של מערכות סלע אלה עד לכשישה-וחצי קילומטרים, ואולם רבות מן השכבות אשר שויכו לעידן זה משתייכות לתקופות מאוחרות יותר.

(670.6) 58:7.4 בצפון אמריקה — באזורים המזרחיים, המרכזיים והצפוניים של קנדה — שכבת סלע עתיקה ופרימיטיבית זו, הכוללת מאובנים, עולה אל פני השטח. קיימת גם רמה של מסלע זה, המשתרעת למקוטעין בכיוון מזרח-מערב, מפנסילבניה והרי האָדִירוֹנְדָאק מערבה דרך מישיגן, ויסקונסין ומינסוטה. רמות נוספות רצות מניו-פאוּנְדְלָנְד לעבר אלבמה ומאלסקה לכיוון מקסיקו.

(670.7) 58:7.5 הסלעים של עידן זה חשופים פה ושם ברחבי העולם; ואולם, אין ביניהם קלים לפירוש מאלו המצויים באזור אגם סוּפִּירִיוֹר ובגרנד קניון של נהר הקולורדו, שם מעידים הסלעים הפרימיטיביים הללו, הקיימים במספר שכבות וצופנים בחובם מאובנים, על תהפוכות ותנודות פני השטח באותם זמנים רחוקים.

(670.8) 58:7.6 שכבת אבן זו — השכבה העתיקה ביותר בקרום כדור הארץ אשר צָפונים בה מאובנים — קומטה, קופלה ועוותה באופן גרוטסקי כתוצאה מן התהפוכות של רעידות האדמה ושל הרי הגעש המוקדמים. זרמי הלבה של עידן זה הביאו איתם מעָלה, קרוב אל פני השטח של הפלנטה, הרבה ברזל, נחושת ועופרת.

(670.9) 58:7.7 מעטים הם המקומות על פני כדור הארץ שבהם מוצגות הפעילויות האלה בצורה גראפית יותר מאשר בעמק הסָנְט קרוֹאָה אשר בוויסקונסין. באזור זה נפלטו מאה עשרים-ושבע זרמי לבה רצופים אל פני האדמה, זרמים שלאחריהם שקעה האדמה במים ובשל כך נוצר מרבץ של סלע משקע. אף-על-פי שמרבית השיקוע העליון של הסלע וזרמי הלבה המפרידים ביניהם נעדרים כיום, ואף שתחתיתה של מערכת זו קבורה בעומק האדמה, אף-על-פי-כן, מוצגות כיום לראווה בין שישים-וחמש לשבעים מן הרשומות המרובדות האלה של עידנים שחלפו.

(671.1) 58:7.8 בעידנים המוקדמים הללו, שבהם הרבה מן היבשה הייתה מצויה בסמוך לגובה פני הים, פעמים רבות היא שקעה ולאחר מכן הגיחה שוב. קרום כדור הארץ אך נכנס לתקופת ההתייצבות היחסית המאוחרת שלו. התנודות, העליות והמורדות, של נדידת היבשות המוקדמת יותר, תרמו לתדירות שקיעתן המחזורית של מסות היבשה הגדולות.

58:7.9 (671.2) בזמנים הללו של החיים הימיים הפרימיטיביים, שקעו אזורים נרחבים של קווי החוף היבשתיים אל מתחת לפני הימים, בשיעורים הנעים ממטרים אחדים ועד לקרוב לקילומטר. הרבה מאבן החול ומהקוֹנְגְלוֹמֵרָטִים מייצגים את הצטברויות המשקע בחופים העתיקים הללו. סלעי המשקע, אשר שייכים לתקופת ריבוד מוקדמת זו, נחים ישירות מעל אותן שכבות, אשר תיארוכן מצביע על זמן קדום בהרבה מהופעת החיים, זמן הופעתו המוקדמת של האוקיינוס הכלל-עולמי.

58:7.10 (671.3) כמה מן השכבות העליונות של מרבצי סלעי המעבָר הללו מכילים כמויות קטנות של פצלים, או של צָפְחָה בגוונים כהים, אשר מצביעים על נוכחותו של פחמן אורגאני ומעידים על קיומם של אבותיהם הקדמונים של צורות הצומח אשר כיסו את פני הארץ בעידן הקַרבּוֹן, או עידן הפחם, אשר הגיע לאחר מכן. הרבה מן הנחושת המצויה בשכבות הסלע הללו נוצרה בשל שיקוע של מים. ניתן למצוא ממנה בחריצי הסלעים העתיקים יותר, כריכוז של מי הביצה הרדודים של קו חוף מוגן ועתיק כלשהו. מכרות הברזל של צפון-אמריקה ושל אירופה ממוקמים במרבצים ובשיחולים המאוחרים יותר של תקופות המעבר של יצירת החיים, אשר בחלקם מצויים במסלע הבלתי-מרובד העתיק יותר ובחלקם בסלעי הריבוד הללו.

58:7.11 (671.4) עידן זה חוזה בתפוצתם של החיים ברחבי מימיו של העולם; החיים הימיים התבססו היטב באורנטיה. קרקעיותיהם של הימים היבשתיים הנרחבים והרדודים מתכסות בהדרגה בגידול שופע ועשיר של צמחייה, בעוד שהמים של קווי החוף שוקקים בצורות החיים הפשוטות של עולם החי.

58:7.12 (671.5) וכלל הסיפור הזה מסופר באופן גראפי מבינות לעמודי המאובנים של "ספר המסלע" הגדול של מרשם העולם. ואם אכן תרכשו מיומנות בפירושם של עמודי המרשם הביו-גאולוגי העצום הזה, הם יספרו לכם את האמת לאמיתה. רבות מקרקעיות הימים העתיקים הללו מורמות כעת גבוה אל היבשה, ומרבצים של עידני על-גבי עדינים מספרים את

סיפור מאבקי החיים של אותם ימים מוקדמים. אמת ויציב, פשוטו כמשמעו, מאמר המשורר שלכם, אשר טען כי "העפר אשר למרגלותינו היה פעם חי".

58:7.13 (671.6) [הוצג על-ידי חבר בסגל נשאי החיים של אורנטיה, השוכן כעת בפלנטה.]

>> מסמך 58 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 60 <<

מסמך 59

עידן החיים הימיים באורנטיה

59:0.1 (672.1) הננו סבורים כי ההיסטוריה של אורנטיה החלה לפני כמיליארד שנה, וכי היא משתרעת על-פני חמש תקופות עיקריות:

59:0.2 (672.2) 1. **העידן של קדם-החיים** משתרע על-פני ארבע-מאות וחמישים מיליון השנים הראשונות, החל מסביבות הזמן שבו הגיעה הפלנטה לגודלה הנוכחי ועד לעת שבה כוננו החיים. תלמידיכם ציינו תקופה זו כעידן **הָאַרְכֵּזוֹאִיקוֹן**.

59:0.3 (672.3) 2. **עידן שחר-החיים** משתרע על-פני מאה-וחמישים מיליון השנים הבאות. עידן זה מפריד בין העידן הקודם של קדם-החיים, או עידן אסונות הטבע, ובין זה שבא לאחריו, העידן של החיים הימיים המפותחים יותר. עידן זו ידוע לחוקריכם כעידן **הפְּרוֹטֶרוֹזוֹאִיקוֹן**.

59:0.4 (672.4) 3. **עידן החיים הימיים** משתרע על-פני מאתיים-וחמישים מיליון השנים הבאות, והוא ידוע לכם ביותר כעידן **הפָּלֶאוֹזוֹאִיקוֹן**.

59:0.5 (672.5) 4. **עידן החיים היבשתיים המוקדם** משתרע על-פני מאה מיליון השנים הבאות וידוע בשם עידן **המֶזוֹזוֹאִיקוֹן**.

(672.6) 59:0.6 5. **עידן היונקים** תופש את חמישים מיליון השנים האחרונות. עידן טרי זה ידוע בשם העידן **הקֶנוֹזוֹאִיקוֹן**.

(672.7) 59:0.7 וכך, עידן החיים הימיים מחזיק כרבע מן ההיסטוריה של הפלנטה שלכם. ניתן לחלק עידן זה לשש תקופות ארוכות, אשר כל אחת מהן מתאפיינת בהתפתחויות מוגדרות-היטב, הן במחוזות הגיאולוגיים והן בתחומים הביולוגיים.

(672.8) 59:0.8 עם תחילת התקופה, צמחייה שופעת מכסה את קרקעיותיהם של הימים, את המדפים היבשתיים הנרחבים ואת האגנים הרדודים הרבים המצויים בקרבת החוף. צורות בעלי החיים הפשוטות והפרימיטיביות יותר של עולם החי כבר התפתחו מן האורגניזמים של עולם הצומח אשר קדמו להם, והאורגניזמים הראשונים של עולם החי עשו את דרכם בהדרגה לאורך קווי החוף הנרחבים של המסות היבשתיות השונות, עד אשר הימים הפנים-יבשתיים שקקו חיים ימיים פרימיטיביים. מכיוון שרק מעטים מן האורגניזמים הראשונים הללו היו בעלי קונכיות, לא השתמרו רבים מהם כמאובנים. ואף-על-פי-כן, הבמה מוכנה לקראת הפרקים הפותחים של אותו "ספר סלע" כביר של שימור רשומות החיים, אשר הונחו באופן כה יסודי בעידנים העוקבים.

(672.9) 59:0.9 יבשת צפון-אמריקה עשירה באופן נהדר במרבצי הסלע עתירי המאובנים מעידן החיים הימיים כולו. בין השכבות הראשונות והעתיקות ביותר לבין השכבות המאוחרות יותר של העידן הבא מפרידים מרבצי סחיפה נרחבים, אשר מבדילים במובחן את שני שלבי ההתפתחות הפלנטאריים הללו.

1. חיים ימיים מוקדמים בימים הרדודים
עידן הטְרִילוֹבִּיטִים

(673.1) 59:1.1 בהנץ שחרהּ של תקופה זו של שקט יחסי על-פני כדור הארץ, החיים מוגבלים לימים הפנים-יבשתיים ולקווי החוף של האוקיינוסים; עדיין לא התפתחה כל צורה שהיא של אורגניזם יבשתי. בעלי החיים הימיים הפרימיטיביים מבוססים היטב ומוכנים לקראת שלב ההתפתחות האבולוציוני הבא. האָמֶבּוֹת הינן שורדות טיפוסיות של שלב חיים ראשוני זה של עולם החי, והופעתן הייתה בסמוך לסיום עידן המעבר הקודם.

(673.2) 59:1.2 לפני **400,000,000** שנה, החיים הימיים, הן הצמחיים והן אלו של עולם החי, היו מפוזרים באופן די טוב על-פני העולם כולו. האקלים של העולם הופך למעט חם יותר ונוח יותר. קיימת הצפה כללית של חופי היבשות השונות, ובייחוד אלו של צפון-אמריקה ודרומה. אוקיינוסים חדשים מופיעים וגופי המים הישנים מתרחבים עד למאוד.

(673.3) 59:1.3 לראשונה זוחלת הצמחייה החוצה אל פני היבשה, ובמהרה היא מתקדמת באופן ניכר במידת התאמתהּ לבית גידול לא-ימי.

(673.4) 59:1.4 בעלי החיים הרב-תאיים הראשונים מופיעים **פתאום** וללא אבות קדמונים מדורגים. הטְרִילוֹבִּיטִים התפתחו, ובמשך עידנים הם אלו אשר שולטים ברחבי הימים. מנקודת המבט של החיים הימיים, זהו עידן הטרילוביטים.

(673.5) 59:1.5 בחלקהּ המאוחר של תקופת זמן זו, הגיחו מן הים חלקים גדולים של צפון-אמריקה ושל אירופה. קרום כדור הארץ היה מיוצב באופן ארעי; הרים, או ליתר דיוק התרוממויות יבשה גבוהות, עלו לאורך חופי האוקיינוס האטלנטי והאוקיינוס השקט, באיי הודו המערבית ובדרום אירופה. כלל האזור הקאריבי היה מורם עד מאוד.

(673.6) 59:1.6 לפני **390,000,000** שנה, היבשה הייתה עדיין מוגבהת. בחלקים של מזרח אמריקה ומערבה ובחלקים של מערב-אירופה אנו עשויים למצוא את שכבות הסלע אשר הונחו בזמנים הללו, ואלו הם הסלעים העתיקים ביותר המכילים מאובני טרילוביטים. היו קיימים מפרצים ארוכים רבים דמויי-אצבע אשר חדרו אל תוך מסות היבשה, ובהן שקעו סלעים נושאי-מאובנים אלו.

(673.7) 59:1.7 בתוך מספר מיליוני שנים החל האוקיינוס השקט לפלוש אל יבשות אמריקה. שקיעת היבשה נגרמה בעיקרה בשל התאמות בקרום, אף שההתפשטות האופקית של היבשה

– או זחילת היבשות – היוותה גם היא גורם.

(673.8) 59:1.8 לפני **380,000,000** שנה אסיה הייתה מצויה בשקיעה, ואילו כל יתר היבשות חוו התרוממות קצרת מועד. ואולם, ככל שתקופה זו הלכה והתקדמה, החל האוקיינוס האטלנטי, אשר זה מקרוב הופיע, לפלוש ברחבות פנימה אל כל החופים הסמוכים לו. הימים הצפון אטלנטיים, או הארקטיים, היו מחוברים אז אל מימי הגולף הדרומיים. כאשר ים דרומי זה חדר אל בקע הָאָפָּלַאצ'י, התנפצו גליו כלפי מזרח אל מול הרים אשר גובהם היה רם כשל הרי האַלְפִּים; ואולם, באופן כללי, היבשות היוו פיסות של חבלי-ארץ נמוכים ובלתי-מעניינים, נעדרים לחלוטין כל יופי של נוף.

(673.9) 59:1.9 מרבצי המשקע של העידנים הללו משתייכים לארבעה סוגים:

(673.10) 59:1.10 1. קוֹנְגְלוֹמֶרָטִים – חומר השוקע בסמוך לקווי החוף.

(673.11) 59:1.11 2. סלעי חול – מרבצים אשר נוצרו במים רדודים שהיו בהם מספיק גלים על-מנת למנוע מן הבוץ מלהתייצב.

(673.12) 59:1.12 3. צָפְחוֹת – מרבצים אשר שוקעו במים עמוקים ושקטים יותר.

(673.13) 59:1.13 4. אבני גיר – אבנים אלה כוללות את מרבצי קונכיות הטרילוביטים במים עמוקים.

(673.14) 59:1.14 מאובני הטרילוביטים של העידנים הללו מציגים אחידות בסיסית לצד שׁוֹנוּת מובחנת מסוימת. בעלי החיים המוקדמים אשר התפתחו משלוש שתילות החיים המקוריות היו אופייניים; אלו אשר הופיעו בחצי הכדור המערבי היו שונים מעט מאלו של הקבוצה האירו-אסייתית ומן הטיפוס האוסטרלו-אסייתי או האוסטרלו-אנטרקטי.

(674.1) 59:1.15 לפני **370,000,000** שנה התרחשה שקיעתן הגדולה, והמוחלטת-כמעט, של צפון-אמריקה ודרומה, שלאחריהן שקעו גם אפריקה ואוסטרליה. רק חלקים מסוימים של אמריקה הצפונית נותרו מעל לפני הימים הללו של תקופת הקָמְבְּרִיוֹן. חמישה מיליון שנים לאחר מכן נסוגו הימים מפני היבשות העולות. וכל התופעות האלה, של שקיעה והתרוממות יבשות, היו בלתי-דרמטיות והתרחשו לאיטן לאורך מיליוני שנים.

59:1.16 (674.2) השכבות הנושאות מאובני טרילוביטים של תקופה זו מציצות פה ושם ברחבי כלל היבשות, למעט במרכז אסיה. ברבים מן האזורים הסלעים הללו הינם אופקיים, ואולם בהרים הם משופעים ומעוותים עקב הלחץ והקימוט. ולחץ שכזה שינה במקומות רבים את טיבם המקורי של מרבצים אלו. אבן הגיר הפכה לקוורץ; הצָפָחָה הפכה ; ואילו אבן הגיר הפכה לשיש.

59:1.17 (674.3) לפני **360,000,000** שנה היבשה עדיין הייתה מצויה במהלך של התרוממות. צפון-אמריקה ודרומה היו מוגבהות בהחלט. מערב-אירופה והאיים הבריטיים החלו להגיח, למעט חלקים של וֵילְס אשר היו משוקעים במעמקים. בעידנים הללו לא היו שכבות קרח גדולות. מרבצי הקרח לכאורה, אשר נזכרים בהקשר של השכבות האלה באירופה, באפריקה, בסין ובאוסטרליה, נגרמו בשל קרחונים הרריים מבודדים או בשל הסחת הריסות קרחונים אשר מקורם מאוחר יותר. האקלים של העולם היה ימי ולא יבשתי. הימים הדרומיים היו אז חמים יותר מאלו של היום, והם השתרעו צפונה אל מעבר לצפון-אמריקה ומעלה עד לאזורי הקוטב. זרם הגולף חלף דרך החלק המרכזי של צפון-אמריקה, והוסט מזרחה על-מנת לשטוף ולחמם את חופיה של גרינלנד, בהופכו בכך את היבשת אשר מכוסה כיום שמיכת קרח לגן עדן טרופי אמיתי.

59:1.18 (674.4) החיים הימיים היו דומים אלו לאלו ברחבי העולם וכללו אצות, אורגניזמים חד-תאיים, ספוגים פשוטים, טרילוביטים וסרטניים אחרים – חסילונים, סרטנים ולובסטרים. עם סיומה של תקופה זו הופיעו שלושת-אלפים מינים של בְּרָכְיוֹפוֹדִים, אשר מהם שרדו מאתיים בלבד. בעלי-חיים אלו מייצגים מְגוון של החיים המוקדמים אשר המשיך להתקיים כמעט ללא כל שינוי עד לזמן הזה.

59:1.19 (674.5) ואולם, הטרילוביטים היו בעלי החיים השליטים; הם היו בעלי-חיים מיניים והתקיימו בצורות רבות. בהיותם שחיינים עלובים, הם צפו בעצלתיים במים הרדודים או זחלו על-פני קרקעיות הימים, והתכדרו לצורך הגנה-עצמית כאשר הותקפו בידי אויביהם אשר הופיעו מאוחר יותר. אורכם נע בין כחמישה סנטימטרים לכשלושים סנטימטרים, והם התפתחו לכדי ארבע קבוצות מובחנות: טורפים, צמחוניים, אוכלי-כל ו"אוכלי-בוץ". יכולתה

של הקבוצה האחרונה להתקיים במידה רבה על בסיס של חומר לא-אורגני – וזהו בעל החיים הרב-תאי האחרון שהייתה לו היכולת הזו – מסבירה את התרבותה העצומה של קבוצה זו ואת שרידותה במשך זמן כה ממושך.

59:1.20 (674.6) וזו הייתה התמונה הביו-גיאולוגית באורנטיה עם סיומה של אותה תקופה ארוכה בהיסטוריה של העולם, אשר נמשכה חמישים מיליון שנה, וכוּנתה בידי הגיאולוגים שלכם תקופת **הקמבריון.**

2. שלב ההצפה היבשתית הראשונה
עידן בעלי החיים-חסרי החוליות

59:2.1 (674.7) התופעות המחזוריות של התרוממות ושל שקיעת היבשה, אשר מאפיינות את הזמנים הללו, היו כולן הדרגתיות ובלתי-מרשימות, בהיותן מלווּוֹת בפעילות געשית מועטה או בהיעדר כולל של פעילות מעין זו. במהלך כל ההתרוממויות והשקיעות העוקבות האלה של היבשות, יבשת האם של אסיה לא חלקה את מלוא ההיסטוריה עם יתר היבשות. אומנם היא חוותה הצפות רבות, בטובלה ראשית בכיוון אחד ולאחר-מכן בכיוון אחר, בייחוד במהלך ההיסטוריה המוקדמת שלה, ואולם היא איננה מציגה את מרבצי הסלע האחידים אשר ניתן לגלותם ביבשות האחרות. בעידנים האחרונים הייתה יבשת אסיה היציבה ביותר מקרב כלל המסות היבשתיות.

59:2.2 (675.1) לפני **350,000,000** שנה ניתן היה לחזות בראשית תקופת ההצפה הגדולה של היבשות כולן, למעט מרכז אסיה. שוב ושוב כוסו המסות היבשתיות במים; ורק רמות החוף נותרו מעל לפני הימים הפנים-יבשתיים הרדודים אך המתנודדים והנרחבים הללו. שלוש הצפות עיקריות אפיינו תקופה זו, ואולם בטרם הסתיימה התקופה שוב התרוממו היבשות, ושיעור האדמה אשר הגיחה היה גבוה בחמישה-עשר אחוזים משיעורה החשוף כעת.

האזור הקאריבי היה מוגבה באופן ניכר. תקופה זו אינה מובחנת מאוד באירופה, זאת משום שתנודות היבשה היו פחותות, בעוד שהפעילות הגעשית הייתה מתמדת יותר.

59:2.3 (675.2) לפני **340,000,000** שנה התרחשה שקיעה יבשתית נרחבת נוספת, למעט באסיה ובאוסטרליה. ככלל, מימי האוקיינוסים של העולם היו ממוזגים. היה זה עידן כביר של אבן-גיר, והרבה מן המסלע הזה שוקע על-ידי אצות מפרישות גיר.

59:2.4 (675.3) מספר מיליוני שנים מאוחר יותר החלו להגיח מן המים חלקים גדולים של יבשת אמריקה ושל יבשת אירופה. בחצי הכדור המערבי נותרה אך ורק זרוע של האוקיינוס השקט מעל למקסיקו ולאזור הרי הרוקי ד-היום, ואולם, בסמוך לסיומו של עידן זה שוב החלו לשקוע חופי האוקיינוס האטלנטי והאוקיינוס השקט.

59:2.5 (675.4) לפני **330,000,000** שנה הסתמן ראשיתו של פרק זמן יחסית שקט ברחבי העולם כולו, כאשר, שוב, יבשה רבה הייתה מצויה מעל לפני המים. החריג היחיד לשלטון השֶקט היבשתי הזה הייתה התפרצותו של הר הגעש הכביר של צפון-אמריקה אשר במזרח קֶנְטָאקי, התפרצות שהיוותה את אחת מן הפעילויות הגעשיות היחידות הכבירות שידע העולם מעודו. אפרו של הר געש זה כיסה שטח בן כאלף ושלוש-מאות קילומטרים רבועים בשכבה אשר עובייה נע בין כחמישה לכשבעה מטרים.

59:2.6 (675.5) לפני **320,000,000** שנה התרחשה ההצפה העיקרית השלישית הנכללת בתקופה זו. המים של הצפה זו כיסו את כלל היבשה אשר כיסתה ההצפה הקודמת, בעוד שבכיוונים רבים בכל רחבי האמריקות ואירופה המים השתרעו אף רחוק יותר מזה. חלקה המזרחי של צפון-אמריקה, כמו גם מערב-אירופה, היו שקועים בעומק הנע בין כ-3,000 לכ-4,500 מטרים מתחת לפני המים.

59:2.7 (675.6) לפני **310,000,000** שנה שוב היו המסות היבשתיות של העולם מוגבהות היטב, למעט חלקיה הדרומיים של צפון-אמריקה. מקסיקו הגיחה ויצרה את ים המפרץ, אשר שמר מני אז על זהותו.

59:2.8 (675.7) החיים של תקופה זו ממשיכים להתפתח. שוב העולם שקט ושלו באופן יחסי; האקלים נותר מתון ונוח; הצמחים היבשתיים נודדים רחוק יותר ויותר מן החופים. תבניות החיים מפותחות היטב, אף-על-פי שניתן למצוא אך מעט מאובני צומח מן הזמנים הללו.

59:2.9 (675.8) היה זה העידן הגדול של האבולוציה של האורגניזמים היחידניים של עולם החי, אף כי רבים מן השינויים – כדוגמת המעבר מן הצומח אל החי – התרחשו זה מכבר. ממלכת החי הזו התפתחה עד לנקודה שבה כל טיפוס חיים המצוי מתחת לבעלי החוליות יוצג במאובני הסלעים אשר שוקעו בזמנים אלו. ואולם, כל בעלי החיים הללו היו אורגניזמים ימיים. למעט סוגים אחדים של תולעים אשר זחלו על החופים, עדיין לא הופיעו בעלי-חיים יבשתיים; ואף הצמחייה טרם התפשטה על פני היבשות; האוויר הכיל עדיין כמות גדולה מדי של פחמן דו-חמצני מכדי לאפשר את קיומם של נושמי-אוויר. ובעיקר, קיומם של כל בעלי החיים – למעט סוגים מסוימים מן הפרימיטיביים שבהם – היו תלוי בחיים הצמחיים במישרין או בעקיפין.

59:2.10 (676.1) הטרילוביטים עדיין משלו בכיפה. בעלי החיים הזעירים הללו התקיימו ברבבות תבניות והיו אבותיהם הקדמוניים של הסרטנים המודרניים. לכמה מן הטרילוביטים היו בין עשרים-וחמש אלף לארבעים אלף עיניות זעירות; לאחרים היו עיניים פגומות. עם סיומה של תקופה זו, חלקו הטרילוביטים את השלטון בימים עם כמה צורות חיים חסרות-חוליות אחרות. ואולם, הם נכחדו לחלוטין במהלך תחילת התקופה הבאה.

59:2.11 (676.2) האצות מפרישות-הגיר היו נפוצות. היו קיימים אלפי מינים של אבותיהם המוקדמים של האלמוגים. תולעי ים שרצו בשפע; והיו קיימים מינים רבים של מדוזות אשר נכחדו מאז. אלמוגים וטיפוסים מאוחרים יותר של ספוגים הלכו והתפתחו. הסִילוּנִיוֹת היו מפותחות מאוד, והן שרדו בדמותם של הנאוטילוס, התמנון, הדיונונִית והדִיונוּן.

59:2.12 (676.3) היו קיימים מינים רבים של בעלי-חיים בעלי קונכייה, ואולם הקונכיות לא נדרשו אז כל-כך לצרכי הגנה כבתקופות שלאחר-מכן. החלזונות היו נוכחים במימי הימים העתיקים, והם כללו את המקדחים בעלי הקונכייה הבודדת, את חלזונות הים ואת החלזונות. החלזונות הצדפיים חצו את מיליוני השנים המפרידות בינינו, במידה רבה כפי שהיו קיימים

אז, והם כוללים את צדפות המוּל, צדפות הקָלָאם, צדפות האוֹיסְטֶר וצדפות הסְקָאלוֹפ. האורגניזמים בעלי קונכיית הקַשְׂוָה התפתחו אף הם, והבְּרַכְיוֹפוֹדים הללו חיו באותם מים עתיקים באופן דומה למדי לאופן שבו הם מתקיימים כיום; ואפילו היו להם הסדרי מגן של קַשְׂוָה בעלות צירים, חריצים וכן הסדרים אחרים.

59:2.13 (676.4) כך מסתיים סיפורה האבולוציוני של תקופת החיים הימיים הכבירה השנייה, אשר ידועה לגיאולוגים שלכם כתקופת **האוֹרְדוֹבִיק**.

3. שלב ההצפה הגדולה השנייה
תקופת האלמוגים — עידן הבְּרַכְיוֹפוֹדִים

59:3.1 (676.5) לפני **300,000,000** שנה החלה תקופה כבירה נוספת של שקיעת יבשה. פלישת הימים הסִילוּריים הקדומים דרומה וצפונה הכינה את טביעתה של מרבית אירופה וצפון-אמריקה במים. היבשה לא הייתה מורמת ביותר מעל לפני הים, כך שלא התרחש שיקוע רב כל-כך בסמוך לקווי החוף. הימים שקקו חיים עטויי קונכיות-גיר, ונפילתן של קונכיות אלה אל קרקעית הים בנתה בהדרגה שכבות עבות ביותר של אבן גיר. זהו הינו המרבץ הנרחב הראשון של אבן גיר, והוא מכסה למעשה את כל אירופה וצפון-אמריקה, ואולם הוא מופיע על-פני כדור הארץ אך ורק במקומות מועטים. העובי הממוצע של שכבת סלע נושנה זו הינו כשלוש-מאות מטרים, ואולם, רבים מן המרבצים הללו עוּוּתו מאז במידה ניכרת הודות לשיפועים, התפרצויות ושברים, ורבים מהם השתנו והפכו לקוורץ, לצַפְחָה ולשיש.

59:3.2 (676.6) בשכבות הסלע של תקופה זו אין ניתן למצוא סלעי-אש או לבה, למעט אלו של הרי הגעש הגדולים של דרום-אירופה ושל מזרח מֶזְן, וכן זרמי הלבה של קְוִיבֶּק. הפעילות הגעשית הייתה ברובה נחלת העבר. זו הייתה שיאה של פעילות כבירה של שיקוע של מים; בנייה של הרים התרחשה באופן מועט בלבד, או שלא התרחשה כלל.

59:3.3 (676.7) לפני **290,000,000** שנה נסוג הים מן היבשות באופן ניכר, וקרקעיות האוקיינוסים הסובבים היו מצויים בתהליך של שקיעה. מסות היבשה השתנו אך מעט בטרם שקעו שוב אל מתחת לפני המים. החלה תנועתם המוקדמת של ההרים בכל היבשות, והתפרצויות הקרום הגדולות ביותר היו ההימלאיה אשר באסיה וההרים הקָלֶדוֹנִיים הגדולים, אשר משתרעים מאירלנד, דרך סקוטלנד והלאה עד לסְפִּיצְבֶּרְגֶן.

59:3.4 (677.1) המרבצים של עידן זה הם אלו אשר בהם נמצא את רוב הגז, הנפט, האבץ והעופרת, כאשר הגז והנפט מופקים מאוספי החומר העצומים של הצומח והחי אשר נסחפו מטה בתקופת השקיעה הקודמת, ואילו מרבצי המינרלים מייצגים את השיקוע של גופי מים רדודים. רבים ממרבצי סלעי המלח שייכים לתקופה זו.

59:3.5 (677.2) הטרילוביטים שקעו במהירות, ואת מרכז הבמה תפשו הרכיכות הגדולות יותר, או הסְילוֹנִיוֹת. בעלי החיים הללו גדלו עד לאורך של כחמישה מטרים ולקוטר של כשלושים סנטימטרים, והם הפכו לאדוני הימים. מין זה של בעל-חיים הופיע **פתאום** והשתלט על החיים הימיים.

59:3.6 (677.3) הפעילות הגעשית הכבירה של עידן זה התרחשה במגזר האירופי. התפרצויות געשיות אלימות ונרחבות שכאלה, כפי שאירעו אז באגן הים-תיכון, ובמיוחד בסביבת האיים הבריטיים, לא נראו שוב אלא כעבור מיליונים על-גבי מיליונים של שנים. זרימת לבה זו על-פני אזור האיים הבריטיים נראית כיום כשכבות לבה וכסלע המופיעים לסירוגין בעובי של קרוב ל-8,000 מטרים. סלעים אלו שוקעו על-ידי זרמי הלבה אשר זרמו לסירוגין, התפזרו על-גבי קרקעית ים רדודה, וכך הפרידו בין מרבצי הסלע; וכל זה הורם לאחר-מכן גבוה אל מעל לפני הים. רעידות אדמה אלימות התרחשו בצפון-אירופה, ובייחוד בסקוטלנד.

59:3.7 (677.4) האקלים הימי המתון והאחיד נותר בעינו, והימים החמימים שטפו את החופים של יבשות הקוטב. במרבצים הללו ניתן למצוא מאובנים של ברכיופודים ושל בעלי-חיים ימיים אחרים ממש עד לקוטב צפוני. החלזונות, הברכיופודים, הספוגים והאלמוגים מייצרי-השוניות המשיכו להתרבות.

59:3.8 (677.5) סיום העידן הזה חוזה בהתקדמותם השנייה של הימים הסילוריים ובהתמזגות נוספת של מימי האוקיינוסים הצפוניים והדרומיים. הסִילוֹנִיוֹת שולטות בחיים הימיים, בעוד

שצורות החיים הקשורות מתפתחות ומתבדלות בהדרגה.

59:3.9 (677.6) לפני **280,000,000** שנה הגיחו היבשות באופן ניכר מן ההצפה הסִילוּרית השנייה. מרבצי הסלע של השקיעה הזו ידועים בצפון-אמריקה בשם אבן גיר נְיָאגָרָה, זאת משום שמפלי הניאגרה זורמים כעת על-גבי שכבת סלע זו. שכבת סלע זו משתרעת מן ההרים שבמזרח ועד לאזור עמק המיסיסיפי, ואולם לא מערבה מכך, למעט בדרום. שכבות אחדות משתרעות על-גבי קנדה, חלקים מדרום-אמריקה, אוסטרליה ומרבית אירופה, ועובייה הממוצע של סדרת ניאגרה זו הינו כמאתיים מטרים. מייד מעל למרבץ הניאגרה, באזורים רבים ניתן למצוא אוסף של קונגלומרטים, של צפחה ושל סלע מלח. זוהי ההצטברות של שיקועים מסדר שני. המלח הזה שקע בְּלגונות גדולות אשר נפתחו אל הים ונותקו ממנו לסירוגין, כך שההתאיידות התרחשה בד בבד עם שיקוע של מלח ושל חומר אחר אשר התקיים בתמיסה. באזורים מסוימים עוביין של שכבות סלע מלח אלה עומד על כעשרים מטרים.

59:3.10 (677.7) האקלים הינו אחיד ומתון, ומאובנים של בעלי-חיים ימיים שוקעים באזורים הארקטיים. ואולם, עם סיומו של עידן זה, מליחות הימים היא כה מופרזת עד שרק מעט מן החיים שורדים.

59:3.11 (677.8) לקראת סיום השקיעה הסילוּרית הסופית מתרחשת הִתרבות גדולה של קווצי-עור – חבצלות הסלע – כפי שמעידים מרבצי חבצלות הים באבן הגיר. הטרילוביטים נעלמו כמעט לחלוטין, והרכיכות ממשיכות למלוך בימים; שוניות אלמוגים נוצרות בכמויות גדולות הרבה יותר. במהלך תקופה זו מתפתחים לראשונה, במיקומים הנוחים יותר, עקרבי הים הפרימיטיביים הראשונים. וזמן מועט לאחר מכן, **ובאופן פתאומי**, עורכים את הופעתם גם העקרבים האמיתיים – נושמי האוויר בפועל.

59:3.12 (678.1) התפתחויות אלה חותמות את התקופה השלישית של החיים הימיים, אשר משתרעת על-פני עשרים-וחמישה מיליוני שנים וידועה לחוקריכם בשם התקופה **הסִילוּרית.**

4. שלב הגחת היבשה הגדולה
תקופת חיי הצומח היבשתי
עידן הדגה

59:4.1 (678.2) במשך זמן רב יחסית הייתה ידו של הים על העליונה במאבק הממושך בין האדמה למים, ואולם עתות של ניצחון היבשה עומדות בפתח. ונדידת היבשות טרם התקדמה כה רחוק, כך שלעיתים כל היבשה של עולם מחוברת למעשה באמצעות מְצָרִים דקים וגשרי יבשה צרים.

59:4.2 (678.3) בעת שהיבשה מגיחה מן ההצפה הסילוּרית האחרונה, מגיעה לסיומה תקופה חשובה בהתפתחותו של העולם ובאבולוציה של החיים. זהו שחרו של עידן חדש על-פני הארץ. הנוף העירום והבלתי-מושך של זמנים עברו הולך ולובש ירוק שופע, והיערות המדהימים הראשונים עתידים להופיע כבר בקרוב.

59:4.3 (678.4) הודות להתבדלות המוקדמת בין המינים היו החיים הימיים בתקופה זו מגוונים ביותר; ואולם, מאוחר יותר התרחשה התמזגות והתחברות חופשית בין כלל הטיפוסים השונים הללו. בתחילה הגיעו הבְּרַכְיוֹפוֹדִים לשיאם, לאחר מכן החליפו אותם פְּרוּקֵי-הַרַגְלַיִם; והזיפרגליים ערכו את הופעתם לראשונה. ואולם, המאורע הגדול מכולם היה ההופעה הפתאומית של משפחת הדגים. עידן זה הפך להיות עידן הדגה, אותה תקופה בהיסטוריה של העולם אשר התאפיינה בבעלי-חיים מטיפוס **החולייתנים**.

59:4.4 (678.5) לפני **270,000,000** שנה כלל היבשות היו מצויות מעל לפני המים. מזה מיליונים על-גבי מיליונים של שנים לא הייתה כמות רבה כל-כך של יבשה מצויה בו-זמנית מעל לפני המים; היה זה אחד מן העידנים הגדולים ביותר של הופעת יבשה בכלל ההיסטוריה של העולם.

59:4.5 (678.6) חמישה מיליון שנה לאחר מכן הוצפו לזמן קצר אזורי היבשה של צפון-אמריקה ודרומה, אירופה, אפריקה, צפון-אסיה, ואוסטרליה; כאשר בזמן כזה או אחר

הייתה השקיעה בצפון-אמריקה מוחלטת כמעט; ועוביין של שכבות אבן הגיר אשר נוצרו נע בין כ-150 לכ-1,500 מטרים. הימים הדֶבוֹניים השונים הללו השתרעו ראשית בכיוון אחד ולאחר מכן במשנהו, כך שהים הארקטי הפנים-יבשתי העצום של צפון-אמריקה מצא מוצא אל האוקיינוס השקט דרך צפון-קליפורניה.

59:4.6 (678.7) לפני **260,000,000** שנה, לקראת סיומה של תקופה זו של שקיעת-יבשה, הייתה צפון-אמריקה מכוסה בחלקה בימים שהתחברו בעת ובעונה אחת אל מימי האוקיינוסים השקט והאטלנטי, ואל הימים הארקטי והגולף. עוביים הממוצע של המרבצים של השלבים המאוחרים הללו של ההצפה הדֶבוֹנית הראשונה עומד על כשלוש-מאות מטרים. שוניות האלמוגים המאפיינות את הזמנים הללו מעידות על כך שהימים הפנים-יבשתיים היו צלולים ורדודים. מרבצי אלמוגים שכאלו עומדים חשופים בגדות נהר האוֹהָיוֹ ליד לוּאִיוִיל, קֶנְטָאקִי; עוביים הינו כשלושים מטרים, והם כוללים יותר ממאתיים מינים. תצורות אלמוגים אלה משתרעות מרחבי קנדה וצפון-אירופה ועד לאזורים הארקטיים.

59:4.7 (678.8) לאחר שקיעות אלה אל מתחת לפני המים, רבים מקווי החוף הללו התרוממו באופן ניכר, כך שהמרבצים הקודמים כוסו בבוץ או בצפחה. קיימת אף שכבה אדומה של אבן-חול המאפיינת את אחד השיקועים הדֶבוניים. שכבה אדומה זו משתרעת על-פני רוב שטחו של כדור הארץ, וניתן למוצאה באמריקה הצפונית והדרומית, באירופה, ברוסיה, בסין, באפריקה ובאוסטרליה. מרבצים אדומים כאלו מרמזים על תנאי אקלים צחיחים או צחיחים-למחצה, ואולם האקלים של העידן הזה היה עדיין מתון ואחיד.

59:4.8 (679.1) לאורך כל התקופה הזו נותרה היבשה אשר מדרום-מזרח לאי של סְינְסִינָטִי הרבה מעל לפני המים. ואולם, הרבה מאוד מאירופה המערבית, לרבות האיים הבריטיים, היה שקוע מתחת לפני המים. בווילס, בגרמניה ובמקומות אחרים באירופה, עובי הסלעים הדֶבוניים הינו כ-6,000 מטרים.

59:4.9 (679.2) לפני **250,000,000** שנה ניתן היה לחזות בהופעת משפחת הדגים, בעלי החוליות; היה זה אחד השלבים החשובים ביותר בכלל האבולוציה הקדם-אנושית.

59:4.10 (679.3) פרוקי הרגליים, או הסרטניים, היו אבותיהם הקדמונים של בעלי החוליות הראשונים. מבָּשריה של משפחת הדגים היו שני אבות קדמונים פרוקי-רגליים; לאחד היה גוף ארוך אשר חיבר ראש וזנב, ואילו האחר היה קדם-דג חסר עמוד-שדרה וחסר לסת. ואולם, טיפוסים מקדמיים אלו נשמדו במהרה עם הופעתם ה**פתאומית** מן הצפון של הדגים, בעלי החוליות הראשונים בעולם החי.

59:4.11 (679.4) רבים מן הדגים האמיתיים הגדולים ביותר משתייכים לעידן הזה, כמה מן המינים בעלי השיניים מגיעים לאורך של כשמונה עד כעשרה מטרים; הכרישים בני-זמננו הינם השורדים מקרב קבוצת דגים קדומה זו. הדגים בעלי השריון ובעלי הריאות הגיעו אל פסגתם האבולוציונית, ובטרם עידן זה תם, הסתגלו הדגים הן לְמים מתוקים והן לְמים מלוחים.

59:4.12 (679.5) ניתן למצוא שכבות מקוריות של שיני דגים ושל שלדי דגים במרבצים אשר שוקעו לקראת סיום העידן הזה; ושכבות מאובנים עשירות ממוקמות לאורך חופי קליפורניה, הואיל ומפרצים מוגנים רבים של האוקיינוס השקט השתרעו אל תוך היבשה של אותו אזור.

59:4.13 (679.6) הארץ התכסתה במהירות בסדרים חדשים של צמחייה יבשתית. עד אז צמחו על היבשה צמחים מועטים בלבד, למעט בסמוך לקצות המים. כעת, **ובאופן פתאומי**, הופיעה **משפחת השרכים** השופעת והתפשטה במהירות על-פני היבשה אשר הלכה והתגבהה במהירות בכל חלקי העולם. עד מהרה התפתחו מיני עצים, אשר עוביים כשישים סנטימטרים וגובהם כשנים-עשר מטרים; מאוחר יותר התפתחו עלים, ואולם למינים המוקדמים הללו הייתה עלווה בסיסית בלבד. צמחים קטנים רבים התקיימו, ואולם לא ניתן למצוא את מאובניהם משום שעל-פי-רוב הם הושמדו על-ידי החיידקים אשר הופיעו אף לפניהם.

59:4.14 (679.7) עם עליית היבשה התחברה צפון-אמריקה לאירופה באמצעות גשרים יבשתיים אשר השתרעו עד לגרינלנד. ועד ליום הזה אוצרת גרינלנד תחת שמיכות הקרח שלה את שרידיהם של צמחי היבשה המוקדמים הללו.

59:4.15 (679.8) לפני **240,000,000** החלה היבשה לשקוע בחלקים של אירופה, צפון-אמריקה ודרומה. שקיעה זו בישרה את הופעת השיטפונות הדְבוניים האחרונים והפחות

נרחבים. הימים הארקטיים שוב נעו דרומה מעל לחלק גדול של צפון-אמריקה; והאוקיינוס האטלנטי הציף חלק גדול מאירופה וממערב אסיה, בעוד שהאוקיינוס השקט כיסה את רובה של הודו. הצפה זו הופיעה באיטיות ונסוגה באותה איטיות. הרי הקָטָסְקִיל אשר לאורך הגדה המערבית של נהר הַדָסוֹן מהווים את אחת מהאנדרטאות הגיאולוגיות הגדולות ביותר בצפון-אמריקה השייכות לתקופה זו.

59:4.16 (679.9) לפני **230,000,000** שנה המשיכו רוב הימים בנסיגתם. חלק גדול של אמריקה הצפונית היה מצוי מעל לפני המים, ופעילות געשית נרחבת התרחשה באזור סנט-לוֹרֶנְס. הר רוֹיָאל אשר במונטריאול הינו הצוואר אשר עבר סחיפה של אחד מהרי הגעש הללו. המרבצים של כלל התקופה הזו נראים היטב בהרי האָפַּלָצ'ים של אמריקה הצפונית, שם חצב נהר הסָאסְקֶהָאנָה עמק אשר חושף את השכבות העוקבות האלה, אשר הגיעו לעובי של מעל ל-4,000 מטרים.

59:4.17 (680.1) התרוממות היבשות נמשכה והאטמוספירה הלכה והתעשרה בחמצן. פני הארץ הלכו ונתכסו ביערות עצומים של שרכים בגובה של כשלושים מטרים ובַּעצים הייחודיים לאותם הימים, יערות דוממים; אף קול רחש לא נשמע, אפילו לא רשרוש של עלה, זאת משום שלעצים הללו לא היו עלים.

59:4.18 (680.2) וכך התקרבה לסיומה אחת מהתקופות הארוכות באבולוציה של החיים הימיים – **עידן הדגה**. תקופה זו בהיסטוריה של העולם נמשכה קרוב לחמישים מיליון שנה; והיא נודעת בקרב חוקריכם בשם **תור הַדָבוֹן**.

5. שלב תזוזת הקרום
תור הקרבון של יערות השרכים
עידן הצפרדעים

59:5.1 (680.3) הופעת הדגים בתקופות הקודמות סימנה את שיא התפתחותם של החיים הימיים. מנקודה זו ואילך, הופכת התפתחות החיים ביבשה לחשובה יותר ויותר. ותקופה זו נפתחת כאשר הבמה מוכנה באופן כמעט אידיאלי להופעתם של בעלי החיים היבשתיים הראשונים.

59:5.2 (680.4) לפני **220,000,000** שנה, אזורי יבשה רבים בכל היבשות, לרבות מרבית צפון-אמריקה, היו מצויים מעל לפני המים. היבשה כוסתה בצמחייה שופעת; אכן היה זה **עידן השרכים**. הפחמן הדו-חמצני עדיין היה קיים באטמוספירה, אך בשיעורים הולכים ופוחתים.

59:5.3 (680.5) מעט לאחר מכן הוצף החלק המרכזי של צפון-אמריקה, ובתוך כך נוצרו שני ימים פנים-יבשתיים גדולים. אזורי היבשה הגבוהים אשר לחופי האוקיינוס האטלנטי ולחופי האוקיינוס השקט היו ממוקמים אך מעט מעבר לקווי החוף הנוכחיים. שני הימים הללו התחברו, תוך שצורות החיים אשר בהם התמזגו אלה באלה; והאיחוד שבין צורות החיים הימיות האלה סימן את ההתחלה של דעיכתם המהירה והכלל-עולמית של החיים הימיים, ואת פתיחת התקופה של הבאה של חיי היבשה.

59:5.4 (680.6) לפני **210,000,000** שנה כיסו הימים הארקטיים החמים את מרבית צפון-אמריקה ואירופה. מֵי הקוטב הדרומי הציפו את דרום-אמריקה ואת אוסטרליה, בעוד שאפריקה ואסיה היו מוגבהות ביותר.

59:5.5 (680.7) כאשר הימים היו מצויים בשיאם, התרחשה **באופן פתאומי** התפתחות אבולוציונית חדשה. לפתע הופיעו בעלי החיים היבשתיים הראשונים. מינים רבים מקרב בעלי החיים הללו היו מסוגלים לחיות הן על היבשה והן במים. בעלי החיים נושמי-האוויר האמפיביים הללו התפתחו מִפְּרוּקֵי-הַרַגְלַיִם, אשר שלפוחיות השחייה שלהם התפתחו לכדי ריאות.

59:5.6 (680.8) מן המים המלוחים של הימים זחלו החוצה אל פני היבשה חלזונות, עקרבים וצפרדעים. כיום מטילות הצפרדעים את ביציהן במים, וצאצאיהן הרכים מתקיימים בתחילה כדגיגים, כראשנים. תקופה זו בהחלט יכולה להיחשב **כעידן הצפרדעים**.

59:5.7 (680.9) מהר מאוד לאחר מכן הופיעו לראשונה החרקים, ויחד עם עכבישים, עקרבים, מקקים, צרצרים וארבה, הם פשטו וכיסו את יבשות העולם. מוטת כנפיהן של השפיריות הגיע לכשבעים-וחמישה סנטימטרים. התפתחו אלף מיני מקקים, אשר כמה מהם הגיעו לאורך של כעשרה סנטימטרים.

59:5.8 (680.10) שתי קבוצות של חבצלות סלע התפתחו במיוחד, ולאמיתו של דבר הן מהוות את המאובנים המובילים של תקופה זו. גם הכרישים אשר ניזונו מקונכיות התפתחו מאוד, ובמשך יותר מחמישה מיליון שנים הם שלטו באוקיינוסים. האקלים היה עדיין מתון ונוח; והחיים הימיים השתנו אך במעט. דגי מים מתוקים התפתחו והטרילוביטים התקרבו לכדי הכחדה. האלמוגים היו נדירים, והרבה מאבן הגיר נוצר על-ידי חבצלות הים. אבני הגיר הטובות יותר לשם בנייה הונחו בתקופה זו.

59:5.9 (681.1) מֵימיהם של רבים מן הימים הפנים-יבשתיים הכילו גיר ומינרלים אחרים בשיעורים כה גדולים, עד כי אלו הפריעו מאוד להתקדמותם ולהתפתחותם של רבים מבין המינים הימיים. לבסוף התנקו הימים, וזאת כתוצאה משיקוע משמעותי של מרבצי סלע אשר במקומות מסוימים מכילים אבץ ועופרת.

59:5.10 (681.2) עוביים של מרבצי תור קרבון מוקדם זה נע בין כ-150 לכ-600 מטרים, והם מורכבים מאבן-חול, מצפחה ומאבן-גיר. השכבות הישנות ביותר מכילות מאובנים של בעלי-חיים וצמחים ימיים ויבשתיים כאחד, זאת בנוסף לחצץ רב ולמשקעי אגן. בשכבות הישנות האלה מצוי רק מעט פחם בר-ניצול. המרבצים הללו ברחבי אירופה דומים מאוד לאלו המונחים בצפון-אמריקה.

59:5.11 (681.3) לקראת סופה של תקופה זו החלה היבשה בצפון-אמריקה לעלות. חלה הפוגה קלה, והים שב לכסות כמחצית מן השטח אשר כיסה לפני-כן. הייתה זו הצפה קצרה, ובמהרה עלתה מרבית האדמה אל מעל לפני המים. דרום-אמריקה הייתה מחוברת לאירופה דרך אפריקה.

(681.4) 59:5.12 תקופה זו חוזה בתחילתם של הרי הווז', הרי היער השחור והרי אוּרָל. בכל רחבי בריטניה ואירופה ניתן למצוא גדמי הרים אחרים ועתיקים יותר.

(681.5) 59:5.13 לפני **200,000,000** שנה החלו השלבים הפעילים האמיתיים של תור הקרבון. במשך עשרים מיליון השנים הקודמות נמשך התהליך של הנחת מרבצי הפחם המוקדמים יותר, ואולם כעת נמשך התהליך של פעילויות יצירת הפחם הנרחבות יותר. משך התקופה שבה הונח הפחם למעשה עלה במעט על עשרים-וחמישה מיליון שנה.

(681.6) 59:5.14 היבשה עלתה וירדה באופן מחזורי בשל התזוזות ברמת פני הים, תזוזות אשר נגרמו על-ידי פעילויות בתחתית האוקיינוסים. חוסר המנוחה של הקרום – ירידתה ועלייתה של היבשה – ושפע הצמחייה של ביצות החוף, תרמו ליצירתם של מרבצי פחם נרחבים, אשר בעטיים ידועה תקופה זו **כתור הקרבון**. ועדיין האקלים היה נוח בכל העולם.

(681.7) 59:5.15 שכבות הפחם מצויות לסירוגין בין שכבות של צפחה, של אבן ושל קונגלומרט. עוביים של מרבצי הפחם הללו ברחבי מרכז ומזרח ארצות-הברית נע בין כשנים-עשר לכחמישה-עשר מטרים. ואולם, רבים מן המרבצים הללו נשטפו בשעה שהיבשה עלתה בתקופות מאוחרות יותר. בחלקים מסוימים של צפון-אמריקה ושל אירופה עובי השכבה המכילה פחם הינו כ-5,400 מטרים.

(681.8) 59:5.16 נוכחותם של שורשי עצים אשר גדלו בַּחֵימַר המצוי מתחת לשכבות הפחם הנוכחיות מוכיח כי הפחם נוצר בדיוק במקום שבו הוא נמצא כיום. הפחם הינו שאריות של צמחייה רקובה אשר שומרה-במים ואשר שונתה-בלחץ, צמחייה אשר צמחה באדמות הבוץ ובחופי הביצות של עידן רחוק זה. לעיתים מכילות שכבות הפחם הן גז והן נפט. באם שכבות הכבול – שאריות הצמחייה של זמנים עברו – יחשפו לַחום ולַלחץ ההולמים, הם יהפכו לסוג של פחם. פחם האבן נחשף לחום וללחץ גדולים יותר מאשר פחם אחר.

(681.9) 59:5.17 מספר שכבות הפחם במרבצים השונים של צפון-אמריקה, אשר מעיד על מספר הפעמים שהיבשה עלתה וירדה, נע בין עשר באילינוי, עשרים בפנסילבניה, שלושים-וחמש באלבמה ושבעים-וחמש בקנדה. במרבצי הפחם נוכל למצוא מאובני מים מלוחים ומתוקים כאחד.

(682.1) 59:5.18 במהלך תקופה זו ההרים של צפון ודרום-אמריקה היו פעילים, כאשר גם האנדים וגם אביהם הדרומי הקדמון של הרי הרוקי היו מצויים בעלייה. אזורי החוף הגבוהים והכבירים של האוקיינוס האטלנטי ושל האוקיינוס השקט החלו לשקוע, ובסופו של דבר הפכו כה סחופים ושקועים עד שקווי החוף של שני האוקיינוסים נסוגו עד לקרבת מיקומם הנוכחי. עוביים הממוצע של מרבצי הצפה זו עומד על כשלוש-מאות מטרים.

(682.2) 59:5.19 לפני **190,000,000** שנה ניתן היה לחזות בהתפשטותו מערבה של ים הקרבון של צפון-אמריקה, מעל לאזור שבו מצויים כיום הרי הרוקי, ועם מוצא לאוקיינוס השקט דרך צפון-קליפורניה. ברחבי האמריקות ואירופה המשיך הפחם להיות משוקע כלפי מטה, שכבה אחר שכבה, בשעה שאזורי החוף עלו ירדו לאורך עידנים אלו של התנדנדות קווי החוף.

(682.3) 59:5.20 לפני **180,000,000** שנה הסתיים תור הקרבון, אשר במהלכו נוצר פחם בכל רחבי העולם – באירופה, בהודו, בסין, בצפון-אפריקה ובאמריקות. עם סיום תקופת יצירת הפחם, עלתה צפון-אמריקה ממזרח לעמק המיסיסיפי, ומרבית האזור הזה נותר מאז מעל לגובה פני הים. תקופת התרוממות היבשה הזו מסמנת את עידן ההרים המודרניים של צפון-אמריקה, הן באזור האפלצ'ים והן במערב. הרי געש היו פעילים באלסקה ובקליפורניה, וכן באזורים שבהם נוצרו הרים באירופה ובאסיה. מזרח אמריקה ומערב אירופה היו מחוברות באמצעות היבשת של גרינלנד.

(682.4) 59:5.21 התרוממות היבשה החלה לשנות את האקלים הימי של העידנים הקודמים, ולהחליפו בתחילת האקלים היבשתי המתון פחות והמשתנה יותר.

(682.5) 59:5.22 הצמחים של הזמנים הללו נשאו נבגים שאותם יכלה הרוח לשאת ולהפיץ למרחקים. לעיתים קרובות היו העצים בתור הקרבון בעלי קוטר-גזע של כשני מטרים וגובה של כארבעים מטרים. השרכים המודרניים אכן הינם שרידים של תקופות נעלמות אלה.

(682.6) 59:5.23 ככלל, היו אלה עידני ההתפתחות של האורגניזמים של המים המתוקים; שינויים מעטים חלו בחיים הימיים הקודמים. ואולם, המאפיין החשוב של תקופה זו היה הופעתם **הפתאומית** של הצפרדעים ושל בני-דודיהם הרבים. מאפייני החיים של תור הקרבון היו **השרכים והצפרדעים**.

6. שלב המעבר האקלימי
תקופת הזרעים והצמחים
עידן המצוקה הביולוגית

(682.7) 59:6.1 תקופה זו מסמנת את סיום ההתפתחויות האבולוציוניות העיקריות של החיים הימיים, ואת פתיחתה של תקופת המעבר אשר הוליכה אל עבר העידנים העוקבים של בעלי החיים היבשתיים.

(682.8) 59:6.2 עידן זה היה עידן ההתרוששות הגדולה של החיים. אלפי מינים ימיים נכחדו בעוד שהחיים על-פני היבשה טרם התבססו. היה זה זמן של מצוקה ביולוגית, העידן שבו החיים כמעט ונמחו מעל פני האדמה וממעמקי האוקיינוסים. לקראת סיומו של עידן החיים הימיים הארוך היו קיימים על פני כדור הארץ יותר ממאה-אלף מינים של חיים. ועם סיומה של תקופת המעבר הזו שרדו פחות מחמש-מאות.

(682.9) 59:6.3 הייחוד של תקופה זו לא נבע כל-כך מהתקררות קרום כדור הארץ, או מההיעדר הממושך של פעילות געשית, אלא מהשילוב יוצא-הדופן של השפעות שגרתיות וקודמות – הצטמצמות הימים והתרוממות גוברת של מסות יבשה עצומות. האקלים הימי המתון של זמנים עברו הלך ונעלם, ובמהירות התפתח סוג האקלים היבשתי הנוקשה יותר.

(683.1) 59:6.4 לפני **170,000,000** שנה התרחשו התאמות ושינויים אבולוציוניים גדולים על פני כלל שטחו של כדור הארץ. היבשה עלתה בכל רחבי העולם בשעה שקרקעיות

האוקיינוסים היו מצויות במהלך של שקיעה. הופיעו שרשראות הרים מבודדות. חלקה המזרחי של צפון-אמריקה היה מצוי הרבה מעל לפני הים; המערב הלך ועלה לאיטו. היבשות היו מכוסות באגמים מלוחים קטנים וגדולים ובימים פנים-יבשתיים אשר היו מחוברים לאוקיינוסים באמצעות מצרים צרים. עובי שכבות הסלע של תקופת מעבר זו נע בין כ-300 לכ-2,000 מטרים.

59:6.5 (683.2) קרום כדור הארץ התקמט במידה רבה בעת התרוממויות היבשה הללו. הייתה זו תקופה של הופעת היבשות, למעט היעלמותם של גשרי יבשה מסוימים, לרבות היבשות אשר חיברו במשך זמן כה רב את דרום-אמריקה לאפריקה ואת צפון-אמריקה לאירופה.

59:6.6 (683.3) האגמים והימים הפנים-היבשתיים הלכו והתייבשו בהדרגה בכל רחבי העולם. הרים מבודדים וקרחונים אזוריים החלו להופיע, בייחוד בחצי הכדור הדרומי, ובאזורים רבים ניתן למצוא את משקעי הקרחונים של תצורות הקרח האלה אפילו בין כמה ממרבצי הפחם העליונים והמאוחרים יותר. הופיעו שני גורמים אקלימיים חדשים – קרחונים וצחיחות. רבים מהאזורים הגבוהים יותר של כדור הארץ הפכו צחיחים ושוממים.

59:6.7 (683.4) במהלך העידנים הללו של שינויי אקלים, אירעו שינויים גדולים גם בצמחים היבשתיים. **הצמחים בעלי הזרעים** הופיעו לראשונה, והם אפשרו אספקת מזון טובה יותר לבעלי החיים היבשתיים אשר גדלו לאחר-מכן. החרקים עברו שינוי קיצוני. התפתחו **שלבי המנוחה** על-מנת לענות על דרישות הפעילות המופחתת בעתות החורף והשרב.

59:6.8 (683.5) מקרב בעלי החיים היבשתיים הגיעו הצפרדעים לשיאם בעידן הקודם ודעכו במהירות, ואולם הם שרדו הואיל והם יכלו לחיות באופן ממושך אפילו בבריכות ובאגמים אשר הלכו והתייבשו בזמנים הרחוקים והקשים ביותר הללו. במהלך עידן דעיכה זה של הצפרדעים, אירע באפריקה הצעד הראשון בהתפתחות הצפרדע לכדי זוחל. ומכיוון שהמסות היבשתיות היו מחוברות עדיין, התפשט היצור הקדם-זוחלי הזה, אשר היה נושם-אוויר, בכל רחבי העולם. עד לעת הזו האטמוספירה השתנתה כל-כך, עד שהיא הייתה ראויה בהחלט לנשימת בעלי-חיים. זמן קצר לאחר הגעת הצפרדעים הקדם-זוחליים הללו, צפון-אמריקה בודדה זמנית ונותקה מאירופה, מאסיה ומדרום-אמריקה.

59:6.9 (683.6) התקררותם ההדרגתית של מימי האוקיינוסים תרמה רבות להשמדת החיים הימיים. בעלי החיים הימיים של אותם עידנים מצאו מקלט זמני בשלושה מקומות מפלט מועדפים: באזור הנוכחי של מפרץ מקסיקו, במפרץ הגנגס של הודו ובמפרץ סיציליה אשר באגן הים התיכון. ומשלושת האזורים הללו יצאו מאוחר יותר המינים הימיים החדשים – אלו אשר נולדו להתמודד עם הקשיים – על-מנת למלא מחדש את הימים.

59:6.10 (683.7) לפני **160,000,000** שנה הייתה היבשה מכוסה ברובה בצמחייה המותאמת לתמוך בחיים של בעלי החיים היבשתיים, והאטמוספירה הפכה אידיאלית לשם נשימת בעלי-חיים. וכך הסתיימו להם התקופה של הצטמצמות החיים הימיים ואותם זמני מבחן של קושי ביולוגי אשר הכחידו את כל אותן צורות החיים, פרט לאלה אשר נודע להן ערך הישרדותי, ובשל כך היו ראויות לשמש כאבות הקדמונים של החיים אשר התפתחו בקצב מהיר יותר ובמגוון עשיר יותר בעידנים הבאים של האבולוציה הפלנטארית.

59:6.11 (684.1) סיום תקופה זו של מצוקה ביולוגית, אשר ידועה לתלמידיכם בשם **תור הפֶּרֶם**, מסמנת גם את תום של **עידן הפָּלֶאוֹזוֹאִיקוֹן**, אשר מכסֶה רבע מן ההיסטוריה הפלנטארית, מאתיים-וחמישים מיליון שנה.

59:6.12 (684.2) האוקיינוס מילא את ייעודו כחממה העצומה של טיפוח החיים באורנטיה. במהלך העידנים הממושכים שבהם היבשה לא הייתה ראויה לתמוך בחיים – בטרם הכילה האטמוספירה די חמצן על-מנת לתמוך בבעלי החיים היבשתיים הגבוהים יותר – שימש הים כאֵם וכמקור ההזנה של החיים המוקדמים של העולם. כעת הולכת ונסוגה בהדרגה חשיבותו הביולוגית של הים, כאשר השלב השני של האבולוציה מתחיל להתגולל על-פני האדמה.

59:6.13 (684.3) [הוצג על-ידי נשא חיים של נבאדון, אחד מקרב הסגל המקורי אשר הוצב באורנטיה.]

>> מסמך 59 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 61 <<

מסמך 60

אורנטיה בתקופת עידן החיים היבשתיים המוקדמים

60:0.1 (685.1) תם עידן החיים הימיים הבלעדיים. התרוממות היבשה, התקררות הקרום והאוקיינוסים, הצטמצמות הימים וההעמקה אשר חלה בהם כתוצאה מכך, זאת לצד גידול אדיר בנוכחות יבשה בקווי הרוחב הצפוניים, כל אלו חברו והובילו לשינוי משמעותי של האקלים בעולם בכל האזורים המרוחקים מקו המשווה.

60:0.2 (685.2) התקופות החותמות של העידן הקודם אכן היו תור הצפרדעים, ואולם האבות הקדמונים הללו של בעלי החוליות היבשתיים לא משלו עוד בכיפה, משום שהם שרדו רק במספרים קטנים. מינים מועטים בלבד עמדו במבחנים הקשים של תקופת המצוקה הביולוגית הקודמת. ואפילו הצמחים בעלי הנבגים כמעט ונכחדו.

1. תור הזוחלים המוקדם

60:1.1 (685.3) מרבצי הסחף של תקופה זו היו מורכבים ברובם מקונגלומרטים של צפחה ושל אבן-חול. שכבות הגבס והשכבות האדומות אשר מצויות בכל השיקועים הללו, הן

באירופה והן באמריקה, מעידות על כך שאקלימן של היבשות האלה היה צחיח. אזורים צחיחים אלו היו נתונים לסחף כביר בשל גשמי הפתע האלימים והמחזוריים אשר ירדו ברמות שמסביב.

60:1.2 (685.4) בשכבות אלה ניתן למצוא אך מאובנים מעטים, ואולם ניתן להבחין בסלעי החול בטביעות רגליים מרובות של זוחלי יבשה. באזורים רבים, כשלוש-מאות המטרים של המרבצים של סלע החול האדום של תקופה זו, כלל אינם מכילים מאובנים. חיי בעלי החיים היבשתיים נמשכו ברציפות רק בחלקים מסוימים של אפריקה.

60:1.3 (685.5) עובי המרבצים הללו משתנה ונע בין כ-1,000 לכ-3,000 מטרים, ובחופי האוקיינוס השקט עוביים מגיע אף לכ-5,500 מטרים. מאוחר יותר, לבה נדחפה בכוח אל בין רבות מן השכבות האלה. שורת הצוקים שלצד נהר ההדסון נוצרה הודות לשיחול של לבת בזלת בין השכבות האלה, המשתייכות לתור הטְרִיאָס. פעילות געשית נרחבת התרחשה בחלקים שונים של העולם.

60:1.4 (685.6) ברחבי אירופה, ובייחוד בגרמניה וברוסיה, ניתן למצוא מרבצים מן התקופה הזו. באנגליה משתייך סלע החול האדום החדש לתקופה הזו. כתוצאה מפלישה של ים, הונח בדרום האָלפִּים סלע-גיר אשר ניתן לחזות בו כעת בדמותם של קירות, פסגות ועמודי סלע-גיר דוֹלוֹמִיטִי של האזורים הללו. ניתן למצוא שכבה זו בכל רחבי אפריקה ואוסטרליה. שַׁיִש הקָרָרָה מקורו בשכבת אבן-גיר מותאמת שכזו. דבר מתקופה זו לא יימצא באזוריה הדרומיים של אמריקה הדרומית, משום שחלק זה של היבשת נותר שקוע, ולכן הוא מציג אך ורק מרבצים של מים, או מרבצים ימיים, המשתלבים ברצף של התקופות הקודמות ושל התקופות הבאות.

60:1.5 (686.1) לפני **150,000,000** שנה החלו התקופות המוקדמות של חיי היבשה בהיסטוריה של העולם. ככלל, מצבם של החיים לא היה כה טוב, אך הוא היה טוב יותר מאשר של אלו בסיום עידן החיים הימיים המאומץ והעוין.

60:1.6 (686.2) עם פתיחתו של עידן זה, נמצאים חלקיה המזרחיים והמרכזיים של צפון-אמריקה, החצי הצפוני של דרום-אמריקה, מרבית אירופה ואסיה כולה, הרבה מעל לפני

המים. לראשונה, צפון-אמריקה מבודדת מבחינה גיאוגרפית, ואולם אין הדבר נמשך זמן רב, משום שהגשר היבשתי של מיצר בֶּרינְג מגיח במהרה ומחבר את היבשת עם אסיה.

60:1.7 (686.3) עמקים כבירים נוצרו בצפון-אמריקה במקביל לחופי האוקיינוס האטלנטי והאוקיינוס השקט. השבר הגדול של מזרח-קוֹנְטִיקֶט הופיע, ובסופו של דבר שקע צדו האחד בעומק של יותר משלושה קילומטרים. רבים מן העמקים הללו של צפון-אמריקה התמלאו לאחר מכן במרבצי סחף, כפי שאירע אף לרבים מן האגנים של אגמי המים המתוקים ואגמי המים המלוחים אשר באזורים ההררים. לאחר מכן, אזורי יבשה שקועים ומלאים אלו הורמו מעלה בשיעור ניכר בשל זרמי לבה תת-קרקעיים. היערות המאובנים של רבים מן האזורים משתייכים לתקופה זו.

60:1.8 (686.4) על-פי-רוב, חופי האוקיינוס השקט היו מצויים מעל לפני המים בעתות שבהן שקעה היבשת אל מתחת לפני המים, זאת למעט החלק הדרומי של קליפורניה ואי גדול אשר התקיים אז במקום שהיום הוא האוקיינוס השקט. ים קליפורניה קדום זה היה עשיר בחיים ימיים והשתרע מזרחה עד להתחברותו אל אגן הים העתיק של אזור המערב התיכון.

60:1.9 (686.5) לפני **140,000,000** שנה הופיעו **לפתע** הזוחלים בצורתם המלאה, כאשר הרמז המקדים היחיד להם היה שני אבותיהם הקדמונים, הקדם-זוחלים אשר התפתחו באפריקה במהלך התור הקודם. הזוחלים התפתחו במהירות, ובמהרה הניבו תנינים, זוחלים עטויי-קשקשים, ולבסוף אף נחשי-ים וזוחלים מעופפים. אבותיהם הקדמונים של שלב המעבר נעלמו במהירות.

60:1.10 (686.6) זוחלים דינוזאוריים אלו, אשר התפתחו במהירות, הפכו במהרה למלכי העידן. הם היו מטילי-ביצים ונבדלו מכל בעלי החיים האחרים במוחותיהם הקטנים, כשמוחות במשקל של פחות מ-450 גרם שלטו בגופים אשר שקלו מאוחר יותר עד ארבעים טונות. ואולם, הזוחלים המוקדמים היו קטנים יותר; הם היו טורפים והלכו על רגליהם האחוריות, בדומה לקנגורו. היו להם עצמות חלולות כשל בעלי-כנף, ולאחר מכן הם פיתחו ברגליהם האחוריות רק שלושה בהונות; ורבים מן המאובנים של טביעות אצבעותיהם סווגו בטעות כטביעות של ציפורי ענק. מאוחר יותר התפתחו הדינוזאורים הצמחוניים. הם הלכו על ארבע, וענף אחד מקרב הקבוצה הזו פיתח שריון הגנה.

60:1.11 (686.7) מספר מיליוני שנים לאחר מכן הופיעו היונקים הראשונים. הם היו חסרי-שליה והוּכחו ככישלון חרוץ; אף לא אחד מהם שרד. היה זה מאמץ ניסיוני לשפר את טיפוסי היונקים, ואולם מאמץ זה לא צלח על-פני אורנטיה.

60:1.12 (686.8) החיים הימיים של התקופה הזו היו דלים אך השתפרו במהירות עם פלישתו המחודשת של הים, אשר שוב יצרה קווי חוף נרחבים של מים רדודים. מכיוון שמסביב לאירופה ולאסיה היו יותר מים רדודים, ניתן למצוא סביב יבשות אלה את מרבצי המאובנים העשירים ביותר. אם תחקרו היום את חיי העידן הזה, בחנו את אזורי ההימלאיה, סיביר והים התיכון, כמו גם את הודו ואת איי אגן דרום האוקיינוס השקט. תכונה בולטת של החיים הימיים הייתה נוכחות של כמות גדולה של אַמוֹנִיטִים יפהפיים, אשר שאריות מאובניהם נמצאות בכל רחבי העולם.

60:1.13 (686.9) לפני **130,000,000** שנה השתנו הימים אך במעט. סיביר וצפון-אמריקה היו מחוברות בגשר היבשתי של מצר ברינג. חיים ימיים ייחודיים ועשירים הופיעו בקליפורניה אשר לחוף האוקיינוס השקט, שם התפתחו מעל לאלף מינים של אמוניטים מתוך הטיפוסים הגבוהים יותר של הסילוֹנִיוֹת. השינויים אשר חלו בחיים של אותה תקופה אכן היו מהפכניים, אף-על-פי שהם היו שינויי מעבר והתרחשו בהדרגה.

60:1.14 (687.1) תקופה זו נמשכה מעל לעשרים-וחמישה מיליון שנה ונודעת **כתור הטְרִיאַס**.

2. עידן הזוחלים המאוחר

60:2.1 (687.2) לפני **120,000,000** שנה החל שלב חדש בעידן הזוחלים. המאורע הכביר של תקופה זו היה התפתחותם של הדינוזאורים ודעיכתם. חיי היבשה הגיעו להתפתחותם הכבירה ביותר, ככל שהדבר נוגע לגודל, ועם סיומו של עידן זה כמעט ונמחו מעל פני האדמה. הדינוזאורים התפתחו בכל הגדלים, החל ממינים שגודלם היה קטן משישים

סנטימטרים ועד לדינוזאורים הצמחוניים הכבירים, אשר אורכם התקרב לעשרים-ושלושה מטרים, וששום יצור חי כלשהו לא השתווה לממדיהם אלו מאז.

60:2.2 (687.3) הדינוזאורים הגדולים ביותר הופיעו במערב צפון-אמריקה. זוחלים מפלצתיים אלו קבורים בכל רחבי אזורי הרי הרוֹקִי, לאורך כל חופי האוקיינוס האטלנטי של צפון-אמריקה, ברחבי מערב-אירופה, דרום-אפריקה והודו, אך לא באוסטרליה.

60:2.3 (687.4) היצורים המאסיביים הללו הפכו לפחות פעילים ופחות חזקים ככל שהם הלכו וגדלו; ואולם, הם נזקקו לכמות כה גדולה של מזון, והם פשטו במספרים כה גדולים על פני האדמה, עד שהם פשוט מתו מרעב ונכחדו – חסרה להם האינטליגנציה להתמודד עם המצב.

60:2.4 (687.5) ועד לעת הזו, רוב החלק המזרחי של צפון-אמריקה, אשר היה מורם במשך תקופה ארוכה, יושר ונשטף אל תוך האוקיינוס האטלנטי, כך שקו החוף הגיע כמה מאות מיילים רחוק יותר ממיקומו הנוכחי. החלק המערבי של היבשת עדיין היה מורם, ואולם, אפילו אל תוך האזורים הללו פלשו מאוחר יותר הן הים הצפוני והן האוקיינוס השקט, אשר השתרעו מזרחה עד לאזור הגבעות השחורות של דָקוֹטָה.

60:2.5 (687.6) היה זה עידן של מים מתוקים שהתאפיין בריבוי אגמים פנים-יבשתיים, כפי שניתן לראות בשפע המאובנים של מים מתוקים המצויים בשיכובים הקרואים מוֹרִיסוֹן אשר בקוֹלוֹרָדוֹ, במוֹנְטָנָה ובוָויאוֹמִינְג. עובי המרבצים הללו, המשלבים משקעים של מים מתוקים ומים מלוחים, נע בין כ-600 לכ-1,500 מטרים; ואולם, רק מעט אבן-גיר מצויה בשכבות האלה.

60:2.6 (687.7) אותו ים-קוטב אשר השתרע כה הרחק מטה מעל לצפון-אמריקה כולה, כיסה אף את כל דרום-אמריקה, למעט הרי האנדים אשר הופיעו זה מכבר. שטחי סין ורוסיה היו מוצפים ברובם, ואולם, פלישת המים הגדולה יותר התרחשה באירופה. היה זה במהלך שקיעה זו אל מתחת לפני המים שהונח הסלע הליטוגרפי היפהפה של דרום-גרמניה, אותן שכבות אשר בהן משומרים מאובנים, כדוגמת הכנפיים העדינות של חרקי העבר, ממש כאילו הונחו שם אמש.

60:2.7 (687.8) הצמחייה של העידן הזה דמתה ברובה לזו של העידן שקדם לו. השרכים המשיכו להתקיים, בעוד שמחטניים ואורנים הפכו דומים יותר ויותר למינים של ימינו אנו.

לאורך חופיו הצפוניים של הים התיכון עדיין הונחה כמות מסוימת של פחם.

60:2.8 (687.9) חזרתם של הימים שיפרה את מזג האוויר. האלמוגים נפוצו אל מימי אירופה, עובדה המעידה על כך שהאקלים היה עדיין מתון ואחיד, אך מעולם הם לא חזרו להופיע במים המתקררים לאיטם של יָמֵי הקוטב. החיים הימיים של הזמנים הללו השתפרו והתפתחו במידה רבה, במיוחד במימיה של אירופה. הן האלמוגים והן חבצלות הים הופיעו, באופן זמני, במספרים גדולים יותר מאשר עד אז; ואולם, היו אלו האמוניטים אשר שלטו בעולם החי של חסרי החוליות של האוקיינוסים, כשגודלם הממוצע נע בקירוב משבעה ועד עשרה סנטימטרים, אף כי אחד המינים הגיע לקוטר של כשני מטרים וחצי. הספוגים היו מצויים בכל מקום, והן הדיונונים והן הצדפות המשיכו להתפתח.

60:2.9 (688.1) לפני **110,000,000** שנה המשיכו הפוטנציאלים של החיים הימיים להתגלות. אחת המוטציות יוצאות הדופן של העידן הזה היה קיפוד הים. הסרטנים, הלובסטרים, והטיפוסים המודרניים של הסרטנאים הבשילו. שינויים מובחנים חלו במשפחת הדגים, כשלראשונה הופיע טיפוס דג מסוג חדקן, ואולם, ברחבי כלל הימים עדיין רחשו נחשי הים האכזריים, צאצאיהם של זוחלי היבשה, ואלו איימו להשמיד את כלל משפחת הדגים.

60:2.10 (688.2) עידן זה המשיך להיות, בראש ובראשונה, תורם של הדינוזאורים. הם מילאו את היבשה עד כדי כך שבמהלך התקופה הקודמת שבה עלו הימים, שני מינים פנו אל המים בחפשם אחר מזונם. נחשי-ים אלו מייצגים צעד קודם של האבולוציה. בעוד שמינים חדשים מסוימים מתקדמים, זנים מסוימים נותרים על מקומם, ואילו אחרים נמשכים לאחור וחוזרים למצב קודם. וזהו הדבר אשר אירע כאשר שני מיני הזוחלים הללו נטשו את היבשה.

60:2.11 (688.3) בחלוף הזמן גדלו נחשי הים לממדים כאלו שהם הפכו נרפים ביותר ולבסוף נכחדו, זאת משום שמוחותיהם לא היו גדולים דיים על-מנת לספק הגנה לגופיהם העצומים. מוחותיהם שקלו פחות משישים גרם, על-אף שהאִיכְתִיאוֹזָאוּרִים הענקיים הללו הגיעו לעיתים לאורך של כחמישה-עשר מטרים, ורובם היו באורך של יותר מעשרה מטרים. גם תניני הים מהווים חזרה לאחור ביחס לזוחלים היבשתיים, אך בשונה מנחשי הים, בעלי החיים הללו תמיד שבו ליבשה על-מנת להטיל את ביציהם.

60:2.12 (688.4) זמן לא רב לאחר ששני מיני דינוזאורים נדדו אל המים בניסיון השימור העצמי חסר התוחלת, נדחפו שני טיפוסים אחרים אל האוויר בעקבות התחרות המרה של החיים על-פני האדמה. ואולם, הפְּטֶרוֹזָאוּרִים המעופפים הללו לא היו אבותיהם הקדמונים של הציפורים האמיתיות של העידנים הבאים. הם התפתחו מן הדינוזאורים המקפצים בעלי העצמות החלולות, וכנפיהם, אשר דמו לכנפי עטלף, הגיעו למוטה של שישה עד שבעה מטרים בקירוב. הזוחלים הקדומים המעופפים הללו הגיעו לממדים של כשלושה מטרים, והיו להם לסתות נפרדות, באופן דומה ביותר לנחשים המודרניים. למשך זמן מה, נדמה היה כי הזוחלים המעופפים הללו מהווים הצלחה, אך הם לא הצליחו להתפתח באופן שיאפשר להם לשרוד כמעופפים. הם מייצגים את הזנים אשר לא שרדו מבין אלו אשר קדמו לציפורים.

60:2.13 (688.5) בתקופה זו התרבו הצבים, והם הופיעו לראשונה בצפון-אמריקה. אבותיהם הקדמונים הגיעו מאסיה דרך הגשר היבשתי הצפוני.

60:2.14 (688.6) לפני מאה מיליון שנה התקרב עידן הזוחלים לסיומו. הדינוזאורים, על-אף המסה העצומה שלהם, היו יצורים כמעט חסרי-מוח, והם חסרו את האינטליגנציה הנדרשת על-מנת לספק לגופיהם העצומים כמות מזון מספקת. וכך אבדו זוחלים יבשתיים נרפים אלו במספרים הולכים וגדלים. מכאן ואילך תעקוב האבולוציה אחר נתיב גדילתם של המוחות ולא אחר הממדים הפיזיים; והתפתחות המוחות תאפיין כל אחת מן התקופות העוקבות באבולוציה של בעלי החיים ובהתקדמות הפלנטה.

60:2.15 (688.7) תקופה זו, הכוללת את שיאם ואת תחילת דעיכתם של הזוחלים, נמשכה קרוב לעשרים-וחמישה מיליון שנה וידועה בשם **תור היוּרָה**.

3. שלב הקְרֶטִיקוֹן
תקופת הצמחים בעלי-הפרחים
עידן הציפורים

60:3.1 (688.8) שמה של תקופת הקרטיקון הכבירה נגזר משליטתן השופעת של החוֹרִיריוֹת, יוצרות הגיר, בימים. תקופה זו מביאה את אורנטיה לקרבת סיום שליטתם הארוכה של הזוחלים, והיא חוזה בהופעתם ביבשה של הצמחים בעלי הפרחים ושל הציפורים. אלו הם גם הזמנים שבהם תמה נדידת היבשות מערבה ודרומה, נדידה אשר לוותה בעיוותים כבירים של הקרום, שאליהם נלוו באופן טבעי זרמי לבה בהיקף נרחב ופעילות געשית כבירה.

60:3.2 (689.1) בסמוך לסיומה של התקופה הגיאולוגית הקודמת הייתה מרבית היבשה מצויה מעל לפני המים, אף כי לא היו בנמצא פסגות הרים. ואולם, ככל שנמשכה נדידת היבשות, נתקלה זו במכשול העצום הראשון, עמוק בקרקעית האוקיינוס השקט. מאבק זה של כוחות גיאולוגיים היווה את הגורם ליצירתן של כלל שרשראות ההרים הצפוניות והדרומיות הנרחבות, המשתרעות מאלסקה ומטה, דרך מקסיקו עד לכף הוֹרְן.

60:3.3 (689.2) וכך הופכת תקופה זו **לשלב המודרני של בניית ההרים** בהיסטוריה הגיאולוגית. לפני תקופה זו היו אך פסגות הרים מועטות, בבחינת רמות יבשה מורמות ורחבות מאוד. כעת, שרשרת ההרים שלחופי האוקיינוס השקט התחילה להתרומם, אך היא הייתה ממוקמת כאלף קילומטרים ממערב למיקומו הנוכחי של החוף. ההרים של הסִיֶירָה החלו להיווצר, ושכבותיהם המכילות זהב הינן תוצר של זרמי הלבה של תקופה זו. בחלק המזרחי של צפון-אמריקה, הלחץ של האוקיינוס האטלנטי החל אף הוא לגרום להתרוממות היבשה.

60:3.4 (689.3) לפני **100,000,000** שנה היו יבשת צפון-אמריקה וחלק מאירופה מצויות הרבה מעל לפני המים. התעוותות היבשות של אמריקה נמשכה, ותוצאתה הייתה המטאמורפוזה של הרי האנדים של דרום-אמריקה וההתרוממות ההדרגתית של המישורים המערביים של צפון-אמריקה. מרביתה של מקסיקו שקעה אל מתחת לפני הים, והאוקיינוס האטלנטי כרסם בחופה המזרחי של דרום-אמריקה, ולבסוף הגיע למיקומו הנוכחי של קו החוף. האוקיינוס האטלנטי והאוקיינוס ההודי נמצאו אז בסביבות המקום שבו הם מצויים כיום.

60:3.5 (689.4) לפני **95,000,000** שנה החלו המסות היבשתיות של אמריקה ושל אירופה לשקוע שוב. הימים הדרומיים החלו בפלישתם לצפון-אמריקה ובהדרגה השתרעו צפונה והתחברו לאוקיינוס הארקטי; ובכך הם כוננו את השקיעה הכבירה השנייה של היבשת. כאשר הים נסוג לבסוף, הוא הותיר את היבשת בערך כפי שהיא כעת. לפני שהחלה השקיעה הכבירה הזו, נשטפו הרמות המזרחיות של האפלצ'ים כמעט לחלוטין עד לגובה פני המים. שכבות החֵימַר הצבעוניות הרבות, המשמשות כעת לייצור מוצרי חֵימַר, שוקעו על-גבי אזורי החוף של האוקיינוס האטלנטי במהלכו של העידן הזה; עוביין הממוצע של שכבות אלה עומד על כ-600 מטרים.

60:3.6 (689.5) פעילות געשית כבירה התרחשה בדרום האלפים ולאורך הקו הנוכחי של שרשרת הרי החוף של קליפורניה. העיוותים הגדולים ביותר בקרום מזה מיליונים על-גבי מיליונים של שנים התרחשו במקסיקו. שינויים גדולים חלו גם באירופה, ברוסיה, ביפן ובחלק הדרומי של דרום-אמריקה. האקלים הפך מגוון יותר ויותר.

60:3.7 (689.6) לפני **90,000,000** שנה הגיחו הצמחים בעלי הפרחים מן הימים המוקדמים הללו של תור הקרטיקון ובמהרה כיסו את היבשות. צמחים יבשתיים אלו הופיעו **פתאום**, יחד עם עצי תאנה, מגנוליות ועצי צבעוני. במהרה לאחר מכן התפשטו עצי תאנה, עצי פרי הלחם ועצי דקל ברחבי אירופה ובמישורים המערביים של צפון-אמריקה. לא הופיעו חיות יבשה חדשות.

60:3.8 (689.7) לפני **85,000,000** נסגר מצר ברינג וחסם את מימיהם המתקררים של הימים הצפוניים. עד אז נבדלו החיים הימיים של מימי האוקיינוס האטלנטי-מפרץ הגולף במידה רבה מאלו של האוקיינוס השקט, בשל הבדלי הטמפרטורה בין שני גופי המים הללו, אשר הפכו כעת להיות אחידים.

60:3.9 (689.8) מרבצי הגיר והחוואר ירוק-החול העניקו לתקופה זו את שמה. השיכובים של הזמנים הללו היו מגוונים, וכללו גיר, צפחה, אבן-חול וכמויות קטנות של אבן-גיר, כמו גם פחם נחות או לִיגְנִיט, ובאזורים רבים הם אף מכילים נפט. עוביין של השכבות הללו משתנה ונע מכ-60 מטרים במקומות מסוימים ועד לכ-3,000 מטרים במערב צפון-אמריקה

ובאזורים רבים באירופה. לאורך גבולותיהם המזרחיים של הרי הרוקי, ניתן לצפות במרבצים הללו לרגלי הגבעות אשר התרוממו ונטו.

60:3.10 (690.1) בכל רחבי העולם מצוי גיר בתוככי השכבות הללו, ושכבות אלה, העשויות למחצה מסלע, סופחות אל תוכן מים בבליטות הפונות כלפי מעלה ומובילות אותם מטה, על-מנת לספק מים לרבים מאזוריו הצחיחים של כדור הארץ בהווה.

60:3.11 (690.2) לפני **80,000,000** שנה התחוללו הפרעות כבירות בקרום כדור הארץ. ההתקדמות בנדידת היבשות לכיוון מערב הלכה והתקרבה לכדי עצירה מוחלטת, והאנרגיה העצומה של המומנטום האיטי של החלק האחורי של המסה היבשתית קימטה כלפי מעלה את קו החוף של צפון ודרום אמריקה, וכתוצאה מכך אותחלו שינויים לאורך קווי החוף של האוקיינוס השקט באסיה. אורכה של מעטפת יבשה מוגבהת זו סביב האוקיינוס השקט, אשר מגיעה לשיאה בשרשראות ההרים הנוכחיות, עומד על יותר מארבעים-אלף קילומטרים. והתהפוכות אשר נלוו להולדתה היו בבחינת התהפוכות הכבירות ביותר בפני השטח אשר התרחשו למן הופעתם של החיים באורנטיה. זרמי הלבה, הן מעל לפני השטח והן מתחתיו, היו נרחבים ונפוצים.

60:3.12 (690.3) לפני **75,000,000** הסתיימה נדידת היבשות. הושלמה יצירת שרשראות ההרים הארוכות של האוקיינוס השקט, מאלסקה ועד לכף הורן; ואולם, בעת ההיא היו קיימות אך ורק פסגות מועטות.

60:3.13 (690.4) הדחף האחורי של נדידת היבשות אשר נעצרו, המשיך להרים את מישוריה המערביים של צפון אמריקה, בעוד שבמזרח הורמו הרי האפלצ'ים השחוקים של אזורי החוף האטלנטי הישר כלפי מעלה, עם מעט מאוד נטייה, או ללא נטייה כלל.

60:3.14 (690.5) לפני **70,000,000** שנה התרחשו העיוותים בקרום אשר קשורים לשיא ההתרוממות של אזור הרי הרוקי. מקטע גדול של סלע נדחף קרוב לעשרה קילומטרים מעל לפני השטח של קולומביה הבריטית; כאן נדחפו הסלעים הקָמְבְּרִיים החוצה מעל לשכבות הקֶרֶטִיקוֹנִיוֹת. בשיפולים המזרחיים של הרי הרוקי, בסמוך לגבול הקנדי, התרחשה

דחיפה-החוצה מרהיבה נוספת; כאן ניתן למצוא את הסלעים מתקופת קדם-החיים אשר נדחפו החוצה אל מעל למרבצים אשר הונחו אז בתקופת הקרטיקון.

60:3.15 (690.6) היה זה עידן של פעילות געשית בכל רחבי העולם, פעילות אשר הניבה חרוטים געשיים קטנים ומבודדים רבים. הרי געש תת-ימיים התפרצו באזור ההימלאיה השקוע מתחת לפני המים. חלק גדול משאר שטחה של אסיה, לרבות סיביר, נמצא עדיין אף הוא מתחת למים.

60:3.16 (690.7) לפני **65,000,000** שנה התרחשה אחת מזרימות הלבה הגדולות של כל הזמנים. ניתן למצוא את שכבות המרבצים של זרמי הלבה הללו, ושל זרימות אשר קדמו להם, בכל רחבי האמריקות, בצפון-אפריקה ובדרומה, באוסטרליה ובחלקים מאירופה.

60:3.17 (690.8) חיות היבשה השתנו מעט, ואולם בשל ההגחה המוגברת של היבשה, ובמיוחד בצפון-אמריקה, הן התרבו במהירות. צפון-אמריקה הייתה שדה ההתפתחות הכביר של חיות היבשה בזמנים ההם, בהיות אירופה שקועה ברובה מתחת לפני המים.

60:3.18 (690.9) האקלים עדיין היה חם ואחיד. אזורי הקוטב נהנו מאקלים הדומה לאקלים הנוכחי של מרכזה ודרומה של צפון-אמריקה.

60:3.19 (690.10) בעולם הצומח התרחשה אבולוציה נרחבת. בקרב צמחי היבשה שלטו אלו בעלי הפרחים, ורבים מן העצים של ימינו-אנו הופיעו לראשונה, לרבות האשוּר, הלִבְנָה, האלון, האגוז, השקמה, האֶדֶר, וכן הדקלים המודרניים. הפירות, העשבים והדגנים צמחו בשפע; והעצים והעשבים נושאי-הזרעים הללו היוו עבור עולם הצומח את מה שהיוו האבות הקדמונים של האדם עבור עולם החי – חשיבותם האבולוציונית נפלה אך מזו של הופעת האדם. **לפתע**, וללא כל הדרגתיות מקדימה, חלה מוטציה במשפחה הגדולה של הצמחים בעלי הפרחים. וצמחיה חדשה זו התפשטה במהרה בכל רחבי העולם.

60:3.20 (691.1) לפני **60,000,000** שנה, אף כי הזוחלים היו מצויים בדעיכה, המשיכו הדינוזאורים למלוך ביבשה, כאשר את ההובלה נטלו כעת טיפוסי הדינוזאורים הטורפים הזריזים והפעילים יותר של המינים הקטנים, המקפצים בדומה לקנגורו. ואולם, זמן מה קודם לכן הופיעו טיפוסים חדשים של דינוזאורים צמחוניים, אשר התרבותם המהירה התרחשה

בעקבות הופעתה של משפחת העשבים בעולם הצומח היבשתי. אחד מן הדינוזאורים אוכלי-העשב החדשים הללו היה הולך-על-ארבע אמיתי בעל שתי קרניים וחגורת כתפיים דמוית-גלימה. הופיע הצב היבשתי, כשישה מטרים רוחבו, והופיעו גם התנינים המודרניים והנחשים האמיתיים מן הטיפוס המודרני. גם בקרב הדגים ובקרב צורות חיים ימיים אחרות חלו שינויים גדולים.

60:3.21 (691.2) קדם-הציפורים של העידנים הקודמים, אשר בוססו ושחו, לא הצליחו באוויר; כמו כן, אף הדינוזאורים המעופפים כשלו. היו אלו מינים שלהם חיים קצרי-מועד אשר נכחדו במהרה. כמו הדינוזאורים, אף הם נידונו להרס ולאבדון, הואיל ומוחותיהם הכילו כמות קטנה מדי של חומר ביחס לממדי גופם. ניסיון שני זה להפיק בעלי-חיים אשר יוכלו לנוע באטמוספירה, נכשל, בדומה לניסיון הכושל להפיק יונקים במהלך העידן הזה והעידן אשר קדם לו.

60:3.22 (691.3) לפני 55,000,000 שנה מצעד האבולוציה צוין בהופעתה **הפתאומית** של הראשונה מבין **הציפורים האמיתיות**, יצור קטן דמוי-יונה אשר היה אביהן הקדמון של כל הציפורים. היה זה הטיפוס השלישי של יצור מעופף אשר הופיע בכדור הארץ, והוא הגיח היישר מקבוצת הזוחלים, ולא מן הדינוזאורים המעופפים בני זמנו, או מן הטיפוסים המוקדמים יותר של ציפורי היבשה בעלות השיניים. וכך הופך עידן זה להיות ידוע בשם **תור הציפורים**, כמו גם עידן דעיכת הזוחלים.

4. סוף תקופת הגיר

60:4.1 (691.4) תור הקרטיקון הכביר התקרב אל סיומו, וסיום זה סימן את סופן של פלישות הים הכבירות אל היבשה. עובדה זו נכונה במיוחד באשר לאמריקה הצפונית, שבה אירעו בדיוק עשרים-וארבע הצפות גדולות. ועל-אף שלאחר מכן התרחשו אי-אילו הצפות מינוריות, אף לא אחת מאלה יכולה להשתוות לפלישות הנרחבות והממושכות של הים בעידן

הזה ובעידנים הקודמים. המחזורים הללו, של שליטת היבשה והים לסירוגין, התרחשו במחזורים בני מיליון שנה. העלייה והירידה של רצפת האוקיינוס ושל גובה האדמה ביבשות מתרחשות בקצב בן עידן שלם. ואותן תזוזות קרום קצביות אף תמשכנה מזמן זה ואילך, ולאורך כל ההיסטוריה של כדור הארץ, אך בתדירות ובשיעור הולכים ופוחתים.

60:4.2 (691.5) תקופה זו חוזה גם בסיום נדידת היבשות ובבנייתם של ההרים המודרניים של אורנטיה. ואולם, לחץ המסות היבשתיות, והמומנטום, ההולך נבלם, של תקופת נדידתן הממושכת, אינם מהווים את ההשפעות הבלעדיות על בניית הרים. הגורם העיקרי אשר קובע את מיקומה של שרשרת הרים הינו קיומו המקדים של אזור נמוך, או של עמק, אשר התמלא במשך העידנים הקודמים במרבצי סחף אדמה ובסחיפות של הים, אשר הינם קלים יותר באופן יחסי. לעיתים מגיע עוביים של אזורי אדמה קלים יותר אלו לכ-4,500 עד כ-6,000 מטרים; ומשום כך, בשעה שהקרום נתון ללחץ מכל סיבה שהיא, האזורים הקלים יותר הללו הינם הראשונים להתקמט כלפי מעלה, להתקפל, להתרומם ולאפשר התאמה מפצה של הכוחות הנאבקים ושל הלחצים הפועלים בקרום כדור הארץ או מתחת לו. לעיתים מתרחשות דחיפות אלה של אדמה כלפי מעלה ללא קיפול. ואולם, עם התרוממותם של הרי הרוקי, התרחשו נטיות וקימוטים כבירים; ואלו לוו בדחיפות כבירות של השכבות השונות כלפי מעלה, הן מעל פני הקרקע והן מתחת להן.

60:4.3 (692.1) ההרים העתיקים ביותר בעולם ממוקמים באסיה, בגרינלנד, ובצפון-אירופה בקרב ההרים המשתייכים למערכות הישנות יותר הפונות בכיוון מזרח-מערב. ההרים בגילאי הביניים נכללים בקבוצה הסובבת את האוקיינוס השקט ובמערכת האירופאית השנייה שכיוונה מזרח-מערב, ואשר נולדה בסביבות אותו זמן. אורכה של התרוממות כבירה זו הינו מעל לחמישה-עשר אלף קילומטרים, והיא משתרעת מאירופה ועד לרמות היבשתיות הגבוהות של הודו המערבית. ההרים הצעירים ביותר מצויים במערכת של הרי הרוקי; שם, במשך עידנים, לאחר שהיבשה התרוממה היא כוסתה על-ידי הים, אף כי חלק משטחי האדמה הגבוהים יותר נותרו כאיים. לאחר היווצרות ההרים בגילאי הביניים, התרוממה רמה הררית אמיתית, אשר פוסלה לאחר-מכן – בידי האמנות המשולבת של כוחות הטבע – בדמותם הרי הרוקי של ימינו.

60:4.4 (692.2) האזור הנוכחי של הרי הרוקי של צפון-אמריקה איננו ההתרוממות המקורית של היבשה; אותה התרוממות נשחקה ונסחפה זה מכבר ואז התרוממה מחדש. שרשרת ההרים הקדמית הנוכחית הינה מה שנשאר מהשרשרת המקורית אשר התרוממה מחדש. הפסגות פִּיקֶס ולוֹנְגְס הינן דוגמאות יוצאות-דופן לפעילות ההררית הזו, אשר נמשכה לאורך שני דורות של חיי הרים ואף יותר מכך. שתי הפסגות האלה זקפו את ראשן מעל לפני המים גם במשך כמה מן ההצפות הקודמות.

60:4.5 (692.3) עידן זה היה פעיל ורב-מאורעות ביבשה ומתחת למים, הן מבחינה ביולוגית והן מבחינה גיאולוגית. קיפודי הים התרבו בעוד שהאלמוגים וחבצלות הים הלכו והידלדלו. האמוניטים, אשר שלטו ברמה בעידן קודם, דעכו אף הם במהירות. על היבשה הוחלפו יערות השרכים באופן נרחב באורנים ובעצים מודרניים אחרים, לרבות עצי הסֶקוֹיָה האדירים. עם סיומה של תקופה זו, אף-על-פי שהיונקים בעלי השליות טרם התפתחו, הייתה הבמה הביולוגית מוכנה ומזומנה להופעתם, בעידן מאוחר יותר, של האבות הקדמונים של טיפוסי היונקים העתידיים.

60:4.6 (692.4) וכך מגיע לסיומו עידן ממושך באבולוציה של העולם, אשר נמשך החל מראשית הופעתם של החיים על-פני היבשה ועד לזמנים האחרונים של האבות הקדמונים המידיים של המין האנושי ושל הענפים הסמוכים לו. תור זה, **תור הקֶרֶטיקוֹן**, נמשך חמישים מיליון שנה והוא מביא לסיומו את עידן חיי היבשה אשר קדם ליונקים, ואשר השתרע על-פני תקופה של מאה מיליון שנה הידועה **כעידן המזוזואיקון.**

60:4.7 (692.5) [הוצג על-ידי נשא חיים מנבאדון אשר הוצב בשטניה ופועל כעת באורנטיה.]

>> מסמך 60 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 62 <<

מסמך 61

עידן היונקים באורנטיה

61:0.1 (693.1) עידן היונקים משתרע למן זמנם של ראשוני היונקים בעלי השליה ועד לסיום עידן הקרח, והוא נמשך מעט פחות מחמישים מיליון שנה.

61:0.2 (693.2) במהלך תקופה זו של עידן הקֶנוֹזוֹאִיקוֹן הנוף העולמי משך את העין עד מאוד – גבעות משתפלות, עמקים נרחבים, נהרות רחבים ויערות כבירים. פעמיים במהלך פרק הזמן הזה תעלת פנמה עלתה וירדה, ואילו הגשר היבשתי של מצר ברינג עשה זאת שלוש פעמים. טיפוסי בעלי החיים היו גם רבים וגם מגוונים. העצים המו ציפורים, והעולם כולו היה גן-עדן של בעלי-חיים; זאת על-אף המאבק הבלתי-פוסק של מיני בעלי החיים המתפתחים להשיג עליונות.

61:0.3 (693.3) המרבצים אשר הצטברו בחמש התקופות של העידן הזה, בן חמישים מיליון השנים, מכילים את רישומי המאובנים של שושלות היונקים הרציפות, והם מובילים ממש עד לזמני הופעתו בפועל של האדם עצמו.

1. שלב מסת היבשה החדש
עידן היונקים המוקדמים

61:1.1 (693.4) באופן כללי, לפני **50,000,000** שנה היו אזורי היבשה של העולם מצויים מעל לפני המים, או אך מעט מתחת להם. התצורות וההשקעות של התקופה הזו מצויות הן ביבשה והן בים, אך עיקרן מצוי ביבשה. במשך זמן ניכר עלתה היבשה בהדרגה, אך בה בעת היא נשטפה מטה אל עבר הרמות הנמוכות ואל עבר הימים.

61:1.2 (693.5) מוקדם במהלך תקופה זו הופיעו **לפתע** בצפון-אמריקה יונקים מטיפוס שְׁלָיָתִי, והם היוו את ההתפתחות האבולוציונית החשובה ביותר עד אותו זמן. בעבר התקיימו סדרים קודמים של יונקים חסרי-שליה, ואולם טיפוס זה הופיע היישר ו**באופן פתאומי** מן האב הקדמון הזוחל הקדום אשר צאצאיו שרדו את כל תקופת דעיכתם של הדינוזאורים. אבי היונקים השלייתיים היה טיפוס של דינוזאור קטן, פעיל ביותר, טורף ומקפץ.

61:1.3 (693.6) האינסטינקטים הבסיסיים של היונקים החלו להופיע בטיפוסי היונקים הפרימיטיביים הללו. היונקים מחזיקים ביתרון הישרדותי אדיר ביחס לכל צורות בעלי החיים האחרות, משום שהם יכולים:

61:1.4 (693.7) 1. להוליד צאצאים מפותחים ובשלים באופן יחסי.

61:1.5 (693.8) 2. להזין את צאצאיהם, לטפחם ולהגן עליהם, תוך כדי הפגנת חיבה.

61:1.6 (693.9) 3. להפעיל את יכולות המוח העליונות שלהם לצרכי הִתְרבוּת-עצמית.

61:1.7 (693.10) 4. לנצל את זריזותם המוגדלת על-מנת לחמוק מאויבים.

61:1.8 (693.11) 5. להפעיל אינטליגנציה עליונה על-מנת להתאים את עצמם לסביבה ולהסתגל אליה.

61:1.9 (694.1) לפני **45,000,000** שנה היו שדרות היבשות מוגבהות, במקביל לשקיעה כללית של קווי החוף. חיי היונקים התפתחו במהירות. זוחל קטן, יונק מטיל ביצים, שגשג; ואבותיהם הקדמונים של הקנגורו – אשר הופיע מאוחר יותר – נדדו ברחבי אוסטרליה. במהרה היו גם סוסים קטנים, קרנפים זריזי-רגליים, טַפִּירים בעלי-חדק, חזירים פרימיטיביים, סנאים, לֶמוּרים, אוֹפּוֹסוּמִים ומספר שבטים של בעלי-חיים דמויי-קוף. הם היו כולם קטנים, פרימיטיביים ומותאמים ביותר למגורים ביערות של אזורי ההר. התפתחה ציפור יבשה גדולה דמוית-יען, אשר גובהה הגיע לכשלושה מטרים וממדי הביצה שהטילה

לכעשרים-ושלושה על כשלושים-ושלושה סנטימטרים. אלו היו אבותיהן הקדמונים של ציפורי ההיסע הענקיות אשר הגיעו מאוחר יותר והיו בעלות אינטליגנציה גבוהה ביותר, וכמו-כן, נשאו בזמן מן הזמנים בני-אדם בדרך האוויר.

61:1.10 (694.2) היונקים של עידן הקנוזואיקון המוקדם חיו ביבשה, מתחת למים, באוויר ובין צמרות העצים. היו להם בין זוג אחד לאחד-עשר זוגות של בלוטות יניקה, וכולם היו מכוסים בכמות נכבדה של פרווה. בדומה לסדרים אשר הופיעו לאחר מכן, הם פיתחו שתי קבוצות עוקבות של שיניים והיו להם מוחות גדולים ביחס לממדי גופם. ואולם, לא נכלל בקרבם אף-אחד מן המינים המודרניים.

61:1.11 (694.3) לפני **40,000,000** שנה החלו אזורי היבשה של חצי הכדור הצפוני להתרומם, ובעקבות כך חלו שיקועי יבשה חדשים ונרחבים והתרחשו פעילויות יבשתיות אחרות, לרבות זרמי לבה, התקמטויות, יצירת אגמים וסחיפה.

61:1.12 (694.4) במהלך החלק המאוחר של עידן זה הייתה מרביתה של אירופה שקועה מתחת לפני המים. לאחר התרוממות קלה של היבשת היא הייתה מכוסה באגמים ובמפרצים. האוקיינוס הארקטי נע דרומה דרך השקע של אוּרָל והתחבר אל הים התיכון, אשר התרחב אז כלפי צפון; והרמות של הָאָלְפִּים, הקָרְפָּטִים, הָאָפֶּנִינִים והפִּירֶנֵאִים היו מצויות גבוה מעל לפני המים, כאיים בים. תעלת פנמה הייתה מורמת; האוקיינוס האטלנטי והאוקיינוס השקט היו מופרדים. צפון-אמריקה הייתה מחוברת לאסיה דרך הגשר היבשתי של מצר ברינג ולאירופה דרך גרינלנד ואיסלנד. מעגל היבשה של כדור הארץ בקווי הרוחב הצפוניים נקטע רק על-ידי מצרי אורל, אשר חיברו את הימים של הקוטב עם הים התיכון המורחב.

61:1.13 (694.5) במים של אירופה שוקעה כמות רבה של אבן-גיר אשר מקורה בחוֹרִיריוֹת. כיום, אותו סלע מורם לגובה של כ-3,000 מטרים בהרי אלפים, לגובה של כ-4,800 מטרים בהימלאיה ולגובה של כ-6,000 מטרים בטיבט. ניתן למצוא את משקעי הגיר של תקופה זו לאורך חופיהן של אפריקה ושל אוסטרליה, בחוף המערבי של דרום-אמריקה ובסביבות איי הודו המערבית.

61:1.14 (694.6) במהלך כל התקופה הזו, המכונה **אֶאוֹקֶן**, נמשכה ברציפות, או כמעט ללא הפרעה, התפתחותם של היונקים ושל צורות חיים קרובות אחרות. צפון-אמריקה הייתה אז מחוברת יבשתית לכל היבשות האחרות, למעט אוסטרליה; והעולם התמלא בהדרגה ביונקים פרימיטיביים מסוגים שונים.

2. שלב ההצפה הטרי
עידן היונקים המתקדמים

61:2.1 (694.7) תקופה זו התאפיינה בַּהתפתחות המהירה והנוספת של היונקים בעלי-השליה; בזמנים הללו התפתחו הצורות המתקדמות יותר של חיי היונקים.

61:2.2 (694.8) אף-על-פי שהיונקים המוקדמים בעלי-השליה הגיחו מאבות קדמונים טורפים, התפתחו במהרה ענפים אוכלי-צמחים, ובסמוך לאלו הגיחו גם משפחות של יונקים אוכלי-כל. הצמחים בעלי הפרחים היו מזונם העיקרי של היונקים ההולכים ומתרבים במהירות, כאשר הצמחייה המודרנית – הכוללת את מרבית הצמחים והעצים בני זמננו – הופיעה זה מכבר בתקופות מוקדמות יותר.

61:2.3 (695.1) לפני **35,000,000** שנה הסתמנה תחילת תקופת השליטה הכלל-עולמית של היונקים בעלי-השליה. הגשר היבשתי הדרומי היה נרחב, והוא חיבר מחדש את היבשת העצומה של אנטרקטיקה דאז לדרום-אמריקה, לדרום-אפריקה ולאוסטרליה. למרות הצטברות מאסיבית של יבשה בקווי הרוחב הגבוהים, נותר האקלים של העולם מתון יחסית; זאת בשל הגידול העצום של הימים הטרופיים, וגם בשל העובדה שהיבשה לא התרוממה מספיק על-מנת שייווצרו קרחונים. זרימות לבה נרחבות אירעו בגרינלנד ובאיסלנד, כאשר כמות מסוימת של פחם שוקעה בין השכבות האלה.

61:2.4 (695.2) שינויים מובחנים התרחשו בממלכת החי של הפלנטה. החיים הימיים עברו התאמות כבירות; רוב סדרי החיים הימיים בני זמננו כבר היו קיימים אז, והחוריריות המשיכו

למלא תפקיד חשוב. חיי החרקים היו דומים מאוד לאלו של העידן הקודם. מרבצי קולורדו של מאובני פְלוֹרִיסַנְט משתייכים לשנים המאוחרות של זמנים רחוקים אלו. רוב משפחות החרקים החיות מתוארכות לתקופה זו, ואולם, רבים מאלו שחיו אז הינם כיום בבחינת יצורים אשר נכחדו, אף כי מאובניהם נותרו.

61:2.5 (695.3) על היבשה היה זה בעיקר תור התחדשותם והתפשטותם של היונקים. בטרם תקופה זו הסתיימה, נכחדו יותר ממאה מן המינים אשר השתייכו ליונקים המוקדמים והפרימיטיביים יותר. ואפילו היונקים הגדולים בעלי המוח הקטן נעלמו במהרה מעל פני האדמה. ככל שהדבר נוגע להתקדמות בהישרדות של בעלי החיים, תפשו המוח והזריזות את מקומם של השריון ושל הגודל. ואט-אט, עם דעיכתה של משפחת הדינוזאורים, תפשו היונקים את השליטה בכדור הארץ, תוך שהם מחסלים במהרה ולחלוטין את שארית אבותיהם הקדמונים הזוחלים.

61:2.6 (695.4) במקביל להיעלמות הדינוזאורים, התרחשו שינויים גדולים אחרים בענפים השונים של משפחת הלטאות. השורדים מקרב משפחות הזוחלים המוקדמות הינם הצבים, הנחשים, והתנינים, יחד עם הצפרדע הנכבד, הקבוצה היחידה המייצגת את האבות הקדמונים המוקדמים של האדם.

61:2.7 (695.5) המקור של מספר קבוצות יונקים היה בעל-חיים ייחודי אשר נכחד זה מכבר. יצור טורף זה היה מעין הכלאה בין חתול וכלב-ים; הוא היה מסוגל לחיות ביבשה או במים, והיה מאוד אינטליגנטי ופעיל. באירופה התפתח אביה הקדמון של משפחת הכלבים, ובמהרה התפתחו מינים רבים של כלבים קטנים. בסביבות אותו הזמן הופיעו המכרסמים – הכוללים את הבונים, הסנאים, סנאי הכיס, העכברים והארנבות – אשר הפכו לצורת חיים ראויה לציון. רק שינויים מועטים חלו במשפחה זו מאז. המשקעים המאוחרים יותר של תקופה זו מכילים את שאריות המאובנים של כלבים, חתולים, דביבונים וסמורים בצורותיהן הקדמוניות.

61:2.8 (695.6) לפני **30,000,000** שנה החלו להופיע טיפוסי היונקים המודרניים. עד אז חיו היונקים על-פי-רוב בהרים, בהיותם יונקים מן הסוג ההררי; **לפתע** החלה התפתחותם של יונקים מן הסוג המישורי, או בעלי הפרסות; היו אלו מלחכי-העשב, בשונה מאוכלי הבשר

בעלי הטלפיים. מלחכי העשב הופיעו מאב קדמון בלתי-מובחן בעל חמש בהונות וארבעים-וארבע שיניים אשר אבד לפני תום העידן. במשך כל התקופה הזו, התפתחות הבהונות לא התקדמה אל מעבר לשלב של שלוש הבהונות.

61:2.9 (695.7) הסוס, דוגמא יוצאת-דופן של האבולוציה, חי בזמנים הללו הן בצפון-אמריקה והן באירופה, אף כי התפתחותו לא נשלמה לחלוטין עד לעידן הקרח העוקב. אף כי משפחת הקרנפים הופיעה בסיומה של תקופה זו, התפשטותה הנרחבת התרחשה רק לאחר מכן. התפתח גם יצור קטן דמוי-חזיר אשר הפך לאב הקדמון של המינים הרבים של החזירים, הפֶּקָארִים וההיפופוטמים. מקורם של הגמלים ושל הלאמות הינו בצפון-אמריקה, ובסביבות אמצעה של תקופה זו הם שטפו בהמוניהם את המישורים המערביים. מאוחר יותר היגרו הלאמות לדרום-אמריקה ואילו הגמלים היגרו לאירופה; ובמהרה נכחדו אלו וגם אלו בצפון-אמריקה, אף כי כמה גמלים שרדו שם עד לעידן הקרח.

61:2.10 (696.1) בסביבות הזמן הזה התרחש במערב צפון-אמריקה דבר-מה ראוי לציון: אבותיהם המוקדמים של הלֶמוּרים הקדמונים הופיעו לראשונה. אף כי לא ניתן להחשיב משפחה זו כלֶמוּרים ממש, בואם סימן את כינון הציר אשר ממנו הגיחו לאחר מכן הלמורים האמיתיים.

61:2.11 (696.2) בדומה לנחשי היבשה של העידן הקודם, אשר העבירו את עצמם אל הימים, כעת נטש את היבשה שבט שלם של יונקים בעלי-שליה ועבר לשכון באוקיינוסים. ומני אז הם נותרו בים כאשר הם מניבים את הלווייתנים, הדולפינים, הפוֹקֶנוֹת, כלבי הים ואריות הים המודרניים.

61:2.12 (696.3) חיי הציפורים של הפלנטה המשיכו להתפתח עם שינויים אבולוציוניים חשובים מועטים בלבד. מרבית הציפורים המודרניות כבר היו קיימות, לרבות השחפים, האנפות, הפלמינגו, האיות, הבזים, הנשרים, הינשופים, השַלווים והיענים.

61:2.13 (696.4) עם סיומה של תקופת **האוֹליגוֹקֶן**, אשר נמשכה עשרה מיליון שנים, התפתחו מאוד עולם הצומח, החיים הימיים וחיות היבשה; וכל אלו התפתחו מאוד והיו נוכחים על-פני

כדור הארץ בדומה מאוד לימינו אנו. בהמשך התרחשה התייחדות ניכרת, אך הצורות הקדמוניות של רוב הדברים החיים כבר חיו אז.

3. שלב ההרים המודרניים
עידן הפיל והסוס

61:3.1 (696.5) התרוממות היבשה והפרדת הימים שינו לאיטן את מזג האוויר העולמי אשר הלך והתקרר בהדרגה, אך עדיין נותר מתון. עצי סקוויה ומַגְנוֹלְיָה צמחו בגרינלנד, ואולם הצמחים הסוּבּ-טְרוֹפִיים החלו בנדידתם דרומה. עד לסיומה של תקופה זו נעלמו כמעט לחלוטין צמחי האקלים החם הללו מקווי הרוחב הצפוניים, ואת מקומם תפשו צמחים חסונים יותר והעצים הנשירים.

61:3.2 (696.6) חל גידול כביר במגוון העשבים, ושיניהם של רבים מן היונקים השתנו בהדרגה עד שהתאימו לאלה של הטיפוסים המלחכים של בני ימינו.

61:3.3 (696.7) לפני **25,000,000** שנה התרחשה שקיעה קלה של האדמה אל מתחת למים; זאת לאחר תקופה ארוכה של התרוממות היבשה. הרי הרוקי נותרו מורמים מאוד וכך נמשך השיקוע של חומר הסחף ברחבי האזורים הנמוכים אל עבר המזרח. הרי הסיירה היו מוגבהים-מחדש באופן ניכר; ולמעשה, מני אז הם ממשיכים ועולים. השבר האנכי הכביר באזור קליפורניה, אשר אורכו כשישה-וחצי קילומטרים, מתוארך לזמן הזה.

61:3.4 (696.8) העידן שהתרחש לפני **20,000,000** שנה אכן היה עידן הזהב של היונקים. הגשר היבשתי של מצר ברינג היה מורם וקבוצות רבות של בעלי-חיים נדדו מאסיה לצפון-אמריקה, לרבות המַסְטוֹדוֹן בעל ארבע-החטים, קרנפים קצרי-רגליים ומינים רבים ממשפחת החתולים.

61:3.5 (696.9) הופיעו ראשוני הצבאים, ובמהרה שטפו את צפון-אמריקה מעלי הגרה – צבאים, שוורים, גמלים, ביזונים ומספר מינים של קרנפים – ואולם חזירי הענק, אשר התנשאו לגובה של כשני מטרים, נכחדו.

61:3.6 (697.1) לפילי הענק של תקופה זו, ושל התקופות הבאות לאחריה, היו מוחות גדולים כמו גם גופים גדולים; ובמהרה הם שטפו את העולם כולו, למעט אוסטרליה. לשם שינוי, הפעם העולם נשלט על-ידי בעל חיים ענק בעל מוח גדול במידה מספקת על-מנת לאפשר לו להמשיך ולהתקיים. בהינתן הצורך להתמודד עם החיים האינטליגנטיים ביותר של העידנים הללו, אף בעל-חיים בגודלו של הפיל לא היה מסוגל לשרוד אלמלא היה מצויד במוח גדול באיכות נעלה. בכל הנוגע לְאינטליגנציה ולכושר הסתגלות, רק הסוס מתקרב אל הפיל ורק האדם מתעלה מעל הסוס. ואף-על-פי-כן, מתוך חמישים המינים של הפיל אשר היו קיימים בתחילת תקופה זו, אך ורק שניים שרדו.

61:3.7 (697.2) לפני **15,000,000** שנה היו אזורי ההר של אירו-אסיה מצויים במהלך של התרוממות, וברחבי האזורים הללו התרחשה פעילות געשית מסוימת; ואולם, דבר לא השתווה לזרמי הלבה של חצי הכדור המערבי. תנאים בלתי-יציבים אלו שררו בכל רחבי העולם.

61:3.8 (697.3) מיצר גיברלטר נסגר, וספרד חוברה לאפריקה דרך הגשר היבשתי הישן; ואולם, הים התיכון זרם לאוקיינוס האטלנטי דרך תעלה צרה אשר חצתה את צרפת, כאשר פסגות הרים ורמות מופיעות כאיים מעל לים עתיק זה. מאוחר יותר החלו הימים האירופיים הללו לסגת. ומאוחר יותר מזה, התחבר הים התיכון לאוקיינוס ההודי; זאת בעוד שבסיומה של התקופה הזו התרומם אזור סואץ עד אשר הים התיכון הפך לזמן מה לים פנים-יבשתי מלוח.

61:3.9 (697.4) הגשר היבשתי של איסלנד שקע אל מתחת לפני המים, והמים הארקטיים התמזגו עם אלו האוקיינוס האטלנטי. החוף האטלנטי של צפון-אמריקה התקרר במהירות, ואולם חוף האוקיינוס השקט נותר חם יותר מאשר הוא בהווה. זרמי האוקיינוס הגדולים פעלו והשפיעו על האקלים, ממש כפי שהם עושים כיום.

61:3.10 (697.5) חיי היונקים המשיכו להתפתח. במישוריה המערביים של צפון-אמריקה הצטרפו עדרי ענק של סוסים אל הגמלים; אכן היה זה עידן הסוסים, כמו גם עידן הפילים. מוחו של הסוס קרוב באיכויות של עולם החי למוחו של הפיל, ואולם בהיבט אחד הוא בהחלט נחות ממנו; זאת משום שהסוס מעולם לא התגבר לחלוטין על הנטייה החזקה הטבועה בו להימלט בשעה שמופיע פחד. הסוס חסַר את השליטה הרגשית שבה ניחן הפיל, בעוד שהפיל מוגבל ביותר בשל גודלו וחוסר זריזותו. במהלך תקופה זו התפתח בעל-חיים אשר במידת מה היה דומה הן לפיל והן לסוס, אך בעל-חיים זה הושמד במהרה בידי משפחת החתולים אשר התרבתה במהירות.

61:3.11 (697.6) עם כניסתה של אורנטיה למה שנקרא "עידן ללא סוסים", שומה עליכם לעצור ולהרהר במשמעות שהייתה לבעל-החיים הזה עבור אבותיכם. בתחילה השתמש האדם בסוס לצרכי מאכל, לאחר מכן לצרכי תחבורה, ובהמשך לצרכי חקלאות ומלחמה. זמן רב שירת הסוס את המין האנושי ומילא תפקיד חשוב בהתפתחות הציוויליזציה האנושית.

61:3.12 (697.7) ההתפתחויות הביולוגיות של תקופה זו תרמו רבות להכנת הזירה להופעתו העתידית של האדם. הטיפוסים האמיתיים של הקוף ושל הגורילה הפרימיטיביים התפתחו במרכז אסיה; ולאלו כמו אלו אב קדמון משותף, אשר נכחד זה מכבר. ואולם, אף לא אחד מן המינים הללו קשור לשרשרת היצורים החיים אשר עתידים להפוך, לעתיד לבוא, לאבותיהם הקדמונים של הגזע האנושי.

61:3.13 (697.8) משפחת הכלבים יוצגה על-ידי מספר קבוצות, וביניהן ראוי לציין את הזאבים ואת השועלים; שבט החתולים יוצג על-ידי הפנתרים ונמרי שן-החרב הסיביריים הגדולים, כשהאחרונים התפתחו לראשונה בצפון-אמריקה. משפחות הכלבים והחתולים המודרניות התרבו בכל רחבי העולם. סַמוּרים, נמיות ודביבונים שגשגו והתפתחו באזורי קווי הרוחב הצפוניים.

61:3.14 (698.1) הציפורים המשיכו להתפתח, אף כי אירעו שינויים מובחנים מועטים בלבד. הזוחלים היו דומים לטיפוסים המודרניים – נחשים, תנינים וצבים.

61:3.15 (698.2) וכך מגיעה לסיומה תקופה רבת-אירועים ומעניינת עד מאוד של ההיסטוריה העולמית. עידן זה של הפיל ושל הסוס ידוע בכינוי **עידן המְיוֹקֶן**.

4. שלב התרוממות היבשות אשר מקרוב נדידת היונקים הגדולה האחרונה

61:4.1 (698.3) זוהי התקופה של התרוממות היבשה של קדם-עידן הקרח בצפון-אמריקה, באירופה ובאסיה. הטופוגרפיה של היבשה השתנתה באופן ניכר; שרשראות הרים נולדו, נהרות שינו את נתיבותיהם והרי געש מבודדים התפרצו בכל רחבי העולם.

61:4.2 (698.4) לפני **10,000,000** שנה החל עידן של שיקועי אדמה נרחבים באזורים הנמוכים של היבשות, ואולם רוב המשקעים הללו הוסרו לאחר-מכן. בזמן זה רוב יבשת אירופה הייתה מצויה עדיין מתחת למים, לרבות חלקים מאנגליה, מבלגיה ומצרפת; והים התיכון כיסה חלק גדול מצפון-אפריקה. בצפון-אמריקה התרחשו שיקועים נרחבים בבסיסי ההרים, באגמים ובאגני היבשה הגדולים. עוביים הממוצע של השיקועים הללו עומד על כשישים מטרים בלבד; הם פחות או יותר צבעוניים והמאובנים נדירים בהם. במערבה של צפון-אמריקה התקיימו שני אגמים גדולים של מים מתוקים. הרי הסיירה היו מצויים במהלך התרוממות; ההרים שָׁאסְטַה, הוּד וּרְיְנְיֵר החלו את נתיבותיהם כהרים. ואולם, צפון-אמריקה לא החלה את זחילתה אל עבר השקע האטלנטי, אלא רק בעידן הקרח הבא.

61:4.3 (698.5) למשך פרק זמן קצר, שוב הייתה כלל היבשה של העולם מחוברת, למעט אוסטרליה, והחלה הנדידה הכלל-עולמית הגדולה האחרונה של בעלי החיים. צפון-אמריקה הייתה מחוברת הן לדרום-אמריקה והן לאסיה, והתקיימה תחלופה חופשית של בעלי-חיים. עַצְלָנים אסייתים, אָרְמַדִילוֹ, אַנְטִילוֹפוֹת ודובים נכנסו לצפון-אמריקה, בעוד שהגמלים הצפון אמריקניים נדדו לסין. הקרנפים היגרו לכל רחבי העולם, למעט אוסטרליה ודרום-אמריקה, ואולם, עם סיום תקופה זו הם נכחדו בחצי הכדור המערבי.

(698.6) 61:4.4 ככלל, החיים של התקופה הקודמת המשיכו להתפתח ולהתפשט. משפחת החתולים שלטה בעולם החי, והתפתחות החיים בים כמעט ועצרה מלכת. לרבים מן הסוסים היו עדיין שלוש בהונות, אך הטיפוסים המודרניים כבר החלו להגיע; לאמות וגמלים דמויי-ג'ירפה התערבבו במישורי המרעה עם הסוסים. באפריקה הופיעו הג'ירפות, ולהן צוואר ארוך ממש כפי שהוא היום. בדרום-אמריקה התפתחו עצלנים, ארמדילו, דובי-נמלים וטיפוס הקוף הפרימיטיבי של דרום-אמריקה. בטרם נפרדו היבשות בסופו של דבר, המָסְטוֹדוֹנִים, אותם בעלי-חיים מאסיביים, נדדו לכל מקום, למעט אוסטרליה.

(698.7) 61:4.5 לפני **5,000,000** שנה התפתח הסוס בצורתו הידועה כיום ונדד מצפון-אמריקה לכל רחבי העולם. ואולם, הסוס נכחד מן היבשת המקורית שלו הרבה לפני הגעתו של האדם האדום ליבשת זו.

(698.8) 61:4.6 האקלים הלך והתקרר בהדרגה; צמחי היבשה נעו לאיטם דרומה. בתחילה הייתה זו התגברות הקור בצפון שעצרה את נדידתם של בעלי החיים מעל המַצָרים הצפוניים; לאחר-מכן שקעו גשרי היבשה הצפון-אמריקניים הללו. ובמהרה לאחר-מכן שקעה סופית גם היבשה המקשרת את אפריקה ואת דרום-אמריקה, וחצי הכדור המערבי היה מבודד ממש כפי שהוא היום. מכאן ואילך החלו להתפתח בחצאי הכדור המערבי והמזרחי צורות חיים שונות.

(699.1) 61:4.7 וכך מגיעה לסיומה תקופה זו, אשר נמשכה קרוב לעשרה מיליון שנים, ואביו הקדמון של האדם טרם הופיע. זמן זה מכונה על-פי-רוב בשם **תקופת הפְּלְיוֹקֶן**.

5. עידן הקרח המוקדם

(699.2) 61:5.1 עם סיומה של התקופה הקודמת היו אדמות צפון-מזרח צפון-אמריקה וצפון-אירופה מורמות עד למאוד לאורך אזורים נרחבים, כאשר בצפון-אמריקה אזורים עצומים התרוממו עד לגובה של כ-9,000 מטרים ויותר. אקלימים מתונים שררו קודם לכן

בכל האזורים הצפוניים הללו; המים הארקטיים היו חשופים כולם להתאדות, והם המשיכו להיות חופשיים מקרח כמעט עד לסיומה של תקופת הקרח.

61:5.2 (699.3) בד בבד עם התרוממויות יבשה אלה, חלו שינויים בזרמי האוקיינוסים, והרוחות העונתיות שינו את כיווניהן. תנאים אלו גרמו לבסוף למשקעים כמעט רציפים של לחות; זאת בשל תנועת האטמוספירה הרוויה עד מאוד מעל הרמות הצפוניות. שלג החל לרדת באזורים הגבוהים – ולפיכך הקרים – הללו, והוא המשיך לרדת עד אשר עומקו הגיע לכ-6,000 מטרים. האזורים שבהם שכבת השלג הייתה העמוקה ביותר, בשילוב עם גורם הגובה, קבעו את הנקודות המרכזיות של הזרמים המאוחרים יותר של הלחץ הקרחוני. ועידן הקרח נמשך כל עוד המשקעים המרובים הללו המשיכו לכסות את הרמות הצפוניות האלה בשמיכת שלג עצומה זו, אשר הפכה עד מהרה לקרח מוצק אך זוחל.

61:5.3 (699.4) כל סדיני הקרח הכבירים של תקופה זו היו ממוקמים ברמות המוגבהות ולא באזורים הרריים, מקום הִמצאם כיום. מחצית מן הקרח אשר בקרחונים הייתה בצפון-אמריקה, רבע ממנה באירו-אסיה, ואילו רבע נוסף בשאר העולם ובעיקר באנטרקטיקה. הקרח השפיע רק מעט על אפריקה, אך אוסטרליה הייתה מכוסה כמעט כולה בשמיכת הקרח של אנטרקטיקה.

61:5.4 (699.5) האזורים הצפוניים של העולם הזה חוו שש פלישות קרח מובחנות ונפרדות; זאת על-אף שעשרות התקדמויות ונסיגות התלוו לפעילותה של כל יריעת קרח יחידנית. הקרח בצפון-אמריקה התרכז בשני מרכזים, ובהמשך בשלושה. גרינלנד הייתה מכוסה, ואילו איסלנד נקברה לחלוטין מתחת לזרם הקרח. באירופה כיסה הקרח בזמנים שונים את האיים הבריטיים, למעט חופיה הדרומיים של אנגליה, והוא התפשט למערב אירופה כלפי מטה לצרפת.

61:5.5 (699.6) לפני **2,000,000** שנה החל הקרחון הצפון-אמריקני הראשון בהתקדמותו דרומה. עידן הקרח היה אז בתהליך היווצרות, וקרחון זה בילה כמעט מיליון שנה בהתקדמותו

ממרכזֵי הלחץ הצפוניים ובחזרתו אליהם. יריעת הקרח המרכזית השתרעה דרומה הרחק עד לקנזס; מרכזֵי הקרח המזרחיים והמערביים לא היו אז כה נרחבים.

61:5.6 (699.7) לפני **1,500,000** שנה היה הקרחון הגדול הראשון בתהליך נסיגה צפונה. בה בעת, ירדו כמויות עצומות של שלג על גרינלנד ובצפון-מזרח אמריקה הצפונית; ולא חלף זמן רב בטרם החלה מסת הקרח המזרחית הזו לנוע דרומה. הייתה זו פלישת הקרח השנייה.

61:5.7 (699.8) שתי פלישות הקרח הראשונות האלה לא היו נרחבות באירו-אסיה. במהלך התקופות המוקדמות יותר האלה של עידן הקרח שטפו את אמריקה הצפונית מסטודונים, ממוטות מכוסות-צמר, סוסים, גמלים, צבאים, כבשי מוּשְׁק, ביזונים, עצלני יבשה, בוֹנֵי ענק, נמרים בעלי שן-מסור, עצלנים גדולים כפִילִים, וקבוצות רבות ממשפחות החתולים והכלבים. ואולם, החל מן הזמן הזה ואילך, מספריהם הלכו ופחתו במהירות בשל הקור המתגבר של תקופת הקרחונים. לקראת סופו של עידן הקרח, נכחדו בצפון-אמריקה רוב מיני בעלי החיים הללו.

61:5.8 (700.1) הרחק מן הקרח המשיכו החיים היבשתיים והימיים של העולם בשינויים קטנים בלבד. בין פלישות הקרח היה האקלים מתון בערך כפי שהוא כיום, ואולי אף מעט חם יותר. אחרי ככלות הכול, הקרחונים היוו תופעה מקומית, אף-על-פי שהם התפשטו וכיסו אזורים עצומים. האקלים בחופים היה שונה באופן משמעותי בין התקופות שבהן לא היה קרח לבין התקופות שבהן גלשו קרחוני ענק מחופיה של מֶיְין אל האוקיינוס האטלנטי, החליקו דרך פּוּגֶט סָאוּנד אל האוקיינוס השקט, ורעמו בדרכם מטה מן הפיורדים של נורבגיה אל עבר הים הצפוני.

6. האדם הפרימיטיבי בעידן הקרח

61:6.1 (700.2) המאורע הכביר של תקופת הקרחונים הזאת היה התפתחותו של האדם הפרימיטיבי. מעט מזרחה מהודו, בשטח המצוי כעת מתחת לפני המים – ובקרב צאצאיהם של

טיפוסי הלֶמוּרִים הצפון-אמריקניים העתיקים יותר אשר היגרו לאסיה – הופיעו **פתאום** היונקים של שחר היות האדם. בעלי החיים הקטנים הללו הלכו לרוב על רגליהם האחוריות, והיו להם מוחות גדולים ביחס לממדי גופם ובהשוואה לבעלי-חיים אחרים. במהלך הדור השבעים של סדר חיים זה, התבחנה **לפתע** קבוצה חדשה וגבוהה יותר של בעלי-חיים. יונקי-ביניים חדשים אלו – אשר גודלם וגובהם היו כפולים כמעט מאלו של אבותיהם ואשר ניחנו ביכולת מוחית מוגברת בהתאם – אך החלו לבסס את עצמם כהלכה, כאשר הפְּרִימָטִים, המוטציה החיונית השלישית, הופיעו **פתאום**. (בדיוק בזמן הזה, התפתחות נסיגתית בקרב זני יונקי-הביניים העניקה קיום לאבותיהם הקדמונים של האַנְתְרוֹפוֹאִידִים; ומאז ועד היום המשיך הענף האנושי קדימה בהתפתחות מתמדת, בעוד שהשבטים האנתרופואידים נותרו על מקומם, או למעשה נסוגו לאחור.)

61:6.2 (700.3) לפני **1,000,000** שנה נרשמה אורנטיה **כעולם מיושב**. מוטציה שהתרחשה בקרב הזנים המתקדמים של הפרימטים הפיקה **פתאום** שני בני-אדם פרימיטיביים, ואלו היו למעשה אבותיו הקדמונים של המין האנושי.

61:6.3 (700.4) מאורע זה התרחש בסביבות תחילת ההתקדמות השלישית של הקרחונים; וכך, ניתן לראות כי אבותיכם הקדומים המוקדמים נולדו וגדלו בסביבה ממריצה, מרעננת וקשה. והשורדים היחידים של האַבּוֹרִיגִ'ינִים הללו של אורנטיה, האֶסְקִימוֹסִים, מעדיפים אפילו כעת לשכון באקלימי הצפון הקרים.

61:6.4 (700.5) עד סמוך לסיומו של עידן הקרח לא הייתה נוכחות בני-אדם בחצי הכדור המערבי. ואולם, במהלך התקופות שבין עידני הקרח, הם נעו מערבה אל סביבות הים התיכון ובמהרה שטפו את יבשת אירופה. במערות של מערב אירופה ניתן למצוא עצמות-אדם מעורבבות עם שיירים של בעלי-חיים ארקטיים וטרופיים, עובדה המעידה על כך שהאדם חי באזורים הללו במהלך כל העידנים המאוחרים של התקדמות ונסיגות הקרחונים.

7. המשך עידן הקרח

61:7.1 (700.6) במהלך תקופת הקרחונים פעילויות אחרות נמצאו בעיצומן, ואולם, פעולת הקרח מאפילה על כל התופעות האחרות בקווי הרוחב הצפוניים. אף תופעה ארצית אחרת אינה מותירה עדות אופיינית שכזו על הטופוגרפיה. לא ניתן למצוא את הסלעים המובחנים ואת הביקועים על-פני השטח, כדוגמת בוֹרוֹת, אגמים, אבנים מותקות וקמח סלעים בהקשר של שום תופעת טבע אחרת. הקרח אף אחראי לאותן תפיחות עדינות, לאותן תנועות גליות בפני הקרקע, הידועות בשם דְרוּמְלִין. כמו כן, עם התקדמותו מסיט הקרחון נהרות ומשנה את כלל פני השטח של הארץ. רק הקרחונים לבדם מותירים מאחוריהם את אותן סחיפות חושפניות – את מוֹרֶנוֹת הקרקע, המורנות הצידיות ומורנות הקצה. סחיפות אלה, ובמיוחד מורנות הקרקע, משתרעות בצפון-אמריקה צפונה ומערבה מן החוף המזרחי, והן מצויות גם באירופה ובסיביר.

61:7.2 (701.1) לפני **750,000** שנה יריעת הקרח הרביעית, אשר היוותה איחוד של שדות הקרח המרכזי והמזרחי של צפון-אמריקה, הייתה זה מכבר בדרכה דרומה; בשיאה היא הגיעה עד לדרום אִילִינוֹי, בהסיטה את נהר המִיסִיסִיפִּי כשמונים קילומטרים מערבה, ובמזרח הגיעה דרומה עד לנהר אוֹהָיוֹ ולמרכז פֶּנְסִילְבַּנְיָה.

61:7.3 (701.2) באסיה פלשה יריעת הקרח הסיבירית את פלישתה הדרומית ביותר, בעוד שבאירופה עצר הקרחון המתקדם רק בסמוך למחסום של הרי האַלפִּים.

61:7.4 (701.3) לפני **500,000** שנה, במהלך התקדמותו החמישית של הקרח, התפתחות חדשה האיצה את מהלך האבולוציה האנושית. **לפתע**, ובתוך דור אחד, חלה מוטציה של הזן האנושי האבוריג'יני, אשר ממנה הופיעו ששת הגזעים הצבעוניים. תאריך זה חשוב כפליים, הואיל והוא גם מציין את הגעת הנסיך הפלנטארי.

61:7.5 (701.4) בצפון-אמריקה, התקדמותו של הקרחון החמישי היוותה פלישה משולבת של כל שלושת מרכזי הקרח. מכל מקום, האוּנה המזרחית השתרעה רק מרחק קצר מתחת לעמק סֶיְינְט-לוֹרֶנְס, ויריעת הקרח המערבית התקדמה דרומה אך מעט. ואולם, האונה המרכזית המשיכה דרומה וכיסתה את מרבית מדינת אָיְווַה. באירופה, פלישה זו של הקרח לא הייתה כה נרחבת כמו קודמתה.

61:7.6 (701.5) לפני **250,000** שנה החלה תקופת הקרח השישית והאחרונה. ולמרות העובדה שהרמות הצפוניות החלו לשקוע קמעה, הייתה זו התקופה שבה הצטברה כמות השלג הגדולה ביותר בשדות הקרח הצפוניים.

61:7.7 (701.6) בפלישה הזו התאחדו שלוש יריעות הקרח הכבירות לכדי מסת קרח אחת עצומה, וכל ההרים במערב השתתפו בפעילות הקרחונית הזו. הייתה זו פלישת הקרחונים הגדולה ביותר בצפון-אמריקה; הקרח נע דרומה מרחק קרוב לאלפיים וחמש-מאות קילומטרים ממרכז הלחץ שלו, וצפון-אמריקה חוותה את הטמפרטורות הנמוכות ביותר אשר חוותה מעודה.

61:7.8 (701.7) לפני **200,000** שנה, בעת התקדמות הקרחון האחרון, התרחש אירוע אשר הייתה לו נגיעה רבה למצעד האירועים באורנטיה – מרידתו של לוציפר.

61:7.9 (701.8) לפני **150,000** שנה הגיע הקרחון השישי והאחרון לנקודות ההתפשטות הדרומיות ביותר שלו, כאשר יריעת הקרח המערבית חצתה אל מעבר לגבול הקנדי; היריעה המרכזית ירדה מטה, לעבר קָנְזַס, מִיזוּרִי ואִילִינוֹי; היריעה המזרחית התקדמה דרומה וכיסתה את מרבית השטח של פֶּנְסִילְבַנְיָה ושל אוֹהָיוֹ.

61:7.10 (701.9) זהו הקרחון אשר שלח לפניו את הלשונות הרבות – או את אוּנוֹת הקרח – אשר חצבו את האגמים הגדולים והקטנים של ימינו אנו. במהלך נסיגתו נוצרה בצפון-אמריקה מערכת האגמים הגדולים. ונכון מאוד הסיקו הגיאולוגים של אורנטיה את השלבים השונים של התפתחות זו, ונכון ניחשו כי גופי מים אלו זרמו, בזמנים שונים, ראשית אל תוך עמק המיסיסיפי, לאחר מכן מזרחה אל עמק ההֻדְסוֹן, ולבסוף בנתיב צפוני לסֶיְינְט-לוֹרֶנְס. מזה

שלושים-ושבע אלף שנה שהמערכת המחוברת של האגמים הגדולים נשפכת דרך הנתיב הנוכחי של הנִיאַגָרָה.

61:7.11 (702.1) לפני **100,000** שנה, במהלך נסיגתו של הקרחון האחרון, החלו להיווצר יריעות הקרח העצומות של הקוטב, ומרכז הצטברות הקרח נע משמעותית צפונה. וכל אימת שאזורי הקוטב ימשיכו להיות מכוסים קרח, יהיה זה בלתי-אפשרי כמעט שיתרחש עידן קרח נוסף, וזאת ללא קשר להתרוממות עתידית של היבשה או לשינויים עתידיים בזרמי האוקיינוסים.

61:7.12 (702.2) הקרחון האחרון הזה התקדם במשך מאה-אלף שנה, ונדרש לו פרק זמן דומה על-מנת להשלים את נסיגתו צפונה. האזורים הממוזגים היו חופשיים מקרח במשך מעט יותר מחמישים-אלף השנים האחרונות.

61:7.13 (702.3) תקופת הקרח הקשוחה השמידה מינים רבים ושינתה באופן קיצוני מינים רבים אחרים. מינים רבים סוננו בקפידה בידי ההכרח לנדוד הלוך-ושוב בעקבות התקדמות הקרח ונסיגתו. בין בעלי החיים אשר עקבו על היבשה אחר הקרחונים הלוך ושוב נכללים הדוב, הביזון, האיל, כבש המושק, הממותה והמסטודון.

61:7.14 (702.4) הממותה ביקשה את הערבות הפתוחות בעוד שהמסטודון העדיף את שוליהם המוגנים של אזורי היערות. עד לזמן מאוחר התפרסה הממותה ממקסיקו ועד לקנדה; הסוג הסיבירי של הממותה התכסה צמר. המסטודון התקיים בצפון-אמריקה עד אשר הוכחד בידי האדם האדום, ממש כשם שהאדם הלבן חיסל לאחר-מכן את הביזון.

61:7.15 (702.5) במהלך תקופת הקרח האחרונה נכחדו בצפון-אמריקה הסוס, הטָפִּיר, הלאמה והנמר בעל שן-החרב. את מקומם תפשו העצלנים, הארמדילו וחזירי המים אשר עלו מדרום-אמריקה.

61:7.16 (702.6) הנדידה המאולצת של החיים מפני התקדמות הקרח הביאה לעירוב יוצא-דופן של צמחים ושל בעלי-חיים; ועם נסיגתה של פלישת הקרח האחרונה, נותרו רבים מן המינים הארקטיים של הצמחים ושל בעלי החיים נטושים, גבוה על פסגות הרים מסוימים אשר אליהם נעו על-מנת לחמוק מהשמדה על-ידי הקרחון. וכך, ניתן למצוא כיום את הצמחים ואת

בעלי החיים המותקים הללו גבוה באַלְפִּים של אירופה ואפילו בהרי האפלצ'ים של צפון-אמריקה.

61:7.17 (702.7) עידן הקרח הינו התקופה הגיאולוגית האחרונה אשר נשלמה. היא מכונה **תקופת הפְּלֵיְסְטוֹקֶן** וארכה מעל לשני מיליון שנה.

61:7.18 (702.8) התקופה שלפני **35,000** שנה מסמנת את סיומו של עידן הקרח הגדול, למעט באזורי הקוטב של הפלנטה. תאריך זה משמעותי גם משום שהוא מתקרב להגעתם של בן ובת חומריים, וכן לתחילתו של העידן האדמי, אשר תואם בקירוב את תחילתה של **תקופת ההוֹלוֹקֶן**, או תקופת בתר-הקרח.

61:7.19 (702.9) תיאור זה, המשתרע למן הופעת חיי היונקים ועד לנסיגת הקרח והלאה אל הזמנים ההיסטוריים, מכסה תקופה של כמעט חמישים מיליון שנה. זוהי התקופה הגיאולוגית האחרונה – התקופה הנוכחית – והיא ידועה לחוקריכם בשם **עידן הקֶנוֹזוֹאִיקוֹן**, או עידן הזמן-האחרון.

61:7.20 (702.10) [הובא בחסות נשא חיים שוכן.]

>> מסמך 61 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 63 <<

מסמך 62

גזעי השחר של האדם המוקדם

62:0.1 (703.1) לפני כמיליון שנה הופיעו האבות הקדמונים המידיים של המין האנושי באמצעות שלוש מוטציות פתאומיות ועוקבות, אשר נבעו מן הזן המוקדם של היונק בעל-השליה מטיפוס הלֶמוּר. הגורמים השליטים של הלמורים המוקדמים הללו נגזרו מפלזמת החיים המתפתחת המערבית, או מזו של הקבוצה האמריקנית המאוחרת יותר. ואולם, בטרם כינון הקו הישיר לאבות הקדמונים של האדם, חוזק זן זה בתרומות משתילת החיים המרכזית אשר התפתחה באפריקה. קבוצת החיים המזרחית תרמה אך מעט, או כלל לא תרמה, ליצירתו בפועל של המין האנושי.

1. טיפוסי הלֶמוּר המוקדמים

62:1.1 (703.2) הלמורים המוקדמים אשר נוגעים למורשת המין האנושי לא היו קשורים ישירות לשבטי הגִיבּוֹנים והקופים אשר היו קיימים קודם לכן, ואשר חיו אז באירו-אסיה ובצפון-אפריקה, אלו אשר צאצאיהם שרדו עד לזמן הנוכחי. הם אף לא היו צאצאיהם של טיפוס הלמור המודרני, אף כי הם הגיחו מאב קדמון המשותף לשניהם, ואשר נכחד לפני זמן רב.

62:1.2 (703.3) בעוד שטיפוסי הלמור המוקדמים הללו התפתחו בחצי הכדור המערבי, כינונה של שושלת היונקים הישירה של המין האנושי התרחשה בדרום-מזרח אסיה, באזור המקורי של שתילת החיים המרכזית, אך בסמוך לגבולות האזורים המזרחיים. מספר מיליוני שנה קודם לכן היגרו טיפוסי הלמור הצפון-אמריקניים מערבה דרך הגשר היבשתי של ברינג, והתקדמו לאיטם בכיוון דרום-מערב לאורך חופיה של אסיה. השבטים המהגרים הללו הגיעו לבסוף לאזור יפה לבריאות הממוקם בין הים התיכון המורחב דאז לבין האזורים ההרריים המורמים של חצי האי ההודי. באדמות האלה אשר במערב הודו הם התאחדו עם זנים מבטיחים אחרים, וכך יצרו את השושלת הקדומה של הגזע האנושי.

62:1.3 (703.4) בחלוף הזמן, שקע בהדרגה החוף של הודו באזור המצוי מדרום-מערב להרים, וכך הפכו החיים באזור הזה מבודדים לחלוטין. לא הייתה כל דרך לגשת אל – או לחמוק מן – חצי האי המסופוטמי או הפרסי הזה, אלא מן הצפון, ונתיב זה נחסם שוב ושוב על-ידי פלישות הקרחונים בכיוון דרום. והיה זה באזור כמעט פָּרַדִיסִי זה, ומקרב הצאצאים העליונים של טיפוס למורי זה של יונקים, שהגיחו שתי קבוצות גדולות: שבטי האנתרופואידים של הזמן המודרני והמינים הנוכחיים של האדם.

2. היונקים המבשרים

62:2.1 (703.5) לפני מעט יותר ממיליון שנה, הופיעו **לפתע** היונקים המבשרים המסופוטמיים, צאצאיהם הישירים של היונקים בעלי-השליה הצפון-אמריקניים מטיפוס הלמור. אלו היו יצורים קטנים ופעילים אשר התנשאו לגובה של פחות ממטר אחד; ואף-על-פי שברגיל הם לא התהלכו על רגליהם האחוריות, הם יכלו לעמוד זקופים ללא קושי. הם היו שעירים וזריזים והם קשקשו זה עם זה באופן הדומה לקופים, ואולם שלא כשבטי האנתרופואידים, הם היו אוכלי-בשר. היה להם אגודל מנוגד פרימיטיבי, כמו גם בוהן אוחזת גדולה ושימושית ביותר. מנקודה זו ואילך פיתחו המינים הקדם-אנושיים את האגודל המנוגד, בעודם מאבדים בהדרגה את כוח האחיזה של הבוהן הגדולה. שבטי הקופים

המאוחרים יותר שימרו את הבוהן גדולה האוחזת, אך מעולם לא פיתחו את סוג האגודל האנושי.

62:2.2 (704.1) היונקים המבשרים הללו הגיעו לגודלם המלא בהגיעם לגיל של שלוש או ארבע שנים, ותוחלת חייהם הממוצעת הייתה כעשרים שנה. ככלל, צאצאיהם נולדו כיחידים, אף כי מפעם לפעם נולדו גם תאומים.

62:2.3 (704.2) לַפרטים מן המין החדש הזה היו המוחות הגדולים ביותר ביחס לממדי גופם מכל בעל-חיים אחר אשר התקיים עד אז על-פני כדור הארץ. הם חוו רבות מן הרגשות וחלקו רבים מן האינסטינקטים אשר יאפיינו בשלב מאוחר יותר את האדם הפרימיטיבי; הם היו סקרנים מאוד והפגינו התרוממות רוח ניכרת בשעה שהצליחו להוציא אל הפועל משימה כלשהי. הרעב למזון והכמיהה למין היו מפותחים ביותר, והם הפגינו בחירה מינית מוגדרת תוך כדי חיזור מגושם משהו ותוך כדי בחירת בני-זוג. הם לחמו בעוז להגנת בני מינם והיו רכים למדי ביחסיהם המשפחתיים; כמו כן, הם היו בעלי חוש ענישה-עצמית על גבול הבושה והחרטה. הם רחשו חיבה עד למאוד והיו נאמנים לבני זוגם באופן נוגע ללב, אך אם הפרידו ביניהם הנסיבות, הם בחרו בשותפים חדשים.

62:2.4 (704.3) בהיותם בעלי קומה נמוכה ובהחזיקם במוחות חריפים אשר בעזרתם הבינו את הסכנות הטמונות ביערות אשר בהם שכנו, הם פיתחו פחד יוצא-דופן אשר הובילם לנקוט אמצעי זהירות נבונים אשר תרמו באופן כה ניכר להישרדותם; צעדים כדוגמת בניית מקלטים גסים בתוך צמרות העצים, אשר מיגרו רבות מן הסכנות הטמונות בחיים על-פני הקרקע. תחילתן של נטיות האנושות לעבר הפחד מתוארכות באופן ספציפי במיוחד לימים הללו.

62:2.5 (704.4) היונקים המבשרים הללו פיתחו יותר רוח שבטית מזו אשר התקיימה אי-פעם קודם לכן. הם אכן אהבו עד מאד את חיי הקהילה, ואף-על-פי-כן היו לוחמניים עד מאוד בשעה שהופרעו בצורה כלשהי משגרת חייהם הרגילה; והם הפגינו את מזגיהם החמים בשעה שהתעורר כעסם במלואו. מכל מקום, טבעם הלוחמני שימש לתכלית טובה; הקבוצות העליונות לא היססו להילחם בשכניהם הנחותים, וכך, באמצעות הישרדות סלקטיבית, הלך המין והשתפר בהדרגה. עד מהרה, הם שלטו בחיי היצורים הקטנים יותר של אזור זה, וכך שרדו אך מעט מן השבטים דמויי-הקוף הוותיקים יותר אשר אינם אוכלי-בשר.

62:2.6 (704.5) בעלי החיים הקטנים והאגרסיביים הללו התרבו והתפשטו ברחבי חצי האי של מסופוטמיה במשך יותר מאלף שנים; זאת בעוד שחל בהם שיפור מתמיד מבחינה פיזית ומבחינת האינטליגנציה הכללית. והיה זה אך שבעים דורות לאחר ששבט חדש זה נולד מעם אביו, טיפוס הלמור הגבוה ביותר, כאשר התרחשה ההתפתחות מחוללת-העידנים הבאה – היבדלותם **הפתאומית** של האבות הקדמונים של הצעד החיוני הבא בהתפתחות בני האדם באורנטיה.

3. יונקי הביניים

62:3.1 (704.6) מוקדם בתחילת נתיבתם של היונקים המבשרים, במשכנם בצמרות העצים של זוג נעלה של מקרב היצורים הזריזים הללו, נולדו תאומים – זכר אחד ונקבה אחת. בהשוואה לאלו אשר קדמו להם, הם אכן היו יצורים נאים להפליא. שיער מועט בלבד כיסה את גופם, אך לא הייתה זו מגבלה כלל, הואיל והם חיו באקלים חמים ונוח.

62:3.2 (705.1) ילדים אלו צמחו לגובה של כמטר ועשרים סנטימטרים. הם היו גדולים מהוריהם בכל המובנים; היו להם רגליים ארוכות יותר וזרועות קצרות יותר. היו להם אגודלים מנוגדים מושלמים כמעט, כאלו המותאמים לסוגי עבודה מגוונים, ממש כאגודלו הנוכחי של האדם. הם התהלכו זקופים, ורגליהם היו מותאמות להליכה כמעט כרגלי בני הגזעים האנושיים המאוחרים יותר.

62:3.3 (705.2) בהשוואה לבני האדם, היו מוחותיהם של התאומים הללו נחותים וקטנים יותר, ואולם ביחס לקודמיהם, היו מוחותיהם נעלים וגדולים הרבה יותר. בשלב מוקדם הפגינו התאומים אינטליגנציה נעלה, ובמהרה הוכרו כראשיו של כלל שבט היונקים המבשרים; והם אכן כוננו צורה פרימיטיבית של ארגון חברתי ושל חלוקה כלכלית גסה של העבודה. אח ואחות אלו הזדווגו ובמהרה הם נהנו מחברתם של עשרים-ואחד ילדים אשר דמו להם עד מאוד, כאשר כולם מתנשאים לגובה של מעל מטר ועשרים סנטימטרים ונעלים על המינים אשר קדמו להם בכל מובן. קבוצה חדשה זו יצרה את הגרעין של יונקי הביניים.

(705.3) 62:3.4 כאשר גדל עד למאוד מספר הפרטים בקבוצה הנעלה והחדשה הזו, פרצה מלחמה חסרת רחמים; וכאשר תם המאבק המר, לא נותר בחיים אף-אחד מן היחידים בני הגזע הקודם של היונקים המבשרים. הנצר של המין – אלו אשר מספרם פחות אך עוצמתם והאינטליגנציה שלהם רבות יותר – שרד על חשבון קודמיו.

(705.4) 62:3.5 וכעת, במשך כמעט חמש-עשרה אלף שנים (שש-מאות דורות), הפך יצור זה לאימת חלק זה של העולם. כל החיות הכבירות והאימתניות של הזמנים הקודמים נכחדו. החיות הגדולות ילידות האזורים הללו לא היו טורפות, והמינים הגדולים יותר של משפחת החתולים, האריות והנמרים, טרם פלשו לפינה החבויה הייחודית הזו על-פני כדור הארץ. ומשום כך, עשו יונקי הביניים הללו חייל והכניעו את הכול בפינת הבריאה שלהם.

(705.5) 62:3.6 בהשוואה למינים אשר קדמו להם, יונקי הביניים היו משופרים בכל מובן. אפילו תוחלת החיים הפוטנציאלית שלהם הייתה ארוכה יותר, כעשרים-וחמש שנה. במינים החדשים הללו הופיעו מספר תכונות אנושיות בסיסיות. בנוסף לנטיות המולדות אשר הציגו אבותיהם, היו יונקי הביניים הללו מסוגלים להביע סלידה במצבים דוחים מסוימים. בנוסף, הם ניחנו באינסטינקט מובחן של אגירה; הם החביאו מזון לשם שימוש עתידי ואהבו עד מאוד לאסוף חלוקים עגולים וחלקים וסוגים מסוימים של אבנים עגולות אשר התאימו לשמש כתחמושת לשם הגנה או התקפה.

(705.6) 62:3.7 יונקי הביניים הללו היו הראשונים להציג נטייה מובחנת לבנייה, כפי שהדבר מוצג בתחרות בין בנייתם הן של בתי עץ בצמרות העצים והן של מחסות תת-קרקעיים מסועפי-מנהרות; הם היו מין היונקים הראשון אשר מצא מחסה הן על העצים והן מתחת לפני הקרקע. באופן ניכר הם נטשו את העצים כמקומות מגורים; והם חיו על-פני הקרקע במהלך היום וישנו בצמרות העצים במהלך הלילה.

(705.7) 62:3.8 בחלוף הזמן, הגידול הטבעי במספרם גרם לבסוף לתחרות רצינית על המזון וליריבות מינית, וכל אלה באו לידי ביטוי בסדרת קרבות עקובה מדם אשר כמעט וחיסלה את המין בכללותו. מאבקים אלו נמשכו עד אשר נותרה בחיים אך ורק קבוצה אחת המונה פחות

ממאה יחידים. ואולם, השלום שב לשרור, והשבט השורד היחיד הזה בנה מחדש את בתיו בין צמרות העצים וחזר לחיים רגילים ושלווים-למחצה.

62:3.9 (705.8) אך בקושי רב תוכלו להעלות בדמיונכם עד כמה היו אבותיכם הקדם-אנושיים הקדמונים קרובים מעת לעת לכדי הכחדה. באירוע מסוים, אילו קפץ הצפרדע אשר היה אביה הקדמון של האנושות כולה כחמישה סנטימטרים פחות, אזי נתיב האבולוציה כולו היה משתנה במידה רבה. אימם המיידית דמוית-הלמור של יונקי הבשורה חמקה ממוות לא פחות מחמש פעמים, ובמרחק של חוט השערה בלבד, בטרם ילדה את האב של סדר היונקים החדש והגבוה יותר. ואולם, הסכנה הגדולה ביותר אירעה כאשר היכה ברק את העץ אשר עליו ישנה אמם העתידית של התאומים הפרימָטיים. שני ההורים הללו, יונקי הביניים, חוו הלם משמעותי וכוויות חמורות; שלושה משבעת ילדיהם נהרגו במכת הברק הזו אשר ניחתה מן השמים. בעלי החיים המתפתחים הללו כמעט והאמינו באמונות טפלות. בני זוג זה, אשר צמרת העץ שלו הוכתה, היו מנהיגיה של הקבוצה המתקדמת יותר של מין יונקי הביניים; ובעקבותיהם, יותר ממחצית השבט, אשר כלל את המשפחות האינטליגנטיות יותר, עברו למרחק של מעל לשלושה קילומטרים מן המקום ההוא, ושם הם החלו בבנייתם של משכנות חדשים בצמרות העצים ומחסות קרקעיים חדשים – מקומות המחסה הארעיים שלהם בעת סכנת פתע.

62:3.10 (706.1) במהרה לאחר שהשלימו את בניית ביתם, מצא עצמו זוג זה, אשר שרד מאבקים כה רבים, כהוריו הגאים של זוג תאומים, בעלי החיים המעניינים והחשובים ביותר אשר נולדו עד אותה עת בעולם; זאת משום שהם היו הראשונים למין החדש של **פְּרִימַטִים** אשר כוננו את הצעד החיוני הבא באבולוציה הקדם-אנושית.

62:3.11 (706.2) בה בעת שנולדו התאומים הפרימטים, זוג אחר – זכר ונקבה מפגרים במיוחד מקרב שבט יונקי הביניים, זוג אשר היה נחות הן מן הבחינה הפיזית והן מן הבחינה המנטאלית – ילד אף הוא תאומים. תאומים אלו, זכר אחד ונקבה אחת, היו אדישים לציד; הם עסקו אך ורק במציאת מזון, ומכיוון שלא אכלו בשר הם איבדו עד מהרה כל עניין בחיפוש אחר טרף. התאומים המפגרים הללו היו למייסדיהם של שבטי האנתרופואידים המודרניים. צאצאיהם ביקשו את האזורים הדרומיים החמים יותר, בעלי האקלים הנוח ושפע הפירות הטרופיים,

ושם המשיכו ממש כבאותו יום, למעט אותם ענפים אשר הזדווגו עם טיפוסי הגִיבּוֹנים והקופים המוקדמים, ואשר כתוצאה מכך התדרדרו עד למאוד.

62:3.12 (706.3) וכך ניתן לראות בבירור כי האדם והקוף קרובים זה לזה אך ורק בכך ששניהם הגיחו מקרב יונקי הביניים, שבט שבו אירעה בה בעת לידתם – והיפרדותם לאחר מכן – של שני זוגות תאומים: הזוג הנחות נועד ליצור את טיפוסי הקופים, הבבונים, השימפנזה והגורילה המודרניים; ואילו הזוג הנעלה נועד להמשיך את קו ההרקעה אשר התפתח לכדי היות האדם עצמו.

62:3.13 (706.4) האדם המודרני והאנתרופואידים אכן הגיחו מאותו שבט ומאותו מין, אך לא מאותם הורים. אביהם הקדמונים של בני האדם הינם צאצאיהם של הזנים העליונים של השריד הנבחר של שבט יונקי-ביניים זה, בעוד שהאנתרופואידים המודרניים (למעט כמה טיפוסים של למורים, גיבונים, ויצורים דמויי-קוף אחרים אשר התקיימו קודם-לכן) הינם צאצאיהם של הזוג הנחות ביותר של קבוצת יונקי הביניים הזאת, זוג אשר שרד אך ורק הודות לכך שהסתתר במחסן מזון תת-קרקעי במשך יותר משבועיים במהלך הקרב המר האחרון של שבטם, והגיח רק לאחר תום כל הקרבות.

4. הפְּרִימַטִים

62:4.1 (706.5) אנו שבים לסיפור הולדתם של התאומים הנעלים, זכר אחד ונקבה אחת, על-ידי שני החברים המובילים בשבט יונקי הביניים: תינוקות חייתיים אלו היו מסדר בלתי-רגיל; גופם כוסה אף בפחות שיער מאשר זה של הוריהם, וכן, בהיותם צעירים מאוד, הם התעקשו להתהלך זקופים. קודמיהם תמיד למדו להתהלך על רגליהם האחוריות, ואולם התאומים הפרימטים הללו עמדו זקופים מלכתחילה. הם התנשאו לגובה של מעל מטר וחצי, וראשיהם היו גדולים יותר בהשוואה לאלו של חבריהם לשבט. ואף-על-פי שהם למדו לתקשר זה עם זו בשלב מוקדם באמצעות סימנים וצלילים, הם מעולם לא הצליחו לגרום לאנשיהם להבין את הסמלים החדשים הללו.

62:4.2 (707.1) בסביבות גיל ארבע-עשרה שנים הם ברחו מן השבט, ועברו מערבה על-מנת לגדל את משפחתם ולכונן את המין החדש של הפרימטים. והיצורים הללו אכן ראויים לכינוי **פרימטים**, זאת משום שהם בעל החיים אשר קודם במישרין ומיידית למשפחת האדם עצמה.

62:4.3 (707.2) וכך אירע שהפרימטים אכלסו אזור בחוף המערבי של חצי האי המסופוטמי, אשר חדר באותם זמנים אל תוך הים הדרומי, בעוד שהשבטים הפחות אינטליגנטיים והמקורבים אלו לאלו התגוררו מסביב לקצהו של חצי האי ומעלה לאורך קו החוף המזרחי.

62:4.4 (707.3) הפרימטים היו יותר אנושיים ופחות חייתיים מאשר קודמיהם, יונקי הביניים. פרופורציות השלד של המין החדש היו דומות מאוד לאלה של הגזעים האנושיים הפרימיטיביים. סוגי היד והרגל האנושיים התפתחו במלואם, והיצורים הללו היו מסוגלים ללכת ואף לרוץ ממש כמו כל צאצאיהם האנושיים המאוחרים יותר. הם נטשו באופן ניכר את החיים על העצים, אף שהם המשיכו ללון בין צמרות העצים בלילות כאמצעי זהירות, וזאת משום שכקודמיהם, הם היו נתונים עד מאוד לפחדים. השימוש המוגבר בידיהם תרם רבות להתפתחות כוחו הטבעי של המוח, אך הם טרם ניחנו בדעת אשר ניתן לכנות "אנושית" באמת ובתמים.

62:4.5 (707.4) אף כי בטיבם הרגשי הם נבדלו אך במעט מקודמיהם, בכל נטיותיהם האחרות הם הציגו זיקה אנושית יותר. הם אכן היו בעלי-חיים נפלאים ונעלים, אשר הגיעו לבגרות בסביבות גיל עשר שנים ואשר תוחלת החיים הטבעית שלהם עמדה על כארבעים שנה. כלומר, הם היו יכולים לחיות חיים ארוכים שכאלו אילו היו מתים מוות טבעי, ואולם באותם ימים רחוקים מעט מאוד בעלי-חיים מתו מוות טבעי; מאבק הקיום היה אינטנסיבי הרבה יותר מדי לשם כך.

62:4.6 (707.5) וכעת, לאחר כמעט תשע-מאות דורות של התפתחות, אשר נמשכו בערך עשרים-ואחד אלף שנים למן הזמן המקורי שבו נולדו היונקים המבשרים, ילדו הפרימטים **לפתע** שני יצורים יוצאי-דופן, את בני האדם האמיתיים הראשונים.

62:4.7 (707.6) וכך אירע שהיונקים המבשרים, אשר הגיחו מטיפוס הלמור הצפון-אמריקני, ילדו את יונקי הביניים, ויונקי הביניים הללו ייצרו בתורם את הפרימטים הנעלים, אלו אשר

היו לקודמיהם המידיים של גזע האדם הפרימיטיבי. שבטי הפרימטים היו החוליה החיונית האחרונה באבולוציה של האדם, ואולם בתוך פחות מחמשת-אלפים שנה לא נותר אף לא אחד מן השבטים היחידים יוצאי הדופן הללו.

5. בני האדם הראשונים

62:5.1 (707.7) אך 993,419 שנים מפרידות בין שנת 1934 לספירת הנוצרים לבין נקודת הולדתם של שני בני האדם הראשונים.

62:5.2 (707.8) שני היצורים יוצאי הדופן הללו היו אכן בני-אנוש. היו להם אגודלים אנושיים מושלמים, כפי שהיו לרבים מקודמיהם, בעוד שלהם היו רגליים מושלמות ממש כשל בני גזעי האדם של ימינו אנו. הם היו יצורים הולכים ורצים, אך לא מטפסים; פונקציית האחיזה של הבוהן הגדולה הייתה חסרה, היא נעלמה לחלוטין. כאשר האיצה אותם הסכנה אל עבר צמרות העצים, הם טיפסו ממש כפי שהיה מטפס האדם כיום. הם היו מטפסים על גזע העץ בדומה לדוב, ולא כמו השימפנזה או הגורילה, תוך קפיצות מענף לענף כלפי מעלה.

62:5.3 (708.1) בני האדם הראשונים הללו (וכך אף צאצאיהם) הגיעו לבשלות מלאה בגיל שתים-עשרה, והם ניחנו בתוחלת חיים פוטנציאלית בת כשבעים-וחמש שנה.

62:5.4 (708.2) רגשות חדשים רבים הופיעו בשלב מוקדם בקרב התאומים האנושיים הללו. הם חשו הערצה כלפי חפצים וכלפי הוויות אחרות והציגו מידה לא מבוטלת של יוהרה. ואולם, ההתקדמות הראויה ביותר לציון בהתפתחות הרגשית הייתה הופעתן הפתאומית של קבוצת רגשות אנושיים של ממש, קבוצת הסגידה, אשר כוללת את היראה, את רחישת הכבוד, את הענווה, ואפילו צורה פרימיטיבית של הכרת תודה. הפחד, בצרוף הבורות ביחס לתופעות הטבע, עתידים היו להוליד את הדת הפרימיטיבית.

62:5.5 (708.3) לא זאת בלבד שרגשות אנושיים שכאלו הופיעו בבני האדם הפרימיטיביים הללו, אלא שתחושות רבות מפותחות הרבה יותר הופיעו בצורתן הבסיסית. הם היו מודעים

במידת-מה לרחמים, לבושה ולתוכחה, והם היו מודעים ביותר לאהבה, לשנאה ולנקמה; כמו כן, הם היו רגישים לרגשות מובחנים של קנאה.

62:5.6 (708.4) שני בני האדם הראשונים הללו – התאומים – היוו מבחן כביר להוריהם הפרימטים. הם היו כה סקרנים והרפתקנים, עד כי בטרם מלאו להם שמונה שנים הם כמעט ואיבדו את חייהם במצבים רבים. וכך, בהגיעם לגיל שתים-עשרה הם היו מצולקים כדבעי.

62:5.7 (708.5) בשלב מוקדם מאוד הם למדו להשתמש בתקשורת מילולית; בהגיעם לגיל עשר שנים הם בנו שפה משופרת של סימנים וסמלים אשר כללה קרוב לחמישים רעיונות; שפה אשר הרחיבה ושיפרה במאוד את טכניקת התקשורת הגסה של אבותיהם. ואולם, ככל שהתאמצו, הם היו מסוגלים ללמד את הוריהם אך ורק כמה מן הסימנים ומן הסמלים החדשים.

62:5.8 (708.6) כאשר היו בני תשע לערך, הם צעדו ביום בהיר אחד במורד הנהר וערכו פגישה עתירת חשיבות. כל הוויה שמימית תבונית אשר הוצבה באורנטיה – לרבות אני עצמי – הייתה נוכחת כמשקיפה במאורעות של מפגש זה של צהרי היום. ביום רב-אירועים זה הם הגיעו להבנה כי יחיו זה עם זה וזה בשביל זה, והייתה זו ההבנה הראשונה בסדרת הסכמים מעין אלו, אשר הסתיימו לבסוף בהחלטתם לברוח מחבריהם החייתיים הנחותים ולנוע צפונה; זאת בבלי דעת כי בכך הם עתידים לייסד את המין האנושי.

62:5.9 (708.7) אף-על-פי שכולנו היינו עסוקים ביותר במה שתכננו הפראים הקטנים הללו, לא היה בכוחנו לשלוט בפעולת דעתם; לא השפענו – ולא יכולנו להשפיע – באופן שרירותי על החלטותיהם. ואולם, בתוך המגבלות של האופן שבו ניתן לפעול בפלנטה, אנו, נשאי החיים, יחד עם עמיתינו, זממנו כולנו להוביל את התאומים האנושיים הללו צפונה והרחק מאנשיהם השעירים, שוכני-עצים באופן חלקי. וכך, באמצעות הבחירה האינטליגנטית שלהם עצמם, התאומים אכן **נדדו**, והודות לפיקוח שלנו הם נדדו **צפונה** לאזור מבודד שבו הם חמקו מאפשרות ההידרדרות הביולוגית אשר הייתה מתרחשת אילו התערבבו עם קרוביהם הנחותים משבטי הפרימטים.

62:5.10 (708.8) זמן קצר בטרם עזבו את יערות ביתם, הם איבדו את אימם בפשיטה של גִיבּוֹנִים. אף כי לא הייתה לה רמת האינטליגנציה אשר הייתה להם, היא חשה כלפי צאצאיה

חיבה אימהית ראויה של יונקים, חיבה מסדר גבוה, והיא מסרה את חייה ללא חת בַּניסיון להציל את הזוג הנפלא. וקורבנה לא היה לשווא, משום שהיא הסיגה את האויב עד אשר הגיע האב מלווה בתגבורת והניס את הפולשים.

62:5.11 (709.1) עד מהרה, לאחר שהזוג הצעיר נטש את עמיתיו על-מנת לכונן את המין האנושי, לא היה ניתן לנחם את אביהם הפרימט – ליבו נשבר בקרבו. הוא סירב לאכול, אפילו כאשר המזון הובא לפניו בידי ילדיו האחרים. משאבדו צאצאיו המבריקים נדמה היה לו כי סר טעם החיים בקרב עמיתיו הרגילים; וכך, הוא נדד הוא אל תוך היער, נפל למארב של גיבּוֹנים עוינים והוכה בידיהם למוות.

6. האבולוציה של הדעת האנושית

62:6.1 (709.2) אנו, נשאי החיים אשר באורנטיה, עמדנו בהמתנה דרוכה על המשמר הממושך למן היום שבו שתלנו לראשונה את פלזמת החיים במימיה של הפלנטה; ומטבע הדברים, הופעתן של ההוויות הראשונות אשר הינן תבוניות באמת ובעלות רצון של ממש, הביאה לנו שמחה גדולה ושביעות-רצון עילאית.

62:6.2 (709.3) אנו התבוננו בהתפתחותם המנטאלית של התאומים באמצעות התבוננותנו בפעולת שבע הרוחות מסייעות הדעת, אשר הוצבו באורנטיה בזמן הגעתנו אל הפלנטה. במשך כל התפתחותם האבולוציונית הממושכת של החיים הפלנטאריים, המשיכו סועדי דעת בלתי-נלאים אלו לרשום את יכולתם ההולכת וגוברת לתקשר עם היכולות המוחיות ההולכות ומתרחבות של בעלי החיים המתקדמים לעבר רמות נעלות יותר.

62:6.3 (709.4) בתחילה, אך ורק **רוח האינטואיציה** יכולה הייתה לתפקד בהתנהגות הרפלקסיבית והאינסטינקטיבית של חיי עולם החי הבראשיתיים. עם ההיבדלות של טיפוסים גבוהים יותר, יכולה הייתה **רוח ההבנה** להעניק ליצורים שכאלו את מתת הקישור הספונטני של רעיונות. מאוחר יותר הבחנו בפעולתה של **רוח האומץ**; בעלי החיים המתפתחים אכן פיתחו צורה גסה של מודעות-עצמית הגנתית. בהמשך להופעתן של קבוצות היונקים, חזינו

ברוח הידע אשר ביטאה עצמה ביתר שאת. והתפתחותם של היונקים הגבוהים יותר הביאה עמה את פעולת **רוח הייעוץ**, בנוסף להתעצמותו של אינסטינקט הָעֵדֶר ולתחילת ההתפתחות החברתית הפרימיטיבית.

62:6.4 (709.5) מן היונקים המבשרים, דרך יונקי הביניים והפרימטים, הבחנו באופן הולך וגובר בשירות המתרחב של חמש המסייעות הראשונות. ואולם, השתיים הנותרות, סועדות הדעת הגבוהות ביותר, מעולם לא היו מסוגלות לתפקד בטיפוס הדעת האבולוציוני של אורנטיה.

62:6.5 (709.6) שערו בנפשכם את אושרנו, כאשר יום אחד – בשעה שהתאומים היו בני עשר לערך – יצרה **רוח הפולחן** את הקשר הראשון עם דעתה של התאומה הנקבה, וזמן קצר לאחר מכן גם עם התאום הזכר. או אז ידענו שדבר-מה הדומה לְדעת אנושית הלך וקרב לכדי מימוש; וכאשר, בערך שנה לאחר-מכן, הם החליטו לבסוף, כתוצאה ממחשבה מדיטאטיבית ומהחלטה מכוונת, להימלט מן הבית ולערוך את מסעם צפונה, או אז החלה **רוח הבינה** לפעול באורנטיה ובדעתם של שני אלו, אשר הוכרו כעת כבעלי דעת אנושית.

62:6.6 (709.7) סדר מיידי וחדש של הנעה חל בשבע הרוחות מסייעות הדעת. היינו מלאי חיות בתוך הציפייה; הכרנו בכך שהשעה לה ייחלנו זמן רב ממשמשת ובאה; נוכחנו לדעת שהננו עומדים על סף מימוש מאמצינו הממושכים לפתח יצורים רצוניים באורנטיה.

7. הכרה כעולם מיושב

62:7.1 (709.8) לא נדרשנו להמתין זמן רב. בצהרי היום שלאחר בריחת התאומים, התרחש במוקד הקליטה הפלנטארי של אורנטיה הבזק הניסיון הראשוני של אותות מעגל היקום. כולנו היינו נרגשים, כמובן, נוכח ההכרה בכך שמאורע כביר עמד להתרחש; ואולם, מכיוון שעולם זה היווה תחנת ניסוי-חיים, לא היה לנו שמץ של מושג כיצד בדיוק נתוודע אל ההכרה בחיים התבוניים שעל הפלנטה. ואולם, המתח לא נמשך זמן רב. ביום השלישי שלאחר בריחת

התאומים, ובטרם עזב סגל נשאי החיים, הגיע רב המלאכים של נבאדון אשר עניינו הוא כינון המעגל הפלנטארי התחילי.

62:7.2 (710.1) היה זה יום רב-אירועים באורנטיה, כאשר קבוצתנו הקטנה התכנסה מסביב לקוטב הפלנטארי של תקשורת החלל וקיבלה את המסר הראשון מסאלווינגטון, ממעגל הדעת הפלנטארי החדש אשר זה עתה כונן. ומסר ראשון זה, אשר הוכתב בידי ראש הסגל של רבי המלאכים, אמר כך:

62:7.3 (710.2) "לנשאי החיים אשר באורנטיה – ברכות! הננו משדרים אישור והבטחה של חדווה גדולה מאת סאלווינגטון, עדנטיה וירושם לכבוד הרישום במטה של נבאדון המאשר את קיומה של דעת מכובדת של רצון באורנטיה. החלטתם המכוונת של התאומים להימלט צפונה ולהפריד את צאצאיהם מאבותיהם הנחותים נרשמה. זוהי ההחלטה הראשונה של דעת באורנטיה – הדעת מן הטיפוס האנושי – והיא מבססת באופן אוטומטי את מעגל התקשורת אשר באמצעותו משודר מסר ראשוני זה של הכרה."

62:7.4 (710.3) או אז הגיעו על-גבי מעגל זה ברכותיהם של הגבוהים ביותר של עדנטיה, אשר הכילו הוראות לנשאי החיים השוכנים, ואשר אסרו עלינו להתערב בתבנית החיים אשר אנו כוננו. הונחינו שלא להתערב בענייני ההתקדמות האנושית. לא ניתן להסיק מכך שנשאי החיים התערבו אי-פעם באופן שרירותי ומכאני בפעולתה הטבעית של תכנית האבולוציה הפלנטארית, הואיל ומעולם לא עשינו כך. ואולם, עד לזמן הזה הורשינו לתפעל את הסביבה ולהגן על פלזמת החיים בצורה מיוחדת, ופיקוח יוצא-דופן אך טבעי לחלוטין זה, הוא אשר היה עתיד להיפסק.

62:7.5 (710.4) ומייד לאחר שסיימו הגבוהים ביותר את דבריהם הגיע לפלנטה המסר היפהפה מאת לוציפר, אשר היה אז ריבון המערכת של שטניה. כעת שמעו נשאי החיים את מילות הברכה של מפקדם שלהם, וקיבלו את רשותו לשוב לירושם. מסר זה מלוציפר הכיל את הקבלה הרשמית של עבודת נשאי החיים באורנטיה, והוא זיכה אותנו מכל ביקורת עתידית ביחס למאמצינו לשפר את תבניות החיים של נבאדון, כפי שאלו התבססו במערכת של שטניה.

62:7.6 (710.5) המסרים הללו מסאלווינגטון, מעדנטיה ומירושם, סימנו באופן רשמי את סיום הפיקוח הממושך של נשאי החיים על הפלנטה. במשך עידנים שירתנו, וסייעו בידינו אך ורק שבע הרוחות מסייעות הדעת ובקרי המאסטר הפיזיים. וכעת, עם הופעת הרצון ביצורים האבולוציוניים של הפלנטה – קרי היכולת לבחור בסגידה ובהרקעה – נוכחנו לדעת כי תמה מלאכתנו וקבוצתנו התכוננה לעזוב. בהיות אורנטיה עולם של שינוי-חיים, ניתנה לנו הרשות להשאיר מאחור שני נשאי-חיים בכירים וכן שנים-עשר עוזרים; ואנוכי נבחרתי כאחד מקבוצה זו ונותרתי מני אז באורנטיה.

62:7.7 (710.6) אך 993,408 שנים חלפו (עד לשנת 1934 לספירת הנוצרים) מאז שהוכרה אורנטיה באופן רשמי כפלנטה המיושבת במין אנושי ביקום של נבאדון. האבולוציה הביולוגית השיגה שוב את הרמות האנושיות של אצילות הרצון; האדם הגיע לפלנטה ה-606 במספר של שטניה.

62:7.8 (710.7) [הוצג בחסות נשא-חיים של נבאדון השוכן באורנטיה.]

>> מסמך 62 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 64 <<

מסמך 63

המשפחה האנושית הראשונה

63:0.1 (711.1) אורנטיה נרשמה כעולם מיושב כאשר שני יצירי האנוש הראשונים – אותם תאומים – היו בני אחת-עשרה שנים, ובטרם הפכו להורי הילוד הראשון לדור השני של בני האדם הלכה למעשה. ובמועד זה של הכרה רשמית בפלנטה, הסתיים המסר של רב-המלאכית מסאלווינגטון במילים אלה:

63:0.2 (711.2) "דעת-אדם הופיעה במספר 606 של שטניה, וההורים הללו של הגזע החדש ייקראו **אָנְדוֹן** ו**פּוֹנְטָה**. וכל רבי-המלאכיות מתפללות כי במהרה תוענק לְיצורים אלו מתנת רוח האב האוניברסאלי על-מנת שתשכון בקרבם באופן אישי."

63:0.3 (711.3) אָנְדוֹן הינו השם בנבאדון אשר פירושו "היצור הראשון דמוי-אב אשר גילה רעב אנושי למושלמות." פירוש השם פּוֹנְטָה הינו "היצור הראשון דמוי-בן אשר גילה רעב אנושי למושלמות." אנדון ופונטה מעולם לא הכירו את השמות הללו, עד אשר הם הוענקו להם בשעה שבה הותכו עם מכוונני המחשבה שלהם. במהלך כל שהותם באורנטיה כבני-תמותה הם קראו זה לזה סוֹנְטָה-אָן וסוֹנְטָה-אֶן, כאשר סוֹנְטָה-אָן פירושו "אהוב על-ידי אם," ואילו סוֹנְטָה-אֶן פירושו "אהוב על-ידי אב." הם אלו אשר העניקו לעצמם את השמות הללו, ומשמעויות השמות מצביעות על ההערכה ההדדית והחיבה ההדדית אשר שררה בין שניהם.

1. אָנְדוֹן ופוֹנְטָה

63:1.1 (711.4) במובנים רבים היו אנדון ופונטה זוג בני האדם הראויים ביותר לציון אשר חיו אי-פעם על-פני כדור הארץ. הזוג הנפלא הזה, ההורים בפועל של כלל האנושות, היו נעלים בכל מובן מעל רבים מצאצאיהם הישירים, והם היו שונים בתכלית מכל קודמיהם, הן המידיים והן הרחוקים.

63:1.2 (711.5) לכאורה, הוריו של בני הזוג האנושי הראשון הזה היו שונים אך במעט מן הממוצע של שבטם, אף כי הם נמנו על חבריו היותר אינטליגנטיים של השבט, אותה קבוצה אשר למדה ראשונה לזרוק אבנים ולהשתמש באלות בשעת לחימה. הם אף יצרו אביזרים חדים ודמויי-מחט מאבן, מצור ומעצמות.

63:1.3 (711.6) בזמן שעדיין גר עם הוריו, חיבר אנדון פיסת צור חדה לקצה של אלה, תוך שימוש בגידים של בעל-חיים, ובלא פחות משנים-עשר מקרים הוא עשה שימוש ראוי בנשק הזה על-מנת להציל את חייו שלו ואת חייה של אחותו, אשר הייתה הרפתקנית וסקרנית ממש כמותו, ואשר נלוותה אליו תמיד בכל מסעות הגילויים שלו.

63:1.4 (711.7) ההחלטה של אנדון ושל פונטה לברוח משבטי הפרימטים רמזה על איכות דעת גבוהה בהרבה מהאינטליגנציה הגסה יותר אשר אפיינה כה רבים מצאצאיהם המאוחרים יותר, אלו אשר השפילו עצמם בעת שהזדווגו עם בני-דודיהם המפגרים משבטי האנתרופואידים. ואולם, הרגשתם המעורפלת כי הם יותר מאשר בעלי-חיים גרידא, נבעה מכך שהם ניחנו באישיות, והודות לעובדה שהועצמו מעצם הנוכחות השוכנת של מכוונני המחשבה.

2. בריחתם של התאומים

63:2.1 (712.1) במשך זמן מה, לאחר שאנדון ופונטה החליטו לברוח צפונה, הם נכנעו לפחדיהם, ובמיוחד פחדו להסב חוסר-שביעות רצון לאביהם ולמשפחתם הקרובה. הם דמיינו שקרוביהם העוינים יארבו להם, וכך הכירו באפשרות שייהרגו בידי בני שבטם המקנאים זה מכבר. עוד בזמן שהיו צעירים בילו התאומים את מרבית עתותיהם זה בחברת זה, ומשום כך מעולם לא היו מקובלים במיוחד בקרב בני דודיהם החייתים של שבט הפרימטים. והם אף לא שיפרו את מעמדם בעיני השבט בכך שבנו בית עץ נפרד ומשובח ביותר.

63:2.2 (712.2) והיה זה באותו בית-עץ חדש אשר בצמרות העצים, כשלילה אחד לאחר שניעורו משנתם בשל סערה אלימה, ובעת שאחזו זה בזה בחיבוק שטיבו פחד וחיבה, גמלה בדעתם באופן סופי ומלא ההחלטה לברוח מן המשכן השבטי ומביתם אשר בין צמרות העצים.

63:2.3 (712.3) מבעוד מועד הם הכינו מחסה גס בצמרת של עץ המצוי במרחק של כחצי יום הליכה בכיוון צפון. היה זה מקום המחבוא הבטוח והסודי שלהם עבור היום הראשון לשהייתם הרחק מיערות משכנם. ואף-על-פי שבדומה לפרימטים, פחדו התאומים פחד מוות מן השהייה בלילה על-פני הקרקע, הם יצאו לדרכם צפונה מעט לפני רדת הליל. אף כי נדרשה מהם מידה לא-רגילה של אומץ על-מנת לצאת למסעם הלילי – ואפילו בליל ירח מלא – הם הסיקו נכונה את המסקנה כי כך יקטנו הסיכויים שמישהו יבחין בחסרונם ושקרוביהם ובני שבטם ידלקו אחריהם. ומעט לאחר חצות הליל הם אכן הגיעו בבטחה למקום המפגש אשר אותו הכינו מבעוד מועד.

63:2.4 (712.4) במסעם צפונה הם גילו מצבור חשוף של צור, וכן מצאו אבנים רבות בעלות צורה המתאימה למגוון שימושים והצטיידו באספקה לשימוש עתידי. תוך כדי ניסיון לנתץ את הצורים הללו על-מנת שיתאימו יותר לתכליות מסוימות, גילה אנדון את איכותם ליצירת ניצוצות והגה את הרעיון של הדלקת אש. אך רעיון זה לא מצא בו אחיזה מכיוון שהאקלים היה עדיין יפה לבריאות והיה אך צורך מועט באש.

63:2.5 (712.5) ואולם, שמש הסתיו הלכה וירדה בשמים, וככל שהתאומים נדדו צפונה כך הלכו והתקררו הלילות. הם כבר נאלצו להשתמש בפרוות בעלי-חיים על-מנת להתחמם. ובטרם חלף ירח אחד למן יציאתם מן הבית, סימֶן אנדון לזוגתו על כך שהוא חושב שהוא מסוגל להדליק אש באמצעות אבן הצור. במשך חודשיים הם ניסו להשתמש בניצוץ של הצור

על-מנת להדליק אש, אך הם נכשלו בכך. יום אחר יום היכו בני הזוג באבני הצור במאמץ להצית את העץ. עד שלבסוף, ערב אחד בסמוך לשעת השקיעה, נגלה להם סוד הטכניקה בשעה שחלף במוחה של פונטה הרעיון לטפס על עץ סמוך ולקחת ממנו קן נטוש של ציפור. הקן היה יבש ודליק עד מאוד, ומשום כך עלה בלהבה גדולה מיד עם פגיעת הניצוץ. הם היו כה מופתעים ומבוהלים מהצלחתם עד שכמעט ואיבדו את האש, אך הם הצליחו לשמור עליה באמצעות הוספת חומר בעירה מתאים; או אז החלו לראשונה הוריה של האנושות כולה לתור אחר עצי בעירה.

63:2.6 (712.6) היה זה אחד מן הרגעים המאושרים ביותר בחייהם הקצרים אך רבי-המאורעות. במשך כל הלילה הם ישבו והתבוננו באש הדולקת שלהם, תוך שהם מבינים במעורפל שבידם גילוי העשוי לאפשר להם להביס את האקלים, ולפיכך להיות לנצַח בלתי-תלויים בקרוביהם החייתים אשר באדמות הדרום. ולאחר שלושה ימים שבהם נחו ונהנו מן האש, הם המשיכו במסעם.

63:2.7 (712.7) לעיתים תכופות המשיכו אבותיהם הקדמונים הפרימטים של אנדון להזין אש אשר הוצתה על-ידי ברק, אך מעולם קודם לכן לא הייתה בידי היצורים אשר על-פני כדור הארץ שיטה להדלקת אש בהתאם לרצונם שלהם. ואולם, זמן רב יחלוף בטרם ילמדו התאומים כי טחב יבש וחומרים אחרים הינם טובים להדלקת אש ממש כמו קיני ציפורים.

3. משפחתו של אנדון

63:3.1 (713.1) חלפו כמעט שנתיים למן הלילה שבו יצאו התאומים את ביתם ועד שנולד ילדם הראשון. הם קראו לו סוֹנְטָד; וסונטד היה היצור הראשון אשר נולד באורנטיה ואשר כוסה עם היוולדו בכיסוי מגן. זוהי תחילתו של הגזע האנושי, ועם האבולוציה החדשה הזו הופיע אינסטינקט הדאגה ההולמת לעוללים היותר ויותר חלשים אשר יאפיינו את ההתפתחות המדורגת של הדעת מן הסדר האינטלקטואלי, בניגוד לזו מן הטיפוס החייתי הטהור יותר.

63:3.2 (713.2) לאנדון ופונטה נולדו בסך-הכול תשעה-עשר ילדים, והם חיו ונהנו מחברתם של כמעט חמישים נכדים ושישה נינים. המשפחה התגוררה בארבעה מחסות-סלע — או מערות-למחצה — סמוכים זה לזה, כאשר שלושה מהם חוברו ביניהם באמצעות מסדרונות שנחצבו באבן הגיר הרכה באמצעות כלי צור אשר פותחו בידי ילדיו של אנדון.

63:3.3 (713.3) הָאֲנָדוֹנִים המוקדמים הללו הפגינו חוש שבטי מובחן; הם צדו בקבוצות ואף-פעם לא התרחקו ממקום מגוריהם יתר על המידה. דומה שהם הבינו כי הם היו קבוצה מבודדת וייחודית של הוויות חיות ולפיכך היה עליהם להימנע מלהיפרד. תחושה זו של קרבה משפחתית אינטימית חייבת את קיומה, ללא ספק, לסעד הדעת המורחב של הרוחות הסועדות.

63:3.4 (713.4) אנדון ופונטה פעלו ללא לאות על-מנת לטפח ולרומם את השבט. הם חיו עד גיל ארבעים-ושתיים, עת נהרגו שניהם במהלך רעידת אדמה מנפילתה של בליטת סלע רופפת. יחד עמם נמחו חמישה מילדיהם ואחד-עשר מנכדיהם; כמו כן, כמעט עשרים מצאצאיהם סבלו מפגיעות קשות.

63:3.5 (713.5) עם מות הוריו, ועל-אף הפציעה הקשה ברגלו, נטל סונטד מייד את רסן הנהגת השבט לידיו, והסתייע רבות באשתו, אחותו הבוגרת ביותר. משימתם הראשונה הייתה גלגול סלעים על-מנת לקבור ביעילות את הוריהם, אחיהם, אחיותיהם וילדיהם המתים. אין לייחס לפעולת קבורה זו משמעות שלא לצורך. הרעיונות שלהם באשר להישרדות שלאחר המוות היו מעורפלים מאוד ובלתי-מוגדרים, ואלו נבעו בעיקר מחיי החלום הפנטסטיים והמגוונים שלהם.

63:3.6 (713.6) משפחתם זו של אנדון ופונטה החזיקה מעמד יחדיו עד לדור העשרים, אז גרמו השילוב של התחרות על המזון ושל החיכוך החברתי לתחילתה של ההתפזרות.

4. השבטים האנדוניים

63:4.1 (713.7) לאדם הפרימיטיבי – לאנדונים – היו עיניים שחורות וגוון עור שחום, מעין שילוב של צהוב ואדום. המֶלָנִין הינו חומר מעניק-צבע המצוי בעורם של כל בני האדם. זהו פיגמנט הצבע האנדוני המקורי. בהופעתם הכללית ובצבע עורם דמו האנדונים המוקדמים הללו יותר לאסקימואים בני-ימינו מאשר לכל טיפוס של בני-אדם החי כיום. הם היו היצורים הראשונים אשר השתמשו בעורות בעלי-חיים כהגנה מפני הקור; גופם עטה רק מעט יותר שיער מזה של בני האדם החיים בהווה.

63:4.2 (713.8) החיים השבטיים של אבותיהם החייתיים של בני האדם המוקדמים הללו בישרו על תחילתן של מוסכמות חברתיות רבות; ועם התרחבות הרגשות של ההוויות האלה, והתעצמות היכולות המוחיות, חלה התפתחות מיידית בארגון החברתי וחלוקה חדשה של עבודת השבט. הם היו חקיינים לעילא ולעילא, ואולם אינסטינקט המשחק שלהם היה מפותח באופן קלוש בלבד; אף חוש ההומור נעדר כמעט לחלוטין. האדם הפרימיטיבי חייך מדי פעם, אך מעולם לא התמכר לצחוק משחרר. ההומור היה מורשתו של הגזע האָדַמִי המאוחר יותר. בני האדם המוקדמים הללו לא היו כה רגישים לכאב ואף לא הגיבו באופן כה ניכר למצבים בלתי-נעימים, בשונה מרבים מבני התמותה אשר התפתחו בשלב מאוחר יותר. עבור פונטה ועבור צאצאיה המידיים, אף הלידה לא היוותה חוויה כואבת או מייסרת.

63:4.3 (714.1) הם היוו שבט נהדר. הזכרים היו מוכנים להילחם בגבורה למען הבטחת שלום חבריהם וצאצאיהם; הנקבות הקדישו עצמן ברוב חיבה לילדיהן. ואולם, הפטריוטיות שלהם הייתה מוגבלת לחלוטין לשבט מן הקרבה הראשונה. הם היו נאמנים ביותר למשפחותיהם; הם היו מוכנים למות ללא כל היסוס בהגנה על ילדיהם, אך לא היו מסוגלים לתפוש את הרעיון של המאמץ לעשות את העולם למקום טוב יותר עבור נכדיהם. הזוּלתנוּת טרם נולדה בלב האנושי; וזאת אף-על-פי שכל הרגשות ההכרחיים להולדתה של דת כבר היו קיימים באבוריג'ינים הללו של אורנטיה.

63:4.4 (714.2) הגברים המוקדמים הללו רחשו חיבה נוגעת ללב כלפי חבריהם והיה להם מושג אמיתי – אם כי גס – בדבר הרעוּת. בעת שלחמו שוב ושוב בשבטים הנחותים בזמנים מאוחרים יותר, היה זה מחזה נפוץ למדי לחזות באחד מן האנשים הפרימיטיביים הללו נלחם באומץ ביד אחת בעודו נאבק לגונן על רעהו הלוחם הפצוע ולהצילו. רבות מן התכונות

הנאצלות ביותר והמאוד אנושיות אשר התפתחו אבולוציונית בשלב מאוחר יותר הודגמו בתחילה באופן נוגע ללב בקרב האנשים הפרימיטיביים הללו.

63:4.5 (714.3) השבט האנדוני המקורי שימר שרשרת מנהיגות רציפה עד לדור העשרים-ושבעה, ואז, משלא הופיע בין צאצאיו הישירים של סונטד צאצא זכר, החלו שני טוענים יריבים לשלטון להילחם על זכות העליונות.

63:4.6 (714.4) בטרם נפוצו השבטים האנדוניים באופן ניכר, שפה מפותחת ביותר התפתחה מתוך מאמציהם המוקדמים לתקשר זה עם זה. שפה זו המשיכה להתפתח, וכמעט מדי יום נוספו לה תוספות בשל ההמצאות החדשות וההתאמות לסביבה אשר פותחו בידי האנשים הפעילים, חסרי המנוח והסקרנים הללו. ושפה זו הפכה ללשונה של אורנטיה, שפתה של משפחת האדם המוקדמת, עד אשר הופיעו מאוחר יותר הגזעים הצבעוניים.

63:4.7 (714.5) בחלוף הזמן גדל מספרם של השבטים האנדוניים, והמגע בין המשפחות המתרחבות גרם לחיכוכים ולאי-הבנות. דעתם של האנשים הללו הייתה נתונה לשני דברים בלבד: הציד אשר נועד לספק להם את מזונם והלחימה שנועדה להתנקם על חוסר-צדק כלשהו, אמיתי או מדומה, או על עלבון אשר ספגו מעם השבטים השכנים.

63:4.8 (714.6) מריבות משפחתיות התעצמו, מלחמות שבטיות פרצו ואבדות כבדות נגרמו בקרב הגורמים הטובים ביותר מקרב הקבוצות המוכשרות והמתקדמות יותר. כמה מן האבדות היו חסרות-תקנה; העולם הפסיד לנצח כמה מן הזנים בעלי הערך הגבוה ביותר מבחינת יכולת ואינטליגנציה. מלחמת השבטים הבלתי-פוסקת הזו איימה להכחיד את הגזע המוקדם הזה ואת הציוויליזציה הפרימיטיבית שלו.

63:4.9 (714.7) בלתי-אפשרי לגרום להוויות פרימיטיביות מעין אלה לחיות יחדיו בשלום לאורך זמן. האדם הינו צאצא של בעלי-חיים לוחמניים, וכאשר בני-אדם מצויים בקשר קרוב, אנשים לא-מתורבתים מעצבנים ומעליבים זה את זה. נשאי החיים מכירים בנטייתם זו של היצורים האבולוציוניים, ובהתאם לכך הם מכינים מבעוד מועד את היפרדותם לבסוף של בני האדם המתפתחים לגזעים שונים ונפרדים; לפחות שלושה גזעים במספר, ופעמים תכופות יותר – שישה במספר.

5. תפוצתם של האנדונים

63:5.1 (715.1) הגזעים האנדוניים המוקדמים לא חדרו הרחק מאוד אל תוך אסיה, והם אף לא נכנסו בתחילה לאפריקה. הגיאוגרפיה של אותם זמנים הניעה אותם בכיוון צפון, והאנשים הללו נדדו יותר ויותר צפונה, עד אשר עיכבה אותם התקדמותו האיטית של הקרחון השלישי.

63:5.2 (715.2) בטרם הגיעו יריעות הקרח הנרחבות האלה לצרפת ולאיים הבריטיים, נעו צאצאיהם של אנדון ופונטה מערבה דרך אירופה וכוננו יותר מאלף מקומות יישוב נפרדים לאורך הנהרות הגדולים אשר זרמו אל מימיו החמים, דאז, של הים הצפוני.

63:5.3 (715.3) השבטים האנדוניים הללו היו שוכני הנהרות המוקדמים של צרפת; במשך עשרות אלפי שנים הם חיו לאורך נהר הסום. נהר הסום הינו הנהר היחיד אשר לא שונה על-ידי הקרחונים, והוא זורם כיום מטה אל הים בדומה מאוד לאופן שבו הוא זרם באותם ימים. ודבר זה מסביר מדוע תמצאנה עדויות כה רבות לאורך עמק הנהר הזה לקיום צאצאיהם של האנדונים.

63:5.4 (715.4) האבוריג'ינים הללו של אורנטיה לא היו שוכני עצים, אף-על-פי שבעתות חירום הם עדיין עלו אל צמרות העצים. על-פי-רוב הם גרו תחת מחסות שהעניקו צוקים תלויים לאורך הנהרות, ובמערות בצדי הגבעות אשר אפשרו תצפית טובה על דרכי הגישה, כמו גם מקלט מאתני הטבע. וכך, הם יכלו ליהנות ממנעמי האש מבלי שהעשן יטרידם יתר על המידה. הם אף לא היו שוכני מערות, אף כי בזמנים מאוחרים יותר יריעות הקרח הבאות התקדמו דרומה ודחקו את צאצאיהם אל תוך המערות. הם העדיפו לחנות בסמוך לקצהו של יער ולצדו של פלג מים.

63:5.5 (715.5) בשלב מוקדם מאוד הם הפכו פיקחים ביותר באשר לאופן הסוואת מגוריהם המוגנים-חלקית, וכן הציגו מיומנות רבה בבניית חללי שינה עשויים אבן, בקתות סלע בצורת כיפה, אשר לתוכן זחלו בלילות. הכניסה לבקתה שכזו נסגרה באמצעות גלילת סלע בחזיתה, אבן גדולה אשר הונחה לצורך זה בפנים עוד בטרם הונחו אבני הגג באופן סופי.

(715.6) 63:5.6 האנדונים היו ציידים מוצלחים ועשויים לבלי-חת, ולמעט גרגרי יער ופירות עץ מסוימים הם ניזונו על טהרת הבשר. וכשם שאנדון המציא את גרזן הסלע, כך גילו צאצאיו במוקדם את מקל ההטלה ואת הצָלְצָל, ועשו בהם שימוש יעיל. סוף-סוף פעלו יחד דעת יוצרת-כלים ויד אשר השתמשה בהם; ובני האדם המוקדמים הללו הפכו מומחים לעילא ולעילא בהכנתם של כלי צוֹר. הם נסעו למרחקים בחיפוש אחר צור, ממש כשם שבני האדם של ימינו אנו נוסעים עד לקצות הארץ בחיפוש אחר זהב, פלטינה ויהלומים.

(715.7) 63:5.7 ושבטי אנדון אלו ביטאו בדרכים רבות דרגת תבונה שצאצאיהם אשר נסוגו-לאחור לא השיגו אלא כעבור חצי מיליון שנים, וזאת אף-על-פי שהם שוב ושוב גילו-מחדש שיטות שונות להבערת אש.

6. אוֹנָאגַר — מורה האמת הראשון

(715.8) 63:6.1 במשך כמעט עשרת אלפים שנה, נסוג המעמד התרבותי והרוחני של השבטים ככל שהתרחבה התפוצה האנדונית; כל זאת עד לימיו של אוֹנָאגַר, אשר נטל לידיו את מושכות ההנהגה של השבטים, השכין ביניהם שלום, ובפעם הראשונה הוביל את כולם בפולחנו של זה "הנופח נשמת חיים באדם ובבהמה."

(716.1) 63:6.2 הפילוסופיה של אנדון הייתה מבולבלת ביותר; בשל הנוחות הרבה אשר הופקה מכך שגילה באקראי את האש, הוא חמק אך בקושי מהפיכתו לסוגד לאש. ההיגיון, בכל אופן, הכווינו מתגליתו שלו אל עבר השמש, כמקור נעלה יותר של חום ושל אור וכגורם המעורר הרבה יותר יראת-כבוד; ואולם, זו הייתה רחוקה מדי, ולפיכך הוא כשל בהפיכתו לסוגד לשמש.

(716.2) 63:6.3 במוקדם פיתחו האנדונים פחד מאיתני הטבע — מן הרעם, הברק, הגשם, השלג, הברד והקרח. ואולם, הדחף העיקרי החוזר ונשנה באותם ימים מוקדמים היה הרעב; ומכיוון שעיקר תזונתם הגיעה מן החי, הם פיתחו לבסוף סוג של פולחן החי. בעבור בני אנדון,

בעלי החיים הגדולים אשר מהם ניזונו היו הסמלים לכוח יצירתי ולעוצמת הקיום. מעת לעת נהוג היה לציין אחדים מבעלי החיים הגדולים הללו כחפצי פולחן. בעת שבעל-חיים מסוים היה אופנתי, היו מציירים אותו בגסות על קירות המערות, ומאוחר יותר, עם ההתקדמות המתמדת של האמנויות, הייתה נחרטת דמותו של אליל בעל-חי שכזה על חפצי קישוט שונים.

63:6.4 (716.3) בשלב מוקדם מאוד כוננו העמים האנדונים את הרגל ההימנעות מאכילת בשר החיה אשר זכתה להערצת השבט. לאחר מכן, על-מנת להיטיב להרשים את דעת הצעירים, הם פיתחו טקס פולחן אשר התקיים סביב גופו של אחד מבעלי החיים הנערצים הללו; ועוד לאחר מכן, התפתחו המופעים הפרימיטיביים הללו לטקסי הקרבת הקורבנות המשוכללים יותר של צאצאיהם. וזהו הינו המקור לשימוש בְּקורבנות כחלק מהפולחן. הרעיון הזה פּותח על-ידי משה בפולחנם של העברים, והשתמר, באופן עקרוני, על-ידי השליח פאולוס, בדמות דוקטרינת כפרת העוונות באמצעות "שפיכת הדם."

63:6.5 (716.4) העובדה שהמזון היה הדבר החשוב ביותר בחיי בני האדם הפרימיטיביים הללו מודגם בתפילה של עמים פשוטים אלו, שאותה לימדם אונאגר, מורם הדגול. ונוסח תפילה זו היה:

63:6.6 (716.5) "הו, נשמת החיים. תן לנו היום את מזוננו, הצל אותנו מקללת הקרַח, שמור עלינו מאויבינו אשר ביער, וקבל אותנו בחסדךָ אל תוך המֵעֵבֶר העצום."

63:6.7 (716.6) אונאגר החזיק מטה בחופיו הצפוניים של הים התיכון הקדום, באזור הים הכספי ד-היום, ביישוב ושמו אוֹבָּאן, מקום השהייה בסיבוב הפונה מערבה בְּשביל המסע המוליך מאדמות הדרום של מסופוטמיה צפונה. מאובאן הוא שלח מורים אל היישובים המרוחקים על-מנת להפיץ את הדוקטרינות החדשות שלו על אודות אלוהות אחת ועל אודות המושג שלו של העולם הבא, אשר אותו כינה המֵעֵבֶר העצום. שליחים אלו של אונאגר היו המיסיונרים הראשונים של העולם; הם אף היו בני האדם הראשונים אשר בישלו בשר, אלו אשר השתמשו לראשונה באופן קבוע באש לשם הכנת מזון. הם בישלו בשר הנתון בקצותיהם של מקלות וגם על אבנים חמות; מאוחר יותר הם צלו נתחים גדולים באש, ואולם צאצאיהם חזרו לצרוך בשר נא באופן כמעט בלעדי.

(716.7) 63:6.8 אונאגר נולד לפני 983,323 שנים (קרי, בספירה לאחור משנת 1934 לספירת הנוצרים) וחי עד גיל שישים-ותשע. סך הישגיו של גאון הדעת והמנהיג הרוחני הזה של תקופת קדם-הנסיך-הפלנטארי, הינו סיפור מרגש של ארגון האנשים הפרימיטיביים הללו לכדי חברה אמיתית. הוא כונן ממשל שבטי יעיל, אשר במשך אלפים רבים של שנים לא הושג כדוגמתו בקרב ממשלי הדורות הבאים. שוב לא נתקיימה על-פני כדור הארץ, עד להגעתו של הנסיך הפלנטארי, ציוויליזציה כה רוחנית. לעמים הפשוטים הללו הייתה דת אמיתית, אם כי פרימיטיבית, אך בהמשך זו אבדה לאלו אשר באו אחריהם והידרדרו.

(717.1) 63:6.9 אף כי הן אנדון והן פונטה קיבלו מכוונני מחשבה, כפי שקיבלו גם רבים מצאצאיהם, היה זה רק בימיו של אונאגר שהמכוונים ושרפי המשמר הגיעו לאורנטיה במספרים גדולים. אכן היה זה תור הזהב של האדם הפרימיטיבי.

7. הישרדותם של אנדון ופונטה

(717.2) 63:7.1 אנדון ופונטה, מייסדיו הנפלאים של המין האנושי, זכו להכרה בעת השיפוט של אורנטיה, עם הגעתו של הנסיך הפלנטארי, ובבוא העת הגיחו מתוכנית העולמות העליונים במעמד של אזרחי ירושם. אף כי מעולם הם לא הורשו לשוב לאורנטיה, הם מודעים להיסטוריה של הגזע אשר אותו כוננו. הם התאבלו על הבגידה של קאליגאסטיה, התעצבו על הכישלון האדמי, אך שמחו לאין שיעור בשעה שהתקבלה ההצהרה כי מיכאל בחר בעולמם כזירת המתת הסופית שלו.

(717.3) 63:7.2 בירושם הן אנדון והן פונטה הותכו עם מכוונני המחשבה שלהם, וכך גם אחדים מילדיהם, לרבות סוֹנָטָד; ואולם מרבית צאצאיהם, ואפילו אלו הישירים, השיגו רק היתוך-עם-רוח.

(717.4) 63:7.3 זמן קצר לאחר הגעתם לירושם, קיבלו אנדון ופונטה רשות מריבון המערכת לשוב אל העולם העליון הראשון ולשרת בו לצד האישיויות המורונטיות המקבלות את פני עולי הרגל של הזמן המגיעים מאורנטיה אל הספֵירות השמימיות. הם הוצבו בשירות זה ללא

כל הגבלת זמן. ובהקשר של התגלויות אלה, הם ביקשו לשלוח את ברכותיהם לאורנטיה, ואולם בקשה זו נדחתה ברוב תבונה.

63:7.4 (717.5) וזהו סיפורו של הפרק ההרואי והמרתק ביותר בכל ההיסטוריה של אורנטיה, הסיפור על אודות האבולוציה, מאבקי החיים, המוות וההישרדות הנצחית של ההורים הייחודיים של האנושות בכללותה.

63:7.5 (717.6) [הוצג על-ידי נשא חיים השוכן באורנטיה.]

מסמך 64

הגזעים הצבעוניים האבולוציוניים

(718.1) 64:0.1 זהו הינו סיפורם של הגזעים האבולוציוניים של אורנטיה למן ימיהם של אָנְדוֹן ופוֹנְטָה, לפני כמעט מיליון שנה, הלאה דרך הזמנים של הנסיך הפלנטארי, ועד לסיומו של עידן הקרח.

(718.2) 64:0.2 גילו של הגזע האנושי עומד על כמעט מיליון שנה, והמחצית הראשונה של סיפורו תואמת באופן גס את ימי טרום-הנסיך-הפלנטארי באורנטיה. המחצית השנייה של ההיסטוריה של המין האנושי נפתחת עם הגעתו של הנסיך הפלנטארי ובהופעת ששת הגזעים הצבעוניים, והיא תואמת בקירוב את התקופה שאליה מתייחסים על-פי-רוב כ"תקופת האבן הקדומה".

1. האבוריג'ינים האנדוניים

(718.3) 64:1.1 האדם הפרימיטיבי ערך את הופעתו האבולוציונית על-פני כדור הארץ לפני מעט פחות ממיליון שנה, והייתה לו חוויה נמרצת. באופן אינסטינקטיבי הוא ביקש לחמוק מסכנת ההתערבבות בשבטי האנתרופואידים הנחותים. ואולם, נמנע ממנו מלהגר מזרחה בשל הרמות הטיבטיות הצחיחות המתנשאות לגובה של כתשעה קילומטרים מעל לפני הים; כמו כן,

הוא לא יכול היה לנדוד דרומה או מערבה בשל התפשטותו של הים התיכון, אשר השתרע באותה עת מזרחה עד לאוקיינוס ההודי; וככל שנע צפונה הוא נתקל בהתקדמות הקרח. ואולם, אפילו כאשר נחסמה נדידתו על-ידי הקרח, ואף-על-פי שהעוינות בין פזורות השבטים הלכה וגברה, בני הקבוצות האינטליגנטיות יותר מעולם לא שקלו את האפשרות לנוע דרומה על-מנת לחיות בקרב דודניהם שוכני העצים השעירים ובעלי האינטלקט הנחות.

64:1.2 (718.4) רבים מן הרגשות הדתיים המוקדמים של האדם נבעו מתוך תחושת חוסר האונים שיצרה הסגירות הסביבתית של מצבו הגיאוגרפי – הרים מימין, מים משמאל וקרח מלפנים. ואולם, האנדונים המתקדמים הללו לא היו מוכנים לחזור לאחור אל קרב קרוביהם הנחותים שוכני העצים אשר מדרום.

64:1.3 (718.5) בניגוד להרגלים של קרוביהם הלא-אנושיים, נמנעו האנדונים הללו מן היערות. מאז ומעולם האדם הידרדר ביערות; האבולוציה האנושית התקדמה אך ורק בקווי הרוחב הפתוחים והגבוהים יותר. הרעב והקור של השטחים הפתוחים עוררו פעולה, כושר המצאה ותושייה. בעוד שבני השבטים האנדוניים הללו עסקו בפיתוח חלוצי המין האנושי הנוכחי בתוככי הקשיים והמחסור של אזורי האקלים הצפוניים הנוקשים הללו, דודניהם המפגרים היו שרויים במנעמי היערות הטרופיים הדרומיים של חבל הארץ המקורי המשותף.

64:1.4 (718.6) המאורעות הללו התרחשו בתקופות של הקרחון השלישי; הראשון למניין הגיאולוגים. שני הקרחונים הראשונים לא היו נרחבים בצפון-אירופה.

64:1.5 (718.7) במשך רוב רובו של עידן הקרח הייתה אנגליה מחוברת יבשתית לצרפת, בעוד שמאוחר יותר אפריקה הייתה מחוברת לאירופה באמצעות גשר היבשה של סיציליה. ובעת נדידת האנדונים היה קיים נתיב יבשתי רציף שהשתרע מאנגליה שבמערב ועד לג'אווה שבמזרח; ואולם אוסטרליה הייתה שוב מבודדת, עובדה אשר תרמה את חלקה להתפתחות ממלכת החי הייחודית שלה.

64:1.6 (719.1) לפני **950,000** שנה נדדו צאצאיהם של אנדון ופונטה הרחק מזרחה ומערבה. בתנועתם מערבה הם חלפו דרך אירופה עד לצרפת ולאנגליה. בזמנים מאוחרים

יותר הם חדרו מזרחה הרחק עד לג'אווה, שם נמצאו עצמותיהם לאחרונה – מה שזכה לכינוי "האדם מג'אווה" – ומשם הם המשיכו הלאה לעבר טסמניה.

64:1.7 (719.2) הקבוצות אשר נעו מערבה הפכו פחות מזוהמות בזנים המפגרים של אבותיהם הקדמונים המשותפים המקוריים מאשר אלה אשר נעו מזרחה והתערבבו בחופשיות כה רבה עם דודניהם החייתיים המפגרים. היחידים הבלתי-מתקדמים הללו נסחפו דרומה והזדווגו לאחר מכן עם בני השבטים הנחותים. מאוחר יותר, חזרו צאצאיהם בני הכלאיים במספרים הולכים וגדלים צפונה על-מנת להזדווג עם העמים האנדונים המתפשטים במהירות, וזיווגים אומללים מעין אלו דרדרו באופן ודאי את הזנים הנעלים. הפולחן למעניק נשמת החיים התקיים בפחות ופחות מן היישובים הפרימיטיביים. הציוויליזציה המוקדמת הזו עמדה תחת סכנת הכחדה.

64:1.8 (719.3) וכך היו פני הדברים באורנטיה מאז ומעולם. שוב ושוב הידרדרו ציוויליזציות מבטיחות, ובסופו של דבר גם נכחדו, בשל האיוולת אשר התירה לנעלה להזדווג באופן חופשי עם הנחות.

2. העמים של פּוֹקֶסְהוֹל

64:2.1 (719.4) לפני **900,000** שנה הלכו ונעלמו מעל פני האדמה הן האמנויות של אנדון ופונטה והן התרבות של אונאגר; התרבות, הדת ואפילו מלאכת הצור היו מצויות כולן בנקודת השפל הנמוכה ביותר.

64:2.2 (719.5) אלו היו הזמנים שבהם הגיע לאנגליה מספר גדול של קבוצות בני-כלאיים מדרום-צרפת. השבטים הללו היו מעורבים במידה כה רבה עם יצורי היער דמויי-הקוף, עד כי הם היו אנושיים אך בקושי. לא הייתה להם דת, אך הם עסקו במלאכות צור גסות והייתה להם די אינטליגנציה על-מנת להדליק אש.

64:2.3 (719.6) אלו אשר הגיעו לאחריהם באירופה היו עַם נעלה במידת-מה ופורה, אשר צאצאיו התפשטו עד מהרה ברחבי היבשת, מן הקרח אשר בצפון ועד לאַלפִּים ולים התיכון

אשר מדרום. השבטים הללו הם אלו המכונים **הגזע ההַיִדְלְבֶּרְגִי.**

64:2.4 (719.7) במהלך התקופה הארוכה הזאת של התנוונות תרבותית, שמרו העמים של פוקסהול באנגליה ושבטי בָּאדוֹנַאן של צפון-מערב הודו על כמה מן המסורות של אנדון ועל שיירים מסוימים מתרבותו של אונאגר.

64:2.5 (719.8) עמֵי פוקסהול היו הרחוקים ביותר שבמערב והצליחו לשמר את מרבית התרבות האנדונית; הם אף שימרו את הידע שלהם במלאכת הצור, אשר אותו העבירו לצאצאיהם, אבותיהם הקדמונים של האסקימואים.

64:2.6 (719.9) אף-על-פי ששרידיהם של עמי פוקסהול היו האחרונים להתגלות באנגליה, היו האנדונים הללו לאמיתו של דבר בני האדם הראשונים אשר התגוררו באזורים הללו. באותה עת עדיין חיבר הגשר היבשתי את צרפת לאנגליה; ומכיוון שמרבית היישובים המוקדמים של צאצאי אנדון מוקמו לאורך הנהרות וקווי החוף של אותם זמנים מוקדמים, הם מצויים כיום מתחת למימי התעלה האנגלית ולמימי הים הצפוני; ואולם, שלושה או ארבעה מהם עדיין מצויים בחופי אנגליה מעל לפני המים.

64:2.7 (720.1) רבים מן העמים האינטליגנטיים והרוחניים יותר של אנשי פוקסהול שימרו את עליונותם הגזעית והנחילו הלאה את מנהגיהם הדתיים הפרימיטיביים. ועמים אלו, אשר התערבבו לאחר מכן בזנים מאוחרים יותר, נעו מאנגליה מערבה לאחר ביקור מאוחר יותר של הקרח, ושרדו כבני האסקימו של ימינו אנו.

3. השבטים של בָּאדוֹנַאן

64:3.1 (720.2) מלבד העמים של פוקסהול במערב, נאבק ושרד מרכז תרבותי אחר במזרח. קבוצה זו הייתה ממוקמת למרגלות הגבעות של רמות צפון-מערב הודו, בקרב השבטים של בָּאדוֹנַאן, בן-נינו של אנדון. העמים הללו היו הצאצאים היחידים של אנדון אשר מעולם לא הקריבו קורבנות-אדם.

64:3.2 (720.3) הבאדונאנים של אזורי הרמה אכלסו מישור נרחב מוקף יערות אשר נחצה על-ידי נחלים והכיל שפע ציד. בדומה לכמה מדודניהם אשר בטיבט, הם חיו בבקתות אבן גסות, במערות המצויות בצדי הגבעות ובמעברים תת-קרקעיים למחצה.

64:3.3 (720.4) בעוד שהשבטים הצפוניים החלו לפחד יותר ויותר מן הקרח, אלו שחיו קרוב יותר למקום הולדתם המקורי פחדו מאוד מן המים. הם חזו בשקיעה ההדרגתית של חצי האי המסופוטמי אל תוך האוקיינוס, ואף-על-פי שהוא הגיח פעמים מספר, נוצרו המסורות של הגזעים הפרימיטיביים הללו סביב הסכנות אשר מקורן בים וסביב פחדם מפני ההצפות המחזוריות. ופחד זה, לצד התנסותם בהצפות הנהרות, מסבירים מדוע הם תרו אחר אזורי הרמה כמקום מגורים בטוח.

64:3.4 (720.5) ממזרח לתחומי העמים של באדונאן, בגבעות סִיָוואלִיק של צפון-הודו, ניתן למצוא מאובנים המתקרבים אל טיפוסי המעבר המצויים בתווך שבין האדם לבין כמה מן הקבוצות הקדם-אנושיות, יותר מאשר בכל מקום אחר על פני כדור הארץ.

64:3.5 (720.6) לפני **850,000** שנה, פתחו השבטים העליונים של באדונאן במלחמת השמדה שכוּונה כנגד שכניהם הנחותים והחייתיים. בתוך פחות מאלף שנה, רוב הקבוצות החייתיות של האזורים הללו הושמדו או נדחפו חזרה אל היערות הדרומיים. המסע להשמדת הנחותים הביא לשיפור מה במצבם של שבטי הגבעות של אותה תקופה. וצאצאיו המעורבים של הזן המשופר הזה של באדונאן הופיעו בזירת ההתרחשויות כעם חדש לכאורה – **הגזע הניאנדרטלי.**

4. הגזעים הניאנדרטליים

64:4.1 (720.7) הניאנדרטליים היו לוחמים מצטיינים, והם הרבו במסעות. הם התפשטו בהדרגה ממרכזי הרמות של צפון-מערב הודו עד לצרפת במערב, לסין במזרח, ואפילו מטה

עד לצפון-אפריקה. הם שלטו בעולם במשך קרוב לחצי מיליון שנים, עד לזמני הנדודים של הגזעים האבולוציוניים הצבעוניים.

64:4.2 (720.8) לפני **800,000** שנה היה ציד בשפע; מינים רבים של איילים, כמו גם של פילים והיפופוטמים, שוטטו ברחבי אירופה. היה שפע של בקר; סוסים וזאבים נמצאו בכל מקום. הניאנדרטליים היו ציידים מעולים, והשבטים שבצרפת היו הראשונים לאמץ את המנהג שבו ניתנת לציידים המוצלחים ביותר את הזכות לבחור מקרב הנשים את רעיותיהם.

64:4.3 (721.1) האיל היה שימושי ביותר עבור בני העמים הניאנדרטליים הללו, ושימש כמקור למזון, ללבוש ולהכנת כלים; זאת מכיוון שעמים אלו מצאו מגוון שימושים לקרניים ולעצמות. הייתה להם אך תרבות מועטה; ואולם, הם שיפרו במידה רבה את עבודת אבן הצור, עד שזו הגיעה כמעט לרמתה בימי אנדון. אבני צור גדולות אשר חוברו לידיות עץ חזרו לשמש כגרזנים וכמכושים.

64:4.4 (721.2) לפני **750,000** שנה יריעת הקרח הרביעית הייתה זה מכבר בדרכה דרומה. בסיוע מכשיריהם המשופרים, קדחו הניאנדרטליים חורים בקרח אשר כיסה את הנהרות הצפוניים, וכך הצליחו לשפד את הדגים אשר עלו מעלה דרך הפתחים. השבטים הללו המשיכו לסגת בהתמדה מפני התקדמות הקרח, אשר במועד זה פלש לאירופה באופן הנרחב ביותר.

64:4.5 (721.3) בזמנים הללו ערך הקרחון הסיבירי את מצעדו הדרומי ביותר, ואילץ את האדם המוקדם לנוע דרומה חזרה אל חבלי הארץ אשר מהם הגיע. ואולם, המין האנושי כבר נבדל במידה כזו שהסכנה להמשך התבוללותו עם קרוביו האנתרופואידים הבלתי-מתקדמים פחתה עד מאוד.

64:4.6 (721.4) לפני **700,000** שנה היה הקרחון הרביעי, הגדול מכולם באירופה, מצוי בשלבי נסיגה; האדם ובעלי החיים עשו את דרכם חזרה צפונה. האקלים היה קריר ולח, והאדם הפרימיטיבי שוב שגשג באירופה ובמערב אסיה. בהדרגה התפשטו היערות באדמות שעד לאחרונה כוסו על-ידי הקרחון.

64:4.7 (721.5) חייהם של היונקים השתנו אך במעט בשל הקרחון. בעלי החיים הללו התמידו בקיומם ברצועת האדמה הצרה שבין הקרחון ובין הרי האלפים, ועם נסיגת הקרחון שָבוּ והתפשטו במהרה בכל רחבי אירופה. דרך הגשר היבשתי של סיציליה הגיעו מאפריקה פילים בעלי חטים ישרים, קרנפים רחבי-אף, צבועים ואריות אפריקנים, ובעלי החיים החדשים הללו הכחידו כמעט לחלוטין את הנמרים בעלי שיני המסור ואת ההיפופוטמים.

64:4.8 (721.6) לפני **650,000** שנה ניתן היה לחזות בהמשכו של האקלים הנוח. עד מחצית התקופה שבין הקרחונים כבר היה כה חם, עד כי האַלפִּים התערטלו כמעט לחלוטין מקרח ומשלג.

64:4.9 (721.7) לפני **600,000** שנה הגיע הקרח לנקודת הנסיגה הצפונית ביותר שלו, ולאחר הפוגה של מספר אלפי שנים שב לנוע דרומה בפעם החמישית. ואולם, במשך חמישים-אלף שנים התרחשו אך מעט התאמות אקלים. האדם ובעלי החיים באירופה השתנו אך במעט. היובש הקל של התקופה הקודמת התמעט, וקרחוני האַלפִּים ירדו הרחק מטה אל עמקי הנהרות.

64:4.10 (721.8) לפני **550,000** שנה שוב דחק הקרחון המתקדם את האדם ואת בעלי החיים בכיוון דרום. ואולם, כעת היה לאדם מספיק מקום ברצועת האדמה הרחבה אשר השתרעה צפון-מזרחה אל תוך אסיה ונחה בין יריעת הקרח לבין הים השחור, אשר היווה אז שלוחה מורחבת ביותר של הים התיכון.

64:4.11 (721.9) בתקופות הקרחון הרביעי והחמישי ניתן היה לחזות בהמשך התפשטות התַרבות הגסה של הגזעים הניאנדרטליים. ואולם, ההתקדמות הייתה כה מועטה עד אשר נדמה כי הניסיון לייצר צורה חדשה ושונה של חיים תבוניים באורנטיה התקדם אל עבר כישלונו. במשך כמעט רבע מיליון שנים המשיכו העמים הפרימיטיביים הללו לנדוד, לצוד וללחום, כאשר מפעם לפעם הם משתפרים למשך פרק זמן בכיוונים מסוימים; אך ככלל, הם נסוגים בהתמדה בהשוואה לאבותיהם הקדמונים האנדונים הנעלים.

64:4.12 (721.10) במהלך התקופות האלה של חשיכה רוחנית הגיעה תרבות האמונות הטפלות של האדם לשפל המדרגה. מעבר לאמונות טפלות מבישות לא הייתה לניאנדרטליים כל דת. הם פחדו עד מוות מן העננים, ובייחוד מן הדוק ומן הערפל. בהדרגה התפתחה דת פרימיטיבית המבוססת על פחד מאתני הטבע, בעוד שפולחן בעלי החיים פחת בהדרגה עם השיפור בכלים; שפע הציד אִפשר לאנשים הללו לחיות עם פחות חרדה באשר למזונם. הפרסים המיניים אשר הוענקו כהוקרה על ההישג במרדף שיפרו באופן משמעותי את כישורי הציד. דת הפחד החדשה הזו הובילה לניסיונות לפייס את הכוחות הבלתי-נראים העומדים מאחורי אתני הטבע הללו; ניסיונות אשר הסתיימו לבסוף, בשלב מאוחר יותר, בהקרבת בני-אדם על-מנת לפייס את הכוחות הפיזיים הבלתי-נראים והבלתי-נודעים. ומנהג איום זה של הקרבת קורבנות אדם המשיך להתבצע על-ידי העמים המפגרים יותר של אורנטיה עד לסף המאה העשרים ממש.

64:4.13 (722.1) הניאנדרטליים המוקדמים הללו יכולים היו להיקרא סוגדי-שמש אך בקושי. לעומת זאת, הם חיו בפחד מן החושך; הם פחדו פחד מוות מן הלילה הנופל. כל עוד הירח זרח במיעוטו הם עדיין הסתדרו; ואולם, בהחשיך הירח הם נכנסו לפניקה והחלו להקריב את הטובים שבגברים ובנשים מקרב בני מינם במאמץ להשפיע על הירח לשוב ולזרוח. במוקדם הם למדו כי השמש תשוב ותזרח כמנהגה, אך הם שיערו שהירח שב אך ורק משום שהקריבו לשם כך את אחיהם לשבט. עם התקדמות התפתחות הגזע, המטרה והתכלית אשר מאחורי הקרבת הקורבנות השתנו בהדרגה; ואולם, הנוהג של הקרבת קורבנות אדם כחלק מן הטקס הדתי השתמר במשך תקופה ארוכה.

5. המקור של הגזעים הצבעוניים

64:5.1 (722.2) לפני **500,000** שנה שבטי באדונאן של רמות צפון-מערב הודו היו מעורבים במאבק גזעי כביר נוסף. המלחמה העזה הזו השתוללה ללא-הרף במשך למעלה ממאה שנה, וכאשר תם המאבק הארוך, נותרו כמאה משפחות בלבד. ואולם, השורדים הללו

היו הצאצאים האינטליגנטיים והרצויים ביותר מקרב כל צאצאיהם של אנדון ופונטה אשר חיו באותה עת.

64:5.2 (722.3) וכעת החלה להתרחש בקרב הבאדונאנים הללו של אזורי הרמה תופעה חדשה ומוזרה. גבר ואישה אשר חיו בחלק הצפון-מזרחי של אזור הרמה, אשר היה מיושב באותה עת, החלו **לפתע** ליצור משפחה של ילדים אינטליגנטיים בצורה יוצאת-דופן. הייתה זו **משפחת הסָאנְגִיק**, אבותיהם הקדמונים של כל ששת הגזעים הצבעוניים של אורנטיה.

64:5.3 (722.4) לא זו בלבד שתשעה-עשר ילדי הסאנגיק הללו היו אינטליגנטיים יותר מחבריהם, אלא שגם עורם ביטא נטייה ייחודית להיצבע בצבעים שונים עם חשיפתו לשמש. מקרב תשעה-עשר הילדים הללו, חמישה היו אדומים, שניים כתומים, ארבעה צהובים, שניים ירוקים, ארבעה כחולים, ושניים בצבע אינדיגו. עם התבגרות הילדים הפכו הצבעים הללו ליותר ויותר מובחנים, וכאשר הצעירים הללו הזדווגו לאחר מכן עם חברי השבט שלהם, כל צאצאיהם נטו להיצבע בצבע העור של ההורה הסאנגיק.

64:5.4 (722.5) וכעת אחדל מלגלול את הסיפור הנפרש לו באופן כרונולוגי; וזאת לאחר שאני מסב את תשומת הלב להגעתו של הנסיך הפלנטארי בסמוך למועד זה, ובעודנו דנים בנפרד בששת גזעי הסאנגיק של אורנטיה.

6. ששת גזעי הסאנגיק של אורנטיה

64:6.1 (722.6) בעולם אבולוציוני ממוצע מופיעים ששת הגזעים האבולוציוניים הצבעוניים בזה אחר זה; האדם האדום הוא הראשון להתפתח, ובמשך עידנים הוא משוטט בעולם בטרם יופיעו הגזעים הצבעוניים אשר מגיעים לאחריו. הופעתם הבו-זמנית של כל ששת הגזעים באורנטיה – **ועוד במשפחה אחת** – היה מאורע יוצא-דופן ביותר.

64:6.2 (723.1) הופעתם של האנדונים המוקדמים באורנטיה הייתה אף היא בבחינת חידוש בשטניה. בשום עולם אחר במערכת המקומית לא התפתח גזע כזה של יצורים רצוניים לפני

הופעתם של הגזעים האבולוציוניים הצבעוניים.

64:6.3 (723.2) **1. האדם האדום.** העמים הללו היוו דוגמאות ראויות לציון של הגזע האנושי, ובמובנים רבים הם התעלו מעל אנדון ופונטה. הם היוו קבוצה אינטליגנטית ביותר והיו הראשונים מבין ילדי הסאנגיק אשר פיתחו ציוויליזציה וממשל שבטיים. לעולם הם היו מונוגמיים; ואפילו צאצאיהם המעורבים הזדווגו אך ורק לעיתים רחוקות עם בני-זוג מרובים.

64:6.4 (723.3) בזמנים מאוחרים יותר הם נקלעו לצרות רציניות וממושכות עם אחיהם הצהובים אשר באסיה. סייעה בעדם המצאתם המוקדמת של החץ והקשת, אך לרוע המזל הם ירשו מאבותיהם הקדמונים הרבה מנטייתם ללחום בינם לבין עצמם, מה שהחליש אותם עד כדי כך שהשבטים הצהובים הצליחו להניס אותם מן היבשת האסייתית.

64:6.5 (723.4) לפני כשמונים-וחמש אלף שנה, חצתה השארית הטהורה-יחסית של הגזע האדום בהמוניה אל עבר צפון-אמריקה, ומעט לאחר מכן שקע מצר היבשה של ברינג, ובכך גרם לבידודה. מאז לא חזר אף אדם אדום לאסיה. ואולם, ברחבי סיביר, סין, מרכז אסיה, הודו ואירופה, הם הותירו אחריהם הרבה ממטען הגזע שלהם אשר התערבב עם הגזעים הצבעוניים האחרים.

64:6.6 (723.5) כאשר חצה האדם האדום אל תוככי אמריקה, הוא הביא עמו הרבה מן התורות ומן המסורות של מקורותיו המוקדמים. לקודמיו המידיים היה קשר לפעילויות המאוחרות יותר של מטה העולם של הנסיך הפלנטארי. ואולם, זמן קצר לאחר שהגיע אל היבשות של אמריקה, החל האדם האדום לאבד את הקשר שלו לתורות אלה, וכן חלה הידרדרות עצומה בתרבותו האינטלקטואלית והרוחנית. מהר מאוד חזרו האנשים הללו ללחום זה בזה בפראות כה רבה, עד כי נדמה שהמלחמות השבטיות האלה תסתיימנה בהכחדתה המהירה של השארית הזו של הגזע האדום הטהור-יחסית.

64:6.7 (723.6) בשל הנסיגה הכבירה הזו נדמה היה כי האדם האדום נידון לכליה, עד אשר הופיע אוֹנָאמוֹנָאלוֹנְטוֹן כמנהיגו וכמושיעו הרוחני לפני כשישים-וחמש אלף שנים. הוא הביא לקיומו של שלום ארעי בקרב האדם האדום באמריקה וחידש את פולחן "הרוח הגדולה". אוֹנָאמוֹנָאלוֹנְטוֹן חי עד גיל תשעים-ושש שנים והמטה שלו מוקם בקרב עצי הסֶקוֹויָה הכבירים

של קליפורניה. רבים מצאצאיו המאוחרים יותר הגיעו עד לזמנים המודרניים בקרב האינדיאנים משבט הבְּלֶקְפוּט.

64:6.8 (723.7) בחלוף הזמן, הפכה תורתו של אוֹנָאמוֹנָאלוֹנְטוֹן למסורות מעורפלות בלבד. מלחמות האחים התחדשו, ולמן ימיו של המורה הגדול הזה לא הצליח אף מנהיג אחר להשכין שלום כללי ביניהם. במהלך המאבקים השבטיים הללו הלכו ונעלמו בהדרגה הזנים היותר אינטליגנטיים; אלמלא כן, האדם האדום המוכשר והנבון היה מקים ביבשת צפון-אמריקה ציוויליזציה כבירה.

64:6.9 (723.8) לאחר שחצה מסין לאמריקה, האדם האדום הצפוני לא בא יותר במגע עם אף השפעה עולמית אחרת (למעט האסקימוסים), עד אשר הוא התגלה בשלב מאוחר יותר על-ידי האדם הלבן. היה זה מצער ביותר שהאדם האדום פספס כמעט לחלוטין את ההזדמנות שלו להיות מורם באמצעות העירוב של המטען האדמי המאוחר יותר. כפי הנראה, האדם האדום לא היה מסוגל לשלוט באדם הלבן, ואף לא היה מוכן לשרתו מרצון. בנסיבות מעין אלה, אם שני הגזעים אינם מתערבבים זה בזה, נדון אחד מהם לכליה.

64:6.10 (723.9) 2. **האדם הכתום.** המאפיין הבולט של בני הגזע הזה היה הדחף הייחודי שלהם לבנות; לבנות כל דבר, ואפילו רק לערום אבנים בערמות ענק על-מנת להיווכח איזה מן השבטים יערום את הערמה הגדולה ביותר. אף כי הם לא היו אנשים מתקדמים, הם הפיקו תועלת רבה מבתי הספר של הנסיך ושלחו לשם את נציגיהם על-מנת שיוכשרו.

64:6.11 (724.1) הגזע הכתום היה הראשון לעקוב אחר קו החוף דרומה לעבר אפריקה, ככל שהים התיכון נסוג מערבה. ואולם, הם מעולם לא מצאו אחיזה איתנה באפריקה, ונמחקו מגדר קיום על-ידי הגזע הירוק אשר הגיע מאוחר יותר.

64:6.12 (724.2) בטרם בוא הקץ, איבדו אנשים אלו הרבה מרמתם התרבותית והרוחנית. ואולם, התעוררות גדולה של חיים גבוהים יותר חלה הודות למנהיגותו הנבונה של פּוֹרְשׁוּנְטָה, הגאון של הגזע האומלל הזה, אשר סעד אותם בשעה שהמטה שלהם היה ממוקם בהר מגידו לפני כשלוש-מאות אלף שנים.

64:6.13 (724.3) המאבק הגדול האחרון בין האדם הכתום לבין אדם הירוק התרחש באזור עמק הנילוס התחתון אשר במצרים. מלחמה ממושכת זו ניטשה במשך קרוב למאה שנים, ובסיומה נותרו בחיים מעט מאוד פרטים מן הגזע הכתום. שרידי העמים הללו נספגו אל קרב האדם הירוק ואל אנשי האינדיגו אשר הגיעו בשלב מאוחר יותר. ואולם, האדם הכתום חדל להתקיים כגזע לפני כמאה-אלף שנים.

64:6.14 (724.4) 3. **האדם הצהוב.** השבטים הצהובים הפרימיטיביים היו הראשונים לנטוש את המרדף אחר הציד, לכונן יישובים קהילתיים ולפתח חיי בית המבוססים על חקלאות. מן הבחינה האינטלקטואלית הם היו נחותים במידת-מה ביחס לאדם האדום, אך מבחינה חברתית וקבוצתית הם הוכיחו את עצמם כנעלים על כל עמי הסאנגיק האחרים בכל הנוגע לקידום ציוויליזציה גזעית. מכיוון שהם פיתחו רוח של אחווה, ומכיוון שהשבטים השונים למדו לחיות בשלום זה עם זה, הם הצליחו להניס מעל פניהם את הגזע האדום עם התפשטותם ההדרגתית אל תוככי אסיה.

64:6.15 (724.5) בעקבות כפירת קאליגאסטיה הם נעו הרחק מן ההשפעות של המטה הרוחני של העולם ונקלעו לחשכה גדולה; ואולם, עידן מבריק אחד שרר בקרב העמים הללו כאשר, לפני כמאה-אלף שנים, נטל סִינְגָלָאנְטוֹן לידיו את רסן הנהגת השבטים הללו ושיבח את פולחן ה"אמת האחת".

64:6.16 (724.6) ניתן לייחס את ההישרדות של מספר רב יחסית של אנשים מן הגזע הצהוב לשלום הבין-שבטי שלהם. מימיו של סִינְגָלָאנְטוֹן ועד לזמנים של סין המודרנית, נמנה הגזע הצהוב על הגזעים היותר שלווים של אורנטיה. גזע זה קיבל מורשת קטנה אך בעלת עוצמה רבה מן המטען האדמי אשר יובא מאוחר יותר.

64:6.17 (724.7) 4. **האדם הירוק.** הגזע הירוק היווה את אחת מן הקבוצות הפחות מוכשרות מקרב האנשים הפרימיטיביים; והם נחלשו מאוד בשל הגירה נרחבת בכיוונים שונים. בטרם נפוצו, חוו השבטים הללו, לפני כשלוש-מאות וחמישים אלף שנים, התעוררות כבירה של תרבות תחת הנהגתו של פָּאנְטָאד.

(724.8) 64:6.18 הגזע הירוק נחלק לשלוש חטיבות עיקריות: השבטים הצפוניים הוכנעו, שועבדו ונספגו אל תוך הגזעים הצהוב והכחול. הקבוצה המזרחית התמזגה עם העמים ההודיים של אותה תקופה, ושרידים שלה מצויים עדיין בקרבם. בני האומה הדרומית נכנסו לאפריקה, ושם השמידו את דודניהם הכתומים, הנחותים כמעט כמותם.

(724.9) 64:6.19 במובנים רבים, שתי הקבוצות היו שקולות זו לזו במאבק הזה, זאת משום ששתיהן נשאו זנים מסדר הענקים; ורבים ממנהיגיהם התנשאו לגובה של מעל לשניים-וחצי מטרים. בגזע הירוק הוגבלו זני הענקים הללו כמעט אך ורק לאומה הדרומית, או המצרית.

(725.1) 64:6.20 השרידים של האדם הירוק המנצח נספגו לאחר מכן אל תוך גזע האינדיגו, העם הצבעוני האחרון אשר התפתח והיגר ממרכז התפוצה הגזעית המקורי של הסאנגיק.

(725.2) 64:6.21 5. **האדם הכחול.** האנשים הכחולים היוו עם כביר. במוקדם הם המציאו את החנית, ולאחר מכן פיתחו את הבסיס לרבות מן האמנויות של הציוויליזציה המודרנית. האדם הכחול ניחן ביכולת המוחית של האדם האדום בצירוף הנשמה והרגש של האדם הצהוב. הצאצאים האדמיים העדיפו את האדם הכחול על-פני כל הגזעים הצבעוניים האחרים אשר שרדו לאחר מכן.

(725.3) 64:6.22 האנשים הכחולים המוקדמים הגיבו להסברי המורים בסגל של קאליגאסטיה, והם נגררו לבלבול רב בשל התורה המעוותת אשר הונחלה להם לאחר מכן מאת המנהיגים הבוגדים הללו. בדומה לגזעים הפרימיטיביים האחרים, הם מעולם לא התאוששו לחלוטין מן הסערה אשר פקדה אותם בעקבות בגידת קאליגאסטיה, והם אף לא התגברו לחלוטין על נטייתם ללחום בינם לבין עצמם.

(725.4) 64:6.23 כחמש-מאות שנים לאחר נפילת קאליגאסטיה, התרחשה התעוררות נרחבת של לימוד ושל דת מסוג פרימיטיבי – אך יחד עם זאת אמיתית ומועילה. אוֹרָלָאנְדוֹף הפך למורה גדול בקרב הגזע הכחול והוביל רבים מן השבטים חזרה לפולחן האל האמיתי תחת השם "הצ'יף העליון". הייתה זו ההתקדמות הגדולה ביותר של האדם הכחול, עד לזמנים המאוחרים יותר אשר בהם התרומם גזע זה במאוד הודות להתמזגות עם המטען האדמי.

64:6.24 (725.5) התגליות והמחקרים האירופאיים על אודות תקופת האבן הקדומה עסקו בעיקר בחשיפת הכלים, העצמות ומוצגי האמנות של האנשים הכחולים העתיקים הללו, וזאת משום שהם התקיימו באירופה עד לאחרונה. אותם גזעים באורנטיה המכונים **הגזעים הלבנים** הינם צאצאי האנשים הכחולים הללו, כפי שהם שונו בתחילה על-ידי מזיגה מסוימת עם הצהוב והאדום, וכפי שרוממו לאחר מכן במידה ניכרת הודות לספיגת מרבית הגזע הסגול.

64:6.25 (725.6) 6. **גזע האינדיגו.** כשם שהאדם האדום היה המתקדם ביותר מקרב כל עמי הסאנגיק, כך היו האנשים השחורים הפחות מתקדמים ביניהם. הם היו האחרונים להגר מבתיהם אשר באזורי הרמה. הם נעו לעבר אפריקה, השתלטו על היבשת, ומאז נותרו שם, למעט כאשר נלקחו משם מפעם לפעם בכוח כעבדים.

64:6.26 (725.7) בהיותם מבודדים באפריקה, ובדומה לאדם האדום, העמים בצבע האינדיגו קיבלו מעט, או כלל לא קיבלו, מן ההגבהה הגזעית אשר הייתה עשויה להיות מופקת כתוצאה מהזרקת המטען האדמי. בהיותו לבדו באפריקה, גזע האינדיגו התקדם אך במעט עד לימיו של אוֹרוֹנוֹן, אשר בהם חווה התעוררות רוחנית כבירה. אף-על-פי שבשלב מאוחר יותר הם כמעט ושכחו לחלוטין את "אל האלים" אשר פיאר אותו אוֹרוֹנוֹן, הם לא איבדו לחלוטין את התשוקה לסגוד לבלתי-נודע; והם שמרו לכל הפחות על צורת פולחן מסוימת עד לפני מספר אלפי שנים.

64:6.27 (725.8) ולמרות הפיגור שלהם, לעמי האינדיגו מעמד זהה בדיוק לזה של כל גזע ארצי אחר בפני השלטונות השמימיים.

64:6.28 (725.9) היו אלה זמנים של מאבקים מרים בין הגזעים, ואולם, בסמוך למטה הנסיך הפלנטארי חיו יחד בהרמוניה-יחסית הקבוצות המוארות יותר, אלה אשר קיבלו הנחיה זה מכבר; וזאת אף-על-פי שהגזעים של העולם לא הגיעו לשום הישג תרבותי כביר בטרם הופרעה תכנית זו באופן משמעותי עם פרוץ המרד של לוציפר.

(726.1) 64:6.29 מעת לעת חוו כל העמים הללו תחיות רוחניות ותרבותיות. מָאנָסָאנָט היה מורה גדול של ימי בתר-הנסיך-הפלנטארי. ואולם, מצוינים בזאת אך ורק אותם מנהיגים ומורים יוצאי-דופן אשר השפיעו באופן מובחן על גזע שלם ועוררו בו השראה. בחלוף הזמן, קמו באזורים שונים מורים פחותים; ובאופן מצטבר, תרומותיהם הסתכמו באותן השפעות מצילות אשר מנעו את התמוטטותה הכוללת של הציוויליזציה התרבותית, ובייחוד בעידני החשיכה הארוכים שבין מרידת קאליגאסטיה לבין הגעתו של אדם.

(726.2) 64:6.30 קיימות סיבות טובות ומספקות רבות לתכנית הפיתוח של שלושה או שישה גזעים צבעוניים בעולמות החלל. ואף-על-פי שבני התמותה של אורנטיה עשויים שלא להעריך במלואן את כל הסיבות האלה, נביא בזאת לתשומת הלב את הבאות:

(726.3) 64:6.31 1. הגיוון הינו חיוני על-מנת לאפשר פעולה נרחבת של הברירה הטבעית, ההישרדות הדיפרנציאלית של זנים נעלים.

(726.4) 64:6.32 2. גזעים חזקים וטובים יותר מהווים תוצאה של הכלאה בין עמים מגוונים, כאשר הגזעים השונים הללו מהווים נשאים של גורמי תורשה נעלים. והגזעים של אורנטיה היו יוצאים נשכרים ממיזוג מוקדם שכזה, בהינתן שעַם אחוד שכזה היה יכול להיות מרוּמם לאחר מכן באופן יעיל באמצעות מזיגה יסודית עם המטען האדמי הנעלה. הניסיון לבצע ניסוי שכזה באורנטיה בתנאי הגזע הנוכחיים עשוי להיות הרסני ביותר.

(726.5) 64:6.33 3. גיוון גזעים מעורר תחרות בריאה.

(726.6) 64:6.34 4. הבדלי מעמד בין הגזעים, ובין קבוצות שונות בתוככי כל אחד מן הגזעים, הינם הכרחיים על-מנת לפתח את הסוֹבלנות ואת הזולתנות האנושית.

(726.7) 64:6.35 5. הומוגניות של הגזע האנושי איננה רצויה בטרם מגיעים עמיו של עולם מתפתח לרמות גבוהות-יחסית של התפתחות רוחנית.

7. תפוצת הגזעים הצבעוניים

64:7.1 (726.8) כאשר החלו הצאצאים הצבעוניים של משפחת הסאנגיק להתרבות, וכאשר הם תרו אחר הזדמנות להתפשט לשטחים שכנים, התקדם מאוד הקרחון החמישי – השלישי למניין הגיאולוגים – בנדידתו דרומה מעל לאירופה ולאסיה. הגזעים הצבעוניים המוקדמים הללו נוסו באופן יוצא-דופן בַּקשיים ובַּחומרה של עידן הקרח אשר אליו נולדו. באסיה היה הקרחון הזה כה נרחב, עד שבמשך מספר אלפי שנים נחסמה כליל האפשרות להגר למזרח-אסיה. ורק לאחר נסיגתו המאוחרת של הים התיכון, בשל התרוממות חצי האי ערב, הם יכלו להגיע לאפריקה.

64:7.2 (726.9) וכך אירע שבמשך כמעט מאה-אלף שנה התפזרו עמי הסאנגיק הללו מסביב ולמרגלות הגבעות, ופחות או יותר התערבבו אלו באלו; וזאת על-אף הסלידה – המוזרה אך הטבעית – אשר הופיעה במוקדם בין הגזעים השונים.

64:7.3 (726.10) בין הזמנים של הנסיך הפלנטארי לבין אלו של אדם, הפכה הודו לביתה של האוכלוסייה הקוסמופוליטית ביותר אשר חיה אי-פעם על-פני כדור הארץ. ואולם, היה זה מצער שערבוביה זו הכילה שיעור כה גדול מקרב הגזעים הירוק, הכתום והאינדיגו. עמי הסאנגיק המשניים הללו מצאו כי הקיום קל ונוח יותר בארצות הדרום, ורבים מהם היגרו לאחר מכן לאפריקה. עמי הסאנגיק הראשיים, הגזעים הנעלים, נמנעו מן האזורים הטרופיים; תנועתו של האדם האדום הייתה בכיוון צפון-מזרח אל אסיה, ובעקבותיו נע גם האדם הצהוב, בעוד שהגזע הכחול נע בכיוון צפון-מערב אל תוך אירופה.

64:7.4 (727.1) האדם האדום החל להגר במוקדם לכיוון צפון-מזרח בעקבות הקרח הנסוג, בעודו עוקף את אזורי הרמה של הודו ומשתלט על כל צפון-מזרח אסיה. השבטים הצהובים עשו זאת בסמוך לאדם האדום ובעקבותיו, ולאחר מכן הניסו אותו אל מחוץ לאסיה, אל צפון-אמריקה.

64:7.5 (727.2) כאשר נטשו השרידים טהורי-הזן באופן יחסי של הגזע האדום את אסיה, הם מנו אחד-עשר שבטים, ומספר היחידים הגיע למעט יותר משבעת-אלפים איש, אישה וילד. לשבטים הללו נלוו שלוש קבוצות קטנות בעלות מורשת מעורבת, כשהגדולה שבהן מורכבת מן הגזעים הכחול והכתום. שלוש הקבוצות האלה לא התחברו במלואן עם האדם האדום, ובמוקדם הן נדדו דרומה לעבר מקסיקו ומרכז אמריקה, שם הצטרפה אליהן מאוחר יותר קבוצה קטנה המעורבת מצהובים ומאדומים. בין כל העמים הללו התקיימו נישואי תערובת אשר מהם נוצר גזע ממוזג חדש שהיה הרבה פחות לוחמני ביחס לאדם האדום מן הזן הטהור. בתוך חמשת-אלפים שנים התפצל גזע ממוזג זה לשלוש קבוצות אשר יצרו, בהתאמה, את הציווילזציות של מקסיקו, של מרכז אמריקה ושל דרום אמריקה. הנגזרת של דרום-אמריקה אכן קיבלה נגיעה קלה מדמו של אדם.

64:7.6 (727.3) האדם האדום והאדם הצהוב המוקדמים התערבבו במידה מסוימת באסיה, וצאצאי האיחוד הזה נעו מזרחה ולאורך קו החוף הדרומי; בסופו של דבר, הם הונסו על-ידי בני הגזע הצהוב – אשר התרבה במהירות – אל חצאי האיים ואל האיים הקרובים אשר בים. אלו הם המהווים את האדם החום של ימינו אנו.

64:7.7 (727.4) הגזע הצהוב המשיך לאכלס את אזוריה המרכזיים של אסיה המזרחית. מתוך כל ששת הגזעים הצבעוניים, בני הגזע הצהוב הם אלו אשר שרדו במספרים הגדולים ביותר. אף-על-פי שמפעם לפעם האדם הצהוב היה מעורב במלחמות גזע, הוא לא עסק במלחמות בלתי-פוסקות ובלתי-נלאות כדוגמת אלה שלחמו האדם האדום, האדם הירוק והאדם הכתום. שלושת הגזעים הללו למעשה השמידו את עצמם, בטרם הוכחדו כמעט-סופית בידי אויביהם מקרב הגזעים האחרים.

64:7.8 (727.5) מכיוון שהקרחון החמישי לא התפשט כה רחוק דרומה באירופה, הדרך הייתה פתוחה בחלקה ואפשרה לעמי הסאנגיק הללו להגר בכיוון צפון-מערב; ועם נסיגת הקרח, היגר האדם הכחול – בלוויית מספר קבוצות גזע קטנות אחרות – מערבה לאורך הנתיבים העתיקים של השבטים האנדונים. הם פלשו לאירופה בגלים עוקבים ואכלסו את מרבית היבשת.

64:7.9 (727.6) באירופה הם נתקלו עד מהרה בצאצאים הניאנדרטליים של אביהם הקדמון המשותף, אנדון. הניאנדרטליים האירופיים הוותיקים יותר הללו נדחקו על-ידי הקרחון דרומה ומזרחה, וכך היו בעמדה שאפשרה להם לפגוש את דודניהם הפולשים משבטי הסאנגיק ולספוג אותם אל קרבם.

64:7.10 (727.7) ככלל וכפתח דבר, שבטי הסאנגיק היו אינטליגנטיים יותר מצאצאיהם המדורדרים של אנשי הערבות האנדונים הראשונים, ואף נעלים עליהם ברוב המובנים; והתערבבותם של שבטי סאנגיק אלו עם העמים הניאנדרטליים הובילה לשיפור מיידי בגזע הקדום יותר. הייתה זו ההזרקה של דם סאנגיקי – ובייחוד זו של האדם הכחול – אשר גרמה לַשיפור המובחן בעמים הניאנדרטליים, כפי שניתן להיווכח בה בגלים העוקבים של שבטים אינטליגנטיים יותר ויותר אשר שטפו את אירופה מן המזרח.

64:7.11 (727.8) במהלך התקופה הבין-קרחונית הבאה התפשט גזע ניאנדרטלי חדש זה מאנגליה ועד הודו. שרידי הגזע הכחול אשר נותרו בחצי האי הפרסי הישן התמזגו בהמשך עם שרידים מסוימים אחרים, בעיקר צהובים; והמזיגה אשר נוצרה, ואשר רוממה במידת-מה לאחר מכן על-ידי הגזע הסגול של אדם, התמידה בדמות השבטים השחומים הנודדים של הערבים המודרניים.

64:7.12 (728.1) כל מאמץ לזהות את המורשת הסאנגיקית של העמים המודרניים חייב לקחת בחשבון את השיפור המאוחר יותר בזני הגזע שהושג על-ידי מזיגת הדם האדמי.

64:7.13 (728.2) הגזעים הנעלים ביקשו את האקלימים הצפוניים או הממוזגים, בעוד שהגזעים הכתום, הירוק והאינדיגו נמשכו בהתמדה לעבר אפריקה דרך הגשר היבשתי החדש אשר התרומם והפריד את הים התיכון – אשר נסוג מערבה – מן האוקיינוס ההודי.

64:7.14 (728.3) האדם האינדיגו היה האחרון מקרב עמי הסאנגיק להגר ממרכז הולדת הגזע. בסביבות הזמן שהאדם הירוק עסק בהריגת בני הגזע הכתום במצרים – ובעשותו כן החליש את עצמו במידה רבה – החלה ההגירה ההמונית הגדולה של השחורים דרומה, לאורך קו החוף דרך פלסטינה; ומאוחר יותר, כאשר העמים בצבע האינדיגו, החזקים מן הבחינה הפיזית, שטפו את מצרים, הם מחקו את האדם הירוק מכדי קיום בשל הכוח הטמון במספרם

הגדול. גזעי האינדיגו הללו ספגו אל קרבם את שיירי האדם הכתום והרבה מן המטען של האדם הירוק, ושבטי אינדיגו מסוימים שופרו במידה משמעותית הודות למזיגה גזעית זו.

64:7.15 (728.4) וכך דומה שמצרים נשלטה ראשית בידי האדם הכתום, לאחר מכן בידי האדם הירוק, לאחריו בידי האדם בצבע האינדיגו (שחור), ועוד בהמשך בידי גזע כלאיים של אדם אינדיגו, אדם כחול ואדם ירוק אשר עבר שינוי. ואולם, זמן רב בטרם הגיע אדם, הניסו האדם הכחול מאירופה והגזעים המעורבים של חצי האי ערב את הגזע האינדיגו אל מחוץ למצרים, הרחק דרומה אל תוככי היבשת האפריקנית.

64:7.16 (728.5) עם התקרבות ההגירות של עמי הסאנגיק לסיומן, נעלמו זה מכבר הגזע הירוק והגזע הכתום; האדם האדום אוחז בצפון-אמריקה, האדם הצהוב במזרח אסיה, האדם הכחול באירופה וגזע האינדיגו מצא את מקומו באפריקה. הודו מאכלסת עירוב של גזעי הסאנגיק המשניים; והאדם החום, המהווה מזיגה של האדום והצהוב, מחזיק באיים אשר לחופי אסיה. אזורי הרמה של דרום-אמריקה מאוכלסים בגזע ממוזג בעל פוטנציאל נעלה למדי. האנדונים הטהורים יותר חיים באזורים הצפוניים ביותר של אירופה ובאיסלנד, בגרינלנד ובצפון-מזרח אמריקה הצפונית.

64:7.17 (728.6) במהלך התקופות שבהן התקדם הקרחון למרחק הרב ביותר, היו השבטים האנדונים שבאזורים המערביים ביותר קרובים מאוד לכדי הידחקות אל הים. במשך שנים הם חיו על הרצועה הדרומית הצרה של אנגליה ד-היום. והייתה זו מסורת ההתקדמויות המחזוריות של הקרחון אשר דחקה בהם לרדת אל הים עת הופיע הקרחון השישי והאחרון. הם היו הרפתקני הים הראשונים. הם בנו סירות והחלו לתור אחר יבשות חדשות, אשר בהן, כך קיוו, יוכלו להיות חופשיים מפלישות הקרח האיומות. וכמה מהם הגיעו לאיסלנד, אחרים לגרינלנד, אך רוב רובם מתו בים הפתוח ברעב ובצמא.

64:7.18 (728.7) לפני מעט יותר משמונים-אלף שנה, זמן קצר לאחר שהאדם האדום נכנס לצפון-מערב אמריקה הצפונית, גרמו קפיאת מי הימים הצפוניים והתקדמות שדות הקרח המקומיים בגרינלנד, לאסקימוסים הללו – צאצאי האבוריג'ינים של אורנטיה – לתור אחר אדמה טובה יותר, אחר בית חדש; ודרכם צלחה כאשר חצו את המְצָרִים הצרים אשר הפרידו אז את גרינלנד ממסת היבשה הצפון-מזרחית של אמריקה הצפונית. הם הגיעו ליבשת

כאלפיים-ומאה שנים לאחר הגעת האדם האדום לאלסקה. בהמשך נעו כמה מן הזנים המעורבים של האדם הכחול מערבה והתמזגו באסקימוסים של התקופה המאוחרת יותר, ואיחוד זה היה מועיל במידת-מה בעבור שבטי האסקימוסים.

64:7.19 (728.8) לפני כחמשת-אלפים שנה אירעה בחופיו הדרום-מזרחיים של מפרץ הדסון פגישה מקרית בין שבט אינדיאני לבין קבוצה בודדת של אסקימוסים. שני השבטים התקשו לתקשר זה עם זה, אולם עד מהרה החלו בנישואי תערובת והתוצאה הייתה שהאסקימוסים הללו נספגו לבסוף אל גדרי האדם האדום אשר עלה עליהם במספריו. ומפגש זה מייצג את המגע היחיד של האדם האדום הצפון-אמריקני עם זן אנושי אחר כלשהו עד לפני כאלף שנה, עת האדם הלבן הגיע במקרה אל חופיו של האוקיינוס האטלנטי.

64:7.20 (729.1) מאבקי העידנים המוקדמים הללו התאפיינו באומץ, בגבורה ואפילו בהרואיזם. וכולנו הננו מְצֻוָּרים על כך שהרבה מן התכונות המעולות והמחוספסות האלה של אבותיכם הקדומים אבדו מקרב הגזעים של הימים המאוחרים יותר. ואף-על-פי שהננו מעריכים רבים מסוגי העידון של הציוויליזציה המתקדמת, הננו מתגעגעים להתמדה המופלאה ולדבקות העילאית של אבותיכם המוקדמים, אשר גבלה לעיתים בגדולה וברוממות.

64:7.21 (729.2) [הוצג על-ידי נשא חיים השוכן באורנטיה.]

>> מסמך 64 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 66 <<

מסמך 65

שליטת-העל באבולוציה

(730.1) 65:0.1 החיים החומריים האבולוציוניים הבסיסיים – חיי קדם הדעת – מתגבשים בידי בקרי המאסטר הפיזיים ומהווים סעד של מתן-החיים מאת שבע רוחות האב, בצירוף הסעד הפעיל של נשאי החיים הממונים. כתוצאה מן התפקוד המתואם של היצירתיות המשולשת הזו מתפתחת בקרב האורגניזם היכולת הפיזית לְדעת – מנגנונים חומריים המגיבים בתבונה לגירויים סביבתיים חיצוניים, ובהמשך גם לגירויים פנימיים, השפעות אשר מקורן בְּדעתו של האורגניזם עצמו.

(730.2) 65:0.2 לפיכך, קיימות שלוש רמות מובחנות של יצירת חיים והתפתחות חיים:

(730.3) 65:0.3 1. תחום האנרגיה-הפיזית – ייצור היכולת לְדעת.

(730.4) 65:0.4 2. סעד הדעת של הרוחות הסועדות – סעד הנושק לְיכולת רוחנית.

(730.5) 65:0.5 3. מתת הרוח של דעת בת-תמותה – אשר מסתיימת במתן מכוננן מחשבה.

(730.6) 65:0.6 רמות התגובה המכאנית-שאותה לא ניתן ללמד של האורגניזם לסביבה הינן מחוזותיהם של הבקרים הפיזיים. הרוחות סועדות הדעת מאתחלות ומווסתות את טיפוסי הדעת המסתגלים או הבלתי-מכאניים אשר-אותם-ניתן-ללמד – אותם מנגנוני תגובה של האורגניזם אשר מסוגלים ללמוד מן ההתנסות. ובה בעת שהרוחות המסייעות מתפעלות כך את פוטנציאלי הדעת, כן מפעילים נשאי החיים שליטה משמעותית, הנתונה לשיקול דעתם,

על ההיבטים הסביבתיים של התהליכים האבולוציוניים ממש עד למועד הופעת הרצון האנושי – היכולת לַדעת את האל והכוח לבחור לסגוד לו.

65:0.7 (730.7) הפעולה המשולבת של נשאי החיים, של הבקרים הפיזיים ושל הרוחות הסועדות, היא זו אשר מתנה את נתיב ההתפתחות האורגנית בַּעולמות המיושבים. וזוהי הסיבה לכך שהאבולוציה – באורנטיה או בכל מקום אחר – הינה לעולם תכליתית ואף פעם איננה מקרית.

1. תפקודי נשאי החיים

65:1.1 (730.8) לנשאי החיים פוטנציאל לשינוי האישיות אשר מחזיקים בו אך ורק סדרי יצורים מועטים. הבנים הללו של היקום המקומי מסוגלים לפעול בשלוש רמות קיום שונות. על-פי-רוב הם מבצעים את משימותיהם כבני רמת-הביניים, קרי במצבם המקורי. ואולם, לנשא חיים בשלב כזה של קיום לא תתאפשר כלל פעולה בתחומים האלקטרומכאניים, ככזה המייצר מאנרגיות פיזיות ומחלקיקים חומריים יחידות של קיום חי.

65:1.2 (730.9) נשאי החיים מסוגלים לפעול – והם אכן פועלים – בשלוש הרמות הבאות:

65:1.3 (730.10) 1. הרמה הפיזית של האלקטרוכימיה.

65:1.4 (730.11) 2. רמת-הביניים הרגילה של שלב הקיום המעין-מורונטי.

65:1.5 (730.12) 3. הרמה הרוחנית-למחצה המתקדמת.

65:1.6 (731.1) כאשר נשאי החיים מסיימים את הכנותיהם לשתילת חיים, ומשהם בחרו זה מכבר את האתרים לשם משימה שכזו, הם מזמנים הועדה הרב-המלאכית של ההתמרה של נשאי החיים. קבוצה זו כוללת עשרה סדרים של אישיויות שונות, לרבות הבקרים הפיזיים ועמיתיהם, ובראשה עומדת רב-המלאכית הראשית אשר משמשת בתפקיד זה במצוותו של גבריאל וברשותם של עתיקי היומין. כאשר הוויות אלה מחוברות באופן הולם זו לזו, הן

מסוגלות לחולל בנשאי החיים שינויים המאפשרים להם לפעול באופן מיידי ברמות הפיזיות של האלקטרוכימיה.

65:1.7 (731.2) לאחר שגובשו תבניות החיים ומשהושלם כנדרש הארגון הפיזי, הופכים הכוחות העל-חומריים אשר נוגעים להפצת החיים לפעילים, והחיים מתקיימים. או אז נשאי החיים שבים מייד למצב הביניים הרגיל שלהם מבחינת הקיום כאישיות, מצב שבו הם מסוגלים לתפעל את היחידות החיות ולהניע את האורגניזמים המתפתחים, אף-על-פי שניטלת מהם כל יכולת לארגן – קרי ליצור – תבניות חדשות של חומר חי.

65:1.8 (731.3) לאחר שהאבולוציה האורגנית השלימה חלק ממסלולה ומשהופיע הרצון החופשי מן הסוג האנושי באורגניזמים המתפתחים הגבוהים ביותר, או אז חייבים נשאי החיים לעזוב את הפלנטה או לנדור נדרי ויתור; במילים אחרות, שומה עליהם להתחייב להימנע מכל ניסיון נוסף להשפיע על מהלך האבולוציה האורגנית. וכאשר נדרים מעין אלו ניתנים מרצון על-ידי אותם נשאי חיים הבוחרים להיוותר על הפלנטה ולשמש כיועצים עתידיים לאלו אשר יהיו מופקדים על קידום היצורים הרצוניים המפותחים החדשים, או אז מזומנת וועדה בת שנים-עשר חברים, אשר בראשה עומדת ראשת כוכבי הערב, היא הפועלת בסמכות ריבון המערכת וברשותו של גבריאל; ומיד מותמרים נשאי חיים אלו לשלב השלישי של קיומם כאישיות – שלב החיים הרוחני-למחצה. ואנוכי פעלתי באורנטיה בשלב קיום שלישי זה למן ימיהם של אָנְדוֹן ופוֹנְטָה.

65:1.9 (731.4) הננו ממתינים לְזמן שבו עשוי היקום להתייצב באור ובחיים, לְאפשרות של מצב הוויה רביעי אשר בו נהיה רוחניים לחלוטין; ואולם, מעולם לא התגלה לנו באיזו טכניקה עשויים אנו להגיע למצב מתקדם ורצוי זה.

2. הנוף האבולוציוני

65:2.1 (731.5) סיפור עלייתו של האדם, מן האצה ועד להיותו אדונהּ של הבריאה הארצית, אכן הינו סיפור רומנטי של מאבק ביולוגי ושל הישרדות הדעת. אבותיהם הקדמונים

הראשוניים של בני האדם אכן היו – פשוטו כמשמעו – הנזלת והמוגלה של קרקעית האוקיינוס, במפרצי המים החמים הרדודים ובלגונות של קווי החוף העצומים של הימים הפנים-יבשתיים העתיקים; ממש באותם מים אשר בהם ביססו נשאי החיים את שלוש שתילות החיים העצמאיות באורנטיה.

65:2.2 (731.6) כיום קיימים אך מעטים מקרב אותם מינים מוקדמים של צמחייה ימית אשר השתתפו בשינויים התקופתיים ההם אשר הביאו לכדי קיום את האורגניזמים הגבוליים דמויי-החי. הספוגים הינם השורדים של אחד מטיפוסי הביניים המוקדמים, אותם אורגניזמים אשר דרכם התרחש המעבר **ההדרגתי** מעולם הצומח אל עולם החי. צורות המעבר המוקדמות האלה, אף כי הן אינן זהות לספוגים המודרניים, היו דומות להם עד מאוד; ואלה היו אורגניזמים גבוליים אמיתיים – לא צמחים ואף לא בעלי-חיים – אך הם הובילו לבסוף לכדי התפתחות צורות החיים האמיתיות של עולם החי.

65:2.3 (732.1) החיידקים – אורגניזמים צמחיים פשוטים מסוג פרימיטיבי ביותר – השתנו אך במעט למן ימי שחר החיים; הם אפילו מציגים מידה מסוימת של נסיגה בהתנהגותם הטפילית. רבות מן הפטריות מייצגות אף הן תנועת נסיגה של האבולוציה, בהיותן צמחים אשר איבדו את יכולת ייצור הכלורופיל שלהם והפכו פחות או יותר לטפילים. מרבית החיידקים אשר גורמים למחלות, כמו גם גופי העזר הוויראליים שלהם, אכן משתייכים לקבוצה מרדנית זו של פטריות טפיליות. במהלך עידני הביניים אשר חלפו מאז, התפתחה מאותם אבות קדומים – אשר מהם התפתחו גם החיידקים – כלל ממלכת הצומח הכבירה.

65:2.4 (732.2) במהרה הופיעו טיפוסי בעלי החיים החד-תאיים, והם הופיעו **לפתע**. הָאָמֶבָּה, בעל החיים החד-תאי הטיפוסי, התקיימה – תוך שינויים קטנים – למן הזמנים הרחוקים הללו ועד לימינו. וכיום היא פועלת ממש כפי שפעלה בשעה שהייתה ההישג האחרון והגדול ביותר של אבולוציית החיים. בעבור הבריאה של עולם החי, ייצור זעיר זה וכן דודניו החד-תאיים, הינם מה שמהווים החיידקים בעבור עולם הצומח; הם מייצגים את הישרדות הצעדים הראשונים בהיבדלות החיים, זאת לצד **כישלון המשך ההתפתחות.**

65:2.5 (732.3) בטרם חלף זמן רב התאגדו בעלי החיים החד-תאיים בקהילות, ראשית בתצורת הוֹלְווֹקְס ולאחר מכן בהתאם לקוויהן של הַהִידְרָה ושל המדוזה. מאוחר יותר

התפתחו כוכבי הים, חבצלות הים, קיפודי הים, מלפפוני הים, הנְּדָלִים, החרקים, העכבישים, הסרטנאים והקבוצות המקורבות של תולעי האדמה ושל העלוקות, אשר בעקבותיהן הגיעו במהרה גם הרכיכות – הצדפה, התמנון והחילזון. בין כל אלו הפרידו ונכחדו מאות על-גבי מאות של מינים; זוכים כאן לאזכור אך ורק אלו אשר שרדו את המאבק הארוך, הממושך לאין שיעור. מינים בלתי-מתקדמים מעין אלו, יחד עם משפחת הדגים אשר הופיעה לאחר מכן, מייצגים כיום את הטיפוסים הנייחים של בעלי החיים המוקדמים והנמוכים יותר, הענפים בעץ החיים אשר לא הצליחו להתקדם.

65:2.6 (732.4) וכך הייתה הבמה מוכנה להופעתם של בעלי החוליות הראשונים, הדגים. ממשפחת הדגים הזו הגיחו שתי התאמות ייחודיות – הצפרדע והסלמנדרה. והיה זה הצפרדע אשר החל באותה סדרה מדורגת של הִתְמַיְּנוּיוֹת בעולם החי, אשר הסתיימה לבסוף באדם עצמו.

65:2.7 (732.5) הצפרדע הינו אחד מן המינים המוקדמים ביותר מקרב אבותיו הקדומים של הגזע האנושי; ואולם, הוא כשל בהתקדמותו, והוא מתקיים כיום ממש כבאותם ימים רחוקים. הצפרדע הינו המין היחיד הקודם לגזעי שחר האדם אשר חי כעת על-פני האדמה. ואין לו לאדם כל אב קדמון אשר שרד בין הצפרדע לבין האסקימוסים.

65:2.8 (732.6) הצפרדעים הניבו את הזוחלים, משפחה כבירה של בעלי-חיים אשר למעשה נכחדה כמעט לחלוטין; ואולם, בטרם עברה מן העולם היא העניקה קיום לכלל משפחת בעלי הכנף ולסדרים רבים אחרים של יונקים.

65:2.9 (732.7) הקפיצה הגדולה ביותר בכלל האבולוציה אשר קדמה לאדם התרחשה ככל הנראה בשעה שהזוחל הפך לציפור. טיפוסי הציפורים של היום – הנשרים, הברווזים, היונים והיענים – הינם כולם צאצאיהם של זוחלי הענק של ימי העבר הרחוקים.

65:2.10 (732.8) ממלכת הזוחלים, צאצאיה של משפחת הצפרדעים, מיוצגת כיום על-ידי ארבע חטיבות אשר שרדו: שתיים מהן בלתי-מתקדמות, הנחשים והלטאות, יחד עם דודניהם התנינים והצבים; אחת מתקדמת-חלקית, היא משפחת העופות; והרביעית, אבותיהם הקדמונים של היונקים והקו הישיר אשר ממנו הגיחו המינים האנושיים. ואף כי עברו מן

העולם מזה זמן רב, גודלם העצום של הזוחלים מצא הד בַּפיל ובמסטודון, בעוד שצורותיהם הייחודיות הונצחו בדמות הקנגורו המקפצים.

65:2.11 (733.1) באורנטיה הופיעו אך ורק ארבע-עשרה מערכות, כאשר הדגים מהווים את האחרונה שבהן; ומאז העופות והיונקים לא התפתחו מחלקות חדשות.

65:2.12 (733.2) היונקים בעלי השליה הגיחו **לפתע** מדינוזאור זוחל קטן וזריז בעל הרגלי טורף ומוח גדול יחסית. היונקים הללו התפתחו במהירות רבה ובאופנים שונים, והניבו לא רק את המינים המודרניים הנפוצים, אלא גם את הטיפוסים הימיים, דוגמת הלווייתנים וכלבי הים, ואת אלו המעופפים, דוגמת משפחת העטלפים.

65:2.13 (733.3) וכך התפתח האדם מקרב היונקים הגבוהים יותר, אשר בעיקרם מקורם **משתילת החיים המערבית** בימים הקדומים המזרחיים-מערביים המוגנים. בתחילה התקדמו היטב הקבוצות **המזרחית והמרכזית** של האורגניזמים החיים אל-עבר ההישג של רמות קדם-אנושיות של קיום חייתי. ואולם, בחלוף העידנים, כּשֶׁל המוקד המזרחי של בסיס החיים להגיע לרמות משביעות-רצון של מעמד תבוני קדם-אנושי; ובשל העובדה שהוא סבל מאובדן חוזר ונשנה ובלתי ניתן לתיקון של סוגי הפלזמה הגבוהים ביותר שלו, ניטל ממנו לעולם הכוח לשקם את הפוטנציאלים האנושיים.

65:2.14 (733.4) מכיוון שאיכות היכולת להתפתחותה של דעת מתוך קבוצה מזרחית זו הייתה נחותה באופן כה מובחן ביחס לשתי הקבוצות האחרות, נשאי החיים, בהסכמת הממונים עליהם, תפעלו את הסביבה על-מנת להגביל במידה נוספת את התפתחות זני החיים הקדם-אנושיים הנחותים הללו. כלפי חוץ, מחיקתן של קבוצות יצורים נחותות אלה הייתה מקרית, ואולם, למעשה, היא הייתה תכליתית לגמרי.

65:2.15 (733.5) מאוחר יותר במהלך הפרישׂה האבולוציונית של האינטליגנציה היו הלמורים, אשר היו אבותיהם הקדמונים של המינים האנושיים, הרבה יותר מפותחים בצפון-אמריקה מאשר באזורים אחרים; ולפיכך הם הובלו להגר מזירת שתילת החיים המערבית דרך הגשר היבשתי של ברינג ומטה לאורך החוף עד לדרום-מערב אסיה, שם הם המשיכו להתפתח וליהנות מתוספת של זנים מסוימים המשתייכים לקבוצת החיים המרכזית. וכך התפתח האדם

מתוך זני חיים מערביים ומרכזיים מסוימים, אך היה זה באזורים המרכזיים ועד לאלו הסמוכים למזרח.

65:2.16 (733.6) ובאופן הזה התפתחו החיים אשר נשתלו באורנטיה עד לעידן הקרח, עת הופיע לראשונה האדם עצמו והחל את נתיבתו רבת האירועים בפלנטה. והופעה זו של האדם הפרימיטיבי על-פני כדור הארץ במהלך עידן הקרח לא הייתה אך בבחינת תאונה; היא הייתה מתוכננת. המעקשים והאקלים הקשה של עידן הקרח התאימו בכל מובן לתכלית של קידום ייצור טיפוס בן-אדם קשוח בעל מתנת הישרדות כבירה.

3. טיפוחה של האבולוציה

65:3.1 (733.7) יהא זה אפשרי אך בקושי להסביר לְדעת האדם בן-ימינו רבות מן ההתרחשויות המוזרות והגרוטסקיות לכאורה של ראשית התקדמות האבולוציה. תכנית בעלת תכלית פעלה לאורך כל אותן אבולוציות מוזרות לכאורה של דברים חיים; ואולם, אין אנו מוּרשים להתערב באופן שרירותי בהתפתחותן של תבניות החיים לאחר שאלה הוכנסו זה מכבר לפעולה.

65:3.2 (733.8) נשאי החיים מורשים להשתמש בכל משאב טבעי שהוא, ויכולים לעשות שימוש בכל נסיבה ברת-מזל אשר תיטיב עם ההתקדמות ההתפתחותית של ניסוי החיים, ואולם אין אנו מורשים להתערב באופן מכאני, או לתפעל באופן שרירותי, את מהלכה או נתיבתה של האבולוציה של צמח או של בעל-חיים כלשהו.

65:3.3 (733.9) הובא לידיעתכם כי בני התמותה של אורנטיה התפתחו דרך צפרדע פרימיטיבי, וכי הזן העולה הזה, אשר נישא כפוטנציאל על-ידי צפרדע בודד, חמק אך בקושי באירוע מסוים מפני הכחדה. ואולם, לא יהא נכון להסיק כי האבולוציה של המין האנושי הייתה מסתיימת אילו אכן התרחשה תאונה בצומת הזה. הואיל ובו ברגע של התרחשות זו ממש, היינו אנו במהלך התבוננות וטיפוח של לא פחות מאלף זני חיים שונים ומרוחקים

המצויים בתהליכי מוטציה, אשר היו יכולים להיות מכוונים לכדי תבניות שונות של התפתחות קדם-אנושית. הצפרדע הקדמון המיוחד הזה היווה את בחירתנו השלישית, כאשר שני זני החיים הקודמים לו נכחדו חרף כל מאמצינו לשמרם.

65:3.4 (734.1) ואפילו אובדנם של אנדון ופונטה בטרם הביאו צאצאים לעולם, אף-על-פי שהיה מעכב את התפתחות האנושות, לא היה מונע אותה. לאחר הופעתם של אנדון ופונטה, ובטרם מוצו פוטנציאלי המוטציה האנושית של עולם החי, התפתחו לא פחות משבעת-אלפים זנים הולמים אשר יכלו להגיע לסוג טיפוס מסוים של התפתחות קדם-אנושית. ורבים מקרב הזנים הטובים יותר נספגו בהמשך על-ידי הענפים השונים של המין האנושי המתרחב.

65:3.5 (734.2) זמן רב בטרם הגעתם של לפלנטה של הבן והבת החומריים, המרוממים הביולוגיים, מוצו הפוטנציאלים האנושיים של מיני בעלי החיים המתפתחים. המעמד הביולוגי הזה של עולם החי מודגם לנשאי החיים בתופעה מן השלב השלישי של הנעת הרוחות הסועדות, אשר מתרחשת באופן אוטומטי בד בבד עם ההגעה למיצוי יכולתו של עולם החי להוליד את הפוטנציאלים המוטאנטיים של יחידים קדם-אנושיים.

65:3.6 (734.3) המין האנושי באורנטיה חייב לפתור את בעיותיו הנוגעות להתפתחות בת התמותה באמצעות המטען האנושי הנמצא ברשותו – לא יתפתחו עוד, בכל עתיד לבוא, גזעים נוספים מתוך המקורות הקדם-אנושיים. ואולם, עובדה זו איננה מונעת את אפשרות השגתן של רמות התפתחות אנושיות גבוהות בהרבה באמצעות הטיפוח הנבון של הפוטנציאלים האבולוציוניים אשר עדיין שוכנים בגזעים בני התמותה. את מה שאנו, נשאי החיים, עושים על-מנת לטפח ולשמר את זני החיים בטרם הופעת הרצון האנושי, חייב האדם לעשות למען עצמו לאחר התרחשות מאורע זה ולאחר פרישתנו מן המעורבות הפעילה באבולוציה. ככלל, גורלו האבולוציוני של האדם נתון בידיו שלו, ושומה על התבונה המדעית להחליף במוקדם או במאוחר את פעולתן האקראית של הברירה הטבעית הבלתי-נשלטת ושל ההישרדות המקרית.

65:3.7 (734.4) ותוך כדי דיון בטיפוחה של האבולוציה, ראוי שנזכיר כי בעתיד הפרוש למרחוק – בשעה שבה אתם עשויים להיות מסופחים לסגל נשאי חיים – תהיה בידכם מלוא

מלואה של ההזדמנות להציע הצעות ולבצע כל שיפור אפשרי שהוא בתכניות ובטכניקה של ניהול החיים ושתילתם. היו סבלניים! אם יש לכם רעיונות טובים, אם מוחכם פורה ומניב שיטות טובות יותר לניהול חלק כלשהו של עולמות היקום, אזי תינתנה לכם בוודאות ההזדמנות להציגם בפני חבריכם ועמיתיכם לניהול בעידנים אשר יבואו.

4. ההרפתקה של אורנטיה

65:4.1 (734.5) אל נא תתעלמו מן העובדה כי אורנטיה הוקצתה לנו כעולם של ניסוי-חיים. בפלנטה זו ערכנו את הניסוי השישים במספר שלנו בניסיון לשנות – ואם ניתן אף לשפר – את ההתאמה של שטניה לתכניות החיים של נבאדון; וברשומות נרשם כי השגנו שינויים מועילים רבים בתבניות החיים הסטנדרטיות. ובאופן ייחודי, באורנטיה ביצענו והדגמנו באופן משביע רצון לא פחות מעשרים-ושמונה תכונות של שינוי חיים אשר תהיינה לעזר לנבאדון כולה במשך כל זמן העתיד.

65:4.2 (735.1) ואולם, בשום עולם כינון החיים אינו מהווה מעשה ניסיוני במובן של ניסוי דבר-מה אשר מעולם לא נוסה והינו בלתי-ידוע. אבולוציית החיים הינה טכניקה אשר לעולם מתקדמת, משתנה ומגוונת, אך לעולם איננה מקרית, נטולת-שליטה, או ניסיונית לחלוטין במובנם האקראי של הדברים.

65:4.3 (735.2) תכונות רבות בחיי האדם מספקות שפע ראיות לכך שתופעת הקיום האנושי תוכננה בתבונה, לכך שהאבולוציה האורגנית אינה מהווה אך תאונה קוסמית. כאשר תא חי נפצע, הוא ניחן ביכולת להפריש חומרים כימיים מסוימים אשר מסוגלים לעורר ולהפעיל את התאים השכנים הרגילים, ואלו מתחילים מייד להפריש חומרים מסוימים אשר מקלים על תהליך הריפוי של הפצע; ובה בעת מתחילים התאים הרגילים הללו, אשר לא נפגעו, להתרבות – הם ממש מתחילים לפעול על-מנת ליצור תאים חדשים אשר יחליפו את כל התאים האחים אשר ייתכן שנהרסו בתאונה.

(735.3) 65:4.4 פעולה ותגובה כימיות אלה, הנוגעות לריפוי פצעים ולהתרבות תאים, מייצגות את נוסחה אשר נבחרה בידי נשאי החיים, ואשר כוללת למעלה ממאה-אלף שלבים ותכונות של תגובות כימיות והשלכות ביולוגיות אפשריות. בטרם בחרו לבסוף בנוסחה זו בעבור ניסוי החיים באורנטיה, ערכו נשאי החיים במעבדותיהם מעל לחצי מיליון ניסויים ייחודיים.

(735.4) 65:4.5 בשעה שהמדענים של אורנטיה יידעו יותר על אודות הכימיקלים המרפאים הללו, הם יהפכו ליעילים יותר בטיפול בפציעות, ובעקיפין יידעו גם יותר על השליטה במחלות מסוימות.

(735.5) 65:4.6 מאז כוננו חיים באורנטיה, שיפרו נשאי החיים את טכניקת הריפוי הזו, כפי שהיא שולבה בעולם אחר בשטניה, בכך שהיא מאפשרת הקלה נוספת בכאב ומביאה לשליטה טובה יותר ביכולת התרבות התאים הנורמליים הקשורים.

(735.6) 65:4.7 לניסוי החיים של אורנטיה היו מאפיינים ייחודיים רבים, ואולם שני המאורעות יוצאי הדופן היו הופעתו של הגזע האנדוני לפני התפתחותם של הגזעים הצבעוניים, וכן הופעתם, בהמשך לכך, של המוטנטים של הסאנגיק במשפחה אחת ויחידה. אורנטיה הינה העולם הראשון בשטניה אשר בו הופיעו ששת הגזעים הצבעוניים באותה משפחה אנושית. על-פי-רוב, הם מופיעים בזנים שונים מתוך מוטציות בלתי-תלויות המתרחשות במטען של בעלי החיים הקדם-אנושיים; ובדרך כלל הם מופיעים על-פני האדמה כל אחד בתורו, במשך פרק זמן ממושך, החל באדם האדום והמשך מטה בסדר הצבעים עד לאינדיגו.

(735.7) 65:4.8 שינוי יוצא-דופן אחר בנוהל היה הגעתו המאוחרת של הנסיך הפלנטארי. ככלל, מופיע הנסיך בפלנטה בסמוך לזמן התפתחות הרצון; ואילו הייתה מתבצעת תכנית מעין זו, היה עשוי קאליגאסטיה להגיע לאורנטיה אפילו במשך תקופת חייהם של אנדון ופונטה, במקום כחמש-מאות אלף שנים מאוחר יותר, בד בבד עם הופעתם של ששת גזעי הסאנגיק.

(735.8) 65:4.9 בעולם מיושב רגיל, הגעתו של נסיך פלנטארי הייתה מאושרת לבקשת נשאי החיים במועד הופעתם של אנדון ופונטה, או מעט לאחר מכן. ואולם, הואיל ואורנטיה נועדה

להיות פלנטת שינוי-חיים, הוסכם מבעוד מועד על שליחת המלכי-צדקים המשקיפים, שנים-עשר במספר, כיועציהם של נשאי החיים ובַּאחראים על הפלנטה עד להגעתו המאוחרת יותר של הנסיך הפלנטארי. המלכי-צדקים הללו הגיעו בשעה שאנדון ופונטה ערכו את ההחלטות אשר אפשרו למכוונני-מחשבה לשכון בדעתם בת התמותה.

65:4.10 (736.1) כתוצאה ממאמציהם של נשאי החיים באורנטיה לשפר את תבניות החיים של שטניה, נוצרו בהכרח צורות רבות, וחסרות-תועלת לכאורה, של חיי מעָבָר. ואולם, הרווחים אשר נצברו זה מכבר הינם מספקים על-מנת להצדיק את השינויים בתכניות החיים התקניות של אורנטיה.

65:4.11 (736.2) הייתה זו כוונתנו לייצר מופע מוקדם של רצון בחיים האבולוציוניים של אורנטיה, ובזאת הצלחנו. לרוב, הרצון אינו מגיח אלא זמן רב לאחר שהגזעים הצבעוניים קיימים זה מכבר, ובדרך כלל הוא מופיע לראשונה בקרב הטיפוסים הנעלים של האדם האדום. עולמכם הינו הפלנטה היחידה בשטניה אשר בה הופיע טיפוס הרצון האנושי בְּגזע הקודם לגזע צבעוני.

65:4.12 (736.3) ואולם, במאמצינו לספק את אותם שילובים והתאגדויות של גורמי תורשה אשר הניבו בסופו של דבר את היונקים אשר היו לאבותיו הקדמונים של המין האנושי, ניצבנו אל מול ההכרח להתיר את קיומם של מאות ואלפי שילובים והתאגדויות חסרי-תועלת באופן יחסי. בעת שתפשפשו בעברה של הפלנטה, וודאי תחזינה עיניכם ברבים מתוצרי הלוואי הללו, הנדמים כמוזרים; וביכולתי להבין עד כמה תמוהים עשויים להיות חלק מן הדברים הללו מנקודת המבט האנושית המוגבלת.

5. תהפוכות אבולוציית החיים

65:5.1 (736.4) היה זה מקור של צער עבור נשאי חיים להיווכח בכך שמאמצינו המיוחדים לשנות את החיים התבוניים באורנטיה עלו כך בתוהו בשל סטיות טראגיות המצויות מעבר

לשליטתנו: בגידתו של קאליגאסטיה וכישלונו של אדם.

65:5.2 (736.5) ואולם, במהלך כלל ההרפתקה הביולוגית הזו, אכזבתנו הגדולה ביותר נבעה מנסיגת צורות פרימיטיביות מסוימות של צומח לרמות קדם-כלורופיל של החיידקים הטפיליים בקנה מידה כה נרחב ובלתי-צפוי. תוצאה זו באבולוציה של החיים הצמחיים גרמה למחלות מעיקות רבות בקרב היונקים הגבוהים יותר, ובמיוחד בקרב בני האדם הפגיעים יותר. כאשר ניצבנו אל מול המצב הסבוך הזה, התייחסנו לקשיים המעורבים במידה מסוימת של ביטול; זאת משום שידענו כי המזיגה המאוחרת יותר עם פלסמת החיים האדמית תחזק את כוחות העמידה של הגזע הממוזג אשר ייווצר, ותהפוך אותו לחסין במיוחד בפני כל המחלות הנוצרות על-ידי האורגניזמים מן הסוג הצמחי. ואולם, תקוותינו אלה נידונו לנחול אכזבה בשל הכישלון האדמי האומלל.

65:5.3 (736.6) יקום היקומים, לרבות אותו עולם קטן המכונה אורנטיה, איננו מנוהל לשם אישורנו בלבד ואף לא רק עבור נוחותנו; וקל וחומר שלא על-מנת לרצות את גחמותינו או לספק את סקרנותנו. ההוויות הנבונות והכל-יכולות אשר אחראיות לניהולו של היקום יודעות אל-נכון וללא כל ספק מה הן עושות בדיוק; וכך, ראוי לנשאי החיים, ולדעת של בני התמותה, להתאזר בסבלנות ולהמתין, ובתוך כך לשתף פעולה בחפץ-לב עם שלטון התבונה, ממשל העוצמה ומצעד הקִדְמָה.

65:5.4 (736.7) קיימים, כמובן, פיצויים מסוימים על הקשיים, כדוגמת המתת של מיכאל באורנטיה. ואולם, ללא קשר לכל שיקול מעין זה, מפקחיה השמימיים המאוחרים יותר של הפלנטה הזו הביעו ביטחון מלא בניצחונו האבולוציוני הסופי של המין האנושי, ובכך שבסופו של דבר יוצדקו התכניות ותבניות החיים המקוריות שלנו.

6. טכניקות חיים אבולוציוניות

65:6.1 (737.1) בלתי-אפשרי לקבוע בדיוק, בו-זמנית, את מיקומו המדויק של עצם המצוי בתנועה ואת מהירותו המדויקת; כל ניסיון למדוד את האחד גורם לשינוי בלתי-נמנע בשני.

פרדוקס מסוג דומה ניצב בפני האדם בן התמותה בשעה שהוא מנתח מן הבחינה הכימית את הפרוטופלזם. הכימאי יכול לספק הארה באשר להרכבו הכימי של פרוטופלזם **מת**, ואולם הוא איננו יכול להבחין בארגון הפיזי או בתפקוד הדינאמי של פרוטופלזם **חי**. לעולם ימשיך המדען להתקרב יותר ויותר אל עבר סודות החיים, אך הוא לא יוכל לגלותם אף-פעם, ולו מן הסיבה שעליו להרוג את הפרוטופלזם על-מנת לנתחו. הפרוטופלזם המת שוקל כמו הפרוטופלזם החי, אך הוא אינו זהה לו.

(737.2) 65:6.2 הדברים החיים וההוויות החיות ניחנים במתת הסתגלות מקורית. בכל תא **חי** של צמח או של בעל-חיים, בכל אורגניזם **חי** – חומרי או רוחני – מצויה תאווה אשר אינה יודעת שובע להישג של מושלמות הולכת-וגדלה בהתמדה של התאמה לסביבה, של הסתגלות האורגניזם ושל הגשמה מורחבת של החיים. המאמצים האינסופיים הללו של כלל הדברים החיים מעידים על כך שקיימת בקרבם שאיפה מוּלדת למושלמות.

(737.3) 65:6.3 הצעד החשוב ביותר באבולוציה של הצומח היה פיתוח יכולת ייצור הכלורופיל, וההתקדמות השנייה בחשיבותה הייתה התפתחות הנבג לכדי זרע מורכב. הנבג הינו יעיל ביותר כסוכן רבייה, ואולם הוא חסר את פוטנציאלי הגיוון והגמישות הטבועים בזרע.

(737.4) 65:6.4 אחד מן הפרקים המועילים והמורכבים ביותר באבולוציה של טיפוסי בעלי החיים הגבוהים יותר, הינו פיתוח היכולת של הברזל המצוי בתאי הדם הסובבים במחזור הדם לשמש בתפקיד הכפול של נשא חמצן ושל מסלק פחמן דו-חמצני. והתפקוד הזה של תאי הדם האדומים מדגים כיצד מסוגלים אורגניזמים מתפתחים לסגל את תפקודיהם לתנאי הסביבה המשתנים והמגוּונים. בעלי החיים הגבוהים יותר, ובגדר זה האדם, מחמצנים את רקמותיהם באמצעות פעולת הברזל של תאי הדם האדומים, אשר נושא חמצן לתאים החיים, ובאותה יעילות ממש מסלק את הפחמן הדו-חמצני. ואולם, מתכות אחרות יכולות אף הן לשמש לאותה מטרה. כך משתמש הדיונון לתכלית זו בנחושת, וסוסוני הים משתמשים בוָונַדְיוּם.

(737.5) 65:6.5 התמשכותן של התאמות ביולוגיות מעין אלה מודגמת באבולוציית השיניים בקרב היונקים הגבוהים יותר של אורנטיה; אצל אבותיו הקדמונים המרוחקים של האדם הגיע מספר השיניים לשלושים-ושש, או אז החל מספר זה, בשחר הגחת האדם וקרוביו, בהתאמה

הסתגלותית מחדש לעבר שלושים-ושתיים שיניים. כעת נע המין האנושי אט-אט אל עבר עשרים-ושמונה שיניים. תהליך האבולוציה בפלנטה הזו עדיין מתקדם באופן פעיל ומסתגל.

65:6.6 (737.6) ואולם, רבות מן ההתאמות המסתוריות לכאורה של האורגניזמים החיים הינן כימיות גרידא, פיזיות גרידא. בכל רגע נתון, קיימת בזרם הדם של כל אדם אפשרות של מעל ל-15,000,000 תגובות כימיות בקרב ההפרשות ההורמונליות של תריסר בלוטות חסרות צינורות הפרשה (אל-ביביות).

65:6.7 (737.7) צורות החיים הנמוכות יותר של עולם הצומח מגיבות לחלוטין לסביבות הפיזית, הכימית והחשמלית. ואולם, ככל שהחיים מעפילים בסולם, נכנסים לפעולה בזה אחר זה סעדי הדעת של שבע הרוחות הסועדות, והדעת הופכת יותר ויותר סתגלנית, יצירתית, מתואמת ושלטת. יכולת בעלי החיים להתאים את עצמם לאוויר, למים וליבשה אינה מתת על-טבעית, אלא מהווה הסתגלות על-פיזית.

65:6.8 (738.1) הפיזיקה והכימיה לבדן לא תוכלנה להסביר כיצד התפתח בן האדם מתוך הפרוטופלזם הקדמון של הימים המוקדמים. היכולת ללמוד, הזיכרון והתגובה המשתנה לסביבה, הינם מתת הדעת. חוקי הפיזיקה אינם מגיבים לאימון; הם בלתי-ניתנים לשינוי והינם בלתי-משתנים. התגובות הכימיות אינן משתנות באמצעות חינוך; הן הינן אחידות ומהימנות. למעט נוכחותו של המוחלט הבלתי-מוגדר, ניתנות התגובות החשמליות והכימיות לחיזוי. ואולם, הדעת יכולה ליהנות מן הניסיון; היא יכולה ללמוד מהרגלי ההתנהגות התגובתיים לגירוי חוזר ונשנה.

65:6.9 (738.2) האורגניזמים הקדם-תבוניים מגיבים לגירויים סביבתיים, ואולם, אותם אורגניזמים אשר הינם מגיבים לסעד הדעת, מסוגלים להתאים את הסביבה עצמה ולתפעל אותה.

65:6.10 (738.3) המוח הפיזי, יחד עם מערכת העצבים הנלווית לו, ניחן ביכולת המוּלדת להגיב לסעד הדעת, ממש כשם שהדעת המתפתחת של אישיוּת ניחנת ביכולת מוּלדת מסוימת לקליטת רוח, ולפיכך מכילה את הפוטנציאלים להתקדמות ולהישג רוחניים. האבולוציה

האינטלקטואלית, החברתית, המוסרית והרוחנית תלויה בסעד הדעת של שבע הרוחות הסועדות ושל עמיתיהן העל-פיזיים.

7. רמות דעת אבולוציוניות

65:7.1 (738.4) שבע הרוחות סועדות הדעת הינן סועדות הדעת הגמישות של היצורים האינטליגנטיים הנמוכים יותר של יקום מקומי. סדר זה של דעת סועד ממטֶה היקום המקומי, או מעולם כלשהו המחובר אליו, ואולם, קיימת מעַם בירות המערכות הכוונה רבת-השפעה על תפקודי הדעת הנמוכים יותר.

65:7.2 (738.5) בעולם אבולוציוני, הרבה, הרבה מאוד, תלוי בעבודתן של שבע הסועדות האלה. ואולם, הן הינן סועדות דעת; אין להן נגיעה לאבולוציה הפיזית, תחומם של נשאי החיים. ואף-על-פי-כן, השילוב המושלם בין מתת הרוח הזו לבין הנוהל המצווה והטבעי של תכנית נשאי החיים הנפרשת והטבעית, הוא אשר אחראי לחוסר היכולת של בני התמותה להבחין, בתופעת הדעת, בדבר פרט ליד הטבע ולפעולתם של תהליכים טבעיים; זאת על-אף שלעיתים אתם נמצאים תוהים בבואכם להסביר את כל הקשור בתגובות הטבעיות של הדעת כפי שזו מתייחסת לחומר. ואילו הייתה אורנטיה פועלת בהתאמה רבה יותר לתכניות המקוריות, הייתם מבחינים אף בפחות דברים אשר היו מושכים את תשומת לבכם בתופעת הדעת.

65:7.3 (738.6) שבע הרוחות הסועדות דומות יותר למעגלים מאשר לישויות, ובְעולמות רגילים הן משולבות במעגלים לצד תפקודי סיוע אחרים הפועלים ברחבי היקום המקומי. בפלנטות של ניסויי-חיים, לעומת זאת, הן מבודדות באופן יחסי. ובאורנטיה, בשל טבען הייחודי של תבניות החיים, חוו הסועדות הנמוכות יותר קושי גדול הרבה יותר בהתקשרות עם האורגניזמים האבולוציוניים, מאשר היה עשוי להיות הדבר במקרה של מתת חיים מטיפוס תקני יותר.

(738.7) 65:7.4 שוב, בעולם אבולוציוני ממוצע, שבע הרוחות הסועדות מסונכרנות באופן הרבה יותר טוב עם שלבי ההתקדמות של התפתחות בעלי החיים מאשר באורנטיה. למעט יוצא-דופן אחד, חוו הסועדות את הקושי הרב ביותר בעת יצירת הקשר עם הדעת המתפתחת של האורגניזמים באורנטיה, זאת בהשוואה לכלל תפקודן בנבאדון מאז ומעולם. בעולם זה התפתחו צורות רבות של תופעות גבוליות – שילובים מבלבלים של תגובת אורגניזם מן הטיפוס המכאני אותו לא ניתן ללמד ומן הטיפוס הבלתי-מכאני אותו ניתן ללמד.

(739.1) 65:7.5 שבע הרוחות המסייעות אינן יוצרות קשר עם סדרי האורגניזמים המכאניים-לחלוטין המגיבים לסביבה כאורגניזם. תגובות קדם-תבוניות מעין אלה של אורגניזמים חיים נוגעות אך ורק לתחומי האנרגיה של מרכזי הכוח, של הבקרים הפיזיים ושל עמיתיהם.

(739.2) 65:7.6 רכישת פוטנציאל היכולת **ללמוד** מן הניסיון מסמנת את תחילת פעולת הרוחות הסועדות; והן פועלות למן הדעת הנמוכה ביותר של צורות קיום פרימיטיביות ובלתי-נראות, ועד לטיפוסים הגבוהים ביותר בסולם האבולוציוני של יצירי האנוש. הרוחות הסועדות הינן המקור והתבנית לאותן התנהגויות, אשר אחרת הינן פחות או יותר מסתוריות, ולְתגובות הדעת המהירות, והבלתי-מובנות במלואן, לסביבה החומרית. השפעות נאמנות ומהימנות-לעולם אלה מוכרחות להמשיך בסעד המקדמי שלהן במשך תקופה ארוכה בטרם תשיג הדעת החייתית את הרמות האנושיות של יכולת קבלה רוחנית.

(739.3) 65:7.7 הסועדות פועלות באופן בלעדי באבולוציה של הדעת ההתנסותית עד לרמת השלב השישי, רוח הפולחן. ברמה זו מתרחשת אותה חפיפה בלתי-נמנעת בסעד – התופעה שבה הגבוה יותר יורד על-מנת לתאם עם הנמוך יותר, מתוך צפייה להישג עוקב של רמות התפתחות מתקדמות. וסעד רוחני נוסף מלַווה את פעולתה של הרוח הסועדת השביעית והאחרונה, רוח הבינה. במהלך כלל הסעד של עולם הרוח, היחיד אינו חווה לעולם מעברים חדים בשיתוף הפעולה הרוחני; השינויים הללו הינם תמיד הדרגתיים והדדיים.

(739.4) 65:7.8 לעולם נחוץ להפריד בין התחומים הפיזיים (אלקטרוכימיים) לבין התגובה המנטאלית לגירויי סביבה; ובתורן, על כל אלה להיות מוכרות כתופעות נפרדות מפעילויות

רוחניות. תחומי הכבידה הפיזית, המנטאלית, והרוחנית הינם מחוזות שונים של המציאות הקוסמית, על-אף יחסי הגומלין האינטימיים ביניהם.

8. אבולוציה בזמן ובמרחב

65:8.1 (739.5) הזמן והמרחב קשורים זה לזה באופן שלא ניתן לפרקו; קיים חיבור טבוע ביניהם. השְהיות הזמן הינן בלתי-נמנעות בנוכחות תנאי מרחב מסוימים.

65:8.2 (739.6) אם מתמיהה העובדה כי נדרש פרק זמן כה ממושך על-מנת לגרום לשינויים האבולוציוניים בהתפתחות החיים, אומר כי אין אנו יכולים לתזמן את תהליכי החיים לתנועה מהירה יותר מאשר מתירה המטאמורפוזה הפיזית של פלנטה. שומה עלינו להמתין להתפתחות הטבעית, הפיזית, של פלנטה; אין לנו שמץ שליטה על האבולוציה הגיאולוגית. אילו התנאים הפיזיים היו מתירים זאת, היינו יכולים לארגן את אבולוציית החיים השלמה בתוך הרבה פחות ממיליון שנה. ואולם, כולנו כפופים לסמכות השליטים העליונים בפרדיס, והזמן איננו קיים בפרדיס.

65:8.3 (739.7) קנה המידה של היחיד למדידת הזמן הינו משך החיים שלו עצמו. כלל היצורים מותנים בזמן באופן הזה, ולפיכך הם מחשיבים את האבולוציה כתהליך ממושך ביותר. לאלו מאתנו אשר משך חייהם איננו מוגבל לקיום זמני, האבולוציה איננה נדמית כמשימה כה ארוכה. בפרדיס, שם הזמן אינו קיים כלל, כל הדברים הללו **נוכחים** בדעת של האינסופיות ובפעולות הנצח.

65:8.4 (739.8) וכפי שהאבולוציה של הדעת תלויה בהתפתחות האיטית של התנאים הפיזיים, וכן מעוכבת על-ידה, כך תלויה ההתפתחות הרוחנית בהתרחבות המנטאלית, ולעולם היא תתעכב בשל פיגור אינטלקטואלי. ואולם, אין פירושו של דבר שהאבולוציה הרוחנית תלויה בחינוך, בתרבות או בחוכמה. הנשמה עשויה להתפתח בלא קשר לתרבות המנטאלית, אך לא בהעדר יכולת ותשוקה מנטאליות; הבחירה לשרוד וההחלטה להשיג שלמות הולכת וגדלה –

לעשות את רצון האב שבשמיים. אף כי ההישרדות עשויה להיות בלתי-תלויה בהחזקת ידע וחוכמה, ההתקדמות בהחלט תלויה בהם.

65:8.5 (740.1) במעבדות הקוסמיות האבולוציוניות תמיד שולטת הדעת בחומר, והרוח לעולם מתואמת עם הדעת. הכישלון של סוגי המתת המגוונים הללו לסנכרן ולתאם עלול לגרום לעיכובים בזמן, ואולם אם היחיד אכן יודע אל-נכון את האל ומשתוקק למצאו ולהדמות לו, או אז מובטחת ההישרדות בלא קשר למגבלות הזמן. המצב הפיזי עלול להגביל את הדעת, והסטייה המנטאלית עלולה לעכב את ההישג הרוחני, אך אין ביכולתו של אף אחד מן המכשולים הללו להביס את בחירת הרצון הנעשית מתוך שלמות הנשמה.

65:8.6 (740.2) כאשר בשלים התנאים הפיזיים, יכולה להתרחש אבולוציה מנטאלית **פתאומית**; כאשר מעמד הדעת הינו מתאים, עשויות להתרחש התמרות רוחניות **פתאומיות**; כאשר הערכים הרוחניים מקבלים הכרה הולמת, או אז ניתן להבחין במשמעויות הקוסמיות, ובהדרגה האישיות משתחררת ממכשלות הזמן ונגאלת ממגבלות המרחב.

65:8.7 (740.3) [בחסות נשא חיים מנבאדון השוכן באורנטיה.]

>> מסמך 65 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 67 <<

מסמך 66

הנסיך הפלנטארי של אורנטיה

66:0.1 (741.1) הגעתו של בן לאנונאנדק לְעולם ממוצע מסמלת כי הרצון, היכולת לבחור בנתיב ההישרדות הנצחית, התפתח בדעתו של האדם הפרימיטיבי. ואולם, באורנטיה, הנסיך הפלנטארי הגיע כמעט חצי מיליון שנה לאחר הופעתו של רצון אנושי.

66:0.2 (741.2) לפני כחמש-מאות אלף שנה, במקביל להופעת ששת הגזעים הצבעוניים, או גזעי הסאנגיק, הגיע לאורנטיה קאליגאסטיה, הנסיך הפלנטארי. עם הגעת הנסיך חיו על-פני כדור הארץ כמעט חצי מיליארד בני-אדם פרימיטיביים, והם היו פזורים היטב ברחבי אירופה, אסיה ואפריקה. המטֶה של הנסיך, אשר מוקם במסופוטמיה, היה מצוי בסביבות מרכז אוכלוסיית העולם.

1. הנסיך קאליגאסטיה

66:1.1 (741.3) קאליגאסטיה היה בן לאנונאנדק, מספר 9,344 בסדר המשני. הוא היה מצויד בניסיון בניהול ענייני היקום המקומי בכלל, ובעידנים המאוחרים יותר – גם בניהול המערכת המקומית של שטניה בפרט.

66:1.2 (741.4) בטרם שלטונו של לוציפר בשטניה, סופח קאליגאסטיה למועצת המייעצים לנשאי החיים בירושם. לוציפר העלה את קאליגאסטיה בדרגה ומיקם אותו בעמדה בסגלו האישי, שם מילא בזה אחר זה חמישה תפקידי כבוד ואמון.

66:1.3 (741.5) כבר בשלב מוקדם ביותר ביקש לעצמו קאליגאסטיה תפקיד כנסיך פלנטארי, ואולם, משהועלתה בקשתו שוב ושוב לאישור במועצות הקונסטלציה, היא כשלה בקבלת הסכמת אבות הקונסטלציה. דומה היה כי קאליגאסטיה חפץ באופן מיוחד להישלח כשליט פלנטארי אל עולם עשירי או אל עולם של שינוי-חיים. בקשתו נדחתה מספר פעמים בטרם הוצב לבסוף באורנטיה.

66:1.4 (741.6) קאליגאסטיה יצא את ירושם אל עולם המשמורת אשר קיבל לשליטתו, ובאמתחתו רישום מעורר קנאה של נאמנות ודבקות ברווחת היקום אשר בו נולד ואשר בו שהה; וזאת על-אף חוסר-מנוחה אופייני כלשהו, אשר לווה בְּנטייה לחלוק על הסדר המבוסס בעניינים פעוטים מסוימים.

66:1.5 (741.7) ואנוכי הייתי נוכח בירושם בשעה שיצא קאליגאסטיה המבריק את בירת המערכת. מעולם לא יצא נסיך של פלנטה אל נתיבת השליטה בְּעולם, מצויד בעושר רב יותר של התנסות-הכנתית, או עם סיכויי הצלחה גדולים יותר מאלו אשר עמם יצא קאליגאסטיה לדרכו באותו יום רב-מאורעות לפני חצי מיליון שנה. דבר אחד שריר לבטח: בעת שבה ביצעתי את משימתי, אשר במסגרתה העליתי את סיפורו של אותו מאורע אל תשדורות היקום המקומי, מעולם לא שיוויתי בנפשי – אף לא לרגע אחד או במידה קלושה כלשהי – כי לאנונאנדק נאצל זה יבגוד תוך זמן כה קצר בנאמנות הקדושה של משמורת הפלנטה, ויכתים באופן כה נורא את שמו הטוב של הסדר המרומם של בנים ביקום שאליו הוא משתייך. באמת ובתמים החשבתי את אורנטיה כאחת מקרב חמש או שש הפלנטות ברות-המזל ביותר ברחבי שטניה כולה, בכך שבראש ענייני עולמה תעמוד דעת כה מנוסה, מבריקה ומקורית. לא הבנתי אז כי קאליגאסטיה החל להתאהב באופן בוגדני בעצמו; לא הבנתי אז עד תום את הדקויות של גאוות האישיות.

2. הסגל של הנסיך

66:2.1 (742.1) הנסיך הפלנטארי של אורנטיה לא נשלח למשימתו בגפו, אלא לווה בַּסגל הרגיל של עוזרים ומסייעים מנהליים.

66:2.2 (742.2) בראש קבוצה זו עמד דָאלִיגאַסְטִיָה, העוזר-העמית של הנסיך הפלנטארי. דאליגאסטיה גם הוא היה בן לאנונאנדק משני, ומספרו בסדר זה היה 319,407. בשעת הצבתו כעמית של קאליגאסטיה הייתה דרגתו דרגת עוזר.

66:2.3 (742.3) הסגל הפלנטארי כלל מספר רב של משתפות-פעולה מלאכיות, וכן צבא של הוויות שמימיות אחרות, אשר הוצבו על-מנת לקדם את האינטרסים של הגזעים האנושיים ולעודד את רווחתם. ואולם, מנקודת ראותכם, הקבוצה המעניינת ביותר מכולן הייתה זו של החברים הגשמיים בסגל הנסיך – אשר לעיתים מכונים **חבורת המאה של קאליגאסטיה.**

66:2.4 (742.4) מאה החברים הללו בסגל הנסיך, אשר הפכו מחדש לחומריים, נבחרו על-ידי קאליגאסטיה מתוך מעל ל-785,000 אזרחים מרקיעים של ירושם אשר התנדבו לצאת להרפתקה באורנטיה. כל אחד ממאה הנבחרים הגיע מפלנטה אחרת, ואף לא אחד מהם הגיע מאורנטיה.

66:2.5 (742.5) המתנדבים הללו מירושם הובאו באמצעות היסע שרפי ישירות מבירת המערכת אל אורנטיה, ועם הגעתם הוחזקו עטופים-בידי-שרף עד אשר ניתן היה לספק להם צורות אישיות מן הטבע הדואלי המשמש לשירות מיוחד בפלנטה – גופים ממשיים העשויים בשר ודם אשר בנוסף לכך מכוונים אל מעגלי החיים של המערכת.

66:2.6 (742.6) מעט לפני הגעתם של מאה אזרחי ירושם הללו, ביקשו שני נשאי החיים המפקחים השוכנים באורנטיה, אשר שיכללו זה מכבר את תוכניותיהם, רשות מירושם ומעדנטיה להשתיל את פלסמת החיים של מאה שורדים נבחרים מן הזן של אנדון ופונטה אל

תוך הגופים החומריים אשר יוכנו עבור החברים הגשמיים מסגל הנסיך. הבקשה נענתה בחיוב בירושם ואושרה בעדנטיה.

66:2.7 (742.7) בהתאם לכך, בחרו נשאי החיים חמישים גברים וחמישים נשים אשר הינם נצר לאנדון ופונטה, ואשר מייצגים את הזנים המיטביים ששרדו מאותו גזע ייחודי. למעט יוצא-דופן אחד או שניים, היו התורמים האנדוניים הללו להתקדמות הגזע זרים זה לזה. הם קובצו ממחוזות רחוקים מאוד זה מזה, באמצעות ההכוונה המתואמת של מכוונני המחשבה וההנחיה השרפית, עד לסף המטה הפלנטארי של הנסיך. כאן נמסרו מאה הנשואים האנושיים הללו לידיה של וועדת המתנדבים המיומנת לעילא מאָאלוֹן, אשר ניצחה על מלאכת ההפקה החומרית של מנה מפלסמת החיים של צאצאים אלו של אנדון. או אז הועבר החומר החי הזה אל הגופים החומריים אשר נבנו לשימושם של מאה החברים הירושמִיים מקרב סגל הנסיך. ובינתיים, אזרחים אלו של בירת המערכת, אשר זה מקרוב הגיעו, הוחזקו בתנומת ההיסע השרפי.

66:2.8 (742.8) הפעולות הללו, יחד עם יצירתם בפועל של גופים מיוחדים עבור חבורת המאה של קאליגאסטיה, היוו מקור לאגדות רבות, אשר רבות מהן התבלבלו לאחר מכן עם המסורות המאוחרות יותר הנוגעות להתמקמות של אדם וחווה בפלנטה.

66:2.9 (743.1) כלל מעשה ההפיכה מחדש לאישיות – למן הרגע שבו הגיעו ההיסעים השרפיים אשר נשאו את מאה המתנדבים מירושם ועד לזמן שבו הם הפכו להוויות מודעות בעלות שלוש פנים של העולם – ארך עשרה ימים בדיוק.

3. דאלאמטיה – עירו של הנסיך

66:3.1 (743.2) מטה הנסיך הפלנטארי מוקם באזור המפרץ הפרסי דאז, בַּמחוז המקביל למסופוטמיה המאוחרת יותר.

66:3.2 (743.3) האקלים והנוף של מסופוטמיה של אותם ימים התאים מכל בחינה למשימות של סגל הנסיך ועוזריו; תנאים אלו היו שונים מאוד מאלו אשר שררו לעיתים מאז. היה זה נחוץ כי ישרור אקלים נוח שכזה כחלק מן הסביבה הטבעית אשר תוכננה על-מנת שתגרום לבני אורנטיה הפרימיטיביים לעשות את צעדי ההתקדמות הראשוניים בהיבטים של תרבות ושל ציוויליזציה. המשימה הכבירה האחת של אותם עידנים הייתה התמרתו של האדם מעיסוק בצייד לעיסוק במרעה, מתוך תקווה שלאחר מכן יתפתח להיות חקלאי שוחר-שלום ושוכן-בית.

66:3.3 (743.4) מטה הנסיך הפלנטארי באורנטיה היה מטה טיפוסי לתחנות מעין אלה בְּסִפֵּירה צעירה ומתפתחת. גרעין היישוב של הנסיך הייתה עיר פשוטה מאוד אך יפהפייה, אשר הייתה מוקפת חומה אשר גובהה כשנים-עשר מטרים. מרכז תרבות עולמי זה כונה דאלאמטיה, לכבודו של דאליגאסטיה.

66:3.4 (743.5) העיר הייתה פרושה בעשר חטיבות-משנה, כאשר אחוזות המטה של עשר הוועדות של הסגל הגשמי מצויות במרכזי חטיבות המשנה האלה. בחלק המרכזי ביותר של העיר מוקם המקדש של האב הבלתי-נראה. המטה המנהלי של הנסיך ושל עמיתיו אורגן בצורת שנים-עשר חדרים המקובצים בצמוד למקדש עצמו.

66:3.5 (743.6) כלל המבנים בדאלאמטיה היו בני קומה אחת, למעט מטה המועצה – אשר היה בן קומתיים – והמקדש המרכזי לאבי כל הדברים, אשר היה מבנה קטן אך בגובה של שלוש קומות.

66:3.6 (743.7) העיר הדגימה את שיטות הבניה הטובות ביותר של אותם ימים מוקדמים בהיבט של חומרי בנייה – לבֵנים. בעץ ובאבן נעשה אך שימוש מועט. ובעקבות הדוגמא של דאלאמטיה, השתפרו בניית הבתים וארכיטקטורת הכפרים בקרב עמי הסביבה.

66:3.7 (743.8) בסמוך למטה הנסיך התגוררו אנשים מכל הצבעים ומכל המעמדות. והתלמידים הראשונים בבתי הספר של הנסיך גויסו מקרב השבטים הסמוכים הללו. אף-על-פי שבתי הספר הראשונים של דאלאמטיה היו בסיסיים, הם העניקו את כל אשר ניתן היה לעשות עבור הגברים והנשים של אותו עידן פרימיטיבי.

(743.9) 66:3.8 הסגל הגשמי של הנסיך קיבץ אליו ברציפות את היחידים העליונים מקרב השבטים אשר מסביב; ולאחר שאימנו את התלמידים הללו ועוררו בהם השראה, שלחו אותם בחזרה כמורים וכמנהיגים של העמים אשר מהם הגיעו.

4. הימים הראשונים של חבורת המאה

(743.10) 66:4.1 הגעתו של סגל הנסיך יצרה רושם עז. בעוד שנדרשו כמעט אלף שנים לתפוצתן של החדשות עד למרחוק, אותם שבטים אשר היו בסמוך למטה במסופוטמיה הושפעו במידה רבה מן הלימוד ומן ההתנהלות של מאה הדיירים החדשים של אורנטיה. והרבה מן המיתולוגיה המאוחרת יותר שלכם נבעה מתוך האגדות המסולפות של אותם ימים הראשונים, כאשר חברים אלו של סגל הנסיך חזרו והפכו לאישיויות באורנטיה כאנשי-על.

(744.1) 66:4.2 המכשול הרציני העומד בפני השפעתם הטובה של מורים חוץ-פלנטאריים שכאלו הינה נטייתם של בני-תמותה להתייחס אליהם כאל אלים; ואולם, למעט הטכניקה אשר באמצעותה הופיעו על-פני כדור הארץ, חבורת המאה של קאליגאסטיה – חמישים גברים וחמישים נשים – לא נעזרו בשיטות על-טבעיות ואף לא בתמרונים על-אנושיים.

(744.2) 66:4.3 ואולם, הסגל הגשמי אכן היה על-אנושי. חברי הסגל החלו את משימתם באורנטיה כהוויות יוצאות-מן-הכלל בעלות שלושה היבטים:

(744.3) 66:4.4 **1.** הם היו גשמיים ואנושיים-יחסית משום שנשאו בגופם את פלסמת החיים הממשית של אחד הגזעים האנושיים, פלסמת החיים האנדונית של אורנטיה.

(744.4) 66:4.5 מאה החברים הללו בסגל הנסיך התחלקו שווה בשווה ביחס למינם ובהתאם למעמדם הקודם כבני-תמותה. כל אחד מקרב החברים בקבוצה זו יכול היה לשמש כהורה-במשותף לסדר חדש כלשהו של הוויה פיזית, ואולם, הם הונחו בקפדנות שלא לשמש כהורים, אלא תחת תנאים מסוימים. על-פי הנוהג, מוליד הסגל הגשמי של הנסיך הפלנטארי

את ממשיכיו זמן מועט בטרם פרישתו מן השירות המיוחד בפלנטה. על-פי-רוב קורה הדבר עם הגעתם של אדם וחווה הפלנטאריים, או מעט לאחר מכן.

66:4.6 (744.5) לפיכך, להוויות המיוחדות האלה היה אך מושג קלוש, או לא היה מושג כלל, על אודות טיפוס היצור החומרי העתיד להיווצר מן האיחוד המיני שלהם. והם אף פעם גם לא ידעו עליו; בטרם הגיע המועד לצעד שכזה במסגרת עבודתם בעולם, שיבשה מרידה את התכנית כולה, ואלו אשר שימשו לאחר מכן כהורים היו מבודדים ממעגלי החיים של המערכת.

66:4.7 (744.6) צבע עורם ושפתם של החברים החומריים בסגלו של קאליגאסטיה היה כשל הגזע האנדוני. הם צרכו מזון בדומה לבני התמותה של העולם, בהבדל אחד: הגופים אשר נוצרו עבורם קיבלו את מלוא צרכם מתזונה צמחונית. היה זה אחד מן השיקולים אשר קבעו את משכנם באזור חם השופע פירות ואגוזים. מקור הנוהג להתקיים מתזונה צמחונית הינו בימי חבורת המאה של קאליגאסטיה, זאת מאחר שנוהג זה התפשט לאזורים קרובים ורחוקים כאחד והשפיע על הרגלי האכילה של שבטים סובבים רבים, קבוצות אשר מקורן בגזעים האבולוציוניים אשר התבססו לפנים על תזונה בשרית באופן בלעדי.

66:4.8 (744.7) 2. חבורת המאה הייתה מורכבת מהוויות חומריות אך על-אנושיות, זאת בשל העובדה שחבריה הורכבו מחדש באורנטיה כגברים וכנשים ייחודיים מסדר גבוה וייחודי.

66:4.9 (744.8) אף-על-פי שחברי קבוצה זו נהנו מאזרחות זמנית בירושם, הם טרם הותכו עם מכוונני המחשבה שלהם; וכאשר הם התנדבו והתקבלו לשרת בפלנטה לצד סדרי הבנים היורדים, המכוונים שלהם נותקו. ואולם, הירושמיים הללו היו הוויות על-אנושיות – היו להם נשמות אשר צמחו תוך כדי הרקעה. במהלך החיים בגוף בשר ודם מצויה הנשמה במצב עוברי; היא נולדת (קמה לתחייה) במהלך החיים המורונטיים וחווה צמיחה בעולמות המורונטיים העוקבים. ונשמותיהם של חברי חבורת המאה של קאליגאסטיה התרחבו כך באמצעות ההתנסויות המדורגות של שבעת העולמות העליונים עד שהגיעו למעמד של אזרחות בירושם.

66:4.10 (744.9) בהתאם להנחיות אשר חלו עליהם, לא עסקו חברי הסגל ברבייה מינית, ואולם הם חקרו בדקדקנות את המבנה האישי שלהם וניסו בזהירות כל שלב אשר ניתן לדמיין בקשר שבין האינטלקט (הדעת) לבין המורונטיה (הנשמה). והיה זה במהלך השנה השלושים-ושלוש לשהותם בדאלאמטיה – הרבה בטרם הושלמה החומה – כאשר מספר שתיים ומספר שבע בקבוצה הדָאנִיטִית גילו במקרה תופעה אשר אירעה בעת החיבור בין העצמיים המורונטיים שלהם (חיבור אשר לכאורה הינו בלתי-מיני ובלתי-חומרי); ותוצאתה של הרפתקה זו התבררה כראשון מקרב היצורים האמצעיוניים הראשיים. הוויה חדשה זו נראתה לחלוטין לעיני הסגל הפלנטארי ולעיני עמיתיו השמימיים, אך לא נראתה לעיני הגברים והנשים מקרב השבטים האנושיים השונים. בסמכותו של הנסיך הפלנטארי עסק כלל הסגל הגשמי בייצור של הוויות דומות; וכולם עשו כן בהצלחה לאחר שעקבו אחר ההוראות של הזוג הדאניטי החלוצי. וכך הביא לבסוף סגל הנסיך לכדי קיום את הסגל המקורי בן 50,000 האמצעיוניים הראשיים.

66:4.11 (745.1) היצורים הללו מטיפוס הביניים שירתו שירות רב-ערך בטיפול בענייניו של מטה העולם. הם היו בלתי-נראים לעיני בני האדם, ואולם המבקרים הפרימיטיביים בדאלאמטיה למדו על אודות הרוחות-למחצה הבלתי-נראות האלה, ובמשך עידנים הן היוו את כלל עולם הרוח בעבור בני-תמותה מתפתחים אלו.

66:4.12 (745.2) באופן אישי היו חברי חבורת המאה של קאליגאסטיה בני-אלמוות, או אלו אשר אינם מתים. דרך צורותיהם הגשמיות זרמו אותם משלימים נוגדניים של זרמי החיים של המערכת; ואילולא איבדו את הקשר עם מעגלי החיים עקב המרידה, הם היו ממשיכים לחיות ללא-קץ עד להגעתו לאחר מכן של בן האל, או עד למועד מאוחר יותר שבו הם היו משוחררים על-מנת להמשיך במסעם אשר נקטע להאוונה ולפרדיס.

66:4.13 (745.3) המשלימים הנוגדניים הללו של מעגלי החיים של שטניה הופקו מפירותיו של עץ החיים, שיח מעדנטיה אשר נשלח לאורנטיה על-ידי הגבוהים ביותר מנורלטיאדק בעת הגעתו של קאליגאסטיה. בימי דאלאמטיה גדל העץ הזה בחצר המרכזית של המקדש לאב הבלתי-נראה, והיה זה פרי עץ החיים אשר אִפשר להוויות החומריות מקרב סגל הנסיך – אשר אחרת היו בנות-תמותה – להמשיך ולחיות עד בלי קץ כל עוד הייתה להן גישה אליו.

66:4.14 (745.4) בעוד שלא נודע לו כל ערך עבור הגזעים האבולוציוניים, מזון-על זה היה מספק למדי על-מנת להעניק חיים רציפים לבני חבורת המאה של קאליגאסטיה, וכן למאה האנדוניים שעברו-שינוי אשר נלוו אליהם.

66:4.15 (745.5) ראוי להסביר בהקשר זה כי בזמן שמאה האנדוניים תרמו את מטען הפלסמה האנושית שלהם לחברים בסגל הנסיך, שילבו נשאי החיים בתוככי גופיהם בני התמותה את המשלים של מעגלי המערכת; וכך התאפשר להם לחיות במקביל לחברי הסגל – מאה אחר מאה – מבלי לציית למוות הפיזי.

66:4.16 (745.6) לבסוף, מאה האנדוניים נעשו מודעים לתרומה אשר תרמו לצורותיהם החדשות של הנעלִים אשר מעליהם; ואותם מאה ילדים מן השבטים של אנדון הושארו במטה כעוזריהם האישיים של חברי הסגל הגשמי של הנסיך.

5. הארגון של חבורת המאה

66:5.1 (745.7) חבורת המאה אורגנה לשירות בעשר מועצות אוטונומיות בנות עשרה חברים כל אחת. כאשר נפגשו שתיים או יותר מן המועצות האלה לישיבה משותפת, בראש התכנסויות קישור שכאלה ישב דאליגאסטיה. עשר הקבוצות האלה הורכבו כך:

66:5.2 (745.8) 1. **מועצת המזון והרווחה החומרית.** בראש קבוצה זו עמד אָנְגְ. סגל מיומן זה קידם את נושאי המזון, המים, הביגוד וההתקדמות החומרית של המין האנושי. הם לימדו חפירת בארות, שליטה במעיינות והשקיה. הם לימדו את אלו מן האזורים הגבוהים יותר ומן הצפון שיטות משופרות לטיפול בעורות המיועדים ללבוש, ולאחר מכן הוצגה האריגה על-ידי המורים לאמנות ולמדע.

66:5.3 (746.1) התקדמות רבה חלה בשיטות אחסון המזון. המזון שומר באמצעות בישול, ייבוש ועישון; וכך הפך המזון המשומר לנכס המוקדם ביותר. האדם הונחה כיצד להתמודד

מול סכנות הרעב, אשר מעת לעת השמיד חלקים מאוכלוסיית העולם.

66:5.4 (746.2) 2. **הוועד המנהל לנושא ביות בעלי-חיים והשימוש בהם.** מועצה זו הוקדשה למשימת בחירתם והשבחתם של אותם בעלי-חיים אשר הותאמו באופן המיטבי על-מנת לסייע לבני האדם לשאת מסעות, להתנייד ולספק מזון; ולאחר מכן גם לשמש בעיבוד האדמה. הסגל המיומן הזה נוהל על-ידי בּוֹן.

66:5.5 (746.3) בויתו מספר טיפוסי בעלי-חיים שימושיים אשר נכחדו זה מכבר, לצד כמה שהמשיכו לשמש כחיות בית עד עצם היום הזה. זמן רב חי האדם עם הכלב, והאדם הכחול כבר ביית בהצלחה את הפיל. הודות להשבחה קפדנית, שופרה הפרה עד אשר הפכה למקור מזון רב-ערך; החמאה והגבינה הפכו למוצרי מזון נפוצים בתזונה האנושית. האדם הונחה כיצד להשתמש בשור לשם נשיאת משאות, ואולם הסוס לא בוית אלא במועד מאוחר יותר. חברי הסגל הזה לימדו את האדם לראשונה כיצד להשתמש בגלגל על-מנת לאפשר את הגרירה.

66:5.6 (746.4) היה זה באותם ימים שנעשה שימוש ראשון ביונים; אלה נלקחו למסעות ארוכים על-מנת לשלוח הודעות או לקרוא לעזרה. הקבוצה של בון הצליחה לאמן את ציפורי הפָּנְדוֹר הכבירות כציפורי תחבורה, ואולם אלה נכחדו לפני יותר משלושים-אלף שנה.

66:5.7 (746.5) 3. **היועצים בנוגע לשליטה בחיות הטרף.** לא היה די בכך שהאדם המוקדם ינסה לביית בעלי-חיים מסוימים, אלא אף נדרש ממנו ללמוד כיצד לגונן על עצמו מפני השמדה על-ידי השארית העוינת של עולם החי. בראש קבוצת יועצים זו עמד דָן.

66:5.8 (746.6) התכלית של חומת עיר עתיקה הייתה להגן מפני חיות טרף, כמו גם למנוע מתקפות פתע בידי בני-אדם עוינים. אלו אשר חיו ביער ובלא חומה היו תלויים במגורים על עצים, בבקתות אבן ובתחזוקתן של מדורות לילה. היה זה אך טבעי, אפוא, שהמורים הללו יקדישו זמן רב על-מנת ללמד את תלמידיהם כיצד לשפר את המגורים האנושיים. באמצעות שימוש בשיטות משופרות ובמלכודות, חלה התקדמות אדירה בהכנעתם של בעלי החיים.

66:5.9 (746.7) 4. **הפקולטה להפצת ידע ושימורו.** הקבוצה הזו ארגנה והנחתה את הפעולות החינוכיות גרידא של אותם ימים ראשונים. בראשה של הקבוצה עמד פָּאד. שיטות החינוך של פאד כללו פיקוח על העבודה, בנוסף להנחיה בשיטות עבודה משופרות. פאד ניסח את האלף-בית הראשון והכניס לשימוש שיטת כתיבה. אלף-בית זה כלל עשרים-וחמישה סימנים. כחומרי כתיבה השתמשו האנשים הראשונים הללו בקליפות עץ, לוחות חמר, לוחות אבן, סוג מסוים של קלף אשר הוכן מעורות מרודדים, וכן חומר גס דמוי-נייר אשר הוכן מקיני צרעות. הספרייה של דאלאמטיה – אשר נהרסה זמן קצר לאחר בגידתו של קאליגאסטיה – הכילה יותר משני מיליון רשומות נפרדות והייתה ידועה בשם "בית פאד".

66:5.10 (746.8) האדם הכחול נטה לכתיבה תוך שימוש באלף-בית ועשה את ההתקדמות הגדולה ביותר בהיבט זה. האדם האדום העדיף כתיבה ציורית, בעוד שהגזעים הצהובים נעו לעבר השימוש בסמלים לתיאור מילים ורעיונות, בדומה מאוד לשיטות שבהן הם משתמשים כיום. ואולם האלף-בית, ואף הרבה יותר מכך, אבדו לַעולם לאחר מכן במהלך הבלבול שהביאה עמה המרידה. עריקתו של קאליגאסטיה רמסה את תקוות העולם לשפה אוניברסאלית, לפחות למשך מספר רב של עידנים.

66:5.11 (747.1) 5. **הוועדה לתעשייה ולמסחר.** מועצה זו עסקה בקידום התעשייה בקרב השבטים ובעידוד הסחר בין קבוצות השלום השונות. מנהיגהּ היה נוֹד. סגל זה עודד את כל צורות הייצור הפרימיטיביות. ואלה תרמו במישרין לעלייה ברמת החיים בכך שסיפקו סחורות חדשות רבות אשר בהן חשק האדם הפרימיטיבי. חברי הסגל אף הרחיבו במאוד את הסחר במלח המשופר, אשר הופק על-ידי המועצה למדע ולאמנות.

66:5.12 (747.2) האשראי המסחרי הראשון ניתן בקרב הקבוצות המוארות האלה, אשר חונכו בבתי הספר של דאלאמטיה. ממרכז חליפין מרכזי של אשראי הם רכשו אסימונים, ואלו התקבלו במקום העצמים הממשיים של החליפין. במשך מאות-אלפי שנים לא שיפר העולם את השיטות העסקיות האלה.

66:5.13 (747.3) 6. **המכללה לדת ההתגלות.** גוף זה פעל לאיטו. הציוויליזציה של אורנטיה נוצרה הלכה למעשה בין פטיש הצורך לסדן הפחד. ואולם, קבוצה זו עשתה התקדמות רבתי

בניסיונה להחליף את הפחד מן היצור (סגידה לרוחות רפאים) בפחד מפני הבורא; וזאת, בטרם הופסקו מאמציה בשל הבלבול אשר נלווה לאחר מכן למהומות הפרישה. בראש מועצה זו עמד הָאפּ.

66:5.14 (747.4) אף לא אחד מחברי סגל הנסיך הציג התגלות מתוך כוונה לסבך את האבולוציה; הם הציגו התגלות אך ורק כפסגת המיצוי של כוחות האבולוציה. ואולם, האפּ נכנע למאווייהם של תושבי העיר לכונן סוג של טקס דתי. קבוצתו העניקה לתושבי דאלאמטיה את שבעת מזמורי הסגידה, ואף נתנה להם את משפט השבח היומי; ולבסוף לימדה אותם את "תפילת האב", בנוסח הבא:

66:5.15 (747.5) "אבי הכול, אשר את בנוֹ אנו מכבדים, אנא הבט בנו ממרומיך בחסד. וגאלנו מכל הפחדים, מלבד הפחד ממך עצמך. עשנו ראויים בעיני מורינו האלוהיים, ולנצָח שים אמת בפינו. הושיענו וחלצנו מאלימות ומכעס; וטע בליבנו כבוד להורינו ולרכושם של שכנינו. אנא, תן לנו מרעה ירוק בעונתו וצאן בשפע לשמח בו את ליבנו. והנה אנו נושאים תפילה כי במהרה יבוא המרומָם המובטח. ונעשה את רצונךָ בעולם הזה, כאשר עושים אחרים בְּעולמות אשר מעבר".

66:5.16 (747.6) אף כי חברי סגל הנסיך הוגבלו אך ורק לשימוש באמצעים טבעיים ובשיטות רגילות של שיפור הגזע, הם הבטיחו כי המתת האדמי של גזע חדש יגיע כיעד הצמיחה האבולוציונית העוקבת, עם השגתה של פסגת ההתפתחות הביולוגית.

66:5.17 (747.7) 7. **שומרי הבריאות והחיים.** מועצה זו עסקה בהכנסתה של התברואה לשימוש ובעידוד ההיגיינה הפרימיטיבית; והיא הונהגה בידי לוּט.

66:5.18 (747.8) חבריה לימדו דברים רבים אשר אבדו במהלך הבלבול של העידנים העוקבים, ואשר לא התגלו מחדש עד למאה העשרים. הם לימדו את האנושות כי הבישול, ההרתחה והצלייה הינן דרכים להימנע ממחלות; ואף כי הבישול מקטין במאוד את תמותת התינוקות, וכן מאפשר להם להיגמל מוקדם יותר.

66:5.19 (747.9) הרבה מפרקי הלימוד המוקדמים של שומרי הבריאות של לוט נשתמרו בקרב שבטי הארץ עד לימיו של משה; אף כי תורה זו סולפה ושונתה במידה ניכרת.

66:5.20 (748.1) המכשול הגדול בקידום ההיגיינה בקרב האנשים הבוּרים הללו הייתה נעוצה בעובדה שהגורמים האמיתיים של מחלות רבות היו קטנים מדי מכדי להיראות בעין בלתי-מזויינת, וכן בשל העובדה שאנשים אלו האמינו באמונות טפלות ביחס לאש. נדרשו, אם כן, אלפי שנים על-מנת לשכנע אותם לשרוף אשפה. בינתיים, עודדו אותם לקבור את האשפה הנרקבת שלהם. ההתקדמות הסניטרית הגדולה של אותה תקופה נבעה מהפצת הידע על אודות התכונות המבריאות ומחסלות-המחלות של אור השמש.

66:5.21 (748.2) בטרם הגעתו של הנסיך, הרחצה הייתה אך ורק בבחינת טקס דתי. אכן קשה היה לשכנע את האדם הפרימיטיבי לרחוץ את גופו כחלק מנוהג בריאותי. לבסוף גרם לוט למורי הדת להכליל רחצה במים כחלק מטקסי הטיהור השבועִיים אשר התקיימו במסגרת סגידת צהרי-היום בפולחנו של אבי הכול.

66:5.22 (748.3) שומרי הבריאוּת הללו אף ביקשו להכניס לשימוש לחיצות יד כתחליף לחליפין של רוק, או לשתייה של דם, כסימן של ברית חברות אישית, או כחותם של נאמנות לקבוצה. ואולם, כאשר בני העמים הפרימיטיביים הללו נמצאו מחוץ ללחץ המחייב של תורת מנהיגיהם הנעלים, הם חזרו עד מהרה אל המנהגים הנבערים ושטופי האמונות התפלות הקודמים, מנהגים אשר הורסים את הבריאות ומפיצים מחלות.

66:5.23 (748.4) 8. **המועצה הפלנטארית לאמנות ולמדע.** סגל זה עשה רבות על-מנת לשפר את הטכניקות התעשייתיות של האדם המוקדם, וכן על-מנת לרומם את מושגי היופי שבהן החזיק. מנהיגו של סגל זה היה מֶק.

66:5.24 (748.5) האמנות והמדע ברחבי העולם היו מצויים בשפל המדרגה, ואולם תושבי דאלאמטיה לימדו את הפיזיקה והכימיה הבסיסיות. הקדרות קודמה, כלל אמנויות הקישוט שופרו והאידיאלים של היופי האנושי הועצמו במידה רבה. ואולם, המוזיקה התקדמה אך במעט עד לאחר הגעת הגזע הסגול.

(748.6) 66:5.25 האנשים הפרימיטיביים הללו לא השתכנעו לערוך ניסויים בכוח הקיטור, אף כי מוריהם האיצו בהם שוב ושוב לעשות כן; הם לא יכלו להתגבר על פחדם מפני כוח הנפץ של קיטור דחוס. בסופו של דבר הם אכן השתכנעו לעבוד עם מתכות ועם אש, למרות שעבור האדם המוקדם פיסת מתכת אדומה מרוב חום הייתה בבחינת עצם מזרה אימה.

(748.7) 66:5.26 מָק פעל רבות על-מנת לקדם את תרבותם של האנדונים ולשפר את אמנותו של האדם הכחול. מזיגה של האדם הכחול ושל הגזע האנדוני הניבה טיפוס בעל מתת אמנותית, ורבים מאלו בעלי המתת הפכו לפסלים מומחים. הם לא עבדו עם אבן או עם שיש, אך עבודות החמר שלהם, אשר התקשו באמצעות אפייה, קישטו את גניה של דאלאמטיה.

(748.8) 66:5.27 התקדמות רבה חלה באמנויות הבית, אשר מרביתן אבדו במהלך העידנים הארוכים והחשוכים של ההתקוממות, ומעולם לא התגלו עד לזמנים המודרניים.

(748.9) 66:5.28 9. **המושלים של היחסים השבטיים המתקדמים.** קבוצה זו הופקדה על מלאכת קידום החברה האנושית לרמה של מדינה. מנהיגה של הקבוצה היה תות.

(748.10) 66:5.29 המנהיגים הללו תרמו רבות לקיומם של נישואין בין-שבטיים. הם עודדו את החיזור ואת הנישואין אשר נערכו לאחר שיקול דעת ראוי ומתן הזדמנות מלאה להתוודע. מחולות המלחמה הצבאיים גרידא התעדנו ושונו על-מנת שישמשו לצרכים חברתיים בעלי ערך. משחקים תחרותיים רבים הונהגו, אך האנשים העתיקים הללו היוו עממים רציניים ביותר; מעט הומור היה נתון בחלקם של השבטים המוקדמים הללו. אך ורק מעט מן המנהגים הללו שרדו את ההתפוררות העוקבת אשר אירעה במהלך ההתקוממות בפלנטה.

(749.1) 66:5.30 תות ועמיתיו עמלו על-מנת לקדם התאגדויות של שלום בין הקבוצות, לווסת את המלחמה ולהפוך אותה לאנושית, לתאם את היחסים הבין-שבטיים ולשפר את ממשלות השבטים. בסביבת דאלאמטיה התפתחה תרבות מתקדמת יותר, והקשרים החברתיים המשופרים הללו סייעו רבות על-מנת להשפיע על שבטים מרוחקים יותר. ואולם, תבנית הציוויליזציה אשר שררה במטה הנסיך הייתה שונה מאוד מן החברה הברברית אשר התפתחה במקומות אחרים, ממש כפי שבמאה העשרים החברה בקייפטאון, דרום-אפריקה, הינה שונה לחלוטין מן התרבות הגסה של הבּוּשְׁמֶנִים הזעירים אשר בצפון.

(749.2) 66:5.31 **10. בית הדין העליון של התיאום השבטי ושל שיתוף הפעולה הגזעי.** המועצה העליונה הזו הונהגה בידי וָאן ושימשה כבית הדין לערעורים עבור כלל תשע הוועדות המיוחדות האחרות אשר עסקו בפיקוח על ענייני האנושות. מועצה זו שימשה במגוון רחב של תפקידים, ובידיה הופקדו כלל העניינים הארציים אשר לא הוקצו באופן ייחודי לקבוצות האחרות. סגל נבחר זה אושר על-ידי אבות הקונסטלציה של עדנטיה בטרם הוסמך לקבל לידיו את תפקיד בית הדין העליון של אורנטיה.

6. שלטונו של הנסיך

(749.3) 66:6.1 דרגת התרבותיות של עולם נמדדת באמצעות המורשת החברתית של ישויותיו הילידיות; וקצב ההתפשטות התרבותית נקבע אך ורק על-ידי היכולת של תושביו להבין רעיונות חדשים ומתקדמים.

(749.4) 66:6.2 השעבוד למסורת מניב יציבות ושיתוף פעולה הודות לַרגש הקושר בין העבר לבין ההווה, ואולם, באותה המידה, הוא חונק את היוזמה ומשעבד את כוחותיה היצירתיים של האישיות. העולם כולו היה שבוי בקיפאון של המנהגים המסורתיים, עת הגיעה חבורת המאה של קאליגאסטיה והחלה להטיף, בתוככי הקבוצות החברתיות דאז, את הבשורה החדשה של יוזמה יחידנית. ואולם, השלטון המיטיב הזה הופסק עד מהרה, עד כי הגזעים מעולם לא השתחררו לחלוטין מן השעבוד לנוהג; אופנה עדיין שולטת באופן מופרז באורנטיה.

(749.5) 66:6.3 חברי חבורת המאה של קאליגאסטיה – בוגרי העולמות העליונים של שטניה – הכירו היטב את האמנויות ואת התרבות של ירושם; ואולם ידע שכזה הינו חסר-ערך כמעט בפלנטה ברברית המיושבת בבני-אדם פרימיטיביים. ההוויות החכמות האלה ידעו שלא נכון לנסות ולבצע התמרה **פתאומית**, או רוממות מאסיבית, של הגזעים הפרימיטיביים דאז. הם הבינו היטב את האבולוציה האיטית של המין האנושי, ובחוכמה עשו כאשר נמנעו מכל ניסיון קיצוני לשנות את צורת החיים של האדם על-פני כדור הארץ.

66:6.4 (749.6) כל אחת מעשר הוועדות הפלנטאריות החלה לקדם **באיטיות** ובטבעיות את העניינים אשר הופקדו בידיה. תכניתם התבססה על משיכת המוחות הטובים ביותר מקרב השבטים הסובבים, ושליחתם, לאחר הכשרתם, בחזרה אל עמיהם כשליחים של רוממות חברתית.

66:6.5 (749.7) מעולם לא נשלחו שליחים זרים אל גזע מסוים, אלא כאשר אותם עמים ביקשו זאת במפורש. אלו אשר עמלו על-מנת לרומם ולקדם שבט או גזע נתון, היו תמיד ילידים בני אותו שבט או גזע. חבורת המאה אף לא ניסתה לכפות את מנהגיו ואת חוקיו של גזע נעלה יותר על שבט אחר. לעולם הם עמלו בסבלנות על-מנת לרומם ולקדם את החוקים אשר התבססו משכבר-הימים בקרב כל גזע וגזע. האנשים הפשוטים של אורנטיה הביאו את מנהגיהם לדאלאמטיה, שלא על-מנת להחליפם במנהגים חדשים וטובים יותר, אלא על-מנת לרוממם באמצעות המגע עם תרבות גבוהה יותר והקשר עם מוחות נעלים יותר. התהליך היה איטי, אך יעיל ביותר.

66:6.6 (750.1) המורים של דאלאמטיה ביקשו להוסיף את הברירה החברתית המודעת לברירה הטבעית גרידא של האבולוציה הביולוגית. הם לא בלבלו את החברה האנושית, ואולם הם האיצו במידה ניכרת את האבולוציה הרגילה והטבעית שלה. המוטו שלהם היה התקדמות באמצעות אבולוציה ולא מהפכה באמצעות התגלות. למין האנושי נדרשו עידנים על-מנת לרכוש את מעט הדת והמוסר אשר היו ברשותו, ואנשי-העל הללו ידעו היטב שלא נכון לשלול מן האנושות את מעט הקדמה הזו על-ידי הבלבול והחרדה אשר הינם תמיד התוצאה של מצב שבו הוויות מוארות ונעלות מנסות לרומם את הגזעים המפגרים באמצעות לימוד-יתר והארת-יתר.

66:6.7 (750.2) כאשר מיסיונרים נוצריים הולכים לליבה של אפריקה – שם נהוג שהבנים והבנות נותרים תחת שליטת ההורים והנחייתם לאורך כל חיי ההורים – הם רק גורמים לבלבול ולהתמוטטותה הכוללת של הסמכות כאשר הם מבקשים להחליף נוהג זה תוך דור אחד ויחיד, בכך שהם מלמדים כי הילדים הללו חייבים להיות חופשיים מכל מגבלה הורית לאחר הגעתם לגיל עשרים-ואחת.

7. החיים בדאלאמטיה

66:7.1 (750.3) אף-על-פי שהמטה של הנסיך היה יפהפה ומעודן, ולמרות שתוכנן על-מנת לעורר יראה באדם הפרימיטיבי של אותה תקופה, הוא היה צנוע למדי. המבנים לא היו גדולים במיוחד, הואיל והמניע של המורים המיובאים הללו היה לעודד את התפתחותה לבסוף של החקלאות באמצעות הצגת איכרות מבוססת בעלי-חיים. שטחי האדמה שבתוככי חומות העיר סיפקו שטחי מרעה וגינון מספקים לתמיכה באוכלוסייה בת כעשרים אלף נפש.

66:7.2 (750.4) אזורי הפְּנים של מקדש הפולחן המרכזי ושל עשר אחוזות המועצה של קבוצות הפיקוח של אנשי-העל אכן היו יצירות אמנות יפהפיות. ובעוד שמבני המגורים היוו דוגמא לסדר ולניקיון, הכול היה פשוט מאוד ופרימיטיבי לחלוטין בהשוואה להתפתחויות המאוחרות יותר. במטה התרבותי הזה לא נעשה שימוש בכל שיטה שהיא אשר לא השתייכה בטבעיות לאורנטיה.

66:7.3 (750.5) הסגל הגשמי של הנסיך שכן בְּמשכנות לדוגמא, משכנות פשוטים אשר תוחזקו כבתים שמטרתם הייתה להעניק השראה ולהרשים באופן חיובי את התלמידים המשקיפים אשר שהו במרכז החברתי ובמטה החינוכי של העולם.

66:7.4 (750.6) הסדר המובחן של חיי המשפחה ומגוריה יחדיו של משפחה במעון אחד, במיקום נייח יחסית, החלו באותם ימים של דאלאמטיה ונבעו בעיקר מן הדוגמא ומן הלימוד של חבורת המאה ושל תלמידיהם. מעולם לא הפך הבית ליחידה חברתית מצליחה, עד אשר הובילו אנשי-העל ונשות-העל של דאלאמטיה את האנושות לאהוב את נכדיהם ואת ניניהם ולתכנן עבורם. הפרא אוהב את ילדו, אך האדם התרבותי אוהב גם את נכדו.

66:7.5 (750.7) חברי הסגל של הנסיך התגוררו יחדיו כאבות וכאימהות. אכן, ילדים משל עצמם לא היו להם, ואולם בכל עת שכנו בחמישים בתי התבנית של דאלאמטיה לא פחות מחמש-מאות קטנטנים מאומצים אשר נקבצו מן המשפחות הנעלות של הגזעים האנדונים וגזעי הסאנגיק; רבים מן הילדים הללו היו יתומים. והם נהנו מן המשמעת ומהחינוך של

הורי-העל הללו; ואז, לאחר שלוש שנים בבתי הספר של הנסיך (הם נכנסו לשם בגיל שבין שלוש-עשרה לחמש-עשרה), הם היו רשאים להינשא והיו מוכנים לקבל את תפקידם כשליחי הנסיך אל השבטים הנזקקים מן הגזעים אשר מהם הגיעו.

66:7.6 (751.1) פָּאד נתן את חסותו לתכנית הלימוד של דאלאמטיה, אשר הוּצאה אל הפועל בדמות בית-ספר מעשי שבו למדו התלמידים באמצעות עשייה; התלמידים התקדמו באמצעות ביצוע יומיומי של משימות שימושיות. תכנית הלימוד הזו לא התעלמה מן המחשבה ומן הרגש ומתפקידם בפיתוח האופי; ואולם, המקום הראשון ניתן לאימון באמצעות עבודת כפיים. ההנחיה הייתה הן יחידנית והן קבוצתית. את התלמידים לימדו הן גברים והן נשים בנפרד, והן שני המינים יחדיו. מחצית מן הלימוד נעשתה בחלוקה למינים השונים; המחצית השני ניתנה לשני המינים גם יחד. התלמידים למדו מיומנויות ידניות באופן יחידני, ואורגנו חברתית בקבוצות או בכיתות. לימדו אותם להתרועע עם קבוצות של צעירים מהם, של מבוגרים מהם ושל בוגרים, כמו גם עבודת צוות עם בני גילם. הם אף התוודעו להתאגדויות כגון קבוצות משפחתיות, קבוצות משחק וכיתות לימוד.

66:7.7 (751.2) בין התלמידים המאוחרים יותר אשר אומנו במסופוטמיה, על-מנת לפעול בקרב הגזעים שלהם, היו האָנְדוֹנִיטִים מן הרמות של מערב הודו, יחד עם נציגים של האדם האדום ושל האדם הכחול; מספר קטן יותר של נציגים מן הגזע הצהוב התקבלו אף הם.

66:7.8 (751.3) הָאפּ הציג בפני הגזעים המוקדמים קוד מוסרי. חוק זה נודע בשם "דרכו של האב", וכלל את שבע המצוות הבאות:

66:7.9 (751.4) 1. לא תירא, ואף לא תעבוד, כל אל אחר מלבד אבי הכול.

66:7.10 (751.5) 2. לא תמרה את פי בנו של האב, שליט העולם, ולא תתייחס בחוסר-כבוד לעמיתיו העל-אנושיים.

66:7.11 (751.6) 3. לא תאמר דבר שקר בשעה שתיקרא לעמוד בפני שופטי העם.

66:7.12 (751.7) 4. לא תרצח איש, אישה או ילד.

66:7.13 (751.8) 5. לא תגנוב את רכושו או את צאנו של שכנך .

66:7.14 (751.9) 6. לא תיגע באשת רעך.

66:7.15 (751.10) 7. לא תתייחס בחוסר-כבוד להוריך או לזקני השבט.

66:7.16 (751.11) זה היה החוק בדאלאמטיה במשך כמעט שלוש-מאות אלף שנה. ורבות מן האבנים עליהן חקוקות מצוות אלה מונחות כעת מתחת לפני המים בסמוך לחופיהן של מסופוטמיה ושל פרס. נוצר הנוהג לשמור בתשומת לב יתרה על כל אחת מהמצוות האלה במשך יום בשבוע, ולהשתמש בהן הן כברכות שלום והן כאמרות הודיה בשעת הארוחה.

66:7.17 (751.12) החודש הירחי – פרק-זמן בן עשרים-ושמונה ימים – שימש לשם מניין הזמן באותם ימים. למעט היום והלילה, היה זה מניין הזמן היחיד אשר בו השתמשו האנשים המוקדמים. המורים של דאלאמטיה הציגו את השבוע בן שבעת הימים, והוא נבע מן העובדה ששבע הינו רבע מעשרים-ושמונה. חשיבות המספר שבע ביקום העל העניקה להם, ללא ספק, הזדמנות להכניס תזכורת רוחנית לספִירת הזמן הרגילה. ואולם, לתקופת הזמן של השבוע אין קיים מקור טבעי.

66:7.18 (751.13) השטחים אשר ברדיוס של כמאה-וששים קילומטרים מסביב לעיר היו מיושבים למדי. בסמוך לעיר וסביבה עסקו מאות מבוגרי בתי הספר של הנסיך בחקלאות מבוססת בעלי-חיים, וכן הוציאו אל הפועל בדרכים אחרות את הלימוד אשר קיבלו מסגל הנסיך ומעוזריהם האנושיים הרבים. מעטים עסקו בחקלאות ובגננות.

66:7.19 (751.14) האנושות לא נשלחה לעבוד את האדמה כעונש על חטא לכאורה. "בזעת אפיך תאכל את פרי השדה", לא היה משפט עונשין אשר צווה בשל השתתפותו של האדם בכסילות מרידתו של לוציפר תחת הנהגת קאליגאסטיה הבוגד. עבודת האדמה הינה חלק טבעי מכינונה של ציוויליזציה מתקדמת בעולמות האבולוציוניים, וציווי זה היווה חלק מרכזי מכלל תורתו של הנסיך הפלנטארי ושל סגלו במהלך שלוש-מאות אלף השנים אשר חלפו למן הגעתם לאורנטיה ועד לימים הטראגיים שבהם חבר קאליגאסטיה ללוציפר המורד. עבודת האדמה איננה קללה; לחלופין, היא הינה בבחינת הברכה הגבוהה ביותר עבור כל אלו המורשים ליהנות מן הפעילות האנושית ביותר מקרב כלל הפעילויות האנושיות.

(752.1) 66:7.20 עם פרוץ המרידה, מנתה אוכלוסיית דאלאמטיה כמעט ששת-אלפים איש. מספר זה כולל את התלמידים הרגילים, אך איננו כולל את המבקרים ואת המשקיפים, אשר תמיד מנו מעל לאלף איש. ואולם, בלתי-אפשרי שיהיה בידכם מושג, או שיהיה מושג זה קלוש בלבד, באשר ליפי הקדמה של אותם ימים רחוקים; למעשה, כל ההישגים האנושיים הנפלאים של אותם ימים נמחו לחלוטין בשל הבלבול הנוראי והחשיכה הרוחנית המתועבת אשר באו לאחר פורענות התרמית וההסתה של קאליגאסטיה.

8. הפורענות של קאליגאסטיה

(752.2) 66:8.1 מתוך שהננו מתבוננים לאחור אל עבר הקריירה הארוכה של קאליגאסטיה, אנו מוצאים אך ורק תכונה יוצאת-דופן אחת המאפיינת את התנהגותו ואשר הייתה עשויה לעורר את תשומת הלב; הוא היה אינדיבידואליסט קיצוני. הוא נטה לצדד כמעט בכל הפגנה שהיא, ובדרך-כלל אהד את אלו אשר הביעו במתינות ביקורת סמויה. הננו מבחינים בהופעתה המוקדמת של נטייה זו לחוסר-מנוחה תחת סמכות, לנטירת טינה באופן מתון כלפי כל צורות הפיקוח. למרות שהפגין טינה קלה כלפי עצתם של הממונים עליו וחוסר-מנוחה מסוים תחת סמכות גבוהה ממנו, למרות כל אלה, בשעה שהוצב בפני מבחן, תמיד הוכיח את נאמנותו לשליטי היקום וציית לצווי אבות הקונסטלציה. שום פגם ממשי לא נמצא בו מעולם, עד לבגידתו המחפירה באורנטיה.

(752.3) 66:8.2 ראוי לציין כי הן לוציפר והן קאליגאסטיה הונחו בסבלנות והוזהרו באופן אוהב באשר לנטיות הביקורתיות שלהם ולהתפתחות המעודנת של גאוותם העצמית, ושל תחושת החשיבות העצמית המוגזמת אשר נלוותה לה. ואולם, כל ניסיונות העזרה הללו סווגו באופן מסולף כביקורת בלתי-מוצדקת וכהתערבות בלתי-מוצדקת בחירויות האישיות. הן קאליגאסטיה והן לוציפר שפטו את אלו אשר ייעצו להם כחברים כמונעים בידי אותם מניעים

ראויים לגינוי אשר החלו לשלוט במחשבה המסולפת שלהם עצמם ובתכונותיהם השגויים. הם שפטו את אלו אשר יעצו להם ללא אנוכיות בראי האנוכיות אשר הלכה והתפתחה בקרבם.

66:8.3 (752.4) למן הגעתו של הנסיך קאליגאסטיה, התקדמה הציוויליזציה הפלנטארית באופן רגיל למדי במשך כמעט שלוש-מאות אלף שנה. למעט העובדה שהייתה זו ספֵירת שינוי-חיים, ולפיכך כפופה למספר רב של תופעות בלתי-שגרתיות ותקופות בלתי-רגילות של תנודות אבולוציוניות, אורנטיה התקדמה באופן משביע רצון בקריירה הפלנטארית שלה עד לימי מרידת לוציפר ובגידתו במקביל של קאליגאסטיה. כל ההיסטוריה אשר באה לאחר מכן השתנתה בהחלט בשל השגיאה הקטסטרופלית הזו, כמו גם בעקבות הכישלון המאוחר יותר של אדם וחווה במילוי משימתם בפלנטה.

66:8.4 (752.5) הנסיך של אורנטיה נפל לחשיכה בשעת מרידתו של לוציפר, ובכך גרם לַבלבול הממושך בפלנטה. בפעולה מתואמת של אבות הקונסטלציה ושל רשויות אחרות ביקום, ניטלה ממנו לאחר מכן הסמכות הריבונית. הוא חלק את התהפוכות הבלתי-נמנעות של בידוד אורנטיה עד לזמן שהותו של אדם על הפלנטה, ותרם במשהו לכישלון התכנית לרומם את הגזעים בני התמותה באמצעות הזרקת דם-החיים של הגזע הסגול החדש – צאצאיהם של אדם וחווה.

66:8.5 (753.1) כוחו של הנסיך הכושל לחבל בענייניה של האנושות צומצם באופן ניכר הודות להתגשמותו בת התמותה של מָאקִיוֶנְטָה מלכי-צדק בימיו של אברהם; ולאחר מכן, בתקופת חייו של מיכאל בגוף בשר ודם, ניטלה מן הנסיך הבוגד הזה באופן סופי כל סמכות שהיא באורנטיה.

66:8.6 (753.2) הדוקטרינה של שטן אישי באורנטיה, אף שהיה לה בסיס כלשהו מעצם נוכחותו בפלנטה של קאליגאסטיה הבוגד והמעוול, הייתה בדויה לחלוטין באופן שבו לימדה כי "שטן" שכזה יכול להשפיע על דעתו של אדם רגיל בניגוד לבחירתו החופשית והטבעית. ואפילו לפני המתת של מיכאל באורנטיה, לא יכלו מעולם לא קאליגאסטיה ולא דאליגאסטיה לדכא בני-תמותה, או להכריח יחיד רגיל כלשהו לעשות דבר-מה בניגוד לרצונו האנושי. הרצון החופשי האנושי הינו עליון בענייניו של האדם; ואפילו מכוונן המחשבה השוכן מסרב

לחייב את האדם לחשוב מחשבה אחת, או לבצע פעולה אחת, בניגוד לבחירתו של רצון האדם.

66:8.7 (753.3) וכעת ממתין מורד זה של העולם, נטול כל יכולת להזיק לנתיניו הקודמים, לפסק הדין הסופי של עתיקי היומין של אוורסה הנוגע לכל אלו אשר נטלו חלק במרידה של לוציפר.

66:8.8 (753.4) [הוצג על-ידי מלכי-צדק מנבאדון.]

>> מסמך 66 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 68 <<

מסמך 67

המרידה הפלנטארית

67:0.1 (754.1) אין כל אפשרות להבין את הבעיות הנוגעות לקיום האנושי באורנטיה ללא הכרתן של תקופות כבירות מסוימות בעבר, ובעיקר את עובדת התרחשותה של המרידה הפלנטארית ותוצאותיה. אף-על-פי שהתקוממות זו לא הפריעה באופן משמעותי להתקדמותה של האבולוציה האורגנית, היא בהחלט שינתה באופן מובחן את מהלכן של האבולוציה החברתית ושל ההתפתחות הרוחנית. כלל ההיסטוריה העל-פיזית של הפלנטה הושפעה באופן עמוק מן הפורענות ההרסנית הזו.

1. הבגידה של קאליגאסטיה

67:1.1 (754.2) במשך שלוש-מאות אלף שנים הייתה אורנטיה תחת אחריותו של קאליגאסטיה, כאשר הגיע שטן, עוזרו של לוציפר, לאחד מביקורי הבדיקה התקופתיים שלו. וכאשר הגיע שטן לפלנטה, הופעתו לא דמתה כהוא זה לקריקטורות שלכם על אודות הדרו המרושע. הוא היה, ועודנו, בן לאנונאנדק בעל בוהק כביר. "ואין לתמוה, הן שטן עצמו הינו יצור בוהֶק של אור".

(754.3) 67:1.2 במסגרת הבדיקה הזו, יידע שטן את קאליגאסטיה על אודות "הצהרת החירות" המוצעת של לוציפר; וכפי שידוע לנו כעת, הנסיך הסכים אז לבגוד בפלנטה עם הצהרת המרד. אישיויות היקום הנאמנות התבוננו בבוז יוצא-דופן בנסיך קאליגאסטיה בשל מעילה זו באמון, אשר תוכננה מראש. הבן הבורא ביטא את הבוז הזה כשאמר: "אתה הִנְךָ כמוֹת מנהיגְךָ, לוציפר, ובְחטא הִנְצַחְתָּ את עוולתו. הוא שיקר למן ראשית הרוממות-העצמית שלו, כי אינו ניצב בֶּאֱמֶת".

(754.4) 67:1.3 בכל העבודה המנהלית של יקום מקומי, אין אמון גבוה אשר נחשב קדוש יותר מזה אשר ניתן לנסיך פלנטארי המקבל על עצמו אחריות לרווחתם ולהכוונתם של בני התמותה המתפתחים בעולם מיושב חדש. ומכל צורות הרשע, אין הרסנית יותר במעמד האישיות מן המעילה באמון ומחוסר הנאמנות כלפי החברים אשר נותנים את אמונם. כאשר ביצע קאליגאסטיה את החטא המכוון הזה, הוא עיוות את אישיותו במידה כה שלמה, עד כי דעתו מעולם לא הצליחה לחזור למלוא שיווי משקלה.

(754.5) 67:1.4 קיימות דרכים רבות לבחון את החטא, ואולם, מנקודת מבט פילוסופית של היקום, החטא הינו גישתה של אישיות אשר מתנגדת ביודעין לַמציאות הקוסמית. ניתן להחשיב שגיאה כתפישה שגויה או מעוותת של המציאות. הרוע הינו הכרה חלקית של מציאויות היקום, או הסתגלות לקויה אליהן. ואולם החטא הינו ההתנגדות המכוונת למציאות האלוהית – בחירה מודעת להתנגד לקִדמה רוחנית – בעוד שהעוול כרוך בהתרסה מופגנת ומתמדת כלפי מציאות מוכרת, והוא מסמל מידה של התפרקות האישיות אשר גובלת באי-שפיות קוסמית.

(755.1) 67:1.5 שגיאה מרמזת על היעדר חריפות אינטלקטואלית; הרוע, על חוסר בחוכמה; החטא, על עוני רוחני שפל; ואולם עוול מעיד על דעיכת שליטת האישיות.

(755.2) 67:1.6 וכאשר החטא נבחר פעמים רבות, וכאשר הוא חוזר ונשנה, הוא עלול להפוך להרגל. המורגלים בחטא עלולים בקלות להפוך לבני עוולה, קרי להפוך למורדים בלב שלם כנגד היקום וכנגד כלל המציאויות האלוהיות אשר בו. בעוד שניתן למחול על כל צורות

החטא, הננו מטילים ספק בכך שבן העוולה יצטער אי-פעם באמת ובתמים על מעשיו הבלתי-ראויים, או יזכה לקבל מחילה על חטאיו.

2. פרוץ המרד

67:2.1 (755.3) מעט לאחר הבדיקה של שטן, בשעה שממשלת הפלנטה עמדה לפני מימושם של דברים כבירים באורנטיה, כינס קאליגאסטיה – ביום חורף אחד של היבשות הצפוניות – מפגש ממושך עם עמיתו, דאליגאסטיה; ולאחר מפגש זה כינס האחרון את עשר המועצות של אורנטיה לכינוס שלא מן המניין. כינוס זה נפתח בהצהרה שהנסיך קאליגאסטיה עומד להכריז על עצמו כריבון המוחלט של אורנטיה ודרש שכל הקבוצות המנהליות יתפטרו ויפקידו בידי דאליגאסטיה, כנאמן, את כל תפקודיהן ואת סמכותן; וזאת בטרם תאורגן מחדש הממשלה הפלנטארית ותחולקנה מחדש, בהמשך לכך, כלל משרות הסמכות המנהליות האלה.

67:2.2 (755.4) בהמשך להצגת הדרישה המדהימה הזו, טען וָאן – יושב הראש של מועצת התיאום העליונה – את טענתו המלומדת. המנהלן המכובד והמשפטן המוכשר הזה כינה את דרכו המוצעת של קאליגאסטיה כמעשה הגובל במרידה פלנטארית, והפציר בפני המכונסים להימנע מכל השתתפות בו עד אשר ניתן יהיה לערער עליו בפני לוציפר, ריבון המערכת של שטניה; כלל הסגל תמך בהצעה זו. ערר, כאמור, נשלח לירושם, ומייד הגיעו בחזרה משם ההוראות אשר הגדירו את קאליגאסטיה כריבון העליון של אורנטיה, ואשר ציוו על ציות מוחלט ללא-עוררין לכל פקודותיו. בתגובה למסר המדהים הזה נשא וואן הנאצל את נאומו הזכור בן שבע השעות, נאום שבו האשים באופן רשמי את דאליגאסטיה, קאליגאסטיה ולוציפר בביזוי הריבונות של היקום של נבאדון; כמו כן, הוא ערער בפני הגבוהים ביותר של עדנטיה בבקשה לקבל מהם תמיכה ואישור.

67:2.3 (755.5) ובינתיים, נותקו מעגלי המערכת; אורנטיה הפכה למבודדת. כל קבוצות החיים השמימיים בפלנטה מצאו עצמן לפתע, וללא כל התרעה מוקדמת, מנותקות לחלוטין

מכל עצה והכוונה חיצוניות.

(755.6) 67:2.4 דאליגאסטיה הכריז רשמית על קאליגאסטיה כעל "האל של אורנטיה ועליון על הכול". וכאשר ההכרזה הזו לעיניהם, התבהר הנושא; וכל קבוצה התכנסה אל תוך עצמה והחלה להתלבט בדיונים אשר נועדו, בסופו של דבר, לחרוץ את גורלה של כל אישיות על-אנושית בפלנטה.

(755.7) 67:2.5 השרפים, הכרובים והוויות שמימיות אחרות היו מעורבות בהחלטות של המאבק המר הזה, של קונפליקט החטא הארוך הזה. קבוצות על-אנושיות רבות אשר שהו באורנטיה במקרה בעת בידודה עוכבו כאן ונאלצו להחליט, בדומה לשרפים ולעמיתיהן, בין החטא לבין היושרה – בין דרכיו של לוציפר לבין רצונו של האב הבלתי-נראה.

(756.1) 67:2.6 המאבק הזה נמשך במשך יותר משבע שנים. הרשויות של עדנטיה לא היו מוכנות להתערב, והן לא עשו כן, עד אשר כלל האישיויות הנוגעות בדבר הגיעו להחלטה סופית. רק אז קיבלו וואן ורעיו הנאמנים זיכוי ושחרור מן החרדה הממושכת שלהם ומן המתח הבלתי-נסבל.

3. שבע השנים המכריעות

(756.2) 67:3.1 פרוץ המרידה בירושם, בירתה של שטניה, שודרה על-ידי מועצת מלכי-צדק. ומייד נשלחו מלכי-צדקים לעת חירום לירושם, וגבריאל התנדב לשמש כנציג הבן הבורא אשר על סמכותו נקרא תיגר. עם תשדורת זו על עובדת פרוץ המרד בשטניה, הוכנסה המערכת להסגר ובודדה מן המערכות האחיות שלה. ותהי "מלחמה בשמים," במטה של שטניה, וזו נפוצה לכל הפלנטות של המערכת המקומית.

(756.3) 67:3.2 באורנטיה, ארבעים מחברי הסגל הגשמי של חבורת המאה (לרבות וואן) סירבו להצטרף להתקוממות. רבים מן העוזרים האנושיים של הסגל (המותאמים והאחרים)

הגנו אף הם באומץ ובאצילות על מיכאל ועל ממשל היקום שלו. אובדן איום של אישיויות חל בקרב השרפים והכרובים. כמעט מחצית מן השרפיות המנהלות ומשרפיות המעבר אשר הוקצו לפלנטה חַברו למנהיגתן ולדאליגאסטיה בתמיכה בטענותיו של לוציפר. ארבעים-אלף ומאה-ותשעה-עשר מבין היצורים האמצעיוניים הראשיים נתנו יד לקאליגאסטיה, ואולם יתר ההוויות האלה שמרו על נאמנותן.

67:3.3 (756.4) הנסיך הבוגדני קיבץ את היצורים האמצעיוניים הבלתי-נאמנים, וכן קבוצות אחרות של אישיויות מורדות, וארגן אותם על-מנת לבצע את זממו; זאת בעוד שוואן קיבץ את האמצעיונים הנאמנים, וכן קבוצות נאמנות אחרות, והחל במלחמת ההצלה הכבירה של הסגל הפלנטארי ושל אישיויות שמימיות אחרות אשר ננטשו בפלנטה.

67:3.4 (756.5) במהלך תקופות המאבק האלה, התגוררו הנאמנים ביישוב אשר אינו מוקף חומה ולו הגנה מועטה, המצוי מספר קילומטרים ממזרח לדאלאמטיה; ואולם, מגוריהם נשמרו יומם ולילה בידי היצורים האמצעיוניים הנאמנים והערניים, אשר לעולם עומדים על משמרתם, ועץ החיים יקר-המציאות נמצא ברשותם.

67:3.5 (756.6) עם פרוץ המרד, תפשו כרובים ושרפים נאמנות, בסיוע שלושה אמצעיונים נאמנים, חזקה על עץ החיים והתירו רק לארבעים חברי הסגל הנאמנים ולבני התמותה המותאמים הנלווים אליהם לחלוק בפירותיו ובעליו של צמח האנרגיה הזה. היו בנמצא חמישים-ושישה מתוך עמיתי הסגל המותאמים האנדונים הללו, כאשר שישה-עשר עוזרים אנדונים של חברי סגל בלתי-נאמנים סירבו להצטרף למרידה לצד הממונים עליהם.

67:3.6 (756.7) במהלך שבע שנים מכריעות אלה של מרידת קאליגאסטיה, הקדיש וואן את כל כולו לעבודת הסעד של צבאו הנאמן הזה של בני-אדם, אמצעיוניים ומלאכיות. הבוננות הרוחנית והאיתנות המוסרית אשר אפשרו לוואן לקיים נאמנות כה בלתי-ניתנת לערעור לממשל היקום הייתה פרי של מחשבה בהירה, היסק חכם, שיפוט לוגי, הנעה כנה, תכלית נטולת אנוכיות, נאמנות אינטליגנטית, זיכרון התנסותי, אופי בעל-משמעת והקדשתה ללא-פקפוק של אישיותו לעשיית רצונו של האב אשר בפרדיס.

(756.8) 67:3.7 שבע שנות ההמתנה האלה היוו פרק זמן לבחינת הלב ולהטלת משמעת על הנשמה. משברים מעין אלו בענייני היקום מדגימים את ההשפעה הכבירה שיש לַדעת כגורם בְּבחירה רוחנית. החינוך, האימון והניסיון מהווים גורמים בקבלתן של רוב ההחלטות החיוניות של כלל היצורים האבולוציוניים המוסריים. ואולם, בהחלט אפשרי הדבר בעבור הרוח השוכנת ליצור קשר ישיר עם יכולת ההכרעה וההחלטה של האישיות האנושית, וזאת על-מנת להעצים את רצון היצור המוקדש במלואו לביצוע פעולות מדהימות של נאמנות מתוך דבקות בדרכו וברצונו של האב בפרדיס. וזהו בדיוק הדבר אשר אירע בחוויה של אָמָאדוֹן, עוזרו האנושי המותאם של וואן.

(757.1) 67:3.8 אמאדון הינו הגיבור האנושי הבולט של מרידת לוציפר. צאצא זכר זה של אנדון ופונטה היה אחד מן המאה אשר תרמו פלסמת חיים לסגל הנסיך, ולמן אותו מאורע הוא נותר צמוד אל וואן כעמיתו וכעוזרו האנושי. אמאדון בחר לעמוד לצד מנהיגו לכל אורך המאבק הממושך והמתיש. והיה זה מעורר השראה לצפות בבן זה של הגזעים האבולוציוניים עומד איתן אל מול הכחש של דאליגאסטיה; זאת בעוד שלאורך שבע שנות המאבק הוא ועמיתיו הנאמנים התנגדו בעוז רוח בלתי-נכנע לכל תורת רמייה של קאליגאסטיה המבריק.

(757.2) 67:3.9 קאליגאסטיה, אשר ניחן במקסימום אינטליגנציה ובניסיון עצום בענייני היקום, סטה מדרך הישר – אימץ את החטא. אמאדון, עם מינימום של אינטליגנציה וללא כל ניסיון בענייני היקום, נותר איתן בשירות היקום ובנאמנותו לעמיתו. וואן עשה שימוש בדעת וברוח מתוך שילוב נפלא ויעיל של נחישות אינטלקטואלית ושל בוננות רוחנית, ובכך השיג רמת הגשמה התנסותית של האישיות מן הסדר הגבוה ביותר האפשרי. כאשר הדעת והרוח מאוחדות לחלוטין, הן מהוות פוטנציאל ליצירתם של ערכים על-אנושיים, ואפילו של מציאויות מורונטיות.

(757.3) 67:3.10 אין סיום לסיפור על אודות המאורעות המרטיטים של אותם ימים טראגיים. אך לבסוף נלקחה ההחלטה הסופית של האישיות האחרונה, ואז, ורק אז, הגיע גבוה ביותר מעדנטיה עם המלכי-צדקים של החירום ותפש את רסן השלטון באורנטיה. רישומי השלטון הפנורמיים של קאליגאסטיה בירושם נמחקו, והחלה תקופת המבחן של שיקום הפלנטה.

4. חבורת המאה של קאליגאסטיה לאחר המרד

67:4.1 (757.4) כאשר נספרו לבסוף הקולות, נמצא כי חברי הסגל הגשמי של הנסיך התחלקו כדלקמן: וואן נותר נאמן, ועמו כלל בית הדין של התיאום. אָנְג ושלושה חברים במועצת המזון שרדו. כלל הוועד המנהל לנושא גידול בעלי-חיים נסחף אל תוך המרד, וכך גם כלל היועצים בנושא השליטה בבעלי החיים. ניצלו פָּאד, יחד עם חמישה חברים בפקולטה החינוכית. נוֹד, יחד עם כלל הוועדה לתעשייה ולמסחר, חבר לקאליגאסטיה. הָאפּ וכלל המכללה לדת ההתגלות נותרו נאמנים לצד וואן וחבורתו הנאצלת. לוּט וכלל מועצת הבריאות, אבדו. המועצה לאמנות ולמדע נותרה נאמנה בשלמותה, ואילו תוּת והוועדה לממשל שבטי סטתה כולה מדרך הישר. וכך, ניצלו ארבעים מתוך המאה אשר הועברו לאחר מכן לירושם, משם המשיכו במסעם לפרדיס.

67:4.2 (757.5) שישים החברים בסגל הפלנטארי אשר מרדו בחרו בנוֹד כמנהיגם. הם שרתו בלב שלם את הנסיך המורד, ואולם גילו עד מהרה כי נשללה מהם ההזנה של מעגלי החיים של המערכת. הם התוודעו לעובדה שהורדו בדרגה למעמד של הוויות בנות-תמותה. הם אכן היו על-אנושיים, אך, בה בעת, גם חומריים ובני-תמותה. במאמץ להרבות את מספרם, ציווה מיד דאליגאסטיה להתחיל ברבייה מינית, תוך שהוא יודע אל-נכון שהשישים המקוריים וארבעים-וארבעה עמיתיהם האנדוניים המותאמים נידונו להיכחד על-ידי המוות במוקדם או במאוחר. לאחר נפילתה של דאלאמטיה, היגר הסגל הבלתי-נאמן צפונה ומזרחה. מזה זמן רב ידועים צאצאיהם בשם נודיטים, ומשכנם הינו בשם "ארץ נוֹד".

67:4.3 (758.1) נוכחות אנשי-העל ונשות-העל יוצאי-הדופן הללו, אשר ננטשו בשל המרד והחלו להזדווג עם בני ובנות הארץ, היוותה בקלות את המקור לאותם סיפורים מסורתיים על אודות אלים היורדים מטה להזדווג עם בני-תמותה. וכך נולדו אלף ואחת האגדות המיתיות מטבען, אך אשר התבססו על העובדות של ימי בתר-המרד, ואשר לאחר מכן מצאו את מקומן בסיפורי העם ובמסורות של העמים השונים שאבותיהם הקדמונים השתתפו במגעים אלו עם הנודיטים ועם צאצאיהם.

67:4.4 (758.2) אנשי הסגל המורדים, אשר נמנעה מהם ההזנה הרוחנית, מתו לבסוף מוות טבעי. והרבה מעבודת האלילים המאוחרת יותר של הגזעים האנושיים נבעה מן התשוקה להנציח את זיכרון ההוויות המכובדות ביותר האלה של ימי קאליגאסטיה.

67:4.5 (758.3) כאשר הגיע סגל המאה לאורנטיה, הם נותקו באופן זמני ממכוונני המחשבה שלהם. מייד עם הגעתם של הנאמנים המלכי-צדקים הוחזרו כל האישיויות הנאמנות (למעט וואן) לירושם, ואוחדו-מחדש עם המכוונים אשר המתינו להם. איננו יודעים אל-נכון את גורלם של שישים חברי הסגל המורדים; המכוונים של אלו עדיין ממתינים בירושם. נושאים אלו יוותרו ללא ספק כמות שהם, עד אשר תישפט סופית מרידתו של לוציפר ויוכרע גורל כל משתתפיה.

67:4.6 (758.4) להוויות כדוגמת מלאכיות ואמצעיונים היה מאוד קשה לתפוש כיצד שליטים אמינים ומבריקים כקאליגאסטיה וכדאליגאסטיה יכולים לסטות מדרך הישר – לחטוא באופן בוגדני. אותן הוויות אשר נפלו לחטא – ולא בחרו באופן מכוון או מתוכנן מראש להצטרף למרד – הולכו שולל בידי הממונים עליהם, רומו על-ידי המנהיגים אשר בהם הם נתנו את אמונם. באותה מידה היה זה קל לזכות בתמיכת בני התמותה האבולוציוניים בעלי הדעת הפרימיטיבית.

67:4.7 (758.5) הרוב המוחלט של ההוויות האנושיות והעל-אנושיות אשר נפלו קורבן למרידתו של לוציפר בירושם ובמגוון הפלנטות אשר הלכו שולל, התחרטו זה מכבר בלב שלם על טיפשותן; והננו מאמינים באמת ובתמים כי כל אלו אשר התחרטו בכנות ישוקמו ויוחזרו באופן כלשהו לשירות ביקום בתחום כזה או אחר; זאת, לכשעתיקי היומין ישלימו באופן סופי את השיפוט הנוגע לענייני המרידה בשטניה, שיפוט אשר החל אך לפני זמן קצר.

5. תוצאותיה המידיות של המרידה

67:5.1 (758.6) בדאלאמטיה ובסביבתה שרר בלבול גדול במשך כמעט חמישים שנה לאחר פרוץ המרד. נעשה ניסיון לארגן מחדש את העולם כולו באופן קיצוני ושלם; המהפכה החליפה את האבולוציה כַּמדיניות לקידום תרבותי ולשיפור גזעי. בקרב הנעלים ובקרב אלו אשר אומנו באופן חלקי ושהו בדאלאמטיה ובסביבתה הופיע שיפור פתאומי במעמד התרבותי, ואולם, כאשר נוסו השיטות החדשות והקיצוניות האלה על העמים הסובבים, התוצאה המיידית הייתה בלבול בל-יתואר ומהומה גזעית. האנשים הפרימיטיביים המפותחים-למחצה של אותם ימים תרגמו מהר מאוד את החופש להפקרות.

67:5.2 (758.7) זמן קצר ביותר לאחר המרידה, עסק כלל סגל ההסתה במגננה אנרגטית של העיר כנגד המון של פראיים-למחצה אשר כיתרו את חומותיה כתוצאה של דוקטרינות החופש אשר לימדום בטרם עת. ושנים בטרם נפלו המטות היפהפיים תחת נחשולי הדרום, כבר פשטו השבטים אשר בעורף דאלאמטיה – אלו אשר הולכו שולל והונחו שלא כראוי – ותקפו בשטף פראי-למחצה את העיר הנהדרת, בעודם הודפים את סגל ההסתה ואת עמיתיהם צפונה.

67:5.3 (759.1) תכניתו של קאליגאסטיה לבנות מחדש באופן מיידי את החברה האנושית בהתאם לרעיונותיו על אודות החופש של היחיד ועל אודות חירויות הקבוצה, נכשלה כישלון חרוץ ומהיר, ופחות או יותר שלם. החברה שקעה במהרה לרמה הביולוגית הישנה שלה, והמאבק קדימה החל מחדש ממקום מתקדם אך במעט מזה שבו היה בתחילת שלטונו של קאליגאסטיה; ומהומה זו הותירה את העולם בבלבול הגרוע ביותר.

67:5.4 (759.2) מאה-שישים-ושתיים שנים לאחר המרד, שטף נחשול את דאלאמטיה, והמטה הפלנטארי שקע אל מתחת למי הים; ואדמה זו לא שבה להגיח עד אשר נמחקו כמעט כל שרידי התרבות הנאצלת של אותם ימים מפוארים.

67:5.5 (759.3) כאשר שטפו המים את בירתו הראשונה של העולם, שכנו בה רק הטיפוסים הנמוכים ביותר של גזעי הסאנגיק של אורנטיה, בוגדים אשר הפכו זה מכבר את מקדשו של האב לבית פולחן המוקדש לאל נוֹג, אל הכזב של האור והאש.

6. וואן – האיתן

67:6.1 (759.4) חסידיו של וואן נסוגו בשלב מוקדם לרמות של מערב הודו, שם נחסכו מהם המתקפות של הגזעים המבולבלים של האזורים נמוכים, וממקום מנוחתם זה הם תכננו את שיקום העולם, ממש כמו הבָּאדוֹנִיטִים הקודמים להם, אשר עמלו בעבר וללא ידיעתם למען רווחתה של האנושות, מעט בטרם תקופת הולדת גזעי הסאנגיק.

67:6.2 (759.5) בטרם הגעתם של הנאמנים המלכי-צדקים, מסר וואן את ניהול ענייני האנושות לידי עשר וועדות בנות ארבעה חברים כל אחת, קבוצות זהות לאלה של משטר הנסיך. נשא החיים השוכן הבכיר תפס את עמדת ההנהגה הזמנית של מועצה זו בת ארבעים החברים, אשר פעלה לכל אורך שבע שנות ההמתנה. קבוצות דומות של אֲמָאדוֹנִים קיבלו לידיהן את האַחְרָיוּיוֹת האלה לאחר ששלושים-ותשעה חברי הסגל הנאמנים שבו לירושם.

67:6.3 (759.6) **האֲמָאדוֹנִיים** הללו נולדו מתוך קבוצת 144 האנדוניים הנאמנים שאליהם השתייך אֲמָאדוֹן, ואשר לימים נקראו על שמו. קבוצה זו כללה שלושים-ותשעה גברים ומאה-וחמש נשים. חמישים-ושש מאלו היו בעלי מעמד אלמוֹתי, וכולם (למעט אמאדון עצמו) הועתקו ביחד עם חברי הסגל הנאמנים. תחת הנהגתם של וואן ושל אמאדון, המשיכה שארית השבט הנאצל הזה לשהות על-פני כדור הארץ עד לסוף ימי חייהם כבני-תמותה. הם היו כשׂאור אשר המשיך והתרבה, והמשיך לספק לעולם מנהיגות במהלך העידנים הארוכים של החשיכה של בתר-המרד.

67:6.4 (759.7) וואן הושאר באורנטיה עד לימיו של אדם, ונותר כמנהיג המוכתר של כל האישיויות העל-אנושיות אשר פועלות בפלנטה. במשך מעל למאה-וחמישים אלף שנה קוימו וואן ואמאדון באמצעות טכניקת עץ החיים, בשילוב סעד החיים הייחודי של המלכי-צדקים.

67:6.5 (759.8) ענייניה של אורנטיה נוהלו במשך זמן ממושך על-ידי מועצה פלנטארית של נאמנים; מועצה בת שנים-עשר מלכי-צדקים אשר אושרה בצוו שליט הקונסטלציה העליון, האב הגבוה ביותר של נורלטיאדק. בסמוך לנאמנים המלכי-צדקים פעלה מועצה מייעצת אשר

כללה את הבאים: אחד מעוזריו הנאמנים של הנסיך הכושל, שני נשאי החיים השוכנים, בן ששולש המצוי באימון חניכה, בן מורה מתנדב, כוכבת ערב זוהרת מאוואלון (מעת לעת), מפקדת השרפים והכרובים, יועצים משתי פלנטות שכנות, המנהל הכללי של החיים המלאכיים הכפיפים, וכן וואן, המפקד העליון של היצורים האמצעיונים. וכך נשלטה ונוהלה אורנטיה עד להגעתו של אדם. אין זה מוזר, אם כן, שוואן האמיץ והנאמן זכה למקום במועצת הנאמנים הפלנטארית, זו אשר ניהלה את ענייניה של אורנטיה במשך זמן כה ממושך.

67:6.6 (760.1) שנים-עשר הנאמנים המלכי-צדקים של אורנטיה פעלו בגבורה. הם שימרו את שאריות הציוויליזציה, ומדיניותם בפלנטה הוצאה אל הפועל בנאמנות בידי וואן. בחלוף אלף שנים למן המרד, היו לו יותר משלוש-מאות-וחמישים קבוצות מתקדמות אשר היו פזורות ברחבי העולם. מאחזי הציוויליזציה הללו כללו בעיקר את צאצאיהם של האנדוניים הנאמנים, אשר התמזגו קלות עם גזעי הסאנגיק, ובייחוד עם האדם הכחול ועם הנודיטים.

67:6.7 (760.2) על-אף העיכוב האיום אשר נגרם בשל המרידה, היו על-פני כדור הארץ זנים ביולוגיים רבים ומבטיחים. תחת פיקוחם של המלכי-צדקים הנאמנים, המשיכו וואן ואמאדון את מלאכת קידום האבולוציה הטבעית של המין האנושי, והמשיכו לשאת קדימה את האבולוציה הפיזית של האדם עד אשר זו הגיעה להישג השיא שלה, אשר הצדיק את שליחתם לאורנטיה של בן ובת חומריים.

67:6.8 (760.3) וואן ואמאדון נותרו בכדור הארץ עד זמן קצר לאחר הגעתם של אדם וחווה. מספר שנים לאחר מכן הם הועתקו לירושם, ושם התאחד וואן עם מכוונן אשר המתין לו. וואן משרת כעת את אורנטיה בעודו ממתין לפקודה להמשיך הלאה במסע הארוך-הארוך לעבר מושלמות פרדיס ואל הייעוד העלום של סגל הסופיונים של בני התמותה ההולך ומתקבץ.

67:6.9 (760.4) ראוי לציין כי כאשר ערער וואן בפני הגבוהים ביותר של עדנטיה, לאחר שלוציפר עמד מאחורי קאליגאסטיה באורנטיה, שלחו אבות הקונסטלציה החלטה מיידית אשר גיבתה את וואן בכל טענותיו. פסק דין זה לא הצליח להגיע אליו משום שמעגלי התקשורת

הפלנטאריים נותקו בשעה שהמסר היה בדרכו. רק לאחרונה התגלתה הפסיקה הזו, כשהיא שוכנת ברשותו של משדר אנרגיה, שם ננטשה מאז בידודה של אורנטיה. ללא תגלית זו, אשר נעשתה בשל חקירותיהם של האמצעיונים של אורנטיה, היה ממתין שיחרורה של הודעה זו עד להשבת אורנטיה אל מעגלי הקונסטלציה. ותאונה-לכאורה זו בתקשורת הבין-פלנטארית התאפשרה בשל העובדה שמשדרי אנרגיה יכולים לקלוט ולשדר מידע, אך אינם יכולים לאתחל תקשורת.

67:6.10 (760.5) המעמד הטכני של וואן ברשומות המשפטיות של שטניה לא יושב סופית בפועל עד אשר החלטה זו של אבות עדנטיה נרשמה בירושם.

7. ההשלכות מרחיקות הלכת של החטא

67:7.1 (760.6) ההשלכות האישיות (הצָנְטְרִיפֻּטִיות) של הדחייה הרצונית והמתמדת של היצור את האור הינן בלתי-נמנעות ויחידניות כאחד, ונוגעות אך רק לאלוהויות ולאותו יצור אישי. פרי עוול שכזה, המשמיד את הנשמה, הינו הקרע הפנימי של היצור הרצוני בן העוולה.

67:7.2 (761.1) לא כן הדבר באשר להשלכות החיצוניות של החטא: ההשלכות הבלתי-אישיות (הצנטריפוגליות) של אימוץ החטא הינן הן בלתי-נמנעות והן קיבוציות, זאת בהיותן נוגעות לכל יצור אשר פועל בטווח ההשפעה של אירועים מעין אלו.

67:7.3 (761.2) בחלוף חמישים אלף שנה למן התמוטטותה של ממשלת הפלנטה, היו ענייניה של הארץ כה בלתי-מאורגנים וכה מפגרים, עד כי המין האנושי התקדם אך מעט מאוד מעבר למעמד האבולוציוני הכללי שבו היה נתון עם הגעתו של קאליגאסטיה, שלוש-מאות-וחמישים אלף שנה קודם לכן. במובנים מסוימים חלה התקדמות; בכיוונים אחרים אירעה נסיגה משמעותית.

67:7.4 (761.3) החטא לעולם איננו בעל השפעה מקומית בלבד. המגזרים המנהליים של היקומים הינם בחזקת אורגניזם; הצרה של אישיות אחת חייבת להיות, במידה מסוימת, מנת חלקן של כולן. החטא, בהיותו גישתה של האישיות כלפי המציאות, נידון להציג את פירותיו

הבאושים מטבעם בכל אחת מרמות הערכים ביקום אשר נוגעות לו. ואולם, ההשלכות המלאות של חשיבה שגויה, של נקיטת פעולת מרושעת, או של תכנון מתוך חטא, נחוות אך ורק במישור הפעולה בפועל. הפרת חוק של היקום עלולה להיות קטלנית במישור הפיזי, אך בעלת מעורבות לא חמורה בעבור הדעת, ונטולת פגיעה בהתנסות הרוחנית. לחטא השלכות קטלניות בנוגע להישרדות האישיות רק כאשר הוא הינו גישתה של ההוויה בכללותה, קרי, כאשר הוא מהווה את בחירתה של הדעת ואת רצונה של הנשמה.

67:7.5 (761.4) לרוע ולחטא השלכות בתחומי החומר והחברה, והם עלולים אפילו לעכב לעיתים את ההתקדמות הרוחנית ברמות מסוימות של המציאות ביקום; אך לעולם לא יוכל חטאו של האחד לשלול מן האחר את הגשמתה של הזכות האלוהית להישרדות האישיות. ההישרדות הנצחית עלולה להיפגע אך ורק על-ידי החלטות הדעת ובחירת הנשמה של היחיד עצמו.

67:7.6 (761.5) החטא באורנטיה תרם אך במעט לעיכובה של האבולוציה הביולוגית, ואולם הוא פעל על-מנת למנוע מן הגזעים בני התמותה את מלוא התועלת של המורשת האדמית. החטא מעכב באופן כביר את ההתפתחות האינטלקטואלית, את הצמיחה המוסרית, את הקדמה החברתית ואת ההישג הרוחני ההמוני. ואולם, הוא לא מונע את ההישג הרוחני הגבוה ביותר של כל יחיד אשר בוחר לדעת את האל ועושה את רצונו האלוהי מתוך כנות.

67:7.7 (761.6) קאליגאסטיה מרד, אדם וחווה אכן נכשלו, ואולם, אף בן-תמותה אשר נולד באורנטיה לאחר מכן לא סבל בהתנסותו הרוחנית האישית בשל המשגים הקשים הללו. כל בן-אנוש אשר נולד באורנטיה מאז המרד של קאליגאסטיה נענש באופן כלשהו ותלוי-זמן, ואולם רווחתן העתידית של נשמות שכאלה מעולם לא נפגעה כהוא זה בהיבט הנצח. אף אדם לא נדרש לסבול חסך רוחני חיוני בשל חטאו של אחר. החטא הינו אישי לחלוטין, ככל שהוא נוגע לאשמה מוסרית או להשלכות רוחניות, על-אף השלכותיו מרחיקות הלכת בתחומים המנהלתיים, האינטלקטואליים והחברתיים.

67:7.8 (761.7) בעוד שאיננו יכולים לתפוש את החכמה המאפשרת קטסטרופות מעין אלה, ביכולתנו להבחין תמיד בתוצאות המועילות של ההפרעות המקומיות, בשעה שאלה משתקפות החוצה אל עבר היקום באופן כללי.

8. הגיבור האנושי של המרד

67:8.1 (761.8) הוויות אמיצות רבות עמדו אל מול מרידתו של לוציפר בעולמות השונים של שטניה; ואולם הרשומות בסאלווינגטון מתארות את אמאדון כשחקן יוצא הדופן של המערכת כולה; וזאת בשל האופן הנפלא שבו דחה את מבול ההסתה ודבָק איתנות בוואן – ויחדיו הם עמדו ללא-חת בנאמנותם לעליונותם של האב הבלתי-נראה ושל בנו מיכאל.

67:8.2 (762.1) בזמן המאורעות החשובים הללו הוצבתי אנוכי בעדנטיה, ועדיין הנני מודע לרטט אשר אחז בי בשעה שעקבתי אחרי התשדורות של סאלווינגטון, אשר סיפרו, מדי יום ביומו, על אודות הנחישות הבל-תיאמן, על הדבקות העילאית ועל הנאמנות המעודנת של זה אשר היה לפנים פרא-למחצה, ואשר הגיח מן הזן הניסיוני המקורי של הגזע האנדוני.

67:8.3 (762.2) מעדנטיה ומעלה, דרך סאלווינגטון ואף עד לאוורסה, במשך שבע שנים ארוכות, תמיד הייתה שאלתם הראשונה של כל צורות החיים השמימיות הכפיפות בעניין המרידה בשטניה: "ומה בנוגע לאמאדון מאורנטיה, האם הוא עדיין עומד איתן?"

67:8.4 (762.3) ואף אילוּ הכשילה המרידה של לוציפר את המערכת המקומית ואת עולמותיה הכושלים, ואף אילוּ האובדן של בן זה ושל עמיתיו, אשר הולכו שולל, פגע באופן זמני בהתקדמות הקונסטלציה של נורלטיאדק, כי אז שיקלו את האפקט מרחיק הלכת של ההצגה מעוררת ההשראה של ילד טבע יחיד זה ושל החבורה הנחושה בת 143 חבריו אשר עמדו איתן בעבור המושגים הגבוהים יותר של ניהול היקום מול לחץ נגדי עצום אשר הופעל על-ידי ממוניהם הבלתי-נאמנים. והרשוני להבטיחכם נאמנה, כי דבר זה כבר גרם ליותר טוב ביקום של נבאדון וביקום-העל של אורוונטון מאשר יוכל סך הרוע והצער אשר גרמה מרידת לוציפר להשתוות לו לעולם.

67:8.5 (762.4) וכל זאת איננו אלא הדגמה עילאית בהדרה ונוגעת ללב ביופייה של התבונה הטמונה בתכניתו האוניברסאלית של האב לגיוס סגל הסופיונות של בני התמותה בפרדיס,

ולכך שקבוצת המשרתים המסתוריים האדירה הזו של העתיד מגויסת ברובה מתוך הַחֵמר המצוי של בני התמותה אשר התקדמו בהרקעה – בני-תמותה ממש כאמאדון האיתן.

67:8.6 (762.5) [הוצג על-ידי מלכי-צדק מנבאדון.]

>> מסמך 67 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 69 <<

מסמך 68

שחר הציוויליזציה

68:0.1 (763.1) זהו תחילת סיפור מאבקו הארוך-הארוך של המין האנושי לנוע קדימה, ממעמד שהיה אך מעט טוב יותר מזה של הקיום החייתי, דרך העידנים החולפים, ועד לזמנים המאוחרים יותר אשר בהם התפתחה בקרב הגזעים הגבוהים יותר של האנושות ציוויליזציה אמיתית, אף כי בלתי-מושלמת.

68:0.2 (763.2) הציוויליזציה נרכשת על-ידי הגזע; היא איננה טבועה בביולוגיה; ולפיכך חייבים כל הילדים לגדול בסביבה מתורבתת, ועל הצעירים להתחנך מחדש דור אחר דור. איכויותיה הנעלות של ציוויליזציה – מדעיות, פילוסופיות ודתיות – אינן מועברות מדור אחר למשנהו במישרין באופן תורשתי. ההישגים התרבותיים הללו נשמרים אך ורק באמצעות השימור הנאור של המורשת החברתית.

68:0.3 (763.3) מוריה של דאלאמטיה הנהיגו את האבולוציה החברתית של סדר שיתוף הפעולה, ובמשך שלוש-מאות אלף שנה חונכה האנושות באמצעות הרעיון של פעילויות בקבוצה. האדם הכחול הוא אשר הפיק מן ההוראה החברתית המוקדמת הזו את התועלת המרובה מכולם, האדם האדום הפיק תועלת במידת-מה, ואילו האדם השחור הפיק את התועלת המועטה מכולם. בתקופות הקרובות יותר לזמננו הציגו הגזע הלבן והגזע הצהוב את ההתפתחות החברתית המתקדמת ביותר באורנטיה.

1. חֶברוּת הגנתי

68:1.1 (763.4) כאשר הם מובאים זה אל קרבתו של זה, בני האדם לומדים לעיתים תכופות לחבב אלו את אלו; ואולם, האדם הפרימיטיבי לא ניחן באופן טבעי בשפע של רגשות אחווה וברצון ליצור קשר חברתי עם אחַיו. לחלופין, הגזעים המוקדמים למדו באמצעות התנסות מעציבה כי "קיימת עוצמה באחדות"; וחוסר זה במשיכת אחווה טבעית הוא זה אשר חוסם כעת את הדרך להגשמתה המיידית של אחוות האדם באורנטיה.

68:1.2 (763.5) במוקדם הפכה ההתאגדות למחירה של ההישרדות. האדם הבודד היה חסר ישע, אלא אם כן נשא אות שבטי אשר העיד על השתייכותו לקבוצה אשר בוודאי תנקום על כל מתקפה כלפיו. ואפילו בימיו של קין, יציאה החוצה ללא סימן השתייכות כלשהו לקבוצה הייתה קטלנית. הציוויליזציה הפכה לתעודת הביטוח של האדם כנגד מוות אלים, בעוד שתשלומי הפרמיה מצד האדם היחיד שולמו בדמות כניעה לדרישות החוק המרובות של החברה.

68:1.3 (763.6) על-כן כוננה החברה הפרימיטיבית על בסיס ההדדיות שבצורך ועל בסיס הביטחון המוגבר אשר העניקה ההתאגדות. והחברה האנושית התפתחה במחזורים ממושכים כתוצאה מן הפחד מפני הבידוד ובאמצעות שיתוף הפעולה המסויג.

68:1.4 (763.7) בני האדם הפרימיטיביים למדו במוקדם כי הקבוצות הינן כבירות וחזקות לאין שיעור מסכום היחידות היחידניות המרכיבות אותן. יחידה בת מאה אנשים העובדים יחדיו בתיאום מסוגלים להזיז סלע כביר; עשרים שומרים-של-שלום מאומנים היטב יכולים לרסן אספסוף חם-מזג. וכך נולדה החברה, לא כהצטברות מספרית גרידא, אלא דווקא כתוצאה של **הארגון** של משתפי פעולה אינטליגנטיים. ואולם, שיתוף הפעולה איננו תכונה טבעית של האדם; האדם לומד לשתף פעולה בהתחלה דרך פחד, ואחר-כך משום שהוא מגלה ששיתוף הפעולה הינו יעיל ביותר כדרך התמודדות עם קשיי הזמן וכמגן מפני סכנות הנצח המשוערות.

68:1.5 (764.1) האנשים אשר התארגנו כך בשלב מוקדם כחברה פרימיטיבית הפכו מוצלחים יותר במתקפותיהם על הטבע, כמו גם במגננה מפני עמיתיהם בני האדם; היו להם אפשרויות נרחבות יותר להישרדות; ולפיכך המשיכה הציוויליזציה באורנטיה להתקדם בהתמדה, על-אף המכשולים הרבים אשר עמדו בדרכה. ואך ורק בשל העובדה כי בעת ההתאגדות עלה שיעור ההישרדות, כשלו עד כה טעויותיו הגסות הרבות של האדם לעצור או להרוס את הציוויליזציה האנושית.

68:1.6 (764.2) העובדה כי החברה המתורבתת בת-זמננו הינה תופעה חדשה יחסית מוצגת על-ידי הישרדותם עד ימינו-אנו של תנאים חברתיים פרימיטיביים כל-כך, כאלו המאפיינים את הילידים באוסטרליה, ואת הבּוּשְׁמֶנִים והפִּיגְמִים של אפריקה. בקרב האנשים המפגרים הללו ניתן להבחין במשהו מן העוינות השבטית המוקדמת, בחשדנות אישית ובתכונות אחרות ואנטי-חברתיות ביותר אשר אפיינו במידה כה רבה את כלל הגזעים הפרימיטיביים. השיירים האומללים הללו של העמים הלא-חברתיים של הזמן הקדום מעידים באופן ברור על העובדה כי הנטייה היחידנית של האדם לא תוכל להתחרות בהצלחה בהתאגדויות ובארגונים החזקים ורבי העוצמה יותר של הקדמה החברתית. הגזעים האנטי-חברתיים המפגרים והחשדנים הללו, הדוברים ניב המשתנה מדי כשישים או כשמונים קילומטרים, מדגימים כיצד עשוי היה להיראות העולם שבו הייתם חיים כעת, אילולא הלימוד המשולב של הסגל הגשמי של הנסיך הפלנטארי ועבודתה המאוחרת יותר של קבוצת מרוֹממי הגזע האדמיים.

68:1.7 (764.3) המושג המודרני "בחזרה אל הטבע" הינו הזיה של בוֹרוּת, אמונה בכך שפעם התקיים "עידן זהב" דמיוני. הבסיס היחידי לאגדות על אודות עידן הזהב הינו עובדת הקיום ההיסטורי של דאלאמטיה ושל עדן. ואולם, החברות המשופרות האלה היו רחוקות מרחק ניכר מהגשמת החלומות האוטופיים.

2. גורמים בהתקדמות החברתית

68:2.1 (764.4) החברה המתורבתת מהווה תוצאה של מאמציו המוקדמים של האדם להתגבר על סלידתו מן **הבידוד**. ואולם, אין הדבר מעיד בהכרח על חיבה הדדית, והמצב הסוער הנוכחי בקרב קבוצות פרימיטיביות מסוימות מדגים היטב את מה שהשבטים המוקדמים נדרשו לעבור. ואף-על-פי שהיחידים של ציוויליזציה עלולים להתנגש זה בזה ולהיאבק זה כנגד זה, ואף-על-פי שהציוויליזציה עצמה עשויה להידמות למסה סתורה של מאמץ ומאבק, היא אכן מעידה על מאמץ כן, ולא על המונוטוניות הקטלנית של הקיפאון.

68:2.2 (764.5) בעוד שרמת האינטליגנציה תרמה באופן משמעותי לקצב ההתקדמות התרבותית, במהותה נועדה החברה לצמצם את גורם הסיכון באופן חייו של היחיד, והיא התקדמה מהר ככל שהצליחה להפחית את הכאב ולהעצים את אלמנט העונג בחיים. וכך, כלל המבנה החברתי דוחף לאיטו אל עבר יעד הגורל – שמד או הישרדות – וזאת בתלות ביעד, שימור-עצמי או סיפוק-עצמי. השימור העצמי הינו המקור לחברה, בעוד שהסיפוק העצמי המופרז משמיד את הציוויליזציה.

68:2.3 (764.6) החברה עוסקת בהנצחה-עצמית, שימור-עצמי וסיפוק-עצמי, ואולם, ראוי שההגשמה העצמית האנושית תהפוך למטרה המיידית של קבוצות תרבותיות רבות.

68:2.4 (765.1) אינסטינקט העדר של האדם הטבעי איננו מספיק על-מנת להסביר את התפתחותו של הארגון החברתי אשר קיים כיום באורנטיה. אף כי הנטייה הטבועה לחיים בקהילה מצויה בבסיסה של החברה האנושית, הרבה מן החברותיות של האדם היא נרכשת. שתי השפעות חזקות תרמו לתחילת ההתאגדות של בני האדם: הרעב למזון והאהבה המינית; האדם חולק את שני הדחפים האינסטינקטיביים הללו עם ממלכת החי. שני רגשות אחרים אשר חיברו בין בני האדם **ושמרו** אותם יחדיו היו היוהרה והפחד, ובמיוחד הפחד מרוחות הרפאים.

68:2.5 (765.2) ההיסטוריה אינה אלא רישום המאבק הממושך של האדם על המזון. **האדם הפרימיטיבי חשב רק בשעה שהיה רעב;** שימור מזון היווה את פעולת המניעה העצמית הראשונה שלו, פעולת המשמעת העצמית. עם צמיחתה של החברה, פסק הרעב למזון להיות התמריץ היחיד להתאגדות הדדית. היו אלו סוגים רבים אחרים של רעב, וכן הגשמתם של

צרכים שונים, אשר הובילו להתאגדות קרובה יותר בקרב האנושות. ואולם, כיום מכביד על החברה משקלם הכבד של הצרכים-כביכול המופרזים של האדם. הציוויליזציה המערבית של המאה העשרים נאנקת קשות תחת המשא הכבד של המותרות ושל ההתרבות המוגזמת של הצרכים ושל המאוויים האנושיים. החברה המודרנית עומדת בצומת של אחד מן השלבים המסוכנים ביותר שלה של התאגדויות הדדיות נרחבות ושל תלות-הדדית סבוכה ביותר.

68:2.6 (765.3) הרעב, היוהרה והפחד מפני רוחות הרפאים הפעילו לחץ חברתי מתמיד, ואולם, הסיפוק המיני היה אך חולף ועוויתי. לא הדחף המיני לבדו הוא אשר הניע את הגברים והנשים הפרימיטיביים לקחת על עצמם את העול הכבד של קיום הבית. בתחילה נוסד הבית על בסיס חוסר המנוחה המיני של הזכר בשעה שנמנע ממנו הסיפוק התכוף, וגם על מסירות האהבה האימהית של הנקבה האנושית, שאותה היא חולקת במידה מה עם הנקבות של כל בעלי החיים הגבוהים. נוכחותו של תינוק חסר-ישע קבעה את ההבדלים הראשונים בין פעילויותיהם של הזכרים ושל הנקבות; האישה נדרשה לקיים משכן מבוסס שבו תוכל לעבד את האדמה. ומן הזמנים המוקדמים ביותר, מקום משכנה האישה נחשב תמיד לבית.

68:2.7 (765.4) וכך הפכה האישה במוקדם לחלק הכרחי מן התוכנית החברתית המתפתחת, לא כל-כך בשל התשוקה המינית החולפת כמו בשל **הדרישה למזון**; היא הייתה שותפה חיונית לשם השימור העצמי. היא הייתה ספקית של מזון, בהמת משא ובת-לוויה אשר ספגה התעללויות רבות בלא שהציגה טינה אלימה; ובנוסף לכל התכונות הרצויות האלה, היא הייתה אמצעי נוכח תמיד לשם סיפוק מיני.

68:2.8 (765.5) כמעט כל הדברים בעלי הערך המתמיד במסגרת הציוויליזציה נובעים במקורם מהמשפחה. המשפחה הייתה קבוצת השלום המוצלחת הראשונה; בה למדו הגבר והאישה כיצד להתאים את יריבותם, ובה בעת לימדו את ילדיהם לרדוף שלום.

68:2.9 (765.6) תפקיד הנישואין במסגרת האבולוציה הינו להבטיח את הישרדות הגזע ולא את ההגשמה גרידא של אושר אישי; השימור העצמי וההנצחה העצמית הינם מטרותיו האמיתיות של הבית. הסיפוק העצמי הינו נלווה אך איננו הכרחי, אלא אך ורק כתמריץ

המבטיח את הקשר המיני. הטבע דורש הישרדות, ואולם אמנויות הציוויליזציה ממשיכות להעצים את העונג שבנישואין ואת הסיפוק שבחיי המשפחה.

68:2.10 (765.7) אם נרחיב את היוהרה כך שתכלול גם את הגאווה, השאפתנות והכבוד, כי אז נוכל להבחין לא רק כיצד הנטיות האלה תורמות להיווצרותן של התאגדויות אנושיות, אלא גם כיצד הן מחזיקות את האנשים יחדיו, וזאת משום שרגשות מעין אלו הינם חסרי-תוחלת ללא קהל אשר בפניו הן תוצגנה לראווה. במהרה חָברה היוהרה לְרגשות ולדחפים אחרים אשר נזקקו לזירה חברתית שבה יוכלו להיות מוצגים ולספק את עצמם. קבוצה זו של רגשות היוותה את המקור להתחלה המוקדמת של כלל האמנויות, הטקסים וכל צורות התחרויות והמשחקים הספורטיביים.

68:2.11 (766.1) היוהרה תרמה רבות להולדתה של החברה; ואולם, בזמן ההתגלות הזו, מאיימים מאמציו הערמומיים של דור גאוותני להציף ולהטביע את כלל המבנה המורכב של ציוויליזציה ייחודית ביותר. זה מכבר החליפה השאיפה לעונג את רצון-הָרָעב; המטרות החברתיות הלגיטימיות של השימור-העצמי מתחלפות במהירות לכדי צורות בזויות ומאיימות של סיפוק-עצמי. השימור העצמי בונה את החברה; הסיפוק העצמי הבלתי-מרוסן לעולם הורס את הציוויליזציה.

3. השפעת החֶברות של הפחד מפני רוחות הרפאים

68:3.1 (766.2) התשוקות הפרימיטיביות יצרו את החברה המקורית, ואולם הפחד מפני רוחות הרפאים החזיק אותה יחד והוסיף לקיומה נופך חוץ-אנושי. המקור לפחד הפשוט היה פיזיולוגי: הפחד מפני כאב פיזי, מפני רעב אשר איננו בא על סיפוקו, או מפני אסון ארצי כלשהו; ואולם, הפחד מפני רוחות הרפאים היה בבחינת אימה חדשה ועילאית.

68:3.2 (766.3) הגורם היחיד אשר נודעה לו, ככל הנראה, ההשפעה הרבה ביותר על התפתחות החברה האנושית הינו החלום על רוח הרפאים. אף כי רוב החלומות הפחידו עד

למאוד את הדעת הפרימיטיבית, החלום על רוח הרפאים הטיל אימה הלכה למעשה על האנשים המוקדמים, ודחף את בעלי החלומות הללו, רדופי האמונות התפלות, להתחבר בכנות על-מנת לבקש הגנה הדדית זה בזרועותיו של זה מפני הסכנות המעורפלות והבלתי-נראות של עולם הרוחות. החלום על רוח הרפאים היה אחד מן המופעים המבדילים הראשונים בין טיפוס הדעת האנושי לבין זה של בעלי החיים. בעלי החיים אינם רואים בעיני רוחם את החיים שלאחר המוות.

68:3.3 (766.4) למעט גורם זה של רוח הרפאים, כל חברה נוסדה על בסיס של צרכים יסודיים ודחפים ביולוגיים בסיסיים. ואולם, הפחד מפני רוח הרפאים היווה גורם חדש במסגרת הציוויליזציה, פחד אשר עלה בהרבה על צרכיו הבסיסיים של היחיד, ואשר עלה בהרבה אפילו על המאבקים לשימור הקבוצה. הבעתה מפני רוחות המתים הולידה צורה חדשה ומדהימה של פחד: אימה מזעזעת ורבת-עוצמה אשר תרמה להתמרת הסדרים הרופפים של העידנים המוקדמים וליצירת הקבוצות הפרימיטיביות הממושמעות והמרוסנות יותר של הזמן הקדום. האמונה התפלה חסרת הטעם הזו, אשר בחלקה עדיין קיימת, הכינה את דעתם של בני האדם – באמצעות הפחד מפני הבלתי-מציאותי ומפני העל-טבעי – לגילויה, בשלב מאוחר יותר, של "יראת האל, אשר הינה ראשית הדעת". הפחדים הבלתי-מבוססים של האבולוציה מתוכננים להיות מוחלפים בַּיִראה מפני האלוהויות, אשר אותה מעודדת ההתגלות. הכת המוקדמת של יראת רוח הרפאים הפכה לקשר חברתי רב-עוצמה, ולמן אותם ימים רחוקים ממשיכה האנושות לחתור, פחות או יותר, להשגתה של רוחניות.

68:3.4 (766.5) הרעב והאהבה דחפו את האנשים זה לעבר זה; היוהרה והפחד מפני רוח הרפאים החזיקו אותם יחדיו. ואולם, ללא השפעתן של ההתגלויות מקדמות השלום, אין די ברגשות הללו לבדם על-מנת לעמוד במתח החשדנות והרוגז הטמון בקשרים הבין-אישיים. ללא הסיוע ממקורות על-אנושיים, יפקע המתח של החברה עם הגיעו למגבלות מסוימות, ואותן השפעות אשר מניעות את החברה – הרעב, האהבה, היוהרה והפחד – קושרות קשר על-מנת לדרדר את האנושות לעבר מלחמה ושפיכות דמים.

68:3.5 (766.6) נטייתו של הגזע האנושי לשלום איננה מתנת טבע; היא נגזרת מן הלימוד של דת ההתגלות, מן הניסיון המצטבר של הגזעים המתקדמים, אך בעיקר מתורתו של ישוע, נסיך השלום.

4. התפתחותן של המוסכמות

68:4.1 (767.1) מקורם של כל המוסדות החברתיים המודרניים הינו בהתפתחות המנהגים הפרימיטיביים של אבותיכם הקדמונים הפראיים; מה שנהוג כיום הינו נוהג האתמול אשר הורחב והותאם. הנוהג מהווה בעבור הקבוצה את מה שמהווה ההרגל בעבור היחיד; והמנהגים הקבוצתיים מתפתחים לכדי מנהגים עממיים או מסורות שבטיות – מוסכמות של ההמון. מקורם של כל מוסדות החברה בת ימינו נעוץ בהתחלות הצנועות והמוקדמות האלה.

68:4.2 (767.2) ראוי לזכור כי המוסכמות נולדו מתוך מאמץ להתאים את החיים בקבוצה לתנאי החיים בצוותא במספרים גדולים; המוסכמות היו בבחינת המוסד החברתי הראשון של האדם. וכל התגובות השבטיות האלה נולדו מתוך השאיפה להימנע מכאב ומהשפלה, תוך כדי חיפוש אחר ההנאה מן העונג ומן הכוח. מקורם של המנהגים העממיים, כמו גם מקורן של השפות, הינו תמיד בלתי-מודע ובלתי-מכוון, ומשום כך לעולם אפוף מסתורין.

68:4.3 (767.3) הפחד מפני רוח הרפאים הניע את האדם הפרימיטיבי לראות בעיני רוחו את העל-טבעי, ובכך הניח בבטחה את היסודות לאותן השפעות חברתיות רבות-עוצמה של האתיקה ושל הדת, אשר בתורן שימרו מדור לדור וללא-פגע את מנהגי החברה ואת מוסכמותיה. הדבר היחיד אשר כונן וקיבע את המוסכמות היה האמונה כי המתים קינאו לאורחות החיים שבהן חיו ועל-פיהן מתו; ומשום כך, הטילו עונש כבד על כל בני התמותה החיים אשר העזו לנהוג בחוסר אחריות כלפי אותם חוקי חיים אשר הם עצמם כיבדו בעת חייהם בגוף בשר ודם. ואת כל זאת מדגימה בצורה המיטבית ההערצה הנוכחית שאותה חש הגזע הצהוב כלפי אבותיו. הדת הפרימיטיבית אשר התפתחה מאוחר יותר חיזקה באופן

משמעותי את הפחד מפני רוח הרפאים בכך שייצבה את המוסכמות, ואולם הציוויליזציה המתקדמת שחררה את האנושות יותר ויותר מכבלי הפחד ומן השעבוד לאמונות התפלות.

68:4.4 (767.4) בטרם קיבל מן המורים של דאלאמטיה את הלימוד המשחרר – אשר הנהיג ליברליות – היה האדם הקדום בבחינת קורבן חסר-ישע של טקסיות המוסכמות; הפרא הפרימיטיבי הוקף מכל עבר בטקסיות בלתי-פוסקת. כל מה שעשה, החל מן הרגע שבו הקיץ משנתו בבוקר ועד לרגע שבו נרדם במערתו עם רדת ליל נדרש להיעשות בדיוק כפי שנעשה – קרי, בהתאם לדרכים המקובלות של השבט. הוא היה עבד לרודנות ההרגל; לא היה בחייו שום-דבר חופשי, ספונטני או מקורי. לא הייתה שום התקדמות טבעית אל עבר קיום מנטאלי, מוסרי או חברתי רם יותר.

68:4.5 (767.5) האדם המוקדם היה אחוז כהוגן בידי המנהג; הפרא אכן היה עבד נרצע להרגל; ואולם, מאז ומתמיד עלו והופיעו אותן וואריאציות של הטיפוס אשר העז לחשוב באופנים חדשים ולכונן שיטות חיים משופרות. ואף-על-פי-כן, רפיונו של האדם הפרימיטיבי מהווה את בלם הביטחון הביולוגי כנגד נפילה פתאומית מדי לחוסר ההתאמה ההרסני של ציוויליזציה אשר מתקדמת מהר מדי.

68:4.6 (767.6) ואולם, המוסכמות האלה אינן בבחינת רוע מוחלט; ושומה על התפתחותן שתימשך. הניסיון לשנותן מן היסוד באמצעות הפיכה קיצונית עלול להוות מכה קטלנית כמעט להימשכותה של הציוויליזציה. הנוהג היווה את חוט השני של ההמשכיות אשר שמר על שלמות הציוויליזציה. דרכה של האנושות זרועה בשיירי מנהגים אשר ננטשו ובנוהגים חברתיים שאבד עליהם הכלח; ואולם, מעולם לא שרדה אף ציוויליזציה אשר זנחה את מוסכמותיה, אלא כאשר אימצה לעצמה מנהגים טובים וראויים יותר.

68:4.7 (767.7) הישרדותה של חברה תלוי בראש ובראשונה בהתפתחותן המדורגת של מוסכמותיה. תהליך התפתחות המנהגים נובע מן הרצון לערוך ניסויים; רעיונות חדשים מועלים ומוצעים – ומכאן נובעת תחרות. ציוויליזציה בהתקדמות מאמצת את הרעיון המתקדם ושורדת; הזמן והנסיבות בוחרים לבסוף את הקבוצה הכשירה יותר לשרוד. ואולם, אין פירושו של דבר כי כל שינוי נפרד ובודד במבנה החברה האנושית היה לטובה. לא כך

הדבר! לחלוטין לא! זאת הואיל ואירעו גם מספר רב של נסיגות במהלך המאבק ההתקדמות הממושך של הציוויליזציה של אורנטיה.

5. טכניקות של אדמה — אמנויות התחזוקה

68:5.1 (768.1) האדמה הינה בימת האנושות; בני האדם הינם השחקנים. ולעולם חייב האדם להתאים את משחקו למצב האדמה. התפתחות המוסכמות תמיד תלויה ביחס אדם-אדמה. ועובדה זו נכונה על-אף הקושי להבחין בה. טכניקות האדמה של האדם, או אמנויות התחזוקה, בנוסף לרמת איכות חייו, שוות לסך הדרכים העממיות, קרי המוסכמות. וסכום התאמת האדם לדרישות החיים שווה לציוויליזציה התרבותית שלו.

68:5.2 (768.2) התרבויות האנושיות המוקדמות ביותר הנצו לאורך נהרותיו של חצי הכדור המזרחי, וּמְצָעדה קדימה של הציוויליזציה כלל ארבע צעדים גדולים. ואלו הם:

68:5.3 (768.3) 1. **שלב הליקוט.** ההכרח לצרוך מזון, הרעָב, הוביל לצורה הראשונה של ארגון תעשייתי, שיירות ליקוט המזון הפרימיטיביות. לעיתים נפרשה שיירת רעב שכזו לאורך כשישה-עשר קילומטרים, בעוברה על הארץ תוך חיפוש מזון. היה זה שלב התרבות הפרימיטיבי של הנוודים, וכיום זוהי צורת החיים של הבושמנים באפריקה.

68:5.4 (768.4) 2. **שלב הציד.** המצאת כלי נשק אפשרה לבני האדם להפוך לציידים, ובכך להשיג שחרור ניכר מן ההשתעבדות למזון. אנדוני נבון אחד אשר נפצע קשה באגרופו בעת קרב מר, גילה-מחדש את הרעיון של שימוש במקל ארוך במקום זרועו, יחד עם קשירת פיסת צור קשה באמצעות גידים אל קצה המקל, במקום אגרופו. שבטים רבים גילו באופן עצמאי תגליות מעין אלה, וצורות שונות אלה של הפטישים היוו את אחד הצעדים הכבירים קדימה של הציוויליזציה האנושית. כיום ישנם ילידים באוסטרליה אשר התקדמו אך מעט מעבר לשלב הזה.

68:5.5 (768.5) האנשים הכחולים הפכו לציידים וללוכדים מומחים; הם לכדו כמויות עצומות של דגים באמצעות גדרות שהתקינו בנהרות. את עודף הדגים הם ייבשו לצריכה בחורף. מלכודות בצורות מחוכמות רבות שימשו לציד, אך הגזעים הפרימיטיביים יותר לא צדו את בעלי החיים הגדולים יותר.

68:5.6 (768.6) 3. **השלב הכפרי.** שלב זה של הציוויליזציה התאפשר הודות לביותם של בעלי החיים. הערבים והילידים באפריקה כלולים בקרב העמים הכפריים של הזמן האחרון.

68:5.7 (768.7) החיים הכפריים הוסיפו והגדילו את החופש מן השעבוד למזון; האדם למד לחיות מן הריבית על ההון שברשותו, קרי מן הגידול אשר חל בעדר; ועובדה זו הגדילה את שיעור הפנאי אשר הוקדש לתרבות ולקדמה.

68:5.8 (768.8) החברה של קדם-החיים-הכפריים התבססה של שיתוף-פעולה בין המינים, ואולם, התפשטות העיסוק בגידול בעלי-חיים דחקה את האישה עמוק לעבר מעמד של עבד בחברה. בזמנים קודמים הייתה זו חובתו של הגבר להבטיח את המזון מן החי, בעוד שעיסוקה של האישה היה לספק מזון מן הצומח. לפיכך, כאשר נכנס האדם לעידן הכפרי של קיומו, חל פיחות עצום בכבוד האישה. היא עדיין נצרכה לעמול בעבודת האדמה על-מנת לייצר את צרכי הקיום מן הצומח, בעוד שהגבר נדרש אך ורק להזדקק לעדריו על-מנת לספק שפע של מזון מן החי. וכך הפך הגבר לבלתי-תלוי באופן יחסי באישה; ולאורך כל העידן הכפרי המשיך והתדרדר מעמד האישה בהתמדה. עם סיומו של עידן זה הפכה האישה אך מעט יותר מבעל-חיים אנושי, כזו המופקדת על העבודה ועל הולדת הצאצאים האנושיים, ממש בדומה למצופה מבעלי החיים בעדר. הגברים של העידן הכפרי אהבו את עדריהם עד למאוד; מצערת ביותר העובדה כי לא יכלו לרחוש חיבה עמוקה יותר לנשותיהם.

68:5.9 (769.1) 4. **השלב החקלאי.** שלב זה החל עם ביותם של צמחים, והוא מהווה את הסוג הגבוה ביותר של ציוויליזציה חומרית. הן קאליגאסטיה והן אדם התאמצו ללמד את הגננות ואת החקלאות. אדם וחווה היו גננים, לא רועי-צאן; ובאותם ימים הייתה הגננות בבחינת תרבות מתקדמת. לעיסוק בגידול צמחים יש השפעה מרוממת על כל הגזעים של המין האנושי.

68:5.10 (769.2) החקלאות הכפילה את היחס אדם-אדמה בַּעולם ביותר מפי ארבעה. ניתן לשלב את החקלאות יחד עם העיסוקים הכפריים של השלב התרבותי הקודם. וכאשר קיימת חפיפה בין כל שלושת השלבים, הגברים צדים והנשים עובדות את האדמה.

68:5.11 (769.3) מאז ומעולם התקיים חיכוך בין רועי הצאן לבין עובדי האדמה. הצייד והרועה היו לוחמניים, קרביים; החקלאי הינו טיפוס יותר שוחר שלום. הקשר לבעלי-חיים מרמז על מאבק ועל כוח; הקשר לצמחים מניב סבלנות, שקט ושלווה. החקלאות והתעשייה הינן פעילויות השלום. אך החיסרון של שתיהן, כפעילויות חברתיות בעולם, הוא שהן נעדרות ריגוש והרפתקה.

68:5.12 (769.4) החברה האנושית התפתחה משלב הציד, דרך זה של רעיית הצאן ועד לשלב הטריטוריאלי של החקלאות. וכל שלב בהתקדמותה זו של הציוויליזציה לווה בפחות ופחות חיי נוודות; יותר ויותר אנשים החלו לגור בבית.

68:5.13 (769.5) ובשעה זו משלימה התעשייה את החקלאות, ועמה מגיעה התוצאה של גידול בַּעיור והִתְרבות קבוצות האזרחים הבלתי-חקלאיות. ואולם, עידן תעשייתי לא יוכל לקוות לשרוד, אלא אם כן יצליחו מנהיגיו לזהות כי אפילו ההתפתחויות החברתיות הגבוהות ביותר חייבות לעולם להישען על בסיס חקלאי איתן.

6. האבולוציה של התרבות

68:6.1 (769.6) האדם הינו יציר האדמה, ילדו של הטבע; ואין זה משנה עד כמה יבקש להתחמק מן האדמה, הרי שלבסוף נידון ניסיונו זה לכישלון. ונכון הדבר בעבור כלל האנושות, פשוטו כמשמעו, "כִּי מִמֶּנָּה לֻקָחְתָּ, וְאֶל עָפָר תָּשׁוּב". מאבקו הבסיסי של האדם היה, ולעולם יהא, על האדמה. ההתאגדויות החברתיות הראשונות של בני האדם הפרימיטיביים נוסדו על-מנת לנצח במאבקי האדמה הללו. היחס אדם-אדמה עומד בבסיסה של כל ציוויליזציה חברתית.

68:6.2 (769.7) האינטליגנציה של האדם – אשר באה לידי ביטוי באמנויות ובמדעים – הגדילה את תנובת האדמה; בה בעת, הגידול הטבעי נשלט במידה מסוימת, וכך התאפשרו התזונה והפנאי הדרושים לשם בנייתה של ציוויליזציה תרבותית.

68:6.3 (769.8) החברה האנושית נשלטת על-ידי חוק הקובע כי האוכלוסייה חייבת להשתנות ביחס ישר לאמנויות האדמה, וביחס הפוך לרמת חיים נתונה. במשך כלל העידנים המוקדמים הללו, ואפילו יותר בהווה, קבע חוק הביקוש וההיצע בנוגע לאדם ולאדמה את הערך של שניהם. בימים שבהם האדמה הייתה מצויה וזמינה בשפע – אזורים בלתי-מיושבים – היה הצורך בבני-אדם רבים גדול מאוד, ולפיכך עלה מאוד גם ערכם של חיי האדם; משום כך היה אובדן החיים דבר איום יותר. במהלך התקופות של חוסר באדמה ושל אכלוס-היתר הנלווה לכך, הפכו חיי אדם זולים יותר באופן יחסי, כך שהמלחמה, הרעב והמגפות נתפשו מתוך דאגה פחותה.

68:6.4 (770.1) כאשר פוחתת תנובת האדמה, או כאשר עולה שיעור האוכלוסין, מתחדש המאבק הבלתי-נמנע; התכונות הגרועות ביותר אשר בטבע האדם עולות אל פני השטח. השיפור בתנובת האדמה, התרחבותן של האמנויות המכאניות והפיחות בשיעור האוכלוסין, כל אלו נוטים לקדם את ההתפתחות של צדדיו הטובים יותר של טבע האדם.

68:6.5 (770.2) החברה החלוצית מפתחת את הצד הבלתי-מוכשר של האנושות; האמנויות העדינות והקדמה המדעית האמיתית, בנוסף לתרבות הרוחנית, כל אלה שגשגו באופן מיטבי במרכזי החיים הגדולים, בעת שנתמכו באוכלוסייה תעשייתית וחקלאית ביחס מעט נמוך מן היחס אדם-אדמה. לעולם מכפילות הערים את הכוח של תושביהן, לטובה או לרעה.

68:6.6 (770.3) מאז ומעולם השפיעה רמת החיים על גודל המשפחה. ככל שרמת החיים עולה כך קטנה המשפחה; וזאת עד לנקודה שבה מתאפשר מעמד מבוסס, או שמתרחשת כְּלָיָה הדרגתית.

68:6.7 (770.4) במשך כל העידנים קבעה רמת החיים את איכות האוכלוסייה אשר שרדה, זאת בניגוד לַכמות גרידא. רמות החיים של המעמדות המקומיים מניבות מעמדות חברתיים חדשים, מוסכמות חדשות. כאשר רמות החיים הופכות מורכבת מדי, או כאלה של מותרות

רבים מדי, כי אז הן הופכות עד מהרה לאובדניות. הקסטות הינן תוצאה ישירה של לחצים חברתיים חזקים הנגרמים בשל התחרות הקשה הנוצרת בתוככי אוכלוסיות צפופות.

68:6.8 (770.5) הגזעים המוקדמים נהגו להגביל לעיתים קרובות את גודל האוכלוסייה; כל השבטים הפרימיטיביים הרגו תינוקות מעוותים וחולים. לפני הזמנים שבהם נקנו נשים לתכלית של נישואין, תינוקות בנות נרצחו לעיתים תכופות. לא פעם היו חונקים את התינוק עם לידתו, אך השיטה החביבה הייתה חשיפת התינוק לאיתני הטבע. אב לתאומים התעקש על-פי-רוב שאחד מן השניים יירצח, זאת הואיל ולידות-מרובות נחשבו כלידות אשר נגרמו בשל קסם, או בשל חוסר-נאמנות. ככלל, חסו על חייהם של תאומים בני אותו מין. ובעוד שהטאבו הללו היו לפנים אוניברסאליים כמעט, הם מעולם לא היוו חלק מן המוסכמות האַנְדוֹנְיוֹת; האנשים הללו תמיד התייחסו לתאומים כאל סימן למזל טוב.

68:6.9 (770.6) גזעים רבים למדו את טכניקות ההפלה, ונוהג זה הפך נפוץ ביותר לאחר התבססות הטאבו על לידות של נשים לא-נשואות. במשך זמן רב היו הנשים הבלתי-נשואות הורגות את ילדיהן, ואולם בקרב קבוצות מתורבתות יותר הפכו הילדים הבלתי-חוקיים הללו לבני החסות של אם הילדה היולדת. שבטים פרימיטיביים רבים נכחדו כמעט לחלוטין בשל הנוהג המשולב של ההפלות ושל הרג התינוקות. ואולם, ללא קשר למה שקבעו המוסכמות, ילדים מעטים מאוד נרצחו לאחר שהחלו לינוק – האהבה האימהית הינה חזקה מדי לשם כך.

68:6.10 (770.7) ואפילו במאה העשרים עדיין קיימות שאריות של השיטות האלה לשליטה באוכלוסין. באוסטרליה קיים שבט אשר האימהות בו מסרבות לגדל יותר מאשר שניים או שלושה ילדים. עד לפני זמן לא רב, שבט אוכל-אדם מסוים היה אוכל כל ילד חמישי שנולד. במדגסקר, שבטים מסוימים משמידים את כל הילדים אשר נולדו בימים חסרי-מזל מסוימים, דבר אשר מביא למותם של קרוב לעשרים-וחמישה אחוזים מכלל התינוקות.

68:6.11 (770.8) מנקודת המבט של העולם, עודף אוכלוסייה מעולם לא היווה בעיה רצינית בעבר; ואולם, אם תפחתנה המלחמות, ואם המדע ימשיך להדביר את המחלות האנושיות, כי אז הדבר עלול להוות בעיה רצינית כבר בעתיד הקרוב. בעת ההיא, תעמוד תבונת מנהיגות העולם במבחן כביר. האם יעמדו לשליטיה של אורנטיה התבונה והאומץ לטפח את הריבוי של בני האדם הממוצעים והיציבים, וזאת במקום ריבויים של אלו המצויים בקצוות, הן בני האדם

העל-רגילים והן בני הקבוצות של בני-אדם תת-רגילים ההולכות וגדלות באופן עצום? נדרש לקדם את האדם הרגיל; הוא הינו עמוד השדרה של הציוויליזציה והמקור לגאונים המוטנטיים של הגזעים. על החברה להחיל שליטה על בני האדם התת-רגילים; אין נדרש לייצר מאלו יותר מהמספר הדרוש לקיום רמות התעשייה הנמוכות, אותן מלאכות אשר דורשות אינטליגנציה גבוהה מזו של בעלי החיים, אך אשר דרישותיהן הינן כה נמוכות עד שהן תהיינה בבחינת שיעבוד ואף עבדות לשמה בעבור הטיפוסים הגבוהים יותר של בני האדם.

68:6.12 (771.1) [הוצג על-ידי מלכי-צדק המוצב לעיתים באורנטיה.]

>> מסמך 68 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 70 <<

מסמך 69

המוסדות האנושיים הפרימיטיביים

69:0.1 (772.1) מן הבחינה הרגשית עולה האדם על אבותיו החייתיים ביכולתו להעריך את ההומור, את האמנות ואת הדת. מן הבחינה החברתית, עליונותו של האדם מתבטאת ביכולתו לבנות כלים, לְתַקְשֵׁר ולבנות מוסדות.

69:0.2 (772.2) כאשר בני-אדם מקיימים לאורך זמן ממושך קבוצות חברתיות, תוצאתן של התאגדויות מעין אלה הינה תמיד יצירתן של נטיות פעולה מסוימות אשר באות לשיאן בְּמיסוד. מרבית מוסדותיו של האדם הוכיחו את עצמם כחוסכי-עבודה, בעוד שבה בעת הם תורמים דבר-מה להעצמת תחושת הביטחון הקבוצתית.

69:0.3 (772.3) האדם המתורבת גאה מאוד באופיים, ביציבותם ובהמשכיותם של מוסדותיו המבוססים, ואולם, כלל המוסדות האנושיים הינם אך הצטברות של מוסכמות העבר, כפי שאלה נשתמרו הודות לטאבו וכפי שזכו להערכתה של הדת. מורשות מעין אלה הופכות למסורות; ובסופו של דבר עוברות המסורות מטמורפוזה לכדי מוסכמות.

1. המוסדות האנושיים הבסיסיים

(772.4) 69:1.1 כלל המוסדות האנושיים מטפלים בצורך חברתי כזה אחר, בהווה או בעבר; זאת על-אף שפיתוח היתר של המוסדות פוגע בוודאות בערכו של היחיד, בכך שהאישיות מואפלת והיוזמה מצומצמת. על האדם לשלוט במוסדותיו ולא להרשות לעצמו להיות נשלט בידי היצירות האלה של הציוויליזציה המתקדמת.

(772.5) 69:1.2 המוסדות האנושיים מתחלקים לשלוש מחלקות כלליות:

(772.6) 69:1.3 1. **המוסדות לתחזוקה-עצמית.** מוסדות אלו חובקים את אותם נְהָגִים הנובעים מן הרעב למזון ומן האינסטינקטים הנלווים לו לשימור-עצמי. הם כוללים את התעשייה, הרכוש, המלחמה לשם השגת הרווח ואת כל מנגנוני הוויסות של החברה. במוקדם או במאוחר, מקדם אינסטינקט הפחד את כינון מוסדות ההישרדות הללו באמצעות הטאבו, המוסכמה והתמיכה הדתית. ואולם, הפחד, הבּוּרוּת והאמונה הטפלה שימשו בתפקידי מפתח עם ראשית כינונם של כלל המוסדות האנושיים, ובהתפתחותם לאחר מכן.

(772.7) 69:1.4 2. **המוסדות להנצחה-עצמית.** אלו מוסדות החברה אשר נובעים מהרעב למין, מן האינסטינקט האימהי ומתוך הרגשות הרכים הגבוהים יותר של הגזעים. הם חובקים את אמצעי הביטחון החברתיים אשר מקנים הבית ובית הספר, את חיי המשפחה, את החינוך, האתיקה והדת. והם כוללים את מנהגי הנישואין, את המלחמה לשם הגנה ואת בניית הבתים.

(772.8) 69:1.5 3. **המוסדות לסיפוק-עצמי.** אלו הם הנהגים אשר נובעים מנטיות היוהרה ומרגשות הגאווה; והם כוללים את מנהגי הלבוש והקישוט-האישי, השימושים החברתיים, המלחמה לשם השגת תהילה, הריקוד, השעשוע, המשחקים, וצורות אחרות של סיפוק חושי. ואולם, הציוויליזציה מעולם לא פיתחה מוסדות מיוחדים של סיפוק-עצמי.

(773.1) 69:1.6 שלוש קבוצות הנהגים האלה של פעילויות חברתיות קשורות קשר אינטימי זו לזו ותלויות-הדדית באופן מדוקדק. באורנטיה הן מייצגות ארגון סבוך אשר פועל כמנגנון חברתי יחיד.

2. שחר התעשייה

(773.2) 69:2.1 התעשייה הפרימיטיבית צמחה לאיטה כתעודת ביטוח כנגד אימת הרעב. כבר בשחר קיומו למד האדם מאחדים מבעלי החיים אשר במהלך האיסוף בתקופת השפע אחסנו מזון לימי המחסור.

(773.3) 69:2.2 בטרם הנץ החסכנות המוקדמת והתעשייה הפרימיטיבית נגזר גורלו של השבט הממוצע לעוני ולסבל אמיתי. האדם המוקדם נאלץ להתחרות על מזונו עם כלל עולם החי. כוח המשיכה של התחרות לְעולם מושך את האדם כלפי מטה, אל עבר הרמה החייתית; העוני הינו המצב הטבעי אשר רודה באדם. העושר אינו מתת טבע; הוא הינו תוצאה של עבודה, של ידע ושל ארגון.

(773.4) 69:2.3 האדם הפרימיטיבי לא איחר להבחין בְּיתרונות ההתאגדות. ההתאגדות הובילה לארגון, והתוצאה הראשונה של הארגון הייתה חלוקת העבודה, אשר מייד חסכה בזמן ובחומרים. התמקצעות זו בעבודה נולדה כתוצאה מן ההסתגלות ללחץ – מן החיפוש אחר הדרך הקלה ביותר. הפראים הפרימיטיביים מעולם לא ביצעו מלאכה אמיתית כלשהי בשמחה או מתוך רצון. התּוֹאֲמוּת בעבורם נבעה מאילוץ ההכרח.

(773.5) 69:2.4 האדם הפרימיטיבי סלד מעבודה קשה, והוא לא הזדרז אלא כאשר עמד מול סכנה גדולה. גורם הזמן בעבודה – הרעיון של ביצוע משימה נתונה במסגרת של זמן מוגבל – הוא מושג מודרני לחלוטין. הקדמונים מעולם לא הזדרזו. היו אלה הדרישות הכפולות והמכופלות של מאבק הקיום העז, לצד אלה של רמת חיים הולכת ועולה בהתמדה, אשר הניעו את גזעי האדם המוקדם, הנרפים מיסודם, לעבר החריצות.

(773.6) 69:2.5 המלאכה – מאמצי התכנון – מבדילה את האדם מן הבהמה, אשר מאמציה הינם אינסטינקטיביים בעיקרם. הצורך לעבוד הינו בבחינת הברכה העליונה של האדם. כלל חברי הסגל של הנסיך עבדו; הם תרמו רבות על-מנת לרומם את עבודת הכפיים באורנטיה. אדם היה גנן; האל של העברים עמל בעצמו – הוא היה הבורא והמקיים של הדברים כולם.

העברים היו השבט הראשון אשר העניק ליצרנות חשיבות עליונה; הם היו העם הראשון אשר הכריז כי "זה אשר אינו חפץ לעמול, גם לאכול לא יאכל". ואולם, רבות מדתות העולם נסוגו אל האידיאל המוקדם של הבטלנות. יופיטר היה הולל, ובודהה הפך לחסיד מְעַיֵּן של הפנאי.

69:2.6 (773.7) שבטי הסאנגיק היו יצרניים למדי בשעה ששכנו הרחק מן האזורים הטרופיים. ואולם, מאבק ארוך ביותר התקיים בין חסידיו העצלים של הכישוף לבין שליחי המלאכה – אלו אשר ראו את הנולד.

69:2.7 (773.8) בתחילה כוונה ראיית הנולד האנושית לטובת שימורם של האש, המים והמזון. ואולם, האדם הפרימיטיבי היה מהמר מטבעו; תמיד הוא ביקש לקבל משהו בלא-תמורה, ולעיתים קרובות מדי, במהלך הזמנים המוקדמים ההם, נזקפה לזכות הכישוף הצלחתה של פעולה אשר בוצעה בסבלנות. זמן רב חלף עד אשר הכישוף פינה את מקומו מפני ראיית הנולד, המניעה-העצמית והיצרנות.

3. ההתמקצעות בעבודה

69:3.1 (773.9) חלוקת העבודה בחברה הפרימיטיבית נקבעה בראש ובראשונה על-ידי הנסיבות הטבעיות, ורק לאחר מכן על-ידי הנסיבות החברתיות. הסדר המוקדם של ההתמקצעות בעבודה היה כדלקמן:

69:3.2 (774.1) 1. **התמקצעות מבוססת מִגדר.** עבודתה של האישה נגזרה מנוכחותו הנבחרת של הילד; באופן טבעי, הנשים אוהבות תינוקות יותר מן הגברים. וכך הפכה האישה לזו העוסקת בעבודות השגרתיות, בעוד שהגבר הפך לצייד וללוחם אשר עסק לחילופין בְּתקופות מובחנות של עבודה ושל מנוחה.

69:3.3 (774.2) במשך כל העידנים פעל הטאבו על-מנת לשמר את האישה בבירור בתחומה. באנוכיותו, בחר הגבר את המלאכות הנוחות יותר, והותיר את ביצוע מלאכות הפרך השגרתיות בידי האישה. מאז ומעולם התבייש הגבר לבצע את עבודותיה של האישה, אך

האישה מעולם לא גילתה כל התנגדות לבצע את עבודותיו של הגבר. ואולם, מוזר להיווכח כי הן הגברים והן הנשים תמיד עבדו יחדיו בבניית הבית ובריהוטו.

69:3.4 (774.3) 2. **התאמה לגיל ולחולי.** ההבדלים הללו קבעו את חלוקת העבודה הבאה הגברים הזקנים, כמו הנכים, הוקצו במוקדם לעבוד בהכנת כלי עבודה וכלי נשק. ולאחר מכן הם הוקצו לבניית מפעלי השקיה.

69:3.5 (774.4) 3. **הבידול המבוסס על הדת.** המרפאים היו בני האדם הראשונים אשר היו פטורים מעבודת הכפיים; הם היוו את המעמד המקצועי החלוצי. חרשי המתכת היו קבוצה קטנה אשר התחרתה במרפאים על הקוסמות. כישוריהם בעבודת המתכות גרמו לאנשים לפחד מהם. ה"חרשים הלבנים" וה"חרשים השחורים" הינם המקור לאמונות המוקדמות בקסם לבן ובקסם שחור. מאוחר יותר התערבבה אמונה זו באמונות הטפלות על רוחות רפאים טובות ורעות, וכן על רוחות טובות ורעות.

69:3.6 (774.5) חרשי המתכת היוו את הקבוצה הבלתי-דתית הראשונה אשר נהנתה מזכויות-יתר מיוחדות. בשעת מלחמה הם נחשבו לניטרליים, ופנאי נוסף זה תרם לכך שקבוצה הם הפכו להיות הפוליטיקאים של החברה הפרימיטיבית. ואולם, בעקבות ניצול גס לרעה של זכויות היתר האלה הפכו חרשי המתכת לשנואים על הכלל, ואנשי הרפואה הזדרזו לטפח את השנאה כלפי מתחריהם. במאבק הראשון הזה בין המדע לבין הדת, ניצחה הדת (האמונות הטפלות). לאחר שסולקו מן הכפרים, החזיקו חרשי המתכת בבתי הפונדק הראשונים, וכן בבתי המגורים הציבוריים הראשונים בשולי הישובים.

69:3.7 (774.6) 4. **בעלים ועבד.** הבידול הבא בעבודה נבע מן היחסים שבין הכובש לנכבש; ומשמעו של דבר – תחילת העבדות האנושית.

69:3.8 (774.7) 5. **בידול המבוסס על שוני בתכונות פיזיות ומנטאליות.** חלוקות עבודה נוספות הושפעו מההבדלים המולדים שבין בני האדם; לא כל בני האדם נולדים שווים.

69:3.9 (774.8) מומחי התעשייה הראשונים היו עובדי הצור ובנאי האבן; הבאים לאחריהם היו חרשי המתכת. לאחר מכן התפתחה מומחיות של קבוצות; משפחות ושבטים שלמים הועידו עצמם לעיסוק במלאכות מסוגים מסוימים. מקורה של אחת מן הקסטות המוקדמות ביותר של הכמרים, בנפרד מן המרפאים של השבט, נעוץ באמונה טפלה אשר רוממה משפחה של חרשי חרבות מומחים.

69:3.10 (774.9) הקבוצות הראשונות של מומחי תעשייה היו מייצאי מלח-הסלע והקדרים. בקרב הקבוצה האחרונה, הנשים הכינו את כלי החרס הפשוטים, ואילו הגברים את המהודרים שבהם. בקרב שבטים מסוימים בוצעו מלאכות התפירה והאריגה בידי נשים, ואילו בשבטים אחרים בידי הגברים.

69:3.11 (774.10) ראשונות לעסוק במסחר היו הנשים; הן הועסקו כמרגלות וניהלו מסחר כעיסוק צדדי. או אז התרחב המסחר, והנשים שימשו כמתווכות – כשליחות. לאחר מכן בא ועלה מעמד הסוחרים, אלו אשר גבו עמלה, רווח, בעבור שירותיהם. הגידול בסחר החליפין הקבוצתי התפתח לכדי מסחר; ולאחר החליפין בסחורות הגיע החליפין בעובדים מומחים.

4. תחילתו של הסחר

69:4.1 (775.1) בדיוק כשם שהנישואין שבהסכמה הגיעו לאחר אלו של השבי, כך גם הגיע סחר החליפין לאחר הפשיטות לצורך השתלטות. ואולם, תקופה ארוכה של פיראטיות חצצה בין הנְהָגִים המוקדמים של סחר החליפין הדומם לבין הסחר המאוחר יותר באמצעות שיטות החליפין המודרניות.

69:4.2 (775.2) סחר החליפין הראשון נערך על-ידי סוחרים חמושים אשר הותירו את סחורותיהם בנקודה ניטרלית. השווקים הראשונים קוימו בידי הנשים; הן היו הסוחרות הראשונות, הואיל והן היו אלה אשר נשאו את המשאות; הגברים היו לוחמים. בשלב מוקדם

מאוד התפתח דוכן הסחר, קיר רחב דיו על-מנת למנוע מן הסוחרים מלהגיע זה אל זה עם כלי נשקם.

69:4.3 (775.3) נעשה שימוש בפֶּטִישׁ אשר עמד על המשמר במחסני הסחורות של סחר החליפין הדומם. שווקים מעין אלו היו חסינים בפני גניבות; דבר לא היה מוּסר, אלא לאחר שהוחלף או לאחר שנקנה; ולעולם היו הסחורות בטוחות בשעה שפֶּטִישׁ הופקד על המשמר. הסוחרים הראשונים היו הוגנים ביותר בתוך שבטיהם הם, אך סברו כי אין כל פגם ברמיית זרים מרוחקים. ואפילו העִברים המוקדמים הכירו בקוד אתי שונה ביחסם לגויים.

69:4.4 (775.4) סחר החליפין הדומם נמשך לאורך עידנים בטרם נפגשו בני-אדם בלתי-חמושים על אדמת השוק המקודשת. היו אלה אותן ככרות שוק אשר הפכו למקומות מקלט הראשונים, ואשר נודעו מאוחר יותר בארצות מסוימות כ"ערי מקלט". כל מי שנמלט על נפשו מצא בשוק מפלט מפני התקפה.

69:4.5 (775.5) המשקלות הראשונים היו גרגרים של חיטה ושל דגנים אחרים. אמצעי החליפין הראשון היה דג, או עז. מאוחר יותר הפכה הפרה ליחידת חליפין.

69:4.6 (775.6) מקורו של הכתב המודרני הינו ברישומי הסחר המוקדמים; יצירת הספרות הראשונה של האדם הייתה מסמך קידום-מכירות, פרסומת למלח. רבות מן המלחמות המוקדמות נסובו סביב מרבצים של משאבים טבעיים, כגון צור, מלח ומתכות. האמנה השבטית הרשמית הראשונה נגעה להפיכתו של מרבץ מלח למרבץ בין-שבטי. המקומות אשר בהם נערכו אמנות סיפקו הזדמנות לחליפין ידידותיים ושלווים של רעיונות ושל התערבבות בין שבטים שונים.

69:4.7 (775.7) הכתב התפתח והתקדם דרך השלבים של "מקל המסרים", קשרי החבלים, כתב התמונות, ההירוגליפים וחגורות הוָואמְפּוּן, ועד לאלף-בית המוקדמים של הסמלים. משלוח המסרים התפתח ממסרי העשן הפרימיטיביים, הלאה דרך הרצים, השליחים הרכובים על-גבי בעלי-חיים, מסילות הברזל והמטוסים, כמו גם הטלגרף, הטלפון והתקשורת האלחוטית.

69:4.8 (775.8) רעיונות חדשים ושיטות משופרות נישאו בידי הסוחרים הקדומים אל רחבי העולם המיושב. המסחר, לצד ההרפתקה, הוביל למסעות של חיפוש וגילוי. וכל אלו יחדיו הולידו את התחבורה. המסחר, באמצעות קידום ההפריה התרבותית ההדדית, היווה גורם רב-ערך להפצת הציוויליזציה.

5. תחילתו של ההון

69:5.1 (775.9) ההון הינו העבודה אשר מיושמת תוך וויתור על ההווה לטובת העתיד. חסכונות מייצגים צורה של תחזוקה ושל ביטוח הישרדותי. אחסון המזון הוביל לפיתוח שליטה-עצמית ויצר את בעיות ההון והעבודה הראשונות. לאדם אשר החזיק בבעלותו מזון – בהנחה שהיה מסוגל להגן עליו מפני שודדים – היה יתרון מובחן על אדם שלא החזיק מזון בבעלותו.

69:5.2 (775.10) הבנקאי הקדום היה איש הערך של השבט. הוא החזיק באוצרות הקבוצה כפיקדון, והשבט כולו נרתם להגנת בקתתו בשעה שזו הותקפה. וכך, צבירתם של ההון האישי ושל העושר הקבוצתי הובילו מייד לקיומו של הארגון הצבאי. בתחילה היו מיועדים אמצעי זהירות מעין אלו להגנה על הרכוש מפני פשיטות זרים, ואולם, בהמשך לכך, השתגר הנוהג לשמור על כושרו של הארגון הצבאי באמצעות ארגון של פשיטות על רכושם ועל עושרם של שבטים שכנים.

69:5.3 (776.1) הדחפים הבסיסים אשר הובילו לצבירתו של ההון, היו:

69:5.4 (776.2) 1. **הרעב – יחד עם ראיית הנולד.** המשמעות של שמירת המזון ושימורו הייתה עוצמה ונוחות עבור אלו אשר ניחנו **בראיית נולד** מספקת על-מנת לספק באופן הזה את צרכי העתיד. אחסון המזון העניק תעודת ביטוח הולמת מפני הרעב ומפני האסונות,

ולאמיתו של דבר, כְּלל גוף המוסכמות הפרימיטיבי נועד לסייע לאדם להכפיף את ההווה לעתיד.

69:5.5 (776.3) 2. **אהבת המשפחה** — התשוקה לספק את רצונותיהם. ההון מייצג את שמירת הרכוש על-אף לחץ הרצונות ד-היום, על-מנת שישמש כתעודת ביטוח כנגד דרישות העתיד. ייתכן וחלק מן הצורך העתידי הזה נוגע לדורות הבאים של האדם.

69:5.6 (776.4) 3. **יוהרה** — התשוקה להציג לראווה את צבירת הרכוש. ביגוד עודף היה אחד מסימני הבידול הראשונים. הרהבתנות שבאיסוף פנתה עד מהרה אל גאוותו של האדם.

69:5.7 (776.5) 4. **מעמד** — הלהט לרכוש יוקרה חברתית ופוליטית. במוקדם מאוד קמה אצולה מסחרית אשר כרטיס הכניסה אליה היה תלוי במתן שירות מיוחד כלשהו לבני המלוכה, או אשר ניתן פשוט תמורת תשלום של כסף.

69:5.8 (776.6) 5. **עוצמה** — השאיפה להיות בעלים. מתן הלוואות היה נהוג כשיטת שעבוד, כאשר הריבית הנהוגה באותם זמנים קדומים הייתה בשיעור של מאה אחוז בשנה. מלווי הכספים הפכו עצמם למלכים באמצעות יצירת צבא של חייבים. משרתים בשל-חוב היו בין צורות הרכוש הנצבר הראשונות; ובימים הקדומים נמשכה עבדות החבות אפילו עד לשליטה על הגוף לאחר המוות.

69:5.9 (776.7) 6. **הפחד מפני רוחות המתים** — תשלום לכמרים לשם קבלת הגנה. במוקדם החל האדם להעניק תשורות מוות לכמרים, וזאת מתוך כוונה שרכושו ינוצל על-מנת לקדמו דרך החיים הבאים. כך הפכו הכמרים לעשירים ביותר; והם היו בין הראשיים מקרב הקפיטליסטים הקדומים.

69:5.10 (776.8) 7. **הדחף המיני** — התשוקה לרכוש אישה אחת או יותר. שיטת הסחר הראשונה של האדם הייתה החלפת נשים; היא החלה עוד הרבה לפני הסחר בסוסים. ואולם, הסחר בעבדים מיניים מעולם לא קידם את החברה; סחר שכזה היה — והוא עודנו — בבחינת

חרפה לגזע, משום שבעת ובעונה אחת הוא עיכב את התפתחות חיי המשפחה וזיהם את כושרם הביולוגי של העמים העליונים.

69:5.11 (776.9) 8. **צורות שונות של סיפוק-עצמי.** אחדים ביקשו לעצמם עושר משום שהוא טמן בחובו עוצמה; אחרים עמלו על-מנת לצבור רכוש משום שהוא העניק נוחות. האדם המוקדם (וגם כמה מאלו של הימים המאוחרים יותר) נטה לבזבז את משאביו על מותרות. החומרים המשכרים והסמים סיקרנו את הגזעים הפרימיטיביים.

69:5.12 (776.10) ככל שהתקדמה הציוויליזציה, כך רכש האדם תמריצים חדשים לחיסכון; רצונות חדשים נוספו עד מהרה לרעב המקורי למזון. המשטמה לעוני הייתה כה גדולה, עד כי ההנחה הייתה שאך ורק העשירים הולכים ישירות לגן העדן לאחר מותם. הערך אשר ניתן לרכוש הפך כה גבוה, עד כי ניתן היה למחוק בושה משמו של מאן ד-הוא באמצעות עריכת סעודה כיד המלך.

69:5.13 (777.1) במוקדם הפכה צבירת הרכוש לסמל הכרה של בידול חברתי. יחידים בשבטים מסוימים היו צוברים רכוש במשך שנים ארוכות, רק על-מנת ליצור רושם עז באמצעות שריפת הרכוש בחג מסוים, או על-ידי חלוקתו בחינם לחבריהם לשבט. דבר זה הפך אותם לאנשים גדולים. ואפילו האנשים המודרניים מתהוללים בפזרנות תוך הענקת מתנות בחג המולד, בעוד שבעלי ממון מקיימים מפעלי צדקה וחינוך כבירים. הטכניקות של האדם משתנות, אך נטייתו נותרת די קבועה.

69:5.14 (777.2) ואולם, מן ההגינות לציין כי עשירים קדומים רבים חילקו הרבה מעושרם בשל הפחד להירצח על-ידי אלו אשר חמדו את אוצרותיהם. אנשים עשירים נהגו להקריב עשרות עבדים על-מנת להציג בוז לעושר.

69:5.15 (777.3) אף-על-פי שההון נטה לשחרר את האדם, הוא סיבך במידה רבה את הארגון החברתי והתעשייתי שלו. הניצול של ההון לרעה בידי קפיטליסטים בלתי-הוגנים אינו משנה את העובדה כי ההון הינו הבסיס לחברה התעשייתית המודרנית. הודות להון ולהמצאות נהנה הדור הנוכחי ממידה רבה יותר של חופש מכל הדורות אשר קדמו לו על-פני האדמה. דבר זה

נרשם כעובדה, ולא כהצדקה לניצול הרבתי של ההון לרעה על-ידי נאמנים אנוכיים וחסרי התחשבות.

6. האש ויחסה לציוויליזציה

69:6.1 (777.4) החברה הפרימיטיבית על ארבע חטיבותיה – התעשייתית, השלטונית, הדתית והצבאית – קמה ועלתה באמצעות השימושים השונים באש, בבעלי החיים, בעבדים וברכוש.

69:6.2 (777.5) היכולת להדליק אש הבדילה, תוך דילוג אחד, את האדם מבעלי החיים; האש הינה ההמצאה, או התגלית, האנושית הבסיסית. האש אפשרה לאדם להישאר על-פני האדמה בלילות, הואיל ובעלי החיים פחדו מן האש. האש עודדה את המפגשים החברתיים של בין הערביים; היא לא רק גוננה מפני הקור ומפני חיות הפרא, אלא שימשה גם כביטחון מפני רוחות הרפאים. בתחילה היא שימשה יותר למאור מאשר לחימום; ושבטים מפגרים רבים מסרבים לישון, אלא אם להבה דולקת במשך כל הלילה.

69:6.3 (777.6) האש הייתה מקדמת גדולה של הציוויליזציה, באשר היא העניקה לאדם את ההזדמנות הראשונה להיות זולתני מבלי להחסיר מעצמו דבר; זאת בעת שהוא העניק לשכנו גחלים בוערים. האש של הבית, שעליה השגיחו האם או הבת הבכורה, הייתה המחנכת הראשונה, באשר היא דרשה השגחה ומהימנות. הבית הקדום לא היה מבנה, אלא המשפחה המקובצת מסביב לאש, מסביב לאח הביתי. ובשעה שבן ייסד בית חדש, הוא נשא אל ביתו זרד בוער מן האח הביתי.

69:6.4 (777.7) אף כי אֶנְדון, מגלה האש, נמנע מלהתייחס אליה כאל אובייקט לסגידה, רבים מצאצאיו התייחסו אל הלהבה כאל פֶּטִיש או כאל רוח. הם כשלו ברתימת הסגולות התברואתיות של האש לטובתם, הואיל והם סירבו לשרוף את האשפה. האדם הפרימיטיבי פחד מן האש ותמיד ביקש לשמור אותה במצב רוח טוב, ומכאן הנוהג לפזר קטורת. הקדמונים לא ירקו על האש בשום מקרה, וכמו כן מעולם לא היו עוברים בין אדם אחר לבין אש בוערת.

ואפילו אבני האש ואבני הצור, אשר שימשו להדלקתה של האש, נחשבו בעיני אנשי ראשית האנושות כקדושות.

69:6.5 (777.8) כיבוי להבה נחשב לחטא; אם האש אחזה בבקתה, אזי היא הורשתה להמשיך ולבעור. האש אשר במקדשים ובמקומות הקדושים הייתה קדושה, ומעולם לא הותר לכבותה, מלבד במסגרת הנוהג להדליקה מחדש מדי שנה, או לאחר אסון כזה או אחר. הנשים נבחרו ככוהנות משום שהן היו אמונות על האש הביתית.

69:6.6 (778.1) המיתוסים הראשונים על אודות האופן שבו ירדה האש מעם האלים נבעו מן התצפיות על האש אשר הציתו הברקים. הרעיונות האלו, על אודות מקור על-טבעי של האש, הובילו במישרין לסגידה לאש; והסגידה לאש הובילה לנוהג של "העברה באש", נוהג אשר נשמר עד לימיו של משה. ועדיין קיים הרעיון של מעבר באש לאחר המוות. למיתוס האש היה תפקיד כביר ככוח מחבר בימי קדם, והוא עדיין קיים בסמליהם של הפרסים.

69:6.7 (778.2) האש הובילה לעבר הבישול, והמונח "אוכלי מזון נא" הפך לכינוי לעג. הבישול הפחית את כמות אנרגיית החיים אשר נדרשה לשם עיכול המזון, וכך הותיר בידי לאדם הקדום כוח עודף לעיסוק בתרבות חברתית; זאת בעוד שגידול בעלי החיים – בצמצמו את המאמץ הנדרש על-מנת להמציא את המזון – הותיר זמן לפעילויות חברתיות.

69:6.8 (778.3) ראוי לזכור שהאש פתחה את השער לקראת העבודה עם מתכות, והובילה לגילוי המאוחר יותר של כוח הקיטור וכן לשימושים הנוכחיים בחשמל.

7. השימוש בבעלי-חיים

69:7.1 (778.4) בראשיתם של הדברים, היה כלל עולם החי אויבו של האדם; האדם נדרש ללמוד כיצד להתגונן מפני חיות הפרא. בתחילה אכל האדם את החיות; ואולם לאחר מכן, הוא למד כיצד לביית אותן ולהביאן לשרת אותו.

69:7.2 (778.5) ביות בעלי החיים אירע באקראי. הפרא צד את העדרים ממש כשם שהאינדיאנים של אמריקה צדו את הביזון. באמצעות הקפת העדר הם יכלו לשלוט בבעלי החיים, וכך לקטול אותם בעת שאלו נדרשו כמזון. לאחר מכן נבנו מכלאות ונתפשו עדרים שלמים.

69:7.3 (778.6) קל היה לאלף בעלי-חיים מסוימים, ואולם רבים מהם, כדוגמת הפיל, לא התרבו בשבי. לאחר מכן התגלה כי מינים מסוימים של בעלי-חיים אכן נכנעים לנוכחותו של האדם ומתרבים בתנאי שבי. ביותם של בעלי החיים קודם באופן הזה באמצעות רבייה סלקטיבית, אמנות אשר התקדמה עד למאוד מאז ימי דאלאמטיה.

69:7.4 (778.7) הכלב היה בעל החיים הראשון אשר בוית, וההתנסות הקשה באילופו החלה לאחר שכלב מסוים חזר הביתה עם הצייד, לאחר שעקב אחריו לאורך יום שלם. במשך עידנים שימשו הכלבים לשם מזון, צייד, תחבורה וחברה. בתחילה הכלבים רק יללו, ואולם לאחר מכן הם למדו גם לנבוח. חוש הריח המפותח של הכלב הוליד את הרעיון שהוא מסוגל לראות רוחות, וכך נולדו כְּתות הפֶּשיט של הכלב. השימוש בכלבי-שמירה אפשר לראשונה לכלל השבט לישון בלילה. לאחר מכן השתגר הנוהג להשתמש בכלבי-שמירה על-מנת לשמור על הבית מפני רוחות, כמו גם מפני אויבים פיזיים. כאשר הכלב נבח, היה זה סימן כי אדם או חיה התקרבו; אך כאשר הוא יילל, משמעות הדבר הייתה שהיו רוחות בסמוך. ואפילו כעת, רבים עדיין מאמינים כי יללת הכלב לעת ליל מרמזת על קרבתו של המוות.

69:7.5 (778.8) כאשר הגבר היה עדיין צייד, הוא התייחס לאישה בלבביות יחסית; ואולם לאחר ביותם של בעלי החיים – בנוסף לבלבול שמקורו בשלטון קאליגאסטיה – שבטים רבים התייחסו אל נשיהם באופן מביש. הם התייחסו אליהן ממש כפי שהתייחסו אל בעלי החיים שלהם. היחס האכזרי של הגבר כלפי האישה מהווה את אחד מן הפרקים החשוכים ביותר בהיסטוריה האנושית.

8. העבדות כגורם בציוויליזציה

69:8.1 (778.9) האדם הפרימיטיבי מעולם לא היסס לשעבד את אָחָיו. האישה הייתה העבד הראשון, עבד משפחתי. האדם הכפרי שיעבד את האישה כשותפתו המינית הנחותה. סוג זה של עבדות מינית נבע ישירות מתלותו הפחותה של הגבר באישה.

69:8.2 (779.1) לפני זמן לא רב, היה השעבוד גורלם של שבויי המלחמה אשר סירבו לקבל על עצמם את דתו של הכובש. בזמנים הקדומים יותר היו השבויים נאכלים, מעונים למוות, מצווים להילחם זה בזה, מוקרבים לרוחות או משעובדים. השעבוד היה בבחינת התקדמות משמעותית ביחס לרצח ולקניבליזם.

69:8.3 (779.2) השעבוד היה בבחינת צעד קדימה בהתייחסות הרחמנית לשבויי המלחמה. המצור על הָעַי – לרבות הטבח הכולל של גברים, נשים וטף – בו חסו אך ורק על חייו של המלך על-מנת לספק את גאוות הכובש, הינו ייצוג נאמן של הטבח הברברי אשר היה נהוג אפילו בקרב עמים מתורבתים לכאורה. הפשיטה על עוג, מלך הבשן, הייתה אכזרית ויעילה באותה מידה. העברים "החרימו" את אויביהם, קרי נטלו את כל רכושם כביזה. הם דרשו מכל הערים להעלות מס תוך איום ב"הרג כל זכר". ואולם, רבים מן השבטים בני זמנם, אלו אשר ניחנו באגואיזם שבטי פחות, החלו זה מכבר בנוהג לאמץ את העליונים שבין שבוייהם.

69:8.4 (779.3) הצייד – כדוגמת האדם האדום מאמריקה – לא שיעבד. הוא אימץ את שבוייו, או קטל אותם. העבדות לא הייתה שכיחה בקרב העמים הכפריים מכיוון שהם נדרשו לעובדים מועטים בלבד. רועי הצאן הרגו בשעת מלחמה את כל הגברים השבויים, ולקחו כעבדים רק את הנשים ואת הטף. הקוד של משה הכיל הנחיות ספציפיות לאופן שבו ניתן לשאת אישה מקרב הנשים השבויות האלה. אם הן לא השביעו רצון, ניתן היה לשלח אותן לדרכן, אך לא הותר לעברים למכור נשים דחויות אלה לעבדות – לכל הפחות היה זה צעד אחד קדימה של הציוויליזציה. אף-על-פי שהסטנדרטים החברתיים של העברים היו גסים, הם עלו בהרבה על אלו של השבטים הסובבים.

69:8.5 (779.4) רועי הצאן היו הקפיטליסטים הראשונים; עדריהם ייצגו את ההון, והם חיו על הריבית – על הגידול הטבעי. הם נטו שלא להפקיד את העושר הזה בידי עבדים או בידי נשים. ואולם, מאוחר יותר הם שָׁבוּ שבויים זכרים ואילצו אותם לעבד את האדמה. זהו הינו

המקור הראשון למעמד הצמיתות – האדם אשר מחובר לַאדמה. על נקלה ניתן היה ללמד את האפריקאים לעבד את האדמה; ומשום כך הם הפכו לגזע העבדים הכביר ביותר.

69:8.6 (779.5) העבדות הייתה חוליה הכרחית בשרשרת הציוויליזציה האנושית. היא הייתה הגשר שבאמצעותו חצתה החברה מן הכאוס והבטלנות אל הסדר ואל הפעילויות המתורבתות; היא חייבה עמים מפגרים ועצלים לעבוד, וכך סיפקה עושר ופנאי לשם ההתקדמות החברתית של השולטים בהם.

69:8.7 (779.6) מוסד העבדות חייב את האדם להמציא את מנגנוני השליטה של החברה הפרימיטיבית; הוא היווה את המקור לראשית הממשל. העבדות דורשת שליטה חזקה, והיא נעלמה באירופה של ימי הביניים משום שהאדונים הפֵיאוֹדָלִיים לא הצליחו לשלוט בעבדים. השבטים המפגרים של ימי קדם, כדוגמת הילידים ד-היום באוסטרליה, מעולם לא החזיקו עבדים.

69:8.8 (779.7) אמת היא כי העבדות הינה מדכאת, ואולם בבתי הספר של הדיכוי למד האדם פעלתנות מהי. לבסוף חלקו העבדים את ברכותיה של החברה הגבוהה יותר, שהם עזרו ליצור שלא מרצונם. העבדות יוצרת ארגון של תרבות והישגים חברתיים, אך במהרה היא תוקפת את החברה בערמומיות מבפנים, כַּחולי החברתי ההרסני החמור מכולם.

69:8.9 (779.8) ההמצאות המכאניות המודרניות יִתרו את העבד. העבדות, כמו הפוליגמיה, חולפת מן העולם משום שהיא איננה משתלמת. ואולם, מאז ומעולם היה זה הרסני לשחרר בפתאומיות כמויות גדולות של עבדים; כאשר הם משוחררים בהדרגה, הצרות הינן פחותות.

69:8.10 (780.1) כיום בני האדם אינם עבדים חברתיים, ואולם, אלפים מתירים לשאפתנות לשעבד אותם לחובות. העבדות הבלתי-רצונית פינתה את מקומה לצורה חדשה ומשופרת של שעבוד תעשייתי מותאם.

69:8.11 (780.2) אף-על-פי שהאידיאל של החברה הינו חופש אוניברסאלי, לעולם אין לסבול את הבטלנות. אי לכך, ראוי שכל האנשים אשר מסוגלים לכך, יחויבו לעבוד לפחות במידה

הנדרשת לשם תמיכה בעצמם.

69:8.12 (780.3) החברה המודרנית נעה בהילוך אחורי. העבדות כמעט ונעלמה; בעלי החיים המבויתים יוצאים מן השימוש. על-מנת לרכוש לעצמה עוצמה, מושיטה הציוויליזציה את ידה לאחור אל-עבר האש – אל העולם הלא-אורגני. האדם עלה מן הפראיות הודות לאש, לבעלי החיים ולעבדות; כעת הוא מושיט את ידו לאחור, מוותר על עזרתם של העבדים ועל סיועם של בעלי החיים, בעודו מבקש לנכס לעצמו סודות חדשים ומקורות חדשים של עושר ושל עוצמה מתוך המחסנים היסודיים של משאבי הטבע.

9. רכוש פרטי

69:9.1 (780.4) בעוד שהחברה הפרימיטיבית הייתה שיתופית למעשה, האדם הפרימיטיבי לא נצמד לַדוקטרינות המודרניות של הקומוניזם. הקומוניזם של אותם ימים קדומים לא היה בבחינת תיאוריה או דוקטרינה חברתית בלבד; הוא היה בבחינת התאמה אוטומטית פשוטה ומעשית. הקומוניזם מנע את התלות בנדבות ואת המחסור; קיבוץ נדבות וזנות כמעט ולא היו מוכרים בקרב אותם שבטים קדומים.

69:9.2 (780.5) הקומוניזם הפרימיטיבי לא השווה במיוחד בין בני האדם, והוא אף לא רומֵם את הבינוניות; ואולם, הוא הוקיר את חוסר המעש ואת הבטלה, והוא אכן דיכא את היצרנות והרס את השאפתנות. הקומוניזם היה בבחינת פיגום הכרחי לצמיחתה של החברה הפרימיטיבית, אך הוא פינה את מקומו להתפתחותו של סדר חברתי גבוה יותר; וזאת משום שהוא עמד בסתירה לארבע נטיות אנושיות חזקות:

69:9.3 (780.6) 1. **המשפחה.** האדם אינו רק כָּמֵהַ לצבור רכוש; הוא אף משתוקק להוריש את הונו ואת רכושו לצאצאיו. ואולם, בראשיתה של החברה השיתופית, עם מותו של האדם נצרך הונו באופן מיידי על-ידי הקבוצה, או לחלופין – חולק בין חבריה. לא הייתה קיימת ירושה של רכוש – מס הרכוש עמד אז על מאה אחוזים. המוסכמות המאוחרות יותר הנוגעות

לצבירת הון ולהורשת רכוש היו בבחינת התקדמות חברתית מובחנת. וכל זאת שריר וקיים על-אף הניצול המופגן לרעה אשר נלווה, מאוחר יותר, לשימוש השגוי בהון.

69:9.4 (780.7) 2. **נטיות דתיות.** האדם הפרימיטיבי רצה גם לחסוך רכוש על-מנת שישמש כגרעין לתחילתם של החיים בקיום הבא. מניע זה מסביר מדוע היה נהוג במשך זמן כה ממושך לקבור את חפציו האישיים של האדם יחד עמו. הקדמונים האמינו שרק העשירים שורדים את המוות עם מידה מיידית כלשהי של הנאה או של כבוד. מוריה של דת ההתגלות, ובמיוחד המורים הנוצריים, היו הראשונים להכריז כי הגאולה ניתנת לעניים באותם התנאים שבהם היא ניתנת לעשירים.

69:9.5 (780.8) 3. **התשוקה לחופש ולפנאי.** בימים המוקדמים של האבולוציה החברתית הייתה חלוקתם של הרווחים האישיים בקרב הקבוצה מעין צורה של עבדות; זה אשר עבד שועבד לזה שהתבטל. זו הייתה חולשתו האובדנית של הקומוניזם: הבזבזנים התרגלו לחיות על-חשבון החסכנים. ואפילו בזמנים המודרניים תלויים הבזבזנים במדינה (משלמי המיסים החסכנים) שתדאג להם. אלו שאין ברשותם הון עדיין מצפים מאלו אשר ההון מצוי ברשותם שיאכילו אותם.

69:9.6 (780.9) 4. **הדחף לביטחון ולעוצמה.** הקומוניזם נהרס לבסוף על-ידי הנוהג של יחידים מתקדמים ומצליחים לרמות, אלו שהשתמשו בתחבולות שונות בניסיון לחמוק מן השעבוד לעצלנים חסרי התושייה של שבטם. אך בתחילה הייתה כל אגירה בחזקת סוד; חוסר הביטחון הפרימיטיבי מנע צבירה פומבית של הון. ואפילו בזמנים מאוחרים יותר, היה זה מסוכן ביותר לצבור עושר רב מדי; בוודאות היה המלך ממציא האשמה כלשהי על-מנת להחרים את רכושו של העשיר, וכאשר מת אדם עשיר, עוכבה לווייתו עד אשר תרמה משפחתו סכום נכבד לרווחת הציבור או למלך, מס עיזבון.

69:9.7 (781.1) בזמנים המוקדמים היוו הנשים רכוש של הקהילה, והמשפחה נשלטה בידי האם. ראשי השבט המוקדמים היו הבעלים של כלל האדמה ושל כל הנשים; הנישואין דרשו את הסכמתו של שליט השבט. בחלוף הקומוניזם, הוחזקו הנשים באופן יחידני, ובהדרגה תפס

האב את השליטה הביתית. זו הייתה תחילתו של הבית, ומנהגי הפוליגמיה הנפוצים הוחלפו במונוגמיה. (פוליגמיה הינה השריד לאלמנט העבדות של הנקבה במסגרת נישואין. מונוגמיה הינה האידיאל החופשי מעבדות של ההתאגדות אשר אין-דומה-לה בין גבר אחד לאישה אחת לצורך המפעל המעודן של בניית בית, גידול צאצאים, חינוך הדדי ושיפור-עצמי.)

69:9.8 (781.2) בתחילה הוחזק כלל הרכוש, לרבות כלי העבודה וכלי הנשק, כרכוש שיתופי של השבט. הרכוש הפרטי כלל בתחילה את כל הפריטים אשר נגעו בהם באופן אישי. אם זר שתה מכוס, הפכה הכוס מרגע זה והלאה לרכושו. בהמשך, כל מקום שבו נשפך דם הפך לרכוש האדם או הקבוצה שנפצעו.

69:9.9 (781.3) וכך כּוּבַּד הרכוש הפרטי במקור, משום שההנחה הייתה שהוא טעון בחלק כזה או אחר של אישיות בעליו. היושרה ביחס לרכוש נסמכה בביטחון על סוג האמונה הטפלה הזו; לא נדרש כל כוח שיטור אשר ישמור על הרכוש האישי. בתוך הקבוצה לא היו גניבות, אף כי אנשים לא היססו לנכס לעצמם את רכושם של שבטים אחרים. יחסי הרכוש לא הסתיימו עם המוות; בתחילה נשרפו החפצים האישיים, בהמשך הם נקברו יחד עם המת, ולאחר מכן עברו בירושה למשפחה השורדת או לשבט.

69:9.10 (781.4) מקורם של חפצי הקישוט האישיים נעוץ בנוהג לענוד קמעות. היוהרה, יחד עם הפחד מפני רוחות הרפאים, הובילו את האדם הקדום להתנגד לכל ניסיון לפשוט ממנו את הקמעות החביבים עליו; ורכוש זה נחשב לבעל ערך יותר מאשר הצרכים הבסיסיים.

69:9.11 (781.5) מקומות הלינה היו מפריטי הרכוש המוקדמים ביותר של האדם. לאחר מכן, הוקצו אזורי מגורים מטעם ראשי השבט, אשר קיבלו לידיהם את הנאמנות על כל נְכָסֵי הדְּלָא-נָיְדֵי של הקבוצה. או אז סימן אתר של אֵש את הבעלות; ולאחר מכן, היוותה באר סימן לקניין על השטח הסמוך לה.

69:9.12 (781.6) בורות ובארות מים היו בין הפריטים הראשונים של רכוש פרטי. כלל מנהגי הפֶּטיש אומצו על-מנת לשמור על בורות מים, בארות, עצים, יבולים ודבש. לאחר שאבד האמון בפֶּטיש, התפתחו חוקים אשר נועדו להגן על הרכוש הפרטי. ואולם, חוקי הצייד – קרי

הזכות לצוד – קדמו בהרבה לחוקי האדמה. האדם האדום באמריקה מעולם לא הבין את הקניין האישי על האדמה; הוא לא הצליח להבין את נקודת המבט של האדם הלבן.

69:9.13 (781.7) בתחילה סומן הרכוש הפרטי בעיטור המשפחה, וזהו המקור המוקדם לסמלים המשפחתיים. אף את הנדל"ן ניתן היה להציב תחת שמירתן של הרוחות. הכוהנים היו "מקדשים" חלקת אדמה, וזו הייתה שוכנת תחת משמר הקסם של הטאבו אשר כונן שם. לפיכך נאמר שהבעלים מחזיק ב"קניין כוהנים". העברים כיבדו עד מאוד את אבני הציון המשפחתיות האלה: "ארור המסיג גבול שכנו". סימני האבן הללו נשאו את ראשי התיבות של הכוהן. ואפילו עצים הפכו לרכוש פרטי כאשר נחרטו עליהם ראשי התיבות.

69:9.14 (782.1) בתקופות מוקדמות רק היבולים היו פרטיים, ואולם רצף של יבולים גרר זכות קניין; וכך הובילה החקלאות לראשית הקניין הפרטי על האדמה. בתחילה ניתנה ליחידים אך ורק זכות חכירה למשך תקופת חייהם; ועם מותם חזרה האדמה לבעלות השבט. זכויות הקניין הראשונות אשר הוענקו מידי השבטים ליחידים היו קברים – חלקות קבורה משפחתיות. בזמנים מאוחרים יותר השתייכה האדמה לאלו אשר גידרו אותה. ואולם, הערים תמיד שמרו שטחים עבור מרעה ציבורי ולשם שימוש בעת מצור; האזורים ה"שיתופיים" הללו מייצגים את שרידיהן של צורות הבעלות השיתופיות הקודמות.

69:9.15 (782.2) לבסוף הקצתה המדינה זכות קניין ליחיד, תוך שהיא שומרת לעצמה את הזכות להטיל מסים. כאשר זכויות הקניין שלהם הובטחו, יכלו בעלי האדמות לגבות שכירות והאדמה הפכה למקור הכנסה – להון. לבסוף הפכה האדמה לסחירה הלכה למעשה, כאשר היא נקנית, מועברת, ממושכנת ומעוקלת.

69:9.16 (782.3) הרכוש הפרטי הביא עמו חופש מוגבר ויציבות משופרת; ואולם, הבעלות הפרטית על האדמה קיבלה את תמיכת החברה אך ורק לאחר שנכשלו מאמצי השליטה וההכוונה השיתופיים; ועד מהרה היא גררה רצף של עבדים, צמיתים ומעמדות חסרי-אדמה. ואולם, המיכון המשופר הולך ומשחרר בהדרגה את האדם מעבודות משעבדות.

69:9.17 (782.4) הזכות לקניין איננה מוחלטת; היא חברתית לחלוטין. ואולם, כלל הממשל, החוק, הסדר, זכויות האזרח, החירויות החברתיות, המוסכמות, השלום והאושר, כפי שנהנים

מהם בני האדם המודרניים, צמחו סביב הבעלות הפרטית על הרכוש.

(782.5) 69:9.18 הסדר החברתי הנוכחי איננו נכון בהכרח – הוא איננו אלוהי או קדוש – ואולם תיטיב האנושות לעשות אם תנוע לאיטה בעת שהיא עורכת שינויים. מה שיש בידכם הוא טוב יותר לאין שיעור מכל מערכת אשר הייתה ידועה לקודמיכם. ודאו כי בשעה שאתם משנים את הסדר החברתי, אתם משנים אותו לטובה. אל תשתכנעו לערוך ניסויים בנוסחאות אשר נזנחו על-ידי אבותיכם. צעדו קדימה, לא לאחור! הניחו לאבולוציה להימשך! אל נא תסבו צעדיכם לאחור.

(782.6) 69:9.19 [הוצג בידי מלכי-צדק מנבאדון.]

>> מסמך 69 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 71 <<

מסמך 70

האבולוציה של הממשל האנושי

(783.1) 70:0.1 מייד משפתר האדם באופן חלקי את בעיות הפרנסה, הוא ניצב בפני המשימה של הסדרת היחסים האנושיים. התפתחותה של התעשייה דרשה חוק, סדר והתאמה חברתית; קיומו של הרכוש הפרטי דרש ממשל.

(783.2) 70:0.2 בעולם אבולוציוני היריבויות מהוות דבר טבעי; השלום נשמר אך ורק הודות לְמערכת כלשהי של הסדרה חברתית. ההסדרה החברתית מהווה חלק בלתי-נפרד מן הארגון החברתי; ההתאגדות מרמזת על סמכות שלטת כזו או אחרת. הממשל מחייב תיאום בין קבוצות יריבות – שבטים, חֲמוּלוֹת, משפחות או יחידים.

(783.3) 70:0.3 הממשל מהווה התפתחות בלתי-מודעת; הוא מתפתח תוך כדי ניסוי וטעייה. יש לממשל ערך הישרדותי, ומשום כך הוא הופך למסורת. האנרכיה העצימה את האומללות; ומשום כך התפתחו – או מתפתחים – לאיטם הממשל, וכן החוק והסדר היחסיים. היו אלה דרישותיו הכפייניות של מאבק ההישרדות אשר דחפו, פשוטו כמשמעו, את המין האנושי בדרך ההתקדמות לעבר ציוויליזציה.

1. היווצרות המלחמה

(783.4) 70:1.1 המלחמה הינה מצבו הטבעי של האדם המתפתח ומורשתו; השלום הינו קנה המידה שעל-פיו נמדדת התפתחות הציוויליזציה. בטרם עברו הגזעים המתקדמים חֲברוּת חלקי, היה האדם אינדיבידואליסט קיצוני, חשדן ביותר ולוחמני במידה בל-תאמן. האלימות הינה חוק טבע, והעוינות הינה התגובה האוטומטית של ילדי הטבע; זאת בעוד שהמלחמה הינה אך בבחינת אותן פעילויות ממש, כאשר אלה מבוצעות באופן קיבוצי. וכל אימת שיריעת הציוויליזציה נמתחת בשל סיבוכי התקדמות החברה – ובכל מקום שבו מתקיים הדבר – לעולם מתרחשת נסיגה מיידית והרסנית, בחזרה אל אותן שיטות מוקדמות של יישוב אָלים של הרוגז, אשר מקורו ביחסים הבין-אישיים בין בני-אדם.

(783.5) 70:1.2 המלחמה הינה תגובה חייתית לאי-הבנות ולרוגז; השלום שורה כאשר כל הבעיות והקשיים הללו מיושבים באופן מתורבת. גזעי הסאנגיק – כמו גם הגזעים האדמיים והנוֹדיים המדורדרים המאוחרים יותר – היו כולם לוחמניים. האנדונים למדו במוקדם את כלל הזהב, ואפילו כיום חיים צאצאיהם האסקימוסים בהתאם לקוד זה; הנוהג מושרש בהם היטב, והם חפים למדי ממריבות אלימות.

(783.6) 70:1.3 אנְדון לימד את ילדיו ליישב חילוקי דעות באמצעות הכאה עם מקל על-גבי עץ, כשכל העת מקללים את העץ; הראשון לשבור את המקל הוכרז כמנצח. האנדונים המאוחרים יותר נהגו ליישב חילוקי דעות באמצעות הצגה פומבית; אלו אשר היו חלוקים ביניהם צחקו ולעגו אלו לאלו, והקהל היה זה שהכריע מיהו המנצח באמצעות מחיאות כפיים.

(783.7) 70:1.4 ואולם, תופעה כדוגמת המלחמה לא יכלה להתקיים, עד אשר החברה התפתחה מספיק על-מנת ליהנות הלכה למעשה מתקופות של שלום ולתמוך במנהגים מלחמתיים. עצם הרעיון של מלחמה מרמז על דרגה מסוימת של ארגון.

(784.1) 70:1.5 עם הופעתן של קבוצות חברתיות, החלו ההתרגזויות היחידניות להיבלע בקרב הרגשות הקבוצתיים; ועובדה זו עודדה את השלווה התוך-שבטית, תוך גביית מחיר מן השלום הבין-שבטי. וכך, בתחילה שרר השלום בקרב הקבוצה – או השבט – אשר תמיד שנאה את כל אשר מצוי מחוצה לה, את הזרים. למעשה, האדם הקדום החשיב את הקזת דמו של הזר כמעלה.

70:1.6 (784.2) אך אפילו דבר זה לא צלח בתחילה. כאשר ראשי השבטים הקדומים ניסו ליישב אי-הבנות, הם הבחינו כי לעיתים קרובות היה זה נחוץ להתיר, לפחות פעם בשנה, קרבות אבנים שבטיים. השבט היה נחלק אז לשתי קבוצות והקדיש יום שלם ללחימה. וזאת לא בשל כל סיבה אחרת, אלא לשם ההנאה שבדבר; הם באמת נהנו להילחם.

70:1.7 (784.3) המלחמה ממשיכה להתקיים הואיל והאדם הינו אנושי; הוא התפתח מן החיה וכלל החיות הינן לוחמניות. בין הסיבות הראשיות למלחמה מצויות הסיבות הבאות:

70:1.8 (784.4) 1. **הרעב**, אשר הוביל לפשיטות על מזון. מאז ומעולם גרם המחסור באדמה למלחמה, ובמהלך המאבקים הללו נכחדו, הלכה למעשה, כלל השבטים המוקדמים שוחרי השלום.

70:1.9 (784.5) 2. **מחסור בנשים** — ניסיון להקל על מצוקת כוח עזר ביתי. מאז ומעולם גרמה גניבת נשים למלחמה.

70:1.10 (784.6) 3. **יוהרה** — התשוקה להציג את עוצמת השבט לראווה. הקבוצות הנעלות נלחמו על-מנת לכפות את אורחות חייהם על קבוצות נחותות יותר של בני-אדם.

70:1.11 (784.7) 4. **עבדים** — הצורך לגייס כוח אדם לשורות העובדים.

70:1.12 (784.8) 5. **נקמה** הייתה המניע למלחמה כאשר שבט אחד האמין ששבט שכן גרם למותו של מי מחבריהם. האבל נמשך עד אשר הובא הביתה ראש אדם. המלחמה לשם נקמה נחשבה כדבר ראוי עד לזמנים מודרניים יחסית.

70:1.13 (784.9) 6. **פנאי** — המלחמה נחשבה בעיני הגברים הצעירים של אותם זמנים מוקדמים כעיסוק לעת פנאי. אם לא הייתה עולה עילה ראויה ומספקת ללחימה — בשעה שהתמשכות השלום כבר החלה להעיק — שבטים שכנים נהגו ללחום בקרבות חבריים-למחצה, לפצוח בהסתערויות כחלק מן החג, וליהנות מקרבות מבוימים.

(784.10) 70:1.14 7. **דת** — התשוקה להמיר אחרים לַכַּת. כלל הדתות הפרימיטיביות תמכו במלחמה. רק בזמנים המאוחרים החלה הדת להזעיף את פניה כלפי המלחמה. לרוע המזל, על-פי-רוב היו ראשוני הכמרים בעלי בריתם של בעלי העוצמה הצבאית. ואחד ממהלכי השלום הגדולים בהיסטוריה היה הניסיון להפריד את הכנסייה מהמדינה.

(784.11) 70:1.15 השבטים הקדומים לחמו מאז ומעולם במצוות אלוהיהם, בפקודת מלכיהם או בהוראת המרפאים. העברים האמינו ב"אל מלחמה" שכזה; וסיפור פשיטתם על הַמִּדְיָנִים הינו תיאור טיפוסי של האכזריות האיומה של מלחמות השבטים הקדומות; תקיפה זו — על טבח כלל הזכרים וההרג לאחר מכן של כל הילדים ממין זכר ושל כל הנשים אשר לא היו בתולות — הייתה מכבדת בהחלט את אורחותיו של ראש שבט מלפני מאתיים-אלף שנה. וכל זה התבצע "בשם אדוני אלוהי ישראל".

(784.12) 70:1.16 זהו הינו סיפור האבולוציה של החברה, האופן הטבעי שבו פותרים הגזעים את בעיותיהם; האופן שבו מחיל האדם את גורלו על-פני האדמה. האלוהות איננה יוזמת זוועות מעין אלה, על-אף נטיית האדם להטיל את האחריות לכך על אלוהיו.

(784.13) 70:1.17 החמלה הצבאית הגיעה לאיטה אל המין האנושי. ואפילו כאשר עמדה אישה בראש העברים, דבורה, המשיכה והתקיימה אותה אכזריות נרחבת. מפקד צבאה של דבורה, אשר ניצח את הגויים, גרם "לכל המחנה ליפול לפי חרב; ולא נשאר מהם עד אחד".

(785.1) 70:1.18 בשלב מוקדם מאוד של ההיסטוריה האנושית נעשה שימוש בכלי נשק מורעלים. צורות שונות ומשונות של מומים הוטלו בבני-אדם. שאול לא היסס לדרוש מדוד מאה עורלות של פלישתים כתשלום נדוניה בעבור בתו מיכל.

(785.2) 70:1.19 המלחמות המוקדמות נערכו בין שבטים שלמים; ואולם, בזמנים מאוחרים יותר, בשעה ששני יחידים משבטים שונים הסתכסכו, במקום ששני השבטים יילחמו, נערך דו-קרב בין שני היחידים. כמו כן, השתגר הנוהג לפיו שני צבאות מהמרים על הכול בהתאם לתוצאת הקרב בין נציגים נבחרים מכל אחד מהצדדים, כמו בדוגמה של דוד וגוליית.

(785.3) 70:1.20 העידון הראשון של המלחמה היה לקיחתם של שבויים. לאחר מכן, קיבלו הנשים פטור מפעילויות האיבה; או אז הוכר גם מעמדם של הלא-לוחמים. מעמדות צבאיים

וצבאות של קבע התפתחו במהרה על-מנת לעמוד במורכבות ההולכת וגדלה של הלוחמה. על לוחמים שכאלו נאסר במוקדם להתרועע עם נשים; והנשים פסקו זה מכבר מללחום, אף-על-פי שתמיד הן הזינו וסעדו את החיילים ודחקו בהם לצאת אלי קרב.

70:1.21 (785.4) הנוהג להכריז מלחמה ייצג התקדמות משמעותית. הכרזות שכאלה על ההתכוונות ללחום רמזו על הגעת חוש של הוגנות; לאחר מכן התפתחו בהדרגה חוקי המלחמה ה"מתורבתת". במוקדם מאוד השתגר המנהג שלא ללחום ליד אתרים קדושים, ובהמשך לכך גם שלא ללחום בימים מקודשים מסוימים. אחרי כן הגיעה תורה של ההכרה הכללית בזכות המקלט; פליטים פוליטיים קיבלו הגנה.

70:1.22 (785.5) וכך התפתחה הלוחמה בהדרגה, מן הצִיד האנושי הפרימיטיבי ועד למערכת המסודרת יותר, באופן יחסי, של האומות ה"מתורבתות" בזמנים המאוחרים יותר. ואולם, הגישה החברתית של הרֵעוּת מחליפה את זו העוינת אך באופן איטי ביותר.

2. ערכה החברתי של המלחמה

70:2.1 (785.6) בעידנים עברו חוֹללה מלחמה קשה שינויים חברתיים ואפשרה את אימוצם של רעיונות חדשים במידה שלא הייתה מתרחשת באופן טבעי אף לא במשך עשרת-אלפים שנה. המחיר האיום שתבעו יתרונות מלחמה מסוימים היה נסיגה ארעית של החברה אל הברבריות; על ההיגיון המתורבת היה לפנות את מקומו. המלחמה הינה תרופה עזה, יקרה מאוד ומסוכנת ביותר; ואף אם תכופות היא מרפאה חוליים חברתיים מסוימים, לעיתים היא הורגת את החולה, קרי משמידה את החברה.

70:2.2 (785.7) הצורך המתמיד בהגנה לאומית יוצר התאמות חברתיות חדשות ומתקדמות רבות. כיום נהנית החברה מן היתרון שבשורה ארוכה של המצאות שימושיות אשר היו צבאיות לחלוטין בראשיתן; והחברה חבה למלחמה אפילו את הריקוד, שכן בצורותיו הראשונות היה תרגיל צבאי.

70:2.3 (785.8) המלחמה הייתה בעלת ערך בעבור הציוויליזציות של העבר, מכיוון שהיא:

70:2.4 (785.9) 1. חייבה משמעת, אכפה שיתוף-פעולה.

70:2.5 (785.10) 2. החשיבה ביותר את החוסן ואת האומץ.

70:2.6 (785.11) 3. קידמה וביססה את הלאומיות.

70:2.7 (785.12) 4. השמידה עמים חלשים ובלתי-כשירים.

70:2.8 (785.13) 5. פוגגה את אשליית השוויון הפרימיטיבי וריבדה את החברה באופן סלקטיבי.

70:2.9 (785.14) למלחמה היה ערך סלקטיבי ואבולוציוני מסוים, ואולם בדומה לעבדות, נדרש לנטוש אותה ביום מן הימים עם התקדמותה האיטית של הציוויליזציה. המלחמות אשר מִקדם עודדו מסעות ומגעים בין-תרבותיים; המטרות האלה זוכות כעת לשירות טוב יותר משיטות תחבורה ותקשורת מודרניות. המלחמות אשר מקדם חיזקו את האומות, ואולם המאבקים המודרניים משבשים את תרבות הציוויליזציה. הלוחמה הקדומה הביאה להכחדתם של עמים נחותים; התוצאה הסופית של הקונפליקט המודרני הינו ההשמדה הסלקטיבית של בני-אדם מן הזנים המובחרים. המלחמות המוקדמות עודדו ארגון ויעילות, ואולם אלו הפכו כעת למטרותיה של התעשייה המודרנית. בימים עברו שימשה המלחמה כגורם תסיסה חברתית אשר הניע את הציוויליזציה קדימה; תוצאה זו מושגת כעת טוב יותר על-ידי השאפתנות וההמצאה. המלחמה הקדומה תמכה במושג של אֶל לוחם, ואולם לאדם המודרני נאמר כי האל הינו אהבה. בעבר שימשה המלחמה למטרות רבות בעלות-ערך, והיא הייתה בבחינת פיגום הכרחי בבנייתה של הציוויליזציה; ואולם, עד מהרה היא הופכת לפושטת רגל תרבותית — היא איננה מסוגלת לייצר דיבידנדים של רווח חברתי במידה שיכולה להשתוות לאובדן האיום הנלווה לפעולתה.

70:2.10 (786.1) בעבר האמינו הרופאים בהקזת הדם כמזור לחוליים רבים, אך מאז הם גילו תרופות טובות יותר לרוב המחלות האלה. באותה מידה, הקזת הדם הבין-לאומית של המלחמה בהחלט חייבת לפנות את מקומה מפני גילוין של שיטות טובות יותר לריפוי מכאובי האומות.

70:2.11 (786.2) אומותיה של אורנטיה נכנסו זה מכבר למאבק הכביר שבין המיליטריזם הלאומני לבין התעשייתיות, וקונפליקט זה מקביל באופנים רבים למאבק הממושך שבין הצייד-רועה-הצאן לבין החוואי. ואולם, אם עתידה התעשייתיות לנצח את המיליטריזם, כי אז היא חייבת להימנע מן הסכנות האורבות לה. סכנות התעשייה המנצה באורנטיה הן:

70:2.12 (786.3) 1. הסחף החזק לעבר מטריאליזם, עיוורון רוחני.

70:2.13 (786.4) 2. הסגידה לעושר ולעוצמה, עיוות ערכים.

70:2.14 (786.5) 3. המידות הרעות של המותרות, חוסר-בגרות תרבותי.

70:2.15 (786.6) 4. הסכנות המתעצמות של הבטלנות, חוסר-רגישות לשירות.

70:2.16 (786.7) 5. הגידול ברפּוּת הגזעית הבלתי-רצויה, הידרדרות ביולוגית.

70:2.17 (786.8) 6. האיום של עבדות תעשייתית סטנדרטית, קיפאון האישיות. העבודה מרוממת, ואולם עבודה מונוטונית מאלחשת.

70:2.18 (786.9) המיליטריזם הינו אוטוקראטי ואכזר – פראי. הוא מקדם את הארגון החברתי בקרב הצד הכובש, אך מפורר את הנכבש. התעשייתיות הינה מתורבתת יותר, והיא חייבת לפעול באופן שמקדם את היוזמה ומעודד את האינדיבידואליזם. על החברה לקדם את המקוריות בכל צורה אפשרית.

70:2.19 (786.10) אל נא תטעו ותהללו את המלחמה; במקום זאת, בִּדקו מה היא עשתה בעבור החברה, כך שתוכלו לדמיין ביתר דיוק מה חייבים לספק תחליפיה על-מנת להמשיך ולקדם את הציוויליזציה. במידה שלא יסופקו תחליפים הולמים מעין אלו, היו בטוחים כי המלחמה תימשך עוד זמן רב.

70:2.20 (786.11) האדם לא יקבל אף-פעם את השלום כצורת חיים שבשגרה, עד אשר ישתכנע לחלוטין, ובאופן חוזר ונשנה, כי השלום מיטיב עם רווחתו החומרית יותר מכול, ועד אשר תספק החברה ברוב חוכמה תחליפים של שלום לשם סיפוק הנטייה הטבועה לשחרר מעת לעת את הדחף השיתופי, אשר מיועד להוציא לחופשי האנרגיות והרגשות המצטברים-לְעולם אשר משתייכים לְתגובות השימור-העצמי של המין האנושי.

70:2.21 (786.12) ואולם, אפילו בעת שהמלחמה חולפת ועוברת, ראוי שהיא תכובד כאותו בית-ספר של ניסיון אשר חִייב גזע של יחידים יהירים להכפיף את עצמם לסמכות מרוכזת ביותר – זו של מפקד עליון. המלחמה המיושנת אכן בחרה כמנהיגים את האנשים אשר היו גדולים מעצם טיבם, ואולם המלחמה המודרנית לא עושה זאת עוד. על-מנת לגלות את המנהיגים, שומה על החברה לִפנות כעת לכיבושי השלום: התעשייה, המדע וההישג החברתי.

3. התאגדויות אנושיות מוקדמות

70:3.1 (787.1) בחברות הפרימיטיביות ביותר הייתה **החבורה** בבחינת חזות הכול; ואפילו הילדים היו רכושהּ המשותף. המשפחה המתפתחת החליפה את החבורה בתחום גידול הילדים, בעוד שהחמולות והשבטים המגיחים תפשו את מקומה כַּיחידה החברתית.

70:3.2 (787.2) הרעב למין והאהבה האימהית כוננו את המשפחה. ואולם, הממשל האמיתי לא הופיע עד לאחר היווצרות קבוצות של משפחות-על. בימי קֶדם-המשפחה של החבורה, המנהיגות סופקה על-ידי יחידים אשר נבחרו באופן בלתי-רשמי. הבּוּשמֶנים באפריקה מעולם לא התקדמו אל מעבר לשלב הפרימיטיבי הזה; אין להם בחבורה כל מנהיג.

70:3.3 (787.3) המשפחות הפכו מאוחדות באמצעות קשרי דם במסגרת החמולות, התאגדויות של אחים; ואלה התפתחו לאחר מכן לשבטים, קהילות טריטוריאליות. המלחמה והלחצים החיצוניים אכפו על החמולות המשפחתיות את הארגון השבטי, ואולם, היו אלו המסחר והסחר אשר החזיקו את הקבוצות הפרימיטיביות המוקדמות האלה יחדיו, תוך שמירה על מידה מסוימת של שלום פנימי.

70:3.4 (787.4) ארגוני הסחר הבין-לאומיים יקדמו את השלום באורנטיה באופן טוב לאין שיעור מאשר כל ההתחכמויות הסנטימנטליות של חזון תכנית שלום. יחסי המסחר התאפשרו

הן על-ידי התפתחות השפה והן על-ידי שיטות תקשורת משופרות, כמו גם על-ידי תחבורה טובה יותר.

70:3.5 (787.5) מאז ומעולם עיכבה חסרונה של שפה משותפת את צמיחתן של קבוצות השלום, ואולם הכסף הפך לשפה האוניברסאלית של המסחר המודרני. החברה המודרנית מוחזקת בשלמותה בעיקר באמצעות השוק התעשייתי. מניע הרווח הינו גורם מְתַרְבֵּת רב-כוח כשהוא מועצם על-ידי הרצון לשרת.

70:3.6 (787.6) בעידנים המוקדמים כל שבט היה מוקף מעגלים משותפי-מרכז של פחד וחשדנות הולכים וגוברים; ומכאן מקור המנהג לרצוח את כל הזרים, ובשלב מאוחר יותר – לשעבדם. פירושו של הרעיון הישן על אודות הרעות היה אימוץ אל תוך החמולה; והאמונה הרווחת הייתה כי חברות בחמולה שורדת את המוות – אחד מן המושגים המוקדמים ביותר של חיי נצח.

70:3.7 (787.7) טקס האימוץ היה כרוך בשתיית דם הדדית. בקבוצות מסוימות החליפו רוק במקום לשתות את הדם, וזהו הינו המקור הקדום לנוהג של הנשיקה החברתית. וכל טקסי ההתאגדויות, בין של נישואין ובין של אימוץ, הסתיימו תמיד בארוחות משתה.

70:3.8 (787.8) בזמנים מאוחרים יותר נעשה שימוש בדם מהול ביין אדום, ולבסוף נחתם טקס האימוץ על-ידי שתיית יין בלבד, כאשר החתימה סומלה בהשקת הכוסות ומומשה בעת בליעת המשקה. העברים עשו שימוש בצורה מותאמת של טקס האימוץ הזה. אבותיהם הקדמונים הערבים עשו שימוש בשבועה אשר נאמרה בשעה שידו של המועמד נחה על אברי הרבייה של יליד השבט. העברים התייחסו לגרים המאומצים בנדיבות ובאחווה. "כאזרח מקרבכם יהיה לכם הַגֵּר הַגָּר אתכם; ואהבת לו כמוך".

70:3.9 (787.9) "חברות של אירוח" היה יחס של אירוח ארעי. כאשר יצאו האורחים המבקרים לדרכם, היו שוברים כלי לשניים, וחלק אחד ניתן לזה אשר יצא לדרכו על-מנת שישמש להצגה ראויה בפני צד שלישי העשוי להגיע במועד מאוחר יותר. היה נהוג כי אורחים המצויים בדרכים משלמים באמצעות סיפור מעשיות על אודות מסעותיהם והרפתקאותיהם.

מספרי הסיפורים של ימי קדם הפכו להיות כה פופולריים עד שבסופו של דבר המוסכמות אסרו עליהם לפעול בעונות הציד והקציר.

70:3.10 (788.1) הסכמי השלום הראשונים היו "קשרי הדם". שגרירי השלום של שני שבטים ניצים היו נפגשים, מכבדים זה את זה, ואז דוקרים את העור עד זוב דם; או אז הם היו מוצצים זה את דמו של זה ומכריזים על שלום.

70:3.11 (788.2) שליחויות השלום המוקדמות ביותר כללו משלחות של גברים אשר הביאו עמם את נשותיהם הנבחרות על-מנת לספק מינית את אויביהם לשעבר; כך נעשה שימוש בתיאבון המיני לשם דיכוי הדחף הלוחמני. השבט אשר זכה לביקור כבוד, ערך ביקור גומלין שבמסגרתו הציע הוא מנשותיו; וכך כונן שלום יציב. זמן לא רב לאחר מכן זכו לתמיכה נישואי תערובת בין משפחות ראשי השבטים.

4. חַמוּלוֹת ושבטים

70:4.1 (788.3) קבוצת השלום הראשונה הייתה המשפחה, לאחריה החמולה, השבט, ומאוחר יותר האומה, אשר הפכה בסופו של דבר למדינה הטריטוריאלית המודרנית. העובדה שקבוצות השלום בנות ימינו התרחבו זה מכבר אל מעבר לקשרי הדם וכוללות אומות הינה מעודדת ביותר; זאת למרות העובדה שהאומות של אורנטיה עדיין מוציאות סכומי עתק על הכנות למלחמה.

70:4.2 (788.4) החמולות היו קבוצות קשרי-דם בתוככי השבט, והן חבו את קיומן לאינטרסים משותפים מסוימים, למשל:

70:4.3 (788.5) 1. מקורות המצביעים על אב קדמון משותף.

70:4.4 (788.6) 2. שבועת אמונים לטוֹטֶם דתי משותף.

70:4.5 (788.7) 3. דיבור באותו ניב.

70:4.6 (788.8) 4. מקום מגורים משותף.

70:4.7 (788.9) 5. פחד מאותם אויבים.

70:4.8 (788.10) 6. התנסות צבאית משותפת.

70:4.9 (788.11) ראשי החמולות היו כפופים תמיד לראש השבט, וממשלות השבט המוקדמות היוו איחוד רופף של חמולות. האוסטרלים הילידיים מעולם לא פיתחו צורת ממשל שבטית.

70:4.10 (788.12) לרוב, ראשי חמולות השלום הגיעו למעמדם דרך קו הירושה של האם; מפקדי המלחמה של השבט כוננו את קו הירושה של האב. בתי הדין של ראשי השבט ושל המלכים המוקדמים הורכבו מראשי החמולות, אשר היה נהוג להזמינם פעמים אחדות בשנה לשהות בנוכחות המלך. כך התאפשר לו לצפות בהם ולהבטיח באופן משופר את שיתוף פעולה עמם. החמולות שימשו בממשל המקומי לתכלית רבת-ערך, ואולם הן עיכבו במאוד את צמיחתן של אומות גדולות וחזקות.

5. ראשיתו של הממשל

70:5.1 (788.13) לכל מוסד אנושי הייתה ראשית; והממשל האזרחי הינו תוצר של התפתחות מדורגת, ממש כמו הנישואין, התעשייה והדת. מן החמולות והשבטים הפרימיטיביים המוקדמים התפתחו בהדרגה הסדרים העוקבים של הממשל האנושי, אשר הופיעו ונעלמו עד לְצורות הַסדר החברתי והאזרחי המאפיינות את השליש השני של המאה העשרים.

70:5.2 (788.14) עם עלייתן המדורגת של היחידות המשפחתיות, הונחו יסודות הממשל באופן הארגון החמולתי, קרי בקבוצות המשפחה הקשורות בקשרי דם. גוף הממשל האמיתי הראשון היה **מועצת הזקנים**. קבוצה שלטת זו הורכבה מגברים זקנים אשר התבלטו באופן מועיל כזה או אחר. אפילו האדם הברברי העריך את החוכמה והניסיון, וכך החלה תקופה ממושכת שבה שלטו הזקנים. בהדרגה צמח שלטון האוליגרכיה של הזקנים לכדי הרעיון הפטריארכלי.

70:5.3 (789.1) במועצות הזקנים המוקדמות שכנו בפוטנציה כל זרועות הממשל: הזרוע המבצעת, הזרוע המחוקקת והזרוע השיפוטית. כאשר המועצה פירשה את מוסכמות ההווה,

היא היוותה בית-דין; כאשר היא ביססה מנהגים חברתיים חדשים, היא שימשה כמחוקקת; ובמידה שבה נאכפו החלטות וצווים מעין אלו, היא שימשה כזרוע המבצעת. ראש המועצה היה אחד ממבשרי הגעתו המאוחרת יותר של ראש השבט.

70:5.4 (789.2) לשבטים מסוימים היו מועצות נשים, ומעת לעת שימשו נשים כשליטות של שבטים רבים. שבטים מסוימים של האדם האדום דבקו בתורתו של אוֹנָאמוֹנָאלוֹנְטוֹן, וצייתו לפסיקה של "מועצת השבעה", אשר ניתנה פה אחד.

70:5.5 (789.3) האנושות התקשתה ללמוד כי לא המלחמה ולא השלום יכולים להתנהל בידי חברה מתדיינת. "בלבולי המוח" הפרימיטיביים היו מועילים אך לעיתים רחוקות. הגזע למד במוקדם שלצבא אשר בראשו עמדה קבוצה של ראשי חמולות לא היה סיכוי כנגד צבא חזק אשר בראשו מפקד אחד. מאז ומעולם הייתה המלחמה ממליכת-מלכים.

70:5.6 (789.4) בתחילה נבחרו מפקדי המלחמה אך ורק עבור שירות צבאי, ובעתות שלום הם היו מוותרים על חלקים מסמכותם, שכן אז תפקידם היה בעל אופי חברתי יותר. ואולם, בהדרגה הם החלו לכרסם במרווחים השלווים, ונטו להמשיך ולשלוט ממלחמה אחת והלאה אל זו הבאה לאחריה. לעיתים תכופות הם דאגו לכך שהמלחמה הבאה תגיע זמן לא רב לאחר זו הקודמת. אדוני המלחמה המוקדמים הללו לא חיבבו את השלום.

70:5.7 (789.5) בזמנים מאוחרים יותר נבחר חלק מן המנהיגים לשירות שונה מן השירות הצבאי, וזאת הודות לתכונות פיזיות יוצאות-דופן או ליכולות אישיות יוצאות-מן-הכלל. לאדם האדום היו בדרך כלל שתי סדרות של מנהיגים – הסָאצֶ'ם, או מנהיגי השלום, ומפקדי המלחמה אשר תפקידם עבר בירושה. מנהיגי השלום שימשו גם שופטים ומורים.

70:5.8 (789.6) כמה מן הקהילות המוקדמות נשלטו בידי המרפאים, אשר שימשו לעיתים תכופות כמנהיגים. אדם אחד עשוי היה לשמש ככוהן, כמרפא וכמנהל כללי. לעיתים קרובות, הסמלים המוקדמים של בתי המלוכה היוו במקור סמלים או סימנים של לבוש הכוהן.

70:5.9 (789.7) ואלו היו השלבים אשר דרכם נולדה בהדרגה הזרוע המבצעת של הממשל. מועצות החמולות והשבטים המשיכו לשמש בתפקידי ייעוץ וכמבשרות הזרועות אשר הופיעו

מאוחר יותר – הזרוע המחוקקת והזרוע השופטת. באפריקה של היום, כל צורות הממשל הפרימיטיביות האלה עדיין קיימות בפועל בקרב השבטים השונים.

6. ממשל מלוכני

70:6.1 (789.8) ממשל מדיני יעיל הגיע רק עם הופעתו של מנהל בעל סמכות ביצועית מלאה. האדם גילה כי ניתן לקיים ממשל יעיל אך ורק על-ידי הפקדת העוצמה בידי אישיות, ולא על-ידי הענקת רעיון.

70:6.2 (789.9) הריבונות צמחה מן הרעיון של סמכות משפחתית או של עושר. כאשר מלך פטריארכלי של ממלכה קטנה הפך למלך של ממש, הוא לעיתים כונה "אבי אומתו". מאוחר יותר, מלכים נחשבו כיוצאי חלציהם של גיבורים. ומאוחר עוד יותר, השלטון החל לעבור בירושה בשל האמונה במקורם האלוהי של המלכים.

70:6.3 (789.10) העברת המלוכה בירושה מנעה את האנרכיה אשר הגיעה לפני כן בתווך שבין מותו של מלך לבין בחירתו של המלך הבא אחריו, אנרכיה אשר חוללה שַׁמּוֹת. למשפחה היה ראש ביולוגי; לחמולה, מנהגי טבעי נבחר; לשבט, ולמדינה אשר באה לאחריו, לא היה מנהיג טבעי, וזו הייתה סיבה נוספת להעביר את תפקיד המנהיג-המלך בירושה. הרעיון מאחורי משפחות המלוכה והאצולה התבסס גם על המוסכמות בדבר "הבעלות על השם" בקרב הַחַמּוּלוֹת.

70:6.4 (790.1) בסופו של דבר נחשבה שושלת המלוכה לעל-טבעית, והסברה גרסה כי דמם של המלכים מקורו בימי הסגל הגשמי של הנסיך קאליגאסטיה. וכך הפכו המלכים לאישיויות פֶּטיש אשר פחדו מהם באופן בלתי-רגיל, ובחצר המלוכה נעשה שימוש בדיבור מסוג מיוחד. ואפילו בזמנים האחרונים היו שהאמינו כי מגע המלכים מרפא מחלות, ואחדים מהעמים באורנטיה עדיין מתייחסים אל שליטיהם כאילו הגיעו ממקור אלוהי.

70:6.5 (790.2) לעיתים תכופות הוחזקו מלכי הפֶּטיש המוקדמים בבידוד; מלך הפטיש נחשב לקדוש מדי מכדי להיראות ברבים, מלבד בימי חג ובימי קודש. על-פי-רוב נבחר נציג אשר

התחזה לו, וזהו הינו המקור של ראשי הממשלות. השר הראשון בקבינט היה מנהלן מזון; ועד מהרה באו אחרים אחריו. תוך זמן קצר מינו השליטים נציגים אשר הופקדו על המסחר ועל הדת; כמו כן, התפתחותו של הקבינט הייתה בבחינת צעד ישיר בדרך להפיכת הסמכות הביצועית לבלתי-אישית. עוזרים אלו של המלכים המוקדמים הפכו לאצולה המקובלת, וככל שעלתה קרנן של הנשים כך גם הלכה ועלתה בהדרגה אשת המלך לדרגת מלכה.

70:6.6 (790.3) שליטים חסרי-מצפון רכשו עוצמה רבה באמצעות גילוי הרעל. הקסמים בחצרות המלך המוקדמות היו שטניים; אויביו של המלך מתו מהר מאוד. ואולם, אפילו הרודן העריץ ביותר היה כפוף למגבלות אחדות; לכל הפחות ריסן אותו הפחד המתמיד מפני ההתנקשות. מאז ומעולם היוו המרפאים, רופאי האליל והכוהנים גורם מרסן רב-עוצמה ביחס למלכים. לאחר מכן, הפעילו בעלי האדמות, האצילים, השפעה מרסנת. ומעת לעת, החמולות והשבטים היו פשוט קמים ומסלקים את עריציהם ואת רודניהם. בשעה שהשליטים המסולקים נידונו למוות, לעיתים ניתנה בידיהם הבחירה להתאבד; וזהו הינו מקור האופנה החברתית הקדומה להתאבד במצבים מסוימים.

7. חברות סודיות ומועדונים פרימיטיביים

70:7.1 (790.4) קרבת הדם קבעה את הקבוצות החברתיות הראשונות; ההתאגדות הרחיבה את החמולות המשפחתיות. נישואי-תערובת היו הצעד הבא אשר הרחיב את הקבוצה, והשבט המורכב אשר נוצר כתוצאה מכך היה הגוף הפוליטי האמיתי הראשון. ההתקדמות הבאה בהתפתחות החברתית חלה עם התפתחות הכִּתּוֹת הדתיות והמועדונים הפוליטיים. אלו הופיעו לראשונה כחֲבָרוֹת סודיות, ובמקור הן היו דתיות לחלוטין; לאחר מכן הן הפכו לפוליטיות. בתחילה הן היוו מועדונים לגברים; בשלב מאוחר יותר מכן הופיעו מועדונים לנשים. ואז אלו התחלקו לשני סוגים: המועדונים החברתיים-פוליטיים והמועדונים הדתיים-מיסטיים.

70:7.2 (790.5) לסודיות של החברות האלה היו סיבות רבות, כגון:

70:7.3 (790.6) 1. הפחד מפני חמת השליטים בשל הפרת טאבו כזה או אחר.

70:7.4 (790.7) 2. קיום טקסים דתיים של מיעוט.

70:7.5 (790.8) 3. שימור סודות "רוח" בעלי-ערך או סודות מסחריים.

70:7.6 (790.9) 4. הנאה מקסם או מכישוף מיוחדים.

70:7.7 (790.10) עצם הסודיות של החברות האלה העטירה על חבריהן עוצמת של מסתורין ביחס לשאר חברי השבט. הסודיות פונה אף אל היוהרה; חברי המועדון היוו את האצולה החברתית של אותם ימים. לאחר שהנערים התקבלו, הם צדו עם הגברים; בעוד שלפני-כן הם ליקטו ירקות עם הנשים. והכישלון במבחני הבגרות נחשב כבושה העילאית, כחרפת השבט; בהמשך לכישלון חויב היחיד הכושל להישאר מחוץ למשכן הגברים, יחד עם הנשים והילדים, והוא נחשב כנשי. מלבד זאת, אלו אשר לא התקבלו למועדון גם לא הורשו להתחתן.

70:7.8 (791.1) בשלב מוקדם ביותר לימדו בני האדם הפרימיטיביים את המתבגרים שליטה מינית מהי. הדבר הפך לנוהג ליטול את הנערים מעם הוריהם מגיל ההתבגרות ועד לנישואיהם, ולהפקיד את חינוכם ואת אימונם בידי חברות הגברים הסודיות. ואחד מן התפקודים העיקריים של המועדונים הללו הייתה לשלוט בגברים המתבגרים הצעירים, ובכך למנוע את הבאתם לעולם של ילדים בלתי-חוקיים.

70:7.9 (791.2) הזנות המסחרית החלה כאשר מועדוני הגברים הללו שילמו כסף תמורת השימוש בנשים משבטים אחרים. ואולם, הקבוצות המוקדמות היו חפות במובחן ממתירנות מינית.

70:7.10 (791.3) טקסי חניכת ההתבגרות השתרעו לרוב על-פני תקופה בת חמש שנים. הטקסים הללו כללו מידה רבה של עינויים-עצמיים ושל חיתוכים מכאיבים. נוהג המילה החל לראשונה כטקס חניכה אל תוך אחת מן החבורות הסודיות האלה. כחלק מחניכת ההתבגרות, נחרטו על הגוף סימני השבט; מקורו של הקעקוע היה בסמל חברות שכזה. עינויים אלו, לצד מחסור רב, נועדו להקשיח את הצעירים הללו, לחרוט בהם את מציאות החיים ואת הקשיים הבלתי-נמנעים אשר בהם. מטרה זו מושגת טוב יותר באמצעות המשחקים האתלטיים והתחרויות הפיזיות אשר הופיעו מאוחר יותר.

70:7.11 (791.4) ואולם, החברות הסודיות האלה אכן ניסו לשפר את מוסריותם של המתבגרים; אחת מן המטרות העיקריות של טקסי ההתבגרות הייתה להדגיש בפני הנערים שעליהם להניח לנפשן את נשותיהם של גברים אחרים.

70:7.12 (791.5) לאחר שנים אלה של משמעת נוקשה ושל אימון, וממש בטרם נישאו, על-פי-רוב שוחררו הצעירים הללו לתקופה קצרה של פנאי ושל חופש, שלאחריה חזרו על-מנת להינשא ולהכפיף עצמם לטאבו של השבט למשך שארית חייהם. והמנהג הקדום הזה נמשך עד לזמנים המודרניים תחת הרעיון הטיפשי של "לחרוש בשדות זרים".

70:7.13 (791.6) שבטים רבים תמכו ביצירתם של מועדונים סודיים של נשים, אשר מטרתם הייתה להכין נערות מתבגרות לתפקידי האישה והאם. לאחר שנחנכו, היו הנערות מוּתרוֹת לנישואין והורשו להשתתף ב"מיצג הכַּלוֹת", מסיבת התצוגה החברתית של אותם ימים. במוקדם הופיעו מסדרים נשיים אשר התנגדו לנישואין.

70:7.14 (791.7) מעט לאחר מכן הופיעו מועדונים בלתי-סודיים, כאשר קבוצות של גברים רווקים ושל נשים ללא בן זוג יצרו ארגונים נפרדים. לאמיתו של דבר, התאגדויות אלה היו בתי הספר הראשונים. ובעוד שמועדוני הגברים והנשים נטו לרדוף זה את זה, לאחר המגע עם מוריה של דאלאמטיה ניסו כמה מן השבטים המתקדמים את החינוך המשותף, והקימו פנימיות משותפות לשני המינים.

70:7.15 (791.8) החברות הסודיות תרמו ליצירת מעמדות חברתיים בעיקר הודות לאופי המסתורי של טקסי החניכה שלהן. החברים בחברות האלה לבשו בתחילה מסכות על-מנת להפחיד ולסלק את הסקרנים מטקסי האבלות שלהם – מפולחן אבותיהם הקדמונים. לאחר מכן התפתחו הטקסים הזה למעין סיאנס שעליו נאמר שהופיעו בו רוחות רפאים. חברות "הלידה מחדש" הקדומות השתמשו בסימנים ודיברו בשפה סודית מיוחדת; הם גם נמנעו ממיני מזון ומשקאות מסוימים. הם שימשו כמשטרת הלילה ומעבר לכך נטלו חלק במגוון רחב של פעילויות חברתיות.

70:7.16 (792.1) כל ההתאגדויות הסודיות כפו שבועה, אכפו סודיות ולימדו על אודות שמירת סודות. המסדרים הללו הטילו אימה על האספסוף ושלטו בו; הם גם שימוש כחברות שיטור,

ולשם כך השתמשו בחוק הלינץ'. הם היו המרגלים הראשונים בעת שהשבטים לחמו, והיו המשטרה החשאית הראשונה בעתות שלום. וטוב מהכול, הם היו אלו אשר גרמו למלכים חסרי-המצפון לשבת בחוסר נוחות על כיסאם. על-מנת להגיע לאיזון מולם, קידמו המלכים משטרות חשאיות משל עצמם.

70:7.17 (792.2) החברות האלה הולידו את המפלגות הפוליטיות הראשונות. ממשל המפלגות הראשון היה "החזקים" **נגד** "החלשים". בימי קדם חל שינוי בממשל רק בעקבות מלחמת אזרחים, אשר שימשה הוכחה ניצחת לכך שהחלשים הפכו לחזקים.

70:7.18 (792.3) המועדונים הללו הועסקו על-ידי סוחרים בגביית חובות ועל-ידי שליטים בגביית מיסים. גביית המיסים היוותה מאבק ממושך, כאשר אחת מצורותיו המוקדמות היה המעשר – עשירית מן הציד או מן השלל. במקור הוטלו המיסים על-מנת להחזיק את בית המלך, ואולם נמצא כי קל יותר לגבותם כאשר הם מוסווים כמנחה המיועדת לתמיכה בשירותי המקדש.

70:7.19 (792.4) אט-אט הפכו החברות הסודיות האלה לארגוני הצדקה הראשונים, ולאחר מכן התפתחו לכדי החברות הדתיות הראשונות – מבשרות הכנסיות. לבסוף, הפכו כמה מן החברות האלה לבין-שבטיות, לאחוות הבין-לאומיות הראשונות.

8. מעמדות חברתיים

70:8.1 (792.5) חוסר השוויון המנטאלי והפיזי בין בני האדם מבטיח את הופעת המעמדות החברתיים. העולמות היחידים שבהם לא נמצא ריבוד חברתי הינם העולמות הפרימיטיביים ביותר והמתקדמים ביותר. ציוויליזציה בראשיתה טרם החלה בתהליך הבידול בין הרמות החברתיות, בעוד שעולם אשר התבסס באור ובחיים כבר טשטש במידה רבה את החלוקות האלה בין בני האדם, חלוקות אשר מאפיינות במידה כה רבה את כל שלבי הביניים האבולוציוניים.

(792.6) 70:8.2 בעת שהחברה הגיחה משלב הפראיות אל שלב הברבריות, נטו מרכיביה האנושיים להתקבץ במעמדות; וזאת מן הסיבות הבאות:

(792.7) 70:8.3 1. **טבעיות** – מגע, קשרי משפחה ונישואין; ההבחנות החברתיות הראשונות התבססו על מגדר, גיל ודם – הַקשר לראש השבט.

(792.8) 70:8.4 2. **אישיות** – ההכרה ביכולת, בסיבולת, בכישורים ובכוח-סבל; ומייד לאחר מכן ההכרה בשליטה בשפה, בידע ובהשכלה הכללית.

(792.9) 70:8.5 3. **מזל** – המלחמה וההגירה יצרו הפרדה בין קבוצות בני האדם. התפתחות המעמדות הושפעה במידה רבה מן הכיבוש, מן היחסים בין המנצח למנוצח, בעוד שהעבדות הניבה את החלוקה הכללית הראשונה של החברה לחופשיים ולמשועבדים.

(792.10) 70:8.6 4. **כלכליות** – עשירים ועניים. העושר והבעלות על עבדים הייתה הבסיס הגנטי של מעמד אחד בחברה.

(792.11) 70:8.7 5. **גיאוגרפיות** – מעמדות עלו בהתאם להיות ההתיישבות עירונית או כפרית. העיר והכפר, בהתאמה, תרמו להבחנה בין רועה-הצאן-החקלאי לבין הסוחר-תעשיין, כולל ההבחנה בין נקודות מבטם ותגובותיהם השונות.

(792.12) 70:8.8 6. **חברתיות** – בהדרגה נוצרו מעמדות בהתאם לאופן שבו העריך הכלל את ערכן החברתי של הקבוצות השונות. בין החלוקות המוקדמות ביותר מסוג זה היו ההבחנות בין הכוהן-מורה, השליט-לוחם, בעל ההון-הסוחר, העובדים הפשוטים והעבדים. העבד מעולם לא יכול היה להפוך לבעל הון, אף-על-פי שלעיתים העובד השכיר יכול היה לבחור להצטרף לשורות בעלי ההון.

(793.1) 70:8.9 7. **מקצועיות** – ככל שהתרבו המקצועות, כך הם נטו לבסס קסטות וגילדות. העובדים התחלקו לשלוש קבוצות: המעמדות המקצועיים, לרבות המרפאים, העובדים

המיומנים, ולאחריהם העובדים הבלתי-מיומנים.

70:8.10 (793.2) 8. **דתיות** – כתות המועדונים המוקדמות הניבו את המעמדות שלהן עצמן בתוככי החמולות והשבטים, והאדיקות והמיסטיות של הכוהנים תרמו זה מכבר להשתייכותם לקבוצה חברתית נפרדת.

70:8.11 (793.3) 9. **גזעיות** – נוכחותם של שני גזעים או יותר בתוך אומה – או יחידה טריטוריאלית נתונה – גרמה בדרך-כלל להופעת קסטות על בסיס צבע. מערכת הקסטות המקורית של הודו, כמו זאת של מצרים המוקדמת, התבססה על צבע.

70:8.12 (793.4) 10. **גיל** – צעירים ובוגרים. בקרב השבטים, נותר הנער תחת השגחתו של האב במשך כל חיי האב, בעוד שהנערה הושארה תחת השגחת אימה עד לנישואיה.

70:8.13 (793.5) מעמדות חברתיים גמישים וניידים הינם בבחינת הכרח בעבור ציוויליזציה מתפתחת, ואולם, כאשר **המעמד** הופך **לקסטה**, כאשר הרמות החברתיות מתאבנות, המחיר של היציבות החברתית המשופרת בא לידי ביטוי בהפחתה של היוזמה האישית. הקסטות החברתיות פותרות את הבעיה של מציאת מקומו של היחיד בתעשייה, אך הן מצמצמות בחדות את ההתפתחות היחידנית ומונעות למעשה שיתוף-פעולה חברתי.

70:8.14 (793.6) לאחר שנוצרו באופן טבעי, יישארו המעמדות החברתיים על כנם, עד אשר ישמיד אותם האדם בהדרגה באופן אבולוציוני באמצעות תפעול נבון של משאביה הביולוגיים, האינטלקטואליים, והרוחניים של ציוויליזציה מתקדמת, כגון:

70:8.15 (793.7) 1. חידוש ביולוגי של המטענים הגזעיים – ההשמדה הסלקטיבית של זנים אנושיים נחותים. לדבר זה תהייה הנטייה למחוק הרבה מחוסר השוויון השורר בין בני-תמותה.

70:8.16 (793.8) 2. אימון חינוכי של המוחות בעלי העוצמה המשופרת, אשר יעלו מתוך שיפור ביולוגי מעין זה.

(793.9) 70:8.17 3. האצה דתית של תחושות קשרי האחווה והרעות בין בני התמותה.

(793.10) 70:8.18 ואולם, הפעולות האלה עשויות להניב פירות של אמת רק במילניומים העתידיים הרחוקים, אף-על-פי ששיפור חברתי רב עשוי לחול באופן מיידי בעקבות תפעול אינטליגנטי, נבון **וסבלני** של גורמי ההאצה הללו של קידמה תרבותית. הדת הינה המנוף רב-העוצמה אשר מרים את הציוויליזציה מן הכאוס, אך היא נעדרת כל עוצמה ללא נקודת המשען של דעת בריאה ורגילה המתבססת בבטחה על גורמי תורשה בריאים ורגילים.

9. זכויות אדם

(793.11) 70:9.1 הטבע אינו מקנה לאדם זכויות כלשהן, אלא את החיים ואת העולם לחיות בו את אותם חיים. הטבע אפילו לא מקנה את הזכות לחיות, כפי שניתן להסיק מן התוצאה הסבירה של מפגש פנים-אל-פנים בין אדם בלתי-חמוש לבין נמר רעב ביער הפרימיטיבי. מתנתה העיקרית של החברה לאדם הינה הביטחון.

(793.12) 70:9.2 בהדרגה עמדה החברה על זכויותיה, ובעת הנוכחית, אלה הן:

(793.13) 70:9.3 1. ביטחון של אספקת מזון.

(793.14) 70:9.4 2. הגנה צבאית – ביטחון באמצעות מוכנות.

(793.15) 70:9.5 3. שימור השלום הפנימי – מניעת האלימות האישית ואי-הסדר החברתי.

(794.1) 70:9.6 4. שליטה מינית – נישואין, מוסד המשפחה.

(794.2) 70:9.7 5. קניין – הזכות לבעלות.

(794.3) 70:9.8 6. קידום תחרות בין יחידים ובין קבוצות.

(794.4) 70:9.9 7. הענקת חינוך ואימון לצעירים.

(794.5) 70:9.10 8. קידום המסחר והסחר – פיתוח תעשייתי.

(794.6) 70:9.11 9. שיפור בתנאי העבודה ובתגמול.

70:9.12 (794.7) **10.** הערבות לחופש של פולחן דתי על-מנת לרומם את כל הפעילויות החברתיות האחרות באמצעות הפיכתן למונעות על-ידי רוח.

70:9.13 (794.8) כאשר הזכויות הינן עתיקות ומקורן אינו-נודע, הן מכונות לעיתים **זכויות טבעיות**. ואולם, זכויות אדם אינן באמת טבעיות; הן לגמרי חברתיות. הן יחסיות ומשתנות-לעולם, משום שהן מהוות לא יותר מאשר את כללי המשחק – ההתאמות המוכרות ביחסים המושלים בתופעת התחרות האנושית, אשר משתנה בהתמדה.

70:9.14 (794.9) מה שעשוי להיחשב כנכון בתקופה אחת עלול שלא להיחשב כך בתקופה אחרת. הישרדותם של מספר גדול של אנשים פגומים ומפגרים איננו נובע מן העובדה שיש להם זכות טבעית כלשהי להכביד כך על הציוויליזציה של המאה העשרים, אלא פשוט מכך שהחברה של היום, באמצעות המוסכמות, מכתיבה זאת.

70:9.15 (794.10) באירופה של ימי הביניים הוכרו אך מעט זכויות אדם; אז כל אדם היה שייך למישהו אחר, והזכויות היו אך בבחינת זכויות-יתר, או משוא פנים, אשר הוענקו על-ידי המדינה או הכנסייה. והמרד בשגיאה זו היה שגוי באותה המידה, בכך שהוביל לַאמונה שכל בני האדם נולדים שווים.

70:9.16 (794.11) החלשים והנחותים תמיד טענו לשוויון זכויות; הם תמיד התעקשו על כך שהמדינה תחייב את החזקים ואת העליונים לספק את רצונותיהם, ואף לפצות אותם על אותם חסכים אשר פעמים רבות מדי הינם התוצאה הטבעית של אדישותם ושל עצלותם הם.

70:9.17 (794.12) ואולם, אידיאל השוויון הזה הינו תוצר של הציוויליזציה; הוא אינו קיים בטבע. אפילו התרבות עצמה מדגימה באופן נחרץ את חוסר השוויון הטבוע בין בני האדם, ביכולות התרבותיות המאוד בלתי-שוות שלהם. הגשמתו הפתאומית והבלתי-אבולוציונית של שוויון טבעי לכאורה, ישליך את האדם המתורבת עד מהרה לאחור אל המנהגים הגסים של העידנים הפרימיטיביים. החברה איננה יכולה להבטיח שוויון זכויות לכול, אך היא יכולה להבטיח לנהל את זכויותיו המשתנות של כל פרט בהגינות ובצדק. זהו עניינה וחובתה של החברה, לספק לילד של הטבע הזדמנות הוגנת ושלווה לבקש את השימור-העצמי, להשתתף

בהנצחה-העצמית, ובה בעת ליהנות ממידה מסוימת של סיפוק-עצמי, כשהסכום של שלושת אלו מהווה את האושר האנושי.

10. האבולוציה של הצדק

70:10.1 (794.13) הצדק הטבעי הינו תיאוריה מעשה ידי אדם; ואין בו דבר מן המציאות. הצדק בטבע הינו תיאורטי לחלוטין, בדיוני לחלוטין. הטבע מספק אך סוג אחד של צדק – האופן הבלתי-נמנע שבו התוצאות תואמות את הגורמים.

70:10.2 (794.14) פירוש הצדק, כפי שהוא נתפש על-ידי האדם, הינו קבלת הזכויות המגיעות לו, ולכן הצדק היה עניין הנתון להתפתחות מדורגת. מושג הצדק בהחלט עשוי להיות מרכיב של דעת אשר לה מתת רוח, אך הוא אף-פעם אינו מגיח לכדי קיום באופן מושלם בעולמות החלל.

70:10.3 (794.15) האדם הפרימיטיבי ייחס את כל התופעות לְאישיות. כך, במקרה של מוות, הפרא לא שאל **מה** הרג אותו, אלא **מי?** לפיכך, לא הוכר הרצח בשוגג, וגזר הדין של העונש על פשע התעלם לחלוטין מן המניע; גזר הדין ניתן בהתאם לנזק אשר נגרם.

70:10.4 (795.1) בחברה הפרימיטיבית המוקדמת ביותר פעלה דעת הציבור במישרין; לא היה צורך באנשי חוק. בחיים הפרימיטיביים לא הייתה כל פרטיות. שכניו של אדם היו אחראיים להתנהגותו; לפיכך, הייתה להם הזכות לחטט בענייניו האישיים. החברה התנהלה על-בסיס התיאוריה שלפיה לחברי הקבוצה חייב להיות עניין, ואף דרגה מסוימת של שליטה, בהתנהגותו של כל פרט.

70:10.5 (795.2) מוקדם ביותר שררה האמונה שהרוחות השליטו צדק באמצעות המרפאים והכוהנים; עובדה זו גרמה לסדרים הללו להפוך למגלי הפשע ולאנשי החוק הראשונים. השיטות המוקדמות לגילוי פשע כללו התנסויות קשות ברעל, באש ובכאב. ההתנסויות הברבריות האלה היו לא יותר מאשר טכניקות שיפוט גסות; הן לא יישבו בהכרח את חילוקי

הדעות באופן צודק. לדוגמא: כאשר נעשה שימוש ברעל, אם הנאשם הקיא, אזי הוא נחשב לזכאי.

70:10.6 (795.3) הברית הישנה מתארת את אחד מן הניסיונות הללו, מבחן לאשמה בחיי הנישואין: אם חשד איש באשתו בחוסר נאמנות, הוא הביאה אל הכוהן והצהיר על חשדותיו; לאחר מכן הכין הכוהן שיקוי שהורכב ממים קדושים ומעפר מקרקע המשכן. לאחר הטקס הנהוג, אשר כלל איומים בקללה, חויבה האישה המואשמת ללגום את השיקוי הנורא. אם האישה הייתה אשמה, אזי "באו המים המאררים אל תוכה והפכו לְמָרִים, צבטו את בטנה ונפלו ירכיה, וְהָיְתָה הָאִישָּׁה לְאָלָה בְּקֶרֶב עַמָּהּ". והיה ואישה כלשהי הצליחה לגמוע את השיקוי המטונף מבלי להראות סימני מחלה פיזית כלשהם, אזי היא זוכתה מן ההאשמות של בעלה הקנאי.

70:10.7 (795.4) שיטות פענוח הפשע המפלצתיות האלה היו נהוגות, בזמן כזה או אחר, כמעט בכל השבטים. דו-הקרב הינו שריד מודרני של המשפט בניסיון.

70:10.8 (795.5) אין לתמוה על כך שהעברים, וכן שבטים מתורבתים-למחצה אחרים, השתמשו בטכניקות שיפוט פרימיטיביות שכאלה לפני שלושת-אלפים שנה; ואולם, בהחלט מדהים שאנשים שקולים ישמרו לאחר-מכן שריד ברברי שכזה בתוך אוסף כתבי קודש. שומה על המחשבה המתבוננת כי תבהיר שאף הוויה אלוהית מעולם לא נתנה לבן-תמותה כלשהו הוראות כה בלתי-הוגנות בנוגע לפענוח ולשיפוט של חשד לחוסר-נאמנות בחיי הנישואין.

70:10.9 (795.6) במוקדם אימצה החברה את גישת הנקמה של הגמול: עין תחת עין ונפש תחת נפש. כל השבטים המתפתחים הכירו בזכות זו של נקמת הדם. הנקמה הפכה לתכלית החיים הפרימיטיביים, ואולם הדת שינתה מאז בתכלית השינוי את מנהגי השבט הקדומים הללו. מעולם הכריזו מוריה של דת ההתגלות כי "'לי נקם ושילם,' אמר אלוהים". הרֶג הנקמה של ימי קדם לא היה שונה בהרבה מן הרצח של ימינו-אנו תחת האמתלה של חוק בלתי-כתוב.

70:10.10 (795.7) ההתאבדות הייתה שיטת נקמה נפוצה. אם אדם לא היה מסוגל לנקום בחייו, הוא מת מתוך אמונה שיוכל לחזור כרוח ולהטיל את זעמו על אויבו. ומכיוון שאמונה זו הייתה נפוצה ביותר, עצם האיום בהתאבדות על מפתן ביתו של האויב הספיק, על-פי-רוב, על-מנת

לגרום לו להתפשר. האדם הפרימיטיבי לא החשיב במיוחד את החיים; ההתאבדות בשל זוטות הייתה נפוצה, ואולם הלימוד של הדאלאמטים הפחית את הנוהג הזה בשיעור ניכר; זאת בעוד שבזמנים האחרונים התאחדו הפנאי, הנוחות, הדת והפילוסופיה על-מנת להפוך את החיים למתוקים ולרצויים יותר. לעומת זאת, שביתות הרעב הינן מקבילה מודרנית לשיטת נקמה עתיקה זו.

70:10.11 (796.1) אחד מנוסחי החוק השבטי המתקדמים המוקדמים ביותר נגע להגדרת סכסוך הדם כעניין שבטי. אך מוזר לציין כי אפילו אז יכול היה אדם לרצוח את אשתו מבלי להיענש על כך, בתנאי ששילם עליה מלוא תמורתה. לעומת זאת, האסקימוסים של ימינו-אנו עדיין מתירים למשפחת הנפגע את הסמכות להחליט ולהוציא אל הפועל את העונש על ביצוע פשע, ואפילו יהא זה רצח.

70:10.12 (796.2) התקדמות אחרת הייתה הטלת קנסות על הפרת הטאבו, קביעת קנסות עונשין. קנסות אלו היוו את ההכנסות הראשונות של הקופה הציבורית. הנוהג לשלם "כופר נפש" אף הפך לאופנה שהחליפה את נקמת הדם. סכומי נזיקין שכאלה שולמו על-פי-רוב בנשים או בבקר; זמן רב חלף בטרם הוטלו קנסות כספיים, פיצויים כספיים, כעונש על ביצוע פשע. ומכיוון שמהותו של רעיון העונש היה הפיצוי, בסופו של דבר לכל דבר היה מחיר שאותו היה ניתן לשלם כפיצוי על נזק, לרבות חיי אדם. העברים היו הראשונים אשר ביטלו את נוהג תשלום כופר הנפש. משה לימד כי "לא תיקחו כופר לנפש רוצח, אשר הוא רשע, למוּת; כִּי מוֹת יוּמָת".

70:10.13 (796.3) וכך, בתחילה נעשה הצדק בידי המשפחה, לאחר מכן בידי החמולה, ואחר-כך בידי השבט. ביצוע צדק של אמת החל בזמן שבו ניטלה הנקמה מידי הפרטים ומקבוצות המשפחה והושמה בידי הקבוצה החברתית, המדינה.

70:10.14 (796.4) העונש של שריפה בחיים היה בעבר בבחינת נוהג נפוץ. הוא הוכר על-ידי שליטים קדומים רבים, לרבות חמורבי ומשה, והאחרון אף הכתיב כי מבצעי פשעים רבים – ובמיוחד אלו הנושאים אופי מיני חמור – ייענשו בשריפה על המוקד. כך, אם "בת איש כוהן"

– או בת של אזרח מוביל אחר – פנתה לזנות פומבית, היה זה מנהג העברים "לשרוף אותה באש".

70:10.15 (796.5) הבגידה – "מכירה" או בגידה בחברים לשבט – הייתה הפשע הראשון אשר נשא עונש מוות. העונש האוניברסאלי על גניבת בקר היה מוות מיידי, ואפילו בזמנים האחרונים הוטל במקרה של פשע גניבת סוסים עונש זהה. ואולם, בחלוף הזמן התגלה כי חומרת העונש איננה מהווה גורם מרתיע בעל-ערך, כפי שמהווים וודאותו ומהירות הוצאתו של העונש אל הפועל.

70:10.16 (796.6) בשעה שהחברה אינה מענישה על פשעים, טינת הקבוצה לרוב מתבטאת בצורת חוק הלינץ'; מתן המקלט היווה אופן התחמקות מן הכעס הפתאומי של הקבוצה. הלינץ' ודו-הקרב מייצגים את חוסר הנכונות של הפרט לוותר על התיקון הפרטי של העוול ולהפקידו בידי המדינה.

11. חוקים ובתי-משפט

70:11.1 (796.7) קשה לתאר את ההבדלים הברורים בין המוסכמות לחוקים, ממש כשם שקשה להבחין, עם עלות השחר, מתי בדיוק הופך הלילה ליום. המוסכמות הינן חוקים ותקנות משטרה בהתהוות. כאשר הן מתבססות לאורך זמן, נוטות המוסכמות הבלתי-מוגדרות להתגבש לכדי חוקים מדויקים, תקנות ממשיות ומוסכמות חברתיות מוגדרות היטב.

70:11.2 (796.8) החוק הינו תמיד שלילי בתחילה, ובבחינת איסור; בציוויליזציות מתקדמות הוא הופך יותר ויותר לחיובי ולמנחה. החברה המוקדמת פעלה באופן שלילי, והעניקה ליחיד את הזכות לחיות, בכך שאכפה על כל האחרים את המצווה "לא תרצח". כל מתן של זכויות, או של חופש, ליחיד כרוך בהגבלת החופש של כל השאר, ועניין זה מיושם באמצעות הטאבו, החוק הפרימיטיבי. כל רעיון הטאבו הינו שלילי מיסודו, מאחר שהחברה הפרימיטיבית אורגנה כולה באופן שלילי, וניהול הצדק נכלל במסגרת אכיפת הטאבו. ואולם, במקור חל

תוקף החוקים הללו אך ורק על חברי השבט האחרים, כפי שמודגם בימים מאוחרים יותר על-ידי העברים, אשר החזיקו בקוד אתי נפרד בכל הנוגע לגויים.

70:11.3 (797.1) מקור השבועה הינו בימי דאלאמטיה, והיא נובעת מן המאמץ להפוך את העדות לאמיתית יותר. שבועות מעין אלה כללו קללה אשר קילל האדם את עצמו. קודם לכן, אף יחיד לא הסכים להעיד כנגד הקבוצה אשר בה נולד.

70:11.4 (797.2) הפשע היווה התקפה על המוסכמות השבטיות, והחטא היה בבחינת הפרתם של אותם טאבו אשר נהנו מתמיכת הרוחות; ובמשך זמן רב שרר בלבול רב אשר נבע מן הכישלון להפריד בין הפשע לבין החטא.

70:11.5 (797.3) האינטרס העצמי כונן את הטאבו על ההריגה, והחברה תמכה בו בדמות המוסכמות המסורתיות, בעוד שהדת קידשה את הנוהג כחוק מוסרי; וכך חברו כל השלושה על-מנת להפוך את חיי האדם לבטוחים ולקדושים יותר. בימים המוקדמים החברה לא הייתה יכולה להחזיק מעמד יחדיו, לולא קיבלו הזכויות את תמיכת הדת; האמונות הטפלות שימשו ככוח המשטרה המוסרי והחברתי במשך העידנים האבולוציוניים הממושכים. הקדמונים טענו כולם שחוקיהם העתיקים, הטאבו, ניתנו לאבותיהם מידי האלים.

70:11.6 (797.4) החוק הינו רישום מאוגד של התנסות אנושית ממושכת, דעת הציבור אשר התגבשה והפכה לחוק. המוסכמות היוו את חומר הגלם של הניסיון הנצבר אשר ממנו גיבשו המוחות הפוסקים המאוחרים יותר את החוק הכתוב. לשופט הקדום לא היה כל חוק. כאשר הוא פסק את פסיקתו, הוא פשוט אמר, "כך נהוג".

70:11.7 (797.5) ההתייחסות לפסיקות קודמות בהחלטות בית הדין מייצגת את מאמץ השופטים להתאים את החוקים הכתובים לתנאיה המשתנים של החברה. כך מתאפשרת התאמה מדורגת לתנאי החברה המתחלפים, לצד המשכיותה המרשימה של המסורת.

70:11.8 (797.6) מחלוקות ביחס לרכוש יושבו באופנים רבים, וביניהם:

70:11.9 (797.7) 1. השמדת הרכוש הנתון במחלוקת.

70:11.10 (797.8) 2. יישוב בכוח – הטוענים נלחמו זה בזה.

70:11.11 (797.9) 3. יישוב תוך גישור – בהתאם להחלטת צד שלישי.

70:11.12 (797.10) 4. ערעור בפני הזקנים – ולאחר מכן בפני בתי הדין.

70:11.13 (797.11) בתי הדין הראשונים היו בבחינת מפגשי קרבות אגרוף מנוהלים; השופטים היו פשוט בבחינת שופטי הקרב. הם דאגו לכך שהקרב יתנהל בהתאם לחוקים המקובלים. עם הכניסה לקרב בבית הדין, הפקיד כל צד אצל השופט פיקדון אשר נועד לכסות את העלויות ואת הקנס הצפוי לאחר שצד אחד ינצח את הצד השני. "החזק עדיין היה הצודק". לאחר מכן החליפו טיעונים מילוליים את המכות הפיזיות.

70:11.14 (797.12) הרעיון של צדק פרימיטיבי לא היה כרוך כה רבות בהגינות, כשם שנועד להיפטר מן המריבה ובכך למנוע אי-סדר ציבורי ואלימות פרטית. ואולם, האדם הפרימיטיבי לא התרעם יתר על המידה בעקבות מה שכיום נחשב לאי-צדק; היה זה אך מובן מאליו שבעלי העוצמה ישתמשו בה באופן אנוכי. ואף-על-פי-כן, ניתן לקבוע באופן מדויק ביותר את מעמדה של כל ציוויליזציה בהתאם ליסודיות ולהגינות של בתי הדין שלה ובהתאם ליושרה של שופטיה.

12. הקצאת סמכות אזרחית

70:12.1 (797.13) המאבק הכביר באבולוציה של הממשל נגע לעניין ריכוז הכוח. מנהלי היקום למדו מן הניסיון כי העמים האבולוציוניים בעולמות המיושבים מנוהלים באופן המיטבי באמצעות הממשל האזרחי מן הסוג הייצוגי, ממשל שבו מתקיים מאזן כוחות הולם בין הזרוע המבצעת, הזרוע המחוקקת והזרוע השופטת, זרועות אשר כולן מתואמות היטב ביניהן.

70:12.2 (798.1) אף-על-פי שהסמכות הפרימיטיבית הייתה מבוססת על כוח, על עוצמה פיזית, הממשל האידיאלי הינו מערכת ייצוגית אשר המנהיגות בה מבוססת על יכולת; ואולם, ימי הברבריות היו מלאים מדי במלחמה מכדי לאפשר לממשל ייצוגי לפעול ביעילות. הרודן הוא

זה אשר ניצח במאבק הממושך שבין חלוקת הסמכות לבין הפיקוד המאוחד. העוצמה המבוזרת והמוקדמת של מועצת הזקנים הפרימיטיבית התרכזה בהדרגה באישיותו של המלך האבסולוטי. לאחר הגעתם של מלכים אמיתיים נותרו קבוצות הזקנים כגופים מייעצים מחוקקים-שיפוטיים-למחצה; לאחר מכן הופיעו אספות מחוקקים בעלות מעמד מתואם, ולבסוף כוננו בתי דין גבוהים בנפרד מן האספות המחוקקות.

70:12.3 (798.2) המלך היה זה אשר הוציא אל הפועל את המוסכמות, את החוקים המקוריים הבלתי-כתובים. לאחר מכן, הוא אכף את צווי החקיקה, את דעת הציבור אשר התגבשה זה מכבר. אף כי הופעת אספת העם כביטוי לדעה הציבורית התעכבה, היא ייצגה התקדמות חברתית כבירה.

70:12.4 (798.3) המלכים המוקדמים הוגבלו במידה רבה בידי המוסכמות – המסורת או דעת הציבור. בזמנים האחרונים גיבשו כמה מן האומות באורנטיה את המוסכמות האלה לכדי בסיס מתועד בעבור הממשל.

70:12.5 (798.4) בני התמותה של אורנטיה זכאים לחירות; עליהם ליצור את שיטות הממשל שלהם; עליהם לאמץ חוקות או אֲמָנוֹת אחרות של סמכויות אזרח ושל הליכים מנהליים. ולאחר שעשו כן, עליהם לבחור כמנהלים כלליים באחיהם המיומנים והראויים ביותר. כנציגיהם לזרוע המחוקקת עליהם לבחור אך ורק את אלו אשר הינם מוכשרים אינטלקטואלית ומוסרית למלא חובה קדושה שכזו. אך ורק אלו אשר ניחנו ביכולת טבעית, ואשר רכשו חוכמה הודות לניסיון רב, ראוי שייבחרו כשופטים בבתי הדין הגבוהים והעליונים.

70:12.6 (798.5) אם בני האדם מעוניינים לשמור על חירותם, עליהם – לאחר שבחרו באמנת החירות שלהם – לאפשר את הפירוש הנבון, האינטליגנטי והעשוי לבלי חת שלה, על-מנת למנוע את הדברים הבאים:

70:12.7 (798.6) 1. גזל של כוח אשר לא הוענק על-ידי הזרוע המבצעת או המחוקקת.

70:12.8 (798.7) 2. מזימות של מתסיסים בורים ורדופי אמונות טפלות.

70:12.9 (798.8) 3. עיכוב של הקדמה המדעית.

70:12.10 (798.9) 4. קיפאון השורר בשעה שהבינוניות שולטת.

70:12.11 (798.10) 5. שלטון של מיעוטים אכזריים.

70:12.12 (798.11) 6. שליטה בידי שאפתניים ופיקחים השואפים להיות רודנים.

70:12.13 (798.12) 7. שיבושים הרסניים בשל פאניקה.

70:12.14 (798.13) 8. ניצול לרעה בידי חסרי המצפון.

70:12.15 (798.14) 9. שעבוד האזרחים באמצעות מיסוי על-ידי המדינה.

70:12.16 (798.15) 10. כישלון ההוגנות הכלכלית והחברתית.

70:12.17 (798.16) 11. איחוד בין הכנסייה למדינה.

70:12.18 (798.17) 12. אובדן החירות האישית.

70:12.19 (798.18) אלו הם היעדים והמטרות של בתי הדין החוקתיים אשר פועלים כווסתים של מנועי הממשל הייצוגי בעולם אבולוציוני.

70:12.20 (799.1) מאבקה של האנושות, אשר נועד להפוך את הממשל באורנטיה למושלם, כרוך בהפיכת ערוצי המנהל למושלמים, בהתאמתם לצרכי ההווה המשתנים לעולם, בשיפור חלוקת הכוח בתוככי הממשל, ואז בבחירתם של מנהיגים מנהליים אשר הינם חכמים באמת. אף-על-פי שקיימת צורת ממשל אלוהית ואידיאלית, אין ניתן לחשוף אותה, אלא נדרש כי הגברים והנשים של כל פלנטה ופלנטה ברחבי יקומי הזמן והמרחב יגלו אותה לאיטם ובדי עמל.

70:12.21 (799.2) [הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

>> מסמך 70 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 72 <<

מסמך 71

התפתחות המדינה

71:0.1 (800.1) המדינה מהווה התפתחות מועילה של הציוויליזציה; היא מייצגת את הרווח הנקי של החברה מזוועות ומתלאות המלחמה. ואפילו המדינאות איננה אלא סך הטכניקה הצבורה המשמשת לניהול מאבקי הכוח התחרותיים בין השבטים והאומות הנאבקות.

71:0.2 (800.2) המדינה המודרנית הינה המוסד אשר שרד במאבק הכוחות הממושך בין הקבוצות. בסופו של דבר ניצח הכוח הנעלה, והפיק יצירה עובדתית – המדינה – ויחד עמה את המיתוס המוסרי על אודות חובתו המוחלטת של האזרח לחיות ולמות למען המדינה. ואולם, המדינה איננה מהווה בריאה אלוהית; היא אפילו לא נוצרה הודות לפעולה אנושית אינטליגנטית ורצונית; המדינה הינה מוסד אבולוציוני לחלוטין ומקורה היה אוטומטי לחלוטין.

1. המדינה העוּבָּרִית

71:1.1 (800.3) המדינה הינה ארגון ניהולי טריטוריאלי חברתי; והמדינה החזקה, היעילה והעמידה ביותר מורכבת מאומה בודדת, אשר אנשיה חולקים שפה משותפת, מוסכמות משותפות ומוסדות משותפים.

71:1.2 (800.4) המדינות הראשונות היו קטנות, וכולן היוו תוצאה של כיבוש. הן לא נוצרו בשל התאגדויות מרצון. רבות מהן נוסדו בידי נוודים כובשים, אשר פשטו על רועי צאן שלווים או על חקלאים מתיישבים, גברו עליהם ושִעבדו אותם. מטבע הדברים, מדינות מעין אלה אשר נוצרו עקב כיבוש היו מרובדות; קיומם של המעמדות היה בלתי-נמנע, והמאבקים בין המעמדות מעולם היו בּוֹרְרִים.

71:1.3 (800.5) השבטים הצפוניים של האדם האדום של אמריקה מעולם לא השיגו מעמד אמיתי של מדינה. הם מעולם לא התקדמו אל מעבר לְאיגוד רופף של שבטים, צורה פרימיטיבית ביותר של מדינה. הניסיון הקרוב ביותר שלהם לכך היה הפדרציה של האִירוֹקוֹיִים, ואולם קבוצה זו, המונה שש אומות, מעולם לא תפקדה כמדינה ולא הצליחה לשרוד בשל היעדרם של דברים מסוימים אשר הינם הכרחיים לְחיים לאומיים מודרניים, למשל:

71:1.4 (800.6) 1. רכישת רכוש פרטי והורשתו.

71:1.5 (800.7) 2. ערים, יחד עם חקלאות ותעשייה.

71:1.6 (800.8) 3. חיות בית מועילות.

71:1.7 (800.9) 4. ארגון משפחתי מעשי. האנשים האדומים הללו דבקו במשפחת האם ובירושת האחיין.

71:1.8 (800.10) 5. טריטוריה מוגדרת.

71:1.9 (800.11) 6. מְנַהֵל ראשי חזק.

71:1.10 (800.12) 7. שעבוד של שבויים – הם אימצו אותם או רצחו אותם.

71:1.11 (800.13) 8. כיבושים נחושים.

71:1.12 (800.14) האדם האדום היה דמוקרטי מדי; היה לו ממשל טוב, אך הוא כשל. אילולא פגש האדם האדום בטרם עת את הציוויליזציה המתקדמת יותר של האדם הלבן – אשר דבק בשיטות הממשל של היוונים ושל הרומאים – בסופו של דבר הוא היה מפתח בעצמו מדינה.

71:1.13 (801.1) המדינה הרומית המוצלחת התבססה על:

71:1.14 (801.2) 1. משפחת האב.

71:1.15 (801.3) 2. חקלאות וביות בעלי-חיים.

71:1.16 (801.4) 3. ריכוז אוכלוסייה – ערים.

71:1.17 (801.5) 4. רכוש ואדמה פרטיים.

71:1.18 (801.6) 5. עבדות – מעמדות של אזרחות.

71:1.19 (801.7) 6. כיבוש וארגון-מחדש של העמים החלשים והמפגרים.

71:1.20 (801.8) 7. טריטוריה מוגדרת הכוללת דרכים.

71:1.21 (801.9) 8. שליטים אישיים וחזקים.

71:1.22 (801.10) החולשה הגדולה של הציוויליזציה הרומית, ואחד הגורמים לנפילתה של האימפריה בסופו של דבר, הייתה התקנה הליברלית והמתקדמת לכאורה, אשר הפכה את הנער לחופשי בגיל עשרים-ואחת ואשר שחררה את הנערה ללא תנאי להיות חופשיה להינשא לְגבר לפי בחירתה, או ללכת באשר תרצה ולהפוך לבלתי-מוסרית. הנזק לחברה לא נבע מהרפורמות האלה עצמן, אלא מן האופן הפתאומי והנרחב אשר בו הן אומצו. התמוטטותה של רומא מעידה על מה שניתן לצפות בשעה שמדינה מתרחבת במהירות רבה מדי ובה בעת מתנוונת מבפנים.

71:1.23 (801.11) המדינה העוברית התאפשרה הודות להיחלשות קשר הדם לעומת התחזקות הקשר הטריטוריאלי, והפדרציות השבטיות האלה חוברו על-פי-רוב בחוזקה על-ידי הכיבוש. בעוד שהריבונות המתעלה מעל לכל המאבקים הפעוטים ולכלל ההבדלים בין הקבוצות, מאפיינת את המדינה האמיתית, עדיין שורדים בארגוניה המאוחרים יותר של המדינה קסטות ומעמדות רבים כשרידי החמולות והשבטים של ימים עברו. המדינות הטריטוריאליות המאוחרות והגדולות יותר נאבקו מאבק ממושך ומר בקבוצות החמולות הקטנות יותר הקשורות בקשרי דם, וממשל השבט הוכיח את עצמו כשלב מעבר בעל ערך בתנועה מן הסמכות המשפחתית לזו של המדינה. בזמנים מאוחרים יותר, חמולות רבות צמחו מתוך התאגדויות מסחריות ומתוך התאגדויות תעשייתיות אחרות.

71:1.24 (801.12) תוצאת הכישלון של שילוב המדינה היא נסיגה לתנאים ולְטכניקות הממשל של טרום-המדינה, כדוגמת הפיאודליזם של אירופה בימי הביניים. במהלך תקופות החשיכה האלה התמוטטה המדינה הטריטוריאלית, וחלה נסיגה לקבוצות הקטנות של הטירות, להופעתם-מחדש של שלבי ההתפתחות של החמולות והשבטים. ואפילו כיום קיימות באסיה ובאפריקה מדינות-למחצה מעין אלה, אך לא כולן הינן בבחינת נסיגות אבולוציוניות; רבות מהן מהוות גרעינים עובריים של מדינות בעתיד לבוא.

2. האבולוציה של הממשל הייצוגי

71:2.1 (801.13) הדמוקרטיה, על אף שהינה אידיאל, היא תוצר של הציוויליזציה ולא של האבולוציה. צעדו לכם לאיטכם! ובחרו בקפידה! זאת הואיל וסכנות הדמוקרטיה הינן:

71:2.2 (801.14) 1. האדרת הבינוניות.

71:2.3 (801.15) 2. בחירת שליטים בזויים ובורים.

71:2.4 (801.16) 3. כישלון להכיר בעובדות הבסיסיות של האבולוציה החברתית.

71:2.5 (801.17) 4. הסכנה הטמונה בהענקת זכות בחירה אוניברסאלית לידי רוב בלתי-מחונך ועצל.

71:2.6 (801.18) 5. שעבוד לדעת הקהל; הרוב אינו תמיד צודק.

71:2.7 (802.1) דעת הקהל, דעת הרבים, עיכבה מאז ומעולם את החברה. ואף-על-פי-כן, היא בעלת-ערך; זאת משום שבעוד שהיא מעכבת את החברה, היא אכן משמרת את הציוויליזציה. השיטה הבטוחה והאמיתית היחידה להאצת התפתחות הציוויליזציה הינה חינוך דעת הקהל; הכוח מספק אך ורק האצה זמנית, ואילו הצמיחה התרבותית תמשיך ותאיץ ככל שהקליעים יפנו את מקומם לטובת פתקי ההצבעה. דעת הקהל, המוסכמות, הינה האנרגיה הבסיסית והיסודית באבולוציה החברתית ובפיתוח המדינתי, אך שומה עליה להיות בלתי-אלימה בביטויה על-מנת שתהא בעלת-ערך עבור המדינה.

71:2.8 (802.2) מידת ההתקדמות של חברה נקבעת במישרין בהתאם לשיעור היכולת של דעת הקהל לשלוט בַּהתנהגות האישית וּבְניהול המדינה באמצעות ביטוי בלתי-אלים. הממשל המתורבת האמיתי הגיע בשעה שדעת הקהל לבשה את דמותה של זכות בחירה אישית. בחירות כלליות עשויות שלא להביא תמיד להחלטות נכונות, ואולם הן מייצגות את הדרך הנכונה לפעול, ואפילו את הדרך הנכונה לעשות את הדבר השגוי. האבולוציה לא מייצרת שלמות מופלגת באופן מיידי, אלא התאמות מעשיות יחסיות ומתקדמות.

71:2.9 (802.3) קיימים עשרה צעדים – או שלבים – באבולוציה של צורה מעשית ויעילה של ממשל ייצוגי. ואלו הם:

71:2.10 (802.4) 1. **החופש האישי.** העבדות, הצמיתות וכל צורות השעבוד האנושי חייבות להיעלם.

71:2.11 (802.5) 2. **חופש הדעת.** אם אנשים חופשיים אינם זוכים לקבל חינוך – קרי ללמוד כיצד לחשוב באופן אינטליגנטי ולתכנן בתבונה – אזי, לרוב, החופש הוא מזיק יותר מאשר מועיל.

71:2.12 (802.6) 3. **שלטון החוק** – ניתן ליהנות מחירות אך ורק כאשר רצונותיהם וגחמותיהם של שליטים בשר ודם מוחלפים על-ידי צווי חקיקה התואמים את חוקי היסוד המקובלים.

71:2.13 (802.7) 4. **חופש הביטוי.** לא ניתן לדמיין ממשל ייצוגי אשר אין בו חופש לכל צורות הביטוי לשאיפות ולדעות האנושיות.

71:2.14 (802.8) 5. **ביטחון הרכוש.** אף ממשל לא יוכל להחזיק מעמד לאורך זמן, אם לא יעניק את הזכות ליהנות מרכוש אישי בצורה כזו או אחרת. האדם כמֵהַ לזכות להשתמש ברכושו הפרטי, לשלוט בו, להעניק אותו, למוכרו, להחכירו או להורישו.

71:2.15 (802.9) 6. **הזכות לטעון.** הממשל הייצוגי מניח את זכות האזרחים להישמע. הזכות לטעון טבועה באזרחות החופשית.

71:2.16 (802.10) 7. **הזכות למשול.** אין זה מספיק להישמע; שומה על הזכות לטעון שתתקדם עד לניהולו בפועל של הממשל.

71:2.17 (802.11) 8. **זכות בחירה אוניברסאלית.** ממשל ייצוגי מניח מראש ציבור בוחרים אינטליגנטי, יעיל ואוניברסאלי. לעולם ייקבע אופיו של ממשל שכזה בהתאם לאופיים ולשיעור קומתם של אלו המרכיבים אותו. עם התקדמות הציוויליזציה, אף כי זכות הבחירה תישאר אוניברסאלית לשני המינים, היא תעבור ביעילות התאמות, סידור-מחדש ובידול מסוגים אחרים.

71:2.18 (802.12) 9. **שליטה במשרתי הציבור.** אף ממשל אזרחי לא יתקיים בבחינת שירות יעיל ושימושי, מבלי שתעמודנה לרשות האזרחים שיטות חכמות – אשר בהן הם גם יעשו שימוש – להנחיית מחזיקי המשרות ומשרתי הציבור ולשליטה בהם.

71:2.19 (802.13) 10. **ייצוג תבוני ומיומן.** הישרדות הדמוקרטיה תלויה בקיומו של ממשל ייצוגי מוצלח; ותנאי לכך הוא הנוהג לבחור למשרות ציבוריות אך ורק את אותם יחידים מוכשרים מבחינה טכנית, כשירים מבחינה אינטלקטואלית, נאמנים מבחינה חברתית ומתאימים מבחינה מוסרית. אך ורק באמצעות מילוי התנאים האלה לא תכלה מן הארץ ממשלה של העם, על-ידי העם ולמען העם.

3. האידיאלים של המדינתיות

71:3.1 (803.1) לצורה הפוליטית, או הניהולית, של ממשל נודעת משמעות זניחה, אלא אם היא מעניקה את אשר הכרחי לשם קדמה אזרחית – חירות, ביטחון, חינוך ותיאום חברתי. מה

שקובע את נתיב האבולוציה החברתית הוא לא מה שהמדינה מהווה, אלא מה שהיא עושה. ואחרי ככלות הכול, אף מדינה לא תוכל להתעלות מעל לערכי המוסר של אזרחיה, כפי שאלו לובשים צורה בדוגמא של מנהיגיהם הנבחרים. הבורות והאנוכיות יבטיחו גם את נפילתה של צורת הממשל הגבוהה ביותר.

71:3.2 (803.2) האגואיזם הלאומי, עד כמה שהוא מצער, היה הכרחי להישרדות החברתית. דוקטרינת העם הנבחר שימשה גורם עיקרי בגיבוש השבט ובבניית האומה ממש עד לעת המודרנית. ואולם, אף מדינה אינה יכולה להגיע לרמות תפקוד אידיאליות עד אשר כל צורות חוסר הסובלנות מושמות תחת שליטה; חוסר הסובלנות לעולם עוין את הקדמה האנושית. והאופן המיטבי שבו ניתן ללחום בחוסר הסובלנות הוא באמצעות התיאום בין המדע, המסחר, המשחק והדת.

71:3.3 (803.3) המדינה האידיאלית מתפקדת תחת הדחף של שלושה מניעים מתואמים ורבי-עוצמה:

71:3.4 (803.4) 1. נאמנות האהבה אשר נגזרת מן ההכרה באחוות האדם.

71:3.5 (803.5) 2. הלאומנות התבונית המבוססת על אידיאלים נבונים.

71:3.6 (803.6) 3. תובנה קוסמית המפורשת במונחים של עובדות, מטרות וצרכים פלנטאריים.

71:3.7 (803.7) חוקי המדינה האידיאלית הינם מועטים, והם עברו מעידן הטאבו השלילי אל תוך עידן הקדמה החיובית של חירות היחיד, הנובעת משליטה עצמית משופרת. המדינה המרוממת איננה רק מחייבת את אזרחיה לעבוד, אלא גם מעודדת אותם להשתמש באופן מועיל ומרומם בפנאי ההולך וגדל, הנובע מן החופש מעבודה שמאפשר עידן המיכון המתקדם. הפנאי חייב לייצר, כמו גם לצרוך.

71:3.8 (803.8) אף חברה אשר התירה את הבטלה, או סבלה את העוני, לא התקדמה רבות. ואולם, לא ניתן להכחיד את העוני ואת התלות כאשר הזנים הפגומים והמפגרים נתמכים בחופשיות ומורשים להתרבות ללא הגבלה.

71:3.9 (803.9) חברה מוסרית תשאף לשמר את הכבוד-העצמי של אזרחיה, ולספק לכל יחיד רגיל הזדמנות נאותה להגשמה עצמית. תכנית כזו של הישג חברתי תניב חברה מתורבתת מן הסדר הגבוה ביותר. יש לעודד את האבולוציה החברתית באמצעות פיקוח ממשלתי המפעיל דרגה מינימלית של שליטה מסדירה. המדינה הטובה ביותר היא זו אשר מתאמת במידה הרבה ביותר ומושלת במידה המועטה ביותר.

71:3.10 (803.10) האידיאלים של המדינאות חייבים להיות מושגים באמצעות אבולוציה, מתוך הצמיחה האיטית של התודעה האזרחית, ההכרה במחויבות ובזכות שבשירות החברתי. בתחילה, בני האדם מקבלים על עצמם את עול הממשל כחובה – זאת לאחר סיום ממשלם של רודפי-בצע פוליטיים – ואולם לאחר מכן הם מבקשים סעד שכזה כזכות, ככבוד הגבוה ביותר. המעמד של כל שלב של ציוויליזציה מתואר נאמנה על-ידי שיעור קומתם של האזרחים המתנדבים לקבל על עצמם את האחריויות המדינתיות.

71:3.11 (803.11) בקהילייה אמיתית, התחום של ניהול ערים ומחוזות מופקד בידי מומחים ומנוהל ממש כפי שמנוהלות כל צורות ההתאגדות הכלכליות והמסחריות האחרות.

71:3.12 (803.12) במדינות מתקדמות נחשב השירות הפוליטי כמעשה המסירות הגבוה ביותר מצדם של האזרחים. שאיפתם הגדולה ביותר של הנבונים והנאצלים ביותר שבאזרחים הינה להיות מוכרים אזרחית, להיבחר או להתמנות למשרת אמון ממשלתית כלשהי; וממשלות שכאלה מעטירות על משרתיהן האזרחיים והחברתיים את ההכרה המכובדת ביותר בעבור שירותם. לאחר מכן, מוענק הכבוד – על-פי הסדר הזה – לפילוסופים, למחנכים, למדענים, לתעשיינים ולאנשי הצבא. הורים מקבלים את גמולם בדמות הצטיינות ילדיהם, ואילו מנהיגים דתיים-לעילא, בהיותם שגרירים של ממלכה רוחנית, מקבלים את גמולם האמיתי בעולם אחר.

4. ציוויליזציה מתקדמת

71:4.1 (804.1) שומה על הכלכלה, החברה והממשל להתפתח, אם בכוונתם לעמוד על כנם. בעולם אבולוציוני, תנאים סטאטיים מעידים על דעיכה; שורדים אך ורק אותם מוסדות אשר נעים קדימה עם הזרם האבולוציוני.

71:4.2 (804.2) תכנית מתקדמת של ציוויליזציה המצויה במהלך של התרחבות כוללת:

71:4.3 (804.3) 1. שימור של חירויות הפרט.

71:4.4 (804.4) 2. הגנה על הבית.

71:4.5 (804.5) 3. קידום הביטחון הכלכלי.

71:4.6 (804.6) 4. מניעת מחלות.

71:4.7 (804.7) 5. חינוך חובה.

71:4.8 (804.8) 6. חובת עבודה.

71:4.9 (804.9) 7. ניצול מועיל של הפנאי.

71:4.10 (804.10) 8. דאגה לחסרי המזל.

71:4.11 (804.11) 9. שיפור הגזע.

71:4.12 (804.12) 10. טיפוח המדע והאמנות.

71:4.13 (804.13) 11. טיפוח הפילוסופיה – חוכמה.

71:4.14 (804.14) 12. הרחבת התובנה הקוסמית – רוחניות.

71:4.15 (804.15) והתקדמות זו באמנות הציוויליזציה מובילה במישרין להגשמת המטרות האנושיות והאלוהיות הגבוהות ביותר של המפעל האנושי – ההישג החברתי של אחוות האדם והמעמד האישי של ידיעת-האל, אשר מתגלֶה ברצונו העילאי של כל יחיד לעשות את רצון האב שבשמים.

71:4.16 (804.16) הופעתה של אחווה אמיתית מעידה על כך שהגיע סדר חברתי שבו כל אדם שמח לשאת את עולו של אחיו; הם אכן מתאווים לנהוג הלכה למעשה בהתאם לכלל הזהב. ואולם, אין ניתן להגשים חברה אידיאלית מעין זו כל עוד החלשים, או הרשעים, ממתינים על-מנת לנצל לרעה, ובאופן בלתי-הגון, את אלו אשר מונעים בעיקר מתוך מסירות לעבר

שירות האמת, היופי והטוב. במצב שכזה, מעשי לנהוג באופן אחד ויחיד: אנשי "כלל הזהב" יכולים לכונן חברה מתקדמת שבה הם יחיו בהתאם לאידיאלים שלהם, ובה בעת יגנו על עצמם באופן הולם מפני רעיהם הנבערים, אשר עלולים לבקש לנצל את נטייתם לשלום, או להכחיד את הציוויליזציה המתקדמת שלהם.

71:4.17 (804.17) האידיאליזם לעולם אינו יכול לשרוד בפלנטה מתפתחת, אם בכל דור מתירים לעצמם האידיאליסטים להיות מושמדים בידי סדריה הבזויים יותר של האנושות. וכאן מצוי מבחנו הכביר של האידיאליזם: האם יכולה חברה מתקדמת לשמור על המוכנות הצבאית, אשר מבטיחה את ביטחונה מפני כל מתקפה של שכניה מחרחרי המלחמה, בלא להיכנע לפיתוי להפעיל את העוצמה הצבאית הזו ולתקוף עמים אחרים מתוך כוונה להשיג רווח אנוכי או להאדיר את שמה כאומה? הישרדות האומה דורשת מוכנות, ורק האידיאליזם הדתי יכול למנוע את השימוש הזנותי במוכנות לשם תוקפנות. רק אהבה – אחווה – יכולה למנוע מן החזקים לדכא את החלשים.

5. האבולוציה של התחרות

71:5.1 (805.1) התחרות הינה הכרחית לשם קדמה חברתית, ואולם תחרות בלתי-מוסדרת מניבה אלימות. בחברה הנוכחית, התחרות מחליפה לאיטה את המלחמה בכך שהיא קובעת את מקומו של היחיד בחברה, וכן את הישרדותן של התעשיות עצמן. (הרצח והמלחמה נבדלים במעמדם לפני המוסכמות, בשל העובדה שהרצח הוצא אל מחוץ לחוק עוד מימיה הראשונים של החברה, בעוד שהאנושות בכללותה עדיין לא הוציאה את המלחמה אל מחוץ לחוק.)

71:5.2 (805.2) המדינה האידיאלית לוקחת על עצמה להסדיר את ההתנהגות החברתית אך ורק במידה הנחוצה על-מנת להוציא את האלימות אל מחוץ לתחרות בין היחידים, וכן למנוע את חוסר ההגינות ביוזמה האישית. הנה בעיה גדולה הניצבת לפתחה של המדינאות: כיצד להבטיח את השקט והשלווה בתעשייה, את תשלום המסים התומכים בעוצמת המדינה, ובה

בעת למנוע את המיסוי מלהגביל את התעשייה ולמנוע מן המדינה מלהפוך לטפילית או לרודנית?

71:5.3 (805.3) במהלך העידנים המוקדמים יותר של כל עולם, התחרות הינה הכרחית לשם קיום ציוויליזציה מתקדמת. ככל שמתקדמת האבולוציה של האדם, כך הופך שיתוף הפעולה ליותר ויותר יעיל. בציוויליזציות מתקדמות, שיתוף הפעולה יעיל יותר מן התחרות. האנשים המוקדמים הומרצו על-ידי התחרות. האבולוציה בראשיתה מתאפיינת בהישרדותו של הכשיר מבחינה ביולוגית, ואולם, הציוויליזציות המאוחרות יותר מתקדמות טוב יותר הודות לשיתוף הפעולה התבוני, להבנת האחווה ולברית האחים הרוחנית.

71:5.4 (805.4) אמת היא כי התחרות בתעשייה הינה בזבזנית ביותר ומאוד בלתי-יעילה, אך אין לעודד את חיסול המנגנון הכלכלי הבזבזני הזה, במידה שהתאמות מעין אלה תגרורנה ולו את הפגיעה הקטנה ביותר באחת מחירויות היחיד הבסיסיות.

6. מניע הרווח

71:6.1 (805.5) הכלכלה מונעת-הרווח הנוכחית נידונה לכישלון, אלא אם כן ניתן יהיה להוסיף למניעי הרווח את מניעי השירות. התחרות חסרת הרחם המבוססת על אינטרס עצמי צר-מוחין תשמיד לבסוף אפילו את אותם דברים אשר אותם היא מבקשת לשמֵר. מניע הרווח הבלעדי, הנתון בשירות העצמי, איננו תואם את האידיאלים הנוצריים – והרבה פחות מכך את השיעורים שלימד ישוע.

71:6.2 (805.6) בכלכלה, מניע הרווח מתייחס למניע השירות כפי שבמסגרת הדת הפחד מתייחס לאהבה. אך אין להשמיד או להסיר את מניע הרווח בפתאומיות; הוא גורם לבני-אדם רבים, העצלים בלעדי מניע זה, לעבוד קשה. לעומת זאת, אין הכרח כי המעורר האנרגטי החברתי הזה יוותר לעולם אנוכי במטרותיו.

71:6.3 (805.7) מניע הרווח בפעילויות הכלכליות הוא שפל לחלוטין, ואיננו ראוי כלל לחברה מסדר מתקדם; ולמרות זאת, הוא מהווה גורם הכרחי במהלך שלביה המוקדמים יותר של

ציוויליזציה. אין ליטול מן האדם את מניע הרווח, עד אשר הוא רכש לעצמו מניעים עליונים, שאין בהם כוונת-רווח, לשם הנעת מאמציו הכלכליים ושירותו החברתי – הדחפים הנעלים של החוכמה המופלגת, של האחווה המסקרנת ושל מצוינות ההישג הרוחני.

7. חינוך

71:7.1 (806.1) המדינה המתמידה מבוססת על תרבות, נשלטת על-ידי אידיאלים ומוּנעת על-ידי שירות. שומה על מטרת החינוך להיות רכישת מיומנות, חיפוש חוכמה, הגשמת עצמיות והשגת ערכים רוחניים.

71:7.2 (806.2) במדינה האידיאלית, החינוך נמשך לאורך כל החיים, ולעיתים הופכת הפילוסופיה לעיסוק המרכזי של אזרחיה. אזרחי קהילייה מעין זו רודפים אחר חוכמה על-מנת להרחיב את התובנה על חשיבות יחסי האנוש, משמעויות המציאות, אצילות הערכים, מטרות החיים ותהילות הגורל הקוסמי.

71:7.3 (806.3) בני אורנטיה חייבים לדמות בעיני רוחם חזון של חברה חדשה ובעלת תרבות גבוהה יותר. כאשר תחלוף מן העולם המערכת הכלכלית אשר בה הרווח הינו המניע היחיד, יִנָּסוק החינוך לרמות ערכיות חדשות. זמן רב מדי היה החינוך מקומי, צבאי, מרומֵם-אגו ומכוון לרדיפה אחר הצלחה; בסופו של דבר הוא חייב להפוך לכלל-עולמי, אידיאליסטי, מכוון להגשמת העצמי ולִתפישה קוסמית.

71:7.4 (806.4) לאחרונה עבר החינוך משליטתם של הכמרים לזו של עורכי הדין ואנשי העסקים. בסופו של דבר, הוא חייב להימסר לידיהם של הפילוסופים והמדענים. על המורים להיות אנשים חופשיים, מנהיגי אמת, על-מנת שהפילוסופיה – החיפוש אחר האמת – תהפוך לעיסוק העיקרי של החינוך.

71:7.5 (806.5) החינוך הינו העסק של החיים; הוא חייב להימשך לאורך כל החיים, כך שהאנושות תחווה בהדרגה את הרמות המרקיעות של חוכמת בני-התמותה, אשר הינן:

71:7.6 (806.6) **1.** הידע על אודות הדברים.

71:7.7 (806.7) 2. הבנת המשמעויות.

71:7.8 (806.8) 3. הערכת הערכים.

71:7.9 (806.9) 4. האצילות שבעבודה – החובה.

71:7.10 (806.10) 5. המניע של המטרות – מוסריות.

71:7.11 (806.11) 6. אהבת השירות – אופי.

71:7.12 (806.12) 7. תבונה קוסמית – הבחנה רוחנית.

71:7.13 (806.13) ואז, באמצעות ההישגים הללו, ירקיעו רבים להישג הדעת העילאי של בני התמותה, ידיעת האל.

8. אופי המדינתיות

71:8.1 (806.14) המאפיין הקדוש היחידי של כל ממשל אנושי, הינו החלוקה של המדינאות לשלוש זרועות התפקוד של הביצוע, החקיקה והשיפוט. היקום מנוהל בהתאמה לתוכנית כזו של חלוקת התפקידים והסמכויות. מלבד המושג האלוהי הזה של הסְדרה חברתית יעילה, או של ממשל אזרחי, זה משנה אך מעט מהי צורת המדינה שאותה בוחרים האנשים, ובתנאי שהאזרחים מתקדמים בהתמדה אל עבר המטרה של שליטה-עצמית מורחבת ושירות חברתי מוגבר. חדות האינטלקט, החוכמה הכלכלית, הפיקחות החברתית והסיבולת המוסרית של עַם משתקפים כולם נאמנה במדינאות.

71:8.2 (806.15) האבולוציה של המדינתיות מחייבת התקדמות מרמה לרמה, כדלקמן:

71:8.3 (806.16) 1. יצירת ממשל בן שלוש זרועות: המבצעת, המחוקקת והשופטת.

71:8.4 (806.17) 2. החופש לעסוק בפעילויות חברתיות, פוליטיות ודתיות.

71:8.5 (807.1) 3. ביטול כל צורות העבדות והשעבוד האנושיות.

71:8.6 (807.2) 4. יכולתם של האזרחים לשלוט בהטלת המיסוי.

(807.3) 71:8.7 5. כינונו של חינוך אוניברסאלי – לימוד אשר נמשך מן העריסה ועד לקבר.

(807.4) 71:8.8 6. ההתאמה ההולמת בין הממשל המקומי והממשל הלאומי.

(807.5) 71:8.9 7. טיפוח המדע וחיסולן של המחלות.

(807.6) 71:8.10 8. ההכרה ההולמת בשוויון בין המינים והפעולה המתואמת של גברים ונשים בבית, בבית-הספר ובכנסייה, יחד עם שירות ייחודי של נשים בתעשייה ובממשל.

(807.7) 71:8.11 9. חיסול המלאכות המשעבדות באמצעות המצאת מכונות, וכן השליטה המתמחה העוקבת בעידן המיכון.

(807.8) 71:8.12 10. ההשתלטות על הניבים – ניצחונה של שפה אוניברסאלית.

(807.9) 71:8.13 11. סיום המלחמות – שיפוט בין-לאומי של חילוקי דעות לאומיים וגזעיים בבתי דין יבשתיים של אומות, אשר מעליהם חולש בית-דין פלנטארי עליון שחבריו מגויסים אוטומטית מקרב הראשים הפורשים של בתי הדין של היבשות. בתי הדין של היבשות הינם סמכותיים; בית הדין העולמי הינו מייעץ – מוסרי.

(807.10) 71:8.14 12. האופנה הכלל-עולמית של רדיפת החוכמה – הִתעלות הפילוסופיה. התפתחותה של דת עולמית, דת אשר תבשר על כניסתה של הפלנטה לשלביה המוקדמים יותר של ההתייצבות באור ובחיים.

(807.11) 71:8.15 אלו הן דרישות-הקדם של ממשל מתקדם וסימני ההיכר של מדינתיות אידיאלית. אורנטיה רחוקה מהגשמתם של האידיאלים המרוּממים הללו. ואולם, הגזעים המתורבתים החלו זה מכבר במלאכה – האנושות צועדת לקראת ייעודים אבולוציוניים גבוהים יותר.

(807.12) 71:8.16 [הובא בחסות מלכי-צדק של נבאדון.]

>> מסמך 71 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 73 <<

מסמך 72

הממשל בפלנטה שכנה

72:0.1 (808.1) בהסכמתו של לָאנָאפוֹרְג' ובאישורם של הגבוהים ביותר של עדנטיה, מוּרשה אנוכי לתאר משהו על אודות חיֵי החברה, המוסר והפוליטיקה של הגזע האנושי המתקדם ביותר החי בְּפלנטה המצויה במרחק לא-רב-מאוד ושייכת לְמערכת שטניה.

72:0.2 (808.2) מכל העולמות בשטניה אשר הפכו מבוּדדים בשל השתתפותם במרידה של לוציפר, פלנטה זו חוותה את ההיסטוריה הדומה ביותר לזו של אורנטיה. הדמיון בין שתי הספֵרות מסביר ללא-ספק מדוע ניתן האישור להצגת מצגת יוצאת-דופן זו; זאת הואיל והסכמתם של שליטי המערכת לתאר באוזני פלנטה אחת את ענייניה של פלנטה אחרת הינה מאורע יוצא-דופן ביותר.

72:0.3 (808.3) פלנטה זו, בדומה לאורנטיה, סטתה מדרך הישר על-ידי חוסר נאמנות של הנסיך הפלנטארי שלה בהקשר של מרידת לוציפר. היא קיבלה בן חומרי מעט לאחר שאדם הגיע לאורנטיה, ובן זה נכשל אף הוא והותיר את הספֵרה מבוּדדת; זאת מכיוון שמעולם לא הוענק לגזעים בני התמותה של פלנטה זו בן של סמכות.

1. האומה היבשתית

72:1.1 (808.4) למרות כל המכשולים הפלנטאריים הללו, מתפתחת כעת ביבשת מבודדת – שגודלה כגודלה של אוסטרליה – ציוויליזציה נעלה ביותר. אומה זו מונה כ-140 מיליון נפש. אנשיה הינם גזע מעורב, בעיקרו כחול וצהוב, ומצוי בהם שיעור מעט גבוה יותר של הגזע הסגול ממה שמצוי בגזע המכונה לבן באורנטיה. הגזעים השונים הללו עדיין אינם ממוזגים במלואם, אך הם מתרועעים זה עם זה ומתחברים באופן ראוי ביותר. תוחלת החיים הממוצעת ביבשת זו עומדת כעת על תשעים שנה, והיא גבוהה בחמישה-עשר אחוזים מזו של כל עם אחר על-פני הפלנטה.

72:1.2 (808.5) המנגנון התעשייתי של אומה זו נהנה מיתרון גדול מסוים הנובע מהטופוגרפיה הייחודית של היבשת. ההרים הגבוהים, אשר מעליהם יורדים גשמים כבדים שמונה חודשים בשנה, ממוקמים בדיוק במרכזה של המדינה. סידור טבעי זה מתאים ביותר לשימוש בכוח המים, ומאפשר להשקות בקלות את הרבע המערבי הצחיח יותר של היבשת.

72:1.3 (808.6) האנשים הללו מתקיימים בכוחות עצמם, ובמילים אחרות: הם יכולים לחיות עד בלי די מבלי לייבא דבר מן האומות הסובבות אותם. יש להם משאבי טבע בשפע, והם למדו כיצד לפצות על מה שחסר להם והכרחי לחיים באמצעות טכניקות מדעיות. הם נהנים מסחר-פנים ער, אך מקיימים סחר-חוץ מועט בלבד, וזאת בשל העוינות הכוללת של שכניהם הפחות מתקדמים.

72:1.4 (808.7) באופן כללי, עקבה אומה יבשתית זו אחר הנטייה האבולוציונית של הפלנטה: ההתפתחות מן השלב השבטי ועד להופעת שליטים ומלכים חזקים לאורך אלפי שנים. לאחר המלוכנים המוחלטים הגיעו סדרי ממשל שונים ורבים – באו והלכו שפע בלתי-נדלה של רפובליקות כושלות, של מדינות שיתופיות ושל רודנים. צמיחה זו נמשכה עד לפני כחמש-מאות שנה, כאשר – במהלכה של תקופה פוליטית תוססת במיוחד – אחד מחברי הטָרִיאוּמְוִירָט הרודני רב-העוצמה של האומה שינה את דעתו. הוא התנדב לוותר על כסאו בתנאי שאחד מן השליטים האחרים, השפל יותר מבין השניים הנותרים, יוותר אף הוא על כס הרודנות. וכך נמסרה הריבונות על היבשת לידי שליט יחיד. המדינה המאוחדת המשיכה להתקדם תחת שלטון מלוכני חזק במשך למעלה ממאה שנים, אשר במהלכן התפתחה מגילה מעולה של זכויות חירות.

72:1.5 (809.1) המעבר העוקב מן המלוכנות לשיטת ממשל ייצוגית היה הדרגתי, והמלכים נותרו כדמויות חברתיות או רגשיות בלבד, ונעלמו בסופו של דבר משנסתיימה שושלת הזכרים. הרפובליקה הנוכחית מתקיימת מזה כמאתיים שנה, שבמהלכן חלה התקדמות מתמשכת לעבר שיטות הממשל אשר יתוארו מייד; ההתפתחויות האחרונות בתחומי התעשייה והפוליטיקה אירעו במהלך העשור האחרון.

2. ארגון פוליטי

72:2.1 (809.2) לאומה היבשתית הזו יש כעת ממשל ייצוגי, כאשר בירת המדינה ממוקמת במרכזה. הממשל המרכזי מורכב מפדרציה חזקה בת מאה מדינות חופשיות באופן יחסי. מדינות אלה בוחרות את מושליהן ואת מחוקקיהן לתקופה בת עשר שנים, ואיש איננו זכאי להיבחר שוב. שופטי המדינה מתמנים למשך כל חייהם בידי המושלים ומאושרים על-ידי אספות המחוקקים, אשר כוללות נציג אחד לכל מאה-אלף אזרחים.

72:2.2 (809.3) קיימים חמישה סוגים שונים של ממשל עירוני, התלויים בגודלה של העיר; ואולם, אף עיר איננה מורשית לאכלס יותר ממיליון תושבים. ככלל, שיטות הממשל העירוני האלה הינן פשוטות, ישירות וחסכוניות מאוד. מעט התפקידים במִנהל העיר הינם מבוקשים ביותר בקרב האזרחים מן הסוג הגבוה ביותר.

72:2.3 (809.4) הממשל הפדרלי כולל שלוש חטיבות ממשל מתואמות: מבצעת, מחוקקת ושופטת. המִנהל הפדרלי הכללי נבחר מדי שש שנים בבחירות אזוריות אוניברסאליות. הוא לא זכאי להיבחר שוב, אלא על-פי בקשתן של לפחות שבעים-וחמש אספות מחוקקות ובאישורם של מושלי אותן מדינות, וגם אז, לתקופה אחת בלבד. מייעץ בידו קבינט-על אשר בו חברים כל המנהלים הכלליים לשעבר אשר עדיין בין החיים.

72:2.4 (809.5) החטיבה המחוקקת כוללת שלושה בתים:

72:2.5 (809.6) 1. **הבית העליון** נבחר בידי קבוצות עובדי התעשייה, העובדים המקצועיים, עובדי החקלאות וקבוצות אחרות של עובדים, אשר בוחרים בהתאם לתפקידם הכלכלי.

72:2.6 (809.7) 2. **הבית התחתון** נבחר על-ידי ארגוני חברה מסוימים, הכוללים את הקבוצות החברתיות, הפוליטיות והפילוסופיות אשר לא נכללו במסגרת התעשייה או המקצועות. כלל האזרחים מן המניין משתתפים בבחירת שני סוגי הנציגים, אך הם מקובצים באופן שונה בהתאם לאופי הבחירה – לבית העליון או לבית התחתון.

72:2.7 (809.8) 3. **הבית השלישי** – המדינאים הבכירים – כולל את וותיקי השירות הציבורי ובנוסף להם אנשים מכובדים רבים הממונים על-ידי המנהל הכללי, המנהלים האזוריים (התת-פדרליים), נשיא בית הדין העליון והמנהלים של שני בתי המחוקקים האחרים. קבוצה זו מוגבלת למאה חברים, ואלו נבחרים בבחירת-רוב של המדינאים הבכירים עצמם. החברות הינה למשך כל תקופת החיים, וכאשר מקום מתפנה, נבחר למלא את המקום הזה האדם אשר קיבל את מרב הקולות מקרב רשימת המועמדים. תפקידו של גוף זה הינו ייעוצי גרידא, אך הוא מהווה וסת רב-עוצמה של דעת הקהל, וכן נודעת לו השפעה כבירה על כל זרועות הממשל.

72:2.8 (810.1) הרבה מן העבודה המנהלית הפדרלית מתבצע על-ידי עשר הרשויות האזוריות (תת-פדרליות), אשר כל אחת מהן מורכבת מהתאגדות של עשר מדינות. חטיבות אזוריות אלה הינן ביצועיות ומנהליות לחלוטין, ואין להן כל תפקוד חקיקתי או שיפוטי. עשרת המנהלים האזוריים ממונים אישית בידי המנהל הפדרלי הכללי, ומשך כהונתם חופף לשלו – שש שנים. בית הדין הפדרלי העליון מאשר את מינוי עשרת המנהלים האזוריים, ואף-על-פי שהם אינם יכולים להתמנות מחדש, המנהל הפורש הופך באופן אוטומטי לעמיתו וליועצו של מחליפו. לחלופין, המנהלים האזוריים הללו בוחרים את הקבינטים שלהם המורכבים מפקידי ממשל.

72:2.9 (810.2) האומה מנוהלת משפטית על-ידי שתי מערכות משפט עיקריות – בתי הדין של החוק ובתי הדין החברתיים-כלכליים. בתי הדין של החוק פועלים בשלוש הרמות הבאות:

72:2.10 (810.3) 1. **בתי-דין זוטרים** בעלי סמכות מוניציפלית ומקומית, אשר ניתן לערער על החלטותיהם בפני בתי הדין הגבוהים של המדינות.

72:2.11 (810.4) 2. **בתי הדין הגבוהים של המדינות,** אשר החלטותיהם בכל עניין שאיננו מערב את הממשל הפדרלי, או פוגע בזכויות וחירויות האזרח, הינן סופיות. המנהלים האזוריים מוסמכים להביא באופן מיידי כל עניין לדיון בפני בית הדין הפדרלי העליון.

72:2.12 (810.5) 3. **בית הדין הפדרלי העליון** — בית הדין העליון לשיפוט חילוקי-דעות לאומיים והערעורים בתיקים המגיעים מעלה מבתי הדין של המדינות. בית דין עליון זה כולל שנים-עשר חברים אשר גילם נע בין ארבעים לשבעים-וחמש שנים, ואשר שירתו לכל הפחות שנתיים בבית-דין מדינתי כלשהו, מונו למשרה רמה זו על-ידי המנהל הכללי ואושרו על-ידי רוב בקבינט-העל ובבית המחוקקים השלישי. כל ההחלטות של גוף משפטי עליון זה נקבעות באמצעות רוב של שני-שליש לפחות.

72:2.13 (810.6) בתי הדין החברתיים-כלכליים פועלים בשלוש החטיבות הבאות:

72:2.14 (810.7) 1. **בתי-דין של הורות,** אשר קשורים לחטיבה המחוקקת ולחטיבה השיפוטית של מערכת המשפחה והחברה.

72:2.15 (810.8) 2. **בתי-דין של חינוך** — הגופים המשפטיים אשר קשורים למערכות בתי הספר המדינתיים והאזוריים, וכן קשורים לזרוע המבצעת ולזרוע המחוקקת של מנגנון המנהל החינוכי.

72:2.16 (810.9) 3. **בתי הדין של התעשייה** — בתי הדין המחזיקים בסמכות מלאה ליישב את כלל אי-ההבנות הכלכליות.

72:2.17 (810.10) בית הדין העליון איננו דן בתיקים חברתיים-כלכליים, אלא לאחר הצבעה של שלושה-רבעים מחברי בית המחוקקים השלישי של הממשל הלאומי, הוא בית המדינאים הבכירים. מלבד מקרה זה, כלל ההחלטות של בתי הדין הגבוהים של ההורות, החינוך והתעשייה, הינן סופיות.

3. חיי הבית

72:3.1 (811.1) ביבשת זו החוק איננו מתיר לשתי משפחות לגור יחד תחת קורת גג אחת. ומכיוון שמגורים קבוצתיים הוצאו אל מחוק לחוק, נהרסו רוב בתי הדירות. ואולם, הרווקים עדיין מתגוררים במועדונים, בתי-מלון ובתי-מגורים משותפים אחרים. השטח המינימלי עבור בית מגורים חייב להיות לפחות בן כ-4,500 מטרים רבועים. כלל האדמה וכל רכוש אחר המשמשים למגורים פטורים ממס עד לשיעור של פי עשרה מההקצאה המינימלית לבית מגורים.

72:3.2 (811.2) חיי המשפחה של האנשים הללו השתפרו לאין שיעור במהלך המאה האחרונה. שני ההורים, הן האבות והן האימהות, מחויבים ללמוד בבתי הספר להורות של חינוך הילדים. ואפילו החקלאים המתגוררים בישובים כפריים קטנים משלימים מלאכה זו בהתכתבות; על-מנת לקבל הוראה בעל-פה הם הולכים למרכזים הקרובים אליהם אחת לעשרה ימים – קרי, מדי שבועיים. זאת הואיל והשבוע שלהם מונה חמישה ימים.

72:3.3 (811.3) בכל משפחה יש בממוצע חמישה ילדים, והם מצויים בשליטתם המלאה של הוריהם, או – במקרה שאחד מההורים או שניהם נפטרו – תחת השגחת האפוטרופוסים הממונים על-ידי בתי הדין להורות. קבלת אחריות אפוטרופסות על יתום מאב ומאם נחשבת לכבוד גדול עבור כל משפחה. מבחני השוואה נערכים בינות להורים, והיתום נמסר למשפחתם של אלו אשר מציגים את כישורי ההורות המיטביים.

72:3.4 (811.4) האנשים הללו מחשיבים את הבית כמוסד הבסיסי של הציוויליזציה שלהם. הציפייה היא שהחלק הערכי ביותר בחינוכם של הילדים ובבניית אופיים יובטח על-ידי ההורים וייעשה במסגרת הבית; והאבות מקדישים לחינוך הילדים כמעט את אותה מידה של תשומת-לב שאותה מקדישות האימהות.

72:3.5 (811.5) כלל החינוך המיני ניתן בבית על-ידי ההורים, או על-ידי האפוטרופוסים החוקיים. בהפוגות המנוחה בבתי המלאכה של בית הספר מוצעת הכוונה מוסרית על-ידי

המורים; אך לא כך הוא באשר לחינוך דתי, אשר נחשב לזכותם הבלעדית של ההורים, וזאת מכיוון שהדת נחשבת לחלק אינטגרלי מחיי הבית. הכְוונה דתית גרידא ניתנת בפומבי אך ורק במקדשי הפילוסופיה, מכיוון שמוסדות דתיים לגמרי, כדוגמת הכנסיות של אורנטיה, לא התפתחו בקרב האנשים הללו. על-פי הפילוסופיה שלהם, הדת הינה השאיפה לדעת את האל ולבטא אהבה כלפי הזולת באמצעות שירותו; ואולם, ראייה זו איננה מאפיינת את מעמדן הדתי של יתר האומות בפלנטה זו. הדת הינה נושא משפחתי במידה כה רבה בקרב האנשים הללו, עד כי לא קיימים מקומות ציבוריים אשר מוקדשים אך ורק להתכנסות דתית. מבחינה פוליטית, הדת והמדינה, כפי שנוהגים לומר בני אורנטיה, הינם נפרדים לחלוטין, אך קיימת חפיפה מוזרה בין הדת לפילוסופיה.

72:3.6 (811.6) עד לפני עשרים שנה, המורים הרוחניים (המקבילים לכמרים באורנטיה) – אשר מבקרים מעת לעת כל משפחה על-מנת לבחון את הילדים ולקבוע אם קיבלו מהוריהם הנחייה ראויה – היו מצויים תחת פיקוח ממשלתי. היועצים והבודקים הרוחניים הללו מצויים כעת תחת הכוונתה של הקרן לקדמה רוחנית, מוסד חדש אשר נתמך על-ידי תרומות מרצון. ייתכן שמוסד זה לא יתפתח עוד עד לאחר הגעתו של בן סמכותי מפרדיס.

72:3.7 (811.7) הילדים נותרים בחזקתם החוקית של הוריהם עד גיל חמש-עשרה, העת שבה הם מקבלים לראשונה חניכה אל תוך אחריותם האזרחית. לאחר מכן, כל חמש שנים, וחמש פעמים בזו אחר זו, מתקיימים טקסים פומביים דומים לאותן קבוצות גיל, ואז הולכות וקטנות מחויבויותיהם כלפי ההורים, בעוד שהם מקבלים על עצמם אחריות חדשה כלפי המדינה בתחום החברתי ובתחום האזרחי. זכות הבחירה מוענקת בגיל עשרים, הזכות להינשא ללא הסכמת ההורים איננה מוענקת עד לגיל עשרים-וחמש, והילדים חייבים לעזוב את הבית בהגיעם לגיל שלושים.

72:3.8 (812.1) חוקי הנישואין והגירושין הינם אחידים בכל רחבי האומה. הנישואין לפני גיל עשרים – הגיל שבו מתקבלות זכויות האזרח – אסורים. הרשות להינשא ניתנת אך ורק שנה לאחר הצהרת כוונת הנישואין, ורק לאחר שהן החתן והן הכלה מציגים תעודות המעידות כי הם קיבלו הנחייה כנדרש בבתי הספר של ההורות באשר לאחריות של חיי הנישואין.

(812.2) 72:3.9 תקנות הגירושין אינן כה נוקשות, ואולם צווי ההיפרדות – אשר ניתנים על-ידי בתי הדין של ההורות – לא יכולים להתקבל, אלא כעבור שנה מרישום הבקשות עבורם; ושנה על פלנטה זו ארוכה בהרבה מאשר באורנטיה. אף-על-פי שחוקי הגירושין נוחים, שיעור הגירושין עומד על כעשירית בלבד משיעור הגירושין של הגזעים המתורבתים של אורנטיה.

4. המערכת החינוכית

(812.3) 72:4.1 המערכת החינוכית של אומה זו הינה של חינוך חובה, ושני המינים לומדים יחדיו בבתי הספר הקדם-אוניברסיטאיים, שבהם לומדים התלמידים מגיל חמש ועד לגיל שמונה-עשרה. בתי הספר הללו הינם שונים במידה רבה מאלו של אורנטיה. אין בהם חדרי כיתה, ורק מקצוע אחד נלמד בכל עת; ולאחר שלוש השנים הראשונות הופכים כל התלמידים להיות מורים-סייעים, ומלמדים את אלו אשר מצויים מתחתם. ספרים משמשים אך ורק על-מנת למצוא מידע אשר יסייע בפתרון הבעיות המתעוררות בבתי המלאכה ובחוות של בית הספר. בבתי המלאכה הללו מיוצר הרבה מן הריהוט המצוי בשימוש ביבשת, וכך גם רבים מן האביזרים המכאניים – זהו עידן כביר של המצאה ושל מיפון. בצמוד לכל בית-מלאכה מצויה ספריית עבודה, שבה יכול התלמיד להיוועץ בספרי העיון הנדרשים. גם חקלאות וגננות נלמדות לאורך כל תקופת החינוך בחוות הנרחבות הצמודות לכל בית-ספר מקומי.

(812.4) 72:4.2 רפי השכל לומדים אך ורק חקלאות וטיפול בבעלי-חיים, והם מאושפזים במשך כל חייהם במושבות משמורת מיוחדות שבהן מופרדים המינים על-מנת למנוע מהם להפוך להורים, וזאת משום שההורות נמנעת מכל הפחותים מן הרגילים. אמצעי ההגבלה הללו מצויים בתוקף מזה שבעים-וחמש שנים; צווי האשפוז מוצָאים על-ידי בתי הדין של ההורות.

72:4.3 (812.5) כולם יוצאים לחופשה בת חודש אחד בכל שנה. הלימודים בבתי הספר הקדם-אוניברסיטאיים מתקיימים במשך תשעה מתוך עשרת החודשים של השנה, ואת החופשה מבלים התלמידים אגב טיול עם ההורים או עם חברים. הנסיעות האלה מהוות חלק מתוכנית החינוך למבוגרים, והן נמשכות לאורך כל החיים, כאשר הכספים המיועדים לכיסוי ההוצאות האלה נצברים באותן שיטות שבהן נעשה שימוש לתשלום הביטוח לעת זקנה.

72:4.4 (812.6) רבע מן הזמן בבית הספר מוקדש למשחק – לאתלטיקה תחרותית – כאשר התלמידים מתקדמים בתחרויות אלה – הבוחנות את כישוריהם ואת כשרונם – למן הרמה המקומית, דרך הרמה המדינתית והאזורית ועד לרמה הלאומית. בדומה לכך, מתקיימות תחרויות נאום ותחרויות מוזיקליות, כמו גם תחרויות בתחומי המדע והפילוסופיה, ואלה תופסות את תשומת ליבם של התלמידים, החל מן החטיבות החברתיות הנמוכות והלאה אל עבר התחרויות המזכות בכבוד לאומי.

72:4.5 (812.7) ממשל בית הספר הינו העתק של הממשל הלאומי על שלושת הזרועות המתואמות שלו, כאשר סגל המורים משמש כבית המחוקקים השלישי, או המייעץ. המטרה העיקרית של החינוך ביבשת זו היא להפוך כל תלמיד לאזרח התומך-בעצמו.

72:4.6 (813.1) כל ילד אשר מסיים את מערכת בתי הספר הקדם-אוניברסיטאיים בגיל שמונה-עשרה מהווה בעל-מלאכה מומחה. או אז מתחיל הלימוד של הספרים והחיפוש אחר ידע ייחודי, וזאת בבתי הספר למבוגרים או באוניברסיטאות. כאשר תלמיד מבריק מסיים את עבודתו לפני הזמן אשר הוקצב לה, ניתנת לו מתנת זמן ואמצעים שבאמצעותם הוא רשאי לבצע פרויקט לפי בחירתו. מערכת החינוך כולה מתוכננת על-מנת להכשיר את היחיד כיאות.

5. ארגון תעשייתי

72:5.1 (813.2) מצב התעשייה בקרב האנשים הללו הינו רחוק מן האידיאלים שלהם; ההון והעבודה עדיין מצויים בצרותיהם, ואולם הם הופכים בהדרגה למתואמים עם התכנית של

שיתוף-פעולה כֵּן. ביבשת ייחודית זו העובדים הופכים בהדרגה לבעלי-מניות בכל החברות התעשייתיות; כל עובד נבון הופך אט-אט לקפיטליסט קטן.

72:5.2 (813.3) היריבויות החברתיות הולכות ומתמעטות, והרצון הטוב עולה בהתמדה. לא נוצרו בעיות כלכליות חמורות בשל ביטול העבדות (לפני מעל למאה שנה), מכיוון שהתאמה זו בוצעה בהדרגה תוך שחרור של שני אחוזים מדי שנה. אותם עבדים אשר עברו בתוצאות משביעות רצון מבחנים מנטאליים, מוסריים ופיזיים זכו לקבל אזרחות; רבים מן העבדים העליונים הללו היו שבויי מלחמה או ילדים של שבויים שכאלה. לפני כחמישים שנה הם שיחררו את אחרון העבדים הנחותים שלהם, ובזמנים המאוחרים עוד יותר, הם מקדישים עצמם לטיפול במשימה של הקטנת מספר המעמדות המפגרים והמרושעים.

72:5.3 (813.4) האנשים הללו פיתחו לאחרונה טכניקות חדשות ליישוב אי-ההבנות בנושאי התעשייה ולתיקון אופני ניצול כלכלי, ושיטות אלה מהוות שיפור מובחן ביחס לשיטות הקודמות אשר באמצעותן נפתרו בעיות מסוג זה. האלימות, כשיטה ליישוב מחלוקות אישיות או תעשייתיות, הוצאה אל מחוץ לחוק. שכר, רווחים ובעיות כלכליות אחרות אינם מוסדרים באופן נוקשה, אך באופן כללי הם מצויים תחת שליטת בתי המחוקקים התעשייתיים, בעוד שכל המחלוקות הנובעות מן התעשייה נידונות בפני בתי הדין התעשייתיים.

72:5.4 (813.5) בתי הדין התעשייתיים הינם בני שלושים שנה בלבד, אך הם פועלים באופן משביע רצון בהחלט. ההתפתחות האחרונה ביותר קובעת שמכאן ואילך יכירו כל בתי הדין בתמורה חוקית כמשתייכת לאחת משלוש חטיבות:

72:5.5 (813.6) 1. שיעורי ריבית כחוק על השקעות הון.

72:5.6 (813.7) 2. שכר הולם לבעלי-מקצוע מיומנים אשר מועסקים במפעלי תעשייה.

72:5.7 (813.8) 3. שכר עובד הוגן וצודק בתמורה לעבודה פיזית.

72:5.8 (813.9) על אלו להיות משולמים, ראשית בהתאם לחוזה, או במקרה של ירידה ברווחים, יקטנו כולם באופן ארעי באותו שיעור. ולאחר מכן, כל רווח אשר מצוי מעבר

לתשלומים הקבועים הללו, יחולק בשיעור אשר נקבע בין כל החטיבות: ההון, בעלי המקצועות והפועלים.

72:5.9 (813.10) מדי עשור שנים המנהלים האזוריים מתאימים וקובעים את שעות העבודה היומיות כחוק. התעשייה פועלת כעת בשבוע בן חמישה ימים, ארבעה ימים המוקדשים לעבודה ויום אחד למשחק. האנשים הללו עובדים שש שעות בכל יום, וכמו התלמידים, במשך תשעה מתוך עשרת חודשי השנה. את החופשה הם מבלים על-פי-רוב במסעות, וכיוון שאך לאחרונה פותחו שיטות תחבורה חדשות, כלל האומה מרבה לנסוע. האקלים מאפשר לנסוע במשך כשמונה חודשים בשנה, והם מנצלים את מלוא ההזדמנויות הנתונות בידיהם.

72:5.10 (813.11) לפני מאתיים שנה שלט המניע לרווח שליטה מוחלטת בתעשייה, ואולם כיום הוא הולך ומוחלף במהירות בכוחות מניעים אחרים וגבוהים יותר. התחרות ביבשת הזו חריפה, ואולם רובה עברה מן התעשייה אל המשחק, המיומנות, ההישג המדעי וההגשמה האינטלקטואלית. היא בולטת ביותר בשירות החברתי ובנאמנות לממשל. בקרב האנשים הללו הופך השירות הציבורי במהירות לשאיפה הגבוהה ביותר. האדם העשיר ביותר ביבשת עובד שש שעות במשרד של בית-המלאכה למכונות אשר בבעלותו, ואז ממהר לסניף המקומי של בית הספר למדינאות, שם הוא מבקש להכשיר את עצמו לשירות ציבורי.

72:5.11 (814.1) העבודה הופכת מכובדת יותר ויותר ביבשת זו, כאשר כל האזרחים שגילם מעל לשמונה-עשרה, ואשר מסוגלים לכך בגופם, עובדים בבית ובחוות, בתעשייה מוכרת כלשהי, בעבודות הציבוריות שאליהם מתקבלים כלל המובטלים הארעיים, או בקרב סגל עובדי הכפייה אשר במכרות.

72:5.12 (814.2) האנשים הללו מתחילים לטפח גם צורה חדשה של סלידה חברתית – סלידה מן הבטלה ומן העושר אשר הושג ללא עמל. לאט אבל בטוח, הם הולכים והופכים לאדוני מכונותיהם. פעם גם הם נלחמו למען חירות פוליטית, ולאחר מכן עבור חופש כלכלי. כעת הם מתחילים ליהנות משניהם, בה בעת שהם מתחילים להעריך, בנוסף לכך, את הפנאי אשר רכשו בדי עמל, ואשר אותו ניתן להקדיש להגשמה עצמית הולכת וגוברת.

6. ביטוח לעת זקנה

72:6.1 (814.3) אומה זו מקיימת מאמץ נחוש להחליף את הצדקה מן הסוג הפוגע בַּכבוד-העצמי, בְּערבויות הביטחון המכובדות של הביטוח הממשלתי לעת זקנה. אומה זו מעניקה לכל ילד חינוך ומספקת לכל אדם עבודה; וכך היא יכולה להפעיל בהצלחה תכנית ביטוח אשר נועדה להגן על החולים ועל הזקנים.

72:6.2 (814.4) בקרב עם זה, חייבים כל האנשים לפרוש מעבודה לשם רווח בגיל שישים-וחמש, אלא אם כן קיבלו היתר מנציב העבודה של המדינה אשר מעניק להם את הזכות להמשיך בעבודתם עד לגיל שבעים. מגבלת הגיל הזו איננה חלה על אלו המשרתים בממשלה או על הפילוסופים. בעלי המגבלות הפיזיות, או בעלי הנכויות הקבועות, יכולים להיכנס לרשימת הפרישה בכל גיל, וזאת באמצעות צו בית משפט החתום גם על-ידי נציב הגמלאות של הממשלה האזורית.

72:6.3 (814.5) הכספים המשמשים לתשלום גמלאות הזקנה מופקים מארבעה מקורות:

72:6.4 (814.6) 1. הממשלה הפדרלית דורשת לטובת מטרה זו שכר של יום אחד בכל חודש; ובמדינה הזו כולם עובדים.

72:6.5 (814.7) 2. תרומות – אזרחים עשירים רבים תורמים לשם תכלית זו.

72:6.6 (814.8) 3. הרווחים של עובדי הכפייה אשר במכרות המדינה. לאחר שהעובדים המגויסים תמכו בעצמם והפרישו לעצמם את ההפרשות שלהם לעת זקנה, מועברים כל יתר הרווחים מעבודתם אל קרן הגמלאות הזו.

72:6.7 (814.9) 4. ההכנסות ממשאבי הטבע. כל העושר הטבעי ביבשת מוחזק כנאמנות חברתית בידי הממשל הפדרלי, והרווחים המופקים מעושר טבעי זה מוקצים למטרות חברתיות, כגון מניעת מחלות, מתן חינוך לגאונים וכיסוי הוצאות הלימוד של יחידים

מבטיחים-במיוחד בבתי הספר למדינאות. מחצית מן ההכנסות ממשאבי הטבע מוקצית לקרן הגמלאות לעת זקנה.

72:6.8 (814.10) אף-על-פי שהקרנות האקטואריות המדינתיות והאזוריות מעניקות צורות רבות של ביטוח מגן, קרנות הפנסיה לעת זקנה מנוהלות באופן בלעדי בידי הממשל הפדרלי באמצעות עשרת המשרדים האזוריים.

72:6.9 (814.11) הקרנות הממשלתיות האלה מנוהלות ביושר מזה זמן רב. לאחר הבגידה והרצח, העונשים הכבדים ביותר אשר מוטלים על-ידי בתי הדין, עניינם במעילה באמון הציבור. חוסר נאמנות חברתי ופוליטי נמנה כיום על הפשעים האיומים ביותר.

7. מיסוי

72:7.1 (815.1) הממשל הפדרלי דואג לאזרח הבודד אך ורק בנושא הגמלאות לעת זקנה ובטיפוח הגאונות והמקוריות היצירתית; ממשלות המדינות עוסקות מעט יותר באזרח היחיד, בעוד שהממשל המקומי עוסק באופן אבהי הרבה יותר בפרט ובחברה. העיר (או חלקים מסוימים ממנה) עוסקת בנושאים כגון בריאות, תברואה, תקני בנייה, נוי, אספקת מים, תאורה, חימום, פנאי, מוזיקה ותקשורת.

72:7.2 (815.2) בכל תעשייה תשומת הלב נתונה בראש ובראשונה לבריאות; היבטים מסוימים של הרווחה הפיזית נחשבים כזכות בלעדית של התעשייה ושל הקהילה, ואולם בעיות הבריאות האישיות והמשפחתיות הינן נושא לטיפול אישי בלבד. בתחום הבריאות, כמו בכל תחום אישי-גרידא אחר, תכניתה של הממשלה היא להתערב פחות ופחות.

72:7.3 (815.3) לערים אין סמכות להטיל מסים, והן אף לא יכולות להיכנס לחובות. הן מקבלות מאוצר המדינה הקצבה בהתאם למספר התושבים, והן חייבות להשלים הכנסות מן

הרווחים שאותן הן מפיקות מן העסקים החברתיים שלהן ומאגרות רישוי על פעילויות מסחריות שונות.

72:7.4 (815.4) מערכות ההיסע המהירות, אשר מאפשרות למעשה להרחיב במידה ניכרת את גבולות העיר, מצויות בשליטה מוניציפלית. מחלקות כיבוי האש העירוניות נתמכות על-ידי קרנות מניעת-אש וקרנות הביטוח, וכל המבנים, הן בעיר והן בכפר, הינם חסיני-אש – והם כאלו כבר מעל לשבעים-וחמש שנה.

72:7.5 (815.5) אין ממונים כוחות מוניציפליים לשמירה על הסדר; כוחות המשטרה מוחזקים על-ידי ממשלות המדינות. משרד זה מגייס את כל מועמדיו כמעט מקרב שורות הגברים הרווקים אשר גילם נע בין עשרים-וחמש לחמישים שנה. רוב המדינות מטילות מס רווקות כבד למדי, אשר משולם לכל הגברים אשר מצטרפים לשורות משטרת המדינה. במדינה הממוצעת עומד הכוח המשטרתי כעת אך ורק על כעשירית מגודלו לפני חמישים שנה.

72:7.6 (815.6) קיימת אחידות מועטה בלבד, אם בכלל, בין משטרי המס של מאה המדינות החופשיות והריבוניות באופן יחסי, וזאת בשל העובדה שהתנאים הכלכליים ותנאים אחרים משתנים במידה רבה בין חלקיה השונים של היבשת. בכל מדינה קיימות עשר תקנות חוקתיות בסיסיות אשר לא ניתן לשנותן, אלא באישור בית הדין הפדרלי העליון, ואחד מן החוקים הללו מונע הטלת מס רכוש העולה על אחוז אחד בשנה על כל רכוש שהוא; והבתים, הן בעיר והן בכפר, הינם פטורים ממס.

72:7.7 (815.7) הממשל הפדרלי מנוע מלהיכנס לחובות, ונדרש משאל-עם המאושר על-ידי יותר משלושה-רבעים של האזרחים על-מנת שמדינה כלשהי תוכל ללוות, למעט למטרות מלחמה. מכיוון שהממשל הפדרלי איננו יכול להיכנס לחובות, במקרה של מלחמה מוסמכת מועצת ההגנה הלאומית לגבות מן המדינות כספים, כמו גם אנשים וחומרים, ככל שאלו נדרשים. ואולם, לא ניתן להחזיק בכל חוב שהוא למשך תקופה העולה על עשרים-וחמש שנה.

72:7.8 (815.8) ההכנסות התומכות בממשל הפדרלי מופקות מחמשת המקורות הבאים:

72:7.9 (815.9) 1. **מכסי ייבוא.** כלל הייבוא כפוף למכסים המיועדים להגן על רמת החיים ביבשת, הגבוהה הרבה יותר מזו של כל אומה אחרת על-פני הפלנטה. שיעורי המכס הללו נקבעים על-ידי בית הדין הגבוה ביותר לתעשייה, לאחר ששני בתי המחוקקים של התעשייה אישרו את המלצות המנהל הכללי לנושאים כלכליים, אשר מתמנה במשותף על-ידי שני גופי החקיקה הללו. בית המחוקקים הגבוה לתעשייה נבחר על-ידי העובדים, ואילו הנמוך יותר על-ידי בעלי ההון.

72:7.10 (816.1) 2. **תמלוגים.** הממשל הפדרלי מעודד המצאות ויצירות מקוריות בעשר המעבדות האזוריות, ומסייע לגאונים מכל הסוגים – אמנים, סופרים ומדענים – וגם שומר על הפטנטים שלהם. בתמורה, נוטל הממשל מחצית מן הרווחים המופקים מכל ההמצאות והיצירות האלה, בין אם הן נוגעות למיכון, לספרים, לאמנות, לצמחים או לבעלי-חיים.

72:7.11 (816.2) 3. **מס ירושה.** הממשל הפדרלי מטיל מס ירושה מדורג, אשר נע מאחוז אחד ועד לחמישים אחוזים, בהתאם לגודל הירושה ולתנאים אחרים.

72:7.12 (816.3) 4. **ציוד צבאי.** הממשל מרוויח סכום נכבד מהחכרת ציוד צבאי וימי לשימושים מסחריים ולמטרות פנאי.

72:7.13 (816.4) 5. **משאבי טבע.** כאשר ההכנסות ממשאבי הטבע אינן נצרכות במלואן לשם המטרות הייעודיות המצוינות באמנה הפדרלית של המדינה, הן מופקדות באוצר הלאומי.

72:7.14 (816.5) התקציב הפדרלי – למעט הסכומים הנדרשים לְמלחמה אשר מוערכים על-ידי מועצת ההגנה הלאומית – מוגדר בבית המחוקקים העליון, מסוכם עם הבית התחתון, מאושר על-ידי המנהל הכללי, ותוקפו הסופי ניתן מידי ועדת התקציב הפדרלית בת מאה החברים. מושלי המדינות מעמידים מועמדים כחברים בוועדה זו, ואלו נבחרים בידי האספות המחוקקות של המדינות לתקופת שירות בת עשרים-וארבע שנים, כאשר רבע מן החברים הללו נבחר מדי שש שנים. מדי שש שנים בוחר גוף זה, ברוב של שלושה-רבעים, את אחד מחבריו לעמוד בראשו, וחבר זה הופך בזאת למנהל-הממונה על האוצר הלאומי.

8. המכללות המיוחדות

72:8.1 (816.6) בנוסף לתכנית חינוך החובה הבסיסית, אשר נמשכת מגיל חמש ועד לגיל שמונה-עשרה, מוחזקים בתי-ספר מיוחדים כדלקמן:

72:8.2 (816.7) 1. **בתי ספר למדינאות.** בתי הספר הללו מתחלקים לשלושה סוגים: של האומה, של האזור ושל המדינה. המשרות הציבוריות של האומה נחלקות לארבע חטיבות. החטיבה הראשונה של אמון הציבור נוגעת בעיקרה לממשלת האומה, וכל מחזיקי המשרות בקבוצה זו חייבים להיות בוגרי בתי הספר למדינאות, הן האזוריים והן הלאומיים. יחיד יכול לקבל משרה פוליטית, להיבחר או להתמנות לתפקיד בחטיבה השנייה, לאחר שסיים את אחד מעשרת בתי הספר האזוריים למדינאות; התפקידים הללו נוגעים לאחריויות בממשל האזורי ובממשלות המדינות. חטיבה מספר שלוש כוללת את תפקידי האחריות במדינה, ונושאי משרה מעין אלו מחויבים לשאת אך ורק תעודות גמר של בתי הספר למדינאות של המדינה. נושאי המשרות בחטיבה הרביעית והאחרונה אינם מחויבים לשאת בתואר מדינאות כלשהו, בשל העובדה שלעולם הם מתמנים לכל התפקידים הללו. אלו כוללים תפקידים זוטרים של עוזרים, מזכירות ותפקידים טכניים המבוצעים בידי בעלי המקצוע המוכשרים השונים אשר פועלים במסגרת המנהלית של הממשל.

72:8.3 (816.8) שופטי בתי הדין הזוטרים ושופטי בתי הדין של המדינה מחזיקים בתואר מבתי הספר למדינאות של המדינה. שופטי בתי הדין – אשר להם סמכות לדון בנושאים חברתיים, חינוכיים ותעשייתיים – מחזיקים בתארים מבתי הספר האזוריים. שופטי בית הדין הפדרלי העליון חייבים להחזיק בתארים מכל בתי הספר הללו למדינאות.

72:8.4 (817.1) 2. **בתי הספר לפילוסופיה.** בתי הספר הללו מסופחים למקדשי הפילוסופיה, והם קשורים פחות או יותר לתפקידה הציבורי של הדת.

(817.2) 72:8.5 3. **מוסדות מדע.** בתי הספר הטכניים הללו מתואמים דווקא עם התעשייה ולא עם מערכת החינוך, והם מנוהלים בחמש-עשרה חטיבות.

(817.3) 72:8.6 4. **בתי-ספר להכשרה מקצועית.** המוסדות המיוחדים הללו מספקים את ההכשרה הטכנית למקצועות הנלמדים השונים, שנים-עשר במספר.

(817.4) 72:8.7 5. **בתי הספר של הצבא ושל הצי.** ליד המטה הלאומי ובעשרים-וחמישה המרכזים הצבאיים שעל החוף ממוקמים אותם מוסדות אשר מוקדשים להכשרתם הצבאית של אזרחים מתנדבים בגילאים שבין שמונה-עשרה לשלושים שנה. לפני גיל עשרים-וחמש נדרשת הסכמת ההורים על-מנת להתקבל לבתי הספר הללו.

9. התכנית לזכות בחירה אוניברסאלית

(817.5) 72:9.1 אף-על-פי שכלל המועמדויות למשרות ציבוריות מוגבלות לבוגריהם של בתי הספר למדינאות של המדינה, של האזור ובתי הספר הפדראליים, מנהיגיהם המתקדמים של אומה זו גילו בתכניתם חולשה רצינית לנושא זכות הבחירה האוניברסאלית; ולפני כחמישים שנה הם הוסיפו לחוקה הוראה אשר משנה את תכנית הבחירה וכוללת את המאפיינים הבאים:

(817.6) 72:9.2 1. כל גבר וכל אישה מעל לגיל עשרים מחזיקים בקול אחד. בהגיעם לגיל זה חייבים כלל האזרחים להתקבל כחברים בשתי קבוצות בחירה: הם יצטרפו לקבוצה הראשונה בהתאם לתפקודם הכלכלי – תעשייתי, מקצועי, חקלאי או מסחרי; הם ייכנסו לקבוצה השנייה בהתאם לנטיותיהם הפוליטיות, הפילוסופיות והחברתיות. כלל העובדים חייבים להשתייך, כאמור, לקבוצה כלכלית כלשהי, והגילדות האלה – בדומה להתאגדויות לא-כלכליות – מוסדרות ממש כפי שמוסדר הממשל הלאומי, בחלוקה של העוצמה לשלושה חלקים. הרישום לקבוצות אלה אינו יכול להשתנות במשך שתים-עשרה שנים.

72:9.3 (817.7) 2. עם הגשת המועמדות מידי מושלי המדינה או המנהלים האזוריים, ובהתאם לצו של המועצות האזוריות העליונות, עשויים יחידים אשר שירתו את החברה שירות רב-ערך, או אשר הפגינו תבונה יוצאת-דופן בשירות הממשלה, לקבל לידיהם קולות נוספים, וזאת בחלוף לפחות חמש שנים, ולא יותר מאשר תשעה קולות-על מעין אלו. עשר הינו מספר הקולות המרבי של בוחר מרובה-קולות. המדענים, הממציאים, המורים, הפילוסופים והמנהיגים הרוחניים מקבלים אף הם הכרה כאמור, ומתכבדים בכוח פוליטי מועצם. זכויות אזרח מתקדמות שכאלה מוענקות על-ידי המדינה והמועצות העליונות ממש כשם שתארים מוענקים על-ידי בתי הספר המיוחדים, ומקבליהן גאים להציג לראווה את סממני ההכרה האזרחית הללו לצד תואריהם האחרים, ולצרפם לרשימת הישגיהם האישיים.

72:9.4 (817.8) כלל היחידים אשר נידונו לעבודת כפייה במכרות, וכל משרתי הממשל אשר נתמכים על-ידי תקציב המסים, מאבדים את זכות הבחירה למשך התקופות האלה. דבר זה איננו תקף עבור אנשים מבוגרים אשר עשויים לפרוש לגמלאות בגיל שישים-וחמש.

72:9.5 (817.9) 4. קיימות חמש מדרגות בחירה המשקפות את שיעור המס הממוצע אשר שולם במשך כל תקופה בת מחצית העשור. משלמי מסים כבדים מורשים לקבל עד חמישה קולות נוספים. תוספת זו הינה בלתי-תלויה בכל הכרה מסוג אחר, ואולם בשום מקרה לא יוכל אדם להטיל יותר מעשרה פתקי הצבעה.

72:9.6 (818.1) 5. בעת שבה אומצה תכנית בחירה זו, ננטשה שיטת הבחירה הטריטוריאלית לטובת מערכת הבחירה הכלכלית, או התפקודית. כעת בוחרים כלל האזרחים כחברים בקבוצות התעשייה, החברה, או המקצועות, בלא תלות במקום מגוריהם. וכך, מורכב ציבור הבוחרים מקבוצות מבוססות, מאוחדות ואינטליגנטיות, אשר בוחרות אך ורק את הטובים שבחבריהם לתפקידי אמון ואחריות בממשל. לתכנית הבחירה התפקודית, או הקבוצתית, הזו קיים יוצא-מן-הכלל אחד: מדי שש שנים נבחר המנהל הכללי הפדרלי בבחירות לאומיות כלליות, ושום אזרח אינו מטיל יותר מאשר פתק בחירה אחד.

72:9.7 (818.2) וכך, למעט בבחירתו של המנהל הכללי, מופעלת זכות הבחירה על-ידי קבוצות אזרחים כלכליות, מקצועיות, אינטלקטואליות וחברתיות. המדינה האידיאלית היא אורגנית, וכל קבוצת אזרחים חופשית ואינטליגנטית מייצגת איבר חיוני ופעיל בתוך אורגניזם הממשל הרחב יותר.

72:9.8 (818.3) בתי הספר למדינאות מוסמכים להתחיל בהליך משפטי בבתי הדין של המדינה על-מנת לשלול את זכות הבחירה מכל יחיד עצל, אדיש, או עבריין. האנשים הללו מכירים בעובדה לפיה כאשר חמישים אחוזים מאומה הינם נחותים, או פגומים, ובעלי זכות בחירה, כי אז אומה שכזו נידונה לכיליון. הם מאמינים כי שלטון הבינוניות טומן בחובו את זרע נפילתה של כל אומה שהיא. הבחירה הינה חובה, וקנסות כבדים מוטלים על כל אלו אשר אינם מקיימים את חובת הבחירה.

10. הטיפול בפשע

72:10.1 (818.4) אף-על-פי ששיטותיהם של האנשים הללו לטיפול בפשיעה, באי-שפיות ובניוון תיחשבנה במובנים מסוימים כמספקות, במובנים אחרים הן תזעזענה, ללא ספק, את רוב בני אורנטיה. הפושעים הרגילים והאנשים הפגומים מושמים, בחלוקה על-פי מין, במושבות חקלאיות שונות, והם יותר מאשר תומכים בעצמם. המקרים הרציניים יותר של פושעים מתמידים ושל חסרי-שפיות אשר אין ניתן לרפאם נידונים על-ידי בתי המשפט למוות בתאי הגזים הקטלניים. בנוסף לרצח, עונש מוות חל על פשעים רבים אחרים, לרבות מעילה באמון הממשל; והצדק נעשה במהרה ובבטחה.

72:10.2 (818.5) האנשים הללו עוברים מעידן החוק השלילי לזה החיובי. לאחרונה, בניסיון למנוע פשע, הם כה הרחיקו לכת וגזרו עבודות שירות למשך כל תקופת החיים במושבות העונשין על כל אלו אשר האמונה לגביהם הינה שהם רוצחים ופושעים כבדים בפוטנציה. במידה שנידונים אלו מוכיחים לאחר מכן שהם הפכו לנורמליים יותר, הם עשויים להשתחרר

על-תנאי או לזכות במחילה. שיעור הרצח ביבשת הזו עומד על אחוז אחד בלבד מזה השורר בקרב כל האומות האחרות.

72:10.3 (818.6) המאמצים למנוע את התרבות הפושעים והיחידים הפגומים החלו לפני יותר ממאה שנה וכבר נושאים פֵּירות משביעי רצון. אין קיימים בתי-סוהר או בתי-משוגעים. והדבר נובע מסיבה אחת, והיא ששיעורן של הקבוצות האלה עומד על כעשרה אחוזים בלבד משיעורן באורנטיה.

11. מוכנות צבאית

72:11.1 (818.7) נשיא מועצת ההגנה הלאומית עשוי למנות את בוגרי בתי הספר הצבאיים הפדראליים ל"שומרי הציוויליזציה" ולהעניק להם אחת משבע דרגות, בהתאם לכישוריהם ולניסיונם. מועצה זו מונה עשרים-וחמישה חברים, אשר מועמדים על-ידי בתי הדין הגבוהים ביותר להורות, לחינוך ולתעשייה, מאושרים על-ידי בית הדין הפדרלי העליון, ובראשם עומד, מתוקף תפקידו, ראש הסגל לעניינים צבאיים מתואמים. חברים מעין אלו משרתים עד לגיל שבעים.

72:11.2 (819.1) הקורסים שאותם לומדים קציני קבע אלו נמשכים ארבע שנים, והם מתואמים לעולם עם רכישת מומחיות במקצוע או במשלח יד מסוימים. הכשרה צבאית אף-פעם לא ניתנת מבלי לצרף לה הכשרה תעשייתית, מדעית או מקצועית. כאשר מסתיימת ההכשרה הצבאית, היחיד רכש זה מכבר, במהלך ארבע שנות הקורס, מחצית מהחינוך אשר ניתן בכל אחד מבתי הספר המיוחדים, אשר גם בהם משך הקורס עומד על ארבע שנים. באופן זה נמנעת יצירתו של מעמד מקצועי צבאי, בכך שניתנת ההזדמנות למספר רב של גברים לתמוך בעצמם בה בעת שהם רוכשים את המחצית הראשונה של ההכשרה הטכנית או המקצועית.

72:11.3 (819.2) השירות הצבאי בתקופות של שלום הינו התנדבותי גרידא, ובכל הזרועות הוא נמשך ארבע שנים, אשר במהלכן לומד כל אדם, בנוסף למומחיות בטקטיקה צבאית, גם מקצוע לימוד. לימוד המוזיקה הינו אחד מן העיסוקים העיקריים בבתי הספר הצבאיים

המרכזיים, ובעשרים-וחמישה מחנות האימון הפזורים בהיקף היבשת. במהלך תקופות שפל בתעשייה, אלפי מובטלים מועסקים באופן אוטומטי בהקמת ההגנות הצבאיות של היבשת, ביבשה, בים ובאוויר.

72:11.4 (819.3) אף-על-פי שהאנשים הללו מחזיקים במוסדות מלחמה רבי-עוצמה, המיועדים לשם הגנה מפני פלישת העמים העוינים אשר סביב, ראוי לציין לזכותם כי במשך מעל למאה שנה הם לא השתמשו במשאבים הצבאיים הללו על-מנת לפתוח במלחמה התקפית. הם הפכו מתורבתים עד לשיעור שבו הם יכולים להגן באופן איתן על הציוויליזציה מבלי להיכנע לפיתוי להשתמש ביכולותיהם המלחמתיות לשם תקיפה. למן כינונה של המדינה היבשתית המאוחדת לא פרצו מלחמות אזרחים, ואולם, במהלך מאתיים השנים האחרונות נקראו האנשים הללו ללחום בתשע מלחמות מגננה, שלוש מהן אל מול התאגדויות רבות-עוצמה של מעצמות עולמיות. ולמרות שאומה זו שומרת על הגנה הולמת מפני תקיפה של שכנים עוינים, היא מקדישה תשומת לב רבה הרבה יותר להכשרתם של מדינאים, מדענים ופילוסופים.

72:11.5 (819.4) בשעה שאומה זו מצויה בשלום עם העולם, מועסקים כלל אמצעי ההגנה הניידים באופן די מלא בשירות הסחר, המסחר והפנאי. כאשר מוכרזת מלחמה, מתגייסת האומה בכללותה. במשך תקופת הקרבות נהוג תשלום שכר צבאי בכלל התעשיות, וראשי כל המשרדים הצבאיים הופכים לחברים בקבינט של המנהל הכללי.

12. האומות האחרות

72:12.1 (819.5) אף-על-פי שהחברה והממשל של העם הייחודי הזה עולים במובנים רבים על אלו של האומות באורנטיה, ראוי לציין כי הממשלות המושלות בכל היבשות האחרות (קיימות בפלנטה זו אחת-עשרה יבשות) הינן נחותות במובחן ביחס לאומותיה המתקדמות יותר של אורנטיה.

72:12.2 (819.6) וממש כעת מתכנן הממשל הנעלה הזה לכונן יחסים דיפלומטיים עם העמים הנחותים, ובפעם הראשונה קם מנהיג דתי גדול אשר תומך בשליחתם של שליחים אל האומות הסובבות. הננו חוששים כי הם עומדים לבצע את אותה שגיאה אשר ביצעו רבים אחרים, כאשר ניסו לכפות תרבות ודת נעלים על גזעים אחרים. איזה דבר נפלא היה קורה בעולם הזה אילו האומה היבשתית הזו, בעלת התרבות המתקדמת, הייתה אך יוצאת החוצה ומביאה אליה את הטובים שבבנים של העמים השכנים, ולאחר שחינכה אותם, הייתה שולחת אותם חזרה כשגרירים של תרבות על-מנת לעורר את אחיהם! מובן שאם יגיע בקרוב בן של סמכות אל אומה מתקדמת זו, במהרה יכולים להתרחש בעולם הזה דברים מופלאים.

72:12.3 (820.1) תיאור זה של ענייני פלנטה שכנה נעשה באישור מיוחד, ומתוך כוונה לקדם את הציוויליזציה ולהעצים את האבולוציה של הממשל באורנטיה. ניתן היה לתאר דברים רבים נוספים אשר היו ללא ספק מעניינים ומסקרנים את בני אורנטיה, ואולם, תיאור זה ממצה את מגבלות הרשות אשר התקבלה לעניין זה.

72:12.4 (820.2) ראוי, אם כן, שבני אורנטיה ישימו לב לכך שהסִפָּרה האחות שלהם במשפחת שטניה לא נהנתה ממשימות של סמכות או ממשימות מתת של בני פרדיס. וכן, כי העמים השונים באורנטיה אינם כה מרוחקים זה מזה בתרבותם כמרחק התרבותי הגדול המפריד בין האומה היבשתית לבין שכנותיה בפלנטה.

72:12.5 (820.3) בעת שרוח האמת שוטפת את הכול, היא מספקת את הבסיס הרוחני להגשמתם של הישגים כבירים בענייני המין האנושי בעולם המתת. לפיכך, אורנטיה מוכנה הרבה יותר להגשמתו המיידית יותר של ממשל פלנטארי, על חוקיו, מנגנוניו, סמליו, מוסכמותיו ושפתו – וכל אלו יתרמו כה רבות לכינון שלום כלל-עולמי בחסות החוק, ועשויים להוביל ביום מן הימים להפצעתו של שחר עידן האמת של הכמיהה הרוחנית; ועידן שכזה מהווה את הסף הפלנטארי בדרך אל העידנים האוטופיים של אור וחיים.

72:12.6 (820.4) [הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

>> מסמך 72 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 74 <<

מסמך 73

גן העדן

73:0.1 (821.1) ההתנוונות התרבותית והעוני הרוחני אשר נגרמו כתוצאה מנפילתו של קאליגאסטיה, וכן הבלבול החברתי אשר נגרם בעקבות נפילה זו, השפיעו אך במעט על המעמד הפיזי או הביולוגי של עמי אורנטיה. האבולוציה האורגאנית המשיכה להתקדם במהירות, ובאופן די בלתי-תלוי בעיכוב התרבותי והמוסרי אשר הגיע עד מהרה בעקבות בגידתם של קאליגאסטיה ושל דאליגאסטיה. והנה, הגיע הרגע בהיסטוריה של הפלנטה – לפני כמעט ארבעים-אלף שנה – שבו נשאי החיים אשר מילאו את התפקיד רשמו לפניהם, כי מנקודת מבט ביולוגית גרידא, ההתקדמות ההתפתחותית של הגזעים באורנטיה הלכה והתקרבה אל שיאה. הנאמנים המלכי-צדקים, אשר הסכימו לדעה זו, הצטרפו ברצון לבקשתם של נשאי החיים מן הגבוהים ביותר של עדנטיה, לבחון את אורנטיה מתוך מטרה לאשר את משלוח המרוֹמֵמים הביולוגיים, בן ובת חומריים.

73:0.2 (821.2) בקשה זו הופנתה לגבוהים ביותר של עדנטיה מכיוון שמאז נפילת קאליגאסטיה והיעדר-הסמכות הארעי בירושם, הם אלו אשר ניהלו במישרין הרבה מענייניה של אורנטיה.

73:0.3 (821.3) טָאבָּאמָנְטָיָה, הריבון המפקח של סדרת העולמות העשיריים או הניסוניים, הגיע על-מנת לבחון את הפלנטה, ולאחר שסקר את התקדמות הגזעים, המליץ כראוי על אישור הענקת בנים חומריים לאורנטיה. מעט פחות ממאה שנים לאחר בדיקה זו הגיעו אדם

וחווה, בן ובת חומריים של המערכת המקומית, והחלו במשימה הקשה של הניסיון לפרק את ענייניה הסבוכים והמבולבלים של פלנטה המעוכבת בשל מרידה ומצויה תחת החרם של בידוד רוחני.

1. הנוֹדִים והאֲמָאדוֹנִים

73:1.1 (821.4) בפלנטה רגילה, הגעתו של בן חומרי מסמלת על-פי-רוב את התקרבותו של עידן כביר של המצאה, התקדמות חומרית והארה אינטלקטואלית. העידן הבתר-אדמי הינו העידן המדעי הגדול ברוב העולמות, אך לא כך הוא באורנטיה. אף-על-פי שתושבי הפלנטה היו בבחינת גזעים כשירים פיזית, השבטים התבוססו במעמקי הפראיות והקיפאון המוסרי.

73:1.2 (821.5) הלכה למעשה, כלל הרווחים של ממשל הנסיך נמחקו כעבור עשרת-אלפים שנה מהמרד; והגזעים של העולם היו במצב טוב אך במעט ביחס למצב שבו היו אילולא הגיע מעולם בן שוגה זה לאורנטיה. ואך ורק בקרב הנודים והאמדונים נשתמרו מסורותיה של דאלאמטיה ותרבותו של הנסיך הפלנטארי.

73:1.3 (821.6) **הנוֹדִים** היו צאצאיהם של המורדים מקרב חברי סגל הנסיך, ושמם נגזר משמו של מנהיגם הראשון, נוֹד, אשר שימש בעבר יושב הראש של הוועדה לתעשייה וסחר של דאלאמטיה. **האֲמָאדוֹנִים** היו צאצאי אותם אנדונים אשר בחרו להישאר נאמנים לצד ואן ואמאדון. הכינוי "אמאדוני" מהווה מונח יותר תרבותי ודתי במהותו מאשר גזעי; מבחינה גזעית, האמאדונים היו למעשה **אנדונים.** המונח "נודים" הינו תרבותי וגזעי כאחד, וזאת משום שהנודים עצמם היוו את הגזע השמיני של אורנטיה.

73:1.4 (822.1) בין הנודים לאמאדונים התקיימה יריבות מסורתית. איבה זו עלתה אל פני השטח כל אימת שצאצאי שתי הקבוצות האלה ניסו את כוחם במפעל משותף כלשהו. ואפילו מאוחר יותר, בנוגע לענייניה של עדן, הם התקשו מאוד לעבוד יחדיו בשלווה.

73:1.5 (822.2) זמן מועט לאחר הרס דאלאמטיה, התחלקו חסידיו של נוד לשלוש קבוצות עיקריות. הקבוצה המרכזית נותרה בסמוך לביתם המקורי, קרוב למקורות המפרץ הפרסי.

הקבוצה המזרחית היגרה אל עבר אזורי הרמות של עֵילָם, מעט מזרחה מעמק נהר הפרת. ואילו הקבוצה המערבית מוקמה בחופיו הסוריים הצפון-המזרחיים של הים התיכון ובשטחים הסובבים אותם.

73:1.6 (822.3) הנודים הללו הזדווגו בחופשיות עם גזעי הסאנגיק והעמידו אחריהם צאצאים מוכשרים. וכמה מצאצאי המורדים הדאלאמטיים הצטרפו לאחר מכן אל ואן ואל חסידיו הנאמנים בארצות אשר מצפון למסופוטמיה. כאן, בסמיכות לאגם ואן ולאזור הדרומי של הים הכספי, התערו הנודים באמאדונים והתמזגו איתם, וכך הם נמנו על "הגיבורים אשר מני-אז".

73:1.7 (822.4) עוד בטרם הגיעו אדם וחווה, היוו שתי הקבוצות האלה – הנודים והאמאדונים – את הגזעים המתקדמים והמתורבתים ביותר על-פני כדור-הארץ.

2. תכנון הגַן

73:2.1 (822.5) במשך כמאה שנה לפני בדיקתו של טָאבָּאמָנְטִיָה, הטיפו ואן ועמיתיו – ממטה האתיקה והתרבות של העולם אשר באזורי הרמה – על הגעתו הקרבה של בן אל מובטח, מרומֵם של גזע, מורה של אמת, וממשיך דרכו הראוי של קאליגאסטיה. אף-על-פי שמרבית תושבי העולם של אותם ימים הביעו אך עניין מועט – אם בכלל – בתחזית מעין זו, אלו אשר היו מצויים בקשר מיידי עם ואן ועם אמאדון התייחסו ברצינות לתורה הזו, והחלו להתכונן לקראת קבלת הפנים בפועל לבן המובטח.

73:2.2 (822.6) ואן סיפר לחבריו הקרובים ביותר את סיפור הבנים החומריים של ירושם; את מה שידע על אודותיהם עוד בטרם הגיע לאורנטיה. הוא ידע היטב כי הבנים האדמיים הללו התגוררו מאז ומעולם בבתי גן פשוטים אך מקסימים, והציע, שמונים-ושלוש שנים בטרם הגעתם של אדם וחווה, כי יקדישו עצמם להכרזה על בואם הממשמש ובא, ולהכנה של בֵּית גן לשם התקבלותם.

73:2.3 (822.7) מן המטה שלהם אשר באזורי הרמה ומשישים-ואחד יישובי הפזורה המרוחקים, גייסו ואן ואמאדון סגל המונה למעלה משלושת-אלפים עובדים חפֶּצים ונלהבים,

אשר במהלך אסיפה חגיגית, הקדישו עצמם למשימת ההתכוננות לבן המובטח – או לכל הפחות, לבן המצופה.

73:2.4 (822.8) ואן חילק את מתנדביו למאה חבורות, עם מפקד בראש כל אחת מהן ועמית אשר שירת כקצין קישור בסגל האישי שלו; זאת כאשר אמאדון משמש כעמיתו שלו. הוועדות האלה החלו בעבודתן המקדמית ברצינות, והוועדה לבחירת מיקום הגן יצאה לדרך בחיפוש אחר הנקודה האידיאלית.

73:2.5 (822.9) אף כי מקאליגאסטיה ומדאליגאסטיה ניטל רוב הכוח לפעול באופן מרושע, הם עשו כל אשר ביכולתם על-מנת לחבל ולעכב את עבודת ההכנה של הגן. ואולם, על רוב תחבולותיהם המרושעות פיצו פעולות הנאמנות של קרוב לעשרת-אלפים היצורים האמצעיוניים הנאמנים, אשר עמלו ללא לאות על-מנת לקדם את המפעל.

3. האתר של הגן

73:3.1 (823.1) הוועדה לבחירת האתר נעדרה במשך קרוב לשלוש שנים. והיא דיווחה בחיוב על שלושה אתרים אפשריים: הראשון היה אי במפרץ הפרסי; השני היה המיקום בנהר אשר אוכלס בהמשך על-ידי הגן השני; והשלישי, חצי-אי מוארך – כמעט אי – אשר בלט מערבה מחופיו המזרחיים של הים התיכון.

73:3.2 (823.2) הוועדה המליצה כמעט פה אחד על הבחירה השלישית. אתר זה נבחר, ונדרשו שנתיים על-מנת להעביר את המטה התרבותי של העולם, לרבות עץ החיים, אל חצי האי הים-תיכוני הזה. כלל שוכני חצי האי – למעט קבוצה אחת – פינו אותו בשלווה עם הגעתם של ואן וחבורתו.

73:3.3 (823.3) חצי-אי ים-תיכוני זה ניחן באקלים יפה לבריאות ובטמפרטורה נוחה; מזג האוויר המיוצב הזה התקיים הודות להרים הסובבים ולעובדה שאזור זה היה למעשה אי הנתון

בתוך ים פנים-יבשתי. בעוד שגשם רב ניתך על שטחי הרמה הסובבת, לעיתים נדירות בלבד ירד גשם על עדן עצמה. ואולם, מדי לילה "עלה אד מן הארץ", מן הרשת הנרחבת של ערוצי השקיה מלאכותיים ורענן את צמחיית הגן.

(823.4) 73:3.4 קו החוף של מסת היבשה הזו היה מורם למדי, ורוחב צוואר החיבור ליבשה בנקודה הצרה ביותר עמד על כארבעים-ושלושה קילומטרים בלבד. הנהר הכביר אשר השקה את עדן זרם מטה למן חלקיו הגבוהים יותר של חצי האי, זרם מזרחה דרך צוואר חצי האי אל היבשה, ומשם חצה את אזוריה הנמוכים של מסופוטמיה אל הים אשר מעבר להם. ארבעה יובלים הזינו אותו, ואלו נבעו בגבעות החוף של חצי האי העדני, ואלו הם "ארבעת הראשים" של הנהר "היוצא מעם עדן", ואשר לאחר-מכן בלבלו אותם עם פלגי הנהרות אשר הקיפו את הגן השני.

(823.5) 73:3.5 ההרים הסובבים את הגן שפעו אבנים טובות ומתכות יקרות, אף כי אלו קיבלו תשומת לב מועטה בלבד. הרעיון המוביל עתיד היה להיות האדרתה של הגננות ורוממותה של החקלאות.

(823.6) 73:3.6 האתר אשר נבחר בעבור הגן היה ככל הנראה הנקודה היפה במינה בכל העולם, והאקלים באותה עת היה אידיאלי. בשום מקום אחר לא נמצא מיקום אשר התאים באופן כה מושלם להפוך לגן עדן שכזה של הבעה בוטנית. בנקודת מפגש זו הלכה והתכנסה השמנה והסלתה של הציוויליזציה של אורנטיה. מעבֶר לנקודה זו שכן העולם בחשיכה, בבוֹרוּת ובפראיות. עדן הייתה נקודת האור היחידה באורנטיה; אך טבעי הוא שהיא היוותה חלום של חינניות, ובמהרה הפכה לשיר הלל לְנוף מעודן ונפלא אשר הפך מושלם.

4. כינון הגן

(823.7) 73:4.1 בשעה שהבנים החומריים, המרוממים הביולוגיים, מתחילים את שהותם בעולם אבולוציוני, מקום משכנם נקרא על-פי-רוב הגן של עדן; זאת משום שהוא מתאפיין ביפי הצמחייה ובהדר הבוטני של עדנטיה, בירת הקונסטלציה. ואן הכיר לבטח את המנהגים

הללו, ובהתאם לכך קבע שחצי האי כולו יוקדש לטובת הגן. המרעה והטיפול בבעלי החיים נועד להתרחש ביבשת הסמוכה. מקרב עולם בעלי החיים, ניתן היה למצוא בגן רק את הציפורים ואת בעלי החיים המבויתים. הוראותיו של ואן היו שעדן נועדה להיות גן, וגן בלבד. מעולם לא נשחטו בעלי-חיים בתחומיה. וכל הבשר אשר אותו צרכו עובדי הגן לאורך כל שנות בנייתו הובא פנימה מן העדרים אשר הוחזקו תחת משמר ביבשת.

73:4.2 (824.1) המשימה הראשונה הייתה בניית חומת לבנים לרוחב צוואר חצי האי. משזו הושלמה, יכולה הייתה המלאכה האמיתית של ייפוי הנוף ובניית בתים להמשיך באין מפריע.

73:4.3 (824.2) גן זואולוגי נוצר באמצעות בנייתה של חומה קטנה יותר, ממש מחוץ לחומה הראשית; השטח שביניהן, שאוכלס חיות טרף מסוגים שונים, שימש כהגנה נוספת מפני מתקפות עוינות. גן חיות זה אורגן בשתים-עשרה חטיבות ענק, ושבילים מוגנים על-ידי חומות הובילו בין הקבוצות האלה אל עבר שנים-עשר שערי הגן, כאשר הנהר ואזורי המרעה הסמוכים לו תופסים את החלק המרכזי.

73:4.4 (824.3) בהכנת הגן הועסקו אך ורק עובדים מתנדבים; מעולם לא נעשה שימוש בעובדים שכירים. העובדים המתנדבים טיפחו את הגן וטיפלו בעדרים אשר תמכו בו; גם תרומות של מזון התקבלו ממאמינים שבקרבת מקום. וכל המפעל העצום הזה בוצע עד להשלמתו, חרף הקשיים הנלווים למצבו המבולבל של העולם בימי הצרה הללו.

73:4.5 (824.4) ואולם הצעתו של ואן – שלא ידע עד כמה קרובה הגעתם של הבן והבת – כי הדור הצעיר יוכשר גם הוא להמשיך במפעל, למקרה שתידחה הגעתם, גרמה לאכזבה גדולה. נדמה היה כי זוהי הייתה הודאה בחוסר-אמונה מצדו של ואן, והדבר גרם לצרות צרורות ולנטישות רבות; אך ואן המשיך הלאה בתוכנית ההכנה שלו, ובינתיים מילא את מקום הנוטשים במתנדבים צעירים יותר.

5. הבית אשר בגן

73:5.1 (824.5) במרכז חצי האי העדני עמד מקדש האבן המעודן של האב האוניברסאלי, המקדש הקדוש של הגן. בצפון מוקם המטה המנהלי; בדרום נבנו בתי העובדים ובני משפחותיהם; במערב הוקצתה קרקע עבור בתי הספר המתוכננים של מערכת החינוך של הבן המצופה, בעוד ש"בעדֶן אשר מקדם" נבנו בתי המגורים אשר יועדו לבן המובטח ולצאצאיו המידיים. התוכניות הארכיטקטוניות של עדן סיפקו בתי מגורים ושפע אדמה למיליון בני-אדם.

73:5.2 (824.6) אף-על-פי שהגן היה גמור רק כדי רבע ממנו עם הגעתו של אדם, היו בו אלפי קילומטרים של שוחות השקיה ולמעלה מתשעה-עשר אלף קילומטרים של שבילים ושל כבישים סלולים. במגזרים השונים היו מעט יותר מחמשת-אלפים מבני-לבנים, ועצים וצמחים רבים מני ספור. מספר הבתים המרבי אשר הרכיב כל מקבץ שהוא בפארק היה שבעה. ועל-אף שהמבנים בגן היו פשוטים, הם היו אמנותיים ביותר. הכבישים והשבילים היו בנויים כהלכה, והנוף היה מעודן.

73:5.3 (824.7) סידורי התברואה של הגן היו מתקדמים הרבה יותר מכל מה שנוסה עד אז באורנטיה. מי השתייה של עדן נשמרו ללא דופי הודות לשמירה הקפדנית על הוראות התברואה אשר נועדו לשמור על טוהרם. במהלך הזמנים המוקדמים הללו, צרות רבות נגרמו בשל הזנחת חוקים אלו, ואולם אט-אט שכנע ואן את עמיתיו בחשיבות ההקפדה שלא להתיר לדבר ליפול לתוך המים המסופקים לגן.

73:5.4 (825.1) בטרם נבנתה, בשלב מאוחר יותר, מערכת לטיפול בביוב, נהגו בני עדן להקפיד לקבור את כל חומרי הפסולת והרקב. ומפקחיו של אמאדון ערכו מדי יום סריקות בחיפוש אחר גורמי מחלה אפשריים. בני אורנטיה לא ניעורו שוב לחשיבות מניעת המחלות האנושיות עד לשלהי המאה התשע-עשרה והמאה העשרים. בטרם הופר שלטונו של אדם, נבנתה מערכת הובלת פסולת מכוסה עשויה לבנים, אשר עברה מתחת לחומות ורוקנה את תכולתה אל תוך נהר עדן, כקילומטר וחצי מעבר לחומה החיצונית, או הקטנה, של הגן.

73:5.5 (825.2) עם הגעתו של אדם כבר צמחו בעדן רוב הצמחים השייכים לאותו אזור של העולם. וכבר בוצע שיפור ניכר ברבים מן הפירות, הדגנים והאגוזים. רבים מן הפירות ומן

הדגנים המודרניים גודלו כאן לראשונה, ואולם לאחר מכן אבדו עשרות מינים של צמחי מאכל.

73:5.6 (825.3) בכחמישה אחוזים משטח הגן נעשה שימוש מלאכותי ביותר לגידולים, חמישה-עשר אחוזים אחרים היו בשימוש חלקי לגידולים, ויתר הגן נותר פחות או יותר במצבו הטבעי בהמתנה לבואו של אדם, מתוך מחשבה כי מוטב לסיים את הכנת הפארק בהתאם לרעיונותיו שלו.

73:5.7 (825.4) וכך הוכן הגן לשם קבלת הפנים לְאדם המובטח ולבת לווייתו. וגן זה היה מכבד אף עולם אשר ממשלתו הפכה מושלמת, עולם הנשלט באופן רגיל. אדם וחווה היו מרוצים ביותר מן התוכנית הכללית של עדן, אף כי הם ערכו שינויים רבים בריהוט של מעונם הפרטי.

73:5.8 (825.5) אף-על-פי שעם הגעתו של אדם מלאכת הייפוי הייתה רחוקה מסיומה, המקום כבר היה בחזקת פנינת יופי בוטנית; ובמהלך התקופה המוקדמת לשהותו של אדם בעדן, עטה הגן כולו לבוש חדש וממדים חדשים של יופי והדר. מעולם לא שכנה באורנטיה – לא לפני כן ולא לאחר מכן – תצוגה כה יפה ומושלמת של גננות ושל חקלאות.

6. עץ החיים

73:6.1 (825.6) במרכז המקדש של הגן שתל ואן את עץ החיים, אשר נשמר במשך תקופה כה ארוכה, העץ אשר העלים שלו נועדו לשמש "מרפא לגויים", ואשר פריו הזין אותו במשך זמן כה ממושך על-פני כדור-הארץ. ואן ידע אל נכון כי גם אדם וחווה יהיו תלויים במתנה זו מעֵם עדנטיה לשם תחזוקת חייהם, לאחר שיופיעו באורנטיה בלבוש של צורה חומרית.

73:6.2 (825.7) הבנים החומריים הנמצאים בבירות של המערכות אינם נזקקים להזנה מעץ החיים. ורק כאשר הם הופכים-מחדש לאישיות בפלנטה, הם תלויים בסיוע זה על-מנת לשמר אלמותיות פיזית.

73:6.3 (825.8) אפשר שצורת הביטוי "עץ הדעת טוב ורע" מהווה סמל מילולי למספר רב של חוויות אנושיות, ואולם, "עץ החיים" לא היה מיתוס; הוא היה ממשי והתקיים באורנטיה במשך זמן רב. בשעה שאישרו הגבוהים ביותר של עדנטיה את הצבתו של קאליגאסטיה לתפקיד הנסיך הפלנטארי של אורנטיה, וכן את מאה האזרחים של ירושם אשר ישמשו כסגל המנהלי שלו, הם שלחו לפלנטה באמצעות המלכי-צדקים שיח מעדנטיה, וצמח זה גדל באורנטיה והפך לעץ החיים. צורה זו של חיים לא-תבוניים הינה ילידת הספֵּרות של מטות הקונסטלציות, והיא מצויה גם בעולמות המטה של היקומים המקומיים ושל יקומי העל, כמו גם בספֵּרות של האוֹנה, אך לא בבירותיהן של המערכות.

73:6.4 (826.1) צמח-על זה אגר אנרגיות-חלל מסוימות אשר שימשו כנוגדן לְאלמנטים הגורמים להזדקנות הקיום החייתי. פרי עץ החיים שימש כסוללת אחסון על-כימית, אשר שחררה באופן מסתורי את כוח הארכת-החיים של היקום בשעת אכילת הפרי. צורת הזנה זו הייתה חסרת תועלת לחלוטין בעבור היצורים האבולוציוניים הרגילים באורנטיה, אך היא נועדה לשרת במיוחד את מאה החברים הגשמיים בסגל של קאליגאסטיה, וכן את מאה האנדונים המותאמים אשר תרמו מפלסמת החיים שלהם לסגל הנסיך; ואשר בתמורה קיבלו לרשותם את אותו משלים חיים אשר אִפשר להם לנצל את פרי עץ החיים לשם הארכה בלתי-מוגבלת של חייהם, אשר אלמלא כן היו סופיים כבקיום בן-תמותה.

73:6.5 (826.2) במהלך ימי שלטון הנסיך צמח עץ זה מתוך האדמה בחצר המעגלית המרכזית של מקדש האב. עם פרוץ המרד, ואן ועמיתיו הצמיחו אותו מחדש מתוך הליבה המרכזית במחנה הארעי שלהם. לאחר מכן נלקח שיח זה של עדנטיה אל מקום המסתור שלהם ברמות הגבוהות, שם הוא שימש הן את ואן והן את אמאדון במשך למעלה ממאה-וחמישים אלף שנים.

73:6.6 (826.3) כאשר ואן ועמיתיו הכינו את הגן בעבור אדם וחווה, הם שתלו מחדש את העץ מעדנטיה בגן של עדן, ושם הוא צמח שוב בחצר מעגלית ומרכזית של מקדש אחר המוקדש לאב. ואדם וחווה אכלו מעת לעת מפריו על-מנת לשמר את הצורה הדואלית של חייהם הפיזיים.

(826.4) 73:6.7 כאשר תכניתו של הבן החומרי סטתה מדרך הישר, אדם ומשפחתו לא הורשו לשאת את ליבת העץ החוצה מן הגן. כאשר פלשו הנודים לעדן, נאמר להם כי "ביום אֲכָלְכֶם ממנו, והייתם כאלוהים". למרבה פליאתם, הם גילו כי העץ כלל לא נמצא תחת שמירה. הם אכלו בחופשיות מפירותיו במשך שנים, אך דבר לא אירע להם; הם נותרו כולם בני-תמותה של העולם; חסְרה להם המתת אשר פעלה כמשלים לפרי עץ החיים. הם זעמו בשל אי-יכולתם להפיק תועלת מן העץ, ובמהלך אחת ממלחמותיהם הפנימיות, עלו באש הן המקדש והן העץ; אך ורק חומת האבן נותרה, עד אשר שקע הגן לאחר מכן אל מתחת לפני המים. היה זה המקדש השני שהוקדש לאב ואשר אבד.

(826.5) 73:6.8 וכעת חייב כל גוף בשר ודם באורנטיה לצעוד בדרך הטבע של החיים והמוות. אדם, חווה, ילדיהם וילדי ילדיהם, יחד עם עמיתיהם, כולם מתו בחלוף הזמן, וכך הפכו כפופים לתכנית ההרקעה של היקום המקומי, אשר במסגרתה מגיעה לאחר המוות הגשמי תחייה בעולמות העליונים.

7. גורלה של עדן

(826.6) 73:7.1 לאחר שפינה אדם את הגן הראשון, אִכלסו אותו לחלופין הנודים, הקוּטִים והסָנְטִים. לאחר מכן הפך הגן למשכנם של הנודים הצפוניים, אשר התנגדו לשיתוף פעולה עם האדמיים. נודים אלו, מן הסוג הנמוך יותר, שכנו בכל רחבי חצי האי במשך כמעט ארבעת-אלפים שנה לאחר שאדם עזב את הגן, ואז, בהקשר של הפעילות הגעשית האלימה של הרי הגעש הסובבים ושל שקיעת הגשר היבשתי הסיציליאני לאפריקה, שקעה הקרקעית המזרחית של הים התיכון ומשכה עמה אל המצולות את כלל חצי האי העדני. בשל שקיעה עצומה זו, התרומם קו החוף המזרחי של הים התיכון בשיעור ניכר. וזה היה סופה של היצירה הטבעית היפה ביותר אשר נראתה באורנטיה מאז ומעולם. שקיעה זו לא הייתה פתאומית; מאות אחדות של שנים נדרשו על-מנת שהמים יציפו כליל את חצי האי.

73:7.2 (827.1) אין אנו יכולים להתייחס אל היעלמות הגן כנובעת, בכל אופן שהוא, מכישלון התכניות האלוהיות או מטעויותיהם של אדם וחווה. הננו מחשיבים את שקיעתה של עדן כתופעה טבעית, ולא כדבר כלשהו אחר; ואולם, נדמה לנו כי שקיעת הגן תוזמנה להתרחש בדיוק בסביבות מועד הצטברות המילואים של הגזע הסגול, אשר נדרשו על-מנת לשקם את עמי העולם.

73:7.3 (827.2) המלכי-צדקים יעצו לאדם לא להתחיל בתכנית הרוממות וההתמזגות הגזעית, עד אשר תמנה משפחתו שלו חצי מיליון נפש. מעולם לא יועד הגן לשמש כביתם הקבוע של האדמיים. אלו נועדו להפוך לשליחים של חיים חדשים אל העולם כולו; הם נועדו להתגייס למתת נטולת-אנוכיות למען הגזעים הנזקקים של כדור-הארץ.

73:7.4 (827.3) ההוראות אשר ניתנו לאדם מידי המלכי-צדקים הנחו אותו לכונן מטות חטיבתיים גזעיים ויבשתיים, ולהפקיד את אלה בידי בניו ובנותיו שלו עצמו; זאת בעוד שהוא וחווה אמורים היו לחלק את זמנם בין הבירות העולמיות השונות האלה כיועצים וכמתאמים של הסעד הכלל-עולמי של הרוממות הביולוגית, ההתקדמות האינטלקטואלית והשיקום המוסרי.

73:7.5 (827.4) [הוצג על-ידי סוֹלוֹנְיָה, "הקול השרפי אשר בגן".]

>> מסמך 73 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 75 <<

מסמך 74

אדם וחווה

74:0.1 (828.1) אם מתחילים לספור לאחור משנת 1934 אחרי הספירה, הרי שאדם וחווה הגיעו לאורנטיה לפני 37,848 שנים. הם הגיעו באמצע העונה, בעת שהגן היה מצוי בשיא פריחתו. בצהרי היום, וללא כל התרעה מוקדמת, נחתו באיטיות על-פני השטח של הפלנטה הסובבת – בסמוך למקדש המוקדש לאב האוניברסאלי – שני ההיסעים השרפיים, מלווים באישיויות מירושֶם אשר הופקדו על היסע המרוֹממים הביולוגיים לאורנטיה. כלל עבודת ההפיכה של גופיהם של אדם וחווה לחומריים התבצעה בתוך מתחם המקדש החדש הזה. ולמן הגעתם חלפו עשרה ימים בטרם נוצרו-מחדש בצורה האנושית הדואלית ההולמת את הצגתם כַּשליטים החדשים של העולם. ושניהם חזרו להכרה בו-זמנית. לעולם משרתים הבנים והבנות החומריים יחדיו. ואי-היפרדותם לעולם – בשום זמן ובשום מקום – הינו ממהות שירותם. הם מתוכננים לעבוד בזוגות; ורק לעתים רחוקות הם פועלים לבדם.

1. אדם וחווה בירושֶם

74:1.1 (828.2) אדם וחווה הפלנטאריים של אורנטיה היו חברים בסגל הבכיר של הבנים החומריים של ירושם, ויחדיו הם היוו את מספר 14,311. הם השתייכו לסדרה הפיזית

השלישית, והִיתמרו לגובה של כשניים-וחצי מטרים.

74:1.2 (828.3) בשעה שאדם נבחר להגיע לאורנטיה, הועסקו הוא וזוגתו במעבדות הבדיקות והניסויים הפיזיים של ירושם. במשך יותר מחמש-עשרה אלף שנה הם שימשו כמנהלי החטיבה לאנרגיה ניסויית, כפי שזו מיושמת בהתאמתן של צורות חיים. זמן רב לפני כן הם שימשו כמורים בבתי הספר לאזרחות בירושם המיועדים לחדשים אשר זה מקרוב הגיעו. וראוי לזכור כל זאת בהקשר של תיאור התנהגותם העוקבת באורנטיה.

74:1.3 (828.4) משפורסמה הקריאה למתנדבים למשימת ההרפתקה האדמית באורנטיה, התנדב כלל הסגל הבכיר של הבנים והבנות החומריים. לבסוף בחרו הבוחנים המלכי-צדקים – באישורם של לָאנָאפוֹרְגְ' ושל הגבוהים ביותר של עדנטיה – את האדם והחווה אשר הגיעו לאחר מכן לפעול כמרוממים הביולוגיים של אורנטיה.

74:1.4 (828.5) אדם וחווה נותרו נאמנים למיכאל במהלך מרידתו של לוציפר; אף-על-פי-כן, הזוג נקרא להתייצב בפני ריבון המערכת ולפני כלל הקבינט שלו למטרת בחינה וקבלת הנחיה. הפרטים על מצב העניינים באורנטיה הוצגו במלואם; והם קיבלו הנחיה מקיפה בדבר התכניות שאותן יש לבצע עם קבלת אחריויות השלטון בעולם שסוע שכזה. הם הושמו תחת שבועת אמונים משותפת לגבוהים ביותר של עדנטיה ולמיכאל מסאלווינגטון. והוצע להם להחשיב עצמם ככפופים לסגל הנאמנים המלכי-צדקים של אורנטיה; זאת עד אשר יחליט גוף שלטוני זה כי הם ראויים לקבל לידיהם את השלטון בעולם אשר בו הוצבו.

74:1.5 (829.1) הזוג מירושם הותיר אחריו בבירת שטניה ובמקומות אחרים מאה צאצאים, חמישים בנים וחמישים בנות, יצורים נהדרים אשר חמקו ממלכודות ההתקדמות; ובשעה שעזבו הוריהם לאורנטיה היו כל הצאצאים הללו מוצבים בתפקידי אמון ביקום. והם נכחו כולם במקדש היפהפה של הבנים החומריים, וסייעו בעת תרגילי הפרידה הנכללים במסגרת הטקסים האחרונים של קבלת המתת. הילדים הללו ליוו את הוריהם אל מטה הפירוק-החומרי של סדרם, והיו האחרונים להיפרד מהם ולאחל להם הצלחה במסע בשעה שאלו נרדמו אל תוך תנומת איבוד ההכרה האישית הקודמת להכנה לקראת ההיסע השרפי. הילדים בילו זמן מה יחדיו במקום המפגש המשפחתי, ושמחו על כך שבקרוב יהיו הוריהם לראשיהם הנראים-לעין של פלנטה 606 במערכת שטניה, ולאמיתו של דבר – לשליטיה היחידים.

74:1.6 (829.2) וכך עזבו אדם וחווה, מצוידים בהערכת אזרחיה של ירושם ובאיחולי ההצלחה שלהם. הם יצאו לדרכם על-מנת לקבל את האחריות החדשה שלהם, מצוידים כיאות ומונָחים כהלכה בדבר כל חובה וכל סכנה אשר עלולה להיקרא בדרכם באורנטיה.

2. הגעתם של אדם וחווה

74:2.1 (829.3) אדם וחווה נפלו לתנומה בירושם, וכאשר התעוררו לראשונה במקדש האב אשר באורנטיה – בקרב ההמון הרב אשר נקבץ לקבל את פניהם – הם עמדו פנים-אל-פנים אל מול שתי הוויות שעל אודותיהן שמעו רבות זה מכבר, ואן ועמיתו הנאמן אמאדון. שני הגיבורים הללו של פרישת קאליגאסטיה היו הראשונים לקבל את פניהם ולברך אותם בביתם החדש אשר בגן.

74:2.2 (829.4) שפתה של עדן הייתה ניב אנדוני שאותו דיבר אמאדון. ואן ואמאדון שיפרו את השפה הזו במאוד על-ידי יצירת אלף-בית בן עשרים-וארבע אותיות; והם קיוו לראות את השפה הזו הופכת לשפתה של אורנטיה כולה, עת תתפשט התרבות העֲדנית ברחבי העולם. בטרם עזבו את ירושם, אדם וחווה רכשו שליטה מלאה בניב האנושי הזה, וכך שמע בן זה של אנדון את השליט המרומם של עולמו פונה אליו בשפתו שלו.

74:2.3 (829.5) ובאותו יום אחזה בעדן שמחה והתרגשות רבה, עת מיהרו הרצים למקומות המפגש של יוני הדואר אשר קובצו מקרוב ומרחוק, וצעקו: "שחררו את הציפורים; תנו להן ותישאנה את דבר בואו של הבן המובטח." וכך, שנה אחרי שנה, המשיכו מאות ישובים של מאמינים לספק בנאמנות את יוני הדואר המבויתות האלה לשם מטרה זו בדיוק.

74:2.4 (829.6) בשעה שנפוצו והתפשטו החדשות על אודות הגעתו של אדם, קיבלו אלפים מאנשי השבטים הסמוכים את תורתם של ואן ושל אמאדון; ובמשך חודשים על-גבי חודשים

המשיכו לזרום לעדן עולי-רגל על-מנת לקבל את פניהם של אדם וחווה ולהוקיר את אביהם הבלתי-נראה.

74:2.5 (829.7) זמן קצר לאחר שניעורו, לוּוו אדם וחווה אל קבלת הפנים הרשמית בגבעה הגדולה אשר מצפון למקדש. תל טבעי זה הורחב והוכן על-מנת שישמש בטקס ההכתרה של השליטים החדשים של העולם. כאן, ועדת קבלת הפנים של אורנטיה קידמה בברכה בצהרי היום בן ובת אלו של מערכת שטניה. אמאדון עמד בראש ועדה זו, אשר כללה שנים-עשר חברים: נציג מכל אחד מגזעי הסאנגיק; המכהן בפועל בראש היצורים האמצעיונים; אָנַאן, בת נאמנה ודוברת מטעם הנוֹדים; נוח, בנו של אדריכל ובנאי הגן, זה אשר הוציא אל הפועל את תכניותיו של אביו המנוח; וכן שני נשאי החיים השוכנים.

74:2.6 (830.1) הפעולה הבאה הייתה העברת הסמכות על הפלנטה לאדם וחווה, וזו נעשתה בידי המלכי-צדק הבכיר, ראש מועצת הנאמנים של אורנטיה. הבן והבת החומריים נשבעו אמונים לגבוהים ביותר של נורלטיאדק ולמיכאל מנבאדון, והוכרזו על-ידי ואן כשליטיה של אורנטיה; ובכך וויתר ואן על הסמכות הרשמית אשר בה החזיק במשך מאה-וחמישים אלף שנה מתוקף פעולתם של הנאמנים המלכי-צדקים.

74:2.7 (830.2) במועד זה, מועד הכתרתם הרשמית כשליטי העולם, לבשו אדם וחווה גלימות מלכוּת. לא כל האמנויות של דאלאמטיה אבדו מן העולם; אמנות האריגה עדיין שימשה בימיה של עדן.

74:2.8 (830.3) או אז נשמעה הכרזתן של הרב-מלאכיוֹת, וקולו המשודר של גבריאל ציווה על הקראת השמות של המשפט השני של אורנטיה, ועל תחייתם של השורדים הנמים של עידן החסד והרחמים השני של פלנטה מספר 606 של שטניה. חלף עבר לו עידן הנסיך; העידן של אדם, העידן הפלנטארי השלישי, נפתח בהדר של פשטות; ושליטיה החדשים של אורנטיה החלו את תקופת שלטונם תחת מה שנדמה כתנאים מבטיחים, וזאת על-אף הבלבול חובק העולם אשר נגרם בשל היעדר שיתוף-פעולה של הסמכות הקודמת להם בפלנטה.

3. אדם וחווה לומדים על אודות הפלנטה

74:3.1 (830.4) וכעת, משהוכרזו רשמית, הכירו אדם וחווה בכאב בבידוד הפלנטארי שלהם. התשדורות השגורות היו בחזקת דממה, וחסרו להם כל מעגלי התקשורת החוץ-פלנטארית. עמיתיהם אשר בירושם הלכו אל עולמות אשר התקדמו באופן חלק, עולמות שבהם היה נסיך פלנטארי מבוסס היטב, וכן סגל מנוסה הממתין לקבלם וכשיר לשתף עמם פעולה במהלך התנסותם המוקדמת בעולמות מעין אלו. ואולם, כאן באורנטיה שינתה המרידה את פני הדברים מן הקצה אל קצה. כאן הנסיך הפלנטארי עדיין היה נוכח מאוד, ולמרות שניטלה ממנו מרבית יכולתו לפעול ברשעות, הוא עדיין היה מסוגל להפוך את משימתם של אדם וחווה לקשה, ובמידה מסוימת אף למסוכנת. היו אלו בן ובת של ירושם רציניים ומפוכחים, אשר צעדו באותו לילה בגן תחת ירח מלא וקורן ודנו בתכניות לקראת המחר.

74:3.2 (830.5) וכך נסתיים יומם הראשון של אדם וחווה באורנטיה המבודדת, הפלנטה המבולבלת של בגידת קאליגאסטיה; והם צעדו ושוחחו עמוק אל תוך הלילה, לֵילָם הראשון על-פני כדור הארץ – ולילה זה היה כה מלא בדידות.

74:3.3 (830.6) אדם בילה את יומו השני על-פני כדור הארץ בפגישה עם הנאמנים הפלנטאריים ועם המועצה המייעצת. מן המלכי-צדקים ומעמיתיהם, למדו אדם וחווה עוד על הפרטים של מרידת קאליגאסטיה ועל השלכות ההתקוממות הזו על התקדמות העולם. ככלל, היה זה סיפור מאכזב; הסיפור הארוך על הניהול השגוי של ענייני העולם. הם למדו את כל העובדות בדבר ההתמוטטות המוחלטת של תכנית קאליגאסטיה להאצת האבולוציה החברתית. הם אף הבינו עד תום את הכסילות הטמונה בניסיון להשיג התקדמות פלנטארית באופן בלתי-תלוי בתכנית ההתקדמות האלוהית. וכך הסתיים לו יום עצוב אך מאיר עיניים – יומם השני באורנטיה.

74:3.4 (831.1) היום השלישי הוקדש לְבחינה של הגן. מעל גבי ציפורי ההיסע הגדולות — הפָּאנדוֹרים — צפו אדם וחווה מטה על מרחבי הגן העצומים, בעודם נישאים באוויר מעל הנקודה היפה ביותר על-פני כדור הארץ. יום זה של בחינה הסתיים בסעודה עצומה לכבוד כל אלו אשר עמלו על הכנתו של הגן העדני הזה של יפי והדר. ושוב צעדו הבן ובת זוגתו בגן, עמוק אל תוך הלילה של יומם השלישי, ושוחחו על הממדים העצומים של הבעיות העומדות לפניהם.

74:3.5 (831.2) ביום הרביעי נאמו אדם וחווה בפני אסיפת הגן. בעמדם על תל ההכתרה, הם דיברו בפני קהלם על תכניותיהם לשיקום העולם, וכן שרטטו את קווי המתאר של השיטות אשר בהן יבקשו לגאול את התרבות החברתית של אורנטיה משפל המדרגה שאליה נפלה בשל חטא ומרד. היה זה יום גדול, והוא ננעל בסעודה לכבוד מועצת הגברים והנשים אשר נבחרו לשאת בתפקידי אחריות בממשלו החדש של העולם. שימו לב! בקבוצה זו נכללו הן נשים והן גברים, והייתה זו הפעם הראשונה שבה אירע כדבר הזה על-פני כדור הארץ מאז ימי דאלאמטיה. היה זה בבחינת חידוש מדהים לצפות בחווה, אישה, חולקת עם גבר את הכבוד ואת האחריות על ענייני העולם. וכך נסתיים לו יומם הרביעי על-פני כדור הארץ.

74:3.6 (831.3) היום החמישי שימש לארגון הממשל הארעי, השלטון אשר עתיד היה לפעול עד ליום שבו יעזבו המלכי-צדקים הנאמנים את אורנטיה.

74:3.7 (831.4) היום השישי הוקדש לבחינת הסוגים הרבים של בני-אדם ושל בעלי-חיים. אדם וחווה לֻוּו במשך היום כולו לאורך חומותיה המזרחיות של עדן, בעודם צופים בעולם החי של הפלנטה ומגיעים להבנה מעמיקה יותר של אשר נדרש לעשות על-מנת להסדיר את הבלבול בעולם המאוכלס במָגוון כה רחב של יצורים חיים.

74:3.8 (831.5) מה גדולה הייתה פליאתם של בני לווייתו של אדם בסיור זה, כאשר הם נוכחו לראות כיצד הוא הבין במלואם את טיבם ואת תפקודם של אלפים על-גבי אלפים של בעלי-חיים אשר הוצגו בפניו. ברגע שהביט בבעל-חיים, הוא ידע להצביע על טיבו ועל התנהגותו. אדם ידע לציין שמות המתארים את מקורם, טיבם ותפקודם של כל היצורים

החומריים אשר ראה. אלו אשר הובילו אותו בסיור בדיקה זה לא ידעו שהשליט החדש של העולם היה אחד האנטומים המומחים הגדולים ביותר בכל שטניה; וחווה אף היא הייתה מומחית באותה המידה. אדם הדהים את עמיתיו כאשר תיאר בפניהם יצורים חיים רבים אחרים אשר הינם קטנים מכדי שעין אדם תוכל להבחין בהם.

74:3.9 (831.6) כאשר תם לו היום השישי לשהותם בארץ, נחו אדם וחווה לראשונה בביתם החדש ב"עדן אשר מקדם". ששת הימים הראשונים להרפתקה באורנטיה היו עמוסים עד למאוד, והם ציפו בהנאה גדולה ליום שלם של חופש מכל פעילות.

74:3.10 (831.7) ואולם, הנסיבות הכתיבו אחרת. מאורעות היום הקודם, שבו הסביר אדם באופן כה אינטליגנטי ומקיף על אודות עולם החי של אורנטיה, יחד עם נאום ההכתרה המצוין שלו וקסמו האישי, שבו את ליבם של שוכני הגן, וכבשו את שכלם, במידה כזאת שהם לא רק היו מוכנים לקבל את הבן והבת מירושם אשר זה עתה הגיע כשליטים, אלא שרובם אף היו מוכנים להשתטח אפיים ארצה ולסגוד להם כאלים.

4. ההתקוממות הראשונה

74:4.1 (832.1) באותו לילה, הלילה שלאחר היום השישי, בעוד אדם וחווה ישנים שנת ישרים, דברים מוזרים התרחשו בקרבת מקדש האב במגזר המרכזי של עדן. תחת אורו הרך של הירח, התקבצו מאות גברים ונשים נלהבים ומרוגשים והאזינו במשך שעות לטענותיהם הנלהבות של מנהיגיהם. כוונתם הייתה טובה, אך הם פשוט לא יכלו להבין את פשטות התנהלותם החברית והדמוקרטית של שליטיהם החדשים. וזמן רב בטרם הפציע השחר, מנהלי העולם הארעיים החדשים הללו הגיעו למסקנה פה-אחד שאדם ובת-זוגו היו הרבה יותר מדי צנועים וענווים. הם החליטו כי האלוהיות ירדה אל פני כדור הארץ מלובשת בגוף, וכי אדם וחווה היו למעשה אלים, או כל-כך קרובים לכך עד כי הם ראויים לסגידה נערצת.

74:4.2 (832.2) המאורעות המדהימים של ששת הימים הראשונים של אדם וחווה על-פני כדור הארץ היו הרבה יותר מדי, אפילו עבור שכלם הבלתי-מוכן של הטובים בבני האדם של

העולם; ראשיהם הסתחררו; והם נסחפו אחר ההצעה להביא בצהרי היום את הזוג הנאצל אל מקדש האב, על-מנת שכולם יוכלו לכרוע ברך בסגידה ראויה ולהשתטח אפיים לפניהם בכניעה צנועה. ובעושם את כל זאת היו שוכני הגן כנים באמת ובתמים.

74:4.3 (832.3) ואן מחה. אמאדון נעדר משום שעמד בראש משמר הכבוד אשר נותר מאחור עם אדם וחווה במשך הלילה. ואולם, ממחאתו של ואן נדחקה אל קרן זווית. נאמר לו שאף הוא היה צנוע מדי, עניו מדי; וכי הוא עצמו אינו רחוק מהיות אל, אחרת כיצד יכול היה לחיות לאורך זמן כה ממושך על-פני האדמה, וכיצד הצליח לחולל מאורע כביר שכזה כהגעתו של אדם? וכאשר בני עדן המשולהבים התכוננו לקחת ולשאת אותו אל ההר על-מנת לסגוד לו, עשה ואן את דרכו החוצה דרך ההמון, ומכיוון שהיה מסוגל לתקשר עם האמצעיונים, הוא שלח את מנהיגם בבהילות אל אדם.

74:4.4 (832.4) היה זה בסמוך לשחר היום השביעי שלהם על-פני כדור הארץ, כאשר שמעו אדם וחווה את החדשות המטלטלות על הצעתם של בני התמותה הללו, אשר כוונתם טובה אך הבנתם לוקה; ואז, בעוד ציפורי ההיסע עופפו בכיוונם על-מנת להביאם אל המקדש, האמצעיונים – אשר לאל ידם לעשות דברים מעין אלו – העבירו את אדם וחווה אל מקדש האב. היה זה מוקדם בבוקרו של היום השביעי הזה – ועל ההר שבו נערכה זה מכבר קבלת הפנים – שאדם סקר את סדרי הבנים האלוהיים, והבהיר לדעתם הארצית של האנשים הללו כי ניתן לסגוד אך ורק לאב, ולאלו אשר הוא מציין בעצמו. אדם הבהיר בפשטות כי הוא יסכים לקבל כל כבוד שהוא ולזכות בכל הוקרה שהיא, אך לעולם לא סגידה!

74:4.5 (832.5) היה זה יום עתיר-חשיבות, ואך לפני צהרי היום, בסביבות השעה שהגיעה השליחה השרפית אשר נשאה עמה את דבר האישור מירושם להכתרתם של שליטי העולם, נעו אדם וחווה אל מחוץ להמון, הצביעו אל מקדש האב ואמרו: "לכו כעת אתם אל הסמל החומרי הזה לנוכחותו הבלתי-נראית של האב, והשתטחו אפיים ארצה בסגידה לזה אשר ברא את כולנו ומקיים אותנו בחיים. ומי ייתן שתהא זו התחייבות לכך שלעולם לא תתפתו עוד לסגוד לאיש מלבד לאל". וכולם עשו כדבריו של אדם. הבן והבת החומריים עמדו לבדם על התל וראשיהם מורכנים בשעה שהאנשים השתטחו בתוך המקדש.

74:4.6 (832.6) וזהו היה המקור למסורת יום השבת. תמיד הוקדש היום השביעי בעדן לכינוס הצהריים במקדש; במשך זמן רב נהוג היה להקדיש יום זה לשם טיפוח עצמי. הבוקר הוקדש לשיפור פיזי, הצהריים לסגידה רוחנית, אחר-הצהריים לטיפוח השכלי, ואילו הערב הוקדש לבילוי חברתי של שמחה. מעולם לא היה זה חוק של עדן, אך זה היה הנוהג כל עוד חלה השפעת השלטון האדמי על-פני האדמה.

5. שלטונו של אדם

74:5.1 (833.1) במשך כמעט שבע שנים לאחר הגעתו של אדם נותרו הנאמנים המלכי-צדקים בתפקידם, אך לבסוף הגיעה העת שבה מסרו את ניהול ענייני העולם לידיו של אדם ושבו לירושם.

74:5.2 (833.2) הפרידה מן הנאמנים נמשכה יום שלם, ובמהלך הערב העניק כל מלכי-צדק לאדם וחווה את עצות הפרידה מטעמו וכן איחולי הצלחה. מספר פעמים ביקש אדם מיועציו להישאר עמו בכדור הארץ, ואולם בקשותיו אלה תמיד נענו בשלילה. הגיעה העת שבה על הבנים החומריים לקחת על עצמם את מלוא האחריות לניהול ענייני העולם. וכך, ההיסעים השרפיים של שטניה יצאו בחצות הלילה לעבר ירושם ועמם ארבע-עשרה הוויות; זאת משום שוואן ואמאדון הועתקו בו בזמן שיצאו שנים-עשר המלכי-צדקים.

74:5.3 (833.3) במשך זמן מה התנהלו כלל ענייני אורנטיה באופן די טוב, ונדמה היה כי בסופו של דבר יצליח אדם לפתח תכנית כלשהי על-מנת לקדם את התרחבותה ההדרגתית של התרבות העדנית. בהתאם לעצת המלכי-צדקים, הוא החל לטפח את אומנויות הייצור מתוך כוונה לפתח יחסי מסחר עם העולם החיצון. בשעה שעדן שובשה, פעלו בה למעלה ממאה מפעלי ייצור פרימיטיביים, וכוננו בה זה מכבר יחסי מסחר ענפים עם השבטים הסמוכים.

(833.4) 74:5.4 במשך עידנים הונחו אדם וחווה באשר לטכניקה לשיפור העולם במטרה להכינו לתרומות הייחודיות לקידום הציוויליזציה האבולוציונית; ואולם כעת, הם ניצבו פנים-אל-פנים אל מול בעיות בוערות, כגון כינון חוק וסדר בְּעולם של פראים, ברברים ובני-אדם מתורבתים-למחצה. למעט השמנת של אוכלוסיית העולם אשר התקבצה בגן, רק קבוצות מעטות, הפזורות פה ושם, היו מוכנות במידה כזו או אחרת לקבלת התרבות האדמית.

(833.5) 74:5.5 אדם עשה מאמץ הרואי ונחוש על-מנת לכונן ממשל עולמי, אך הוא נתקל בהתנגדות עיקשת בכל פינה. אדם כבר הפעיל מערכת של שליטה קבוצתית בעֵדן ואיגד את כלל החבורות האלה בליגה העדנית. ואולם, הוא נתקל בצרות צרורות בשעה שיצא אל מחוץ לגן וניסה ליישם את הרעיונות הללו בקרב השבטים הסמוכים. ברגע שבו החלו עמיתיו של אדם לפעול מחוץ לגן, הם נתקלו בהתנגדות הישירה והמתוכננת-היטב של קאליגאסטיה ושל דאליגאסטיה. הנסיך הכושל סולק מכס השלטון של העולם, אך הוא לא סולק מן הפלנטה. הוא עדיין היה נוכח בכדור הארץ, ובמידה מסוימת היה מסוגל להפעיל התנגדות לכל תכניותיו של אדם לשיקום החברה האנושית. אדם ניסה להזהיר את בני הגזעים השונים מפני קאליגאסטיה, אך משימה זו הייתה קשה ביותר בשל העובדה שרב-אויבים זה שלו היה בלתי-נראה לעיני בני-תמותה.

(833.6) 74:5.6 אפילו בקרב יושבי עדן נמצאו בעלי דעת מבולבלת אשר נטו אל עבר תורתו של קאליגאסטיה על אודות החופש האישי הבלתי-מוגבל; ואלו גרמו לאדם צרות ללא סוף; ללא הרף הם הפריעו לתכניות המעולות של ההתקדמות המדורגת ושל הפיתוח המשמעותי. לבסוף, הוא נאלץ לסגת מתכניתו לחִברות מיידי; הוא נסוג חזרה לשיטת הארגון של ואן, חילק את בני עדן לחבורות בנות מאה חברים כל אחת, כאשר בראש כל חבורה עומד מפקד, וסגנים עומדים בראש כל קבוצה בת עשרה חברים.

(834.1) 74:5.7 אדם וחווה הגיעו על-מנת לכונן ממשל ייצוגי במקום הממשל המלוכני, אך הם לא מצאו על-פני האדמה ממשל ראוי לשמו. למשך זמן מסוים נסוג אדם מכל המאמצים לכונן ממשל ייצוגי, ובטרם התמוטטות השלטון העדני הוא הצליח לייסד קרוב למאה מרכזי סחר וחברה חיצוניים, שבהם שלטו בשמו יחידים חזקים. רוב המרכזים הללו אורגנו זה מכבר בידי ואן ואמאדון.

(834.2) 74:5.8 המנהג לשלוח שגרירים משבט אחד למשנהו החל בימיו של אדם. והיה זה צעד כביר קדימה באבולוציה של הממשל.

6. חיי הבית של אדם וחווה

(834.3) 74:6.1 שטח הקרקע המשפחתית האדמית עמד על כשלוש-עשרה אלף דונמים. מסביב לחלקה הביתית הזו ובצמוד לה הוכנה חלקה אשר נועדה לתמוך ביותר משלוש-מאות אלף הצאצאים מן הזן הטהור. ואולם, אך ורק היחידה הראשונה מתוך המבנים המתוכננים נבנתה אי-פעם. בטרם הספיקה המשפחה האדמית להתרחב אל מעבר לקיבולת ראשונית זו, התוכנית העדנית שובשה כליל והגן פונה.

(834.4) 74:6.2 אָדָמְסוֹן היה הבן הבכור של הגזע הסגול באורנטיה, ובעקבותיו הגיעה אחותו וחַוָסוֹן, בנם השני של אדם וחווה. חווה הייתה לאמם של חמישה ילדים בטרם עזבו המלכי-צדקים – שלושה בנים ושתי בנות. השניים הבאים היו תאומים. לפני הכישלון היא ילדה שישים-ושלושה ילדים, שלושים-ושתיים בנות ושלושים-ואחד בנים. כאשר עזבו אדם וחווה את הגן, כללה משפחתם ארבעה דורות ו-1,647 צאצאים מזן טהור. לאחר שעזבו את הגן, נולדו להם ארבעים-ושניים ילדים, בנוסף לשני הצאצאים אשר ילדו כהורים-במשותף עם בני-תמותה של כדור הארץ. וסך זה איננו כולל את ההורות האדמית של הנודים ושל הגזעים האבולוציוניים.

(834.5) 74:6.3 הילדים האדמיים לא שתו חלב בעלי-חיים עת הפסיקו לינוק חלב-אם בגיל שנה. לחווה הייתה גישה לחלב ממגוון גדול של אגוזים ולמיצים מפירות רבים, ומכיוון שהכירה על בוריה את הכימיה ואת תכולת האנרגיה של המזונות הללו, היא שילבה אותם באופן ראוי להזנת ילדיה עד להופעת השיניים.

(834.6) 74:6.4 בעוד שהבישול היה שגור בסביבה האדמית המיידית בעדן ומחוצה לה, בביתו של אדם לא בישלו. הם מצאו את מזונותיהם – פֵּרות, אגוזים ודגנים – מוכנים עם הבשלתם.

הם אכלו פעם אחת ביום, זמן קצר לאחר צהרי היום. אדם וחווה אף צרכו "אור ואנרגיה" במישרין ממקורות אנרגיה מסוימים של החלל, וזאת בהקשר של סעד עץ החיים.

74:6.5 (834.7) גופיהם של אדם וחווה הקרינו בוהק של אור, ואולם, בהתאם לנוהג של עמיתיהם, הם תמיד לבשו בגדים. אף כי במהלך היום הם לבשו אך מעט, עם בוא הערב הם עטו לבוש לילה. מקור ההילה המסורתית המקיפה את ראשי האנשים הנחשבים אדוקים וקדושים נעוץ בימיהם של אדם וחווה. הואיל ורוב האור אשר הקרין גופם כוסה על-ידי לבוש, ניתן היה להבחין אך ורק באור אשר זהר מראשיהם. צאצאיו של אדמסון תמיד ציירו כך את היחידים אשר נחשבו כיוצאי-דופן בהתפתחותם הרוחנית.

74:6.6 (834.8) אדם וחווה יכולים היו לתקשר זה עם זה ועם ילדיהם המיידיים למרחק של כשמונים קילומטרים. החלפת המחשבות הזו התבצעה באמצעות תאי גז עדינים אשר היו ממוקמים בסמוך למבני המוח שלהם. הודות למנגנון זה הם יכלו לשלוח ולקבל תנודות מחשבתיות. ואולם, יכולת זו הושעתה באופן מיידי בשעה שהדעת נכנעה לְחוסר ההרמוניה ולהפרעת רוע.

74:6.7 (835.1) הילדים האדמיים התחנכו בבתי ספר משלהם עד לגיל שש-עשרה, כאשר את המבוגרים יותר לימדו את הצעירים. הזאטוטים החליפו עיסוק מדי שלושים דקות, ואילו המבוגרים יותר מדי שעה. ואכן, היה זה חידוש באורנטיה, לצפות בילדים אלו של אדם וחווה משחקים, פשוט שמחים ונהנים לשחק לשם השעשוע לבדו. המשחק וההומור של ימינו-אנו נגזר ברובו מן הזן האדמי. האדמיים כולם העריכו הערכה רבה את המוזיקה, והיה להם חוש הומור מפותח.

74:6.8 (835.2) גיל האירוסין הממוצע היה שמונה-עשרה, ובו החלו הצעירים הללו ללמוד בקורס הנחייה בן שנתיים ימים אשר נועד להכינם לקבלת אחריות בחיי הנישואין. בגיל עשרים הם היו רשאים להינשא; ולאחר שנישאו הם החלו במלאכת חייהם, או בהכנה מיוחדת לשם הגשמת ייעוד זה.

74:6.9 (835.3) הנוהג בקרב אומות מסוימות מאוחרות יותר, להתיר את נישואיהם של אח ואחות במשפחות המלוכה – אשר לכאורה הינן צאצאיות האלים – החל במסורת של

הצאצאים האדמיים אשר בלית-ברירה הזדווגו זה עם זו. טקסי הנישואין של בני הדור הראשון ושל בני הדור השני של הגן נערכו תמיד על-ידי אדם וחווה.

7. החיים בגן

74:7.1 (835.4) למעט ארבע השנים שבהן ביקרו בבתי הספר המערביים, ילדיו של אדם חיו ועבדו ב"עדן אשר מקדם". עד לגיל שש-עשרה הם קיבלו חינוך אינטלקטואלי בהתאם לשיטות בתי הספר של ירושם. מגיל שש-עשרה ועד לגיל עשרים הם התחנכו בבתי הספר של אורנטיה אשר בקצה השני של הגן, שם הם אף שימשו כמורים לבני הכיתות הנמוכות יותר.

74:7.2 (835.5) כלל תכליתה של המערכת המערבית של בתי הספר של הגן הייתה **חברות**. שעות הפנאי של הבוקר הוקדשו לגננות ולחקלאות מעשית, ואילו שעות אחר-הצהריים למשחקים תחרותיים. הערבים שימשו למפגשים חברתיים ולטיפוח חברויות אישיות. החניכה הדתית והמינית נחשבה כמחוז של הבית וכחובתם של ההורים.

74:7.3 (835.6) הלימוד בבתי הספר הללו כלל הנחייה בדבר:

74:7.4 (835.7) 1. בריאות ושמירה על הגוף.

74:7.5 (835.8) 2. כלל הזהב, התֶקן של היחסים בחברה.

74:7.6 (835.9) 3. היחס בין זכויות הפרט לזכויות הקבוצה ולחובות הקהילה.

74:7.7 (835.10) 4. ההיסטוריה והתרבות של הגזעים השונים של כדור הארץ.

74:7.8 (835.11) 5. שיטות לקידום ולשיפור הסחר העולמי.

74:7.9 (835.12) 6. תיאום בין החובות והרגשות המתנגשים אלה באלו.

74:7.10 (835.13) 7. טיפוח המשחק, ההומור והתחליפים התחרותיים למאבקים הפיזיים.

74:7.11 (835.14) בתי הספר, ולמעשה כלל הפעילויות אשר בגן, היו תמיד פתוחים בפני מבקרים. צופים בלתי-חמושים התקבלו באופן חופשי לביקורים קצרי-מועד בעדן. על-מנת לשהות בגן, בן אורנטיה היה צריך לעבור "אימוץ". הוא קיבל הנחייה באשר לתכנית ולמטרה

של המתת של אדם, הצהיר על כוונתו לדבוק במשימה זו, ואז הצהיר אמונים לשלטונו החברתי של אדם ולריבונותו הרוחנית של האב האוניברסאלי.

74:7.12 (836.1) חוקי הגן התבססו על הקודים הישנים יותר של דאלאמטיה והוכרזו תחת שבעה ראשי פרקים:

74:7.13 (836.2) 1. חוקי הבריאות והתברואה.

74:7.14 (836.3) 2. התקנות החברתיות של הגן.

74:7.15 (836.4) 3. קוד הסחר והמסחר.

74:7.16 (836.5) 4. חוקי המשחק והתחרות ההוגנים.

74:7.17 (836.6) 5. החוקים של חיי הבית.

74:7.18 (836.7) 6. הקוד האזרחי של כלל הזהב.

74:7.19 (836.8) 7. שבע המצוות של שלטון המוסר העליון.

74:7.20 (836.9) הקוד המוסרי של עדן היה שונה אך במעט משבע הדיברות של דאלאמטיה. ואולם האדמיים לימדו סיבות רבות נוספות בכל הנוגע לדיברות האלה; למשל, באשר לאיסור לרצוח, מכוונן המחשבה השוכן הוצג כסיבה נוספת לכך שאין להרוס חיי אדם. הם אף לימדו כי "הוא אשר שופך את דם האדם באדם, דמו שלו יישפך; כי בצלמו עשה אלוהים את האדם".

74:7.21 (836.10) שעת הפולחן הציבורית של עדן הייתה שעת הצהריים; שעת השקיעה הייתה שעת הפולחן של המשפחה. אדם עשה כמיטב יכולתו על-מנת להניא את בני עדן מהשימוש בתפילות קבועות. הוא לימד שהתפילה היעילה חייבת להיות יחידנית לגמרי, ושתפילה שכזו חייבת להיות "רצונה של הנשמה"; ואולם, בני עדן המשיכו לעשות שימוש בַּתפילות ובמנהגים אשר הועברו אליהם מימי דאלאמטיה. אדם אף ניסה להחליף את קורבנות הדם שבטקסי הדת במנחות של פירות האדמה, אולם הוא התקדם אך מעט בנושא זה בטרם שובש הגן.

(836.11) 74:7.22 אדם ניסה ללמד את בני הגזעים על אודות השוויון בין המינים. האופן שבה עבדה חווה לצד בעלה הרשים מאוד את כלל שוכני הגן. אדם בהחלט לימד אותם כי האישה, השווה בערכה לגבר, תורמת את גורמי החיים המתאחדים על-מנת ליצור חיים חדשים. עד אז הייתה הסברה השגורה בקרב האנושות כי מקור כל הרבייה הינו ב"חלצי האב". הם ראו באֵם לא יותר מאשר אמצעי להזנת העובר אשר טרם נולד ולדאגה לצרכיו של העולל עם היוולדו.

(836.12) 74:7.23 אדם לימד את בני זמנו את כל אשר הם יכולים היו להבין, אך, באופן יחסי, לא היה זה הרבה מאוד. ואף-על-פי-כן, בני הגזעים היותר אינטליגנטיים של כדור הארץ ציפו בכמיהה ליום שבו יורשו להתחתן עם ילדיהם הנעלים של בני הגזע הסגול. ולאיזה עולם שונה הייתה אורנטיה הופכת אילו יצאה אל הפועל תכנית כבירה זו אשר כיוונה לרוממותם של הגזעים! ואפילו כך, רווחים עצומים נבעו מכמות הדם הקטנה של גזע מיובא זה אשר הצליחו לנכס בני הגזעים האבולוציוניים לעצמם בעקיפין.

(836.13) 74:7.24 וכך עמל אדם למען רווחתו ורוממותו של העולם שבו שהה. ואולם, הייתה זו משימה קשה להוביל אנשים מעורבים ובני-כלאיים לעבר דרך טובה יותר.

8. אגדת הבריאה

(836.14) 74:8.1 סיפור בריאתה של אורנטיה בשישה ימים התבסס על המסורת לפיה אדם וחווה בילו שישה ימים בדיוק בסקירתם הראשונית את הגן. מקרה זה העניק קדושה דתית-כמעט לפרק הזמן של השבוע, אשר הוצג במקור על-ידי הדאלאמטיים. העובדה שאדם בילה שישה ימים בסקירת הגן ובגיבוש תכניות ארגון מקדמיות לא הוחלטה מראש; היא עלתה והתגבשה יום אחר יום. בחירת היום השביעי לשם פולחן נבעה לחלוטין מן העובדות אשר תוארו לעיל.

(837.1) 74:8.2 האגדה על אודות בריאת העולם בשישה ימים הייתה מחשבה שלאחר מעשה, והיא נוצרה, לאמיתו של דבר, יותר משלושים-אלף שנה לאחר מכן. יתכן שאחת מן העובדות בסיפור, הופעתם הפתאומית של השמש והירח, נבעה מן המסורות אשר סיפרו על יציאתו

הפתאומית של העולם מתוך ענן דחוס בחלל העשוי חומר זעיר, ענן אשר הסתיר במשך זמן ממושך הן את השמש והן את הירח.

74:8.3 (837.2) הסיפור על אודות בריאת חווה מצלעו של אדם הינו אך תמצית מבולבלת של סיפור ההגעה האדמית והניתוח השמימי אשר היה קשור בהחלפת חומרי חיים שנלוותה להגעת הסגל הגשמי של הנסיך הפלנטארי, יותר מארבע-מאות וחמישים אלף שנה לפני כן.

74:8.4 (837.3) מרבית אנשי העולם הושפעו מן המסורת הגורסת כי צורותיהם הפיזיות של אדם וחווה נוצרו עבורם עם הגעתם לאורנטיה. האמונה כי האדם נוצר מן הַחֹמֶר הייתה כמעט מוחלטת בחצי הכדור המזרחי; ניתן להתחקות אחר מסורת זו כפי שנעה מן האיים הפיליפיניים ומסביב לעולם עד לאפריקה. וקבוצות רבות קיבלו את הסיפור הזה, על כך שהאדם נברא באופן מיוחד כלשהו מן החמר, במקום האמונות הקודמות בבריאה מדורגת – אבולוציה.

74:8.5 (837.4) הרחק מהשפעותיהן של דאלאמטיה ושל עדן, נטתה האנושות להאמין ברוממותו המדורגת של הגזע האנושי. עובדת האבולוציה איננה תגלית מודרנית; הקדמונים הבינו את אופייה האיטי וההתפתחותי של ההתקדמות האנושית. כך היו ליוונים הקדומים רעיונות ברורים בנושא זה על-אף קרבתם למסופוטמיה. ולמרות שלמרבית הצער התבלבלו גזעי כדור הארץ השונים באשר למושגיהם על אודות האבולוציה, רבים מן השבטים הפרימיטיביים האמינו ולימדו כי הינם צאצאיהם של בעלי-חיים שונים. האנשים הפרימיטיביים נהגו לבחור כַּ"טוֹטֶם" שלהם את בעל החיים אשר לכאורה היה אביהם הקדמון. שבטים אינדיאניים מסוימים בצפון-אמריקה האמינו כי מקורם הוא מן הבּוֹנֶה ומזאב הערבות. שבטים מסוימים מאפריקה לימדו כי הם צאצאיו של הצבוע, בני שבט ממַלָאי ראו עצמם כצאצאי הלֶמוּר, וקבוצה מגינאה החדשה החשיבה עצמה כיוצאת מן התוכי.

74:8.6 (837.5) הבבלים, בשל הקשר המיידי שלהם עם שרידי הציוויליזציה של האדמיים, האדירו וייפו את סיפור בריאתו של האדם; הם לימדו כי הוא ירד ישירות מעַם האלים. הם טענו כי הגזע הינו ממקור אריסטוקראטי, וטענה זו לא תאמה אפילו את דוקטרינת הבריאה מן החֹמֶר.

74:8.7 (837.6) סיפור הבריאה בברית הישנה הינו מתאריך מאוחר הרבה יותר מימיו של משה; משה מעולם לא לימד את העברים סיפור מעוות שכזה. ואולם, הוא אכן הציג בפני בני ישראל גרסה פשוטה ומתומצתת על אודות הבריאה, וזאת מתוך תקווה להגדיל בעיניהם את חֶנו של הבורא, האב האוניברסאלי אשר אותו כינה אדוֹנַי אלוהי ישראל.

74:8.8 (837.7) בתחילת הלימוד שלו, נהג משה בחוכמה כאשר נמנע מלנסות ולחזור לזמנים הקודמים לאדם; ומכיוון שמשה היה המורה העליון של העברים, נקשרו הסיפורים על אודות אדם באלו של הבריאה. על העובדה כי המסורות המוקדמות הכירו בציוויליזציה מימי טרום-אדם, מעידה בבירור כוונת העורכים המאוחרים יותר למחוק כל התייחסות לענייני האנושות בטרם ימיו של אדם, וכן התרשלותם בהסרת ההתייחסות חושפת-הסוד להגירת קין אל "ארץ נוד", שם לקח לעצמו אישה.

74:8.9 (838.1) העברים לא עשו שימוש שגור בשפה כתובה עד זמן רב לאחר שהגיעו לפלשתינה. הם למדו את השימוש באלף-בית משכניהם הפלישתים, אשר היו פליטים פוליטיים מן הציוויליזציה הגבוהה יותר של כרתים. העברים כתבו רק מעט עד לסביבות שנת 900 לפני הספירה, ומכיוון שלא הייתה להם שפה כתובה עד למועד מאוחר זה, נפוצו בקרבם מספר סיפורי בריאה שונים; ואולם לאחר השבי בבבל, הם נטו יותר לקבלתה של גרסה מסופוטמית מותאמת.

74:8.10 (838.2) המסורת היהודית התגבשה סביב משה, ומשום שהוא התאמץ להתחקות אחר מורשתו של אברהם חזרה עד לאדם, הניחו היהודים כי אדם היה ראשון בני האדם. יהוה היה הבורא, ומכיוון שאדם היה אמור להיות האדם הראשון, הוא חייב היה לברוא את העולם אך בטרם ברא את אדם. ואז נשזרה אל תוך הסיפור המסורת על אודות ששת הימים של אדם, והתוצאה הייתה שכמעט אלף שנה לאחר חייו של משה על-פני כדור הארץ נכתבה המסורת של ששת ימי הבריאה ויוחסה אליו לאחר מכן.

74:8.11 (838.3) כאשר שבו הכוהנים היהודים לירושלים, הם כבר השלימו את כתיבת הסיפור שלהם על אודות ראשית הדברים. במהרה הם טענו כי סיפור זה נכתב על סמך סיפור הבריאה, כפי שזה נכתב בידי משה והתגלה לאחרונה. ואולם, העברים בני זמנם, בסביבות

שנת 500 לפני הספירה, לא התייחסו לכתבים הללו כאל התגלויות אלוהיות; לחלופין, הם התייחסו אליהם במידה רבה כפי שעמים מאוחרים יותר מתייחסים לסיפורים מיתולוגיים.

74:8.12 (838.4) המסמך המזויף הזה, אשר שויך שלא בצדק לתורת משה, הובא לתשומת ליבו של תַלְמָי – מלכה היווני של מצרים – אשר הורה לְוועדה בת שבעים מלומדים לתרגם אותו ליוונית למען הספרייה החדשה שלו באלכסנדריה. וכך מצא תיאור זה את מקומו בינות לאותם כתבים אשר הפכו מאוחר יותר לחלק מאוסף "כתבי הקודש" של הדת היהודית ושל הדת הנוצרית. ובשל הזיהוי עם המערכות התיאולוגיות האלה, השפיעו מושגים מעין אלה במשך זמן רב ובאופן מעמיק על הפילוסופיה של עמים מערביים רבים.

74:8.13 (838.5) המורים הנוצריים הנציחו את האמונה בעובדה כי הגזע האנושי נברא על-ידי ציווי, וכל זאת הוביל במישרין ליצירת היפותזה על אודות עידן זהב של אושר אוטופי אשר התקיים לפנים, ולתיאוריה על אודות נפילתו של האדם – או העל-אדם – כהסבר למצבה הלא-אוטופי של החברה. ההשקפות האלה על החיים ועל מקומו של האדם ביקום, היו במקרה הטוב מייאשות, משום שהן התבססו על אמונה בנסיגה לאחור ולא בהתקדמות, וכמו כן רמזו על קיום אלוהות נוקמת ונוטרת, אשר פרקה את זעמה על המין האנושי כנקמה על המשגים של מנהלי פלנטה מסוימים בעבר.

74:8.14 (838.6) "עידן הזהב" הינו מיתוס, אך עדן הייתה עובדה שרירה וקיימת; והציוויליזציה של הגן אכן סולקה. אדם וחווה פעלו בגן במשך מאה ושבע-עשרה שנים, עת חוסר סבלנותה של חווה ושגיאות בשיקול הדעת של אדם, גרמו להם לסטות מן הדרך אשר הותוותה, דבר שהביא במהרה לאסון על עצמם וגרם לפיגור הרסני של הקדמה ההתפתחותית של אורנטיה כולה.

74:8.15 (838.7) [סופר על-ידי סוֹלוֹנְיָה, "הקול השרפי אשר בגן".]

>> מסמך 74 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 76 <<

מסמך 75

כישלונם של אדם וחוה

75:0.1 (839.1) לאחר יותר ממאה שנות מאמץ באורנטיה, אדם הצליח לראות אך התקדמות מועטה מחוץ לגן; נראה היה כי העולם בכללותו לא השתפר בהרבה. הגשמת שיפור הגזע נראתה רחוקה עד מאוד, והמצב נדמה כה מייאש עד כי הוא דרש דְבר הקלה אשר לא נכלל בתכניות המקוריות. מחשבה זו, לכל הפחות, חלפה לעיתים קרובות בשכלו של אדם, אשר הביעה כך פעמים רבות באוזניה של חווה. אדם ובת-זוגו היו נאמנים, אך מבודדים מבני-מינם, והם היו מודאגים עמוקות ממצבו העגום של עולמם.

1. הבעיה של אורנטיה

75:1.1 (839.2) המשימה האדמית בְּעולם ניסיוני, מצולק מפאת מרידה ומבוּדד, כדוגמת אורנטיה, הייתה קשה ביותר. ובמוקדם מאוד הבינו הבן והבת החומריים את הקושי ואת המורכבות של משימתם הפלנטארית. אף-על-פי-כן, הם עסקו באומץ בפתרון בעיותיהם המרובות. ואולם, בשעה שפנו למלאכה החשובה לעילא של חיסול הזנים הפגומים והמנוונים מקרב הזנים האנושיים, הם נואשו למדי. הם לא מצאו כל מוצא מן הדילמה, והם לא יכלו

להיוועץ בממונים עליהם בירושם או בעדנטיה. הם היו כאן, מבודדים, ויום אחר יום עמדו מול סבך חדש ומורכב, בעיה אשר דומה כי אין לה פתרון.

75:1.2 (839.3) תחת נסיבות רגילות, עבודתם התחילית של אדם וחווה פלנטאריים הייתה אמורה להיות התיאום והמזיגה בין הגזעים השונים. ואולם, באורנטיה נראה היה שפרויקט מעין זה הוא נטול-תקווה כמעט; זאת משום שעל-אף שהגזעים אכן היו כשירים ביולוגית, הם מעולם לא טיהרו עצמם מן הזנים המפגרים והפגומים שלהם.

75:1.3 (839.4) אדם וחווה מצאו עצמם בסִפָּרה בלתי-מוכנה לחלוטין לַהכרזה על אחוות האדם, עולם המגשש אחר דרכו בחשיכה רוחנית מתועבת, ומקולל בְּבלבול המתגבר בשל כישלון משימתו של הממשל הקודם. הדעת והמוסר היו בשפל המדרגה, ובְמקום להתחיל במשימת הגשמת האחדות הדתית, הם נדרשו להתחיל לגמרי מחדש בעבודת ההמרה של התושבים לצורות האמונה הדתית הפשוטות ביותר. במקום למצוא שפה אחת אשר אותה ניתן לאמץ, הם ניצבו מול בלבול כלל עולמי שכלל מאות על-גבי מאות של ניבים מקומיים. מעולם לא ניצב אדם כלשהו של שירות פלנטארי בפני עולם קשה מזה; נדמה היה כי המכשולים הינם בלתי-עבירים והבעיות מצויות מעבר ליכולתו של יצור למצוא להן פתרון.

75:1.4 (839.5) הם היו מבוּדדים, ותחושת הבדידות העמוקה אשר נפלה עליהם רק התעצמה בשל העזיבה המוקדמת של הנאמנים המלכי-צדקים. הם יכולים היו לתקשר עם הוויה כלשהי המצויה מחוץ לפלנטה אך ורק בעקיפין, באמצעות סדרי המלאכיות. אט-אט נחלש האומץ שלהם, רוחם השתופפה, ולעיתים אף אמונתם כמעט והתפוגגה.

75:1.5 (840.1) וזוהי הינה התמונה האמיתית של החרדה אשר אחזה בשתי הנשמות הנאצלות האלה, בעת ששקלו את המשימות אשר ניצבו לפניהן. ושניהם היו מודעים היטב לממדים העצומים של המפעל אשר נדרש לשם ביצוע משימתם בפלנטה.

75:1.6 (840.2) יתכן שמעולם לא עמדו בנים חומריים של נבאדון בפני משימה כה קשה וכה נעדרת-תקווה כגון זו אשר בפניה ניצבו אדם וחווה במצבה העגום של אורנטיה. ואולם, במוקדם או במאוחר הם היו זוכים לקצור פירות אילו רק היטיבו להתבונן קדימה ולהתאזר **בסבלנות**. שניהם, ובמיוחד חווה, היו חסרי סבלנות יתר-על-המידה; הם לא היו מוכנים לשנס מותניים לקראת מבחן הסיבולת הארוך, הארוך מאוד. הם רצו לראות תוצאות מיידיות

כלשהן, ואכן כך היה; אך התברר שהתוצאות שהתקבלו באופן הזה היו הרסניות ביותר הן עבורם והן עבור עולמם.

2. המזימה של קאליגאסטיה

75:2.1 (840.3) קאליגאסטיה ביקר בגן לעיתים תכופות וקיים פגישות רבות עם אדם וחווה; ואולם, הם עמדו איתן נוכח כל הצעותיו לפשרה ולקיצורי-דרך הרפתקניים. הוצגו בפניהם מספיק מתוצאות המרידה על-מנת שאלֶה ישמשו כחסינות יעילה בפני כל ההצעות המרומזות האלה. ואפילו צאצאיו הצעירים של אדם לא הושפעו מניסיונותיו של דאליגאסטיה. וכמובן, לא לקאליגאסטיה ולא לעמיתו עמד הכוח להשפיע על יחיד כלשהו בניגוד לרצונו, ואף פחות מזה לשכנע את ילדיו של אדם לעשות את הרע.

75:2.2 (840.4) ראוי לזכור שקאליגאסטיה נשא עדיין בתואר הנסיך הפלנטארי של אורנטיה; אומנם הוא היה בחזקת בן שטעה, אך גם היה בן גבוה של היקום המקומי. הוא לא סולק סופית מתפקידו עד לימי מיכאל המשיח באורנטיה.

75:2.3 (840.5) אך הנסיך הכושל היה עיקש ונחוש. במהרה הוא ויתר על ניסיונותיו מול אדם והחליט לתקוף באיגוף ערמומי את חווה. הרַשע הסיק כי תקוותו היחידה להצלחה טמונה בשימוש הפיקחי באנשים מתאימים המשתייכים לשכבות החברה העליונות של קבוצת בני נוֹד, צאצאיהם של מי שהיו בעבר עמיתיו בסגל הגשמי. ובהתאם לכך, גובשו התכניות על-מנת להפיל בפח את אמו של הגזע הסגול.

75:2.4 (840.6) חווה הייתה רחוקה ביותר מהכוונה לעשות דבר-מה אשר יחבל בתכניותיו של אדם, או שיעמיד בסכנה את הפלנטה אשר קיבלו שניהם לנאמנותם. המלכי-צדקים – בהכירם את נטיית האישה לתור אחר תוצאות מיידיות בִּמקום לתכנן מתוך ראייה למרחוק על-מנת לזכות בתוצאות מרוחקות יותר – לימדו את חווה באופן מיוחד, בטרם עזבו, על אודות הסכנות המיוחדות האורבות להם בשל מצבם המבודד בפלנטה, ובייחוד הזהירו אותה

לבל תסור מצדו של בעלה, כלומר, שלא תנסה לקדם את מפעלם המשותף בכל אופן אישי או סודי. חווה צייתה להנחיות האלה בהקפדה במשך למעלה ממאה שנה, ולא עלה בדעתה שסכנה כלשהי עלולה להתלוות לביקוריו של מנהיג נודי מסוים בשם שֶׁרַפָּתַתְיָה, ביקורים אשר הלכו והפכו פרטיים וסודיים יותר ויותר. העניין כולו התפתח בצורה כה הדרגתית וטבעית עד כי היא נתפשה בלתי-מוכנה.

75:2.5 (840.7) שוכני הגן היו בקשר עם הנודים למן הימים הראשונים של עדן. מן הצאצאים המעורבים הללו של חבריו הכושלים של סגל קאליגאסטיה, הם קיבלו עזרה ושיתוף פעולה בעלי-ערך; ודרכם עתיד היה השלטון העדני להגיע אל מפלתו המלאה ואל התמוטטותו הסופית.

3. הפיתוי של חווה

75:3.1 (841.1) אדם השלים זה מכבר את מאה השנים הראשונות שלו על-פני כדור הארץ, עת נבחר שֶׁרַפָּתַתְיָה, לאחר מות אביו, למנהיג הקונפדרציה המערבית, או הסורית, של השבטים הנודים. שֶׁרַפָּתַתְיָה היה אדם בעל גוון-עור חום, צאצא מבריק של מי שהיה בעבר ראש ועדת הבריאות של דאלאמטיה, ובת זוגתו הייתה אחת מן המוחות הגדולים ביותר של הגזע הכחול של אותם ימים רחוקים. לאורך כל התקופות, קו הירושה הזה החזיק בסמכות והשפיע השפעה כבירה על השבטים הנודים המערביים.

75:3.2 (841.2) שֶׁרַפָּתַתְיָה ביקר בגן מספר פעמים והתרשם עמוקות מן היושרה הטמונה במניעיו של אדם. ומעט לאחר שקיבל לידיו את הנהגת הנודים הסוריים, הוא הצהיר על כוונתו לכונן קשרים עם עבודתם של אדם וחווה בגן. מרבית בני עמו הצטרפו לתכניתו זו, ואדם התעודד מן החדשות הללו, לפיהן השבט החזק והאינטליגנטי ביותר מקרב כלל השבטים הסמוכים הצטרף כמעט פה אחד לתמיכתה בתכנית הפיתוח העולמית; אכן היו אלה חדשות

משמחות לב. ומעט לאחר מאורע זה, אירחו אדם וחווה את שֶׂרַפָּתִיָה ואת סגלו החדש בביתם הפרטי.

75:3.3 (841.3) שֶׂרַפָּתִיָה הפך לאחד מן הסגנים המוכשרים והיעילים ביותר של אדם. הוא היה כן לחלוטין וישר עד תום בכל דרכיו; והוא מעולם לא היה מודע, אפילו לא לאחר מכן, ששימש כמכשיר לעת מצוא בידיו של קאליגאסטיה הנכלולי.

75:3.4 (841.4) או אז הפך שֶׂרַפָּתִיָה ליושב הראש העמית של הוועדה העדנית לקשרים שבטיים; ותכניות רבות הוכנו לשם ביצוע נמרץ יותר של עבודת הצירוף של השבטים המרוחקים לתכלית הגן.

75:3.5 (841.5) הוא קיים פגישות רבות עם אדם וחווה – במיוחד עם חווה – והם דנו בתכניות רבות לשיפור שיטותיהם. יום אחד, במהלך שיחה עם חווה, צץ במוחו של שֶׂרַפָּתִיָה הרעיון, כי יתכן ויהא זה מועיל ביותר אילו בינתיים – בעת ההמתנה להצטברות מספר גדול של אנשי הגזע הסגול – ניתן יהיה לעשות דבר-מה על-מנת לקדם באופן מיידי את השבטים הנצרכים הממתינים. שֶׂרַפָּתִיָה טען כי אילו ייוולד אצל הנודים – כַּגזע המתקדם ומשתף-הפעולה ביותר – מנהיג ממקור אשר חלקו מן הזן הסגול, כי אז ייווצר חיבור חזק אשר יקרב את העמים הללו אל הגן. וכל זאת נשקל ונטען באופן כֵּן והגון, כאשר טובת העולם ניצבת ברמה, הואיל וילד זה, אשר צפוי לגדול ולהתחנך בגן, עשוי להשפיע השפעה ניכרת ומיטיבה על אנשי אביו.

75:3.6 (841.6) ראוי לשוב ולהדגיש כי שֶׂרַפָּתִיָה היה כן וישר לחלוטין בכל אשר הציע. הוא מעולם לא חשד בכך ששיחק לידיהם של קאליגאסטיה ודאליגאסטיה. שֶׂרַפָּתִיָה היה נאמן עד תום לתכנית שכללה בניית סגל חזק של הגזע הסגול בטרם יחל הניסיון הכלל-עולמי לרומם את העמים המבולבלים של אורנטיה. ואולם, הגשמתה של תכנית זו דורשת מאות בשנים, והוא היה נעדר סבלנות; הוא רצה לראות תוצאות מיידיות כלשהן – דבר-מה שיתרחש בעצם תקופת חייו שלו. הוא הבהיר לחווה כי אדם היה מאוכזב לעתים קרובות מן המעט אשר הושג בכיוון של רוממות העולם.

(841.7) 75:3.7 התכניות האלה בשילו בסתר במשך למעלה מחמש שנים. לבסוף, הם התפתחו עד לנקודה שבה הסכימה חווה להיפגש בסתר עם קָאנוֹ, המוח המבריק ביותר והמנהיג הפעיל ביותר של מושבת הנוֹדים הידידותית הסמוכה. קָאנוֹ אהד מאוד את השלטון האדמי; לאמיתו של דבר, הוא היה המנהיג הרוחני הכֵּן של אותם נודים שכנים אשר תמכו ביחסים ידידותיים עם הגן.

(842.1) 75:3.8 הפגישה הגורלית אירעה בשעות בין ערביים של יום סתיו, לא רחוק מביתו של אדם. עד אז חווה לא פגשה מעולם את קאנו היפהפה והנלהב – והוא היווה דוגמא נהדרת להישרדותם של המאפיינים הפיזיים הנעלים והמאפיינים האינטלקטואליים יוצאי הדופן של אבותיו הקדמונים הרחוקים בסגל הנסיך. וקאנו האמין אף הוא באדיקות ביושרתו של הפרויקט של שֶׁרַפָּתַיָה. (מחוץ לגן, ההזדווגות עם יותר מבן-זוג אחד הייתה בבחינת נוהג נפוץ.)

(842.2) 75:3.9 או אז הסכימה חווה – תחת השפעת החנופה, ההתלהבות והשכנוע האישי העמוק – להתחיל במפעל אשר דובר בו כה רבות, ולהוסיף את התכנית הקטנה שלה לְהצלת העולם לתכנית האלוהית הגדולה והנרחבת יותר. בטרם יכלה להבין לאשורו את המתרחש, נעשה הצעד הקטלני. המעשה קם והיה.

4. ההכרה בכישלון

(842.3) 75:4.1 ההוויות השמימיות בפלנטה סערו. אדם זיהה כי דבר-מה אינו כשורה וקרא לחווה להתלוות אליו הצידה בגן. או אז שמע אדם לראשונה את כל סיפור התכנית אשר הבשילה מזה זמן רב להאצת השיפור בעולם באמצעות פעולה בשני כיוונים בו-זמנית: הוצאתה אל הפועל של התכנית האלוהית, ובה בעת ביצוע המפעל של שֶׁרַפָּתַיָה.

(842.4) 75:4.2 ובשעה שבה נועדו יחדיו הבן והבת החומריים בגן שטוף אור הירח, הוכיח אותם "הקול אשר בגן" על אי הציות שלהם. וקול זה היה לא אחר מאשר הצהרתי שלי בפני

הזוג העדני, כי הם הפרו את ברית הגן; כי הם לא צייתו לַהוראות של המלכי-צדקים; כי הם נכשלו בהוצאתה אל הפועל של שבועת האמונים אשר נדרו בפני ריבון היקום.

75:4.3 (842.5) חווה הסכימה להשתתף בנוהג של הטוב והרע. הטוב הינו הוצאתן אל הפועל של התכניות האלוהיות; החטא הינו חוסר ציות מכוון לרצון האלוהי; הרוע הינו ההתאמה השגויה של התכניות וההסתגלות הקלוקלת של הטכניקות, אשר תוצאתן הינה חוסר הרמוניה ביקום ובלבול פלנטארי.

75:4.4 (842.6) בכל פעם שאכלו בני הזוג של הגן מפרי עץ החיים, הם הוזהרו על-ידי רב-המלאכית השומרת להימנע מלהיענות להצעותיו של קאליגאסטיה לשלב טוב ברע. וכך הם הוזהרו: "בו ביום שתערבבו טוב ברע, תהיו כבני התמותה של הארץ; מות תמותון".

75:4.5 (842.7) במהלך פגישתם הסודית והרת הגורל, סיפרה חווה לקאנו על אודות האזהרה החוזרת והנשנית הזו; ואולם קאנו, אשר לא הבין את החשיבות ואת המשמעות של אזהרות מעין אלה, הבטיח לה נאמנה כי גברים ונשים בעלי מניעים טובים וכוונות של אמת לא יוכלו לעשות כל רע; וכי היא לבטח לא תמות, אלא תחייה מחדש באישיות הצאצא המשותף שלהם, אשר יגדל להיות זה אשר יברך את העולם וייצב אותו.

75:4.6 (842.8) ואפילו שפרויקט זה, של שינוי בתכנית האלוהית, נהגה ובוצע בכנות מלאה ורק מן המניעים הגבוהים ביותר באשר לרווחת העולם, הוא היווה בבחינת רוע משום שייצג את האמצעי השגוי להגיע למטרה צודקת; זאת משום שהוא סטה מדרך הישר, מן התכנית האלוהית.

75:4.7 (843.1) אכן, קאנו שובב את מבטה של חווה, והיא הבינה את כל אשר המפתה שלה הבטיח באמצעות "ֶדע חדש ומתרחב של ענייני המין האנושי, והבנה מהירה של הטבע האנושי, כמשלים להבנתה שלה את הטבע האדמי".

75:4.8 (843.2) באותו לילה שוחחתי בגן עם אביו ועם אמו של הגזע הסגול, כחובתי מתוקף הנסיבות המצערות. הקשבתי מלוא הקשב לכל אשר הוביל לכישלונה של האם חווה, והשאתי לשניהם עצה והנחייה באשר למצב המיידי. הם פעלו בהתאם לחלק מן העצות האלה; מחלק אחר של העצות הם התעלמו. פגישה זו מופיעה ברישומיכם כ"אלוהים קורא לאדם וחווה בגן ושואל, 'אַיֶּכָּה?'" בדורות מאוחרים יותר היה שגור הנוהג לייחס כל דבר יוצא-דופן או חורג

מגדר הרגיל – בין שבמישור הטבעי ובין שבמישור הרוחני – להתערבות אישית וישירה של האלים.

5. השלכות הכישלון

75:5.1 (843.3) ההתפכחות של חווה אכן הייתה פתטית. אדם הבין את המצב במלוא חומרתו, ובעוד שליבו נשבר בקרבו והוא נתקף ייאוש, הוא אך ריחם על בת-זוגו וחס עליה כי שגתה.

75:5.2 (843.4) היה זה מתוך ייאוש ההיווכחות של אדם בכישלון, כאשר, למחרת היום שבו עשתה חווה את צעדה השגוי, הוא ביקש את לָאוֹטָה – האישה הנוֹדִית המבריקה אשר עמדה בראש בתי הספר המערביים של הגן – ובכוונה תחילה עשה את אותו מעשה כסילות אשר עשתה חווה. אך אל לכם להבין שלא כהלכה; אדם לא הוּלך שולל; הוא ידע אל נכון את אשר עמד לעשות; ובכוונה תחילה הוא בחר לחלוק בגורלה של חווה. הוא אהב את זוגתו אהבה על-אנושית, והמחשבה על האפשרות שיבלה משמרת ארוכה ובודדה באורנטיה בלעדיה, הייתה יותר מאשר יכול היה לשאת.

75:5.3 (843.5) וכאשר נודע לשוכני הגן את אשר אירע לחווה, לא ניתן היה לעצור את זעמם; הם הכריזו מלחמה על היישוב הנודי הסמוך. הם זרמו החוצה דרך שערי הגן, פשטו על האנשים הבלתי-מוכנים הללו, והשמידו אותם לחלוטין – לא נותר בחיים אף איש, אישה או ילד. ואף קאנו, אביו של קין, אשר טרם נולד, אבד.

75:5.4 (843.6) עת הבין שרפתתיה את אשר אירע, הוא נמלא אימה ושקע בפחד ובחרטה. למחרת היום הוא הטביע עצמו בנהר הגדול.

75:5.5 (843.7) ילדיו של אדם ביקשו לנחם את אימם המודאגת, בעוד אביהם נודד בבדידותו במשך שלושים יום. בסוף אותה תקופה התקבלה מעצמה ההחלטה, ואדם שב אל ביתו והחל לתכנן את דרך הפעולה העתידית.

75:5.6 (843.8) לעיתים כה קרובות ילדים תמימים חולקים בתוצאות מעשיהם המטופשים של הוריהם אשר שגו. בניהם ובנותיהם הישרים והנאצלים של אדם וחווה נשטפו בצער

הבלתי-מוסבר של הטרגדיה הבלתי-תיאמן אשר נפלה על ראשם באופן כה פתאומי ואכזרי. המבוגרים יותר שבין הילדים הללו לא התאוששו מן הצער ומן העצב של אותם ימים טראגיים, אפילו לא חמישים שנה לאחר מכן, ובמיוחד מן האימה של אותה תקופה בת שלושים יום שבה נעדר אביהם מן הבית, בעוד שאימם המודאגת לא ידעה כלל היכן הוא מצוי ומה עלה בגורלו.

75:5.7 (843.9) ועבור חווה נמשכו שלושים הימים הללו כשנים של צער ושל סבל. הנשמה הנאצלת הזו מעולם לא התאוששה לחלוטין מתוצאות אותה תקופת ייסורים של סבל נפשי ושל צער רוחני. בזיכרונה של חווה, אף תקופה מאוחרת יותר של חוסר או קושי פיזיים לא הייתה קרובה להשתוות לאותם ימים נוראים ולאותם לילות איומים של בדידות ושל חוסר וודאות קשה מנשוא. נודע לה על אודות המעשה הנמהר של שׂרפתתיה, אך היא לא ידעה אל נכון האם חברה התאבד מתוך צער או שמא נלקח מן העולם כעונש על שגיאתה שלה. וכאשר שב אדם, הרגישה חווה שביעות רצון של אושר ושל הכרת תודה, שלא התפוגגה במשך כל שארית חייהם המשותפים הארוכים והקשים של שירות מפרך.

75:5.8 (844.1) הזמן חלף, ואולם אדם לא היה בטוח לגבי טיב העבירה אשר ביצעו, אלא שבעים יום לאחר כישלונה של חווה, עת חזרו המלכי-צדקים הנאמנים לאורנטיה ולקחו לידיהם את הסמכות על ענייני העולם. או אז ידע כי הם נכשלו.

75:5.9 (844.2) ואולם, צרות נוספות רחשו וקרבו: החדשות על אודות השמדתו של היישוב הנודי אשר בסמוך לעדן לא איחרו להגיע אל שבטי האב של שׂרפתתיה אשר בצפון; או אז הלך ונאסף צבא כביר מתוך מטרה לצעוד ולעלות על הגן. והייתה זו תחילתה של מלחמה ארוכה ומרה בין האדמים לבין הנודים, וזאת מכיוון שהעוינות הזו נמשכה עוד זמן רב לאחר שעזבו אדם וחסידיו והיגרו לגן השני אשר בעמק הפרת. איבה מרה וקשה שררה "בין אותו גבר ובין האישה, בין זרעו לבין זרעה".

6. אדם וחווה עוזבים את הגן

75:6.1 (844.3) משנודע לאדם כי הנודים החלו בצעידתם, הוא תר אחר עצתם של המלכי-צדקים; ואולם, אלו סירבו לייעץ לו, ורק ציינו כי הוא חייב לפעול על-פי מיטב שיקול דעתו, והבטיחו לשתף פעולה באופן חברי, כפי יכולתם, בכל דרך פעולה שיבחר. נאסר על המלכי-צדקים מלהתערב בתכניותיהם האישיות של אדם וחווה.

75:6.2 (844.4) אדם ידע כי הוא וחווה נכשלו; נוכחותם של המלכי-צדקים הנאמנים העידה בעבורו על-כך, זאת אף כי הוא לא ידע עדיין דבר על אודות מעמדם, או גורלם האישי לעתיד לבוא. במשך כל הלילה הוא קיים מפגש עם כאלף-ומאתיים חסידים נאמנים אשר התחייבו לנהות אחר מנהיגם, ולמחרת, בצהרי היום, יצאו עולי רגל אלו מעדן בחיפוש אחר בתים חדשים. אדם לא חיבב את המלחמה, ובהתאם לכך בחר להותיר את הגן הראשון לנודים ללא כל התנגדות.

75:6.3 (844.5) שלושה ימים לאחר יציאתה של השיירה העדנית את הגן, היא נעצרה בשל הגעתם של ההיסעים השרפיים מירושם. ובפעם הראשונה נודע לאדם וחווה מה יהא גורל ילדיהם. ובעוד שההיסעים עומדים בסמוך, ניתנה לאותם ילדים אשר הגיעו לגיל בחירה (עשרים שנה) האפשרות להישאר באורנטיה עם הוריהם או לעבור אל תחת חסותם של הגבוהים ביותר של נורלטיאדק. שני-שלישים מן הילדים בחרו ללכת לעדנטיה; כשליש מן הילדים בחרו להישאר עם הוריהם. כל הילדים אשר טרם הגיעו לגיל בחירה נלקחו לעדנטיה. איש לא יכול היה לצָפות בפרידה המצערת של הבן והבת החומריים מילדיהם מבלי להיווכח בכך שדרכם של בוגדים קשה היא. צאצאים אלו של אדם וחווה מצויים כעת בעדנטיה; ואין אנו יודעים מהו הסידור אשר הוכן בעבורם.

75:6.4 (844.6) הייתה זו שיירה עצובה, שיירה עצובה ביותר, אשר התכוננה להמשיך בדרכה. האם יש דבר טראגי מזה! להגיע אל עולם מתוך תקוות כה גדולות, להתקבל בכבוד כה גדול, ואז לצאת את עדן בבושת פנים, רק על-מנת לאבד יותר משלושה-רבעים מן הילדים עוד בטרם מציאת מקום מגורים חדש!

7. ירידתם של אדם וחווה

75:7.1 (845.1) היה זה בעת שהשיירה מעדן עצרה, כאשר הובא לידיעת אדם וחווה טיב העבירות אשר ביצעו ונמסר להם הדבר אשר יעלה בגורלם. גבריאל הופיע על-מנת להכריז על גזר הדין. וכך נגזר: האדם והחווה הפלנטאריים של אורנטיה נמצאו בדין כושלים; הם הפרו את ברית הנאמנות שלהם כשליטיהם של עולם מיושב זה.

75:7.2 (845.2) אף כי שפלה רוחם מפאת האשְמה, אדם וחווה שמחו ביותר לשמוע כי שופטיהם בסאלווינגטון זיכו אותם מכל אשמה של "ביזוי ממשל היקום". הם לא נמצאו אשמים במרד.

75:7.3 (845.3) לזוג העדני נמסר כי הם הורידו עצמם בדרגה למעמד של בני-תמותה של העולם; וכי מכאן ואילך עליהם לנהוג כגבר ואישה של אורנטיה, ולבקש את עתידם בקרב עתיד גזעי העולם.

75:7.4 (845.4) הרבה בטרם עזבו אדם וחווה את ירושם, מנחיהם הסבירו להם את מלוא המשמעות של כל חריגה משמעותית מן התכניות האלוהיות. ואני עצמי הזהרתי אותם חזור והזהר, הן לפני הגעתם לאורנטיה והן לאחריה, כי הורדה בדרגה למעמד של בני-תמותה בשר ודם תהא ללא ספק מנת חלקם בַּתוצאה הוודאית, בַּעונש הבטוח, אם ייכשלו בביצוע משימתם בפלנטה. ואולם, מן ההכרח להבין את המעמד האלמותי של סדר הבנים החומרי, על-מנת לתפוש בבירור את התוצאות אשר נלוו לכישלונם של אדם וחווה.

75:7.5 (845.5) **1.** בדומה לעמיתיהם אשר בירושם, אדם וחווה שמרו על מעמד אלמותי הודות לחיבור אינטלקטואלי עם מעגל כבידת הדעת של הרוח. כאשר ההזנה החיונית הזו נקטעת בשל הפרדה מנטאלית, או אז אובד גם מעמד האלמותיות בלא תלות ברמתו הרוחנית של היצור הקיים. מעמד של בני-תמותה, ולאחריו התפוררות פיזית, היו התוצאות הבלתי-נמנעות של הכישלון האינטלקטואלי של אדם וחווה.

(845.6) 75:7.6 2. הבן והבת החומריים של אורנטיה, אשר קיבלו באופן אישי צורה דמוית בני-תמותה בשר ודם של העולם הזה, היו תלויים אף הרבה יותר בתחזוקתה של מערכת זרימה דואלית, הראשונה הנובעת מן הטבע הפיזי שלהם, והאחרת הנובעת מאנרגיית-העל השמורה בפרי עץ החיים. רב-המלאכית השומרת תמיד הזהירה את אדם וחווה כי במקרה של כישלון בתפקידם תחול ירידה במעמדם, ולאחר כישלונם בפועל נמנעה מהם הגישה למקור אנרגיה זה.

(845.7) 75:7.7 קאליגאסטיה אכן הצליח להפיל את אדם ואת חווה בפח, אך לא הצליח בתכניתו להוביל אותם למרד גלוי כנגד ממשלו של היקום. מה שהם עשו אכן נחשב לרוע, אך הם מעולם לא נמצאו אשמים בביזוי האמת, ואף מעולם לא הצטרפו ביודעין לְמרידה כנגד שלטון הצדק של האב האוניברסאלי ושל הבן הבורא שלו.

8. נפילתו לכאורה של האדם

(845.8) 75:8.1 אדם וחווה אכן נפלו ממרום מעמדם כבנים חומריים למעמד הנמוך של בני-תמותה. אך לא הייתה זו נפילתו של האדם. המין האנושי רומם חרף התוצאות המיידיות של הכישלון האדמי. אף כי התכנית האלוהית של מתת הגזע הסגול לבני אורנטיה נכשלה, הגזעים בני התמותה יצאו נשכרים ביותר מן התרומה המוגבלת אשר תרמו אדם וצאצאיו לגזעים של אורנטיה.

(846.1) 75:8.2 לא חלה כל "נפילה של האדם". ההיסטוריה של הגזע האנושי היא כזאת של אבולוציה מדורגת, והמתת האדמית הותירה את עמי העולם במצב ביולוגי טוב בהרבה ממצבם הקודם. הזנים הנעלים יותר של אורנטיה כוללים כעת גורמי תורשה הנובעים מארבעה מקורות נפרדים: אנדוני, סאנגיק, נודי ואדמי.

(846.2) 75:8.3 אין ניתן להחשיב את אדם כמי שהטיל קללה על המין האנושי. אף שהוא אכן נכשל בהוצאתה אל הפועל של התכנית האלוהית, אף שהוא אכן הפר את בריתו עם האלוהות,

אף שהוא ובת-זוגו בהחלט הורדו במעמדם כיצורים, על-אף כל זאת, תרומתם למין האנושי קידמה רבות את הציוויליזציה באורנטיה.

75:8.4 (846.3) בניסיון להעריך את תוצאותיה של משימת אדם בעולמכם, מן הצדק להכיר בתנאים אשר שררו בפלנטה. אדם ניצב מול משימה חסרת-תקווה כמעט, כאשר הוא ובת-זוגו היפהפייה הוסעו מירושם לפלנטה החשוכה והמבולבלת הזו. ואולם, אילו מילאו אחר הנחיותיהם של המלכי-צדקים ושל עמיתיהם, **ואילו היו סבלניים יותר**, כי אז היו מצליחים בסופו של דבר. ואולם, חווה האזינה לתעמולה הזדונית על אודות החירות האישית וחופש הפעולה הפלנטארי. היא הובלה לערוך ניסוי בפלסמת החיים של סדר הבנים החומרי, בכך שהרשתה לחיים הללו, אשר הופקדו בידיה, להתערבב בטרם עת באלו של הסדר המעורב של התוכן המקורי של נשאי החיים, אשר שולב, לפני כן, עם זה של הוויות בעלות יכולת רבייה אשר היו מסופחות בזמנו לסגל נסיך הפלנטארי.

75:8.5 (846.4) לעולם, במהלך כל הרקעתכם לעבר פרדיס, לא תשיגו דבר בכך שתנסו לעקוף באופן חסר סבלנות את התכנית האלוהית המבוססת באמצעות קיצורי-דרך, המצאות אישיות, או כל שיטה אחרת לשיפור דרך המושלמות, הדרך אל המושלמות ובעבור המושלמות הנצחית.

75:8.6 (846.5) אחרי ככלות הכול, התבונה לא נחלה ככל הנראה כישלון מאכזב יותר בשום פלנטה אחרת בנבאדון. אך אין זה מפתיע ששגיאות מעין אלה מתרחשות בענייניהם של היקומים האבולוציוניים. אנו מהווים חלק מבריאה כבירה ועצומה, ואין זה מוזר שלא הכול בגדרי הבריאה הזו פועל באופן מושלם; היקום שלנו לא נברא במושלמות. המושלמות הינה היעד הנצחי שלנו, אך לא המקור שלנו.

75:8.7 (846.6) אילו היה זה יקום מכאניסטי, אילו המקור והמרכז הראשון הכביר היה אך ורק כוח ולא היה גם אישיות, אילו כלל הבריאה הייתה הצבר עצום של חומר פיזי הנשלט על-ידי חוקים מדויקים המאופיינים בפעולות אנרגטיות בלתי-משתנות, כי אז הייתה יכולה לשרור מושלמות, אפילו חרף מעמד חוסר השלמות של היקום. או אז לא היו כל חילוקי דעות; לא היה כל חיכוך. ואולם ביקום המתפתח שלנו, זה של מושלמות ושל חוסר-מושלמות

יחסיים, הננו שמחים על כך שחילוקי דעות ואי-הבנות הינם מן האפשר, משום שאלה מהווים הוכחה בדבר עובדת האישיות ביקום ופעולתה. ואם הבריאה שלנו הינה בבחינת קיום הנשלט על-ידי אישיות, כי אז תוכלו להיות סמוכים ובטוחים בדבר האפשרות להישרדותה, להתקדמותה ולהישגיה של האישיות; ביכולתנו להיות בטוחים בכך שהאישיות צומחת, מתנסה וחווה הרפתקה. איזה יקום מדהים הוא היקום האישי והמדורג, יקום אשר איננו מכאני גרידא או אפילו מושלם באופן סביל!

75:8.8 (846.7) [הוצג בידי סוֹלוֹנְיָה, "הקול השׁרפי אשר בגן".]

>> מסמך 75 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 77 <<

מסמך 76

הגן השני

76:0.1 (847.1) בשעה שאדם בחר להותיר את הגן הראשון לנודים ללא התנגדות, הוא וחסידיו לא יכולים היו ללכת מערבה, מכיוון שלא היו ברשות העדנים סירות מתאימות לשם הרפתקה ימית מעין זו. הם לא יכלו לפנות צפונה; שכן הנודים הצפוניים כבר החלו לצעוד אל עבר עדן. והם חששו ללכת דרומה; שכן הגבעות של אותו אזור שָׂרְצו שבטים עוינים. הדרך היחידה אשר הייתה פתוחה בפניהם הייתה הדרך מזרחה, וכך הם יצאו מזרחה אל עבר האזורים הנעימים דאז, בין נהר החידקל לנהר הפרת. ורבים מאלו אשר נותרו מאחור צעדו מאוחר יותר מזרחה על-מנת להצטרף לאדמיים בביתם החדש אשר בעמק.

76:0.2 (847.2) קַיִן וסָאנְסָה נולדו שניהם בטרם הגיעה השיירה האדמית אל יעדה, בין הנהרות אשר במסופוטמיה. לַאוּטָה, אמה של סאנסה, נפטרה בעת לידת בתה; חווה סבלה רבות, אך שרדה הודות לכוחותיה הרבים יותר. חווה אימצה אל חיקה את סאנסה, ילדתה של לאוטה, והיא גדלה לצדו של קין. סאנסה גדלה להיות אישה ברוכת יכולות. היא הפכה לאשתו של סָארַגַן, מנהיג הגזעים הכחולים הצפוניים, ותרמה להתקדמותו של הגזע הכחול של אותם ימים.

1. בני-עדן נכנסים למסופוטמיה

76:1.1 (847.3) לשיירתו של אדם נדרשה כמעט שנה שלמה על-מנת להגיע לנהר הפרת. הם מצאו את הנהר במצב של גאות ושל הצפה, והם נותרו לחנות במישורים אשר ממערב לנהר במשך קרוב לשישה שבועות בטרם חצו את השטח שבין הנהרות, השטח אשר עתיד היה להפוך לגן השני.

76:1.2 (847.4) כאשר הגיעה אל שוכני השטח של הגן השני הידיעה כי המלך והכוהן הגדול של גן העדן צועד לקראתם, הם נסו בבהלה אל ההרים אשר ממזרח. עם הגעתו, מצא אדם את כלל השטח המבוקש חופשי לחלוטין. וכאן החלו אדם ועוזריו לעמול על בניית בתים חדשים ועל כינון מרכז חדש של תרבות ושל דת.

76:1.3 (847.5) אתר זה היה ידוע לאדם כאחת משלוש הבחירות המקוריות של הוועדה האמונה על המשימה לבחור אתרים אפשריים לגן מאלה אשר הציעו ואן ואמאדון. באותם ימים שימשו שני הנהרות עצמם כהגנה טבעית; ומעט מִצפון לגן השני התקרבו הפרת והחידקל זה אל זה כך שניתן היה לבנות חומת הגנה, המשתרעת על-פני כתשעים קילומטרים, על-מנת להגן על השטח המצוי בין שני הנהרות ומדרומם.

76:1.4 (847.6) משהתבססו בעדן החדשה, נדרש היה לאמץ שיטות מחייה גסות; אכן נדמה היה שהאדמה קוללה. הטבע שוב עשה את שלו. כעת נאלצו האדמיים לקיים את עצמם מאדמה בלתי-מוכנה, ולהתמודד עם מציאויות החיים אל מול העוינות וחוסר-ההתאמות הטבעיות של הקיום בן התמותה. את הגן הראשון הם מצאו במצב מוכן חלקית בעבורם, ואילו את הגן השני נדרש היה להכין בעמל כפם ו"בזעת אפם".

2. קין והבל

(848.1) 76:2.1 פחות משנתיים לאחר הולדתו של קין, נולד הֶבֶל, הילד הראשון אשר נולד לאדם וחווה בגן השני. כאשר הגיע הבל לגיל שתים-עשרה הוא בחר להיות רועה צאן; קין בחר להיות עובד אדמה.

(848.2) 76:2.2 כעת, באותם ימים נהוג היה להגיש לכוהנים מנחות מכל אשר שהיה מצוי. רועי הצאן הביאו מנחות צאן, ואילו החקלאים הציעו מפרי השדה; ובהתאם לנוהג הזה, אף קין והבל הציעו מעת לעת את מנחותיהם לכוהנים. פעמים רבות התווכחו הנערים באשר לערך המקצועות אשר בהם עסקו, ועד מהרה הבל הבחין כי המנחות מן החי הועדפו על-פני האחרות. לשווא ניסה קין לדבר בזכות הנוהג בגן הראשון ועל אודות העדיפות אשר ניתנה בעבר לפרי השדה. אך הבל לא שעה לדבריו אלו, ולעג לאחיו הבכור על מבוכתו.

(848.3) 76:2.3 בימיו של גן עדן הראשון, אדם אכן ביקש להניא מהנוהג להציע מנחות של קורבנות מן החי, ולפיכך לטענותיו של קין אכן היה תקדים מוצדק. יחד עם זאת, היה קשה מאוד לארגן את חיי הדת של גן עדן השני. אדם כרע תחת העוֹל של אלף-ואחד הפרטים הנוגעים לעבודות הבנייה, ההגנה והחקלאות. מכיוון שהיה מדוכדך מאוד מבחינה רוחנית, הוא הפקיד את מלאכת ארגון הפולחן והחינוך בידי אלו ממוצא נודי אשר שירתו בתפקידים הללו בגן הראשון; וכך, כעבור זמן קצר, החלו הכוהנים הנודים אשר היו מצויים בתפקיד לחזור לתקנות ולנהגים של ימי טרום-אדם.

(848.4) 76:2.4 שני הנערים מעולם לא הסתדרו היטב בינם לבין עצמם, ועניין הקורבנות אך ליבה את השנאה אשר הלכה ותפחה ביניהם. הבל ידע כי הוא בנם המשותף של אדם וחווה, ומעולם לא שכח להזכיר לקין שאדם לא היה אביו. קין לא היה בעל דם סגול טהור, מכיוון שאביו היה מן הגזע הנודי, אשר לאחר מכן התערבב עם האדם הכחול ועם האדם האדום, וכן עם הזנים האבוריג'ינים האנדונים. וכל אלו, לצד התוקפנות הטבעית אשר ירש קין, גרמו לו לטפח שנאה הולכת וגדלה לאחיו הצעיר.

(848.5) 76:2.5 הנערים היו בגיל שמונה-עשרה ועשרים בהתאמה, כאשר המתח שביניהם הגיע אל נקודת הכרעה, כאשר, יום אחד, הצקותיו של הבל גרמו לאחיו התוקפן לזעם כה רב, עד כי קם ורצח אותו בחרון אפו.

(848.6) 76:2.6 התבוננות בהתנהגותו של הבל מבססת את הערך של הסביבה ושל החינוך כגורמים בפיתוח האופי. הבל קיבל ירושה אידיאלית, והירושה מונחת בבסיס האופי כולו; ואולם, ההשפעה של סביבה נחותה נטרלה כמעט לחלוטין את הירושה הנפלאה הזו. הבל הושפע מאוד מסביבתו השלילית, ובמיוחד בשנות צעירותו. הוא היה הופך לאדם שונה לחלוטין אילו חי עד גיל עשרים-וחמש או שלושים; או אז הירושה הנעלה שלו הייתה יוצאת אל האור. בעוד שסביבה טובה יכולה לתרום אך מעט ליכולת להתגברות על מכשלות האופי הנובעות מירושה בסיסית, סביבה רעה בהחלט יכולה לקלקל ירושה מצוינת, לכל הפחות בשנות החיים הראשונות. סביבה חברתית טובה וחינוך הולם הינם בבחינת קרקע וסביבה חיוניים הנדרשים על-מנת להפיק את המרב מירושה טובה.

(849.1) 76:2.7 מותו של הבל נודע להוריו כאשר כלביו החזירו את הצאן הביתה ללא אדונם. עבור אדם וחווה קין הפך לתזכורת עגומה לכסילותם, והם עודדו אותו בשעה שהחליט לעזוב את הגן.

(849.2) 76:2.8 חייו של קין במסופוטמיה לא היו בדיוק שמחים, זאת משום שהוא סימל בצורה ייחודית מאוד את הכישלון. לא שעמיתיו התייחסו אליו בצורה בלתי-נעימה, אך הוא הבחין בטינה הבלתי-מודעת אשר חשו כלפי נוכחותו. אך קין ידע, מכיוון שלא נשא כל אות שבטי, כי הוא ייהרג בידי איש השבט השכן הראשון שיפגוש. הפחד, וכן מידה מסוימת של חרטה, גרמו לו להכות על חטא. מעולם לא שכן בקין מכוונן, והוא תמיד מרד במשמעת המשפחתית וסלד מן הדת של אביו. ואולם כעת הוא הלך אל חווה, אמו, וביקש את עזרתה ואת הנחייתה הרוחנית, וכאשר הוא ביקש בכנות עזרה אלוהית, בא ושכן בו מכוונן. ומכוונן זה, אשר שכן בְּפנים והתבונן החוצה, נתן לקין יתרון מובחן של עליונות, באשר הוא שִׁייך אותו לשבט של אדם, אשר ממנו יראו מאוד.

(849.3) 76:2.9 וכך עזב קין לארץ נוד אשר ממזרח לעדן השנייה. הוא הפך למנהיג גדול בקרב אחת מן הקבוצות של אנשי אביו, ובמידה מסוימת קיים את התחזיות של שרפתתיה בכך שבמהלך חייו אכן קידם את השלום בין חטיבה זו של הנודים לבין האדמיים. קין נשא לאישה את רָמוֹנָה, דודניתו הרחוקה, ובנם הראשון, חנוך, הפך למנהיגם של הנודים מעֵילם. ובמשך מאות בשנים המשיך השלום לשרור בין אנשי עילם ובין האדמים.

3. החיים במסופוטמיה

76:3.1 (849.4) בחלוף הזמן בגן השני, השלכות הכישלון הלכו והתבררו. אדם וחווה התגעגעו מאוד אל ביתם הקודם, היפה והשלו, ולילדיהם אשר הועברו לעדנטיה. אכן היה זה פתטי לצפות בזוג נהדר זה יורד לרמתם של אנשים פשוטים של העולם, בשר ודם; אך הם נשאו את מעמדם המופחת בחן ובנחישות.

76:3.2 (849.5) אדם נהג בתבונה בהקדישו את רוב זמנו לחינוך ילדיו וחבריהם בנושאי ממשל אזרחי, שיטות חינוך ומסירות דתית. אילולא ראה כך את הנולד, הייתה מתחוללת מהומה עם מותו. וכך, הייתה למותו של אדם השפעה מועטה בלבד על ניהול ענייני עמו. ואולם, הרבה בטרם הלכו אדם וחווה לעולמם, הם הכירו בכך שילדיהם וחסידיהם למדו בהדרגה לשכוח את ימי תהילתם בעדן. ומרבית חסידיהם יצאו נשכרים מכך שאכן שכחו את ההדר של עדן; הם לא הרגישו חוסר שביעות רצון שלא לצורך בשל הסביבה הפחות נעימה אשר בה שהו.

76:3.3 (849.6) שליטיהם האזרחיים של האדמיים נקבעו בתורשה והמשיכו את הבנים של הגן הראשון. בנו הראשון של אדם, אדמסון (אדם בן אדם), יסד מרכז משני של הגזע הסגול מצפון לגן השני. בנו השני של אדם, חווסון, הפך להיות מנהיג ומנהלן מומחה; הוא היה עוזרו הגדול של אביו. חווסון לא חי זמן ממושך כאביו, ובנו הבכור, יָאנָסַאד, ירש את מקומו של אדם כמנהיג השבטים האדמיים.

76:3.4 (849.7) ראשיתם של השליטים הדתיים, או הכוהנים, הינו שֵׁת, בנם הבוגר ביותר של אדם וחווה אשר נולד בגן השני ושרד. הוא נולד מאה עשרים-ותשע שנים לאחר הגעתו של אדם לאורנטיה. שת הקדיש את עצמו לעבודת שיפור המעמד הרוחני של אנשי אביו, והפך לראש הכוהנים החדשים של הגן השני. בנו, אֱנוֹשׁ, ייסד את סדר הפולחן החדש, ונכדו, קֵינָן, כונן את שירות מיסיון החוץ בעבור השבטים הסובבים, הן הקרובים והן הרחוקים.

76:3.5 (850.1) מִסְדַר הכוהנים של שת היה מפעל בן שלושה חלקים, אשר כלל דת, בריאות וחינוך. כוהניו של מסדר זה אומנו לשמש כאנשי דת בטקסים דתיים, כרופאים וכמפקחים תברואתיים, ואף לפעול כמורים בבתי הספר של הגן.

76:3.6 (850.2) השיירה של אדם נשאה עמה לארץ אשר בין שני הנהרות את הזרעים והפקעות של מאות צמחים ודגנים מן הגן הראשון; הם אף הביאו עמם כמות גדולה של עדרים, וכמות מסוימת מכל בעלי החיים המבויתים. מסיבה זו, היו להם יתרונות משמעותיים ביחס לשבטים השכנים. הם נהנו מרבים מן היתרונות של התרבות הקודמת של הגן המקורי.

76:3.7 (850.3) עד למועד עזיבת הגן הראשון, אדם ומשפחתו ניזונו תמיד מפירות, דגנים ואגוזים. בדרכם למסופוטמיה, הם אכלו בפעם הראשונה עשבי מאכל וירקות. נוהג אכילת בשר הונהג במוקדם בגן השני, ואולם, אדם וחווה מעולם לא כללו בשר כחלק מתזונתם השגרתית. גם אדמסון, חווסון והילדים האחרים בני הדור הראשון של הגן הראשון מעולם לא הפכו לאוכלי בשר.

76:3.8 (850.4) ביחס לעמי הסביבה, האדמיים התעלו עד מאוד בהישגיהם התרבותיים ובהתפתחותם האינטלקטואלית. הם ייצרו את האלף-בית השלישי, ובדרכים אחרות הניחו את היסודות להרבה ממה שקדם לאמנות, למדע ולספרות המודרניים. כאן, בארץ שבין החידקל לבין הפרת, הם שימרו את אומנויות הכתב, עיבוד המתכות, הקדרות והאריגה, והפיקו סוג ארכיטקטורה אשר לא השתוו אליו שוב במשך אלפי שנים לאחר מכן.

76:3.9 (850.5) חיי המשפחה של האנשים הסגולים היו אידיאליים לימיהם. הילדים זכו לקבל קורסי הכשרה בחקלאות, מלאכות יד וטיפול בבעלי-חיים, או לחלופין חונכו לשמש בתפקיד המשולש של אנשי שת: כוהן, רופא וכמורה.

76:3.10 (850.6) ובשעה שאתם הוגים בכוהניו של שת, אל לכם לבלבל בין אותם מורים מוסריים ונאצלים של בריאות ושל דת, בין אותם מחנכים אמיתיים, לבין הכוהנים המסחריים והשפלים של השבטים המאוחרים יותר ושל האומות הסובבות. מושגיהם על אודות האלוהות

ועל אודות היקום היו מתקדמים, ופחות או יותר מדויקים; שיטות הבריאות שלהם היו מעולות לאותם זמנים; ושיטות חינוך טובות משלהם מעולם לא הופיעו מאז על-פני האדמה.

4. הגזע הסגול

76:4.1 (850.7) אדם וחווה היו מייסדיו של הגזע האנושי הסגול, הגזע האנושי התשיעי אשר הופיע באורנטיה. לאדם ולצאצאיו היו עיניים כחולות, והאנשים הסגולים התאפיינו בגוון עור בהיר ובצבע שיער בהיר – צהוב, אדום וחום.

76:4.2 (850.8) חווה לא סבלה מכאבים בעת הלידה; כך היה בתחילה גם בקרב הגזעים האבולוציוניים. רק בקרב הגזעים המעורבים, אשר נוצרו כתוצאה מן האיחוד של האדם האבולוציוני עם הנודים, ולאחר מכן גם עם האדמיים, סבלו הנשים מכאבים לידה עזים.

76:4.3 (851.1) בדומה לאחיהם אשר בירושם, אדם וחווה קיבלו אנרגיה משני מקורות הזנה, וניזונו הן ממזון והן מאור, זאת בנוסף לאנרגיות על-פיזיות מסוימות אשר נותרו עלומות באורנטיה. צאצאיהם באורנטיה לא ירשו מהוריהם את המתת של קליטת אנרגיה ושל זרימת אור. להם הייתה מערכת זרימה אחת, מערכת ההזנה האנושית של הדם. והם היו בני-תמותה במובחן אך האריכו ימים, אף שעם כל דור שחלף הלכה ונטתה אריכות הימים אל עבר הנורמה האנושית.

76:4.4 (851.2) הן אדם וחווה והן בני הדור הראשון של ילדיהם לא ניזונו מבשרם של בעלי-חיים. הם ניזונו אך ורק "מפרי העץ". לאחר הדור הראשון, החלו כל צאצאיו של אדם לצרוך מוצרי חלב, ואולם רבים מהם המשיכו לדבוק בתזונה צמחונית. רבים מן השבטים הדרומיים שעמם הם התאחדו לאחר מכן, היו צמחוניים אף הם. ומאוחר יותר, רוב השבטים הצמחוניים הללו היגרו מזרחה ושרדו כפי שהם ממוזגים כיום בקרב עמי הודו.

76:4.5 (851.3) חושי הראייה הפיזיים והרוחניים של אדם וחווה היו נעלים בהרבה על-פני אלו של בני האדם כיום. החושים המיוחדים שלהם היו הרבה יותר חדים, והם היו מסוגלים לראות את האמצעיונים ואת ציבור המלאכיות, את המלכי-צדקים ואת הנסיך הכושל

קאליגאסטיה, אשר פעמים רבות הגיע להיוועד עם מחליפו הנאצל. הם שמרו על היכולת לחזות בהוויות השמימיות האלה במשך מעל למאה שנים לאחר הכישלון. חושים מיוחדים אלו לא נמצאו באותה חדות בילדיהם, ובחלוף כל דור הם נטו להתמעט.

76:4.6 (851.4) על-פי-רוב שכן מכוונן בקרב הילדים האדמיים, משום שהם כולם ניחנו ביכולת הישרדות בלתי-מוטלת בספק. הצאצאים הנעלים הללו סבלו מפחד פחות מאשר ילדיה של האבולוציה. כיום ממשיך לשרור פחד כה רב בקרב הגזעים של אורנטיה, הואיל ואבות אבותיכם קיבלו כה מעט מפלסמת החיים של אדם, וזאת בשל כישלונן המוקדם של תכניות הרוממות הפיזית של הגזעים.

76:4.7 (851.5) תאי הגוף של הבנים החומריים ושל צאצאיהם עמידים בפני מחלות הרבה יותר מאלו של ההוויות האבולוציוניות הילידיות של הפלנטה. תאי הגוף של הגזעים הילידיים דומים לאלו של האורגניזמים המיקרוסקופיים והאולטרה-מיקרוסקופיים החיים אשר מחוללים מחלות בעולם. עובדות אלה מסבירות מדוע חייבים בני אורנטיה להרבות במאמציהם המדעיים על-מנת להתמודד עם תחלואים פיזיים רבים כל-כך. אילו נשאו גזעיכם יותר מן החיים האדמיים, הייתם הרבה יותר עמידים בפני מחלות.

76:4.8 (851.6) לאחר שהתבסס בגן השני אשר על גדות נהר הפרת, בחר אדם להותיר אחריו ככל האפשר מפלסמת החיים שלו ובכך להיטיב עם העולם לאחר מותו. בהתאם לכך, הפכה חווה לראשת ועדת שיפור גזע אשר מנתה שנים-עשר חברים, ובטרם הלך אדם לעולמו, בחרה ועדה זו 1,682 נשים מן הטיפוסים הגבוהים ביותר באורנטיה, ונשים אלה הרו מתוך פלסמת החיים של אדם. למעט 112 ילדים, כל יתר ילדיהם גדלו והגיעו לבגרות, ובאופן זה נהנה העולם מתוספת של 1,570 גברים ונשים נעלים. אף כי האימהות המועמדות האלה נבחרו מקרב כלל השבטים הסובבים, וייצגו את רוב הגזעים המצויים על-פני האדמה, מרביתן נבחרו מן הזנים הגבוהים יותר של הנודים, והן היוו את תחילתו המוקדמת של הגזע האָנְדִיטִי רב העוצמה. ילדים אלו נולדו וגודלו בסביבה השבטית של אימותיהם שלהם.

5. מותם של אדם וחווה

(851.7) 76:5.1 זמן לא רב לאחר כינון הגן השני, אדם וחווה יודעו כהלכה כי החרטה אשר הביעו התקבלה, וכי – אף שנגזר עליהם לשאת את הגורל של יתר בני התמותה של העולם – הם בהחלט יהיו מועמדים להצטרף לשורות השורדים הנמים של אורנטיה. הם האמינו באמונה שלמה בבשורה הזו, על אודות התחייה מן המתים והשיקום, אשר עליה הכריזו המלכי-צדקים באופן כה נוגע ללב. שגיאתם הייתה שגיאה של שיקול דעת, ולא החטא המודע והמכוון של המרד.

(852.1) 76:5.2 כאזרחי ירושם, לא היו ברשותם של אדם וחווה מכוונני מחשבה, ואף לא שכנו בהם מכוונים בעת שפעלו באורנטיה בתקופת הגן הראשון. ואולם, זמן קצר לאחר שהורדו למעמד של בני-תמותה, הם הפכו מודעים לנוכחות חדשה בתוכם והתעוררו להכרה בכך שהמעמד האנושי בצירוף חרטה כנה אִפשרה למכוונים לשכון בהם. הייתה זו הידיעה ששוכנים בהם מכוונים אשר שימחה את ליבם של אדם וחווה לאורך שארית חייהם; הם ידעו כי הם נכשלו כבנים חומריים של שטניה, אך הם גם ידעו שהנתיבה לפרדיס עדיין הייתה פתוחה בפניהם כבנים מרקיעים של היקום.

(852.2) 76:5.3 אדם ידע על אודות תחיית המתים של סיום העידן אשר התרחשה בו בזמן עם הגעתו לפלנטה, והוא האמין שהוא וזוגתו יהפכו בוודאי חזרה לאישיויות בעת הגעת סדר הבנים הבא. הוא לא ידע שמיכאל, הריבון של היקום הזה, התעתד להופיע במהרה באורנטיה; הוא ציפה לכך שהבן הבא שיגיע יהיה מסדר אוונאל. ואף-על-פי-כן, אדם וחווה תמיד מצאו נחמה במסר האישי היחידי אשר קיבלו אי-פעם ממיכאל, אף כי התקשו להבינו במידת מה. מסר זה כלל, בנוסף לביטויי חברות ונחמה אחרים, את הדברים הבאים: "שקלתי את הנסיבות של כישלונכם, זכרתי את התשוקה אשר בליבכם להיות נאמנים תמיד לרצונו של אבי, ואתם תיקראו מעם חיבוק תנומת המוות בשעה שאבוא לאורנטיה; זאת אם הבנים הכפיפים של היקום שלי לא יִשלחו לקרוא לכם לפני בוא העת הזאת".

76:5.4 (852.3) והיה זה בבחינת מסתורין גדול עבור אדם וחווה. הם יכלו להבין כי במסר זה טמונה הבטחה מוסווית לאפשרות שתתרחש תחיית מתים מיוחדת, ואפשרות מעין זו שימחה אותם עד מאוד; ואולם, הם לא הצליחו לתפוש את פשר הרמז שיתכן והם ינוחו עד לעת שבה תתרחש תחיית מתים בהקשר של הופעתו האישית של מיכאל באורנטיה. וכך, תמיד הכריז הזוג מעדן כי במועד כזה או אחר יגיע בן של האל, והם שיתפו עם האהובים עליהם את האמונה הזו, או לכל הפחות את התקווה המיוחלת, על האפשרות שהעולם שבו שגו והצטערו עשוי להפוך לעולם שבו יבחר שליט היקום הזה לעשות שימוש כבן מתת של פרדיס. זה נדמה היה טוב מדי מכדי להיות אמיתי, אך אדם אכן השתעשע במחשבה שאורנטיה השסועה עשויה, ככלות הכול, להפוך לַעולם בר המזל ביותר בשטניה, למושא הקנאה של הפלנטות בנבאדון.

76:5.5 (852.4) אדם חי במשך 530 שנה; הוא נפטר ממה שניתן להגדיר כזקנה. המנגנון הפיזי שלו פשוט התבלה; תהליך ההתפרקות גבר בהדרגה על תהליך התיקון, והקץ הבלתי-נמנע הגיע. חווה נפטרה תשע-עשרה שנים קודם לכן, בשל לב שנחלש. שניהם נקברו מתחת למרכז מקדש הסגידה האלוהית, אשר נבנה בהתאם לתכניותיהם זמן קצר לאחר סיום בניית החומה של המושבה. וזהו הינו המקור לנוהג לקבור גברים ונשים אדוקים ומכובדים מתחת לרצפה של מקומות פולחן.

76:5.6 (852.5) הממשל העל-חומרי של אורנטיה, תחת הכוונתם של המלכי-צדקים, המשיך לפעול, אך נקטע הקשר הפיזי הישיר עם הגזעים האבולוציוניים. למן הימים הרחוקים של הגעת הסגל הגשמי של הנסיך, דרך ימיהם של ואן ואמאדון, ועד להגעתם של אדם וחווה, הוצבו בפלנטה נציגים פיזיים של ממשל היקום. ואולם, עם הכישלון האדמי, הסתיים ממשל זה, אשר השתרע על-פני תקופה בת למעלה מארבע-מאות-וחמישים אלף שנה. במישור הרוחני, המשיכו הסייעות המלאכיות ללחום בגבורה, לצד מכוונני המחשבה, למען הצלתו של היחיד; ואולם, עד להגעתו של מָאקִיוֶנְטָה מלכי-צדק, לא הוצגה תכנית מקיפה המכוונת להגעה לרווחה כלל-עולמית עבור בני התמותה של כדור הארץ; והוא, אשר הגיע בימיו של

אברהם, הודות לעוצמתו, לסבלנותו ולסמכותו כבן של האל, הניח את היסודות לרוממות נוספת ולשיקום רוחני של אורנטיה חסרת המזל.

76:5.7 (853.1) אך מנת חלקה של אורנטיה לא הייתה רק מזל-ביש; פלנטה זו הייתה גם ברת המזל ביותר בכל רחבי היקום המקומי של נבאדון. שומה על בני אורנטיה לראות בכל אלו משום רווח, שכן השגיאות של אבותיהם הקדמונים והטעויות של שליטי העולם הקדומים דחפו את הפלנטה אל מעמקיו של בלבול חסר-תקווה – אשר הסתבך אף יותר בשל רוע וחטא – ובדיוק הרקע הזה של אפילה מצא חן ביותר בעיניו של מיכאל מנבאדון, עד כי הוא בחר בעולם זה כַּזירה אשר בה יחשוף את אישיותו האוהבת של האב אשר בשמיים. אין זאת כי אורנטיה נזקקה לבן בורא על מנת להסדיר את ענייניה; אלא שהרוע והחטא אשר באורנטיה העניקו לבן הבורא רקע ניגודי יותר לשם חשיפת אהבתו, סבלנותו וחסדו של אבי פרדיס, אשר אין דומה להם.

6. הישרדותם של אדם וחווה

76:6.1 (853.2) אדם וחווה הלכו אל מנוחת המוות מתוך אמונה חזקה בהבטחות אשר קיבלו מן המלכי-צדקים, בכך שיום אחד יקיצו מתנומת המוות על-מנת להמשיך בחייהם בעולמות העליונים, עולמות אשר הינם כה מוכרים להם למן ימי טרם משימתם בגוף החומרי של הגזע הסגול באורנטיה.

76:6.2 (853.3) הם לא נחו מנוחה ארוכה בשכחה של תנומת חוסר ההכרה של בני התמותה של העולמות. ביום השלישי לאחר מותו של אדם, יומיים לאחר קבורתו המכובדת, הגיעו הוראותיו של לאנאפורג' – אשר אושרו על-ידי הגבוה ביותר המכהן של עדנטיה וכן זכו להסכמת איחוד היומין בסאלווינגטון אשר פעל מטעם מיכאל – והושמו בידיו של גבריאל, הוראות אשר ציוו על הקראת שמות מיוחדת בעבור השורדים הנכבדים של הכישלון האדמי באורנטיה. ובהתאם לצו זה של תחיית מתים מיוחדת, העשרים-ושש במספר מסדרת אורנטיה, אדם וחווה הפכו מחדש לאישיויות והורכבו מחדש באולמות תחיית המתים של

העולמות העליונים בשטניה, יחד עם 1,316 מעמיתיהם להתנסות של הגן הראשון. נשמות נאמנות רבות אחרות כבר הועתקו זה מכבר בזמן הגעתו של אדם, אשר נתלווה לה הליך שיפוט של סיום עידן הן בעבור השורדים הנמים והן בעבור בעלי זכות ההרקעה החיים.

76:6.3 (853.4) אדם וחווה חלפו במהרה דרך עולמות ההרקעה המדורגת עד אשר השיגו אזרחות בירושם, ושוב שבו להיות תושבי הפלנטה אשר ממנה הגיעו, אך כעת כחברים בסדר אחר של האישיויות ביקום. הם עזבו את ירושם כאזרחים קבועים – בנים של האל; הם חזרו אליה כאזרחים מרקיעים – בני אנוש. ומייד הם סופחו לשירות אורנטיה בבירת המערכת, ולאחר מכן הוצבו כחברים בין ארבעה-ועשרים היועצים המהווים את גוף הייעוץ והשליטה הנוכחי של אורנטיה.

76:6.4 (854.1) וכך מגיע לסיומו הסיפור על אודות האדם והחווה הפלנטאריים של אורנטיה, סיפור של מבחן, טרגדיה וניצחון; לכל הפחות ניצחון אישי לבן ולבת החומריים שלכם, בעלי הכוונות הטובות אך אשר הלכו שולל, וללא ספק, באחריתם של הדברים, זהו סיפור של ניצחון סופי גם בעבור עולמם ותושביו, אשר טולטלו בשל המרד והוטרדו מידו של הרוע. בסיכומם של הדברים כולם, אדם וחווה תרמו תרומה כבירה לתהליך התפתחות הציוויליזציה המהירה ולקדמה הביולוגית המואצת של המין האנושי. הם הותירו תרבות כבירה על-פני כדור הארץ, ואולם, ציוויליזציה מתקדמת שכזו לא יכלה לשרוד אל מול הדילול המוקדם ושקיעתה-לבסוף של מורשת אדם. אלו הם האנשים אשר עושים את הציוויליזציה; זו אינה הציוויליזציה אשר עושה את האנשים.

76:6.5 (854.2) [הוצג על-ידי סוֹלוֹנְיָה, "הקול השרפי אשר בגן".]

>> מסמך 76 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 78 <<

מסמך 77

הבריות האמצעיוניות

77:0.1 (855.1) במרבית העולמות המיושבים של נבאדון שוכנת קבוצה אחת, או יותר, של הוויות ייחודיות, אשר מתקיימות ברמת תפקוד-חיים המצויה בסביבות אמצע הדרך שבין בני התמותה של העולמות לבין סדרי המלאכיות; לפיכך הן נקראות הבריות **האמצעיוניות**. דומה כי הן מהוות תאונה של הזמן, אך הן מתרחשות באופן כה נפוץ והן בעלות-ערך כה רב כמסייעות, עד כי כולנו קיבלנו אותן זה מכבר כחלק מן הסדרים החיוניים בסעד הפלנטארי המשולב שלנו.

77:0.2 (855.2) באורנטיה פועלים שני סדרים נבדלים של אמצעיונים: הסגל הראשי, או הוותיק יותר, אשר התהווה בימי העבר של דאלאמטיה, והסדר המשני, או הצעיר יותר, אשר מקורו בימי אדם.

1. האמצעיונים הראשיים

77:1.1 (855.3) מקורם של האמצעיונים הראשיים נעוץ בהתאגדות ייחודית שבין החומרי לרוחני באורנטיה. ידוע לנו על קיומם של יצורים דומים בְּעולמות ובְּמערכות אחרות, אך מקורם של אלו הינו בטכניקות שונות.

77:1.2 (855.4) ראוי לזכור כי המתת העוקבות של בני האל בְּפלנטה מתפתחת גורמות לשינויים מובחנים בכלכלה הרוחנית של העולם, ולעיתים משנות את אופן פעולת ההתאגדויות בין הסוכנויות החומריות והסוכנויות הרוחניות בפלנטה, כך שנוצרים מצבים שאכן הינם קשים להבנה. מעמדם של מאה החברים הגשמיים בסגל הנסיך קאליגאסטיה מדגים בדיוק התאגדות ייחודית מעין זו: כאזרחים מורונטיים מרקיעים של ירושם הם היו יצורים על-חומריים חסרי יכולות רבייה. כסועדים פלנטאריים יורדים באורנטיה הם היו יצורים מיניים חומריים בעלי יכולת הולדת צאצאים חומריים (כפי שכמה מהם אכן עשו לאחר מכן). מה שאיננו יודעים להסביר באופן משביע רצון זה כיצד יכלו המאה הללו לשמש בתפקידים ההוריים ברמה העל-חומרית, אך זהו בדיוק הדבר אשר אירע. התוצאה של זיווג על-חומרי (בלתי-מיני) בין חבר זכר וחברה נקבה מקרב הסגל הגשמי של הנסיך הייתה הופעתו של האמצעיון הראשי הבכור.

77:1.3 (855.5) מייד התגלה כי ייצור מסדר זה – קרי ייצור המצוי באמצע הדרך שבין הרמה של בני התמותה לרמה של המלאכיות – יועיל ביותר לטיפול בענייניו של מטה הנסיך, ובהתאם לכך, ניתנה לכל זוג בסגל הגשמי הרשות לייצר הוויה דומה. מאמץ זה הניב את קבוצת האמצעיונים הראשונה בת חמישים החברים.

77:1.4 (855.6) לאחר שנה שבה נצפתה עבודתה של קבוצה ייחודית זו, הרשה הנסיך הפלנטארי את הִתרבות האמצעיונים ללא כל הגבלה. תכנית זו הוצאה אל הפועל כל עוד נמשכה היכולת לברוא, וכך הגיע לעולם הסגל המקורי המונה 50,000 חברים.

77:1.5 (856.1) תקופה בת חצי שנה הפרידה בין ייצורו של אמצעיון למשנהו, וכאשר נולדו לכל זוג אלף הוויות מעין אלה, לעולם לא נולדו עוד יותר מהם. ואין בנמצא כל הסבר לכך שיכולת זו מוצתה עם הופעת הצאצא האלף. כל הניסיונות אשר נעשו לאחר מכן הניבו אך ורק כישלון.

77:1.6 (856.2) היצורים הללו הרכיבו את סגל המודיעין של ממשל הנסיך. הם שוטטו מקצה העולם ועד קצהו, בעודם משקיפים על גזעי העולם ולומדים אותם, וכן בעודם מעניקים

שירותים רבי-ערך אחרים לנסיך ולסגלו בעבודת ההשפעה מרחוק על החברה האנושית מן המטה הפלנטארי.

77:1.7 (856.3) תכנית זו נמשכה עד לימיה הטראגיים של המרידה הפלנטארית, אשר הפילה בפח מעט יותר מארבע חמישיות מקרב האמצעיונים הראשיים. הסגל הנאמן התקבל לשירותם של המלכי-צדקים הנאמנים, ופעל תחת הנהגת ואן אשר נשא את תפקידו עד לימיו של אדם.

2. הגזע הנודי

77:2.1 (856.4) אף כי זהו הינו הסיפור על אודות המקור, הטבע והפעולה של היצורים האמצעיונים באורנטיה, בשל הקִרבה המשפחתית שבין שני הסדרים – הראשי והמשני – נחוץ להפסיק בנקודה זו את הסיפור על אודות האמצעיונים הראשיים על-מנת לעקוב אחר קו הירידה המתחיל בחבריו המורדים של הסגל הגשמי של הנסיך קאליגאסטיה אשר החל בימי המרידה הפלנטארית ונמשך עד לזמנים של אדם. היה זה קו הירושה הזה אשר סיפק, בימים המוקדמים של הגן השני, מחצית מן המורשת לַסדר המשני של היצורים האמצעיונים.

77:2.2 (856.5) החברים הפיזיים בסגל הנסיך הורכבו כיצורים מיניים במטרה להשתתף בתכנית של הפקת צאצאים המשלבים את התכונות של הסדר המיוחד שלהם עצמם עם אלה של הזנים הנבחרים של השבטים האנדוניים, וכל זאת אירע תוך ציפייה להופעתו המאוחרת יותר של אדם. נשאי החיים תכננו טיפוס חדש של בני-תמותה, הכולל את האיחוד שבין צאצאיהם האחודים של סגל הנסיך לבין בני הדור הראשון של צאצאי אדם וחווה. וכך, בעיני רוחם הם תכננו סדר חדש של יצורים פלנטאריים, ואלו – כך הם קיוו – יהפכו להיות מוריה-שליטיה של החברה האנושית. הוויות מעין אלה תוכננו לשם עליונות חברתית, ולא לשם עליונות אזרחית. ואולם, הואיל והפרויקט הזה כשל כמעט לחלוטין, לעולם לא נדע איזו אריסטוקרטיה של מנהיגות נעימה ושל תרבות אשר אין-דומה-לה איבדה אורנטיה. וזאת

משום שכאשר הסגל הגשמי התרבה לאחר מכן, היה זה בעקבות המרידה ולאחר שנמנע מהם החיבור שלהם לזרמי החיים של המערכת.

77:2.3 (856.6) בעידן בתר-המרד באורנטיה נחזו מאורעות בלתי-שגרתיים רבים. ציוויליזציה כבירה – התרבות של דאלאמטיה – התפרקה לחתיכות. "הנפילים (הנודים) היו בארץ באותם ימים, וכאשר באו בני האלוהים אל בנות האדם אשר ילדו להם, היו ילדיהם 'הגיבורים אשר מעולם, אנשי השם'." אף כי הם היו אך בקושי "בני האלוהים", כך החשיבו בני התמותה האבולוציוניים של אותם ימים רחוקים את בני הסגל ואת צאצאיהם המוקדמים; המסורת הגדילה אפילו את שיעור קומתם. זהו, אם כן, המקור לְסיפור העם הכמעט אוניברסאלי על אודות האלים אשר ירדו אל הארץ ועל בנות האדם אשר ילדו להם גזע עתיק של גיבורים. וכל האגדה הזו התבלבלה עוד יותר עם ההתמזגויות הגזעיות של האדמים אשר הופיעו לאחר מכן בגן השני.

77:2.4 (857.1) הואיל ומאה החברים הגשמיים בסגל הנסיך נשאו בקרבם מטען פלזמה של הזנים האנושיים האנדוניים, מטבע הדברים הציפייה הייתה שאם וכאשר הם יחלו בהתרבות מינית, צאצאיהם יהיו דומים לחלוטין לאלו של הורים אנדונים אחרים. ואולם, כאשר החלו שישים החברים המורדים של הסגל – חסידיו של נוֹד – לעסוק ברבייה מינית הלכה למעשה, נמצא כי צאצאיהם עלו בהרבה על העמים האנדונים ועל עמי הסאנגיק כמעט בכל מובן. מצוינוּת בלתי-צפויה זו אפיינה לא רק את האיכויות הפיזיות והאינטלקטואליות, אלא גם את היכולות הרוחניות.

77:2.5 (857.2) התכונות המוטאנטיות אשר הופיעו בדור הנודי הראשון נבעו כתוצאה משינויים מסוימים אשר נערכו בתצורה ובהרכב הכימי של גורמי התורשה של מְטען הפלזמה האנדוני. שינויים אלו נגרמו בשל הנוכחות, בגופם של חברי הסגל, של מעגלי קיום החיים רבי-עוצמה של מערכת שטניה. מעגלי החיים הללו גרמו לכרומוזומים של התבנית הייחודית של אורנטיה להתארגן-מחדש באופן הדומה יותר לתבניות הסטנדרטיות של התמחות שטניה של מופע החיים המצוּוה של נבאדון. הטכניקה לגרימת מטמורפוזת פלזמה זו באמצעות פעולת זרמי החיים של המערכת אינה שונה בהרבה מהשיטות שבהן משתמשים מדעניה של

אורנטיה על-מנת להתאים את מִטען הפלזמה של צמחים ושל בעלי-חיים באמצעות שימוש בקרני X.

77:2.6 (857.3) וכך קמו ועלו העמים הנודיים כתוצאה משינויים משונים ובלתי-צפויים מסוימים, אשר התרחשו בפלזמת החיים אשר הועתקה – על-ידי המנתחים מאָנַוואלוֹן – מגוף התורמים האנדוניים אל אותם חברי סגל גשמיים.

77:2.7 (857.4) ראוי להזכיר כי מאה התורמים של מטען הפלזמה האנדונית קיבלו בתורם את המשלימה האורגנית של עץ החיים, כך ששכנו בגופם מעגלי החיים של שטניה. גם ארבעים-וארבעה האנדונים המותאמים, אשר מרדו בעקבות הסגל, הזדווגו בינם לבין עצמם ובכך תרמו תרומה כבירה לזנים הטובים יותר מקרב העמים האנדוניים.

77:2.8 (857.5) ושתי הקבוצות האלה – הכוללות 104 יחידים אשר נשאו את מטען הפלזמה האנדונית המותאם – מהוות את אבותיהם הקדמונים של הנודים, הגזע השמיני אשר הופיע באורנטיה. ומאפיין חדש זה של חיים אנושיים באורנטיה מייצג שלב נוסף בהתגוללות התכנית המקורית של השימוש בפלנטה זו כעולם התאמת-חיים, למעט העובדה שזו הייתה אחת מן ההתפתחויות אשר לא נצפו מראש.

77:2.9 (857.6) הנודים של קו התורשה הטהור היוו גזע נהדר, ואולם, בהדרגה הם התערבבו עם העמים האבולוציוניים של הארץ, ובטרם חלף זמן רב חלה הדרדרות גדולה. עשרת-אלפים שנים לאחר המרידה הם נפלו עד לנקודה שבה תוחלת חייהם הממוצעת עלתה אך במעט על זו של הגזעים האבולוציוניים.

77:2.10 (857.7) כאשר ארכיאולוגים חופרים ומגלים את רישומי לוחות החֶמר של צאצאיהם המאוחרים יותר של הנודים, השׂוּמֵרים, הם מגלים רשימות של מלכים שומרים אשר חוזרות כמה אלפי שנים לאחור; וככל שהרישומים הללו הינם קדומים יותר, כך הולכת ומתארכת תקופת שלטונם של המלכים היחידים הללו, מעשרים-וחמש או שלושים שנה ועד למאה-וחמישים שנה ויותר. התארכות זו של שלטון המלכים הקדומים-יותר מציינת כי כמה מן השליטים הנודים המוקדמים (צאצאים מיידיים של סגל הנסיך) אכן חיו חיים ארוכים

מאלו של יורשיהם המאוחרים יותר, ואף מרמזת על מאמץ למתוח את השושלות חזרה עד לדאלאמטיה.

77:2.11 (857.8) הרישומים על אודות יחידים מאריכי-חיים נובעים גם כתוצאה מבלבול בין חודשים לשנים כפרקי זמן. ניתן להיווכח בכך גם באילן היוחסין של אברהם בתורה וברישומים המוקדמים של הסינים. הבלבול בין החודש, או העונה, בת עשרים-ושמונה הימים, לבין השנה בת יותר משלוש-מאות וחמישים הימים – אשר נכנסה לשימוש מאוחר יותר – אחראי למסורות על אודות חיים אנושיים ממושכים מעין אלו. קיימים רישומים על אודות אדם אשר חי מעל לתשע-מאות "שנה". תקופה זו מייצגת מעט פחות משבעים שנה, וחיים שכאלו נחשבו במשך עידנים כממושכים ביותר; ובהמשך כונה משך חיים מעין זה בשם "שלוש פעמים עשרים שנה, ועוד עשר".

77:2.12 (858.1) מניין הזמן באמצעות החודשים בני עשרים-ושמונה הימים נמשך הרבה לאחר ימיו של אדם. ואולם, כאשר המצרים לקחו על עצמם לערוך רפורמה בלוח השנה, לפני כשבעת-אלפים שנה, הם עשו כן בדיוק נמרץ, והכניסו לשימוש את השנה בת 365 הימים.

3. מגדל בבל

77:3.1 (858.2) לאחר שקיעתה של דאלאמטיה נעו הנודים צפונה ומזרחה, ואז ייסדו את עירם החדשה, דִילְמוּן, כמטה הגזע והתרבות שלהם. וכחמישים-אלף שנה לאחר מותו של נוד, כאשר צאצאי סגל הנסיך התרבו מדי מכדי להתקיים בארצות הסמוכות לעירם החדשה דילמון, ולאחר שיצאו והחלו להינשא בנישואי תערובת עם האנדונים ועם שבטי הסאנגיק הסמוכים לגבולותיהם, סברו מנהיגיהם כי נדרש לעשות דבר-מה על-מנת לשמר את אחדותם הגזעית. בהתאם לכך כונסה מועצה של השבטים, ולאחר דיונים רבים אושרה תכניתו של בָּאבְּלוֹט, צאצא של נוד.

77:3.2 (858.3) באבלוט הציע להקים מקדש יומרני של האדרת הגזע במרכז הטריטוריה אשר אותה אכלסו אז. תוכנן כי המקדש הזה יכלול מגדל אשר טרם נראה כמותו בעולם. ומבנה זה

עתיד היה להיות מצבת זיכרון כבירה לגדולתם החולפת. רבים ביקשו להקים את האנדרטה הזו בדילמון, אולם אחרים טענו שמוטב למקם מבנה עצום ממדים שכזה במרחק בטוח מסכנות הים; זאת בזכרם את המסורות על אודות הצפתה של בירתם הראשונה, דאלאמטיה.

77:3.3 (858.4) בהתאם לתכניתו של באבלוט המבנים החדשים עתידים היו לשמש כגרעין המרְכז העתידי של התרבות והציוויליזציה הנודית. לבסוף התקבלה עצתו והבנייה החלה בהתאם לתכניותיו. שמה של העיר החדשה עתיד היה להיות **באבלוט**, על שם אדריכל ובנאי המגדל. מיקום זה נודע מאוחר יותר בשם בָּאבְּלוֹד, ולבסוף בשם בָּבֶל.

77:3.4 (858.5) ואולם, הנודים היו עדיין חלוקים בדעותיהם באשר לתכניות ולתכליתו של המפעל הזה. ואף בין המנהיגים לא שררה הסכמה מלאה בנוגע לתכניות הבנייה ולשימוש אשר ייעשה במבנים לאחר השלמתם. לאחר ארבע שנים וחצי של עבודה, התעוררה מחלוקת גדולה באשר למטרה ולמניע העומדים מאחורי בניית המגדל. הוויכוח הפך כה מר עד שהעבודה נעצרה לחלוטין. נשאי המזון הפיצו את החדשות על אודות המחלוקת, והרבה מחברי השבטים החלו להתכנס באתר הבנייה. הוצגו שלוש נקודות מבט שונות באשר לתכלית בניית המגדל:

77:3.5 (858.6) 1. הקבוצה הגדולה ביותר, כמעט מחצית, ביקשה לראות במגדל אנדרטה להיסטוריה הנודית ולעליונות הגזעית. הם סברו כי הוא חייב להיות מבנה כביר ומרשים אשר יעורר את הערצת כלל דורות העתיד.

77:3.6 (858.7) 2. הקבוצה השנייה בגודלה ביקשה לתכנן מגדל אשר ינציח את תרבותה של דילמון. הם ראו בעיני רוחם את באבלוט הופכת למכרז מסחרי, אמנותי ותעשייתי גדול.

77:3.7 (859.1) 3. הקבוצה הקטנה ביותר, המיעוט, סברה שהקמתו של המגדל מהווה הזדמנות לכפר על טיפשותם של אבותיהם הקדמונים אשר השתתפו במריבה של קאליגאסטיה. הם טענו שיש להקדיש את המגדל לפולחנו של אבי הכול, ושכל תכליתה של העיר החדשה הינה להוות תחליף לדאלאמטיה – קרי לשמש מרכז תרבותי ודתי עבור כל הברברים הסובבים.

77:3.8 (859.2) הצעת הקבוצה הדתית נדחתה מייד בהצבעה. הרוב דחה את התורה לפיה אבותיהם הקדמונים נאשמו במרידה; הם התרעמו על אות קלון גזעי מעין זה. לאחר שנפטרו מאחת מן הזוויות של המחלוקת, ומשלא הצליחו ליישב בדיון את חילוקי הדעות בין שתי האחרות – הם התדרדרו אל הלחימה. הדתיים – אלו אשר לא נלחמו – נסו אל בתיהם אשר בדרום, בעוד שאחיהם נלחמו עד אשר הושמדו כמעט כליל.

77:3.9 (859.3) לפני כשתים-עשרה אלף שנה נערך ניסיון שני להקים את מגדל בבל. הגזעים הממוזגים של האנדיטים (נודים ואדמים) קיבלו על עצמם להקים מגדל חדש על חורבותיו של המבנה הראשון, אך המפעל לא זכה לתמיכה מספקת; והוא קרס תחת המשקל היומרני שלו עצמו. אזור זה נודע במשך זמן רב בשם ארץ בבל.

4. מרכזי הציוויליזציה הנודיים

77:4.1 (859.4) תפוצתם של הנודים הייתה תוצאה מיידית של מלחמת האחים אשר פרצה בשל מגדל בבל. מלחמה פנימית זו הפחיתה במידה משמעותית את מספרם של הנודים הטהורים, ובמובנים רבים הייתה אחראית לכישלונם לכונן ציוויליזציה קדם-אדמית גדולה. למן הזמן הזה ואילך, במשך מעל למאה-ועשרים אלף שנה, הלכה והידרדרה התרבות הנודית, עד אשר היא רוממה באמצעות העירוי האדמי. אך אפילו בימיו של אדם הנודים היוו עדיין עם מוכשר. רבים מצאצאיהם המעורבים נמנו על בנאי הגן, ואחדים ממפקדי הקבוצות של ואן היו נודים. כמה מן המוחות המוכשרים ביותר אשר שירתו בסגלו של אדם נמנו על גזע זה.

77:4.2 (859.5) שלושה מארבעת המרכזים הנודים הגדולים הוקמו מייד לאחר סכסוך באבלוט:

77:4.3 (859.6) 1. **הנודים המערביים או הסורים.** שאריות הלאומנים – או אלו אשר דגלו בזיכרון הגזע – נעו צפונה, חברו לאנדונים וייסדו, לאחר מכן, את המרכזים הנודים אשר בצפון-מערב מסופוטמיה. הייתה זו הפזורה הנודית הגדולה ביותר, והם תרמו רבות לזן האַשׁוּרי המאוחר יותר.

77:4.4 (859.7) 2. **הנודים המזרחיים או העֵילָמִים.** המצדדים בזכות הַתרבות והמסחר היגרו במספרים גדולים מזרחה, לעילָם, ושם התאחדו עם שבטי הסאנגיק המעורבים. העילמים של התקופה שלפני שלושים-אלף עד ארבעים-אלף שנה הפכו זה מכבר לסאנגיקים בטבעם, אף-על-פי שהם המשיכו לקיים ציוויליזציה נעלה על זו של הברברים אשר סביב.

77:4.5 (859.8) לאחר כינונו של הגן השני נהוג היה לכנות את התיישבות הנודית הסמוכה הזו בשם "ארץ נוד"; ובמהלך התקופה הממושכת של שלום יחסי בין הקבוצה הנודית הזו לבין האדמים, שני הגזעים התערבבו במידה רבה, זאת מכיוון שהיה זה נהוג יותר ויותר כי בני האל (האדמים) יינשאו בנישואי תערובת עם בנות האדם (הנודים).

77:4.6 (860.1) 3. **הנודים המרכזיים או הקדם-שומֵריים.** קבוצה קטנה במוצא נהרות החידקל והפרת שימרה יותר ממורשתה הגזעית. בני קבוצה זו התקיימו במשך אלפי שנים ולבסוף סיפקו את המורשת הנודית אשר התמזגה עם האדמים על-מנת לכונן את העמים השומריים של ימי קדם.

77:4.7 (860.2) וכל זה מסביר כיצד הופיעו השומרים לפתע ובאופן כה מסתורי בזירת הפעולה של מסופוטמיה. החוקרים לעולם לא יוכלו להתחקות אחר עקבותיהם של השבטים הללו חזרה עד לראשיתם של השומרים, אשר מקורם היה לפני מאתים-אלף שנה, לאחר שקיעתה של דאלאמטיה. השבטים הקדומים הללו הופיעו לפתע בְּאופק הציוויליזציה, ללא כל עקבות ממקור כלשהו בעולם, וברשותם תרבות נעלה ומפותחת לחלוטין הכוללת מקדשים, עבודת מתכת, חקלאות, בעלי-חיים, קדרות, אריגה, חוקי מסחר, חוקים אזרחיים, טקסים דתיים ושיטת כתב עתיקה. בתחילת התקופה ההיסטורית אבד להם מזה זמן רב האלף-בית של דאלאמטיה, והם אימצו את שיטת הכתב המשונה אשר מקורה בדילמוּן. השפה השומרית,

אשר למעשה אבדה מן העולם, לא הייתה שֵׁמִית; היה לה הרבה מן המשותף לשפות המכונות אָריוֹת.

77:4.8 (860.3) הרישומים המפורטים אשר הותירו מאחוריהם השומרים מתארים את האתר של היישוב הבלתי-רגיל אשר מוקם במפרץ הפרסי, בסמוך לעיר דילמוּן המוקדמת יותר. המצרים כינו עיר זו של תהילת עבר בשם דִילְמָאט, בעוד שהשומרים המאוחרים יותר – אלו אשר הפכו לאדמים – בלבלו הן בין העיר הנודית הראשונה והן בין העיר הנודית השנייה לבין דאלאמטיה, וכינו את שלושתן בשם דילמוּן. והארכיאולוגים מצאו זה מכבר את לוחות החמר השומריים אשר מגוללים את סיפורו של גן עדן ארצי זה אשר "בו ברכו האלים לראשונה את האנושות בדוגמא לחיים מתורבתים ותרבותיים". והלוחות הללו, אשר מתארים את דילמוּן, גן העדן של האדם ושל האל, מונחים כעת חרש על מדפיהם המאובקים של מוזיאונים רבים.

77:4.9 (860.4) השומרים ידעו היטב על עדן הראשונה ועדן השנייה, ואולם, על-אף נישואי התערובת הנרחבים עם האדמים, הם המשיכו להתייחס אל שוכני הגן בצפון כאל בני גזע זר. הגאווה השומרית בתרבות הנודית הקדומה יותר הובילה אותם להתעלם מנופי התהילה המאוחרים יותר הללו לטובת ההדר והמסורות הפרדיסיות של העיר דילמון.

77:4.10 (860.5) 4. **הנודים והאמדונים הצפוניים – הוָאנִים.** קבוצה זו קמה לפני סכסוך באבלוט. הנודים הללו, הצפוניים מכולם, היו צאצאיהם של אלו אשר וויתרו על מנהיגותו של נוד ושל יורשיו לטובת זו של ואן ואמאדון.

77:4.11 (860.6) כמה מעמיתיו המוקדמים של ואן התיישבו לאחר מכן סביב חופי האגם אשר עדיין נושא את שמו, ומסורותיהם צמחו מסביב למיקום זה. אררט הפך להר המקודש להם, ובעבור הוואנים של הימים המאוחרים יותר נודעה לו משמעות דומה לזו אשר נודעה להר סיני בעבור העברים. לפני עשרת-אלפים שנה לימדו אבותיהם הקדמונים הוואנים של האשורים כי חוק המוסר שלהם, בן שבע הדיברות, ניתן לוואן מידי האלים על הר אררט. הם האמינו באמונה שלמה כי ואן, ועמיתו אמאדון, נלקחו מן הפלנטה בעודם בחיים בעת שעסקו בסגידה על ההר.

77:4.12 (860.7) הר אררט היה ההר הקדוש של צפון מסופוטמיה, ומכיוון שהרבה מן המסורות שלכם על אודות ימי קדם אלו נרכשו בהקשר של הסיפור הבבלי על אודות המבול, אין זה מפתיע כי הר אררט והאזור אשר סביבו נשזרו אל תוך הסיפור היהודי המאוחר יותר על אודות נוח והמבול הכלל-עולמי.

77:4.13 (860.8) בערך בשנת 35,000 לפני הספירה ביקר אדמסון באחד מן היישובים המזרחיים ביותר של הוואנים הקדומים על-מנת לייסד שם את מרכז הציוויליזציה שלו.

5. אדמסון וְרָאתָה

77:5.1 (861.1) ולאחר ששרטטנו את מפת האבות הקדמונים הנודים אשר מהם ירשו האמצעיונים המשניים, שומה על סיפור זה לסקור כעת את המחצית האדמית של מורשתם; זאת הואיל והאמצעיונים המשניים הינם גם נכדיו של אדמסון, בנו הבכור של הגזע הסגול באורנטיה.

77:5.2 (861.2) אדמסון נמנה עם אותה קבוצה מקרב ילדי אדם וחווה, אשר בחרה להישאר על-פני כדור הארץ יחד עם אביהם ואמם. כעת שמע בנו הבכור של אדם לעיתים תכופות מוואן ומאמאדון את הסיפור על אודות ביתם שבהרי הצפון, וזמן מה לאחר כינון הגן השני החליט לצאת ולחפש את ארץ חלומות הנעורים שלו.

77:5.3 (861.3) בעת הזו, היה אדמסון בן 120 שנה והיה אביהם של שלושים-ושניים ילדים מזן טהור של הגן הראשון. הוא רצה להישאר עם הוריו ולסייע בעדם בבנייתו של הגן השני, אך הוטרד מאוד בשל אובדן בת-זוגו וילדיהם, אשר בחרו כולם ללכת לעדנטיה יחד עם אותם ילדים אדמים אחרים אשר בחרו להפוך למשרתיהם של הגבוהים ביותר.

77:5.4 (861.4) אדמסון לא התכוון לנטוש את הוריו באורנטיה, והוא לא נטה לברוח מקושי או מסכנה, אך הוא מצא כי קשרי החברה בגן השני היו רחוקים מלהשביע רצון. הוא עשה

רבות על-מנת לקדם את פעילויות הבנייה והביטחון המוקדמות, אך החליט לעזוב צפונה בהזדמנות הראשונה. ואף כי עזיבתו הייתה נעימה לחלוטין, אדם וחווה התעצבו על אובדן בנם בכורם, ועל כך שהוא עוזב לעבר עולם מוזר ועוין, וכפי שחששו – שלא על-מנת לחזור.

77:5.5 (861.5) חבורה בת עשרים-ושבעה חברים נלוותה לאדמסון במסע צפונה, בחיפוש אחר האנשים הללו של פנטזיות ילדותו. תוך מעט יותר משלוש שנים מצאה המשלחת של אדמסון את מושא ההרפתקה שלה; ובקרב האנשים הללו הוא מצא אישה נפלאה ויפהפייה, בת עשרים, אשר טענה כי הינה הצאצאית האחרונה מן הזן הטהור של סגל הנסיך. אישה זו, רָאטָה, אמרה שאבות אבותיה היו כולם צאצאים של שניים מחברי סגל הנסיך אשר נפלו. היא הייתה השריד האחרון לגזעה, ולא היו לה אחים או אחיות אשר נותרו בחיים. היא כבר החליטה שלא להזדווג ולמות ללא צאצאים, אך ליבה הלך אחר שבי אדמסון המלכותי. וכאשר שמעה את הסיפור על אודות עדן, ועל האופן שבו תחזיותיהם של ואן ושל אמאדון אכן התגשמו, ובשעה שהקשיבה לסיפור על אודות כישלון הגן, אך ורק מחשבה אחת העסיקה את ראשה – להינשא לבן וליורש הזה של אדם. ואדמסון אימץ חיש מהר את הרעיון, ותוך פחות משלושה חודשים הם נישאו.

77:5.6 (861.6) אדמסון וראטה הקימו משפחה בת שישים-ושבעה ילדים. הם ייסדו קו כביר של הנהגת העולם, אך הם עשו דבר-מה נוסף. ראוי לזכור כי שתי ההוויות האלה אכן היו על-אנושיות. כל ילד רביעי אשר נולד להם היה מסדר ייחודי. לעיתים קרובות, הוא היה בלתי-נראה. מעולם לא אירע כדבר הזה בהיסטוריה של העולם. ראטה נבהלה מאוד – אפילו האמינה באמונות טפלות – אך אדמסון ידע היטב על אודות קיומם של האמצעיונים הראשיים, והסיק שדבר-מה דומה לכך מתרחש לנגד עיניו. כאשר הגיע הצאצא השני בעל ההתנהגות המוזרה, הוא החליט לזווג ביניהם, מכיוון שהאחד היה זכר והשנייה הייתה נקבה, וזהו הינו המקור לסדר המשני של האמצעיונים. בחלוף מאה שנה, לפני שהתופעה הזו נפסקה, הובאו לעולם כמעט אלפיים מהם.

77:5.7 (862.1) אדמסון חי 396 שנה. והוא חזר פעמים רבות על-מנת לבקר את אביו ואת אמו. מדי שבע שנים נסעו הוא וראטה דרומה אל הגן השני, ובינתיים המשיכו האמצעיונים

ליידע אותו על אודות הקורות את אנשיו. במהלך חייו של אדמסון, הם שירתו שירות גדול בבנייתו של מרכז עולמי חדש ועצמאי של אמת ושל יושרה.

77:5.8 (862.2) וכך עמד לפקודתם של אדמסון וראטה סגל נפלא זה של עוזרים, אשר עמלו יחד עמם במהלך חייהם הארוכים על-מנת לסייע בהפצתם של אמת מתקדמת ושל סטנדרטים גבוהים יותר של חיים רוחניים, אינטלקטואליים ופיזיים. והנסיגות אשר חלו מאוחר יותר מעולם לא האפילו עד תום על התוצאות של מאמץ זה לשיפור העולם.

77:5.9 (862.3) האדמסונים קיימו תרבות גבוהה במשך כמעט שבעת-אלפים שנה לאחר זמנם של אדמסון ושל ראטה. מאוחר יותר הם התמזגו עם הנודים והאנדונים השכנים, ונכללו אף הם בין "הגיבורים אשר מעולם". וכמה מן ההתקדמויות של אותו עידן נשמרו והפכו לחלק רדום בפוטנציאל התרבותי אשר פרח לאחר מכן בציוויליזציה האירופאית.

77:5.10 (862.4) מרכז ציוויליזציה זה מוקם באזור המזרחי של קצהו הדרומי של הים הכספי, ליד קוֹפֶּט דָאג. במרחק קצר במעלה הגבעות של טורקיסטאן נמצאים שרידיו של מה שהיה פעם המטה האדמסוני של הגזע הסגול. באתרים אלו של שטחי הרמה, הממוקמים ברצועה קדומה, צרה ופורייה השוכנת בגבעות הנמוכות של רכס קוֹפֶּט, קמו בזו אחר זו, בתקופות שונות, ארבע תרבויות נבדלות אשר טופחו בידי ארבע קבוצות שונות של צאצאי אדמסון. הייתה זו השנייה מקרב הקבוצות האלה אשר היגרה מערבה ליוון ואל איי הים התיכון. שארית צאצאיו של אדמסון היגרו צפונה ומערבה, ונכנסו לאירופה יחד עם הזן הממוזג של הגל האנדיטי האחרון אשר יצא ממסופוטמיה, והם אף נמנו עם הפולשים האנדיטים-ארים להודו.

6. האמצעיונים המשניים

77:6.1 (862.5) בעוד שמקורם של האמצעיונים הראשיים היה על-אנושי כמעט לחלוטין, הסדר המשני מהווה נצר לזן האדמי אשר התאחד עם צאצאים אשר הפכו אנושיים של אבות

קדמונים משותפים לאלו של הסגל הבכיר.

77:6.2 (862.6) בקרב ילדיו של אדמסון היו אך ורק שישה-עשר מן האבות הקדמוניים הייחודיים של האמצעיונים המשניים. ילדים ייחודיים אלו נחלקו שווה בשווה באשר למינם, וביכולתו של כל זוג היה להפיק אמצעיון משני אחד מדי שבעים יום, זאת באמצעות טכניקה משולבת אשר כללה קשר מיני וקשר בלתי-מיני. ותופעה שכזו מעולם לא התאפשרה קודם לכן על-פני כדור הארץ, ואף לא חזרה להתרחש מאז.

77:6.3 (862.7) שישה-עשר הילדים הללו חיו ומתו כבני-תמותה של העולם (זאת למעט המוזרויות שלהם), ואולם צאצאיהם הטעונים חשמלית ממשיכים לחיות עוד ועוד, מכיוון שהם אינם כפופים למגבלות הגוף בן התמותה.

77:6.4 (862.8) בסופו של דבר הפיק כל אחד משמונת הזוגות 248 אמצעיונים, וכך הגיעו לעולם בני הסגל המשני המקורי, אשר בו 1,984 חברים. קיימות שמונה תת-קבוצות של אמצעיונים משניים. הם מכונות א-ב-ג הראשונה, השנייה, השלישית וכן הלאה. וכן, קיימות ד-ה-ו הראשונה, השנייה, השלישית וכן הלאה.

77:6.5 (862.9) לאחר כישלונו של אדם חזרו האמצעיונים הראשיים לשרת את המלכי-צדקים הנאמנים, זאת בעוד שהקבוצה המשנית סופחה למרכז של אדמסון עד יום מותו. שלושים-ושלושה מן האמצעיונים המשניים – מנהיגי הארגון שלהם בעת מות אדמסון – עמלו על-מנת לגייס את כלל המסדר לשירות המלכי-צדקים, וכן כדי לכונן קשר עם הסגל הראשי. אולם, משהם נכשלו בכך, הם נטשו את חבריהם ועברו כגוף אחד לשרת את הנאמנים הפלנטאריים.

77:6.6 (863.1) לאחר מותו של אדמסון, הפכו שאר האמצעיונים המשניים לגורם השפעה מוזר, בלתי-מאורגן, ובלתי-משויך באורנטיה. מאז אותם ימים ועד לימיו של מאקיוונטה מלכי-צדק, הם התנהלו באופן בלתי-סדיר ובלתי-מאורגן. המלכי-צדק הזה השתלט עליהם באופן חלקי, ואולם, הם המשיכו לגרום צרות רבות באורנטיה עד לימיו של מיכאל המשיח. ובעת שהותו על-פני כדור הארץ, הם כולם קיבלו החלטות סופיות באשר לגורלם העתידי, והרוב הנאמן התגייס לשרת תחת הנהגתם של האמצעיונים הראשיים.

7. האמצעיונים המורדים

77:7.1 (863.2) מרבית האמצעיונים הראשיים נפלו לחטא בעת המרידה של לוציפר. כאשר נבדקה מנת ההרס של המרידה הפלנטארית, נתגלה, בין יתר האבדות, כי מתוך ה-50,000 המקוריים, 40,119 הצטרפו להסתלקותו של קאליגאסטיה.

77:7.2 (863.3) המספר המקורי של אמצעיונים משניים היה 1984, ומתוך אלו 873 כשלו בהתיישרות עם שלטונו של מיכאל והושמו כנדרש במעצר כחלק מהליך השיפוט הפלנטארי באורנטיה ביום של פֶּנְטֶקוֹסְט. אף-אחד לא יוכל לחזות את גורלם של היצורים הכושלים הללו.

77:7.3 (863.4) שתי קבוצות האמצעיונים המורדים מוחזקות כעת במעצר בהמתנה לגזר הדין הסופי בנוגע לענייני המרידה במערכת. ואולם, בטרם החל העידן הפלנטארי הנוכחי, הם עשו דברים מוזרים רבים בכדור הארץ.

77:7.4 (863.5) האמצעיונים הבלתי-נאמנים הללו היו מסוגלים לחשוף את עצמם לעיני בני-תמותה בתנאים מסוימים, ובמיוחד היה הדבר נכון באשר לעמיתיו של בַּעַל-זְבוּב, מנהיג האמצעיונים המשניים הבוגדים. ואולם, אין לבלבל בין היצורים הייחודיים הללו לבין כרובים ושרפים מורדות, אשר אף הן היו בכדור הארץ עד לזמן מות ישוע המשיח וקימתו לתחייה לאחר מכן. כמה מן הסופרים הקדומים כינו את היצורים האמצעיונים המורדים בכינוי רוחות ושדים רעים, ואת השרפים הבוגדות בכינוי מלאכיות רעות.

77:7.5 (863.6) בשום עולם לא יוכלו רוחות רעות להשתלט על דעת בת-תמותה לאחר חייו של בן פרדיס של מתת. ואולם, בטרם ימיו של מיכאל המשיח באורנטיה – בטרם הגיעו באופן אוניברסאלי מכוונני המחשבה ובטרם שטפה רוחו של המאסטר כל בשר – האמצעיונים המורדים הללו אכן היו מסוגלים להשפיע על דעתם של בני-תמותה נחותים מסוימים ולשלוט במידת מה בפעולותיהם. את זאת הם עשו ממש באותה דרך שבה פועלים היצורים האמצעיונים הנאמנים בשעה שהם משמשים כשומרי קשר יעילים של הדעת

האנושית של סגל המילואים של הגורל באורנטיה, באותם זמנים שבהם המכוונן למעשה מתנתק מן האישיות למשך התקופה שבה הוא מצוי בקשר עם אינטליגנציות על-אנושיות.

77:7.6 (863.7) לא הייתה זו אך צורת התבטאות גרידא כאשר אמר הכתוב: "ויביאו אליו את כל החולים המעונים בכל חולָיִם ומכאובם, את אחוזי השדים ואת מוכי הירח". ישוע ידע והכיר אל-נכון בהבדל שבין אי-שפיות לבין השתלטות שדים, אף כי בדעתם של בני זמנו ודורו חל בלבול רב בין שני המצבים הללו.

77:7.7 (863.8) ואפילו לפני פנטקוסט, לא יכלה רוח מרדנית לשלוט בדעת אנושית רגילה; ולמן אותו היום אפילו הדעת החלשה של בני-תמותה נחותים משוחררת מן האפשרות הזו. מאז הגיעה רוח האמת, הגירוש-לכאורה של שדים היה בבחינת בלבול בין אמונה בדיבוק של שד לבין היסטריה, אי-שפיות ופיגור. ואולם, אך ורק בשל העובדה שהמתת של מיכאל שחררה לעד את דעתו של כל בן-אנוש מן האפשרות של השתלטות שדים, אל לכם לדמות בעיני רוחכם כי אפשרות זו לא הייתה בבחינת מציאות בעידנים קודמים.

77:7.8 (864.1) קבוצת האמצעיונים המורדים כולה כלואה לעת הזאת בפקודת הגבוהים ביותר של עדנטיה. הם לא נודדים יותר בעולם הזה מתוך כוונה לגרום צרות. בלא קשר לנוכחותם של מכוונני המחשבה, העובדה כי רוח האמת שטפה כל בשר, הפכה לעד את פלישתן של רוחות בלתי-נאמנות מכל סוג או תיאור אפילו לדעת האנושית החלשה ביותר, לבלתי-אפשרית. למן היום של פנטקוסט, לעולם לא תוכל להתרחש שוב השתלטות שדים על הדעת האנושית.

8. האמצעיונים המאוחדים

77:8.1 (864.2) בהליך השיפוט האחרון של העולם הזה, כאשר העביר מיכאל את שורדי הזמן הנמים, נותרו היצורים האמצעיונים מאחור על-מנת לסייע בעבודה הרוחנית והרוחנית-למחצה בפלנטה. כעת הם פועלים כסגל אחד הכולל את שני הסדרים ומונה 10,992 חברים. **האמצעיונים המאוחדים של אורנטיה** נשלטים כעת לסירוגין בידי החבר

הבכיר של כל אחד מן הסדרים הללו. שיטה זו הונהגה למן התמזגותם לכדי קבוצה אחת, זמן קצר לאחר פנטקוסט.

(864.3) 77:8.2 חברי הסדר הוותיק יותר, או הראשי, נודעים על-פי-רוב באופן מספרי; לעתים קרובות הם מכונים 1-2-3 הראשון, 4-5-6 הראשון וכן הלאה. באורנטיה, האמצעיונים האדמים מכונים באופן אלף-ביתי על-מנת להבחין בינם לבין הציון המספרי אשר ניתן לאמצעיונים הראשיים.

(864.4) 77:8.3 בכל הקשור לתזונה ולקליטת אנרגיה, שני הסדרים מהווים הוויות לא-חומריות; ואולם, הם חולקים רבות מן התכונות האנושיות ויכולים ולהבין את הומור שלכם וליהנות ממנו, כמו גם מן הפולחן. כאשר הם מסופחים לבני-תמותה, הם נכנסים לרוח העבודה, המנוחה והמשחק האנושיים. אך האמצעיונים אינם ישנים, ואף אין להם יכולת להתרבּות. במובן מסוים, חברי הקבוצה המשנית מובחנים בקווים שבין זכריות לנקביות, ולעיתים קרובות מדובר עליהם כ"הוא" או כ"היא". לעיתים קרובות הם עובדים יחד בזוגות מעין כאלה.

(864.5) 77:8.4 אמצעיונים אינם בני-אדם ואף לא מלאכיות; ואולם, האמצעיונים המשניים קרובים יותר בטבעם לבני-אדם מאשר לְמלאכיות; במובן מסוים, הם מגיעים מקרב הגזעים שלכם, ולפיכך הינם מבינים ואוהדים מאוד בעת מגעיהם עם ישויות אנושיות; הם הינם בעלי ערך בל-יתואר עבור השרפים בעת עבודתן למען ועם הגזעים השונים של האנושות; ושני הסדרים הינם חיוניים לשרפים המשמשות כשומרות אישיות של בני-תמותה.

(864.6) 77:8.5 בהתאם למתנות המוּלדוֹת ולכישורים הנרכשים, האמצעיונים המאוחדים של אורנטיה מאורגנים לשירות עם השרפים הפלנטאריות בקבוצות הבאות:

(864.7) 77:8.6 1. **שליחים אמצעיונים**. חברי הקבוצה הזו נושאים שמות; הם מהווים סגל קטן ומסייעים רבות בְּעולם אבולוציוני במתן שירות של תקשורת אישית מהירה ואמינה.

(864.8) 77:8.7 2. **זקיפים פלנטאריים**. האמצעיונים הינם השומרים, הזקיפים, של עולמות החלל. הם משמשים בתפקיד החשוב של משקיפים על כלל התופעות הרבות וסוגי התקשורת

בעלי החשיבות עבור ההוויות העל-טבעיות של העולם. הם מסיירים בעולם הרוח הבלתי-נראה של הפלנטה.

77:8.8 (865.1) 3. **אישיויות קשר.** בקשר הנוצר עם בני התמותה של העולמות החומריים, כמו גם עם היחיד אשר דרכו משודרים מסרים אלו, לעולם מופעלים היצורים האמצעיונים. והם מהווים גורם חיוני במסגרת קשרים מעין אלו של הרמות הרוחניות והחומריות.

77:8.9 (865.2) 4. **סייעי קדמה.** אלו הם הרוחניים יותר מקרב היצורים האמצעיונים, והם פזורים כמסייעים לסדרים השונים של השרפים הפועלות בפלנטה בקבוצות מיוחדות.

77:8.10 (865.3) קיים שוני ניכר ביכולותיהם של האמצעיונים להתקשר עם השרפים אשר מעל ועם דודניהם האנושיים אשר מתחת. לדוגמא, לאמצעיונים הראשיים קשה עד מאוד להתקשר ישירות עם הסוכנויות החומריות. הם קרובים הרבה יותר לטיפוסי ההוויות המלאכיים, ולפיכך מוצבים על-פי-רוב לעבודה עם הכוחות הרוחניים השוכנים בפלנטה ולסעד שלהם. הם משמשים כבני-לוויה וכמדריכיהם של המבקרים השמימיים ושל התלמידים השוהים; זאת בעוד שהיצורים המשניים מסופחים באופן כמעט-בלעדי לסעד ההוויות החומריות של העולם.

77:8.11 (865.4) **1,111** האמצעיונים המשניים הנאמנים עוסקים במשימות חשובות על-פני כדור הארץ. בהשוואה לעמיתיהם הראשיים, הם בהחלט חומריים. הם מתקיימים ממש מחוץ לטווח הראייה האנושי, ויש להם די יכולת להסתגל – כאשר זה רצונם – על-מנת ליצור קשר פיזי עם מה שבני-אדם מכנים "דברים חומריים". ליצורים ייחודיים אלו יש יכולות מובחנות מסוימות לשלוט בַּדברים של הזמן והמרחב, ואף בחיות של העולם.

77:8.12 (865.5) רבות מן התופעות הממשיות יותר המיוחסות למלאכיות בוצעו על-ידי האמצעיונים המשניים. כאשר המורים המוקדמים של בשורת ישוע הושלכו לכלא על-ידי המנהיגים הדתיים הבורים של אותם ימים, הייתה זו "מלאכית אלוהים" של ממש, אשר עליה נאמר "ותפתח בלילה את דלתי בית הכלא ותוציאם". ואולם, במקרה של שחרור שִׁמְעוֹן כֵּיפָא

לאחר רצח יעקב במצוות הורדוס, היה זה אמצעיוני משני אשר ביצע את העבודה אשר יוחסה למלאכית.

77:8.13 (865.6) עבודתם העיקרית כיום הינה של עמיתי קשר אישיים בלתי-נתפשים לאותם גברים ונשים המרכיבים את סגל המילואים הפלנטארי של הגורל. הייתה זו עבודתה של קבוצה משנית זו – בסיוע יעיל של חלק מן הסגל הראשי – אשר הביאה לתיאום האישיויות והנסיבות באורנטיה, אשר גרמו בסופו של דבר למפקחים השמימיים של הפלנטה ליזום את הבקשות אשר הובילו לקבלת הצווים המאפשרים את מימושה של סדרת ההתגלויות, אשר מצגת זו מהווה חלק ממנה. ואולם, ראוי להבהיר כי היצורים האמצעיונים אינם מעורבים בהצגות השפלות המתרחשות תחת הכותרת הכללית של "ספיריטואליזם". האמצעיונים אשר נוכחים באורנטיה, ואשר לכולם מעמד נכבד, אינם קשורים לתופעה המכונה "תקשור עם מדיום"; על-פי-רוב הם אינם מתירים לבני-אדם להיות עדים לפעילויות הפיזיות שלהם, או לקשרים אחרים, עם עולם החומר – אשר נדרשים מעת לעת – כפי שאלו נתפשים בחושים האנושיים.

9. אזרחיה הקבועים של אורנטיה

77:9.1 (865.7) ניתן להחשיב את האמצעיונים כקבוצה הראשונה של תושבי קבע אשר אותם ניתן למצוא בקרב הסדרים השונים של העולמות ברחבי היקומים; וזאת בניגוד למרקיעים האבולוציוניים, כדוגמת היצורים בני התמותה וציבור המלאכיות. נוכל למצוא אזרחי קבע מעין אלו בנקודות שונות במהלך ההרקעה לעבר פרדיס.

77:9.2 (866.1) שלא כסדרים שונים של הוויות שמימיות המוצבות בפלנטה על-מנת **לסעוד**, האמצעיונים **חיים** בעולם מיושב. השרפים באות והולכות, ואולם היצורים האמצעיונים נשארים וימשיכו להישאר, אף-על-פי שהם משמשים כסועדים עבור ההוויות הילידות של הפלנטה; והם מספקים את המשטר המתמשך היחיד אשר יוצר הרמוניה ומחבר בין כל ממשלותיהן המתחלפות של הצבאות המלאכיים.

77:9.3 (866.2) כאזרחים בפועל של אורנטיה, לאמצעיונים יש עניין אינטימי בגורלה של הספֵרה הזו. הם מהווים איגוד נחוש, והם עובדים בהתמדה על-מנת לקדם את הפלנטה אשר בה נולדו. ניתן ללמוד על אודות נחישותם מן הקו המנחה של סדרם: "את אשר האמצעיונים המאוחדים מתכננים, האמצעיונים המאוחדים מבצעים".

77:9.4 (866.3) אף-על-פי שהיכולת לחצות את מעגלי האנרגיה מאפשרת לכל אמצעיון לעזוב את הפלנטה, כל אחד מהם התחייב באופן אישי שלא לעזוב את פלנטה בטרם ישוחרר על-ידי שלטונות היקום לעשות זאת במועד כזה או אחר. האמצעיונים מעוגנים לפלנטה עד לעידנים המבוססים של אור וחיים. למעט 1-2-3 הראשון, מעולם לא עזב אמצעיון נאמן כלשהו את אורנטיה.

77:9.5 (866.4) 1-2-3 הראשון, הבכור מקרב הסדר הראשי, שוחרר מחובותיו הפלנטאריות המיידיות זמן קצר לאחר פנטקוסט. אמצעיון נאצל זה עמד איתן לצד ואן ואמאדון במהלך הימים הטרגיים של המרידה הפלנטארית, ומנהיגותו העשויה ללא-חת היוותה גורם משמעותי בהפחתת מספר החללים אשר נפלו מסדרו. כעת הוא משרת בירושם כחבר בקבוצת ארבעה-ועשרים היועצים, זאת לאחר ששימש כמושל הכללי של אורנטיה פעם אחת מאז פנטקוסט.

77:9.6 (866.5) האמצעיונים נותרים בפלנטה, ואולם ממש כשם שבני-תמותה משוחחים עם נוסעים אשר מרחוק הגיעו וכך לומדים על אודות מקומות מרוחקים על-פני הפלנטה, כך משוחחים האמצעיונים עם נוסעים שמימיים ולומדים על המקומות המרוחקים של היקום. וכך הם לומדים על אודות המערכת והיקום הללו, ואפילו על אודות אורוונטון והבריאות האחיות שלו; וכך הם מכינים את עצמם לאזרחות ברמות הגבוהות של הקיום כיצורים.

77:9.7 (866.6) בעוד שהאמצעיונים הגיעו לידי קיום כשהם מפותחים לגמרי – קרי, הם לא חוו תקופת צמיחה או התפתחות בשל חוסר-בשלות – הם לעולם אינם מפסיקים להחכים ולצבור ניסיון. בדומה לבני-תמותה, הם יצורים אבולוציוניים, ויש להם תרבות אשר הינה הישג אבולוציוני אמיתי. בסגל האמצעיונים של אורנטיה נוכל למצוא מוחות גדולים רבים ורוחות עתירות-עוצמה רבות.

77:9.8 (866.7) במובן הרחב, הציוויליזציה של אורנטיה מהווה יציר משותף של בני התמותה ושל האמצעיונים של אורנטיה; ודבר זה נכון למרות ההבדל הנוכחי בין שתי רמות התרבות, הבדל אשר לא יקבל פיצוי עד לעידני האור והחיים.

77:9.9 (866.8) התרבות האמצעיונית, בהיותה יציר האזרחים האלמותיים של הפלנטה, הינה חסינה למדי בפני תהפוכות הזמן המכבידות על הציוויליזציה האנושית. בני האדם לדורותיהם שוכחים, ואילו סגל האמצעיונים זוכר; וזיכרון זה משמש כבית האוצר של המסורות של עולמכם המיושב. וכך נותרת תרבות של פלנטה נוכחת לנצח באותה פלנטה, ובנסיבות ההולמות יכולים להיות זיכרונות אצורים מעין אלו של מאורעות העבר, לחזור ולהיות זמינים, ממש כפי שהסיפור על אודות חייו ותורתו של ישוע ניתן על-ידי האמצעיונים של אורנטיה לדודניהם יצירי הבשר והדם.

77:9.10 (867.1) האמצעיונים הינם הסועדים המוכשרים אשר מפצים על הפער אשר נוצר עם מותם של אדם וחווה בין ענייניה הרוחניים של אורנטיה לבין ענייניה החומריים. כמו כן, הם הינם גם אחיכם הבכורים, חברים לדרך הארוכה במאבק להשיג מעמד מבוסס של אור ושל חיים באורנטיה. האמצעיונים המאוחדים הינם סגל אשר עמד במרידה, והם יתרמו נאמנה את חלקם לאבולוציה הפלנטארית עד אשר ישיג עולם זה את תכלית הימים, עד לאותו יום רחוק שבו אכן ישרור שלום על-פני האדמה ואכן ישכון רצון טוב בלבבות כל האנשים.

77:9.11 (867.2) בשל העבודה רבת הערך אשר מבצעים האמצעיונים הללו, מסקנתנו הינה שהם אכן חלק חיוני של הכלכלה הרוחנית של העולמות. ובמקומות שבהם לא הכתימה מרידה את ענייני הפלנטה, הם מסייעים לשרפים אפילו יותר.

77:9.12 (867.3) כלל הארגון של הרוחות הגבוהות, קהילות המלאכיות והחברים האמצעיונים מוקדש בהתלהבות לקידומה של תכנית פרדיס להישג של הרקעה ומושלמות מדורגים של בני התמותה האבולוציוניים; זהו אחד מן העיסוקים הנשגבים של היקום – תכנית ההישרדות הנעלה המביאה את האל מטה אל האדם, ואז, במעין שותפות נשגבת, נושאת את האדם מעלה

אל עבר האל, והלאה אל נצח השירות והישג האלוהיות – בעבור בן התמותה כמו גם בעבור האמצעיון.

77:9.13 (867.4) [הוצג על-ידי רב-מלאכית מנבאדון.]

>> מסמך 77 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 79 <<

מסמך 78

הגזע הסגול לאחר ימי אדם

78:0.1 (868.1) עֶדֶן השנייה הייתה ערש הציוויליזציה במשך כמעט שלושים-אלף שנים. כאן, במסופוטמיה, העמים האדמים החזיקו מעמד ושלחו את צאצאיהם אל קצות הארץ, ולאחר מכן, משאלו התמזגו עם השבטים הנודים ועם שבטי הסאנגיק, הם נודעו כאנדיטים. מן האזור הזה יצאו אותם גברים ונשים אשר יזמו את מפעלי הזמנים ההיסטוריים, ואשר האיצו במידה כה עצומה את הקדמה התרבותית באורנטיה.

78:0.2 (868.2) מסמך זה מתאר את ההיסטוריה הפלנטארית של הגזע הסגול, החל בזמן קצר לאחר כישלונו של אדם, בסביבות שנת 35,000 לפני הספירה, המשך דרך התמזגותם של בני הגזע הסגול עם גזעי הנודים והסאנגיק – התמזגות אשר יצרה את העמים האנדיטים ומתוארכת לסביבות שנת 15,000 לפני הספירה – והלאה עד להיעלמותם הסופית מארצות מולדתם במסופוטמיה, בסביבות שנת 2000 לפני הספירה.

1. פיזור גזעי ותרבותי

78:1.1 (868.3) אף-על-פי שעם הגעתו של אדם היו הדעת והמוסר של הגזעים ברמה נמוכה, האבולוציה הפיזית המשיכה באין מפרע כמעט, בשל הדרישות אשר חוללה מרידת

קאליגסטיה. תרומתו של אדם למעמדם הביולוגי של הגזעים, אף כי מפעל זה נכשל חלקית, רוממה עד מאוד את עמי אורנטיה.

78:1.2 (868.4) אדם וחווה אף תרמו תרומה בעלת-ערך ביותר להתקדמות החברתית, המוסרית והאינטלקטואלית של המין האנושי; הציוויליזציה האיצה במאוד את קצב התקדמותה הודות לנוכחות צאצאיהם. ואולם, בכל העולם של לפני שלושים-וחמש אלף שנה התקיימה אך תרבות מועטה. פה ושם התקיימו מרכזי תרבות מסוימים, אך מרביתה של אורנטיה התבוססה בפראיות. הפיזור הגזעי והתרבותי היה כדלקמן:

78:1.3 (868.5) 1. **הגזע הסגול — אדמים ואדמסונים.** המרכז העיקרי של התרבות האדמית נמצא בגן השני, אשר מוקם במשולש הנהרות של החידקל והפרת; ואכן, היה זה ערש הציוויליזציות המערבית וההודית. המרכז המשני, או הצפוני, של הגזע הסגול היה המטה האדמסוני, אשר נמצא מזרחה מן החוף הדרומי של הים הכספי, ליד הרי קוּפֶט. משני המרכזים הללו יצאו אל הארצות הסובבות התרבות ופלסמת החיים אשר האיצו מיידית את התקדמות כלל הגזעים.

78:1.4 (868.6) 2. **קדם-שומריים ונודים אחרים.** ליד מוצא הנהרות, במסופוטמיה, היו קיימים אף שיירים של התרבות הקדומה מימי דאלאמטיה. בחלוף אלפי השנים, התמזגה קבוצה זו לחלוטין עם האדמים אשר מצפון, אך הם מעולם לא איבדו עד תום את מסורותיהם הנודיות. ככלל, קבוצות נודיות רבות אחרות אשר התיישבו בלֶבַנְט נספגו על-ידי הגזע הסגול אשר הלך והתפשט לאחר מכן.

78:1.5 (869.1) 3. **האנדונים** החזיקו חמישה או שישה יישובים ייצוגיים-יחסית מצפון וממזרח למטה של אדמסון. הם אף היו מפוזרים ברחבי טורקיסטאן; זאת בעוד שאיים מבודדים שלהם שרדו ברחבי אירו-אסיה, ובייחוד באזורים ההרריים. האבוריג'ינים הללו עדיין החזיקו בארצות הצפון של היבשת האירו-אסייתית, יחד עם איסלנד וגרינלנד, אך הם סולקו זה מכבר ממישוריה של אירופה על-ידי האדם הכחול ומעמקי הנהרות של אסיה הרחוקה יותר על-ידי הגזע הצהוב המתפשט.

78:1.6 (869.2) 4. **האדם האדום** אכלס את האמריקות, זאת לאחר שנדחק מאסיה מעל לחמישים-אלף שנה בטרם הגעתו של אדם.

78:1.7 (869.3) 5. **הגזע הצהוב.** העמים הסיניים היו מבוססים בשליטתם במזרח-אסיה. יישוביהם המתקדמים ביותר היו מצויים בצפון-מערב סין המודרנית, באזורים הגובלים בטיבט.

78:1.8 (869.4) 6. **הגזע הכחול.** האנשים הכחולים היו מפוזרים בכל רחבי אירופה, ואולם מרכזי התרבות הטובים יותר שלהם מוקמו בעמקים הפוריים ד-אז של אגן הים התיכון ובצפון-מערב אירופה. ספיגת הניאנדרטליים עיכבה באופן משמעותי את תרבותו של האדם הכחול, אולם מלבד זאת, הוא היה העם התוקפני, ההרפתקני וצמא-התגליות ביותר מכל העמים האבולוציוניים של אירו-אסיה.

78:1.9 (869.5) 7. **הודו הקדם-דְרָוִידִית.** המזיגה הסבוכה של הגזעים בהודו – אשר כללה את כלל גזעי כדור-הארץ, ובמיוחד את הירוק, הכתום והשחור – החזיקה תרבות מעט יותר גבוהה מזו של האזורים הסובבים.

78:1.10 (869.6) 8. **הציוויליזציה בסהרה.** היסודות העליונים של גזע האינדיגו קיימו את יישוביהם המתקדמים ביותר במה שהיום הינו מדבר סהרה הגדול. קבוצה אינדיגו-שחורה זו נשאה בקרבה זנים נרחבים מן הגזע הכתום ומן הגזע הירוק אשר נספגו אל תוכה.

78:1.11 (869.7) 9. **אגן הים התיכון.** הגזע הממוזג ביותר מחוץ להודו אכלס את מה שהיום הינו אגן הים התיכון. כאן נפגשו האנשים הכחולים מן הצפון עם תושבי הסהרה מן הדרום והתערבבו עם הנודים והאדמים מן המזרח.

78:1.12 (869.8) זו הייתה תמונה העולם לפני תחילת ההתפשטויות הגדולות של בני הגזע הסגול, לפני כעשרים-וחמש אלף שנה. התקווה לציוויליזציה עתידית שכנה בגן השני שבין הנהרות במסופוטמיה. כאן, בדרום-מערב אסיה, התקיים פוטנציאל לציוויליזציה כבירה,

האפשרות להפצה של הרעיונות והאידיאלים אשר ניצלו מימי דאלאמטיה ומימי עדן אל שאר העולם.

78:1.13 (869.9) אדם וחווה הותירו מאחור צאצאים בשיעור מוגבל אך בעלי-עוצמה, והמשקיפים השמימיים באורנטיה המתינו בכיליון עיניים על-מנת לגלות כיצד יזָכו את עצמם יורשים אלו של הבן והבת החומריים אשר שגו.

2. האדמים בגן השני

78:2.1 (869.10) במשך אלפי שנים עמלו בניו של אדם לאורך נהרות מסופוטמיה על-מנת לפתור את בעיותיהם הנוגעות להשקיה ולשליטה בהצפות בדרום, על-מנת להפוך את מערכי ההגנה אשר בצפון למושלמים, וכן על-מנת לנסות ולשמר את מסורותיהם באשר לתהילת עדן הראשונה.

78:2.2 (869.11) ההרואיות אשר הופגנה על-ידי מנהיגות הגן השני מהווה את אחד מן האֶפּוֹסים המדהימים ומעוררי ההשראה ביותר בהיסטוריה של אורנטיה. הנשמות הנפלאות האלה מעולם לא איבדו לחלוטין את הקשר עם תכלית המשימה האדמית; לפיכך, הן לחמו באומץ על-מנת להדוף את השפעות השבטים הנחותים אשר סביב, בה בעת ששלחו את מיטב בניהם ובנותיהם כזרם יציב של שליחים אל הגזעים של הארץ. לעיתים רוקנה ההתפשטות הזו את תרבות האם, ואולם העמים הנעלים הללו תמיד שיקמו את עצמם.

78:2.3 (870.1) הציוויליזציה, החברה והמעמד התרבותי של האדמים היו ברמה גבוה בהרבה מרמתם הכללית של הגזעים האבולוציוניים של אורנטיה. רק בקרב ההתיישבות הוותיקה של ואן ואמאדון ובקרב האדמסונים התקיימה ציוויליזציה אשר עשויה הייתה להשתוות לזו. ואולם, הציוויליזציה של עדן השנייה הייתה מבנה מלאכותי — **היא לא התפתחה** — ולפיכך נידונה להידרדר עד אשר הגיעה לרמה אבולוציונית טבעית.

78:2.4 (870.2) אדם הותיר אחריו תרבות אינטלקטואלית ורוחנית כבירה, אך היא לא הייתה מתקדמת בכל הנוגע למכשור מכאני, וזאת משום שעל-מנת להבטיח פירות המצאה, כל

ציוויליזציה מוגבלת על-ידי המשאבים הטבעיים הזמינים, הגאונות המולדת והפנאי המספק העומדים לרשותה. הציוויליזציה של הגזע הסגול התבססה על נוכחותו של אדם ועל המסורות של עדן הראשונה. לאחר מותו של אדם וככל שהמסורות הללו הלכו והתעמעמו בחלוף אלפי השנים, רמתם התרבותית של האדמים הידרדרה בהתמדה, עד אשר הגיעה למצב של איזון הדדי אל מול מעמדם של העמים הסובבים ואל מול היכולות התרבותיות אשר התפתחו באופן טבעי בקרב הגזע הסגול.

78:2.5 (870.3) ואולם, בסביבות שנת 19,000 לפני הספירה היוו האדמים אומה אמיתית בת כארבעה וחצי מיליון איש; וזאת לאחר שמיליונים מצאצאיהם שטפו זה מכבר את העמים הסובבים.

3. ההתפשטויות המוקדמות של האדמים

78:3.1 (870.4) הגזע הסגול שמר במשך אלפים רבים של שנים על המסורות העדניות של שלום, ודבר זה מסביר מדוע התעכבו זמן רב בטרם כבשו שטחים. בעת שסבלו מלחצי אוכלוסין, בִּמקום להילחם ולכבוש שטחים נוספים, הם שלחו את עודפי התושבים אל הגזעים האחרים בדמות מורים. אף כי ההשפעות התרבותיות של ההגירה המוקדמת הזו לא נמשכו לאורך זמן, מבחינה ביולוגית הפיחה הספיגה הזו של מורים, סוחרים ומגלים אדמים רוח חיים בעמים אשר סביב.

78:3.2 (870.5) כמה מן האדמים יצאו בתחילה מערבה אל עבר עמק הנילוס; אחרים חדרו מזרחה אל עבר אסיה, ואולם אלו היוו מיעוט. התנועה ההמונית של הימים המאוחרים יותר התקדמה באופן נרחב צפונה ומשם מערבה. בעיקרה, הייתה זו דחיפה הדרגתית אך מתמדת צפונה, כאשר החלק הגדול עשו את דרכם צפונה ואז מערבה בהקפה סביב הים הכספי אל תוך אירופה.

78:3.3 (870.6) לפני כעשרים-וחמש אלף שנה, רבים מן האלמנטים הטהורים של האדמים כבר היו מצויים בעצם ההתקדמות במסעם צפונה. וככל שהם חדרו צפונה כך הם הפכו לפחות

ופחות אדמים, עד אשר – בעת שבה אכלסו את טורקיסטאן – הם כבר היו ממוזגים לחלוטין עם הגזעים האחרים, ובייחוד עם הנודים. מעט מאוד מן האנשים הסגולים טהורי-הגזע הרחיקו מאז ומעולם בחדירתם לאירופה או לאסיה.

78:3.4 (870.7) בתקופה שבין השנים 30,000 ו-10,000 לפני הספירה התרחשו ברחבי דרום-מערב אסיה התמזגויות גזעיות אשר עיצבו את העידן. תושבי רמות טורקיסטאן היוו עַם איתן ונמרץ. מרבית התרבות של ימי ואן נשמרה מצפון-מערב להודו. עוד צפונה מן היישובים הללו, נשמרו הטובים שבין האנדונים המוקדמים. ובתנועתם צפונה, ספגו האדמים אל קרבם את שני הגזעים הללו בעלי התרבות והאופי הנעלים. התמזגות זו הובילה לאימוץ רעיונות חדשים רבים; היא אפשרה את התקדמות הציוויליזציה וקידמה במאוד את כל צורות האמנות, המדע והתרבות החברתית.

78:3.5 (871.1) עם סיומה של תקופת ההגירה האדמית המוקדמת, בסביבות שנת 15,000 לפני הספירה, כבר היו יותר צאצאים של אדם באירופה ובמרכז-אסיה מאשר בכל חלק אחר של העולם, אפילו לרבות מסופוטמיה. חלה הסתננות כמעט מלאה אל קרב הגזעים האירופיים הכחולים. החלקים הדרומיים של האדמות המכונות כעת רוסיה וטורקיסטאן היו מאוכלסות במאגר עצום של אדמים מעורבים בנודים, אנדונים וסאנגיקים אדומים וצהובים.
דרום-אירופה ורצועת הים התיכון אוכלסו על-ידי גזע מעורב של אנדונים ושל עמי סאנגיק – כתומים, ירוקים ואינדיגו – עם מעט מן הזן האדמי. אסיה הקטנה וארצות מרכז-מזרח אירופה הוחזקו על-ידי שבטים אשר היו אנדונים בעיקרם.

78:3.6 (871.2) גזע צבעוני ממוזג, אשר בעת הזו קיבל חיזוק משמעותי בדמותם של אלו אשר הגיעו ממסופוטמיה, התכונן במצרים לקראת כיבושה של התרבות ההולכת ונעלמת של עמק הפרת. העמים השחורים החלו לנוע דרומה יותר באפריקה, ובדומה לגזע האדום, היו מבודדים כמעט לחלוטין.

78:3.7 (871.3) הציוויליזציה של אזור הסהרה שובשה בשל בַצוֹרת, וזו של אגן הים התיכון בשל הצפה. הגזעים הכחולים עדיין לא הצליחו לפתח תרבות מתקדמת. האנדונים היו מפוזרים עדיין באזור הארקטי ובאזורי מרכז אסיה. בני הגזע הירוק והכתום הושמדו ככאלו.

גזע האינדיגו התקדם דרומה באפריקה, שם עתיד היה להתחיל בהידרדרותו הגזעית האיטית אך הממושכת.

78:3.8 (871.4) עמי הודו רבצו בקיפאונם, עם ציוויליזציה אשר אינה מצויה בהתקדמות; האדם הצהוב ביסס את אחיזתו במרכזה של אסיה; האדם החום לא החל עדיין את הציוויליזציה שלו באיים הסמוכים של האוקיינוס השקט.

78:3.9 (871.5) התפזורת הגזעית הזו – אשר נלוו לה שינויי אקלים נרחבים – הניחה את היסוד לתחילת התקופה האנדיטית בציוויליזציה של אורנטיה. ההגירות המוקדמות האלה השתרעו על-פני תקופה בת יותר מעשרת-אלפים שנים, מסביבות שנת 25,000 לפני הספירה ועד שנת 15,000 לפני הספירה. ההגירות האנדיטיות המאוחרות יותר השתרעו מסביבות שנת 15,000 לפני הספירה ועד לשנת 6000 לפני הספירה לערך.

78:3.10 (871.6) לגלים הראשונים של האדמים נדרש זמן כה רב על-מנת לחצות את אירו-אסיה עד כי תרבותם אבדה ברובה במהלך המסע. רק האנדיטים המאוחרים יותר נעו במהירות מספקת על-מנת לשמר את התרבות העדנית בכל מרחק גדול שהוא ממסופוטמיה.

4. האנדיטים

78:4.1 (871.7) הגזעים האנדיטים היו המיזוגים הראשיים של הגזע הסגול מן הזן הטהור עם הנודים בנוסף לעמים האבולוציוניים. ככלל, ראוי להחשיב את האנדיטים ככאלו הנושאים בקרבם אחוז גדול בהרבה מן הדם האדמי מאשר הגזעים המודרניים. באופן כללי, המונח אנדיטי משמש לציון אותם עמים אשר מורשתם הגזעית הייתה סגולה בשיעור שבין שמינית לאחד חלקי שש-עשרה. בני אורנטיה המודרניים, ואפילו הגזעים הלבנים הצפוניים, מכילים הרבה פחות מהאחוז הזה מדמו של אדם.

78:4.2 (871.8) מקורם של העמים האנדיטים המוקדמים באזורים הסמוכים למסופוטמיה לפני יותר מעשרים-וחמש אלף שנה; והם היו מורכבים ממיזוג של האדמים והנודים. הגן השני

הוקף במעגלים משותפי-מרכז אשר בהם הלך ופחת שיעור הדם הסגול, וּבְפֶּרִיפֶּרְיָה של כור ההיתוך הגזעי הזה נולד הגזע האנדיטי. מאוחר יותר, כאשר נכנסו המהגרים האדמים והנודים לאזוריה הפוריים דאז של טורקיסטאן, הם התמזגו עד מהרה עם התושבים הנעלים יותר, והגזע הממוזג אשר נוצר הרחיב את הטיפוס האנדיטי צפונה.

78:4.3 (872.1) האנדיטים היוו את הזן האנושי הטוב ביותר בכל המובנים אשר הופיע באורנטיה למן ימי העמים הסגולים מן הזן הטהור. הם כללו את רוב הטיפוסים הגבוהים ביותר משאריות הגזע האדמי והגזע הנודי אשר שרדו, ומאוחר יותר, גם כמה מן הזנים הטובים ביותר של האדם הצהוב, הכחול והירוק.

78:4.4 (872.2) האנדיטים המוקדמים הללו לא היו אָרִים; הם היו קדם-ארים. הם לא היו לבנים; הם היו קדם-לבנים. הם לא היו עַם מערבי ואף לא מזרחי. ואולם, הייתה זו המורשת האנדיטית אשר הקנתה למזיגה הרב-לשונית, אשר מכונה בשם הגזעים הלבנים, את אותה הומוגניות כללית אשר מכונה קווקזית.

78:4.5 (872.3) הזנים הטהורים יותר של הגזע הסגול שימרו את המסורות האדמיות של חיפוש אחר השלום, ודבר זה מסביר מדוע התנועות המוקדמות יותר של הגזע היוו יותר בבחינת הגירות שלוות בטבען. ואולם, כאשר התאחדו האדמים עם הזנים הנודים – אשר היוו באותה עת גזע לוחמני – הפכו הצאצאים האנדיטים שלהם לאנשי הצבא המוכשרים והחכמים ביותר אשר חיו אי-פעם באורנטיה עד לאותם הימים. ומנקודה זו ואילך נשאו תנועותיהם של בני מסופוטמיה אופי יותר ויותר צבאי ולבשו דמות של כיבושים של ממש.

78:4.6 (872.4) האנדיטים הללו היו הרפתקניים; היו להם נטיות של שוטטות. כמות גדולה יותר מזן הסאנגיק או מן הזן האנדוני נטתה לאזן אותם. ואף-על-פי-כן, צאצאיהם המאוחרים יותר לא נחו עד אשר הקיפו את כדור הארץ, ועד אשר גילו את אחרונת היבשות המרוחקות ביותר.

5. ההגירות האנדיטיות

78:5.1 (872.5) תרבותו של הגן השני נשמרה במשך עשרים-אלף שנה, אך היא חוותה ירידה מתמדת עד לשנת 15,000 לפני הספירה, כאשר חידוש הכהונה של שֵׁת ומנהיגותו של אָמוֹסַאד חנכו עידן מזהיר. הגלים העצומים של הציוויליזציה, אשר התפשטו לאחר מכן בכל אירו-אסיה, באו מייד לאחר התחדשותו הכבירה של הגן, וזאת בשל האיחוד הנרחב של האדמים עם הנודים המעורבים הסובבים, איחוד אשר הביא ליצירתם של האנדיטים.

78:5.2 (872.6) האנדיטים הללו החלו לנוע מחדש ברחבי אירו-אסיה וצפון-אפריקה. התַרבות האנדיטית שלטה ממסופוטמיה ועד שִׁינְגְ'יָאנְג, ועל ההגירה המתמדת אל-עבר אירופה פיצה זרם מתמיד של אנשים חדשים אשר הגיעו ממסופוטמיה. ואולם, לא יהא זה מדויק לדבר על אודות האנדיטים כעל גזע במסופוטמיה גרידא, אלא בסמוך למועד שבו החלו צאצאיו המעורבים של אדם בהגירתם הסופית. בעת הזאת, אפילו הגזעים אשר בגן השני הפכו להיות כה ממוזגים עד שלא ניתן היה להתייחס אליהם יותר כאל אדמים.

78:5.3 (872.7) הציוויליזציה של טורקיסטאן קיבלה חיזוק וריענון מתמידים בדמותם של האנשים החדשים אשר הגיעו ממסופוטמיה, ובמיוחד בדמות הפרשים האנדיטים אשר הגיעו מאוחר יותר. ברמות של טורקיסטאן הייתה השפה המכונה אָרִית בתהליך היווצרות; היא הייתה מזיגה של הניב האנדוני של אותו אזור עם שפותיהם של האדמסונים ועם אלה של האנדיטים המאוחרים יותר. רבות מן השפות המודרניות נגזרות מן הדרך שבה דיברו השבטים המרכז-אסייתיים המוקדמים הללו אשר כבשו את אירופה, את הודו ואת החלקים הגבוהים של מישורי מסופוטמיה. שפה קדומה זו העניקה לשפות המערביות את כל אותו דמיון המכונה אָרִי.

78:5.4 (872.8) עד שנת 12,000 לפני הספירה שלושה רבעים מן הזן האנדיטי של העולם שכנו בצפון ובמזרח אירופה; וכאשר התרחשה ההגירה ההמונית המאוחרת והסופית

ממסופוטמיה, שישים-וחמישה אחוזים מגלי ההגירה האחרונים הללו נכנסו לאירופה.

78:5.5 (873.1) האנדיטים לא היגרו רק לאירופה, אלא גם לצפון-סין ולהודו; זאת בעוד שקבוצות רבות אחרות חדרו עד לקצות העולם כשליחים, כמורים וכסוחרים. הם תרמו משמעותית לקבוצות הצפוניות של עמי הסאנגיק של הסהרה. ואולם, אך ורק מורים וסוחרים מועטים חדרו מאז ומעולם דרומה יותר באפריקה ממוצא הנילוס. מאוחר יותר, אנדיטים ומצרים מעורבים ירדו מטה הן לאורך חופיה המזרחיים של אפריקה והן לאורך חופיה המערביים, הרבה מתחת לקו המשווה, אך הם לא הגיעו עד מדגסקר.

78:5.6 (873.2) האנדיטים הללו היו אלו אשר כונו דְרָוִידִים, ומאוחר יותר – כובשיה הארים של הודו; ונוכחותם במרכז אסיה שיפרה במאוד את אבותיהם הקדמונים של הטוּרָאנִים. רבים מבני הגזע הזה עשו את דרכם לסין, הן דרך שִׁינְגְ'יָאנְג והן דרך טיבט, והוסיפו איכויות רצויות לזנים הסיניים המאוחרים יותר. מעת לעת קבוצות קטנות עשו דרכן אל תוך יפן, אל פורמוזה, איי הודו המזרחית וסין הדרומית, אף כי רק מעטים מאוד נכנסו לסין בדרך החוף.

78:5.7 (873.3) מאה-שלושים-ושניים יחידים מקרב הגזע הזה יצאו במסע מיפן בצי של ספינות קטנות ולבסוף הגיעו לדרום-אמריקה; ובאמצעות נישואי תערובת עם ילידי האנדים, הם כוננו את השושלת של מי שלאחר מכן היו לשליטי האינקה. הם חצו את האוקיינוס השקט באמצעות התקדמות בשלבים קלים, והשתהו באיים הרבים אשר מצאו בדרכם. איי הקבוצה הפולינזית היו אז גם רבים יותר וגם גדולים יותר מאשר כיום, והמלחים האנדיטים הללו – כמו גם כמה מאלו אשר עקבו אחריהם – שינו במהלך מסעם את קבוצות הילידים מבחינה ביולוגית. כתוצאה מחדירת האנדיטים צמחו מרכזי ציוויליזציה משגשגים רבים בארצות האלה, אשר מצויות כעת מתחת לפני המים. במשך זמן רב היה אי הפסחא מרכזי דתי ומנהלי של אחת מן הקבוצות האלה אשר אבדו זה מכבר. ואולם, מתוך האנדיטים אשר חצו לפני זמן רב את האוקיינוס השקט, אותם מאה-שלושים-ושניים היו היחידים אשר הגיעו מאז ומעולם אל היבשות הראשיות של אמריקה.

78:5.8 (873.4) כיבושי ההגירה הללו של האנדיטים נמשכו עד לפיזורם הסופי, אשר חל בין השנים 8000 ו-6000 לפני הספירה. וככל שהם נהרו החוצה ממסופוטמיה, כך הם המשיכו

לדלדל את המאגרים הביולוגיים של ארץ מולדתם, בה בעת שחיזקו באופן משמעותי את העמים אשר סביב. ולכל אומה אשר אליה הגיעו הם הביאו עמם הומור, אמנות, הרפתקה, מוזיקה וייצור. הם היו מוכשרים בביות בעלי-חיים והיו חקלאים מומחים. בשלב זה, לכל הפחות, נוכחותם שיפרה על-פי-רוב את האמונות הדתיות ואת נהגי המוסר של הגזעים הוותיקים יותר. וכך התפשטה אט-אט תרבותה של מסופוטמיה החוצה לעבר אירופה, הודו, סין, צפון-אפריקה ואיי האוקיינוס השקט.

6. ההתפזרויות האחרונות של האנדיטים

78:6.1 (873.5) שלושת הגלים אשר יצאו אחרונים ממסופוטמיה עשו זאת בין שנת 8000 לשנת 6000 לפני הספירה. שלושת גלי התַרבות האדירים הללו נדחפו בכוח החוצה ממסופוטמיה בלחץ שבטי הגבעות במזרח וההטרדות של שוכני המישורים במערב. שוכני עמק הפרת והשטחים אשר סביבו יצאו, בעת הגירתם ההמונית האחרונה, במספר כיוונים:

78:6.2 (873.6) שישים-וחמישה אחוזים מהם נכנסו לאירופה דרך נתיב הים הכספי על-מנת לכבוש ולהתמזג עם הגזעים הלבנים אשר הופיעו לאחרונה – המזיגה של האדם הכחול והאנדיטים המוקדמים יותר.

78:6.3 (873.7) עשרה אחוזים מהם – ובכלל זה קבוצה גדולה של כוהנים בני שֵת – נעו מזרחה דרך הרמות של עילם אל מישורי איראן ואל טורקיסטאן. רבים מצאצאיהם נדחפו מאוחר יותר אל תוך הודו יחד עם אחיהם האָרִים מאזורי הצפון.

78:6.4 (874.1) עשרה אחוזים מתושבי מסופוטמיה פנו מזרחה במהלך מסעם צפונה, נכנסו לשִׁינְגְ'יָאנְג, ושם התמזגו עם התושבים האנדיטים-הצהובים. מרבית הצאצאים המוכשרים של האיחוד הגזעי הזה נכנסו לאחר מכן לסין ותרמו רבות לשיפור המיידי של החטיבה הצפונית של האדם הצהוב.

78:6.5 (874.2) עשרה אחוזים מן האנדיטים הנסים הללו חצו את חצי האי ערב ונכנסו למצרים.

78:6.6 (874.3) חמישה אחוזים מן האנדיטים – התרבות העליונה ביותר במחוז החוף סביב מוצא נהרות החידקל והפרת – אלו אשר שמרו על עצמם מפני נישואי התערובת עם אנשי השבטים הנחותים אשר סביב, סירבו לעזוב את בתיהם. קבוצה זו ייצגה את הישרדותם של רבים מן הזנים הנודים והאדמים הנעלים.

78:6.7 (874.4) עד לשנת 6000 פינו האנדיטים את האזור הזה כמעט לחלוטין, אף כי צאצאיהם – אשר התערבבו מאוד עם גזעי הסאנגיק אשר סביב ועם האנדונים של אסיה הקטנה – נותרו שם על-מנת ללחום בפולשים הצפוניים והמזרחיים במועד מאוחר הרבה יותר.

78:6.8 (874.5) עידן התרבות של הגן השני הסתיים בעטיה של החדירה ההולכת וגדלה של הזנים הנחותים אשר מסביב. הציוויליזציה נעה מערבה אל עבר הנילוס ואיי הים התיכון, ושם המשיכה לשגשג ולהתקדם הרבה לאחר שמקורותיה ממסופוטמיה הידרדרו. ושטף בלתי-מרוסן זה של אנשים נחותים הכין את הקרקע לכיבושה המאוחר יותר של מסופוטמיה על-ידי הברברים הצפוניים, אשר סילקו את שאריות הזנים המוכשרים. ואפילו בשנים מאוחרות יותר המשיך השריד המתורבת להתמרמר על נוכחות הפולשים הבוּרים וגסי הרוח הללו.

7. השיטפונות במסופוטמיה

78:7.1 (874.6) שוכני הנהרות היו מורגלים לראות את הנהרות עולים על גדותיהם בעונות מסוימות; השיטפונות התקופתיים הללו היו מאורעות אשר חזרו בחייהם מדי שנה. ואולם,

כתוצאה משינויים גיאולוגיים מדורגים מצפון לעמק של מסופוטמיה, איימו עליו סכנות חדשות.

78:7.2 (874.7) ההרים סביב חופיו המזרחיים של הים התיכון, וכן אלו אשר מצפון-מזרח ומצפון-מערב למסופוטמיה, המשיכו להתרומם במשך אלפי שנים לאחר שקיעתה של עדן הראשונה אל מתחת לפני המים. התרוממות זו של האדמה הואצה מאוד בסביבות שנת 5000 לפני הספירה, ועובדה זאת, בצירוף עלייה משמעותית בירידת השלגים בהרים הצפוניים, גרמה מדי אביב לשיטפונות חסרי תקדים בכל רחבי עמק הפרת. שיטפונות אביב אלו הלכו והחמירו עד אשר תושבי אזורי הנהר נדחקו בסופו של דבר אל אזורי הרמה המזרחיים. במשך קרוב לאלף שנים עשרות ערים ננטשו כמעט לחלוטין בשל השיטפונות הנרחבים הללו.

78:7.3 (874.8) כמעט חמשת-אלפים שנה לאחר מכן, כאשר ביקשו הכוהנים העבריים אשר היו בשבי הבבלים להתחקות אחר השושלת של העם היהודי חזרה אל אדם, הם התקשו מאוד לחבר יחד את כל החתיכות של הסיפור; ובמוחו של אחד מהם עלה הרעיון לנטוש את המשימה, לתת לכל העולם לטבוע ברשעותו בימי המבול של נוח, וכך להיות במצב עדיף לשם התחקות אחר מוצאו של אברהם הישר אל אחד מבני נוח.

78:7.4 (875.1) המסורות על אודות תקופה שבה כיסו המים את כלל פני כדור הארץ הינן אוניברסאליות. גזעים רבים מספרים את הסיפור על אודות מבול כלל-עולמי אי-שם במהלך עידני העבר. הסיפור התנכי על אודות נוח, התיבה והמבול הינו המצאה של הכוהנים העבריים במהלך השבי בבבל. מאז כוננו החיים באורנטיה, מעולם לא היה מבול אוניברסאלי. הפעם היחידה שבה פני כדור הארץ היו מכוסים לחלוטין במים הייתה במהלך עידני הארכאיקון בטרם החלה היבשה להופיע.

78:7.5 (875.2) ואולם, נוח אכן חי; הוא היה יינן מאָרַם, יישוב על גדות נהר בסמוך לאֶרֶך. הוא העלה על הכתב את רישום הימים של עליית הנהר משנה לשנה. הוא זכה לקיטונות של לעג על אשר ראו אותו צועד במעלה ובמורד עמק הנהר ומייעץ לבנות את כל הבתים מעץ ובדמות סירה, וכן כי ראוי למקם את בעלי החיים על סיפון הבית מדי לילה עם התקרב עונת השיטפונות. מדי שנה הוא נהג ללכת אל היישובים השכנים אשר על גדות הנהר ולהתריע

באשר למספר הימים אשר נותרו עד בוא השיטפונות. לבסוף הגיעה השנה שבה התעצמו השיטפונות השנתיים עד מאוד – זאת בשל כמות גשמים גדולה מן הרגיל – כך שעלייתם המהירה של המים מחקה כליל את הכפר; אך ורק נוח ומשפחתו המיידית ניצלו בבית הסירה שלהם.

78:7.6 (875.3) השיטפונות הללו השלימו את שיבושה של הציוויליזציה האנדיטית. עם סיומה של תקופת השיטפונות הזו, היה הגן השני כלא היה. אך ורק בדרום ובקרב השוּמֵרים נותר שריד כלשהו לתהילת העבר.

78:7.7 (875.4) שייריה של זו, אחת מן הציוויליזציות העתיקות ביותר, מצויים באזורים הללו של מסופוטמיה ומצפון-מזרח וצפון-מערב להם. ואולם, קיימים שרידים עתיקים אף יותר מימי דאלאמטיה תחת מימי המפרץ הפרסי, ועדן הראשונה נחה שקועה מתחת לקצהו המזרחי של הים התיכון.

8. השוּמֵרים – אחרוני האנדיטים

78:8.1 (875.5) כאשר ההתפזרות האחרונה של האנדיטים שברה את עמוד השדרה הביולוגי של הציוויליזציה של מסופוטמיה, מיעוט קטן מקרב הגזע הנעלה הזה נותר במולדתו בסמוך למוצא הנהרות. היו אלו השומרים, ובשנת 6000 לפני הספירה הם הפכו להיות בעיקר אנדיטים במוצאם – וזאת אף-על-פי שתרבותם הייתה כמעט אך ורק נודית באופייה – והם שמרו על המסורות העתיקות של דאלאמטיה. אף-על-פי-כן, השומרים הללו של אזורי החוף היו האנדיטים האחרונים במסופוטמיה. ואולם, במועד המאוחר הזה היו הגזעים של מסופוטמיה כבר ממוזגים כדבעי, כפי שניתן להיווכח מסוגי הגולגולות אשר נמצאו בקברים מתקופה זו.

78:8.2 (875.6) שׁוּשָׁן שגשגה מאוד בתקופות השיטפונות. העיר הראשונה והנמוכה יותר הוצפה, וכך החליפה אותה העיר השנייה, הגבוהה יותר, ושימשה כמטה של חפצי האמנות

המיוחדים של אותה תקופה. מאוחר יותר, עם התמעטות השיטפונות, הפכה אוּר למרכז תעשיית הקדרות. לפני כשבעת-אלפים שנה שכנה אוּר על גדות המפרץ הפרסי, וסחף הנהרות העלה את מפלס האדמה זה מכבר עד לגבולותיו הנוכחיים. היישובים הללו סבלו פחות מן השיטפונות הודות למפעלי שליטה משופרים ולהתרחבות שפכי הנהרות.

78:8.3 (875.7) מגדלי התבואה השלווים של עמקי נהרות הפרת והחידקל הוטרדו מזה זמן רב מפשיטות של ברברים מטורקיסטאן ומן הרמות של איראן. ואולם כעת, בשל בצורת הולכת וגוברת באזורי המרעה של הרמות, החלה פלישה משולבת אל תוך עמק הפרת. ופלישה זו הייתה רצינית הרבה יותר בשל העובדה שהיו ברשות רועי הצאן והציידים הללו מספר רב של סוסים מאולפים. העובדה שהיו מצוידים בסוסים הקנתה להם יתרון צבאי עצום ביחס לשכניהם העשירים מדרום. תוך זמן קצר הם כבשו את מסופוטמיה כולה, ודחקו החוצה את הגלים האחרונים של התַרבות אשר נפוצה ברחבי אירופה, מערב-אסיה וצפון-אפריקה.

78:8.4 (876.1) הכובשים הללו של מסופוטמיה נשאו בשורותיהם רבים מן הזנים האנדיטים הטובים יותר של הגזעים המעורבים של צפון טורקיסטאן, לרבות חלק מן המטען הגזעי של אדמסון. השבטים הללו מן הצפון – המפותחים פחות אך הנמרצים יותר – ספגו ברצון ובזריזות את שאריות הציוויליזציה של מסופוטמיה, ואז התפתחו לכדי אותם עמים מעורבים אשר נמצאו בעמק הפרת עם ראשית תולדות ההיסטוריה. הם החיו במהירות רבים מן השלבים של הציוויליזציה החולפת של מסופוטמיה, אימצו את האמנויות של שבטי העמקים וחלק גדול מתַרבות השומרים. הם אפילו ביקשו לבנות מגדל בבל שלישי, ולאחר מכן אימצו את המונח בבל כשמם הלאומי.

78:8.5 (876.2) בשעה שהפרשים הברברים הצפון-מזרחיים שטפו את כל עמק הפרת, הם לא כבשו את שאריות האנדיטים אשר שכנו במוצא הנהר במפרץ הפרסי. השומרים הללו יכלו להגן על עצמם הודות לאינטליגנציה גבוהה יותר, לכלי נשק טובים יותר ולמערכת התעלות הצבאיות המסועפת שלהם, אשר נלוותה למערכת ההשקיה שלהם הבנויה מברֵכות המחוברות זו אל זו. הם היו עַם מאוחד הודות לכך שהייתה להם דת קבוצתית אחידה. וכך הם הצליחו לשמר את שלמותם הגזעית והלאומית הרבה לאחר ששכניהם מצפון-מערב התפצלו לכדי ערי

מדינה מבודדות. אף אחת מן הקבוצות שבערים האלה לא יכלה להתגבר על השומרים המאוחדים.

78:8.6 (876.3) עד מהרה למדו הפולשים מן הצפון לתת אמון ולהעריך מאוד את השומרים שוחרי השלום כמורים וכמנהלים מוכשרים. כל העמים אשר מצפון וממצרים במערב, ועד להודו שבמזרח, רחשו להם כבוד רב וביקשו אותם כמורים לאמנות ולתעשייה, כמנהלי סחר וכשליטים אזרחיים.

78:8.7 (876.4) לאחר התפרקות הקונפדרציה השומרית המוקדמת, נשלטו ערי המדינה המאוחרות יותר על-ידי צאצאיהם המשומדים של הכוהנים בני שֵׁת. אך ורק כאשר הכוהנים הללו כבשו את הערים השכנות הם כינו את עצמם מלכים. מלכי הערים המאוחרים יותר הללו לא הצליחו ליצור קונפדרציה חזקה בטרם ימיו של סָארְגוֹן, וזאת בשל קנאת אלילים. כל עיר האמינה שאליל העיר שלה הינו נעלה על כלל האלילים האחרים, ולפיכך סירבו אנשי הערים השונות להכפיף עצמם למנהיג משותף.

78:8.8 (876.5) סיומה של תקופת השלטון החלשה הממושכת הזו של כוהני הערים הסתיימה עת הכריז סארגון, כוהן העיר כִּישׁ, על עצמו כמלך והחל בכיבוש כלל מסופוטמיה והארצות אשר סביב לה. ולעת עתה, התפתחות זאת סיימה את פרק ערי המדינה, אשר נשלטו בידי כוהנים ונמלאו בהם, כאשר כל עיר מחזיקה באליל עירוני ומנהגים טקסיים משלה.

78:8.9 (876.6) לאחר התפרקותה של פדרציה זו של העיר כִּישׁ, הגיעה תקופה ארוכה שבה לחמו ערי העמק האלה באופן מתמיד על-מנת להשיג עליונות. או אז עבר השלטון פעמים רבות בין שׁוּמֶר, אָכַּד, כִּישׁ, אֶרֶךְ, אוּר ושׁוּשָׁן.

78:8.10 (876.7) בסביבות שנת 2500 לפני הספירה סבלו השומרים הפסדים קשים לבני הסְוִויט ולבני הגְוִויט אשר מצפון. לָגַשׁ, הבירה השומרית אשר נבנתה על גבעות השיטפונות, נפלה. אֶרֶך החזיקה מעמד שלושים שנה לאחר נפילת אָכַּד. עד לכינון שלטון חמורבי נספגו השומרים אל תוך שורות השֵׁמִים הצפוניים, והאנדיטים ממסופוטמיה עברו מדברי ימי ההיסטוריה.

78:8.11 (877.1) למן שנת 2500 ועד לשנת 2000 לפני הספירה השתוללו הנוודים מן האוקיינוס האטלנטי ועד לאוקיינוס השקט. הנֵרים היוו את ההתפרצות הסופית של הקבוצה

הכספית מקרב צאצאי הגזעים הממוזגים של האנדונים והאנדיטים ממסופוטמיה. את מה שלא הצליחו הברברים להרוס במסופוטמיה, הצליחו לעשות שינויי האקלים אשר הגיעו בשלב מאוחר יותר.

78:8.12 (877.2) וזהו סיפור בני הגזע הסגול לאחר ימי אדם וגורלה של מולדתם בין החידקל לפרת. בסופו של דבר, הציוויליזציה העתיקה שלהם נפלה בשל ההגירה החוצה של העמים הנעלים וההגירה פנימה של שכניהם הנחותים. ואולם, הרבה בטרם נכבש העמק בידי הפרשים הברברים, תרבותו של הגן התפשטה במידה ניכרת לעבר אסיה, אפריקה ואירופה, ויצרה שם את גרעין התסיסה אשר הניב את הציוויליזציה של המאה העשרים באורנטיה.

78:8.13 (877.3) [הוצג על-ידי רב-מלאכית מנבאדון.]

>> מסמך 78 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 80 <<

מסמך 79

ההתרחבות האנדיטית במזרח

79:0.1 (878.1) אסיה הינה מולדתו של המין האנושי. אָנְדוֹן ופוֹנְטָה נולדו בחצי-אי בדרומה של יבשת זו. ברמות של אפגניסטן ד-היום כונן צאצאם, בָּאדוֹנָן, מרכז תרבות פרימיטיבי אשר התקיים במשך למעלה מחצי מיליון שנה. כאן, במוקד המזרחי של המין האנושי, התבדלו עמי הסאנגיק מן הזן האנדוני, ואסיה הייתה מולדתם הראשונה, אזור הצייד הראשון שלהם, וכן זירת הקרב הראשונה שלהם. דרום-מערב אסיה חזתה ברצף בציוויליזציות של הדאלאמטים, הנודים, האדמים והאנדיטים; ומן האזורים הללו התפשטו הפוטנציאלים של הציוויליזציה המודרנית לכל רחבי העולם.

1. האנדיטים של טורקיסטאן

79:1.1 (878.2) במשך למעלה מעשרים-וחמש אלף שנה, עד קרוב לשנת 2000 לפני הספירה, נשלט ליבה של אירו-אסיה בעיקרו על-ידי האנדיטים; זאת אף כי שליטה זו הלכה ונחלשה. בשטחיה הנמוכים של טורקיסטאן פנו האנדיטים מערבה, מסביב לאגמים הפנים-יבשתיים, אל תוך אירופה; זאת בעוד שמהרמות של האזור הזה הם הסתננו מזרחה. מזרח טורקיסטאן (שִׁינְגְ'יָאנְג) ובמידה פחותה מכך – טיבט, היו השערים העתיקים אשר

דרכם חצו עמי מסופוטמיה הללו את ההרים אשר בצפון ארצותיו של האדם הצהוב. הסתננות האנדיטים להודו התרחשה דרך הרמות של טורקיסטאן לתוך הפּוּנְג'ָב, ומאזורי המרעה של איראן דרך בָּלוּכִיסְטָאן. ההגירות המוקדמות יותר האלה לא היו בבחינת כיבושים מכל בחינה שהיא, אלא נדידתם המתמשכת של השבטים האנדיטים אל תוך מערב-הודו ולתוך סין.

79:1.2 (878.3) במשך כמעט חמש-עשרה אלף שנה השתמרו מרכזיה של התרבות האנדיטית המעורבת באגן נהר טָארִים שבשִׁינְג'ָאנְג, ומדרום, ברמות של טיבט, שם התמזגו האנדיטים והאנדונים באופן ניכר. עמק טָארִים היה המאחז המזרחי ביותר של התרבות האנדיטית האמיתית. כאן הם בנו את יישוביהם והחלו לקיים יחסי מסחר עם הסינים המתקדמים אשר במזרח ועם האנדונים אשר מצָפון. באותם ימים היה אזור טארים ארץ פורייה; הגשמים ירדו אז בשפע. בַּמזרח, אזור הגוֹבִּי היה אזור מרעה פתוח שבו החלו רועי הצאן לפְּנות בהדרגה לעיסוק בחקלאות. הציוויליזציה חוסלה כאשר רוחות הגשם נעו דרום-מזרחה, ואולם, בשיאה, היא לא נפלה מזו של מסופוטמיה.

79:1.3 (878.4) עד לשנת 8000 לפני הספירה החלה הצחיחות, אשר הלכה והתגברה באיטיות באזורי הרמות של מרכז אסיה, לדחוק את האנדיטים אל אזורי הנהר הנמוכים ואל חופי הים. הבצורת המחמירה הזו לא רק דחפה אותם אל עבר עמקי נהרות הנילוס, הפרת, האִינְדוּס והנהר הצהוב, אלא גם גרמה להתפתחות חדשה בציוויליזציה האנדיטית. מעמד חדש של אנשים – הסוחרים, החל להופיע במספרים גדולים.

79:1.4 (879.1) כאשר תנאי האקלים המשתנים הפכו את הציד לבלתי-רווחי עבור האנדיטים המהגרים, הם לא נהו אחר הנתיב האבולוציוני של הגזעים הוותיקים יותר בעצם הפיכתם לרועי צאן. החיים המסחריים והעירוניים החלו להופיע. ממצרים, דרך מסופוטמיה וטורקיסטאן ועד לנהרות של סין ושל הודו, השבטים המתורבתים יותר החלו להיאסף בערים אשר הוקדשו לייצור ולמסחר. אָדוֹנָיָה הפכה למטרופוליס המסחרי של אסיה, והיא מוקמה בסמוך לעיר אָשְׁקָאבַאט ד-היום. המסחר באבן, במתכת ובעץ, וכן הקדרות, הואצו הן ביבשה והן בים.

79:1.5 (879.2) ואולם, הבצורת אשר הלכה והתגברה ללא-קץ גרמה בהדרגה להגירה האנדיטית ההמונית והכבירה מן הארצות שמדרום וממזרח לים הכספי. הכיוון של גל ההגירה החל לנטות מהצפון לעבר הדרום, והפרשים הבבלים החלו לדחוף אל תוך מסופוטמיה.

79:1.6 (879.3) הצחיחות ההולכת וגוברת במרכז אסיה גרמה לדלדול נוסף של האוכלוסין ולהפיכת העמים הללו לפּחות לוחמניים; וכאשר כמויות הגשם המתמעטות בצפון דחקו את הנוודים האנדונים דרומה, החלה הגירה המונית של אנדיטים מטורקיסטאן. הייתה זו תנועתם הסופית של אלו המכונים אָרִים אל תוך הלבנט והודו. ותנועה זו סימנה את סופו של הפיזור הממושך של צאצאיו המעורבים של אדם, אשר במהלכו כלל העמים האסיאתיים ומרבית תושבי איי האוקיינוס השקט שופרו במידה כזו או אחרת על-ידי הגזעים הנעלים הללו.

79:1.7 (879.4) וכך, בעודם מתפזרים בחצי הכדור המזרחי, איבדו האנדיטים את אדמות מולדתם במסופוטמיה ובטורקיסטאן; זאת הואיל ותנועה מאסיבית זו של אנדיטים אל הדרום היא אשר דיללה את האנדיטים במרכז אסיה עד להיעלמותם כמעט.

79:1.8 (879.5) ואולם אפילו במאה העשרים שלאחר ישוע, מצויים שרידי דם אנדיטי בקרב האוכלוסיות הטוּרַאנִיוֹת והטיבטיות, כפי שמעידה הופעתם מעת לעת של טיפוסים בלונדיניים באזורים הללו. דברי הימים המוקדמים של הסינים מתארים את נוכחותם של נוודים אדומי-שיער מצפון ליישובים שוחרי השלום של הנהר הצהוב, ועדיין נותרו ציורים המתארים נאמנה את נוכחותם באגן טארים, לפני זמן רב, של הטיפוס הבלונדיני-אנדיטי ושל הטיפוס החום-מונגולי.

79:1.9 (879.6) המופע הכביר האחרון של גאונותם הצבאית הרדומה של האנדיטים ממרכז אסיה התקיים בשנת 1200 לאחר הספירה, עת החלו המונגולים, תחת הנהגתו של ג'ינגיס חאן, לכבוש את חלק הארי של יבשת אסיה. ובדומה לאנדיטים של ימי קדם, הלוחמים הללו הכריזו על קיומו של "אל אחד בשמיים". התפרקותה המוקדמת של האימפריה שלהם עיכבה במשך זמן רב את החליפין התרבותיים בין מזרח למערב, ושיבשה עד מאוד את צמיחתו של המושג המונותיאיסטי באסיה.

2. כיבוש הודו בידי האנדיטים

79:2.1 (879.7) הודו הינה המקום היחידי שבו התמזגו כלל הגזעים של אורנטיה, והפלישה האנדיטית הוסיפה למזיגה זו את הזן האחרון. ברמות אשר מצפון-מערב להודו באו גזעי הסאנגיק לכדי קיום, ונציגים מכל אחד מן הגזעים הללו ללא יוצא-מן-הכלל חדרו בראשית ימיהם אל תת-היבשת של הודו, בהותירם מאחור את המזיגה הגזעית ההטרוגנית ביותר אשר התקיימה מאז ומעולם באורנטיה. הודו העתיקה שימשה כאגן הניקוז של הגזעים המהגרים. הבסיס של חצי-האי היה בעבר צר במידת-מה ממה שהוא כעת, זאת הואיל וחלק ניכר מהשפך של הגנגס ושל האינדוס נוצר רק בחמישים-אלף השנים האחרונות.

79:2.2 (879.8) מזיגות הגזע המוקדמות בהודו חלו עת התערבבו המהגרים מן הגזע האדום והצהוב עם האנדונים האבוריג'ינים. קבוצה זו נחלשה בהמשך משום שספגה אל קרבה את החלק העיקרי של האדם הירוק המזרחי אשר נכחד, כמו גם מספר גדול של אנשים מן הגזע הכתום. הקבוצה שופרה מעט באמצעות התמזגות מוגבלת עם האדם הכחול, אך סבלה מאוד מספיגת מספר רב של אנשים מגזע האינדיגו. ואולם, אלו המכונים האבוריג'ינים של הודו כמעט שאינם מייצגים את האנשים המוקדמים הללו; הם מהווים דווקא את השוליים הדרומיים והמזרחיים הנחותים ביותר, אלו אשר מעולם לא נספגו במלואם על-ידי האנדיטים הראשונים, או על-ידי דודניהם האָרִים אשר הופיעו לאחר מכן.

79:2.3 (880.1) עד לשנת 20,000 לפני הספירה כבר קיבלה אוכלוסיית מערב-הודו נגיעות מן הדם האדמי, ומעולם בהיסטוריה של אורנטיה לא היה עַם אחד אשר שילב גזעים שונים כה רבים. אך איתרע המזל וזני הסאנגיק המשניים היו אלו אשר שלטו, והיה זה בבחינת אסון של ממש שהן האדם הכחול והן האדם האדום כה חסרו בכור ההיתוך הגזעי הזה של הימים הרחוקים; שיעור גבוה יותר מקרב זני הסאנגיק הראשיים עשוי היה לתרום רבות לשיפור של מה שהיה יכול להפוך לציוויליזציה גדולה אף יותר. וכפי שאירע, האדם האדום היה עסוק בהרס עצמי באמריקות, האדם הכחול התהולל באירופה, ואילו צאצאיו המוקדמים של אדם

(וגם רוב אלו אשר באו לאחריהם) הציגו אך רצון מועט להתערבב עם האנשים בעלי גוון העור הכהה יותר, בין שבהודו, בין שבאפריקה ובין שבכל מקום אחר.

79:2.4 (880.2) בסביבות שנת 15,000 לפני הספירה, גרם לחץ אוכלוסין הולך וגובר ברחבי טורקיסטאן ואיראן לַתנועה האנדיטית הנרחבת הראשונה לעבר הודו. במשך יותר מחמש-עשרה מאות שנים שטפו האנשים הנעלים הללו דרך הרמות של בָּלוּכִיסטַאן, התפזרו על-פני העמקים של האינדוס ושל הגנגס, ונעו באיטיות דרומה אל תוך הדֶקַאן. הלחץ האנדיטי הזה מכיוון צפון-מערב, דחק רבים מן התושבים הנחותים בדרום ובמזרח אל עבר בורמה ודרום-סין, אך לא דחק אותם מספיק על-מנת להציל את הפולשים מפני שמד גזעי.

79:2.5 (880.3) כישלונה של הודו להשיג הֶגְמוֹנְיָה באירו-אסיה היה בעיקרו תולדה של טופוגרפיה; לחץ אוכלוסין מן הצפון רק צופף את רוב האוכלוסייה דרומה, אל תוך השטח ההולך וקטן של הדקאן, אשר היה מוקף על-ידי הים מכל עבריו. אילו היו מסביב ארצות סמוכות אשר ניתן היה להגר אליהן, כי אז הנחותים היו נדחקים החוצה בכל הכיוונים, ואילו הזנים הנעלים היו משיגים ציוויליזציה גבוהה יותר.

79:2.6 (880.4) למעשה, הכובשים האנדיטים המוקדמים יותר הללו ניסו נואשות לשמר את זהותם ולעצור את נחשול ההצפה הגזעית באמצעות כינון הגבלות קשיחות על נישואי תערובת. ואף-על-פי-כן, עד לשנת 10,000 לפני הספירה האנדיטים הוצפו זה מכבר, אך כלל מסת האנשים שופרה באופן משמעותי הודות לספיגה זו.

79:2.7 (880.5) לעולם עדיפה המזיגה הגזעית, משום שהיא מעודדת גיוון תרבותי ויוצרת ציוויליזציה מתקדמת; אך אם שולטים האלמנטים הנחותים של הזנים הגזעיים, כי אז ההישגים הללו יהיו קצרי מועד בלבד. תרבות רב-לשונית יכולה להשתמר אך ורק אם הזנים העליונים מתרבים יותר מן הזנים הנחותים ובפער בטוח מהם. הִתְרבות בלתי-מרוסנת של הנחותים, במקביל להצטמצמות הִתְרבות של הנעלים יותר, מהווה ללא ספק מהלך אובדני של ציוויליזציה תרבותית.

79:2.8 (880.6) אילו היה מספרם של הכובשים האנדיטים גדול פי שלושה, או לחלופין, אילו דחקו החוצה – או השמידו – את השליש הפחות רצוי של התושבים המעורבים של גזעי

הכתום-ירוק-אינדיגו, כי אז הייתה הודו הופכת לאחד ממרכזי הציוויליזציה התרבותית המובילים, וללא ספק הייתה מושכת אליה יותר מן הגלים המאוחרים יותר של בני מסופוטמיה אשר זרמו אל תוך טורקיסטאן ולאחר מכן צפונה לאירופה.

3. הודו הדְרָוִידִית

79:3.1 (881.1) אחרי ככלות הכול, התמזגותם של הכובשים האנדיטים עם הזן של ילידי הודו יצרה אנשים מעורבים אשר נקראו דְרָוִידִים. הדרווידים המוקדמים יותר והטהורים יותר ניחנו ביכולת כבירה להישגים תרבותיים, יכולת אשר הלכה ונחלשה ככל שמורשתם האנדיטית הידלדלה בהדרגה. וזה היה הדבר אשר סתם את הגולל על הציוויליזציה ההודית המתפתחת, זו של לפני כמעט שתים-עשרה אלף שנה. ואולם, אפילו העירוי המועט הזה מדמו של אדם גרם להאצה מובחנת בהתפתחות החברתית. הזן המשולב הזה יצר מייד את הציוויליזציה המגוונת ביותר על-פני כדור הארץ של אותם ימים.

79:3.2 (881.2) זמן מועט לאחר שכבשו את הודו, איבדו האנדיטים הדרווידים את הקשר הגזעי והתרבותי שלהם עם מסופוטמיה; ואולם, נתיבי הים ונתיבי השיירות אשר נפתחו לאחר מכן כוננו-מחדש את הקשרים הללו; ובעשרת-אלפי השנים האחרונות לא הייתה נקודת זמן שבה הודו איבדה לחלוטין את הקשר עם מסופוטמיה שבמערב ועם סין שבמזרח; זאת אף-על-פי שהקשר עם המערב הועדף בהרבה בעטיים של המכשולים ההרריים.

79:3.3 (881.3) ראשית תרבותם הנעלה של עמי הודו, כמו גם נטיותיהם הדתיות הנעלות, החלו בימים המוקדמים של תקופת השלטון הדרווידית, ובחלקן הן נובעות מן העובדה שכוהנים כה רבים מבני שֵׁת נכנסו להודו הן בפלישות האנדיטיות המוקדמות יותר והן בפלישות האריות המאוחרות יותר. לפיכך, חוט השני של המונותאיזם – אשר שזור לכל אורך ההיסטוריה הדתית של הודו – נובע מן הלימוד של האדמים בגן השני.

79:3.4 (881.4) כבר בשנת 16,000 לפני הספירה נכנסה להודו חבורה בת מאה כוהנים בני שת, וכבשה כמעט לחלוטין – מן הבחינה הדתית – את המחצית המערבית של העַם מרובה הלשונות הזה. ואולם, דתם לא נשתמרה. ותוך חמשת-אלפים שנה הידרדרו הדוקטרינות שלהם על אודות שילוש פרדיס לכדי הפיכתן לסמל השילוש של אל האש.

79:3.5 (881.5) ואולם, במשך למעלה משבעת-אלפים שנה, ועד לסיומן של ההגירות האנדיטיות, היה מעמדם הדתי של תושבי הודו גבוה בהרבה מזה של כלל תושבי העולם. במשך התקופה הזו היה להודו סיכוי טוב ליצור את הציוויליזציה המובילה בעולם מבחינה תרבותית, דתית, פילוסופית ומסחרית. ואילולא היו האנדיטים מוצפים לחלוטין על-ידי העמים שמדרום, כי אז, כפי הנראה – ייעוד זה אכן היה מתגשם.

79:3.6 (881.6) מרכזי התרבות הדרווידים שכנו בעמקי הנהרות, בעיקר באלו של האינדוס ושל הגנגס, ובדקאן, לאורך שלושת הנהרות הכבירים אשר זרמו לים דרך מעברי ההרים המזרחיים. היישובים לאורך החופים של מעברי ההרים המערביים נחשבו חשובים בשל קשרי הים אשר קיימו עם שוּמֶר.

79:3.7 (881.7) הדרווידים נמנו עם העמים המוקדמים ביותר אשר בנו ערים ועסקו באופן נרחב בעסקי ייצוא וייבוא, הן ביבשה והן בים. עד לשנת 7000 לפני הספירה שיירות גמלים עשו את דרכן באופן סדיר אל מסופוטמיה הרחוקה; משלוחי הים של הדרווידים התקדמו לאורך חופי הים הערבי אל-עבר הערים השומריות של המפרץ הפרסי, ואף שטו במימי מפרץ בנגל הרחק עד לאיי הודו המזרחית. הסוחרים והמלחים הללו ייבאו משוּמֶר את האלף-בית ואת אמנות הכתיבה.

79:3.8 (881.8) יחסי המסחר הללו תרמו רבות ליצירת גיוון נוסף בתרבות הקוסמופוליטית, ותוצאתם הייתה הופעתם המוקדמת של הרבה מן הדברים המעודנים, ואפילו מדברי המותרות, של החיים העירוניים. כאשר נכנסו להודו האָרים, אשר הופיעו מאוחר יותר, הם לא הכירו בדרווידים כדודניהם האנדיטים אשר נשטפו על-ידי גזעי הסאנגיק, אך הם אכן מצאו ציוויליזציה מתקדמת ביותר. על-אף המגבלות הביולוגיות, ייסדו הדרווידים ציוויליזציה נעלה. היא התפשטה היטב בכל רחבי הודו, ובדקאן היא אף נשמרה עד לזמנים המודרניים.

4. הפלישה הארית להודו

(882.1) 79:4.1 החדירה האנדיטית השנייה להודו הייתה הפלישה הארית, אשר נמשכה כמעט חמש-מאות שנה ואירעה באמצע האלף השלישי לפני ישוע. הגירה זו סימנה את הגירתם ההמונית האחרונה של האנדיטים מארצות מולדתם אשר בטורקיסטאן.

(882.2) 79:4.2 המרכזים הראשונים של הארים היו פזורים בכל חציה הצפוני של הודו, ובמיוחד בצפון-מערבה של הודו. הפולשים הללו מעולם לא השלימו את כיבושה של הארץ, והזנחה זו היא אשר המיטה עליהם אסון בשלב מאוחר יותר; זאת הואיל והכמות המספרית הפחותה שלהם הפכה אותם לפגיעים לאפשרות להיספג על-ידי הדרווידים של הדרום, אשר לאחר מכן שטפו את כלל חצי האי, למעט מחוזות ההימליה.

(882.3) 79:4.3 הארים הותירו בהודו חותם גזעי מועט ביותר, למעט במחוזות הצפוניים. בדקאן הייתה השפעתם תרבותית ודתית יותר מאשר גזעית. ההשתמרות הגדולה יותר של מה שמכונה דם ארי בצפון-הודו אירעה לא רק בשל נוכחותם באזורים הללו במספרים גדולים, אלא גם בשל העובדה שהם קיבלו חיזוקים בדמותם של כובשים, סוחרים ומיסיונרים מאוחרים יותר. עירוי מתמיד של דם ארי המשיך להגיע אל תוך הפּוּנְגָ'אבּ ממש עד למאה הראשונה לפני ישוע, זאת כאשר המנה האחרונה נלוותה למערכותיהם של העמים הֶלֶנִיסְטִים.

(882.4) 79:4.4 בסופו של דבר התמזגו הארים והדרווידים במישורי הגנגס ויצרו תרבות גבוהה; ומרכז זה חוזק לאחר מכן באמצעות תרומות מכיוון צפון-מזרח אשר הגיעו מסין.

(882.5) 79:4.5 מעת לעת פרחו בהודו סוגים רבים של ארגונים חברתיים, החל מן המערכות הדמוקרטיות-למחצה של הארים וכלה בצורות הממשל המלוכניות והעריצות. ואולם, התכונה האופיינית ביותר של החברה הייתה ההשתמרות של מערכת הקסטות החברתית הגדולה אשר נוסדה על-ידי הארים במאמץ להנציח את הזהות הגזעית. מערכת הקסטות המורכבת הזו נשתמרה עד עצם היום הזה.

79:4.6 (882.6) מתוך ארבע הקסטות הגדולות, כולן פרט לראשונה כוּננו במאמץ חסר-תוחלת למנוע את התמזגות הגזע הארי של הכובשים עם נתיניהם הנחותים. ואולם הקסטה העליונה, זו של המורים ושל הכוהנים, מקורהּ בבני שת; הבְּרַהְמִינִים של המאה העשרים שלאחר ישוע עומדים בקו הצאצאים התרבותי של כוהני הגן השני, אף כי תורתם שונה עד מאוד מזו של קודמיהם המהוללים.

79:4.7 (882.7) בשעה שנכנסו הארים להודו, הם הביאו עמם את מושגיהם על אודות האלוהות, כפי שאלו נשתמרו במסורות הדת אשר התקיימו למן ימי הגן השני. ואולם, הכוהנים הברהמינים מעולם לא הצליחו לעמוד בשטף המומנטום הפגאני אשר קם ועלה כתוצאה מהמגע הפתאומי עם הדתות הנחותות של הדקאן לאחר הימחקות הגזע הארי. וכך השתעבדה מרבית האוכלוסייה לאמונות האפלות והכובלות של הדתות הנחותות; ולפיכך, לא הצליחה הודו לייצר את הציוויליזציה הגבוהה אשר עליה התבשרה בזמנים קודמים.

79:4.8 (882.8) ההתעוררות הרוחנית של המאה השישית שלפני ישוע לא שרדה בהודו, והיא אפילו גוועה בטרם הפלישה המוסלמית. ואולי יום אחד עשוי לקום גָּאוּטָמָה גדול יותר על-מנת להוביל את הודו כולה בחיפוש אחר האל החי; או אז יחזה העולם בפירותיהם של הפוטנציאלים התרבותיים של עַם מגוון אשר שכן בתרדמת במשך זמן כה ממושך תחת השפעתה המאלחשת של ראייה רוחנית בלתי-מתקדמת.

79:4.9 (883.1) התַּרבות אכן נחה על בסיס יסודות ביולוגיים, אך הקסטה לבדה לא תוכל להנציח את התרבות הארית, זאת הואיל ודת, דת של אמת, הינה המקור החיוני של אותה אנרגיה מרוממת אשר מניעה את האדם לכונן ציוויליזציה נעלה המתבססת על אחווה בין בני-אדם.

5. האדם האדום והאדם הצהוב

79:5.1 (883.2) בעוד שסיפורה של הודו הינו סיפור הכיבוש בידי האנדיטים ושקיעתם של אלו, בסופו של דבר, אל קרב העמים האבולוציוניים הוותיקים יותר, מהלך הסיפור

במזרח-אסיה נסוב יותר על אודות הסאנגיק הראשיים, ובמיוחד על אודות האדם האדום והאדם הצהוב. שני הגזעים הללו חמקו כמעט לחלוטין מן ההתמזגות עם הזן הניאנדרטלי הנחות, אשר עיכב במידה כה רבה את האדם הכחול באירופה, ולפיכך נשמר בקרבם של שני גזעים אלו הפוטנציאל הנעלה של טיפוס הסאנגיק הראשי.

79:5.2 (883.3) בעוד שהניאנדרטליים הראשונים היו פזורים לכל רוחבה של אירו-אסיה, האגף המזרחי היה המזוהם יותר בזנים חייתיים נחותים. הטיפוסים התת-אנושיים הללו נדחקו דרומה על-ידי הקרחון החמישי, אותה יריעת קרח אשר חסמה במשך זמן כה ממושך את הגירת הסאנגיק אל תוך אסיה המזרחית. וכאשר עקף האדם האדום את הרמות של הודו בתנועתו לכיוון צפון-מזרח, הוא מצא כי צפון-מזרח אסיה נקייה מן הטיפוסים התת-אנושיים הללו. הארגון השבטי של גזעי האדם האדום נוצר לפני אלו של כל יתר העמים, והם היו הראשונים אשר היגרו ממוקד הסאנגיק של מרכז אסיה. הזנים הניאנדרטליים הנחותים חוסלו או סולקו מן היבשת בידי השבטים הצהובים אשר היגרו לשם בשלב מאוחר יותר. ואולם, האדם האדום משל בכיפה במזרח-אסיה במשך מאה-אלף שנה כמעט בטרם הגיעו השבטים הצהובים.

79:5.3 (883.4) לפני יותר משלוש-מאות אלף שנה נכנס הנתח העיקרי של הגזע הצהוב אל סין מדרום כמהגרים אשר הגיעו מן החוף. ומדי אלף שנים הם העמיקו יותר ויותר את חדירתם אל תוככי היבשת, אך הם לא יצרו מגע עם אחיהם אשר היגרו לטיבט עד לזמני העבר הקרוב יחסית.

79:5.4 (883.5) לחץ אוכלוסין הולך וגובר גרם לגזע הצהוב אשר נע צפונה להתחיל להידחף אל תוך מרחבי הציד של האדם האדום. פלישה זו, לצד יריבות גזעית טבעית, באה לידי ביטוי בעוינות הולכת ומחמירה, וכך החל המאבק המכריע על האדמות הפוריות של אסיה הרחוקה.

79:5.5 (883.6) סיפור המאבק הממושך בין הגזע האדום לבין הגזע הצהוב מהווה אֶפּוֹס בהיסטוריה של אורנטיה. שני הגזעים הנעלים הללו לחמו ללא לאות במלחמה מרה אשר נמשכה מעל למאתיים-אלף שנה. בקרבות המוקדמים יותר הצליח על-פי רוב האדם האדום, ופעולות הפשיטה שלו חוללו שָׁמות ביישובים הצהובים. אך בני גזע האדם הצהוב היו תלמידים עתירי כישרון של אמנות המלחמה, ולמן ההתחלה הדגימו יכולת מובחנת לחיות

בשלום עם אחיהם; הסינים היו הראשונים ללמוד על העוצמה הטמונה באיחוד. השבטים האדומים המשיכו במלחמות האחים שלהם, ואז החלו לסבול מפלות חוזרות ונשנות מידיהם התוקפניות של הסינים הנחושים, אשר המשיכו במצעדם הנחרץ צפונה.

79:5.6 (883.7) לפני מאה-אלף שנה נלחמו השבטים המצטמקים של הגזע האדום כאשר גבם אל הקרח הנסוג של הקרחון האחרון, וכאשר המעבר היבשתי מערבה דרך הגשר היבשתי של ברינג הפך אפשרי, הזדרזו השבטים הללו ונטשו את חופיה של יבשת אסיה, אשר לא הסבירה להם פניה. חלפו להן שמונים-וחמש אלף שנה מאז עזבו אחרוני טהורי הגזע האדומים את אסיה, ואולם המאבק הממושך הותיר את חותמו הגנטי על הגזע הצהוב המנצח. העמים הסיניים הצפוניים, כמו גם האנדונים מסיביר, ספגו אל קרבם הרבה מן הזן האדום והפיקו מכך תועלת משמעותית.

79:5.7 (884.1) האינדיאנים של צפון-אמריקה מעולם לא באו במגע אפילו עם צאצאיהם האנדיטים של אדם וחווה, וזאת משום שהם נושלו מארצות מולדתם באסיה כחמישים-אלף שנה בטרם הגעת אדם. בעידן ההגירות האנדיטיות הלכו והתפזרו הזנים האדומים הטהורים ברחבי צפון-אמריקה בדמות שבטי נוודים, ציידים אשר עסקו במידה מועטה גם בחקלאות. הגזעים והקבוצות התרבותיות הללו נותרו מבודדים כמעט לחלוטין משאר העולם, למן הגעתם לאמריקות ועד לסיום האלף הראשון לספירת הנוצרים, עת התגלו על-ידי הגזעים הלבנים של אירופה. עד אותה עת, האסקימוסים היו הדבר הקרוב ביותר לאדם הלבן אשר חזה בו האדם האדום מימיו.

79:5.8 (884.2) הגזע האדום והגזע הצהוב היו הזנים האנושיים היחידים אשר השיגו דרגה גבוהה של ציוויליזציה בנפרד מהשפעות האנדיטים. התרבות העתיקה ביותר של האינדיאנים של אמריקה הייתה זו של המרכז של אוֹנָאמוֹנָאלוֹנְטוֹן בקליפורניה, אך זו נעלמה זה מכבר עד לשנת 35,000 לפני הספירה. במקסיקו, במרכז-אמריקה ובהרי דרום-אמריקה, נוסדו הציוויליזציות המאוחרות והמתמידות יותר בידי גזע שהיה בעיקרו אדום, אך הכיל גם מזיגה משמעותית מן האדם הצהוב, האדם הכתום והאדם הכחול.

79:5.9 (884.3) הציוויליזציות הללו היוו תוצרים אבולוציוניים של הסאנגיק, זאת למרות שנגיעות מן הדם האנדיטי הגיעו לפרו. למעט האסקימוסים בצפון-אמריקה וכמה אנדיטים

פולינזיים בדרום-אמריקה, לעמים של חצי הכדור המערבי לא היה מגע עם שאר העולם עד לסיום האלף הראשון שלאחר ישוע. בתכנית המקורית של המלכי-צדקים לשיפור הגזעים של אורנטיה צוין כי על מיליון מצאצאיו טהורי הגזע של אדם ללכת על-מנת לרומם את האדם האדום באמריקות.

6. שחר הציוויליזציה הסינית

79:6.1 (884.4) זמן מה לאחר שדחקו את האדם האדום לצפון-אמריקה, ניקו הסינים המתפשטים את האנדונים מעמקי הנהרות של מזרח-אסיה ודחפו אותם צפונה אל עבר סיביר ומערבה אל תוך טורקיסטאן, שם הם היו עתידים לבוא במהרה במגע עם התרבות העליונה של האנדיטים.

79:6.2 (884.5) בבורמה ובחצי האי של הודו-סין, התרבויות של הודו ושל סין התערבבו והתמזגו ליצירת הציוויליזציות העוקבות של אזורים אלו. כאן נשתמר הגזע הירוק הנעלם בשיעור גבוה יותר מבכל מקום אחר בעולם.

79:6.3 (884.6) גזעים רבים ושונים אכלסו את איי האוקיינוס השקט. ככלל, האיים הדרומיים, שהיו אז גדולים יותר, אוכלסו בעמים אשר נשאו אחוז גדול מן הדם הירוק ומדם האינדיגו. האיים הצפוניים הוחזקו על-ידי אנדונים, ולאחר מכן על-ידי גזעים אשר נשאו בקרבם את הזן האדום ואת הזן הצהוב בשיעורים גדולים. אבותיו הקדמונים של העם היפני לא סולקו מן היבשת עד לשנת 12,000 לפני הספירה, אז סולקו דרומה אל-עבר החוף על-ידי דחיפה חזקה של השבטים הסיניים הצפוניים. הגירתם ההמונית הסופית אירעה פחות בשל לחץ אוכלוסין, ויותר כיוזמה של מנהיג אשר נחשב בעיניהם כאישיות אלוהית.

79:6.4 (885.1) בדומה לעמים בהודו ובלבנט, השבטים המנצחים של האדם הצהוב כוננו את מרכזיהם הראשונים לאורך החוף ובמעלה הנהרות. בשנים שלאחר מכן היה גורלם של יישובי החוף מר, זאת ככל שגברו ההצפות וככל שהנהרות שינו את אפיקי זרימתם, עד אשר לא ניתן היה להגן עוד על הערים המצויות בשטחים הנמוכים.

(885.2) 79:6.5 לפני עשרים-אלף שנה אבותיהם הקדמונים של הסינים בנו זה מכבר שנים-עשר מרכזים חזקים של תרבות ושל לימוד פרימיטיביים, ובמיוחד לאורך הנהר הצהוב ונהר הַיָאנְגְצֶה. וכעת החלו המרכזים הללו לקבל חיזוק בדמות זרם מתמיד של עמים ממוזגים נעלים משֶׁינְג'ָאנְג ומטיבט. ההגירה מטיבט לעמק היאנגצה לא הייתה נרחבת כבצפון, ואף המרכזים הטיבטים לא היו מתקדמים כאלו אשר באגן טָארִים. ואולם, שתי התנועות נשאו מידה מסוימת של דם אנדיטי מזרחה אל עבר ההתיישבות של הנהרות.

(885.3) 79:6.6 עליונותו של הגזע הצהוב הקדום נבעה מארבעה גורמים עיקריים:

(885.4) 79:6.7 1. **גורם גנטי.** שלא כדודניהם הכחולים באירופה, הן הגזע הצהוב והן הגזע האדום חמקו באופן ניכר מן ההתמזגות עם הזנים האנושיים הנחותים. הסינים הצפוניים, אשר התחזקו זה מכבר הודות לכמויות קטנות מן הזנים האדומים והאנדונים, נועדו ליהנות במהרה מעירוי משמעותי של דם אנדיטי. מזלם של הסינים הדרומיים בתחום הזה לא שפר עליהם עד כדי כך, והם סבלו במשך תקופה ממושכת מספיגת הגזע הירוק, בעוד שמאוחר יותר הם נחלשו עוד יותר בשל ההסתננות של נחילי האדם הנחותים אשר נדחקו החוצה מהודו בשל הפלישה הדרווידית-אנדיטית. ובסין של היום קיים הבדל מובחן בין הגזעים הצפוניים לדרומיים.

(885.5) 79:6.8 2. **גורם חברתי.** הגזע הצהוב למד במוקדם את ערכו של השלום הפנימי. נטייתם לשלום פנימי תרמה במידה כה רבה לגידול אוכלוסין נרחב אשר הבטיח את פיזור הציוויליזציה שלהם בקרב מיליונים רבים. משנת 25,000 לפני הספירה ועד לשנת 5000 לפני הספירה, הציוויליזציה ההמונית הגבוהה ביותר באורנטיה הייתה זו של מרכז וצפון סין. האדם הצהוב היה הראשון להשיג סולידריות גזעית – הוא הראשון אשר השיג ציוויליזציה תרבותית, חברתית ופוליטית בקנה מידה גדול.

(885.6) 79:6.9 הסינים של סביבות 15,000 לפני הספירה היו אנשי צבא תוקפניים; יראת-כבוד מוגזמת לַעבר עדיין לא החלישה אותם, ובהיותם פחותים במספרם משנים-עשר

מיליון, הם יצרו גוף הדוק אשר דיבר שפה משותפת. במהלך התקופה הזו הם בנו אומה אמיתית הרבה יותר מאוחדת והומוגנית מן האיחודים הפוליטיים של הזמנים ההיסטוריים.

79:6.10 (885.7) 3. **גורם רוחני.** במהלך עידן ההגירות האנדיטיות נמנו הסינים עם העמים הרוחניים ביותר על-פני האדמה. דבקות ממושכת בפולחן האמת האחת שעליה הכריז סִינְגָלָאנְטוֹן שמרה על היתרון שלהם ביחס לרוב הגזעים האחרים. התמריץ שאותו מעניקה דת פרוגרסיבית ומתקדמת מהווה לעיתים קרובות גורם מכריע בהתפתחות התרבותית; ככל שהודו הלכה ודעכה, כך זינקה סין קדימה תחת ההשפעה המעוררת של דת אשר קידשה את האמת בדמות אלוהות עליונה.

79:6.11 (885.8) הסגידה לאמת גרמה לחקירה ולגילוי נטולי מורא של חוקי הטבע ושל הפוטנציאלים של האנושות. ואפילו לפני ששת-אלפים שנה היו הסינים עדיין תלמידיה הנלהבים של האמת וביקשו אותה בתקיפות.

79:6.12 (885.9) 4. **גורם גיאוגרפי.** סין מוגנת על-ידי ההרים ממערב ועל-ידי האוקיינוס ממזרח. אך ורק מצפון פתוחה הדרך למתקפה, ולמן ימי האדם האדום ועד להגעת צאצאיהם המאוחרים יותר של האנדיטים, לא שכן בצפון אף לא גזע תוקפני אחד.

79:6.13 (886.1) ואלמלא המכשולים ההרריים והדעיכה המאוחרת יותר בתרבותם הרוחנית, היה הגזע הצהוב ללא ספק מושך אליו את הנתח העיקרי של ההגירות האנדיטיות מטורקיסטאן, ואין כל ספק כי היה משתלט במהרה על הציוויליזציה העולמית.

7. האנדיטים נכנסים לסין

79:7.1 (886.2) לפני כחמש-עשרה אלף שנה היו האנדיטים מצויים בשלבי חצייה של מעבר טִי טָאוֹ במספרים גדולים, והם התפזרו ברחבי העמק העליון של הנהר הצהוב, בקרב

ההתיישבות הסינית של קָאנְסוּ. או אז הם חדרו מזרחה אל חֶנָאן, שם מוקמו היישובים המתקדמים ביותר. הסתננות זו מן המערב הייתה בחציה אנדונית ובחציה אנדיטית.

79:7.2 (886.3) מאז ומעולם היו מרכזי התרבות הצפוניים לאורך הנהר הצהוב מתקדמים יותר מן ההתיישבות הדרומית שעל היאנגצה. בחלוף אלפים אחדים של שנים למן הגעתם של בני התמותה הנעלים הללו, אף שהיו מועטים, זינקו היישובים אשר לאורך הנהר הצהוב קדימה ביחס לכפרים שעל היאנגצה והשיגו מעמד מתקדם יותר ביחס לאחיהם מדרום, מעמד משופר אשר נשמר מאז ועד היום.

79:7.3 (886.4) אין זאת כי היו אנדיטים רבים כל-כך, ואף אין זאת כי תרבותם הייתה כה נעלה, אלא שההתמזגות עמם יצרה זן מגוון יותר. הסינים הצפוניים קיבלו מן הזן האנדיטי רק במידה מספקת על-מנת לעורר במתינות את שכלם המוכשר מעצם טיבו, אך לא מספיק על-מנת לעורר בהם את הסקרנות המבעבעת של הגילוי המאפיינת כל-כך את הגזעים הלבנים הצפוניים. עירוי מוגבל יותר זה מן המורשת האנדיטית הפריע פחות ליציבות המולדת של טיפוס הסאנגיק.

79:7.4 (886.5) הגלים המאוחרים יותר של האנדיטים הביאו עמם חלק מסוים מן ההתקדמות התרבותית של מסופוטמיה; והדבר נכון במיוחד בנוגע לגלי ההגירה האחרונים מן המערב. הם שיפרו באופן ניכר ביותר את נוהגי החינוך והכלכלה של הסינים הצפוניים; ובעוד שהשפעתם על התרבות הדתית של הגזע הצהוב הייתה קצרת מועד, צאצאיהם המאוחרים יותר תרמו רבות להתעוררות רוחנית מאוחרת יותר. ואולם, המסורות האנדיטיות באשר ליופיין של עדן ושל דאלאמאטיה אכן השפיעו על המסורות הסיניות; כך, אגדות סיניות מוקדמות ממקמות את "ארץ האלים" במערב.

79:7.5 (886.6) העם הסיני לא החל בבניית ערים ובעיסוק בייצור עד לאחר שנת 10,000 לפני הספירה, לאחר שינויי האקלים בטורקיסטאן והגעת המהגרים האנדיטים המאוחרים יותר. עירוי זה של דם חדש לא הוסיף לציוויליזציה של האדם הצהוב במידה כה רבה, כשם שהוא עורר את נטיותיו הרדומות של הזן הסיני הנעלה, וקידם והאיץ את התפתחותן. מחֶנָאן

ועד שַׁאֲנָשִׁי החלו הפוטנציאלים של ציוויליזציה מתקדמת להניב פרי. תחילת עבודת המתכת וכל אמנויות הייצור מקורן בימים הללו.

79:7.6 (886.7) הדמיון בין שיטות סיניות ומסופוטמיות מסוימות באשר למניין הזמן, אסטרונומיה וניהול הממשל, נבעו מיחסי המסחר אשר התקיימו בין שני המרכזים המרוחקים הללו. סוחרים סיניים נעו בנתיבי היבשה דרך טורקיסטאן אל מסופוטמיה אפילו בימי השומֵרים. והחילופין הללו לא היו חד-צדדיים – עמק הפרת נהנה מהם במידה מרובה, כפי שגם נהנו מהם העמים של מישור הגנגס. ואולם, שינויים האקלים ופלישות הנוודים של האלף השלישי שלפני ישוע הקטינו במאוד את היקף הסחורות אשר הוסע מעל נתיבי השיירות של מרכז-אסיה.

8. הציוויליזציה הסינית המאוחרת יותר

79:8.1 (887.1) בעוד שהאדם האדום סבל מלוחמה מרובה מדי, לא יהא זה שגוי לומר שהתפתחות המדינה בקרב הסינים התעכבה מפאת היסודיות שבה כבשו את אסיה. היה להם פוטנציאל כביר לסולידריות גזעית, ואולם פוטנציאל זה לא הצליח להתפתח כיאות בשל היעדר תמריץ הדחף המתמיד הנובע מן הסכנה הנוכחת-לעולם של תוקפנות מן החוץ.

79:8.2 (887.2) עם השלמת כיבוש מזרח-אסיה, החלה המדינה הצבאית הקדומה להתפורר בהדרגה – מלחמות העבר נשכחו. מן המאבק האפי עם הגזע האדום נשתמרו אך ורק המסורת המעורפלת על אודות מאבק קדום עם עמי הקשתים. הסינים פנו במוקדם לעיסוק בחקלאות, ודבר זה הוסיף וחיזק את נטיותיהם לעבר שלווה; במקביל לכך, שיעור אוכלוסייה נמוך בהרבה מן היחס שטח-נפש הנדרש לשם חקלאות, תרם לשלווה הולכת וגוברת ברחבי הארץ.

79:8.3 (887.3) מודעות להישגי העבר (אשר פחתה בהווה במידת מה), השמרנות של עם אשר עסק באופן כמעט בלעדי בחקלאות, וחיי משפחה מפותחים ביותר הובילו להפצעת יחס של הערצה כלפי האבות הקדמונים; ותוצאתה של הערצה זו הינה המנהג של כיבוד אנשי

העבר בשיעור הגובל בסגידה. גישה דומה מאוד שררה בקרב הגזעים הלבנים באירופה במשך כחמש-מאות שנה לאחר התפרקות הציוויליזציה היוונית-רומית.

79:8.4 (887.4) מעולם לא פסקו לחלוטין האמונה ב"אמת האחת" והסגידה לה, כפי שלימד אותה סִינְגְלָאנְטוֹן; ואולם, בחלוף הזמן, הנטייה הגוברת לסגוד למה שכבר הושג הֶאפילה על החיפוש אחר אמת גבוהה יותר. אט-אט הוסטה הגאונות של הגזע הצהוב מן החיפוש אחר הבלתי-ידוע אל עבר השימור של הידוע. וזו הינה הסיבה לקיפאון של מי שהייתה הציוויליזציה אשר התקדמה מהר יותר מכל ציוויליזציה אחרת בעולם.

79:8.5 (887.5) בין שנת 4000 לשנת 500 לפני הספירה הושלם האיחוד-מחדש הפוליטי של הגזע הצהוב, ואולם האיחוד התרבותי בין המרכזים של נהר היאנגצה ושל הנהר הצהוב התרחש זה מכבר. איחוד-מחדש פוליטי זה בין הקבוצות השבטיות המאוחרות יותר לא היה נטול עימות, ואולם החברה המשיכה להחשיב את המלחמה כפחותה; הסגידה לאבות הקדמונים, הניבים המתרבים, וכן העובדה שהם לא נקראו להילחם במשך אלפי שנים הפכו את העם הזה לשלו עד מאוד.

79:8.6 (887.6) אף-על-פי שלא הצליח לממש את ההבטחה ולפתח מדינה מתקדמת במוקדם, הגזע הצהוב אכן התקדם בהדרגה במימוש אומנויות הציוויליזציה, ובייחוד בתחומי החקלאות והגננות. שיתוף פעולה קבוצתי נדרש על-מנת לפתור את הבעיות ההידראוליות אשר ניצבו בפני חקלאי שַׁאנְשִׁי וחֶנָאן. קשיים מעין אלו, הנוגעים להשקיה ולשימור הקרקע, תרמו במידה לא מועטה להתפתחות תלות הדדית בקרב קבוצות החוואים, תלות אשר באה לידי ביטוי בקידום השלום ביניהם.

79:8.7 (887.7) עד מהרה חלו התפתחויות בַּכתב, ואלה, לצד כינונם של בתי-ספר, תרמו להפצת ידע בקנה מידה אשר טרם נודע כמותו עד אז. ואולם, על-אף הופעתו המוקדמת של הדפוס, אופייה המסורבל של שיטת הכתיבה האִידֵיאוֹגְרָאפִית הציבה חסם כמותי על גודל השכבות המלומדות. ומעל לכל אלה, המשיכו תהליכי הסטנדרטיזציה החברתית והדוגמטיזאציה הדתית-פילוסופית להתקדם במהירות. התפתחותה הדתית של הסגידה לאבות הקדמונים הפכה מסובכת בשל שטף של אמונות טפלות הנוגעות לפולחן הטבע, אך שיירים של מושג אמיתי של האל המשיכו להשתמר בדמות הסגידה לקיסר שַׁאנְגְדִי.

(888.1) 79:8.8 החולשה הגדולה שבסגידה לאבות קדמונים טמונה בכך שהיא מעודדת פילוסופיה המתבוננת לאחור. ככל שהדבר נבון להרבות חוכמה מן העבר, הרי שזוהי טיפשות להחשיב את העבר כמקור הבלעדי של האמת. האמת הינה יחסית ומתרחבת; לעולם היא **חיה** בהווה, ומשיגה ביטוי חדש בכל דור ודור – ואפילו בחייו של כל אדם.

(888.2) 79:8.9 הַחָזקה הגדולה של הסגידה לאבות הקדמונים טמונה בַּערך שגישה כזו מעניקה למשפחה. היציבות וההתמדה המדהימות של התרבות הסינית הינן תוצאה של המעמד העליון השמור למשפחה, הואיל והציוויליזציה תלויה במישרין בפעולתה היעילה של המשפחה; ובסין המשפחה הגיעה לדרגת חשיבות חברתית, ואפילו דתית, אשר אליה התקרבו רק עמים מועטים אחרים.

(888.3) 79:8.10 מסירות הצאצאים והנאמנות המשפחתית אשר נבעו מן הסגידה הגוברת לאבות הקדמונים, הבטיחו את בנייתן של מערכות יחסים נעלות במסגרת המשפחה ואת שרידותן של הקבוצות המשפחתיות; וכל אלו אפשרו לַגורמים הבאים לפעול לטובת שימור הציוויליזציה:

(888.4) 79:8.11 1. שימור הרכוש והעושר.

(888.5) 79:8.12 2. איגוד הניסיון של יותר מדור אחד.

(888.6) 79:8.13 3. חינוך יעיל של הילדים באמנויות ובמדעים של העבר.

(888.7) 79:8.14 4. פיתוח תחושת מחויבות חזקה, שיפור המוסר והעצמת הרגישות האתית.

(888.8) 79:8.15 תקופת ההיווצרות של הציוויליזציה הסינית, אשר נפתחת בבואם של האנדיטים, ממשיכה הלאה דרך ההתעוררות הכבירה – האתית, המוסרית והדתית-למחצה – של המאה השישית שלפני ישוע. והמסורת הסינית משמרת במעורפל את סיפור העבר האבולוציוני; המעבר ממשפחת האם לזו של האב, ייסוד החקלאות, התפתחות הארכיטקטורה ותחילתה של התעשייה – כל אלו מסופרים בזה אחר זה. וסיפור זה מציג – ובדייקנות גבוהה יותר מכל סיפור דומה אחר – את תמונת עלייתו המופלאה של עם נעלה מן הרמות של הברבריות. במשך הזמן הזה הם הפכו מחברה חקלאית פרימיטיבית לארגון חברתי גבוה יותר

הכולל ערים, ייצור, עבודות מתכת, סחר חליפין, ממשל, כתב, מתמטיקה, אמנות, מדע ודפוס.

79:8.16 (888.9) וכך נשתמרה הציוויליזציה הקדומה של הגזע הצהוב מאה אחר מאה. חלפו כמעט ארבעים-אלף שנה מאז התרחשו ההתקדמויות החשובות הראשונות בתרבות הסינית, ואף כי פעמים רבות חלו נסיגות, הציוויליזציה של בני האן הינה הציוויליזציה הקרובה מכולן להצגת תמונת התקדמות רציפה עד למאה העשרים ממש. ההתפתחויות המכאניות והדתיות של הגזעים הלבנים היו מסדר גבוה יותר, אך אלה מעולם לא עלו על הסינים בנאמנות למשפחה, באתיקה הקבוצתית ובמוסר האישי.

79:8.17 (888.10) התרבות הקדומה הזו תרמה רבות לאושר האנושי; מיליוני בני-אדם חיו ומתו בה תוך שהם מתברכים בהישגיה. במשך מאות בשנים נחה הציוויליזציה הזו על זרי הדפנה של העבר, אך אפילו כעת היא מתעוררת מחדש על-מנת לחזות שוב במטרות הטרנסצנדנטיות של הקיום של בר התמותה, ומתחילה מחדש במאבק הבלתי-פוסק לקדמה אשר איננה חדלה לעולם.

79:8.18 (888.11) [הוצג על-ידי רב-מלאכית מנבאדון.]

>> מסמך 79 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 81 <<

מסמך 80

ההתרחבות האנדיטית במערב

(889.1) 80:0.1 אף-על-פי שהאדם הכחול האירופי לא הגיע בכוחות עצמו לציוויליזציה תרבותית כבירה, הוא סיפק את הבסיס הביולוגי אשר יצר – כאשר התמזגו הזנים האדמים עם הפולשים האנדיטים המאוחרים יותר – את אחד הזנים החזקים ובעלי היכולת הרָבה ביותר ליצור את הציוויליזציה התוקפנית ביותר אשר הופיעה באורנטיה למן ימי הגזע הסגול וימי האנדיטים אשרה הגיעו לאחריו.

(889.2) 80:0.2 העמים הלבנים המודרניים משלבים בקרבם את הזנים האדמים השורדים אשר התמזגו עם גזעי הסאנגיק, עם מידה מסוימת מן האדום והאדם הצהוב, אך בייחוד עם האדם הכחול. בכל הגזעים הלבנים קיים אחוז ניכר מן הזן האנדוני המקורי, ואפילו עוד יותר מן הזנים הנודים המוקדמים.

1. האדמים נכנסים לאירופה

(889.3) 80:1.1 בטרם נדחקו האנדיטים האחרונים אל מחוץ לעמק הפרת, רבים מאחיהם נכנסו לאירופה כהרפתקנים, מורים, סוחרים ולוחמים. בימים המוקדמים יותר של הגזע הסגול היה אגן הים התיכון מוגן באמצעות מצר גיברלטר והגשר היבשתי של סיציליה. חלק

מן הסחר הימי התחילי של האדם החל באגמים הפנים-יבשתיים הללו, אשר בהם פגשו האדם הכחול מן הצפון ובני הסהרה מן הדרום בנודים ובאדמים מן המזרח.

80:1.2 (889.4) בחלק המזרחי של אגן הים התיכון כוננו הנודים את אחת התרבויות הנרחבות ביותר שלהם, ומן המרכזים הללו הם חדרו במידת מה לדרום-אירופה ובמיוחד לצפון-אפריקה. הסורים הנודים-האנדונים בעלי הראש הרחב החלו לעסוק בשלב מוקדם מאוד בקדרות ובחקלאות ביישוביהם בשפך הנילוס העולה לאיטו. הם אף ייבאו כבשים, עיזים, בקר ובעלי-חיים מבויתים אחרים וחוללו שיפור ניכר בשיטות עבודת המתכת; זאת הואיל ובעת ההיא היוותה סוריה את מרכזה של התעשייה הזו.

80:1.3 (889.5) במשך למעלה משלושים-וחמש אלף שנה קיבלה מצרים זרם מתמיד של אנשים ממסופוטמיה, ואלו הביאו עמם את אומנותם ואת תרבותם אשר העשירו את תרבות עמק הנילוס. ואולם, כניסתם של מספר רב מבני הסהרה דרדרה באופן ניכר את הציוויליזציה לאורך הנילוס, וכך הגיעה מצרים לנקודת השפל התרבותית שלה לפני כחמש-עשרה אלף שנה.

80:1.4 (889.6) ואולם, בימים המוקדמים יותר, אך מעט יכול היה לעכב את הגירת האדמים מערבה. הסהרה היוותה אז שטח מרעה פתוח שבו התפזרו רועי צאן וחקלאים. ומעולם בני סהרה הללו לא עסקו בייצור, והם אף לא היו בוני ערים. הם היו קבוצה בגוון אינדיגו-שחור אשר נשאה בקרבה זנים רבים מן הגזעים הירוק והכתום אשר נכחדו זה מכבר. ואולם, הם קיבלו כמות מוגבלת מאוד מן המורשת הסגולה בטרם התרוממה האדמה ובטרם פיזרו הרוחות המשתנות ונושאות-הלחות את שיירי הציוויליזציה המשגשגת והשלווה הזו.

80:1.5 (890.1) רוב גזעי המין האנושי חולקים בנשיאת דמו של אדם, אך חלק מן הגזעים קיבלו יותר מהאחרים. הגזעים המעורבים של הודו והעמים הכהים יותר של אפריקה לא היו מושכים עבור האדמים. הם היו מתערבבים בחופשיות עם האדם האדום, אילולא היה זה מצוי הרחק באמריקות, והם נטו חיבה כלפי האדם הצהוב, אך גם הגישה אליו, בהיותו אסיה המרוחקת, הייתה קשה. לפיכך, כל אימת שההרפתקנות או הזולתנות הניעה אותם, או כאשר הם נדחקו החוצה מעמק הפרת, הם בחרו באופן טבעי ביותר להתאחד עם בני הגזעים הכחולים של אירופה.

80:1.6 (890.2) לאנשים הכחולים, אשר שלטו אז באירופה, לא היו מנהגים דתיים אשר דחו את המהגרים האדמים הראשונים; ומשיכה מינית חזקה שררה בין בני הגזע הסגול לבין בני הגזע הכחול. טובי הגברים הכחולים החשיבו את הרשות להזדווג עם אישה אדמית ככבוד גדול. כל גבר כחול שאף להיות מוכשר ואמנותי עד כדי כך שיוכל לזכות בחיבתה של אישה אדמית כלשהי, ושאיפתה העליונה של אישה כחולה נעלה הייתה לזכות בתשומת לבו של גבר אדמי.

80:1.7 (890.3) אט-אט התאחדו המהגרים בני עדן עם הטיפוסים הגבוהים יותר של הגזע הכחול, והכניסו חיים במנהגיהם התרבותיים, בה בעת שחיסלו ללא רחם את שיירי הזן הניאנדרטלי. טכניקה זו של התמזגות גזעית, המשולבת בחיסולם של זנים נחותים, יצרה לכל הפחות שתים-עשרה קבוצות חסונות ומתקדמות של אנשים כחולים נעלים, אשר אחת מהן כונתה על-ידכם קְרוֹ-מָנְיוֹן.

80:1.8 (890.4) בשל סיבות אלה ואחרות – כאשר העדיפות של נתיבי ההגירה אינה הפחותה שבסיבות אלה – עשו הגלים הראשונים מתרבות מסופוטמיה את דרכם כמעט אך ורק לאירופה. ונסיבות אלה הן אשר קבעו את האירועים הקודמים לציוויליזציה האירופית המודרנית.

2. שינויים אקלימיים וגיאולוגיים

80:2.1 (890.5) ההתרחבות המוקדמת של בני הגזע הסגול אל תוך אירופה נקטעה באיבה בשל שינויים אקלימיים וגיאולוגיים פתאומיים יחסית. עם נסיגת שדות הקרח הצפוניים, הועתקו הרוחות נושאות הלחות מן המערב אל הצפון, ובהדרגה הפכו את אזורי המרעה הפתוחים הכבירים של הסהרה למדבר שומם. הבצורת פיזרה את האנשים נמוכי הקומה, חומי השיער, שחורי העין אך ארוכי הראש, של מישור הסהרה הגדול.

80:2.2 (890.6) האלמנטים בגון האינדיגו הטהורים יותר נעו דרומה אל יערות מרכז-אפריקה, ומאז הם נותרו שם. הקבוצות המעורבות יותר התפזרו החוצה בשלושה כיוונים: השבטים

הנעלים במערב היגרו לספרד ומשם לחלקים הסמוכים של אירופה, והם היוו את הליבה אשר מתוכה יצאו הגזעים חומי השיער וארוכי הראש המאוחרים יותר של הים התיכון. החטיבה הפחות מתקדמת ביותר ממזרח למישור הסהרה היגרה אל חצי-האי ערב, ומשם דרך צפון-מסופוטמיה והודו עד לסרי-לנקה הרחוקה. הקבוצה המרכזית נעה צפונה ומזרחה אל עמק הנילוס ואל תוך פלשתינה.

80:2.3 (890.7) זוהי תת-שכבת הסאנגיק המשנית אשר מרמזת על קיומה של קרבת דם מסוימת בקרב העמים המודרניים הפזורים מן הדקאן, דרך איראן, מסופוטמיה ולאורך שני חופי הים התיכון.

80:2.4 (890.8) בסביבות הזמן שבו אירעו שינויי האקלים הללו באפריקה, נפרדה אנגליה מן היבשת ודנמרק עלתה מן הים; זאת בעוד שמצר גיברלטר – אשר הגן על האגן המערבי של הים התיכון – נשבר בעטיה של רעידת אדמה, וכך עלה במהירות מפלס האגם הפנים-יבשתי הזה לרמתו של האוקיינוס האטלנטי. או אז שקע הגשר היבשתי של סיציליה, וכך נוצר ים תיכון אחד המחובר לאוקיינוס האטלנטי. אסון הטבע הזה הציף עשרות יישובים אנושיים, והיה להצפה אשר גרמה לאובדן הגדול ביותר של חיי אדם בכל ההיסטוריה העולמית.

80:2.5 (891.1) הצפה זו של אגן הים התיכון קטעה באחת את תנועת האדמים בכיוון מערב, בעוד שהזרם הכביר של בני הסהרה הנכנסים גרם להם לבקש מוצא לריבוי האוכלוסין שלהם מצפון וממזרח לעדן. כאשר צאצאי אדם נעו צפונה מן העמקים של החידקל והפרת, הם נתקלו בחומות הרריות ובים הכספי, אשר היה מורחב אז. ובמשך דורות רבים האדמים צדו, רעו את צאנם ועבדו את האדמה מסביב ליישוביהם הפזורים ברחבי טורקיסטאן. אט-אט הרחיב העם המופלא הזה את הטריטוריה שלו אל תוך אירופה. ואולם בשעה זו נכנסים האדמים לאירופה ממזרח ומוצאים כי תרבותו של האדם הכחול מפגרת באלפי שנים אחרי זו של אסיה, וזאת מכיוון שאזור זה כמעט ולא היה בקשר עם מסופוטמיה.

3. האדם הכחול הקְרוֹ-מָנְיוֹן

80:3.1 (891.2) מרכזי התרבות העתיקים של האדם הכחול היו ממוקמים לאורך כל נהרותיה של אירופה, ואולם אך ורק הסוֹם זורם כעת באותו ערוץ שבו זרם בימים אשר קדמו לקרחונים.

80:3.2 (891.3) אף-על-פי שאנו מדברים על כך שהאדם הכחול חדר אל יבשת אירופה וחלש עליה, היו בנמצא עשרות טיפוסי גזע. ואפילו לפני שלושים-וחמש אלף שנה כבר היו הגזעים הכחולים האירופיים עמים ממוזגים ביותר, ונשאו זנים הן מן האדם האדום והן מן האדם הצהוב, זאת בעוד שבאזורים שלחוף האוקיינוס האטלנטי ובאזורי רוסיה ד-היום הם כבר ספגו אל קרבם כמות נכבדה מן הדם האנדוני, ובדרום הם היו במגע עם עמי הסהרה. ואולם, יהא זה חסר תועלת לנסות ולמנות את קבוצות הגזע הרבות.

80:3.3 (891.4) הציוויליזציה האירופאית של תקופת בתר-אדם מוקדמת זו הייתה בבחינת מזיגה ייחודית של האון והאמנות של האדם הכחול עם הדמיון היצירתי של האדמים. האדם הכחול היה גזע רב-און, אך בניו דרדרו עד מאוד את מעמדם התרבותי והרוחני של האדמים. לאלו היה קשה ביותר ללמד את הקרו-מניונים את דתם, בשל נטייתם של כה רבים מהם לרמות את העלמות ולשדל אותן. וכך, במשך עשרת-אלפים שנה הייתה הדת באירופה בשפל המדרגה בהשוואה להתפתחויות בהודו ובמצרים.

80:3.4 (891.5) האנשים הכחולים היו הגונים לחלוטין בכל עיסוקיהם וחופשיים לחלוטין מן ההפקרות המינית של האדמים המעורבים. הם כיבדו את העלמות, ואימצו את הפוליגמיה אך ורק כאשר המלחמה גרמה למחסור בזכרים.

80:3.5 (891.6) אנשי הקרו-מניון הללו היוו גזע אמיץ ומרחיק ראות. הם קיימו מערכת חינוך יעילה עבור הילדים. שני ההורים השתתפו במלאכה זו, ושירותיהם של הילדים הבוגרים נוצלו אף הם במלואם. כל ילד הוכשר בקפדנות בתחזוקת המערות, באמנות ובמלאכת אבני

הצור. כבר בגיל מוקדם הכירו הנשים היטב את מלאכות הבית ואת החקלאות הפשוטה, בעוד שהגברים היו ציידים מיומנים ולוחמים אמיצים.

80:3.6 (891.7) האנשים הכחולים היו ציידים, דייגים ולקטי מזון; הם היו בוני סירות מומחים. הם ייצרו גרזני אבן, כרתו עצים, בנו בקתות עץ, אשר חלקן מתחת לפני האדמה וחלקן מעליה, ואשר גגותיהן כוסו בעורות בעלי-חיים. ובסיביר יש מי שעדיין בונים בקתות דומות לאלה. באופן כללי, הקרו-מניון הדרומיים חיו במערות ובגומחות סלע.

80:3.7 (892.1) בשל תנאי החורף הקשים, לא היה זה בבחינת אירוע נדיר שהזקיפים אשר עמדו למשמר הלילה בפתחי המערות היו קופאים למוות. הם היו אמיצים, ומעל לכל היו אמנים; המזיגה האדמית האיצה לפתע פתאום את הדמיון היצירתי. אמנות האדם הכחול הגיעה לשיאה לפני כחמש-עשרה אלף שנה, לפני ימי עלייתם של הגזעים כהי העור צפונה מאפריקה דרך ספרד.

80:3.8 (892.2) לפני כחמש-עשרה אלף שנה היערות האלפיניים היו מצויים במגמת התפשטות נרחבת. הציידים האירופאים נדחקו לעמקי הנהרות ולחופים על-ידי אותו אילוץ אקלימי אשר הפך את אזורי הצייד השוקקים של העולם למדבריות יבשים ושוממים. עם תזוזת הגשמים צפונה כוסו אזורי המרעה הכבירים של אירופה ביערות. השינויים האקלימיים הגדולים והפתאומיים-יחסית אילצו את הגזעים של אירופה להפוך מציידים של אזורים פתוחים לרועי צאן, ובמידת מה גם לדייגים ולעובדי-אדמה.

80:3.9 (892.3) בעוד שהשינויים הללו יצרו התקדמויות תרבותיות, הם חוללו נסיגות מסוימות בהיבט הביולוגי. במהלך עידן הציד הקודם נישאו חברי השבטים הנעלים בנישואי תערובת עם הטיפוסים הגבוהים של שבויי המלחמה, ולעולם הם השמידו את אלו אשר החשיבו כנחותים. ואולם, עת החלו לכונן יישובים ולעסוק בחקלאות ובמסחר, הם החלו לשמור הרבה מן השבויים הבינוניים כעבדים. והיו אלו צאצאיהם של העבדים הללו אשר דרדרו במידה כה רבה את כלל הטיפוס של הקרו-מניון. נסיגה זו בתרבות נמשכה עד אשר היא קיבלה זריקת מרץ חדשה מן המזרח, כאשר שטפה את אירופה הפלישה ההמונית והסופית של תושבי מסופוטמיה; פלישה זו ספגה אל קרבה במהרה את הטיפוס ואת התרבות של הקרו-מניון והחלה-מחדש את הציוויליזציה של הגזעים הלבנים.

4. הפלישות האנדיטיות לאירופה

80:4.1 (892.4) אף שהאנדיטים נהרו לאירופה בזרם מתמיד, התרחשו שבע פלישות עיקריות, כאשר האחרונים להגיע הגיעו רכובים על-גבי סוסים בשלושה גלים גדולים. חלק נכנסו לאירופה דרך איי הים הָאֶגֶאִי ומעלה דרך עמק הדנובה, ואולם, מרבית הזנים הטהורים והמוקדמים יותר היגרו לצפון-מערב אירופה דרך הנתיב הצפוני אשר חצה את אדמות המרעה של הוולגָה והדון.

80:4.2 (892.5) בין הפלישה השלישית לרביעית נכנס לאירופה ערב רב של אנדונים מן הצפון, אשר הגיע מסיביר דרך הנהרות של רוסיה ודרך החבל הבלטי. והם נספגו מייד לתוך השבטים האנדיטים הצפוניים.

80:4.3 (892.6) אירועי ההתרחבות המוקדמים של הגזע הסגול הטהור יותר היו הרבה יותר שלווים מאלו של צאצאיהם האנדיטים המאוחרים יותר, אשר היו בעלי אופי צבאי-למחצה ותאבי כיבוש. האדמים היו שוחרי-שלום; הנודים לוחמניים. האיחוד של שני הזנים הללו – אשר לאחר מכן התערבבו עם גזעי הסאנגיק – יצר את האנדיטים המוכשרים והאגרסיביים, אשר אכן עסקו בכיבושים צבאיים.

80:4.4 (892.7) ואולם, הסוס היה הגורם האבולוציוני אשר קבע את שלטונם של האנדיטים במערב. הסוס העניק לאנדיטים המתפשטים את יתרון הניידות אשר לא היה קיים עד אז, ואִפשר לקבוצות האחרונות של הפרשים האנדיטים להתקדם במהירות מסביב לים הכספי ולשטוף את אירופה כולה. כלל הגלים הקודמים של האנדיטים נעו כה לאט, עד כי הם נטו להתפורר במרחק גדול ממסופוטמיה. אך הגלים המאוחרים יותר נעו מהר כל-כך, עד שהם הגיעו לאירופה כקבוצות קוהרנטיות בעודם שומרים עדיין על מידה מסוימת של תרבות גבוהה.

80:4.5 (893.1) כאשר הפרשים האנדיטים הרכובים הופיעו באלף השישי והשביעי שלפני ישוע, התקדם ככלל העולם המיושב – למעט סין ועמק הפרת – אך מעט מבחינה תרבותית

במשך עשרת-אלפים השנים שלפני כן. בעודם חוצים את מישוריה של רוסיה בכיוון מערב, ובעודם סופגים את המיטב שבאדם הכחול ומשמידים את הגרוע שבו, הם התמזגו לכדי עם אחד. אלו היו אבותיהם הקדמונים של הגזעים המכונים נוֹרְדִים, אבותיהם הקדומים של העמים הסקנדינביים, הגרמנים והאנגלו-סקסים.

80:4.6 (893.2) בחלוף זמן לא רב נספגו במלואם כלל הזנים הכחולים הנעלים על-ידי האנדיטים ברחבי צפון-אירופה כולה. רק בלֶפְּלָנד (ובמידת מה בבְּרִיטָנְי) שמרו האנדונים הוותיקים יותר על שארית זהות כלשהי.

5. הכיבוש האנדיטי של צפון-אירופה

80:5.1 (893.3) השבטים של צפון-אירופה חוזקו ורוממו בהתמדה באמצעות הזרם יציב של מהגרים ממסופוטמיה אשר הגיעו דרך האזורים של טורקיסטאן ודרום-רוסיה; וכאשר שטפו גלי הפרשים האחרונים של האנדיטים את אירופה, כבר היו באזור זה יותר אנשים ממורשת אנדיטית מאשר ניתן היה למצוא בכל שאר העולם.

80:5.2 (893.4) במשך שלושת-אלפים שנה שכן המטה הצבאי של האנדיטים הצפוניים בדנמרק. מנקודה מרכזית זו יצאו בזה אחר זה גלי הכיבוש, אשר הפכו פחות ופחות אנדיטים ויותר ויותר לבנים, כפי שניתן היה לחזות בחלוף המאות בהתמזגות הסופית שבין הכובשים ממסופוטמיה לבין העמים הכבושים.

80:5.3 (893.5) בעוד שהאדם הכחול נספג בצפון ונכנע לבסוף לפושטים הרכובים הלבנים אשר חדרו לדרום, השבטים המתקדמים של הגזע הלבן המעורב נתקלו בהתנגדות עיקשת וממושכת מן הקרו-מניונים, אך אינטליגנציה גבוהה יותר, כמו גם מאגרים ביולוגיים הולכים ומתעצמים-לעולם, אִפשרו להם למחוק את הגזע הוותיק יותר מגדר הקיום.

80:5.4 (893.6) המאבקים המכריעים בין האדם הלבן לאדם הכחול נערכו בעמק הסום. כאן התמודדו טובי בניו של הגזע הכחול אל מול האנדיטים אשר נעו דרומה, ובמשך מעל לחמש-מאות שנה הצליחו הקרו-מניונים הללו להגן על הטריטוריות שלהם, בטרם נכנעו לאסטרטגיה הצבאית העדיפה של הפולשים הלבנים. ת'ור, מפקדם המנצח של הצבאות מן הצפון בקרב המכריע של הסום, הפך לגיבור השבטים הלבנים הצפוניים ולאחר מכן נערץ כאל על-ידי כמה מהם.

80:5.5 (893.7) מאחזי האדם הכחול אשר החזיקו מעמד במשך הזמן הממושך ביותר נמצאו בדרום-צרפת, ואולם ההתנגדות הצבאית הגדולה האחרונה הוכרעה לאורך הסום. לאחר מכן המשיך הכיבוש והתקדם באמצעות חדירה מסחרית, לחץ אוכלוסין לאורך הנהרות ונישואי תערובת מתמשכים עם הנעלים, לצד חיסול אכזרי של הנחותים.

80:5.6 (893.8) כאשר מועצת זקני השבט האנדיטית מצאה כי שבוי נחות הינו בלתי-כשיר, הוא נלקח אחר כבוד אל הכוהנים השמאנים, אשר ליוו אותו אל הנהר וניהלו את טקס החניכה ל"אזורי הצייד השוקקים", קרי – מוות בטביעה. באופן זה חיסלו הפולשים הלבנים של אירופה את כל האנשים אשר נתקלו בהם ואשר לא נספגו במהרה אל שורותיהם, וכך אכן הגיע סופו של האדם הכחול – וסופו היה מהיר.

80:5.7 (893.9) האדם הכחול הקרו-מניוני היווה את הבסיס הביולוגי של הגזעים האירופאיים המודרניים, אך הוא שרד אך ורק באופן שבו נספג על-ידי הכובשים החסונים המאוחרים יותר של מולדתו. הזן הכחול תרם תכונות איתנות רבות וחיוניות פיזית רבה לגזעים הלבנים של אירופה, ואולם ההומור והדמיון של העמים האירופאים הממוזגים מקורם באנדיטים. איחוד אנדיטי-כחול זה, אשר תוצאתו הינו הגזעים הלבנים הצפוניים, גרם לנסיגה מיידית בציוויליזציה האנדיטית, עיכוב בעל אופי ארעי. לבסוף, העליונות הרדומה של הברברים הצפוניים הללו באה לידי ביטוי ושיאה הינו הציוויליזציה האירופאית של ימינו-אנו.

80:5.8 (894.1) עד לשנת 5000 לפני הספירה, הגזעים הלבנים המתפתחים שלטו בכל רחבי אירופה הצפונית, לרבות צפון-גרמניה, צפון-צרפת והאיים הבריטיים. מרכז אירופה נשלט

במשך זמן מסוים בידי האדם הכחול ובידי האנדונים עגולי-הראש. אלו האחרונים היו מצויים בעיקר בעמק הדנובה, ומעולם הם לא סולקו לחלוטין על-ידי האנדיטים.

6. האנדיטים לאורך הנילוס

80:6.1 (894.2) למן התקופה של ההגירות האנדיטיות הסופיות הידרדרה התרבות בעמק הפרת, והמרכז הקרוב של הציוויליזציה עבר לעמק הנילוס. מצרים תפשה את מקומה של מסופוטמיה כמטה של הקבוצה המתקדמת ביותר על-פני האדמה.

80:6.2 (894.3) עמק הנילוס החל לסבול מהצפות מעט לפני העמקים של מסופוטמיה, אך מצבו היה טוב בהרבה. הזרם המתמיד של מהגרים אנדיטים הרבה יותר מפיצה על הנסיגה המוקדמת הזו, וכך, למרות שלאמיתו של דבר תרבות מצרים נגזרה במקור מזו של אזור הפרת, נדמה היה כי היא מזנקת קדימה. ואולם, בשנת 5000 לפני הספירה, במהלך תקופת ההצפות במסופוטמיה, היו במצרים שבע קבוצות מובחנות של בני-אדם; וכולן, פרט לאחת, הגיעו ממסופוטמיה.

80:6.3 (894.4) כאשר התרחשה היציאה ההמונית האחרונה מעמק הפרת, שפר גורלה של מצרים בכך שקיבלה אליה רבים מן האמנים והאומנים המיומנים ביותר. האומנים האנדיטים הללו מצאו עצמם בסביבה מוכרת בהכירם היטב את החיים לחוף הנהר, את ההצפות שלו, את ההשקיה ואת עונות היובש. הם נהנו מן המיקום המוגן של עמק הנילוס; שם הם היו נתונים הרבה פחות לפשיטות ולתקיפות עוינות מאשר לאורך הפרת. והם הוסיפו רבות לכישורי עבודת המתכת של המצרים. כאן הם עיבדו עַפְרוֹת-ברזל אשר הגיעו מהר סיני במקום אלה מאזורי הים השחור.

80:6.4 (894.5) בשלב מוקדם מאוד קיבצו המצרים את אלילי העיר שלהם לכדי מערכת אלים לאומית מורכבת. הם פיתחו תיאולוגיה נרחבת, ובאותה מידה הייתה להם שכבת כוהנים נרחבת אך מעיקה. כמה מנהיגים שונים ניסו להחיות את שרידי הלימוד הדתי המוקדם של בני

שֶׁת, אך מאמצים אלו גוועו במהרה. האנדיטים בנו את מבני האבן הראשונים במצרים. פירמידת האבן הראשונה והמעודנת ביותר נבנתה על-ידי אִמְחוֹתֶפְּ, גאון אדריכלי אנדיטי, בעת ששימש כראש-ממשלה. כבר היו קודם מבנים אשר נבנו מלבנים, ואף-על-פי שמבני אבן רבים קמו ועמדו בחלקים שונים של העולם, היה זה מבנה האבן הראשון במצרים. ואולם, אמנות הבנייה הידרדרה בהתמדה למן ימיו של אדריכל כביר זה.

80:6.5 (894.6) התקופה המזהירה הזו של תרבותיות נקטעה באיבה על-ידי מלחמת פנים אשר התנהלה לאורך נהר הנילוס, ובמהרה נשטפה הארץ – ממש כפי שאירע במסופוטמיה – בידי השבטים הנחותים מחצי-האי ערב, אשר איננו מסביר פנים, ובידי השחורים מן הדרום. כתוצאה מכך, הקדמה החברתית הידרדרה בהתמדה במשך למעלה מחמש-מאות שנה.

7. האנדיטים מאיי הים התיכון

80:7.1 (895.1) במהלך תקופת ההידרדרות של התרבות במסופוטמיה, התקיימה במשך זמן מה ציוויליזציה נעלה באיים של מזרח הים התיכון.

80:7.2 (895.2) בסביבות שנת 12,000 לפני הספירה היגר שבט של אנדיטים מבריקים לכרתים. היה זה האי היחיד אשר יושב כה מוקדם על-ידי קבוצה נעלה, וחלפו כמעט אלפיים שנה בטרם התפשטו צאצאיהם של יורדי הים הללו לאיים השכנים. הייתה זו קבוצת האנדיטים צרי-הראש ונמוכי הקומה אשר נישאו בנישואי תערובת עם החטיבה הוואנית של הנודים הצפוניים. קומתם של כל בני הקבוצה הייתה נמוכה ממטר ושמונים סנטימטרים והם נדחפו החוצה מן היבשת, פשוטו כמשמעו, על-ידי אחיהם הגדולים מהם והנחותים. אלו אשר היגרו לכרתים היו מומחים בטקסטיל, מתכות, קדרות, עבודות צנרת ושימוש באבן כחומר לבנייה. הם עסקו בכתיבה והתפרנסו מרעיית צאן ומחקלאות.

80:7.3 (895.3) כמעט אלפיים שנה לאחר יישוב כרתים, עשתה דרכה קבוצה מצאצאיו הגבוהים של אדמסון אל האיים הצפוניים של יוון, לשם הגיעו במישרין מבתיהם אשר ברמות

של צפון-מסופוטמיה. אבותיהם הקדמונים הללו של היוונים הונהגו מערבה בידי סָאטוֹ, צאצא ישיר של אדמסון ושל ראטה.

80:7.4 (895.4) הקבוצה אשר התיישבה לבסוף ביוון כללה שלוש-מאות שבעים-וחמישה מן האנשים הנבחרים והנעלים אשר היוו את סיומה של הציוויליזציה השנייה של האדמסונים. הבנים המאוחרים יותר הללו של אדמסון נשאו אז את הזנים בעלי הערך הרב ביותר של הגזע הלבן המגיח. הם היו מסדר אינטלקטואלי גבוה, ומבחינה פיזית היו הגברים היפים ביותר מאז ימי עדן הראשונה.

80:7.5 (895.5) או אז תפשו יוון ואיי האזור האגאי את מקומן של מסופוטמיה ושל מצרים כמרכז הסחר, האמנות והתרבות במערב. ואולם, כפי שקרה במצרים, שוב נגזרו כמעט כל האמנות והמדע של העולם האגאי ממסופוטמיה, למעט התרבות של האדמסונים אשר בישרו את בואם של היוונים. כל האמנות וכל הגאונות של העמים המאוחרים יותר הללו הינן מורשת ישירה של צאצאי אדמסון – בנם הבכור של אדם וחווה – ושל אשתו השנייה יוצאת-הדופן, בת ונצר, בקו ישיר, של הסגל הנודי הטהור של הנסיך קאליגאסטיה. אין להתפלא על כך שליוונים היו מסורות מיתולוגיות אשר גרסו כי הם הינם צאצאים ישירים של אלים ושל הוויות על-אנושיות.

80:7.6 (895.6) האזור האגאי עבר דרך חמש תקופות תרבותיות נבדלות, כל אחת רוחנית פחות מקודמותיה, ובטרם חלף זמן רב, קרסה תקופת הזוהר האחרונה תחת המשקל של צאצאיהם הבינוניים – והמתרבים במהירות – של העבדים הדָנוּבִים אשר יובאו על-ידי הדורות המאוחרים יותר של היוונים.

80:7.7 (895.7) במהלך תקופה זו בכרתים הגיע **פולחן האם** של צאצאי קין לשיא האופנתיות שלו. כת זו היללה את חווה בפולחן ה"אם הגדולה". תמונותיה של חווה נמצאו בכל מקום. ברחבי כרתים ואסיה הקטנה הוקמו אלפי מקדשים ציבוריים. ופולחן-אֵם זה שרד עד לימיו של המשיח, ולאחר מכן שולב בדת הנוצרית המוקדמת במסווה של סגידה והלל למרים, אמו הארצית של ישוע.

80:7.8 (895.8) עד לסביבות שנת 6500 לפני הספירה חלה הידרדרות גדולה במורשתם הרוחנית של האנדיטים. צאצאי אדם היו פזורים עד למאוד, ולמעשה נבלעו בקרב הגזעים האנושיים המרובים והקדומים יותר. וההתנוונות הזו של הציוויליזציה האנדיטית, לצד היעלמות הסטנדרטים הדתיים שלה, הותירה את הגזעים המרוששים-רוחנית של העולם במצב איום ונורא.

80:7.9 (896.1) עד לשנת 5000 לפני הספירה נמצאו שלושת הזנים הטהורים ביותר של צאצאי אדם בשומֶר, בצפון-אירופה וביוון. מסופוטמיה כולה החלה להידרדר לאיטה בשל זרם הגזעים המעורבים והכהים יותר אשר הסתנן פנימה מחצי האי ערב. ובואם של העמים הנחותים הללו תרם עוד יותר לתפוצתה החוצה של השארית הביולוגית והתרבותית של האנדיטים. מכל רחבי הסהר הפורה שטפו החוצה העמים ההרפתקנים יותר בכיוון מערב אל עבר האיים. המהגרים הללו גידלו הן תבואה והן ירקות, והם הביאו עמם בעלי-חיים מבויתים.

80:7.10 (896.2) בשנת 5000 לפני הספירה לערך, יצאה מעמק הפרת קהילה גדולה של בני מסופוטמיה מתקדמים והתיישבה באי של קפריסין; הציוויליזציה הזו נמחתה מעל פני האדמה אלפיים שנה מאוחר יותר בידי ערב רב ברברי מן הצפון.

80:7.11 (896.3) מושבה גדולה אחרת התיישבה על הים התיכון, ליד האתר שמאוחר יותר היה לקרתגו. ומספר גדול של אנדיטים נכנס מצפון-אפריקה לספרד, והתערבב מאוחר יותר בשוויץ עם אחיהם אשר הגיעו לאיטליה עוד קודם לכן מן האיים האגאיים.

80:7.12 (896.4) כאשר צעדה מצרים בעקבות מסופוטמיה בהידרדרותה התרבותית, רבות מן המשפחות המוכשרות והמתקדמות יותר נסו לכרתים, ובכך העצימו במאוד את הציוויליזציה הזו, אשר כבר אז הייתה מתקדמת. וכאשר הגעתן של קבוצות נחותות ממצרים העמידה את הציוויליזציה של כרתים בסכנה, המשיכו המשפחות המתורבתות יותר מערבה אל עבר יוון.

80:7.13 (896.5) היוונים לא רק היו מורים ואמנים גדולים, אלא גם הסוחרים והמתיישבים הכבירים ביותר ברחבי העולם. בטרם נכנעו היוונים למבול הנחותים אשר שטף לבסוף את

האמנות ואת המסחר שלהם, הם הצליחו לכונן במערב מאחזי תרבות כה רבים, כך שנשתמרו רבות מן ההתקדמויות של ראשית הציוויליזציה היוונית בעמים המאוחרים יותר של דרום-אירופה; ורבים מן הצאצאים המעורבים של האדמסונים הללו השתלבו בקרב שבטי הארצות הסמוכות.

8. האנדונים הדָנוּבִים

80:8.1 (896.6) העמים האנדיטים מעמק הפרת היגרו צפונה לאירופה על-מנת להתערות באדם הכחול, ומערבה אל תוך אזורי הים התיכון על-מנת להתערבב עם שאריות בני הסהרה אשר התערבבו זה מכבר עם האדם הכחול הדרומי. ושני הענפים הללו של הגזע הלבן הופרדו אז, ועדיין מופרדים כיום, על-ידי אנשי השבטים האנדונים המוקדמים ההרריים ורחבי-ראש אשר שרדו בהרים ואכלסו את האזורים המרכזיים הללו במשך תקופה ארוכה.

80:8.2 (896.7) צאצאיו אלו של אנדון התפזרו ברחבי רוב האזורים ההרריים של מרכז ודרום-מזרח אירופה. לעיתים תכופות, הם קיבלו חיזוק בדמות אלו אשר הגיעו מאסיה הקטנה, אזור שבו החזיקו בכוח ניכר. החִתִּים של ימי קדם ירשו במישרין מן הזן האנדוני; גוון עורם הבהיר וראשיהם הרחבים היו אופייניים לגזע זה. זן זה נישא במורשתו של אברהם ותרם רבות לתווי הפנים הטיפוסיים של צאצאיו היהודיים המאוחרים יותר, אשר תרבותם ודתם נגזרו מן האנדיטים אך שפתם הייתה שונה מאוד. שפתם הייתה אנדונית בבירור.

80:8.3 (897.1) השבטים אשר התגוררו בבתים אשר ניצבו על עמודים או בבתי עץ צפים באגמיהן של איטליה, שוויץ ודרום-אירופה, היוו את שוליהן המתרחבים של ההגירות מאפריקה, מהאזור האגאי ובייחוד מאזור הדנובה.

80:8.4 (897.2) הדנובים היו אנדונים, חוואים ורועי צאן אשר נכנסו לאירופה דרך חצי האי של הבלקן ונעו לאיטם צפונה דרך עמק הדנובה. הם ייצרו כלי חרס ועיבדו את האדמה, והעדיפו להתגורר בעמקים. היישוב הצפוני ביותר של הדנובים היה ליאז' שבבלגיה. השבטים

הללו הלכו והידרדרו במהירות ככל שהרחיקו מן המרכז ומן המקור של תרבותם. כלי החרס הטובים ביותר יוצרו ביישובים המוקדמים יותר.

80:8.5 (897.3) הדנובים עברו לעסוק בפולחן האם כתוצאה של עבודת המיסיונרים מכְּרֵתים. מאוחר יותר התמזגו השבטים הללו עם קבוצות יורדי ים אשר הגיעו בסירות מחופי אסיה הקטנה, ואשר אף הם עסקו בפולחן האם. וכך, חלק גדול ממרכז-אירופה יושב במוקדם על-ידי הטיפוסים המעורבים רחבי הראש הללו מן הגזעים הלבנים, אשר עסקו בפולחן האם ונהגו לשרוף את המתים בטקסים דתיים, וזאת משום שהנוהג בקרב חברי כת האם היה לשרוף את מתיהם בבקתות אבן.

9. שלושת הגזעים הלבנים

80:9.1 (897.4) לקראת סיומן של ההגירות האנדיטיות, הוכללו המזיגות הגזעיות באירופה בשלושה גזעים לבנים, ואלו הם:

80:9.2 (897.5) 1. **הגזע הלבן הצפוני.** גזע זה, המכונה נוֹרדִי, הורכב בעיקרו מן האדם הכחול ומן האנדיטים, אך הכיל גם שיעור משמעותי של דם אנדוני, יחד עם שיעור קטן יותר מן הסאנגיק האדום והצהוב. וכך, כַּלל הגזע הלבן הצפוני את ארבעת הזנים האנושיים הרצויים ביותר הללו. ואולם, המורשת הגדולה ביותר הייתה מן האדם הכחול. הנורדים המוקדמים הטיפוסיים היו ארוכי-ראש, גבוהים ובלונדיניים. ואולם, לפני זמן רב התערבב גזע זה לחלוטין עם כל הענפים האחרים של האנשים הלבנים.

80:9.3 (897.6) הנורדים הפולשים נתקלו בתרבות הפרימיטיבית של אירופה, אשר הייתה מזיגה בין תרבותם של הדנובים המידרדרים לזו של האדם הכחול. התרבות הנורדית-דנית וזו הדנובית-אנדונית נפגשו והתערו בריְן, כפי שמעיד קיומן של שתי קבוצות גזע בגרמניה של היום.

80:9.4 (897.7) הנורדים המשיכו לסחור בענבר מן החוף הבלטי, ובנו יחסי מסחר ענפים עם הדנובים רחבי-הראש דרך מעבר בְּרֶנֶר. מגע מתמשך זה עם הדנובים הוביל את הצפוניים לפולחן האם, ובמשך מספר אלפי שנים שריפת המתים הייתה נוהג כמעט אוניברסאלי ברחבי סקנדינביה. עובדה זו מסבירה מדוע לא נוכל למצוא את שרידי הגזעים הלבנים המוקדמים, אף-על-פי שהם קבורים בכל רחבי אירופה, אלא אך ורק את עפרם בתוך כדי אבן וחרס. האנשים הלבנים הללו בנו גם בתי מגורים; הם מעולם לא חיו במערות. ושוב, עובדה זו מסבירה מדוע קיימות עדויות כה מועטות על אודות התַרבות המוקדמת של האדם הלבן, בעוד שהטיפוס הקרו-מניוני אשר קדם לו נשתמר היטב בכל מקום אשר נחתם במערות ובכוכי סלע. וכך נדמה כי בצפון-אירופה קיימת יום אחד תרבות פרימיטיבית של הדנובים המידרדרים ושל האדם הכחול, וביום המחרת מופיע לפתע האדם הלבן אשר עולה עליהם בהרבה.

80:9.5 (897.8) 2. **הגזע הלבן המרכזי.** בעוד שהקבוצה הזו כוללת זנים של כחול, צהוב ואנדיטי, היא בעיקרה אנדונית. אנשים אלו הינם רחבי-ראש, שחומים וחסונים. והם תקועים כטריז בין הגזעים הנורדים ובין אלו של הים התיכון, כאשר הבסיס הרחב שלהם מצוי באסיה והבסיס הצר חודר למזרח-צרפת.

80:9.6 (898.1) במשך כמעט עשרים-אלף שנה דחקו האנדיטים את האנדונים בחלק המרכזי של אסיה יותר ויותר צפונה. עד לשנת 3000 לפני הספירה, הניעה הצחיחות ההולכת וגוברת את האנדונים הללו בחזרה אל טורקיסטאן. הדחיפה האנדונית הזו כלפי דרום נמשכה במשך למעלה מאלף שנה, ובעת שהתפצלה בין הים הכספי לים השחור, היא חדרה לאירופה הן דרך הבלקן והן דרך אוקראינה. פלישה זו כללה את שאריות הקבוצות של צאצאי אדמסון, ובמשך המחצית השנייה של תקופת הפלישה היא נשאה עמה מספר ניכר של אנדיטים איראנים, כמו גם הרבה מצאצאיהם של הכוהנים בני שֵׁת.

80:9.7 (898.2) עד לשנת 2500 לפני הספירה הגיע לאירופה הדחף האנדוני לכיוון מערב. ופלישה זו של הברברים מן הגבעות של טורקיסטאן, אשר שטפה את כלל מסופוטמיה, אסיה הקטנה ואגן הדנובה, הייתה הנסיגה התרבותית הרצינית והמתמשכת ביותר עד אותה עת.

הפולשים הללו בהחלט העניקו צביון אנדוני לגזעים של מרכז-אירופה, אשר נותרו מאז בעלי צביון אלפיני.

80:9.8 (898.3) 3. **הגזע הלבן הדרומי.** הגזע הים תיכוני חום השיער הזה היווה מזיגה של האנדיטים ושל בני האדם הכחול, בתוספת שיעור קטן יותר מן הזן האנדוני מאשר בצפון. קבוצה זו אף ספגה, דרך בני הסהרה, מידה ניכרת מן הדם הסאנגיקי המשני. ובזמנים המאוחרים יותר, קיבלה החטיבה הדרומית של הגזעים הלבנים עירוי בדמות אלמנטים אנדיטים חזקים ממזרח הים התיכון.

80:9.9 (898.4) חופי המזרח התיכון לא אוכלסו באנדיטים עד לפלישות הנוודים הגדולות של שנת 2500 לפני הספירה. במשך המאות הללו, אשר בהן פלשו הנוודים למחוזות של מזרח הים התיכון, התנועה והסחר היבשתיים כמעט והושעו. הפרעה זו בתנועה היבשתית גרמה להתרחבות גדולה בתנועה הימית ובסחר הימי; הסחר הימי בים התיכון הגיעו לשיאו לפני כארבעת-אלפים וחמש-מאות שנה. והתפתחות זו בתנועה הימית גרמה להתפשטותם הפתאומית של צאצאי האנדיטים לכל אזורי החוף של אגן הים התיכון.

80:9.10 (898.5) המזיגות הגזעיות הללו הניחו את היסודות לגזע הדרום-אירופאי, הממוזג מכולם. ולמן אותם ימים המשיך גזע זה להתמזג, ובעיקר עם העמים הכחולים-צהובים-אנדיטים מחצי האי ערב. למעשה, גזע ים-תיכוני זה ממוזג באופן כה חופשי עם העמים הסובבים אותו עד כי לא ניתן כמעט להבחין בו כטיפוס נפרד, ואולם ככלל, אלו הנמנים עמו הינם נמוכי קומה, ארוכי-ראש וחומי שיער.

80:9.11 (898.6) באמצעות מלחמות ונישואין מחקו האנדיטים בצפון את האדם הכחול מעל פני האדמה, ואולם בדרום הוא שרד במספרים גדולים יותר. הבָּסְקִים והבֶּרְבֶּרִים מייצגים את שני הענפים אשר שרדו מהגזע הזה, אך אפילו העמים הללו התערבבו כדבעי עם בני הסהרה.

80:9.12 (898.7) זו הייתה תמונה המזיגה הגזעית במרכז אירופה בסביבות שנת 3000 לפני הספירה. ולמרות הכישלון האדמי החלקי, הטיפוסים הגבוהים יותר אכן התמזגו.

80:9.13 (898.8) היו אלו ימי החפיפה שבין תקופת האבן החדשה ובין תקופת הברונזה הממשמשת ובאה. בסקנדינביה הייתה זו תקופת ברונזה אשר נלווה אליה פולחן האם. בדרום-צרפת ובספרד הייתה זו תקופת האבן החדשה אשר נלווה אליה פולחן השמש. היה זה זמן בנייתם של מקדשי השמש העגולים ונטולי הגג. הגזעים הלבנים האירופאיים היו בנאים אנרגטיים, והם אהבו להקים מבני אבן גדולים כמנחה לשמש, ממש כפי שצאצאיהם המאוחרים יותר עשו בסְטוֹנְהֶאנְג'. האופנה של פולחן השמש מעידה על כך שהייתה זו תקופה חקלאית כבירה בדרום-אירופה.

80:9.14 (899.1) האמונות הטפלות של פולחן השמש של התקופה המאוחרת-יחסית ממשיכות ושורדות אפילו כיום במנהגים העממיים של בריטני. על-אף שהברטונים הללו הפכו לנוצרים לפני יותר מאלף וחמש-מאות שנה, הם עדיין מחזיקים בקמעות נגד עין-הרע מתקופת האבן החדשה. והם עדיין מחזיקים אבני רעם בתוך ארובות הבתים כהגנה מפני ברקים. הברטונים מעולם לא התערבבו עם הסקנדינבים. הם הינם שריד לתושבים האנדונים המקוריים של מערב אירופה אשר התערבבו עם הזן הים-תיכוני.

80:9.15 (899.2) ואולם, הניסיון לסווג את האנשים הלבנים כנורדים, אלפינים וים-תיכוניים מופרך מעיקרו. יותר מדי מזיגה התרחשה מכדי שסיווג מעין זה יתאפשר. בנקודת זמן מסוימת אכן התקיימה חלוקה מובחנת יחסית של בני הגזע הלבן למחלקות מעין אלה, אך מאז התרחש ערבול נרחב ביניהן, ולא ניתן עוד לזהות בבירור את ההבדלים הללו. ואפילו בשנת 3000 לפני הספירה הקבוצות החברתיות הקדומות לא השתייכו עוד לגזע אחד יותר מאלה שבקרב תושביה הנוכחיים של צפון-אמריקה.

80:9.16 (899.3) התרבות האירופאית הזו המשיכה לצמוח ובמידת מה להתערבב במשך חמשת-אלפים שנה. ואולם, מחסום השפה מנע את יחסי הגומלין המלאים בין האומות המערביות השונות. לאורך המאה האחרונה תרבות זו מקבלת את ההזדמנות הטובה ביותר שלה למזיגה, וזאת באוכלוסייתה הקוסמופוליטית של צפון-אמריקה; ועתידה של יבשת זו

ייקבע על-ידי איכות הגורמים הגזעיים אשר יורשו להיכנס אל תוך אוכלוסייתה הנוכחית והעתידית, כמו גם על-ידי רמת התרבות החברתית אשר תשתמר.

80:9.17 (899.4) [הוצג על-ידי רב-מלאכית מנבאדון.]

>> מסמך 80 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 82 <<

מסמך 81

התפתחותה של ציוויליזציה מודרנית

81:0.1 (900.1) בלא קשר לעליות ולמורדות אשר נגרמו בשל ניהולן הכושל של תכניות שיפור העולם, אשר תוכננו במסגרת משימותיהם של קאליגאסטיה ושל אדם, האבולוציה האורגנית הבסיסית של המין האנושי המשיכה להצעיד את הגזעים הלאה בסולם הקדמה האנושית וההתפתחות הגזעית. ניתן לעכב את האבולוציה, אך לא ניתן לעצור אותה.

81:0.2 (900.2) השפעתו של הגזע הסגול – אף-על-פי שהתרחשה בהיקף מספרי קטן מזה אשר תוכנן – גרמה להתקדמות בציוויליזציה אשר, מאז ימיו של אדם, עלתה בהרבה על הקדמה של האנושות בכלל תקופת התקיימותה הקודמת אשר נמשכה כמעט מיליון שנה.

1. ערש הציוויליזציה

81:1.1 (900.3) במשך כמעט שלושים-וחמש אלף שנה לאחר ימיו של אדם, נמצא ערש הציוויליזציה בדרום-מערב אסיה, והשתרע מעמק הנילוס במזרח ומעט צפונה לרוחב חצי האי ערב, דרך מסופוטמיה ועד לטורקיסטאן. והגורם המכריע לכינון ציוויליזציה באזור זה היה **האקלים**.

היו אלו השינויים האקלימיים והגיאולוגיים הכבירים בצפון-אפריקה ובמערב (900.4) 81:1.2
אסיה אשר הביאו לסיום ההגירות המוקדמות של האדמים, כאשר התפשטות הים התיכון מנעה מהם מלהגיע לאירופה והסיטה את זרם המהגרים צפונה ומזרחה אל תוככי טורקיסטאן. בעת השלמת ההתרוממות הזו של היבשה והשינויים האקלימיים אשר נלוו לה, בסביבת 15,000 לפני הספירה, התייצבה הציוויליזציה בקיפאון כלל-עולמי, למעט גורמי התסיסה התרבותיים והמאגרים הביולוגיים של האנדיטים אשר עדיין נותרו חסומים – במזרח על-ידי ההרים באסיה ובמערב על-ידי היערות המתפשטים באירופה.

האבולוציה האקלימית עתידה כעת להשיג את אשר לא הצליחו להשיג כל (900.5) 81:1.3
המאמצים האחרים, כלומר, להכריח את האדם האירו-אסייתי לזנוח את הציד לטובת העיסוקים המתקדמים יותר של רעיית-צאן וחקלאות. האבולוציה עשויה להיות איטית, אך היא יעילה ביותר.

מכיוון שהחקלאים המוקדמים העסיקו על-פי-רוב עבדים, הן הצייד והן רועה (900.6) 81:1.4
הצאן זלזלו בעבר בערכו של החקלאי. במשך עידנים נחשבה עבודת האדמה לבזויה; וזהו מקור הרעיון לפיו עבודת האדמה הינה קללה, בעוד שהיא הברכה הגדולה מכולן. אפילו בימיהם של קין והבל הוערכו מנחות הרועים יותר מאשר אלה של החקלאים.

על-פי-רוב התפתח האדם מן הצייד אל חקלאי דרך תקופת מעבר של (900.7) 81:1.5
רעיית-צאן, וכך היה הדבר גם בקרב האנדיטים; אך לעתים קרובות יותר האילוץ האבולוציוני הנובע מן הכורח האקלימי גרם לשבטים שלמים לעבור במישרין מהעיסוק בציד להיותם חקלאים מצליחים. ואולם, תופעה זו של מעבר מיידי מציד לחקלאות התרחשה אך ורק באזורים שבהם התקיימה דרגת מזיגה גבוהה עם הזן הסגול.

העמים האבולוציוניים (ובמיוחד ראויים לציון הסינים) למדו במוקדם לשתול (901.1) 81:1.6
זרעים ולטפח גידולים חקלאיים מתוך התבוננות בזרעים אשר נבטו כאשר ספגו בטעות לחות, או בזרעים אשר נטמנו בקברים כמזון בעבור המתים. ואולם, ברחבי דרום-מערב אסיה, לאורך עמקי הנהרות והמישורים הסמוכים להם, הפעילו האנדיטים את השיטות החקלאיות המשופרות שאותן ירשו מאבותיהם הקדמונים, אלו אשר הפכו את החקלאות ואת הגננות לעיסוקם העיקרי בתוך גבולותיו של הגן השני.

81:1.7 (901.2) במשך אלפי שנים גידלו צאצאיו של אדם חיטה ושעורה, מן הזנים אשר שופרו בגן, ברחבי הרמות של הגבול העליון של מסופוטמיה. כאן צאצאיהם של אדם ושל אדמסון נפגשו, סחרו והתערו חברתית.

81:1.8 (901.3) השינויים המאולצים הללו באורחות החיים הם אשר גרמו לשיעור כה גדול של המין האנושי לעבור להרגלי תזונה של אוכלי-כל. והשילוב של החיטה, האורז והתזונה מן הצומח, יחד עם בשר העדרים, היה בבחינת צעד גדול קדימה לטובת בריאותם וחיוניותם של אנשי-קדם אלו.

2. כלֵי הציוויליזציה

81:2.1 (901.4) צמיחתה של תרבות מתבססת על פיתוחם של כלי הציוויליזציה. והכלים שבהם עשה האדם שימוש במהלך עלייתו מן הפראיות היו יעילים רק במידה שבה הם שחררו כוח-אדם לשם ביצוע משימות גבוהות יותר.

81:2.2 (901.5) אתם, אשר חיים כעת בזמנים מאוחרים יותר וחוזים בניצני תרבות ובתחילתה של קדמה בענייני החברה, אלו מכם אשר ברשותם מעט זמן פנוי שאותו יוכלו להקדיש על-מנת **לחשוב** על החברה ועל הציוויליזציה, שומה עליכם שלא להתעלם מן העובדה כי לאבותיכם הקדמונים היה אך מעט פנאי, אם בכלל, אשר אותו יכולים היו להקדיש להתבוננות הגותית ולמחשבה חברתית.

81:2.3 (901.6) ארבע ההתקדמויות הגדולות הראשונות בציוויליזציה האנושית היו:

81:2.4 (901.7) 1. השליטה באש.

81:2.5 (901.8) 2. ביותם של בעלי-חיים.

81:2.6 (901.9) 3. שעבוד השבויים.

81:2.7 (901.10) 4. קניין פרטי.

81:2.8 (901.11) אף כי האש, התגלית הגדולה הראשונה, פתחה בסופו של דבר את שערי עולם המדע, היא לא הועילה רבות לאדם הפרימיטיבי בהיבט הזה. הוא סירב להכיר בגורמים טבעיים כהסברים לתופעות שכיחות.

81:2.9 (901.12) כאשר נשאלה השאלה מנין הגיעה האש, הסיפור הפשוט על אודות אנדון ואבן הצור הוחלף במהרה באגדה המספרת כיצד גנב אותה מאן ד-הוא פרומתיאוס מן השמיים. אנשי קדם ביקשו הסבר על-טבעי לכל התופעות הטבעיות אשר היו מצויות מעבר לטווח הבנתם האישית; ואנשים מודרניים רבים ממשיכים לעשות כן. נדרשו עידנים על-מנת להפוך את מה שמכונה תופעות טבעיות לבלתי-אישיות, ותהליך זה טרם הושלם. ואולם, החיפוש גלוי הלב, הכן ונטול הפחד אחר הסיבות האמיתיות הוליד את המדע המודרני: הוא הפך את האסטרולוגיה לאסטרונומיה, את האלכימיה לכימיה ואת מעשה הקסמים לרפואה.

81:2.10 (901.13) בעידן הקודם למכונות, הדרך היחידה שבה יכול היה האדם להשלים עבודה מבלי לבצעה בעצמו הייתה באמצעות בעלי-חיים. ביותם של בעלי החיים העמיד לרשותו כלים חיים, והאופן האינטליגנטי שבהם עשה בהם שימוש סלל את דרכו הן אל החקלאות והן אל התחבורה. וללא בעלי החיים הללו, לא יכול היה האדם להתרומם ממעמדו הפרימיטיבי לרמות הציוויליזציה אשר באו לאחר מכן.

81:2.11 (902.1) רוב בעלי החיים אשר התאימו באופן המיטבי לביות נמצאו באסיה, ובמיוחד מהאזור המרכזי ועד לאזור הדרום-מערבי של אסיה. הייתה זו אחת מהסיבות שבעטיין התקדמה הציוויליזציה מהר יותר במיקום זה ביחס לחלקי עולם אחרים. רבים מבעלי החיים הללו כבר בויתו פעמיים בעבר, ובעידן האנדיטים הם בויתו שוב. ואולם, הכלב נותר עם הציידים מאז אומץ על-ידי האדם הכחול, זמן רב קודם לכן.

81:2.12 (902.2) האנדיטים של טורקיסטאן היו האנשים הראשונים אשר בייתו את הסוס באופן נרחב, וזו הייתה סיבה נוספת לכך שתרבותם שלטה במשך זמן כה רב. עד לשנת 5000 לפני הספירה, החלו החקלאים של מסופוטמיה, טורקיסטאן וסין לגדל כבשים, עיזים, פרות, גמלים, סוסים, עופות ופילים. הם השתמשו כבהמות משא בשור, בגמל, בסוס וביאק.

בעבר שימש האדם עצמו כבהמת המשא. ברשות אחד השליטים מן הגזע הכחול היו פעם מאה-אלף גברים אשר חיו במושבת נושאי המשאות שלו.

81:2.13 (902.3) מוסד העבדות ומוסד הבעלות הפרטית על האדמה הגיעו במקביל לחקלאות. העבדות העלתה את רמת החיים של הבעלים והעניקה יותר פנאי לתרבות חברתית.

81:2.14 (902.4) הפרא הינו עבד לטבע, ואולם הציוויליזציה המדעית מעניקה אט-אט חופש הולך וגדל לאנושות. באמצעות בעלי-חיים, אש, רוח, מים, חשמל ומקורות אנרגיה עלומים אחרים, שחרר האדם, וימשיך לשחרר, את עצמו מן הצורך בעבודה בלתי-פוסקת. בלא תלות בצרות החולפות הנגרמות בשל שפע המצאות המיכון, לא ניתן לשער את התועלת אשר תופק מן ההמצאות המכאניות האלה. הציוויליזציה לעולם לא תוכל לשגשג, קל וחומר להתבסס, עד אשר יהיה לאדם **הפנאי** לחשוב, לתכנן, ולדמיין כיצד לעשות דברים בדרכים חדשות וטובות יותר.

81:2.15 (902.5) בתחילה, האדם פשוט ביקש לעצמו מחסה, וחי תחת מדפי סלע או התגורר במערות. לאחר מכן, הוא אימץ חומרים טבעיים כדוגמת עץ ואבן על-מנת ליצור מהם בקתות משפחתיות. לבסוף, הוא נכנס לעידן היצירתי של בניית בתי מגורים, למד כיצד לייצר לְבֵנִים וחומרי בניין אחרים.

81:2.16 (902.6) אנשי הרמות של טורקיסטאן היו הראשונים מקרב הגזעים המודרניים יותר אשר בנו את בתיהם מעץ, בתים לא שונים בהרבה מבקתות העץ המוקדמות של המתיישבים האמריקנים החלוצים. ברחבי המישורים נבנו בתי המגורים של האדם מלבֵנים; ובהמשך לכך, מלבֵנים שרופות.

81:2.17 (902.7) בני גזעי הנהרות הוותיקים יותר בנו את בקתותיהם באמצעות מיקום עמודים גבוהים במעגל; ראשי העמודים קובצו אז יחדיו ליצירת שלד הבקתה, אשר לרוחבו נשזרו ענפים; והיצירה כולה דמתה לסלסילת ענק הפוכה. או אז ניתן היה למרוח מבנה זה בחמר, ומשזה התייבש בשמש התוצאה הייתה בית מגורים שמיש ועמיד בפני פגעי מזג האוויר.

81:2.18 (902.8) והרעיון של שזירת סלים מסוגים שונים נבע לאחר מכן באופן בלתי-תלוי מן הבקתות הראשונות האלה. בקרב קבוצה אחת עלה הרעיון להכין כלי חרס כתוצאה

מהתבוננות בתוצאות של מריחת מסגרות העמודים הללו בחֶמר לח. המנהג להקשות את כלי החרס באמצעות אפייה נתגלה כאשר אחת מן הבקתות הפרימיטיביות האלה, המכוסות חמר, עלתה באש במקרה. האמנויות של ימי קדם נולדו פעמים רבות כתוצאה מאירועים מקריים אשר התרחשו בחיי היום-יום של האנשים המוקדמים. כך, לכל פחות, נראתה כמעט כלל ההתקדמות האבולוציונית של האנושות עד הגיעו של אדם.

81:2.19 (903.1) אף-על-פי שהקדרות הוצגה לראשונה על-ידי סגל הנסיך לפני כחצי מיליון שנה, יצירתם של כלי חמר הופסקה כמעט לחלוטין במשך מעל למאה-וחמישים אלף שנה. רק הנודים הקדם-שומֵרים אשר לחוף המפרץ המשיכו לייצר כלי חרס. אומנות הקדרות קמה לתחייה בתקופתו של אדם. הפצתה של אומנות זו התרחשה בד בבד עם התרחבות המדבריות של אפריקה, חצי האי ערב ומרכז אסיה, והיא נפוצה ממסופוטמיה – בגל רודף גל של שיפור בטכניקה – לכל רחבי חצי הכדור המזרחי.

81:2.20 (903.2) לא תמיד ניתן להתחקות אחר עקבותיהן של הציוויליזציות האלה של העידן האנדיטי באמצעות השלב שבו מצויות הקדרות או האומנויות האחרות. משטריהן של דאלאמטיה ושל עדן סיבכו עד מאוד את המסלול החלַק של האבולוציה האנושית. לעיתים אף אירע שהכלים והמכשירים המאוחרים הינם נחותים ביחס למוצרים המוקדמים יותר של העמים האנדיטים הטהורים יותר.

3. ערים, ייצור ומסחר

81:3.1 (903.3) ההרס אשר גרם האקלים לשטחי הציד והמרעה העשירים והפתוחים של ערבות טורקיסטאן, הרס אשר החל בסביבות שנת 12,000 לפני הספירה, חִייב את תושבי אותם האזורים לפְנות לצורות חדשות של תעשייה ושל שיטות ייצור גסות. חלק מהם פנה לגידול עדרים של בעלי-חיים מבויתים, אחרים הפכו לחקלאים או למלקטי מזון אשר גדל במים, ואולם האנדיטים האינטליגנטיים יותר בחרו לעסוק במסחר ובייצור. ואפילו נהוג היה כי שבטים שלמים יקדישו עצמם לפיתוח תעשייה מסוג אחד בלבד. מעמק הנילוס ועד

להינדוּ-כּוּש, ומן הגנגס ועד לנהר הצהוב, העיסוק העיקרי של השבטים הנעלים היה עבודת האדמה תוך כדי עיסוק צדדי במסחר.

81:3.2 (903.4) הגידול בסחר ובייצור של סחורות שונות מחומרי גלם פעל באופן ישיר ליצירתן של אותן קהילות שלוות-למחצה אשר השפיעו במידה כה רבה על הפצת התַרבות ואומנויות הציוויליזציה. לפני עידן הסחר העולמי הנרחב, הקהילות החברתיות היו שבטיות – קבוצות משפחתיות מורחבות. הסחר הביא לקיום קשר חברי בין סוגים שונים של בני-אדם, ובכך תרם להפריה-הדדית מהירה יותר של התרבות.

81:3.3 (903.5) שחר תקופת הערים העצמאיות הפציע לפני כשנים-עשר אלף שנה. ותמיד הוקפו ערי הסחר והייצור הפרימיטיביות האלה באזורים חקלאיים ובאזורי גידול בקר. אף-על-פי שלאמיתו של דבר התעשייה קודמה בשל העלייה ברמת החיים, אל לכם להשלות את עצמכם באשר למנעמי ראשית החיים האורבניים. הגזעים המוקדמים לא היו נקיים ומסודרים יתר על המידה, ופני הקרקע של הקהילה הפרימיטיבית הממוצעת גבהו בכל עשרים-וחמש שנה בכשלושים עד כשישים סנטימטרים אך ורק בשל הצטברות הלכלוך והאשפה. כמה מן הערים העתיקות האלה התרוממו במהרה מעל לגובה של סביבתן הואיל ובקתות הבוץ הבלתי-שרופות החזיקו מעמד זמן קצר בלבד, והיה נהוג לבנות את בתי המגורים החדשים ממש מעל הריסות בתי המגורים הקודמים.

81:3.4 (903.6) השימוש הנפוץ במתכות אפיין את התקופה הזו של ערי התעשייה והמסחר המוקדמות. כבר מצאתם בטורקיסטאן תרבות ברונזה המתוארכת לזמן קודם לשנת 9000 לפני הספירה, וכמו כן, האנדיטים למדו במוקדם לחרוש ברזל, זהב ונחושת. ואולם, הרחק ממרכזי הציוויליזציה המתקדמים יותר, התנאים היו שונים עד מאוד. במקומות הללו לא התקיימו תקופות מובחנות, כדוגמת תקופות האבן, הברונזה והברזל; כל השלוש התקיימו בעת ובעונה אחת במיקומים שונים.

81:3.5 (904.1) זהב היה המתכת הראשונה אשר ביקש לו האדם; הזהב היה קל לעיבוד ובתחילה הוא שימש אך כקישוט. לאחר מכן השתמשו בנחושת, אך השימוש בה לא היה נפוץ, עד אשר ערבבו אותה עם בדיל על-מנת ליצור את הברונזה הקשה יותר. התגלית של

ערבוב נחושת ובדיל לכדי יצירת ברונזה נזקפת לאחד מן האדמסונים של טורקיסטאן, אשר מכרָה הנחושת שלו באזור הרמה נמצא במקרה לצד מרבץ בדיל.

81:3.6 (904.2) עם הופעת הייצור הפשוט וראשית התעשייה, הפך המסחר במהרה לגורם המשפיע החזק ביותר על התפשטות הציוויליזציה התרבותית. פתיחתם של ערוצי סחר יבשתיים וימיים הֶקלה עד מאוד על התחבורה ועל עירוב התרבויות ומיזוג הציוויליזציות. בשנת 5000 לפני הספירה כבר היה הסוס בשימוש כללי ברחבי הארצות המתורבתות והמתורבתות-למחצה. לגזעים המאוחרים יותר הללו היו לא רק סוס המבוית, אלא גם סוגים שונים של עגלות ושל כרכרות. בגלגל נעשה שימוש עידנים קודם לכן, ואולם כעת שימשו כלי-רכב מצוידים בגלגלים באופן אוניברסאלי הן לסחר והן למלחמה.

81:3.7 (904.3) הסוחר הנוסע והמגלה-המשוטט תרמו להתקדמות הציוויליזציה ההיסטורית יותר מכל ההשפעות האחרות גם יחד. הכיבושים הצבאיים, ההתיישבות, והמשימות המיסיונריות, שאותן קידמו הדתות המאוחרות יותר, היו אף הם גורמים אשר השפיעו על הפצת התרבות; ואולם, כל אלו היוו גורמים משניים בהשוואה ליחסי המסחר, אשר הואצו עוד ועוד כתוצאה מהתפתחותן המהירה של האומנויות ומדעי התעשייה.

81:3.8 (904.4) העירוי של הזן האדמי אל קרב הגזעים האנושיים לא רק האיץ את קצב הציוויליזציה, אלא אף עורר במאוד את נטיותיהם להרפתקה ולגילוי, עד אשר רוב אירו-אסיה וצפון-אפריקה הייתה מאוכלסת בצאצאיהם המעורבים של האנדיטים אשר התרבו בקצב מהיר.

4. הגזעים המעורבים

81:4.1 (904.5) בשעה שהננו נוגעים בשחר ימי ההיסטוריה, נפוצים הגזעים המעורבים של האנושות בכל אירו-אסיה, צפון-אפריקה ואיי האוקיינוס השקט. והגזעים הללו של ימינו אנו נוצרו כתוצאה ממזיגה ומזיגה-מחדש של חמשת הזנים האנושיים הבסיסיים של אורנטיה.

81:4.2 (904.6) כל אחד מן הגזעים של אורנטיה ניתן היה לזיהוי בשל מאפיינים פיזיים מסוימים. האדמים והנודים היו ארוכי-ראש; האנדונים היו רחבי-ראש; גזעי הסאנגיק היו בעלי ראש בינוני, בעוד שהאדם הצהוב והאדם הכחול נוטים לעבר רחבות ראש. כאשר התמזגו הגזעים הכחולים עם הזן האנדוני המעורב, הם נטו במובחן להיות רחבי-ראש. גזעי הסאנגיק המשניים היו בעלי ראש בינוני עד ארוך.

81:4.3 (904.7) אף-על-פי שניתן להשתמש בממדי הגולגולת על-מנת לפענח את המקורות הגזעיים, ניתן להסתמך הרבה יותר על השלד בכללותו. בראשית התפתחותם של הגזעים באורנטיה היו במקור חמישה טיפוסי שלד שונים:

81:4.4 (904.8) 1. אנדוני, האבוריג'ינים של אורנטיה.

81:4.5 (904.9) 2. סאנגיק ראשי, אדום, צהוב וכחול.

81:4.6 (904.10) 3. סאנגיק משני, כתום, ירוק ואינדיגו.

81:4.7 (904.11) 4. נודים, צאצאי בני דאלאמטיה.

81:4.8 (904.12) 5. אדמים, הגזע הסגול.

81:4.9 (904.13) ככל שחמשת קבוצות הגזע הגדולות האלה התערבבו זו בזו באופן ניכר, כך נטתה המזיגה הגזעית המתמשכת לגרום למורשת הסאנגיק השלטת להאפיל על הטיפוס האנדוני. הלָאפִּים והאסקימוסים מהווים מזיגות של הגזע האנדוני וגזע הסאנגיק-הכחול. מבני השלד שלהם משמרים במידה הרבה ביותר את זה של הטיפוס האבוריג'יני האנדוני. ואולם, האדמים והנודים התערבבו במידה כה רבה עם הגזעים האחרים, עד אשר ניתן להבחין בהם רק בדמות הסדר הקווקזי הכללי.

81:4.10 (905.1) ולפיכך, ככלל, בשעה שמתגלים השרידים האנושיים מעשרים-אלף השנים האחרונות, יהא זה בלתי-אפשרי להבדיל בבירור בין חמשת הטיפוסים המקוריים. לימוד המבנה של שלדים מעין אלו יגלה כי האנושות נחלקת כעת לשלוש מחלקות בקירוב:

81:4.11 (905.2) 1. **הקָווקָזוֹאִיד** – המזיגה האנדיטית של הזנים הנודי והאדמי, אשר הותאמה על-ידי מזיגה עם סאנגיק ראשי ו(במידת מה) עם סאנגיק משני, וכן על-ידי עירוב אנדוני

משמעותי. בקבוצה זו נכללים הגזעים הלבנים המערביים, יחד עם עמים אחדים מהודו וכמה עמים טוראנים. הגורם המאחד בחטיבה זו הינו שיעור המורשת האנדיטית, בין אם גדול יותר או קטן יותר.

81:4.12 (905.3) 2. **המוֹנְגוֹלוֹאִיד** – טיפוס הסאנגיק הראשי, הכולל את הגזעים המקוריים האדום, הצהוב והכחול. הסינים והאינדיאנים מאמריקה נמנים עם קבוצה זו. באירופה, הותאם הטיפוס המונגולואידי באמצעות מזיגה של הסאנגיק המשני ושל האנדוני; ועוד יותר מכך באמצעות עירוי אנדיטי. העמים המָלַאִים ועמים אחרים באינדונזיה משתייכים לסיווג הזה, אף-על-פי שהם נושאים בקרבם אחוז גבוה של דם סאנגיק משני.

81:4.13 (905.4) 3. **הנֶגְרוֹאִיד** – טיפוס הסאנגיק המשני, אשר כלל במקור את הגזעים הכתום, הירוק והאינדיגו. טיפוס זה מודגם באופן המיטבי על-ידי האדם השחור, והוא יימצא ברחבי אפריקה, הודו ואינדונזיה, בכל מקום בו מצויים גזעי הסאנגיק המשניים.

81:4.14 (905.5) בצפון-סין מצויה מזיגה מסוימת של טיפוסי הקווקזואיד והמונגולואיד; בלבנט התערבבו זה בזה הקווקזואיד והנגרואיד; בהודו, כמו בדרום-אמריקה, מיוצגים כל שלושת הטיפוסים. ומאפייני השלד של שלושת הטיפוסים אשר שרדו עדיין מתקיימים ומסייעים בזיהוי אבותיהם הקדמונים המאוחרים יותר של הגזעים האנושיים בני ימינו.

5. חברה מתורבתת

81:5.1 (905.6) אין בהכרח מִתאם בין האבולוציה הביולוגית לבין הציוויליזציה התרבותית; בכל עידן נתון, האבולוציה האורגאנית עשויה להתקדם באין מפרע בעיצומה של התנוונות תרבותית. ואולם, כאשר בוחנים תקופות ארוכות של ההיסטוריה האנושית, מבחינים בכך שבסופו של דבר מתייחסות האבולוציה והתרבות זו לזו בקשרי סיבה ותוצאה. האבולוציה עשויה להתקדם בהיעדרה של תרבות, אך ציוויליזציה תרבותית לא תוכל ללבלב בלא רקע

הולם של התקדמות גזעית מקדימה. אדם וחווה לא הציגו כל אומנות של ציוויליזציה אשר הייתה זרה לקדמה של החברה האנושית, ואולם, הדם האדמי אכן העצים את היכולת הטבועה בגזעים, ואכן האיץ את קצב ההתפתחות הכלכלית והקדמה התעשייתית. המתת של אדם שיפר את היכולות המנטאליות של הגזעים, ולפיכך האיץ במידה רבה את תהליכי האבולוציה הטבעית.

81:5.2 (905.7) באמצעות חקלאות, ביות בעלי-חיים וארכיטקטורה משופרת, חמקה האנושות בהדרגה מן המאבקים העיקשים הקשים ביותר לחיות, והחלה לתור אחר דרכים להמתיק את תהליך החיים; וזו הייתה תחילת הכמיהה המתמדת לרמות חיים חומריות הולכות ועולות. באמצעות הייצור והתעשייה מעצים האדם בהדרגה את מרכיב ההנאה שבחיים ברי התמותה.

81:5.3 (906.1) ואולם, החברה התרבותית איננה מועדון זכויות כביר של זכאים אשר מקבלים את הזכות בירושה, ואשר לתוכו הם נולדים עם חברות חינם ועם שוויון מלא. לעומת זאת, היא הינה בבחינת איגוד מרומם של עובדים של כדור הארץ, אשר מתקדם בהתמדה ומקבל לשורותיו אך ורק את הנאצלים שבעובדים, אלו אשר מתאמצים להפוך את העולם למקום טוב יותר שבו יוכלו ילדיהם וילדי-ילדיהם לחיות ולהתקדם בדורות הבאים. ואיגוד זה של ציוויליזציה גוֹבָה דמי-כניסה גבוהים, אוכף משמעת נוקשה ומחמירה, מטיל עונשים כבדים על כל הבדלנים ועל אלו אשר אינם מסכינים עם המוסכמות, בעוד שהוא מעניק למספר מצומצם של פרטים אישורים וזכויות אשר מעבר לביטחון המוגבר מפני הסכנות המשותפות והאיומים הגזעיים.

81:5.4 (906.2) התאגדות חברתית הינה צורת ביטוח הישרדותי אשר בני האדם למדו את תועלתה; לפיכך, מרבית היחידים מוכנים לשלם את אותן פרמיות של הקרבה עצמית ושל ויתור על זכויות-אישיות אשר החברה דורשת מחבריה בתמורה להגנה הקבוצתית המוגברת. קיצורו של דבר, המנגנון החברתי בן ימינו הינו תכנית ביטוח אשר גובשה תוך ניסוי וטעייה, ואשר נועדה להעניק מידה מסוימת של ביטחון והגנה מפני החזרה לתנאים האיומים והאנטי-חברתיים אשר אפיינו את התנסותו המוקדמת של המין האנושי.

81:5.5 (906.3) וכך הופכת החברה לתכנית של שיתוף-פעולה המיועדת להבטיח חופש-אזרחי באמצעות מוסדות, חופש-כלכלי באמצעות ההון וההמצאה, חופש-חברתי באמצעות התרבות,

וחופש-מאלימות באמצעות מנגנון שיטור.

81:5.6 (906.4) **החזק אינו תמיד צודק, אך הוא אוכף בכל דור ודור את הזכויות המוכרות לכל.** משימתה הראשית של הממשלה הינה להגדיר את הזכות, לווסת באופן הוגן וצודק את ההבדלים שבין המעמדות, ולאכוף את שוויון ההזדמנויות תחת שלטון החוק. לכל זכות אנושית נלווית חובה חברתית; הזכות אשר מוקנית לקבוצה הינה מנגנון ביטוח אשר לעולם דורש תשלום מלא של פרמיות תובעניות בדמות שירות קבוצתי. ויש לשמור על זכויות הקבוצה, כמו גם על אלה של היחיד, לרבות וויסות הזיקה המינית.

81:5.7 (906.5) חופש הכפוף לשליטת הקבוצה הינו היעד הלגיטימי של האבולוציה החברתית. חופש נטול-מגבלות הינו חלום הסרק הרטוב של מוחות אנושיים בלתי-יציבים ומעופפים.

6. תחזוקת הציוויליזציה

81:6.1 (906.6) בעוד שהאבולוציה הביולוגית התקדמה מעלה בהתמדה, הרבה מן האבולוציה התרבותית יצאה מעם עמק הפרת גלים-גלים, ואלה הלכו ונחלשו בחלוף הזמן עד שלבסוף כל צאצאיו טהורי הזן של אדם יצאו על-מנת להעשיר את הציוויליזציות של אסיה ושל אירופה. הגזעים לא התמזגו במלואם, ואולם הציוויליזציות אכן התערבבו במידה משמעותית. התרבות אכן התפשטה לאיטה ברחבי העולם. ואת הציוויליזציה הזו נדרש לתחזק ולטפח משום שלא קיימים כיום מקורות חדשים של תרבות; אין בנמצא אנדיטים אשר ימריצו ויעוררו את ההתקדמות האיטית של האבולוציה של הציוויליזציה.

81:6.2 (906.7) הציוויליזציה המתפתחת כעת באורנטיה צמחה מן הגורמים הבאים, וכן מתבססת עליהם:

81:6.3 (906.8) 1. **נסיבות טבעיות.** טיבה ושיעורה של ציוויליזציה חומרית נקבעים במידה רבה על-ידי משאבי הטבע שבנמצא. האקלים, מזג האוויר ותנאים פיזיים רבים מהווים גורמים המשפיעים על התפתחותה של תרבות.

81:6.4 (907.1) בראשית העידן האנדיטי היו בנמצא ברחבי העולם כולו אך ורק שני אזורי ציד נרחבים ופוריים. אחד מהם היה בצפון-אמריקה, והוא אוכלס במלואו על-ידי האינדיאנים האמריקאים; האחר נמצא מצפון לטורקיסטאן והוא אוכלס בחלקו על-ידי גזע אנדוני-צהוב. הגורמים אשר קבעו את התפתחותה של תרבות נעלה בדרום-מערב אסיה היו גזע ואקלים. האנדיטים היו עם נהדר, אך הגורם המכריע אשר קבע את נתיב הציוויליזציה שלהם היה הצחיחות ההולכת וגדלה באיראן, בטורקיסטאן ובשינג'יאנג, צחיחות אשר **אילצה** אותם להמציא ולאמץ שיטות חדשות ומתקדמות על-מנת להתפרנס מאדמותיהם אשר הלכו ואיבדו מפוריותן.

81:6.5 (907.2) תצורת היבשות ומצבים אחרים הנוגעים לסידורי השטח משפיעים וקובעים במידה רבה בענייני שלום או מלחמה. אך ורק מעטים מאוד מבני אורנטיה זכו ליתרון שבהזדמנות ליהנות מהתפתחות רציפה ובלתי-מופרעת כפי שזכו העמים של אמריקה הצפונית – אשר למעשה מוגנת מכל עבריה על-ידי אוקיינוסים עצומים.

81:6.6 (907.3) 2. **נכסי הון.** תרבות אף-פעם איננה מתפתחת בתנאי עוני; הפנאי הינו הכרחי להתקדמותה של ציוויליזציה. ניתן לרכוש אופי יחידני בעל ערך מוסרי ורוחני בהעדר עושר חומרי, ואולם ציוויליזציה תרבותית נגזרת אך ורק מאותם תנאים של שגשוג חומרי המעודדים פנאי משולב בשאפתנות.

81:6.7 (907.4) בתקופות הפרימיטיביות החיים באורנטיה היו בבחינת עסק רציני ומפוכח. ועל-מנת לחמוק מן המאבק הבלתי-פוסק ומן העמל הבלתי-נגמר הללו, בני המין האנושי נטו בהתמדה לנדוד אל עבר אזורי האקלים הטרופיים היפים לבריאות. ואף כי אזורי המגורים החמימים יותר אפשרו מנוחה מסוימת ממאבק הקיום העיקש, רק לעתים רחוקות עשו הגזעים והשבטים אשר ביקשו אותם שימוש בפנאי, שאותו לא הרוויחו, על-מנת לקדם את הציוויליזציה. הקדמה החברתית הגיעה תמיד ממחשבותיהם ומתכניותיהם של אותם גזעים

אשר למדו, הודות לכך שעבדו בחכמה, כיצד להתפרנס מן האדמה בפחות מאמץ ובימי עבודה קצרים יותר, וכך הצליחו ליהנות ממרווח פנאי מועיל אשר אותו הרוויחו ביושר.

81:6.8 (907.5) 3. **ידע מדעי.** ההיבטים החומריים של הציוויליזציה חייבים תמיד להמתין להצטברותם של נתונים מדעיים. נדרש לאדם זמן רב מאז גילוי החץ והקשת והשימוש בבעלי-חיים כמקור לכוח, על-מנת ללמוד כיצד לרתום את כוח הרוח והמים, ולאחר מכן להשתמש בקיטור ובחשמל. ואולם, אט-אט השתפרו כלי הציוויליזציה. לאחר האריגה, הקדרות, ביות בעלי החיים ועבודת המתכת, הגיעה תקופה של כתב ושל דפוס.

81:6.9 (907.6) ידע הוא כוח. ההמצאה לעולם קודמת להאצת ההתפתחות התרבותית בקנה מידה עולמי. המדע וההמצאה הפיקו את התועלת הרבה מכל ממכונת הדפוס, ויחסי הגומלין בין כל הפעילויות התרבותיות ופעילויות ההמצאה האלה האיצו באופן עצום את קצב ההתקדמות התרבותית.

81:6.10 (907.7) המדע מלמד את האדם לדבר את שפתה החדשה של המתמטיקה, והוא מאמן את מחשבותיו ותובע מהן להיות חדות ומדויקות. המדע אף מייצב את הפילוסופיה בסלקו את השגיאה, בעודו מטהר את הדת על-ידי השמדת האמונות הטפלות.

81:6.11 (907.8) 4. **כוח אדם.** כוח אדם הוא הכרחי להתפשטותה של ציוויליזציה. כאשר כל יתר התנאים זהים, עם גדול ישלוט בציוויליזציה של גזע קטן יותר. ומכאן שאם המספרים לא יצליחו לעלות עד לנקודה מסוימת, תימנע האפשרות להגשים את מלוא הייעוד הלאומי; אך גם קיימת אותה נקודה שמעבר אליה המשך הגידול באוכלוסין יהא אובדני. הִתְרבות מספרית מעבר לאופטימום של היחס הרגיל של שטח לאדם פירושה, או ירידה ברמת החיים או התרחבות מיידית של גבולות הטריטוריה באמצעות חדירה שלווה או באמצעות כיבוש צבאי, כיבוש בכוח.

81:6.12 (908.1) לעיתים הנכם עומדים נדהמים נוכח אימת המלחמה, אך שומה עליכם להכיר בצורך לייצר מספר גדול של בני-תמותה על-מנת לאפשר את מלוא ההזדמנות עבור ההתפתחות החברתית והמוסרית; יחד עם פוריות פלנטארית מעין זו צצה מהר מאוד הבעיה

הקשה של עודף אוכלוסין. רוב העולמות המיושבים הינם קטנים. אורנטיה הינה עולם בגודל ממוצע, אולי מעט קטנה מדי. הייצוב האופטימלי של אוכלוסיית האומה מקדמת את התַרבות ומונעת את המלחמה. ואומה נבונה יודעת מתי עליה להפסיק לגדול.

(908.2) 81:6.13 ואולם, אפילו היבשת העשירה ביותר במשאבי טבע, ובעלת הציוד המכאני המתקדם ביותר תתקדם אך מעט בשעה שהאינטליגנציה של אנשיה מצויה במגמת ירידה. ניתן לרכוש ידע באמצעות חינוך, ואולם את החוכמה, ההכרחית לשם קיום תרבות של אמת, ניתן לרכוש אך ורק באמצעות ההתנסות של הגברים והנשים אשר מטיבם הינם אינטליגנטיים. אנשים כאלו מסוגלים ללמוד מניסיון; הם עשויים להפוך לחכמים באמת.

(908.3) 81:6.14 5. **יעילות המשאבים החומריים.** הרבה תלוי במידת החוכמה שבה עושים שימוש במשאבי הטבע, בידע המדעי, בנכסי ההון ובפוטנציאלים האנושיים. הגורם העיקרי בראשית הציוויליזציה היה **הכוח** שאותו הפעילו אדוניה החכמים של החברה; הציוויליזציה הושלכה, פשוטו כמשמעו, על האדם הפרימיטיבי בידי אֶחיו בני-זמנו הנעלים ממנו. על-פי-רוב שלטו בעולם הזה מיעוטים נעלים ומאורגנים היטב.

(908.4) 81:6.15 החזק איננו תמיד צודק, אולם הכוח עשה את מה שקיים ואת מה שהיה קיים בהיסטוריה. רק לאחרונה הגיעה אורנטיה לנקודה שבה החברה מוכנה לדון באתיקה של הכוח ושל הצדק.

(908.5) 81:6.16 6. **יעילות השפה.** התפשטותה של ציוויליזציה חייבת להמתין לשפה. שפות חיות וצומחות מבטיחות את התפשטות המחשבה והתכנון המתורבתים. במהלך העידנים המוקדמים התרחשו התקדמויות חשובות בלשון. כיום קיימת דרישה גדולה להתפתחות לשונית נוספת, זאת על-מנת לאפשר את ביטויי המחשבה המתפתחת.

(908.6) 81:6.17 השפה התפתחה מתוך התאגדויות קבוצתיות, כאשר כל קבוצה מקומית פיתחה לעצמה מערכת חילופי המילים משלה. השפה צמחה דרך מחוות, סימנים, קריאות, חיקויי צליל, אינטונציה ומבטא, עד לְביטוי בקול של האלף-בית אשר הגיע לאחר מכן. השפה הינה כלי המחשבה הכביר והיעיל ביותר של האדם, ואולם היא מעולם לא פרחה עד אשר

הקבוצות החברתיות רכשו לעצמן פנאי מסוים. הנטייה לשחק בשפה מייצרת מילים חדשות – עֶגָה. אם הרוב מאמץ את העגה, כי אז השימוש מכשיר אותה כשפה. מקורם של הניבים מודגם בעונג ההשתעשעות ב"שפת תינוקות" בחיק משפחה.

81:6.18 (908.7) מאז ומעולם היוו הבדלי השפה את המחסום הגדול בפני התפשטות השלום. לפני שתרבות יכולה להתפשט בקרב גזע, יבשת, או בעולם כולו, נדרש להשתלט על הניבים. שפה אוניברסאלית מקדמת את השלום, מבטיחה את התרבות ומעצימה את האושר. ואפילו בשעה שמספר השפות בעולם מצטמצם לכדי שפות מועטות, העובדה שאנשי התרבות המובילים שולטים בהן משפיעה במידה רבה על ההישגים הכלל-עולמיים של השכנת שלום ושל שגשוג.

81:6.19 (908.8) אף-על-פי שבאורנטיה חלה התקדמות מועטה בלבד בכיוון של פיתוח שפה בינלאומית, הרבה הושג הודות לכינון יחסי סחר-חליפין בינלאומיים. ויש לטפח את כלל מערכות היחסים הבינלאומיות האלה, בין שהן נוגעות לשפה, למסחר, לאמנות, למדע, למשחק תחרותי או לדת.

81:6.20 (909.1) 7. **יעילות המכשור המכאני.** התקדמותה של ציוויליזציה קשורה במישרין לפיתוח כלים, מכונות וערוצי הפצה, וכן לבעלות עליהם. כלים משופרים, מכונות משוכללות ויעילות, קובעים את הישרדות הקבוצות המתחרות בזירת הציוויליזציה המתקדמת.

81:6.21 (909.2) בראשית הימים היה כוחו של האדם הכוח היחיד אשר הופעל בעת עיבוד האדמה. מאבק ארוך נדרש על-מנת להחליף את האדם בשור, שכן עקב השינוי איבד האדם את עבודתו. לאחר מכן החלו המכונות להחליף את האדם, וכל התקדמות מעין זו תורמת במישרין לקדמה של החברה, הואיל והיא מפַנה כוח אדם לביצוען של משימות בעלות ערך רב יותר.

81:6.22 (909.3) המדע, המכוון בחוכמה, עשוי להיות המשחרר החברתי הגדול ביותר של האדם. עידן של מיכון יכול להתברר כהרה-אסון אך ורק בעבור אומה אשר רמתה האינטלקטואלית נמוכה מכדי לגלות את אותן שיטות חכמות וטכניקות בריאות, אשר בעזרתן

ניתן להסתגל בהצלחה לקשיי המעבר הנגרמים מאובדן פתאומי של מקומות עבודה רבים בשל המצאה מהירה מדי של סוגים חדשים של מכונות חוסכות-עבודה.

81:6.23 (909.4) 8. **אופיים של נושאי הלפיד.** המורשת החברתית מאפשרת לאדם לעמוד על כתפי כל קודמיו אשר תרמו דבר-מה לסך הכולל של התרבות ושל הידע. בעבודה הזו של העברת הלפיד התרבותי לדור הבא, לעולם ישמש הבית כמוסד הבסיס. חיי המשחק וחיי החברה הם הבאים בתור אחרי הבית, ובית הספר הינו המוסד האחרון, אך החיוני בהחלט, בחברה מורכבת ומאורגנת היטב.

81:6.24 (909.5) החרקים נולדים מחונכים עד תום ומוכנים לגמרי לחיים – ואכן, קיומם הינו צר ביותר ואינסטינקטיבי לחלוטין. התינוק האנושי נולד ללא חינוך; לפיכך, באמצעות שליטה בחינוך הדור הצעיר, נתון בידי באדם הכוח לשנות באופן ניכר את הנתיב האבולוציוני של הציוויליזציה.

81:6.25 (909.6) ההשפעות הגדולות ביותר במאה העשרים אשר תרמו לְהמשכיות התפתחות הציוויליזציה ולקידומה של התרבות, הינן העליות המשמעותיות בהיקף הנסיעות ברחבי העולם ובשיפורים חסרי התקדים בשיטות התקשורת. ואולם, השיפור בחינוך לא עמד בקצב התרחבות המבנה החברתי; ואף ההתפתחות אשר חלה בהערכה המודרנית לאתיקה איננה תואמת את הגידול שחל בהיבטים האינטלקטואלים והמדעיים הטהורים יותר. ובהיבטים של ההתפתחות הרוחנית והשמירה על מוסד הבית, מצויה הציוויליזציה המודרנית בקיפאון מוחלט.

81:6.26 (909.7) 9. **האידיאלים הגזעיים.** האידיאלים של דור אחד חורצים את ערוצי הגורל בעבור אלו המגיעים מיד לאחריו. **איכותם** של נושאי הלפיד החברתיים יקבעו אם הציוויליזציה תתקדם או תיסוג. הבתים, הכנסיות ובתי הספר של דור אחד קובעים מראש את נטיות האופי של הדור הבא. התנופה המוסרית והרוחנית של גזע, או של אומה, קובעת במידה רבה את מהירותה התרבותית של אותה ציוויליזציה.

(909.8) 81:6.27 האידיאלים מרוממים את המעיין הנובע החברתי. ושום נחל אינו יוכל להתרומם מעל למקור אשר ממנו הוא נובע, ואין זה משנה כלל איזו שיטה מופעלת לשם יצירת לחץ או לשם הכוונה. הכוח המניע העומד אפילו מאחורי ההיבטים החומריים ביותר של ציוויליזציה תרבותית, טמון בהישגים הכי פחות חומריים של החברה. אף כי האינטליגנציה עשויה לשלוט במנגנון הציוויליזציה, ואף כי החוכמה עשויה להכווין אותו, האידיאליזם הרוחני הינו האנרגיה אשר לאמיתו של דבר מרוממת ומקדמת את התרבות האנושית מרמת הישג אחת לאחרת.

(910.1) 81:6.28 בתחילה היו החיים מאבק לשם קיום; כעת הם מאבק על רמת חיים; בשלב הבא הם יהיו מאבק על איכות המחשבה, המטרה הארצית הבאה של הקיום האנושי.

(910.2) 81:6.29 10. **תיאום בין מומחים.** הציוויליזציה קודמה עד מאוד הודות לחלוקת העבודה המוקדמת והודות להתמחות אשר באה בעקבותיה. כעת תלויה הציוויליזציה בתיאום היעיל בין המומחים. ככל שהחברה מתרחבת, כך נדרש למצוא שיטה כלשהי אשר תקבץ יחדיו את שלל המומחים.

(910.3) 81:6.30 המומחים החברתיים, האמנותיים, הטכניים והתעשייתיים ימשיכו להתרבות ולחדד את כישוריהם ואת מומחיותם. וגיוון זה ביכולות וברמות השוני בעבודה יחליש ויפורר בסופו של דבר את החברה האנושית, אלא אם כן יפותחו אמצעים יעילים לתיאום ולשיתוף-פעולה. ואולם, האינטליגנציה המסוגלת להמציא ולהתמחות באופן הזה אמורה להיות מוכשרת לגמרי גם על-מנת לפתח שיטות הולמות לשליטה ולתיאום כל הבעיות הנובעות מן הגידול החד בכמות ההמצאות ומן הקצב המואץ של ההתרחבות התרבותית.

(910.4) 81:6.31 11. **שיטות למציאת מקומות-עבודה.** העידן הבא של ההתפתחות החברתית יתבטא בתיאום ובשיתוף-פעולה טובים ויעילים יותר בין מומחים, אשר רמת מומחיותם עולה ומתרחבת בהתמדה. וככל שכוח העבודה הופך מגוון יותר, כך נדרש יהיה לפתח טכניקה להכוונת היחידים למקומות עבודה הולמים. המיכון איננו הסיבה היחידה לאבטלה בקרב עמיה

המתורבתים של אורנטיה. הסיבוכיות הכלכלית והמומחיות הגדלה בהתמדה במקצועות ובתעשייה תורמות נדבך משלהן לבעיות השמת העובדים.

81:6.32 (910.5) אין זה מספיק להכשיר אנשים לעבודה; בחברה מורכבת נדרש אף לספק שיטות יעילות למציאת מקומות עבודה. בטרם יוכשרו אזרחים להתפרנס בשיטות הדורשות מומחיות גבוהה, יש להכשירם לאחד או יותר מן העבודות, המקצועות או העיסוקים הנפוצים, אשר בהם יוכלו לעסוק בשעה שהם מובטלים באופן זמני במעבר מעבודה ייחודית אחת לאחרת. אף ציוויליזציה לא תוכל לשרוד לאורך זמן כאשר בתוכה מצויות שכבות נרחבות של מובטלים. בחלוף הזמן, אפילו האזרחים הטובים ביותר יהפכו מעוותים ובעלי מורל נמוך בשל העובדה שהם מקבלים סעד מן הקופה הציבורית. ואפילו הצדקה הניתנת באופן פרטי ולאורך זמן לאזרחים כשירים לעבודה, הופכת להיות קטלנית.

81:6.33 (910.6) חברה בעלת רמת מומחיות גבוהה שכזו לא תסבול את השיטות השיתופיות והפיאודליות העתיקות אשר בהן נהגו עמי קדם. נכון הדבר כי ניתן להפוך באופן הולם ורווחי רבים מן השירותים הנפוצים לציבוריים, אך השיטה הטובה ביותר לניהול בני האדם המוכשרים ובעלי הכישורים הייחודיים ביותר, הינה באמצעות טכניקת שיתוף-פעולה אינטליגנטית כלשהי. תיאום מודרני ושליטה חברית יעילים יותר לשם יצירת שיתוף-פעולה ארוך-טווח מאשר השיטות העתיקות והפרימיטיביות יותר של הקומוניזם או של מוסדות השלטון הדיקטטוריים המבוססים על כוח.

81:6.34 (910.7) 12. **הנכונות לשיתוף-פעולה.** אחת מן המכשלות הגדולות ביותר להתקדמותה של החברה האנושית הינה ההתנגשות שבין האינטרסים והרווחה של קבוצות בני האדם הגדולות והחברתיות יותר, לבין ההתאגדויות הקטנות יותר, האנטי-חברתיות והלעומתיות של בני האנוש, שלא לדבר על היחידים הבודדים בעלי המנטאליות האנטי-חברתית.

81:6.35 (910.8) אף ציוויליזציה לאומית לא תוכל להתקיים לאורך זמן, אלא אם כן שיטות החינוך והאידיאלים הדתיים שלה יעוררו השראה לסוג גבוה של פטריוטיות נבונה ושל

מסירות לאומית. בהיעדר פטריוטיות נבונה וסולידריות תרבותית מעין אלה, נוטות כל האומות להתפורר כתוצאה מרגשות קנאה פרובינציאליים ואינטרסים מקומיים.

81:6.36 (911.1) שימורה של ציוויליזציה כלל-עולמית תלוי בכך שבני האדם ילמדו לחיות יחדיו בשלום ובאחווה. בלא שיתוף-פעולה יעיל, עומדת הציוויליזציה התעשייתית בפני סכנות האולטרה-מומחיות: מונוטוניות, צרות והנטייה לטיפוח חוסר-אמון וקנאה.

81:6.37 (911.2) 13. **מנהיגות יעילה ונבונה.** הרבה, הרבה מאוד בציוויליזציה תלוי ברוח נלהבת ויעילה של נשיאה בעול. לצורך הרמתו של משא כבד, ערכם של עשרה גברים גבוה אך במעט מערכו של גבר אחד, אלא אם כן כולם מרימים יחדיו – כולם מרימים באותו הרגע. ועבודת צוות מעין זו – שיתוף-פעולה חברתי – תלוי במנהיגות. הציוויליזציות התרבותיות של העבר ושל ההווה התבססו תמיד על שיתוף הפעולה האינטליגנטי של האזרחים עם מנהיגים נבונים ומתקדמים; ועד אשר יתפתח האדם לרמות גבוהות יותר, תמשיך הציוויליזציה להיות תלויה במנהיגות נבונה ונמרצת.

81:6.38 (911.3) ציוויליזציות גבוהות נולדות מן המתאם הנבון בין העושר החומרי, הגדולה האינטלקטואלית, הערך המוסרי, הפקחות החברתית והתובנה הקוסמית.

81:6.39 (911.4) 14. **שינויים חברתיים.** החברה איננה מוסד אלוהי; היא הינה תופעה של אבולוציה מדורגת; וציוויליזציה המצויה בהתקדמות לעולם תתעכב כאשר מנהיגיה איטיים בעריכת השינויים הנדרשים בארגון החברתי על-מנת לעמוד בקצב ההתפתחויות המדעיות של אותו עידן. ואף-על-פי-כן, אין לסלוד מדברים אך ורק בשל היותם ישָנים, ואף אין לאמץ רעיון ללא-תנאי אך ורק משום שהוא חדשני וחדש.

81:6.40 (911.5) אל לו לאדם לחשוש מעריכת שינויים במנגנוני החברה. אך תמיד נדרש כי אלו המכירים היטב את ההיסטוריה של האבולוציה החברתית ישלטו בהרפתקאות האלה של התאמה תרבותית; ולעולם שומה על עורכי החידושים להיוועץ בחוכמת בעלי הניסיון המעשי בתחומי הניסיונות החברתיים או הכלכליים העומדים על הפרק. **אין לנסות באופן פתאומי כל שינוי כלכלי או חברתי גדול.** גורם הזמן חיוני לטובת כל סוגי ההסתגלות האנושית –

הפיזית, החברתית או הכלכלית. ניתן לבצע בן-רגע אך ורק שינויים מוסריים ורוחניים, ואפילו אלו דורשים את חלוף הזמן לשם הגשמת מלוא ההשלכות החומריות והחברתיות שלהם. האידיאלים של הגזע הינם אלו המעניקים את הביטחון והתמיכה העיקריים במשך הזמנים הקריטיים שבהם מצויה ציוויליזציה בעת המעבר מרמה אחת לאחרת.

81:6.41 (911.6) 15. **מניעת השבר בעת המעבר.** החברה הינה צאצא של עידן-אחר-עידן של ניסוי וטעייה; היא הינה מה ששרד את ההתאמות ואת ההתאמות-מחדש אשר נבחרו במהלך השלבים העוקבים של עלייתה הממושכת של האנושות מרמת המעמד החייתי לרמת המעמד האנושי בפלנטה. הסכנה הגדולה לכל ציוויליזציה – בכל רגע נתון – הינה איום השבר בזמן המעבר מן השיטות המבוססות של העבר אל הפרוצדורות החדשות והמשופרות – אך אשר טרם נוסו – של העתיד.

81:6.42 (911.7) המנהיגות הינה חיונית לשם קדמה. חוכמה, בוננות וראיית העתיד הכרחיות לשם השתמרותן של אומות. הציוויליזציה לעולם איננה נתונה באמת בסכנה, עד אשר המנהיגות המוכשרת מתחילה להיעלם. והשיעור של מנהיגות חכמה שכזו מעולם לא עלה על אחוז אחד מן האוכלוסייה.

81:6.43 (911.8) והודות לשלבים הללו בסולם האבולוציוני, העפילה הציוויליזציה למקום שממנו ניתן היה לאתחל את אותן השפעות כבירות, אשר שיאן בתרבות המתרחבת במהירות של המאה העשרים. ורק מתוך היצמדות לעיקרים הללו יוכל האדם לקוות לשמר את הציוויליזציות של ימינו-אנו, בעודו מאפשר את המשך התפתחותן הרציף ומבטיח את הישרדותן.

81:6.44 (912.1) זוהי הינה תמצית המאבק הארוך-ארוך של עמי כדור הארץ, מאז ימי אדם, לכונן ציוויליזציה. התרבות בת-ימינו הינה תוצאת האבולוציה המאומצת הזו. בטרם גילוי הדפוס ההתקדמות הייתה איטית באופן יחסי, הואיל ודור נתון לא יכול היה ליהנות במהרה

מהישגי הדורות אשר קדמו לו. ואולם כעת, החברה האנושית דוהרת קדימה בהשפעת כוח התנופה המצטבר של כלל העידנים אשר בהם נאבקה הציוויליזציה.

81:6.45 (912.2) [הוצג בחסות רב-מלאכית מנבאדון.]

>> מסמך 81 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 83 <<

מסמך 82

האבולוציה של הנישואין

(913.1) 82:0.1 הנישואין – הזיווג – הינם תוצאה של הדו-מיניות. הנישואין הם האופן שבו מגיב האדם על-מנת להתאים את עצמו לְדו-מיניות מעין זו, בעוד שחיי המשפחה הינם הסך הכולל הנובע מכל ההתאמות האבולוציוניות והמסתגלות האלה. הנישואין מתמידים; הם אינם מהווים התפתחות ביולוגית אינהרנטית, אלא בסיס לכל אבולוציה חברתית, ולפיכך מובטח המשך קיומם בצורה כזו או אחרת. הנישואין העניקו לאנושות את הבית, והבית הינו גולת הכותרת של כל המאבק האבולוציוני הארוך והמייגע.

(913.2) 82:0.2 אף-על-פי שהמוסדות הדתיים, החברתיים והחינוכיים הינם כולם חיוניים להישרדותה של ציוויליזציה תרבותית, **המשפחה הינה הגורם המְתַרְבֶּת הראשי**. הילד לומד את רוב הדברים החיוניים לחיים ממשפחתו ומן השכנים.

(913.3) 82:0.3 לבני האדם של ימי קדם לא הייתה ציוויליזציה חברתית עשירה במיוחד, אך את אשר היה להם הם העבירו באמונה וביעילות לדור הבא. ושומה עליכם להכיר בכך שרוב ציוויליזציות העבר האלה המשיכו להתפתח תוך קיום מינימלי של השפעות מוסדיות אחרות, מכיוון שהבית פעל ביעילות. כיום הגזעים האנושיים מחזיקים במורשת חברתית ותרבותית עשירה, ונדרש להעביר אותה בחכמה וביעילות הלאה אל הדורות הבאים. נדרש לשמור אפוא על המשפחה כמוסד חינוכי.

1. אינסטינקט הזיווג

82:1.1 (913.4) על-אף תהום האישיות הפעורה בין גברים לבין נשים, די בדחף המיני על-מנת להבטיח את פגישתם לשם המשכיות המין. הדחף המיני פעל ביעילות זמן רב בטרם חוו בני-אדם הרבה ממה שנקרא לאחר מכן אהבה, מסירות ונאמנות בחיי הנישואין. ההזדווגות הינה נטייה מולדת, והנישואין הינם ההשלכה החברתית האבולוציונית שלה.

82:1.2 (913.5) העניין והתשוקה המיניים לא היוו תאוות אשר שלטו באנשים הפרימיטיביים; הם פשוט ראו באלו דבר מובן מאליו. כלל ההתנסות ברבייה הייתה חופשית מקישוטי הדמיון. התשוקה המינית, אשר כובשת לחלוטין את האנשים המתורבתים יותר, נובעת בעיקרה מן המזיגות הגזעיות, ובמיוחד כל אימת שהטבע האבולוציוני גורה על-ידי הדמיון האסוציאטיבי וההערכה ליופיים של הנודים ושל האדמים. ואולם, מורשת אנדיטית זו נספגה אל קרבם של הגזעים האבולוציוניים בשיעורים כה מוגבלים, עד כי אין היא מספיקה על-מנת להעניק מידה מספקת של שליטה עצמית על אותן תשוקות חייתיות אשר הואצו והתעוררו על-ידי מתת המודעות המינית החדה יותר ודחפי הזיווג החזקים יותר. מקרב כלל הגזעים האבולוציוניים, לאדם האדום היה הקוד המיני הגבוה ביותר.

82:1.3 (913.6) השליטה במין בהקשר של הנישואין מעידה על:

82:1.4 (913.7) **1.** התקדמותה היחסית של הציוויליזציה. הציוויליזציה דרשה יותר ויותר כי הסיפוק המיני יתבצע בערוצים מועילים ובהתאם למוסכמות.

82:1.5 (914.1) **2.** שיעור הזן האנדיטי בעם נתון כלשהו. בקרב קבוצות מעין אלה הפך המין לביטוי הן של היבטי הטבע הפיזיים והרגשיים הגבוהים ביותר, והן של הנמוכים ביותר.

82:1.6 (914.2) לגזעי הסאנגיק הייתה תשוקה חייתית רגילה, אך הם הציגו דמיון או הערכה מועטים ביחס ליופיים ולמידת המשיכה הפיזית של בני המין השני. מה שמכונה משיכה מינית

נעדר כמעט לחלוטין אפילו בגזעים הפרימיטיביים של ימינו; לאנשים הבלתי-ממוזגים הללו בהחלט יש אינסטינקט הזדווגות מובחן, אך המשיכה המינית מועטה מכדי ליצור בעיות רציניות הדורשות את שליטתה של החברה.

82:1.7 (914.3) אינסטינקט ההזדווגות הינו אחד מן הכוחות הפיזיים הדומיננטיים המניעים את בני האדם; זהו הרגש האחד, אשר במסווה של סיפוק עצמי מצליח להערים על האדם האנוכי ולגרום לו להעמיד את רווחת הגזע ואת המשך קיומו גבוה מעל לנוחותו ולחופש האישי שלו מאחריות כאינדיבידואל.

82:1.8 (914.4) למן תחילתם ועד לזמנים המודרניים, מציגים הנישואין, כמוסד, את תמונת האבולוציה החברתית של הנטייה הביולוגית לעבר הבטחת המשך הקיום-העצמי. המשך קיומו של המין האנושי המתפתח מובטחת הודות לנוכחותו של דחף ההזדווגות הגזעי הזה, דחף אשר מכונה באופן כללי בשם משיכה מינית. הדחף הביולוגי הכביר הזה הופך לציר של דחפים לכל מיני אינסטינקטים, רגשות ושימושים קשורים – פיזיים, אינטלקטואליים, מוסריים וחברתיים.

82:1.9 (914.5) אצל הפרא, הדחף המניע היה אספקת המזון, ואולם, כאשר הציוויליזציה מבטיחה מזון בשפע, פעמים רבות הופך הדחף המיני לדחף הדומיננטי, ומשום כך הוא נדרש בכל עת להימצא תחת ויסות חברתי. אצל בעלי החיים, האינסטינקט המחזורי מרסן את הדחף להזדווגות, ואולם, מכיוון שהאדם הינו הוויה אשר במידה רבה שולטת בעצמה, התשוקה המינית איננה מחזורית כלל ועיקר; ולפיכך, שומה על החברה לכפות שליטה-עצמית על היחיד.

82:1.10 (914.6) אין אף רגש או דחף אנושי אשר מסוגל, בשעה שהוא בלתי-מרוסן ונצרך בְּיֶתֶר, לחולל כל-כך הרבה נזק וצער בדומה ליצר המיני רב-העוצמה. הכפפה מושכלת של הדחף הזה לתקנות החברתיות הינו המבחן העליון של הקיום הממשי בכל ציוויליזציה. האנושות המתקדמת נדרשת לשליטה-עצמית, ליותר ויותר שליטה-עצמית, וברמות גדלות בהתמדה. הסודיות, חוסר-הכנות והצביעות עשויות להסתיר את הבעיות המיניות, אך הן אינן מעניקות פתרונות, ואף אינן מקדמות את האתיקה.

2. הטאבו המגבילים

(914.7) 82:2.1 סיפור האבולוציה של הנישואין הינו, בפשטות, ההיסטוריה של השליטה במין באמצעות הלחצים המופעלים על-ידי ההגבלות החברתיות, הדתיות והאזרחיות. הטבע כמעט ואיננו מכיר ביחידים; הוא אינו מכיר במה שמכונה אמות מידה מוסריות; עניינו היחיד והבלעדי נתון לרביית המינים. הטבע מתעקש בנחישות על הרבייה, אך מגלגל באדישות את הבעיות הנובעות מכך לפתחה של החברה, ובכך יוצר בעיה כבירה ונוכחת-לעולם עבור האנושות האבולוציונית. העימות החברתי הזה מורכב מן המלחמה המתמדת בין האינסטינקטים הבסיסיים לבין האתיקה המתפתחת.

(914.8) 82:2.2 בקרב הגזעים המוקדמים הייתה נהוגה שליטה מועטה, אם בכלל, ביחסים בין המינים. בשל המתירנות המינית הזו לא התקיימה הזנות כלל. כיום, מוסד הנישואין כלל אינו קיים בקרב הפִּיגְמִים, כמו גם בקרב קבוצות מפגרות אחרות; מחקר על אודות האנשים הללו מגלה את מנהגי הזיווג הפשוטים אשר היו נהוגים על-ידי הגזעים הפרימיטיביים. ואולם, ראוי ללמוד ולשפוט את כל האנשים הקדומים לאור אמות המידה המוסריות של המוסכמות אשר היו נהוגות בימיהם-הם.

(915.1) 82:2.3 לעומת זאת, לאהבה החופשית לא ניתן מעולם מעמד מכובד מידי אלו המצויים מעל לדרגת הפרא הגמור. ברגע שבו מתחילות להיווצר קבוצות חברתיות, מתחילים להתפתח הקודים של הנישואין והמגבלות של חיי הנישואין. וכך התקדמה הזוגיות, דרך שלבי-מעבר רבים, ממצב של מתירנות מינית מוחלטת כמעט, עד לאמת המידה של המאה העשרים של הגבלות מיניות מלאות באופן יחסי.

(915.2) 82:2.4 בשלביה המוקדמים ביותר של ההתפתחות השבטית, היו המוסכמות והטאבו גסים ביותר, אך הם אכן שמרו על ההפרדה בין המינים – ודבר זה הבטיח שקט, סדר ויצרנות – וכך החלה האבולוציה הארוכה של הנישואין ושל הבית. המקור למנהגים המיניים של

הלבוש, הקישוט והנוהג הדתי היה בטאבו המוקדמים הללו, אשר הגדירו את טווח החופש המיני, ואשר יצרו בסופו של דבר את המושגים של ההפקרות, הפשע והחטא. ואולם, במשך זמן רב היה נהוג להשעות את כל ההגבלות המיניות בימי חגים גדולים, ובמיוחד בראשון למאי.

82:2.5 (915.3) מאז ומעולם היו הנשים כפופות לטאבו מגבילים יותר מאשר הגברים. המוסכמות המוקדמות העניקו לנשים ולגברים הרווקים את אותו חופש מיני, אך תמיד נדרשו הנשים הנשואות להיות נאמנות לבעליהן. מוסד הנישואים הפרימיטיבי לא הגביל את החופש המיני של הגבר יתר-על-המידה, אך הוא הטיל מגבלות טאבו מיניות נוספות על הרעיה. נשים נשואות נשאו תמיד סימן אשר הבחין אותן כמעמד בפני עצמן, סימן כדוגמת פריט-לבוש לשיער, ביגוד, רעלה, הפרדה, קישוט וטבעות.

3. מוסכמות הנישואין המוקדמות

82:3.1 (915.4) הנישואין הינם התגובה המוסדית של האורגניזם החברתי למתח הביולוגי הנוכח-תמיד של הדחף האנושי הבלתי-פוסק להתרבות – התְרבות עצמית. הזיווג הינו טבעי באופן אוניברסאלי, וככל שהחברה התפתחה מן הפשוט אל המורכב, כך התפתחו במקביל מוסכמות הזיווג, ואלה היוו את ראשית מוסד הנישואין. בכל מקום שבו התקדמה האבולוציה החברתית לשלב שבו נוצרו מוסכמות, שם נמצא את הנישואין כמוסד מתפתח.

82:3.2 (915.5) תמיד היו ותמיד יהיו שני מחוזות נפרדים של הנישואין; המוסכמות, החוקים אשר מווסתים את ההיבטים החיצוניים של הזיווג, והיחסים הסודיים והאישיים בין גברים לנשים. מאז ומעולם התמרד היחיד כנגד התקנות המיניות אשר נקבעו על-ידי החברה; וזוהי הסיבה לבעיית המין ארוכת הימים הזו; השימור העצמי הינו יחידני, אך הוא מתבצע על-ידי הקבוצה; ההנצחה-העצמית הינה חברתית, אך היא מובטחת הודות לדחף של היחיד.

82:3.3 (915.6) כאשר המוסכמות זכו לציות, היה להן מספיק כוח על-מנת לרסן את הדחף המיני ולשלוט בו, כפי שהדבר הודגם בקרב הגזעים כולם. אמות המידה של הנישואין היוו תמיד סמן אמיתי לעוצמת המוסכמות בהווה וליושרה התפקודית של הממשל האזרחי. ואולם, המוסכמות הראשונות בנוגע למין ולזיווג היו ערב-רב של תקנות גסות ובלתי-עקביות. לכולם – הורים, ילדים, קרובי המשפחה והחברה – היו אינטרסים מתנגשים באשר לתקנות הנישואין. ועל-אף כל זאת, אותם גזעים אשר רוממו את הנישואין והנהיגו אותם, התפתחו באופן טבעי לרמות גבוהות יותר ושרדו במספרים גדולים יותר.

82:3.4 (915.7) בזמנים הפרימיטיביים היוו הנישואין את מחיר המעמד החברתי; בעלות על אישה הייתה אות של כבוד. הפרא ראה ביום נישואיו את תחילתן של האחריות ושל הגבריות. בעידן אחד נחשבו הנישואין כחובה חברתית; בעידן אחר, כחובה דתית; ובעידן שלישי, כדרישה פוליטית לספק אזרחים לטובת המדינה.

82:3.5 (916.1) שבטים מוקדמים רבים דרשו לבצע מעשי גניבה כאות וכסמן לכשירות להינשא; לאחר מכן, החליפו אנשים את הפשיטות האלה בתחרויות אתלטיקה ובמשחקים תחרותיים. המנצחים בתחרויות האלה זכו בפרס הראשון – בחירה מבין הכלות של אותה עונה. בקרב ציידי הראשים, איש צעיר לא יכול היה להינשא עד אשר היה ברשותו לכל הפחות ראש אחד, אף כי לעיתים ניתן היה לרכוש גולגולות מעין אלה. כאשר נחלש המנהג לרכוש כלות, הפכו אלה לפרס בתחרויות של חידות, ונוהג זה עדיין שורר בקרב קבוצות רבות של האדם השחור.

82:3.6 (916.2) ככל שהתקדמה הציוויליזציה, הפקידו שבטים מסוימים את מבחני הנישואין המחמירים של הסיבולת הגברית בידיהן של הנשים; וכך יכלו הן להעדיף את בחירי ליבן. מבחני הנישואין הללו כללו כישורי ציד, לחימה ויכולת לפרנס את המשפחה. במשך זמן רב נדרש החתן להצטרף למשפחת הכלה למשך שנה אחת לפחות, על-מנת לחיות ולעבוד שם מתוך כוונה להוכיח כי הוא ראוי לאישה אשר אותה ביקש לעצמו.

82:3.7 (916.3) הכישורים אשר נדרשו מהכלה היו היכולת לבצע עבודות קשות וללדת ילדים. היא נדרשה לבצע משימה חקלאית מסוימת תוך זמן נתון. ואם היא ילדה ילד בטרם

הנישואין, כך עלה ערכה בהתאם; שכן פוריותה הייתה מובטחת.

82:3.8 (916.4) העובדה שאנשי קדם החשיבו לחרפה, ואפילו לחטא, את עצם היותו של האדם לא-נשוי מסבירה את מקורם של נישואי הילדים; מכיוון שחובה היא להינשא, מוטב לעשות זאת במוקדם ככל האפשר. האמונה הרווחת הייתה כי אנשים בלתי-נשואים אינם מורשים להיכנס אל עולם הרוחות, וכך ניתן תמריץ נוסף להשיא ילדים אפילו עם היוולדם, ולעיתים עוד בטרם היוולדם, תוך תלות במינם. אנשי קדם האמינו שאפילו על המתים להינשא. השדכנים המקוריים עסקו בניהול משא ומתן לנישואי יחידים אשר מתו זה מכבר. הורה אחד ביקש מן המתווכים הללו לחתן את בנו המת עם בתם המתה של משפחה אחרת.

82:3.9 (916.5) בקרב העמים המאוחרים יותר, היה נהוג להינשא בגיל ההתבגרות, ואולם גיל הנישואין הלך וגדל ביחס ישר להתקדמותה של הציוויליזציה. בתחילת ההתפתחות החברתית צצו סדרים יוצאי-דופן של מתנזרים, הן של גברים והן של נשים; סדרים אלו כוננו ונשתמרו על-ידי יחידים אשר פחות או יותר היו נעדרי דחף מיני נורמלי.

82:3.10 (916.6) שבטים רבים הרשו לחברי הקבוצה השלטת לקיים יחסי מין עם הכלה מיד בטרם ניתנה לבעלה. כל אחד מן הגברים הללו העניק לכלה מתנה, וזה היה המקור לנוהג להעניק מתנות חתונה. בקרב קבוצות מסוימות הציפייה מן הכלה הייתה כי תרוויח בעצמה את הנדוניה שלה, אשר כללה את המתנות אשר קיבלה בתמורה לשירותי המין שהעניקה באולם תצוגת הכלות.

82:3.11 (916.7) שבטים מסוימים השיאו את הגברים הצעירים לאלמנות ולנשים המבוגרות יותר, וכאשר גברים אלו התאלמנו בעצמם, הם הורשו לשאת את הנשים הצעירות; וכך הובטח, כפי שהם עצמם הביעו זאת, ששני ההורים לא יהיו טיפשים, כפי שצפו שיקרה אילו הורשו שני צעירים להינשא. שבטים אחרים הגבילו את הזיווגים לקבוצות גילאים דומות. היה זה הנוהג להגביל את הנישואין לקבוצות גילאים דומות אשר גרם להתפתחות הרעיון של גילוי עריות. (בהודו, אפילו כעת אין הגבלות גיל על הנישואין.)

82:3.12 (916.8) בהתאם למוסכמות מסוימות, עוררה אלמנותה של האישה מורא גדול, והאלמנות נרצחו, או לחלופין הורשו להתאבד על קברי בעליהן; וזאת משום שנהוג היה

לחשוב כי עליהן להתלוות אל בני זוגן בעולם הרוחות. כמעט תמיד הואשמה האלמנה אשר שרדה במות בעלה. שבטים מסוימים שרפו את האלמנות בעודן בחיים. אם המשיכה אלמנה לחיות, היא נידונה לחיי אֵבֶל מתמיד המלווים במגבלות חברתית קשות-מנשוא, זאת מכיוון שעל-פי-רוב לא הותר לה להינשא מחדש.

82:3.13 (917.1) בימי קדם, מנהגים אשר כיום נחשבים לבלתי-מוסריים זכו לעידוד. לעיתים קרובות חשו הנשים הפרימיטיביות גאווה על הרומנים של בעליהן עם נשים אחרות. צניעותן של נערות היוותה מכשול גדול בפני נישואין; הולדת תינוק בטרם נישואין העלתה עד מאוד את קרנה של הנערה כרעיה, וזאת משום שלגבר הובטחה מראש פוריות בת-לווייתו.

82:3.14 (917.2) שבטים רבים קיימו נישואי מבחן עד אשר נכנסה האישה להריון, ואז התקיים טקס הנישואין הרגיל; בקרב קבוצות אחרות לא נחגגה החתונה עד להולדת הילד הראשון. אם אישה הייתה עקרה, הוטל על הוריה לפדותה והנישואין בוטלו. המוסכמות תבעו שלכל זוג יהיו ילדים.

82:3.15 (917.3) נישואי המבחן הפרימיטיביים הללו נעדרו לחלוטין כל מופע של מתירנות; הם היו פשוט מבחני פוריות כנים. היחידים אשר התקשרו בחוזה זה עם זה נישאו נישואין של קבע אך ורק עם שהתבררה עובדת הפוריות. כאשר בני-זוג מודרניים נישאים, כשבמוחם שוררת המחשבה על גירושין נוחים אם לא יהיו שבעי-רצון עד תום מחיי הנישואין שלהם, הם מתחילים לאמיתו של דבר בצורה של נישואי מבחן, ובצורה המצויה הרבה מתחת למעמדן של ההרפתקאות הכנות של אבותיהם הקדמונים המתורבתים פחות.

4. נישואין תחת מוסכמות הקניין

82:4.1 (917.4) מאז ומעולם היו הנישואין קשורים הדוקות הן לקניין והן לדת. הקניין היה הגורם המייצב של הנישואין; ואילו הדת – הגורם המוסרי שלהם.

82:4.2 (917.5) הנישואין הפרימיטיביים היוו השקעה, ספקולציה כלכלית; הם היו יותר בבחינת עסקה מאשר עניין של פלירטוט. אנשי קדם נישאו על-מנת לקדם את הקבוצה ואת

רווחתה; לפיכך תוכננו ואורגנו נישואיהם על-ידי בני קבוצתם, על-ידי הוריהם ועל-ידי המבוגרים מהם. והעובדה שמוסכמות הקניין היוו גורם ייצוב יעיל של מוסד הנישואין, מודגמת בכך שהנישואין היו קבועים יותר בקרב השבטים המוקדמים מאשר הם קבועים בקרב עמים מודרניים רבים.

82:4.3 (917.6) עם התקדמות הציוויליזציה, וככל שהקניין הפרטי קיבל הכרה נוספת במוסכמות, הפכה הגניבה לפשע הגדול מכולם. הניאוף הוכר כסוג של גניבה, כפגיעה בזכויות הקניין של הבעל; ומשום כך הוא אינו מצוין בנפרד בקודים ובמוסכמות המוקדמים יותר. האישה החלה את דרכה כקניינה של אביה, אשר העביר את הבעלות עליה לבעלה; וכל יחסי המין החוקיים נבעו מזכויות הקניין הקודמות האלה. התנ"ך מתייחס לנשים כאל צורה של רכוש; הקוראן מלמד כי הן נחותות. לגבר הייתה שמורה הזכות להשאיל את אשתו לחברו או לאורחו, ומנהג זה עדיין שורר בקרב עמים מסוימים.

82:4.4 (917.7) הקנאה המינית המודרנית איננה טבועה; היא הינה תוצאת המוסכמות המתפתחות. הגבר הפרימיטיבי לא קינא לאשתו; הוא פשוט שמר על רכושו. הסיבה שבעטיה הוטלו על האישה מגבלות מיניות חמורות יותר מאשר על הבעל היא שחוסר נאמנותה בחיי הנישואין היה כרוך בענייני צאצאים וירושה. בשלב מוקדם ביותר במהלכה של הציוויליזציה הפך הילד הלא-לגיטימי לעניין בלתי-מכובד. בתחילה הוענשה אך ורק האישה באשמת הניאוף; מאוחר יותר, קבעו המוסכמות גם את עונשו של שותפה, ובמשך עידנים ארוכים ניתנה לבעל הנפגע, או לאב המגונן, הזכות המלאה להרוג את מסיג הגבול הזכרי. העמים המודרניים שומרים על המוסכמות האלה, אשר מתירות, תחת חוק בלתי-כתוב, את אשר מכונה פשעים של כבוד.

82:4.5 (917.8) מכיוון שמקור הטאבו הנוגע לצניעות הוא במוסכמות הקניין, הוא היה תקף בתחילה לנשים נשואות אך לא כן באשר לנערות רווקות. בשנים מאוחרות יותר נדרשה הצניעות יותר על-ידי האב מאשר על-ידי המחזֵר; נערה בתולה נחשבה כנכס מסחרי עבור האב – מחירה היה גבוה יותר. ככל שעלתה הדרישה לצניעות, כך הפך שגור מנהג התשלום לאבי הכלה, כהכרה על כך שגידל כהלכה כלה צנועה עבור הבעל-לעתיד. ולאחר שרעיון הצניעות הנשית החל להתקיים, הוא קנה לו אחיזה כה חזקה בקרב הגזעים, עד כי נהוג היה

הלכה למעשה לכלוא נערות, ממש לאסור אותן למשך שנים על-מנת להבטיח את היותן בתולות. וכך גרמו אמות המידה ומבדקי הבתולין המאוחרים יותר באופן אוטומטי להיווצרותו של מעמד הזונות המקצועי; הן היו הכלות אשר נדחו, אותן נשים אשר אימהות החתנים מצאו כי אינן בתולות.

5. אֶנְדוֹגַמְיָה וְאֶקְסוֹגַמְיָה

82:5.1 (918.1) הפרא שם לב בשלב מוקדם מאוד כי המזיגה הגזעית שיפרה את איכות הצאצאים. אין זאת כי רבייה בתוך אותה קבוצה הייתה תמיד רעה, אלא שביחס אליה הרבייה שמחוץ לקבוצה נתנה תמיד תוצאות טובות יותר; ומשום כך נטו המוסכמות להתקבע בהגבילן קיום יחסי מין בין בני משפחה קרובים. הוכר בכך שרבייה מחוץ לקבוצה שיפרה את הזדמנות הברירה עבור הגיוון וההתקדמות האבולוציוניים. היחידים אשר נולדו כתוצאה מרבייה מחוץ לקבוצה היו מגוונים יותר והייתה להם יכולת גבוהה יותר לשרוד בעולם עוין; אלו אשר התרבו בתוך הקבוצה נעלמו בהדרגה, על מוסכמותיהם. הייתה זו התפתחות איטית; הפרא לא חשב במודע על בעיות מעין אלה. ואולם, האנשים המאוחרים והמתקדמים יותר עשו כן, והם אף הבחינו בכך שמידה יתרה של רבייה בתוך הקבוצה יוצרת לעיתים חולשה כללית.

82:5.2 (918.2) אף-על-פי שרבייה בתוך הקבוצה בין זנים טובים תרמה לעיתים לבנייתם של שבטים חזקים, המקרים המדהימים של התוצאות הרעות של רבייה בתוך הקבוצה, אשר התבטאו במומים תורשתיים, הרשימה בעוצמה רבה יותר את דעתו של האדם; והתוצאה הייתה שהמוסכמות המתקדמות גיבשו יותר ויותר את הטאבו על כל הנישואין בין בני משפחה.

82:5.3 (918.3) במשך זמן רב היוותה הדת מחסום יעיל כנגד נישואין מחוץ לקבוצה; תורות דתיות רבות אסרו על נישואין מחוץ למעגל המאמינים. האישה נטתה על-פי-רוב להעדיף את הנישואין בתוך הקבוצה; הגבר, את אלו שמחוץ לקבוצה. הקניין תמיד השפיע על הנישואין,

ולעיתים, במאמץ לשמר את הרכוש בתוך החמולה, התגבשו מוסכמות אשר חייבו את הנשים לבחור את בעליהן מבין חברי השבטים של אביהן. פסיקות מעין אלה גרמו לעלייה חדה בשיעור הנישואין בין בני-דודים. נעשה גם שימוש בזיווגים בתוך הקבוצה במאמץ לשמֵר סודות מקצועיים; אנשי מקצוע מוכשרים ביקשו לשמור את הידע המקצועי של מקצועם בגדרי המשפחה.

82:5.4 (918.4) כאשר הן היו מבודדות, הקבוצות הנעלות תמיד שבו לנוהג להזדווג עם קרובי משפחה. במשך למעלה ממאה וחמישים-אלף שנה היו הנודים אחת מן הקבוצות הגדולות ביותר אשר נהגו להינשא בתוך הקבוצה. המוסכמות המאוחרות יותר בנוגע לנישואין בתוך הקבוצה הושפעו עד מאוד ממסורותיו של הגזע הסגול, אשר בתחילה, ומתוך הכרח, נהגו אנשיו לזווג בין אח לאחותו. ונישואין בין אחים לאחיות היו נפוצים במצרים, בסוריה ובמסופוטמיה הקדומות, וברחבי הארצות אשר אכלסו האנדיטים בעבר. במשך זמן רב נהגו המצרים להשיא אחים לאחיות במאמץ לשמור על טוהר הדם המלכותי, נוהג אשר השתמר בפרס במשך תקופה ממושכת יותר. בקרב תושבי מסופוטמיה, בטרם ימיו של אברהם, היו נישואי בני דודים בגדר חובה; לבני דודים עמדה זכות הראשונים לשאת בני דודים. אברהם עצמו נישא לאחותו-למחצה, ואולם איחודים מעין אלו לא הותרו עוד תחת מוסכמותיהם המאוחרות יותר של היהודים.

82:5.5 (919.1) הצעד הראשון בהתרחקות מנישואין בין אחים לאחיות התרחש תחת המוסכמות הנוגעות לריבוי נשים; זאת משום שהאישה-האחות נהגה להשתלט באדנות על האישה או הנשים האחרות. מוסכמות שבטיות מסוימות אסרו על הנישואין לאלמנת האח המת, אך חייבו את האח אשר נותר בחיים להוליד ילדים עבור אחיו המת. אין כל אינסטינקט ביולוגי המנוגד לנישואין מכל דרגה שהיא בתוך הקבוצה; הגבלות מעין אלה הינן עניין של טאבו בלבד.

82:5.6 (919.2) לבסוף שלטו הנישואין שמחוץ לקבוצה משום שזו הייתה העדפתו של הגבר; כאשר הגבר לקח לו אישה מבחוץ, הובטח לו על-פי-רוב חופש גדול יותר מחמו ומחמותו.

הקרבה מולידה סלידה; וכך, כאשר אלמנט הבחירה האינדיבידואלית החל לשלוט בזיווג, בחירת בני-זוג מחוץ לשבט הפכה לנוהג.

82:5.7 (919.3) שבטים רבים אסרו לבסוף על הנישואין בתוך החמולה; שבטים אחרים הגבילו את הזיווג לקסטות מסוימות. הטאבו כנגד הנישואין עם אישה בעלת אותו טוטם, עודדה את הנוהג לגנוב נשים משבטים שכנים. מאוחר יותר, הנישואין ווסתו יותר בהתאם למקום המגורים הטריטוריאלי מאשר על-פי קרבת הדם. האבולוציה של הנישואין בתוך הקבוצה עברה דרך שלבים רבים עד לנוהג המודרני של הנישואין מחוץ לקבוצה. אפילו לאחר שהוטל טאבו על הנישואין בתוך הקבוצה בקרב פשוטי העם, המנהיגים והמלכים הורשו לשאת את קרובות משפחתם על-מנת לשמור על ריכוז הדם המלכותי ועל טוהרו. על-פי-רוב המוסכמות התירו לשליטים ריבוניים מתירנות מסוימת בעניינים המיניים.

82:5.8 (919.4) נוכחותם המאוחרת יותר של העמים האנדיטים תרמה רבות לעליה ברצון של בני גזעי הסאנגיק להזדווג מחוץ לשבטיהם-הם. ואולם, הנוהג להזדווג מחוץ לקבוצה לא יכול היה להפוך לנפוץ בטרם למדו הקבוצות השכנות לחיות יחד בשלום יחסי.

82:5.9 (919.5) הנישואין מחוץ לקבוצה היוו בעצמם גורם מקדם שלום; הנישואין בין השבטים הקטינו את שיעורי העוינות. הנישואין מחוץ לקבוצה הובילו לתיאום שבטי ולבריתות צבאיות; הם הפכו לתופעה שלטת מכיוון שהעניקו עוצמה מוגברת; הם תרמו לבניין האומה. גם יחסי המסחר המתרחבים עודדו מאוד את הנישואין מחוץ לקבוצה; ההרפתקה והגילוי תרמו להרחבת גבולות הזיווג, ואִפשרו הפריה-הדדית קלה יותר בין תרבויות גזעיות.

82:5.10 (919.6) הגורם אשר מסביר את חוסר-העקביות הרב שבמוסכמות הגזעיות באשר לנישואין – חוסר-עקביות אשר לא ניתן היה להסבירו אחרת – הינו במידה רבה מנהג הנישואין מחוץ לקבוצה, אשר אליו נלוו גם מנהגי גניבת וקניית נשים משבטים זרים; כל אלו תרמו לחיבורן יחד של המוסכמות השבטיות הנפרדות. העובדה שהטאבו הללו, אשר עודדו נישואין בתוך הקבוצה, היו חברתיים ולא ביולוגיים, מודגמת היטב בטאבו הנוגעים לנישואין בין קרובי משפחה, אשר כללו דרגות רבות של יחסים בין מחותנים, מקרים המייצגים היעדר של קשר דם מכל סוג שהוא.

6. מזיגות גזעיות

82:6.1 (919.7) אין בעולם כיום גזעים טהורים. בעולם שרדו אך ורק שני נציגים של העמים האבולוציוניים הצבעוניים המוקדמים המקוריים – האדם הצהוב והאדם השחור; ואפילו שני הגזעים הללו ממוזגים במידה רבה עם העמים הצבעוניים אשר נכחדו. בעוד שהגזע המכונה לבן הינו בעיקרו צאצא של האדם הכחול הקדום, הוא ממוזג פחות או יותר עם כל הגזעים האחרים, ממש כשם שהדבר נכון במקרה של האדם האדום של האמריקות.

82:6.2 (919.8) מתוך ששת גזעי הסאנגיק הצבעוניים, שלושה היו ראשיים ושלושה היו משניים. אף כי הגזעים הראשיים – הכחול, האדום והצהוב – היו נעלים במובנים רבים על שלושת העמים המשניים, ראוי לזכור כי בקרב הגזעים המשניים הללו היו תכונות רצויות רבות אשר היו מעצימות במאוד את העמים הראשיים, אילו היו יכולים לספוג אל קרבם את הזנים הטובים יותר.

82:6.3 (920.1) הדעה הקדומה השוררת כיום כנגד "בני-תערובת", "היברידים" ו"בני-כלאיים", נובעת מן העובדה שהרבייה הבין-גזעית המודרנית מתרחשת, ברובה הגדול, בין הזנים הנחותים ביותר של הגזעים אשר בהם מדובר. צאצאים לא מספקים מתקבלים גם כאשר הזנים המפגרים של אותו גזע נישאים זה לזה.

82:6.4 (920.2) אילו יכלו הגזעים בני-ימינו באורנטיה להשתחרר מן הקללה בדמות השכבה הנמוכה ביותר של דוגמאות בני האדם המנוונים, האנטי-חברתיים, רפי-השכל והמוקצים, כי אז הייתה רק התנגדות מועטה להתמזגות גזעית מוגבלת. ואילו יכלו להתרחש ההתמזגויות הגזעיות בין הטיפוסים הגבוהים ביותר של הגזעים השונים, כי אז הייתה מוצעת התנגדות מועטה עוד יותר.

82:6.5 (920.3) הכלאה בין זנים נעלים ושונים הינה הסוד המצוי מאחורי יצירתם של זנים חדשים ונמרצים יותר. והדבר נכון לגבי צמחים, בעלי-חיים ובני המין האנושי. ההכלאה מעצימה את החיוניות ומגדילה את הפוריות. מזיגות גזעיות בין השכבות הממוצעות או

העליונות של עמים שונים מעצימה עד מאד את הפוטנציאל **היצירתי**, כפי שהדבר מודגם באוכלוסייתה הנוכחית של ארצות-הברית של צפון-אמריקה. כאשר הזדווגויות שכאלה מתרחשות בין השכבות הנמוכות או הנחותות, היצירתיות מתמעטת, כפי שהדבר בא לידי ביטוי כיום בקרב עמי דרום-הודו.

82:6.6 (920.4) מזיגה גזעית תורמת עד מאוד להופעתם הפתאומית של מאפיינים **חדשים**, ואם ההכלאה הינה האיחוד שבין זנים נעלים, כי אז המאפיינים החדשים הללו יהיו **נעלים** אף הם.

82:6.7 (920.5) כל עוד הגזעים של ימינו עמוסים כל-כך בזנים נחותים ומפגרים, יהא עירוב גזעי בקנה-מידה גדול מזיק עד מאוד; ואולם, רוב ההתנגדויות לניסויים הללו נובעות מדעות קדומות חברתיות ותרבותיות, ולא משיקולים ביולוגיים. אפילו בקרב הזנים הנחותים, בני הכלאיים מהווים לעיתים קרובות שיפור ביחס לאבותיהם. ההכלאה תורמת לשיפורם של המינים בשל תפקידם של **הגנים הדומיננטיים**. ההתמזגות ההדדית בין הגזעים מגדילה את הסבירות להופעת מספר גדול של **דומיננטיים** רצויים בבן הכלאיים.

82:6.8 (920.6) במהלך מאה השנים האחרונות התרחשה באורנטיה יותר הכלאה גזעית מאשר התרחשה במשך אלפי שנים. סכנת היווצרותן של תופעות בלתי-הרמוניות רבות כתוצאה מהכלאה הדדית של זנים אנושיים מתוארת בהגזמה רבה. הצרות העיקריות של "בני-כלאיים" נובעות מדעות קדומות חברתיות.

82:6.9 (920.7) הניסוי בפִּיטְקֶרְן של מיזוג הגזע הלבן והגזע הפולינזי היה מוצלח למדי משום שהגברים הלבנים והנשים הפולינזיות היו מזנים טובים יחסית. רבייה בין-גזעית בין הטיפוסים הגבוהים ביותר של הגזע הלבן, האדום והצהוב, תוליד מיידית מאפיינים ביולוגים חדשים ויעילים רבים. שלושת העמים הללו משתייכים לגזעי הסאנגיק הראשיים. המזיגה בין הגזע הלבן לגזע השחור אינה מניבה מיידית תוצאות כה רצויות, אף כי אין להתנגד לצאצאים המולאטים הללו במידה כה רבה, כפי שדעות קדומות חברתיות וגזעניות מבקשות להציג את

פני הדברים. מבחינה פיזית, בני-כלאיים לבנים-שחורים מעין אלו מהווים דוגמאות משובחות של בני המין האנושי, אף-על-פי שהם נחותים במידה קלה במובנים אחרים.

82:6.10 (920.8) כאשר מתמזג גזע סאנגיק ראשי עם גזע סאנגיק משני, זה האחרון משתפר באופן מובחן על חשבונו של הראשון. ובקנה מידה קטן – אשר מתמשך לאורך תקופות זמן ארוכות – לא צריכה להיות התנגדות רצינית ורבה לקורבן כזה שבו תורמים הגזעים הראשיים לשיפור הקבוצות המשניות. מבחינה ביולוגית, בני הסאנגיק המשניים היו נעלים בהיבטים מסוימים ביחס לגזעים הראשיים.

82:6.11 (921.1) אחרי ככלות הכול, הסכנה האמתית למין האנושי נעוצה בהתרבות הבלתי-מרוסנת של הזנים הנחותים והמפגרים בקרב העמים המתורבתים השונים, ולא מן הסכנה לכאורה שברבייה הבין-גזעית.

82:6.12 (921.2) [הוצג על-ידי השרפים הראשית אשר מוצבת באורנטיה.]

מסמך 83

מוסד הנישואין

83:0.1 (922.1) זהו סיפורן של ההתחלות המוקדמות של מוסד הנישואין. מוסד זה התקדם בהתמדה – דרך וואריאציות והתאמות מרובות – למן ההזדווגויות המשוחררות והמופקרות בקרב העדר ועד להופעת אותן אמות-מידה לנישואין, אשר הגיעו לבסוף לשיאן ביצירת הזיווג בין בני הזוג: האיחוד שבין גבר אחד לאישה אחת, אשר נועד לכונן בית מן הסדר החברתי הגבוה ביותר.

83:0.2 (922.2) פעמים רבות עמדו הנישואין בסכנה, ומוסכמות הנישואין נתמכו במידה רבה הן על-ידי הקניין והן על-ידי הדת; ואולם, ההשפעה האמיתית אשר לעולם תבטיח את הנישואין ואת המשפחה – המהווה את תוצאת הנישואין – היא העובדה הביולוגית הפשוטה והטבועה שהגבר והאישה בוודאות לא יחיו זה בלעדי זה, בין שהם הפראים הפרימיטיביים ביותר ובין שהינם בני האדם המתורבתים ביותר.

83:0.3 (922.3) ובשל הדחף המיני, האדם האנוכי נדחף להפוך עצמו ליותר מבעל-חיים גרידא. מערכת היחסים המינית של החשיבה על העצמי והסיפוק העצמי, גוררת השלכות מסוימות של מניעה-עצמית ומבטיחה את נטילתם של תפקידים זולתניים ושל סוגים רבים של אחריויות-על-הבית אשר מיטיבים עם הגזע. לאור זאת היה המין לגורם מתרבת של הפרא, גורם אשר לא הוכר ולא נחשד ככזה; וזאת משום שאותו דחף מיני **מאלץ את האדם לחשוב** באופן אוטומטי ומהימן, ובסופו של דבר אף **מוביל אותו לאהוב**.

1. הנישואין כמוסד חברתי

83:1.1 (922.4) הנישואין מהווים מנגנון בשירות החברה אשר נועד לווסת ולשלוט באותן מערכות יחסים אנושיות מרובות הנובעות מן העובדה הפיזית של הדו-מיניות. כמוסד שכזה פועלים הנישואין בשני כיוונים:

83:1.2 (922.5) **1.** בהסדרת מערכות היחסים המיניות האישיות.

83:1.3 (922.6) **2.** בהסדרת ענייני המוצא, הירושה, המשכיות השושלת והסדר החברתי; וזהו היה תפקודו המקורי והישן יותר של מוסד הנישואין.

83:1.4 (922.7) המשפחה, אשר נובעת מן הנישואין, מהווה בעצמה – לצד מוסכמות הקניין – גורם מייצב של מוסד הנישואין. גורמים רבי-עוצמה אחרים אשר מייצבים את הנישואין הינם הגאווה, היוהרה, האַבִּירוּת, התפקיד והאמונות הדתיות. ואולם, בעוד שנישואין עשויים לקבל אישור או דחייה מלמעלה, הם מהווים אך בקושי יציר-שמיים. המשפחה האנושית הינה מוסד אנושי במובחן, פיתוח אבולוציוני. הנישואין הינם מוסד של החברה, לא מחלקה בכנסייה. אכן, על הדת להשפיע על הנישואין בעוצמה, אך אל לה לשלוט בהם ולווסת אותם באופן בלעדי.

83:1.5 (922.8) הנישואין הפרימיטיביים היו בראש ובראשונה תעשייתיים; ואפילו בעת המודרנית הם מהווים לעיתים קרובות עניין חברתי או עסקי. הודות להשפעת המזיגה של הזן האנדיטי, וכתוצאה ממוסכמות הציוויליזציה המתקדמת, הנישואין הופכים אט-אט להדדיים, רומנטיים, הוריים, פואטיים, מלאי-חיבה, אתיים ואפילו אידאליסטיים. לעומת זאת, גורם הבחירה, וכן מה שמכונה אהבה רומנטית, היו חלק מינימלי בלבד מן הזיווגים הפרימיטיביים. בימי קדם, הבעל והאישה לא בילו זמן רב זה עם זה; הם אפילו לא סעדו יחד לעתים קרובות. ואולם, בקרב עמי קדם, החיבה האישית לא נקשרה הדוקות למשיכה מינית; בני הזוג חיבבו זה את זה בעיקר משום שחיו ועבדו יחדיו.

2. חיזור ואירוסין

(923.1) 83:2.1 מאז ומעולם תוכננו הנישואין הפרימיטיביים על-ידי הורי הנער והנערה. בשלב המעבר שבין הנוהג הזה לימי הבחירה החופשית שימשו מתווך הנישואין או השדכן המקצועי. בתחילה הספרים שימשו כשדכנים; לאחר מכן, הכמרים. במקורם היו הנישואין עניינה של הקבוצה; בהמשך, עניין משפחתי; ורק לאחרונה הם הפכו להרפתקה יחידנית.

(923.2) 83:2.2 אילוץ, ולא משיכה, היה הגישה לנישואין הפרימיטיביים. בימי קדם האישה לא ניחנה בריחוק מיני, אלא בנחיתות מינית אשר הוטמעה בה על-ידי המוסכמות. והואיל והפשיטות קדמו לסחר, כך קדמו גם הנישואין שבעקבות נפילה בשבי לאלו שבהסכם. נשים מסוימות היו מעלימות עין בעת נפילתן בשבי על-מנת לחמוק משליטת הגברים המבוגרים יותר בשבטן הן; הן העדיפו ליפול בידי גברים בני גילן משבט אחר. מעין-בריחה זו עם בן-זוג שימשה כשלב מעבר בין התפיסה בכוח לבין החיזור וההקסמה אשר הגיעו לאחר מכן.

(923.3) 83:2.3 סוג מוקדם של טקס חתונה היה חיקוי של בריחה, מעין תרגול בריחה עם בן-זוג אשר הייתה לפנים בבחינת נוהג נפוץ. בהמשך הפכה תפיסה מדומה בשבי לחלק מטקס החתונה הרגיל. העמדת הפנים של הנערה המודרנית כי היא מתנגדת ל"שבי", וכי היא עומדת באיפוק בפני הנישואין הינה כולה זכר למנהגים קדומים. נשיאת הכלה אל מעבר למפתן הדלת מהווה זכר למספר נוהגים קדומים, המשתייכים לימים שבהם הייתה נהוגה גניבת נשים.

(923.4) 83:2.4 במשך תקופה ארוכה ניטל מן האישה החופש המלא לארגון נישואיה בעצמה, אך הנשים האינטליגנטיות יותר תמיד מצאו דרך לעקוף את ההגבלה הזו תוך שימוש נבון בפקחותן. על-פי-רוב נטל הגבר את יוזמת החיזור, אך לא תמיד כך היה. לעיתים הייתה זו האישה אשר יזמה את הנישואין באופן גלוי או סמוי. וככל שהציוויליזציה הולכת ומתקדמת, כך נוטלות הנשים חלק גדל והולך בכל שלבי החיזור והנישואין.

(923.5) 83:2.5 מידה הולכת וגוברת של אהבה, רומנטיות ובחירה אישית בעת החיזור הקודם לנישואין הינה תרומה אנדיטית לגזעים של העולם. היחסים בין המינים מתפתחים היטב;

עמים מתקדמים רבים מחליפים בהדרגה את המניעים הישנים יותר של תועלתנות ושל קניין במושג האידיאלי-משהו של המשיכה המינית. הדחף המיני ורגשות החיבה מתחילים לתפוס את מקום החישוב הקר בתהליך בחירת שותפים לחיים.

83:2.6 (923.6) במקורם היו האירוסין שקולים לנישואין; ובקרב עמי קדם היה מקובל לקיים יחסי מין בתקופת האירוסין. בזמנים האחרונים, הדת הטילה טאבו על קיום יחסי מין בתקופה שבין האירוסין לבין הנישואין.

3. רכישה ונדוניה

83:3.1 (923.7) אנשי קדם לא סמכו על אהבה ועל הבטחות; הם סברו שאיחוד יחזיק מעמד לאורך זמן אך ורק אם יובטח על-ידי ערבון בר-קיימא כלשהו, על-ידי רכוש. מחיר הקנייה של הכלה נחשב לפיכך כפיקדון אשר לא יוחזר, ושהבעל עתיד לאבדו במקרה של גירושין או של עזיבה. משׁשולם מחיר רכישת הכלה, התירו שבטים רבים לבעל לצרוב את האות המייצגת אותו בבשרה של האישה. תושבים באפריקה עדיין רוכשים את נשותיהם. והם משווים את האישה של האהבה, את אשת האדם הלבן, לחתול, זאת הואיל והיא איננה עולה דבר.

83:3.2 (924.1) תצוגות הכלות היו אירועים שבהם הבנות התלבשו והתקשטו לשם הצגתן בציבור, מתוך הנחה שכך יוכלו להשיג מחיר גבוה יותר כנשים. אך הן לא נמכרו כבעלי-חיים – בקרב השבטים המאוחרים יותר לא ניתן היה להעביר אישה שכזאת מיד ליד. ורכישתה אף לא הייתה בבחינת עסקה כספית קרה; במסגרת רכישת אישה היה השירות שקול לכסף מזומן. אם גבר אשר היה רצוי מבחינות אחרות לא יכול היה לשלם תמורת אשתו, הוא יכול היה להיות מאומץ כבן על-ידי אבי הנערה ואז לשאתה. ואם גבר עני ביקש אישה ולא יכול היה לעמוד במחיר שבו נקב אביה אשר החזיק בה, לעתים קרובות היו זקני השבט לוחצים על האב לשנות את דרישותיו שמא תתרחש בריחה עם בן הזוג.

83:3.3 (924.2) וככל שהתקדמה הציוויליזציה, האבות אהבו פחות ופחות להיראות כאילו הם מוכרים את בנותיהם; ובעודם ממשיכים לקבל את מחיר הרכישה, הם החלו בנוהג של הענקת מתנות יקרות לבני הזוג, מתנות אשר היו פחות או יותר שקולות בערכן לדמי הרכישה. ולאחר מכן, כאשר פסק נוהג התשלום עבור הכלה, הפכו המתנות האלה לנדוניה של הכלה.

83:3.4 (924.3) הרעיון של הנדוניה היה להעביר את המסר שהכלה עצמאית, ולהציג מרחק רב מן העבר הרחוק של הנשים-השפחות ובנות הלוויה שהינן קניין. הגבר לא היה יכול להתגרש מאשת נדוניה מבלי לשלם בחזרה את מלוא שיעורה. בקרב שבטים מסוימים הופקד פיקדון הדדי בין הורי החתן והורי הכלה, פיקדון אשר לא היה מוחזר במקרה שנטש מי מהם את רעהו; לאמיתו של דבר, היה זה שטר חוב של נישואין. במהלך תקופת המעבר שבין הרכישה לנדוניה, אם האישה נרכשה, הילדים היו שייכים לאב; ואם לאו, הם היו שייכים למשפחת האישה.

4. טקס החתונה

83:4.1 (924.4) טקס החתונה נבע מן העובדה שבמקור היו הנישואין עניינה של הקהילה, ולא רק תוצאת ההחלטה שאותה קיבלו שני יחידים. הזיווג נגע לקבוצה ממש כשם שהיה פעולה אישית.

83:4.2 (924.5) הקסם, הפולחן והטקס אפפו את כלל חייהם של אנשי קדם, והחתונה לא חרגה מכלל זה. עם התקדמות הציוויליזציה, ככל שהנישואין נחשבו לעניין רציני יותר כך הפך טקס החתונה יומרני יותר. הנישואין המוקדמים היוו גורם באינטרסים של רכוש, ממש כפי שהם כיום, ולפיכך דרשו טקס חוקי, בעוד שהמעמד החברתי של הילדים העתידיים תבע את הציבוריות הנרחבת ביותר האפשרית. לאדם הפרימיטיבי לא היו רישומים; לפיכך על טקס החתונה היה להתקיים בפני אנשים עדים רבים.

83:4.3 (924.6) בתחילה היה טקס החתונה דומה יותר לאירוסין וכלל רק הצהרת כוונות פומבית על הכוונה להתגורר יחדיו; לאחר מכן הוא כלל גם ארוחה רשמית משותפת. בקרב שבטים מסוימים ההורים פשוט לקחו את בתם אל הבעל; במקרים אחרים הטקס הרשמי היחיד היה טקס החלפת מתנות, אשר לאחריו הציג אבי הכלה את הכלה בפני החתן. בקרב עמים רבים בלבנט הנוהג היה להיפטר מכל הרשמיות ולחתום את הנישואין באמצעות יחסים מיניים. האדם האדום היה הראשון אשר פיתח את טקסי החתונה המורכבים יותר.

83:4.4 (924.7) פחד גדול שרר מפני היות חשוכי ילדים, ומכיוון שהעקרות יוחסה למזימותיהן של הרוחות, המאמץ להבטיח פוריות הוביל אף להצמדתם של טקסי כישוף או טקסים דתיים מסוימים לנישואין. שימוש רב בקמעות נעשה במאמץ הזה להבטיח נישואין מאושרים ופוריים; אפילו נועצו באסטרולוגים על-מנת לוודא מהם כוכבי הלידה של הצדדים השונים להסכם. בתקופה מסוימת, הקרבת קורבן-אדם נכללה ברגיל בכל חתונותיהם של האנשים האמידים.

83:4.5 (925.1) האנשים ביקשו להם ימים ברי-מזל, ויום חמישי נחשב הראוי מכולם, כאשר חתונות אשר נחגגו בזמן שבו הירח מלא נחשבו לברות המזל מכולן. בקרב עמים רבים במזרח הקרוב נהוג היה לזרוק גרעיני תבואה על החתן והכלה אשר נישאו זה עתה; היה זה טקס של קסם אשר אמור להבטיח פוריות. עמים מזרחיים מסוימים השתמשו באורז לאותה מטרה.

83:4.6 (925.2) האש והמים תמיד נחשבו לאמצעים הטובים ביותר כנגד רוחות רפאים ורוחות רעות; לפיכך, אש של מזבח, נרות דולקים וכן הזלפת מי טבילה קדושים, היו נוכחים על-פי-רוב בחתונות. במשך תקופה ממושכת היה שגור הנוהג לקבוע יום שקרי לחתונה, ואז, במפתיע, לדחות את האירוע, כאילו על-מנת לבלבל את רוחות הרפאים ואת הרוחות.

83:4.7 (925.3) משחקי ההלצה אשר שוחקו על חשבון הזוג הנשוי הטרי, וכן מעשי הקונדס על חשבון היוצאים לירח הדבש, כולם זכר לאותם ימים רחוקים שבהם נהוג היה לחשוב כי מוטב להיראות מסכנים וחולים למבטן של הרוחות, על-מנת להימנע מלעורר את קנאתן. השימוש ברעלה להסתרת פני הכלה מהווה אף הוא זכר לימים שבהם נחשב נחוץ להסתיר את הכלה על-מנת שהרוחות לא יזהו אותה, וכן על-מנת להסתיר את יופייה מפני מבטי הרוחות

הקנאיות. על רגלי הכלה לא לגעת אף-פעם בקרקע ממש בטרם הטקס. אפילו במאה העשרים, ובהתאם למוסכמות הנוצריות, עדיין נהוג לפרוש שטיחים ממקום עצירת הכרכרה ועד למזבח הכנסייה.

83:4.8 (925.4) אחת הצורות הקדומות ביותר של טקס החתונה כללה את ברכתו של הכוהן את מיטת הכלולות, על-מנת להבטיח את פוריות האיחוד; הדבר נעשה זמן רב בטרם התבסס מנהג חתונה רשמי כלשהו. במהלך תקופה זו באבולוציה של מוסכמות הנישואין נתבקשו האורחים לעבור בלילה בזה אחר זה בחדר המיטות, ובעשותם זאת לשמש עדים חוקיים למימוש הנישואין.

83:4.9 (925.5) אלמנט המזל, העובדה שעל-אף כל הבדיקות שנערכו בטרם הנישואין, חלק מהם לא צלחו, הובילה את האדם הפרימיטיבי לבקש הגנה של ביטוח כנגד כישלון הנישואין; היא הובילה אותו לבקש את הכוהנים ואת הקסם. ושיאה של תנועה זו הינה בנישואין המודרניים בכנסייה. ואולם, במשך תקופה ארוכה הוכרו הנישואין כהחלטה של ההורים המשמשים כצדדים להסכם – ולאחר מכן של בני הזוג – בעוד שבמשך חמש-מאות השנים האחרונות נטלו לעצמן הכנסייה והמדינה את הסמכות וכעת הן מתיימרות להכריז על הנישואין.

5. נישואין מרובים

83:5.1 (925.6) בראשית ההיסטוריה של הנישואין, האישה הרווקה השתייכה לגברים של השבט. לאחר מכן, היה לאישה אך ורק בעל אחד בו-זמנית. נוהג זה, של **בעל-אחד-בו-זמנית**, היה הצעד הראשון של ההתרחקות מן המתירנות של העדר. בעוד שלאישה הותר גבר אחד בלבד, יכול היה בעלה להתיר את היחסים הארעיים הללו בכל עת שחפץ בכך. ואולם, החברויות הרופפות האלה היוו את הצעד הראשון אל-עבר החיים בזוג, בשונה מן החיים בעדר. בשלב זה של התפתחות הנישואין הילדים השתייכו על-פי-רוב לאם.

83:5.2 (925.7) הצעד הבא באבולוציה של הזיווג היה **הנישואין הקבוצתיים**. על שלב שיתופי זה של הנישואין היה לחצוץ בהתגוללות הסיפור של חיי המשפחה, הואיל ומוסכמות הנישואין לא היו חזקות דיין עדיין על-מנת להפוך את החברויות הזוגיות לקבועות. הנישואין בין אחים לאחיות השתייכו לקבוצה זו; חמישה אחים למשפחה אחת היו נישאים לחמש אחיות ממשפחה אחרת. בכל רחבי העולם התפתחו הצורות הרופפות של הנישואין השיתופיים לסוגים שונים של נישואים קבוצתיים. והחברויות הקבוצתיות האלה נשלטו במידה רבה על-ידי מוסכמות הטוטם. חיי המשפחה התפתחו לאיטם ובבטחה, משום שהשליטה במין ובנישואין העדיפה את הישרדותו של השבט עצמו באמצעות הבטחת ההישרדות של מספר גדול יותר של ילדים.

83:5.3 (926.1) הנישואין הקבוצתיים פינו בהדרגה את מקומם, בקרב השבטים המתקדמים יותר, לפּוֹלִיגַמְיָה – פוליגיניה ופוליאַנְדריה. ואולם, פוליאנדריה מעולם לא הייתה נחלת הכלל, אלא הייתה מוגבלת על-פי-רוב למלכות ולנשים עשירות; יתר-על-כן, נהוג היה לקיים אותה כעניין משפחתי, אישה אחת עבור מספר אחים. ענייני קסטות ומגבלות כלכליות דרשו לעיתים ממספר גברים להסתפק באישה אחת. ואפילו אז, האישה הייתה מתחתנת אך ורק עם אחד מהם, והיתר נחשבו כ"דודים" של הצאצאים המשותפים.

83:5.4 (926.2) הנוהג היהודי אשר חייב אדם להתייחד עם אשת אחיו המת על-מנת "להקים זרע לאחיו", היה נהוג ביותר ממחצית העולם הקדום. היה זה זכר לימים שבהם הנישואין היו יותר עניין משפחתי מאשר חיבור בין יחידים.

83:5.5 (926.3) בזמנים שונים הכיר מוסד הפוליגיניה בארבעה סוגי רעיות:

83:5.6 (926.4) 1. הנשים הטקסיות או החוקיות.

83:5.7 (926.5) 2. הנשים של החיבה וההיתר.

83:5.8 (926.6) 3. פילגשים, נשים של הסכם.

83:5.9 (926.7) 4. נשים משועבדות.

83:5.10 (926.8) הפוליגיניה האמיתית, שבה לכל הנשים ולכל הילדים מוקנה מעמד שווה, הייתה נדירה ביותר. בדרך כלל, אפילו בנישואין מרובים, הבית נשלט בידי האישה הראשית,

בת הלוויה בעלת המעמד. אך ורק היא עברה את טקס הנישואין הפולחני, ורק ילדיה של אישה שכזו – בת-זוג אשר נקנתה או אשר שולמה בעדה נדוניה – יכלו לרשת, אלא אם נערך הסדר מיוחד עם האישה הראשית.

83:5.11 (926.9) האישה בעלת המעמד לא הייתה בהכרח האישה האהובה; לרוב, בזמנים המוקדמים, היא לא הייתה האישה האהובה. אשת החיק, אהובת הלב, לא הופיעה עד לאחר שהגזעים התקדמו במידה רבה, ובמיוחד לאחר המזיגה של השבטים האבולוציוניים עם הנודים והאדמים.

83:5.12 (926.10) הטאבו של האישה – אישה יחידה בעלת מעמד חוקי – יצר את המוסכמות באשר לפילגשות. תחת המוסכמות האלה יכול היה גבר לשאת אישה אחת בלבד, אך הוא יכול היה לקיים יחסי מין עם מספר כלשהו של פילגשים. הפילגשות הייתה מדרגת הביניים אל עבר המונוגמיה, הצעד הראשון הלאה מן הפוליגיניה הגלויה. הפילגשים של היהודים, של הרומאים ושל הסינים היו לעיתים קרובות עוזרות הבית של האישה. לאחר מכן, כפי שנהוג היה אצל היהודים, נחשבה האישה החוקית לאם כל הילדים אשר נולדו לבעל.

83:5.13 (926.11) הטאבו העתיק בנוגע לקיום יחסי מין עם אישה הרה או מיניקה נטה לעודד עד מאוד את הפוליגיניה. הנשים הפרימיטיביות הזדקנו במוקדם בשל הצירוף של לידות תכופות ושל עבודה קשה. (נשים אלה, אשר נשאו בעול כבד, הצליחו לשרוד רק בשל העובדה שכאשר לא היו בהיריון, הן הושמו בבידוד למשך שבוע ימים מדי חודש, כאשר לא נשאו ילד ברחמן.) לעיתים קרובות הייתה אישה שכזו מתעייפת מן הלידות ומבקשת מבעלה לקחת לו אישה שנייה וצעירה יותר, כזו המסוגלת לסייע הן בהולדת הילדים והן בעבודות הבית. לפיכך, הנשים החדשות התקבלו על-פי-רוב בברכה על-ידי בנות הזוג הוותיקות יותר; לא הייתה קיימת כל קנאה על רקע מיני.

83:5.14 (926.12) מספר הנשים הוגבל אך ורק על-ידי יכולתו של הגבר לפרנס אותן. גברים עשירים ומוכשרים חשקו במספר גדול של ילדים, ומכיוון ששיעור תמותת התינוקות היה גבוה מאוד, נדרש חבר נשים על-מנת להניב משפחה גדולה. רבות מן הנשים המרובות הללו היו עובדות גרידא, נשים משועבדות.

(927.1) 83:5.15 המנהגים האנושיים מתפתחים, אך מאוד לאיטם. מטרת ההרמון הייתה לגייס גוף גדול וחזק של אחים לדם אשר יתמוך בכס המלוכה. מנהיג מסוים השתכנע פעם שמוטב לו מבלעדי ההרמון, ושעליו להסתפק באישה אחת; או אז הוא חיסל את ההרמון שלו באבחה אחת. הנשים המאוכזבות שבו לבתיהן, וקרובי משפחתן הנעלבים פשטו בזעם על המנהיג וחיסלו אותו בו במקום.

6. מונוגמיה אמיתית — נישואין של זוג

(927.2) 83:6.1 המונוגמיה הינה מונופול; היא מיטיבה עם אלו אשר השיגו את המצב הרצוי הזה, אך נוטה להקשות מבחינה ביולוגית על אלו אשר אינם כה ברי-מזל. ואולם, בלא תלות בהשפעתה על היחיד, המונוגמיה הינה הטובה ביותר למען הילדים.

(927.3) 83:6.2 המונוגמיה המוקדמת ביותר הייתה כורח הנסיבות, עוני. המונוגמיה הינה תרבותית וחברתית, והיא הינה מלאכותית ובלתי-טבעית, כלומר, בלתי-טבעית בעבור האדם האבולוציוני. היא הייתה טבעית לחלוטין עבור הנודים והאדמים הטהורים יותר, והיה לה ערך תרבותי עצום עבור כלל הגזעים המתקדמים.

(927.4) 83:6.3 השבטים של כָּשְׂדִים הכירו בזכותה של אישה לדרוש מבעלה בטרם הנישואין להתחייב שלא לקחת לו אישה שנייה או פילגש; הן היוונים והן הרומאים העדיפו נישואין מונוגמיים. הסגידה לאבות הקדמונים תמיד עודדה את המונוגמיה, כמו גם השגיאה הנוצרית להתייחס לנישואין כאל דבר שבקדושה. אפילו העלייה ברמת החיים עמדה בהתמדה כנגד ריבוי נשים. עד לעת שבה שהה מיכאל באורנטיה, למעשה כל העולם המתורבת הגיע לרמה של מונוגמיה תיאורטית. ואולם, מונוגמיה פסיבית זו לא העידה על כך שהאנושות התרגלה למנהג של נישואין אמיתיים בין שני בני-זוג.

83:6.4 (927.5) בעוד שהחברה דולקת אחר המטרה המונוגמית של הנישואין האידיאליים בין שני בני-זוג, מטרה אשר בסופו של דבר הינה כהתאגדות מינית מונופוליסטית, שומה עליה שלא להתעלם מן המצב הבלתי-נעים של אותם גברים ונשים חסרי-מזל אשר אינם מצליחים למצוא את מקומם בסדר החברתי החדש והמשופר הזה, ואפילו לאחר שעשו כמיטב יכולתם לשתף עמו פעולה ולהתאים את עצמם לדרישותיו. הכישלון למצוא בני-זוג בזירה החברתית התחרותית עלול להיות תוצאתם של הקשיים העצומים והבלתי-עבירים ושל ההגבלות המרובות שאותן משיתות המוסכמות העכשוויות. אכן, המונוגמיה הינה אידיאלית עבור אלה המצויים בתוכה, ואולם בלתי-נמנע הוא שתקשה עד מאוד על אלו הנותרים בחוץ, בקיום הבודד והקר.

83:6.5 (927.6) תמיד נדרשו המעטים חסרי המזל לסבול על-מנת שהרוב יוכל להתקדם בהתאם למוסכמות הציוויליזציה המתפתחת; ואולם, שומה על הרוב המועדף להתבונן תמיד בנועם ובהתחשבות באחיהם שמזלם פחות שפר עליהם, אלו הנדרשים לשלם את מחיר הכישלון להתקבל כחברים מן השורה באותן שותפויות מיניות אידיאליות אשר משביעות את כל הדחפים הביולוגיים ומאושרות על-ידי המוסכמות הגבוהות ביותר של האבולוציה החברתית המתקדמת.

83:6.6 (927.7) המונוגמיה תמיד הייתה, הינה כעת ותמיד תהא המטרה האידיאליסטית של האבולוציה המינית האנושית. נישואין אידיאליים אלו בין בני-זוג כוללים מניעה-עצמית, ולפיכך נכשלים לעיתים כה קרובות, בעת שאחד מהצדדים להסכם, או שניהם, לוקים בחסר במידה האנושית הנעלה מכולן – שליטה-עצמית נחושה.

83:6.7 (927.8) המונוגמיה הינה סרגל המדידה אשר באמצעותו נמדדת התקדמותה של הציוויליזציה החברתית, כפי שהיא נבדלת מן האבולוציה הביולוגית הטהורה. המונוגמיה איננה בהכרח ביולוגית או טבעית, ואולם היא חיונית לשם קיומה המיידי של הציוויליזציה החברתית והמשך התפתחותה. היא תורמת לעידונו של הרגש, לזיכוך האופי המוסרי ולצמיחה רוחנית אשר אין ניתן להשיגה במסגרת פוליגמיה. לעולם לא תוכל אישה להפוך לאם אידיאלית כאשר בה בעת היא נאלצת להתמודד עם יריבותיה על חיבת בעלה.

(928.1) 83:6.8 הנישואין בין שני בני-זוג מקדמים ומעודדים את ההבנה האינטימית ואת שיתוף הפעולה היעיל, אשר מיטיב יותר מכול עם אושרם של ההורים, עם רווחת הילדים ועם היעילות החברתית. מוסד הנישואין, אשר החל את דרכו מתוך אילוץ גס, מתפתח אט-אט לכדי היותו מוסד נפלא של חינוך-עצמי, שליטה-עצמית, ביטוי-עצמי והנצחה-עצמית.

7. פירוק קשר הנישואין

(928.2) 83:7.1 בתחילת התפתחותן של המוסכמות הנוגעות לנישואין, היוו הנישואין איחוד רופף אשר ניתן היה לסיימו כאשר התעורר הרצון לעשות זאת, והילדים הלכו תמיד בעקבות האם; הקשר בין האם לילד הינו אינסטינקטיבי, והוא פעל ללא קשר לשלבי ההתפתחות של המוסכמות.

(928.3) 83:7.2 בקרב האנשים הפרימיטיביים רק כמחצית מן הנישואין התבררו כמשביעי-רצון. הסיבה הנפוצה ביותר לפרידה הייתה עקרות, אשר תמיד נחשבה לאשמת האישה; והאמונה הייתה כי נשים חשוכות ילדים תהפוכנה להיות נחשים בעולם הרוח. בהתאם למוסכמות הפרימיטיביות יותר, הברירה להתגרש הייתה נתונה בידיו של הגבר בלבד, ואמות המידה האלה שרדו בקרב עמים מסוימים עד למאה העשרים.

(928.4) 83:7.3 עם התפתחות המוסכמות פיתחו שבטים מסוימים שני סוגי נישואין: הסוג פשוט, אשר הותר להתגרש בו, ונישואי הכוהן, אשר לא התירו פרידה. כאשר החלו המנהגים של רכישת נשים ושל נדוניה, הם תרמו רבות להפחתת שיעור הפרידות, וזאת בשל הכנסת הקנס המופעל בעת כישלון הנישואין. ואכן, איחודים מודרניים רבים מיוצבים על-ידי גורם הקניין העתיק הזה.

(928.5) 83:7.4 הלחץ החברתי באשר למעמד בקהילה ולזכויות הקניין היווה מאז ומתמיד גורם רב-עוצמה בשימור הטאבו והמוסכמות הנוגעים לנישואין. לאורך העידנים התקדמו הנישואין בהתמדה ובעולם המודרני הם מצויים כעת במעמד מתקדם, אף-על-פי שהם מאוימים על-ידי המתקפה הנובעת מאכזבה נרחבת בקרב אותם אנשים המחשיבים עד מאוד

את הבחירה האישית – חופש מסוג חדש. אף כי גלי המהומה הללו של ההתאמה מופיעים בקרב הגזעים המתקדמים יותר כתוצאה מהתקדמות חברתית פתאומית ומואצת, בקרב האנשים המתקדמים פחות ממשיך מוסד הנישואין לשגשג ולהשתפר אט-אט תחת הכוונתן של המוסכמות הישנות.

83:7.5 (928.6) ההחלפה החדשה והפתאומית של מניע האהבה – האידיאלי יותר אך האינדיבידואלי באופן קיצוני – את מניע הקניין הישן, אשר התבסס מזה זמן רב, גרמה באופן בלתי-נמנע למוסד הנישואין לאי-יציבות זמנית. מניעי האדם באשר לנישואין התעלו תמיד הרבה מעל למוסכמות בפועל בעניינם, ובמאות התשע-עשרה והעשרים האידיאל המערבי באשר לנישואין רץ לפתע הרבה לפני הדחפים המיניים של הגזעים, האנוכיים אך המצויים תחת שליטה חלקית. נוכחותם של מספר רב של אנשים לא נשואים בחברה כלשהי מעידה על התפוררות זמנית של המוסכמות, או על הימצאותן בשלב מעבר.

83:7.6 (928.7) המבחן האמיתי של הנישואין לכל אורך העידנים היה אותה אינטימיות רציפה אשר לא ניתן להימנע ממנה בחיי המשפחה. שני צעירים מפונקים ושבעים, אשר חונכו לצפות לכל עונג ולהשביע את כל משאלות האגו היהירות, יתקשו עד מאוד להשיג הצלחה גדולה בנישואין ובבניית בית – בשותפות של חיים שלמים של הצנעה-עצמית, של פשרה, של מסירות ושל הקדשה נטולת-אנוכיות לחינוך הילדים.

83:7.7 (929.1) הדרגה הגבוה של דמיון ושל רומנטיות פנטסטית אשר חודרים לתהליך החיזור אחראים במידה רבה לנטייה הגוברת לעבר גירושין בקרב העמים המודרניים במערב, ואת כל אלו מסבכים אף יותר החופש האישי והחופש הכלכלי המוגברים של האישה. גירושין קלים, אשר הינם תוצאה של היעדר שליטה-עצמית או של כישלון בהתאמה רגילה של האישיות, רק מובילים במישרין חזרה לעבר אותם שלבים חברתיים גסים אשר מהם הגיח האדם רק באחרונה, וכתוצאה מסבל גזעי ומייסורים אישיים כה רבים.

83:7.8 (929.2) ואולם, כל זמן שהחברה נכשלת בהענקת חינוך הולם לילדים ולצעירים, וככל שהסדר החברתי נכשל במתן חינוך קדם-הורי הולם, וכל עת שבה האידיאליזם הבלתי-נבון והבלתי-בשל של הצעירים הוא הקובע באשר לכניסה לחיי הנישואין, כך ימשיכו וישררו הגירושין. ובכל עת שבה נכשלת הקבוצה החברתית בהכנת הצעירים לחיי הנישואין,

ימשיכו וישמשו הגירושין כווסת ביטחון המונע מצבים גרועים אף יותר במהלך עידני הצמיחה המואצת החלה במוסכמות המתפתחות.

83:7.9 (929.3) דומה כי אנשי העולם הקדום התייחסו לנישואין באותה מידה של רצינות כפי שעמים מסוימים עושים כעת. ונראה כי רבים מן הנישואין החפוזים והבלתי-מוצלחים בזמנים המודרניים אינם מהווים שיפור כלשהו ביחס למנהגים הקדומים של הכשרת גברים ונשים צעירים לזיווג. חוסר העקביות הגדול בחברה המודרנית הינו בכך שהיא מרוממת את האהבה ומחזיקה בתפישה אידיאלית של הנישואין, ובה בעת מסרבת לבחון את שניהם באופן מלא.

8. האידאליזציה של הנישואין

83:8.1 (929.4) הנישואין, אשר תוצאתם הינה הבית, אכן הינם המוסד המרוּמם ביותר של האדם, ואולם הנישואין בבסיסם הינם אנושיים; הם לעולם לא היו אמורים להיקרא קדושים. הכוהנים בני שֵׁת הפכו את הנישואין לטקס דתי; ואולם, במשך אלפי שנים לאחר עדן, הזיווג נותר מוסד חברתי ואזרחי לחלוטין.

83:8.2 (929.5) השוואתן של התאגדויות אנושיות להתאגדויות אלוהיות היא מצערת ביותר. האיחוד בין בעל לאישה במערכת היחסים של הנישואין ושל הבית הינו פעולה חומרית של בני התמותה בעולמות האבולוציוניים. אמת, נכון הדבר כי הודות למאמציהם האנושיים הכנים של הבעל והאישה להתקדם הם עשויים להתקדם התקדמות רוחנית רבה, אך אין פירושו של דבר שהנישואין הינם בהכרח קדושים. התקדמות רוחנית הינה פועל יוצא של הקדשה כנה לתחומי פעילות אנושיים אחרים.

83:8.3 (929.6) אין ניתן להשוות באמת את הנישואין ליחס שבין המכוונן לאדם, ואף לא לאחווה שבין מיכאל המשיח לבין אחיו האנושיים. כמעט בשום נקודה לא ניתן להשוות בין מערכות היחסים האלה לבין הקשר בין הבעל והאישה. ומאוד מצער שהתפישה האנושית השגויה של מערכות היחסים האלה יצרה בלבול כה רב ביחס למעמדם של הנישואין.

83:8.4 (929.7) ואף מצער מאוד שקבוצות מסוימות של בני-תמותה תפשו את הנישואין כאילו הינם תוצאה של פעולה אלוהית. אמונות שכאלה מובילות במישרין לתפישה שלא ניתן להתיר את קשר הנישואין, בלא קשר לנסיבות או לרצונותיהם של הצדדים להסכם. ואולם, עצם העובדה שמתקיימת התרת קשרי נישואין, מעידה על כך שהאלוהות איננה צד משתתף באיחודים מעין אלו. אילו חיבר האל אי-פעם שני דברים או שני אנשים יחדיו, כי אז הם יוותרו מאוחדים כך עד לזמן שבו יכריז הרצון האלוהי על הפרדתם. ואולם, בנוגע לנישואין, באשר הינם מוסד אנושי, מי יוכל להתיימר לחרוץ דין ולומר אילו נישואין הינם איחוד העשוי לקבל את אישורם של המפקחים ביקום, בניגוד לאלו אשר הינם ממקור ומטבע אנושיים לחלוטין?

83:8.5 (930.1) ואף-על-פי-כן, קיים אידיאל של הנישואין בספֶרות העליונות. בבירתה של כל מערכת מקומית מדגימים הבנים והבנות החומריים של האל את פסגת האידיאלים של האיחוד בין גבר לאישה בקשר הנישואין ובקשר למטרת רבייה והעמדת צאצאים. אחרי ככלות הכול, הנישואין האידיאליים בני-התמותה הינם קדושים **באופן אנושי**.

83:8.6 (930.2) הנישואין היו תמיד ועודם עדיין החלום האנושי העילאי של האידיאל בן-הזמן. אף-על-פי שחלום יפהפה זה מוגשם במלואו רק לעיתים רחוקות, הוא ממשיך ושורד כאידיאל מרהיב, וממשיך לשדל את בני המין האנושי המתקדם לקראת מאמצים הולכים ומתגברים להשגת אושר אנושי. ואולם, נדרש ללמד את הגברים הצעירים ואת הנשים הצעירות דבר-מה על אודות המציאויות של חיי נישואין בטרם הם צוללים לתוך הדרישות המחמירות של הקשרים ההדדיים שבחיי המשפחה; על האידאליזציה של הצעירים לקבל מנה מסוימת של התפכחות לפני הנישואין.

83:8.7 (930.3) עם זאת, אין לדכא את האידאליזציה של הצעירים על אודות חיי הנישואין; חלומות מעין אלה הינם החזון של המטרה העתידית של חיי המשפחה. גישה זו הינה מעוררת ואף מועילה, בהינתן שאיננה מביאה לחוסר-רגישות באשר להבנת הדרישות המעשיות והנפוצות של חיי הנישואין ושל חיי המשפחה המגיעים בעקבותיהם.

83:8.8 (930.4) האידיאלים של הנישואין חוו התקדמו ניכרת בתקופה האחרונה; בקרב עמים מסוימים נהנית האישה משוויון זכויות למעשה ביחס לבן זוגה. המשפחה הופכת, לפחות באופן מושגי, לשותפות נאמנה לשם גידול צאצאים, אשר נלווית לה גם נאמנות מינית. ואולם, אפילו גרסה חדשה יותר זו של הנישואין איננה אמורה להתיימר ללכת עד הקצה ולהעניק מונופול הדדי על כלל האישיות ועל כלל האינדיבידואליות. הנישואין אינם אך ורק בבחינת אידיאל אינדיבידואליסטי; הם הינם שותפות חברתית מתפתחת בין גבר לאישה, אשר מתקיימת ופועלת בהתאם למוסכמות בהווה, מוגבלת על-ידי הטאבו ונאכפת על-ידי החוקים והתקנות של החברה.

83:8.9 (930.5) קשרי הנישואין במאה העשרים מתמרים גבוה מעל לאלו של עידני העבר, זאת על-אף שמוסד הבית נתון כעת במבחן רציני בשל הבעיות אשר הושתו, ובאופן כה פתאומי, על הארגון החברתי לאחר ההרחבה הנמהרת של חירויות האישה, זכויות אשר נשללו ממנה במשך תקופה ממושכת כל-כך בשל האבולוציה המעוכבת של המוסכמות בדורות עברו.

83:8.10 (930.6) [הוצג על-ידי השרפים הראשית המוצבת באורנטיה.]

>> מסמך 83 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 85 <<

מסמך 84

הנישואין וחיי המשפחה

(931.1) 84:0.1 הכורח החומרי ביסס את הנישואין, הרעב למין קישט אותם, הדת קידשה ורוממה אותם, המדינה דרשה וויסתה אותם; זאת בעוד שבזמנים מאוחרים יותר מתחילה האהבה המתפתחת להצדיק ולהאדיר את הנישואין בבחינת היו האב הקדמון והבורא של המוסד היעיל והנאצל ביותר של הציוויליזציה – הבית. ובניית הבית חייבת להיות מרכזו ומהותו של כל מאמץ חינוכי.

(931.2) 84:0.2 הזיווג הינו פעולה של הנצחה-עצמית גרידא, המתרחשת בדרגות שונות של סיפוק-עצמי; הנישואין, בנייתו של בית, הינם בעיקרם עניין של קיום-עצמי, והם מרמזים על האבולוציה של החברה. החברה עצמה מהווה מבנה צבירי המורכב מיחידות משפחתיות. היחידים מהווים גורמים פלנטאריים ארעיים – ואך ורק המשפחות הינן סוכנויות מתמשכות באבולוציה החברתית. המשפחה הינה הערוץ אשר דרכו זורם נהר התרבות והידע מדור אחד למשנהו.

(931.3) 84:0.3 הבית הינו בעיקרו של דבר מוסד חברתי. הנישואין צמחו מתוך שיתוף-פעולה לשם קיום-עצמי ומתוך שותפות בהנצחה העצמית, בעוד שאלמנט הסיפוק העצמי היה שולי ברובו. אף-על-פי-כן, הבית כולל את כל שלושת התפקודים המהותיים של הקיום האנושי; זאת בעוד שהִתְרבות החיים הופכת את הבית למוסד האנושי היסודי, והמין מבדיל אותו מכול יתר הפעילויות החברתיות.

1. התאגדויות זוגיות פרימיטיביות

84:1.1 (931.4) הנישואין לא התבססו על יחסים מיניים; היחסים המיניים היוו חלק שולי של הנישואין. הגבר הפרימיטיבי – אשר סיפק את תיאבונו המיני בחופשיות, מבלי ליטול אחריות על אישה, ילדים ובית – לא נזקק לנישואין.

84:1.2 (931.5) האישה, בשל הקשר הפיזי והרגשי שלה עם צאצאיה, תלויה בשיתוף הפעולה של הזכר; והסיבה הזו היא אשר מניעה אותה לבקש מחסה בנישואין. אך לא דחף ביולוגי ישיר הניע את הגבר אל תוך הנישואין – וקל וחומר, הוא לא מה ששמר אותו בתוכם. לא הייתה זו האהבה אשר משכה את הגבר אל הנישואין, אלא הרעב למזון, אשר בתחילה משך את הגבר הפרא אל האישה ואל המחסה הפרימיטיבי אשר חלקה עם ילדיה.

84:1.3 (931.6) הנישואין אף לא נוצרו כתוצאה מן ההבנה המודעת של האחריות הנלווית לקיום יחסי מין. האדם הפרימיטיבי לא הבין את הקשר שבין סיפוק מיני לבין לידת ילד בהמשך לכך. בעבר רווחה בעולם האמונה כי בתולה יכולה להרות. במוקדם הגה הפרא את הרעיון כי תינוקות נוצרים בעולם הרוחות; האמונה הייתה שהריון מתרחש כתוצאה מכך שחודרת אל תוך האישה רוח, רוח רפאים מתפתחת. עוד האמינו כי תזונה ועין הרע עשויות אף הן לגרום לבתולה או לרווקה להרות, זאת בעוד שאמונות מאוחרות יותר קָשרו בין ראשית החיים לבין נשימה ואור השמש.

84:1.4 (932.1) רבים מן העמים המוקדמים קישרו את הרוחות עם הים; לפיכך הוגבלו בתולות עד מאוד במנהגי הרחצה שלהן; נשים צעירות פחדו הרבה יותר מן הרחצה בים בשעת גאות חזקה מאשר מקיום יחסי מין. תינוקות אשר נולדו מעוותים, או בטרם הבשלתם, נחשבו כבעלי-חיים אשר מצאו את דרכם אל תוך גוף האישה כתוצאה מרחצה בלתי-אחראית או מפעולה מזיקה של רוחות. הפראים לא הוטרדו, כמובן, מחניקת צאצאים מעין אלו עם היוולדם.

84:1.5 (932.2) הצעד הראשון לקראת הארה הגיע יחד עם האמונה שיחסי המין סללו את הדרך לַרוח המעברת להיכנס אל האישה. מאז גילה האדם שהאב והאם תורמים במידה שווה את גורמי התורשה החיים אשר יוצרים צאצאים. ואולם, אפילו במאה העשרים הורים רבים עמלים לשמור את ילדיהם בבערות כזו או אחרת באשר למקורם של החיים האנושיים.

84:1.6 (932.3) קיומה של משפחה פשוטה כלשהי הובטח הודות לעובדה שפונקציית הרבייה כרוכה בהכרח ביחסי אם-ילד. אהבת האם הינה אינסטינקטיבית; בשונה מהנישואין, מקורה של אהבת האם איננו נעוץ במוסכמות. אהבת האם של כלל היונקים מהווה מתת טבע של הרוחות סועדות הדעת של היקום המקומי, ועוצמתה – כמו גם מסירות האם – לעולם עומדת ביחס ישר לשיעור חוסר הישע של הוולד של אותו המין.

84:1.7 (932.4) מערכת היחסים בין האם לילד הינה טבעית, חזקה ואינסטינקטיבית; ובהתאם לכך, היא כזו אשר אילצה את האישה הפרימיטיבית להסכים לתנאים משונים רבים ולעמוד בקשיים בל-יתוארו. אהבת אם עזה זו הינה רגש מגביל אשר מאז ומעולם העמיד את האישה בעמדת נחיתות עצומה בכל מאבקיה עם הגבר. ואף-על-פי-כן, האינסטינקט האימהי של המין האנושי איננו כזה שעוצמתו שולטת בכל; ניתן לסכלו באמצעות שאפתנות, אנוכיות ואמונה דתית.

84:1.8 (932.5) אף-על-פי שהקשר אם-ילד איננו לא נישואין ואף לא בית, הוא היווה את הגרעין אשר ממנו הגיחו שני אלה. ההתקדמות הגדולה באבולוציה של הזוגיות הגיעה כאשר השותפויות הארעיות האלה החזיקו מעמד זמן ארוך דיו על-מנת לגדל את הצאצאים אשר נוצרו, הואיל וזו היוותה למעשה את בנייתו של בית.

84:1.9 (932.6) בלא קשר ליריבות אשר שררה בקרב הזוגות המוקדמים הללו, ועל-אף עובדת היות הקשר רופף, סיכויי ההישרדות השתפרו במאוד הודות לשותפויות האלה בין זכר לנקבה. כאשר גבר ואישה משתפים פעולה, אפילו לא יהא זה לצורך הקמת משפחה וגידול צאצאים, הם עולים בהרבה, וברוב המובנים, על שני גברים או על שתי נשים. זיווג זה בין המינים חיזק את ההישרדות והיווה את ראשיתה ממש של החברה האנושית. חלוקת העבודה בין המינים אף תרמה לנוחות והרבתה את האושר.

2. משפחת האם המוקדמת

84:2.1 (932.7) הדם אשר מאבדת האישה מדי מחזור, ואובדן הדם הנוסף במהלך הלידה, הובילו לרעיון המוקדם לפיו הדם הוא בורא הילד (ואפילו מושבה של הנשמה), וזהו הינו המקור למושג קשרי הדם במערכות היחסים האנושיות. בזמנים המוקדמים שויכו כל קווי הירושה לצד האם, וזאת משום שזה היה חלק התורשה היחידי אשר היה ודאי בעיקרו.

84:2.2 (932.8) המשפחה הפרימיטיבית, אשר צמחה מקשר הדם הביולוגי האינסטינקטיבי שבין האם לילד, הייתה באופן בלתי-נמנע משפחה-אם; ושבטים רבים המשיכו לקיים הֶסְדֵּר זה במשך זמן רב. משפחת האם הייתה אפשרות המעבר היחידה משלב הנישואין הקבוצתיים של העדר לחיי הבית המאוחרים והמשופרים של משפחות האב הפוליגמיות והמונוגמיות. משפחת האם הינה טבעית וביולוגית; משפחת האב הינה חברתית, כלכלית ופוליטית. קיומה המתמשך של משפחת האם בקרב האדם האדום בצפון-אמריקה הינה אחת מן הסיבות העיקריות שבעטיין בני האירוקוואי – אשר היו מתקדמים מהיבטים אחרים – לא הפכו מעולם למדינה אמיתית.

84:2.3 (933.1) תחת מוסכמות משפחת האם, נהנתה אם האישה מסמכות כמעט מוחלטת בבית; אפילו אחֶיה של האישה ובניהם היו פעילים יותר בפיקוח על המשפחה מאשר הבעל. לעיתים קרובות נקראו האבות מחדש בשמות ילדיהם שלהם.

84:2.4 (933.2) הגזעים המוקדמים ביותר נתנו לאב אך נקודות זכות מועטות, וראו את הילד כיציר אשר הגיע מן האם לבדה. הם האמינו שהילדים דמו לאב אך ורק כתוצאה מן הקשר, או משום שהם "סומנו" כך מפאת רצונה של האם שידמו לאב. מאוחר יותר, כאשר חל המעבר ממשפחת האם למשפחת האב, לקח האב את כל נקודות הזכות על הילד; והרבה מן הטאבו אשר נגעו לאישה הרה הורחבו בהמשך כך שיכללו גם את בעלה. כך, בהתקרב מועד הלידה חדל האב לעתיד מעבודתו, ובעת הלידה נכנס למיטה ונותר לנוח, לצד האישה, במשך שלושה עד שמונה ימים. יש והאישה קמה למחרת היום ליום עבודה קשה, אך האב נותר לשכב

במיטה ולקבל את הברכות; כל זה היה חלק מן המוסכמות המוקדמות אשר נועדו לבסס את זכותו של האב על הילד.

(933.3) 84:2.5 בתחילה נהג הגבר ללכת אל עמה של אשתו, ואולם בזמנים מאוחרים יותר, לאחר שהגבר עבד תמורת הכלה או שילם את מחירה, הוא היה רשאי לקחת את אשתו ואת ילדיו חזרה אל עמו שלו. המעבר ממשפחת האם למשפחת האב מסביר את האיסורים – אשר אחרת הינם חסרי משמעות – על סוגים מסוימים של נישואין בין בני-דודים, בעוד שקשרים אחרים מאותה דרגה זכו לקבל אישור.

(933.4) 84:2.6 עם התחלפות המוסכמות הנוגעות לציד, כאשר עדרי הצאן העניקו לגבר את השליטה על מקור המזון העיקרי, הגיעה משפחת האם אל סופה המהיר. היא נכשלה פשוט משום שלא הצליחה להתחרות במשפחת האב החדשה. העוצמה אשר שכנה בידי קרוביה ממין זכר של האם לא יכלה להתחרות בעוצמה אשר רוכזה בבעל-האב. האישה לא יכלה לעמוד במשימה המשולבת של גידול הילדים ושל הפעלת סמכות רציפה ועוצמה גוברת בבית. המנהגים העוקבים של גניבת נשים, ולאחר מכן של רכישת נשים, זירזו את קצה של משפחת האם.

(933.5) 84:2.7 השינוי המדהים ממשפחת האם למשפחת האב הינו אחת מן ההתאמות הקיצוניות ביותר של היפוך-כיוון-מושלם אשר ביצע המין האנושי מעודו. שינוי זה הוביל מיד לביטוי חברתי גדול יותר ולהרפתקאות משפחתיות מועצמות.

3. המשפחה תחת שליטת האב

(933.6) 84:3.1 יתכן שהאינסטינקט האימהי הוביל את האישה אל עבר הנישואין, אך היה זה כוחו העדיף של הגבר, לצד השפעת המוסכמות, אשר למעשה חייבו את האישה להישאר נשואה. החיים הכפריים נטו ליצור מערכת מוסכמות חדשה, את הטיפוס הפטריארכלי של חיי המשפחה; וסמכותו הבלתי-מעורערת והשרירותית של האב הייתה הבסיס לאחדות המשפחה

תחת מוסכמות הרועה והמוסכמות החקלאיות המוקדמות. כל חברה, בין שהיא משפחתית ובין שמקורה באומה, עברה דרך שלב הסמכות האוטוקרטית של הסדר הפטריארכלי.

84:3.2 (934.1) מעט הכבוד שאותו מקבל המין הנשי בתקופת התנ"ך משקף נאמנה את המוסכמות של רועה הצאן. הפטריארכים העברים היו כולם רועי צאן, כפי שניתן ללמוד מן האמרה, "אדוני רועי".

84:3.3 (934.2) אך אין להאשים את הגבר על ההערכה המועטה אשר רחש לאישה בעידנים קודמים יותר ממה שראוי להאשים את האישה עצמה. בתקופות הפרימיטיביות, היא לא הצליחה לקבל הכרה חברתית משום שהיא לא פעלה בעתות חירום; היא לא הייתה גיבור מופלא או גיבור לשעת צרה. במאבק הקיום הייתה האימהות לרועץ במובחן; אהבת האם הגבילה את האישה בהשתתפות בהגנה על השבט.

84:3.4 (934.3) הנשים הפרימיטיביות אף יצרו, שלא במתכוון, את תלותן בזכר; זאת בשל הערצתן את הלוחמנות שלו ואת חיוניותו. העובדה שהן רוממו כך את הלוחם ניפחה את האגו הזכרי, בה בעת שהשפילה את האגו הנקבי והפכה את האישה לתלותית יותר; מדים צבאיים עדיין מעוררים עד מאוד את הרגשות הנקביים.

84:3.5 (934.4) בקרב הגזעים המתקדמים יותר, הנשים אינן כה גדולות או חזקות כגברים. האישה, בהיותה חלשה יותר, הפכה להיות זו בעלת הטקט הרב יותר; במוקדם היא למדה להסתמך על קסמיה המיניים. היא הפכה ערנית ושמרנית יותר מן הגבר, אף כי מעט פחות מעמיקה. הגבר התעלה על האישה בשדה הקרב ובשדות הציד; אך בבית, האישה פיקדה על-פי-רוב אפילו על הפרימיטיביים שבגברים.

84:3.6 (934.5) רועה הצאן פנה אל עדריו על-מנת לבקש הזנה, ואולם במהלך העידנים הכפריים הללו האישה עדיין נדרשה לספק את המזון הצמחי. הגבר הפרימיטיבי התחמק מן האדמה; זו הייתה שלווה מדי ונטולת הרפתקה. בנוסף לכך שררה האמונה הטפלה הקדומה כי הנשים טובות יותר בגידול צמחים; הן היו אימהות. כיום, בקרב שבטים מפגרים רבים מבשלים הגברים את הבשר ואילו הנשים את הירקות; וכאשר השבטים הפרימיטיביים

באוסטרליה מצויים בתנועה, הנשים לעולם לא תתקופנה את בעלי החיים הניצודים, בעוד שגבר לעולם לא יתכופף על-מנת לחלץ שורש מן האדמה.

84:3.7 (934.6) מאז ומעולם נדרשה האישה לעבוד; ולפחות עד לזמנים המודרניים הייתה הנקבה יצרנית אמיתית. הגבר בחר על-פי-רוב את הדרך הקלה יותר, וחוסר-שוויון זה שרר לכל אורך ההיסטוריה של המין האנושי. תמיד הייתה האישה הנושאת בעול; היא טיפלה ברכוש המשפחה ובגידול הילדים, ובכך הותירה את ידי הגבר פנויות ללחימה ולצייד.

84:3.8 (934.7) השחרור הראשון של האישה הגיע כאשר הגבר הסכים לעבד את האדמה; כאשר הוא הסכים לבצע את אשר היה עד אז בגדר עבודת אישה. היה זה בבחינת צעד גדול קדימה כאשר השבויים הזכרים לא נרצחו יותר, אלא שועבדו כעובדי חקלאות. ומהלך זה הוליד את שחרור האישה, אשר התפנתה להקדיש זמן רב יותר לעבודות הבית ולחינוך הילדים.

84:3.9 (934.8) אספקת החלב לפעוטות הובילה לגמילה מוקדמת של התינוקות, ובהמשך לכך להולדתם של יותר ילדים לאימהות אשר השתחררו באופן זה מן העקרות הארעית אשר ממנה סבלו לעיתים; זאת בעוד שהשימוש בחלב פרה ובחלב עיזים הוביל להפחתה משמעותית של תמותת הפעוטות. לפני שהחברה נכנסה לשלב רעיית הצאן נהגו אימהות להניק את תינוקותיהן עד גיל ארבע או חמש.

84:3.10 (934.9) התמעטות המלחמות הפרימיטיביות הובילה לצמצום ההבדל בחלוקת העבודה בין המינים. ואולם, הנשים עדיין נדרשו לבצע עבודה אמיתית, בעוד שהגברים לקחו על עצמם את תורנויות השמירה. לא ניתן היה להשאיר שום מחנה או כפר בלא שמירה, ביום כמו בלילה, ואולם, אפילו משימה זו הפכה קלה יותר הודות לביות הכלב. ככלל, הגעת החקלאות העלתה את יוקרת האישה ושיפרה את מעמדה החברתי; לכל הפחות, כך היה עד אשר הגבר הפך בעצמו לחקלאי. ומיד כאשר החל הגבר לעבד את האדמה, חלה התקדמות משמעותית בשיטות החקלאיות, התקדמות אשר נמשכה הלאה לאורך הדורות. הגבר למד את ערכו של הארגון בפעולות הציד והמלחמה, ולאחר מכן – כאשר השתלט על מרבית עבודת האישה – הוא הכניס את הטכניקות הללו לשימוש בתעשייה, ושיפר במאוד את שיטות העבודה הנרפות שלה.

4. מעמדה של האישה בחברה המוקדמת

84:4.1 (935.1) באופן כללי, מעמד האישה בכל תקופה ותקופה משמש כְּקריטריון המעיד בבירור על התקדמותם האבולוציונית של הנישואין כמוסד חברתי; זאת בעוד שהתקדמות הנישואין עצמם משמשת כמדד סביר למדי לשיעור התקדמותה של הציוויליזציה האנושית.

84:4.2 (935.2) מאז ומעולם היה מעמדה של האישה בבחינת פרדוקס חברתי; תמיד היא ניהלה גברים באופן ממולח; ותמיד היא ניצלה את הדחף המיני החזק יותר של הגבר לקידום האינטרסים שלה ולשם קידומה שלה. תוך שימוש מרומז בקסמיה המיניים, היא הצליחה לעיתים תכופות לשלוט בגבר שליטה מרובה, ואף הצליחה לשעבד אותו לחלוטין.

84:4.3 (935.3) האישה המוקדמת לא שימשה לגבר כחברה, אהובה, מאהבת או שותפה, אלא דווקא הייתה כפיסת רכוש, כעבד, ולאחר מכן שותפה עסקית, שותפה למשחק ומולידת-ילדים. ואף-על-פי-כן, קיום יחסי מין ראויים ומספקים כללו תמיד את אלמנט הבחירה ואת שיתוף הפעולה של האישה, ועובדה זאת תמיד העניקה לאישה האינטליגנטית השפעה ניכרת על מעמדה המיידי והאישי, בלא תלות במעמדו החברתי של המגדר שאליו היא משתייכת. ואולם, העובדה שהנשים נדרשו מאז ומעולם לנהוג בפקחות על-מנת להקל על שעבודן, לא סייעה לחוסר האמון ולחשדנות של הגבר.

84:4.4 (935.4) בני שני המינים התקשו עד מאוד להבין אלה את אלה. הגבר התקשה להבין את האישה, והתייחס אליה בעירוב משונה של חוסר-אמון, בורות וסקרנות מהולה בפחד, אם לא בחשדנות ובבוז. מסורות שבטיות וגזעיות רבות ייחסו את הצרות לחווה, לפנדורה, או לנציגה אחרת של המין הנשי. הסיפורים הללו עוותו תמיד על-מנת שיציגו תמונה לפיה האישה המיטה אסון על הגבר; וכל אלו העידו על חוסר האמון המוחלט אשר שרר לפנים ביחס לאישה. בין הסיבות התומכות בכמורה המתנזרת ממין, העיקרית שבהן הייתה שיפלותה

של האישה. העובדה שרוב המכשפות-לכאורה היו נשים, לא שיפרה את המוניטין העתיק של המגדר הנשי.

84:4.5 (935.5) במשך תקופה ארוכה החשיבו הגברים את הנשים כמוזרות, ואפילו כבלתי-רגילות. הם אפילו האמינו כי לנשים אין נשמות; ומשום כך נמנעו מהם שמות. בימי קדם היה קיים פחד גדול מן הפעם הראשונה שבה קיימה האישה יחסי מין; מכאן שורש המנהג כי הכוהן הוא המקיים עם אישה יחסי מין בפעם הראשונה שלה. אפילו צלה של אישה נחשב למסוכן.

84:4.6 (935.6) לידת ילדים נחשבה לפנים בעיני כל כפעולה ההופכת את האישה למסוכנת ובלתי-נקייה. וטאבו שבטיים רבים פסקו כי האם חייבת לעבור טקסי טיהור נרחבים לאחר הולדת הילד. למעט בקרב אותן קבוצות שבהן השתתף הבעל במשכב המנוחה, התחמקו מהאם היולדת והיא נעזבה לנפשה. אנשי קדם אפילו נמנעו מלערוך את לידת הילד בבית. לבסוף, הותר לנשים המבוגרות לסעוד את האם בשעת הלידה, ומנהג זה מהווה את המקור של מקצוע המיילדת. בשעת הלידה נאמרו ונעשו עשרות דברים מטופשים מתוך מאמץ לסייע לתהליך. כך, נהוג היה להזליף מים קדושים על הרך הנולד על-מנת למנוע את התערבות רוחות הרפאים.

84:4.7 (935.7) בקרב השבטים הבלתי-מעורבים הייתה הלידה קלה יחסית ונמשכה רק שעתיים או שלוש שעות; ואולם רק לעיתים רחוקות הלידה הייתה כה קלה בקרב הגזעים המעורבים. כאשר מתה אישה במהלך הלידה, ובמיוחד בשעה שילדה תאומים, האמונה הייתה כי היא אשמה בניאוף עם רוחות. מאוחר יותר התייחסו השבטים הגבוהים יותר אל המוות בשעת הלידה כאל גזירה משמיים; האימהות האלה נחשבו ככאלה שמתו לטובת מטרה נאצלת.

84:4.8 (936.1) מה שמכונה צניעות האישה, בנוגע למלבושן ולחשיפת גופן, צמח מתוך הפחד העמוק שמא יראו אותן בעת המחזור. לחזות כך באישה בעת המחזור נחשב לחטא כבד, להפרה של טאבו. בהתאם למוסכמות של ימי קדם, נדרשה כל אישה – החל מגיל ההתבגרות ועד לסיום התקופה שבה יכולה הייתה ללדת – להיכנס לבידוד מוחלט מן המשפחה ומן החברה למשך שבוע שלם בכל חודש. כל דבר שהייתה נוגעת בו, יושבת עליו או שוכבת

עליו, נחשב כ"מחולל". במשך זמן רב נהוג היה להכות נערה באכזריות לאחר כל מחזור חודשי מתוך ניסיון לסלק החוצה מגופה את הרוח הרעה. ואולם, כאשר סיימה האישה את תקופת לידת הילדים, היא קיבלה, על-פי-רוב, יחס מתחשב יותר, זכויות ופריבילגיות. ולאור כל אלה, אין זה משונה שנשים נחשבו כנחותות. ואפילו היוונים החשיבו את האישה במחזור כאחד משלושת הגורמים הראשיים לחילול הקודש, כאשר השניים האחרים היו החזיר והשום.

(936.2) 84:4.9 עד כמה שהרעיונות הישנים הללו היו מטופשים, הייתה להם השפעה מיטיבה מסוימת, משום שהעניקו לנשים אשר עבדו יתר על המידה, לפחות בצעירותן, שבוע אחד בכל חודש שבו יכלו ליהנות ממנוחה ברוכה ומהגות מועילה. כך הן יכלו לחדד את פקחותן על-מנת להתמודד עם עמיתיהן הזכרים בכל שאר הזמן. בידוד זה של האישה אף הגן על הגברים מפני קיום יתר של יחסי מין, ובכך תרם בעקיפין גם להגבלת האוכלוסין ולהעצמת השליטה העצמית.

(936.3) 84:4.10 התקדמות כבירה חלה עת נמנעה מן הגבר הזכות לרצוח את אשתו כל אימת שחפץ בכך. בדומה לכך, היה זה צעד קדימה כאשר היא הייתה רשאית להיות הבעלים של מתנות החתונה. בהמשך היא קיבלה את הזכות החוקית להיות בעלים של רכוש, לנהל אותו ואף למכרו; ואולם, במשך זמן רב נמנעה ממנה הזכות לשמש בתפקיד בכנסייה או במדינה. מאז ומעולם נחשבה האישה כמעין רכוש, פחות או יותר, עד למאה העשרים שאחרי ישוע ובמהלכה. היא לא זכתה בחופש כלל-עולמי מהדרה תחת שליטתו של הגבר. ואפילו בקרב עמים מתקדמים, הניסיון של הגבר לגונן על האישה היווה תמיד הכרזה מרומזת על עליונותו.

(936.4) 84:4.11 אך הנשים הפרימיטיביות לא ריחמו על עצמן, כפי שנוטות לעשות אחיותיהן אשר השתחררו לאחרונה. אחרי ככלות הכול, הן היו די מאושרות ומרוצות; הן לא העזו לדמיין צורת קיום טובה יותר או שונה.

5. האישה תחת המוסכמות המתפתחות

84:5.1 (936.5) האישה שקולה לגבר בהנצחה העצמית, ואולם בשותפות של קיום-עצמי היא מתמודדת עם נחיתות מובחנת, ועל המגבלה הזו של האימהות הכפויה ניתן לפצות רק באמצעות המוסכמות הנאורות של ציוויליזציה מתקדמת, ובאמצעות חוש ההוגנות הגובר של הגבר.

84:5.2 (936.6) עם התפתחות החברה התפתחו אמות המוסר המיניות יותר בקרב הנשים, הואיל והן סבלו יותר מן התוצאות של הפרת המוסכמות המיניות. אמות המוסר המיניות של הגבר משתפרות באיחור לאיטן כתוצאה מחוש ההוגנות הנדרש על-ידי הציוויליזציה. הטבע אינו יודע דבר על הוגנות – הוא מכריח את האישה לסבול לבדה מכאבי הלידה.

84:5.3 (936.7) הרעיון המודרני של השוויון בין המינים הינו יפה וראוי לציוויליזציה מתרחבת, אך הוא לא יימצא בטבע. כאשר החזק הוא הצודק, הגבר מולך על האישה; כאשר שוררים יותר צדק, שלום והוגנות, היא מגיחה לאיטה מן העבדות ומן הצל. מעמדה החברתי של האישה השתנה בדרך כלל ביחס הפוך לשיעור הלוחמנות בכל אומה או בכל תקופה.

84:5.4 (937.1) ואולם הגבר לא נטל את זכויותיה של האישה באופן מודע או מכוון ואז החזיר לה אותן בהדרגה ובחוסר-רצון; כל אלה היו בבחינת אפיזודה בלתי-מודעת ובלתי-מתוכננת של האבולוציה החברתית. כאשר באמת הגיע זמנה של האישה ליהנות מזכויות נוספות, היא קיבלה אותן, ובאופן יחסית בלתי-תלוי בגישה המודעת של הגבר. לאט אך בבטחה המוסכמות משתנות על-מנת לאפשר את ההתאמות החברתיות אשר מהוות חלק מן האבולוציה המתמדת של הציוויליזציה. המוסכמות המתקדמות השתפרו לאיטן ביחסן כלפי הנקבות; אותם שבטים אשר התמידו באכזריות כלפיהן לא שרדו.

84:5.5 (937.2) האדמים והנודים העניקו לנשים הכרה גדולה יותר, ואותן קבוצות אשר הושפעו מן האנדיטים אשר היגרו, נטו להיות מושפעות מן התורות העדניות באשר למקום הנשים בחברה.

84:5.6 (937.3) הסינים המוקדמים והיוונים התייחסו לנשים טוב יותר מאשר רוב העמים שמסביבם. אך העברים הפגינו כלפיהן חוסר-אמון עמוק ביותר. במערב נכון לאישה טיפוס לא קל תחת המוסכמות מבית פאולוס אשר הוצמדו לנצרות; זאת אף כי הנצרות אכן קידמה את המוסכמות בכך שהשיתה מחויבויות מיניות נוקשות יותר על הגבר. תחת הביזוי המוזר אשר מצמיד לה האסלאם, מעמדה של האישה טוב רק במעט מחוסר-תקווה מוחלט, ומצבה גרוע אף יותר תחת כמה מן התורות של דתות מזרחיות אחרות.

84:5.7 (937.4) היה זה המדע אשר שחרר באמת את האישה, ולא הדת; היה זה בית החרושת המודרני אשר שחרר אותה במידה רבה מגבולות הבית. היכולות הפיזיות של הגבר חדלו מלהיות מהות הכרחית במנגנון הקיום החדש; המדע שינה את תנאי החיים במידה כזו שכוחו של הגבר חדל להיות כה נעלה על כוחה של האישה.

84:5.8 (937.5) השינויים הללו נטו לעבר שחרור האישה מן השעבוד לביתי וגרמו לשינוי כזה במעמדה, עד כי כעת היא נהנית מדרגה של חופש אישי ובחירה מינית המשתווה למעשה לזו של הגבר. פעם נקבע ערכה של האישה על-פי יכולתה לייצר מזון, ואולם ההמצאה והעושר אפשרו לה לברוא עולם חדש שבו תוכל לפעול – בתחומי החן והקסם. וכך השיגה התעשייה ניצחון במלחמתה הבלתי-מודעת והבלתי-מכוונת לשחרור החברתי והכלכלי של האישה. ושוב הצליחה האבולוציה לעשות את מה שאפילו ההתגלות נכשלה בהשגתו.

84:5.9 (937.6) תגובת העמים הנאורים כלפי המוסכמות הבלתי-שוויוניות הקובעות את מקומה של האישה בחברה, דמתה, בקיצוניותה, לתנועת מטוטלת. בקרב הגזעים המתועשים היא קיבלה כמעט את כל הזכויות והיא נהנית מפטור מחובות רבים, כגון מן השירות הצבאי. כל הקלה במאבק הקיום תרמה לשחרורה של האישה, והיא נהנתה במישרין מכל התקדמות אל עבר המונוגמיה. במסגרת האבולוציה המדורגת של החברה, החלש תמיד מרוויח באופן בלתי-יחסי מכל התאמה של המוסכמות.

84:5.10 (937.7) באידיאלים של הנישואין בזוג, זכתה האישה בסופו של דבר בהכרה, בכבוד, בעצמאות, בשוויון ובחינוך; אך האם תוכיח כי היא ראויה לכל ההישגים החדשים וחסרי התקדים הללו? האם האישה המודרנית תענה להישג זה של שחרור חברתי בחוסר-מעש,

באדישות, בעקרות ובחוסר-נאמנות? היום, במאה העשרים, עומדת האישה למבחן המכריע של קיומה הממושך בעולם!

84:5.11 (938.1) האישה הינה שותפה שווה לגבר ברביית הגזע, ולפיכך חשובה כמוהו בדיוק לסיפור מעשה האבולוציה הגזעית; מסיבה זו חתרה האבולוציה במידה הולכת וגוברת לעבר מימוש זכויות האישה. ואולם, בשום מובן אין זכויותיה של האישה כזכויותיו של הגבר. האישה איננה יכולה לשגשג עם זכויותיו של הגבר יותר מאשר יכול הגבר להצליח עם זכויות האישה.

84:5.12 (938.2) לכל מגדר קיימת ספֵרת קיום מובחנת משלו, ויחד עמה זכויותיו בגדרי אותה ספֵרה. אם האישה שואפת, הלכה למעשה, ליהנות מכול זכויותיו של הגבר, כי אז במוקדם או במאוחר וודאי תתחלפנה האבירות והיחס המיוחד שממנו נהנות נשים רבות – אשר אותם קיבלו רק לאחרונה מן הגברים – בתחרות חסרת-רחמים ונטולת-רגש.

84:5.13 (938.3) הציוויליזציה לא תוכל למחוק לעולם את תהום ההתנהגות הפעורה בין המינים. אף כי המוסכמות מתחלפות מעידן למשנהו, האינסטינקט לעולם עומד. החיבה האימהית הטבועה בה אף-פעם לא תרשה לאישה החופשית להתחרות ברצינות עם הגבר בתעשייה. לעולם יוותר כל מגדר שליט בתחומו שלו, תחומים אשר נקבעים בידי הבדלים ביולוגיים ושוני מנטאלי.

84:5.14 (938.4) לכל מין תהא לעולם ספֵרה מיוחדת משלו, אף כי מעת לעת הן יחפפו. הגברים והנשים יוכלו להתחרות בתנאים שווים אך ורק מן הבחינה החברתית.

6. השותפות בין הגבר לאישה

84:6.1 (938.5) לעולם מאחד דחף ההֶתרבות את הגבר ואת האישה למטרת ההנצחה העצמית, אך אין בדחף הזה לבדו על-מנת להבטיח כי הם יוותרו יחדיו וישתפו פעולה מתוך הדדיות – ייסודו של בית.

84:6.2 (938.6) כל מוסד אנושי מצליח כולל בחובו יריבות בין אינטרסים אישיים אשר עברו התאמה על-מנת שיפעלו יחד בהרמוניה, ובנייתו של בית אינה יוצאת דופן בהקשר זה. הנישואין, הבסיס לבנייתו של בית, הינם המופע הגבוה ביותר של שיתוף-פעולה מתוך יריבות המאפיין לעיתים כה קרובות את הקשר בין הטבע לחברה. העימות הינו בלתי-נמנע. הזיווג הינו טבוע; הוא טבעי. אך הנישואין אינם ביולוגיים; הם הינם חברתיים. התשוקה מבטיחה שהגבר והאישה יחברו זה אל זה, אך האינסטינקט ההורי החלש יותר והמוסכמות החברתיות הם השומרים אותם יחדיו.

84:6.3 (938.7) הזכר והנקבה הינם למעשה שני סוגים נפרדים של אותו מין, אשר שוכנים זה בסמוך לזה ומצויים בקשר אינטימי זה עם זה. נקודות המבט שלהם, כמו גם כלל תגובותיהם לחיים, הינן שונות במהותן; הם פשוט לא מסוגלים להבין זה את זה באמת. הבנה שלמה בין המינים היא בלתי-ניתנת להשגה.

84:6.4 (938.8) דומה כי לנשים יש יותר אינטואיציה מאשר לגברים, אך נדמה גם שהן פחות הגיוניות במידת-מה. לעומת זאת, האישה תמיד הייתה נושאת הדגל המוסרי והמנהיגה הרוחנית של האנושות. היד המנענעת את העריסה עדיין מתרועעת עם הגורל.

84:6.5 (938.9) ההבדלים בטבע, בתגובה, בנקודות ההשקפה ובחשיבה בין גברים לנשים רחוקים מלהיות מקור לדאגה, ודווקא יש להתייחס אליהם כמניבי-תועלת רבה למען האנושות, הן באופן יחידני והן באופן שיתופי. סדרים רבים של יצורים ביקום נוצרים במופעי אישיות דואליים. בקרב בני התמותה, בנים חומריים ואמצעופיים, מתואר הבדל זה במושגי זכר וכנקבה; בקרב השרפים, הכרובים ובני הלוויה המורונטיים, הוא כונה חיובי או אגרסיבי, ושלילי או נסוג. חיבורים דואליים מעין אלו מכפילים עד מאוד את הגמישות ומתְגברים על מגבלות טבועות, ממש כשם שעושות התאגדויות שילושיות מסוימות במערכת פרדיס-האוונה.

84:6.6 (939.1) גברים ונשים זקוקים אלה לאלה בקריירה המורונטית והרוחנית, כמו גם בזו האנושית. הבדלי ההשקפה בין הזכר לנקבה ממשיכים ומתקיימים אפילו מעבר לחיים הראשונים ולאורך כלל ההרקעה ביקום המקומי וביקום העל. ואפילו בהאוונה, ימשיכו עולי

הרגל אשר היו לפנים גברים ונשים לסייע אלה לאלה בהרקעתם אל פרדיס. לעולם, ואפילו בסגל הסוֹפיונוּת, לא תמחַק המטמורפוזה שעובר היצור את הנטיות האישיות שאותן מכנים בני האדם זכר ונקבה; תמיד תמשֵכנה שתי הוואריאציות הבסיסיות של האנושות לסקרן, לעורר, לעודד ולסייע זו לזו; ולעולם הן תהיינה תלויות הדדית זו בשיתוף הפעולה של זו לשם פתרון בעיות היקום הסבוכות ובמהלך ההתגברות על מגוון הקשיים בקוסמוס.

84:6.7 (939.2) אף כי אין למינים תקווה להבין בשלמות זה את זה, הם משלימים למעשה זה את זה; ואף כי שיתוף הפעולה ביניהם נגוע במידה כזו או אחרת של יריבות אישית, הוא מסוגל לשמר את החברה ולהרבותה. הנישואין הינם מוסד אשר נועד לשלב את ההבדלים בין המינים, בעוד שהוא מאפשר את המשכיות הציוויליזציה ומבטיח את הִתרבות הגזע.

84:6.8 (939.3) הנישואין הינם אם כל המוסדות האנושיים, משום שהם מובילים במישרין לכינונו של הבית ולשימורו, דבר המהווה את הבסיס המבני של החברה. המשפחה קשורה באופן חיוני למנגנון השימור העצמי; היא הינה התקווה היחידה להנצחת הגזע תחת מוסכמות הציוויליזציה; ובה בעת היא מעניקה באופן יעיל ביותר צורות רצויות מאוד מסוימות של סיפוק-עצמי. המשפחה הינה ההישג האנושי גרידא הגדול ביותר, באשר היא משלבת כך את האבולוציה של מערכת היחסים הביולוגית בין הזכר והנקבה עם מערכת היחסים החברתית בין הבעל והאישה.

7. האידיאלים של חיי המשפחה

84:7.1 (939.4) הזיווג המיני הינו אינסטינקטיבי ותוצאתו הטבעית הינה ילדים; וכך באה לידי קיום באופן אוטומטי המשפחה. דמות החברה הינה כדמות משפחות הגזע או משפחות האומה. אם המשפחות הינן טובות, החברה טובה בהתאם. היציבות התרבותית הכבירה של העם היהודי ושל העם הסיני נובעת מחוזק קבוצותיהן המשפחתיות.

84:7.2 (939.5) האינסטינקט של האישה לאהוב ולדאוג לילדים זומם להציב אותה כצד המעוניין בקידום הנישואין וחיי המשפחה הפרימיטיביים. הגבר רק אולץ לבנות את הבית בלחץ המוסכמות והמנהגים החברתיים המאוחרים יותר; נדרש לו זמן להביע עניין בכינונם של הנישואין ושל הבית; וזאת בשל העובדה שהאקט המיני אינו גורר מבחינתו כל השלכות ביולוגיות.

84:7.3 (939.6) ההתאגדות המינית הינה טבעית, אך הנישואין הינם חברתיים ומאז ומעולם הם נשלטו בידי המוסכמות. המוסכמות (הדתיות, המוסריות והאתיות), יחד עם הקניין, הגאווה והאבירות יצבו את מוסד הבית-נישואין. כל אימת שהמוסכמות משתנות, נעה ונדה גם יציבות מוסד הבית-נישואין. הנישואין עוברים כעת משלב הקניין לתקופה האישית. בעבר שמר הגבר על האישה משום שהייתה הנכס שלו, והיא צייתה לו מאותה סיבה. שיטה זו אכן העניקה יציבות, וזאת בלא קשר לרמתה הערכית. כעת האישה לא נחשבת עוד כנכס, והולכות ומגיחות מוסכמות חדשות אשר נועדו לייצב את מוסד הנישואין-בית:

84:7.4 (939.7) 1. תפקידה החדש של הדת – הלימוד כי הניסיון ההורי הינו הכרחי, הרעיון על אודות יצירת אזרחים קוסמיים, וכן ההבנה המורחבת של הזכות להתרבות – של מתן בנים לאב.

84:7.5 (940.1) 2. תפקידו החדש של המדע – ההתרבות הופכת יותר ויותר רצונית וכפופה לשליטת האדם. בימי קדם חוסר ההבנה הבטיח את הופעתם של ילדים גם בהיעדר כל רצון בכך.

84:7.6 (940.2) 3. תפקידם החדש של פיתויי ההנאה – אלו מכניסים גורם חדש לתמונת ההישרדות הגזעית; האדם הקדום נטש ילדים בלתי-רצויים אל מותם; בני האדם המודרניים מסרבים להוליד את הילדים הללו.

84:7.7 (940.3) 4. התעצמות האינסטינקטים ההוריים – כל דור נוטה כעת להסיר מזרם היחידים המתרבה של הגזע את אלו אשר האינסטינקט ההורי שבהם איננו חזק דיו על-מנת

להבטיח את הבאתם של ילדים לעולם, הוריהם העתידים של הדור הבא.

84:7.8 (940.4) ואולם, ראשיתו של הבית כמוסד, כשותפות בין גבר אחד לאישה אחת, מתוארכת באופן מדויק יותר לימי דאלאמטיה, לפני כחצי-מיליון שנה; זאת הואיל ומנהגיהם המונוגמיים של אנדון ושל צאצאיו המידיים ננטשו זמן רב קודם לכן. לא ניתן להתפאר יתר-על-המידה בחיי משפחה בטרם ימיהם של הנודים, ושל האדמים אשר הגיעו לאחריהם. לאדם וחווה נודעה השפעה מתמשכת על האנושות כולה; הפעם הראשונה בהיסטוריה של העולם שבה נצפו גבר ואישה עובדים זה לצד זו הייתה בגן. האידיאל העדני הזה, משפחה שלמה של גננים, היה בבחינת רעיון חדש באורנטיה.

84:7.9 (940.5) בראשיתה היוותה המשפחה קבוצת עבודה, אשר כללה גם את העבדים, ואשר חיה כולה תחת קורת-גג אחת. לא תמיד התקיימה חפיפה בין הנישואין לבין חיי המשפחה, אך מתוך הכרח הם היו קשורים זה בזה בקשר של קרבה. מאז ומעולם חפצה האישה במשפחה יחידנית, ולבסוף היא קיבלה את מבוקשה.

84:7.10 (940.6) אהבת הצאצאים היא אוניברסאלית-כמעט והינה בעלת ערך הישרדותי מובחן. אנשי קֶדם תמיד הקריבו את האינטרסים של האם לטובת רווחת הילד; אם אסקימוסית עדיין מלקקת את ילדה במקום לרחוץ אותו. ואולם, האימהות הפרימיטיביות הזינו ודאגו לילדיהן אך ורק בעת שאלה היו צעירים מאוד; בדומה לבעלי החיים, הן נטשו אותם מיד עם שבגרו. היחסים המתמשכים והרציפים בין בני-אדם מעולם לא התבססו אך ורק על חיבה ביולוגית. בעלי החיים אוהבים את ילדיהם; האדם – האדם המתורבת – אוהב את ילדי ילדיו. ככל שהציוויליזציה גבוהה יותר, כך גדלה בהתאם שמחתם של ההורים בהתקדמות ילדיהם ובהצלחתם; וכך מתגשמת ובאה לכדי קיום גאוות **השם** החדשה והגבוהה יותר.

84:7.11 (940.7) המשפחות הגדולות בקרב עמי קדם לא היו קשורות בהכרח לחיבה. הרצון בילדים רבים נבע מהסיבות הבאות:

84:7.12 (940.8) 1. היה להם ערך רב כעובדים.

84:7.13 (940.9) 2. הם היוו ביטוח לעת זקנה.

(940.10) 84:7.14 3. הבנות היו ניתנות למכירה.

(940.11) 84:7.15 4. גאוות המשפחה דרשה את התפשטותו של השם.

(940.12) 84:7.16 5. בנים העניקו הגנה וביטחון.

(940.13) 84:7.17 6. הפחד מפני רוחות הרפאים גרם לאימה מפני היות לבד.

(940.14) 84:7.18 7. דתות מסוימות דרשו העמדת צאצאים.

(940.15) 84:7.19 אלו העובדים את האבות הקדמונים רואים בכישלון להוליד בנים את הגורם העליון לכל צרה בכל זמן ובנצח. יותר מכל הם משתוקקים לבנים אשר ישמשו בטקסי הסעודות שלאחר המוות, ואשר יקריבו את הקורבנות הדרושים להתקדמותה של הרוח בעולם הרוחות.

(941.1) 84:7.20 בקרב הפראים הקדמונים החל חינוך הילדים בגיל מוקדם ביותר; והילד הבין עד מהרה כי חוסר ציות פירושו כישלון או אפילו מוות, ממש כשם שהדבר היה נכון באשר לבעלי החיים. זוהי ההגנה שמקנה הציוויליזציה לילד מפני תוצאותיה הטבעיות של התנהגות מטופשת אשר תורמת כל-כך למרדנות המודרנית.

(941.2) 84:7.21 ילדיהם של האסקימוסים משגשגים גם עם מעט כל-כך משמעת וענישה פשוט משום שמטבעם הם כחיות קטנות וממושמעות; ילדי האדם האדום והאדם הצהוב הינם ממושמעים כמעט באותה המידה. ואולם, בגזעים המכילים מורשת אנדיטית, הילדים אינם כה רגועים; הצעירים בעלי הדמיון המפותח יותר וההרפתקנים הללו דורשים יותר אימון ומשמעת. הבעיות המודרניות של חינוך ילדים הופכות קשות יותר ויותר מהסיבות הבאות:

(941.3) 84:7.22 1. שיעור המזיגה הגבוה בין הגזעים.

(941.4) 84:7.23 2. חינוך מלאכותי ושטחי.

(941.5) 84:7.24 3. חוסר יכולתו של הילד להתחנך תוך חיקוי ההורים – שכן בחלק גדול מן הזמן ההורים נעדרים מן התמונה המשפחתית.

(941.6) 84:7.25 הרעיונות הישנים של המשמעת במשפחה נבעו ממקור ביולוגי, מההבנה כי ההורים היו אלו אשר בראו את הווייתו של הילד. הרעיונות המתקדמים באשר לחיי המשפחה

מובילים למושג לפיו הבאת ילד לעולם, במקום שתקנה זכויות הוריות מסוימות, מהווה את האחריות העילאית של הקיום האנושי.

84:7.26 (941.7) הציוויליזציה מחשיבה את ההורים כנושאים בחובות כולן, ומעניקה לילדים את כלל הזכויות. הכבוד של הילד להוריו נובע לא מן החובה המשתמעת מן העובדה שהוריו הולידו אותו, אלא צומח באופן טבעי מן הדאגה, האימון והחיבה המוענקת באהבה בדמות הסיוע המוענק לילד על-מנת לנצח בקרב החיים. ההורה האמיתי עסוק בסעד-שירות מתמיד שאותו הילד הנבון לומד להכיר ולהוקיר.

84:7.27 (941.8) בעידן התעשייתי והעירוני הנוכחי מתפתח מוסד הנישואין לאורך קווים כלכליים חדשים. חיי המשפחה הופכים יקרים יותר ויותר, בעוד שהילדים, אשר לפנים היו נכס, הפכו למעמסה כלכלית. ואולם, ביטחונה של הציוויליזציה עצמה עדיין מתבסס על כך שכל דור יסכים, בשיעור הולך וגדל, להשקיע ברווחת הדור הבא והדורות הבאים. וכל ניסיון להסיט את האחריות ההורית אל המדינה או אל הכנסייה תתברר כמכת מוות לרווחת הציוויליזציה ולהתקדמותה.

84:7.28 (941.9) הנישואין, כולל הילדים וחיי המשפחה הנלווים להם, מעוררים את הפוטנציאלים הגבוהים ביותר בטבע האנושי ובה בעת מספקים את המצע האידיאלי לביטוין של התכונות החיוניות האלה באישיות האנושית. המשפחה מאפשרת את ההנצחה הביולוגית של המין האנושי. הבית הינו הזירה החברתית הטבעית שבה יכולים הילדים הגדלים לתפוש את האתיקה של אחוות קשר הדם. המשפחה הינה יחידת האחווה הבסיסית שבה לומדים ההורים והילדים את השיעורים על סבלנות, זולתנות, סובלנות והימנעות, שיעורים אשר הינם כה הכרחיים להגשמת האחווה בין כלל בני האדם.

84:7.29 (941.10) החברה האנושית תשתפר עד מאוד אילו יחזרו הגזעים המתורבתים באופן כללי למנהגי המועצה-המשפחה של האנדיטים. האנדיטים לא קיימו שיטת ממשל משפחתית פטריארכלית או אוטוקרטית. הם היו ידידותיים וחבריים מאוד, חופשיים וכנים, והם דנו בכל

הצעה או תקנה מטבע משפחתי. הם קיימו אחווה אידיאלית בכל ממשל המשפחה. במשפחה אידיאלית החיבה של האחים ושל ההורים מועצמות שתיהן באמצעות מסירות של אחווה.

84:7.30 (942.1) חיי המשפחה הינם המקדימים של מוסריות של אמת, והם מולידים את המודעות של הנאמנות לחובה. ההתאגדויות ההכרחיות בחיי המשפחה מייצבות את האישיות ומעוררות את צמיחתה, וזאת בשל ההכרח להסתגל לאישיויות אחרות ושונות. אך יותר מכך, משפחה אמיתית – משפחה טובה – מגלה להורים אשר יצרו אותה את הגישה של הבורא לילדיו, ובה בעת הורים אמיתיים שכאלו מציגים לילדיהם את הראשונה מתוך שורה ארוכה של הצגות הולכות ומרקיעות על אודות האהבה אשר רוחש ההורה מפרדיס לכל ילדיו ביקום.

8. הסכנות שבסיפוק העצמי

84:8.1 (942.2) האיום הגדול הניצב אל מול חיי המשפחה הינו הנחשול העולה של הסיפוק העצמי, שגעון ההנאה המודרני. בעבר התמריץ הגדול להתחתן היה כלכלי; המשיכה המינית הייתה משנית. הנישואין אשר נוסדו על-בסיס השימור-עצמי הובילו להנצחה-עצמית, ובמקביל סיפקו את אחת מצורות הסיפוק-העצמי הרצויות ביותר. זהו המוסד היחידי בחברה האנושית אשר כולל את כל שלושת תמריצי החיים הגדולים.

84:8.2 (942.3) במקור היה הקניין המוסד הבסיסי של הקיום-העצמי, בעוד שהנישואין פעלו כמוסד הבלעדי להנצחה-עצמית. אף-על-פי שההנאה ממזון, המשחק וההומור, יחד עם הנאה מינית מעת לעת, שימשו כצורות של סיפוק-עצמי, עובדה שרירה וקיימת היא כי המוסכמות המתפתחות נכשלו בבנייתו של מוסד מובחן כלשהו של סיפוק-העצמי. ובשל הכישלון הזה, הכישלון לפתח טכניקות ייחודיות לשמחה מהנה, מושפעים כל-כך המוסדות האנושיים מן הרדיפה הזו אחר ההנאה. צבירת הרכוש הופכת להיות אמצעי להעצמתן של כל צורות הסיפוק העצמי, בעוד שהנישואין נחשבים לעתים קרובות כצורת הנאה בלבד. והנאה עודפת זאת, שגעון רדיפת ההנאה הנפוץ הזה, מהווה כעת את האיום הגדול ביותר אשר הוצב מאז ומעולם אל מול המוסד האבולוציוני של חיי המשפחה, הוא הבית.

84:8.3 (942.4) הגזע הסגול הכניס לתוך החוויה האנושית מאפיין חדש, אשר מומש באופן בלתי-שלם – אינסטינקט המשחק אשר מתלווה אליו חוש ההומור. הוא התקיים במידה מסוימת בסאנגיק ובאנדונים, ואולם הזן האדמי העלה את הנטייה הפרימיטיבית הזו לדרגה של **פוטנציאל להנאה**, שיטת חדשה ומהוללת של סיפוק עצמי. הסוג הבסיסי של סיפוק-עצמי, למעט השבעת הרעב, הינו הסיפוק המיני, וצורה זו של הנאה חושית התעצמה עד למאוד הודות למזיגה בין הסאנגיק לאנדיטים.

84:8.4 (942.5) קיימת סכנה אמיתית בשילוב של מאפייני חוסר-המנוחה, הסקרנות, ההרפתקנות, והנטייה להיבלע בהנאה של הגזעים הבתר-אנדיטים. לא ניתן להשביע את רעב הנשמה באמצעות הנאות פיזיות; האהבה לבית ולילדים איננה מתעצמת מתוך רדיפה בלתי-נבונה אחר הנאה. אף כי תמצו את משאבי האמנות, הצבע, הצליל, הקצב, המוזיקה והקישוט העצמי, לא תוכלו לקוות לרומם כך את הנשמה או להזין את הרוח. היוהרה והאופנה לבדן לא תוכלנה לדאוג לבניית הבית ולחינוך הילדים; לגאווה וליריבות אין כל יכולת להעצים את איכויות ההישרדות של הדורות הבאים.

84:8.5 (942.6) ההוויות השמימיות המתקדמות נהנות כולן ממנוחה ומן הסעד של מנהלי הבידור. כל המאמצים להתבדר באופן בריא ולעסוק במשחק מרומם הינם הגיוניים; שינה מרעננת, מנוחה, פנאי, וכל תחביבי העברת הזמן המונעים את השעמום שבמונוטוניות הינם ראויים. משחקים תחרותיים, סיפור סיפורים, ואפילו טעמו של מזון טוב עשויים לשמש כשיטות לסיפוק-עצמי. (כאשר אתם משתמשים במלח על-מנת לתבל את המזון, עצרו וחשבו על כך שבמשך כמעט מיליון שנה, האדם יכול היה להמליח את מזונו רק אגב טבילתו באפר.)

84:8.6 (943.1) הניחו לאדם ליהנות; אפשרו למין האנושי למצוא הנאה באלף ואחת שיטות; תנו לאנושות האבולוציונית להתנסות בכל השיטות הלגיטימיות לסיפוק-עצמי, שהן פירותיו של המאבק הביולוגי הארוך כלפי מעלה. האדם הרוויח ביושר כמה מהנאותיו ומשמחותיו העכשוויות. ואולם, התבוננו היטב בתכלית הגורל! ההנאות אכן אובדניות הן אם הן מצליחות להרוס את הקניין, אשר הפך למוסד הקיום-העצמי; והסיפוקים העצמיים אכן מהווים מחיר

כבד מנשוא אם הם יביאו להתמוטטות הנישואין, להתנוונות חיי המשפחה ולהרס הבית – שהוא ההישג האבולוציוני העילאי של האדם והתקווה היחידה של הציוויליזציה להישרדות.

[הוצג על-ידי השרפים הראשית המוצבת באורנטיה.] (943.2) 84:8.7

>> מסמך 84 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 86 <<

מסמך 85

מקורות הפולחן

85:0.1 (944.1) מקורה של הדת הפרימיטיבית היה ביולוגי, התפתחות אבולוציונית טבעית; זאת מעבר לְקישורים מוסריים ובנפרד מכל ההשפעות הרוחניות. לבעלי החיים הגבוהים יותר יש פחדים, אך הם נטולי אשליות, ולפיכך אין להם דת. האדם בורא את הדתות הפרימיטיביות שלו מתוך פחדיו ובאמצעות אשליותיו.

85:0.2 (944.2) מופעי הפולחן הפרימיטיביים הופיעו באבולוציה של המין האנושי זמן רב בטרם הייתה דעתו של האדם מסוגלת לגבש את המושגים המורכבים יותר על אודות החיים בהווה ובעולם הבא, מושגים הראויים להיקרא דת. הדת המוקדמת הייתה אינטלקטואלית לחלוטין בטבעה והתבססה אך ורק על נסיבות אשר קושרו אלה לאלה. העצמים אשר שימשו כמושא הפולחן היו מרומזים לגמרי; והם כללו את אותם עצמים בטבע אשר היו סמוכים, או אלה אשר התנשאו לממדים גדולים בחוויה הרגילה של בני אורנטיה הפרימיטיביים ופשוטי-הדעת.

85:0.3 (944.3) לאחר שהדת התפתחה מעבר לפולחן הטבע, היא הכתה שורשים אשר מקורם ברוח; ואף-על-פי-כן, מאז ומעולם הותנתה הדת על-ידי הסביבה החברתית. כאשר התפתח פולחן הטבע, ראה האדם בעיני רוחו את חלוקת התפקידים בַּעולם העל-חומרי; היו רוחות טבע של האגמים, העצים, המפלים, הגשם, ושל מאות תופעות ארציות ושגרתיות אחרות.

(944.4) 85:0.4 בזמן כזה או אחר סגד האדם בן התמותה לכל דבר על-פני האדמה, לרבות לו עצמו. הוא גם עבד כל מה שניתן היה לדמיין בשמיים ומתחת לפני הקרקע. האדם הפרימיטיבי ירא את כל מופעי העוצמה; והוא סגד לכל תופעת טבע אשר לא הצליח להבינה. ההתבוננות בכוחות הטבע רבי העוצמה, כדוגמת הסערות, השיטפונות, רעידות האדמה, המפולות, הרי הגעש, האש, החום והקור, הרשימה עד מאוד את דעתו המתרחבת של האדם. הדברים הבלתי-מוסברים בחיים עדיין מכונים "מעשי האל" או "הכוונה המסתורית של ההשגחה העליונה."

1. פולחן האבנים והגבעות

(944.5) 85:1.1 החפץ הראשון אשר אותו עבד האדם המתפתח היה אבן. כיום, אנשי העם הקָטָרִי אשר בדרום-הודו סוגדים לאבן, וכך עושים גם שבטים רבים בצפונה של הודו. יעקב ישן על אבן מפני שהעריץ אותה; הוא אפילו יצק עליה שמן. רחל הסתירה באוהלה מספר אבנים קדושות.

(944.6) 85:1.2 בתחילה הרשימו האבנים את האדם הקדום בדרך יוצאת-הדופן שבה הופיעו לפתע על-פני השטח, בשדה המעובד או בשטח המרעה. האדם כשל באי-יכולתו להחשיב את סחף הקרקע ואת השלכות חריש האדמה. אבנים אף הרשימו מאוד את האנשים המוקדמים בשל הדמיון התכוף שלהן לבעלי-חיים. תשומת ליבו של האדם המתורבת נשבית בתצורות אבן שונות בהרים, כאלה הדומות כל-כך לפניהם של בעלי-חיים ואפילו לפני אדם. ואולם, ההשפעה המעמיקה ביותר נודעה לאבני מטאורים אשר בהן חזו בני האדם הפרימיטיביים בעודן בוערות באש מרהיבה בשעת מעופן באטמוספירה. הכוכב הנופל הדהים את האדם הקדום, והוא האמין בקלות כי הלהבות האלה סימנו את מעברה של רוח העושה את דרכה אל כדור הארץ. אין להתפלא, אם כן, על כך שהאדם נטה לסגוד לתופעות מעין אלה, בפרט כאשר גילה בהמשך לכך את המטאורים. ודבר זה הוביל להערצה גדולה אף יותר כלפי יתר האבנים. כך, אנשים רבים בְּבֶנְגָל סוגדים למטאור אשר נפל אל הארץ בשנת 1880 לספירה.

85:1.3 (945.1) לכל החמולות והשבטים הקדומים היו אבנים קדושות משלהם, ומרבית האנשים המודרניים מגלים מידה כזו או אחרת של הערצה לסוגים מסוימים של אבנים – לתכשיטיהם. בהודו העריצו קבוצה בת חמש אבנים; ביוון היה זה מקבץ בן שלושים אבנים; ובקרב האדם האדום היה זה על-פי-רוב מעגל של אבנים. הרומאים תמיד השליכו אבן לאוויר כאשר התפללו ליוּפִּיטֶר. ובהודו יכולה אבן לשמש כעד עד עצם היום הזה. בכמה אזורים ניתן להשתמש באבן כקמע של החוק, ובשל היוקרה שלה עשוי פושע להיות מזומן לבית הדין. ואולם, בני-תמותה פשוטים לא מזהים תמיד את האלוהות עם עצם הסגידה בשעת הטקס. פֶּטִישִׁים מעין אלו משמשים פעמים רבות כסמלים בלבד למושא הסגידה האמיתי.

85:1.4 (945.2) אנשי קדם ייחסו חשיבות מיוחדת לחורים באבנים. אבנים מחוררות מעין אלה נחשבו לאמצעים יעילים באופן בלתי-רגיל לריפוי מחלות. האוזניים לא חוררו על-מנת לשאת אבנים, ואולם האבנים מוקמו בהן על-מנת לשמור את חורי האוזן פתוחים. אפילו בזמנים המודרניים בעלי אמונות טפלות מחוררים מטבעות. הילידים באפריקה עסוקים עד מאוד באבני הפֶּטיש שלהם. ולאמיתו של דבר, בקרב כל השבטים והעמים המפגרים האבנים עדיין נערצות מתוך אמונה טפלה. אפילו כעת נפוצה בעולם הסגידה לאבנים. אבן המצבה הינה סמל ושריד לתמונות ולאלילים אשר נחרטו באבן בהקשר של האמונות בְּרוחות הרפאים ובַּרוחות של אלו אשר הלכו לעולמם.

85:1.5 (945.3) הסגידה לגבעות באה בעקבות הסגידה לאבנים, והגבעות הראשונות שאותן העריצו היו תצורות אבן גדולות. אז השתרש הנוהג להאמין כי האלים שוכנים בהרים, ומסיבה נוספת זו החלה הערצה גם לשטחי קרקע מוגבהים. בחלוף הזמן יוחסו הרים מסוימים לאלים מסוימים ומשום כך הפכו לקדושים. האבוריג'ינים הבורים ובעלי האמונות הטפלות האמינו כי המערות מובילות אל העולם התחתון, על הרוחות הרעות והשדים אשר בו; וזאת בניגוד להרים, אשר זוהו עם המושגים – אשר התפתחו לאחר מכן – של רוחות טובות ושל אלוהויות.

2. עבודת הצמחים והעצים

(945.4) 85:2.1 בתחילה שרר פחד מן הצמחים ולאחר מכן סגדו להם, וזאת בשל הנוזלים המשכרים אשר הופקו מהם. האדם הפרימיטיבי האמין כי ההשתכרות הפכה את השיכור לאלוהי. ההנחה הייתה שמשהו בלתי-רגיל וקדוש מתרחש במהלך חוויה מעין זו. ואפילו בזמנים המודרניים מכונה האלכוהול בשם "סְפִּירְטְ".

(945.5) 85:2.2 האדם הקדום התיירא מפני הזרע הנובט והסתכל עליו מתוך פליאה. השליח פאולוס לא היה הראשון להסיק מסקנות רוחניות מעמיקות על נבט הזרע ולבסס עליו אמונות דתיות.

(945.6) 85:2.3 הכתות של עובדי העצים נמנות עם הקבוצות הדתיות העתיקות ביותר. כל טקסי הנישואין המוקדמים נערכו מתחת לעצים, וכאשר נשים חפצו בילדים, ניתן היה למצוא אותן לעיתים תכופות ביער, מחבקות בחום עץ אלון חסון. רבים מן הצמחים והעצים משכו הערצה בשל כוחותיהם הרפואיים האמיתיים או המדומים. הפרא האמין כי כל ההשפעות הכימיות נגרמו עקב פעילותם הישירה של כוחות על-טבעיים.

(945.7) 85:2.4 הרעיונות על אודות הרוחות שבעצים השתנו במידה רבה בין שבטים וגזעים שונים. בעצים מסוימים שכנו רוחות נדיבות; ואילו באחרים שכנו הרוחות הרעות והאכזריות. בני פינלנד האמינו כי ברוב העצים שוכנות רוחות נדיבות. במשך תקופה ארוכה חשדו השוויצרים בעצים, בהאמינם כי שוכנות בהם רוחות תעלול. תושבי הודו ומזרח-רוסיה החשיבו את רוחות העצים כאכזריות. תושבי פָּטַגוֹנְיָה עדיין סוגדים לעצים, בדומה לבני שֵׁם המוקדמים. זמן רב לאחר שהעברים חדלו מלעבוד את העצים, הם המשיכו לסגוד במטעים לאלוהויות השונות שלהם. לפנים התקיימה כת אוניברסלית של **עץ החיים** בכל מקום, למעט בסין.

(946.1) 85:2.5 האמונה כי ניתן לגלות מים או מתכות יקרות המצויים בבטן האדמה באמצעות מקל עץ קסום, הינה שריד לכָתות עבודת העצים העתיקות. העמוד של מָאִי, עץ חג המולד ומנהג האמונה הטפלה של הקשה על עץ, כל אלה מנציחים מנהגים קדומים מסוימים של עבודת העצים ושל הכתות המאוחרות יותר אשר במסגרתן סגדו לעצים.

(946.2) 85:2.6 רבות מן הצורות המוקדמות-ביותר האלה של הערצה לטבע נמזגו לתוך טכניקות הפולחן אשר התפתחו לאחר מכן; ואולם, סוגי הפולחן המוקדמים ביותר אשר

הופעלו על-ידי הרוחות סועדות הדעת, פעלו הרבה לפני שטַבעה הדתי של האנושות – אשר התעורר לאחרונה – החל להגיב באופן מלא לְגירוי של השפעות רוחניות.

3. עבודת בעלי החיים

85:3.1 (946.3) האדם הפרימיטיבי חש רגשות אחווה ייחודיים כלפי בעלי החיים הגבוהים. אבותיו הקדמונים חיו עימם ואפילו הזדווגו עימם. בדרום-אסיה שררה האמונה הקדומה לפיה נשמות בני האדם שבו בחזרה אל הארץ בדמות בעלי-חיים. אמונה זו הינה שריד למנהג קדום אף יותר של עבודת בעלי החיים.

85:3.2 (946.4) בני האדם הקדומים העריצו את בעלי החיים בשל עוצמתם וערמומיותם. הם סברו שחוש הריח המפותח ועיניהם הרואות למרחוק של יצורים מסוימים העידו על כך שהרוחות מכווינות אותם. כל בעלי החיים היוו מושא פולחן של גזע כזה או אחר, ובזמן זה או אחר. בין העצמים הללו, אשר היוו מושא לפולחן, נכללו יצורים אשר נחשבו כחצי-אדם וחצי-חיה, כדוגמת הקֶנְטָאוּרים ובתולות הים.

85:3.3 (946.5) העברים סגדו לנחשים עד לימיו של המלך חזקיה, וההינדים עדיין שומרים על קשרים ידידותיים עם נחשי הבית שלהם. סגידת הסינים לדרקון הינה שריד לכָּתות עובדי הנחשים. חוכמתו של הנחש הפכה לסמל הרפואה היוונית, והוא עדיין משמש כסמל הרופאים המודרניים. אמנות הקסמת הנחשים עברה מיד ליד מאז ימי השמאניות ממין נקבה של **כת אוהבות הנחש**, אלה אשר כתוצאה מנשיכות יומיומיות הפכו עמידות בפני הארס, ולמעשה הפכו מכורות לארס ולא יכלו להסתדר עוד ללא הרעל הזה.

85:3.4 (946.6) הסגידה לחרקים ולבעלי-חיים אחרים קיבלה זריקת עידוד מפירוש שגוי ומאוחר יותר של כלל הזהב – לעשות עבור אחרים (כל צורה של חיים) את מה שהיית רוצה שיעשו עבורך. לפנים האמינו אנשי קדם שמקורה של כל רוח בנפנוף הכנפיים של הציפורים ומשום כך פחדו מכל בעלי הכנף ואף סגדו להם. העמים הנורדיים המוקדמים חשבו שליקויי המאורות נגרמו בשל זאב אשר בלע חלק מן השמש או מן הירח. לעיתים תכופות מציגים

ההינדים את וִישְׁנוּ כבעל ראש של סוס. פעמים רבות מייצג סמל של בעל-חי אל אשר נשכח או כת אשר נמחתה מעל פני האדמה. בשלב מוקדם של הדת האבולוציונית הפך השֵׂה לבעל החיים הטיפוסי אשר מועלה כקורבן והיונה הייתה לסמל השלום והאהבה.

85:3.5 (946.7) הסמליות בדת עשויה להיות טובה או רעה, וזאת בהתאם לשיעור שבו הסמל מחליף – או שאיננו מחליף – את רעיון הפולחן המקורי. ואין לבלבל את הסמליות עם הפולחן הישיר של עצמים, בו סוגדים בפועל ובמישרין לחפץ עצמו.

4. עבודת יסודות הטבע

85:4.1 (946.8) האנושות סגדה לאדמה, לאוויר, למים ולאש. הגזעים הפרימיטיביים העריצו את המעיינות וסגדו לנהרות. במונגוליה מתקיימת אפילו כעת כת רבת-השפעה העובדת את הנהרות. הטבילה הפכה לטקס דתי בבבל, ובשבט הקְרִיק נהוג היה טקס רחצה שנתי. לאנשי קדם קל היה לדמיין כי הרוחות שוכנות במעיינות המבעבעים, במפלים הגועשים, בנהרות הזורמים ובשיטפונות השוצפים. מים בתנועה הרשימו עד מאוד את המוחות הפשוטים הללו, ונטעו בהם אמונות על כך שהם מונפשים על-ידי רוחות וכי יש להם כוח על-טבעי. לעיתים הם סרבו להציל אדם טובע מפחד שמא יעליבו אל נהר כלשהו.

85:4.2 (947.1) דברים רבים ומאורעות מרובים פעלו בתקופות שונות כגירויים דתיים עבור עמים שונים. רבים משבטי הגבעות בהודו עדיין סוגדים לקשת. הן באפריקה והן בהודו נחשבת הקשת לנחש שמימי ענק; העברים והנוצרים מחשיבים אותה כ"קשת הברית". בדומה לכך, השפעות הנחשבות למיטיבות בחלק אחד של העולם עשויות להיחשב כמזיקות באזורים אחרים. בדרום-אמריקה נחשבת רוח הקדים לאל, זאת הואיל והיא נושאת עמה גשם; בהודו היא בבחינת שד משום שהיא מביאה עמה אבק וגורמת לבצורת. הבדואים הקדמונים האמינו שרוח מן הטבע היא אשר מחוללת את מערבולות החול, ואפילו בימיו של משה הייתה האמונה ברוחות הטבע חזקה במידה כזו שהבטיחה כי הן תונצחנה בתיאולוגיה העברית בדמות מלאכיות אש, מים ואוויר.

(947.2) 85:4.3 שבטים פרימיטיביים רבים, וכן רבות מכָּתות הטבע הראשונות, התייראו מפני העננים, הגשם והברד וסגדו לכל אלו. רוחות סערה, רעמים וברקים הפחידו עד מאוד את האדם הקדמון. הוא התרשם כל-כך מן ההפרעות האלה של יסודות הטבע, עד כי הרעם נחשב כקולו של אל זועם. הסגידה לאש והפחד מן הברק נקשרו זו בזה והיו נפוצים בקרב קבוצות מוקדמות רבות.

(947.3) 85:4.4 במוחותיהם של בני התמותה הפרימיטיביים וחדורי-הפחדים, נקשרו יחדיו האש והקסם. תלמיד של קסם היה זוכר בבירור תוצאה אקראית אחת של תרגול נוסחאות הקסם שלו, בעוד שהיה שוכח כלאחר יד עשרות תוצאות שליליות, כישלונות מוחלטים. ההערצה לאש הגיעה לשיאה בפרס, שם היא נמשכה זמן רב. שבטים מסוימים סגדו לאש כאלוהות עצמה; אחרים העריצו אותה כסמל הלהבה המטהר והרוח המזככת של האלוהויות אשר להם סגדו. בתולות טהורות הופקדו על המשימה של שמירת אש הקודש, ובטקסים דתיים רבים במאה העשרים עדיין נהוג להדליק נרות.

5. עבודת גרמי השמיים

(947.4) 85:5.1 עבודת האבנים, הגבעות, העצים ובעלי החיים התפתחה באופן טבעי דרך שלב ההערצה מתוך פחד של יסודות הטבע ועד להאלהת השמש, הירח והכוכבים. בהודו, כבמקומות אחרים, נחשבו הכוכבים כנשמותיהן המהוללות של אנשים גדולים אשר נפרדו מעם החיים בגוף בשר ודם. החברים בכָּתות הכוכבים של כשׂדים החשיבו עצמם כילדי האב-השמים ואימא-אדמה.

(947.5) 85:5.2 עבודת הירח קדמה לעבודת השמש. ההערצה לירח הגיעה לשיאה בעידן הציד, בעוד שעבודת השמש הפכה לטקס הדתי העיקרי בעידנים החקלאיים אשר הגיעו לאחריו. עבודת השמש הכתה בראשיתה שורשים נרחבים בהודו, שם נשתמרה במשך הזמן הממושך ביותר. בפרס הולידה עבודת השמש את הכת המאוחרת יותר של האל מִיטְרָס. בקרב עמים רבים נחשבה השמש כאביהם הקדמון של מלכיהם. הכשדים מיקמו את השמש במרכז

"שבעת מעגלי היקום". ציוויליזציות מאוחרות יותר הוקירו את השמש בכך שהעניקו את שמה ליום הראשון בשבוע.

85:5.3 (947.6) אל השמש היה לכאורה האב המיסטי של בנים-של-גורל אשר נולדו לאם בתולה, אשר מאז ומעולם נחשבו כגואלים של מתת של הגזעים הנבחרים. ילדים על-טבעיים אלו תמיד הונחו על נהר קדוש כלשהו על-מנת שיצילו אותם באופן יוצא-דופן, ולאחר מכן הם יוכלו להפוך לאישיויות נְסִיוֹת ולגואלי עַמם.

6. עבודת האדם

85:6.1 (948.1) ולאחר שסגד לכל דבר על-פני האדמה מתחת ובשמים ממעל, לא היסס האדם להעטיר על עצמו את הכבוד שבהערצה הזו. הפרא פשוט-הדעת איננו מבחין בבירור בין בהמות, אנשים ואלים.

85:6.2 (948.2) האדם הקדום החשיב את כל האנשים יוצאי הדופן כעל-אנושיים, ועל-כן התיירא מהוויות מעין אלה והתייחס אליהן בהערצה וביראת כבוד; במידה מסוימת הוא סגד להן, פשוטו כמשמעו. אפילו הולדת תאומים נחשבה למאורע מאוד ממוזל, או לחלופין למאורע ביש-מזל עד מאוד. לעיתים קרובות העריצו האנשים בעלי הדעת הרגילה את המשוגעים, את האפילפטיים ואת רפי השכל, והאמינו כי האלים שוכנים בהוויות בלתי-רגילות אלה. הם סגדו לכוהנים, מלכים ונביאים; הקדושים של ימי קדם נחשבו ככאלה אשר רוח האלוהויות נחה עליהם.

85:6.3 (948.3) ראשי השבט מתו והועלו לדרגת **אלים**. לאחר מכן, נשמות מכובדות אשר הלכו לעולמן הוכרזו **כקדושות**. מעולם לא ייצרה האבולוציה, אשר לא קִבלה סיוע, אלים גבוהים מאלה של הרוחות המהוללות, המרוּממות והמפותחות של בני האדם אשר הלכו לעולמם. בתקופתה המוקדמת של האבולוציה יוצרת הדת את האלים שלה. במהלך ההתגלות יוצרים האלים את הדת. הדת האבולוציונית בוראת את אלוהיה בדמות ובצלם האדם בן התמותה; דת ההתגלות מבקשת לפתח את האדם בן התמותה ולהתמיר לצלם האל ולדמותו.

85:6.4 (948.4) נדרש להבחין בין אלי הרפאים, אשר הינם לכאורה ממקור אנושי, ובין אלי הטבע, וזאת משום שעבודת הטבע אכן פיתחה פַּנְתֵּאוֹן – רוחות הטבע אשר הועלו לדרגת אלים. כתות הטבע המשיכו להתפתח במקביל לאלה של עבודת רוחות הרפאים, אשר הופיעו מאוחר יותר, ואלה השפיעו על אלה. מערכות דתיות רבות אימצו מושג אלוהות דואלי, של אלים מן הטבע ושל אלי רפאים; בתיאולוגיות מסוימות המושגים הללו משולבים באופן מבלבל, כפי שמדגים האל ת'וֹר, גיבור רפאים שהיה גם אדונו של הברק.

85:6.5 (948.5) ואולם, ההערצה של אדם לאדם הגיעה לשיאה בשעה ששליטים בני הזמן פקדו על נתיניהם להעריצם במידה מרובה, ועל-מנת להצדיק דרישות מעין אלה טענו כי הינם ממוצא אלוהותי.

7. סועדות הפולחן והבינה

85:7.1 (948.6) יתכן שנדמה כי הסגידה לטבע צצה באופן טבעי וספונטני במוחותיהם של הגברים והנשים הפרימיטיביים, ואכן כך היה; אך כל אותה עת פעלה בקרב אותם מוחות פרימיטיביים הרוח הסועדת השישית, אשר הוענקה לאנשים הללו כהשפעה מכוונת בשלב זה של האבולוציה האנושית. ורוח זו המריצה כל העת את דחף הסגידה של המין האנושי, בלא קשר למידת הפרימיטיביות של מופעיו הראשונים. רוח הפולחן הייתה זו אשר היוותה בבירור את המקור לדחף האנושי לסגוד, על-אף שהמניע לביטויי הסגידה היה הפחד מפני בעלי החיים, ואף-על-פי שבהתחלה היא סבבה סביב עצמים של הטבע.

85:7.2 (948.7) שומה עליכם לזכור כי ההרגשה – ולא המחשבה – הינה ההשפעה המכוונת והשולטת בכל מהלך ההתפתחות האבולוציונית. בעבור הדעת הפרימיטיבית אין קיים הבדל גדול בין הפחד, ההתחמקות, מתן הכבוד והסגידה.

85:7.3 (948.8) בשעה שהבינה – המחשבה ההגותית ההתנסותית – מעוררת ומכווינה את הדחף לסגוד, כי אז הוא מתחיל להתפתח לכדי תופעה של דת אמיתית. כאשר הרוח הסועדת

השביעית, רוח הבינה, מצליחה לסעוד ביעילות, או אז מתחילה הסגידה לפָּנות הלאה מן הטבע ומן העצמים הטבעיים לעבר האל של הטבע ואל הבורא הנצחי של הדברים הטבעיים כולם.

85:7.4 (949.1) [הוצג על-ידי כוכבת ערב זוהרת מנבאדון.]

מסמך 86

האבולוציה המוקדמת של הדת

86:0.1 (950.1) התפתחות הדת מתוך דחף הסגידה הפרימיטיבי אשר קדם לה איננה תלויה בהתגלות. פעולתה הרגילה של הדעת האנושית, תחת ההשפעה המכוונת של הרוחות סועדות הדעת השישית והשביעית – המהוות מתת מן הרוח האוניברסאלית – מספיקה בהחלט על-מנת להבטיח התפתחות שכזו.

86:0.2 (950.2) ככל שהטבע הפך לאישי, לרוחני ולבסוף לאלוהי בתודעה האנושית, כך הפך בהדרגה פחדו הקדם-דתי המוקדם ביותר של האדם מפני איתני הטבע לדתי באופיו. לפיכך, הדת מן הסוג הפרימיטיבי הייתה תוצאה ביולוגית טבעית של כוח ההתמד הפסיכולוגי של דעת חייתית מתפתחת, לאחר שדעת שכזו הגתה זה מכבר במושגים של העל-טבעי.

1. מקריות: מזל טוב וביש-מזל

86:1.1 (950.3) מלבד הדחף הטבעי לסגוד, נעוצים שורשי הדת האבולוציונית המוקדמת בהתנסויות האנושיות של המקריות – מה שמכונה מזל, התרחשויות נפוצות. האדם הפרימיטיבי צד את מזונו. ולעולם חלים שינויים בתוצאות הציד, ועובדה זו מהווה מקור לאותן חוויות אשר האדם מפרש **כמזל טוב וכְּבִיש-מזל**. מקריות לא טובה היוותה גורם

משמעותי ביותר בחייהם של גברים ונשים, אשר חיו באופן מתמיד על הקצה המאיים של קיום מסוכן ומטריד.

86:1.2 (950.4) האופק האינטלקטואלי המוגבל של הפרא מרכז את תשומת ליבו בַּמקריות במידה כזו שהמזל הופך לגורם מתמיד בחייו. תושביה הפרימיטיביים של אורנטיה נלחמו על קיומם, לא על רמת חייהם; הם חיו חיי סכנה שבהם המקריות שיחקה תפקיד חשוב. האימה המתמדת מפני אסון בלתי-ידוע ובלתי-נראה היה תלוי כענן של ייאוש מעל לפראים הללו, ענן אשר האפיל, למעשה, על כל הנאה; הם חיו בפחד מתמיד שמא יעשו דבר אשר יביא להם מזל רע. הפראים בעלי האמונות הטפלות תמיד פחדו מפני רצף של מזל טוב; הם ראו במזל טוב מעין זה אות וודאי לאסון ממשמש ובא.

86:1.3 (950.5) האימה הקבועה הזו מפני ביש המזל הייתה משתקת. מדוע לעבוד קשה ולקצור ביש-מזל – שום דבר בעבור משהו – כאשר אדם יכול לנוע ולנוד ולהיתקל במזל טוב – משהו בעבור כלום? האנשים אשר אינם חושבים שוכחים את המזל הטוב – הם מתייחסים אליו כאל מובן מאליו – אך הם זוכרים בכאב את ביש המזל.

86:1.4 (950.6) בתחילה חי האדם בחוסר וודאות ובפחד מתמיד מן המקרה – ממזל הביש. החיים היוו משחק מרגש של מזל; הקיום היה בבחינת הימור. אין להתפלא על כך שאנשים מתורבתים-חלקית עדיין מאמינים במזל ומגלים נטייה מקדמית מתמשכת להימורים. האדם הפרימיטיבי נע הלוך ושוב בין שני עניינים רבי-עוצמה: התשוקה לקבל משהו בתמורה לשום-דבר והפחד לא לקבל דבר בתמורה למשהו. וההימור הזה של הקיום היה העניין הראשי והקסם העילאי בדעתו של הפרא המוקדם.

86:1.5 (951.1) הרועים המאוחרים יותר שמרו על אותן השקפות על אודות המקריות והמזל, בעוד שהחקלאים, אשר הגיעו לאחריהם, היו מודעים יותר ויותר כי היבולים הושפעו במישרין מדברים רבים אשר לאדם הייתה אך מעט שליטה עליהם, או שלא הייתה לו שליטה כלל. החוואי מצא את עצמו קורבן לבצורת, לשיטפונות, לברד, למזיקים ולמחלות צמחים, כמו גם לחום ולקור. ומכיוון שכל ההשפעות הטבעיות האלה השפיעו על שיעור העושר של היחיד, הן נחשבו כמזל טוב או כביש-מזל.

86:1.6 (951.2) מושג זה של המקריות והמזל חדר בעוצמה לפילוסופיות של עמי קדם. ואפילו בזמנים האחרונים כתוב בספר חוכמת שלמה: "שַׁבְתִּי וְרָאָה תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ כִּי לֹא לַקַּלִּים הַמֵּרוֹץ וְלֹא לַגִּבּוֹרִים הַמִּלְחָמָה, וְגַם לֹא לַחֲכָמִים הַלֶּחֶם וְגַם לֹא לַנְּבוֹנִים הָעוֹשֶׁר, וְגַם לֹא לַיּוֹדְעִים הַחֵן: כִּי עֵת וָפֶגַע יִקְרֶה אֶת כֻּלָּם. כִּי לֹא יֵדַע הָאָדָם אֶת עִתּוֹ, כַּדָּגִים נֶאֱחָזִים בִּמְצוֹדָה רָעָה, וְכַצִּפֳּרִים אֲחֻזוֹת בַּפָּח; כָּהֶם יוּקָשִׁים בְּנֵי הָאָדָם הֵמָּה, לְעֵת רָעָה כְּאֲשֶׁר תִּפּוֹל עֲלֵיהֶם פִּתְאֹם".

2. הפיכתה של המקריות לאישית

86:2.1 (951.3) החרדה הייתה מצבה הטבעי של הדעת הפראית. כאשר גברים ונשים נופלים קורבן לחרדה יתרה, הם פשוט חוזרים אחורה למצב הטבעי של אבותיהם הקדמונים הרחוקים; וכאשר החרדה מכאיבה הלכה למעשה, היא מעכבת את הפעילות ותמיד גורמת לשינויים אבולוציוניים ולהתאמות ביולוגיות. הכאב והסבל הינם הכרחיים לאבולוציה המדורגת.

86:2.2 (951.4) המאבק לחיים הוא כה כואב עד ששבטים מפגרים מסוימים עדיין מיללים ומקננים עם כל זריחת חמה חדשה. האדם הפרימיטיבי שאל את עצמו כל הזמן, "מי הוא המייסר אותי?" ומכיוון שלא מצא מקור חומרי למסכנותו, פנה לעבר הסבר רוחני. וכך נולדה הדת מתוך הפחד מן המסתורין, מתוך יראת הבלתי-נראה ומתוך אימת הבלתי-ידוע. כך הפך הפחד מן הטבע לגורם במאבק הקיום, בתחילה בשל המקריות ולאחר מכן בשל המסתורין.

86:2.3 (951.5) הדעת הפרימיטיבית הייתה לוגית, אך הכילה רעיונות מעטים בלבד אשר ניתן היה לקשר ביניהם באופן אינטליגנטי; דעתו של הפרא הייתה בלתי-מחונכת ולחלוטין נעדרת תחכום. אם מאורע אחד הגיע לאחר מאורע אחר, הפרא החשיב אותם כסיבה ותוצאה. מה שהאדם המודרני מחשיב כאמונה טפלה היה אצל הפרא בורות פשוטה. האנושות למדה לאיטה כי אין בהכרח קשר בין התכליות לבין התוצאות. בני האדם מתחילים להבין רק כעת כי תגובות הקיום מופיעות בין המעשים לבין תוצאותיהם. הפרא מתאמץ להאניש כל דבר

בלתי-מוחשי ומופשט, וכך הפכו הן הטבע והן המקריות לאישיות בדמות רוחות רפאים – רוחות – ולאחר מכן בדמות אלים.

86:2.4 (951.6) באופן טבעי, האדם נוטה להאמין במה שהוא מחשיב כדבר הטוב ביותר עבורו, במה שנמצא בתוך תחום העניין המיידי או הרחוק שלו; האינטרס העצמי מאפיל במידה רבה על ההיגיון. ההבדל בין דעתו של הפרא לבין זו של האדם המתורבת הוא יותר הבדל של תוכן מאשר של טיב, יותר של מידה מאשר של איכות.

86:2.5 (951.7) ואולם, להמשיך ולשייך דברים אשר קשה להבינם לגורמים על-טבעיים אינו אלא דרך נוחה ועצלה להתחמק מכלל צורות העבודה האינטלקטואלית הקשה. מזל הינו מונח אשר הוגדר אך ורק על-מנת לכסות על מה שלא ניתן היה להסבירו בתקופה כלשהי של הקיום האנושי; הוא מציין את אותן תופעות אשר האדם אינו מסוגל, או אינו רוצה, לרדת לעומקן. מקריות הינה מילה המסמנת כי האדם בּוּר מדי, או עצל מדי, מכדי לקבוע את הגורמים. אנשים מתייחסים להתרחשות טבעית כאל תאונה או כביש-מזל אך ורק כאשר הם נעדרי סקרנות ודמיון, כאשר הגזעים הינם נעדרי יוזמה והרפתקנות. חקירת תופעות החיים משמידה במוקדם או במאוחר את אמונת האדם במקריות, במזל ובמה שמכונה תאונות, ומחליפה אותן ביקום של חוק וסדר, יקום שבו גורמים מובחנים מקדימים את כל התוצאות. וכך מתחלף הפחד מפני הקיום באושר של החיים.

86:2.6 (952.1) הפרא התבונן בכלל הטבע כדבר חי, כאילו דבק בו משהו. האדם המתורבת עדיין בועט באותם עצמים דוממים אשר עומדים בדרכו ונתקלים בו, ומקלל אותם. האדם הפרימיטיבי מעולם לא התייחס לדבר כאל מקרי; הכול היה מכוון תמיד. עבור האדם הפרימיטיבי היה התחום של הגורל, של פעולת המזל, של עולם הרוחות, בלתי-מאורגן ואקראי כשם שהייתה החברה הפרימיטיבית. המזל נחשב כתגובה הגחמנית וההפכפכה של עולם הרוחות; ומאוחר יותר, כהומור של האלים.

86:2.7 (952.2) אך לא כל הדתות התפתחו מן הָאָנִימִיזְם. מושגים אחרים של העל-טבעי התקיימו בה בעת שהתקיים הָאָנִימִיזְם, ואמונות אלה הובילו אף הן אל עבר הפולחן. הַנָטוּרָלִיזְם איננו דת – הוא הינו הצאצא של הדת.

3. המוות – הבלתי ניתן להסבר

86:3.1 (952.3) המוות היה בבחינת ההלם העילאי עבור האדם המתפתח, היה זה השילוב המבלבל ביותר בין המקריות למסתורין. לא קדושת החיים היא אשר עוררה פחד, אלא הלם המוות, והפחד הזה טיפח את הדת ביעילות. בקרב הפראים המוות הגיע על-פי-רוב כתוצאה של אלימות, וכך הפך המוות הבלתי-אלים למסתורי יותר ויותר. המוות כסוף הטבעי והצפוי של החיים לא היה ברור לתודעתם של האנשים הפרימיטיביים, ונדרשו לו לאדם עידנים על-גבי עידנים על-מנת להבין כי המוות הינו בלתי-נמנע.

86:3.2 (952.4) האדם הקדום קיבל את החיים כעובדה, בעוד שהוא התייחס אל המוות כאל אסון מסוג כזה או אחר. בקרב כלל הגזעים קיימות אגדות על אודות אנשים אשר לא מתו, שריד למסורות המוקדמות ביחס למוות. בדעת האנושית כבר היה קיים המושג המעורפל של עולם רוחות מבולבל ובלתי-מאורגן, ממלכה שממנה הגיע כל מה שאינו מובן בחיים האנושיים, והמוות התווסף לרשימה הארוכה הזו של תופעות בלתי-מוסברות.

86:3.3 (952.5) בתחילה הייתה שגורה האמונה לפיה כלל המחלות האנושיות והמוות הטבעי נבעו מהשפעות של רוחות. אפילו כיום מתייחסים מספר גזעים מתורבתים למחלות כאל דבר אשר נוצר "בידי האויב", והם נעזרים בטקסים דתיים על-מנת לחולל ריפוי. מערכות תיאולוגיות מאוחרות ומורכבות יותר עדיין מייחסות את המוות לפעולת עולם הרוחות, וכל אלו הובילו לדוקטרינות כדוגמת החטא הקדמון ונפילתו של האדם.

86:3.4 (952.6) היו אלה ההבנה של חוסר האונים אל מול איתני הטבע, לצד ההכרה בחולשה האנושית אל מול אסונות המחלה והמוות, אשר הניעו את הפרא לבקש סיוע בעולם העל-חומרי, עולם שאותו דמיין במעורפל כמקור של תהפוכות החיים המסתוריות האלה.

4. המושג של הישרדות-המוות

86:4.1 (952.7) המושג של שלב על-חומרי של האישיות בת התמותה נולד כתוצאה מן הקישור הבלתי-מודע והאקראי לחלוטין בין מאורעות בחיי היום-יום לבין החלום על רוח הרפאים. החלימה במקביל של כמה מחברי השבט על מנהיג אשר הלך לעולמו, נחשבה כהוכחה לכך שהמנהיג הזקן אכן חזר בצורה כזו או אחרת. כל אלו היו מציאותיים עד מאוד עבור הפרא, אשר היה מקיץ מחלומות שכאלה נוטף זיעה, רועד וצווח.

86:4.2 (953.1) החלום כמקור לאמונה בקיום עתידי, מסביר את הנטייה לדמיין תמיד דברים בלתי-נראים במושגי הדברים הנראים. ובהמשך לכך, המושג החדש הזה של חלום-החיים-העתידיים-כרוח החל להוות נוגדן יעיל לפחד המוות הנלווה לאינסטינקט הביולוגי של השימור-העצמי.

86:4.3 (953.2) האדם הקדום היה אף עסוק עד מאוד בנשימתו, במיוחד באזורי האקלים הקרים, שם לבשה הנשיפה דמות ענן. **נשימת החיים** נחשבה לתופעה האחת אשר הבדילה בין החיים למתים. האדם ידע שהנשימה יכולה לעזוב את הגוף, וחלומותיו על עשיית דברים שונים ומשונים בעודו ישן שכנעו אותו כי היה דבר-מה בלתי-חומרי ביציר האנוש. הרעיון הפרימיטיבי ביותר על אודות הנשמה האנושית, רוח הרפאים, נגזר ממערכת הרעיונות של הנשימה-חלום.

86:4.4 (953.3) לבסוף תפש הפרא את עצמו ככפילות – גוף ונשימה. הנשימה פחות הגוף הייתה שקולה לרוח, לרוח רפאים. בעוד שרוחות הרפאים, או הרוחות, היו בהחלט ממקור אנושי, הן נחשבו לעל-אנושיות. ונדמה כי אמונה זו בקיומן של רוחות חסרות גוף, העניקה הסבר לכל ההתרחשויות הבלתי-שגרתיות, יוצאות הדופן, הנדירות והבלתי-מוסברות.

86:4.5 (953.4) הדוקטרינה הפרימיטיבית על אודות ההישרדות לאחר המוות לא היוותה בהכרח אמונה בחיי נצח. הוויות אשר לא יכלו לספור אחרי המספר עשרים התקשו עד מאוד לתפוש את האינסופיות ואת הנצח; לעומת זאת, הם חשבו על גלגולים חוזרים ונשנים.

86:4.6 (953.5) הגזע הכתום נטה במיוחד להאמין בגלגול נשמות ובהתגשמות-מחדש-בגוף. מקורו של רעיון ההתגשמות-מחדש-בגוף הינו בהבחנה בדמיון התורשתי ובדמיון בתכונות שבין צאצאים לקודמיהם. המנהג של קריאת שם ילד על שם הסבים, או על שם אחרים אשר

קדמו לו, נובע מן האמונה בגלגול נשמות. בזמנים מאוחרים יותר האמינו כמה מן הגזעים כי האדם מת בין שלוש לשבע פעמים. ניתן למצוא אמונה זו (שארית מהלימוד של אדם על אודות העולמות העליונים) ושרידים רבים אחרים של דת של התגלות, בין הדוקטרינות המגוחכות של הברברים של המאה העשרים.

86:4.7 (953.6) האדם הקדום לא התעסק ברעיונות של גיהינום או של עונש עתידי. הפרא ראה את החיים העתידיים ממש כאלו אשר חי בהווה, פחות המזל הרע. מאוחר יותר נהֶגו גורלות שונים עבור רוחות הרפאים הטובות ועבור הרוחות הרעות – גן העדן והגיהינום. אך מכיוון שגזעים פרימיטיביים רבים האמינו כי בני האדם נכנסים לחיים הבאים ממש כפי שעזבו את אלו הנוכחיים, הם לא אהבו את הרעיון שיזדקנו ויתנוונו. הזקנים העדיפו להירצח לפני שיהפכו חולים יתר-על-המידה.

86:4.8 (953.7) כמעט לכל קבוצה היה רעיון שונה על אודות גורלה של נשמת רוח הרפאים. היוונים האמינו כי לאנשים חלשים יש ככל הנראה נשמות חלשות; וכך הם המציאו את הָאדֶס כמקום ראוי שבו תוכלנה להתקבל נשמות חלושות מעין אלה; למיני האדם החלשים הללו היה גם לכאורה צל קצר יותר. האנדיטים המוקדמים חשבו שרוחות הרפאים שלהם שבו לארצות המולדת של אבותיהם. הסינים והמצרים האמינו פעם כי הנשמה והגוף נותרים יחדיו. בקרב המצרים הובילה אמונה זו לבנייה מוקפדת של המצבה ולמאמצים לשימור הגוף. אפילו אנשים מודרניים מנסים לעצור את ריקבון המתים. העברים סברו כי תעתיק רוחי של היחיד ירד לשאול; הוא לא יכול היה לחזור לארץ החיים. הם אכן ביצעו את צעד ההתקדמות החשוב הזה בדוקטרינת האבולוציה של הנשמה.

5. המושג של רוח הרפאים-נשמה

86:5.1 (953.8) החלק הבלתי-חומרי של האדם כונה בשמות שונים: רוח רפאים, רוח, צל, פנטום, צל רפאים ולאחרונה – **נשמה**. בתחילה הייתה הנשמה כפילת החלום של האדם; היא

הייתה זהה לחלוטין לבן התמותה לכל דבר ועניין, למעט העובדה שלא הגיבה למגע. האמונה בכפילי החלום הובילה במישרין למסקנה כי בנוסף לבני האדם, לכל הדברים הייתה נשמה, בין אם הם חיים ובין אם הם דוממים. מושג זה נטה לבסס את האמונות ברוחות הטבע למשך זמן ממושך; בעיני האסקימוסים עדיין לכל דבר בטבע יש רוח.

86:5.2 (954.1) ניתן היה לשמוע ולראות את נשמת רוח הרפאים אך לא ניתן היה לגעת בה. חיי החלום של הגזע התפתחו בהדרגה והרחיבו את הפעילויות של עולם הרוחות המתפתח הזה, עד אשר המוות נחשב בסופו של דבר כ"השבת הנפש". כל השבטים הפרימיטיביים, למעט אלו אשר היו מעט מעל לרמת בעלי-חיים, פיתחו מושג כזה או אחר של הנשמה. עם התקדמות הציוויליזציה, מושג זה על אודות הנשמה, מושג של אמונה טפלה, מתחסל, והאדם תלוי לחלוטין בהתגלות ובהתנסות הדתית האישית לגיבוש הרעיון החדש שלו על אודות הנשמה כיצירה משותפת של דעת בן התמותה יודע-האל ושל הרוח האלוהית אשר שוכנת בו, מכוונן המחשבה.

86:5.3 (954.2) בני התמותה המוקדמים לא הצליחו להבחין בין המושגים של רוח שוכנת ושל נשמה בעלת טבע אבולוציוני. הפרא היה מבולבל במידה רבה באשר לסוגיה האם רוח הרפאים של הנשמה הינה חלק מן הגוף או שמא סוכנות חיצונית אשר השתלטה עליו. היעדר המחשבה ההגיונית אל מול הסיבוכיות מסבירה את חוסר העקביות הגדול הקיים בהשקפות הפרא על אודות נשמות, רוחות רפאים ורוחות.

86:5.4 (954.3) הקשר בין הנשמה לגוף נחשב כקשר שבין הניחוח לפרח. אנשי קדם האמינו שהנשמה יכולה לעזוב את הגוף בדרכים שונות, כגון:

86:5.5 (954.4) 1. התעלפות רגילה וארעית.

86:5.6 (954.5) 2. שינה, חלימה טבעית.

86:5.7 (954.6) 3. תרדמת ואובדן ההכרה הנלווים למחלות ולתאונות.

86:5.8 (954.7) 4. מוות, עזיבה לתמיד.

86:5.9 (954.8) הפרא החשיב את העיטוש כניסיון כושל של הנשמה לחמוק מן הגוף. כאשר הגוף היה ער וערני, הוא יכול היה לסכל את ניסיון הבריחה של הנשמה. מאוחר יותר נלוותה

לכל התעטשות ברכה דתית כלשהי, כדוגמת "אלוהים יברך אותך!"

86:5.10 (954.9) בתקופה המוקדמת של האבולוציה נחשבה השינה כהוכחה לכך שרוח הרפאים של הנשמה יכולה להיעדר מן הגוף, והאמונה הייתה כי ניתן לקרוא לה בחזרה באמצעות קריאה או צעקה בשמו של האדם הישן. בצורות אחרות של אובדן הכרה הסברה הייתה כי הנשמה הרחיקה יותר, ואולי אף מנסה לברוח לתמיד – מוות ממשמש ובא. החלומות נחשבו כהתנסויותיה של הנשמה בזמן השינה, בעת שהיא נעדרת באופן ארעי מן הגוף. הפרא מאמין שחלומותיו הינם מציאותיים ממש כמו כל חלק אחר מהתנסויותיו בשעת העֵרות. אנשי קדם נהגו להעיר את הישנים בהדרגה, כך שיינתן לנשמה זמן לחזור חזרה אל תוך הגוף.

86:5.11 (954.10) לכל אורך העידנים עמדו בני האדם בהשתאות נוכח חזיונות הלילה, ואף העברים לא יצאו מכלל זה. הם אכן האמינו שאלוהים מדבר אליהם בחלומות, למרות שמשה ציווה אותם אחרת. ואכן צדק משה, משום שחלומות רגילים אינם האופן שבו משתמשות אישיויות עולם הרוח בשעה שהן מבקשות לתקשר עם הוויות חומריות.

86:5.12 (954.11) אנשי קדם האמינו שנשמות יכולות לחדור לתוך בעלי-חיים ואפילו לתוך עצמים דוממים. האמונות האלה על אודות ההזדהות עם בעלי-חיים הגיעו עד לרעיונות כדוגמת האדם-זאב. אדם יכול היה להיות אזרח שומר חוק במשך היום, ואולם כאשר נרדם, יכולה נשמתו להיכנס לתוך זאב, או בעל-חיים אחר, על-מנת לשוטט ולבזוז במהלך הלילה.

86:5.13 (955.1) האנשים הפרימיטיביים סברו כי הנשמה הייתה קשורה לנשימה, ושאיכויותיה יכלו להינתן, או להיות מועברות, באמצעות הנשימה. ראש השבט האמיץ יכול היה לנשוף על הרך הנולד ובכך להעניק לו אומץ. בקרב הנוצרים המוקדמים כלל טקס מתן רוח הקודש נשיפה על משתתפי הטקס. אמר סופר תהילים: "בִּדְבַר אֱלֹוהִים שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו כָּל צְבָאָם". במשך תקופה ארוכה היה שגור המנהג לפיו הבן הבכור ניסה לתפוש את נשימתו האחרונה של אביו הגוסס.

86:5.14 (955.2) לאחר מכן הגיע הצל, וממנו פחדו ואותו העריצו ממש כמו הנשימה. ההשתקפות של האדם במים נחשבה לעיתים אף היא כהוכחה לקיום הכפיל העצמי, ומפני

המראות התייראו ביראת כבוד של אמונות טפלות. אפילו כעת אנשים מתורבתים רבים עדיין מַפנים את המראה אל עבר הקיר במקרה של מוות. שבטים מפגרים מסוימים עדיין מאמינים שהכנתן של תמונות, ציורים, דגמים או דמויות, מסלקת חלק מן הנשמה, או את כולה, מן הגוף; ולפיכך הם הינם אסורים.

86:5.15 (955.3) הנשמה זוהתה על-פי-רוב עם הנשימה, אך היא גם מוקמה על-ידי אנשים שונים בראש, בשיער, בלב, בכבד, בדם ובשומן. "צעקת דמי הבל מן האדמה" מבטאת את האמונה אשר רווחה באותה עת בנוכחותה של רוח רפאים בדם. בני שֵם לימדו כי הנשמה שוכנת בשומן הגוף, ובקרב רבים חל טאבו על אכילת שומן מן החי. ציד ראשים היה שיטה לתפיסת נשמתו של האויב, כמו גם הקָרְקוּף. בזמנים האחרונים נחשבו העיניים כחלון הנשמה.

86:5.16 (955.4) אלו אשר האמינו בדוקטרינה של שלוש או ארבע נשמות האמינו שאובדן של נשמה אחת גרם לחוסר-נוחות, של שתי נשמות – למחלה, ושל שלוש – למוות. נשמה אחת חיה בנשימה, אחת בראש, אחת בשיער, אחת בלב. החולים צוו להתהלך בחוץ בתקווה שיוכלו לתפוס מחדש את נשמותיהם התועות. המרפאים הגדולים ביותר היו אמורים להחליף את נשמתו החולה של אדם באחת חדשה, "לידה מחדש".

86:5.17 (955.5) ילדיו של בָּאדוֹנַן פיתחו אמונה בשתי נשמות, הנשימה והצל. הגזעים הנוֹדִים הראשונים התייחסו לאדם כאילו הוא מורכב משני אנשים, נשמה וגוף. פילוסופיה זו על אודות הקיום האנושי השתקפה לאחר מכן בהשקפתם של היוונים. היוונים עצמם האמינו בשלוש נשמות; הצמחית אשר שכנה בקיבה, החייתית אשר שכנה בלב והאינטלקטואלית אשר שכנה בראש. האסקימוסים מאמינים כי לאדם שלושה חלקים: גוף, נשמה ושם.

6. הסביבה של רוח-רפאים-נשמה

86:6.1 (955.6) האדם ירש סביבה טבעית, רכש סביבה חברתית ודמיין סביבה של רוחות רפאים. המדינה מהווה את תגובת האדם לסביבתו הטבעית, הבית, לסביבתו החברתית, ואילו

הכנסייה לסביבתו המדומה של רוחות הרפאים.

86:6.2 (955.7) בשלב מוקדם ביותר בהיסטוריה של האנושות, האמונה במציאויות של העולם הדמיוני של רוחות הרפאים ושל הרוחות הפכה לאוניברסאלית, ועולם רוחות חדש ומדומיין זה הפך לגורם רב-עוצמה בחברה הפרימיטיבית. החיים המנטאליים והמוסריים של האנושות כולה השתנו לעד בשל הופעתו של גורם חדש זה בחשיבה ובפעולה האנושית.

86:6.3 (955.8) אל תוך ההנחה העיקרית הזו אשר מקורה באשליה ובבורות, דחס הפחד של בני התמותה את כלל האמונות הטפלות ואת הדת של האנשים הפרימיטיביים, אשר הופיעו לאחר מכן. עד לזמני ההתגלות הייתה זו הדת היחידה של האדם, וכיום, רבים מגזעי העולם מחזיקים אך ורק בדת אבולוציה גסה זו.

86:6.4 (955.9) עם התקדמות האבולוציה נקשר המזל הטוב ברוחות טובות ואילו ביש המזל נקשר ברוחות רעות. חוסר הנוחות של הסתגלות מאולצת לתנאי סביבה משתנים נחשב כביש-מזל, לחוסר שביעות רצון של רוחות הרפאים. האדם הפרימיטיבי פיתח לאיטו את הדת מתוך הדחף המולד שלו לסגוד, ומתוך התפישה השגויה שלו את המקריות. על-מנת להתגבר על אירועים מקריים אלו, מספק האדם המתורבת תכניות ביטוח; במקום הרוחות הבדויות והאלים הגַּחֲמָנִיים ממקם המדע המודרני אָקְטוּאר בעל הבנה מתמטית.

86:6.5 (956.1) כל דור שחולף מחייך נוכח האמונות הטפלות הטיפשיות של קודמיו, בעוד שהוא עצמו ממשיך ומשתעשע ברעיונות מופרכים מעיקרם על אודות המחשבה והפולחן, רעיונות אשר ימשיכו לשעשע בחיוך את הדורות המוארים אשר יבואו לאחריו.

86:6.6 (956.2) ואולם, בסופו של דבר החלה דעתו של האדם הפרימיטיבי להתמלא במחשבות אשר התעלו מעל לכל דחפיו הביולוגיים הטבועים; לבסוף עתיד היה האדם לפתח אמנות חיים אשר תתבסס על יותר מאשר תגובותיו לגירויים חומריים. ראשיתה של פילוסופיית חיים פרימיטיבית החלה מגיחה. אמות מידה על-טבעיות לחיים היו עתידות להופיע, שכן אם רוח הרפאים גורמת למזל רע בשעת כעסה ולמזל טוב בשעה שהיא נהנית, על האדם לווסת את ההתנהגות האנושית בהתאם. ולבסוף התפתח המושג של נכון ושגוי; וכל אלה התרחשו הרבה בטרם אירעה התגלות כלשהי בכדור הארץ.

(956.3) 86:6.7 עם הופעת המושגים הללו החל המאבק הארוך והבזבזני לרַצות את הרוחות אשר אף-פעם אין ניתן לרצותן, שעבוד העבדות לפחד הדתי האבולוציוני, אותו בזבוז של מאמץ אנושי לטובת מצבות, מקדשים, קורבנות וכוהנים. היה זה מחיר נורא ואיום, אך הוא היה שווה את מחירו, שכן הודות לו השיג האדם מודעות טבעית של נכון ושגוי יחסיים; נולדה לה האתיקה האנושית!

7. תפקוד הדת הפרימיטיבית

(956.4) 86:7.1 הפרא חש את הצורך בביטוח, ולפיכך שילם ברצון את הפרמיות המכבידות של הפחד, האמונה הטפלה, האימה והמתנות לכוהנים, כסוג של ביטוח קסום מפני ביש המזל. הדת הפרימיטיבית היוותה פשוט תשלום פרמיות ביטוח כנגד הסכנות שטומן בחובו היער; האדם המתורבת משלם פרמיות חומריות כדי לבטח את עצמו מפני התאונות של התעשייה ומפני הדרישות הנובעות מצורות החיים המודרניות.

(956.5) 86:7.2 החברה המודרנית מעבירה את עסקי הביטוח מידי הכוהנים ומידי הדת וממקמת אותם בעולם הכלכלה. הדת מעסיקה את עצמה יותר ויותר בביטוח החיים שמעבר לקבר. האנשים המודרניים – או לפחות האנשים החושבים שביניהם – מפסיקים לשלם פרמיות מבוזבזות אשר נועדו לשלוט במזל. הדת מעפילה לאיטה לרמות הפילוסופיות הגבוהות יותר, וזאת בניגוד לתפקודה הקודם כתוכנית ביטוח מפני מזל ביש.

(956.6) 86:7.3 ואולם, רעיונות דת עתיקים אלו מנעו מבני האדם מלהפוך לפטליסטים ולפסימיסטים חסרי תקנה; הם האמינו כי לכל הפחות הם יכולים לעשות דבר-מה על-מנת להשפיע על הגורל. הדת של הפחד מפני רוחות הרפאים שכנעה את בני האדם שהם חייבים **לשלוט בהתנהגותם**, וכן שקיים עולם על-חומרי אשר שלט בגורל האנושי.

(956.7) 86:7.4 הגזעים המודרניים המתורבתים רק החלו להגיח מן הפחד מפני רוחות הרפאים כגורם המסביר את המזל ואת חוסר השוויון המצוי בקיום. האנושות משיגה שחרור מן השעבוד להסבר שלה את ביש המזל באמצעות רוח-הרפאים. אך בעוד שבני האדם

מוותרים על הדוקטרינה השגויה הגורסת גורם מסוג של רוח לתהפוכות החיים, הם מדגימים נכונות מפתיעה לקבל לימוד מופרך כמעט באותה מידה אשר מעודד אותם לשייך חוסר-שוויון אנושי לחוסר התאמה פוליטי, לחוסר צדק חברתי ולתחרות בתעשייה. ואולם, עד כמה שחקיקה חדשה, נדבנות בשיעור גדל וארגון מחודש של התעשייה הינם טובים כשלעצמם, הם לא יכולים לפצות על עובדות הלידה ותאונות בחיים. אך ורק הבנה של העובדות האלה ותפעול חכם שלהן במסגרת חוקי הטבע יאפשרו לאדם להשיג את מבוקשו ולהימנע מן הבלתי-רצוי. ידע מדעי אשר מוביל לפעולה מדעית הינו הנוגדן היחידי למה שמכונה חולי אקראי.

86:7.5 (957.1) התעשייה, המלחמה, העבדות והממשל האזרחי הופיעו כתגובה לאבולוציה החברתית של האדם בסביבתו הטבעית; בדומה לכך, הופיעה הדת כתגובתו לסביבה הדמיונית של עולם רוחות הרפאים הבדיוני. הדת הייתה התפתחות אבולוציונית של קיום-עצמי, והיא פעלה, על-אף שהמושג שלה היה שגוי בייסודו ולחלוטין חסר-היגיון.

86:7.6 (957.2) הדת הפרימיטיבית הכשירה את קרקע הדעת האנושית, באמצעות כוחו רב העוצמה של הפחד הכוזב, למתת של כוח רוחני אמיתי ממקור על-טבעי, הוא מכוונן המחשבה. ומני אז עמלים המכוונים האלוהיים על-מנת להתמיר את הפחד מפני האל לאהבת האל. יתכן שהאבולוציה הינה איטית, אך היא תמיד יעילה.

86:7.7 (957.3) [הוצג על-ידי כוכבת ערב של נבאדון.]

>> מסמך 86 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 88 <<

מסמך 87

הכְּתות של עבודת רוחות הרפאים

87:0.1 (958.1) הכְּתות של עבודת רוחות הרפאים התפתחו כפיצוי על הסיכון של ביש המזל; מנהגיהן הדתיים הפרימיטיביים נבעו כתוצאה מן החרדה באשר לביש המזל ולפחד הבלתי-רגיל מפני המתים. לאף אחת מן הדתות הראשונות האלה לא הייתה נגיעה רבה להכרה באלוהות או להערצת העל-אנושי; טקסיהן היו שליליים ברובם, ומטרתם הייתה הימנעות מרוחות הרפאים, סילוקן או אילוצן. כתות העבודה של רוחות הרפאים היו לא פחות ולא יותר מאשר ביטוח נגד אסונות; לא הייתה להן כל נגיעה להשקעה אשר נועדה לשאת פירות עתידיים גבוהים יותר.

87:0.2 (958.2) האדם נלחם מלחמה ארוכה ומרה בכת עבודת רוחות הרפאים. דבר בהיסטוריה האנושית אינו מעורר רחמים יותר מאשר התמונה הזו של השעבוד הבזוי של האדם לפחדיו מרוחות הרפאים. עם היוולדו של פחד זה החל האדם בתהליך השכלול של האבולוציה הדתית. הדמיון האנושי הפליג מעם חופיו של העצמי, ולא יימצא לו מקום לעגון בו עד אשר יגיע למושג של אלוהות אמיתית, של אל אמת.

1. הפחד מפני רוחות הרפאים

87:1.1 (958.3) מן המוות התייראו מפני שפירושו היה שחרורה של רוח רפאים נוספת מן הגוף הפיזי שלה. אנשי קדם עשו כמיטב יכולתם על-מנת למנוע את המוות, להימנע מהצרה של הצורך להתמודד עם רוח רפאים חדשה. הם תמיד ביקשו לדחוק את רוח הרפאים לעזוב את זירת המוות, להניע אותה לצאת למסעה לארץ המתים. יותר מכל פחדו מרוח הרפאים בתקופה שנתפשה כתקופת המעבר, מן הרגע שבו הגיחה – רגע המוות – ועד אשר יצאה לדרכה אל המולדת של רוחות הרפאים, מושג מעורפל ופרימיטיבי של גן-עדן לכאורה.

87:1.2 (958.4) אף-על-פי שהפרא ייחס לרוחות הרפאים כוחות על-טבעיים, הוא בקושי ייחס להן אינטליגנציה על-טבעית. הוא הפעיל תכסיסים ואסטרטגיות רבות במאמץ לרמות ולהטעות את רוחות הרפאים; האדם המתורבת עדיין מאמין במידה רבה, ומקווה, שביטוי אדיקות כלפי חוץ יוליך שולל, בצורה כזו או אחרת, אפילו את האלוהות יודעת-הכול.

87:1.3 (958.5) האנשים הפרימיטיביים פחדו מן החולי משום שהבחינו כי לעתים קרובות הוא מבשר את בוא המוות. אם מרפא השבט לא הצליח לרפא אדם חולה, היה האדם החולה נלקח מבקתת המשפחה לבקתה קטנה יותר, או מושאר תחת כיפת השמיים למות לבדו. על-פי-רוב, הרסו בית שבו אירע מקרה מוות; ואם לאו, תמיד נמנעו ממנו, ופחד זה מנע מן האנשים המוקדמים מלבנות מבני מגורים איתנים. הוא אף השפיע כנגד בנייתם של כפרים וערים של קבע.

87:1.4 (958.6) כאשר מת חבר בשבט, ישבו האנשים הפראים ודיברו כל הלילה; הם פחדו שאף הם ימותו אם הם יירדמו בקרבתה של גופה. הידבקות מגופה חיזקה את הפחד מפני המתים, ובזמן כזה או אחר נהגו כל העמים להשתמש בטקסי טהרה מורכבים אשר יועדו לטהר את האדם לאחר שבא מגע עם המת. אנשי קדם האמינו שנדרש לספק אור לגופת המת; ואף פעם לא הותר להשאיר גופה בחשיכה. במאה העשרים עדיין דולקים נרות בחדרי מתים, ובני האדם עדיין יושבים עם המת. האדם המכונה מתורבת טרם סילק לחלוטין מפילוסופיית החיים שלו את הפחד מפני גופות המתים.

87:1.5 (959.1) ואולם, למרות כל הפחד הזה, עדיין ביקשו האנשים להונות את רוח הרפאים. אם הבקתה שבה אירע המוות לא נהרסה, הגופה הוצאה ממנה דרך חור בקיר ולעולם לא דרך הדלת. האמצעים הללו ננקטו על-מנת לבלבל את רוח הרפאים, למנוע את הישארותה

ולהבטיח שלא תשוב. האבלים אף חזרו מטקס הלוויה בדרך אחרת מזו שבה הלכו אליה, שמא הרוח תעקוב אחריהם. ההליכה לאחור, כמו עשרות תכסיסים אחרים, הייתה נהוגה על-מנת להבטיח שרוח הרפאים לא תשוב מן הקבר. לעיתים החליפו בני שני המינים את בגדיהם על-מנת להערים על רוח הרפאים. מנהגי האבלות נועדו להסוות את אלו שנותרו בחיים; ובהמשך לכך, להפגין כבוד כלפי המתים ובכך לפייס את רוחות הרפאים.

2. פיוס רוחות הרפאים

87:2.1 (959.2) במסגרת הדת קדמה התכנית השלילית, זו של פיוס רוחות הרפאים, לזו החיובית של אילוץ הרוחות והפצרה בהן. מעשי הפולחן האנושיים הראשונים היוו תופעות של הגנה, לא של הערצה. האדם המודרני סבור כי נבון הדבר לבטח את עצמו מפני האש; באותה מידה סבר הפרא כי נכון ונבון לו לבקש ביטוח מפני ביש המזל של רוח הרפאים. המאמץ לקבל את ההגנה הזו כונן את הטכניקות ואת הטקסים של כת עבודת רוח הרפאים.

87:2.2 (959.3) לפנים רווחה הסברה שתשוקתה העילאית של רוח הרפאית היא "להישכב" במהרה, כך שתוכל להמשיך באין מפרע אל ארץ המתים. כל שגיאה מצד החיים במהלך טקס האשכבה, במעשה או בהיעדר מעשה, גררה בהכרח עיכוב בהתקדמות רוח הרפאים אל עבר ארץ רוחות הרפאים. האמונה הייתה שבכך מתעורר אי-נחת אצל הרוח, וזעמה של רוח הרפאים היה אמור להיות מקור לאסונות, לחוסר-מזל ולאומללות.

87:2.3 (959.4) מקורו של טקס הלוויה נעוץ במאמצי האדם לעודד את נשמת רוח הרפאים לעזוב אל ביתה העתידי, ודברי ההספד בטקס הלוויה תוכננו במקור על-מנת להנחות את רוח הרפאים החדשה כיצד להגיע לשם. היה נהוג לספק לרוח מזון ובגדים לשם מסעה, וחפצים אלו הונחו בתוך הקבר או בסביבתו. הפרא האמין כי נדרשים בין שלושה ימים לשנה על-מנת "להשכיב את רוח הרפאים" – להרחיק אותה מסביבת הקבר. האסקימוסים עדיין מאמינים שהנשמה נותרת יחד עם הגוף במשך שלושה ימים.

87:2.4 (959.5) השתיקה או האבל היו נהוגים לאחר המוות על-מנת שלא למשוך את הרוח חזרה הביתה. עינוי-עצמי – פציעות – היווה צורת אבֵל נפוצה. מורים מתקדמים רבים ניסו לְהָנִיא מפני הפעולות האלה, אך הדבר לא צלח בידם. הצום וצורות אחרות של מניעה-עצמית נחשבו כמה שגורם סיפוק לרוחות הרפאים, אשר נהנו לראות את חוסר הנוחות של החיים במהלך תקופת המעבר שבה התגנבו לכאן ולשם בטרם יצאו בפועל אל עבר ארץ המתים.

87:2.5 (959.6) תקופת ממושכות ותכופות של אבל בחוסר מעש היוו את אחד המכשולים הגדולים ביותר להתקדמות הציוויליזציה. שבועות ואפילו חודשים בכל שנה התבזבזו לריק, הלכה למעשה, באבל הלא-יצרני וחסר התוחלת הזה. העובדה שנשכרו שירותיהם של מתאבלים מקצועיים למטרות טקסי הלוויה מעידה על כך שהאבל היה טקס ולא עדות לצער. יש והאנשים המודרניים מתאבלים על המת מתוך כבוד ובשל האובדן, ואולם אנשי קדם עשו כן מתוך פחד.

87:2.6 (959.7) שמות המתים מעולם לא נהגו. לאמיתו של דבר, לעתים קרובות הם סולקו מן השפה. השמות הללו הפכו לטאבו, ובאופן הזה התרוששו השפות באופן מתמיד. לבסוף יצרה התופעה הזו ריבוי של שיטות דיבור סמליות ושל ביטויים מושאלים, למשל האמירה "השם או היום "שאף-אחד לא מזכיר".

87:2.7 (960.1) אנשי קדם כל-כך חפצו להיפטר מרוח הרפאים, עד כי הציעו לה את כל מה שהיא הייתה עשויה לרצות בחייה. רוחות רפאים חשקו בנשים ובמשרתים; פרא אמיד ציפה כי בעת מותו תיקבר לצדו לפחות אישה משועבדת אחת בעודה בחיים. נוהג זה הפך בהמשך למנהג שבו האלמנה מתאבדת על קבר בעלה. כאשר מת ילד, לעיתים תכופות היו חונקים את אמו, דודתו או סבתו, על-מנת להבטיח שרוח בוגרת תלווה את רוח הרפאים של הילד ותדאג לה. ואלו אשר וויתרו כך על חייהם עשו זאת, על-פי-רוב, מרצונם; לאמיתו של דבר, אילו נותרו בחיים מתוך הפרה של המנהג, הייתה האימה מפני זעם רוח הרפאים שוללת מחייהם גם את מעט ההנאות שמהן נהנו האנשים הפרימיטיביים.

87:2.8 (960.2) נהוג היה לשלוח מספר רב של נתינים על-מנת שיתלוו למנהיג מת; עבדים נרצחו עם מות בעליהם, כך שיוכלו לשרתו בארץ הרוחות. תושבי בּוֹרְנֵיאוֹ עדיין מספקים

בן-לוויה למסע; עבד משופד למוות שיערוך את מסע הרוחות לצד בעליו המת. האמונה הייתה שרוחותיהם של הנרצחים התענגו על כך שהרוחות של רוצחיהם תהיינה משועבדות להם; רעיון זה הניע את האדם לעבר צייד הראשים.

87:2.9 (960.3) רוחות הרפאים נהנו לכאורה מריחות המזון; מנחות מזון בסעודות האשכבה היוו לפנים נוהג כלל עולמי. השיטה הפרימיטיבית לברך על המזון לפני אכילתו הייתה כרוכה בהשלכת חתיכת מזון אל האש על-מנת לפייס את הרוחות, תוך מלמול נוסחת קסם.

87:2.10 (960.4) המתים השתמשו לכאורה ברוחות הרפאים של הכלים ושל כלי הנשק אשר היו ברשותם במהלך חייהם. פירושו של שבירת חפץ היה "הריגתו" ובכך שחרור רוח הרפאים שלו, כך שתוכל להמשיך הלאה ולעבור לשרת בארץ רוחות הרפאים. מנחות רכוש הוצעו גם באמצעות שריפת הרכוש או קבורתו. בלוויות של ימי קדם התרחש בזבוז עצום. גזעים מאוחרים יותר הכינו דגמים מנייר והחליפו בטקסי קורבנות המוות הללו חפצים ובני-אדם אמיתיים בציורים. התקדמות כבירה התרחשה בציוויליזציה כאשר ירושת בני המשפחה החליפה את שריפתו וקבורתו של הרכוש. האינדיאנים בני שבט האִירוֹקְוָאי ערכו רפורמות רבות בבזבוז הכרוך בלוויה. ושימור זה של הרכוש הוא אשר אִפשר להם להפוך לאנשים האדומים החזקים ביותר בצפון. האדם המודרני אינו אמור לפחד מפני רוחות הרפאים, ואולם הנוהג הינו חזק, ועדיין עושר ארצי רב נצרך בטקסי לוויה ובטקסי מוות.

3. עבודת האבות הקדמונים

87:3.1 (960.5) התקדמות כת עבודת רוחות הרפאים הפכה את הסגידה לאבות הקדמונים לבלתי-נמנעת, משום שזו הפכה לחוליה המקשרת שבין רוחות הרפאים הפשוטות לרוחות הגבוהות יותר, האלים המצויים בהתפתחות. האלים המוקדמים היו פשוט בני-תמותה מהוללים אשר הלכו לעולמם.

87:3.2 (960.6) במקור היוותה הסגידה לאבות הקדמונים יותר פחד מאשר סגידה, ואולם אמונות מעין אלה בהחלט תרמו להמשך התפשטותם של הפחד מפני רוחות הרפאים והסגידה

להן. המאמינים בכתות המוקדמות של עבודת האבות הקדמונים והרוחות פחדו אפילו לפהק, שמא תחדור באותו רגע רוח רעה לגופם.

87:3.3 (960.7) מנהג אימוץ הילדים נועד להבטיח שמישהו יציע את המנחות שלאחר המוות, המנחות למען שלום הנשמה והתקדמותה. הפרא בילה את חייו בפחד מפני רוחות הרפאים של אחַיו, והקדיש את זמנו הפנוי לתכנון המעבר הבטוח של רוח הרפאים שלו עצמו לאחר המוות.

87:3.4 (960.8) מרבית השבטים קיימו את משתה כל-הנשמות לפחות פעם בשנה. הרומאים קיימו מדי שנה שנים-עשר משתים לכבוד רוחות הרפאים, וכן את הטקסים הנלווים להם. מחצית מן הימים בשנה הוקדשו לטקס מסוג כזה או אחר הקשור בכָּתות הנושנות האלה. קיסר רומי אחד ניסה לערוך רפורמה בנהגים הללו באמצעות צמצום מספר ימי המשתה ל-135 ימים בשנה.

87:3.5 (961.1) כת עבודת רוחות הרפאים הייתה מצויה באבולוציה מתמדת. וכשם שאנשים אלו ראו בעיני רוחם את רוחות הרפאים חולפות ממצב קיום בלתי-שלם לשלב הקיום הגבוה יותר, כך התקדמה הכת בסופו של דבר לסגידה לרוחות ואפילו לאלים. ואולם, בלא תלות באמונות השונות ברוחות מתקדמות יותר, כלל השבטים האמינו ברוחות רפאים במועד כזה או אחר.

4. רוחות רפאים טובות ורעות

87:4.1 (961.2) הפחד מפני רוחות הרפאים היווה את המעיין הנובע של כל הדת בעולם; ובמשך עידנים נאחזו שבטים רבים באמונה הנושנה בסוג אחד של רוחות רפאים. הם לימדו שהאדם זכה למזל טוב כאשר הרוח הייתה מרוצה ולביש-מזל כאשר היא הייתה מרוגזת.

87:4.2 (961.3) עם התרחבות כת הפחד מפני רוחות הרפאים, התבססה ההכרה בסוגים גבוהים יותר של רוחות, רוחות אשר לא ניתן היה לזהותן בוודאות עם בן-אנוש כלשהו. אלה

היו רוחות רפאים בוגרות או מהוללות, רוחות אשר התקדמו מעבר לתחום של ארץ הרוחות, אל המחוזות הגבוהים יותר של עולם הרוחות.

87:4.3 (961.4) הרעיון על שני סוגי רוחות רפאים התקדם ברחבי העולם לאט אך בבטחה. לא נדרש היה להפיץ את הספיריטיזם הדואלי משבט לשבט; הוא הגיח באופן בלתי-תלוי בכל רחבי העולם. העוצמה של רעיון, בעודו משפיע על הדעת האבולוציונית המתרחבת, איננה מצויה במידה שבה הוא מציאותי או הגיוני, אלא במידת החִיוּת שלו ובמידה שבה ניתן ליישמו בקלות ובפשטות באופן כלל עולמי.

87:4.4 (961.5) מאוחר יותר הגה האדם בדמיונו את המושג של סוכנויות על-טבעיות טובות ורעות גם יחד; רוחות מסוימות מעולם לא התפתחו לרמה של רוחות טובות. הפחד המוקדם מפני רוח הרפאים האחת, המונו-ספיריטיזם, החל מתפתח בהדרגה לספיריטיזם דואלי, מושג חדש של שליטה בלתי-נראית בעניינים ארציים. לבסוף הצטיירו המזל הטוב והמזל הרע בתמונה שבה נכללו אלו השולטים בהם. ומשני הסוגים הללו, הקבוצה אשר גרמה לביש-מזל נחשבה כפעילה יותר וכגדולה יותר.

87:4.5 (961.6) כאשר הבשילה לבסוף הדוקטרינה על אודות הרוחות הטובות והרעות, היא הפכה לאמונה הדתית הנפוצה והנחושה ביותר. דואליזם זה ייצג התקדמות דתית-פילוסופית כבירה משום שהוא אִפשר לאדם להסביר הן את המזל הטוב והן את ביש המזל, ובה בעת להאמין בהוויות על-אנושית בעלות התנהגות עקבית במידה מסוימת. ניתן היה לסמוך על כך שהרוחות תהיינה או טובות או רעות; הן לא נחשבו כגחמניות עד תום, כפי שנחשבו רוחות הרפאים המוקדמות של המונו-ספיריטיזם בדתות הפרימיטיביות ביותר. סוף-סוף הצליח האדם להגות כוחות על-אנושיים בעלי התנהגות עקבית, וזו הייתה אחת מתגליות האמת החשובות ביותר בכלל ההיסטוריה של האבולוציה של הדת ובהתרחבות הפילוסופיה האנושית.

87:4.6 (961.7) לעומת זאת, הדת האבולוציונית שילמה מחיר נורא עבור המושג של הספיריטיזם הדואלי. הפילוסופיה האנושית המוקדמת הצליחה ליישב את הסתירה בין עקביות הרוחות לבין תהפוכות הגורל של הזמן, אך ורק באמצעות הנחת קיומם של שני סוגי רוחות, האחד טוב והאחר רע. ובעוד שאמונה זו אכן אפשרה לאדם ליישב את הסתירה בין משתני

המקריות למושג של כוחות על-אנושיים ובלתי-משתנים, מאז הקשתה הדוקטרינה הזו עד מאוד על אנשי הדת להגות את האחדות הקוסמית. באופן כללי, כוחות האופל ניצבו אל מול האלים של הדת האבולוציונית.

87:4.7 (962.1) הטרגדיה בכל זה טמונה בעובדה שכאשר רעיונות אלו מצאו אחיזה בדעתו הפרימיטיבית של האדם, ברחבי העולם לא באמת היו קיימות רוחות רעות או בלתי-הרמוניות. מצב ביש זה לא התפתח עד לאחר מרידתו של קאליגאסטיה ונמשך רק עד לפנטֶקוֹסט. אפילו במאה העשרים, המושג של טוב ורע כגורמים קוסמיים מתואמים חי וקיים בפילוסופיה האנושית; מרבית דתות העולם עדיין נושאות את כתם הלידה התרבותי הזה, שריד לימים הרחוקים שבהם הגיחו כתות עבודת רוחות הרפאים.

5. כת עבודת רוחות הרפאים המתקדמת

87:5.1 (962.2) האדם הפרימיטיבי היה סבור כי לרוחות ולרוחות הרפאים היו זכויות בלתי-מוגבלות כמעט וכי לא היו להן חובות כלל; הוא סבר שהרוחות החשיבו את האדם כבעל חובות רבים וכנעדר כל זכויות. האמונה הייתה כי הרוחות מזלזלות באדם על שום כישלונו המתמיד בביצוע חובותיו הרוחניות. האמונה הכוללת אשר רווחה בקרב האנושות הייתה כי הרוחות הטילו חובה של שירות מתמיד כמחיר לאי-התערבותן בעניינים האנושיים, ואילו התקלה הקטנה ביותר יוחסה לפעילותן. האנשים המוקדמים פחדו כל-כך שמא יישכחו לכבד אל כזה או אחר בכבוד המגיע להם, עד שלאחר שסיימו להקריב קורבנות לכל הרוחות אשר הכירו, הם ערכו סיבוב נוסף לכבוד ה"רוחות הלא-נודעות", וזאת רק ליתר ביטחון.

87:5.2 (962.3) וכעת, לאחר הכת הפשוטה של עבודת רוחות הרפאים, מגיעים מנהגיה של כת עבודת רוחות הרפאים המורכבת-יחסית והמתקדמת יותר, השירות והסגידה לרוחות הגבוהות יותר, ככל שאלה התפתחו בדמיונו של האדם הפרימיטיבי. הטקסים הדתיים חייבים לצעוד יד ביד עם האבולוציה והקדמה של הרוח. הכת המורחבת הייתה לא יותר מאשר אמנות הקיום העצמי, כפי שנעשה בה שימוש בדת ביחס לאמונה בהוויות על-טבעיות,

הסתגלות-עצמית לתנאי הסביבה של הרוח. הארגונים התעשייתיים והצבאיים היוו התאמות לתנאי הסביבה הטבעיים והחברתיים. וכפי שהנישואין נולדו על-מנת לעמוד בדרישות של כפילות מינים, כך התפתח הארגון הדתי בתגובה לאמונה בהוויות רוחניות וכוחות רוח גבוהים יותר. הדת מייצגת את הסתגלות האדם לאשליותיו שלו על אודות המסתורין של המקריות. הפחד מפני הרוח, וכן הסגידה שבאה לאחריו, אומצו כביטוח מפני מזל רע, כמדיניות לשם שגשוג.

87:5.3 (962.4) הפרא מדמיין את הרוחות הטובות ככאלה העוסקות בענייניהן ומבקשות אך מעט מבני האדם. אלה רוחות הרפאים והרוחות הרעות אשר הפרא נדרש לדאוג שתהיינה מרוצות. בהתאם לכך, הקדישו האנשים הפרימיטיביים יותר תשומת לב לרוחותיהם הרעות מאשר לאלה הטובות.

87:5.4 (962.5) לכאורה התקנאו הרוחות הרעות בעיקר בשגשוג האנושי, והשיטה שבה הן התנקמו הייתה השבת פגיעה באמצעות סוכנות אנושית ותוך שימוש בטכניקה של עין הרע. אותו חלק בכת אשר עסק בהימנעות מרוחות עסק רבות בתכסיסי עין הרע. הפחד מפניה הפך לנחלת הכלל כמעט ברחבי העולם. נשים יפות עטו רעלה על-מנת להגן על עצמן מפני עין הרע; לאחר מכן, ניכסו לעצמן מנהג זה נשים רבות אשר ביקשו להיחשב יפות. בשל הפחד הזה מפני הרוחות הרעות, רק לעיתים נדירות הורשו ילדים לשהות בחוץ לאחר רדת החשיכה, והתפילות המוקדמות כללו תמיד את הבקשה "הצילנו מידי עין הרע".

87:5.5 (962.6) הקוראן מקדיש פרק שלם לעין הרע וללחשי קסם, והיהודים האמינו בהם באופן מלא. כלל הכת הפָּאלִית צמחה כהגנה מפני עין הרע. הסברה הייתה שאברי הרבייה היו הפֶּטיש היחיד אשר גרם לה לאבד מכוחה. מן העין הרע צמחו האמונות הטפלות הראשונות על סימון ילדים לפני הלידה, הטבעות אימהיות, ובזמן מסוים הייתה הכת כמעט כלל עולמית.

87:5.6 (963.1) הקנאה הינה תכונה אנושית בעלת שורשים עמוקים; לפיכך שֵׁייך אותה האדם הפרימיטיבי לאלים הראשונים שלו. ומכיוון שהאדם נהג להונות את רוחות הרפאים, הוא החל במהרה להונות גם את הרוחות. וכך הוא אמר, "אם הרוחות מקנאות ביופיינו ובעושרנו, הבה נטיל בעצמנו מום ונמעיט בדיבור על אודות הצלחתנו". לפיכך, הענווה בראשיתה לא הייתה בבחינת השפלה של האגו, אלא ניסיון להערים על הרוחות אחוזות הקנאה ולהונות אותן.

87:5.7 (963.2) השיטה שבה עשו שימוש על-מנת למנוע מן הרוחות מלקנא בשגשוג האנושי הייתה להכפיש אדם או חפץ בר-מזל או אהוב. זה היה המקור לנוהג להפחית מן המחמאות באשר לאדם עצמו או למשפחתו, נוהג אשר התפתח, בסופו של דבר, לכדי צניעות, איפוק ונימוס תרבותיים. ומאותם מניעים נהוג היה להיראות מכוערים. היופי היווה מושא לקנאת הרוחות; הוא רמז על חטא הגאווה האנושי. הפרא ביקש לעצמו שם מכוער. תכונה זו של הכת עמדה כמכשול כביר בדרך להתפתחותה של האמנות, ובמשך זמן רב הותירה את העולם עגמומי ומכוער.

87:5.8 (963.3) תחת כת עבודת רוחות הרפאים היו החיים, במקרה הטוב, הימור, תוצאה של השליטה ברוח. עתידו של האדם לא היה תוצאה של מאמץ, חריצות או כישרון, אלא במקרה שנעשה באלו שימוש על-מנת להשפיע על הרוחות. הטקסים לפיוס הרוחות היוו עול כבד והפכו את החיים למעמסה, ולמעשה לבלתי-נסבלים. מעידן לעידן ומדור לדור, גזע אחר גזע ניסה לשפר את הדוקטרינה הזו הנוגעת לרוחות-רפאים עליונות, ואולם אף דור לא העז עדיין לדחות אותה במלואה.

87:5.9 (963.4) כוונותיהן ורצונותיהן של הרוחות נלמדו באמצעות אותות, אוֹרַקְלִים וסימנים. והמסרים הללו מן הרוחות פורשו באמצעות חיזוי, נבואה, קסם, ניסיונות ואסטרולוגיה. כלל הכת הייתה בבחינת תכנית אשר נועדה לפייס, לרצות ולשחד את הרוחות באמצעות השוחד המוסווה הזה.

87:5.10 (963.5) וכך צמחה לה פילוסופיית עולם חדשה ומורחבת אשר כללה את:

87:5.11 (963.6) 1. החובה – אותם דברים אשר חייבים לעשותם על-מנת לשמור את הרוחות בצד האוהד, או לפחות במעמד ניטראלי.

87:5.12 (963.7) 2. זכות – ההתנהגות והטקסים הנכונים אשר מיועדים לרתום באופן פעיל את הרוחות לאינטרסים של האדם.

87:5.13 (963.8) 3. אמת – ההבנה הנכונה של הרוחות ושל הגישה הנכונה כלפיהן, וכן בנוגע לחיים ולמוות.

87:5.14 (963.9) אנשי קדם ביקשו לדעת את העתיד לא רק מתוך סקרנות גרידא; הם רצו להימנע ממזל ביש. החיזוי היה פשוט ניסיון להימנע מצרות. בזמנים הללו נחשבו החלומות לנבואיים, בעוד שכל דבר שמחוץ לשגרה נחשב כאות. ואפילו כיום, קללה רובצת על הגזעים המתורבתים בדמות האמונה בסימנים, באותות ובשרידים אחרים של אמונה טפלה מימי כתות רוחות הרפאים הנושנות. האדם נוטש לאט, מאוד לאט, את השיטות האלה אשר עמן העפיל בהדרגה ומתוך כאב בסולם האבולוציוני של החיים.

6. כפייה וגירוש שדים

87:6.1 (963.10) כאשר בני האדם האמינו אך ורק ברוחות, היו הטקסים הדתיים יותר אישיים, פחות מאורגנים, ואולם ההכרה ברוחות הגבוהות יותר דרשה את השימוש ב"שיטות רוחניות גבוהות יותר" בשעה שהתמודדו איתן. ניסיון זה לשיפור הטכניקה לפיוסן של הרוחות ולהרחבתה, הוביל במישרין ליצירתן של הגנות מפני הרוחות. האדם אכן חש חסר-ישע אל מול הכוחות הבלתי-נשלטים הפועלים בחיים הארציים, ותחושת הנחיתות שלו הובילה אותו לנסות ולבקש התאמה כלשהי של פיצוי, טכניקה כלשהי שבאמצעותה יוכל להשוות את סיכויי ההצלחה במאבקו החד-צדדי של האדם מול הקוסמוס.

87:6.2 (964.1) בימיה המוקדמים של הכת, מאמציו של האדם להשפיע על רוח הרפאים הסתכמו בפיוס, בניסיונות לשחדה על-מנת להימנע מביש-מזל. עם ההתקדמות שחלה באבולוציה של כת עבודת רוחות הרפאים אל עבר המושג של רוחות טובות, כמו גם רוחות רעות, כוונו הטקסים הללו אל עבר ניסיונות חיוביים יותר, ניסיונות להשיג מזל טוב. דתו של האדם לא הייתה עוד שלילית לגמרי, והוא אף לא עצר בניסיונות להשיג מזל טוב; תוך זמן קצר הוא החל להגות תכניות שבאמצעותן יוכל לאלץ את הרוחות לשתף פעולה. לא עוד יעמוד איש הדת חסר הגנה אל מול דרישותיהן הבלתי-פוסקות של רוחות הרפאים שהוא עצמו הגה; הפרא מתחיל להמציא כלֵי נשק אשר באמצעותם יהיה ביכולתו לאלץ את הרוח לפעול ולהכריחה לסייע בעדו.

87:6.3 (964.2) מאמצי ההגנה הראשונים של האדם כוונו כנגד רוחות הרפאים. בחלוף העידנים, החלו החיים להגות שיטות אשר באמצעותן יוכלו לעמוד בפני המתים. פותחו טכניקות רבות אשר נועדו להפחיד רוחות רפאים ולגרשן, וביניהן ניתן לציין את הבאות:

87:6.4 (964.3) 1. עריפת הראש וקשירת הגוף בקבר.

87:6.5 (964.4) 2. סקילת בית המת באבנים.

87:6.6 (964.5) 3. סירוס הגופה או שבירת רגליה.

87:6.7 (964.6) 4. קבורה מתחת לגל אבנים, אחד מן המקורות לאבן המצבה המודרנית.

87:6.8 (964.7) 5. שריפה, המצאה מאוחרת יותר אשר נועדה למנוע מרוחות הרפאים לגרום צרות.

87:6.9 (964.8) 6. השלכת הגופה לים.

87:6.10 (964.9) 7. הפקרת הגופה בטבע על-מנת שתיאכל על-ידי חיות הבר.

87:6.11 (964.10) הרוחות הופרעו ונבהלו לכאורה כתוצאה מרעש; הצעקות, הפעמונים והתופים הרחיקו אותן מעִם החיים; והשיטות הנושנות האלה עדיין נהוגות כעין אופנה ב"טקסי אשכבה" למתים. על-מנת לסלק רוחות רפאים בלתי-רצויות נעשה שימוש בשיקויים בעלי ריח איום ונורא. ציורים מזוויעים של הרוחות נבנו מתוך מטרה שהן תנוסנה על נפשן בבהלה בשעה שתראינה את עצמן. האמונה הרווחת הייתה שכלבים יכולים לחוש ברוחות רפאים מתקרבות, ושהם מיללים כאות אזהרה; וכן כי תרנגולים היו קוראים עם התקרבותן. השימוש בתרנגול בשבשבת מזג האוויר מנציחה אמונה טפלה זו.

87:6.12 (964.11) המים נחשבו כהגנה הטובה היותר מפני הרוחות. מים קדושים, מים שבהם טבלו הכוהנים את רגליהם, היו טובים מכל המים האחרים. האמונה הייתה כי הן המים והן האש משמשים כמחסומים בלתי-עבירים לרוחות הרפאים. הרומאים נשאו מים שלוש פעמים מסביב לגופה; במאה העשרים מזליפים מים קדושים על הגוף, ונטילת ידיים בבית העלמין עדיין הינה טקס שגור בקרב היהודים. הטבילה הייתה חלק מטקס המים המאוחר יותר; הרחצה הפרימיטיבית הייתה טקס דתי. אך ורק לאחרונה הפכה הרחצה למנהג של ניקיון.

87:6.13 (964.12) ואולם האדם לא עצר בשלב של הכפייה על רוחות הרפאים; באמצעות טקסים דתיים ומנהגים אחרים הוא החל עד מהרה לנסות לחייב את הרוחות לפעול. גירוש שדים היה השימוש ברוח אחת על-מנת לשלוט ברוח אחרת או לגרש אותה, ובטקטיקות האלה נעשו אף שימוש על-מנת להפחיד רוחות רפאים ורוחות. מושג הספיריטיזם-הדואלי, על אודות כוחות הטוב והרשע, הקנה לאדם הזדמנויות רבות לעמֵת סוכנות אחת אל מול אחרת, וזאת משום שאם אדם רב-עוצמה יכול להכניע אדם חלש יותר, כך בוודאי רוח חזקה תוכל לשלוט ברוח רפאים נחותה ממנה. הקללות הפרימיטיביות היוו מנהג של כפייה אשר נועד להפחיד רוחות פחותות. מאוחר יותר, התפשט מנהג זה לכלל הפטרת קללות על אויבים.

87:6.14 (965.1) במשך זמן רב שררה האמונה שבאמצעות שימוש במוסכמות העתיקות יותר, ניתן להכריח את הרוחות ואת האלים-למחצה לפעול באופן רצוי. האדם המודרני חוטא באותו הליך. אתם פונים זה אל זה בשפה היומיומית המקובלת, ואולם, כאשר אתם פונים להתפלל, אתם חוזרים ומשתמשים בסגנון אשר שייך לדור אחר, סגנון המכונה כבד-ראש.

87:6.15 (965.2) הדוקטרינה הזו אף מסבירה טקסים דתיים רבים בעלי אופי מיני שבהם הייתה משום חזרה לאחור, כדוגמת הזנות במקדשים. החזרות האלה אל המנהגים הפרימיטיביים נחשבו כהגנה בטוחה מפני אסונות רבים. ועבור האנשים פשוטי הדעת הללו היו כל המעשים הללו נעדרים לחלוטין ממה שעשוי האדם המודרני לכנות הפקרות.

87:6.16 (965.3) לאחר מכן הגיע הנוהג לנדור נדרים טקסיים, ובמהרה לאחריו הגיעו ההבטחות הדתיות והשבועות הקדושות. למרבית הנדרים הללו נלוו עינויים-עצמיים והטלת מומים עצמיים; ולאחר מכן נלוו להם תעניות ותפילות. המניעה העצמית נחשבה בהמשך כשיטת כפייה בטוחה; והדבר היה נכון במיוחד בכל הנוגע להדחקה המינית. וכך פיתח האדם הפרימיטיבי סגפנות מובחנת במנהגיו הדתיים, אמונה ביעילות העינוי העצמי והמניעה העצמית כטקסים אשר בכוחם לכפות את הרוחות הסרבניות להגיב באופן אוהד לכל הסבל והמניעה הללו.

87:6.17 (965.4) האדם המודרני אינו מנסה עוד לכפות על הרוחות במופגן, אף כי הוא עדיין מפגין נטייה לשאת ולתת עם האלוהות. והוא עדיין מקלל, נוקש על עץ, מצליב אצבעות

ומפטיר לאחר היריקה אמרה שחוקה; לפנים הייתה זו נוסחת קסם.

7. טבע עבודת הכָּתוֹת

87:7.1 (965.5) הארגון החברתי מסוג הכת נשמר משום שהוא סיפק סִימְבּוֹלִיזְם לשימור ולגירוי הרגשות המוסריים והנאמנויות הדתיות. הכת צמחה ממסורות "המשפחות הנושנות" והונצחה כארגון מבוסס; לכל המשפחות יש כת מסוג כזה או אחר. כל אידיאל מעורר השראה מבקש לעצמו סִימְבּוֹלִיזְם אשר ינציח אותו – מחפש שיטת ביטוי תרבותית אשר תבטיח את ההישרדות ותעצים את ההכרה – והכת משיגה זאת הודות לטיפוח הרגש ולסיפוקו.

87:7.2 (965.6) למן שחר הציוויליזציה, כל תנועה מושכת של תרבות חברתית או של קדמה דתית פיתחה לעצמה פולחן, טקס סמלי. ככל שפולחן זה צמח באופן יותר בלתי-מודע, כן התחזקה אחיזתו בקרב מאמיניו. הכת שימרה את הרגשנות וסיפקה את הרגש, אך מאז ומעולם הייתה היא המכשול הגדול ביותר לבנייתה מחדש של החברה ולקדמה הרוחנית.

87:7.3 (965.7) אף-על-פי שהכת עכבה תמיד את הקדמה החברתית, מצער הדבר שלרבים מן המאמינים המודרניים בסטנדרטים מוסריים ובאידיאלים רוחניים אין כל סימבוליזם הולם – אין להם כת של תמיכה הדדית – שום דבר להשתייך אליו. ואולם, לא ניתן לייצר כת דתית; היא חייבת לצמוח. ובשום שתי קבוצות לא יהיו אלו זהים, אלא אם טקסיהן עברו סטנדרטיזציה שרירותית מטעם גורם של סמכות.

87:7.4 (965.8) הכת הנוצרית המוקדמת הייתה הפולחן היעיל, המושך והמתמשך ביותר אשר נהגה או נבנה מאז ומעולם, אך הרבה מערכה הושמד במהלך עידן המדעי, עקב השמדתן של כה רבות מאמונות הבסיס המקוריות שלה. הכת הנוצרית איבדה מחיוניותה בשל האובדן של רבים מרעיונותיה הבסיסיים.

87:7.5 (965.9) בעבר, כאשר הכת ניחנה בגמישות, האמת צמחה במהירות והתרחבה באופן חופשי, הסימבוליזם ניתן היה להרחבה. אמת שופעת וכת ברת-התאמה תרמו למהירות

ההתפתחות החברתית. כת נעדרת משמעות משחיתה את הדת כאשר היא מנסה להחליף את הפילוסופיה ולשעבד את ההיגיון; הכת האותנטית צומחת.

87:7.6 (966.1) ללא קשר לחסרונות ולמכשולים, כל התגלות חדשה של אמת הצמיחה כת חדשה, ואפילו ההצגה-מחדש של דתו של ישוע חייבת לפתח סימבוליזם חדש והולם. האדם המודרני חייב למצוא סימבוליזם הולם כלשהו לרעיונות, לאידיאלים ולנאמנות החדשים והמתרחבים שלו. סמל מורחב זה חייב לצמוח מתוך החיים הדתיים, מתוך ההתנסות הרוחנית. וסימבוליזם גבוה יותר זה, של ציוויליזציה גבוהה יותר, חייב להתבסס על מושג אבהותו של האל ולהתמלא באידיאל רב העוצמה של אחוות האדם.

87:7.7 (966.2) הכתות הישנות היו מדי אגוצנטריות; הכתות החדשות חייבות לצמוח מתוך אהבה הנתונה בפעולה. בדומה לכת הישנה, על הכת החדשה לעודד רגשיות, לספק את הרגשות ולקדם נאמנות; אך בנוסף לזאת היא צריכה גם: לאפשר את ההתקדמות הרוחנית, להעצים את המשמעויות הקוסמיות, להרחיב את ערכי המוסר, לעודד את ההתפתחות החברתית ולהמריץ סוג גבוה של חיים דתיים אישיים. על הכת החדשה לספק עבור החיים מטרות עילאיות, הן של הזמן והן של הנצח – מטרות חברתיות כמו גם רוחניות.

87:7.8 (966.3) שום כת איננה מסוגלת להחזיק מעמד ולתרום לקדמה של הציוויליזציה החברתית ולהישג הרוחני של היחיד, אלא אם כן היא מבוססת על משמעותו הביולוגית, החברתית והדתית של הבית. כת שורדת חייבת לסמל את מה שהינו תמידי בנוכחות השינוי הבלתי-פוסק; היא חייבת להלל את מה שמאחד את זרם המטמורפוזה החברתית המשתנה-לעולם. היא חייבת להכיר משמעויות של אמת, לרומם מערכות יחסים יפות ולהלל את ערכיה הטובים של נאצלות אמיתית.

87:7.9 (966.4) ואולם, הקושי הכביר במציאתו של סימבוליזם חדש ומספק טמון בכך שהאדם המודרני, כקבוצה, דבֵק בגישה מדעית, נמנע מאמונות טפלות וסולד מן הבורות, בעוד שכיחידים, כל בני האדם כמהים למסתורין ומעריצים את הבלתי-נודע. שום כת לא תוכל לשרוד, אם כן, אלא אם תגשים מסתורין-על כלשהו ותסתיר דבר-מה ראוי ובלתי ניתן להשגה. שוב, הסימבוליזם החדש חייב להיות משמעותי לא רק עבור הקבוצה, אלא מוכרח להיות גם בעל-משמעות עבור היחיד. הצורות של כל סימבוליזם שימושי חייבות להיות כאלה

שאותן יכול היחיד לבצע מיוזמתו שלו, ושמהן הוא יכול ליהנות גם בחברת חבריו. אילו יכולה הייתה הכת החדשה להיות רק דינאמית ולא סטאטית, ייתכן שהיא הייתה יכולה באמת לתרום משהו ראוי לקדמה של האנושות, הן מבחינה ארצית והן מבחינה רוחנית.

87:7.10 (966.5) ואולם, הכת – סימבוליזם של פולחן, סיסמאות או מטרות – לא תוכל לתפקד אם תהיה מורכבת מדי. והיא חייבת לכלול את הדרישה למסירות, את תגובת הנאמנות. כל דת יעילה תפַתח תמיד סימבוליזם ראוי, וטוב אם מאמיניה יִמְנעו את התמצקותו של פולחן כזה לכדי טקסים סטראוטיפיים מעַוותים, מעוותים ומדכאים, כאלה אשר יכולים אך ורק לעכב ולסכל את כלל הקדמה החברתית, המוסרית והרוחנית. שום כת לא תוכל לשרוד אם היא מעכבת את הצמיחה המוסרית ונכשלת בטיפוח הקדמה הרוחנית. הכת הינה המבנה השלדי אשר סביבו צומח הגוף החי והדינאמי של התנסות רוחנית אישית – דת אמיתית.

87:7.11 (966.6) [הוצג על-ידי כוכב ערב זוהרת של נבאדון.]

>> מסמך 87 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 89 <<

מסמך 88

פְּטִישים, קמיעות וקסם

88:0.1 (967.1) המושג של חדירת רוח אל תוך חפץ דומם, בעל-חיים או בן-אדם, מהווה אמונה עתיקה ומכובדת ביותר אשר שררה למן תחילת התפתחות הדת. הדוקטרינה של הדיבוק בידי רוח הינה לא יותר ולא פחות מאשר **פְּטִישִיזְם**. הפרא איננו סוגד בהכרח לפטיש; הוא סוגד ומעריץ את הרוח השוכנת בפטיש, והוא עושה כן באופן הגיוני ביותר.

88:0.2 (967.2) בתחילה רווחה האמונה כי הרוח של הפטיש הייתה רוחו של אדם מת; לאחר מכן סברו כי בפטישים שכנו הרוחות הגבוהות יותר. וכך, בסופו של דבר ספגה אל תוכה כת הפטישים את כלל הרעיונות הפרימיטיביים על אודות רוחות רפאים, נשמות, רוחות ודיבוק בידי שדים.

1. האמונה בפטישים

88:1.1 (967.3) מאז ומעולם ביקש האדם הפרימיטיבי להפוך כל דבר יוצא-דופן לפטיש; והמקרה, אפוא, היה המקור לפטישים למכביר. אדם חולה, דבר-מה מתרחש, והאדם מבריא. אותו דבר נכון לגבי המוניטין של תרופות רבות ושל צורות ריפוי מחלות המבוססות על המקריות. לעצמים אשר נקשרו לחלומות היה סיכוי טוב להפוך לפטישים. הרי גועש הפכו

לפטישים, אך לא הרים רגילים; כוכבי שביט, אך לא כוכבים. האנשים המוקדמים סברו כי הכוכבים הנופלים והמטאורים מעידים על הגעתן לכדור הארץ של רוחות מבקרות מיוחדות.

88:1.2 (967.4) הפטישים הראשונים היו חלוקי נחל בעלי סימונים מיוחדים, ומני אז ביקש לו האדם "אבנים קדושות"; מחרוזת של חרוזים הייתה פעם אוסף של אבנים קדושות, סוללת לחשים. שבטים רבים היו בעליהן של אבנים קדושות, ואולם מעט מהן שרדו כפי ששרדו הכָּעַבָּה והאבן של סְקוֹן. המים והאש נמנו אף הם על הפטישים המוקדמים, ועדיין שורדות עבודת האש לצד האמונה במים קדושים.

88:1.3 (967.5) פטישים של עצים היוו התפתחות מאוחרת יותר, ואולם בקרב שבטים מסוימים הובילה התמשכות עבודת הטבע אל האמונה בקמעות שבהן שוכנת רוח טבע כזו או אחרת. כאשר צמחים ופירות הפכו לפטישים, הם היו בבחינת טאבו כמזון. התפוח היה בין הראשונים ליפול תחת הקטגוריה הזו; עַמֵּי הלָבָאנְט מעולם לא אכלו אותו.

88:1.4 (967.6) אם בעל-חיים אכל בשר אדם, הוא הפך לפטיש. באופן הזה הפך הכלב לבעל החיים הקדוש של הפרסים. אם הפטיש הינו בעל-חיים ורוח הרפאים שוכנת לעולם בקרבו, כי אז עשוי הפטישיזם להתקרב באופן גבולי אל גלגול הנשמות. במובנים רבים קינאו הפראים בבעלי-חיים; הם לא חשו נעלים עליהם ונקראו לעיתים קרובות על שם חיות הפרא המועדפות עליהם.

88:1.5 (967.7) לאחר שבעלי-חיים הפכו לפטישים, הגיעו הטאבו על אכילת בשר בעל החיים שהינו פטיש. בשל דמיונם לאדם, במוקדם הפכו הקופים דמויי-אדם והקופים לבעלי-חיים של פטיש; לאחר מכן, נחשבו ככאלה גם נחשים, בעלי-כנף וחזירים. בתקופה מסוימת נחשבה הפרה לפטיש, ובעוד שעל החלב חל טאבו, נחשבו ההפרשות כמוערכות ביותר. הנחש היה נערץ בפלשתינה, במיוחד בעיני הפניקים, אשר יחד עם היהודים, ראו בו את השופר של הרוחות הרעות. אפילו אנשים מודרניים רבים מאמינים בכוחות הלחש של זוחלים. למן חצי האי ערב והלאה, דרך הודו, ועד לריקוד הנחש של אדומי העור של שבט המוקי, הנחש היה נערץ.

88:1.6 (968.1) ימים מסוימים בשבוע היוו פטישים. במשך עידנים נחשב יום שישי ליום של ביש-מזל, והמספר שלוש-עשרה כמספר של רשע. מספרי המזל, שלוש ושבע, הגיעו

מהתגלויות מאוחרות יותר; המספר ארבע היה מספר המזל של האדם הפרימיטיבי, והוא נגזר מכך שהכיר במוקדם את ארבעת כיווני המצפן. מניית בקר, או כל רכוש אחר, נחשבה לפעולה של ביש-מזל; אנשי קדם התנגדו תמיד למִפקד, לכך "שימנו את העם".

88:1.7 (968.2) האדם הפרימיטיבי לא הפך את המין לפטיש יתר-על-המידה; פונקציית הרבייה קיבלה אך ורק כמות מוגבלת של תשומת-לב. הפרא היה בעל מנטאליות טבעית, ולא היה מגונה או שטוּף זימה.

88:1.8 (968.3) הרוק היווה פטיש רב-עוצמה; ניתן היה לסלק שדים אגב יריקה על אדם. כאשר אדם זקן או נעלה ירק על מישהו, נחשבה פעולה זו למחמאה העילאית. חלקים מגוף האדם נחשבו לפטישים בפוטנציה, ובמיוחד השיער והציפורניים. הציפורניים הארוכות של המנהיגים נחשבו לפרס רב-ערך, וכאשר נקצצו נחשבו לפטיש רב-עוצמה. בימים מאוחרים יותר, תרמה האמונה בפטיש הגולגולת במידה רבה לציד הראשים. חבל הטבור נחשב לפטיש יקר-ערך; ואפילו כיום הוא נחשב ככזה באפריקה. הצעצוע הראשון של המין האנושי היה חבל טבור משומר. כאשר קבעו בתוכו פנינים, כפי שנהוג היה לעשות לעיתים תכופות, היווה זה את המחרוזת הראשונה של אדם.

88:1.9 (968.4) ילדים בעלי גיבנת וילדים נכים נחשבו לפטישים; המשוגעים נחשבו כמוכי-ירח. האדם הפרימיטיבי לא מסוגל היה להבחין בין גאונות לבין שיגעון; את האידיוטים או שהיכו למוות או שהעריצו כאישיויות פטיש. ההיסטֶריה נתנה יותר ויותר תוקף לאמונות הרווחות בכישוף; חולי האפילפסיה שימשו לעתים תכופות ככוהנים וכמרפאים. השֶכרות נחשבה כצורה של דיבוק על-ידי רוח; כאשר הפרא השתולל, הוא שם עלֶה בשיערו על-מנת לפטור את עצמו מאחראיות למעשיו. רעלים וחומרים משכרים הפכו לפטישים; הם נחשבו כדברים שנועדו להיות אחוזי דיבוק.

88:1.10 (968.5) אנשים רבים ראו בְּגאונים אישיויות פטיש אשר אחזה בהם רוח חָכָמה. ובמהרה למדו בני האדם המוכשרים הללו להשתמש במרמה ובתכסיסים על-מנת לקדם את האינטרסים האנוכיים שלהם. אדם פטיש נחשב ליותר מבן-אנוש; הוא היה אלוהי, ואפילו נחשב כמי שאיננו יכול לטעות. וכך, בסופו של דבר, קיבלו לידיהם מנהיגים, מלכים, כוהנים, נביאים ושליטי כנסייה כוח רב, והפעילו סמכות בלתי-מוגבלת.

2. האבולוציה של הפטיש

(968.6) 88:2.1 רוחות הרפאים העדיפו, לכאורה, לשכון בחפץ כלשהו אשר השתייך להן בזמן שהן חיו בגוף בשר ודם. אמונה זו מסבירה את יעילותן של מזכרות מודרניות רבות. אנשי קדם העריצו מאז ומעולם את עצמות מנהיגיהם, ושרידי השלד של קדושים וגיבורים עדיין גורמים לרבים להתיירא מפניהם מתוך אמונה טפלה. ואפילו כיום, אנשים עולים לרגל לקבריהם של בני-אדם דגולים.

(968.7) 88:2.2 האמונה במזכרות צמחה מתוך כת עבודת הפטיש הנושנה. המזכרות של הדתות המודרניות מייצגות את הניסיון להצדיק באופן הגיוני את הפטיש של הפרא, ובכך לרומם אותו למקום של ערך ומכובדות במערכות הדת המודרניות. האמונה בפטישים ובקסמים נחשבת לעבודת אלילים, ואולם, לכאורה ראוי הדבר לקבל מזכרות וניסים.

(969.1) 88:2.3 האח – מקום בעירת אש – הפכה פחות או יותר לפטיש, למקום קדוש. בתחילה היו המקומות הקדושים והמקדשים בבחינת פטישים הואיל והמתים נקברו בהם. אוהל המועד של העברים רוּמָם בידי משה אל מקום שבו שכן פטיש-על, המושג דאז על אודות חוק האל. ואולם, בני ישראל מעולם לא וויתרו על האמונה הכנענית הייחודית במזבח האבן: "וְהָאֶבֶן הַזֹּאת, אֲשֶׁר שַׂמְתִּיהַ מַצֵּבָה, תהא בֵּית אלוהִים." הם האמינו באמת ובתמים שרוח אלוהיהם אכן שכנה במזבחות אבן מעין אלה, אשר לאמיתו של דבר היו פטישים.

(969.2) 88:2.4 התמונות המוקדמות ביותר נוצרו על-מנת לשמר את הופעתם של המתים המהוללים ואת זיכרונם; לאמיתו של דבר, הם היוו אנדרטאות. אלילים היוו עידון של הפטישיזם. האנשים הפרימיטיביים האמינו שטקס הקדשה גורם לרוח לחדור אל תוך התמונה; ובדומה לכך, כאשר עצמים מסוימים קיבלו ברכה, הם הפכו לקמיעות.

(969.3) 88:2.5 בנוסף לדיבֵּר השני בקוד המוסרי העתיק של דאלאמטיה, ניסה משה לשלוט בעבודת הפטיש בקרב העברים. הוא הנחה בקפדנות שלא יכינו שום תמונה אשר אותה ניתן להקדיש כפטיש. בפשטות אמר הוא, "לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל וְכָל תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל

וַאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתָּחַת וַאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ." ואף כי דיבר זה עיכב במידה רבה את האמנות בקרב היהודים, הוא אכן הפחית את עבודת הפטיש. ואולם, משה היה נבון מכדי לנסות להחליף באופן פתאומי את הפטישים הנושנים, ולפיכך הסכים למקם מזכרות מסוימות בתוך ארון הברית, אשר שימש כמזבח מלחמה וכמקדש דתי במשולב.

88:2.6 (969.4) בסופו של דבר הפכו מילים לפטישים, ובייחוד אלה אשר נחשבו למילותיו של האל; באופן זה הפכו ספרי הקודש של דתות רבות לבתי-כלא של פטיש אשר בהם כלוא דמיונו הרוחני של האדם. אותו מאמץ של משה כנגד הפטישים הפך לפטיש העילאי; לאחר מכן נעשה שימוש בדיבֵּר שלו על-מנת ללעוג לאמנות ולעכב את ההנאה ואת הערצת היפה.

88:2.7 (969.5) בימי קדם הייתה מילת הפטיש של הסמכות **לְדוקטרינה** מעוררת-פחד, הרודן האיום ביותר מכל העריצים אשר משעבדים את האדם. פטיש של דוקטרינה יניע אדם לבגוד בעצמו וליפול טרף לציפורני צרות האופקים, הפנאטיות, האמונה הטפלה, חוסר הסובלנות ומעשי האכזריות הברבריים והמפלצתיים ביותר. הכבוד המודרני לחכמה ולאמת אינו אלא הבריחה – אשר התרחשה אך לאחרונה – מן הנטיות לעשיית-פטישים, הלאה עד לרמות הגבוהות יותר של החשיבה וההיגיון. בנוגע לכתבי הפטיש אשר הצטברו, ואשר אנשי דת שונים מתייחסים אליהם כאל **ספרי קודש**, האמונה היא לא רק שמה שנכלל בספר הינו אמת, אלא גם שכל האמיתות מצויות בספר. אם אירע שאחד מכתבי הקודש הללו התייחס לכדור הארץ כאל שטוח, כי אז במשך דורות ארוכים מסרבים אנשים אשר לכל דבר ועניין הינם בריאים בנפשם, לקבל את ההוכחות החותכות לכך שהפלנטה עגולה.

88:2.8 (969.6) הנוהג לפתוח את אחד מכתבי הקודש הללו, לתת לעין ליפול באקראי על פסקה, ולאחר מכן להחליט על-פיה החלטות חשובות לגבי החיים או לגבי פרויקטים, אינה אלא פטישיזם גמור. שבועה ב"ספר קדוש", או שבועה בעצם נערץ כזה או אחר, הינה צורה מעודנת של פטישיזם.

88:2.9 (969.7) ואולם, הדבר אכן מייצג התקדמות אבולוציונית, ההתקדמות מפחד הפטיש מפני ציפורניו הקצוצות של מנהיג פראי ועד להערצה של אוסף של מכתבים, חוקים, אגדות, אלֶגוריות, מיתוסים, שירים ודברי ימים, אשר אחרי-ככלות הכול משקפים את חוכמת המוסר

אשר לוקטה במשך מאות רבות של שנים, לפחות עד למועד ולאירוע ליקוטם לכדי "ספר קדוש".

88:2.10 (970.1) על-מנת שתהפוכנה לפטישים, היו מילים נדרשות להיחשב כבעלות השראה, והתפילה לאל, תוך שימוש בכתבים אשר קיבלו לכאורה השראה אלוהית, הובילה במישרין לכינונה של **סמכות** הכנסייה; זאת בעוד שהאבולוציה של צורות אזרחיות הובילה להתגשמותה של **סמכות** המדינה.

3. טוֹטֶמִיזְם

88:3.1 (970.2) הפטישיזם עבר כחוט השני דרך כל הפָּתות הפרימיטיביות, למן האמונה הקדומה ביותר באבנים קדושות, דרך עבודת אלילים, קניבליזם ופולחן הטבע ועד לטוֹטֶמִיזְם.

88:3.2 (970.3) טוטמיזם הינו שילוב בין מנהגים חברתיים לבין מנהגים דתיים. הסברה המקורית הייתה כי כיבוד בעל החיים של הטוטם, אשר הינו ממקור ביולוגי לכאורה, מבטיחה את אספקת המזון. הטוטמים היו בעת ובעונה אחת הן סמלי הקבוצה והן האל של חבריהּ. אל מעין זה היווה התגלמות אישית של החמולה. טוטמיזם היה שלב אחד בניסיון לְחַבְּרֵת את הדת, אשר אחרת הייתה אישית לכל דבר ועניין. בסופו של דבר התפתח הטוטם לכדי הדגל, או הסמל הלאומי, של העמים המודרניים השונים.

88:3.3 (970.4) שק של פטישים, תיק רפואי, היה שק אשר הכיל מגוון מכובד של חפצים אשר רוח-חדרה-לתוכם, והמרפא של ימי קדם מעולם לא הרשה לתיק שלו, לסמל עוצמתו, לגעת באדמה. בדומה לכך, עמים מתורבתים במאה העשרים מוודאים שדגליהם, סמלי מודעותם הלאומית, לעולם לא ייגעו בקרקע.

88:3.4 (970.5) סמלי התפקיד של הכוהנים והמלכים נחשבו לבסוף כפטישים, ועליונות הפטיש של המדינה עבר דרך שלבי התפתחות רבים, מן החמולות לשבטים, מן הריבונות-הכפיפה לריבונות, מן הטוטמים לדגלים. מלכי פטיש שלטו מתוקף "זכות אלוהית", והתקבלו צורות ממשל רבות אחרות. בני-אדם אף יצרו פטיש מן הדמוקרטיה, מן הרוממות

וההערצה לרעיונותיו של האדם הפשוט, אשר כאשר מצורפים יחדיו הם מכונים "דעת הציבור". דעתו של אדם אחד, כשלעצמה, איננה שווה הרבה, אך כאשר אנשים רבים פועלים יחד כדמוקרטיה, נחשב אותו שיקול דעת בינוני לבורר של צדק ולאמת המידה של צדיקות.

4. קסם

88:4.1 (970.6) האדם המתורבת תוקף את הבעיות של סביבה מציאותית באמצעות המדע שלו; האדם הפרא ניסה לפתור את בעיות האמת של סביבה דמיונית שבה מצויות רוחות רפאים באמצעות הקסם. קסם היה הטכניקה שבה תפעלו את סביבת הרוחות המשוערת, אשר פעולתה הסבירה ללא-הרף את אשר לא ניתן להסבירו; הייתה זו האמנות של קבלת שיתוף הפעולה מרצון של הרוחות ושל הכפייה עליהן לסייע גם שלא-מרצונן באמצעות שימוש בפטישים וברוחות אחרות חזקות יותר.

88:4.2 (970.7) מטרתם של הקסם, הכישוף וההעלאה באוב הייתה כפולה:

88:4.3 (970.8) 1. להבטיח תובנה אל תוך העתיד.

88:4.4 (970.9) 2. להשפיע באופן רצוי על הסביבה.

88:4.5 (970.10) מטרותיו של המדע זהות לאלו של הקסם. האנושות מתקדמת מן הקסם אל המדע, אך לא תוך הגות והגיון, אלא דווקא דרך התנסות ממושכת, בהדרגה ומתוך כאב. האדם נסוג לאיטו אל עבר האמת, הוא החל בשגיאה, המשיך בשגיאה וכעת הוא מגיע אל סף האמת. רק עם הגעת השיטה המדעית הוא החל לִפְנות קדימה. ואולם, האדם הפרימיטיבי היה חייב לנסות או להיכחד.

88:4.6 (970.11) המשיכה שבאמונה הטפלה המוקדמת הייתה אימהּ הורתהּ של הסקרנות המדעית המאוחרת יותר. באמונות הטפלות הפרימיטיביות האלה היה רגש דינאמי מקדם – פחד הצמוד לסקרנות; בקסם הנושן היה כוח מניע מקדם. האמונות הטפלות האלה ייצגו את האופן שבו הגיחה התשוקה האנושית להכיר את הסביבה הפלנטארית ולשלוט בה.

88:4.7 (971.1) הקסם קנה לו אחיזה כה חזקה בפרא משום שהוא לא היה מסוגל לתפוש את המושג של המוות הטבעי. הרעיון המאוחר יותר של החטא המקורי סייע רבות להחלשת אחיזתו של הקסם בגזע, בכך שהוא סיפק הסבר למוות הטבעי. בתקופה מסוימת, לא נדיר היה לראות עשרה אנשים מומתים בשל אחריותם לכאורה למוות טבעי אחד. הייתה זו אחת מן הסיבות שבעטיין עמי קדם לא התרבו מהר יותר, והיא עדיין תקפה לגבי שבטים מסוימים באפריקה. על-פי-רוב, היחיד אשר הואשם באשמה הודה בה, אפילו כאשר ניצב בפני מותו.

88:4.8 (971.2) הקסם הינו טבעי בעיני הפרא. הוא מאמין שאכן ניתן להרוג אויב באמצעות כישוף המערב את מחלפות שיערו או ציפורניו הקצוצות. קטלניות נשיכות הנחש יוחסה לקסמו של המכשף. הקושי במלחמה בקסם נובע מכך שפחד מסוגל להמית. האנשים הפרימיטיביים חששו כל-כך מן הקסם, עד שהוא אכן המית, ותוצאות שכאלה הספיקו על-מנת לבסס את האמונה השגויה הזו. במקרה של כישלון, תמיד ניתן היה למצוא הסבר הולם כזה או אחר; המזור לקסם שנכשל היה עוד קסם.

5. קמיעות קסומים

88:5.1 (971.3) מכיוון שכל דבר הקשור לגוף יכול היה להפוך לפטיש, נגעו הקסמים המוקדמים ביותר לשיער ולציפורניים. הסודיות אשר נלוותה לעשיית הצרכים צמחה מתוך הפחד שמא ינכס לעצמו אויב דבר-מה שמקורו בגוף ויעשה בו שימוש בקסמים מזיקים; משום כך, כל הפְרשות הגוף נקברו בקפדנות. אף נמנעו מיריקה בפרהסיה, בשל הפחד שמא ישמש הרוק בקסמים פוגעניים; את הרוק תמיד כיסו. אפילו שיירי מזון, פריטי לבוש וקישוטים יכלו לשמש ככלי שרת בידי הקסם. הפרא מעולם לא השאיר את שיירי ארוחתו על שולחן. וכל אלו נעשו מתוך הפחד שמא האויב יעשה שימוש בדברים הללו בטקסי קסם, ולא בשל ההערכה כלשהי לערכם הבריאותי של מנהגים מעין אלו.

88:5.2 (971.4) קמעות קסומים נוצרו מכמות אדירה של דברים: בשר-אדם, טפרים של נמר, שיני תנין, זרעים של צמחי-רעל, ארס נחשים ושיער אדם. עצמות המתים היו קסומות ביותר.

אפילו אבק טביעות הרגליים יכול היה לשמש בקסם. אנשי קדם האמינו מאוד בקמעות של אהבה. דם והפרשות גוף אחרות שימשו על-מנת להבטיח השפעה קסומה על האהבה.

88:5.3 (971.5) תמונות נחשבו לחפצים יעילים לקסם. נעשו תבליטים, ובשעה שאלו קיבלו טיפול הולם או גרוע, הסברה הייתה שהאדם האמיתי ייהנה או יסבול מאותן השפעות. כאשר התבצעו רכישות, האנשים אשר האמינו באמונות טפלות היו לועסים חתיכת עץ קשה על-מנת לרכך את ליבו של המוכר.

88:5.4 (971.6) חלב של פרה שחורה היה קסום במידה רבה; וכך היו גם חתולים שחורים. מקל ההליכה או השרביט היו קסומים, וכך גם התופים, הפעמונים והקשרים. כל החפצים הקדומים שימשו כקמיעות. מנהגיה של ציוויליזציה חדשה או גבוהה יותר נחשבו בלתי-ראויים, וזאת בשל טבעם הקסום השלילי לכאורה. במשך זמן ממושך נחשבו ככאלה אף הכתיבה, הדפוס והתמונות.

88:5.5 (971.7) האדם הפרימיטיבי האמין שיש להתייחס בכבוד לשמות, ובמיוחד לשמות האלים. השם נחשב כישות, השפעה נבדלת מהאישיות הפיזית; הוא נחשב כשווה לנשמה ולצל. ניתן היה לקבל הלוואה תמורת משכון השם; אדם לא יכול היה להשתמש בשמו עד אשר פדה אותו עם תשלום ההלוואה. כיום חותם אדם את שמו על שטר. שמו של היחיד הפך עד מהרה לדבר חשוב בקסם. לפרא היו שני שמות; השם החשוב יותר נחשב לקדוש מכדי להשתמש בו כדבר שבשגרה, ומכאן מקור השם היומיומי – כינוי החיבה. הפרא מעולם לא סיפר את שמו האמיתי לזרים. כל התנסות יוצאת דופן גרמה לו להחליף את שמו; לעיתים היה זה בניסיון לרפא מחלה או לעצור שטף של ביש מזל. הפרא יכול היה לקבל שם חדש באמצעות קנייתו ממנהיג השבט; אנשים עדיין משקיעים בתארים ובדרגות. ואולם, בקרב הפרימיטיביים שבשבטים, כדוגמת הבּוּשְׁמֶנִים האפריקנים, לא קיימים שמות יחידניים.

6. השימוש בקסם

88:6.1 (972.1) העיסוק בקסם התבצע תוך שימוש בשרביטים, בטקסים "רפואיים" ובלחשים; ונהוג היה כי העוסק בקסם יעבוד כשאינו לבוש. בקרב הקוסמים הפרימיטיביים עלה מספר הנשים על מספר הגברים. בקסם, "רפואה" פירושה מסתורין, לא טיפול. הפרא מעולם לא טיפל בעצמו; הוא מעולם לא השתמש בתרופות, אלא בהתאם לעצתו של המומחה לקסם. ורופאי הוודו של המאה העשרים דומים באופן טיפוסי לקוסמים הקדומים.

88:6.2 (972.2) לקסם היה חלק ציבורי, כמו גם חלק פרטי. הקסם אשר בוצע על-ידי המרפא, השמאן או הכוהן, היה אמור להיטיב עם כלל השבט. המכשפות, המכשפים, והקוסמים ביצעו קסמים פרטיים, קסם אישי ואנוכי אשר נעשה בו שימוש כשיטת כפייה אשר נועדה להטיל רוע על אויביו של האדם. המושג של ספיריטיזם דואלי, רוחות טובות ורעות, הוליד לאחר מכן את האמונות בקסם לבן וקסם שחור. וככל שהתפתחה הדת, כך שימש המונח קסם לציון הפעולות הרוחניות אשר מחוץ לכת של האדם, ואף נעשה בו שימוש לציון האמונות הנושנות ברוחות רפאים.

88:6.3 (972.3) צירופי מילים, טקסי המזמורים והלחשים, היו קסומים ביותר. כמה מן הלחשים הקדומים התפתחו לבסוף לכדי תפילות. נהוג היה לבצע אז קסם של חיקוי; התפילות שוחקו; ריקודים קסומים לא היו אלא תפילות אשר הומחזו. בהדרגה החליפה התפילה את מקום הקסם כשותפתו של הקורבן.

88:6.4 (972.4) המחוות, אשר קדמו לדיבור, נחשבו לקדושות וקסומות יותר, והחיקוי נחשב כבעל כוח קסם רב. האדם האדום הציג לעיתים קרובות ריקוד בופאלו שבו שיחק אדם אחד מקרבם את תפקיד הבופאלו, ותפיסתו של זה הבטיחה את הצלחת הציד הממשמש ובא. חגיגות המין של יום מאי היו פשוט קסם של חיקוי, פנייה מרומזת אל התשוקות המיניות של עולם הצומח. האישה העקרה הייתה הראשונה אשר עשתה שימוש בבובה כקמע קסום.

88:6.5 (972.5) הקסם היה הענף בעץ הדת האבולוציונית אשר הניב לבסוף את פירות העידן המדעי. האמונה באסטרולוגיה הובילה לפיתוחה של האסטרונומיה; האמונה באבן החכמים הובילה להתמחות במתכות, בעוד שהאמונה במספרים קסומים היוותה את הבסיס למדע המתמטיקה.

(972.6) 88:6.6 ואולם, עולם כה מלא בקמעות, תרם רבות להרס כלל השאיפה והיוזמה האישית. פירותיה של עבודה נוספת, או של חריצות, נחשבו לקסומים. אם בשדה של אדם צמחה יותר תבואה מאשר בשדה של שכנו, הוא היה עלול להיקרא בפני המנהיג ולהיות מואשם בכך שפיתה את התבואה העודפת מן השדה של שכנו העצל. ואכן, בימי הברבריזם היה זה מסוכן לדעת יתר-על-המידה; תמיד היה סיכוי שתוצא להורג באשמת עיסוק באמנות שחורה.

(972.7) 88:6.7 המדע מסיר בהדרגה את יסוד ההימורים מן החיים. ואולם, אם ייכשלו שיטות החינוך המודרניות, תתרחש כמעט באופן מיידי חזרה לאמונות הפרימיטיביות בקסם. האמונות הטפלות האלה עדיין שוכנות בדעתם של אנשים רבים אשר נקראים מתורבתים. השפה מכילה מאובנים רבים אשר מעידים על כך שהגזע היה רווי באמונה טפלה קסומה במשך זמן רב, מילים כמו להלך קסם, חוסר מזל, דיבוק, השראה, נמוג כרוח, פקחות, מוכה ברק ומוכה הלם. ובני אדם אינטליגנטיים עדיין מאמינים במזל טוב, בעין הרע ובאסטרולוגיה.

(973.1) 88:6.8 הקסם הקדום היווה את הפקעת אשר ממנה הגיח המדע המודרני; בזמנו הקסם היה הכרחי ואולם כעת הוא איננו נחוץ עוד. וכך המריצו רוחות הרפאים של האמונה הטפלה והבורות את דעתם הפרימיטיבית של בני האדם, עד אשר יכלו המושגים המדעיים להיוולד. כיום מצויה אורנטיה באזור הדמדומים של האבולוציה האינטלקטואלית הזו. מחצית מן העולם נאחזת בשקיקה באור האמת ובעובדות של התגליות המדעיות, בעוד שהמחצית השנייה של העולם מתבוססת בזרועות האמונה הטפלה הקדומה והקסם, אשר מוסווה אך קמעה.

(973.2) 88:6.9 [הוצג על-ידי כוכבת ערב זוהרת של נבאדון.]

>> מסמך 88 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 90 <<

מסמך 89

חטא, קורבן וכפרה

89:0.1 (974.1) האדם הפרימיטיבי החשיב את עצמו כבעל חוב של הרוחות, כמי שמצוי בעמדה של נזקק לגאולה. מנקודת המבט של הפראים, בדין היו רשאיות הרוחות להטיל עליהם מזל ביש גדול הרבה יותר. עם חלוף הזמן התפתח המושג הזה לדוקטרינת החטא והגאולה. הנשמה נחשבה כמי שהגיעה אל העולם מתוך מצב נפסד – החטא המקורי. נדרש תשלום כופר בעבור הנשמה; נדרש לספק שעיר לעזאזל. צייד הראשים, בנוסף לעיסוקו בעבודת כת הגולגולות, היה מסוגל לספק תחליף לחייו שלו עצמו, אדם שעיר לעזאזל.

89:0.2 (974.2) במוקדם אחז בפרא הדיבוק בדמות הרעיון שהרוחות מפיקות הנאה עילאית למראה האומללות, הסבל וההשפלה האנושיים. בתחילה נטרד האדם אך ורק בשל החטאים הקשורים לעשייה, ואולם לאחר מכן הוא נטרד בשל חטאים הקשורים לאי-עשייה. וכל מערכת הקרבת הקורבנות אשר הגיעה לאחר מכן סבבה סביב שני הרעיונות הללו. הטקס החדש הזה היה קשור לקיום טקסי הפיוס של הקרבת הקורבן. האדם הפרימיטיבי האמין כי נדרש לעשות דבר-מה מיוחד על-מנת לזכות בחיבת האלים; רק ציוויליזציה מתקדמת מכירה באל מיטיב, השרוי לעולם במזג נוח. הפיוס היווה תעודת ביטוח כנגד מזל הביש, ולאו דווקא השקעה באושר עתידי. וכלל טקסי ההימנעות, גירוש השדים, הכפייה והפיוס מתמזגים אלו אל תוך אלו.

1. הטאבו

89:1.1 (974.3) השמירה על הטאבו הייתה הדרך שבה התאמץ האדם לחמוק ממזל ביש, להמשיך ולהימנע מלהעליב את רוחות הרפאים על-ידי הימנעות מדבר כלשהו. בתחילה היו הטאבו בלתי-דתיים, ואולם במוקדם הם רכשו את הצורך באישורן של רוחות הרפאים והרוחות, וכאשר הטאבו חוזקו באופן הזה הם הפכו להיות גורם אשר יצר חוקים וכונן מוסדות. הטאבו הוא המקור לאמות המידה הטקסיות ואביה הקדמון של השליטה העצמית הפרימיטיבית. הוא היווה את הצורה הקדומה ביותר של תקנה חברתית, ובמשך זמן רב היווה את הצורה היחידה; והוא עדיין מהווה יחידה בסיסית במבנה השליטה החברתי.

89:1.2 (974.4) הכבוד אשר רחש הפרא בדעתו כלפי האיסורים הללו השתווה בדיוק למידת הפחד שלו מפני הכוחות שהיו אמורים לאכוף אותם. בתחילה צצו הטאבו בשל התנסות מקרית עם ביש מזל; לאחר מכן הם הוצעו על-ידי המנהיגים והשמאנים – אנשי פֶּטִיש אשר נחשבו כמונחים בידי רוח רפאים, ואפילו בידי האל. הפחד מפני נקמת רוח הרפאים אשר שכן בדעתו של האדם הפרימיטיבי היה כה גדול, עד כי כאשר הוא הפר טאבו, לפעמים הוא מת מפחד; ומאורע דרמטי מעין זה חיזק בשיעור עצום את אחיזת הטאבו בדעתם של השורדים.

89:1.3 (974.5) בקרב האיסורים המוקדמים ביותר ניתן למנות את ההגבלות על לקיחת נשים ורכוש מסוג אחר. ככל שהדת החלה לשחק תפקיד הולך וגדל בהתפתחות הטאבו, כך נחשב נשוא הטאבו לבלתי-כשר, ולאחר מכן לבלתי-קדוש. רישומיהם של העברים מלאים באזכורי דברים כשרים ובלתי-כשרים, קדושים ובלתי-קדושים; ואולם, אמונותיהם בנושאים הללו היו הרבה פחות מכבידות ונרחבות בהשוואה לעמים רבים אחרים.

89:1.4 (975.1) שבע המצוות של דאלאמטיה ושל עדן, כמו גם עשרת הדיברות של העברים, היו טאבו בבירור, וכולן נוסחו באותה צורת ניסוח שלילית כפי שהיו האיסורים הקדומים ביותר. ואולם, הקודים החדשים הללו אכן הביאו לשחרור, בכך שהם תפסו את מקומם של אלפי טאבו אשר קדמו להם. ויתר על-כן, הדיברות המאוחרות יותר האלה בהחלט הבטיחו דבר-מה בתמורה לציות.

89:1.5 (975.2) מקורם של הטאבו הראשונים על מזון הינו בפֶּטִישיזם ובטוטמיזם. החזיר היה קדוש לפיניקים, הפרה הייתה קדושה להינדים. הטאבו של המצרים על בשר החזיר הונצח באמונות של העברים ושל המוסלמים. סוג מסוים של טאבו היה האמונה בכך שאישה הרה יכולה לחשוב כה רבות על סוג מזון מסוים, עד שהילד, לכשייוולד, יהווה הד של המזון הזה. מעדנים מעין אלו היוו טאבו אשר חל על הילד.

89:1.6 (975.3) עד מהרה הפכו שיטות אכילה לטאבו, וזהו מקורם של נימוסי השולחן הנושנים, כמו גם של אלו המודרניים. מערכות הקסטות והרמות החברתיות הינן זכר ושריד לאיסורים נושנים. הטאבו היו יעילים ביותר לארגונה של החברה, אך הם הכבידו באופן נורא; מערכת האיסורים השלילית שימרה לא רק תקנות מועילות ותומכות, אלא גם טאבו אשר אבד עליהם הכלח, טאבו בלתי רלוונטיים וטאבו חסרי תועלת.

89:1.7 (975.4) בכל אופן, אלמלא הטאבו הנרחבים והרב-צדדיים הללו, לא הייתה מתקיימת כל חברה מתורבתת בעלת יכולת לבקר את האדם הפרימיטיבי; והטאבו הללו לעולם לא היו שורדים, אלמלא העונשים אשר קיימו אותם בהתאם לתקנות הדת הפרימיטיבית. רבים מן הגורמים החיוניים באבולוציה של האדם עלו ביוקר רב, מחירם היה כאוצר צבור של מאמץ, של קורבן ושל מניעה-עצמית; ואולם הישגים אלו של שליטה-עצמית היו שלבי הסולם האמיתיים אשר באמצעותם טיפס האדם מעלה בסולם הציוויליזציה.

2. המושג של החטא

89:2.1 (975.5) הפחד מן המקריות והאימה מפני ביש המזל דחקו, פשוטו כמשמעו, את האדם להמציא את הדת הפרימיטיבית כתעודת ביטוח, לכאורה, מפני אסונות מעין אלו. הדת התפתחה החל בקסם וברוחות הרפאים, דרך הרוחות והפֶּטישים ועד לטאבו. לכל שבט פרימיטיבי היה עץ פרי אסור, כפשוטו היה זה התפוח, ואולם באופן ציורי כלל עץ זה אלף ענפים אשר קרסו תחת העומס של מיני טאבו שונים. והעץ האסור אמר תמיד, "לא תעשה".

(975.6) 89:2.2 בשעה שדעתו של הפרא התפתחה עד לנקודה שבה הייתה מסוגלת לדמיין הן רוחות טובות והן רוחות רעות, וכאשר קיבל הטאבו את אישורה הרשמי של הדת המתפתחת, הוכנה הזירה להופעתו של המושג החדש של **החטא**. הרעיון על אודות החטא היה מבוסס בכל העולם עוד בטרם דת ההתגלות נכנסה לתמונה. אך רק הודות למושג של החטא יכול היה המוות הטבעי לקבל הסבר אשר התקבל על הדעת הפרימיטיבית. החטא היה הפרתו של הטאבו, והעונש על החטא היה המוות.

(975.7) 89:2.3 החטא היה טקסי, לא הגיוני; מעשה, לא מחשבה. וכלל המושג הזה על אודות החטא טופח בידי המסורות אשר נותרו מימיה של דִילְמוּן, ומימיו של גן העדן הקטן עלי אדמות. המסורות על אודות אדם וגן העדן העניקו תוקף לחלום על "עידן זהב" קדום של שחר הגזעים. וכל אלו אישרו את הרעיונות אשר בוטאו מאוחר יותר באמונה כי מקורו של האדם בבריאה מיוחדת, וכי הוא החל את דרכו מתוך מושלמוּת, וכן כי הפרתם של הטאבו – החטא – הפילה אותו מאוחר יותר למצבו האומלל.

(976.1) 89:2.4 ההפרה השגרתית של טאבו הפכה למידה רעה; החוק הפרימיטיבי הפך את המידה הרעה לפשע; הדת הפכה אותה לחטא. בקרב השבטים המוקדמים נחשבה הפרתו של טאבו לפשע ולחטא השלובים זה בזה. האסונות אשר נפלו על הקהילה נחשבו תמיד כעונש על חטאי השבט. עבור אלו אשר האמינו שהשגשוג והיושרה הולכים יד ביד, גרמה הצלחתם של הרשעים לדאגה כה רבה, עד כי הם נדרשו להמציא מחוזות גיהינום שבהם יבואו מְפֻרֵי הטאבו על עונשם; מספרם של מקומות העונשין העתידיים האלה נע בין אחד לחמישה.

(976.2) 89:2.5 הרעיון של ההתוודות והמחילה הופיע בדת הפרימיטיבית במוקדם. אנשים נהגו לבקש מחילה במפגש ציבורי על חטאים שאותם התכוונו לבצע בשבוע שלאחר מכן. ההתוודות הייתה אך בבחינת טקס מחילה, ואף הודעה פומבית בחילול, טקס שבו קראו "מלוכלך, מלוכלך!" ושלאחריו באו כל טקסי הטהרה. כלל העמים הקדומים קיימו את הטקסים נעדרי המשמעות הללו. רבים ממנהגי הניקיון לכאורה של השבטים המוקדמים היו טקסיים בעיקרם.

3. התנזרות והשפלה

89:3.1 (976.3) ההתנזרות היוותה את הצעד הבא באבולוציה הדתית; הצום הפך מנהג נפוץ. במהרה היה נהוג לוותר על צורות רבות של הנאה פיזית, ובמיוחד על אלה בעלות האופי המיני. טקס הצום השתרש עמוקות בדתות עתיקות רבות והועבר כמעט לכל מערכות המחשבה התיאולוגיות המודרניות.

89:3.2 (976.4) ממש בעת שבה החל האדם הברברי להתאושש מן נוהג הבזבזני של שריפת הרכוש עם המתים וקבורתו איתם, ממש בעת שבה החל המבנה הכלכלי של הגזעים ללבוש צורה, הופיעה הדוקטרינה הדתית החדשה הזו של ההתנזרות, ועשרות-אלפי נשמות כֻּנות החלו לחזר על פתחי העוני. הרכוש נחשב למכשלה רוחנית. המושגים הללו של סכנות רוחניות הטמונות בקניין החומרי היו נפוצים עד מאוד בזמניהם של פִילוֹן ופאולוס, והם השפיעו מני אז במידה רבה מאוד על הפילוסופיה האירופית.

89:3.3 (976.5) העוני היה אך חלק מטקס השפלת הגוף בשר ודם, אשר הפך, למרבה הצער, לחלק מן הכתבים ומן הלימוד של דתות רבות, ובאופן ראוי לציון – של הנצרות. הסיגוף הינו הצורה השלילית של טקס ההתנזרות המטופש מימים עברו. ואולם, כל אלו לימדו את הפרא את **השליטה העצמית**, וזו הייתה התקדמות ראויה בהתפתחות החברתית. המניעה העצמית והשליטה העצמית היוו שניים מן הרווחים הגדולים ביותר אשר הפיקה החברה מן הדת האבולוציונית. השליטה העצמית העניקה לאדם פילוסופיית חיים חדשה; היא לימדה אותו את האמנות של הגדלת שבר החיים, על-ידי הקטנת המכנה של הדרישות האישיות במקום לנסות לעולם להגדיל את המונה של הסיפוקים האנוכיים.

89:3.4 (976.6) הרעיונות הנושנים הללו על אודות משמעת עצמית כללו הלקאות ושיטות שונות של עינויים פיזיים. כוהניה של כת עבודת האֵם היו פעילים במיוחד בלימוד הערך שבסבל הפיזי, והם היוו דוגמה בכך שעברו בעצמם סירוס. העברים, ההינדים והבודהיסטים היו תלמידים מסורים של הדוקטרינה הזו של ההשפלה הפיזית.

89:3.5 (976.7) לאורך כלל הזמנים העתיקים, ביקש לו האדם לקבל נקודות זכות נוספות בספרי החשבונות בהם רושמים האלים את המניעה העצמית. לפנים היה נהוג, בעתות של מצוקה רגשית, לנדור נדרים של מניעה-עצמית ושל עינוי-עצמי. בחלוף הזמן לבשו הנדרים הללו צורה של חוזים עם האלים, ובמובן הזה הם ייצגו התקדמות אבולוציונית אמיתית, זאת בכך שהאלים חויבו, לכאורה, לעשות דבר ברור בתמורה לעינוי העצמי הזה ולסיגוף של הגוף. הנדרים היו הן חיוביים והן שליליים. דוגמאות טובות ביותר להתחייבויות מהסוג המזיק והקיצוני הזה ניתן לראות כיום בקרב קבוצות מסוימות בהודו.

89:3.6 (977.1) היה זה אך טבעי שכת ההינזרות וההשפלה תשית ליבה אל הסיפוק המיני. המקור לכת ההינזרות המינית הינו בטקס אשר היה נהוג בקרב חיילים בטרם יציאתם לקרב; בימים מאוחרים יותר הפך הדבר למנהגם של "הקדושים". כת זו סבלה את הנישואין אך ורק כרע במיעוטו בהשוואה ליחסי מין מחוץ לנישואין. רבות מן הדתות הגדולות של העולם הושפעו לרעה מהכת הנושנה הזו, אך ההשפעה המובחנת מכולן הייתה על הדת הנוצרית. השליח פאולוס התמסר לכת הזו, והשקפותיו האישיות באות לידי ביטוי בתורה שאותה שידך לתיאולוגיה הנוצרית: "טוֹב לְגֶבֶר שֶׁלֹּא יִגַּע בְּאִשָּׁה". "מִי יִתֵּן וְכָל אָדָם הָיָה כָּמוֹנִי". "וְאֶל הַפְּנוּיִים וְאֶל הָאַלְמָנוֹת אֹמֵר אֲנִי כִּי טוֹב לָהֶם לַעֲמֹד כָּכָה, כְּמוֹ גַם אָנִי". פאולוס ידע היטב כי תורה שכזאת לא הייתה חלק מבשורתו של ישוע, והכרתו בעובדה הזו מודגמת בהצהרתו, "אֲנִי אֹמֵר זֹאת בְּדָרֶךְ רְשׁוּת וְלֹא בְּדֶרֶךְ מִצְוָה". ואולם, כת זו הובילה את פאולוס לזלזל בנשים. והמצער בכל זה הוא שדעותיו האישיות השפיעו במשך זמן רב על התורה של דת-עולם כבירה. אילו נהגו כולם על-פי עצתו של תופר-האוהלים המורה ככתבה וכלשונה, כי אז היה המין האנושי מגיע לקץ פתאומי ומביש. יתר על-כן, החיבור של דת עם כת ההינזרות העתיקה מוביל במישרין למלחמה כנגד הנישואין וכנגד הבית, היסודות האמיתיים של החברה והמוסדות הבסיסיים של הקדמה האנושית. ואין להתפלא על כך שכל האמונות האלה עודדו את התפתחותם של מסדרי כוהנים מתנזרים ברבות מן הדתות של העמים השונים.

89:3.7 (977.2) ביום מן הימים ילמד האדם כיצד ליהנות מן החופש ללא המתירנות, מן התזונה ללא הגרגרנות ומן ההנאה ללא ההוללות. השליטה העצמית הינה מדיניות אנושית טובה יותר לשליטה בהתנהגות מאשר ההימנעות העצמית הקיצונית. ואף ישוע מעולם לא לימד את ההשקפות הבלתי-סבירות האלה את אלו אשר הלכו בדרכו.

4. מקורות הקרבת הקורבנות

89:4.1 (977.3) בדומה לטקסים פולחניים רבים אחרים, מקורה של הקרבת הקורבנות כחלק מן המסירות הדתית איננו פשוט ויחיד. על הנטייה להרכין את הראש אל מול כוח, ולהשתטח אפיים ארצה בהערצה של סגידה בנוכחות המסתורין, מרמזת התרפסותו של הכלב לרגלי אדוניו. בין הדחף-לסגידה לבין מעשה ההקרבה מפריד אך צעד אחד. האדם הפרימיטיבי אמד את ערכה של הקרבתו באמצעות הכאב אשר סבל. כאשר רעיון ההקרבה נקשר לראשונה לטקסי הדת, לא עלתה על הפרק שום מנחה אשר לא גרמה לכאב. סוגי ההקרבה הראשונים היו מעשים כגון מריטת השיער, חיתוך הבשר, הטלת מום, עקירת שיניים וחיתוך אצבעות. ככל שהתקדמה הציוויליזציה, המושגים הגסים הללו של ההקרבה רוממו לדרגת טקסי התכחשות-עצמית, סגפנות, צום, מניעה והדוקטרינה הנוצרית המאוחרת יותר על אודות הקידוש באמצעות צער, סבל, וסיגוף הגוף.

89:4.2 (977.4) בראשית ההתפתחות של הדת היו קיימים שני מושגים של הקורבן: הרעיון על אודות קורבן המנחה, אשר נלוותה אליו הגישה של הודיה, וקורבן החוב, אשר כלל את רעיון הפדיון. לאחר מכן התפתח מושג החליפיות.

89:4.3 (977.5) ואף לאחר מכן, הגה האדם את הרעיון שקורבנותיו, מכל סוג שהוא, עשויים לשמש כאמצעי העברת מסרים אל האלים; כריח הניחוח בנחירי האלוהות. וכך נולד המנהג להוסיף לטקסי הקורבן קטורת ואף מאפיינים אסתטיים אחרים, ואלו הלכו והתפתחו לכדי המשתה הטקסי, אשר הפך יותר ויותר מפורט ומצועצע ככל שחלף הזמן.

(978.1) 89:4.4 ככל שהתפתחה הדת, כך תפסו טקסי ההשלמה והפיוס את מקום השיטות הישנות יותר של ההימנעות, הריצוי וגירוש השדים.

(978.2) 89:4.5 הרעיון הקדום ביותר של הקורבן היה בבחינת שומה של ניטרליות אשר אותה ערכו הרוחות של האבות הקדמונים; רק לאחר מכן התפתח רעיון הכפרה. כאשר נטש האדם את הרעיון של מקור אבולוציוני של הגזע, ככל שהמסורות על אודות ימיו של הנסיך הפלנטארי ושהותו של אדם חלחלו מטה במורד הזמן, כך הלך והתפשט המושג של החטא ושל החטא הקדמון, וכך התפתח הקורבן בעבור החטא האישי בשוגג אל תוך הדוקטרינה של קורבן לכפרת חטאו של הגזע. הכפרה שאותה העניק הקורבן שימשה כתעודת ביטוח כללית אשר סיפקה הגנה אפילו כנגד התרעומת והקנאה של אל בלתי-ידוע.

(978.3) 89:4.6 בהיות האדם הפרימיטיבי מוקף בכל-כך הרבה רוחות רגישות ואלים רודפי בצע, הוא ניצב פנים אל פנים מול אוסף כה גדול של אלוהויות בדמות נוֹשְׁים, עד אשר במשך כל חייו נצרך לכל הכוהנים, הטקסים והקורבנות על-מנת לחלץ אותו מחובותיו הרוחניים. הדוקטרינה של החטא הקדמון, או אשמתו של הגזע, גרמה לכך שכל אדם החל את דרכו כחייב הנושא בחוב גדול לכוחות הרוח.

(978.4) 89:4.7 המתנות והשוחד ניתנים לבני האדם; ואולם, כאשר הם מוצעים לאלים, הם מתוארים כדברים שהוקדשו, שקוּדשו, או שהם מכונים בשם קורבנות. ההתכחשות הייתה צורתו השלילית של הפיוס; הקורבנות הפכו לצורתו החיובית. מעשה הפיוס כלל שבח, הלל, חנופה ואפילו בידור. ושרידי המנהגים החיוביים הללו, של כת הפיוס הקדומה, מהווים את הצורות המודרניות של פולחן האלוהות. צורות הפולחן של ימינו אנו הינן פשוט טכניקות הקורבן העתיקות האלה של הפיוס החיובי אשר הפכו לטקס.

(978.5) 89:4.8 קורבנות בדמות בעלי-חיים היו משמעותיים לאדם הפרימיטיבי הרבה יותר מאשר הם עשויים להיות אי-פעם עבור הגזעים המודרניים. למעשה, הברברים הללו התייחסו אל בעלי החיים כאל קרובי משפחה. בחלוף הזמן, הפך האדם לממולח בקורבנותיו, והפסיק להציע כמנחות את בהמות העבודה שלו. בתחילה הוא הקריב את **הטוב ביותר** מכל דבר, לרבות בעלי החיים המבויתים שלו.

89:4.9 (978.6) לא היה זה בבחינת התפארות ריקה מתוכן, כאשר שליט מצרי מסוים ציין כי הקריב: 113,433 עבדים, 493,386 ראשי בקר, 88 סירות, 2,756 דיוקנאות של זהב, 331,702 כדי דבש ושמן, 228,380 כדי יין, 680,714 אווזים, 6,744,428 ככרות לחם ו-5,740,352 שקי תירס. ועל-מנת לעשות כן, הוא נאלץ להטיל על נתיניו העמלים מסים כבדים.

89:4.10 (978.7) ההכרח הוא אשר דחק לבסוף את הפראים-למחצה הללו לאכול את החלק החומרי של הקורבנות, ולתת לאלים ליהנות מנשמת הקורבנות. ומנהג זה מצא את צידוקו תחת האמתלה של סעודת הקודש העתיקה, ובמונחים מודרניים, טקס סעודת הקודש.

5. קורבנות וקניבליזם

89:5.1 (978.8) הרעיונות המודרניים על אודות ראשית הקניבליזם הינם שגויים לחלוטין; המנהג היווה חלק ממוסכמות החברה המוקדמת. אף כי בעיני הציוויליזציה המודרנית נחשב הקניבליזם לזוועתי, הוא היווה חלק מן המבנה החברתי והדתי של החברה הפרימיטיבית. אינטרסים של הקבוצה הכתיבו את נוהג הקניבליזם. הוא צמח מתוך הדחף של הצורך והשתמר בשל השעבוד לאמונות הטפלות ולבורות. הוא היווה מנהג חברתי, כלכלי, דתי וצבאי.

89:5.2 (979.1) האדם המוקדם היה קניבל; הוא נהנה מבשר אדם, ולפיכך הציע אותו כמנחת מזון לרוחות ולאליו הפרימיטיביים. מאחר שרוחות הרפאים היו אך בבחינת בני-אדם אשר עברו התאמה, ומאחר שהמזון היווה את הצורך הגדול ביותר של האדם, מכך נובע שבאותו אופן הוא חייב להיות גם הצורך הגדול ביותר של הרוח.

89:5.3 (979.2) לפנים היה הקניבליזם נפוץ בקרב הגזעים האבולוציוניים כמעט בכל רחבי העולם. הסאנגיק כולם היו קניבלים, ואולם במקורם האנדונים לא היו כאלו, ואף לא הנודים והאדמים; ואף האנדיטים לא היו כאלו, עד אשר התמזגו במידה רבה עם הגזעים האבולוציוניים.

(979.3) 89:5.4 טעם בשר האדם הינו טעם נרכש. לאחר שהחל הנוהג לאכול בשר-אדם בשל רעב, חברות, נקמה או כטקס דתי, הוא ממשיך ומתפתח לכדי ההרגל של הקניבליזם. אכילת-אדם החלה בשל מחסור במזון, אף כי רק לעתים רחוקות זו הייתה הסיבה הבסיסית. בכל אופן, האסקימוסים והאנדונים המוקדמים היו קניבלים אך לעתים רחוקות, למעט בתקופות של רעב. האדם האדום, בייחוד במרכז-אמריקה, היה קניבל. לפנים היה זה בבחינת מנהג נפוץ בקרב אימהות פרימיטיביות להרוג את ילדיהן ולאכול אותם, וזאת על-מנת לחדש את הכוחות אשר אבדו במהלך ההיריון והלידה, ובקווינסלנד עדיין נפוץ המנהג להרוג ולאכול כך את הילד הבכור. בזמנים האחרונים נהגו שבטים רבים באפריקה להשתמש בקניבליזם כאמצעי מלחמה, כשיטה להטיל מורא ופחד על שכניהם.

(979.4) 89:5.5 חלק מהקניבליזם נבע כתוצאה מההידרדרות של זנים אשר היו לפנים נעלים, ואולם הוא היה הנפוץ ביותר בעיקר בקרב הגזעים האבולוציוניים. אכילת האדם הגיעה בזמן שבו חווה האדם רגשות עזים ומרים כלפי אויביו. אכילת בשר אדם הפכה לחלק מטקס נקמה כבד-ראש; האמונה הרווחת הייתה כי באופן הזה ניתן להשמיד את רוח הרפאים של האויב, או להתיכה עם זו של הסועד. פעם רווחה האמונה כי הקוסמים רכשו את עוצמתם הודות לאכילת בשר אדם.

(979.5) 89:5.6 קבוצות מסוימות של אוכלי-אדם צרכו אך ורק את בשר חברי השבט שלהן עצמן, מעין זיווג תוך-שבטי אשר היה אמור לחדד את הסולידריות השבטית. ואולם, הם אכלו אף אויבים כמעשי נקמה ומתוך כוונה לנכס לעצמם את כוחותיהם. אכילת גופו של רע, או של חבר לשבט, נחשבה להענקת כבוד לנשמתו, בעוד שאכילת האויב היוותה לא יותר מאשר עונש צודק. דעתו של הפרא כלל לא התיימרה להיות עקבית.

(979.6) 89:5.7 בקרב שבטים מסוימים, ביקשו הורים זקנים להיאכל על-ידי ילדיהם; בקרב אחרים, נהוג היה להימנע מלאכול את קרובי המשפחה; גופותיהם של אלו נמכרו או הוחלפו תמורת אלה של זרים. התקיים מסחר ער בנשים ובילדים אשר פוטמו לצורך שחיטה. כאשר המחלות או המלחמות לא הצליחו לשלוט בגידול האוכלוסייה, העודף פשוט נאכל, ללא כחל וסרק.

89:5.8 (979.7) הקניבליזם הלך ונעלם בהדרגה בשל ההשפעות הבאות:

89:5.9 (979.8) 1. לפעמים הוא הפך לטקס קהילתי, לקיחת אחריות קבוצתית משותפת על הטלת עונש מוות על חבר בשבט. אשמת הדם חדלה מלהיות פשע כאשר כולם נוטלים בה חלק. סוג הקניבליזם האחרון אשר נהוג היה באסיה היה זה של אכילת פושעים לאחר הוצאתם להורג.

89:5.10 (979.9) 2. במוקדם הוא הפך להיות טקס דתי, ואולם הגידול בפחד מפני רוחות הרפאים לא תמיד פעל להקטין את שיעור אכילת האדם.

89:5.11 (979.10) 3. לבסוף הוא התקדם עד לנקודה שבה נאכלו אך ורק חלקים, או איברים, מסוימים, אותם איברים אשר הכילו לכאורה את הנשמה או חלקים מן הרוח. שתיית דם הפכה נפוצה, ונהוג היה לערבב את חלקי הגוף "הראויים למאכל" עם תרופות.

89:5.12 (980.1) 4. הוא הוגבל לגברים בלבד; על הנשים נאסר לאכול בשר אדם.

89:5.13 (980.2) 5. לאחר מכן, הוא הוגבל למנהיגים, כוהנים ושאמנים.

89:5.14 (980.3) 6. בהמשך לכך, הוא הפך לטאבו בקרב השבטים הגבוהים יותר. מקורו של הטאבו על אכילת בשר-אדם נמצא בדאלאמטיה, וטאבו זה התפשט לאיטו ברחבי העולם. הנודים עודדו את שריפת הגופות כאמצעי למלחמה בקניבליזם, משום שפעם היה נהוג לחפור ולהעלות גופות מקבריהן ולאכול אותן.

89:5.15 (980.4) 7. הקרבת קורבנות אדם בישרה את מות הקניבליזם. לאחר שבשר אדם הפך למזונם של האנשים הנעלים, המנהיגים, הוא נשמר, בסופו של דבר, עבור הרוחות הנעלות עוד יותר; וכך היו אלו קורבנות האדם אשר חיסלו באופן יעיל את הקניבליזם, למעט בשבטים הנמוכים ביותר. כאשר התבסס עד תום המנהג להקריב קורבנות אדם, הפכה אכילת

בשר-אדם לטאבו; בשר האדם נועד אך ורק עבור האלים; האדם הורשה לאכול אך מנה טקסית קטנה בלבד, לחם קודש.

89:5.16 (980.5) לבסוף הפכו קורבנות בעלי החיים לקורבנות הנפוצים, ואפילו בקרב השבטים המפגרים יותר הפחיתה אכילת בשר הכלב את שיעור אכילת בשר האדם. הכלב היה בעל החיים המבוית הראשון, ונחשב מאוד הן כחיית בית והן כמזון.

6. האבולוציה של קורבנות האדם

89:6.1 (980.6) קורבנות האדם היו הן תוצאה עקיפה של הקניבליזם והן המזור שלו. גם אספקת בני לוויה של רוח לעולם הרוחות הובילה להפחתה בשיעור אכילת בשר אדם, וזאת משום שמעולם לא שרר הנוהג לאכול את קורבנות המוות הללו. בצורה כזו או אחרת ובזמן כזה או אחר, שום גזע לא היה חופשי לחלוטין מן הנוהג להקריב קורבנות אדם, אף שבקרב האנדונים, הנודים והאדמים היה שיעור ההתמכרות לקניבליזם הנמוך ביותר.

89:6.2 (980.7) קורבנות האדם היו בבחינת תופעה כלל-עולמית כמעט; והם התקיימו כחלק ממנהגי הדת של הסינים, ההינדים, המצרים, העברים, בני מסופוטמיה, היוונים, הרומאים ועמים רבים אחרים, ואפילו עד לזמנים האחרונים בקרב השבטים המפגרים באפריקה ובאוסטרליה. לאינדיאנים המאוחרים יותר של אמריקה הייתה ציוויליזציה אשר הגיחה מתוך הקניבליזם, ולפיכך הייתה שרויה עמוקות בתוך הנוהג של הקרבת קורבנות האדם, במיוחד במרכז-אמריקה ובדרומה. הכשדים היו בין הראשונים אשר זנחו את מנהג קורבנות אדם כדבר שבשגרה, והחליפו אותם בבעלי-חיים. לפני כאלפיים שנה, קיסר יפני טוב-לב הכניס לשימוש דמויות חימר במקום קורבנות האדם, ואולם רק לפני מעט פחות מאלף שנה נמוגו המנהגים הללו מצפון-אירופה. בקרב שבטים מפגרים מסוימים עדיין נהוגים קורבנות אדם בצורה של המתת מתנדבים, מעין התאבדות דתית או טקסית. שאמן אחד ציווה פעם להקריב

איש זקן ומכובד מאוד בשבט מסוים. בני השבט התמרמרו; הם סירבו למלא את מצוותו. או אז ביקש האיש הזקן מבנו להרגו; אנשי קדם האמינו במנהג הזה באמת ובתמים.

89:6.3 (980.8) אין אזכור רשום המהווה חוויה טראגית ופתטית יותר מאשר הסיפור העברי על יפתח ובתו היחידה, חוויה המעידה על העימות קורע הלב בין מנהגי הדת הקדומים משכבר הימים ודרישותיה של ציוויליזציה מתקדמת. כפי שהיה נהוג, אדם זה, בעל הכוונות הטובות, נדר נדר טיפשי, הוא נשא ונתן עם "אלוהי המלחמות", והסכים לשלם מחיר מסוים תמורת ניצחון על אויביו. והמחיר הזה היה להקריב את האדם הראשון אשר ייצא מביתו לקבל את פניו עם שובו לביתו. יפתח חשב שאחד מעבדיו הנאמנים יהיה זה אשר יבוא לקבל את פניו, אלא שבתו היחידה היא זו אשר יצאה לקבל את פניו עם שובו הביתה. וכך, אפילו במועד כה מאוחר ובקרב עם מתורבת לכאורה, הוצעה עלמת חן זו כקורבן אדם בידי אביה, לאחר שניתנו לה חודשיים להתאבל על מר גורלה, וזאת באישור אחֶיו לשבט. וכל זאת נעשה למרות המצוות הקפדניות כנגד הקרבת קורבנות אדם אשר ציווה משה. ואולם, גברים ונשים התמכרו למנהג לנדור נדרים מטופשים ובלתי-נחוצים, ואנשי קדם סברו שכל ההבטחות הללו הינן קדושות ביותר.

89:6.4 (981.1) בימי קדם, כאשר החלה בנייתו של מבנה בעל חשיבות, נהוג היה להרוג אדם ולהקריבו כ"קורבן יסודות". וכך הובטח כי תעמוד שם רוח רפאים שתשמור ותגן על המבנה. כאשר הסינים התכוננו לצקת פעמון, ציווה המנהג על הקרבתה של עלמת-חן אחת לפחות, וזאת על-מנת לשפר את צליל הפעמון; הנערה הנבחרת נזרקה בעודה בחיים אל תוך המתכת המומסת.

89:6.5 (981.2) במשך זמן רב נהוג היה בקרב קבוצות רבות לקבור עבדים חיים בתוך קירות בעלי חשיבות. בזמנים מאוחרים יותר, החליפו השבטים הצפון-אירופאיים את המנהג לקבור אנשים חיים בתוך קירות בהצבתו של צל של אדם חולף בתוך הקירות של המבנים החדשים. הסינים קברו בתוך הקיר את הבנאים אשר מתו בזמן שבנו אותו.

89:6.6 (981.3) בעת שמלך זוטר בפלשתינה בנה את חומות יריחו, "בַּאֲבִירָם בְּכורוֹ יִסְּדָהּ, וּבִשְׁגוּב צָעִירוֹ הִצִּיב דְּלָתֶיהָ". באותו זמן, לא זו בלבד שאותו אב הציב שניים מבניו החיים

בתוך בורות היסודות של שערי העיר, אלא אף נרשם כי פעולה זו נעשתה "כִּדְבַר אדוֹנָי". משה אסר על קורבנות היסודות הללו, ואולם בני ישראל חזרו ונהגו כך זמן קצר לאחר מותו. הטקס הנהוג במאה העשרים, בו מניחים באבן הפינה של מבנה חדש חפצים ומזכרות הינו זכר לקורבנות היסודות הפרימיטיביים.

89:6.7 (981.4) במשך זמן רב נהוג היה בקרב עמים רבים להקדיש לרוחות את ביכורי הפירות. והמנהגים הללו, אשר כיום הינם פחות או יותר סמליים, הינם כולם זכר ושריד לטקסים המוקדמים שבהם הקריבו קורבנות אדם. הרעיון להציע כקורבן את הבן הבכור היה נפוץ מאוד בקרב אנשי קדם, ובמיוחד בקרב הפיניקים, אשר היו האחרונים לנטוש את המנהג הזה. בעת עריכת הקורבן נהוג היה לומר, "נפש תחת נפש". כעת אתם אומרים בשעת המוות, "מעפר אל עפר."

89:6.8 (981.5) המחזה שבו מצווה אברהם להקריב את בנו יצחק, למרות שהוא מעורר אימה ברגישויות המתורבתות, לא היה בבחינת רעיון חדש או מוזר בעיני אנשי הימים ההם. במשך זמן רב נהגו אבות, בשעה של מצוקה נפשית קשה, להקריב את בניהם בכוריהם. מסורת דומה לזו קיימת בקרב עמים רבים, משום שלפנים התקיימה אמונה כלל-עולמית אשר גרסה כי נדרש להקריב קורבן אדם כל אימת שמתרחש דבר-מה יוצא מגדר הרגיל.

7. שינויים בקורבנות האדם

89:7.1 (981.6) משה ניסה לשים קץ לקורבנות האדם באמצעות הגדרת הכופר כתחליף. הוא ייסד מערכת שיטתית אשר אפשרה לאנשיו לחמוק מן התוצאות הרות האסון של נדריהם החפוזים והמטופשים. ניתן היה לפדות אדמות, רכוש, וילדים בהתאם לתמורה אשר נקבעה מראש ושולמה לכוהנים. הקבוצות אשר חדלו מלהקריב את בניהם בכוריהם, רכשו במהרה יתרונות גדולים ביחס לשכניהם הפחות מתקדמים אשר המשיכו לבצע את מעשי הזוועה

הללו. שבטים מפגרים רבים לא רק שנחלשו במידה רבה בשל אובדן הבנים, אלא שאפילו שרשרת הירושה של המנהיגות שלהם נפגעה לעתים קרובות.

89:7.2 (982.1) הנוהג למרוח דם על משקוף הדלת על-מנת להגן על הבן הבכור, צמח מתוך מנהג הקרבת הילדים אשר חלף מן העולם. לעיתים תכופות נהגו כך בהקשר לאחת מן הסעודות הקדושות של השנה, והטקס הזה היה נהוג בתקופות מסוימות כמעט בכל רחבי העולם, ממצרים ועד מקסיקו.

89:7.3 (982.2) ואפילו לאחר שרוב הקבוצות זנחו את ההמתה הטקסית של הילדים, היה נהוג להשאיר את העולל לבדו, להניחו בטבע או בתוך סירה קטנה על הנהר. אם הילד שרד, הסברה הייתה שהאלים התערבו על-מנת לשומרו, כפי שמעידות המסורות על אודות סָרְגוֹן, משה, כּוֹרֶש ורוֹמוּלוּס. אז הגיע הנוהג להקדיש את הבנים הבכורים כקדושים או כקורבנות, לאפשר להם לגדול ואז להגלותם במקום להמיתם; זה היה המקור לקוֹלוֹנִיזַצְיָה. הרומאים שמרו על מנהג זה באדיקות בתכניות הקוֹלוֹנִיזַצְיָה שלהם.

89:7.4 (982.3) מקורם של רבים מן החיבורים המשונים אשר נעשים בין המתירנות המינית לפולחן הפרימיטיבי נעוץ בקורבנות האדם. בימי קדם, אם פגשה אישה בציידי ראשים, היא יכולה הייתה לפדות את חייה באמצעות כניעה מינית. מאוחר יותר, עלמה אשר הוקדשה כקורבן לאלים יכולה הייתה לפדות את חייה בכך שהקדישה את גופה, למשך כל ימי חייה, לשירות המיני המקודש במקדש; באופן הזה היא הייתה יכולה להרוויח את כספי הפדיון. אנשי קדם ראו בקיום יחסי מין עם אישה אשר פדתה את חייה מעשה מרומָם ביותר. ההתייחדות עם העלמות הקדושות האלה נחשבה לטקס דתי, ובנוסף לכך, הטקס הזה כולו סיפק תירוץ מקובל לסיפוק המיני הנפוץ. הייתה זו צורה מעודנת של הונאה-עצמית, אשר אותה נהנו לתרגל הן העלמות והן בני זוגן. המוסכמות לעולם משתרכות מאחורי ההתקדמות האבולוציונית של הציוויליזציה, ובכך הן מאשרות את מנהגיהם המיניים הקדומים והפראיים יותר של הגזעים המתפתחים.

89:7.5 (982.4) בסופו של דבר נפוצה הזנות במקדשים ברחבי דרום-אירופה ואסיה. הכספים שאותן הרוויחו הזונות במקדשים נחשבו עד מאוד בקרב כלל העמים – מתנה שראוי לְתִתָּהּ לאלים. סוגי הנשים הגבוהים ביותר צבאו על פתחי שווקי המין במקדשים, ואלה הקדישו את

רווחיהן לסוגים שונים של שירותי קודש ומפעלים לטובת הציבור. רבות מן הנשים במעמדות הגבוהים ביותר אספו את כספי הנדוניה שלהן באמצעות מתן שירותי מין במשך תקופת-מה במקדשים, ומרבית הגברים העדיפו לשאת לאישה נשים מעין אלה.

8. פדיון ובריתות

89:8.1 (982.5) הפדיון הטקסי והזנות במקדשים היוו למעשה התאמות של קורבנות האדם. לאחר מכן, הגיעו קורבנות הדָּמָה של הבנות. טקס זה כלל הקזת-דם, והקדשה לחיות חיים שלמים כבתולות; הטקס היווה תגובה מוסרית לזנות המקדשים הקדומה יותר. בזמנים מאוחרים יותר, הקדישו עצמן בתולות לשירות הטיפול באש הקדושה של המקדשים.

89:8.2 (982.6) לבסוף הגו האנשים את הרעיון להציע חלק מן הגוף כמנחה וכתחליף לקורבן האדם השלם. הטלת מום פיזי נחשבה אף היא כתחליף מקובל. הוקרבו שערות, ציפורניים, דם ואפילו אצבעות ובהונות. טקס המילה הקדום אשר הגיע לאחר מכן והיה כלל-עולמי כמעט, צמח מתוך כת הקורבן החלקי; הוא היה לגמרי למטרות קורבן, ולא נלוותה לו כל מחשבה על גֵּהוּת. את הגברים מלו; לנשים ניקבו את האוזניים.

89:8.3 (983.1) לאחר מכן היה נהוג לקשור את האצבעות יחדיו במקום לחתוך אותן. גילוח הראש והתספורת נחשבו אף הם כצורות של מסירות דתית. בתחילה היה סירוסם של גברים בבחינת התאמה של רעיון קורבן האדם. באפריקה עדיין נהוג לחורר את האף והשפתיים, והקעקוע הינו התפתחות אמנותית של השיטה הקדומה יותר והגסה להטיל צלקות בגוף.

89:8.4 (983.2) כתוצאה מלימוד מתקדם, מנהג הקורבן נקשר לבסוף לרעיון הברית. סוף-סוף נחשבו האלים כאילו הם חותמים הסכמי אמת עם האדם; והיה זה צעד חשוב בייצובה של הדת. החוק, הברית, תופס את מקומם של המזל, הפחד והאמונה הטפלה.

89:8.5 (983.3) האדם לא היה מסוגל אפילו לחלום על כניסה להסכם עם האלוהות, עד אשר התקדם המושג שלו עצמו על אודות האל לרמה שבה נחשבו שליטי היקום כמהימנים. והרעיון המוקדם של האדם על אודות האל היה כה אַנְתְּרוֹפּוֹמוֹרְפִי, עד שהוא לא היה מסוגל להגות אלוהות מהימנה לפני שהפך הוא עצמו למהימן, מוסרי ואתי, באופן יחסי.

89:8.6 (983.4) ואולם, הרעיון של כריתת ברית עם האלים אכן הגיע בסופו של דבר. **האדם האבולוציוני רכש יושרה מוסרית במידה כזו שאפשרה לו להעז לשאת ולתת עם אלוהיו.** וכך, העסק של מנחות הקורבנות התפתח בהדרגה לכדי המשחק של המשא ומתן הפילוסופי של האדם עם האל. וכל זה ייצג שיטה חדשה לרכישת ביטוח מפני מזל רע, או טכניקה מתקדמת לרכישה מוגדרת יותר של שגשוג. אל נא תשתעשעו ברעיון השגוי כי הקורבנות המוקדמים הללו היו בבחינת מתנת חינם לאלים, מנחות ספונטניות של הכרת תודה או של הודיה; הן לא היו ביטויי אמת של סגידה.

89:8.7 (983.5) צורות התפילה הפרימיטיביות היו לא יותר ולא פחות מאשר משא ומתן עם הרוחות, ויכוח עם האלים. היה זה סוג של משא ומתן שבו ההפצרה והשכנוע ניתנו בתמורה למשהו יותר מוחשי ויקר ערך. התפתחות המסחר בקרב הגזעים החדירה את רוח המסחר ופיתחה את השנינות של סחר החליפין; וכעת החלו תכונות אלה להופיע בשיטות הפולחן של האדם. וכפי שאנשים מסוימים היו סוחרים טובים יותר מאחרים, כך נחשבו אנשים מסוימים כמתפללים טובים מאחרים. תפילתו של אדם צדיק נחשבה עד מאוד. אדם צדיק היה אדם אשר שילם את כל חובותיו לרוחות, אחד שמילא עד תום את כל חובותיו הטקסיות לאלים.

89:8.8 (983.6) לא היה בתפילות המוקדמות כמעט דבר מן הסגידה; הן היו בבחינת הפצרה של משא ומתן לשם השגת בריאות, עושר וחיים. ובמובנים רבים, התפילות לא השתנו בחלוף העידנים. הן עדיין נקראות מתוך ספרים, נאמרות באופן רשמי, ונכתבות כך שיושמו בגלגלים וייתלו על עצים, שם תחסוך הרוח הנושבת מן האדם את הטרחה של השימוש בנשימתו שלו עצמו.

9. קורבנות וסַקְרָמֶנְט

89:9.1 (983.7) במהלך נתיב האבולוציה של הטקסים של אורנטיה, התקדם קורבן האדם מן העיסוק המדמם של אכילת-אדם ועד לרמות הגבוהות יותר והסמליות יותר. טקסי הקורבן המוקדמים הולידו את טקסי הסַקְרָמֶנְט המאוחרים יותר. בזמנים מאוחרים יותר, רק הכוהן לבדו היה טועם כזית מן הקורבן הקניבליסטי, או מטיפת דם-אדם, ואז היו חולקים כולם בתחליף של בעל החיים. כל הרעיונות המוקדמים על אודות הכופר, הפדיון, והבריתות התפתחו לכדי טקסי הסַקְרָמֶנְט של הימים המאוחרים יותר. ולכל האבולוציה הטקסית הזו נודעה השפעה מְחַבְּרֶתֶת כבירה.

89:9.2 (984.1) במקסיקו ובמקומות אחרים נקשר הסקרמנט של עוגות ויין לכָּת עבודת אֵם האל, ושימש לבסוף במקום הבשר והדם של קורבנות האדם הנושנים. העברים נהגו כך במשך זמן רב בטקס סדר הפסח, ומן הטקס הזה נולדה גרסת הסקרמנט הנוצרית המאוחרת יותר.

89:9.3 (984.2) האחוות החברתיות הקדומות התבססו על טקס שתיית הדם; האחווה היהודית המוקדמת התבססה על קורבן הדם. פאולוס החל לבנות כת נוצרית חדשה על בסיס "דמה של ברית-עולם". ואף-על-פי שיתכן שהוא הכביד על הנצרות שלא לצורך בלימוד על אודות הדם והקורבן, הוא חיסל אחת ולתמיד את כלל הדוקטרינות על אודות פדיון באמצעות קורבנות אדם או קורבנות מן החי. הפשרות התיאולוגיות שלו מעידות על כך שאפילו על ההתגלות להיכנע בפני שליטתה ההדרגתית של האבולוציה. אליבא ד-פאולוס, ישוע הפך לקורבן האנושי האחרון והמספק לגמרי; השופט האלוהי הִתרצה כעת, ולנצח.

89:9.4 (984.3) וכך, לאחר עידנים ארוכים, התפתחה כת הקורבנות לכדי כת הסקרמנט. וכך מהווים הסקרמנטים של הדתות המודרניות ממשיכים כשרים לאותם טקסים מוקדמים מזעזעים של הקרבת קורבנות האדם, ולמנהגים הקניבליסטיים הקודמים אפילו יותר. רבים עדיין תלויים בדם על-מנת להיגאל, אך לכל הפחות הדבר הפך לביטוי מושאל, סמלי ומיסטי.

10. מחילה על חטא

89:10.1 (984.4) האדם הקדום רכש מודעות לאהדת האל אך ורק באמצעות הקורבן. על האדם המודרני לפתח טכניקות חדשות לרכישת מודעות-עצמית של גאולה. בדעתו של בן התמותה עדיין מצויה המודעות של החטא, אך התבניות המחשבתיות על אודות הגאולה ממנו התרפטו והתיישנו. עדיין שרירה וקיימת המציאות של הצורך הרוחני, אך ההתקדמות האינטלקטואלית השמידה את הדרכים הנושנות שבאמצעותן הובטחו השקט והשלווה, הן בעבור הדעת והן בעבור הנשמה.

89:10.2 (984.5) **נדרש להגדיר מחדש את החטא כחוסר-נאמנות המכוונת כלפי האלוהות.** קיימות רמות שונות של חוסר-נאמנות: חוסר הנאמנות החלקי של ההיסוס; הנאמנות החלוקה של ההתלבטות; הנאמנות הגוססת של האדישות; והמוות של הנאמנות כפי שזה מתבטא בהתמסרות לאידאלים מרושעים.

89:10.3 (984.6) תחושת האשמה ורגש האשמה הינם המודעות להפרת המוסכמות; אלו אינם מהווים בהכרח חטא. בהיעדר חוסר-נאמנות מודעת לאלוהות לא מתקיים באמת חטא.

89:10.4 (984.7) האפשרות לזהות את תחושת האשמה מהווה אות טרנסצנדנטי של כבוד עבור האנושות. היא איננה מסמנת את האדם כרשע, אלא דווקא מבדילה אותו כייצור בעל פוטנציאל לגדולה ולתהילה מרקיעה-לעולם. תחושה מעין זו של חוסר ערך הינה התמריץ הראשוני, אשר חייב להוביל במהרה ובבטחה אל-עבר אותם כיבושי אמונה המעתיקים את הדעת בת התמותה אל הרמות הנשגבות של נאצלות מוסרית, תבונה קוסמית וחיים רוחניים; וכך משתנות כלל המשמעויות של הקיום האנושי מן הזמני אל הנצחי, וכלל הערכים מוגבהים מן האנושי אל האלוהי.

89:10.5 (984.8) הכאה על חטא הינה הדרך שבה דוחה האדם את חוסר הנאמנות, אך היא איננה מפחיתה כהוא זה מן ההשלכות בזמן ובמרחב של חוסר נאמנות שכזו. ואולם התוודות

– חרטה כנה על טבעו של החטא – הינה הכרחית לשם צמיחה דתית והתקדמות רוחנית.

89:10.6 (985.1) המחילה של האלוהות על החטא הינה החידוש של יחסי הנאמנות, לאחר תקופה שבה פסקה המודעות האנושית מלקיים מערכת יחסים שכזו כתוצאה מן ההשלכות של מרידה במודע. אין צורך לבקש את המחילה, אלא רק לקבלה כמודעות לכינונה מחדש של מערכת יחסים של נאמנות בין הברוא לבין הבורא. וכלל בני האל הנאמנים הינם שמחים, אוהבי-שירות ומתקדמים-לעד בהרקעה לעבר פרדיס.

89:10.7 (985.2) [הוצג על-ידי כוכבת ערב זוהרת של נבאדון.]

>> מסמך 89 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 91 <<

מסמך 90

שמאניזם — מרפאים וכוהנים

90:0.1 (986.1) האבולוציה של המצוות הדתיות התקדמה מן הריצוי, ההימנעות, גירוש השדים, הכפייה, הפישור והפיוס אל הקורבן, הכפרה והפדיון. הטכניקה של הטקס הדתי עברה מן הצורות של הכת הפרימיטיבית, דרך הפֶּטִישים ועד לקסמים ולניסים; וככל שהטקס הפך מורכב יותר, בתגובה למושג המורכב יותר ויותר שגיבש האדם על אודות העולמות העל-חומריים, כך הוא נשלט באופן בלתי-נמנע על-ידי המרפאים, השמאנים והכוהנים.

90:0.2 (986.2) במונחים המתקדמים של האדם הפרימיטיבי, נחשב עולם הרוחות בסופו של דבר ככזה אשר איננו מגיב לבן-תמותה רגיל. אך ורק בני האדם יוצאי הדופן מסוגלים ללחוש באזני האלים; אך ורק הגבר או האישה היוצאים מן הכלל היו נשמעים על-ידי הרוחות. וכך נכנסת הדת לשלב חדש, שלב שבו היא הופכת בהדרגה לדת מיד-שנייה; לעולם נדרש מרפא, שמאן, או כוהן, לתווך בין האדם הדתי לבין מושא סגידתו. וכיום רוב מערכות האמונה הדתיות המאורגנות באורנטיה עוברות דרך השלב הזה של התפתחות אבולוציונית.

90:0.3 (986.3) הדת האבולוציונית נולדת כתוצאה מן הפחד הפשוט והכול-יכול, הפחד אשר מתפרץ בדעת האנושית כאשר זו ניצבת אל מול הבלתי-נודע, אל מול זה אשר אין לו הסבר ואל מול הבלתי-ניתן להבנה. לבסוף מגיעה הדת להכרה המעמיקה והפשוטה של אהבה כל-יכולה, האהבה אשר שוטפת את הנשמה האנושית, בלא שזו תוכל להתנגד, כאשר היא מתעוררת למושג של החיבה חסרת הגבולות אשר רוחש האב האוניברסאלי לבני היקום.

ואולם, בתווך שבין התחלת האבולוציה הדתית לבין סיומה, מפרידים העידנים הארוכים של השמאנים, אשר מתיימרים לעמוד בין האדם לבין האל כאנשי ביניים, כפרשנים וכשתדלנים.

1. השמאנים הראשונים — המרפאים

90:1.1 (986.4) השמאן היה המרפא הבכיר, איש הפֶּטִיש הטקסי והאישיות המצויה במוקד כלל מנהגיה של הדת הפרימיטיבית. בקבוצות רבות עלה השמאן בדרגתו על המנהיג הצבאי, עובדה אשר סימנה את תחילת שלטון הכנסייה במדינה. לעתים פעל השמאן ככוהן ואפילו ככוהן-מלך. לכמה מן השבטים המאוחרים יותר היו הן שמאנים-מרפאים (רואים) והן שמאנים-כוהנים אשר הופיעו מאוחר יותר. ובמקרים רבים הפך תפקידו של השמאן לתפקיד העובר בירושה.

90:1.2 (986.5) מכיוון שבימי קדם נחשב כל דבר יוצא מגדר הרגיל לדיבוק בידי רוח, כל תכונה מנטאלית או פיזית יוצאת-דופן נחשבה ככישור לשמש בתפקיד של מרפא. רבים מן הגברים הללו היו אפילפטיים, רבות מן הנשים היו היסטריות, ורוב המקרים של האנשים הקדומים בעלי ההשראה, כמו גם אלו אשר דבקו בהם רוח או שד, השתייכו לשני הטיפוסים הללו. לא מעט מן הכוהנים המוקדמים ביותר הללו השתייכו לקבוצה אשר חבריה זכו מאז בכינוי חולים במחלת הרדיפה.

90:1.3 (987.1) אף כי הם נהגו לרמות בעניינים פעוטים, רוב רובם של השמאנים האמינו בעובדה שאכן רוח דבקה בהם. נשים אשר היו מסוגלות להכניס עצמן לטרנס או להתקף שיתוק הפכו להיות שאמניות רבות-עוצמה; מאוחר יותר, הפכו נשים שכאלה לנביאות ולמדיומים אשר תקשרו עם רוחות. על-פי-רוב, נכללה בהתקפי הטרנס-שיתוק שלהן תקשורת לכאורה עם רוחות המתים. רבות מן הנשים השמאניות אף היו רקדניות במקצוען.

90:1.4 (987.2) ואולם, לא כל השמאנים השלו את עצמם; רבים מהם היו תכסיסנים ממולחים ומוכשרים. עם התפתחות המקצוע, על-מנת להיחשב כראוי לשמש כמרפא, נדרש בעל המקצוע המתחיל לשרת כשוליה במשך עשור שנים של קושי ושל מניעה-עצמית. השמאנים

פיתחו צורת לבוש מקצועית והתנהגו באופן מסתורי. לעיתים קרובות, הם עשו שימוש בסמים על-מנת לייצר מצבים פיזיים מסוימים אשר ירשימו את חברי השבט וידהימו אותם. אנשים פשוטים החשיבו טריקים של זריזות-ידיים כתופעה על-טבעית, וכוהנים שנונים היו הראשונים להשתמש בדיבור מן הבטן. רבים מן השמאנים הנושנים נתקלו ללא כוונה בהיפנוזה; אחרים הפנטו את עצמם תוך כדי התבוננות ממושכת בטבורם שלהם.

(987.3) 90:1.5 בעוד שרבים השתמשו בתכסיסים ובתרמיות, אחרי ככלות הכול המוניטין שלהם כקבוצה התבסס על הישגים בפועל. כאשר השמאן נכשל בפעולותיו, אם לא היה מסוגל להציג אליבי ראוי לכישלונו, הוא היה מודח מתפקידו או מומת. וכך, השמאנים ההגונים היו הראשונים להיעלם; שרדו רק השחקנים הממולחים.

(987.4) 90:1.6 היה זה השמאניזם אשר נטל את מושכות ההכוונה הבלעדית של ענייני השבט מידי הזקנים והחזקים ומסרם לידי הממולחים, הפיקחים ומרחיקי הראות.

2. תַרגולים שמאניים

(987.5) 90:2.1 העלאת רוחות היוותה פרוצדורה מדויקת מאוד וסבוכה ביותר, בדומה לטקסי הכנסייה ד-היום המתנהלים בשפה עתיקה. כבר בראשיתו ביקש המין האנושי עזרה ממקורות על-אנושיים, הוא ביקש לו **התגלות;** והאדם האמין כי השמאן אכן קיבל התגלויות מעין אלה. אף כי השמאנים השתמשו בעבודתם בכוחה הרב של הַשָּׁאָה, כמעט תמיד הייתה זו השאה שלילית; ורק לאחרונה נעשה שימוש בטכניקת ההשאה החיובית. בתחילת ההתפתחות של מקצועם החלו השמאנים לרכוש מומחיות במקצועות כמו הורדת גשם, ריפוי מחלות ופענוח פשעים. בכל אופן, ריפוי מחלות לא היה תפקידו העיקרי של המרפא השמאני; תפקידו היה להכיר את סכנות החיים ולשלוט בהן.

(987.6) 90:2.2 האמנות השחורה הקדומה – הן זו הדתית והן החילונית – נקראה אמנות לבנה בשעה ששימשה בידי הכוהנים, הרואים, השמאנים או המרפאים. אלו אשר עסקו באמנות שחורה נקראו מכשפים, קוסמים, מכשפות, מהלכי קסם, מעלים באוב, מאחזי עיניים

ומגידי עתידות. בחלוף הזמן, סוּוג כל קשר לכאורה עם העל-טבעי כעבודת-כישוף או כעבודת השמאן.

90:2.3 (987.7) הכישוף כלל את **הקסם** אשר בוצע על-ידי הרוחות הקדומות יותר, הבלתי-סדירות והבלתי-מוכרות; עבודת-שמאן הייתה קשורה **בניסים** שביצעו רוחות סדירות וכן אלים המוּכָּרים לשבט. בזמנים מאוחרים יותר נקשר המכשף לשטן, ובכך הוכנה הקרקע לרבים ממפגני חוסר הסובלנות הדתית של הזמנים האחרונים יחסית. הכישוף היווה דת עבור שבטים פרימיטיביים רבים.

90:2.4 (987.8) השמאנים האמינו עד מאוד בתפקיד המקריות כְּזו המגלה את רצון הרוחות; לעיתים קרובות הם הפילו גורל על-מנת לקבל החלטות. שרידים מודרניים לנטייה זו להפיל גורל ניתן לראות לא רק במשחקי המזל הרבים, אלא גם בשירי ילדים ידועים כדוגמת "האחרון הוא ה...". פעם האחרון נידון למוות; כיום הוא רק האחרון בכמה משחקים ילדותיים. מה שהיווה עניין רציני עבור האדם הפרימיטיבי, שרד אך כשעשוע של הילד המודרני.

90:2.5 (988.1) המרפאים סמכו עד מאוד על אותות ועל סימנים, כדוגמת האמירה "בשעה שתשמע את רשרוש העלים בצמרת עץ התות, עליך להזדרז". מוקדם מאוד בהיסטוריה של הגזע היפנו השמאנים את תשומת ליבם אל הכוכבים. האסטרולוגיה הפרימיטיבית היוותה אמונה רווחת ונוהג שכיח בכל רחבי העולם; גם פירוש חלומות הפך נפוץ. ולאחר כל אלו הופיעו עד מהרה אותן שאמניות רגשניות אשר טענו כי ביכולתן לתקשר עם רוחות המתים.

90:2.6 (988.2) אף-על-פי שמקורם הינו עתיק, שרדו מורידי הגשם, או השמאנים של מזג האוויר, במורד הזמן לאורך העידנים. בשביל החקלאים הקדומים פירושה של בצורת קשה היה מוות; השליטה במזג האוויר היוותה מושא של קסם קדום רב. ואפילו האדם המודרני עוסק במזג האוויר כנושא שיחה נפוץ. כלל העמים הקדומים האמינו בכוחותיו של השמאן כמוריד גשם, ואולם הנוהג היה להרוג אותו כאשר נכשל, אלא אם כן היה מסוגל להמציא הסבר המניח את הדעת לכישלונו.

90:2.7 (988.3) שוב ושוב סילקו הקיסרים את האסטרולוגים, אך אלו שבו וחזרו בשל האמונה הרווחת בכוחותיהם. לא ניתן היה לסלקם, ואפילו במאה השש-עשרה שלאחר ישוע,

פרשו מנהלי הכנסייה והמדינה במערב את חסותם על האסטרולוגיה. אלפי אנשים אינטליגנטיים לכאורה עדיין מאמינים שאדם יכול להיוולד תחת שליטתו של כוכב בן-מזל או של כוכב ביש-מזל; וכן כי המיקום היחסי של גרמי השמיים קובע את תוצאות ההרפתקאות השונות על-פני האדמה. הפתיים עדיין מבקשים את מוצא פיותיהם של מגידי העתידות.

90:2.8 (988.4) היוונים האמינו ביעילותה של העצה הנבואית של האורקל, הסינים השתמשו בקסמים כהגנה מפני שדים, השמאניזם שגשג בהודו ועדיין מתקיים באופן פתוח במרכז אסיה. ורק לאחרונה ננטשו מנהגים אלו במקומות רבים ברחבי העולם.

90:2.9 (988.5) מאז ומעולם קמו נביאים ומורים של אמת על-מנת להוקיע ולחשוף את השמאניזם. אפילו בקרב האדם האדום, ההולך ונעלם, הופיע במאה החולפת נביא שכזה, שוֹנִי טֶנְסְקְוָאטָאוָאה, אשר ניבא את ליקוי החמה של 1806 והוקיע את מידותיו הרעות של האדם הלבן. מורים רבים של אמת הופיעו בקרב השבטים והגזעים השונים במהלך העידנים הארוכים של ההיסטוריה האבולוציונית. ולעד הם ימשיכו להופיע ולאתגר את השמאנים, או את הכוהנים, של כל העידנים, אשר מתנגדים להשכלה הכללית ומנסים לדכא את הקדמה המדעית.

90:2.10 (988.6) באופנים רבים ובשיטות פתלתלות ביססו השמאנים של ימי קדם את המוניטין שלהם כקולותיו של האל וכנאמני ההשגחה. הם הזליפו מים על העוללים אשר זה עתה נולדו ונתנו להם שמות; הם מלו את הגברים. הם ניהלו את כל טקסי הקבורה והיו אלו אשר הכריזו, כנדרש, על הגעת המתים בבטחה אל ארץ הרוחות.

90:2.11 (988.7) הודות לצבירת התשלומים השונים אשר לכאורה הוצעו לרוחות, התעשרו הכוהנים והמרפאים השמאנים עד מאוד. לעיתים תכופות היה השמאן צובר כמעט את כל הרכוש החומרי של השבט. עם מותו של אדם אמיד, היה נהוג לחלק את רכושו, בחלקים שווים, בין השמאן למפעל ציבורי או מפעל צדקה כלשהו. נוהג זה עדיין קיים בחלקים מסוימים של טיבט, שם משתייכת כמחצית מאוכלוסיית הגברים למעמד בלתי-יצרני זה.

90:2.12 (989.1) השמאנים התלבשו היטב ובדרך כלל היו להם מספר נשים; הם היו ראשוני האריסטוקרטים, בהיותם פטורים מכל המגבלות השבטיות. לעיתים קרובות הם היו בעלי דעת

ומוסר ירודים. הם דיכאו את יריביהם בכך שכינו אותם מכשפים או אשפים, ולעיתים קרובות ביותר רכשו עמדות השפעה וכוח כה חזקות עד כי היו מסוגלים לשלוט בכוהנים או במלכים.

90:2.13 (989.2) האדם הפרימיטיבי החשיב את השמאן כרע הכרחי; הוא ירא ממנו אך לא אהב אותו. האדם המוקדם רחש כבוד לידע; הוא כיבד את החוכמה ותגמל אותה. השמאן היה בבחינת רמאות ברובו, אך ההערצה כלפי השמאניזם מדגימה היטב את החשיבות הגבוהה אשר נודעה לחוכמה באבולוציה של הגזע.

3. התיאוריה השמאנית על אודות המחלות והמוות

90:3.1 (989.3) מכיוון שהאדם הקדום התייחס לסביבתו החומרית כסביבה המגיבה במישרין לגחמות רוחות הרפאים ולרצונות הרוחות, אין זה מוזר שדתו עסקה במידה כה רבה של בלעדיות בעניינים של חומר. האדם המודרני תוקף את בעיותיו במישרין; הוא מכיר בעובדה שהחומר מגיב לתפעול האינטליגנטי של הדעת. באופן דומה, האדם הפרימיטיבי ביקש לשנות ואפילו לשלוט בחיים ובאנרגיות של מחוזות החומר; ומכיוון שהבנתו המוגבלת על אודות הקוסמוס הובילה אותו לאמונה כי רוחות הרפאים, הרוחות והאלים עסקו באופן אישי ומיידי בשליטה מדוקדקת בחיים ובחומר, הוא הכווין את מאמציו, באופן הגיוני, על-מנת לנסות ולרכוש את אהדתן ואת תמיכתן של הסוכנויות העל-אנושיות האלה.

90:3.2 (989.4) לאור כל זאת, ניתן להבין הרבה ממה שהינו חסר-הסבר ולא-הגיוני בכתות העתיקות. טקסיה של הכת היו בבחינת ניסיונות של האדם הפרימיטיבי לשלוט בעולם החומר אשר בו מצא את עצמו. ורבים ממאמציו כוונו לעבר הארכת החיים והבטחת הבריאות. מכיוון שבמקור נחשבו כל המחלות, כמו גם המוות עצמו, כתופעות של רוח, היה זה בלתי-נמנע שהשמאנים, בעודם פועלים כמרפאים וכוהנים, יעבדו גם כרופאים וכמנתחים.

90:3.3 (989.5) יתכן שהדעת הפרימיטיבית מוגבלת בשל היעדרן של עובדות, ואולם אף-על-פי-כן היא הינה לוגית. כאשר בני-אדם עמוקים במחשבתם צופים במחלות ובמוות

והוגים בהם, הם מבקשים לקבוע מה גורם לתופעות האלה; ובהתאם למידת הבנתם ביטאו השמאנים והמדענים את התיאוריות הבאות על אודות הסבל:

90:3.4 (989.6) 1. **רוחות רפאים — השפעות רוח ישירות.** ההיפותזות המוקדמות ביותר אשר הוצעו כהסבר למחלות ולמוות גרסו כי הרוחות גרמו למחלות בכך שפיתו את הנשמה לעזוב את הגוף; אם זו לא הצליחה לחזור, נגרם מוות. אנשי קדם פחדו כל-כך ממעשיהן המרושעים של רוחות הרפאים מחוללות המחלות, עד כי לעיתים קרובות היו פרטים חולים ננטשים אפילו ללא מזון או מים. בלא קשר לבסיס השגוי של האמונות האלה, הן אכן בודדו באופן יעיל את היחידים החולים ומנעו את התפשטותן של מחלות מדבקות.

90:3.5 (989.7) 2. **אלימות — גורמים מובנים מאליהם.** גורמיהן של תאונות ומיתות מסוימות היו כה קלים לזיהוי, עד כי אלו הוסרו מן הקטגוריה של מעורבות פעילה של רוחות רפאים. מיתות ופצעים אשר נגרמו במלחמה, בקרבות עם בעלי-חיים ועל-ידי סוכנויות אשר קל היה לזהותן, נחשבו כתופעות טבעיות. ואולם, במשך זמן רב רווחה האמונה כי הרוחות עדיין היו אחראיות לעיכוב בתהליך הריפוי או לגרימת דלֶקות, ואפילו באותם פצעים אשר נגרמו באופן "טבעי". אם לא ניתן היה לגלות כל גורם טבעי, עדיין הוטלה האחריות למחלות ולמוות על רוחות הרפאים.

90:3.6 (990.1) כיום, הן באפריקה והן במקומות אחרים, ניתן למצוא עמים פרימיטיביים אשר הורגים מישהו כל אימת שמתרחש מוות בלתי-אלים. המרפאים שלהם מצביעים על הצדדים האשמים. אִם נפטרה האֵם בשעת הלידה, מייד חונקים את הילד — נפש תמורת נפש.

90:3.7 (990.2) 3. **קסם — השפעתם של אויבים.** הסברה הייתה שמחלות רבות נגרמו בשל כישוף, בשל פעולתה של עין הרע, או בשל הצבעה בקשת קסומה. בזמנים מסוימים אכן היה מסוכן להצביע על מישהו; ועדיין פעולת ההצבעה לעבר מישהו נחשבת בלתי-מנומסת. במקרים שבהם המחלות והמוות היו עלומים, היו אנשי קדם עורכים חקירה רשמית, מנתחים

את הגופה ומבססים את סיבת המוות על גורם כזה או אחר; אלמלא כן, היה המוות מיוחס לכישוף, ובכך היה מצריך את הוצאתו להורג של המכשף האחראי לו. החקירות האלה של חוקרי המוות הקדומים הצילו חיים רבים של אלו אשר נחשדו כמכשפים לכאורה. בקרב קבוצות מסוימות התקיימה הסברה שאיש שבט יכול למות כתוצאה מן הכישוף שלו עצמו, ובמקרה כזה לא הואשם איש.

90:3.8 (990.3) **4. חטא – עונש על הפרת טאבו.** לאחרונה באופן יחסי, רווחה האמונה שמחלה הינה עונש על חטא, אישי או גזעי. בקרב אנשים אשר חולפים דרך רמת האבולוציה הזו, רווחת התיאוריה כי אדם לא יוכל לסבול, אלא אם כן הפר טאבו. התייחסות אל המחלה ואל הסבל כאל "חיצי אדוֹני בתוכם" הינה טיפוסית לאמונות מן הסוג הזה. במשך זמן רב החשיבו הסינים ובני מסופוטמיה את המחלה כתוצאה של פעולת שדים רעים, זאת בעוד שהכשׁדים הצביעו גם על הכוכבים כגורמים לסבל. תיאוריה זו על אודות המחלה כתוצאתו של זעם אלוהי, עדיין רווחת בקרב קבוצות רבות של תושבי אורנטיה הנחשבות מתורבתות.

90:3.9 (990.4) **5. גורמים טבעיים.** האנושות הייתה מאוד איטית בלימודה את הסודות החומריים של יחסי הגומלין בין סיבה לתוצאה במחוזות הפיזיים של האנרגיה, החומר והחיים. היוונים הקדומים, בשמרם את מסורות הלימוד של אדמסון, היו בין הראשונים להכיר בעובדה שכל המחלות הינן תוצאתן של גורמים טבעיים. לאט ובבטחה מחסלת התפתחות העידן המדעי את התיאוריות הנושנות של האדם על אודות המחלה והמוות. החוֹם היווה את אחת מן המחלות האנושיות הראשונות אשר הוסרו מן הקטגוריה של חוליים על-טבעיים, ובהדרגה התיר עידן המדע את אזיקי הבורות אשר כלאו את דעתו של האדם במשך זמן כה ממושך. הבנה על אודות הזקנה וההידבקות מחסלת בהדרגה את הפחד של האדם מפני רוחות הרפאים, הרוחות והאלים כְּאלו אשר אשמים אישית באומללות האנושית ובסבלם של בני התמותה.

90:3.10 (990.5) האבולוציה לעולם אינה נכשלת בהשגת מטרתה; היא משרישה אצל האדם את אותו פחד של האמונה הטפלה מפני הבלתי-ידוע ואת האימה מפני הבלתי-נראה, אשר מהווה את הפיגום עבור המושג של האל. ולאחר שחזתה בלידתה של הבנה מתקדמת של האלוהות, אותה טכניקה של האבולוציה, הפועלת ללא דופי, מניעה את אותם כוחות מחשבה אשר ישמידו בנחרצות את הפיגום, אשר מילא זה מכבר את ייעודו.

4. הרפואה תחת השמאנים

90:4.1 (990.6) כלל חייו של האדם הקדום נועדו למנוע מחלות; דתם הייתה במידה לא מבוטלת טכניקה למניעת מחלות. וללא קשר לשגיאות שנפלו בתיאוריות שלהם, הם הוציאו אותן אל הפועל בלב שלם; הייתה להם אמונה בלתי-מסויגת בשיטות הטיפול שלהם, וזו כשלעצמה הינה תרופה רבת-עוצמה.

90:4.2 (991.1) אחרי ככלות הכול, האמונה אשר נדרשה על-מנת להבריא הודות לסיוע המטופש של אחד מן השמאנים הנושנים הללו, לא הייתה שונה במידה רבה מזו אשר נדרשת על-מנת להבריא תחת ידם של כמה מאלו שהחליפו אותם בימים מאוחרים יותר, ואשר עוסקים בטיפול הבלתי-מדעי במחלות.

90:4.3 (991.2) השבטים הפרימיטיביים יותר התייראו עד מאוד מן החולים, ובמשך עידנים ארוכים נמנעו מהם בקפידה, ולבושתם, הזניחו אותם. הייתה זו בבחינת התקדמות הומניטרית כבירה כאשר האבולוציה של השמאניזם הולידה מרפאים אשר הסכימו לטפל במחלות. או אז הפכה לנוהג ההסתופפות של כלל השבט בחדר החולה על-מנת לסייע בידי השמאן לסלק את רוחות הרפאים של המחלה באמצעות יללות. לא היה זה בלתי-נפוץ לאישה לשמש בתפקיד השמאן המאבחן, בעוד שהגבר מעניק את הטיפול. השיטה הרגילה לאבחון מחלות הייתה בחינת בני מעיו של בעל-חיים.

(991.3) 90:4.4 מחלות טופלו באמצעות שירת מזמורים, יללות, הנחת ידיים, נשימה על החולה וטכניקות רבות אחרות. בזמנים מאוחרים יותר הפך לנפוץ הנוהג לישון במקדש, והריפוי אירע, לכאורה, בשעת השינה. לבסוף ביצעו המרפאים ניתוחים, הלכה למעשה, בעת השינה במקדש; קידוח החור בגולגולת נמנה על הניתוחים הראשונים, ונעשה במטרה לאפשר לרוח כאב הראש לחמוק. השמאנים למדו לטפל בשברים ובנקעים, לפתוח חבורות ומורסות; השמאנית הפכה למיילדת מומחית.

(991.4) 90:4.5 שיטת טיפול נפוצה כללה שפשוף המקום המודלק או המוכתם בגוף באמצעות חפץ קסום, השלכת הקמע, ואז, לכאורה, הגיע הריפוי. אם איתרע מזלו של מאן דהוא להרים את הקמע אשר הושלך, האמונה הייתה שהוא יקבל מייד את הדלקת או את הכתם. הדבר התקיים זמן רב בטרם הוכנסו לשימוש צמחי מרפא ותרופות אמת אחרות. העיסוי פותח בהקשר של לחשים ונועד לשפשף את הרוח החוצה מן הגוף; לפניו קדמו המאמצים למרוח תרופות פנימה אל תוך הגוף, ממש כמו הניסיונות המודרניים למרוח משחות אל הגוף פנימה. הנחת כוסות רוח ושאיבה של החלקים שנפגעו, יחד עם הקזת דם, נחשבו לבעלות-ערך רב לשם היפטרות מן הרוח מחוללת המחלות.

(991.5) 90:4.6 מכיוון שהמים היוו פֶּטִיש רב-עוצמה, נעשה בהם שימוש בטיפול בחוליים רבים. במשך זמן רב שררה האמונה כי באמצעות ההזעה ניתן לחסל את הרוח אשר גורמת למחלות. אמבט האדים נחשב עד מאוד; עד מהרה שגשגו מעיינות מים חמים כאתרי נופש פרימיטיביים. האדם המוקדם גילה כי החום יכול להקל על כאב; הוא השתמש באור השמש, באיברים טריים של בעלי-חיים, בחֵמר חם ובאבנים חמות, ורבות מן השיטות האלה משמשות עד היום. במאמץ להשפיע על הרוחות נעשה שימוש בקצב; תופי הטום-טום היו בשימוש כלל-עולמי.

(991.6) 90:4.7 עמים מסוימים סברו כי הגורם למחלה הוא קנוניה מרושעת בין הרוחות לבעלי החיים. וכך נולדה האמונה כי לכל מחלה אשר נגרמת על-ידי בעל-חי קיים צמח מרפא ומועיל אשר משמש לה כמזור. האנשים האדומים התמסרו במיוחד לתיאוריה על אודות צמחים כתרופות-לכל; ותמיד הם שמו טיפת דם בבור השורש שנוצר כאשר הם עקרו צמח מן האדמה.

(991.7) 90:4.8 הצום, התזונה והחומרים אשר טיפלו בגירויים שימשו לעיתים קרובות כשיטות מרפא. ההפרשות האנושיות, בהיותן קסומות בהחלט, נחשבו עד מאוד; וכך נוכל למנות את הדם ואת השתן בין התרופות המוקדמות ביותר, אשר אליהן נוספו במוקדם שורשים ומלחים השונים. השמאנים האמינו כי ניתן לסלק את רוחות המחלות אל מחוץ לגוף באמצעות תרופות בעלות ריח רע וטעם מר. מוקדם מאוד הפכה ההקאה לטיפול שגרתי, והערך אשר נודע לקקאו ולכִינִין במצבם הנא היו בין התגליות הפרמצבטיות הראשונות.

(992.1) 90:4.9 היוונים היו הראשונים לפתח שיטות הגיוניות באמת לטיפול בחולים. הן היוונים והן המצרים קיבלו את הידע הרפואי שלהם מעמק הפרת. שמן ויין שימשו כתרופות מאוד מוקדמות לטיפול בפצעים; השוּמֵרים עשו שימוש בשמן קיק ובאופיום. רבות מן התרופות הקדומות, היעילות והסודיות האלה איבדו מעוצמתן כאשר נודעו ברבים; מאז ומעולם הייתה הסודיות הכרחית להצלחת פעולת התרמית והאמונה הטפלה. אך ורק העובדות והאמת מזמנות את מלוא אור ההבנה ועולזות באורו ובהארתו של המחקר המדעי.

5. כוהנים וטקסים

(992.2) 90:5.1 מהות הטקס הינה הביצוע המושלם שלו; בקרב הפראים הוא חייב להיות מבוצע בדיוק רב. אך ורק כאשר הטקס נערך באופן הנכון, יש בו בכדי להפעיל כוח על הרוחות. אם הטקס פגום, הוא רק מעורר את הזעם ואת התרעומת של האלים. לפיכך, מכיוון שדעתו המתפתחת של האדם הגתה **שהטכניקה של הטקס** הייתה הגורם המכריע ביעילותו, היה זה בלתי-נמנע שבמוקדם או במאוחר יתפתחו השמאנים המוקדמים לכדי קבוצת כוהנים המוכשרת לנהל את הטקס על מלוא דקדוקיו. וכך, במשך עשרות אלפי שנים, הכבידו אין ספור טקסים על החברה, הטילו קללה על הציוויליזציה, והיוו משא כבד מנשוא על כל פעולה בחיים ועל כל דבר שהגזע ביצע.

(992.3) 90:5.2 הטקס הינו הטכניקה שבה הופך מנהג לקדוש; הטקס יוצר מיתוסים ומנציח אותם, וכמו כן תורם לשימורם של המנהגים החברתיים והדתיים. שוב, הטקס עצמו נברא

על-ידי המיתוסים. הטקסים מתחילים את דרכם על-פי-רוב כחברתיים, לאחר מכן הופכים לכלכליים, ולבסוף הם רוכשים את הקידוש ואת הכבוד של הטקס דתי. הטקס עשוי להתבצע באופן אישי או קבוצתי – או שניהם גם יחד – כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתפילה, בריקוד ובדרמה.

90:5.3 (992.4) מילים הופכות לחלק מן הטקס, כדוגמת השימוש במילים אמן וסֶלה. ההרגל לקלל, ניבול הפה, מייצג הדרדרות של הנוהג אשר קדם לו, החזרה הטקסית על שמות קודש. העלייה לרגל למקומות קדושים מהווה טקס קדום מאוד. לאחר מכן התפתח הטקס לכדי טקסים מפורטים של טיהור, זיכוך וקידוש. לאמיתו של דבר, טקסי החניכה של החברות הסודיות, השבטיות והפרימיטיביות, היוו טקס דתי בוסרי. טכניקת הפולחן של כָּתות המסתורין הנושנות היוו שורה ארוכה של טקסים דתיים אשר נצברו ואוגדו יחדיו. בסופו של דבר התפתח הטקס לכדי הטקסים החברתיים והפולחן הדתי המודרניים, טקסים הכוללים תפילה, שירה, קריאה בצוותא, ודרכים אישיות וקבוצתיות אחרות להתמסרות רוחנית.

90:5.4 (992.5) הכוהנים התפתחו מן השמאנים אל המעמד הנוכחי של מנהלי הפולחן הדתי בפועל, דרך מגידי העתידות, המנחשים, הזמרים, הרקדנים, מחוללי מזג האוויר, נאמני שכיות החמדה הדתיות, נאמני המקדש וחוזי האירועים. בסופו של דבר עבר התפקיד בירושה; צמח ועלה מעמד רציף של כוהנים.

90:5.5 (992.6) ככל שהתפתחה הדת כך החלו הכוהנים להתמחות בהתאם לכישוריהם המוּלדים ולנטיותיהם המיוחדות. חלקם הפכו לזמרים, אחרים למתפללים, ואילו אחרים למקריבי קורבנות; לאחר מכן הגיעו נושאי הדברים – המטיפים. וכאשר הדת הפכה ממוסדת, טענו הכוהנים הללו כי בידיהם מצוי "המפתח לגן העדן".

90:5.6 (992.7) מאז ומעולם ביקשו הכוהנים להרשים את פשוטי העם ולעורר בקרבם יראת כבוד, ולשם כך ניהלו את הטקס הדתי בשפה קדומה ועשו שימוש בשלל אמרות קסם על-מנת לעורר את המסתורין בקרב משתתפי הטקס ולהעצים את דבקותם, כמו גם את סמכותם שלהם. הסכנה הגדולה בכל זה היא שהטקס נוטה להפוך לתחליף של הדת.

(993.1) 90:5.7 הכוהנים עשו רבות על-מנת לעכב את ההתפתחות המדעית ולהשהות את הקדמה הרוחנית, אך הם גם תרמו לייצובה של הציוויליזציה ולהעצמת סוגים מסוימים של תרבות. ואולם, כוהנים מודרניים רבים חדלו מלשמש כמנהליהם של טקסי הסגידה לאל, בכך שהפנו את תשומת ליבם לתיאולוגיה – לניסיון להגדיר את האל.

(993.2) 90:5.8 אין להכחיש כי הכוהנים היוו אבן ריחיים על צווארם של הגזעים, ואולם למנהיגי הדת האמיתיים נודע ערך לא-יסולא בפז כאלו אשר הצביעו על הדרך אל מציאויות גבוהות וטובות יותר.

(993.3) 90:5.9 [הוצג על-ידי מלכיצדק של נבאדון.]

>> מסמך 90 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 92 <<

מסמך 91

האבולוציה של התפילה

91:0.1 (994.1) התפילה, כסוכנות של הדת, התפתחה מתוך ביטויים קודמים בדמות המונולוג והדיאלוג הבלתי-דתיים. עם שהאדם הפרימיטיבי השיג מודעות-עצמית, התרחשה כתוצאה בלתי-נמנעת מכך המודעות-לאֵל, קרי הפוטנציאל הדואלי של התגובה החברתית ושל ההכרה באל.

91:0.2 (994.2) הצורות הראשונות של התפילה לא כוונו אל אלוהות. אלה היו ביטויים כדוגמת מה שהייתם אתם אומרים לחבר לפני התחלת משימה חשובה, "אחל לי הצלחה". האדם הפרימיטיבי היה משועבד לקסם; המזל – הטוב והביש – חדר לכל תחומי החיים. בתחילה היו הבקשות האלה למזל בעלות אופי מונולוגי – מעין מחשבות בקול רם שחשב זה אשר שירת את הקסם. לאחר מכן ביקשו המאמינים הללו במזל את תמיכת חבריהם ומשפחותיהם, וכך נערך סוג כלשהו של טקס אשר כלל את כל החמולה או את כל השבט.

91:0.3 (994.3) כאשר התפתחו המושגים של רוחות הרפאים ושל הרוחות, הפכו הבקשות האלה לפניות המכוונות לגורם על-אנושי, ועם המודעות לאלים, הגיעו ביטויים מעין אלו לרמות של תפילה אמיתית. כדוגמא לכך, ניתן להיווכח כי בקרב שבטים אוסטרליים מסוימים, קדמו התפילות הדתיות לאמונות ברוחות ובְאישיוּיות על-אנושיות.

91:0.4 (994.4) שבט הטוֹדָה בהודו מקיים כעת נוהג זה של תפילה אשר איננה מכוונת אל אף-אחד באופן מיוחד, ממש כשם שנהגו האנשים המוקדמים בזמני טרום המודעות הדתית.

אלא שבקרב בני הטודה מהווה נוהג זה משום נסיגה של דתם המתנוונת אל הרמה הפרימיטיבית הזו. הטקסים הנוכחיים של הכוהנים החולבים של בני הטודה אינם מייצגים טקס דתי, הואיל והתפילות הבלתי-אישיות האלה אינן תורמות מאום לשימורם או להעצמתם של ערכים חברתיים, מוסריים או רוחניים כלשהם.

91:0.5 (994.5) התפילה הקדם-דתית הייתה חלק ממנהג המָנַה של המֶלָאנָזים, מאמונות האוּדָה של הפִּיגְמִים אשר באפריקה, ומן האמונות הטפלות על אודות המָאנָיטוּ של האינדיאנים בצפון-אמריקה. רק לאחרונה הגיחו שבטי הבָּגַאנְדַה שבאפריקה מן התפילה ברמת המָנַה. בשלב הבלבול האבולוציוני המוקדם הזה, מתפללים בני-אדם אל אלים – מקומיים ולאומיים – וכן אל פְּטִישים, קמעות, רוחות רפאים, שליטים ובני-אדם מן השורה.

1. תפילה פרימיטיבית

91:1.1 (994.6) הדת האבולוציונית משמשת בתחילתה לשימור ולהעצמת הערכים החברתיים, המוסריים והרוחניים אשר קורמים צורה לאיטם. האנושות איננה מבחינה באופן מודע במשימתה זו של הדת, אך זו מושגת בעיקר באמצעות תפקודה של התפילה. תרגול התפילה מייצג את המאמץ הבלתי-מכוון, ואף-על-פי-כן, המאמץ האישי והקבוצתי של קבוצה כלשהי להבטיח (קרי להביא לידי מימוש) את שימור הערכים הגבוהים יותר. ואלמלא שמרה אותם התפילה, היו במהרה יורדים כל ימי הקודש חזרה למעמד של ימי חג גרידא.

91:1.2 (995.1) הדת וסוכנויותיה, אשר העיקרית שבהן הינה התפילה, הינן בנות ברית אך ורק של אותם ערכים אשר מקבלים הכרה חברתית, קרי את אישור הקבוצה. לפיכך, כל אימת שהאדם הפרימיטיבי ניסה לספק את תחושותיו הבזויות יותר, או להגשים את שאיפותיו האנוכיות אשר אינן יודעות גבול, נמנעו ממנו הנחמה של הדת והסיוע של התפילה. אם ביקש היחיד להגשים מטרה אנטי-חברתית כלשהי, הוא נדרש לבקש את הסיוע של הקסם הבלתי-דתי, להיוועץ במכשפים, וכך נמנע ממנו הסיוע של התפילה. לפיכך, הפכה התפילה

במוקדם לגורם רב-עוצמה אשר קידם את האבולוציה החברתית, את הקדמה המוסרית ואת ההישג הרוחני.

91:1.3 (995.2) ואולם, הדעת הפרימיטיבית לא הייתה לוגית ואף לא עקבית. האדם הקדמון לא תפש שמחוזות התפילה אינם בדברים של חומר. נשמות פשוטות-דעת אלה הסיקו כי המזון, המחסה, הגשם, הציד והטובין החומריים האחרים העצימו את רווחת החברה, ולפיכך החלו להתפלל למען הברכות הפיזיות האלה. ואף כי היה בזה בבחינת עיוות של התפילה, הוא עודד את המאמצים להגשים את המטרות החומריות האלה באמצעות פעולות חברתיות ואתיות. ואף כי הזניה כזו של התפילה הורידה לשפל את ערכיהם הרוחניים של בני האדם, היא רוממה במישרין את מוסכמותיהם הכלכליות, החברתיות והאתיות.

91:1.4 (995.3) בסוגי הדעת הפרימיטיביים ביותר, מקבלת התפילה אך צורת מונולוג. במוקדם הופכת צורה זו לדיאלוג, והיא מתרחבת עד מהרה לרמה של פולחן קבוצתי. התפילה מסמנת כי לחשי קדם-הקסם של הדת הפרימיטיבית התפתחו עד לרמה שבה מכירה הדעת האנושית במציאותם של כוחות מיטיבים, או של הוויות מיטיבות, אשר ביכולתם להעצים את הערכים החברתיים ולהרחיב את האידיאלים המוסריים, ויתרה מכך, כי ההשפעות האלה הינן על-אנושיות ונפרדות מן האגו של האדם המודע-לעצמו ומזה של חבריו בני התמותה. לפיכך, תפילת אמת איננה מופיעה עד אשר מקבלת סוכנות הסעד הדתי חזות **אישית**.

91:1.5 (995.4) קיים קשר קלוש בין תפילה לבין אנימיזם, אך אמונות מעין אלה יכולות להתקיים לצד הרגשות הדתיים המגיחים. פעמים רבות לדת ולאנימיזם היו מקורות שונים לחלוטין.

91:1.6 (995.5) בעבור אותם בני-תמותה אשר לא השתחררו מן השעבוד הפרימיטיבי לפחד, קיימת סכנה אמיתית שכל תפילה עלולה להוביל לתחושה מורבידית של חטא, לאמונות בלתי-מוצדקות באשמה, אמיתיות או מדומות. ואולם, בזמנים המודרניים אין זה סביר כי רבים יבלו בתפילה זמן מספק על-מנת שיוביל אותם להרהורים מזיקים אלו על אודות היות האדם בלתי-ראוי או שרוי-בחטא. הסכנות הנלוות לעיוות התפילה ולהפיכתה לסטייה הינן הבּוּרוּת, האמונה הטפלה, ההתגבשות, היעדר החיוניות, החומרנות והקנאות.

2. התפילה המתפתחת

91:2.1 (995.6) התפילות הראשונות היו אך בבחינת משאלות אשר הובעו במילים, ביטוי של תשוקות אמת. לאחר מכן הפכה התפילה לטכניקה להשגת שיתוף הפעולה של הרוחות. ואז הגיעה התפילה לתפקוד הגבוה יותר של סיוע לדת בשימורם של כלל הערכים הראויים.

91:2.2 (995.7) הן התפילה והן הקסם צמחו כתוצאה מן האופן שבו התאים האדם את תגובותיו לתנאי הסביבה של אורנטיה. ואולם, למעט הקשר הכוללני הזה, יש להם רק מעט מן המשותף. התפילה תמיד הצביעה על פעולה חיובית של האגו המתפלל; מאז ומעולם היא הייתה נפשית ולעתים רוחנית. על-פי-רוב הצביע הקסם על ניסיון לתפעל את המציאות מבלי להשפיע על האגו של המְתַפעֵל, של העוסק בקסם. למרות מקורותיהם הבלתי-תלויים, הקסם והתפילה התייחסו תכופות זה לזו בשלבי ההתפתחות המאוחרים שלהם. לעתים התעלה הקסם באמצעות רוממות מטרותיו מעל הנוסחאות, דרך טקסים ולחשים, ועד לסְפֵרה של תפילת אמת. התפילה הפכה לעיתים כה חומרנית עד אשר הידרדרה לכדי טכניקה של קסם-מדומה, של הימנעות ממה שנדרש להשקיע על-מנת לפתור את הבעיות של אורנטיה.

91:2.3 (996.1) משלמד האדם שהתפילה לא תוכל לכפות דבר על האלים, או אז היא הפכה יותר להפצרה, לבקשת טובה. ואולם, לאמיתו של דבר התפילה האמיתית ביותר הינה התייחדות שבין האדם לבין בוראו.

91:2.4 (996.2) הופעתו של רעיון הקורבן גורמת בכל דת לפיחות ביעילותה הגבוהה יותר של תפילת האמת, זאת משום שבני האדם מבקשים להעניק את מנחות הרכוש החומריות במקום מנחת רצונם שלהם המוקדש לעשיית רצון האל.

91:2.5 (996.3) כאשר דת נעדרת אל אישי, מועתקות תפילותיה אל הרמות של התיאולוגיה והפילוסופיה. כאשר המושג הגבוה ביותר של האל בדת הינו זה של אלוהות בלתי-אישית, כמו באידיאליזם הפנתיאיסטי, אף-על-פי שהדבר מאפשר את הבסיס לצורות מסוימות של

התייחדות מיסטית, הוא מחסל את עוצמתה של תפילת האמת, אשר לעולם מהווה התייחדות של האדם עם הוויה אישית ונעלה ממנו.

91:2.6 (996.4) במהלך הזמנים המוקדמים יותר בהתפתחות הגזע, ואפילו בהווה, התפילה, כחלק מן ההתנסות היומיומית של בן התמותה הממוצע, הינה בעיקרה תופעה שבה האדם מקיים קשר עם תת המודע שלו עצמו. אך קיים גם מחוז של תפילה שבו יחידים ערים מבחינה אינטלקטואלית, המצויים בהתקדמות רוחנית, מגיעים פחות-או-יותר לקשר עם רמות של מודעות-על בדעת האנושית, מחוזותיו של מכוונן המחשבה השוכן. בנוסף לכך, קיים שלב רוחני מובחן של תפילת אמת, אשר נוגע לקבלתה ולהכרתה על-ידי הכוחות הרוחניים של היקום, שלב אשר הינו נפרד לחלוטין מכל קשר אנושי ואינטלקטואלי.

91:2.7 (996.5) התפילה תורמת במידה רבה להתפתחותו של הרגש הדתי של דעת אנושית מתפתחת. ונודעת לה השפעה כבירה הפועלת על-מנת למנוע את בידודה של האישיות.

91:2.8 (996.6) התפילה מייצגת טכניקה אחת אשר קשורה לדתות הטבעיות של האבולוציה הגזעית, ואשר מהווה אף חלק מן הערכים ההתנסותיים של הדתות הגבוהות יותר והמצטיינות מבחינה אתית, דתות ההתגלות.

3. תפילה והאַלְטַר-אֶגוֹ

91:3.1 (996.7) כאשר הילדים לומדים לראשונה להשתמש בשפה, הם נוטים לחשוב בקול רם, לבטא את מחשבותיהם במילים, אפילו אם לא נוכח איש אשר יקשיב. עם הנץ הדמיון היצירתי, הם מפגינים נטייה לשוחח עם בני-לוויה דמיוניים. בדרך זו מנסה האגו המתפתח להתייחד עם **אלטר-אגו** מדומה. באמצעות הטכניקה הזו, הילד לומד במוקדם להפוך את שיחות המונולוג שלו לפסבדו-דיאלוגים, אשר במסגרתם משיב אלטר-אגו זה למחשבותיו המילוליות ולמשאלות אשר ביטא. הרבה ממחשבתו של המבוגר מתבצעת, מבחינה מנטאלית, בצורת שיחה.

(996.8) 91:3.2 צורת התפילה המוקדמת והפרימיטיבית דמתה עד מאוד לדקלומים הקסומים-למחצה של שבט הטוֹדָה בן ימינו-אנו, תפילות אשר לא כוונו אל אף-אחד במיוחד. ואולם, טכניקות תפילה מעין אלה נוטות להתפתח לכדי שיטת התקשורת של הדיאלוג, וזאת באמצעות הופעתו של רעיון האלטר-אגו. בחלוף הזמן מרומם מושג האלטר-אגו למעמד של כבוד אלוהי, ומופיעה התפילה המשמשת כסוכנת של הדת. דרך שלבים רבים ולאורך עידנים ממושכים, עתיד סוג תפילה פרימיטיבי זה להתפתח בטרם יגיע למדרגה של תפילה אינטליגנטית ובאמת אתית.

(997.1) 91:3.3 באופן שבו נתפש האלטר-אגו על-ידי בני התמותה המתפללים במהלך הדורות העוקבים, הוא מתפתח ועולה דרך רוחות רפאים, פֶּטישים ורוחות, אל האלים הפּוֹלִיתֵאִיסטיים, ולבסוף אל האל האחד, הוויה אלוהית אשר מגלמת את האידיאלים הגבוהים ביותר ואת השאיפות הנשגבות ביותר של האגו אשר נושא תפילה. וכך, התפילה אכן משמשת כסוכנת העוצמתית ביותר של הדת לצורך שימורם של הערכים והאידיאלים הגבוהים ביותר של אלו אשר מתפללים. למן הרגע שבו נהגה האלטר-אגו ועד להופעת המושג של אב אלוהי ושמימי, התפילה הינה תמיד נוהג מְחַבְּרת אשר מקדם את המוסר ואת הרוחניות.

(997.2) 91:3.4 תפילת האמונה הפשוטה מעידה על התפתחות כבירה בהתנסות האנושית, התפתחות שבה הפכו השיחות הנושנות עם סמל האלטר-אגו המדומה של הדת הפרימיטיבית להיות מרוממות עד לרמה של התייחדות עם רוח האינסוף, ובעלות מודעות אמיתית למציאותו של האל הנצחי ואב פרדיס של כל הברואים התבוניים.

(997.3) 91:3.5 ומלבד כל מה שהינו על-עצמי בהתנסות של התפילה, ראוי לזכור כי התפילה האתית הינה דרך נפלאה לרומם את האגו של האדם ולחזק את העצמי במטרה לחיות חיים טובים יותר ולהשיג הישגים גבוהים יותר. התפילה מניעה את האגו האנושי לחפש סיוע בשני אופנים: לבקש את הסיוע החומרי מן המאגר התת-מודע של ההתנסויות האנושיות, ולבקש את ההשראה ואת ההכוונה בגבולות של מודעות-העל של הקשר בין החומרי לרוחני בקרב משגוח המסתורין.

(997.4) 91:3.6 התפילה תמיד הייתה ותמיד תהא התנסות אנושית בעלת שני פנים: נוהל פסיכולוגי אשר קשור בקשר הדדי לטכניקה רוחנית. ולְעולם לא ניתן להפריד לגמרי בין שני

תפקידים אלו של התפילה.

91:3.7 (997.5) תפילה מוארת חייבת להכיר לא רק באל חיצוני ואישי, אלא גם באלוהיות פנימית ובלתי-אישית, במכוונן השוכן. ראוי ביותר שהאדם, בעת שהוא נושא תפילה, יתאמץ לתפוש את מושג האב האוניברסאלי אשר בפרדיס; ואולם, הטכניקה היעילה יותר לרוב השימושים המעשיים תהא לחזור אל מושג האלטר-אגו הסמוך, ממש כשם שנטתה לעשות הדעת הפרימיטיבית, ואז להכיר בכך שהרעיון של אלטר-האגו הזה התפתח מדמיון גרידא ועד לאמת לפיה האל שוכן בתוך האדם בן התמותה, עובדת נוכחותו של המכוונן, כך שלכאורה יכול האדם לשוחח פנים-אל-פנים עם אלטר-אגו אמיתי ואלוהי אשר שוכן בו והינו הנוכחות הממשית והמהות של האל החי, של האב האוניברסאלי.

4. תפילה אֲתִית

91:4.1 (997.6) שום תפילה לא תוכל להיחשב אתית כאשר העותר מבקש לרכוש לעצמו יתרון אנוכי על-פני חבריו. התפילה האנוכית והמטריאליסטית איננה תואמת את הדתות האתיות אשר מתבססות על אהבה נטולת-אנוכיות ואלוהית. כלל התפילות הבלתי-אתיות מעין אלה חוזרות לרמות הפרימיטיביות של מעין-קסם, ואינן ראויות לציוויליזציות מתקדמות ולדתות מוארות. התפילה האנוכית מנוגדת לרוח של כל אתיקה המבוססת על צדק אוהב.

91:4.2 (997.7) לעולם אין להזנות את התפילה עד שתהפוך לתחליף לפעולה. כל תפילה אתית הינה תמריץ לפעולה, והיא אף מכווינה את המאמץ המדורג לעבר המטרות האידיאליסטיות של ההישג המצוי מעל לעצמי.

91:4.3 (998.1) היו **הוגנים** בכל תפילותיכם; אל תצפו מן האל לגלות יחס מועדף, לאהוב אתכם יותר מאשר את ילדיו האחרים, את חבריכם, את שכניכם ואפילו את אויביכם. ואולם, תפילותיהן של הדתות הטבעיות, או המתפתחות, אינן אתיות בראשיתן, כפי שהדבר נכון בעבור דתות ההתגלות המאוחרות יותר. כל התפילות, בין אם של היחיד ובין אם של הקבוצה, עשויות להיות או אנוכיות או זוֹלָתָנִיוֹת. כלומר, התפילה עשויה להתמקד בעצמי או באחרים.

כאשר התפילה איננה כוללת בקשה כלשהי עבור המתפלל או עבור חבריו, או אז נוטות גישות מעין אלה של הנשמה אל הרמות של סגידת אמת. התפילה האנוכית כוללת התוודויות ובקשות, ולעיתים קרובות בנויה מדרישות טובות הנאה חומריות. התפילה הינה במידת-מה אתית יותר כאשר היא עוסקת בסליחה ותרה אחר חוכמה למטרת שליטה-עצמית טובה יותר.

(998.2) 91:4.4 בעוד שתפילה מן הסוג הבלתי-אנוכי מחזקת ומנחמת, ככל שהתגליות המדעיות מדגימות את העובדה כי האדם חי ביקום פיזי של חוק וסדר, כך עתידה התפילה החומרנית לגרום לאכזבה ולהתפכחות מאשליות. ילדותו של יחיד, או של גזע, מאופיינת בתפילה הפרימיטיבית, האנוכית והחומרנית. ובמידה מסוימת, כל הבקשות האלה מועילות בכך שהן תמיד מובילות אל עבר אותם ניסיונות ומאמצים אשר תורמים להשגת מענה לתפילות האלה. לעולם תורמת תפילת האמת של האמונה להעצמת טכניקת החיים, אפילו אם בקשות מעין אלה אינן ראויות להכרה רוחנית. ואולם, על האדם המתקדם מבחינה רוחנית לנקוט במשנה זהירות בבואו לנסות ולהניא את הדעת הפרימיטיבית, או הבלתי-בשלה, מלהתפלל תפילות מעין אלה.

(998.3) 91:4.5 זכרו שאפילו אם התפילה איננה משנה את האל, לעיתים קרובות מאוד יש לה השפעה כבירה ומתמשכת על זה המתפלל באמונה ומתוך ציפייה בוטחת. בקרב הגברים והנשים של הגזעים המתפתחים, קדמה התפילה והביאה להרבה שקט-נפשי, עליזות, רוגע, אומץ, שליטה-עצמית ושוויון-נפש.

5. השלכות חברתיות של התפילה

(998.4) 91:5.1 התפילה במסגרת פולחן האבות הקדמונים מובילה לטיפוח אידיאלים של האבות הקדמונים. ואולם התפילה, כחלק מפולחן האלוהות, מתעלה מעל לכל המנהגים הללו מכיוון שהיא מובילה לטיפוח אידיאלים אלוהיים. ככל שהמושג של אלטר-אגו של התפילה הופך נשגב ואלוהי, כך מרוממים בהתאמה האידיאלים של האדם מאידיאלים אנושיים גרידא

לעבר הרמות הנשגבות והאלוהיות, וכתוצאה מכל התפילה הזו הולך משתפר האופי האנושי והאישיות האנושית מתאחדת באופן מעמיק.

91:5.2 (998.5) ואולם, התפילה לא תמיד חייבת להיות יחידנית. התפילה הקבוצתית, או התפילה בקהילה, הינה יעילה ביותר, בכך שהשלכותיה תורמות רבות לחֲברוּת. כאשר קבוצה עוסקת בתפילה קהילתית המיועדת להעצים את המוסר ולרומם את הרוח, פועלת מסירות שכזו בחזרה על היחידים אשר מרכיבים את הקבוצה; הודות להשתתפותם משתפרים כולם. מסירות שכזו בתפילה יכולה לסייע אף לעיר שלמה, או לאומה שלמה. ההתוודות, החרטה והתפילה הובילו יחידים, ערים, אומות וגזעים שלמים לנקוט מאמצים כבירים של שינוי ופעולות אמיצות של הישגים נועזים.

91:5.3 (998.6) אם אתם משתוקקים באמת ובתמים להתגבר על ההרגל של מתיחת ביקורת על חבר כלשהו, הדרך המהירה והבטוחה ביותר להשיג שינוי גישה שכזה, הינה לבסס את ההרגל להתפלל עבור אותו אדם בכל יום מימי חייכם. ואולם, ההשלכות החברתיות של תפילות מעין אלה תלויות בעיקר בשני תנאים:

91:5.4 (998.7) 1. האדם אשר מתפללים בעבורו צריך לדעת שמתפללים בעבורו.

91:5.5 (999.1) 2. האדם המתפלל צריך ליצור קשר חברתי קרוב עם האדם שעבורו הוא מתפלל.

91:5.6 (999.2) התפילה הינה הטכניקה שבאמצעותה מתמסדת כל דת במוקדם או במאוחר. ובחלוף הזמן נקשרת התפילה לסוכנויות משניות רבות אחרות, חלקן מועילות וחלקן בהחלט מזיקות, כגון הכוהנים, ספרי הקודש, טקסי הפולחן והטקסיות.

91:5.7 (999.3) ואולם, שומה על אלו בעלי ההארה הרוחנית הגדולה יותר להיות סבלניים וסובלניים כלפי אלו בעלי מתת האינטלקט הפחות, אלו הזקוקים לסמליות על-מנת להניע את התובנה הרוחנית החלשה שלהם. אל להם לחזקים לזלזל בחלשים. אל להם, לאלו אשר הינם יודעי-אל ללא הסמליות, למנוע את סעד-החסד של הסמל מאלו המתקשים לסגוד לאלוהות ולהעריץ את האמת, היופי והטוב, ללא צורה וללא טקס. בעת שהם מתפללים תפילה של סגידה, מדמיינים רוב בני התמותה סמל כזה או אחר של מושא ותכלית התמסרותם.

6. מחוזות התפילה

91:6.1 (999.4) לא יכולה להיות לתפילה כל השפעה ישירה על סביבתו הפיזית של האדם, אלא אם כן היא קשורה ברצונותיהם ובפעולותיהם של הכוחות הרוחניים האישיים ושל המפקחים החומריים של עולם. בעוד שקיים גבול מאוד מובחן למחוזות של בקשות התפילה, גבולות מעין אלו אינם תקפים במידה שווה **לאמונתם** של אלו המתפללים.

91:6.2 (999.5) התפילה איננה טכניקת ריפוי של מחלות גוף אמיתיות ואורגאניות, ואולם היא תרמה תרומה עצומה להנאה משפע של בריאות ולריפוין של מחלות מנטאליות, רגשיות ועצביות רבות. ואפילו במחלה שהיא חיידקית הלכה למעשה, פעמים רבות הוסיפה התפילה ליעילותן של שיטות ריפוי אחרות. התפילה הפכה נכים מרוגזים ומתלוננים רבים למופת של סבלנות ולמקור של השראה לכל בני האדם האחרים המצויים בסבל.

91:6.3 (999.6) בלא תלות במידה שבה תתקשו ליישב בין הספקות המדעיים באשר ליעילות התפילה ובין הדחף הנוכח-תמיד לבקש סיוע והכוונה ממקורות אלוהיים, לעולם אל לכם לשכוח כי תפילת האמונה הכֵּנה הינה כוח רב-עוצמה לקידום האושר האישי, השליטה העצמית של היחיד, ההרמוניה החברתית, הקִדמה המוסרית וההישג הרוחני.

91:6.4 (999.7) התפילה, אפילו כמנהג אנושי לגמרי, כדיאלוג של האדם עם האלטר-אגו שלו, מהווה את טכניקת הגישה היעילה ביותר להגשמתן של אותן עתודות עוצמה אנושיות אשר מאוחסנות ושמורות במחוזותיה הבלתי-מודעים של דעת האדם. התפילה הינה נוהג פסיכולוגי בריא, גם מעבר להשלכות הדתיות ולמשמעות הרוחנית. זוהי עובדה של ההתנסות האנושית כי רוב האנשים יתפללו בדרך כזו או אחרת אל גורם מסייע כזה או אחר, אם רק גבם יילחץ אל הקיר במידה מספקת.

91:6.5 (999.8) אל תתעצלו עד כדי לבקש מן האל לפתור את קשייכם, אך לעולם אל תהססו לבקש ממנו חוכמה וכוחות רוח אשר יכווינו ויקיימו אתכם בה בשעה שאתם עצמכם תוקפים

בנחישות ובאומץ את הבעיות העומדות לפתחכם.

91:6.6 (999.9) התפילה היוותה גורם חיוני לקדמתה של הציוויליזציה הדתית ולשימורה, ועדיין נכונות לה תרומות כבירות להמשך התפתחותה של החברה והפיכתה לרוחנית, אם רק יתפללו כל אלו העושים כן לאור העובדות המדעיות, החוכמה הפילוסופית, הכנות האינטלקטואלית והאמונה הרוחנית. התפללו באופן שבו לימד ישוע את תלמידיו – בכנות, ללא אנוכיות, בהוגנות וללא-ספקות.

91:6.7 (1000.1) ואולם, יעילותה של התפילה בהתנסותו הרוחנית האישית של המתפלל איננה תלויה כלל בהבנה האינטלקטואלית של הסוגד, בפקחותו הפילוסופית, ברמתו החברתית, במעמדו התרבותי, או בכל הישג אנושי אחר. ההשפעות הנלוות הנפשיות והרוחניות של תפילת האמונה הינן מיידיות, אישיות והתנסותיות. לא קיימת שום טכניקה אחרת שבאמצעותה יכול כל אדם, בלא תלות כלל בהישגיו האנושיים האחרים, להתקרב באופן כה יעיל ומיידי אל סף המחוז שבו הוא יכול לתקשר עם בוראו, המקום שבו פוגש היצור במציאותו של הבורא, במכוונן המחשבה השוכן.

7. המיסטיקה, האקסטזה וההשראה

91:7.1 (1000.2) המיסטיקה, כטכניקת הטיפוח של המודעות לנוכחותו של האל, ראויה בהחלט לשבח, אף-על-פי שכאשר תרגולים מעין אלו מובילים לבידוד חברתי ומסתיימים בקנאות דתית, הם כמעט ראויים לגינוי. בסך הכול, לעיתים קרובות מדי מה שהמיסטיקן הנסער יתר-על-המידה מעריך שהינו השראה אלוהית אינו אלא מה שעולה ממעמקי דעתו שלו עצמו. אף כי מדיטציה מסורה מסייעת לעיתים קרובות לקשר שבין הדעת בת התמותה לבין המכוונן השוכן בה, לעיתים תכופות יותר מתאפשר הקשר הזה באמצעות שירות אוהב הנעשה בלב שלם כסעד נטול-אנוכיות של אדם לחבריו הברואים.

(1000.3) 91:7.2 מורי הדת והנביאים הגדולים של העבר לא היו מיסטיקנים קיצוניים. הם היו גברים ונשים יודעי-אל אשר שירתו את האל באופן מיטבי בכך שסעדו ללא-אנוכיות את חבריהם בני התמותה. לעיתים קרובות לקח ישוע את שליחיו למקום אחר, לבדם, על-מנת לתרגל במשך זמן קצר מדיטציה ותפילה, ואולם מרבית הזמן הוא שמר אותם במגע של שירות עם ההמונים. נשמת האדם זקוקה הן לתרגול רוחני והן להזנה רוחנית.

(1000.4) 91:7.3 האקסטזה הדתית מותרת כאשר היא נובעת כתוצאה מגורמים שפויים, ואולם, לעיתים תכופות יותר נובעות החוויות האלה כתוצאה מהשפעות רגשיות לגמרי יותר מאשר הן מהוות מופע של אופי רוחני עמוק. אל להם, לאנשים הדתיים, להחשיב כל תחושה פסיכולוגית ברורה המבשרת את הבאות וכל התנסות רגשית חזקה כהתגלות אלוהית או כמסר רוחני. לאקסטזה הרוחנית האמיתית נלווים, בדרך-כלל, רוגע גדול כלפי-חוץ ושליטה רגשית כמעט-מושלמת. ואולם, ראייה נבואית אמיתית הינה תחושה באשר לעתיד לבוא המתעלה מעל הפסיכולוגיה. מראות מעין אלה אינם בגדר פסבו-הזיות, והם אף אינם בגדר אקסטזה דמוית טראנס.

(1000.5) 91:7.4 הדעת האנושית עשויה לפעול בתגובה למה שמכונה השראה, כאשר היא רגישה למה שעלה מן התת-מודע או לגירוי מן העל-מודע. בכל אחד מן המקרים הללו נדמה ליחיד כי מה שמתווסף לתוכן התודעה הינו זר, פחות או יותר. ההתלהבות המיסטית הבלתי-מרוסנת והאקסטזה הדתית המשתוללת אינם סימני ההיכר של ההשראה, סימני היכר אלוהיים לכאורה.

(1000.6) 91:7.5 המבחן המעשי של כל התופעות הדתיות המוזרות של המיסטיקה, האקסטזה וההשראה מצוי בהתבוננות – האם התופעות האלה גורמות ליחיד לדברים הבאים:

(1000.7) 91:7.6 1. ליהנות מבריאות פיזית טובה ומלאה יותר.

(1000.8) 91:7.7 2. לפעול באופן יעיל ומעשי יותר בחייו המנטאליים.

(1000.9) 91:7.8 3. לשתף בחברה את התנסותו הדתית באופן מלא ושמח יותר.

(1000.10) 91:7.9 4. להפוך את חיי היומיום שלו לרוחניים יותר, בעודו ממלא באדיקות את החובות הרגילים של הקיום האנושי השגרתי.

(1001.1) 91:7.10 5. להעצים את אהבתו ואת הערכתו כלפי האמת, היופי והטוב.

(1001.2) 91:7.11 6. לשמר את הערכים המוכרים באותה עת במישורים החברתי, המוסרי, האתי והרוחני.

(1001.3) 91:7.12 7. להעצים את בּוֹנְנוּתוֹ הרוחנית – את תודעת האל.

(1001.4) 91:7.13 ואולם, אין לתפילה קשר ממשי להתנסויות הדתיות יוצאות הדופן האלה. כאשר התפילה הופכת לאסתטית יתר על המידה, כאשר היא כוללת כמעט אך ורק הגות באלוהיות שבפרדיס, היא מאבדת הרבה מהשפעתה המחברתת, ונוטה אל-עבר המיסטיקה והבידוד של אלו המסורים לה. קיימת סכנה מסוימת בתפילה המתקיימת בפרטיות יתר שאותה מתקנים ומונעים התפילה בקבוצה, טקסי מסירות קהילתיים.

8. התפילה כהתנסות אישית

(1001.5) 91:8.1 אכן קיים לתפילה היבט ספונטני, וזאת משום שהאדם הפרימיטיבי מצא את עצמו מתפלל הרבה בטרם היה לו מושג ברור על אודות אֵל כלשהו. בראשיתו, נטה האדם לשאת תפילה בשני מצבים נפרדים: כאשר הוא היה שרוי במצוקה גדולה הוא הרגיש את הדחף לבקש עזרה מבחוץ; וכאשר הוא שמח מאוד הוא התענג על ביטויי אושר פתאומיים.

(1001.6) 91:8.2 התפילה איננה מהווה התפתחות של הקסם; התפילה והקסם הופיעו באופן בלתי-תלוי זה בזה. הקסם היווה את הניסיון להתאים את האלוהות לתנאים; התפילה הינה המאמץ להתאים את האישיות לרצון האלוהות. תפילת אמת הינה מוסרית ודתית כאחד; ואילו הקסם איננו דבר מאלו.

(1001.7) 91:8.3 התפילה עשויה להפוך למנהג מבוסס; רבים מתפללים משום שאחרים עושים כן. אחרים מתפללים משום שהם חוששים שדבר מה איום יקרה אם לא ישטחו את בקשותיהם באופן קבוע.

91:8.4 (1001.8) עבור יחידים מסוימים, התפילה מהווה ביטוי שליו של הכרת-תודה; עבור אחרים, היא הינה ביטוי של שבח הנעשה בקבוצה, טקס התמסרות חברתי; לעיתים היא הינה חיקוי של הדת של האחר, ואולם תפילת אמת הינה התקשורת הכנה והבוטחת של טיבו הרוחני של הברוא עם רוח הבורא הנוכחת בכל מקום.

91:8.5 (1001.9) תפילה עשויה להיות ביטוי ספונטני של ידיעת האל, או מלמול חסר משמעות של נוסחאות תיאולוגיות. היא עשויה להיות שבח אקסטטי של נשמה יודעת-אל, או קידה כנועה של בן-תמותה אחוז מורא. לעיתים היא בבחינת ביטוי נלעג של השתוקקות רוחנית ולעיתים בבחינת צריחה בוטה של אמרות חסודות. התפילה עשויה להיות שבח עולז או בקשת מחילה ענווה.

91:8.6 (1001.10) תפילה עשויה להיות בבחינת בקשה של ילד את הבלתי-אפשרי, או כהפצרה של בוגר עבור צמיחה מוסרית ועוצמה רוחנית. הבקשה עשויה לכוון למזון היומי או עשויה להגשים כמיהה בלב שלם למצוא את האל ולעשות את רצונו. היא עשויה להיות בקשה אנוכית לחלוטין, או מחוות אמת מרהיבה לכיוון הגשמתה של אחווה נטולת-אנוכיות.

91:8.7 (1001.11) התפילה עשויה להיות בקשת נקמה כועסת או בקשת חמלה עבור האויב. היא עשויה להיות ביטוי לתקווה לשנות את האל, או הטכניקה רבת העוצמה שבה משנה אדם את עצמו. היא עשויה להיות ההתרפסות הכנועה של חוטא אשר אבד אל מול שופט נוקשה לכאורה, או הביטוי העולז של בן משוחרר של האב השמימי החומל והחי.

91:8.8 (1001.12) האדם המודרני נבוך נוכח המחשבה כי הוא יכול לשוחח עם האל על אודות הדברים. רבים נטשו את התפילה כדרך שגרה; הם מתפללים אך ורק כאשר הם מצויים תחת לחץ יוצא-דופן – בעתות חירום. אל לו לאדם לפחד מלשוחח עם האל, אך רק ילד רוחני ינסה לשכנע את האל, או יתיימר לשנותו.

91:8.9 (1002.1) ואולם, התפילה האמיתית אכן מגשימה מציאות. אפילו כאשר זרמי האוויר עולים, תוכל הציפור לנסוק מעלה רק אם תפרוש את כנפיה. התפילה מרוממת את האדם משום שהיא הינה טכניקה של התקדמות תוך שימוש בזרמים הרוחניים העולים של היקום.

91:8.10 (1002.2) התפילה האמיתית תורמת לצמיחה הרוחנית, משנה את הגישות ומניבה את אותה שביעות-רצון אשר נובעת מהתייחדות עם האלוהיות. היא הינה פרץ ספונטני של ידיעת-אל.

91:8.11 (1002.3) האל משיב לתפילותיו של האדם בכך שהוא מעניק לו התגלות גדולה יותר של אמת, הערכה רבה יותר ליופי, ומושג מועצם של הטוב. התפילה הינה מחווה סובייקטיבית, ואולם היא נוגעת במציאויות אובייקטיביות רבות-עוצמה ברמות הרוחניות של ההתנסות האנושית; התפילה הינה בבחינת הושטת-יד משמעותית של האדם אל עבר הערכים העל-אנושיים. היא הינה התמריץ החזק ביותר לצמיחה הרוחנית.

91:8.12 (1002.4) אין למילים משמעות בעבור התפילה; המילים הן רק הערוץ האינטלקטואלי שדרכו עשוי לזרום נהר הבקשה הרוחנית. הערך המילולי של המילה בהתמסרות האישית הינו של השאה-עצמית, ובהתמסרות בקבוצה, של השאה-קבוצתית. האל משיב לגישתה של הנשמה, לא למילים.

91:8.13 (1002.5) התפילה איננה טכניקה לבריחה מן העימות, אלא תמריץ לצמיחה נוכח העימות עצמו. התפללו אך ורק עבור ערכים, לא עבור דברים; התפללו לצמיחה, לא לסיפוק היצרים.

9. התנאים לתפילה יעילה

91:9.1 (1002.6) אם תרצו לעסוק בתפילה יעילה, זכרו את החוקים של התפילות אשר נענות:

91:9.2 (1002.7) **1.** אתם חייבים להיות מתפללים רבי-עוצמה באמצעות עמידה כנה ואמיצה נוכח בעיות המציאות ביקום. עליכם לרכוש סיבולת קוסמית.

91:9.3 (1002.8) **2.** עליכם למצות בכנות את היכולת האנושית להסתגלות אנושית. עליכם להיות חרוצים.

91:9.4 (1002.9) 3. עליכם להכפיף כל משאלה של הדעת וכל תשוקה של הנשמה לחיבוקה המתמיר של הצמיחה הרוחנית. בוודאי תתנסו בהעצמתן של המשמעויות וברוממותם של הערכים.

91:9.5 (1002.10) 4. אתם חייבים לבחור ברצון האלוהי בלב-שלם. אתם חייבים למחוק כל זכר ושריד לגרעין חוסר-ההחלטה.

91:9.6 (1002.11) 5. אתם לא רק מכירים ברצון של האב ובוחרים לעשותו, אלא גם ביצעתם הקדשה בלתי-מסויגת, וכן התמסרות דינאמית, לעשות את רצונו של האב הלכה למעשה.

91:9.7 (1002.12) 6. תפילתכם תכוון אך ורק עבור החוכמה האלוהית הדרושה לפתרון הבעיות האנושיות המסוימות אשר בהן תתקלו במסגרת ההרקעה אל עבר פרדיס – ההישג של מושלמות אלוהית.

91:9.8 (1002.13) 7. ועליכם להיות בעלי-אמונה – אמונה חיה.

91:9.9 (1002.14) [הוצג על-ידי האמצעיון הראשי של אורנטיה.]

<< מסמך 91 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 93 >>

מסמך 92

האבולוציה המאוחרת יותר של הדת

92:0.1 (1003.1) כחלק מן ההתנסות האבולוציונית שלו, הייתה לאדם דת ממקור **טבעי** הרבה בטרם התרחשו באורנטיה התגלויות שיטתיות כלשהן. ואולם, הדת הזו ממקור טבעי הייתה כשלעצמה תוצאת המתת העל-חייתית אשר ניתנה לאדם. הדת האבולוציונית צמחה לאיטה לאורך אלפי השנים של נתיבתה ההתנסותית של האנושות, וזאת הודות לסעד של ההשפעות הבאות, הפועלות על ובתוככי האדם הפרא, האדם הברברי והאדם המתורבת:

92:0.2 (1003.2) 1. **המסייעת של הפולחן** — ההופעה בתודעה החייתית של פוטנציאלים על-חייתיים לתפישת המציאות. ניתן לכנות זאת בשם האינסטינקט האנושי הקדום כלפי האלוהות.

92:0.3 (1003.3) 2. **המסייעת של הבינה** — ההופעה בדעת סוגדת של הנטייה להכווין את הערצתה בערוצי ביטוי גבוהים יותר ולעבר מושגים הולכים ומתרחבים בהתמדה של מציאות של אלוהות.

92:0.4 (1003.4) 3. **רוח הקודש** — זו היא המתת התחילית של דעת-העל, ולעולם היא מופיעה בכל האישיויות האנושיות של ממש. סעד זה, עבור הדעת המשתוקקת לסגוד והכמהה

לתבונה, יוצר את היכולת להגשמתה-עצמית של ההשערה על אודות ההישרדות האנושית, הן כמושג תיאולוגי והן כהתנסות אישית ממשית ועובדתית.

92:0.5 (1003.5) פעולתם המתואמת של שלושת הסעדים האלוהיים הללו מספיקה בהחלט על-מנת לאתחל את צמיחת הדת האבולוציונית ולקדמה בהתמדה. לאחר מכן מועצמות ההשפעות האלה על-ידי מכוונני מחשבה, השרפים ורוח האמת, וכל אלו מאיצים את קצב ההתפתחות הדתית. הסוכנויות האלה פועלות באורנטיה מזה זמן רב, והן תמשכנה לפעול בה כל עוד תישאר פלנטה זו בבחינת סְפֵירה מיושבת. הרבה מן הפוטנציאל הטמון בסוכנויות האלוהיות האלה טרם קיבל הזדמנות ביטוי; הרבה יתגלה בעידנים אשר יבואו, כאשר תעפיל הדת של בני התמותה, שלב אחר שלב, אל עבר הפסגות הנשגבות של ערך מורונטי ואמת של רוח.

1. טבעה האבולוציוני של הדת

92:1.1 (1003.6) עקבנו אחרי האבולוציה של הדת מראשית הפחד ורוחות הרפאים, מטַה דרך שלבי התפתחות עוקבים רבים, לרבות אותם מאמצים אשר נעשו בתחילה על-מנת לכפות על הרוחות ולאחר מכן על-מנת לשדלן. הפֶּטִישִׁים השבטיים צמחו לכדי טוטמים ואלים שבטיים; נוסחאות הקסם הפכו לתפילות המודרניות. ברית המילה, אשר בראשיתה הייתה בבחינת קורבן, הפכה להליך הִיגְיֶנִי.

92:1.2 (1003.7) לאורך ילדותם הפראית של הגזעים, התקדמה הדת למן פולחן הטבע ומעלה דרך פולחן רוחות הרפאים אל הפֶּטִישִׁזְם. עם שחר הציוויליזציה, אימץ המין האנושי אמונות מיסטיות וסמליות יותר, ואילו כעת, עם התקרבותה לגיל בשלות, מבשילה האנושות עד שביכולתה להעריך דת של אמת, ואפילו עד כדי תחילתה של התגלות האמת עצמה.

92:1.3 (1004.1) הדת צומחת כתגובה ביולוגית של הדעת לאמונות רוחניות ולסביבה; הדת היא הדבר האחרון אשר משתנה או נכחד בגזע מסוים. הדת הינה האופן שבו החברה מתאימה

עצמה, בכל תקופה, לכל מה שהוא מסתורי. כמוסד חברתי היא כוללת טקסים, סמלים, כָּתות, כתבים, מזבחות, אתרי קודש ומקדשים. המים הקדושים, המזכרות, הפֶּטִישים, הקמעות, המלבושים, הפעמונים, התופים והכהונה, כל אלו משותפים לכל הדתות. ולא ניתן להפריד לחלוטין את הדת האבולוציונית לגמרי מן הקסם או מן הכישוף.

92:1.4 (1004.2) מאז ומעולם המריצו המסתורין והעוצמה את הרגשות ואת הפחדים הדתיים, זאת בעוד שהרגשות תמיד שימשו כגורם התניה רב-עוצמה להתפתחותם. הפחד תמיד היווה את התמריץ הדתי הבסיסי. הפחד מוליד את אֱלֹהָּ של הדת האבולוציונית ומניע את טקסי הדת של המאמינים הפרימיטיביים. עם התקדמות הציוויליזציה, מסגלים יראת הכבוד, ההערצה, הכבוד והסימפטיה את הפחד, אשר ממשיך והופך מותנה על-ידי החרטה וההכאה על חטא.

92:1.5 (1004.3) עם אסיאתי אחד לימֵד כי "האל הינו מורא גדול"; וזו תוצאת צמיחתה של דת אבולוציונית לגמרי. ישוע, ההתגלות של הסוג הגבוה ביותר של חיים דתיים, הכריז כי "האל הינו אהבה".

2. הדת והמוסכמות

92:2.1 (1004.4) הדת הינה המוסד הקשיח והבלתי-מתפשר ביותר מבין כלל המוסדות האנושיים, אך היא אכן מסתגלת לאיטה להשתנות החברה. בסופו של דבר, הדת האבולוציונית אכן משקפת את המוסכמות המשתנות, אשר בתורן ייתכן שהושפעו מדת ההתגלות. לאט ובבטחה, אך בחוסר-רצון, אכן הולכת הדת (הפולחן) בעקבות הבינה – הידע המוכוון על-ידי היגיון ההתנסותי והמואר על-ידי ההתגלות האלוהית.

92:2.2 (1004.5) הדת דבקה במוסכמות; מה **שהיה** הינו קדום ולכאורה קדוש. אך ורק מסיבה זו, ולא מכל סיבה אחרת שהיא, שרדו חפצי אבן במשך זמן רב אל תוך עידן הברונזה ועידן הברזל. הצהרה זו מופיעה בכתובים: "וְאִם מִזְבַּח אֲבָנִים תַּעֲשֶׂה לִי, לֹא תִבְנֶה אֹתָם גָּזִית, כִּי חַרְבְּךָ הֵנַפְתָּ עָלָיו, וַתְּחַלְּלֵהוּ." אפילו כיום מדליקים ההינדים את האש במזבח באמצעות מתקן פרימיטיבי להדלקת אש. לאורך קיומה של הדת האבולוציונית, החדשנות תמיד נחשבה

לחילול הקודש. על המזון המשמש לקורבנות לא לכלול את המזון החדש, המיוצר, אלא את המעדנים הפרימיטיביים ביותר: "צלי-אש ומצות על מרורים". כל סוגי המנהגים החברתיים, ואפילו ההליכים המשפטיים, נאחזים בשיטות הישנות.

92:2.3 (1004.6) כאשר האדם המודרני מתפלא על העובדה שכתבי הקודש של דתות שונות מכילים דברים כה רבים אשר עלולים להיחשב כמגונים, עליו לעצור ולחשוב על כך שהדורות החולפים פחדו לסלק את מה שהחשיבו אבותיהם כקדוש וכמקודש. הרבה ממה שעשוי להיראות מגונה בעיני דור מסוים, נראה בעיני דורות קודמים כחלק מן המוסכמות המקובלות עליהם, ואפילו כטקס דתי מקובל. מחלוקות דתית רבות נגרמו בשל הניסיונות הבלתי-נגמרים ליישב בין מנהגים קדומים הראויים לגינוי לבין ההיגיון החדש והמתקדם, הניסיונות למצוא תיאוריות מתקבלות על הדעת אשר מצדיקות את הנצחתן של אמונות דתיות במנהגים קדומים אשר אבד עליהם הכלח.

92:2.4 (1004.7) ואולם, יהא זה טיפשי לנסות ולהאיץ יתר על המידה את הצמיחה הדתית. גזע או אומה יכולים לספוג מדת מתקדמת כלשהי אך ורק את מה שעקבי ותואם למעמד האבולוציוני הנוכחי שלהם עצמם, בתוספת לגאונותם המוכוונת לשם הסתגלות. לכל התנאים החברתיים, האקלימיים, הפוליטיים והכלכליים נודעת השפעה על קביעת נתיב האבולוציה הדתית ועל קדמתה. המוסריות החברתית איננה נקבעה על-ידי הדת, כלומר על-ידי הדת האבולוציונית; דווקא צורותיה של הדת הן אלה אשר מוכתבות על-ידי המוסריות של הגזע.

92:2.5 (1005.1) הגזעים של האדם מקבלים עליהם דת חדשה ומוזרה רק מן השפה אל החוץ; למעשה, הם מתאימים אותה למוסכמותיהם ולמערכות האמונות הנושנות שלהם. עובדה זו מודגמת היטב באמצעות שבט מסוים בניו-זילנד אשר כוהניו, לאחר שקיבלו לכאורה את הנצרות, התוודו מייד כי קיבלו במישרין התגלויות מגבריאל אשר הגדירו שבט זה ממש כעם הסגולה של האל; כמו כן הורו הכוהנים כי יותר לבני השבט להמשיך וליהנות ממתירנות במערכות היחסים המיניות הרופפות, ולהמשיך ולנהוג בהתאם למנהגיהם הנושנים הרבים הראויים לגינוי. ומיד עברו כלל הנוצרים החדשים לסוג זה של נצרות תובענית פחות.

92:2.6 (1005.2) בזמן כזה או אחר קידשה הדת סוגי התנהגות סותרים ובלתי-עקביים שונים, ובזמן כזה או אחר היא אישרה למעשה כמעט את כל מה שנחשב היום לבלתי-מוסרי ולחטא.

מצפון שלא למד מניסיון ואיננו מגובֶּה בהיגיון לעולם לא הנחה, ולעולם לא יוכל להנחות, בבטחה ובמהימנות את ההתנהגות האנושית. המצפון איננו קול אלוהי אשר דובר אל נשמת האדם. הוא פשוט סך כל תוכנן המוסרי והאתי של המוסכמות בשלב קיום נוכחי מסוים; הוא פשוט מייצג את אידיאל התגובה אשר הגה האדם בכל מערכת נתונה של נסיבות.

3. טבעה של הדת האבולוציונית

92:3.1 (1005.3) מחקר הדת האנושית הינו בחינתם של רבדי החברה נושאי המאובנים של עידני העבר. המוסכמות של האלים האנתרופומורפיים מהווים שיקוף אמיתי למוסריות האנשים אשר הגו לראשונה אלוהויות מעין אלה. הדתות והמיתולוגיות הקדומות משקפות נאמנה את אמונותיהם ואת מסורותיהם של עמים אשר נמוגו אל האפלה לפני זמן רב. מנהגי הכת הנושנים הללו שורדים לצד מנהגים כלכליים והתפתחויות חברתיות חדשים יותר, ומובן כי חוסר העקביות הגס שלהם נראה לעין. שרידיה של הכת מציירים תמונה נאמנה של דתות הגזע של העבר. זכרו תמיד כי הכָּתות לא נוצרות על-מנת לגלות אמת, אלא על-מנת להפיץ את אמונותיהן.

92:3.2 (1005.4) מאז ומעולם עסקה הדת בעיקר בטקסי פולחן, בריטואלים, בקיום-מצוות, בטקסים ובדוגמות. על-פי-רוב, העיבה עליה אותה שגיאה אשר גורמת תמיד לצרות, האשליה על אודות העם הנבחר. הרעיונות הדתיים העיקריים על אודות הלחשים, ההשראה, ההתגלות, הפיוס, החרטה, הכפרה, הבקשה עבור האחר, הקורבנות, התפילה, ההתוודות, הסגידה, ההישרדות שלאחר המוות, טקסי הקודש, הריטואלים, הכופר, הגאולה, הפדיון, הברית, חוסר הטוהר, ההיטהרות, הנבואה, החטא הקדמון – כולם כאחד חוזרים לאחור אל הימים המוקדמים של הפחד הקדמון מפני רוחות הרפאים.

92:3.3 (1005.5) הדת הפרימיטיבית הינה לא פחות ולא יותר מאשר המאבק לקיום חומרי, אשר הורחב כך שיכלול את הקיום שמעבר לקבר. המצוות של אמונה מעין זו מייצגות את

הרחבתו של מאבק הקיום העצמי אל המרחב של עולם בדיוני של רוחות-רפאים ושל רוחות. ואולם, היו זהירים בשעה שאתם מתפתים לבקר את הדת האבולוציונית. זכרו כי זה הדבר **אשר אירע;** זכרו שזוהי עובדה היסטורית. ועוד זכרו כי עוצמתו של רעיון כלשהו איננו טמון במידת הביטחון או האמת שבו, אלא דווקא במידת החיוּת שבה הוא קוסם לאדם.

92:3.4 (1006.1) הדת האבולוציונית איננה מותירה מקום לשינוי או לתיקון; שלא כמדע, היא איננה מאפשרת את התיקון המדורג שלה עצמה. הדת המתפתחת מקבלת ממאמיניה כבוד משום שאלו מאמינים כי היא הינה **האמת;** "הָאֱמוּנָה הַמְסוּרָה פַּעַם אַחַת לַקְדוֹשִׁים" חייבת להיות, מבחינה תיאורטית, הן סופית והן מהימנה. הכת מתנגדת להתפתחות משום שקדמה אמיתית תגרום בוודאי לשינוי או להרס של הכת עצמה; ולפיכך לעולם נדרש לכפות עליה את השינוי.

92:3.5 (1006.2) אך ורק שתי השפעות יכולות להתאים ולרומם את הדוגמות של הדת הטבעית: הלחץ של המוסכמות, המתקדמות לאיטן, וההארה, אחת לתקופה, של ההתגלות התקופתית. ואין זה מוזר שהקדמה נעה לאיטה; בימי קדם, להיות מתקדם או חדשני פירושו של דבר היה לקבל גזר דין מוות באשמת כישוף. הכת מתקדמת לאיטה בעידנים אשר משכם שנות-דור ובמחזורים ארוכים עד למאוד. אך היא אכן מתקדמת. האמונה האבולוציונית ברוחות רפאים הניחה את היסוד לפילוסופיה של דת התגלות אשר תהרוס, בסופו של דבר, את האמונה הטפלה אשר ממנה הגיחה.

92:3.6 (1006.3) הדת הגבילה את ההתפתחות החברתית באופנים רבים, ואולם, אלמלא הדת לא היו מתקיימים לאורך זמן לא המוסר ולא האתיקה; לא הייתה מתקיימת כל ציוויליזציה ראויה לשמה. הדת שימשה כאֵם לתרבות לא-דתית מרובה: הפיסול החל את דרכו בהכנת אלילים, הארכיטקטורה בבניית מקדשים, השירה בלחשים, המוזיקה במזמורי הפולחן, הדרמה במשחק אשר מטרתו לבקש הנחיה מן הרוחות, והריקוד בפסטיבלי הפולחן העונתיים.

92:3.7 (1006.4) ואולם, בעודנו מסבים את תשומת הלב לעובדה שהדת הייתה נחוצה להתפתחותה של הציוויליזציה ולשימורה, ראוי כי תירשם לפנינו העובדה שהדת הטבעית פגעה והגבילה רבות את הציוויליזציה אשר אותה קידמה ושימרה בדרכים אחרות. הדת עיכבה את הפעילויות התעשייתיות ואת ההתפתחות הכלכלית; היא השתמשה באופן בזבני

בכוח העבודה ובאופן פזרני בהון; לא תמיד היא סייעה בעד המשפחה; לא תמיד היא קדמה כראוי את השלום ואת הרצון הטוב; לעיתים היא הזניחה את החינוך ועיכבה את המדע; והיא רוששה שלא כראוי את החיים למען העשרתו, לכאורה, של המוות. ואכן, הדת האבולוציונית, הדת האנושית, אשמה בכל אלו ובשגיאות, בטעויות, ובמשגים רבים נוספים; ואף-על-פי-כן, היא אכן שימרה אתיקה תרבותית, מוסריות מתורבתת ואחדות חברתית, ואִפשרה לדת ההתגלות, המאוחרת יותר, לפצות על רבים מן החסרונות האבולוציוניים הללו.

92:3.8 (1006.5) הדת האבולוציונית הייתה המוסד האנושי היקר ביותר, ובה בעת היעיל בעליל בהשוואה לכך. ניתן להצדיק את הדת האנושית אך ורק לאור הציוויליזציה האבולוציונית. אלמלא היה האדם פרי ההרקעה של האבולוציה החייתית, כי אז לא ניתן היה להצדיק נתיב התפתחות דתית שכזה.

92:3.9 (1006.6) הדת אפשרה את צבירת ההון; היא טיפחה עבודה מסוגים מסוימים; הפנאי אשר רכשו הכוהנים קידם את האמנות ואת הידע; בסופו של דבר, הגזע הרוויח רבות כתוצאה מכל השגיאות המוקדמות האלה בטכניקת האתיקה. השמאנים – ההגונים שביניהם כמו גם הרמאים – היו יקרים להחריד, אך היו שווים כל מחיר. המקצועות המלומדים והמדע עצמו הגיחו מסדרי הכהונה הטפיליים. הדת טיפחה את הציוויליזציה וסיפקה המשכיות חברתית; היא היוותה את כוח השיטור המוסרי של כל הזמנים. הדת סיפקה את אותה משמעת ושליטה-עצמית אנושיות אשר הפכו את **החוכמה** לאפשרית. הדת הינה כשוט היעיל של האבולוציה, אשר מצליף ודוחק ללא רחם באנושות העצלה והסובלת החוצה מן המצב הטבעי של הרפיון האינטלקטואלי, וקדימה ומעלה אל רמות ההיגיון והחוכמה הגבוהות יותר.

92:3.10 (1006.7) ונדרש להמשיך לזקק ולהאדיר ללא הרף את המורשת הקדושה של ההעפלה מעולם החי, את הדת האבולוציונית, וזאת באמצעות הצנזורה המתמשכת של דת ההתגלות ובאמצעות כבשן האש של המדע האמיתי.

4. מתנת ההתגלות

92:4.1 (1007.1) ההתגלות הינה אבולוציונית, אך לעולם היא מדורגת. בחלוף עידני ההיסטוריה של עולם, מתרחבות התגלויות הדת בהתמדה והופכות נאורות יותר ויותר. זוהי משימתה של ההתגלות לסווג ולצנזר את דתות האבולוציה העוקבות. ואולם, אם נדרשת ההתגלות להשביח ולרומֵם את דתות האבולוציה, כי אז חייבות התגלויות אלוהיות מעין אלה להציג לימוד אשר איננו מרוחק יתר-על-המידה מן החשיבה ומן התגובות של העידן שבו הן מוצגות. לפיכך, ההתגלות לעולם חייבת לשמור על קשר עם האבולוציה, ואכן כך היא עושה. על דת ההתגלות להיות תמיד מוגבלת ליכולת הקליטה של האדם.

92:4.2 (1007.2) ואולם, מבלי להתחשב בקשר או במקור הגלויים לעין, דתות ההתגלות תמיד מתאפיינות באמונה באלוהות כלשהי בעלת ערך סופי, ובמושג כזה או אחר של הישרדות זהות האישיות לאחר המוות.

92:4.3 (1007.3) הדת האבולוציונית הינה רגשנית ואיננה לוגית. היא הינה תגובתו של האדם לאמונה בעולם היפותטי של רוחות רפאים ורוחות – רפלקס האמונה האנושי, אשר מתרגש בשל התגשמותו של הלא נודע והפחד ממנו. דת ההתגלות מוצעת על-ידי עולם הרוח האמיתי; היא הינה תשובת הקוסמוס בעל אינטלקט-העל לרעב בן התמותה המבקש להאמין באלוהויות אוניברסאליות ולהִתלוֹת בהן. הדת האבולוציונית מציגה את הליכתה של האנושות סחור-סחור בחיפוש אחר האמת; דת ההתגלות הינה אותה אמת ממש.

92:4.4 (1007.4) אירועים רבים של התגלות דתית התרחשו, אך רק לחמישה מהם נודעה משמעות תקופתית. ואלו היו כדלקמן:

92:4.5 (1007.5) 1. **הלימוד של דאלאמטיה.** מאה החברים הגשמיים של סגל הנסיך קאליגאסטיה היו הראשונים אשר הכריזו באורנטיה על המושג האמיתי של המקור והמרכז הראשון. התגלות מורחבת זאת על אודות האלוהות נמשכה במשך למעלה משלוש-מאות אלף

שנה, עד אשר הופסקה לפתע בשל הפרישה הפלנטארית ובשל שיבושה של תכנית הלימוד. למעט עבודתו של ואן, השפעתה של ההתגלות הדאלאמטית אבדה כמעט לחלוטין לַעולם כולו. ואפילו הנוֹדים שכחו את האמת הזו עד לזמן הגעתו של אדם. מכל אלו אשר קיבלו את הלימוד של חבורת המאה, האדם האדום החזיק בהן במשך הזמן הממושך ביותר, ואולם, הרעיון של הרוח הגדולה היה בבחינת מושג מעורפל בלבד בדת של האינדיאנים של אמריקה עד אשר המגע עם הנצרות הבהיר וחיזק אותו במאוד.

92:4.6 (1007.6) 2. **הלימוד העדני.** אדם וחווה הציגו שוב בפני העמים האבולוציוניים את המושג של אבי הכול. השיבוש אשר חל בעדן הראשונה הפסיק את מהלכה של ההתגלות האדמית עוד בטרם החלה במלואה. ואולם, הלימוד של אדם, אשר הופסק, נמשך בידי הכוהנים בני שֵת, וכמה מן האמיתות האלה מעולם לא אבדו לחלוטין לַעולם. כלל המגמה של האבולוציה של הדתות בלֶבָאנט הותאמה על-ידי הלימוד של בני שת. ואולם, עד לשנת 2500 לפני הספירה, איבדה האנושות במידה רבה את הקשר להתגלות אשר הוצגה בימיה של עדן.

92:4.7 (1007.7) 3. **מלכי-צדק איש שָלֵם.** בן זה לעת-חירום של נבאדון חנך את התגלות האמת השלישית באורנטיה. עיקרי המצוות אשר נכללו בלימוד שלו היו אמון ואמונה. הוא לימד כי יש לתת אמון בחסדו הכול-יכול של האל והכריז כי האמונה הייתה האופן שבו רכש האדם את חסדו של האל. בהדרגה התמזג הלימוד שלו עם אמונותיהן ועם מנהגיהן של הדתות האבולוציוניות השונות, עד שלבסוף התפתח לכדי אותן מערכות תיאולוגיות אשר התקיימו באורנטיה בתחילת האלף הראשון שלאחר הספירה.

92:4.8 (1008.1) 4. **ישוע מנצרת.** מיכאל המשיח הציג בפעם הרביעית באורנטיה את המושג של האל כאב האוניברסאלי, ובאופן כללי, שרד הלימוד שלו עד עצם היום הזה. המהות של הלימוד שלו הייתה **אהבה ושירות,** הסגידה האוהבת אשר מעניק מרצונו בן ברוּא מתוך הכרה בסעד האוהב של האל, אביו, וכתגובה לסעד זה; השירות מתוך רצון חופשי אשר מעניקים בנים ברואים שכאלה לאחיהם, מתוך הכרה של שמחה כי אגב מתן שירות זה הם משרתים כך גם את האל האב.

(1008.2) 92:4.9 5. **המסמכים של אורנטיה.** המסמכים, אשר זהו אחד מהם, מהווים את מצגת האמת האחרונה לבני התמותה של אורנטיה. מסמכים אלו נבדלים מכל ההתגלויות אשר קדמו להם בכך שאינם מעשי ידיה של אישיויות יקום אחת ויחידה, אלא מצגת משולבת מטעם הוויות רבות. ואולם, כל התגלות אשר הינה פחותה מהגעה לאב האוניברסאלי עצמו לעולם לא תוכל להיות שלמה. כל הסעדים השמימיים האחרים אינם יותר מאשר חלקיים, חולפים ומותאמים למעשה לתנאים המקומיים בזמן ובמרחב. ובעוד שהודאה מעין זו עלולה להפחית מן העוצמה ומן הסמכות המיידית של כל ההתגלויות כולן, בשלה העת באורנטיה להכרזת הכרזות כנות מעין אלה, ואפילו תוך לקיחת סיכון בכך שבעתיד תיחלש השפעתה וסמכותה של התגלות זו, המאוחרת ביותר מבין התגלויות האמת לבני התמותה של אורנטיה.

5. מנהיגי הדת הכבירים

(1008.3) 92:5.1 בדת האבולוציונית נתפשים האלים כאילו הם מתקיימים בדמות האדם; במסגרת דת ההתגלות לומדים בני האדם כי הם בניו של האל – ואפילו נוצרו בדמות סופית של אלוהיות; ובאמונות המשולבות אשר מורכבות מלימוד ההתגלות ומתוצרי האבולוציה, מושג האל הינו מזיגה של הדברים הבאים:

(1008.4) 92:5.2 1. רעיונותיהן משכבר הימים של הכָּתות האבולוציוניות.

(1008.5) 92:5.3 2. רעיונותיה הנשגבים של דת ההתגלות.

(1008.6) 92:5.4 3. השקפותיהם האישיות של מנהיגי הדת הכבירים, נביאיה ומוריה של האנושות.

(1008.7) 92:5.5 מרבית תקופות הדת הכבירות נחנכו בתקופת חייה ולימודה של אישיות יוצאת-דופן כלשהי; מקורן של רוב התנועות המוסריות הראויות בהיסטוריה נעוץ במנהיגות. ובני האדם תמיד נטו להעריץ את המנהיג, ואפילו תוך הקרבת הלימוד שלו עצמו; לסגוד לאישיותו, אפילו תוך איבוד הקשר לאמיתות שעליהן הכריז. וזאת לא בלי סיבה; בלבו של

האדם האבולוציוני שוכנת כמיהה אינסטינקטיבית לסיוע מלמעלה וממעבר. תשוקה זו תוכננה להקדים את הופעתם בכדור הארץ של הנסיך הפלנטארי, ומאוחר יותר – של הבנים החומריים. באורנטיה נמנעו מן האדם המנהיגים והשליטים העל-אנושיים אלו, ולפיכך הוא מבקש כל העת להשלים לעצמו את אשר הפסיד, בכך שהוא עוטף את מנהיגיו האנושיים באגדות אשר טוענות למקורות על-טבעיים ולקריירות מופלאות.

92:5.6 (1008.8) בני גזעים רבים סברו כי מנהיגיהם נולדו מרחם בתולה; הקריירות שלהן שזורות במאורעות מופלאים רבים, ותמיד מצפות הקבוצות האלה לשובם של מנהיגיהם. במרכז אסיה עדיין ממתינים בני השבטים לשובו של ג'ינגיס חאן; בטיבט, בסין ובהודו, זהו הבודהה; באסלאם זה מוחמד; בקרב האינדיאנים באמריקה היה זה הֶסוּנָאנִין אוֹנָאמוֹנָאלוֹנְטוֹן; אצל העברים, ככלל, הייתה זו חזרתו של אדם כשליט חומר. בבבל הנציח האל מַרְדוּךְ את האגדה על אודות אדם, את הרעיון של בן האל, החוליה המקשרת בין האדם לבין האל. לאחר הופעתו של אדם על-פני כדור הארץ נפוצו בקרב גזעי העולם אלו המכונים בני האל.

92:5.7 (1009.1) ואולם, בלא תלות ביחס של יראת הכבוד של האמונה הטפלה אשר בה הם החזיקו לעיתים קרובות, עובדה היא כי המורים הללו שימשו כאישיויות הזמן אשר היו נקודות המשען שעליהן התבססו מנופי אמֶת ההתגלות לשם קידום המוסר, הפילוסופיה והדת של האנושות.

92:5.8 (1009.2) במיליון השנים של ההיסטוריה האנושית באורנטיה, היו מאות על-גבי מאות של מנהיגי דת, מאוֹנָאגַר ועד לגוּרוּ נָאנָאק. במשך הזמן הזה חלו עליות ומורדות רבים בזרימת האמת הדתית ובאמונה הרוחנית; ובעבר זוהתה כל התחדשות בדת באורנטיה עם חייו ולימודו של מנהיג דתי כלשהו. בשעה שהננו בוחנים את המורים של התקופות האחרונות, ייתכן שיהא זה לעזר אם נחלקם לשבע תקופות הדת העיקריות בתר-אדם באורנטיה:

92:5.9 (1009.3) 1. **תקופתם של בני שֵת.** הכוהנים בני שת, כפי שהתארגנו מחדש תחת הנהגתו של אָמוֹסַאד, הפכו למוריה הגדולים של התקופה בתר-אדם. הם פעלו ברחבי ארצותיהם של האנדיטים, והשפעתם נשתמרה למשך הזמן הארוך ביותר בקרב היוונים, השומֵרים וההינדים. בקרב האחרונים הם המשיכו עד עצם היום הזה, בדמות הברהמנים של

הדת ההינדית. בני שת ומאמיניהם מעולם לא איבדו לחלוטין את מושג השילוש אשר התגלה על-ידי אדם.

92:5.10 (1009.4) 2. **תקופת המיסיונרים של מלכי-צדק.** הדת באורנטיה התחדשה במידה רבה הודות למאמציהם של אותם מורים אשר גויסו לשירות בידי מאקיוונטה מלכי-צדק, כאשר הוא חי ולימד בשלֵם כמעט אלפיים שנה לפני ישוע. המיסיונרים הללו הכריזו על האמונה כמחיר הנדרש לקבלת חסדי האל, ואף-על-פי שהלימוד שלהם לא גרם להופעתה המיידית של דת כלשהי, הוא הניח את היסודות שעליהם בנו מורי-אמת מאוחרים יותר את הדתות של אורנטיה.

92:5.11 (1009.5) 3. **התקופה בתר-מלכי-צדק.** אף כי הן אָמָנָמוֹפְּ והן אָחֶנָתוֹן לימדו בתקופה זו, הגאון הדתי יוצא הדופן של התקופה בתר-מלכי-צדק היה מנהיגה של קבוצת בדווים בלבנט והמייסד של הדת העברית – משה. משה לימד מונותאיזם. כה אמר משה: "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אֲדֹנָי אֱלוֹהֵינוּ, אדוני אֶחָד." "אֲדֹנָי הוּא הָאֱלֹוהִים, וְאֵין אֱלֹוהִים בִּלְתּוֹ." הוא ביקש בהתמדה לעקור מן השורש מקרב בני עמו את כל שרידי כת רוחות הרפאים, ואפילו ציווה על גזר דין מוות לאלו אשר עסקו בה. המונותאיזם של משה סולף על-ידי אלו אשר הגיעו בעקבותיו, ואולם בזמנים מאוחרים יותר הם אכן שבו להרבה מן הלימוד שלו. גדולתו של משה הייתה טמונה בחוכמתו ובתבונתו. אנשים אחרים ניחנו במושגים גדולים יותר של האל, אך מעולם לא הצליח איש לגרום לכמות כה גדולה של אנשים לאמץ אמונות כה מתקדמות מעין אלה.

92:5.12 (1009.6) 4. **המאה השישית לפני ישוע.** במאה הזו, אחת מן המאות הגדולות ביותר בהקשר של התעוררות דתית אשר נחוו באורנטיה מאז ומעולם, קמו רבים להכריז על האמת. בין אלו אשר ראוי למנותם מצויים גָאוּטָמָה, קונפוציוס, לאו-טסה, זרתוסטרא והמורים בני הג'יין. הלימוד של גאוטמה הפך נפוץ באסיה, ומיליונים מעריצים אותו בדמות הבודהה. קונפוציוס היווה עבור המוסריות של הסינים את מה שפלאטו היווה עבור הפילוסופיה היוונית, ואף כי ללימוד של שניהם היו השלכות דתיות, אם נדייק, לא זה ולא זה היו מורים

דתיים; לאו-טסה חזה יותר מן האל בטָאוּ מאשר חזו קונפוציוס באנושות או פלאטו באידיאליזם. אף כי זרתוסטרא הושפע רבות מן המושג הנפוץ של הספיריטיזם הדואלי, הטוב והרע, בה בעת הוא בהחלט רומם את הרעיון של אלוהות נצחית אחת ושל נצחונו בסופו של דבר של האור על-פני החושך.

92:5.13 (1010.1) 5. **המאה הראשונה לאחר ישוע.** כמורה של דת, ישוע מנצרת החל עם הכת שאותה ייסד יוחנן המטביל והתקדם ככל שיכול היה הרחק מן הצומות ומן המנהגים. למעט ישוע, היו פאולוס הַתָּרְסִי ופִילוֹן האָלֶכְסַנְדְרוֹנִי מוריה הגדולים ביותר של תקופה זו. למושגיהם על אודות הדת נודע תפקיד חשוב באבולוציה של האמונה אשר נושאת את שמו של המשיח.

92:5.14 (1010.2) 6. **המאה השישית לאחר ישוע.** מוחמד ייסד דת אשר הייתה נעלה על רבות מן האמונות הרווחות של תקופתו. הוא מחה כנגד דרישותיהן החברתיות של דתות הזרים וכנגד חוסר העקביות של החיים הדתיים של בני עמו שלו.

92:5.15 (1010.3) 7. **המאה החמש-עשרה לאחר המשיח.** תקופה זו חזתה בשתי תנועות דתיות: הפיצול באחדות בנצרות במערב והסינתזה של דת חדשה במזרח. באירופה הגיעה הנצרות המוסדית לדרגת חוסר-גמישות אשר הפכה את המשך צמיחתה לבלתי-תואמת לאחדות. במזרח, שולבו על-ידי נאנאק ועל-ידי אלו אשר הגיעו לאחריו הלימוד של האיסלאם, ההינדואיזם והבודהיזם לכדי הסינתזה שהינה הדת הסִיקית, אחת מן הדתות המתקדמות באסיה.

92:5.16 (1010.4) עתידה של אורנטיה יתאפיין ללא ספק בהופעת מורים של אמת דתית — אבהותו של האל והאחווה שבין כל הברואים. ואולם, יש לקוות שמאמציהם הנחושים והכנים של נביאי עתיד אלו יכוונו פחות אל-עבר חיזוקן של החומות הבין-דתיות ויותר אל-עבר העצמתה של האחווה הדתית של הסגידה הרוחנית בקרב מאמיניהן הרבים של התיאולוגיות האינטלקטואליות השונות המאפיינות כל-כך את אורנטיה של שטניה.

6. הדתות המשולבות

92:6.1 (1010.5) הדתות של המאה העשרים באורנטיה מציגות מחקר מעניין של האבולוציה החברתית בדחף הפולחן של האדם. אמונות רבות התקדמו אך מעט למן ימי כת רוחות הרפאים. כקבוצה, אין לבני הפיגמים מאפריקה שום תגובות דתיות, אף כי אחדים מהם מאמינים במקצת בסביבה של רוחות. הם מצויים כיום במקום שבו נמצא האדם הפרימיטיבי בתחילת האבולוציה של הדת. האמונה הבסיסית של הדת הפרימיטיבית הייתה בהישרדות שלאחר המוות. הרעיון של סגידה לאל אישי מעיד על התפתחות אבולוציונית מתקדמת, ואפילו על השלב הראשון של התגלות. בני הדַיָאק פיתחו אך ורק את המנהגים הדתיים הפרימיטיביים ביותר. לאסקימוסים ולאינדיאנים של אמריקה של הזמנים המאוחרים יותר, היו מושגים קלושים מאוד של האל; הם האמינו ברוחות רפאים והיה להם רעיון מעורפל של הישרדות מסוג כזה או אחר לאחר המוות. תושבי אוסטרליה של ימינו אנו מפחדים אך ורק מרוחות הרפאים, יראים מן החושך וסוגדים סגידה בסיסית לאבותיהם. בני הזולו מפתחים כעת דת של רוחות רפאים ושל קורבנות. שבטים אפריקניים רבים טרם התקדמו מעבר לשלב הפֶטיש של האבולוציה הדתית, למעט דרך עבודתם המיסיונרית של נוצרים ושל מוסלמים. ואולם, קבוצות מסוימות החזיקו לאורך זמן ברעיון של המונותאיזם, קבוצות כמו התְרָאקִים בעבר, אשר אף האמינו בחיי נצח.

92:6.2 (1010.6) באורנטיה מתקדמות הדת האבולוציונית ודת ההתגלות זו לצד זו, בעודן מתמזגות ומתאחדות על-מנת ליצור את המערכות התיאולוגיות המגוונות אשר אותן ניתן למצוא בעולם בה בעת שמסמכים אלו מוכתבים. ניתן למנות את הדתות האלה, הדתות של המאה העשרים באורנטיה, כדלקמן:

92:6.3 (1011.1) 1. הינדואיזם – הדת העתיקה ביותר.

92:6.4 (1011.2) 2. הדת העברית.

92:6.5 (1011.3) 3. בודהיזם.

(1011.4) 92:6.6 4. התורה של קונפוציוס.

(1011.5) 92:6.7 5. האמונות הטאואיסטיות.

(1011.6) 92:6.8 6. דת זרתוסטרא.

(1011.7) 92:6.9 7. שינטו.

(1011.8) 92:6.10 8. ג'ייניזם.

(1011.9) 92:6.11 9. נצרות.

(1011.10) 92:6.12 10. איסלאם.

(1011.11) 92:6.13 11. הדת הסיקית — הדת המאוחרת ביותר.

(1011.12) 92:6.14 הדתות המתקדמות ביותר של ימי קדם היו היהדות וההינדואיזם, וכל אחת מהן השפיעה רבות על מהלך ההתפתחות הדתית במערב ובמזרח, בהתאמה. הן ההינדים והן העברים האמינו שעל דתותיהם נחה השראת הרוח, ושהן הינן דתות של התגלות, וכמו כן הם האמינו כי כל הדתות האחרות הינן צורות מנוונות של דת האמת האחת.

(1011.13) 92:6.15 הודו מחולקת בין ההינדים, הסיקים, המוסלמים והג'יין, וכל אחד מאלו מציג את האל, את האדם ואת היקום באופן השונה שבו הגו אותם. סין דבקה בלימוד הטאואיסטי ובלימוד של קונפוציוס; דת השינטו נהוגה ביפן.

(1011.14) 92:6.16 הדתות הבינלאומיות והבין-גזעיות הגדולות הינן הדת העברית, הדת הבודהיסטית, הנצרות והאסלאם. הבודהיזם משתרע מסרי-לנקה ועד בּוּרמה, דרך טיבט וסין ועד ליפן. דת זו הדגימה את יכולתה להתאים עצמה למוסכמותיהם של עמים רבים, במידה שרק הנצרות השתוותה לה.

(1011.15) 92:6.17 הדת העברית כוללת את המעבר הפילוסופי מפוליתאיזם למונותאיזם; והיא מהווה חולייה אבולוציונית מקשרת בין דתות האבולוציה לבין דתות ההתגלות. העברים היו העם היחיד במערב אשר דבק באליו האבולוציוניים המוקדמים הישר עד לאל ההתגלות. ואולם, אמת זו לא התקבלה על-ידי רבים עד לימיו של ישעיה, אשר לימד שוב את הרעיון הממוגז על אודות אלוהות של גזע המשולבת עם הבורא האוניברסאלי: "אֲדוֹנָי צְבָאוֹת, אֱלוֹהֵי יִשְׂרָאֵל, אַתָּה הוּא הָאֱלוֹהִים לְבַדְּךָ; אַתָּה עָשִׂיתָ אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ." ברגע נתון הייתה

טמונה התקווה להישרדותה של הציוויליזציה במערב במושגים העבריים הנשגבים של הטוב ובמושגים ההלניים המתקדמים של היופי.

92:6.18 (1011.16) הדת הנוצרית הינה הדת הנסבה סביב חייו ותורתו של המשיח, בהתבסס על התיאולוגיה של היהדות, אשר הותאמה הלאה באמצעות ספיגת לימוד מסוים מן הדת של זרתוסטרא ומן הפילוסופיה היוונית, ונוסחה בעיקר על-ידי שלושה יחידים: פִילוֹן, פטרוס ופאולוס. מאז ימיו של פאולוס, דת זו חלפה דרך תמורות אבולוציה רבות והפכה כה מערבית עד כי עמים בלתי-אירופיים רבים רואים בנצרות, מטבע הדברים, התגלות מוזרה של אל מוזר המיועדת עבור זרים.

92:6.19 (1011.17) האסלאם מהווה חוליה דתית-תרבותית מקשרת בין צפון-אפריקה, הלבנט ודרום-מזרח אסיה. היו אלו התיאולוגיה היהודית והקשר שלה ללימוד הנוצרי המאוחר יותר אשר הפכו את האסלאם למונותאיסטי. חסידיו של מוחמד מעדו נוכח הלימוד המתקדם על אודות השילוש; הם לא היו מסוגלים להבין את הדוקטרינה על אודות שלוש אישיויות אלוהיות ואלוהות אחת. תמיד קשה לגרום למוחות אבולוציוניים לקבל **לפתע פתאום** אמת התגלות מתקדמת. האדם הינו יצור אבולוציוני ובעיקרו של דבר עליו לקבל את דתו באמצעות טכניקות אבולוציוניות.

92:6.20 (1012.1) בזמן נתון, היווה פולחן הדורות הקודמים התקדמות מובחנת באבולוציה הדתית, ואולם, מדהים ומצער כאחד לראות את המושג הפרימיטיבי הזה מתקיים עדיין בסין, ביפן, ובהודו, ובינות לכל-כך הרבה דברים מתקדמים הרבה יותר, כדוגמת הבודהיזם וההינדואיזם. פולחן הדורות הקדומים במערב התפתח לכדי הערצתם של אלים לאומיים והענקת כבוד לגיבורי הגזע. במאה העשרים, דת לאומנית זו של הערצת גיבורים עורכת את הופעתה בדמות התנועות החילוניות והקיצוניות השונות אשר מאפיינות הרבה מן הגזעים ומן האומות במערב. נוכל למצוא הרבה מן הגישה הזו גם באוניברסיטאות הגדולות ובקהילות המתועשות הגדולות יותר של העמים דוברי האנגלית. הרעיון כי הדת אינה אלא "חיפוש במשותף אחר החיים הטובים," אינו שונה מאוד מן המושגים הללו. "הדתות הלאומיות" אינן אלא חזרה לפולחן הקיסר הרומי המוקדם ולשינטו – פולחן המדינה בדמות המשפחה הקיסרית.

7. האבולוציה הנוספת של הדת

(1012.2) 92:7.1 לעולם לא תוכל הדת להפוך לעובדה מדעית. אכן, הפילוסופיה עשויה להתבסס על בסיס מדעי, ואולם הדת לעולם תיוותר או דת אבולוציונית או דת של התגלות, או שילוב אפשרי מסוים של השתיים, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בעולם כיום.

(1012.3) 92:7.2 לא ניתן להמציא דתות חדשות; או שהן מתפתחות או שהן מתגלות **לפתע פתאום.** כלל הדתות האבולוציוניות אינן אלא ביטויים מתקדמים של האמונות הנושנות, התאמות והסתגלויות חדשות. הישן אינו חדל מלהתקיים; הוא מתמזג עם החדש, ממש כשם שהדת הסיקית הנצה ופרחה מן הקרקע ומן הצורות של ההינדואיזם, הבודהיזם, האסלאם וכָּתות נוספות בנות התקופה. הדת הפרימיטיבית הייתה דמוקרטית עד מאוד; הפרא שאל או השאיל בקלות. אך ורק עם הגעתה של דת ההתגלות, החל להופיע האגואיזם התיאולוגי האוטוקרטי והבלתי-סובלני.

(1012.4) 92:7.3 כל הדתות הרבות באורנטיה הינן טובות במידה שבה הן מביאות את האדם אל האל, ומביאות לאדם את ההכרה באב. הרעיון של אנשי דת לפיו אמונתם שלהם הינה **האמת** הינו רעיון מופרך מעיקרו; גישות מעין אלה מעידות יותר על יוהרה תיאולוגית מאשר על וודאות באמונה. אין דת באורנטיה אשר איננה יכולה ללמוד ולהפיק תועלת מכך שתספוג אל קרבה את הטוב ביותר שבאמיתות הקיימות בכל דת אחרת, וזאת משום שכולן מכילות אמת. טוב יעשו אנשי הדת אילו ישאלו משכניהם את מיטב האמונה הרוחנית החיה בהם, ולא יוקיעו אותם על הגרוע שבאמונותיהם הטפלות ועל טקסיהם המרופטים אשר שרדו.

(1012.5) 92:7.4 כלל הדתות האלה הופיעו כתוצאה מהשוני בתגובה האינטלקטואלית של האדם להכוונה הרוחנית הזהה שלו. הדתות האלה לעולם לא תוכלנה להשיג אחדות באמונות, בדוגמות ובטקסים – הואיל ואלו הינם אינטלקטואליים; ואולם, הן אכן יכולות להגשים – ויום אחד הן אכן תגשמנה – אחדות של סגידת אמת לאבי הכול, משום שזאת הינה רוחנית, ולעולם נכון כי ברוח כל בני האדם הינם שווים.

92:7.5 (1012.6) הדת הפרימיטיבית הייתה בעיקרה מודעות לערכי-חומר, ואולם הציוויליזציה מרוממת את ערכי הדת, משום שדת של אמת הינה ההקדשה של העצמי לשירות ערכים עליונים ובעלי-משמעות. ככל שהדת מתפתחת כך הופכת האתיקה לפילוסופיה של ערכי המוסר, והמוסריות הופכת למשמעת של העצמי בהתאם לאמות המידה של המשמעויות הגבוהות ביותר ושל הערכים הנעלים – אידיאלים אלוהיים ורוחניים. וכך הופכת הדת למסירות ספונטאנית מעודנת, ההתנסות החיה בנאמנות של האהבה.

92:7.6 (1013.1) על איכותה של דת מעידים הבאים:

92:7.7 (1013.2) 1. רמות הערכים – הנאמנויות.

92:7.8 (1013.3) 2. עומק המשמעויות – הרמה שבה היחיד רגיש להערכה האידיאליסטית של הערכים הגבוהים ביותר הללו.

92:7.9 (1013.4) 3. עוצמת ההקדשה – שיעור ההתמסרות לערכים האלוהיים הללו.

92:7.10 (1013.5) 4. התקדמותה ללא-עצור של האישיות בנתיב הקוסמי הזה של חיים רוחניים אידאליסטיים, ההכרה בהיות בן האל וההתקדמות המדורגת והבלתי-נגמרת במעמד האזרחי ביקום.

92:7.11 (1013.6) המשמעויות הדתיות מתקדמות בתודעה העצמית בשעה שהילד מעביר את רעיונותיו על אודות יכולת-הכול מהוריו אל האל. וכלל החוויה הדתית של ילד מעין זה תלויה בעיקרה באם היה זה הפחד אשר שלט במערכת היחסים שבין ההורה לילד או שהייתה זו האהבה. עבדים חוו מאז ומעולם קושי רב בהעברת פחדם מפני בעליהם אל המושגים של אהבת האל. על הציוויליזציה, המדע והדתות המתקדמות לשחרר את האנושות מפני אותם פחדים אשר נולדו מיראת תופעות הטבע. כמו כן, על ההארה הגדולה יותר לשחרר את בני התמותה המחונכים מפני כל תלות במתווכים לשם ההתייחדות עם האלוהות.

92:7.12 (1013.7) שלבי הביניים הללו של היסוס עבודת האלילים במעבר מן ההערצה את האנושי והנראה אל האלוהי והבלתי-נראה, הינם בלתי-נמנעים, ואולם יש לקצרם באמצעות המודעות לסעד המאפשר של הרוח האלוהית השוכנת. אף-על-פי-כן, הושפע האדם עד מאוד לא רק ממושגיו שלו עצמו על אודות האלוהות, אלא גם מאופי הגיבורים אשר אותם הוא בחר

להוקיר. מצער ביותר להיווכח שאלו אשר באו לכבד את המשיח האלוהי אשר קם לתחייה, התעלמו מן האדם – הגיבור הנועז והאמיץ – ישוע בן יוסף.

92:7.13 (1013.8) האדם המודרני ניחן במודעות-עצמית הולמת באשר הדת, ואולם מנהגי הפולחן שלו הינם מבולבלים ואיבדו מכוחם בשל המטמורפוזה החברתית המואצת שלו וההתפתחויות המדעיות חסרות התקדים שלו. גברים ונשים חושבים רוצים בדת מוגדרת מחדש, ותביעה זו תחייב את הדת להעריך את עצמה מחדש.

92:7.14 (1013.9) על האדם המודרני מוטלת המשימה לערוך יותר התאמות-מחדש בערכים האנושיים במשך דור אחד מאשר אלה אשר נערכו במשך אלפיים שנה. וכל אלה משפיעות על גישתה של החברה כלפי הדת, הואיל והדת הינה צורת חיים כמו גם טכניקת מחשבה.

92:7.15 (1013.10) דת של אמת חייבת תמיד להיות, בעת ובעונה אחת, הן הבסיס הנצחי לכל הציוויליזציות המתמשכות והן הכוכב המכוון שלהן.

92:7.16 (1013.11) [הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

>> מסמך 92 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 94 <<

מסמך 93

מאקיוונטה מלכי-צדק

(1014.1) 93:0.1 המלכי-צדקים ידועים לרוב כבנים לעת-חירום, וזאת משום שהם עוסקים במגוון מדהים של פעילויות בעולמותיו של יקום מקומי. כאשר מתעוררת בעיה יוצאת-דופן, או כאשר נדרש לנסות דבר-מה יוצא מגדר הרגיל, לעיתים קרובות יהא זה מלכי-צדק אשר יקבל על עצמו את המשימה. יכולתם של בני מלכי-צדק לפעול בעתות חירום וברמות משתנות של היקום, ואפילו ברמה הפיזית של מופע האישיות, הינה ייחודית לסדרם. אך ורק נשאי החיים חולקים עמם, בשיעור מסוים, את הטווח המטמורפי הזה של פעילות האישיות.

(1014.2) 93:0.2 סדר בני היקום המלכי-צדקים היה פעיל ביותר באורנטיה. סגל בן שנים-עשר חברים שירת יחד עם נשאי החיים. מעט לאחר פרישתו של קאליגאסטיה, הפך סגל מאוחר יותר בן שנים-עשר חברים לנאמן של עולמכם והמשיך והחזיק בסמכות עד לזמנם של אדם וחווה. אותם שנים-עשר מלכי-צדקים שבו לאורנטיה עם כישלונם של אדם וחווה, ולאחר מכן המשיכו ושימשו כנאמנים הפלנטאריים עד לימים שבהם קיבל ישוע מנצרת, כבן האדם, את תואר הנסיך הפלנטארי של אורנטיה.

1. התגלמותו של מאקיוונטה בגוף

93:1.1 (1014.3) באלפי השנים שלאחר כישלון המשימה האדמית באורנטיה, עמדה אמֶת ההתגלות בסכנת הכחדה. אף-על-פי שהגזעים האנושיים התקדמו מבחינה אינטלקטואלית, הם הלכו ודעכו מן הבחינה הרוחנית. בסביבות שנת 3000 לפני הספירה, הפך מושג האל בדעתם של בני האדם למעורפל עד מאוד.

93:1.2 (1014.4) שנים-עשר המלכי-צדקים הנאמנים ידעו על המתת הממשמשת ובאה של מיכאל בפלנטה שלהם, אך הם לא ידעו עוד כמה זמן זו תתרחש; לפיכך, הם התאספו ודנו בכובד ראש וביקשו מהגבוהים ביותר של עדנטיה כי תינקט פעולה כלשהי על-מנת לשמֵר את אור האמת באורנטיה. בקשה זו נדחתה תוך מתן הציווי "כי ניהול ענייניה של 606 של שטניה נתון במלואו בידיהם של הנאמנים המלכי-צדקים." או אז פנו הנאמנים אל האב מלכי-צדק בבקשת עזרה, ותגובתו היחידה הייתה כי עליהם להמשיך ולקיים את האמת באופן שבו יבחרו "עד להגעתו של בן של מתת," אשר "יציל את התארים הפלנטאריים מאובדן ומחוסר-וודאות."

93:1.3 (1014.5) וכתוצאה מן העובדה שצוו להסתמך על עצמם במידה כה שלמה, התנדב אחד משנים-עשר הנאמנים הפלנטאריים, מאקיוונטה מלכי-צדק, לבצע את אשר בוצע עד אז אך ורק שש פעמים בכלל ההיסטוריה של נבאדון: להתגשם אישית בכדור הארץ כאדם בר-חלוף בעולם, להעניק את עצמו כבן לעת חירום של סעד לעולם. האישור להרפתקה זו ניתן מאת הרשויות בסאלווינגטון, והתגשמותו למעשה של מאקיוונטה מלכי-צדק הושלמה ליד מה שעתיד היה להפוך לעיר שָׁלֵם, אשר בפלשתינה. כלל מלאכת ההגשמה של בן מלכי-צדק זה בגוף של חומר הושלמה על-ידי הנאמנים הפלנטאריים בשיתוף נשאי החיים, בקרים פיזיים בכירים מסוימים ואישיויות שמימיות אחרות אשר שוכנות באורנטיה.

2. החכם משָׁלֵם

93:2.1 (1015.1) היה זה 1,973 שנים בטרם לידתו של ישוע שמאקיוונטה ניתן לגזעים בני התמותה באורנטיה. הגעתו היוותה מחזה רגיל; עין אנוש לא חזתה בתהליך התגשמותו לכדי

חומר. הפעם הראשונה שבה הוא נצפה בעיני אדם הייתה כאשר נכנס אל אוהלו של אָמְדוֹן, רועה צאן כשדי ממוצא שומֵרי. והכרזת משימתו התגלמה בהצהרה הפשוטה אשר אותה הצהיר בפני רועה צאן זה, "אני מלכי-צדק, כוהן לאל עליון, הגבוה ביותר, האל האחד והיחיד."

93:2.2 (1015.2) כאשר התאושש הרועה מתדהמתו, ולאחר שהמטיר על הזר הזה שאלות למכביר, הוא ביקש את מלכי-צדק לסעוד עמו; וזו הייתה הפעם הראשונה במהלך נתיבתו הארוכה ביקום שבה מאקיוונטה אכל מזון חומרי, התזונה אשר עתידה הייתה להזין אותו לאורך תשעים-וארבע שנות חייו כהוויה חומרית.

93:2.3 (1015.3) ובאותו לילה, לאחר ששוחחו תחת כיפת שמיים זרועי כוכבים, החל מלכי-צדק את משימתו, משימת גילוי האמת על אודות מציאותו של האל, כאשר פנה בתנועת יד אל אמדון ואמר, "אל עליון, הגבוה ביותר, הינו הבורא האלוהי של כוכבי השמים ואפילו של ארץ זו אשר עליה אנו חיים, והוא אף הינו האל העליון אשר במרומים."

93:2.4 (1015.4) תוך שנים אחדות קיבץ סביבו מלכי-צדק קבוצת תלמידים, חסידים ומאמינים אשר יצרו את הגרעין של קהילת שלם המאוחרת יותר. ובמהרה הוא נודע ברחבי פלשתינה ככוהן לאל עליון, כגבוה ביותר וכחכם משָלֵם. בקרב כמה מן השבטים אשר סביב הוא כונה השֵייח', או המלך, של שלם. שלם הייתה המקום אשר הפך לאחר היעלמות מלכי-צדק לעיר יֵבוּס, ולאחר מכן היא נקראה בשם ירושלים.

93:2.5 (1015.5) בהופעתו האישית דמה מלכי-צדק למזיגה דאז שבין הנודים לשומֵרים, בכך שהיתמר לגובה של כמאה-ושמונים סנטימטרים והיה בעל נוכחות מעוררת יראה. הוא דיבר כשדית ושש שפות נוספות. הוא עטה את לבושם של הכוהנים הכנעניים, למעט העובדה שעל חזהו התנוסס הסמל של שלושת המעגלים משותפי המרכז, הסמל בשטניה של שילוש פרדיס. לאורך שירותו הפך עיטור זה, של שלושת המעגלים משותפי המרכז, לכה קדוש בעיני חסידיו עד שהם מעולם לא העזו להשתמש בו; וכך, בחלוף דורות מעטים, הוא נשתכח עד מהרה.

93:2.6 (1015.6) אף-על-פי שמאקיוונטה חי באופן שבו חיו בני האדם של העולם, הוא מעולם לא התחתן, ואף לא יכול היה להותיר אחריו צאצאים בכדור הארץ. למרות שגופו הפיזי דמה

לגופו של גבר בן-אנוש, לאמיתו של דבר הוא היה מן הסדר של אותם גופים מיוחדים אשר נעשה בהם שימוש בידי מאה חברי הסגל הגשמי של הנסיך קאליגאסטיה, למעט העובדה שהוא לא נשא בחובו פלזמת חיים של גזע אנושי כלשהו. כמו כן, עץ החיים לא היה בנמצא באורנטיה. אילו נשאר מאקיוונטה בכדור הארץ במשך תקופה ארוכה, היה המנגנון הפיזי שלו מדרדר בהדרגה; למעשה, הוא סיים את משימת המתת שלו בחלוף תשעים-וארבע שנים, הרבה לפני שגופו החומרי החל להתפרק.

93:2.7 (1016.1) מלכי-צדק זה, אשר התגשם בגוף, קיבל מכוונן מחשבה אשר שכן באישיות העל-אנושית שלו ושימש כמשגוח הזמן וכמורה הבשר, וכך הוא רכש את הניסיון ואת ההיכרות המעשית עם הבעיות באורנטיה ועם טכניקת המשכן בבן אשר התגשם בגוף; ודבר זה אִפשר לרוח זו של האב לפעול באומץ כה רב בדעתו האנושית של בן האל המאוחר יותר, מיכאל, כאשר הופיע על-פני כדור הארץ בדמות בשר ודם. וזהו מכוונן המחשבה היחידי אשר פעל מאז ומעולם באורנטיה בשתי דעות, ואולם שתי הדעות האלה היו הן אלוהיות והן אנושיות.

93:2.8 (1016.2) במהלך התגשמותו בגוף בשר ודם, היה מאקיוונטה מצוי בקשר מלא עם אחד-עשר חבריו בסגל הנאמנים הפלנטאריים, ואולם, הוא לא יכול היה לתקשר עם סדרים אחרים של אישיויות שמימיות. למעט הקשר שקיים עם הנאמנים המלכי-צדקים, לא היה לו יותר קשר עם הוויות על-אנושיות תבוניות מאשר היה לבן-אנוש מן השורה.

3. הלימוד של מאקיוונטה

93:3.1 (1016.3) בחלוף עשור ארגן מלכי-צדק את בתי הספר שלו בשלם, והוא יצר אותם בדמות תבנית המערכת הנושנה אשר פותחה בידי הכוהנים הראשונים בני שֵׁת בעדן השנייה. ואפילו הרעיון של שיטת המעשֵׂר, אשר הוצג על-ידי אברהם, זה אשר הומר מאוחר יותר, נגזר גם הוא מן המסורות המתמידות של שיטות בני שת הקדומים.

93:3.2 (1016.4) מלכי-צדק לימד את מושג האל אחד, אלוהות אוניברסאלית, ואולם הוא התיר לבני האדם לשייך את הלימוד הזה לאב הקונסטלציה של נורלטיאדק, שאותו כינה אל עליון – הגבוה ביותר. מלכי-צדק חתם את פיו בכל הנוגע למעמדו של לוציפר ולמצב העניינים בירושם. לָאנָאפוֹרְגְ', ריבון המערכת, עסק אך מעט באורנטיה עד לאחר השלמת המתת של מיכאל. בעבור מרבית התלמידים בשלם, עדנטיה הייתה גן העדן, ואילו הגבוה ביותר היה האל.

93:3.3 (1016.5) מרבית בני האדם פירשו את הסמל של שלושת המעגלים משותפי המרכז – אשר אותו אימץ מלכי-צדק כעיטור המסמל את המתת שלו – כמייצג את שלושת המלכויות: זו של בני האדם, זו של המלאכים וזו של האל. והם הורשו להמשיך ולהאמין בכך; רק מתי-מעט מחסידיו ידעו מעולם כי שלושת המעגלים הללו סימלו את אינסופיותה, את נצחיותה ואת האוניברסאליות של שילוש פרדיס של הקיום וההכוונה האלוהיים; אפילו אברהם התייחס לסמל הזה כמייצג את שלושת הגבוהים של עדנטיה, לפי שלימדוהו כי שלושת הגבוהים ביותר פועלים כאיש אחד. במידה שבה לימד מלכי-צדק את מושג השילוש אשר אותו סימל העיטור שלו, על-פי-רוב הוא קישר אותו לשלושת השליטים הוֹרוֹנְדָאדֶקים של קונסטלציית נוֹרְלָטָיָאדֶק.

93:3.4 (1016.6) הוא לא התאמץ להציג בפני מרבית חסידיו מן השורה כל לימוד שמעבר לעובדת שלטונם של הגבוהים ביותר של עדנטיה – אליהּ של אורנטיה. ואולם, מלכי-צדק לימד אחדים אמת מתקדמת, אמת אשר כללה את התנהלות היקום המקומי וארגונו; ואילו את תלמידו המבריק, נוֹדָאן הקֵינִי, ואת חבר תלמידיו הכנים, הוא לימד את האמיתות על אודות יקומי העל ואפילו על אודות האוֹנה.

93:3.5 (1016.7) בני משפחתו של קָאתְרוֹ, אשר עִמם חי מלכי-צדק במשך למעלה משלושים שנה, ידעו הרבה על אודות האמיתות הגבוהות יותר האלה והנציחו אותן בקרב משפחתם במשך זמן רב, אפילו עד לימיו של צאצאם המוכשר משה, אשר כך קיבל לידיו, מצד אביו, גישה למסורת המרתקת של ימי מלכי-צדק, וכן דרך מקורות אחרים מצד אמו.

93:3.6 (1016.8) מלכי-צדק לימד את חסידיו את כל אשר היה ביכולתם לקלוט ולספוג. ואף רעיונות דתיים מודרניים רבים על השמים והארץ, האדם, האל והמלאכיות, אינם כה רחוקים

מן הלימוד הזה של מלכי-צדק. ואולם, מורה כביר זה הכפיף הכול לדוקטרינה על אודות האל האחד, האלוהות האוניברסאלית, הבורא השמימי, האב האלוהי. הוא שם את הדגש על לימוד זה מתוך מטרה לפנות אל הערצתו של האדם ועל-מנת להכשיר את הקרקע להופעתו המאוחרת יותר של מיכאל כבן של אותו אב אוניברסאלי ממש.

93:3.7 (1017.1) מלכי-צדק לימד כי בזמן כלשהו בעתיד יופיע בן אחר של האל בדמות בשר ודם, ממש כפי שהוא עצמו עשה, ואולם בן זה יהא ילוד אישה; וזוהי הסיבה שבעטיה סברו מאוחר יותר מורים רבים כי ישוע היה כוהן, או סועד, "לְעוֹלָם עַל דִּבְרָתִי מַלְכִּי-צֶדֶק."

93:3.8 (1017.2) וכך הכשיר מלכי-צדק את הקרקע וחנך את השלב של הנטייה העולמית המונותאיסטית כהכנה למתת של בן פרדיס ממשי של האל האחד, האל שאותו הציג בחיות רבה כאבי הכול, ואשר אותו הציג לפני אברהם כאל אשר יקבל את האדם על הבסיס הפשוט של אמונה ותו לא. ומיכאל, כאשר הופיע בכדור הארץ, העניק תוקף לכל מה שלימד מלכי-צדק באשר לאב פרדיס.

4. הדת של שָׁלֵם

93:4.1 (1017.3) טקסי הפולחן של שלם היו פשוטים ביותר. כל אדם אשר חתם או סימן את מגילות-החֲמר של כנסיית מלכי-צדק שינן בזיכרונו, ואימץ את האמונות הבאות:

93:4.2 (1017.4) 1. אני מאמין באל עליון, האל הגבוה ביותר, האב האוניברסאלי היחיד ובורא כל הדברים כולם.

93:4.3 (1017.5) 2. אני מקבל את בריתו של מלכי-צדק עם הגבוה ביותר, אשר מעניקה את חסד האל בשל אמונתי, ולא בשל קורבנות או מנחות שרופות.

93:4.4 (1017.6) 3. אני מתחייב לציית לשבע הדברות של מלכי-צדק, וכן לספר את החדשות הטובות של הברית עם הגבוה ביותר לכל בני האדם.

(1017.7) 93:4.5 וזוהי הייתה כלל מערכת האמונות של קהילת שלם. אך אפילו הצהרת אמונה קצרה ופשוטה שכזו הייתה הרבה יותר מדי, והייתה מתקדמת מדי עבור אנשי הימים ההם. הם פשוט לא יכלו לתפוש את הרעיון של קבלת חסד אלוהי ללא כל תמורה – מתוך אמונה. האמונה שהאדם נולד מתוך עונש לאלים השתרשה בהם יתר על המידה. במשך זמן ממושך מדי ובכנות עזה מדי הם הקריבו קורבנות והעניקו מתנות לכוהנים מכדי שיוכלו להבין את החדשות הטובות, כי הגאולה, החסד האלוהי, הינה מתנת חינם לכל אלו אשר יאמינו בבריתו של מלכי-צדק. ואילו אברהם האמין, אם כי לא בלב שלם, ואפילו זאת "נחשבה לו צדקה."

(1017.8) 93:4.6 שבע הדברות שעליהן הכריז מלכי-צדק גובשו על-פי תבנית החוק העליון העתיק של דאלאמטיה ודמו עד מאוד לשבע המצוות שאותן לימדו בעדן הראשונה ובעדן השנייה. שבע המצוות של דת שָׁלֵם היו:

(1017.9) 93:4.7 1. לא תעבוד כל אל מלבד הבורא הגבוה ביותר של השמיים והארץ.

(1017.10) 93:4.8 2. לא תטיל ספק בכך שהאמונה הינה הדרישה היחידה לגאולת נצח.

(1017.11) 93:4.9 3. לא תישא עדות שקר.

(1017.12) 93:4.10 4. לא תרצח.

(1017.13) 93:4.11 5. לא תגנוב.

(1018.1) 93:4.12 6. לא תנאף.

(1018.2) 93:4.13 7. לא תנהג בחוסר-כבוד בהוריך ובזקניך.

(1018.3) 93:4.14 אף-על-פי שבתוך המושבה לא הותרו הקורבנות, מלכי-צדק ידע היטב כמה קשה לעקור באחת מן השורש מנהגים של משכבר הימים, ובהתאם לזאת הציע בחכמה לאנשים הללו להחליף את הקורבנות בשר ודם בלחם ובייין. וכך נרשם כי "מַלְכִּי-צֶדֶק, מֶלֶךְ שָׁלֵם, הוֹצִיא לֶחֶם וָיָיִן." ואולם, אפילו החידוש הזהיר הזה לא צלח עד תום; כל השבטים השונים קיימו מרכזי עזר מסביב לשלם, שם הציעו קורבנות ושרפו מנחות. ואפילו אברהם חזר למנהג הברברי הזה לאחר ניצחונו על כְּדָרְלָעֹמֶר; הוא פשוט לא הרגיש שליו לגמרי, עד

אשר הציע קורבן כמקובל. ומלכי-צדק מעולם לא הצליח למחוק לחלוטין את הנטייה הזו להקרבת קורבנות ממנהגי הדת של חסידיו, ואפילו לא מאברהם.

93:4.15 (1018.4) בדומה לישוע, פעל מלכי-צדק באדיקות לשם השלמת משימת המתת שלו. הוא לא ניסה לערוך שינויים במוסכמות, לשנות את מנהגי העולם, ואף לא לעודד מנהגים תברואתיים מתקדמים או להכריז על אמיתות מדעיות. הוא הגיע על-מנת להשלים שתי משימות: לשמור בחיים בכדור הארץ את האמת על אודות האל האחד ולהכשיר את הקרקע למתת המאוחרת יותר של בן פרדיס של האב האוניברסאלי כבן-תמותה.

93:4.16 (1018.5) מלכי-צדק לימד בשלם אמת בסיסית של התגלות במשך תשעים-וארבע שנים, ובמהלך הזמן הזה פקד אברהם את בית הספר של שלם שלוש פעמים נפרדות. לבסוף, הוא הפך לְחסיד של הלימוד של שלם, ולאחד התלמידים המבריקים ביותר והתומכים העיקריים של מלכי-צדק.

5. בחירתו של אברהם

93:5.1 (1018.6) אף שייתכן שתהא זו שגיאה לדבר על "עם סגולה", אין זה שגוי להתייחס אל אברהם כאל יחיד נבחר. מלכי-צדק אכן הטיל על אברהם את האחריות לשמור בחיים את האמת על אודות האל האחד, כפי שזו נפרדת מן אמונה הרווחת באלוהויות רבות.

93:5.2 (1018.7) בחירתה של פלשתינה כאתר פעילויותיו של מאקיוונטה התבססה בחלקה על הרצון ליצור קשר עם משפחה אנושית שבה טמונים הפוטנציאלים להנהגה. בשעה שמלכי-צדק התגשם בגוף היו בכדור הארץ משפחות רבות אשר היו מוכנות לקבל את הדוקטרינה של שלם ממש כמשפחתו של אברהם. היו אף משפחות בעלות אותם כישורים ממש בקרב האדם האדום, בקרב האדם הצהוב ובקרב צאצאי האנדיטים ממערב ומצפון. אך שוב, אף לא אחד מן האתרים הללו התאים להופעתו המאוחרת יותר של מיכאל בכדור הארץ באותה מידה שהתאים החוף המזרחי של הים התיכון. משימתו של מלכי-צדק בפלשתינה

והופעתו המאוחרת יותר של מיכאל בקרב העם העברי נקבעו במידה לא מבוטלת בשל הגיאוגרפיה, הודות לעובדה שפלשתינה מוקמה במרכז הסחר, התחבורה והציוויליזציה של העולם באותם ימים.

93:5.3 (1018.8) במשך זמן-מה התבוננו הנאמנים המלכי-צדקים באבותיו הקדמונים של אברהם, והם ציפו בבטחה להופעתם, בדור כלשהו, של צאצאים אשר יתאפיינו באינטליגנציה, ביוזמה, בחכמה ובכנות. ילדיו של תֶּרַח, אבי אברהם, אכן ענו על כל הציפיות האלה במלואן. והאפשרות הזו של יצירת קשר עם ילדיו המגוונים של תרח, היוותה גורם משמעותי לכך שמאקיוונטה הופיע בשָׁלֵם, ולא במצרים, בסין, בהודו או בקרב השבטים הצפוניים.

93:5.4 (1019.1) תרח וכל משפחתו המירו את דתם לדת שלם, זו אשר הטיפו אליה בכשדים, אך לא עשו כן בלב שלם; הם למדו על אודות מלכי-צדק דרך ההטפה של אוֹוִיד, מורה פיניקי אשר הטיף לדוקטרינות של שלם באוּר. הם עזבו את אור מתוך כוונה לצעוד ישירות אל שלם, אך נחור, אחי אברהם, אשר לא חזה במלכי-צדק במו עיניו, לא היה נלהב ושכנע אותם להתמהמה בחָרָן. וחלף זמן רב לאחר שהגיעו לפלשתינה עד שהיו מוכנים להשמיד את **כל** אלילי הבית אשר הביאו עמם; לאיטם הם נטשו את אליהּ הרבים של מסופוטמיה לטובת האל האחד של שלם.

93:5.5 (1019.2) שבועות מספר לאחר מותו של תרח אבי אברהם, שלח מלכי-צדק את חָרָם החִיתי, אחד מתלמידיו, והזמין הן את אברהם והן את נחור: "בואו לשלם, שם תשמעו את הלימוד שלנו של האמת על אודות הבורא הנצחי, ויראה כל העולם ברכה בפרי זרע שניכם, בצאצאיהם המוארים של שני האחים." אך נחור לא קיבל את בשורת מלכי-צדק במלואה; הוא נותר מאחור ובנה עיר-מדינה חזקה אשר נשאה את שמו; ואילו לוט, אחיינו של אברהם, החליט להתלוות אל דודו במסע לשלם.

93:5.6 (1019.3) עם הגעתם לשלם, בחרו אברהם ולוט מצודה על גבעה בסמוך לעיר, שם יכלו להגן על עצמם מפני התקפות הפתע הרבות של הפושטים מן הצפון. בעת ההיא היו החיתים, האשורים, הפלישתים, וכן בני קבוצות אחרות, פושטים ללא הרף על שבטי מרכז ודרום פלשתינה. וממאחזם בגבעות עלו אברהם ולוט לרגל אל שלם לעיתים תכופות.

93:5.7 (1019.4) זמן לא רב לאחר שהתבססו ליד שלם, ירדו אברהם ולוט אל עמק נהר הנילוס על-מנת לבקש מצרכי מזון, שכן בצורת שררה בפלשתינה. במהלך שהותו הקצרה של אברהם במצרים הוא גילה כי קרוב משפחה רחוק שלו יושב על כס המלוכה, והא שירת מלך זה כמפקדם של שני מבצעים צבאיים מוצלחים. במהלך החלק המאוחר יותר של שהותם על הנילוס, התגוררו אברהם ואשתו, שרה, בחצר המלך, וכאשר הם עזבו את מצרים קיבל אברהם חלק מן השלל אשר נאסף במבצעיו הצבאיים.

93:5.8 (1019.5) נחישות גדולה נדרשה לו לאברהם על-מנת לוותר על כיבודי חצר-המלוכה המצרית ולחזור לעבודה הרוחנית יותר שבה עסק מאקיוונטה. אך מלכי-צדק היה נערץ אף במצרים, וכאשר נפרש בפני פרעה מלוא הסיפור, הוא דחק באברהם לחזור ולמלא את נדריו למען טובתה של שלם.

93:5.9 (1019.6) לאברהם היו שאיפות מלוכה, ובדרכם חזרה ממצרים הוא גלל בפני לוט את תכניתו לכבוש את כלל כנען ולהכפיף את תושביה תחת שליטת שלם. לוט נטה יותר לעסקים; ומאוחר יותר, לאחר מחלוקת שנתגלעה ביניהם, הוא פנה לסדום על-מנת לעסוק שם במסחר ובגידול בעלי-חיים. לבו של לוט לא נהה אחר חיי הלוחם או הרועה.

93:5.10 (1019.7) עם חזרתו עם משפחתו לשלם, החל אברהם להבשיל את הפרויקטים הצבאיים שלו. במהרה הוא הוכר כשליט האזרחי של מחוז שלם והכפיף למרותו שבעה שבטים שכנים. אכן, בקושי רב ריסן מלכי-צדק את אברהם, שבערה בו אש אשר הניעה אותו לצאת ולהביא בכוח החרב את השבטים השכנים על-מנת שילמדו מהר יותר את האמיתות של שלם.

93:5.11 (1019.8) מלכי-צדק שמר על יחסי שלום עם כלל השבטים אשר סביב; הוא לא היה לוחם באופיו ומעולם לא הותקף בידי מי מן הצבאות אשר נעו הלוך ושוב. הוא לחלוטין היה מוכן שאברהם יגבש עבור שלם מדיניות הגנתית, כמו זאת אשר אכן יושמה לאחר מכן, אך הוא לא אישר את תכניות הכיבוש השאפתניות של תלמידו; וכך קרה שהקשר נותק באופן חברי, ואברהם ירד לחברון על-מנת להקים שם את בירתו הצבאית.

93:5.12 (1020.1) בשל קשריו הקרובים עם מלכי-צדק המהולל, נודע לאברהם יתרון כביר על המלכים הזוטרים אשר סביבו; כל אלו העריצו את מלכי-צדק ופחדו שלא לצורך מאברהם. אברהם ידע על הפחד הזה ורק חיכה לשעת כושר על-מנת לתקוף את שכניו, והתירוץ ניתן לו כאשר כמה מן השליטים הללו פשטו, לכאורה, על רכוש אחיינו לוט אשר התגורר בסדום. עת שמע על כך, יצא אברהם בראש שבעת השבטים אשר איגד סביבו, ותקף את האויב. המשמר האישי שלו, אשר מנה 318 קצינים, פיקד על הצבא אשר יצא למלחמה בעת הזו, ואשר מנה למעלה מ-4,000 חיילים.

93:5.13 (1020.2) כאשר שמע מלכי-צדק על הכרזת המלחמה של אברהם, הוא יצא לעומתו על-מנת להניאו מכוונתו, ואולם הצליח לפגוש בתלמידו לשעבר רק עת חזר כמנצח מן הקרב. אברהם התעקש על כך שהאל של שלם נתן בידיו את הניצחון על אויביו והמשיך והעניק מעשר מן השלל לאוצר של שלם. את תשעים האחוזים הנותרים לקח אל חברון, בירתו.

93:5.14 (1020.3) לאחר קרב זה, קרב שְׁדִים, הפך אברהם למנהיגה של ברית שנייה בת אחד-עשר שבטים, והוא לא רק העלה מעשר למלכי-צדק, אלא דאג לכך שכל שכניו לברית יעשו כמותו. כתוצאה של עסקיו הדיפלומטיים עם מלך סדום, בנוסף לפחד שהטיל באופן כללי, מלך סדום ואחרים הצטרפו לברית הצבאית של חברון; ואכן, אברהם היה בדרכו לבסס בפלשתינה מדינה רבת עוצמה.

6. בריתו של מלכי-צדק עם אברהם

93:6.1 (1020.4) אברהם ראה בעיני רוחו את כיבוש כנען כולה. נחישותו נחלשה אך ורק בשל העובדה שמלכי-צדק לא תמך במשימה הזו. ואולם, אברהם היה קרוב להחליט לצאת למשימה כאשר נטרד מן המחשבה שאין לו בן אשר ישלוט בממלכה שכזו אחריו. הוא ארגן פגישה נוספת עם מלכי-צדק; ובמהלך הריאיון הזה שכנע הכוהן משלם, בן האל הנראה לעין, את אברהם לנטוש את תכנית הכיבוש החומרית ואת השלטון הזמני לטובת המושג הרוחני של ממלכת השמיים.

(1020.5) 93:6.2 מלכי-צדק הסביר לאברהם עד כמה חסר תוחלת יהא זה לעמוד אל מול ברית האמורי, אך בה בעת הבהיר לו שהחמולות המפגרות האלה אכן מאבדות את עצמן לדעת באמצעות מנהגיהן המטופשים, כך שבעוד דורות מספר הן תחלשנה עד כדי כך שצאצאיו של אברהם, אשר בינתיים יגדלו וירבו במאוד, יוכלו להתגבר עליהן בקלות.

(1020.6) 93:6.3 ובשלם כרת מלכי-צדק ברית רשמית עם אברהם. כה הוא אמר לאברהם: "הַבֶּט נָא הַשָּׁמַיְמָה וּסְפֹר הַכּוֹכָבִים, אִם תּוּכַל לִסְפֹּר אֹתָם; כֹּה יִהְיֶה זַרְעֶךָ." ואברהם האמין למלכי-צדק, "וַיַּחְשְׁבֶהָ לוֹ לִצְדָקָה." או אז גלל מלכי-צדק בפני אברהם את הסיפור על אודות כיבושה העתידי של כנען בידי זרעו, לאחר צאתם ממצרים.

(1020.7) 93:6.4 ברית זו של מלכי-צדק עם אברהם מייצגת את ההסכם הכביר באורנטיה בין האלוהות לאדם, הסכם שבמסגרתו האל מסכים לעשות את **הכול;** ואילו האדם רק מסכים **להאמין** בהבטחותיו של האל ולמלא אחר הוראותיו. עד אותה עת האמונה הייתה כי הגאולה ניתנת אך ורק תמורת מעשים – קורבנות ומנחות; ואילו כעת, הביא מלכי-צדק שוב לאורנטיה את הבשורות הטובות על כך שהגאולה, חסדו של האל, ניתנת הודות **לאמונה.** ואולם בשורה זו על אודות אמונה פשוטה באל, הייתה מתקדמת מדי; לאחר מכן העדיפו השבטים השֵמִיים לחזור למנהגיהם הקדומים של הקרבת קורבנות וכפרת עוונות תוך הקזת דם.

(1021.1) 93:6.5 זמן לא רב חלף מכינון ברית זו ועד לדת יצחק, בנו של אברהם, בהתאם להבטחתו של מלכי-צדק. לאחר הולדתו של יצחק, אברהם התייחס בכובד ראש לבריתו עם מלכי-צדק, והוא הלך לשָלֵם על-מנת להעלות אותה על הכתב. במועד זה, שבו קיבל על עצמו בפומבי ובאופן רשמי את הברית, הוא שינה את שמו מאברם מאברהם.

(1021.2) 93:6.6 רוב מאמיני שלם נהגו להימול, אף כי מלכי-צדק מעולם לא הפך נוהג זה למחייב. ואף-על-פי שעד אז אברהם התנגד תמיד למילה, במעמד הזה הוא החליט לכבד את המאורע בכך שקיבל על עצמו את הטקס הזה באופן רשמי כאות וכסמל לאשרור ברית שלם.

(1021.3) 93:6.7 והיה זה לאחר וויתור אמיתי ופומבי זה על שאיפותיו האישיות לטובת תכניותיו הנרחבות יותר של מלכי-צדק, ששלוש ההוויות השמימיות נגלו אליו במישור

מָמְרֵא. הופעה זו התרחשה באופן עובדתי, למרות ששויכה לסיפורים אשר נבדו מאוחר יותר על אודות ההרס הטבעי של סדום ועמורה. והאגדות האלה על אודות מאורעות אותם ימים, מעידות על מידת הפיגור של המוסר והאתיקה, ואפילו בעת קרובה כל-כך.

93:6.8 (1021.4) לאחר מימוש הברית הטקסית, הושלם הפיוס בין אברהם למלכי-צדק. אברהם נטל על עצמו שוב את ההובלה האזרחית והצבאית של מושבת שלם, אשר בשיאה מנתה מעל למאה-אלף מעלֵי מעשֵר קבועים אשר נמנו על שורות אחוות מלכי-צדק. אברהם שיפר עד מאוד את מקדש שלם וסיפק אוהלים חדשים לבית הספר כולו. הוא לא רק הרחיב את מערכת המעשר, אלא גם הציג שיטות משופרות רבות לניהול עסקֵי בית הספר, וזאת בנוסף לתרומה הגדולה אשר תרם לניהול טוב יותר של המחלקה לתעמולה מיסיונרית. הוא אף תרם רבות למען שיפור מצב העדרים ולארגון-מחדש של מיזמי החלב של שלם. אברהם היה איש עסקים פיקח ויעיל, ואדם עשיר בימיו; הוא לא היה אדוק יתר על המידה, אך היה כן לגמרי, והוא אכן האמין במאקיוונטה מלכי-צדק.

7. המיסיונרים של מלכי-צדק

93:7.1 (1021.5) במשך שנים מספר, המשיך מלכי-צדק ללמד את תלמידיו ולאמן את המיסיונרים של שלם, אשר חדרו לכל השבטים אשר סביב, ובמיוחד למצרים, למסופוטמיה ולאסיה הקטנה. ובחלוף העשורים, הרחיקו המורים הללו יותר ויותר משלם, בעודם נושאים עמם את בשורתו של מאקיוונטה על אודות האמונות והאמונה באל.

93:7.2 (1021.6) צאצאיו של אדמסון, אשר התקבצו סביב חופי אגם ואן, הקשיבו ברצון למוריה החיתים של כת שלם. ומן המרכז הזה, אשר היה לפנים אנדיטי, נשלחו מורים לאזורים המרוחקים הן של אירופה והן של אסיה. מיסיונרים של שלם חדרו לכל אירופה, ואפילו הגיעו לאיים הבריטיים. קבוצה אחת נסעה דרך איי פָארוֹ עד לאנדונים של איסלנד, ואילו קבוצה אחרת חצתה את סין והגיעה אל היפנים של האיים המזרחיים. חייהם

והתנסויותיהם של הגברים והנשים אשר יצאו מעִם שלם, מסופוטמיה ואגם ואן על-מנת להאיר את השבטים של חצי הכדור המזרחי מציגים פרק של גבורה בתולדות המין האנושי.

93:7.3 (1022.1) ואולם המשימה הייתה כה גדולה והשבטים היו כה מפגרים, עד כי התוצאות היו מעורפלות ובלתי-מוגדרות. מדור לדור מצאה בשורת שלם אחיזה כאן ושם, אך למעט בפלשתינה, מעולם לא שמר שבט או גזע שלם אמונים ברציפות לרעיון של אל אחד. הרבה בטרם הגיע ישוע, הלימוד של המיסיונרים המוקדמים של שלם נספג, על-פי-רוב, בתוך מערך האמונות והאמונות-הטפלות הרווחות והישנות יותר. בשורתו המקורית של מלכי-צדק נספגה כמעט כולה אל תוך האמונות באֵם הגדולה, בשמש ובכָּתות נושנות אחרות.

93:7.4 (1022.2) אתם, אשר נהנים כיום מיתרונותיה של אמנות הדפוס, תתקשו להבין עד כמה קשה היה להנציח את האמת בימים המוקדמים הללו; וכמה קל היה לאבד את הקשר לדוקטרינה חדשה מדור אחד למשנהו. הדוקטרינה החדשה תמיד נטתה להיספג אל תוך גוף הלימוד הדתי ומנהגי הקסם הקדומים יותר. האמונות האבולוציוניות הישנות יותר תמיד מזהמות התגלות חדשה.

8. עזיבתו של מלכי-צדק

93:8.1 (1022.3) היה זה מעט לאחר השמדתן של סדום ועמורה, שמאקיוונטה החליט לסיים את מתת החירום שלו באורנטיה. החלטתו של מלכי-צדק לסיים את שהותו בגוף בשר ודם הושפעה מתנאים רבים, והעיקרי שבהם היה נטייתם ההולכת וגוברת של השבטים הסובבים, ואפילו של עמיתיו הקרובים, להתייחס אליו כאל הוויה חצי-אלוהית, כפי שאכן היה; ואולם, הם החלו להעריץ אותו שלא כראוי ומתוך פחד גדול של אמונה טפלה. בנוסף לסיבות האלה, ביקש מלכי-צדק לעזוב את זירת הפעילות הארצית שלו די זמן לפני מותו של אברהם, וזאת על-מנת להבטיח שהאמת על אודות האל האחד והיחיד תתבסס בחוזקה בדעת חסידיו. ובהתאם לכך, מאקיוונטה פרש לילה אחד לאוהלו אשר בשלם, לאחר שברך את עמיתיו

האנושיים בברכת ליל מנוחה, וכאשר הם ביקשו לקרוא לו למחרת בבוקר, הוא לא היה שם, משום שעמיתיו לקחוהו משם.

9. לאחר עזיבת מלכי-צדק

93:9.1 (1022.4) מבחן גדול נכון לאברהם עת עזב מלכי-צדק בפתאומיות גדולה כל-כך. אף-על-פי שהזהיר כהלכה מבעוד מועד את חסידיו כי יום אחד יעזוב כלעומת שבא, הם לא הצליחו להשלים עם אבדן מנהיגם הנפלא. הארגון הגדול אשר נבנה בשלם כמעט ונעלם, אך המסורות של אותם ימים היו אלה שעליהן התבסס משה בשעה שהוביל את העבדים העברים אל מחוץ למצרים.

93:9.2 (1022.5) אובדן מלכי-צדק גרם לאברהם להצטער בלבו, צער שעליו לא הצליח להתגבר מעולם. לפנים הוא נטש את חברון כאשר וויתר על שאיפתו לבנות ממלכת חומר; ואילו כעת, עם אובדן עמיתו לבניית ממלכת הרוח, הוא יצא את שלם ונסע דרומה לגור בקרבת רכושו, בגְּרָר.

93:9.3 (1022.6) מיד לאחר היעלמותו של מלכי-צדק, הפך אברהם לפחדן והססן. עם הגעתו לגרר הוא הסתיר את זהותו, וכך לקח אבימלך את אשתו. (לילה אחד, מעט לאחר נישואיו לשרה, שמע אברהם כדרך אגב מזימה לרצוח אותו על-מנת לקחת את אשתו המבריקה. פחד זה הפך למורא של קבע בלבו של מי שמלבד זאת היה מנהיג אמיץ ונחוש; במשך כל חייו הוא פחד שמישהו ירצח אותו בסתר על-מנת לקחת את שרה. וזהו ההסבר לכך שאדם אמיץ זה נהג בפחדנות בשלושה מקרים שונים.)

93:9.4 (1023.1) ואולם, רתיעתו של אברהם ממשימתו כיורשו של מלכי-צדק לא ארכה עוד זמן רב. במהרה הוא המיר אנשים מקרב הפלישתים ומקרב אנשי אבימלך, כרת עמם ברית, ובתורו הזדהם ברבות מן האמונות הטפלות שלהם, ובייחוד במנהגם להקריב את הבנים הבכורים. וכך, שוב הפך אברהם למנהיג גדול בפלשתינה. כל הקבוצות העריכו אותו, וכל

המלכים כבדוהו. הוא היה המנהיג הרוחני של כל השבטים הסובבים, והשפעתו נמשכה עוד זמן מה לאחר מותו. במהלך שנות חייו האחרונות, הוא שב פעם נוספת לחברון, זירת פעילותו המוקדמת והמקום שבו עבד בצמוד למלכי-צדק. פעולתו האחרונה של אברהם הייתה שליחת משרתים נאמנים לעירו של אחיו, נחור, אשר שכנה לגבול מסופוטמיה, על-מנת לבקש אישה מבני עמו בעבור בנו יצחק. במשך זמן רב נהגו בני עמו של אברהם לערוך נישואין בין בני דודים. ואברהם הלך לעולמו באמונה בטוחה באל, אמונה שאותה רכש בבתי הספר של שלם, אשר נעלמו זה מכבר.

93:9.5 (1023.2) הדור הבא התקשה להבין את הסיפור על אודות מלכי-צדק; בתוך חמש-מאות שנה רבים החשיבו את הסיפור כולו כמיתוס. יצחק שלט יחסית היטב בלימוד של אביו והזין את בשורתה של מושבת שלם, ואולם יעקב התקשה לתפוש את המשמעות של המסורות האלה. יוסף האמין באמת במלכי-צדק, ובעיקר בשל עובדה זו נחשב בעיני אחָיו כחולמני. הכבוד אשר רחשו ליוסף במצרים נבע בעיקר בשל זכרו של אברהם, אבי-סבו. ליוסף הוצע הפיקוד על צבאות מצרים, ואולם בשל אמונתו האמיתית הזו במסורותיו של מלכי-צדק ובלימוד המאוחר יותר של אברהם ושל יעקב, הוא בחר לשמש כמנהל אזרחי, זאת בהאמינו שבאופן הזה יוכל לקדם טוב יותר את מלכות השמיים.

93:9.6 (1023.3) לימודו של מלכי-צדק היה שלם ומלא, ואולם הרשומות על אודות אותם ימים נדמו לכוהנים העבריים המאוחרים יותר כבלתי-אפשריות וכפנטסטיות, אף כי רבים מהם הבינו במידת-מה את המאורעות האלה, לפחות עד לימים שבהם רשומות הברית הישנה נערכו באופן נרחב בבבל.

93:9.7 (1023.4) הדבר שרשומות הברית הישנה מתארות כשיחות בין אברהם לבין האל היו לאמיתו של דבר פגישות בין אברהם למלכי-צדק. כותבים מאוחרים יותר החשיבו את המונח מלכי-צדק כזהה במשמעותו לאל. הרישום על מפגשים רבים כל-כך בין אברהם ושרה לבין "מלאך אדוני" מתייחס לביקורים הרבים של מלכי-צדק.

93:9.8 (1023.5) סיפורי העברים על אודות יצחק, יעקב ויוסף הינם מהימנים הרבה יותר מאשר אלו העוסקים באברהם, למרות שגם הם מכילים סטיות מרובות מן העובדות, שינוים אשר נערכו במכוון ושלא במכוון בעת שבה רוכזו רשומות אלה בידי הכוהנים העבריים

במהלך תקופת השבי בבבל. קטורה לא הייתה אשתו של אברהם; בדומה להגר, היא הייתה אך פילגש. יצחק, בנה של שרה, האישה בעלת המעמד, ירש את כל רכושו של אברהם. אברהם לא היה כה מבוגר כפי שמציגות הרשומות, ואשתו הייתה צעירה בהרבה. הגילאים הללו שונו במכוון על-מנת להצדיק את לידתו המופלאה של יצחק מאוחר יותר.

93:9.9 (1023.6) האגו הלאומי של היהודים ספג מכה קשה בשבי בבבל. תגובתם לנחיתותם הלאומית כללה תנועה אל הקצה השני של אגוטיזם לאומי וגזעי קיצוני, שבמסגרתו הם עיוותו וסילפו את מסורותיהם מתוך מגמה לרומם את עצמם מעל לכל הגזעים האחרים כעם הסגולה של האל; ומהסיבה הזאת הם ערכו בקפידה את כל רשומותיהם מתוך כוונה לרומם את אברהם ואת כל מנהיגיהם הלאומיים האחרים מעל לכלל האנשים האחרים, ואף מעל למלכי-צדק עצמו. ולפיכך השמידו הכותבים העבריים את כל הרשומות האחרות אשר מצאו על אודות הימים רבי החשיבות ההם, ושימרו אך ורק את הסיפור על פגישתם של אברהם ומלכי-צדק לאחר קרב שידים, מכיוון שסברו שזו משפיעה כבוד רב על אברהם.

93:9.10 (1024.1) וכך, באבדם את הקשר עם מלכי-צדק, הם אף איבדו את הקשר ללימודו של בן זה לעת-חירום, לימוד הנוגע למשימתו הרוחנית של בן המתת המובטח; הם איבדו את הקשר לטיבה של משימתו באופן כה מלא ושלם, עד כי רק מתי מעט מצאצאיהם יכלו או רצו להכיר ולקבל את מיכאל, בשעה שזה הופיע בכדור הארץ בדמות בשר ודם, כפי שניבא מאקיוונטה.

93:9.11 (1024.2) ואולם, אחד מכותבי האיגרת על העברים הבין את משימתו של מלכי-צדק, ככתוב: "כִּי זֶה מַלְכִּי-צֶדֶק, כֹּהֵן לְאֵל עֶלְיוֹן, הִיָה אָף מֶלֶךְ הַשָׁלוֹם; בְּאֵין אָב, בְּאֵין אֵם, בְּאֵין יַחַשׂ, וּלְיָמָיו אֵין תְּחִלָה וּלְחַיָיו אֵין סוֹף וּבְזֹאת נִדְמֶה לְבֶן הָאֱלֹהִים, הוּא עוֹמֵד בְּכְהֻנָתוֹ לָנֶצַח." כותב זה קבע כי מלכי-צדק הינו מן הטיפוס של המתת המאוחרת יותר של מיכאל, וכן תיקף את העובדה כי ישוע היה "כֹּהֵן לְעוֹלָם עַל דִּבְרָתִי, מַלְכִּי-צֶדֶק." ואף כי השוואה זו איננה לגמרי הולמת, אכן היה זה נכון, פשוטו כמשמעו, כי ישוע קיבל לידיו בנאמנות את התואר של אורנטיה, "לפקודתם של שנים-עשר המלכי-צדקים הנאמנים" אשר שירתו בזמן שבו קיים הוא את המתת שלו בעולם.

10. מעמדו הנוכחי של מאקיוונטה מלכי-צדק

93:10.1 (1024.3) במהלך שנות התגשמותו של מאקיוונטה בגוף, תיפקדו הנאמנים המלכי-צדקים של אורנטיה כגוף המונה אחד-עשר במספר. כאשר מאקיוונטה החליט כי הסתיימה משימתו כבן לעת-חירום, הוא מסר עובדה זו לאחד-עשר עמיתיו, והם הכינו מיד את הטכניקה שבאמצעותה הוא שוחרר מן הבשר והוחזר בבטחה אל מעמדו המקורי כמלכי-צדק. וביום השלישי שלאחר היעלמותו משלם הוא הופיע בקרב אחד-עשר חבריו, בעלי המשימה אשר באורנטיה, וחידש את הקריירה שלו, אשר הופרעה, כאחד מן הנאמנים הפלנטאריים של 606 של שטניה.

93:10.2 (1024.4) מאקיוונטה סיים את המתת שלו כייצור בשר-ודם באותה פתאומיות ובאותו אופן נעדר טקסיות שבהם החל אותה. להופעתו ולהיעלמותו לא נלוו הכרזות או הדגמות יוצאות-דופן כלשהן; ואת הופעתו באורנטיה לא סימנה קריאת שמות הקמים לתחייה ואף לא סיום של עידן; המתת שלו הייתה מתת לעת-חירום. ואולם, מאקיוונטה לא סיים את שהותו בגוף בן-אנוש עד אשר שוחרר כיאות מידי האב מלכי-צדק, ועד אשר נודע לו כי המתת שלו לעת-חירום קיבלה את אישורו של המנהל הכללי של נבאדון, גבריאל מסאלווינגטון.

93:10.3 (1024.5) מאקיוונטה מלכי-צדק המשיך להתעניין עד מאוד בענייניהם של צאצאי אותם אנשים אשר האמינו ללימודו בשעה ששכן בגוף. ואולם, צאצאיו של אברהם, דרך יצחק, אשר נישאו לקֵינים, היו קו הירושה היחידי אשר המשיך והזין לאורך זמן מושג ברור כלשהו של הלימוד של שלם.

93:10.4 (1024.6) אותו מלכי-צדק המשיך ושיתף פעולה במשך תשע-עשרה המאות הבאות עם הנביאים והחוזים הרבים, וכך עמל להמשיך ולהחזיק בחיים את האמיתות של שלם, עד לזמן שבו בשלה העת להופעתו של מיכאל בכדור הארץ.

93:10.5 (1025.1) מאקיוונטה המשיך לשמש כנאמן פלנטארי עד לימי ניצחונו של מיכאל באורנטיה. לאחר מכן, הוא סופח לשירות אורנטיה בירושם כאחד מארבע-ועשרים המנהלים,

ורק לאחרונה הועלה בדרגה לתפקיד שגרירו האישי של הבן הבורא בירושם, הנושא בתואר בא-כוחו של הנסיך הפלנטארי של אורנטיה. היננו מאמינים כי כל אימת שאורנטיה תישאר פלנטה מיושבת, לא יחזור מאקיוונטה מלכי-צדק למלא את כלל החובות של סדר הבנים שעליו הוא נמנה, אלא יוותר לנצח, במונחים של זמן, סועד פלנטארי המייצג את מיכאל המשיח.

93:10.6 (1025.2) מכיוון שהמתת שלו באורנטיה הייתה מתת לעת-חירום, על-פי הרשומות לא ניתן לראות מה עשוי עתידו של מאקיוונטה להיות. ייתכן שסגל המלכי-צדקים של נבאדון יצטרך לשאת את אובדנו לנצח של אחד מחבריו. פסיקות אשר ניתנו לאחרונה על-ידי הגבוהים ביותר של עדנטיה, ואשר אושרו מאוחר יותר על-ידי עתיקי היומין של אוורסה, מעידות על כך שסביר כי מלכי-צדק זה של מתת מיועד לתפוש את מקומו של קאליגאסטיה, הנסיך הפלנטארי אשר נפל. אם השערותינו בנושא זה הינן נכונות, בהחלט ייתכן שמאקיוונטה מלכי-צדק יופיע שוב באופן אישי באורנטיה וימלא, באופן כזה או אחר, את תפקידו של הנסיך הפלנטארי אשר הורד מכיסאו, או לחילופין יופיע בכדור הארץ על-מנת לשמש כבא-כוח הנסיך הפלנטארי המייצג את מיכאל המשיח, אשר מחזיק כעת בפועל בתואר הנסיך הפלנטארי של אורנטיה. אף-על-פי שכלל לא ברור לנו מה עשוי להיות עתידו של מאקיוונטה, המאורעות אשר התרחשו ממש לאחרונה מעידים על סבירותה של האפשרות כי ככל הנראה ההשערות אשר צוינו לעיל אינן כה רחוקות מן האמת.

93:10.7 (1025.3) הננו מבינים היטב כיצד, הודות לניצחונו באורנטיה, הפך מיכאל הן ליורשו של קאליגסטיה והן ליורשו של אדם; כיצד הפך לנסיך השלום ולאדם השני. וכעת הננו חוזים במלכי-צדק זה מקבל את התואר בא-כוח הנסיך הפלנטארי של אורנטיה. האם ישמש גם כבא-כוח הבן החומרי של אורנטיה? או שמא קיימת אפשרות שיתרחש מאורע בלתי-צפוי וחסר תקדים, חזרתם לפלנטה, במועד כזה או אחר, של אדם וחווה או של מי מצאצאיהם כנציגיו של מיכאל, עם התואר באי-כוחו של אדם השני באורנטיה?

93:10.8 (1025.4) וכל ההשערות האלה, הקשורות לוודאות הופעתם העתידית של בנים של סמכות, כמו גם של בנים מורים של השילוש, יחד עם הבטחתו המפורשת של הבן הבורא לחזור, במועד כזה או אחר, הופכים את אורנטיה לפלנטה בעלת עתיד של חוסר-וודאות

ולאחת מן הספֵרות המעניינות והמסקרנות ביותר בכל היקום של נבאדון. בהחלט אפשרי כי בעידן עתידי כזה או אחר, כאשר אורנטיה תתקרב לעידן של אור ושל חיים, ולאחר שייגזר סופית דין העניינים הנוגעים למרידתו של לוציפר ולפרישתו של קאליגסטיה, הננו עשויים לחזות בנוכחותם באורנטיה, בעת ובעונה אחת, של מאקיוונטה, של אדם, של חווה, ושל מיכאל המשיח, כמו גם של בן של סמכות או אפילו של בן מורה של השילוש.

93:10.9 (1025.5) מזה זמן רב מחזיק הסדר שלנו בדעה כי נוכחותו של מאקיוונטה בסגל המנהלים של אורנטיה בירושם, ארבע-ועשרים חברי המועצה, מהווה הוכחה מספקת על-מנת להבטיח את האמונה כי הוא עתיד ללכת בעקבות בני התמותה של אורנטיה, הלאה דרך תכנית ההתקדמות וההרקעה של היקום, ואפילו עד לסגל הסופיונות של פרדיס. הננו יודעים כי אדם וחווה מיועדים להתלוות כך אל חבריהם מכדור הארץ בהרפתקה אל פרדיס כאשר תתבסס אורנטיה באור ובחיים.

93:10.10 (1025.6) לפני פחות מאלף שנה נכח מאקיוונטה מלכי-צדק זה, אשר היה לפנים החכם משלם, באופן בלתי-נראה באורנטיה למשך תקופה בת מאה שנים, ושימש כמושל הכללי השוכן של הפלנטה; ואם המערכת הנוכחית להכוונת ענייני הפלנטה תמשיך ותתנהל, הוא עתיד לחזור ולשמש באותו תפקיד בעוד מעט יותר מאלף שנה.

93:10.11 (1026.1) זהו סיפורו של מאקיוונטה מלכי-צדק, אחת מן הדמויות היותר ייחודיות אשר נקשרו מאז ומעולם להיסטוריה של אורנטיה, ואישיות אשר יש ותשמש בעתיד בתפקיד חשוב בהתנסות העתידית של עולמכם הבלתי-שגרתי ויוצא-הדופן.

93:10.12 (1026.2) [הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

>> מסמך 93 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 95 <<

מסמך 94

הלימוד של מלכי-צדק במזרח

94:0.1 (1027.1) מוריה המוקדמים של דת שָׁלֵם חדרו אל קרב השבטים המרוחקים ביותר באפריקה ובאירו-אסיה, ובכל עת התמידו והטיפו את בשורתו של מלכי-צדק על אודות אמונתו ובטחונו של האדם באל האוניברסאלי האחד כמחיר היחיד הנדרש לשם קבלת חסדי האל. בריתו של מלכי-צדק עם אברהם היוותה את התבנית לכל התעמולה המוקדמת אשר נשלחה משלם וממרכזים אחרים. מעולם, בשום דת אחרת, לא נראו באורנטיה מיסיונרים נלהבים ונחושים יותר מן הגברים והנשים הנאצלים הללו אשר הפיצו את לימודו של מלכי-צדק בכל רחבי חצי הכדור המזרחי. המיסיונרים הללו גויסו מקרב שורות עמים וגזעים רבים, והם הפיצו את הלימוד בעיקר באמצעות המרת הילידים. הם הקימו מרכזי אימון בחלקים שונים של העולם, שם הם לימדו את הילידים על אודות דת שלם, ואז גייסו את התלמידים הללו על-מנת שישמשו כמורים בקרב בני עמם.

1. הלימוד של שָׁלֵם בהודו הוֶדִית

94:1.1 (1027.2) בימיו של מלכי-צדק הייתה הודו מדינה קוסמופוליטית, אשר זה עתה הוכפפה לשליטתם הפוליטית והדתית של הפולשים הארים-אנדיטים מצפון וממערב. באותה עת חדרו

הארים באופן נרחב אך ורק לחלקיו הצפוניים והמערביים של חצי-האי. הוֶדים הללו, אשר זה עתה הגיעו, הביאו עמם את אליליהם השבטיים הרבים. צורות הפולחן הדתיות שלהם דמו עד מאוד למנהגי הטקס של אבותיהם המוקדמים יותר, האנדיטים, בכך שהאב עדיין שימש ככוהן והאם ככוהנת, ואילו הקמין המשפחתי עדיין שימש כמזבח.

94:1.2 (1027.3) הכת הוודית נמצאה אז בתהליך של צמיחה ומטמורפוזה תחת הכוונת קסטת הברהמינים, קסטת המורים-הכוהנים, אשר נטלו לידיהם בהדרגה את השליטה על טקסי הפולחן המתרחבים. המיזוג של שלושים-ושלוש האלוהויות האריות כבר היה מצוי בעיצומו בשעה שהמיסיונרים של שלם חדרו לצפונה של הודו.

94:1.3 (1027.4) הפוליתאיזם של הארים הללו ייצג התנוונות של המונותאיזם המוקדם יותר שלהם, התנוונות אשר נגרמה בעטיה של היפרדותם ליחידות שבטיות, כאשר כל שבט סגד לאל משלו. התנוונות זו של דוקטרינת השילוש והמונותאיזם המקוריים של האנדיטים במסופוטמיה, הייתה מצויה בתהליך של הרכבה מחדש במהלך המאות הראשונות של האלף השני לפני ישוע. האלים הרבים אורגנו בפנתיאון בהנהגתם המשולשת של דְיָאוּס פִּיטָאר, אדון השמים; של אִינְדְרָא, אדון האטמוספירה הסוער; ושל אָגְנִי, אל האש בעל שלושת הראשים, אדון הארץ וסמל אשר נותר כשריד ממושג קודם של השילוש.

94:1.4 (1027.5) התפתחויות הֶנוֹתֶאִיסְטִיוֹת מובחנות סללו את הדרך לעבר מונותאיזם התפתחותי. לעיתים קרובות היה זה אג'ני, האלוהות הקדומה ביותר, אשר רומם כאבי הפנתיאון כולו וכעומד בראשו. עיקרון אלוהות האב, אשר לפעמים נקרא פְּרָגַ'אפָּטִי, ולעיתים כונה בְּרָהְמַה, שקע אל תוך הקרב התיאולוגי שבו לחמו מאוחר יותר הכוהנים הברהמינים עם מוריה של שלם. **הברהמן** נתפש כעיקרון האנרגיה האלוהית אשר מפעיל את כלל הפנתיאון הוודי.

94:1.5 (1028.1) המיסיונרים משלם הטיפו על אודות האל האחד של מלכי-צדק, העליון שבשמיים. תיאור זה לא עמד בסתירה גמורה למושג המגיח של האב-ברהמה כמקור של כל האלים כולם, ואולם הדוקטרינה של שלם הייתה בלתי-ריטואלית, ולפיכך עמדה בניגוד ישיר לדוגמות, למסורות וללימודי הכהונה הברהמינית. הכוהנים הברהמינים לעולם לא יקבלו את

הלימוד של שלם על אודות גאולה דרך אמונה, ועל אודות חסד האל העומד בנפרד מהמצוות הריטואליסטיות ומטקסי הקורבנות.

94:1.6 (1028.2) דחייתה של בשורת מלכי-צדק על אודות הביטחון באל והגאולה דרך אמונה, היוותה עבור הודו נקודת תפנית חיונית. המיסיונרים משלם תרמו רבות לאובדן האמונה בכל האלים הוודיים הקדומים, ואולם המנהיגים, כוהני הוָודה, סירבו לקבל את הלימוד של מלכי-צדק על אודות האל האחד ועל אודותיה של אמונה פשוטה אחת.

94:1.7 (1028.3) במאמץ ללחום במוריה של שלם, ליקטו הברהמינים את כתבי הקודש של אותם ימים; ואיגוד זה, כפי שתוקן מאוחר יותר, הגיע עד לזמנים המודרניים בדמותה של הרִיג-וָודה, אחד מן הספרים העתיקים והקדושים ביותר. לאחר מכן הגיעו הוודות השנייה, השלישית, והרביעית, במסגרת המאמץ של הברהמינים לגבש ולנסח את טקסי הפולחן והקורבן שלהם, ולקבע אותם עבור העמים של אותם ימים. במיטבם, הכתבים הללו מהווים מקבילה לכל גוף אחר בעל אופי דומה של יופי מושגי ושל הבחנה באמת. ואולם, ככל שהלכה הדת העליונה הזו והזדהמה באלפים על-גבי אלפים של אמונות טפלות, כתות, וריטואלים מדרום-הודו, כך היא עברה מטמורפוזה מדורגת והפכה למערכת התיאולוגית הרב-גונית ביותר אשר פיתח האדם בן התמותה מעודו. בחינתן של הוודות תגלה כמה מן המושגים הגבוהים ביותר על אודות האלוהות אשר נהגו מאז ומעולם, לצד כמה מן המושגים הבזויים יותר אודותיה.

2. ברהמניזם

94:2.1 (1028.4) ככל שהמיסיונרים משלם הלכו וחדרו דרומה אל תוך הדֶקָאן הדְרָוִיני, הם נתקלו במערכת קסטות הולכת וגדלה, תכניתם של הארים אשר נועדה למנוע את אובדן זהותם הגזעית אל מול נחשול גואה של עמי סאנגיק משניים. מכיוון שקסטת הכוהנים הברהמינים הייתה המרכז והמהות של מערכת זו, הסדר החברתי הזה עיכב עד מאוד את

התקדמותם של המורים משלם. מערכת הקסטות הזו לא הצליחה להציל את הגזע הארי, ואולם היא אכן הצליחה להנציח את הברהמינים, אלו אשר בתורם שמרו על עליונותם הדתית בהודו עד עצם היום הזה.

94:2.2 (1028.5) וכעת, עם היחלשות הוודיזם בשל דחייתה של אמת גבוהה יותר, עמדה הכת של הארים אל מול התקפות הולכות וגוברות מן הדקאן. במאמץ נואש לעמוד בפרץ נוכח הנחשול הגואה של ההכחדה הגזעית ושל ההשמדה הדתית, ביקשה הקסטה הברהמינית לרומם את עצמה מעל לכל דבר אחר. הם לימדו כי הקרבת הקורבנות לאלוהות הייתה יעילה ביותר בפני עצמה, וכי עוצמתה הייתה כזו אשר לא ניתן לעמוד בפניה. הם הכריזו כי בין שני העקרונות האלוהיים המהותיים ביקום, האחד היה אלוהות הברהמן, ואילו האחר היה הכהונה הברהמינית. כוהניו של שום עם אחר באורנטיה לא התיימרו לרומם את עצמם אפילו מעל לאלוהיהם, ולהעטיר על עצמם את הכבוד אשר היה מנת חלקם של אלוהיהם. ואולם, הם הרחיקו באופן כה אבסורדי בטענותיהם המתיימרות, עד אשר כלל המערכת הרעועה התמוטטה אל מול הכָּתות הקלוקלות אשר שטפו פנימה מן הציוויליזציות הסובבות הפחות מתקדמות. הכהונה הוודית העצומה עצמה נכשלה ושקעה מתחת לשטף השחור של הרפיון והפסימיזם, אשר יומרתם האנוכית ונעדרת החוכמה שלהם עצמם הביאה על הודו כולה.

94:2.3 (1029.1) ההתרכזות הבלתי-ראויה בעצמי הובילה ללא ספק לפחד מהנצחתו הבלתי-אבולוציונית של העצמי במעגל בלתי-פוסק של התגשמויות עוקבות בדמות אדם, חיה או צמח. ומכלל האמונות המזהמות, אשר יכלו להידבק למה שעשוי היה להיות מונותאיזם בהתהוות, אף אחת לא הייתה מכשילה כמו האמונה הזו בגלגול נשמות – הדוקטרינה על אודות התגשמותן-מחדש של נשמות – אשר הגיעה מן הדקאן הדרוויני. אמונה זו, במעגל המונוטוני החוזר על עצמו של התגשמויות מחדש, שללה מבני התמותה הנאבקים את תקוותם היקרה משכבר הימים, למצוא במוות את אותה גאולה ואת אותה התקדמות רוחנית, אשר הייתה מנת חלקה של האמונה הוודית המוקדמת יותר.

94:2.4 (1029.2) במהרה לאחר לימוד זה, לימוד מתיש מבחינה פילוסופית, הגיעה ההמצאה של הדוקטרינה על אודות הבריחה הנצחית מן העצמי באמצעות שקיעה אל תוך המנוחה והשלווה האוניברסאליות של האיחוד המוחלט עם ברהמן, נשמת-העל של כלל הבריאה.

תשוקותיהם של בני התמותה והשאפתנות האנושית הודחקו ביעילות והושמדו כמעט לגמרי. במשך יותר מאלפיים שנה ניסו המוחות הטובים יותר בהודו לחמוק מכל תשוקה, ובכך פתחו לרווחה את השער לכניסתם, מאוחר יותר, של אותן כָּתוֹת ושל אותו לימוד, אשר אזקו כמעט לחלוטין את נשמותיהם של הינדים רבים בשלשלאות של חוסר-תקווה רוחנית. מכל הציוויליזציות, הציוויליזציה הארית-וודית הייתה זו אשר שילמה את המחיר הנורא ביותר בשל דחייתה של בשורת שלם.

94:2.5 (1029.3) הקסטות לבדן לא יכלו להנציח את המערכת הדתית-תרבותית של הארים, וככל שנפוצו ברחבי הצפון הדתות הנחותות מן הדקאן, כך התפתח עידן של ייאוש ושל חוסר-תקווה. במהלך הימים החשוכים הללו התפתחה הכת של אי-נטילת-חיים כלשהם, והיא שרדה מאז ועד עצם היום הזה. רבות מן הכָּתוֹת החדשות היו אתאיסטיות הלכה למעשה, והן טענו כי ניתן להשיג את הגאולה אך ורק הודות למאמציו העצמיים של האדם, וללא עזרה. ואולם, ניתן למצוא שרידים מעוותים של הלימוד של מלכי-צדק, ואפילו של הלימוד של אדם, בתוך חלק גדול מן הפילוסופיה האומללה הזו.

94:2.6 (1029.4) אלו היו הזמנים שבהם נאספו כתבי הקודש המאוחרים יותר של הדת ההינדית, הבְּרָהְמַנוֹת והאוּפָנִישָׁאדוֹת. לאחר שדחו את הלימוד על אודות הדת האישית באמצעות התנסות האמונה האישית עם האל האחד, ולאחר שהזדהמו בנחשול מבזה ומתיש של כתות ושל אמונות מן הדקאן, על האנתרופומורפיזם שלהם ועל רעיון גלגולי הנשמות אשר הביאו איתן, חוותה הכהונה הברהמינית תגובה אלימה כנגד האמונות המשחיתות האלה; ובאופן מובחן חל מאמץ לתור אחר **המציאות האמיתית** ולמצוא אותה. הברהמינים יצאו לדרך במטרה להסיר את האנתרופומורפיזם מתוך מושג האלוהות ההודי, אך בעשותם כן הם נכשלו בשגיאה הגסה של הסרת האישיות ממושג האל, וכאשר הם הגיחו לא היה ברשותם אידיאל נשגב ורוחני של אב פרדיס, אלא רעיון מרוחק ומטאפיזי על אודות מוחלט חובק-כל.

94:2.7 (1029.5) מתוך מאמציהם לשימור-עצמי, דחו הברהמינים את האל האחד של מלכי-צדק, וכעת הם מצאו את עצמם עם ההיפותזה של ברהמן, אותו עצמי פילוסופי סתָמי

ומתעתע, אותו **זה** בלתי-אישי וחסר-עוצמה אשר הותיר את חייה הרוחניים של הודו חסרי-ישע וחסרי-אונים למן אותו יום אומלל ועד למאה העשרים.

94:2.8 (1029.6) עליית הבודהיזם בהודו התרחשה בתקופה שבה נכתבו האופנישאדות. ואולם, על-אף ההצלחות שנחל הבודהיזם במשך אלף שנים, הוא לא הצליח להתחרות בהינדואיזם המאוחר יותר; למרות מוסריות גבוהה יותר, האופן שבו הציג בתחילה את האל היה אף פחות מוגדר מזה של ההינדואיזם, אשר סיפק אלוהויות נחותות יותר ואישיות. לבסוף נסוג הבודהיזם בצפון-הודו אל מול הסתערותו של האסלאם המיליטנטי, אשר כלל מושג ברור וחד של אַלְלָה כאל העליון של היקום.

3. הפילוסופיה הברהמינית

94:3.1 (1030.1) אף-על-פי שהחלק הגבוה ביותר בברהמיניזם היווה אך בקושי דת, הייתה זו אחת מן ההעפלות הנאצלות ביותר של הדעת האנושית אל מרחבי הפילוסופיה והמטפיזיקה. המוח ההודי, לאחר שיצא לדרכו במטרה לגלות את המציאות הסופית, לא פסק עד אשר גיבש השערות בנוגע לכל היבט כמעט בתיאולוגיה, למעט המושג הדואלי המהותי של הדת: קיומו של האב האוניברסאלי של כלל הברואים ביקום, ועובדת התנסות ההרקעה בַּיקום של ברואים אלו ממש, בעודם מבקשים להשיג את האב הנצחי, אשר ציווה עליהם להיות מושלמים, ממש כשם שהוא עצמו מושלם.

94:3.2 (1030.2) הדעות של אותם ימים אכן תפשו, באמצעות מושג הברהמן, את הרעיון של מוחלט מְחָדֵר-כל, וזאת משום שהשערה זו זוהתה בעת ובעונה כאנרגית יצירה וכתגובה קוסמית. ברהמן נתפש כמצוי מעבר לכל הגדרה, כניתן להבנה אך ורק על-ידי שלילה של כל האיכויות הסופיות בזו אחר זו. בהחלט הייתה זו אמונה בהוויה מוחלטת, אפילו אינסופית, ואולם מושג זה נעדר כמעט לחלוטין תכונות אישיות, ומשום כך לא יכלו אנשי-דת יחידים להתנסות בו.

(1030.3) 94:3.3 ברהמן-נָאָרַיאנָה נתפש כזֶה הָהוֹוֶה המוחלט, האינסופי, כעוצמת הפוטנציאל הקדומה של הקוסמוס הפוטנציאלי, כעצמי האוניברסאלי אשר מתקיים לאורך כלל הנצח באופן סטטי ופוטנציאלי. אילו יכלו הפילוסופים של אותם ימים להתקדם אל הצעד הבא בהמשגת האלוהות, אילו יכלו לתפוש את ברהמן כסימוכי וכיצירתי, כאישיות אשר הוויות ברואות ומתפתחות יכולות לגשת אליה, כי אז ייתכן שלימוד מעין זה היה הופך לתצוגה המתקדמת ביותר של האלוהות באורנטיה, וזאת משום שהיא הייתה כוללת את חמש הרמות הראשונות של הפעולה הכוללת של האלוהות, והייתה עשויה לחזות בעיני הרוח את שתי הרמות הנותרות.

(1030.4) 94:3.4 בשלבים מסוימים, המושג של נשמת העל האוניברסאלית האחת, כסכום הכולל של כלל הקיום של הברואים את הוביל הפילוסופים ההודים לקרבה רבה לאמת על אודות ההוויה העליונה, ואולם אמת זו כלל לא הועילה להם, לפי שהם לא הצליחו לפתח כל גישה אישית סבירה או הגיונית להשגת מטרתם התיאורטית והמונותאיסטית של ברהמן-נָאָרַיאנָה.

(1030.5) 94:3.5 ושוב, עיקרון הקארמה של המשכיות הסיבתיות, הינו קרוב ביותר לאמת של סינתזת ההשלכות של כלל הפעולות בזמן-מרחב בנוכחות האלוהות של העליון; ואולם, השערה זו מעולם לא סיפקה אפשרות ליחיד דתי להשיג את האלוהות באופן אישי ומתואם, אלא רק את היבלעותה של כלל האישיות בתוך נשמת העל האוניברסאלית.

(1030.6) 94:3.6 בנוסף, הפילוסופיה של הברהמיניזם התקרבה עד מאוד להכרה בשכינתם של מכוונני המחשבה, אך זו עוותה בשל תפישה שגוייה של האמת. הלימוד כי הנשמה הינה הברהמן השוכן היה סולל את הדרך לדת מתקדמת, אילולא הושחת לחלוטין על-ידי האמונה כי לא קיימת כל אינדיבידואליות אנושית למעט האוניברסאלי האחד השוכן.

(1030.7) 94:3.7 במסגרת הדוקטרינה על אודות התמזגות נשמת העצמי עם נשמת העל, לא הצליחו התיאולוגים של הודו להותיר מקום להישרדותו של דבר-מה אנושי, דבר-מה חדש וייחודי, דבר-מה אשר נולד כתוצאה מן האיחוד בין רצון האדם לבין רצון האל. הלימוד על חזרת הנשמה אל הברהמן מקביל וקרוב לאמת על חזרתו של המכוונן אל חיק האב האוניברסאלי, ואולם קיים דבר-מה נפרד מן המכוונן אשר שורד אף הוא, והוא המקבילה

המורונטית של האישיות האנושית. ומושג חיוני זה נעדר היעדרות אנושה מן הפילוסופיה הברהמינית.

94:3.8 (1031.1) הפילוסופיה הברהמינית תיארה בקירוב הרבה מן העובדות ביקום והתקרבה לאמיתות קוסמיות רבות, ואולם לעיתים קרובות מדי היא נפלה קורבן לשגיאה של הכישלון להבחין בין מספר רמות של מציאות, כדוגמת הרמה המוחלטת, הרמה הטרנסצנדנטאלית והרמה הסופית. היא לא הצליחה להביא בחשבון כי מה שעשוי להיות סופי ובבחינת אשליה ברמה המוחלטת, עשוי להיות מציאותי לחלוטין ברמה הסופית. והיא אף כלל לא הבחינה באישיותו החיונית של האב האוניברסאלי, אשר עמו ניתן להתקשר באופן אישי בכל הרמות, למן התנסותו המוגבלת של היצור האבולוציוני ומעלה עד להתנסותו הבלתי-מוגבלת של הבן הנצחי עם האב האוניברסאלי.

4. הדת ההינדית

94:4.1 (1031.2) בחלוף המאות חזרו התושבים בהודו במידת-מה לריטואלים העתיקים של הוודות, כפי שאלו הותאמו על-ידי הלימוד של המיסיונרים של מלכי-צדק, וכפי שגובשו בידי הכהונה הברהמינית המאוחרת יותר. דת זו, העתיקה והקוסמופוליטית ביותר מבין דתות העולם, השתנתה במידה נוספת בתגובה לבודהיזם ולג'אִינִיזם, וכן בתגובה להשפעות האסלאם והנצרות אשר הופיעו בשלב מאוחר יותר. ואולם, עד לזמן שבו הגיע הלימוד של ישוע, הפך לימוד זה כה מערבי עד שהוא סווג "כדת של אדם לבן", ולפיכך גם זר ומוזר לדעת ההינדית.

94:4.2 (1031.3) כיום מתארת התיאולוגיה ההינדית ארבע רמות יורדות של אלוהות ושל אלוהיות:

94:4.3 (1031.4) 1. **הברהמן,** המוחלט, האחד האינסופי, זה אשר הווה.

(1031.5) 94:4.4 2. **הטְרִימוּרטִי,** השילוש העליון של ההינדואיזם. בהתאגדות זו נחשב **ברהמה,** החבר הראשון, ככזה אשר נוצַר-מעצמו מתוך הברהמן – אינסופיות. אילולא זוהה במידה כה קרובה לאינסופי האחד הפנתיאיסטי, יכול היה ברהמה להוות את הבסיס למושג של האב האוניברסאלי. ברהמה אף מזוהה עם הגורל.

(1031.6) 94:4.5 הפולחן לחברים השני והשלישי בטרימורטי, שִיוָה וּוִישְנוּ, החל באלף הראשון לאחר ישוע. **שיווה** הינו אדונם של החיים והמוות, אל הפוריות ושליט החורבן וההרס. **וישנו** הינו פופולרי עד מאוד בשל האמונה שאחת תקופה הוא מתגשם בגוף אנושי. וכך הופך וישנו למציאותי וחי בדמיונם של ההודים. יש המחשיבים את שיווה ואת וישנו לעליונים על הכול.

(1031.7) 94:4.6 3. **אלוהויות וודיות ובתר-וודיות.** רבים מן האלים הנושנים של הארים, כדוגמת אג'ני, אינדרא, סוֹמָא, המשיכו והתקיימו במעמד משני לשלושת חברי הטרימורטי. למן ימיה הראשונים של הודו הוודית הגיחו והופיעו אלים נוספים רבים, ואף אלו השתלבו בפנתיאון ההינדי.

(1031.8) 94:4.7 4. **האלים למחצה:** סוּפַּרמָנִים, אלים-למחצה, גיבורים, שדים, רוחות רפאים, רוחות רעות, שֵדונים, מפלצות, גוֹבְּלִינִים וקדושי הכָּתות של הימים המאוחרים יותר.

(1031.9) 94:4.8 אף-על-פי שבמשך זמן רב לא הצליחה הדת ההינדית להחיות את העם ההודי, בה בעת היא הייתה דת סובלנית בדרך-כלל. עוצמתה הגדולה טמונה בעובדה שהוכיחה את עצמה כדת הסתגלנית והאמורפית ביותר אשר הופיעה באורנטיה מאז ומעולם. היא מסוגלת לשנות עצמה כמעט ללא גבול, וניחנה בטווח יוצא-דופן של אפשרות התאמה גמישה, למן ההשערות הגבוהות, המונותאיסטיות-למחצה של הברהמן האינטלקטואלי, ועד לפֶּטִישיזם הגמור ולמנהגי הכת הפרימיטיביים של המעמדות הבזויים והנחותים של המאמינים הבורים.

(1032.1) 94:4.9 ההינדואיזם שרד בשל העובדה שהוא מהווה למעשה חלק בלתי-נפרד מרקמתה החברתית הבסיסית של הודו. אין לו היררכיה נרחבת אשר ניתן להפריעה או להשמידה; הוא שזור בתבנית החיים של האנשים. יש לו יכולת הסתגלות לתנאים משתנים

אשר מתעלה מעל לזו של כלל הכתות האחרות, והוא מפגין גישה סובלנית של אימוץ כלפי דתות רבות אחרות; ובהתאם לכך נטען כי גאוטמה בודהה ואפילו המשיח בעצמו הינם התגשמויות של וישנו.

94:4.10 (1032.2) מה שנדרש עד מאוד בהודו של היום הוא תצוגה של בשורת ישוע – אבהותו של האל והיותנו בנים, ולפיכך חברים באחוות כלל בני האדם, בשׂורה המתגשמת באופן אישי בסעד אוהב ובשירות לחברה. בהודו קיימת המסגרת הפילוסופית, ומצוי בה מבנה הכת; כל אשר נדרש הינו הניצוץ המחייה של אהבה דינאמית, אשר מוצג בבשורתו המקורית של בן האדם, כאשר מפשיטים ממנה את הדוֹגמוֹת ואת הדוקטרינות המערביות, אשר נטו להפוך את חיי המתת של מיכאל לדת של האדם הלבן.

5. המאבק על האמת בסין

94:5.1 (1032.3) עת חלפו המיסיונרים של שלם דרך אסיה, בה בעת שהם הפיצו את הדוקטרינה על אודות העליון ועל הגאולה דרך האמונה, הם ספגו הרבה מן הפילוסופיה ומן המחשבה הדתית של הארצות השונות שדרכן הם עברו. ואולם, המורים אשר גייסו מלכי-צדק וממשיכיו לא מעלו באמון אשר ניתן בהם; הם אכן חדרו לכלל העמים ביבשת אירו-אסיה, והיה זה במחצית האלף השני לפני ישוע עת הם הגיעו לסין. ובמשך למעלה ממאה שנים קיימו בני שלם את המטה שלהם בסוּיפוּ, שם הם אימְנו מורים סיניים אשר לימדו בכל רחבי מחוזות הגזע הצהוב.

94:5.2 (1032.4) כתוצאה ישירה של הלימוד הזה הגיחה בסין הצורה המוקדמת ביותר של הטָאוֹאִיזְם, והייתה זו דת שונה עד מאוד מזו הנושאת את אותו שם כיום. הטאואיזם המוקדם, או הפְּרוֹטוֹ-טאואיזם, היה שילוב של הגורמים הבאים:

94:5.3 (1032.5) **1.** הלימוד השורד של סִינְגְלָאנְגְטוֹן אשר נשמר במושג של שָׁאנְגְ-טִי, אל השמיים. בימיו של סינגלאנגטון הפך העם הסיני למונותאיסטי הלכה למעשה; פולחנם התרכז

באמת האחת, אשר נודעה לאחר מכן כרוח השמיים, השליטה האוניברסאלית. והגזע הצהוב מעולם לא איבד עד תום מושג תחילי זה של אלוהות, אף כי במאות העוקבות התגנבו בעורמה אל תוך דתם אלים ורוחות משניים רבים.

94:5.4 (1032.6) 2. דת שלם של האלוהות הבוראת העליונה אשר מעניקה את חסדה לאנושות בתגובה לאמונת האדם. ואולם, נכון בהחלט כי עד לעת שבה חדרו המיסיונרים של מלכי-צדק אל ארצות האדם הצהוב, המסר המקורי שלהם היה שונה למדי מן הדוקטרינות הפשוטות של שלם בימי מאקיוונטה.

94:5.5 (1032.7) 3. מושג הברהמן-המוחלט של הפילוסופים ההודים, יחד עם התשוקה לחמוק מכול רע. ייתכן וההשפעה המיותרת הגדולה ביותר אשר השפיעה על דת שלם בעת התפשטותה מזרחה, נגרמה על-ידי מוריה ההודים של האמונה הוודית, אשר הזריקו את תפישתם על אודות הברהמן – המוחלט – אל תוך מחשבות הגאולה של בני שלם.

94:5.6 (1033.1) האמונה המשולבת הזו נפוצה ברחבי ארצות האדם הצהוב והאדם החום כהשפעה בסיסית במחשבה הדתית-פילוסופית. ביפן, הפרוטו-טאואיזם הזה היה ידוע בשם שִׁינְטוֹ, ובארץ רחוקה זו, הרחק משלם אשר בפלשתינה, למדו בני האדם על אודות מאקיוונטה מלכי-צדק, אשר שכן על-פני האדמה על-מנת ששמו של האל לא יימחה מזיכרון האנושות.

94:5.7 (1033.2) כלל האמונות האלה התבלבלו מאוחר יותר בסין והשתלבו עם כת פולחן האבות, אשר צמחה וממשיכה לצמוח בהתמדה. ואולם, למן ימיו של סינגלאנגטון, מעולם לא השתעבדו הסינים שעבוד חסר-ישע לעבודת הכוהנים. הגזע הצהוב היה הגזע הראשון אשר הגיח מן השעבוד הברברי אל הציוויליזציה הסדורה, וזאת משום שהיה הראשון להשיג מידה מסוימת של חופש מן הפחד הגמור מפני האלים, והוא לא פחד אפילו מפני רוחות הרפאים של המתים, כפי שפחדו מהן בני גזעים אחרים. סין הוכרעה מפני שלא הצליחה להתקדם מעבר לחופש המוקדם מן הכוהנים אשר רכשה לה; היא נפלה אל שגיאה אשר כמעט משתווה לזה בחומרתה – פולחן האבות.

94:5.8 (1033.3) ואולם, בני שלם לא עמלו לשווא. היה זה על בסיס בשורתם שהפילוסופים הגדולים של המאה הששית בסין בנו את תורותיהם. האווירה המוסרית והרגשות הרוחניים בימיהם של לאו-טסה וקונפוציוס צמחו מן הלימוד של המיסיונרים של שלם בעידן מוקדם יותר.

6. לאו-טסה וקונפוציוס

94:6.1 (1033.4) שש-מאות שנים בקירוב לפני הגעתו של מיכאל, נדמה היה למלכי-צדק, אשר עזב את הגוף זמן רב קודם, כי טוהר הלימוד שלו עומד בסכנה מופרזת בכדור-הארץ, בשל כל הדברים אשר נספגו אל תוך האמונות הקדומות יותר באורנטיה. למשך זמן מסוים, נדמה היה שמשימתו כמבשר בואו של מיכאל מצויה בסכנת כישלון. ובמאה השישית לפני ישוע, הודות לתיאום יוצא-דופן בין סוכנויות רוחניות, אשר אפילו המפקחים הפלנטאריים אינם מבינים אותו במלואו, חזתה אורנטיה בתצוגה יוצאת-דופן ביותר של אמיתות דתיות רבות. באמצעות מורים אנושיים אחדים, הוצגה מחדש בשורת שלם וקיבלה זריקת חיים, הרבה ממנה, כפי שהוצגה אז, שרד עד לזמן כתיבת שורות אלה.

94:6.2 (1033.5) מאה ייחודית זו של קדמה רוחנית התאפיינה, בכל רחבי העולם, במורים דתיים, מוסריים ופילוסופיים גדולים. שני המורים הבולטים בסין היו לאו-טסה וקונפוציוס.

94:6.3 (1033.6) **לאו-טסה** התבסס ישירות על מושגי המסורות של שלם בשעה שהצהיר על הטאו כעל הגורם הראשון והאחד של הבריאה בכללותה. לאו היה אדם בעל ראייה רוחנית כבירה. הוא לימד כי גורלו של האדם הינו "איחוד של נצח עם הטאו, האל העליון והמלך האוניברסאלי". הבנתו את הגורמים האולטימטיביים הייתה חדה ביותר, לפי שכתב: "האחדות עולה מתוך הטאו המוחלט, ומתוך האחדות מופיעה הדואליות הקוסמית, ומדואליות מעין זו, יוצא ומתקיים שילוש אשר הינו המקור הקדמון למציאות כולה." "המציאות כולה מצויה

לעולם באיזון שבין הפוטנציאלים של הקוסמוס למה שממשי בו בפועל, ואלו לעולם נמשכים להרמוניה על-ידי רוח האלוהיות."

94:6.4 (1033.7) לאו-טסה אף הציג את אחת ההצגות הראשונות של הדוקטרינה על אודות גמילת טובה כנגד רעה: "טוב מזמן טוב, ואולם, לזה אשר הינו טוֹב באמת, אף הרוע מזמן טוב".

94:6.5 (1033.8) הוא לימד את חזרתו של היצור אל הבורא, וצייר את החיים כהופעתה של אישיות מתוך הפוטנציאלים הקוסמיים; זאת בעוד שאת המוות הוא דימה לשיבתה הביתה של אישיות יצור זו. המושג שלו על אודות אמונת אמת היה יוצא-דופן, והוא אף דימה אותה ל"גישת ילד קטן".

94:6.6 (1034.1) הבנתו את תכלית הנצח של האל הייתה ברורה, לפי שאמר: "האלוהות המוחלטת איננה מתאמצת, אך היא תמיד יוצאת כאשר ידה על העליונה; היא איננה כופה על האנושות, אך לעולם היא עומדת הכן לענות על רצונותיה האמיתיים; רצונו של האל הינו נצחי בסבלנותו, ונצחי בכך שביטויו הינו בלתי-נמנע". ועל איש הדת האמיתי אמר, בשעה שביטא את האמת כי ברכה גדולה היא לתת מאשר לקבל: "האדם הטוב איננו מבקש לשמור את האמת לעצמו, אלא מנסה להעניק את האוצרות הללו לחבריו, מכיוון שזאת הינה הגשמתה של האמת. רצונו של האל המוחלט מיטיב תמיד, ולעולם איננו הורס; תכליתו של המאמין האמיתי הינה לפעול תמיד, אך לעולם לא לכפות".

94:6.7 (1034.2) הלימוד של לאו על אודות אי-ההתנגדות, וכן ההבחנה אשר ערך בין **פעולה** לבין **כפייה,** עוותו מאוחר יותר בדמות האמונות של "לא לראות, לא לעשות ולא לחשוב דבר". ואולם, לאו מעולם לא לימד שגיאה מעין זו, זאת למרות שהצגתו את אי-ההתנגדות שימשה כגורם בהמשך התפתחותן של נטיותיהם הפציפיסטיות של העמים הסינים.

94:6.8 (1034.3) ואולם, קיים אך מעט במשותף לטאו הפופולרי במאה העשרים באורנטיה ולרגשות הנשגבים והמושגים הקוסמיים של הפילוסוף הנושן אשר לימד את האמת באופן שבו תפש אותה, כך: האמונה באל המוחלט הינה המקור לאנרגיה האלוהית אשר תיבנה

מחדש את העולם, ובאמצעותה ירקיע האדם אל איחוד רוחני עם הטאו, האלוהות הנצחית והבורא המוחלט של היקומים.

94:6.9 (1034.4) **קונפוציוס** (קונג פו-טצה) היה פילוסוף בן זמנו של לאו, במאה השישית בסין, וצעיר ממנו. קונפוציוס ביסס את הדוקטרינות שלו על המסורות המוסריות הטובות יותר מההיסטוריה הארוכה של הגזע הצהוב, והוא אף הושפע במידת-מה מן המסורות אשר נשתמרו מן המיסיונרים של שלם. עבודתו העיקרית כללה את איסוף אמרות החוכמה של הפילוסופים הקדומים. במהלך חייו שלו הוא היה מורה דחוי, אולם לכתביו וללימודו נודעו מאז השפעה כבירה בסין וביפן. קונפוציוס קבע אמת-מידה חדשה לשמאנים, בכך שהחליף את הקסם במוסריות. ואולם, הוא בנה טוב מדי; הוא הפך את **הסדר** לפֶּטיש חדש, וביסס כבוד למנהגיהם של האבות הקדמונים, כבוד אשר עדיין נערץ על הסינים, עד לזמן כתיבתן של שורות אלה.

94:6.10 (1034.5) ההטפה הקונפוציוניסטית על אודות המוסריות התבססה על התיאוריה אשר גרסה כי הדרך הארצית הינה אך כצל מעוות של הדרך השמימית; כי התבנית האמיתית עבור הציווילִיזציה בת החלוף הינה הבבואה של הסדר הנצחי בשמיים. במסגרת הקונפוציוניזם, היה המושג הפוטנציאלי של האל כפוף כמעט לחלוטין לדגש אשר הושם על דרך השמיים, היא תבנית הקוסמוס.

94:6.11 (1034.6) להוציא מתי מעט במזרח, הלימוד של לאו אבד כמעט לכולם, ואולם, כתביו של קונפוציוס היוו מני אז את הבסיס למרקם המוסרי של התרבות של כשליש מתושבי אורנטיה. אף-על-פי שהעקרונות הקונפוציוניים הללו הנציחו את המיטב מן העבר, הם היו עוינים במידת-מה לאותה רוח חקירה הסינית אשר השיגה את ההישגים הנערצים הללו. הקיסר צְ'ין שִׁה-חְוָאנְג-דִי התאמץ להילחם בהשפעותיהן של הדוקטרינות האלה, וכמוהו עשה, באמצעות לימודו, מוֹ טִי, אשר הכריז על אחווה המבוססת לא על חובה אתית אלא על אהבת האל, אך מאמצים אלו עלו בתוהו. מוֹ טִי ביקש להעיר מחדש את החיפוש הקדום אחר אמת חדשה, ואולם לימודו כשל אל מול התנגדותם הנמרצת של חסידי קונפוציוס.

(1034.7) 94:6.12 בדומה למורים רוחניים ומוסריים רבים אחרים, מאמיניהם של לאו-טסה ושל קונפוציוס הפכו אותם בסופו של דבר לאלוהיים, באותם עידני חושך רוחניים בסין, אשר חצצו בין דעיכתה והתנוונותה של האמונה הטאואיסטית לבין בואם של המיסיונרים הבודהיסטית מהודו. במשך המאות הללו של ניוון רוחני, הידרדרה דתו של הגזע הצהוב לכדי תיאולוגיה אומללה שורצת שדים, דרקונים ורוחות רעות, וכל אלו העידו על חזרתם של פחדיה של הדעת האנושית הבלתי-מוארת. וסין, אשר הודות לדתה המתקדמת עמדה לפנים בראש החברה האנושית, החלה לפגר מאחור, בשל כישלונה הארעי להתקדם במסגרת נתיב האמת של הפיתוח של אותה מודעות לאל, מודעות אשר הינה הכרחית לשם קדמה אמיתית, לא רק של בני-תמותה יחידים, אלא גם של הציוויליזציות הסבוכות והמורכבות המאפיינות את התקדמות התרבות והחברה בפלנטה אבולוציונית של זמן ומרחב.

7. גאוטמה סידהרתא

(1035.1) 94:7.1 בתקופתם של לאו-טסה ושל קונפוציוס בסין, קם בהודו מורה גדול אחר של אמת. גאוטמה סידהרתא נולד במאה השישית לפני ישוע, במחוז נפאל אשר בצפון הודו. לאחר מכן טענו חסידיו כי היה בנו של שליט עשיר ביותר, אלא שלאמיתו של דבר היה יורש העצר של מנהיג זוטר אשר שלט ללא התנגדות בעמק הררי קטן ונידח בדרום הרי ההימלאיה.

(1035.2) 94:7.2 לאחר שש שנים של תרגול יוגה חסר-תוחלת, גיבש גאוטמה את התיאוריות אשר גדלו והפכו לפילוסופיה של הבודהיזם. סידהרתא לחם מלחמה נחושה אך נטולת-הצלחה במערכת הקסטות ההולכת וצומחת. הנסיך הנביא הצעיר הזה ניחן בכנות נשגבת ובחוסר אנוכיות ייחודית, ואלו משכו עד מאוד את אנשי הימים ההם. הוא פסק מן הנוהג לבקש גאולה עצמית באמצעות סבל פיזי וכאב אישי. והוא האיץ בחסידיו לשאת את בשורתו אל כל קצוות תבל.

(1035.3) 94:7.3 הלימוד השפוי והמתון יותר של גאוטמה הגיע כהקלה מרעננת עבור הודו של ימי הבלבול ושל מנהגי הכת הקיצוניים. הוא הוקיע את האלים, את הכוהנים ואת

קורבנותיהם, אך גם הוא כשל באשר להבחנתו **באישיותו** של האוניברסאלי האחד. מכיוון שלא האמין בקיומה של נשמה אנושית יחידנית, לָחם גאוטמה, כמובן, באמונה עתיקת היומין בגלגול הנשמות. הוא עשה מאמץ אצילי לשחרר את בני האדם מן הפחד, לגרום להם להרגיש בנוח ובבית ביקום העצום, ואולם הוא לא הצליח להראות להם את הנתיב לעבר אותו בית אמיתי ונשגב של בני התמותה המרקיעים – פרדיס – ולשירות המתרחב של קיום נצחי.

94:7.4 (1035.4) גאוטמה היה נביא של אמת, ואילו מילא אחר הוראותיו של הנזיר גוֹדָאד, ייתכן שהיה מעורר את הודו כולה הודות להשראה של תחיית בשורת שלם על אודות הגאולה מתוך אמונה. גודאד היה צאצא למשפחה אשר מעולם לא איבדה את מסורות המיסיונרים של מלכי-צדק.

94:7.5 (1035.5) בבֶּנָארֵס ייסד גאוטמה את בית ספרו, והיה זה בשנה השנייה להיווסדו כאשר בָּאוּטָן, אחד מן התלמידים, דיווח למורו על אודות מסורותיהם של המיסיונרים של שלם באשר לבריתם של מלכי-צדק ואברהם; ואף כי לסידהרתא לא היה מושג ברור על אודות האב האוניברסאלי, הוא תמך בבירור בגאולה מתוך אמונה – אמונה פשוטה. הוא אף הצהיר על אמונתו בפני חסידיו, והחל לשלוח תלמידים בקבוצות של שישים על-מנת להכריז לכל תושבי הודו על "החדשות הטובות על אודות הגאולה ללא תמורה; על כך שכל בני האדם, גבוהים כנמוכים, יכולים להגיע לאושר באמצעות אמונה ביושרה ובצדק".

94:7.6 (1035.6) אשתו של גאוטמה האמינה בבשורת בעלה והייתה המייסדת של סדר נזירות. בנו הפך ליורשו והרחיב את הכת עד מאוד; הוא תפש את הרעיון החדש של גאולה באמצעות אמונה, אך בשנותיו המאוחרות היסס באשר לבשורת שלם על אודות חסד בתמורה לאמונה בלבד, ולעת זקנה הוא נפרד מן העולם במילים "פעלו למען גאולתכם שלכם".

94:7.7 (1036.1) כאשר הטיפו אותה במיטבה, הייתה בשורתו של גאוטמה על גאולה לכל, על חופש מן הקורבן, העינוי, הריטואל והכוהן, דוקטרינה מהפכנית ומדהימה לזמנה. ולמרבה הפליאה, היא התקרבה עד מאוד לכדי היותה תחייה של בשורת שלם. היא סייעה בידי מיליוני נשמות מיואשות, ועל-אף העיוותים הנלעגים שלה במהלך מאות השנים שלאחר מכן, היא עדיין שרירה וקיימת כתקוותם של מיליונים בני-אדם.

(1036.2) 94:7.8 סידהרתא לימד הרבה יותר אמת מזו אשר שרדה בכְּתות המודרניות הנושאות את שמו. הבודהיזם המודרני הינו תורתו של סידהרתא לא יותר מאשר הנצרות הינה תורתו של ישוע מנצרת.

8. האמונה הבודהיסטית

(1036.3) 94:8.1 על-מנת להפוך לבודהיסט, על האדם היה רק להתוודות בפומבי באשר לאמונתו, בכך שדקלם את תפילת לקיחת המפלט: "אני מוצא מפלט בבודהה; אני מוצא מפלט בדוקטרינה; אני מוצא מפלט באחווה".

(1036.4) 94:8.2 מקורו של הבודהיזם באישיות היסטורית ולא במיתוס. חסידיו של גאוטמה כינו אותו סָאסְטָה, כלומר מאסטר או מורה. על-אף שהוא עצמו לא טען להיותו על-אנושי או להיות לימודו כזה, במוקדם החלו תלמידיו לקרוא לו **האחד המואר**, הבודהה; ומאוחר יותר, בודהה סָקְיָאמוּני.

(1036.5) 94:8.3 בשורתו המקורית של גאוטמה התבססה על ארבע אמיתות נאצלות:

(1036.6) 94:8.4 1. האמיתות הנאצלות על אודות הסבל.

(1036.7) 94:8.5 2. מקורותיו של הסבל.

(1036.8) 94:8.6 3. חיסולו של הסבל.

(1036.9) 94:8.7 4. הדרך לחסל את הסבל.

(1036.10) 94:8.8 קשורה בקשר הדוק לדוקטרינה על אודות הסבל והבריחה ממנו, הייתה הפילוסופיה של הדרך המתומנת האצילה: נקודת המבט, השאיפה, הדיבור, ההתנהלות, הפרנסה, המאמץ, המודעות והריכוז הנכונים. גאוטמה לא התכוון לנסות ולהשמיד את כל המאמץ, התשוקה והחיבה במהלך ההימלטות מן הסבל; אלא כי לימודו נועד להציג בפני בן התמותה את חוסר התוחלת שבתליית מלוא התקוות והשאיפות במטרות בנות-חלוף ובתכליות

חומריות. מה שנדרש מן המאמין האמיתי לא היה דווקא ההתנזרות מאהבה לרעיו, אלא ההתבוננות אל-מעבר לקשרים שבעולם החומר, אל המציאויות של עתיד הנצח.

94:8.9 (1036.11) חמישה היו הצווים המוסריים אשר להם הטיף גאוטמה:

94:8.10 (1036.12) 1. לא תרצח.

94:8.11 (1036.13) 2. לא תגנוב.

94:8.12 (1036.14) 3. לא תנאף.

94:8.13 (1036.15) 4. לא תשקר.

94:8.14 (1036.16) 5. לא תשתה משקאות משכרים.

94:8.15 (1036.17) וכן היו מספר צווים נוספים, או משניים, אשר הבחירה לשמור אותם הייתה נתונה בידי המאמינים.

94:8.16 (1036.18) סידהרתא ממש לא האמין באלמותיות האישיות האנושית; הפילוסופיה שלו סיפקה אך סוג של המשכיות פונקציונאלית. הוא מעולם לא הגדיר בבירור מה התכוון לכלול בדוקטרינה של הנירוואנה. העובדה שניתן היה, תיאורטית, להתנסות בה במהלך הקיום בן התמותה מעידה על כך שלא נחשבה כמצב של השמדה מוחלטת. מושג הנירוואנה רמז על מצב של הארה עילאית ושל אושר נשגב, אשר בהם הותרו כל האזיקים הכובלים את האדם אל עולם החומר; התקיים חופש מכל התשוקות של החיים האנושיים וישועה מן הסכנה שאי-פעם תתרחש מחדש התנסות של התגשמות בגוף.

94:8.17 (1037.1) בהתאם ללימוד המקורי של גאוטמה, הגאולה מושגת הודות למאמץ האנושי, ובלא תלות בסיוע אלוהי; אין כל מקום, אם כן, לאמונה גואלת או לתפילות לכוחות על-אנושיים. גאוטמה, במאמץ להפחית באמונותיה הטפלות של הודו, ניסה להסיט את בני האדם הרחק מן הטענות הבוטות על גאולה קסומה. ובעשותו כן, הוא הותיר את הדלת פתוחה לרווחה לאלו אשר הגיעו אחריו לפרש באופן שגוי את לימודו, ולהכריז כי כלל המאמץ האנושי המכוון להישגיות הינו פוגעני ומכאיב. אלו אשר באו אחריו התעלמו מן העובדה

שהאושר הגבוה ביותר קשור לעיסוק אינטליגנטי ונלהב המכוון להגשמתן של מטרות ראויות, וכי הישגים מעין אלו מהווים קדמה אמיתית בהגשמה העצמית הקוסמית.

94:8.18 (1037.2) האמת הגדולה בתורתו של סידהרתא הייתה הכרזתו על יקום של צדק מוחלט. הוא לימד את הטובה שבפילוסופיות נטולות-האל אשר הומצאו מאז ומעולם על-ידי האדם; היה זה ההומניזם האידיאלי, והוא ביער ביעילות גדולה את כלל הבסיס של האמונות הטפלות, של טקסי הקסם ושל הפחד מפני רוחות הרפאים והשדים.

94:8.19 (1037.3) חולשתה הגדולה ביותר של הבשורה המקורית של הבודהיזם הייתה העובדה שהיא לא ייצרה דת של שירות נטול-אנוכיות לחברה. במשך זמן רב הייתה האחווה הבודהיסטית קהילה של תלמידים-מורים, ולא אחוות מאמינים. גאוטמה אסר עליהם לקבל כסף וכך ביקש למנוע את צמיחתן של נטיות היררכיות. גאוטמה עצמו היה חברתי ביותר; ואכן, חייו היו גדולים יותר ממה שלו הטיף.

9. התפשטות הבודהיזם

94:9.1 (1037.4) הבודהיזם שגשג משום שהציע גאולה באמצעות אמונה בבודהה, באחד המואר. יותר מכל מערכת דתית אחרת במזרח אסיה, הבודהיזם ייצג את אמיתותיו של מלכי-צדק. ואולם הבודהיזם לא הפך נפוץ כדת, עד אשר אימץ אותו בן המלוכה מן המעמד הנמוך אָשׁוֹקָה, אשר עשה כן מתוך הגנה עצמית, ואשר לצד אִחְנַתוֹן שבמצרים, היה אחד מן השליטים האזרחיים הבולטים בתקופה שבין מלכי-צדק למיכאל. אשוקה, באמצעות תעמולת המיסיונרים הבודהיסטים שלו, בנה אימפריה הודית כבירה. במשך תקופה שנמשכה עשרים-וחמש שנה הוא הכשיר ושילח יותר משבעה-עשר אלף מיסיונרים אל הקצוות הרחוקים ביותר של העולם המוכר. תוך דור אחד, הוא הפך את הבודהיזם לדת השלטת במחצית העולם. במהרה התבסס הבודהיזם בטיבט, בקשמיר, בסרי-לנקה, בבורמה, בג'אווה, בסיאם, בקוריאה, בסין וביפן. וככלל, הייתה זו דת נעלה בהרבה על אלה אשר החליפה או באה לשפר.

94:9.2 (1037.5) סיפור תפוצתו של הבודהיזם ממולדתו שבהודו אל אסיה כולה, הינו אחד מן הסיפורים המרגשים ביותר על אודות מסירותם הרוחנית ונחישותם המיסיונרית של אנשי דת כנים. מוריה של בשורת גאוטמה לא רק שרדו באומץ את הסכנות שבדרכי השיירות היבשתיות, אלא גם עמדו אל מול הסכנות הימיות של סין, בעודם ממשיכים במשימתם ביבשת אסיה ומביאים אל העמים כולם את מסר אמונתם. ואולם, הבודהיזם הזה לא היה עוד הדוקטרינה הפשוטה של גאוטמה; הוא היה לבשורת הנס אשר הפכה אותו לאל. וככל שהבודהיזם נפוץ הרחק ממולדתו אשר ברמות של הודו, הוא הפך שונה יותר ויותר מן הלימוד של גאוטמה, ודומה יותר ויותר לדתות אשר אותן החליף.

94:9.3 (1038.1) ומאוחר יותר הושפע הבודהיזם עד מאוד מן הטאואיזם בסין, מן השינטו ביפן ומן הנצרות בטיבט. בחלוף אלף שנה הבודהיזם בהודו פשוט קמל ונמוג. הוא עבר תהליך של ברהמיניזציה, ולאחר מכן נכנע באופן משפיל לאסלאם, בעוד שברוב חלקי שאר המזרח הוא התנוון לכדי טקס שגאוטמה סידהרתא מעולם לא היה מזהה.

94:9.4 (1038.2) בדרום שרד הסְטֶרֵיאוֹטִיפּ הפונדמנטליסטי של תורתו של סידהרתא, בסרי-לנקה, בבורמה ובחצי האי של הודו-סין. זהו זרם הִינְיָאנָה של הבודהיזם, אשר נאחז בדוקטרינה המוקדמת, או האנטי-חברתית.

94:9.5 (1038.3) ואולם, אף בטרם הקריסה בהודו, החלו קבוצות של חסידי גאוטמה בסין ובצפון-הודו לפתח את לימוד המַאהַיָאנָה, "הדרך הגדולה" לגאולה, וזאת בניגוד לטהרנים בדרום אשר דבקו בהיניאנה, או "הדרך הקטנה". ואנשי זרם המאהיאנה הללו השתחררו מן המגבלות החברתיות אשר היו טבועות בדוקטרינה הבודהיסטית, ומני אז המשיך הזרם הצפוני של הבודהיזם להתפתח בסין וביפן.

94:9.6 (1038.4) כיום הבודהיזם הינו דת חיה וצומחת משום שהיא מצליחה לשמֵר הרבה מן הערכים המוסריים הגבוהים ביותר של אלו הדבקים בה. היא מעודדת שלווה ושליטה-עצמית, מעצימה את הרוגע ואת האושר, ותורמת רבות למניעת הצער והאבל. אלו המאמינים בפילוסופיה הזו חיים חיים טובים יותר מאשר רבים שלא מאמינים בה.

10. הדת בטיבט

94:10.1 (1038.5) בטיבט ניתן למצוא את החיבור המוזר ביותר של הלימוד של מלכי-צדק עם הבודהיזם, ההינדואיזם, הטאואיזם והנצרות. כאשר המיסיונרים הבודהיסטים נכנסו לטיבט, הם מצאו מצב של פראיות פרימיטיבית אשר דמה עד מאוד לזה אשר מצאו המיסיונרים הנוצרים המוקדמים בקרב שבטיה הצפוניים של אירופה.

94:10.2 (1038.6) הטיבטים פשוטי הדעת הללו לא היו מוכנים לוותר לחלוטין על קסמיהם ועל קמעותיהם הנושנים. בחינה של טקסי הדת של הריטואלים הטיבטיים ד-היום מגלה אחוות כוהנים גלוחי ראש אשר תפחה יתר-על-המידה, ואשר מתרגלת ריטואל מורכב הכולל שימוש בפעמונים, לחשים, קטורת, מצעדים, מחרוזות תפילה, דיוקנאות, קמעות, תמונות, מים קדושים, תלבושות מרהיבות ושירת מקהלה מפותחת. יש להם דוגמות קשיחות ואמונות מגובשות, טקסים מיסטיים וצומות מיוחדים. ההיררכיה שלהם כוללת נזירים, נזירות, ראשי מנזרים ואת הלָמַה הגדול. הם מתפללים למלאכים, לקדושים, לאם קדושה ולאלים. הם מתוודים ומאמינים בפּוּרְגָטוֹרְיוּם. מנזריהם נרחבים והקתדרלות שלהם מרהיבות. הם ממשיכים ומתרגלים רצף בלתי-נגמר של ריטואלים קדושים ומאמינים שטקסים מעין אלו יקנו להם גאולה. התפילות מחוברות לגלגל, והם מאמינים שכאשר מסובבים אותו בקשותיהם הופכות יעילות יותר. בזמנים המודרניים לא קיים עם אחר שבקרבו ניתן למצוא מנהגים רבים כל-כך אשר מקורם בדתות רבות כל-כך; והדבר בלתי-נמנע שהצבר מעין זה של פולחנים דתיים יהפוך להיות מגושם באופן יוצא-דופן ומעיק באופן בלתי-נסבל.

94:10.3 (1038.7) לטיבטים יש דבר-מה מכל הדתות המובילות בעולם, למעט מן הלימוד הפשוט של הבשורה הישועית: היות בנים לאל, היות אחים לאדם והיות אזרחים המרקיעים בהתמדה ביקום הנצח.

11. הפילוסופיה הבודהיסטית

94:11.1 (1038.8) הבודהיזם נכנס לסין באלף הראשון לאחר ישוע, והוא התאים ביותר למנהגים הדתיים של הגזע הצהוב. במסגרת פולחן האבות הקדמונים, הם התפללו מזה זמן רב למתים; כעת הם היו יכולים גם להתפלל עבורם. עד מהרה התמזג הבודהיזם עם המנהגים הריטואליסטיים אשר שרדו מן הטאואיזם, אשר הלך והתפרק. דת משולבת חדשה זו, על מקדשי הפולחן ועל טקסי הדת המובחנים שלה, הפכה במהרה לכת המקובלת באופן כללי על אנשי סין, קוריאה ויפן.

94:11.2 (1039.1) אף-על-פי שבמובנים מסוימים מצער הדבר כי הבודהיזם לא הופץ בעולם בטרם עיוותו חסידיו של גאוטמה את מסורות הכת ואת תורתה, עד כדי כך שהפכו את גאוטמה להוויה אלוהית; למרות זאת, התברר כי מיתוס זה על אודות חייו כבן-אנוש, אשר יוּפָה בעזרת ניסים רבים, מאוד מצא חן בעיני תלמידי הבשורה הצפונית של הבודהיזם, המאהיאנה.

94:11.3 (1039.2) כמה מחסידיו המאוחרים יותר לימדו כי רוחו של בודהה סָקְיָאמוּני חזרה מדי תקופה לכדור הארץ בדמות בודהה חי, וכך פתחו את השער להנצחתם הבלתי-נגמרת של דיוקנאות, מקדשים, וריטואלים של הבודהה, כמו גם של "בודהה חיים" מתחזים. וכך מצאה את עצמה לבסוף דתו של המורד ההודי הגדול כבולה באותם מנהגים טקסיים ולחשים טקסיים אשר כנגדם הוא נלחם באומץ כה רב, ואשר אותם הוקיע בגבורה שכזו.

94:11.4 (1039.3) ההתקדמות הגדולה ביותר במסגרת הפילוסופיה הבודהיסטית הייתה בהבנה כי כל אמת הינה יחסית. באמצעות הפעלת ההיפותזה הזו הצליחו הבודהיסטים להתאים וליישב סתירות בתוך כתבי הקודש של דתם הם, וכן הבדלים שבין כתביהם לבין כתבים רבים אחרים. נלמד כי האמת הקטנה הינה בעבור הדעת הקטנה, ואילו האמת הגדולה הינה בעבור דעת כבירה.

94:11.5 (1039.4) עוד טענה פילוסופיה זו כי טבע הבודהה (האלוהי) מצוי בכל בני האדם; כי האדם, באמצעות מאמציו שלו, יכול להגיע ולהגשים את אלוהותו הפנימית. ולימוד זה הינו אחת מן התצוגות הבהירות ביותר של האמת על אודות המכוונים השוכנים אשר הוצגה על-ידי דת כלשהי באורנטיה מאז ומעולם.

94:11.6 (1039.5) ואולם, מגבלה גדולה בבשורתו המקורית של סידהרתא, כפי שנתפרשה על-ידי הבאים אחריו, הייתה הניסיון לשחרר את העצמי האנושי לחלוטין מכל מגבלות הטבע האנושי בן התמותה באמצעות הטכניקה של בידוד העצמי מן המציאות האובייקטיבית. ההגשמה הקוסמית האמיתית הינה תוצאה של הזדהות עם המציאות הקוסמית ועם הקוסמוס הסופי של האנרגיה, הדעת והרוח, כפי שהוא מוגבל על-ידי המרחב ומותנה על-ידי הזמן.

94:11.7 (1039.6) ואף-על-פי שהטקסים והמצוות החיצוניות של הבודהיזם הזדהמו עד מאוד בידי אלו של הארצות שאליהן הוא הגיע, התנוונות זו לא הייתה לחלוטין מנת חלקם של החיים הפילוסופיים של הוגי הדעת הגדולים, אשר מעת לעת אימצו מערכת חשיבה ואמונה זו. במשך למעלה מאלפיים שנה, התרכזו רבים מן המוחות הגדולים ביותר באסיה בבעיה של קביעת האמת המוחלטת והאמת על אודות המוחלט.

94:11.8 (1039.7) האבולוציה של מושג גבוה על אודות המוחלט הושגה באמצעות ערוצי חשיבה רבים ונתיבי היסק עקלקלים. העפלתה מעלה של הדוקטרינה על אודות האינסופיות לא הייתה מובחנת כשם שהייתה האבולוציה של מושג האל בתיאולוגיה העברית. ואף-על-פי-כן, המוחות הבודהיסטיים הגיעו לרמות נרחבות מסוימות, שהו בהן, וחלפו דרכן בדרכם להגות במקור הקדמון של היקומים:

94:11.9 (1039.8) 1. **האגדה על אודות גאוטמה.** בבסיס המושג עמדה העובדה ההיסטורית על אודות חייו ולימודו של סידהרתא, הנסיך הנביא של הודו. האגדה, בעודה חולפת דרך מאות בשנים ולרוחב ארצות אסיה הנרחבות, צמחה לכדי מיתוס, עד אשר התעלתה אפילו מעל המעמד של הרעיון של גאוטמה כאחד המואר, והחלה לספח אליה תכונות נוספות.

94:11.10 (1040.1) 2. **הבודהות המרובים.** הוסק כי אם גאוטמה בא אל עמי הודו, כי אז בעבר הרחוק ובעתיד הרחוק, בורכו גזעיה של האנושות, וללא ספק יבורכו, במורים אחרים של

אמת. וכך נולד הלימוד על אודות הבודהה המרובים, אשר מספרם הינו בלתי-מוגבל ואינסופי, וכן כי כל אחד יכול לשאוף להפוך לכזה – להגיע לרמת האלוהיות של בודהה.

94:11.11 (1040.2) 3. **הבודהה המוחלט.** בזמן שבו החל מספרם של הבודהה להתקרב לאינסוף, נדרשו המוחות של אותם הימים לאחֵד-מחדש את המושג המסורבל הזה. ובהתאם לכך, החלו ללמד כי כל הבודהה כולם לא היו אלא מופע של מהות גבוהה יותר, אחד נצחי כלשהו מתוך הקיום האינסופי והבלתי-מוגדר, מקור מוחלט כלשהו של המציאות בכללותה. מכאן ואילך, נפרד מושג האלוהות של הבודהיזם, בצורתו הגבוהה ביותר, מאישיותו האנושית של גאוטמה סידהרתא, ומתנתק מן המגבלות האנתרופומורפיות אשר ריסנו אותו. מושג סופי זה על אודות הבודהה הנצחי יכול להזדהות היטב עם המוחלט, ולעתים אף עם ה'אני הוא זה' האינסופי.

94:11.12 (1040.3) בעוד שהמושג הזה של אלוהות מוחלטת מעולם לא היה פופולרי בקרב עמי אסיה, הוא אכן אפשר לאינטלקטואלים של הארצות האלה לאחד את הפילוסופיה שלהם ולהביא את הקוסמולוגיה שלהם לידי הרמוניה. מושג הבודהה המוחלט הינו לעיתים אישי-כביכול, ולעיתים לחלוטין בלתי-אישי – אפילו כוח יצירתי אינסופי. מושגים מעין אלו, אף כי הם מסייעים לפילוסופיה, אינם הכרחיים להתפתחות הדתית. אפילו ליהוה האנתרופומורפי יש ערך דתי רב יותר מאשר למוחלט המרוחק באופן אינסופי של הבודהיזם או הברהמיניזם.

94:11.13 (1040.4) לעיתים נחשב המוחלט אפילו כְּמוּכָל בתוך ה'אני הוא זה' האינסופי. ואולם, ההשערות האלה היו חשובות כקליפת השום להמונים הרעבים, אשר כמהו לשמוע מילות הבטחה, לשמוע את הבשורה הפשוטה של שָׁלֵם, על כך שאמונה באל תבטיח את החסד האלוהי ואת ההישרדות הנצחית.

12. מושג האל בבודהיזם

94:12.1 (1040.5) החולשה הגדולה ביותר בקוסמולוגיה של הבודהיזם הייתה כפולת פנים: ההזדהמות שלו באמונות הטפלות הרבות של הודו ושל סין; ורוממותו של גאוטמה, ראשית כאחד המואר, ולאחר מכן כבודהה הנצחי. ממש כשם שהנצרות סבלה מספיגת כמות ניכרת של פילוסופיה אנושית שגוייה, כך גם הבודהיזם נושא את סימן הלידה האנושי שלו. ואולם, לימודו של הבודהה המשיך להתפתח במשך אלפיים וחמש-מאות השנים האחרונות. עבור אדם בודהיסטי נאור, מושג הבודהה אינו קשור לאישיותו האנושית של גאוטמה יותר מאשר המושג של יהוה זהה לרוח השד של חורב עבור אדם נוצרי נאור. לעיתים קרובות גורמים המחסור במונחים וההיאחזות הרגשנית במערכת מונחים נושנה, לכישלון בהבנת משמעותה האמיתית של האבולוציה של המושגים הדתיים.

94:12.2 (1040.6) בהדרגה החל להופיע בבודהיזם מושג האל, כפי שהוא עומד בניגוד למוחלט. שורשיו מצויים בימיו המוקדמים של הפיצול בין חסידי הדרך הקטנה לבין חסידי הדרך הגדולה. בקרב חטיבה שנייה זו של הבודהיזם הבשיל לבסוף המושג הדואלי של האל ושל המוחלט. צעד אחר צעד, מאה אחר מאה, התפתח מושג האל, עד אשר, עם לימודיהם של רִיוֹנִין, הוֹנֶן שׁוֹנִין ושִׁינְרָאן ביפן, נשא מושג זה לבסוף פרי בדמות האמונה בבודהה אָמִידַה.

94:12.3 (1041.1) המאמינים הללו לומדים כי הנשמה יכולה, עם התנסותה במוות, לבחור לשהות בפרדיס בטרם תיכנס לנירוואנה, שהינה הקיום האולטימטיבי. מוכרז כי גאולה חדשה זו מושגת באמצעות אמונה בחסד האלוהי ובדאגה האוהבת של אמידה, אל הפרדיס אשר במערב. במסגרת הפילוסופיה שלהם, מאמינים חסידיו של אמידה כי המציאות האינסופית מצויה מעבר לכל הבנה בת-תמותה וסופית; במסגרת דתם, הם נאחזים באמונתם באמידה רב-החסד, אשר אוהב את העולם עד כדי כך שלא יסבול שאפילו בן-תמותה אחד הקורא בשמו באמונת אמת ובלב טהור ייכשל בהשגת האושר הנשגב של פרדיס.

94:12.4 (1041.2) חוזקו הגדול של הבודהיזם הינו בכך שמאמיניו חופשיים לבחור באמת מכל הדתות כולן; רק לעיתים רחוקות אפיין חופש בחירה שכזה דת כלשהי באורנטיה. במובן הזה, כת השִׁין שביפן הפכה לאחת מן הקבוצות הדתיות המתקדמות ביותר בעולם; היא החייתה את רוח המיסיונריות הנושנה של חסידי גאוטמה והחלה לשלוח מורים אל עמים אחרים. הנכונות

לאמץ אמת ממקור כלשהו היא אכן נטייה ראויה לשבח, באשר היא הופיעה בקרב מאמינים דתיים במחצית הראשונה של המאה העשרים לאחר ישוע.

94:12.5 (1041.3) הבודהיזם עצמו חווה תחייה במאה העשרים. הודות למגע עם הנצרות, ההיבטים החברתיים של הבודהיזם השתפרו במאוד. בלבבות הכוהנים הנזירים של האחווה ניצתה מחדש הכמיהה ללמוד, ותפוצתו של החינוך ברחבי מחוזות האמונה הזו תגרום בוודאי להתקדמויות חדשות באבולוציה הדתית.

94:12.6 (1041.4) בזמן כתיבת שורות אלה, תלויה תקוותה של מרבית אסיה בבודהיזם. האם שוב תקבל אמונה נאצלת זו – אשר התמידה להתקדם באומץ כה רב דרך עידני החושך של העבר – את האמת על אודות המציאויות הקוסמיות המתרחבות, ממש כשם שתלמידיו של המורה הגדול בהודו הקשיבו לפנים להכרזתו על אמת חדשה? האם תענה אמונה קדומה זו שוב לתמריץ המחייה של תצוגת מושגים חדשים על אודות האל והמוחלט, מושגים שאותם חיפשה במשך זמן כה רב?

94:12.7 (1041.5) אורנטיה כולה ממתינה להכרזה על המסר המרומם של מיכאל, חופשי מכל הדוקטרינות והדוגמות אשר הצטברו במשך תשע-עשרה מאות של מגע עם הדתות ממקור אבולוציוני. בשלה השעה להצגה בפני הבודהיזם, הנצרות, ההינדואיזם, ואף בפני אנשים מכל הדתות כולן, לא את הבשורה על אודות ישוע, אלא את המציאות החיה והרוחנית של בשורת ישוע.

94:12.8 (1041.6) [הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

>> מסמך 94 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 96 <<

מסמך 95

הלימוד של מלכי-צדק בלֶבַּנְט

95:0.1 (1042.1) כשם שהודו הולידה רבות מן הדתות והפילוסופיות של מזרח-אסיה, כך שימש הלבנט כמולדתן של דתות העולם המערבי. המיסיונרים של שָׁלֵם נפוצו בכל רחבי דרום-מערב אסיה, דרך פלשתינה, מסופוטמיה, מצרים, אירן וחצי האי ערב, ובכל מקום הכריזו על החדשות הטובות של בשורת מאקיוונטה מלכי-צדק. בכמה מן הארצות האלה הניב לימודם פרי; בארצות אחרות הם נחלו הצלחה במידות משתנות. לעיתים נגרמו כישלונותיהם בשל היעדר חוכמה, ולעיתים בשל נסיבות אשר היו מצויות מעבר לשליטתם.

1. דת שלם במסופוטמיה

95:1.1 (1042.2) עד לשנת 2000 לפני הספירה הדתות של מסופוטמיה איבדו כמעט לחלוטין את הקשר ללימודם של בני שֵׁת, והיו נתונות במידה רבה תחת השפעותיהן של האמונות הפרימיטיביות של שתי קבוצות פולשים: הבדווים השֵׁמִיים אשר הסתננו מן המדבר אשר במערב, והפרשים הברברים אשר ירדו מן הצפון.

95:1.2 (1042.3) ואולם, במסופוטמיה מעולם לא נעלם לחלוטין מנהגם של האדמים המוקדמים, מנהג כיבוד היום השביעי. אלא שבתקופתו של מלכי-צדק נחשב היום השביעי

כיום בעל המזל הרע ביותר. יום זה היה ספוג טאבו; ביום השביעי הרע היה זה בלתי-חוקי לנסוע, לבשל מזון או להדליק אש. היהודים נשאו עמם בחזרה לפלשתינה רבים מן הטאבו של מסופוטמיה אשר נכללו בקרב המנהגים הבבלים הנוגעים ליום השביעי, שָׁבַּתּוּם.

95:1.3 (1042.4) אף-על-פי שמוריה של שלם עשו רבות על-מנת לעדן ולרומם את דתות מסופוטמיה, הם לא הצליחו להביא את העמים השונים להכיר באל אחד דרך קבע. לימוד מעין זה שלט בכיפה במשך למעלה ממאה-וחמישים שנה, ואז החל לסגת בהדרגה מפני האמונה הישנה יותר בריבוי אלילים.

95:1.4 (1042.5) מורי שלם הפחיתו עד מאוד את מספר אליליה של מסופוטמיה, ובנקודת זמן מסוימת הם העמידו את מספר האלילים העיקריים על שבעה: בֶּל, שָׁמַשׁ, נָבוּ, אָנוּ, אֶאָה, מַרְדוּךְ וסִין. בשיאו של הלימוד החדש, הם רוממו שלושה מן האלים הללו למעמד של עליונות ביחס לשאר, השילוש הבבלי: בל, אאה ואנו, אלי הארץ, הים והשמים. במקומות שונים צצו שילושים אחרים, וכולם הזכירו את לימודם של האנדיטים והשומֵרים על אודות השילוש, והתבססו על אמונתם של בני שלם בסמלו של מלכי-צדק בעל שלושת העיגולים.

95:1.5 (1042.6) מוריה של שלם מעולם לא הצליחו להתגבר לגמרי על הפופולריות של אִשְׁתָּר, אֵם האלים ורוח הפוריות המינית. הם עשו רבות על-מנת לעדן את הסגידה לאלה זו, אך הבבלים ושכניהם מעולם לא נגמלו עד תום מן הצורות המוסוות של פולחן המין. בכל רחבי מסופוטמיה היה נהוג כי כל הנשים תעמדנה את עצמן, לפחות פעם אחת במהלך צעירותן, ליחסים עם זרים; והדבר נחשב למסירות אשר נדרשה על-ידי אִשתר, כשהאמונה הייתה כי הפוריות תלויה במידה רבה בקורבן מיני זה.

95:1.6 (1043.1) ההתקדמות המוקדמת של הלימוד של מלכי-צדק היה משביע רצון ביותר, עד אשר נָבוֹנָאד, מנהיג בית הספר של כִּישׁ, החליט לתקוף באופן מאורגן את המנהגים הרווחים של זנות המקדשים. ואולם, המיסיונרים של שלם לא הצליחו לגרום לרפורמה חברתית זו לקרום עור וגידים, ואגב הכישלון הזה, נחלו מפלה גם כל התורות הרוחניות והפילוסופיות החשובות יותר.

95:1.7 (1043.2) מיד לאחר תבוסתה של בשורת שלם עלתה עד מאוד הכת של אִשתר, שהיוותה ריטואל אשר פלש זה מכבר לפלשתינה כעַשְׁתּוֹרֶת, למצרים כאִיזִיס, ליוון כאפרודיטה ולשבטי הצפון כעַשְׁתְּרוֹת. והיה זה בהקשר של תחייה זו של פולחנה של אשתר שהכוהנים הבבלים פנו מחדש לצפות בכוכבים; האסטרולוגיה חוותה את תחייתה הגדולה האחרונה במסופוטמיה, חיזוי העתיד הפך לַאופנה, ובמשך מאות בשנים הכהונה הלכה והידרדרה.

95:1.8 (1043.3) מלכי-צדק הפציר בחסידיו כי ילָמדו על אודות האל האחד, אבי הכול ובורא הכול, וכי יטיפו אך ורק על אודות בשורת החסד האלוהי הנקנה באמצעות אמונה בלבד. ואולם, לעיתים תכופות שגו המורים של האמת החדשה בכך שניסו לעשות יתר על המידה, בכך שניסו להחליף אבולוציה איטית במהפכת פתאום. המיסיונרים של מלכי-צדק במסופוטמיה הציבו רף מוסרי גבוה מדי בפני העם; הם ניסו לעשות יותר מדי, ושאיפתם הנאצלת הובילה לתבוסה. הם גויסו על-מנת להטיף בשורה מובחנת, להטיף לאמת על אודות מציאותו של האב האוניברסאלי, ואולם הם הסתבכו במשימה הנאצלת לכאורה של עריכת רפורמה במוסכמות, וכך הוסטה משימתם הגדולה ממסלולה ואבדה כמעט לחלוטין במעבה התסכול והשכחה.

95:1.9 (1043.4) תוך דור אחד חוסל המטה של שלם בכִּיש, והתעמולה על אודות האמונה באל אחד פסקה כמעט לחלוטין ברחבי מסופוטמיה. ואולם, נותרו שרידים מבתי הספר של שלם. חבורות קטנות הפזורות פה ושם התמידו באמונתן בבורא האחד ונלחמו בעבודת האלילים ובהיעדר המוסריות של כוהני מסופוטמיה.

95:1.10 (1043.5) היו אלו המיסיונרים של שלם אשר כתבו, בתקופה שלאחר דחיית לימודם, רבים ממזמורי התהילים של הברית הישנה וחקקו אותם בסלע, שם מצאו אותם כוהנים עברים בימי השבי המאוחרים יותר, ושילבו אותם בהמשך באסופת המזמורים המיוחסת למחברים עבריים. מזמורי התהילים היפהפיים הללו מבבל לא נכתבו במקדשיו של בֶּל-מרדוך; הם היו פרי עטם של הצאצאים של המיסיונרים המוקדמים של שלם, והם עומדים בניגוד חד לאסופות הקסומות של הכוהנים הבבלים. ספר איוב משקף היטב את הלימוד בבתי הספר של שלם בכיש וברחבי מסופוטמיה.

95:1.11 (1043.6) הרבה מן התרבות הדתית של מסופוטמיה מצאה את דרכה אל תוך הפולחן הדתי והספרות העבריים, וזאת דרך מצרים והודות לעבודתם של אָמֶנֶמוֹפּ ואָחֶנָתוֹן. המצרים שימרו באופן מפליא את הלימוד על אודות החובות החברתיים, לימוד אשר נגזר מן האנדיטים המוקדמים יותר של מסופוטמיה ואשר אבד במידה כה רבה בקרב הבבלים אשר ישבו מאוחר יותר בעמק הפרת.

2. הדת המצרית המוקדמת

95:2.1 (1043.7) הלימוד המקורי של מלכי-צדק היכה את שורשיו העמוקים ביותר במצרים, ומשם הוא נפוץ לאחר מכן לאירופה. דתו האבולוציונית של עמק הנילוס התעצמה באופן תקופתי הודות להגעת זנים נעלים מן העמים הנודים, מן העמים האדמיים, ולאחר מכן מן העמים האנדיטים של עמק הפרת. מעת לעת, רבים מן המנהלים האזרחיים המצריים היו שומֵרים. וכשם שבימים הללו מאכלסת הודו את המזיגה הגדולה ביותר של הגזעים של העולם, כך טיפחה מצרים את הפילוסופיה הדתית הממוזגת ביותר אשר ניתן היה למצוא באורנטיה, וזו התפשטה מעמק הנילוס לחלקים רבים של העולם. היהודים שאבו הרבה מרעיונותיהם על אודות בריאת העולם מן הבבלים, ואולם את מושג ההשגחה העליונה הם שאבו מן המצרים.

95:2.2 (1044.1) היו אלה הנטיות הפוליטיות והמוסריות ולא הנטיות הפילוסופיות או הדתיות, אשר הפכו את מצרים למקום נוח יותר עבור הלימוד של שלם. כל מנהיג שבטי במצרים, לאחר שכבש את דרכו אל כס המלוכה, ביקש להנציח את שושלתו באמצעות הכרזה על אל השבט שלו כעל האלוהות המקורית וכבוראם של כל האלים האחרים. ובדרך הזו הסתגלו המצרים בהדרגה לרעיון של אֵל-עַל, מדרגה בדרך לדוקטרינה המאוחרת יותר של אל בורא אוניברסאלי. רעיון המונותאיזם התנדנד במצרים הלוך ושוב במשך מאות בשנים, ואף כי האמונה באל אחד הלכה והתפשטה, היא מעולם לא הצליחה לגבור ממש על המושגים המתפתחים של הפוליתאיזם.

95:2.3 (1044.2) לאורך עידנים נטו העמים במצרים לסגוד לאלי הטבע; ובאופן מפורט יותר, לכל אחד מארבעים השבטים הנפרדים היה אל קבוצתי משלו: אחד סגד לשור, אחר לאריה, השלישי לאיל וכן הלאה. מוקדם יותר מכך היו להם טוטמים שבטיים, ממש כמו לאינדיאנים באמריקה.

95:2.4 (1044.3) בחלוף הזמן הבחינו המצרים בכך שגופות אשר נקברו בקברים שלא נבנו מלבנים השתמרו – נחנטו – הודות לפעולתו של חול מהול בסוֹדָה, בעוד שאלה שנקברו בקברים אשר נבנו מלבנים, נרקבו. הבחנות אלה הובילו לעריכת אותם ניסויים, אשר תוצאתם הייתה המנהג המאוחר יותר של חניטת גופות המתים. המצרים האמינו כי שימורו של הגוף הֶקֵלָה על חייו העתידיים של האדם. ועל-מנת שהיחיד יוכל להיות מזוהה כיאות בעתיד הרחוק, לאחר הריקבון של הגופה, הם מיקמו פסל קבורה בתוך הקבר, יחד עם הגופה, וגילפו את דמותו על ארון הקבר. הכנתם של פסלי הקבורה הללו הובילה לשיפור כביר באמנות המצרית.

95:2.5 (1044.4) במשך מאות בשנים השליכו המצרים את יהבם על קברים לשם שימור הגוף, ובהמשך לכך גם לשם הישרדות מהנה לאחר המוות. ואף כי מנהגי הקסם אשר התפתחו מאוחר יותר הכבידו עד מאוד על החיים, מן העריסה ועד הקבר, הם הצליחו לגאול אותם ביעילות רבה מפני דת הקברים. הכוהנים נהגו לחקוק לחשים על ארונות הקבורה, והאמונה הייתה שאלו יגנו על האדם מפני האפשרות ש"ליבו יילקח ממנו בעולם התחתון". ואז נאספו ושומרו מגוון מן הטקסטים הקסומים הללו לכדי ספר המוות. ואולם, בעמק הנילוס חבר הריטואל הקסום במוקדם למחוזות המצפון והאופי, ובמידה שלא הושג כמותה בקרב הריטואלים של אותם ימים. ולאחר מכן, התבססה הגאולה על האידיאלים המוסריים והאתיים הללו, ולא על קברים מפוארים.

95:2.6 (1044.5) האמונה הרווחת ביעילותו של הרוק כגורם מרפא – רעיון אשר מקורו במצרים, שממנה הוא נפוץ לחצי האי ערב ולמסופוטמיה – מדגימה היטב את האמונות הטפלות של אותם זמנים. בקֶרב האגדי של הוּרוּס מול סֵת, איבד האל הצעיר את עינו, אך

לאחר חיסולו של סת, הוחזרה עין זו לקדמותה בידי האל החכם תְּחוּת, אשר ירק על הפצע וריפא אותו.

95:2.7 (1044.6) במשך זמן רב האמינו המצרים כי נצנוץ הכוכבים בשמי הלילה מייצג את הישרדותן של נשמות המתים הראויים; הם סברו כי שורדים אחרים נספגים אל תוך השמש. במשך תקופה מסוימת הפך פולחן השמש לסוג של פולחן לאבות הקדמונים. הכניסה המשופעת של הפירמידה הגדולה פונה הישר לעבר כוכב הצפון, וזאת על-מנת שכאשר תגיח נשמת המלך מן הקבר, תוכל לפנות הישר אל-עבר מערכות הכוכבים הקבועות והמבוססות, שם לכאורה מצוי משכנם של המלכים.

95:2.8 (1045.1) כאשר נצפו קרני השמש חודרות מטה אל הארץ מבעד לפתח בעננים, האמונה הייתה כי אלה סימלו את הורדתו של גרם מדרגות שמימי שעליו יוכל המלך, ותוכלנה אף נשמות צדיקות אחרות, להעפיל מעלה. "המלך פֶּפִּי הוריד למרגלותיו גרם מדרגות מואר, עליו יעפיל אל אִמו".

95:2.9 (1045.2) כאשר התגשם מלכי-צדק בגוף, דתם של המצרים עלתה בהרבה על זו של העמים אשר סביבם. הם האמינו כי אם נשמות ללא גוף תצטיידנה כראוי בנוסחאות קסם, הן תוכלנה לחמוק מן הרוחות הרעות אשר בדרך ולהגיע אל אולם המשפט של אוֹסִירִיס, ושם, אם תמצאנה חפות מ"רצח, שוד, שקר, ניאוף, גניבה ואנוכיות," הן תתקבלנה אל מחוזות האושר. אם תישקלנה נשמות אלה במאזניים ותימצאנה חסרות, אזי הן תישלחנה לגיהינום, אל המאכלת. והיה זה מושג יחסית מתקדם על אודות חיי העתיד בהשוואה לאמונות של רבים מן העמים אשר מסביב.

95:2.10 (1045.3) מושג המשפט בעולם הבא על חטאי האדם בעודו בגוף בכדור הארץ, עבר ממצרים אל תוך התיאולוגיה העברית. המילה 'משפט' בהוראה המסוימת הזו מופיעה רק פעם אחת בכל ספר תהילים העברי, ומזמור תהילים זה נכתב בידי איש מצרי.

3. אבולוציה של מושגים מוסריים

95:3.1 (1045.4) אף-על-פי שתרבותה ודתה של מצרים נגזרו בעיקר ממסופוטמיה האנדיטית והועברו ברובן לציוויליזציות העוקבות דרך העברים והיוונים, הרבה מאוד מן האידיאליזם החברתי והאתי של המצרים צמח בעמק הנילוס וכהתפתחות אבולוציונית גרידא. ועל-אף היבוא של אמת ושל תרבות ממקורות אנדיטיים, במצרים התפתחה, וכהתפתחות אנושית לגמרי, יותר תרבות מוסרית מאשר הופיעה, באמצעות טכניקות טבעיות דומות, בכל אזור מובחן אחר לפני המתת של מיכאל.

95:3.2 (1045.5) האבולוציה של המוסר איננה תלויה לחלוטין בהתגלות. מושגים מוסריים גבוהים יכולים לנבוע מן ההתנסות של האדם עצמו. האדם יכול אפילו לפתח ערכים רוחניים ולהפיק תובנות קוסמיות מתוך חיי ההתנסות האישיים שלו, וזאת משום ששוכנת בו רוח אלוהית. התפתחויות טבעיות מעין אלה של מצפון ושל אופי הועצמו גם הודות להגעתם התקופתית של מורים של אמת, מעדן השנייה בימי קדם, ומן המטה של מלכי-צדק בשָׁלֵם מאוחר יותר.

95:3.3 (1045.6) אלפי שנים בטרם חדרה בשורת שלם למצרים, לימדו מנהיגיה המוסריים על אודות הצדק, ההוגנות וההימנעות מתאוות הבצע. שלושת-אלפים שנה בטרם נכתבו כתבי הקודש העבריים, המוטו של המצרים היה: "מבוסס הוא האדם אשר היושרה הינה מידתו; ואשר לפיה יפעל." הם לימדו עדינות, מתינות ושיקול הדעת. המסר של אחד מן המורים הגדולים של התקופה היה: "פעל נכון ונהג בהגינות עם הכול." השילוש המצרי של אותו עידן היה אמת-צדק-יושרה. מכל הדתות האנושיות לחלוטין של אורנטיה, לא הייתה מעולם אחת אשר התעלתה מעל לאידיאלים החברתיים ומעל להדר המוסרי של ההומניזם אשר שרר באותה עת בעמק הנילוס.

95:3.4 (1045.7) הדוקטרינות אשר שרדו מדת שלם לבלבו על קרקע הרעיונות האתיים המתפתחים והאידיאלים המוסריים הללו. מושגי הטוב והרע מצאו קרקע פורייה בלבבות האנשים, אשר האמינו כי "החיים ניתנים לשוחרי השלום ואילו המוות ניתן לאשמים." "שוחר השלום הוא אשר עושה את שאהוב; האשם עושה את ששנוא." במשך מאות בשנים חיו תושבי עמק הנילוס בהתאם לאמות המידה האתיות והחברתיות האלה, אשר הלכו והתפתחו, אפילו בטרם עלו בדעתם מושגי הנכון והשגוי – הטוב והרע.

95:3.5 (1046.1) מצרים הייתה אינטלקטואלית ומוסרית, אך לא הייתה רוחנית יתר על המידה. במשך ששת-אלפים שנה קמו בקרב המצרים אך ורק ארבעה נביאים גדולים. הם צייתו לאמנמופ במשך תקופה; רצחו את אוֹחְבָּאן; קיבלו בלב חצוי את אֶחְנָתוֹן למשך דור אחד בלבד, ודחו את משה. ושוב, היו אלה נסיבות פוליטיות, ולא דתיות, אשר אפשרו לאברהם, ומאוחר יותר ליוסף, להשפיע במידה רבה ברחבי מצרים בשם הלימוד של שלם על אודות האל האחד. ואולם, כאשר נכנסו ראשוני המיסיונרים של שלם למצרים, הם פגשו בתרבות האבולוציונית הזו בעלת האתיקה הגבוהה, אשר התמזגה עם אמות המוסר המותאמות של המהגרים ממסופוטמיה. המורים המוקדמים הללו בעמק הנילוס, היו הראשונים להכריז על המצפון כעל ציווי מן האל, כעל קול האלוהות.

4. הלימוד של אָמֶנֶמוֹפּ

95:4.1 (1046.2) בהגיע העת צמח במצרים מורה אשר כונה בפי רבים "בן האדם" ובפי אחרים אָמֶנֶמוֹפּ. חוזה זה רומם את המצפון אל פסגת ההבחנה בין נכון ושגוי, לימד על אודות העונש על החטא, והכריז על גאולה באמצעות פנייה לאלוהות השמש.

95:4.2 (1046.3) אמנמופ לימד כי העושר והמזל הינם מתת האל, ומושג זה נפוץ עד מאוד בפילוסופיה העברית אשר הופיעה מאוחר יותר. מורה נאצל זה האמין כי המוּדעוּת לאל הייתה הגורם הקובע בכל התנהגות; כי ראוי לחיות כל רגע מתוך הכרת נוכחות האל והאחריות כלפיו. תורותיו של חכם זה תורגמו לאחר מכן לעברית, והפכו לספר הקדוש של עם זה הרבה בטרם הועלתה הברית הישנה על הכתב. עיקר ההטפה של האיש הטוב הזה נגעה להדרכה אשר הדריך את בנו לנהוג ביושרה ובהגינות בתפקידי אֵמון ממשלתיים, ואף-על-פי שגישה אצילה זו מקורה בתקופה כה רחוקה בעבר, יש בה לכבד כל מדינאי מודרני.

95:4.3 (1046.4) חכם הנילוס הזה לימד כי "העושר עשׂה יעשה לו כנפיים ויתעופף לדרכו" – זאת הואיל וכל הדברים הארציים הינם בני חלוף. תפילתו הגדולה הייתה "להינצל מן הפחד." הוא דחק בכול לשוב "ממילותיו של האדם" אל "מעשי האל." מהות לימודו: האדם מחשב

דרכו והאל מכין צעדו. תורתו, אשר תורגמה לעברית, קבעה את הפילוסופיה של ספר משלי בברית הישנה. ולאחר שתורגמה ליוונית, היא צבעה את כלל הפילוסופיה הדתית ההלניסטית המאוחרת יותר. ברשותו של פִילוֹן, הפילוסוף המאוחר יותר מאלכסנדריה, היה עותק מן הספר חוכמת שלמה.

95:4.4 (1046.5) אמנמופ פעל לשמֵר את אתיקת האבולוציה ואת מוסר ההתגלות, והוא העבירם בכתביו הן לעברים והן ליוונים. הוא לא היה הגדול ביותר מקרב מורי הדת של תקופה זו, אך נודעה לו ההשפעה הגדולה מכולם בכך שצבע את המחשבה המאוחרת יותר של שתי חוליות חיוניות בצמיחתה של הציוויליזציה המערבית – העברים, אשר בקרבם התפתחה פסגת האמונה הדתית במערב, והיוונים, אשר פיתחו את המחשבה הפילוסופית הטהורה לשיאיה הכבירים ביותר באירופה.

95:4.5 (1046.6) בספר משלי, פרקים חמש-עשרה, שבע-עשרה, עשרים, ופרק עשרים-ושתיים מפסוק י"ז ועד פרק עשרים-וארבע פסוק כ"ב, כמעט כל מילה ומילה שאולה מספר החוכמה של אמנמופ. המזמור הראשון בספר תהילים נכתב על-ידי אמנמופ, והוא מהווה את לב ליבה של תורת אָחֶנָתוֹן.

5. אָחֶנָתוֹן יוצא הדופן

95:5.1 (1047.1) תורתו של אמנמופ איבדה לאיטה את אחיזתה בדעתם של המצרים, כאשר – הודות להשפעתו של רופא מצרי איש שָלֵם – אימצה אישה מבית המלוכה את הלימוד של מלכי-צדק. אישה זו שכנעה את בנה, אָחֶנָתוֹן, פרעה של מצרים, לקבל את הדוקטרינות האלה על אודות אל אחד.

95:5.2 (1047.2) מאז נעלם מלכי-צדק כישות בשר ודם ועד אותה עת, איש לא השתווה לאחנתון במידת הבהירות המדהימה שבה תפש את המושג של דת ההתגלות של שלם. ובמובנים מסוימים, מלך מצרי צעיר זה הינו אחד מן האנשים יוצאי הדופן ביותר בתולדות

היסטוריה האנושית. בעת הזו, שבה הלך והעמיק השפל הרוחני במסופוטמיה, הוא שמר את חִיותה של הדוקטרינה על אודות אל עליון, האל האחד, ובכך שימר את הערוץ המונותאיסטי הפילוסופי, אשר היה חיוני לרקע הדתי הנחוץ לשם קיום המתת של מיכאל, המתת העתידית נכון לאותה שעה. ומתוך הכרה בהצלחה זו, בין היתר, נלקח הילד ישוע למצרים, שם ראו אותו כמה ממשיכי אחנתון הרוחניים, והם הבינו במידת מה חלקים מסוימים מתוך משימתו האלוהית באורנטיה.

95:5.3 (1047.3) משה, הדמות הכבירה אשר הופיעה בין מלכי-צדק לבין ישוע, היה מתנתם המשותפת לעולם של העברים ושל משפחת המלוכה המצרית; ואילו ניחן אחנתון בגמישות וביכולת של משה, אילו ניחן בגאונות פוליטית תואמת למנהיגותו הדתית המפתיעה, כי אז הייתה מצרים הופכת לאומה המונותאיסטית הכבירה של אותה התקופה; ואילו אכן כך היה קורה, ייתכן מאוד שישוע היה חי את מרבית חייו כבן-תמותה במצרים.

95:5.4 (1047.4) מעולם לאורך ההיסטוריה לא פעל מלך אחד באופן כה שיטתי על-מנת להסיט אומה שלמה מפוליתאיזם לעבר מונותאיזם, כפי שעשה אחנתון יוצא דופן זה. בנחישות מדהימה, ניתק שליט זה מגע עם העבר, שינה את שמו, עזב את בירתו, בנה עיר חדשה לחלוטין ויצר אומנות וספרות חדשות עבור עם שלם. אך אצה לו הדרך; הוא בנה יתר על המידה, הרבה מכפי שיכול היה להישאר על כנו בשעה שעזב. ושוב, הוא לא הצליח לספק את היציבות החומרית ואת השגשוג לעמו, אשר התקומם כנגד לימודו הדתי בשעה שנחשולי הקושי והדיכוי שטפו לאחר מכן את המצרים.

95:5.5 (1047.5) אילו אדם זה – אשר ניחן בראייה מדהימה בבהירותה, ובתכליתיות המכוונת למטרה יחידה – היה ניחן בחוכמתו הפוליטית של משה, כי אז הוא היה משנה לגמרי את ההיסטוריה של האבולוציה של הדת ואת התגלות האמת בעולם המערבי. במשך תקופת חייו הוא היה מסוגל לבלום את פעילותם של הכוהנים, אשר בהם הוא פקפק באופן כללי; ואולם הם שמרו על כָּתותיהם בסתר וחזרו לפעולה מיד כאשר איבד המלך הצעיר את השלטון; והם מיהרו לקשור את כל הצרות אשר ניחתו על מצרים לאחר מכן למונותאיזם אשר כונן בתקופת שלטונו.

95:5.6 (1047.6) בחוכמתו ביקש אחנתון לכונן את המונותאיזם במסווה של הסגידה לאל השמש. את ההחלטה לגשת לפולחן האב האוניברסאלי באמצעות ספיגת כלל האלים אל תוך פולחן השמש הוא קיבל בעקבות עצתו של הרופא איש שלם. אחנתון לקח מתוך דת אָתוֹן של אותה עת את הדוקטרינות הכלליות אשר היו קיימות אז על האבהות והאימהות של האלוהות, ויצר דת אשר הכירה במערכת יחסים אינטימית של סגידה בין האדם לאל.

95:5.7 (1048.1) אחנתון היה חכם דיו על-מנת לשמֵר כלפי חוץ את פולחנו של אָתוֹן, אל השמש, בעוד שבמסווה הוא הוביל את עמיתיו לסגוד לאל האחד, בוראו של אתון והאב העליון של הכול. המלך-המורה הצעיר הזה היה סופר פורה ביותר, והוא חיבר את התיאור שכותרתו "האל האחד", ספר בן שלושים-ואחד פרקים אשר הכוהנים השמידו לחלוטין עם חזרתם אל השלטון. אחנתון אף חיבר מאה-שלושים-ושבעה מזמורים, אשר שנים-עשר מהם נשתמרו בספר תהילים בברית הישנה, המיוחס למחברים עבריים.

95:5.8 (1048.2) בחיי היומיום הייתה "היושרה" לגולת הכותרת של דת אחנתון, ובמהרה הוא הרחיב את מושג הפעולה הנכונה הן עבור האתיקה הלאומית והן עבור האתיקה הבינלאומית. היה זה דור של אדיקות אישית מדהימה, דור בו הגברים והנשים האינטליגנטיים התאפיינו בשאיפה אמיתית למצוא את האל ולדעת אותו. באותם ימים המעמד החברתי או העושר לא הקנו לשום מצרי עדיפות בעיני החוק. חיי המשפחה במצרים תרמו רבות לשימורה ולהעצמתה של התרבות המוסרית, וכן שימשו כהשראה לחיי המשפחה הנעלים המאוחרים יותר של היהודים בפלשתינה.

95:5.9 (1048.3) חולשתה הקטלנית של בשורת אחנתון הייתה האמת הגדולה ביותר שבה, הלימוד שאתון היה לא רק הבורא של מצרים, אלא גם של "העולם כולו, של אדם ובהמה, של כל הארצות, ואפילו עד סוריה ועד כוש, לצד ארץ מצרים. הוא אשר שם את כולם במקומם, והוא המספק להם את כל צרכם." המושגים הללו על אודות האלוהות היו רמים ונעלים, אך הם לא היו לאומניים. מיקומם של רגשות בינלאומיים מעין אלה בדת לא הצליחו להרים את המורל של צבא מצרים הלוחם, בעוד שהם שימשו כתחמושת יעילה בידי הכוהנים אשר הפנו

אותה כנגד המלך הצעיר וכנגד דתו. המושג שלו על אודות האלוהות עלה בהרבה על זה של העברים שלאחריו, ואולם, המושג הזה היה מתקדם מדי מכדי לשמש לצרכיו של בונה אומה.

95:5.10 (1048.4) אף-על-פי שהאידיאל המונותאיסטי ספג מכה עם מותו של אחנתון, הרעיון על אודות האל האחד נשתמר בדעתן של קבוצות רבות. חתנו של אחנתון הצטרף לכוהנים, חזר לסגוד לאלים הנושנים ושינה את שמו לתות ענח' אמון. הבירה חזרה לשכון בתֵבַּאי, והכוהנים פשטו על הארץ והשתלטו לבסוף על שביעית מכלל שטחה של מצרים; או אז, אחד מסדרי הכוהנים הללו אזר אומץ לתפוס את כס המלוכה.

95:5.11 (1048.5) ואולם, הכוהנים לא יכלו לגבור לחלוטין על הגל המונותאיסטי. יותר ויותר הם נאלצו לשלב ולאחד את אליהם; ומשפחת האלים הצטמצמה והלכה. אחנתון קישר את גלגל האש שבשמיים לאל הבורא, והרעיון הזה המשיך לבעור בללבות האנשים, ואפילו בללבות הכוהנים, גם הרבה לאחר מותו של הרפורמטור הצעיר. המושג המונותאיסטי מעולם לא נמוג מלבבות תושבי מצרים ותושבי העולם. הוא המשיך והתקיים אפילו עד להגעת בנו הבורא של אותו אב אלוהי, של האל האחד אשר עליו הכריז אחנתון בקנאות, למען תסגוד לו מצרים כולה.

95:5.12 (1048.6) חולשתה של דוקטרינת אחנתון הייתה נעוצה בעובדה שהדת שהציע הייתה כה מתקדמת עד שרק המצרים המחונכים יכלו להבין את לימודה במלואו. הפועלים החקלאיים הפשוטים מעולם לא תפשו באמת את בשורתו, ולפיכך היו נכונים לחזור יחד עם הכוהנים אל הפולחן העתיק של איזיס ובת-לווייתו אוֹסִירִיס, אשר קמה לכאורה לתחייה מן המוות האכזר אשר חוותה מידי סֵת, אל האופל והרוע.

95:5.13 (1049.1) הלימוד על אודות האלמוֹתיוּת לכול אדם באשר הוא היה מתקדם מדי בעבור המצרים. תחיית המתים הובטחה אך רק למלכים ולעשירים; ולפיכך הם חנטו בזהירות רבה את גופותיהם בתוך הקברים ושימרו אותם עד הגיע יום הדין. ואולם, לבסוף שררה הדמוקרטיה של הגאולה ושל תחיית המתים, כפי שלימד אחנתון, אפילו עד כדי כך שבשלב מאוחר יותר האמינו המצרים בגאולת בעלי החיים.

(1049.2) 95:5.14 אף כי נדמה שמאמציו של שליט מצרי זה לחייב את פולחן האל האחד בקרב עמו נחלו כישלון, ראוי לזכור כי ההשלכות של עבודתו התמידו במשך מאות בשנים הן בפלשתינה והן ביוון, וכי כך הפכה מצרים לסוכנת ההעברה של השילוב בין התרבות האבולוציונית של הנילוס לבין דת ההתגלות של הפרת, לכל עמי המערב אשר הגיעו לאחר מכן.

(1049.3) 95:5.15 הדר תקופת ההתפתחות המוסרית והצמיחה הרוחנית הכבירה של עמק הנילוס, נמוג במהרה בסביבות הזמן שבו החלו חייהם הלאומיים של העברים; ולאחר שהותם של אלו במצרים, נשאו עמם הבדווים הללו הרבה מן הלימוד הזה, והם הנציחו רבות מן הדוקטרינות של אחנתון בדת הגזע שלהם.

6. הדוקטרינות של שָׁלֵם באירן

(1049.4) 95:6.1 כמה מן המיסיונרים של מלכי-צדק יצאו מפלשתינה, חלפו דרך מסופוטמיה והגיעו למישור הגדול של אירן. במשך למעלה מחמש-מאות שנה התקדמו מוריה של שלם באירן, והאומה כולה נעה לעבר הדת של מלכי-צדק, עד אשר התחלף השלטון וכתוצאה מכך נרדפה כת שלם עד חורמה, ובכך למעשה הגיע הלימוד המונותאיסטי אל קיצו. הדוקטרינה על הברית עם אברהם נכחדה כמעט לחלוטין בפרס, כאשר במאה של התחייה המוסרית הגדולה, המאה השישית לפני ישוע, הופיע זרתוסטרא על-מנת להפיח רוח חיים בגחלים המתעממות של בשורת שלם.

(1049.5) 95:6.2 מייסד זה של דת חדשה היה צעיר איתן והרפתקני, אשר במסעו הראשון כעולה רגל לאוּר אשר במסופוטמיה למד – בין מסורות רבות אחרות – את המסורות על אודות קאליגסטיה ומרידתו של לוציפר, וכל אלה השפיעו עד מאוד על טבעו הרוחני. בהתאם לכך, בעקבות חלום שחלם בעודו באוּר, הוא תכנן לשוב אל ביתו אשר בצפון ולעסוק בעיצוב מחדש של דת עמו. הוא ספג את הרעיון העברי על אל צדק, את המושג של משה על אודות האלוהיות. בדעתו התגבש בבהירות הרעיון על אודות אל עליון, ואת כל האלים האחרים הוא

הוריד לדרגת שדים, כמות אלו אשר שמע עליהם במסופוטמיה. הוא למד את הסיפור על שבע רוחות האב מן המסורת אשר נשתמרה באור, ובהתאם לכך יצר פנתיאון בן שבעה אלים עליונים ואֲהוּרַה-מָזְדַא בראשו. את האלים הכפיפים הוא קישר לאידיאליזציה של החוקים הנכונים, של המחשבה הטובה, של הממשל הנאצל, של האופי הקדוש, של הבריאות ושל האלמותיות.

95:6.3 (1049.6) והייתה זו דת של פעולה – עבודה – ולא של תפילה וריטואלים. האל שלה היה הוויה בעלת חוכמה עליונה ומי שחסותו פרושה על הציוויליזציה; הייתה זו פילוסופיה דתית לוחמנית אשר העזה ללחום ברוע, בחוסר-המעש ובפיגור.

95:6.4 (1049.7) זרתוסטרא לא לימד את פולחן האש, אך הוא ביקש לנצל את הלהבה כסמל לַרוח הטהורה והחכמה של השליטה העליונה ביקום (אף שלאמיתו של דבר, מאוחר יותר העריצו חסידיו את האש הסמלית הזו וסגדו לה). לבסוף, כאשר הומר נסיך אירני, נפוצה דת חדשה זו בכוח החרב. וזרתוסטרא נפל בגבורה ומת בקרב על מה שהאמין כי היא "האמת של אדון האוֹר".

95:6.5 (1050.1) הדת הזוֹרואָסְטרית היא האמונה היחידה באורנטיה אשר מנציחה את הלימוד של דאלאמטיה ושל עדן על אודות שבע רוחות האב. למרות שלא הצליחה לפתח את מושג השילוש, היא אכן התקרבה במובן מסוים למושג האל בעל שבעת ההיבטים. הזורואסטריות המקורית לא דגלה בדואליות טהורה; אף כי בראשיתו הציג הלימוד הזה את הרוע כמתואם-בזמן עם הטוּב, בנצח הוא אכן היה כפוף למציאות האולטימטיבית של הטוֹב. רק בזמנים מאוחרים יותר נפוצה האמונה בכך שהטוב והרע נאבקים זה בזה מתוך עמדה של שוויון.

95:6.6 (1050.2) אף-על-פי שהמסורות היהודיות על אודות גן העדן והגיהינום, וכן הדוקטרינה על השדים, אשר נרשמו בכתבי הקודש העבריים, מבוססות על המסורות אשר נשתמרו על אודות לוציפר וקאליגסטיה, הן נגזרות בעיקר מן הזורואסטרים, בתקופות שבהן נמצאו היהודים תחת שליטתם התרבותית והפוליטית של הפרסים. זרתוסטרא, כמו המצרים, לימד על אודות "יום הדין", אך הוא קישר מאורע זה לקץ העולם.

95:6.7 (1050.3) אפילו הדת אשר החליפה את הזורואסטריות בפרס הושפעה ממנה רבות. כאשר ביקשו הכוהנים האירניים לסלק את הלימוד של זרתוסטרא, הם החיו את הפולחן העתיק למִיתְרַה. והמיתְרַאיזם נפוץ ברחבי הלבנט ובאזורי הים התיכון, ולזמן מה התקיים לצד היהדות והנצרות. וכך הלימוד של זרתוסטרא השפיע על שלוש דתות גדולות בזו אחר זו: על היהדות ועל הנצרות, ודרכן על האסלאם.

95:6.8 (1050.4) ואולם, מרחק רב מפריד בין הלימוד המרומם והמזמורים הנאצלים של הזורואסטריות לבין העיוותים המודרניים אשר עיוותו הפרסים את בשורתו, על פחדם העצום מפני המתים, בצירוף אמונותיהם בהתחכמויות אשר זרתוסטרא מעולם אף לא פזל לעברן.

95:6.9 (1050.5) אדם כביר זה נמנה על אותה קבוצה ייחודית, אשר הגיחה במאה השישית לפני ישוע על-מנת לשמר את אורה של שלם מפני חידלון מוחלט וסופי, והביאה לכך שאור זה המשיך לנצנץ עמומות על-מנת להאיר לאדם בחשכת עולמו את נתיב האור המוליך אל חיי הנצח.

7. הלימוד של שלם בחצי האי ערב

95:7.1 (1050.6) הלימוד של מלכי-צדק על אודות האל האחד התבסס במדבר הערבי לאחרונה באופן יחסי. בדומה ליוון, גם בחצי האי ערב נכשלו המיסיונרים של שלם בכך שהבינו באופן שגוי את הנחיותיו של מאקיוונטה באשר לארגון-יתר. אך הפירוש אשר נתנו לאזהרותיו, שלא להתאמץ ולהפיץ את הבשורה באמצעות כוח צבאי או כפייה אזרחית, לא עיכבה אותם.

95:7.2 (1050.7) אפילו ברומא ובסין לא נחל הלימוד של מלכי-צדק כישלון כה חרוץ ומוחלט כפי שנחל באזור מדברי זה, בסמוך כל-כך לשלם עצמה. הרבה לאחר שמרבית עמי המזרח והמערב הפכו לבודהיסטים ולנוצרים, בהתאמה, המשיך מדבר ערב כדרכו מזה אלפי שנים. כל שבט סגד לפֶטִיש הנושן שלו, ולמשפחות יחידניות רבות היו אלילי בית משלהן. לאורך

זמן רב נמשך המאבק בין אִשתר הבבלית, יהוה העברי, אהורה האירני והאב הנוצרי של אדוננו ישוע המשיח. ואף אחד מן המושגים הללו לא הצליח לסלק לגמרי את האחרים.

95:7.3 (1051.1) כאן ושם ברחבי חצי האי ערב היו משפחות וחמולות אשר נאחזו ברעיון המעורפל של האל האחד. קבוצות מעין אלה נצרו את מסורותיהם של מלכי-צדק, אברהם, משה וזרתוסטרא. התקיימו מרכזים רבים אשר היו עשויים להגיב לבשורת הישועית, ואולם המיסיונרים הנוצרים בארצות המדבר היוו קבוצה קשוחה ובלתי-מתפשרת ביחס לפשרנים ולחדשנים אשר שימשו כמיסיונרים בארצות הים התיכון. אילו ענו חסידיו של ישוע ברצינות רבה יותר לקריאתו "ללכת לכלל העולם ולהטיף את הבשורה," ואילו היו נעימים יותר בהטפתם, ופחות קשוחים בדרישות החברתיות הנלוות אשר גיבשו הם בעצמם, כי אז ארצות רבות היו מקבלות בשמחה את הבשורה הפשוטה של בן הנגר, וארצות ערב ביניהן.

95:7.4 (1051.2) אף-על-פי שהאמונות המונותאיסטיות הגדולות של הלבנט לא הצליחו להכות שורש בחצי האי ערב, ארץ מדבר זו הייתה מסוגלת לייצר אמונה אשר הייתה מונותאיסטית, אך דרישותיה החברתיות היו פחות נחרצות.

95:7.5 (1051.3) אך ורק גורם שבטי, גזעי, או לאומי, אחד חיבר את האמונות הפרימיטיביות והבלתי-מאורגנות של המדבר, והיה זה הכבוד המוזר אשר רחשו ככלל כמעט כל שבטי ערב לאבן פֶּטִיש שחורה מסוימת, אשר שכנה במקדש מסוים בעיר מֶכָּה. נקודת מגע והערצה משותפת זו הובילה לכינונה של דת האסלאם. מה שהיווה יהוה, רוח הר הגעש, עבור היהודים השֵמִיים, הפכה אבן הכעבה להיות עבור דודניהם הערבים.

95:7.6 (1051.4) חוזקו של האסלאם היה הצגתו הברורה והמובחנת היטב של אללה כאלוהות האחת והיחידה; חולשתו הייתה הקשר בין הכוח הצבאי לבין התפשטותו, וכן ביזוי האישה. ואולם, הוא שמר בהתמדה על הצגת אלוהות אוניברסאלית אחת לכל, "זה היודע את הבלתי-נראה, כמו גם את הנראה. והוא רחום וחנון." "אכן האל הינו נדיב בטובו כלפי כל אדם." "ובאשר אפול למשכב, הוא אשר מרפאני." "וכל אימת ששלושה משוחחים, האל נוכח כרביעי במספר," שהרי אין הוא "הראשון והאחרון, הנראה ואף החבוי"?

95:7.7 (1051.5) [הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

>> מסמך 95 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 97 <<

מסמך 96

יהוה – אלוהי העברים

96:0.1 (1052.1) כאשר האדם הוגה באלוהות, ראשית הוא מכליל את כל האלים כולם. לאחר מכן הוא מכפיף את כל האלים הזרים לאלוהות השבט שלו, ולבסוף הוא מחריג את כולם פרט לאל האחד, האל בעל הערך הסופי והעילאי. היהודים גיבשו את כלל האלים לכדי מושגם הנשגב יותר של אדוני אלוהי ישראל. ההינדים, בדומה להם, שילבו את מגוון האלוהויות שלהם לכדי "הרוחניות האחת של האלים" אשר מוצגת ברִיג-וֶודה, בעוד שתושבי מסופוטמיה הפחיתו את אליליהם לכדי המושג הממורכז יותר של בֶּל-מָרְדוּך. הרעיונות הללו על אודות המונותאיזם הבשילו בכל רחבי העולם זמן קצר לאחר הופעתו של מאקיוונטה מלכי-צדק בשָׁלֵם אשר בפלשתינה. ואולם, מושג האלוהות של מלכי-צדק היה שונה מהמושגים של הכללה, הכפפה והחרגה בפילוסופיה האבולוציונית; הוא התבסס באופן בלעדי על **כוח הבריאה** ובמהרה השפיע על המושגים הגבוהים ביותר של האלוהות במסופוטמיה, הודו ומצרים.

96:0.2 (1052.2) דת שלם הייתה מסורת מוערכת בעיני הקֵינִים, כמו גם בעיני שבטים כנעניים אחרים. וזו הייתה אחת מן המטרות אשר לשמן התגלם מלכי-צדק בגוף: כי דת של אל אחד תתפתח במידה כזו שתסלול את הדרך אל המתת הארצית של בן של אותו אל יחיד. מיכאל היה מתקשה להגיע לאורנטיה בטרם חיו בה בני-אדם אשר האמינו באב האוניברסאלי, ואשר בקרבם יכול היה להופיע.

96:0.3 (1052.3) דת שלם המשיכה להתקיים בקרב הקֵינים בפלשתינה ושימשה כדתם. דת זו, כפי שאומצה לאחר מכן על-ידי העברים, הושפעה, ראשית, מתורות המוסר המצריות; לאחר-מכן על-ידי המחשבה התיאולוגית הבבלית; ולבסוף, על-ידי המושגים האירניים על אודות הטוב והרע. עובדתית, הדת העברית מתבססת על הברית שבין אברהם לבין מאקיוונטה מלכי-צדק; מבחינה אבולוציונית, היא הינה תוצאה של נסיבות מיקום ייחודיות רבות; ואילו תרבותית, היא שאלה באופן חופשי מן הדת, מן המוסר ומן הפילוסופיה של הלבנט כולו. הרבה מן המוסר ומן המחשבה הדתית של מצרים, של מסופוטמיה ושל אירן הועברו לעמים במערב באמצעות הדת העברית.

1. מושגי האלוהות בקרב השֵמִיים

96:1.1 (1052.4) השֵמִיים המוקדמים סברו כי בכל דבר שוכנת רוח. היו הרוחות של עולמות החי והצומח; רוחות שנתיות, אדוניות הצאצאים; רוחות האש, המים והאוויר; פנתיאון רוחות אמיתי אשר ממנו יש להתיירא ואותו יש להעריץ. ומעולם לא הצליחה תורתו של מלכי-צדק על אודות הבורא האוניברסאלי לחסל לחלוטין את האמונה ברוחות הנחותות האלה או באלילי הטבע.

96:1.2 (1052.5) התקדמותם של העברים מן הפוליתאיזם, דרך הֶנוֹתאיזם, אל המונותאיזם, לא הייתה התפתחות מושגית רציפה. במהלך התפתחות מושגיהם על אודות האלוהות, הם חוו נסיגות רבות, זאת בעוד שבכל תקופה התקיימו בקרב קבוצות מאמינים שֵמיות שונות רעיונות שונים על אודות האל. מעת לעת שימשו מונחים רבים את מושגיהם על אודות האל, ועל-מנת למנוע בלבול יוגדרו להלן התארים השונים אשר ניתנו לאלוהות והנוגעים לאבולוציה של התאולוגיה העברית:

96:1.3 (1053.1) **1. יָהוֶה** היה האל של השבטים הדרומיים בפלשתינה, אשר קישרו מושג זה לאליל של הר חורב, הר הגעש אשר בסיני. יהוה היה רק אחד מתוך מאות ואלפי אלילי טבע

אשר משכו את תשומת ליבם של השבטים ושל העמים השֶמיים, ואשר להם הם סגדו.

96:1.4 (1053.2) 2. **אל עליון.** מאות בשנים לאחר שהותו של מלכי-צדק בשלם, נשתמרה דוקטרינת האלוהות שלו בגרסאות שונות, אך ככלל היא הייתה קשורה למונח אל עליון, האל העליון שבשמיים. בני שֵם רבים, לרבות הצאצאים המידיים של אברהם, סגדו בזמנים שונים הן ליהוה והן לאל עליון.

96:1.5 (1053.3) 3. **אֵל שַׁדַּי.** קשה להסביר מה ייצג המונח אל שדי. רעיון זה על אודות האל היה רעיון משולב אשר נגזר מן הלימוד בספר החוכמה של אמנמופ, כפי שזה הותאם על-ידי דוקטרינת אתון של אחנתון, וכפי שהושפע עוד מתורתו של מלכי-צדק אשר התגלמה במושג של אל עליון. ואולם, ככל שחלחל המושג אל שדי אל הדעת העברית, כך הוא נצבע לחלוטין באמונות המדבר על אודות יהוה.

96:1.6 (1053.4) אחד מרעיונות הדת השולטים בתקופה זו היה המושג המצרי על אודות ההשגחה העליונה, הלימוד אשר גרס כי השגשוג החומרי הינו גמול למשרת את אל שדי.

96:1.7 (1053.5) 4. **אֵל.** בתוככי בלבול המונחים וערפול המושגים הללו, מאמינים אדוקים רבים ניסו לסגוד בכֵּנות לכל הרעיונות המתפתחים הללו של אלוהיות, ונוצר הנוהג לכנות את האלוהות המשולבת הזו בשם אֵל. ומונח זה עדיין כלל כמה מאלילי הטבע של הבדווים.

96:1.8 (1053.6) 5. **אלוהים.** בכִּיש ובאוּר נשתמרו במשך זמן רב קבוצות שוּמֵריוֹת-כָּשדיות אשר לימדו מושג של שלושה-אלים-באחד, מושג אשר התבסס על המסורות מימיהם של אדם ומלכי-צדק. דוקטרינה זו הובאה למצרים, ושם סגדו לשילוש הזה תחת השם אלוהים, וביחיד – אלוה. אחדות זו של ריבוי אלים נלמדה בקרב קבוצות המורים הפילוסופים ממוצא עברי במצרים, ולאחר מכן על-ידי המורים באלכסנדריה, ורבים מיועציו של משה בזמן יציאת מצרים האמינו בשילוש הזה. ואולם, המושג של אלוהים השילוּשִי מעולם לא הפך לחלק אמיתי מן התיאולוגיה העברית, אלא רק לאחר שהעברים שהו תחת ההשפעה הפוליטית של הבבלים.

96:1.9 (1053.7) 6. **שמות שונים.** בני שֵם לא אהבו לקרוא בקול בשם אלוהיהם, ובשל כך נדרשו מעת לעת לכינויים שונים כדוגמת: רוח אלוהים, אדוני, מלאך אדוני, הכול יכול, העליון, אדוֹנַי, עתיק היומין, אדוני אלוהי ישראל, בורא השמים והארץ, קָרַיוֹת, יָהּ, יהוה צבאות ואבינו שבשמיים.

96:1.10 (1053.8) **יְהוָֹה** הינו מונח אשר השתמשו בו לאחרונה על-מנת לציין את המושג המושלם על אודות יְהוָֹה, אשר התפתח לבסוף מתוך התנסותם הארוכה של העברים. ואולם, השימוש בשם יְהוָֹה החל כאלף וחמש-מאות שנה לאחר ימיו של ישוע.

96:1.11 (1054.1) עד לסביבות שנת 2000 לפני הספירה היה הר סיני הר געש פעיל לסירוגין אשר התפרץ מעת לעת, וכך היה אפילו עד לזמן שבו שהו בני ישראל באזור זה. האש, העשן, והפיצוצים הרועמים, אשר נלוו להתפרצויותיו של הר הגעש הזה, הרשימו את הבדווים אשר סביב, הטילו עליהם מורא, וכן גרמו להם להתיירא עד מאוד מפני יהוה. רוח זו של הר חורב הפכה לאחר מכן לאל של העברים השֵמַיים, ובסופו של דבר הם האמינו כי הוא נעלה על כל האלים כולם.

96:1.12 (1054.2) במשך זמן רב סגדו הכנענים ליהוה, ואף כי רבים מן הקֵינים האמינו, מי פחות ומי יותר, באל עליון, אל העַל של דת שלם, המשיכו מרבית הכנענים לסגוד באופן רופף לאליליהם השבטיים הנושנים. הם לא היו מוכנים לנטוש לחלוטין את אליליהם הלאומיים לטובת אל בינלאומי, שלא לדבר על אל בין-פלנטארי. דעתם לא נטתה אל-עבר אלוהות אוניברסאלית, ולפיכך המשיכו השבטים הללו לסגוד לאליליהם השבטיים, לרבות יהוה ועגל הכסף והזהב אשר שימשו את רועי הצאן הבדווים כסמל לרוחו של הר הגעש, הר סיני.

96:1.13 (1054.3) אף-על-פי שהסורים סגדו לאליליהם, הם האמינו גם ביהוה של העברים, וכך אמרו נביאיהם למלך הסורי: "אֱלֹהֵי הָרִים אֱלֹהֵיהֶם, עַל-כֵּן, חָזְקוּ מִמֶּנּוּ; וְאוּלָם, נִלָּחֵם אִתָּם בַּמִּישׁוֹר, אִם לֹא נֶחֱזַק מֵהֶם."

96:1.14 (1054.4) ככל שהאדם מתקדם יותר בתרבותו, כך מוכפפים האלילים הנחותים יותר לאלוהות הנעלה; יופיטר הגדול משתמר אך ורק כקריאה. המונותאיסטים שומרים על אליליהם הנחותים בדמות רוחות, שדים, מוֹרוֹת, נימפות-ים, פיות, אוּרִיסְקִים, ננסים, בָּאנְשִׁי

ועין הרע. העברים חלפו דרך ההנותאיזם ובמשך זמן רב האמינו גם בקיומם של אלים אחרים פרט ליהוה, אך הם התחזקו בסברה כי אלילים זרים אלו כפופים ליהוה. הם הכירו בממשותו של האל כְּמוֹשׁ, אל המואבים, אך טענו כי הוא כפוף ליהוה.

96:1.15 (1054.5) הרעיון של יהוה התפתח באופן הנרחב ביותר מכל התאוריות האנושיות על אודות האל. ניתן להשוות את האבולוציה המדורגת שלו אך ורק עם המטמורפוזה שעבר מושג הבודהה באסיה, אשר לבסוף הובילה אל המושג של האוניברסאלי המוחלט, ממש כשם שהמושג של יהוה הוביל לבסוף לרעיון של האב האוניברסאלי. ואולם, עובדה היסטורית היא, וראוי להבין זאת, כי בעוד שהיהודים שינו את השקפותיהם על אודות האלוהות, מאליל השבט של הר חורב ועד לאב הבורא האוהב והרחום של הזמנים המאוחרים יותר, הם לא שינו את שמו; לכל אורך הדרך הם המשיכו לכנות את המושג המתפתח הזה של האלוהות בשם יהוה.

2. העמים השֵמִיים

96:2.1 (1054.6) השֵמיים של המזרח היו פרשים מאורגנים ומונהגים היטב אשר פלשו לאזוריו המזרחיים של הסהר הפורה ושם התאחדו עם הבבלים. הכשדים בסמוך לאוּר נמנו עם השמיים המזרחיים המתקדמים ביותר. הפֵּינִיקים היו קבוצה נעלה ומאורגנת היטב של שֵמיים מעורבים, אשר אחזה בחלקה המערבי של פלשתינה לאורך חופי הים התיכון. מבחינה גזעית נמנו השֵמיים על העמים הממוזגים ביותר באורנטיה, והם הכילו גורמי תורשה כמעט מכל תשעת גזעי העולם.

96:2.2 (1054.7) שוב ושוב לחמו הערבים השֵמיים על-מנת לחדור אל חלקה הצפוני של הארץ המובטחת, "ארץ זבת חלב ודבש", וכמעט בכל הפעמים הם נדחקו החוצה בידי השֵמיים הצפוניים ובידי החיתים, אשר היו מאורגנים ומתורבתים יותר. מאוחר יותר, בעיצומו של רעב חמור ויוצא-דופן בהיקפו, נכנס מספר גדול מן הבדווים הנוודים הללו למצרים, ושם הם

נשכרו כפועלים בעבודות הציבוריות של מצרים, וחוו התנסות מרה של שיעבוד למלאכת היומיום המפרכת של הפועלים הפשוטים והמנוצלים של עמק הנילוס.

96:2.3 (1055.1) רק לאחר ימיהם של מאקיוונטה מלכי-צדק ושל אברהם כונו שבטים שֶמיים מסוימים – בשל אמונותיהם הדתיות המובחנות – ילדי ישראל, ולאחר מכן העברים, היהודים ו"עם סגולה". אברהם לא היה אביהם הגזעי של כל העברים; הוא אפילו לא אביהם הקדמון של כל הבדווים השֶמיים אשר נישבו במצרים. אמת היא כי צאצאיו, בעת שיצאו ממצרים, היוו את הגרעין למה שלאחר מכן היה העם היהודי, ואולם רוב רובם של הגברים והנשים אשר שולבו אל תוך שבטי ישראל מעולם לא שהו במצרים. הם היו פשוט אחיהם הנוודים אשר בחרו ללכת אחר משה, בשעה שבני אברהם וחבריהם השֶמיים ממצרים עברו דרך צפון חצי האי ערב.

96:2.4 (1055.2) תורתו של מלכי-צדק – באשר לאל עליון, הגבוה ביותר וברית החסד האלוהי אשר ניתן בתמורה לאמונה – נשכחה כמעט לחלוטין בשעה ששועבדו במצרים העמים השֶמיים אשר היו עתידים להפוך תוך זמן קצר לאומה העברית. ואולם, לאורך תקופת השבי הזו שמרו הנוודים הערבים הללו על מסורת האמונה ביהוה כאליל הגזע שלהם.

96:2.5 (1055.3) למעלה ממאה שבטים ערביים נפרדים סגדו ליהוה, ולמעט הגוון של המושג אל עליון אשר נשתמר בקרב המעמדות המחונכים יותר של מצרַים, לרבות זה של הזן המצרי-עברי המעורב, הייתה דתם של העבדים העברים הפשוטים בבחינת גרסה מותאמת של הריטואל הנושן של הקסמים ושל הקורבנות אשר הוקרבו ליהוה.

3. משה אשר אין דומה לו

96:3.1 (1055.4) תחילת האבולוציה של המושגים והאידיאלים העבריים על אודות הבורא העליון, מתוארכים לימים שבהם עזבו השֶמיים את מצרים תחת הנהגתו של משה – המנהיג, המורה והמארגן הכביר. אמו השתייכה למשפחת המלוכה המצרית; אביו היה שֶמי ושימש

כקצין קישור בין הממשל לבין השבויים הבדווים. לפיכך ניחן משה באיכויות אשר נגזרו ממקורות גזעיים נעלים; מקורותיו היו כה ממוזגים, עד כי לא ניתן לסווגו תחת קבוצה גזעית כזו או אחרת. אילולא היה מטיפוס ממוזג מעין זה, לעולם הוא לא יכול היה להציג את אותה גמישות ואת אותו כושר הסתגלות יוצאי-דופן אשר אִפשרו לו לנהל את אותו ערב-רב מגוּוּן, אשר התחבר לבסוף תחת הנהגתו עם הבדווים השֶמיים אשר ברחו ממצרים אל מדבריות ערב.

96:3.2 (1055.5) חרף פיתוייה של תרבות ממלכת הנילוס, בחר משה לקשור את גורלו בזה של עַם אביו. בזמן שבו גיבש המארגן הכביר את תכניותיו לשחרור העַם של אביו, לא הייתה לשבויים הבדווים דת אשר הייתה ראויה להיקרא בשם הזה; הם חיו ללא מושג אמיתי של האל וללא כל תקווה בעולם.

96:3.3 (1055.6) אף מנהיג לא לקח על עצמו מעולם את המשימה לשנות ולרומם קבוצת בני-אדם נטושה, מושפלת, מיואשת ונבערת יותר מזו. ואולם, העבדים הללו נשאו בקרבם – בתוך הזנים אשר אותם ירשו – אפשרויות התפתחות רדומות, והיו בנמצא מספר מספיק של מנהיגים מחונכים, אשר אומנו בידי משה כהכנה ליום ההתקוממות ולניסיון להשתחרר לחופשי, ואלו היוו סגל מארגנים יעיל. האנשים הנעלים הללו הועסקו כמשגיחים על בני עמם; הם קיבלו חינוך כלשהו בשל ההשפעה אשר נודעה למשה אצל השליטים המצריים.

96:3.4 (1056.1) משה פעל על-מנת לשאת ולתת באופן דיפלומטי על שחרורם של אחיו השֶמיים. הוא ואחיו כרתו ברית עם מלך מצרים, לפיה ניתנה להם הרשות לעזוב בשלום את עמק הנילוס ולצאת אל מדבריות ערב. על-פי הברית הזאת, הם היו עתידים לקבל תשלום תמורת שירותם הממושך במצרים בדמות סחורות וסכום כסף צנוע. מצדם, הסכימו העברים לשמור על יחסי ידידות עם הפרעונים ולא להצטרף לשום ברית אשר כוונה כנגד מצרים. ואולם, המלך החליט לאחר מכן לסגת מן הברית הזו, והצדיק החלטתו זו בתירוץ שמרגליו חשפו גילויי חוסר-נאמנות בקרב העבדים הבדווים. הוא טען כי הם ביקשו להשתחרר במטרה לצאת אל המדבר ולארגן את הנוודים כנגד מצרַים.

96:3.5 (1056.2) אך משה לא אמר נואש; הוא המתין לשעת כושר, ותוך פחות משנה, כאשר כוחות הצבא המצריים היו עסוקים עד מאוד במגננה בו-זמנית כנגד מתקפה לובית חזקה

מדרום ופלישה ימית יוונית מצפון, הוציא המארגן הנועז הזה את בני עמו אל מחוץ למצרים בבריחה מדהימה באישון ליל. בריחה זו לחופשי תוכננה בקפדנות והוצאה אל הפועל במיומנות. והם נחלו הצלחה אף-על-פי שפרעה דלק בעקבותיהם בראש צבא מצרי קטן, צבא אשר חוסל כולו נוכח המגננה של הבורחים, והותיר מאחוריו שלל רב אשר העשיר את הונו של צבא העבדים הבורחים, בשעה שזה צעד אל עבר ארצות מולדתו אשר במדבר.

4. ההכרזה על יהוה

96:4.1 (1056.3) האבולוציה של תורת משה ורוממותה השפיעה על כמעט מחצית מן העולם, ועדיין היא עושה כן אפילו במאה העשרים. אף כי משה הבין את הפילוסופיה הדתית המצרית המתקדמת יותר, העבדים הבדווים ידעו אך מעט על אודות הלימוד הזה, אך הם לעולם לא שכחו את אלוהי הר חורב, זה אשר אבותיהם כינו בשם יהוה.

96:4.2 (1056.4) משה שמע על תורתו של מאקיוונטה מלכי-צדק הן מאביו והן מאמו, והעובדה ששניהם חלקו אמונות דתיות משותפות מהווה הסבר לזיווג הבלתי-שגרתי בין אישה ממעמד המלוכה ואדם מגזע השבויים. חתנו של משה היה קֵיני אשר סגד לאל עליון, אך הוריו של המשחרר האמינו באל שדי, ולפיכך חונך משה כמאמין באל שדי; הודות להשפעת חתנו הוא הפך למאמין באל עליון; ועד לזמן שבו חנו העברים מסביב להר סיני – לאחר בריחתם ממצרים – הוא כבר גיבש מושג חדש ומורחב של האלוהות (מושג אשר נגזר מכלל אמונותיו הקודמות), ובתבונתו הוא החליט להכריז על המושג הזה בפני עמו כהרחבה של מושג אליל השבט הנושן שלהם, יהוה.

96:4.3 (1056.5) משה ניסה ללמד את הבדווים הללו את הרעיון של אל עליון, אך עוד בטרם עזב את מצרים השתכנע כי הם לעולם לא יוכלו להבין את הדוקטרינה הזו במלואה. לפיכך הוא החליט בכוונה תחילה להתפשר ולאמץ את אליל השבט מן המדבר כאל האחד והיחיד עבור חסידיו. משה לא לימד באופן ספציפי כי לעמים ולאומות אחרות אין אלים אחרים, אך הוא טען בתוקף כי יהוה מצוי מעל לכולם, ובמיוחד עבור העברים. תמיד הקשתה עליו

המגבלה המוזרה אשר נגרמה בשל הניסיון להציג בפני העבדים הנבערים הללו רעיון חדש וגבוה יותר של האלוהות, במסווה של המונח הנושן על אודות יהוה, אותו תמיד סימל עגל הזהב של השבטים הבדווים.

96:4.4 (1056.6) העובדה שיהוה היה האל של העברים הנסים ממצרים משמשת הסבר לשהותם הממושכת לפני הר סיני, ותשובה לשאלה מדוע קיבלו שם את עשרת הדברות אשר עליהם הכריז משה בשם יהוה, אל חורב. הטקסים הדתיים של הפולחן החדש והמתפתח של הדת העברית, המשיכו להשתכלל במשך השהות הממושכת הזו לפני הר סיני.

96:4.5 (1057.1) דומה כי משה מעולם לא היה מצליח לכונן פולחן טקסי מתקדם-יחסית זה, וכן לשמור על חסידיו כמקשה אחת לאורך רבע מאה, אלמלא התפרץ הר חורב באלימות במהלך השבוע השלישי לשהותם למרגלותיו למטרות פולחן. "הר יהוה נאכל באש, ויעל עשנו כעשן הכבשן, ויחרד כל ההר מאוד." באורו של המחזה המרעיש הזה, אין לתמוה על כך שמשה הצליח לשכנע את אחיו כי אלוהיהם הינו אל "גיבור, נורא, אש אוכלה, מטיל אימה וכל-יכול."

96:4.6 (1057.2) משה הכריז כי יהוה הינו אדוני אלוהי ישראל אשר אימץ את העברים כעמו הנבחר; משה עסק בבנייתה של אומה חדשה ובחוכמתו הפך את תורתו הדתית ללאומנית, באומרו לחסידיו כי יהוה הינו אדון אשר קשה לרצותו, "אל קנאי." ואף-על-פי-כן, הוא ביקש להרחיב את מושגיהם על אודות האלוהיות בשעה שלימד אותם כי יהוה הינו "אלוהי הרוחות לכל בשר", וכאשר אמר "מְעֹנָה אֱלוֹהֵי קֶדֶם, וּמִתַּחַת זְרֹעֹת עוֹלָם." משה לימד כי יהוה הינו אל שומר-ברית; וכי הוא "לֹא יַרְפְּךָ וְלֹא יַשְׁחִיתֶךָ, וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת בְּרִית אֲבֹתֶיךָ, אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם."

96:4.7 (1057.3) משה עשה מאמץ עילאי על-מנת לרומם את יהוה למעמד הראוי של אלוהות עליונה כאשר הציגו כ"אל אמונה ואין עוול, צדיק וישר בכל דרכיו." ועדיין, למרות התורה המרוממת הזו, נוכח הבנתם המוגבלת של חסידיו הוא נאלץ לדבר על האל כעל הוויה בדמות אדם, כישות הנתונה להתקפי כעס, זעם וקשיחות, ואפילו כעל אל נוקם ונוטר המושפע בקלות ממנהגו של האדם.

96:4.8 (1057.4) תחת תורתו של משה הפך אל הטבע השבטי הזה, יהוה, לאדוני אלוהי ישראל, זה אשר הלך אחריהם אל החרבה ואפילו אל הגלות, שם הפך לאל של כל העמים כולם. שביים המאוחר יותר של היהודים בבבל שחרר לבסוף את המושג המתפתח של יהוה כך שיוכל לקבל על עצמו את התפקיד המונותאיסטי של אל האומות כולן.

96:4.9 (1057.5) התכונה הייחודית והמדהימה ביותר בהיסטוריה הדתית של העברים נוגעת להתפתחות הרציפה הזו במושג האלוהות, החל מן האל הפרימיטיבי של הר חורב ומעלה, דרך תורותיהם העוקבות של מנהיגיהם הרוחניים, ועד לרמת ההתפתחות הגבוהה המתוארת בדוקטרינות האלוהות של יְשַׁעְיָהוּ, אשר הטיף לאותו מושג נפלא של האב הבורא הרחום והאוהב.

5. תורתו של משה

96:5.1 (1057.6) משה גילם שילוב יוצא-דופן של מנהיג צבאי, מארגן חברתי ומורה של דת. הוא היה המורה והמנהיג האחד החשוב ביותר בעולם בין תקופתו של מאקיוונטה לזו של ישוע. משה ניסה להכניס בקרב בני ישראל שינויים רבים שעל אודותיהם לא קיים רישום. במהלך תקופת חייו של אדם אחד הוא הוציא את האספסוף הרב-לשוני המכונה עברים מעבדות ומנוודות בלתי-מתורבתת לחירות, בעודו מניח את היסודות להולדתה המאוחרת יותר של אומה ולהנצחתו של גזע.

96:5.2 (1057.7) כה מעט נרשם על עבודתו הכבירה של משה הואיל ולעברים לא הייתה שפה כתובה בזמן יציאת מצרים. התיאורים על אודות זמנו ופועלו של משה נגזרו ממסורות אשר נשתמרו למעלה מאלף שנה לאחר מותו של המנהיג הגדול.

96:5.3 (1058.1) הרבה מן ההתקדמות הדתית של משה, מעל ומעבר לדתם של המצרים ושל העמים הסובבים בלבנט, התרחשה בזכות המסורות הקֵינִיוֹת מתקופתו של מלכי-צדק. בלעדי הלימוד אשר לימד מקיוואנטה את אברהם ואת בני-זמנו, היו העברים יוצאים ממצרים בחשכה נטולת תקווה. משה וחתנו, יתרו, קיבצו את שרידי המסורות מימי מלכי-צדק,

והתורות האלה, בנוסף ללימודם של המצרים, הנחו את משה בשעה שיצר את הדת ואת הפולחן המשופרים של בני ישראל. משה היה איש ארגון; הוא בחר את המיטב מן הדת ומן המוסכמות של מצרים ושל פלשתינה, ובעת שחיבר את המנהגים הללו עם המסורות מתורת מלכי-צדק, הוא ארגן את מערכת הפולחן הטקסית של העברים.

96:5.4 (1058.2) משה האמין בהשגחה העליונה; הוא הושפע עד מאוד מן הדוקטרינות המצריות על השליטה העל-טבעית בנילוס ובאתני הטבע האחרים. הייתה לו ראייה נרחבת של האל, אך הוא היה כן לחלוטין בשעה שלימד את העברים כי אם יצייתו לאל, "הוא יאהב, יברך וירבה את פרי בטנכם ופרי אדמתכם – דגן, תירוש יצהר וצאן. ברוכים תהיו מכל העמים; והסיר יהוה מכם כל חולי וכל מַדְוֵי מצרים הרעים." והוא אף אמר כך: "וְנָכַרְתָּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, כִּי הוּא הַנֹּתֵן לְךָ כֹּחַ לַעֲשׂוֹת חָיִל." "וְהַעֲבַטְתָּ גּוֹיִם רַבִּים, וְאַתָּה לֹא תַעֲבֹט; וּמָשַׁלְתָּ בְּגוֹיִם רַבִּים, וּבְךָ לֹא יִמְשֹׁלוּ."

96:5.5 (1058.3) ואולם, מצער היה להתבונן בדעתו הכבירה של משה המנסה להתאים את המושג הנשגב של אל עליון, הגבוה ביותר, אל הבנתם הנבערת של העברים אשר לא ידעו קרוא וכתוב. בפני אסיפת המנהיגים הוא הרְעים בקולו, "יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים; וְאֵין עוֹד מִלְּבַדּוֹ"; זאת בעוד שבפני הציבור הכללי המעורב הוא הכריז, "מִי כָמֹכָה בָּאֵלִים יְהוָה?" משה עמד באומץ, ובהצלחה חלקית, אל מול הפָּטִישים ואל מול עבודת האלילים בשעה שהכריז, "כִּי לֹא רְאִיתֶם כָּל תְּמוּנָה בְּיוֹם דִּבֶּר יְהוָה אֲלֵיכֶם בְּחֹרֵב מִתּוֹךְ הָאֵשׁ." הוא גם אסר על יצירת תמונות מכל סוג שהוא.

96:5.6 (1058.4) משה חשש להטיף לחסדו של יהוה, והעדיף להטיל על עמו מורא מפחד משפטו של האל. זאת באומרו: "יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים, וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים, הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא, אֲשֶׁר לֹא יִשָּׂא פָּנִים." ושוב הוא ניסה להשתלט על החמולות הסוערות כאשר הכריז כי "ינגפכם אלוהיכם, אם לא תשמעון אליו; והיה כי שמוע תשמעו אל דברו, ירפאכם ויחייכם." ואולם, משה לימד את השבטים הללו כי הם יהפכו לעם הסגולה של האל אך ורק בתנאי "שישמרו כל מצוותיו וחוקותיו."

96:5.7 (1058.5) במהלך הימים המוקדמים הללו, למדו העברים אך מעט על אודות רחמי האל. הם למדו על האל כ"אל שדי; אדוני איש מלחמה, אל עזוז, נאדר כוח, מנתץ אויביו לרסיסים." "כִּי יְהוָה אֱלוֹהֶיךָ מִתְהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מַחֲנֶךָ, לְהַצִּילְךָ." בני ישראל חשבו על אלוהיהם כעל אל אשר אוהב אותם, אך גם כעל אל אשר "חיזק את לב פרעה" ואשר "קילל את אויביהם."

96:5.8 (1058.6) אף-על-פי שלרגעים משה הציג בפני בני ישראל הצצות חטופות אל אלוהות אוניברסאלית ומיטיבה, ככלל היה המושג היומיומי שלהם על אודות יהוה כזה של אל טוב אך במעט מאלילי השבט של העמים הסובבים. המושג שלהם על אודות האל היה פרימיטיבי, גס ואנתרופומורפי; עת הלך משה לעולמו, השבטים הבדויים הללו מיהרו לחזור לרעיונות הברבריים-למחצה על אודות אלילי חורב ואלֵי המדבר הנושנים שלהם. עד מהרה נעלם מן העין המבט הנשגב, המורחב, של האל אשר אותו הציג משה מפעם לפעם בפני מנהיגיו, בעוד שרוב האנשים חזרו אל פולחן הפֶּטיש של עגלי הזהב, אשר סימלו עבור רועי הצאן הפלשתינים את יהוה.

96:5.9 (1059.1) כאשר מסר משה לידי יהושע את הפיקוד על העברים, הוא כבר אסף אליו אלפים מצאצאיהם המקבילים של אברהם, נחור, לוט ושל אחרים מן השבטים המקורבים, וגיבש אותם לכדי אומת לוחמים כפריים, אשר הייתה מסוגלת לכלכל את עצמה ואף לנהל את עצמה באופן חלקי.

6. מושג האל לאחר מות משה

96:6.1 (1059.2) עם מותו של משה הידרדר במהירות המושג הנשגב שלו על אודות יהוה. אף כי יהושע ומנהיגי ישראל המשיכו להאמין במסורות של משה על אודות אל כל-יודע, מיטיב וכל-יכול, פשוטי העם חזרו במהירות לרעיון הישן יותר, המדברי, של יהוה. והסחף הנסוג

הזה במושג האלוהות המשיך והתעצם תחת שלטונם העוקב של השיח'ים השבטיים השונים, המכונים שופטים.

96:6.2 (1059.3) הקסם שבאישיותו יוצאת הדופן של משה שמר בלבבות חסידיו על ההשראה של מושג הולך ומתרחב של האל; ואולם, כאשר הם הגיעו אל אדמותיה הפוריות של פלשתינה, הם התפתחו במהירות מרועי צאן נוודים לכדי חקלאים מבוססים ובמידת-מה גם רגועים. והתפתחות זו במנהגי חייהם, כמו גם השינוי בנקודת השקפתם הדתית, תבעו שינוי מוחלט כמעט באופי המשגתם את טיב אלוהיהם, יהוה. במהלך התקופה של תחילת ההתמרה של אל מדבר סיני הקפדן, הגס, התובעני והרועם לכדי המושג אשר הופיע לאחר מכן של אל של אהבה, צדק ורחמים, העברים כמעט ואיבדו לחלוטין את הקשר ללימוד הנשגב של משה. והם היו קרובים מאוד לאיבוד כל קשר למונותאיזם; הם כמעט ואיבדו את ההזדמנות להפוך לַעם אשר ישמש כחוליה חיונית בהתפתחותה הרוחנית של אורנטיה, הקבוצה אשר תשמֵר את תורת מלכי-צדק על אודות אל אחד עד לזמנים שבהם יתגשם בגוף בן של מתת לאותו אב, אבי הכול.

96:6.3 (1059.4) יהושע ניסה נואשות לשמֵר את המושג על אודות יהוה עליון בדעתם של השבטים, והביא לידי ההכרזה: "כַּאֲשֶׁר הָיִיתִי עִם מֹשֶׁה אֶהְיֶה עִמָּךְ; לֹא אַרְפְּךָ וְלֹא אֶעֶזָבֶךָּ." יהושע ראה לנכון להטיף בנוקשות לבני עמו חסרי האמונה, אלו אשר היו נכונים לחזור ולהאמין בדתם הישנה והילידית, אך לא לצעוד קדימה בדת האמונה והיושרה. עיקר המשקל בלימודו של יהושע הושם על: "יְהוָה אֱלֹהִים קְדֹשִׁים הוּא; אֵל קַנּוֹא הוּא; לֹא יִשָּׂא לְפִשְׁעֲכֶם וּלְחַטֹּאוֹתֵיכֶם." המושג הגבוה ביותר של תקופה זו צייר את יהוה כ"אל של כוח, משפט וצדק."

96:6.4 (1059.5) ואולם, אפילו בתקופה חשוכה זו קם מפעם לפעם מורה בודד אשר הטיף למושג האלוהיות של משה: "פשעתם ולא תוכלו לעבוד את יהוה, כי אלוהים קדושים הוא." "הַאֱנוֹשׁ מֵאֱלוֹהַּ יִצְדָּק? אִם מֵעֹשֵׂהוּ יִטְהַר גָּבֶר?" "הַחֵקֶר אֱלוֹהַּ תִּמְצָא? אִם עַד תַּכְלִית שַׁדַּי תִּמְצָא? הֶן אֵל שַׁגִּיא, וְלֹא נֵדָע. שַׁדַּי לֹא מְצָאנֻהוּ."

7. ספר תהילים וספר איוב

96:7.1 (1060.1) תחת הנהגת השייח'ים והכוהנים שלהם, התבססו העברים במידת מה בפלשתינה. אך במהרה הם חזרו לאמונות המדבר החשוכות, והזדהמו במנהגי הדת המתקדמים פחות של הכנענים. הם הפכו להיות עובדי אלילים ומופקרים, והרעיון שלהם על אודות האלוהות נפל לרמה נמוכה בהרבה מזו של המושגים המצריים והמסופוטמיים על אודות האל, מושגים אשר נשתמרו בקרב קבוצות מסוימות של שרידי שלם, ואשר נרשמו בכמה ממזמורי התהילים ובספר המכונה ספר איוב.

96:7.2 (1060.2) מזמורי התהילים חוברו בידי תריסר מחברים ויותר; רבים מהם נכתבו בידי מורים ממצרים וממסופוטמיה. בתקופה הזו, בשעה שבלבנט סגדו לאלילי הטבע, מספר ניכר של אנשים עדיין האמינו בעליונותו של אל עליון, העליון.

96:7.3 (1060.3) שום אוסף של כתבי קודש איננו משתווה לספר תהילים בביטויי עושר-המסירות, וברעיונות מעוררי ההשראה על אודות האל שבו. והיה זה מועיל ביותר אילו – בעת העיון בלקט ספרות הפולחן המופלא הזה – ניתן היה להתייחס למקור ולזמן של כל מזמור נפרד של הלל ושל שבח, מתוך ידיעה כי שום אוסף אחר אינו משתרע על-פני תקופת זמן כה ממושכת. ספר תהילים מהווה סיכום של המושגים המשתנים על אודות האל, כפי שהחזיקו בהם מאמיניה של דת שָׁלֵם ברחבי הלבנט, והוא משתרע על-פני כל התקופה למן אמנמופ ועד לישעיהו. במזמורים מתואר האל בכל השלבים שבהם נהגה, למן הרעיון הגס של אליל שבט ועד לאידיאל המורחב עד מאוד של העברים המאוחרים יותר, לפיו יהוה מתואר כשליט אוהב וכאַב רחמן.

96:7.4 (1060.4) וכאשר מתייחסים אליה כך, מהווה קבוצת מזמורי התהילים הללו את האוסף הערכי והמועיל ביותר של רגשות-מסירות אשר קובץ אי-פעם על-ידי האדם עד לימי המאה

העשרים. רוח הסגידה השורה על אוסף מזמורים זה מתעלה מעל לזאת של כל ספרי הקודש האחרים בעולם.

96:7.5 (1060.5) התמונה המגוונת של אלוהות המוצגת בספר איוב הינה תוצאת עבודתם של יותר מתריסר מורי דת במסופוטמיה לאורך תקופה של כמעט שלוש-מאות שנה. וכאשר תקראו את המושג המרומם של אלוהיות המצוי באוסף זה של אמונות מסופוטמיות, תגיעו למסקנה כי בעת שפלשתינה הייתה שרויה בימיה החשוכים, נשתמר הרעיון של אל אמת באופן המיטבי בסביבת אור כשדים.

96:7.6 (1060.6) בפלשתינה נתפשו לעיתים קרובות חוכמתו ומציאותו-בכל של האל, ואולם, רק לעיתים רחוקות נתפשו אהבתו וחסדו. יהוה של אותם ימים היה "שולח רוחות רעות לבעת את לב אויביו"; הוא מברך בשפע את ילדיו הצייתנים שלו עצמו, בעודו מקלל את כל השאר וממטיר עליהם מכות. "הוּא לוֹכֵד חֲכָמִים בְּעָרְמָם; וַעֲצַת נִפְתָּלִים נָמְהָרָה."

96:7.7 (1060.7) רק באור עלה קול זעקה אל חסד האל, באומרו: "יֶעְתַּר אֶל אֱלוֹהַּ וַיִּרְצֵהוּ, וַיַּרְא פָּנָיו בִּתְרוּעָה, וַיָּשֶׁב לֶאֱנוֹשׁ צִדְקָתוֹ." וכך הטיפו באור לגאולה, לחסד-אלוה, באמונה: "פְּנֵי שִׁפְטָיהָ יְכַסֶּה וַיֹּאמֶר, 'פְּדָעֵהוּ מֵרֶדֶת שָׁחַת, מָצָאתִי כֹפֶר.' ואם יאמרו, 'חָטָאתִי וְיָשָׁר הֶעֱוֵיתִי וְלֹא שָׁוָה לִי.' יפדה האל נפשו מעבור בשָׁחַת, ואור יראה." מאז ימיו של מלכי-צדק לא נשמע ברחבי הלבנט מסר כה צלול וברור על גאולת האדם כמות הלימוד יוצא הדופן הזה של אֱלִיהוּא, נביא אור וכוהן למאמיני שלם, כלומר אלו אשר שרדו מן המושבה הנושנה של מלכי-צדק במסופוטמיה.

96:7.8 (1061.1) וכך שמרו שרידי המיסיונרים של שלם במסופוטמיה על אוֹר האמת במשך תקופת חוסר-הארגון של עם העברים, עד להופעתו של הראשון בשורה ארוכה של מורים בישראל, אשר לא פסקו מלבנות, מושג על-גבי מושג, עד אשר הגיעו להכרה באידיאל של אבי הכול האוניברסאלי והבורא, הכרה אשר הינה בבחינת פסגת האבולוציה של המושג יהוה.

96:7.9 (1061.2) [הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

מסמך 97

האבולוציה במושג האל בקרב העברים

97:0.1 (1062.1) המנהיגים הרוחניים של העברים עשו את מה שאיש לפניהם לא הצליח לעשות – הם הפכו את מושג האל שלהם לבלתי-אנתרופומורפי, וזאת מבלי שהפכו אותו למושג מופשט של אלוהות הנהיר אך ורק לפילוסופים. אפילו פשוטי העם יכולים היו להתייחס אל המושג הבשל של יהוה כְּאַב, אם לא של היחיד, אז לכל הפחות כאבי הגזע.

97:0.2 (1062.2) המושג על אודות אישיותו של האל, בעודו נלמד בבהירות בשלם בימיו של מלכי-צדק, היה מעורפל ועמום בימי יציאת מצרים, ובדעת העברית הוא התפתח אך בהדרגה, מדור לדור, בתגובה ללימוד של המנהיגים הרוחניים. התפישה של אישיותו של יהוה הייתה הרבה יותר רציפה בהתפתחותה המדורגת מאשר זו של תכונות אחרות ורבות של האלוהיות. ממשה ועד מלאכי, התרחשה בדעת העברית צמיחה רעיונית רציפה כמעט באשר לאישיותו של האל, ומושג זה רומם והואדר לבסוף באמצעות לימודו של ישוע על האב שבשמים.

1. שמואל – הראשון בנביאי ישראל

97:1.1 (1062.3) במהרה למדו השֹׁיחִ'ים העבריים, בעקבות הלחץ העוין מצד העמים הסובבים אותם בפלשתינה, כי הם לא יוכלו לקוות לשרוד, אלא אם כן יאגדו את הארגונים השבטיים

לכדי ממשל מרכזי. והריכוז הזה של הסמכות המנהלית העניקה לשמואל הזדמנות טובה יותר לפעול כמורה וכרפורמטור.

97:1.2 (1062.4) שמואל הגיח מקרב שורה ארוכה של מורי שָׁלֵם אשר התמידו בשימור אמיתותיו של מלכי-צדק כחלק ממנהגי הפולחן שלהם. מורה זה היה אדם איתן והחלטי. אך ורק בשל מסירותו הגדולה, בצירוף נחישותו יוצאת-הדופן, הוא הצליח לעמוד בהתנגדות הכוללת-כמעט, שבה נתקל בשעה שהחל להפנות את כלל עם ישראל בחזרה אל פולחן יהוה העליון מימי משה. ואפילו אז הוא נחל הצלחה חלקית בלבד; הוא הצליח להחזיר לעבודת המושג הגבוה יותר של יהוה אך ורק את המחצית האינטליגנטית יותר של העברים; המחצית השנייה המשיכה לסגוד לאלילי השבט של הארץ ולמושג הנחות של יהוה.

97:1.3 (1062.5) שמואל היה טיפוס קשוח ותכליתי, רפורמטור מעשי אשר היה מסוגל ללכת עם חבריו ולחסל תריסר מקדשי בעל ביום אחד. ההתקדמות אשר עשה הייתה הודות לכוח כפייה גרידא; הוא הטיף אך מעט, לימד עוד פחות, אך הוא אכן פעל. יום אחד הוא לעג לכוהן בעל; למחרת הוא קרע לגזרים מלך שבוי. הוא האמין באדיקות באל אחד, והיה לו מושג ברור על אודות אותו אל כבורא השמים והארץ: "כִּי לַיהוָה מְצֻקֵי אֶרֶץ, וַיָּשֶׁת עֲלֵיהֶם תֵּבֵל."

97:1.4 (1063.1) ואולם, תרומתו הגדולה ביותר של שמואל להתפתחות מושג האלוהות הייתה הכרזתו הצלולה כי יהוה הינו בלתי-משתנה, ולנצח מגלם הוא במהימנות את אותן מושלמות ואלוהיות. בימים ההם נתפש יהוה כאל הנוטה להתקפי קנאה, אשר תמיד מצר על מעשיו; ואילו כעת, לראשונה מאז יצאו בני ישראל ממצרים, הם שמעו את המילים המבהילות האלה, "נֶצַח יִשְׂרָאֵל לֹא יְשַׁקֵּר וְלֹא יִנָּחֵם, כִּי לֹא אָדָם הוּא לְהִינָּחֵם." הוא הטיף ליציבות ביחסים עם האלוהיות. שמואל שב וחזר על דבר הברית של מלכי-צדק עם אברהם, והכריז כי אדוני אלוהי ישראל הינו המקור לכל האמת, היציבות והקביעות. העברים תמיד ראו את אלוהיהם כאדם, כסופרמן וכרוח מרוממת ממקור לא-נודע; ואולם, כעת, הם שמעו על מי שהייתה פעם רוח חורב, המואדרת לרמה של אל **בלתי-משתנה** של מושלמות כבורא. שמואל סייע למושג המתפתח של האל להעפיל לגבהים המצויים מעל לדעתם המשתנה של בני האדם ולתהפוכות הקיום האנושי. על-פי תורתו, אלוהי העברים החל להעפיל מרעיון מן הסדר של אלילי השבט לעבר האידיאל של בורא כל-יכול ובלתי-משתנה, **והממונה** על הבריאה בכללותה.

(1063.2) 97:1.5 והוא חזר והטיף את דבר כנותו של האל, ועל כך שהוא נאמן ושומר על בריתו. כה אמר שמואל: "כִּי לֹא יִטֹּשׁ יְהוָה אֶת עַמּוֹ." "כִּי בְרִית עוֹלָם שָׂם לָנוּ עֲרוּכָה בַכֹּל וּשְׁמוּרָה." וכך, ברחבי פלשתינה נשמעה הקריאה לחזור לעבודת יהוה העליון. והמורה הנמרץ הזה המשיך והטיף, "עַל כֵּן גָּדַלְתָּ, יְהוָה אֱלֹהִים, כִּי אֵין כָּמוֹךָ, וְאֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ."

(1063.3) 97:1.6 עד אז מדדו העברים את חסדו של יהוה בעיקר במונחים של שגשוג חומרי. בני ישראל חוו הלם גדול, והדבר כמעט ועלה לשמואל בחייו, כאשר העז להכריז: "יְהוָה מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׁיר, מַשְׁפִּיל אַף מְרוֹמֵם. מֵקִים מֵעָפָר דָּל, מֵאַשְׁפֹּת יָרִים אֶבְיוֹן, לְהוֹשִׁיב עִם נְדִיבִים וְכִסֵּא כָבוֹד יַנְחִלֵם." מאז משה לא הוכרזו הבטחות מעודדות שכאלה עבור פשוטי העם וחסרי המזל, ואלפים מקרב העניים המיואשים החלו לקוות שיוכלו לשפר את מעמדם הרוחני.

(1063.4) 97:1.7 ואולם, שמואל לא התקדם הרבה מעבר למושג של אליל שבטי. הוא הכריז על יהוה כעל הבורא של כל בני האדם, אך גם כעל אל אשר עיקר עניינו נתון לעברים, העם הנבחר שלו. ואפילו כך, האל שוב הוצג, כבימיו של משה, כאלוהות קדושה וישרה. "אֵין קָדוֹשׁ כַּיהוָה, כִּי אֵין בִּלְתֶּךָ. מִי כָמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ?"

(1063.5) 97:1.8 בחלוף השנים התקדם המנהיג המזדקן בהבנתו את האל, ולפיכך קרא: "כִּי אֵל דֵּעוֹת יְהוָה, וְלוֹ נִתְכְּנוּ עֲלִלוֹת. יְהוָה יָדִין אַפְסֵי אָרֶץ, עִם חָסִיד יִתְחַסָּד, עִם תָּמִים יִתַּמָּם." וכאן מתגלֶה אפילו שחר החסד, אף כי הוא מוגבל לאלו אשר מגלים חסד בעצמם. לאחר מכן, בעת מצוקה, הוא התקדם צעד נוסף כאשר דחק בעמו: "נִפְלָה נָּא בְיַד יְהוָה כִּי רַבִּים רַחֲמָו." "כִּי אֵין לַיְהוָה עַצּוֹר, לְהוֹשִׁיעַ בְּרַב אוֹ בִמְעָט."

(1063.6) 97:1.9 והתפתחות הדרגתית זו של המושג על אודות אופיו של יהוה המשיכה תחת הסעד של ממשיכי דרכו של שמואל. הם ניסו להציג את יהוה כאל שומר ברית, אך היו רחוקים מלדבוק בקצב שאותו הכתיב שמואל; הם כשלו בניסיון לפתח את רעיון החסד של האל אשר הגה שמואל בערוב ימיו. החלה נסיגה מתמדת חזרה אל עבר ההכרה באלים אחרים, אף כי נטען כי יהוה עומד מעל כולם. "לְךָ יְהוָה הַמַּמְלָכָה, לְךָ הַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ."

(1064.1) 97:1.10 הרעיון המרכזי בתקופה זו היה כוח אלוהי; נביאי התקופה הטיפו לדת אשר נועדה להושיב את המלך על כס המלוכה של העברים. "לְךָ יְהוָה הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת,

וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד. וּבְיָדְךָ כֹּחַ וּגְבוּרָה, וּבְיָדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לַכֹּל." וזה היה מעמדו של מושג האל בימיו של שמואל ושל ממשיכי דרכו המידיים.

2. אליהו ואלישע

97:2.1 (1064.2) במאה העשירית לפני ישוע התפצלה האומה העברית לשתי ממלכות. בשתי החטיבות הפוליטיות האלה ניסו מורים רבים של אמת לעצור את נחשול התגובה של ההתנוונות הרוחנית אשר אחזה בהן, ואשר המשיך לזרוע הרס לאחר מלחמת ההיפרדות. ואולם, מאמצים אלו לקידומה של הדת העברית לא נשאו פרי, עד אשר החל ללמד לוחם הצדק הנחוש והעשוי לבלי חת, אליהו. אליהו השיב לממלכה הצפונית מושג של אל אשר השתווה לזה אשר שרר בימי שמואל. לאליהו הייתה אך הזדמנות קלושה להציג מושג מתקדם יותר של האל; כשמואל לפניו, הוא היה עסוק בחיסולם של מקדשי הבעל ובהריסתם של אלילי שווא. והוא ערך את הרפורמות שלו אל מול התנגדותו של מלך עובד אלילים; משימתו הייתה עצומה וקשה אפילו מזו אשר עמדה בפני שמואל.

97:2.2 (1064.3) כאשר נקרא אליהו לעזוב, תפש את מקומו עמיתו הנאמן אלישע, והודות לסיוע רב-ערך מצד מִיכָיְהוּ – אשר לא נודע היטב ברבים – שמר בחיים את אור האמת בפלשתינה.

97:2.3 (1064.4) ואולם, לא היו אלה זמנים של התקדמות במושג האלוהות. העברים לא העפילו אפילו לאידיאל של משה. תקופתם של אליהו ואלישע הסתיימה עם חזרתם של בני המעמדות הטובים יותר לעבוד את יהוה העליון, ורעיון הבורא האוניברסאלי שב לסביבות המצב שבו הניח אותו שמואל.

3. יהוה ובעל

(1064.5) 97:3.1 המחלוקת הממושכת בין המאמינים ביהוה לבין חסידי הבעל הייתה בבחינת מאבק סוציו-אקונומי בין אידיאולוגיות שונות יותר מאשר שוני באמונות דתיות.

(1064.6) 97:3.2 תושבי פלשתינה היו חלוקים באשר לגישתם כלפי הבעלות הפרטית על הקרקע. השבטים הדרומיים, או הנוודים, הערבים (חסידי יהוה) ראו בקרקע דבר אשר לא ניתן להעבירו – מתת אלוה לחמולה. הם טענו כי לא ניתן למכור או למשכן קרקע. "כֹּה אָמַר יְהוָה, וְהָאָרֶץ לֹא תִימָּכֵר לְעוֹלָמִים, כִּי לִי הָאָרֶץ."

(1064.7) 97:3.3 הכנענים המבוססים יותר בצפון (חסידי הבעל) קנו, מכרו ומשכנו את אדמותיהם בחופשיות. המילה בעל מתייחסת למושג 'בעלים'. כת הבעל התבססה על שתי דוקטרינות עיקריות: ראשית, מתן תוקף להעברת קניין, לחוזים ולבריתות – הזכות לקנות ולמכור קרקע. ושנית, הבעל היה אמור לשלוח גשמים – הוא היה אל פוריות האדמה. ויבול מוצלח היה תלוי בהשפעת טובה מצדו. הכת עסקה בעיקר בענייני **אדמה,** בקניין שלה ובפוריותה.

(1065.1) 97:3.4 ככלל, חסידיו של בעל היו בעליהם של בתים, אדמות ועבדים. הם היו בעלי הרכוש האריסטוקרטיים והתגוררו בערים. לכל בעל היה מקום קדוש, מסדר כוהנים ואת ה"נשים הקדושות", הזונות לשם פולחן.

(1065.2) 97:3.5 העימותים המרים בין גישות הכנענים לבין גישות העברים בנושאים החברתיים, הכלכליים, המוסריים והדתיים נבעו מן ההבדל הבסיסי הזה. המחלוקת הסוציו-אקונומית הזו לא הפכה במובחן לנושא דתי עד לימי אליהו. החל מימיו של הנביא התוקפני הזה, נסב המאבק ביתר שאת על נושאי הדת – יהוה נגד בעל – והוא הסתיים בניצחונו של יהוה, ובדחיפה אשר הגיעה לאחר מכן אל עבר המונותאיזם.

(1065.3) 97:3.6 אליהו הסיט את המחלוקת בין יהוה לבין הבעל מנושאים הקשורים לקרקע להיבטיהן הדתיים של האידיאולוגיות של העברים ושל הכנענים. כאשר רצח אחאב את בני נָבוֹת, מתוך מזימה לנכֵס לעצמו את אדמותיהם, הפך אליהו את המוסכמות הנושנות על אודות הקרקע לנושא מוסרי ויצא במתקפה נמרצת כנגד חסידי בעל. הייתה זו גם מלחמה של אנשי הכפר כנגד שליטתם של שוכני הערים. יהוה הפך לאלוהים בעיקר תחת אליהו. הנביא החל

את דרכו כמחולל רפורמות אגרריות וסיים אותה כמרומם האלוהות. היו בעלים רבים, אך רק יהוה **אחד** — המונותאיזם ניצח את הפוליתאיזם.

4. עמוס והושע

97:4.1 (1065.4) עמוס, אשר הופיע מן הגבעות שבדרום על-מנת להוקיע את הפשע, את השכרות, הדיכוי וחוסר המוסריות של שבטי הצפון, היה זה אשר עשה צעד גדול במעבר מאליל השבט – האל לו סגדו במשך זמן ממושך כל-כך באמצעות קורבנות וטקסים, יהוה של העברים בתקופות קודמות – לאל אשר מעניש על הפשע ועל חוסר המוסריות אפילו את בני עמו שלו. מאז ימיו של משה לא נשמעו בפלשתינה אמיתות כה צלולות ורמות.

97:4.2 (1065.5) עמוס לא רק החזיר דברים לקדמותם או רק ערך רפורמות; הוא היה מגלה של מושגי אלוהות חדשים. הוא הכריז על אודות האל הרבה יותר מאשר הכריזו קודמיו, ותקף באומץ את האמונה בְּהוויה אלוהית אשר מעודדת חטא בקרב מה שמכונה עם הסגולה. בפעם הראשונה מאז ימי מלכי-צדק שמעו אוזני האדם דברי תוכחה על המוסר הכפול שבו נקטה האומה ביחס לצדק ולמוסר. בפעם הראשונה בהיסטוריה שלהם, שמעו אוזני העברים כי אלוהיהם שלהם, יהוה, לא יסבול פשע וחטא בחייהם יותר מאשר בחיי כל עם אחר. עמוס ראה בעיני רוחו את האל הנוקשה של שמואל ואליהו, אך גם אל אשר יעניש את העברים על חטאם ממש ככל עם אחר. הייתה זו בבחינת מתקפה ישירה על הדוקטרינה האגואיסטית של "העם הנבחר", ועברים רבים בני תקופתו נטרו לו על כך טינה עזה.

97:4.3 (1065.6) כה אמר עמוס: "יוֹצֵר הָרִים וּבֹרֵא רוּחַ, בָּקֵשׁ אֶת עֹשֵׂה שִׁבְעָת הַכּוֹכָבִים וְאֶת אוֹרְיוֹן, וְהֹפֵךְ לַבֹּקֶר צַלְמָוֶת, וְיוֹם כַּלַּיְלָה הֶחְשִׁיךְ." ובעת שהוקיע את אחיו הדתיים-למחצה, האופורטוניסטיים והבלתי-מוסריים לעיתים, הוא ביקש להציג את הצדק ההחלטי של יהוה הבלתי-משתנה באומרו על החוטאים: "אִם יַחְתְּרוּ בִּשְׁאוֹל, מִשָּׁם תִּיקָחֵם יָדִי; וְאִם יַעֲלוּ הַשָּׁמַיִם, מִשָּׁם אוֹרִידֵם." "וְאִם יֵלְכוּ בַּשְּׁבִי לִפְנֵי אוֹיְבֵיהֶם, מִשָּׁם אֲצַוֶּה אֶת הַחֶרֶב וַהֲרָגָתַם."

עמוס המשיך והבהיל את שומעיו, כאשר הפנה אליהם אצבע מאשימה והכריז בשם יהוה כי: "אִם אֶשְׁכַּח לָנֶצַח כָּל מַעֲשֵׂיכֶם." "וַהֲנִעוֹתִי בְכָל הַגּוֹיִם אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל, כַּאֲשֶׁר יִנּוֹעַ בְּכְבָרָה."

97:4.4 (1066.1) עמוס הכריז על יהוה כעל "אל כל עמים" והזהיר את בני ישראל לבל תתפוסנה העצרות את מקום היושרה. ובטרם נסקל מורה אמיץ זה למוות, הוא זרע מספיק זרעים של אמת על-מנת להציל את הדוקטרינה של יהוה העליון; הוא הבטיח את המשך התפתחותה של התגלות מלכי-צדק.

97:4.5 (1066.2) הושע הלך בעקבות עמוס ובעקבות הדוקטרינה שלו על אודות אל צדק אוניברסאלי, והחייה את המושג של משה על אל של אהבה. הושע הטיף למחילה באמצעות חרטה, ולא באמצעות קורבנות. הוא הכריז על בשורה של נדיבות-אוהבת וחסד אלוהי, באומרו: "וְאֵרַשְׂתִּיךְ לִי לְעוֹלָם; וְאֵרַשְׂתִּיךְ לִי בְּצֶדֶק וּבְמִשְׁפָּט, וּבְחֶסֶד וּבְרַחֲמִים. וְאֵרַשְׂתִּיךְ לִי בֶּאֱמוּנָה." "אֹהֲבֵם נְדָבָה, כִּי שָׁב אַפִּי מִמֶּנּוּ."

97:4.6 (1066.3) כמו עמוס גם הושע המשיך להזהיר באדיקות בנוגע למוסר, ואמר על האל, "בְּאַנְוָתִי, וְאֶסָּרֵם." ואולם, בני ישראל החשיבו זאת כהתאכזרות, על גבול הבגידה, כאשר אמר: "וְאָמַרְתִּי לְלֹא-עַמִּי 'עַמִּי אַתָּה'; וְהוּא יֹאמַר 'אֱלֹהָי'." הוא המשיך והטיף לחרטה ולמחילה, באומרו "אֶרְפָּא מְשׁוּבָתָם; אֹהֲבֵם נְדָבָה, כִּי שָׁב אַפִּי מִמֶּנּוּ." הושע תמיד הטיף לתקווה ולמחילה. ותמיד עיקר המסר שלו היה: "וְאֶת עַמִּי אֲרַחֵם. וֵאלֹהִים זוּלָתִי לֹא תֵדָע, וּמוֹשִׁיעַ אַיִן בִּלְתִּי."

97:4.7 (1066.4) עמוס האיץ במוסר האומה העברית להכיר בעובדה שיהוה לא יעודד את הפשע ואת החטא בקרבם אך ורק מפני שהם העם הנבחר, לכאורה; ואילו הושע ניגן את הצלילים הראשונים של מנגינת הרחמים המאוחרת יותר של החמלה והחסד האלוהיים, אשר הושרו בעידון כה רב בפי ישעיהו ועמיתיו.

5. ישעיהו הראשון

(1066.5) 97:5.1 היו אלו הזמנים שבהם הכריזו בקרב החמולות בצפון על איום בעונש על חטאים אישיים ועל פשעי האומה, בעוד שאחרים ניבאו שאסונות יתרחשו כעונש על עבירות אשר בוצעו בממלכה הדרומית. ישעיהו הראשון הופיע לאחר התעוררות מצפונית ותודעתית זו בקרב אומות העבריות.

(1066.6) 97:5.2 ישעיהו המשיך להטיף על אודות טיבו האינסופי של האל, על חכמתו האינסופית ועל מהימנותו המושלמת אשר אינה משתנה. הוא יצג את אלוהֵי ישראל באומרו: "וְשַׂמְתִּי מִשְׁפָּט לְקָו וּצְדָקָה לְמִשְׁקוֹלֶת." "הֲנִיחַ יְהוָה לְךָ, מַעֲצָבְךָ, וּמֵרַגְזֶךָ וּמִן הָעֲבוֹדָה הַקָּשָׁה אֲשֶׁר עֻבַּד בָּךְ." "וְאוֹזְנֶיךָ תִּשְׁמַעְנָה דָבָר מֵאַחוֹרֶיךָ, לֵאמוֹר, 'זֶה הַדֶּרֶךְ לְכוּ בוֹ.'" "הִנֵּה אֵל יְשׁוּעָתִי; אֶבְטַח וְלֹא אֶפְחָד, כִּי עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ יְהוָה." "'לְכוּ נָא וְנִנָּוְכָחָה', יֹאמַר יְהוָה, 'אִם יִהְיוּ חֲטָאֵיכֶם כַּשָּׁנִי, כַּשֶּׁלֶג יַלְבִּינוּ; אִם יַאְדִּימוּ כַּתּוֹלָע כַּצֶּמֶר יִהְיוּ.'"

(1066.7) 97:5.3 כה אמר הנביא הזה, בדברו אל העברים המפוחדים ובעלי הנשמות הרעבות: "קוּמִי אוֹרִי, כִּי בָא אוֹרֵךְ, וּכְבוֹד יְהוָה עָלַיִךְ זָרָח." "רוּחַ אֲדוֹנָי יְהוָה עָלָי, יַעַן מָשַׁח יְהוָה אֹתִי לְבַשֵּׂר עֲנָוִים; שְׁלָחַנִי לַחֲבוֹשׁ לְנִשְׁבְּרֵי-לֵב, לִקְרֹא לִשְׁבוּיִם דְּרוֹר, וְלַאֲסוּרִים פְּקַח קוֹחַ." "שׂוֹשׂ אָשִׂישׂ בַּיהוָה, תָּגֵל נַפְשִׁי בֵּאלֹהַי, כִּי הִלְבִּישַׁנִי בִּגְדֵי יֶשַׁע, מְעִיל צְדָקָה יְעָטָנִי." "בְּכָל צָרָתָם לוֹ צָר, וּמַלְאַךְ פָּנָיו הוֹשִׁיעָם. בְּאַהֲבָתוֹ וּבְחֶמְלָתוֹ, הוּא גְאָלָם."

(1067.1) 97:5.4 לאחר ישעיהו זה הגיעו מיכה ועובדיה, ואלו אישרו ועיטרו את בשׂורת נחמת הנשמה שלו. ושני השליחים האמיצים הללו הוקיעו באומץ את טקסי העברים אשר מלאו בכוהנים, ותקפו ללא חת את כלל מערכת הקורבנות.

(1067.2) 97:5.5 ומיכה הוקיע את "רָאשֶׁיהָ אֲשֶׁר בְּשֹׁחַד יִשְׁפֹּטוּ וְאֶת כֹּהֲנֶיהָ אֲשֶׁר בִּמְחִיר יוֹרוּ, וּנְבִיאֶיהָ, אֲשֶׁר בְּכֶסֶף יְקַסֵּמוּ." הוא לימד על אודות יום משוחרר מאמונות טפלות ומן הכהונה, באומרו: "וְיָשְׁבוּ אִישׁ תַּחַת גַּפְנוֹ וְאֵין מַחֲרִיד, כִּי כָּל הָעַמִּים יֵלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלוֹהָיו."

(1067.3) 97:5.6 ומעולם היה המסר של מיכה לאמור: "בְּמָה אֲקַדֵּם יְהוָה? הַאֲקַדְּמֶנּוּ בְּעוֹלוֹת? הֲיִרְצֶה יְהוָה בְּאַלְפֵי אֵילִים, בְּרִבְבוֹת נַחֲלֵי-שָׁמֶן? הַאֶתֵּן בְּכוֹרִי פִּשְׁעִי, פְּרִי בִטְנִי חַטַּאת נַפְשִׁי? הִגִּיד לְךָ אָדָם, מַה טּוֹב; וּמָה יְהוָה דּוֹרֵשׁ מִמְּךָ, כִּי אִם עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט וְאַהֲבַת חֶסֶד, וְהַצְנֵעַ לֶכֶת עִם אֱלֹהֶיךָ." והייתה זו תקופה כבירה; אכן היו אלו זמנים מסעירים, אשר בהם שמע האדם בן

התמותה מסרים משחררים מעין אלו, ולעיתים אף האמין להם, לפני יותר מאלפיים וחמש-מאות שנה. ואילולא התנגדותם העיקשת של הכוהנים, כי אז היו המורים הללו מצליחים להשמיד את כלל מערכת הטקס שותתת הדם של פולחן העברים.

6. ירמיהו – ללא מורא הוא

97:6.1 (1067.4) בעוד שמספר מורים המשיכו להרחיב את בשורתו של ישעיהו, היה זה ירמיהו אשר עשה את הצעד הנועז הבא קדימה בהפיכת יהוה, אל העברים, לבינלאומי.

97:6.2 (1067.5) ירמיהו הכריז באין מורא כי יהוה אינו עומד לצד העברים במאבקיהם הצבאיים כנגד אומות אחרות. הוא טען כי יהוה הינו האל של הארץ כולה, אל כל האומות ואל כל הגויים. תורתו של ירמיהו היוותה את פסגתו של הגל הגואה של מהלך הפיכתו של אלוהֵי ישראל לאל בינלאומי; סוף-סוף, ולתמיד, הכריז המורה הנועז הזה כי יהוה הינו אל כל האומות, וכי אין קיימים אוזיריס של המצרים, בֶּל של הבבלים, אשור של האשורים או דָגון של הפלישתים. וכך, חלקה דת העברים את אותה תחייה מונותאיסטית אשר התרחשה בכלל רחבי העולם בסביבות התקופה הזו ולאחריה; סוף-סוף הרקיע המושג של יהוה לרמה של אלוהות פלנטארית, ואפילו אלוהות בעלת מעמד קוסמי. ואולם, רבים מעמיתי ירמיהו התקשו לתפוש את יהוה בנפרד מן האומה העברית.

97:6.3 (1067.6) ירמיהו הטיף אף לאל היָשר והאוהב אשר תיאר ישעיהו, והכריז: "וְאַהֲבַת עוֹלָם אֲהַבְתִּיךְ, עַל-כֵּן מְשַׁכְתִּיךְ חָסֶד." "כִּי לֹא עִנָּה מִלִּבּוֹ, וַיַּגֶּה בְּנֵי-אִישׁ."

97:6.4 (1067.7) כה אמר הנביא הזה, העשוי ללא-חת: "צַדִּיק אַתָּה יְהוָה, גְּדֹל הָעֵצָה וְרַב הָעֲלִילָה. אֲשֶׁר עֵינֶיךָ פְּקֻחוֹת עַל כָּל דַּרְכֵי בְּנֵי אָדָם, לָתֵת לְאִישׁ כִּדְרָכָיו וְכִפְרִי מַעֲלָלָיו." ואולם, דבריו נחשבו דברי כפירה בוגדניים בשעה שהכריז, בעת המצור על ירושלים: "וְעַתָּה אָנֹכִי נָתַתִּי אֶת כָּל הָאֲרָצוֹת הָאֵלֶּה בְּיַד נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל, עַבְדִּי." וכאשר יעץ ירמיהו לעיר להיכנע, השליכו אותו הכוהנים ושליטי העיר אל תוך הבור המרופש של הצינוק העגום.

7. ישעיהו השני

97:7.1 (1068.1) אלמלא פעולתה הנחושה של הכהונה, היו יכולים ההרס אשר חוותה האומה העברית, כמו גם השבי במסופוטמיה, להתברר כמועילים ביותר בעבור התאולוגיה ההולכת ומתרחבת שלהם. מדינתם נפלה בידי צבאות בבל, ויהוה הלאומני שלהם סבל מהטפות המנהיגים הרוחניים אשר תיארו אותו כבינלאומי. הטינה אשר חשו הכוהנים היהודים בעקבות אובדן האל הלאומי היא אשר הובילה אותם להרחיק כל-כך בהמצאת אגדות ולהגזים במניין הניסים בהיסטוריה העברית, וזאת מתוך כוונה להחזיר ליושנה את עטרת היהודים כעם הנבחר, ואפילו את הרעיון המורחב והחדש על אודות האל אשר הפך לבינלאומי, האל של כל האומות כולן.

97:7.2 (1068.2) במהלך השבי הושפעו היהודים רבות מן המסורות ומן האגדות הבבליות, אף כי ראוי לציין שהם תמיד שיפרו את הגוון המוסרי ואת המשמעות הרוחנית של הסיפורים הכשדיים אשר אותם אימצו; זאת על-אף שהם תמיד עיוותו את האגדות האלה כך שתשקפנה כבוד והדר לאבות ישראל ולהיסטוריה של עמם.

97:7.3 (1068.3) אך ורק רעיון אחד שכן בדעתם של הכוהנים והסופרים העבריים הללו, והוא לשקם את האומה היהודית, להלל את מסורות העברים ולרומם את היסטוריית הגזע שלהם. אם קיימת תרעומת על-כך שהכוהנים הללו כפו את רעיונותיהם השגויים על חלק כה גדול מן העולם המערבי, ראוי לזכור כי הם לא עשו זאת במתכוון; הם לא טענו שכתביהם נכתבים מתוך השראה; הם לא טענו שהם מחברים כתב קודש. הם בסך הכול הכינו ספר לימוד אשר נועד לחזק את ידיהם ואת לבבותיהם של אחיהם השבויים. הם בהחלט התכוונו לחזק את רוח האומה ואת המורל של אחיהם. אנשים בני תקופה מאוחרת יותר היו אלו אשר קיבצו את הכתבים הללו, כמו גם כתבים אחרים, לכדי מדריך אשר הכיל תורה מהימנה לכאורה.

97:7.4 (1068.4) לאחר השבי עשו הכוהנים היהודים שימוש חופשי בכתבים הללו, ואולם השפעתם על אחיהם השבויים התגמדה מול נוכחותו של נביא צעיר, עשוי ללא חת, ישעיהו השני, אשר האמין עד תום באל המשפט, האהבה, הצדק והרחמים של ישעיהו הקודם.

כירמיהו, אף הוא האמין כי יהוה הפך להיות אל כל הגויים כולם. הוא הטיף לתאוריות האלה על אודות טיבו של האל בצורה כה משכנעת, עד אשר המיר במידה שווה הן אנשים מקרב היהודים והן אנשים מקרב שוביהם. והמטיף הצעיר הזה העלה על הכתב את תורתו, זו אשר הכוהנים אשר היו נגדו לא סלחו לו עליה, וניסו לנתק כל קשר בינו לבינה, אך מפאת הכבוד ליופייה ולהדרה שילבוה בינות כתביו של ישעיהו הקודם. וכך ניתן למצוא את כתביו של ישעיהו השני, ואלו מצויים בפרקים מ' עד מ"ה כולל, בספר הנושא את שמו.

97:7.5 (1068.5) למן ימיו של מאקיוונטה ועד לימיו של ישוע, שום נביא או מורה רוחני לא הגיע למושג הגבוה של האל אשר לו הטיף ישעיהו השני בימי השבי הללו. המנהיג הרוחני הזה לא הטיף לשום אל קטן, אנתרופומורפי, מעשה ידי אדם. "הֵן אִיִּים כַּדַּק יִטּוֹל." "כִּי גָבְהוּ שָׁמַיִם מֵאָרֶץ, כֵּן גָּבְהוּ דְרָכַי מִדַּרְכֵיכֶם וּמַחְשְׁבֹתַי מִמַּחְשְׁבֹתֵיכֶם."

97:7.6 (1069.1) וסוף-סוף חזה מאקיוונטה מלכי-צדק במורים אנושיים אשר הכריזו בפני בני האדם על אל אמיתי. בדומה לישעיהו הראשון, הטיף מנהיג זה לְאֵל אשר ברא את היקום ומקיים אותו. "אָנֹכִי עָשִׂיתִי אֶרֶץ וְאָדָם עָלֶיהָ בָרָאתִי. לֹא תֹהוּ בְרָאתִיהָ, לָשֶׁבֶת יְצָרָתִיהָ." "אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי אַחֲרוֹן; וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהַּ." וכה אמר נביא חדש זה, בדברו בשם אדוני אלוהי ישראל: "כִּי שָׁמַיִם כָּעָשָׁן נִמְלָחוּ וְהָאָרֶץ כַּבֶּגֶד תִּבְלֶה, אַף צִדְקָתִי לְעוֹלָם תִּהְיֶה וִישׁוּעָתִי לְדוֹר דּוֹרִים." "אַל תִּירָא כִּי אָנֹכִי עִמָּךְ; אַל תִּשְׁתָּע כִּי אֲנִי אֱלוֹהֶיךָ." "וְאֵין עוֹד אֱלֹוהִים מִבַּלְעָדַי — אֵל צַדִּיק וּמוֹשִׁיעַ."

97:7.7 (1069.2) וניחמו היהודים השבויים, כפי שניחמו מאז אלפים על-גבי אלפים, לשמע המילים: "כֹּה אָמַר יְהוָה, 'בֹּרַאֲךָ יַעֲקֹב, כִּי גְאַלְתִּיךָ, קָרָאתִי בְשִׁמְךָ; לִי אָתָּה.'" "כִּי תַעֲבוֹר בַּמַּיִם אִתְּךָ אָנִי, אֲשֶׁר יָקַרְתָּ בְעֵינַי." "הֲתִשְׁכַּח אִישָׁה עוּלָהּ אוֹתוֹ לֹא תַחְמוֹל? גַּם אֵלֶּה תִּשְׁכַּחְנָה, וְאָנֹכִי לֹא אֶשְׁכָּחֵךְ הֵן עַל כַּפַּיִם חַקּוֹתִיךְ; וּבְצֵל יָדִי כִּסִּיתִיךְ." "יַעֲזוֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ, וְאִישׁ אָוֶן מַחְשְׁבוֹתָיו, וְיָשֹׁב אֶל יְהוָה וִירַחֲמֵהוּ, וְאֶל אֱלֹוהֵינוּ כִּי יַרְבֶּה לִסְלוֹחַ."

97:7.8 (1069.3) שימעו שוב את, בשורת ההתגלות החדשה הזו של אל שָׁלֵם: "כְּרֹעֶה עֲדָרוֹ יִרְעֶה; בִּזְרֹעוֹ יְקַבֵּץ טְלָאִים, וּבְחֵיקוֹ יְשָׂאֵם. הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ, וּלְאֵין אוֹנִים עָצְמָה יַרְבֶּה. וְקוֵוי יְהוָה יַחֲלִיפוּ כֹחַ; יַעֲלוּ אֵבֶר כַּנְּשָׁרִים; יָרוּצוּ וְלֹא יִיגָעוּ; יֵלְכוּ וְלֹא יִיעָפוּ."

(1069.4) 97:7.9 ישעיהו זה ניהל מערכת תעמולה נרחבת בשירות המושג המתרחב של יהוה עליון. ברהיטות אשר התחרתה בזו של משה, הוא תיאר את אדוני אלוהי ישראל כבורא האוניברסאלי. בפיוטיות רבה הוא תיאר את תכונותיו האינסופיות של האב האוניברסאלי. מאז ומעולם לא נאמרו דברים יפים יותר על אודות האב שבשמיים. כתביו של ישעיהו, כמו מזמורי התהילים, נמנים עם המצגות הנשגבות והאמיתיות ביותר של המושג הרוחני של האל אשר נפלו מאז ומעולם על אוזני האדם בטרם בואו של מיכאל לאורנטיה. הַקשיבו נא להצגה זו של האלוהות: "רָם אֲנִי וְנִשָּׂא, שֹׁכֵן עַד." "אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי אַחֲרוֹן, וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלוֹהַ." "הֵן לֹא קָצְרָה יַד יְהוָה מֵהוֹשִׁיעַ, וְלֹא כָבְדָה אָזְנוֹ מִשְּׁמוֹעַ." וכאשר הנביא המיטיב אך הסמכותי המשיך והטיף על הקביעות האלוהית, ועל נאמנותו של האל, הייתה זו בבחינת דוקטרינה חדשה ביהדות. הוא הכריז כי "יְהוָה לֹא יִשְׁכָּחֵךְ, לֹא יָעֻזָּבֵךְ."

(1069.5) 97:7.10 המורה הנועז הזה הכריז כי האדם הינו קרוב ביותר לאל, ואמר: "כֹּל הַנִּקְרָא בִשְׁמִי לִכְבוֹדִי בְּרָאתִיו, תְּהִילָתִי יְסַפֵּר. אָנוֹכִי אָנוֹכִי הוּא מֹחֶה פְּשָׁעֶיךָ, לְמַעֲנִי, וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר."

(1069.6) 97:7.11 שמעו כיצד משמיד העברי הכביר הזה את המושג של אל לאומי, בעודו מכריז בפאר על אלוהיותו של האב האוניברסאלי, אשר עליו הוא מעיד: "הַשָּׁמַיִם כִּסְאִי, וְהָאָרֶץ הֲדֹם רַגְלָי"; והאל של ישעיהו לא היה פחות קדוש, מלכותי, צודק ובלתי-מושג. המושג של יהוה הזועם, הנוקם והקנאי של הבדווים במדבר נעלם כמעט לחלוטין. מושג חדש של יהוה עליון ואוניברסאלי הופיע בדעת האדם, מושג אשר מעולם לא אבד לאדם. ההכרה בצדק האלוהי החלה להשמיד את הקסם הפרימיטיבי ואת הפחד הביולוגי. סוף-סוף מוצג בפני האדם יקום של חוק וסדר, וכן אל אוניברסאלי בעל תכונות סופיות ומהימנות.

(1070.1) 97:7.12 ומטיף זה המשיך להכריז ללא הרף על אל נשגב, **אל האהבה.** "שֹׁכֵן עַד וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ מָרוֹם וְקָדוֹשׁ, אֶשְׁכּוֹן, וְאֶת דַּכָּא וּשְׁפַל רוּחַ." ועוד דיבר מורה גדול זה מילות נחמה אל בני-זמנו: "וְנָחֲךָ יְהוָה תָּמִיד וְהִשְׂבִּיעַ בְּצַחְצָחוֹת נַפְשֶׁךָ. וְהָיִיתָ כְּגַן רָוֶה וּכְמוֹצָא מַיִם אֲשֶׁר לֹא יְכַזְּבוּ מֵימָיו. כִּי יָבוֹא אוֹיֵב כַּנָּהָר צָר רוּחַ יְהוָה נֹסָה בּוֹ." ושוב זרחו בשורת מלכי-צדק מהרסת-הפחד ודת שלם נוסכת האמון, וברכתן שורה על האנושות.

97:7.13 (1070.2) ישעיהו האמיץ ומרחיק-הראות עמעם ביעילות את דמותו של יהוה הלאומני, בכך שסיפק תיאור נשגב של מלכותו ושל עוצמתו האוניברסאלית של יהוה העליון, אל האהבה, שליט היקום, ואביה האוהב של האנושות בכללותה. למן אותם ימים מלאי מאורעות, נכללו בגדרי המושג הגבוה ביותר של האל במערב, המשפט האוניברסאלי, החסד האלוהי, והצדק הנצחי. בלשון נשגבת ובהדר אשר אין דומה לו, תיאר מורה כביר זה את הבורא הכל-יכול כאב אוהב-כל.

97:7.14 (1070.3) נביא של שבי זה הטיף לעמו ולגויים רבים אחרים ביושבם על נהרות בבל. וישעיהו השני הזה פעל רבות על-מנת לתקן רבים מן המושגים השגויים, האגואיסטיים מבחינה גזעית, של משימתו של המשיח המובטח. ואולם, במאמציו אלו הוא לא נחל הצלחה מלאה. אלמלא הקדישו הכוהנים את עצמם למלאכת בנייתה של לאומנות שגוייה, כי אז היו תורותיהם של שני אלו הקרויים ישעיהו מכשירות את הקרקע לזיהויו של המשיח המובטח ולקבלתו.

8. ההיסטוריה הקדושה וזו החילונית

97:8.1 (1070.4) הנוהג המתייחס לדברי ימי העברים כאל היסטוריה של קודש, ולמאורעות אשר התרחשו ביתר חלקי העולם כאל היסטוריה של חול, אחראי להרבה מן הבלבול השורר בדעת האנושית באשר לפירוש ההיסטוריה. וקושי זה עולה מכיוון שלא קיימת היסטוריה יהודית חילונית. לאחר שהכוהנים בגלות בבל הכינו את הסיפור על אודות התייחסותו הפלאית לכאורה של האל כלפי העברים – ההיסטוריה הקדושה של ישראל כפי שזו מתוארת בברית הישנה – הם הקפידו להשמיד עד תום את כל התיאורים הקיימים על אודות העברים – ספרים כדוגמת "דברי מלכי ישראל" ו"דברי מלכי יהודה," ויחד עמם כמה רישומים אחרים, מדויקים פחות או יותר, על ההיסטוריה של העברים.

97:8.2 (1070.5) על-מנת להבין מדוע גרמו הלחץ ההרסני והכפייה אשר לא היה ממנה מנוס, של ההיסטוריה החילונית, לאימה גדולה בקרב היהודים השבויים תחת שלטון זר, במידה כזו

שהם ניסו לשכתב את ההיסטוריה שלהם ולשנות אותה לחלוטין, עלינו לסקור בקצרה את אשר אירע בהתנסותם הלאומית הסבוכה. ראוי לזכור כי היהודים לא הצליחו לפתח פילוסופית חיים בלתי-תיאולוגית. הם נאבקו במושגם המצרי המקורי של גמול אלוהי הניתן על מעשֵי-צדק ושל עונש מר אשר מגיע בתגובה לחטא. הדרמה של איוב הייתה כעין מחאה כנגד הפילוסופיה השגויה הזו. הפסימיות הפנה של קהלת הייתה תגובה נבונה ומחוברת לְקרקע המציאות כנגד האמונות האופטימיסטיות יתר-על-המידה בהשגחה העליונה.

97:8.3 (1071.1) אך חמש-מאות שנה של חיים תחת שלטון זר היו יותר מדי אפילו עבור הסבלניים שבקרב היהודים למודי הסבל. הנביאים והכוהנים החלו לזעוק: "עַד מָתַי אֲדֹנָי, עַד מָתַי?" וכאשר חיפש היהודי הפן בכתבי הקודש, הבלבול שלו אך התעצם. נביא מימי קדם הבטיח כי האל ישמור על "עמו הנבחר" ויושיע אותו. עמוס איים כי האל יעזוב את ישראל, אלא אם כן בניו יחזרו אל אמות המידה של היושרה הלאומית. מחבר ספר דברים הציג את הבחירה הגדולה – הבחירה בין טוב לרע, בין ברכה לקללה. ישעיהו הראשון הטיף למלך-גואל מיטיב. ירמיהו הכריז על תקופת יושרה-פנימית – הברית החקוקה על לוחות הלב. ישעיהו השני דיבר על גאולה באמצעות קורבן וחרטה. יחזקאל הכריז על גאולה באמצעות שירות מסור, ועזרא הבטיח שגשוג של המקיים את דבר החוק. ואולם, על-אף כל זאת, הם נותרו בשבי והגאולה התמהמהה. או אז הציג דניאל את הדרמה של ה"משבר" ההולך ומתקרב – הריסת הצלם הכביר וכינונה המיידי של מלכות הצדק הנצחית, המלכות המשיחית.

97:8.4 (1071.2) וכל תקוות-השווא הזו הובילה לרמה כזו של אכזבה ותסכול בקרב הגזע, עד כי מנהיגי היהודים היו מבולבלים במידה כזו שלא הצליחו להכיר ולקבל את משימתו ואת סעדו של בן אלוהי של פרדיס, בשעה שזה הגיע אליהם בדמות בשר ודם – בהתגשמותו כבן-אדם.

97:8.5 (1071.3) כלל הדתות המודרניות שגו שגיאה גסה בכך שניסו לתת פירוש פלאי לתקופות שונות בהיסטוריה האנושית. בעוד שנכון הדבר כי האל שולח יד אבהית של התערבות משגיחה אל תוך שטף העניינים האנושיים, שגיאה היא להחשיב את הדוגמות התאולוגיות ואת האמונות הטפלות הדתיות כזרע על-טבעי הנזרע הודות לפעולה פלאית

בשטף ההיסטוריה האנושית. העובדה כי "העליונים מולכים בממלכות האדם" איננה הופכת את ההיסטוריה של החול למה שמכונה היסטוריה של קודש.

97:8.6 (1071.4) מחברי הברית החדשה, וכן הסופרים הנוצרים המאוחרים יותר, סיבכו עוד יותר את העיוות אשר נוצר בהיסטוריה העברית, בכך שניסו להפוך בכוונת מכוון את הנביאים היהודים לטרנסצנדנטאליים. וכך נוצלה ההיסטוריה העברית באופן הרסני הן על-ידי הסופרים הנוצרים והן על-ידי הסופרים היהודים. ההיסטוריה החילונית העברית הפכה דוגמטית לחלוטין. היא הומרה לכדי היסטוריה קדושה בדויה הקשורה בקשרים סבוכים למושגים המוסריים וללימוד הדתי של מה שמכונה האומות הנוצריות.

97:8.7 (1071.5) סקירה קצרה של הנקודות העיקריות בהיסטוריה היהודית תדגים כיצד העובדות הרשומות בידי הכוהנים היהודים שונו בבבל מתוך כוונה להפוך את היסטוריה החילונית היומיומית של עמם להיסטוריה בדויה של קודש.

9. היסטוריה עברית

97:9.1 (1071.6) בני ישראל מעולם לא מנו שנים-עשר שבטים – רק שלושה או ארבעה שבטים התיישבו בפלשתינה. האומה העברית נוצרה כתוצאה מן האיחוד בין אלו אשר כונו בני ישראל לבין הכנענים. "וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יָשְׁבוּ בְּקֶרֶב הַכְּנַעֲנִי. וַיִּקְחוּ אֶת בְּנוֹתֵיהֶם לָהֶם לְנָשִׁים, וְאֶת בְּנוֹתֵיהֶם נָתְנוּ לִבְנֵיהֶם." העברים מעולם לא דחקו את הכנענים אל מחוץ לפלשתינה, על-אף שהרישום אשר ערכו הכוהנים על אודות המאורעות האלה הכריז ללא היסוס כי אכן כך נעשה.

97:9.2 (1071.7) מקורה של המודעות הישראלית מצוי בארץ הגבעות של אפרים; המודעות היהודית המאוחרת יותר נולדה בשבט יהודה הדרומי. היהודים (בני יהודה) ביקשו תמיד להכפיש ולהשחיר את הרישום על אודות בני ישראל הצפוניים (בני אפרים).

97:9.3 (1072.1) ההיסטוריה העברית המנופחת מתחילה בשאוּל, אשר אסף את שבטי הצפון והוביל אותם להדוף מתקפה של העמונים על אחיהם לשבט – הגלעדים - ממזרח לנהר הירדן. בראש צבא שמנה מעט למעלה משלושת-אלפים חיילים הוא הביס את האויב, וניצחון זה הוא אשר הוביל את שבטי הגבעות להמליך אותו למלך. כאשר הכוהנים אשר בגלות שיכתבו את הסיפור הזה, הם העלו את מניין החיילים בצבאו של שאול ל-330,000 והוסיפו לרשימת השבטים אשר השתתפו בקְרב את שבט "יהודה".

97:9.4 (1072.2) מיד לאחר תבוסתם של העמונים, הוכתר שאול למלך בהתאם לבחירה עממית של חייליו. במעשה זה לא השתתף כל כוהן או נביא. ואולם, לאחר מכן רשמו הכוהנים כי שאול הומלך בידי הנביא שמואל, וזאת בהתאם לצו אלוהי. הם עשו כן על-מנת לייסד "קו ירושה אלוהי" לשושלת המלוכה של דוד מבני יהודה.

97:9.5 (1072.3) העיוות הגדול מכולם בהיסטוריה היהודית מתייחס לדוד. לאחר ניצחון שאול על העמונים (ניצחון אשר אותו ייחס ליהוה), נזעקו הפלישתים והחלו לתקוף את שבטי הצפון. דוד ושאול לא הצליחו להסכים ביניהם. דוד, אשר עמד בראש צבא בן שש-מאות איש, כרת ברית עם הפלישתים וצעד במעלה החוף עד ליזרעאל. בגת הורו הפלישתים לדוד לסגת מן המערכה; הם חששו כי יחבור לשאול. דוד נסוג; הפלישתים תקפו והביסו את שאול. הם לא יכלו לעשות כן אילו דוד נשאר נאמן לבני ישראל. צבאו של דוד הורכב מערב רב של פורקי-עול, וברובו כלל אנשים אשר נפלטו מן החברה וכאלו אשר נמלטו מן החוק.

97:9.6 (1072.4) מפלתו הטראגית של שאול בגלבוע מידיהם של הפלישתים הורידה את דמותו של יהוה בין האלים בעיניהם של הכנענים הסובבים לשפל המדרגה. ניתן היה לייחס את מפלתו של שאול לכפירה ביהוה, אך כאן ייחסו אותה העורכים מבני יהודה לשגיאות אשר נפלו בריטואל. הם נזקקו למסורות על אודות שאול ושמואל כרקע למלכות דוד.

97:9.7 (1072.5) דוד, יחד עם צבאו הקטן, קבע את מטהו בעיר הלא-עברית חברון. או אז הכריזו עליו בני עמו כעל מלך ממלכת יהודה החדשה. יהודה הורכבה ברובה מיסודות בלתי-עבריים - קֵינִים, כָּלֵבִיים, יבוסים וכנענים אחרים. הם היו נוודים – רועי צאן – ואי

לכך היו מסורים לרעיון העברי של קניין האדמה. הם דגלו באידיאולוגיה של החמולות של המדבר.

97:9.8 (1072.6) ההבדל בין ההיסטוריה הקדושה לזו החילונית מודגם היטב בשני הסיפורים השונים המצויים בברית הישנה באשר להכתרתו של דוד. חלק מן הסיפור החילוני על אודות האופן שבו חסידיו הקרובים (אנשי צבאו) הכתירו אותו הושאר בספר שלא במתכוון על-ידי הכוהנים אשר הכינו לאחר מכן את הסיכום הארוך והפרוזאי של ההיסטוריה הקדושה, סיכום המתאר כיצד בחר הנביא שמואל, מתוך הכוונה אלוהית, את דוד מקרב אחיו ומשח אותו למלך העברים והכריז עליו כיורשו של שאול באופן רשמי ובמסגרת טקס רציני ומורכב.

97:9.9 (1072.7) לאחר שהכינו את הסיפור הבדוי שלהם על התנהלותו הפלאית של האל עִם בני ישראל, פעמים כה רבות הכוהנים לא הצליחו למחוק לחלוטין את ההצהרות העובדתיות אשר כבר נכללו ברשומות.

97:9.10 (1072.8) דוד ביקש לחזק את עצמו מבחינה פוליטית, בכך שנשא לאישה, ראשית, את בתו של שאול, לאחר מכן את אלמנתו של נבל, אדומי אמיד, ואז את בתו של תַּלְמַי מלך גְּשׁוּר. הוא לקח שש נשים מקרב נשות יבוס, שלא להזכיר את בת-שבע, אשת החיתי.

97:9.11 (1073.1) ובשיטות האלה בנה דוד – מתוך אנשים מעין אלו – את הבדיה של ממלכה אלוהית, ממלכת יהודה, כיורשת של המסורות והמורשת של ממלכתם הצפונית הדועכת של בני ישראל באפרים. השבט הקוסמופוליטי של דוד, שבט יהודה, היה יותר גוי מאשר יהודי; ואף-על-פי-כן ירדו זקני אפרים הנדכאים "ומשחו אותו למלך על ישראל." לאחר שאיים עליהם צבאית, כרת דוד ברית עם היבוסים וכונן את בירת הממלכה המאוחדת ביבוס (ירושלים), אשר הייתה עיר-חומה חזקה באמצע הדרך בין יהודה לישראל. הפלישתים ניעורו ובמהרה התקיפו את דוד. לאחר קרב מר הם הובסו, ופעם נוספת התבסס יהוה כ"אדוני אלוהי צבאות."

97:9.12 (1073.2) ואולם, יהוה נדרש בהכרח לחלוק חלק מן התהילה הזו עם האלים הכנעניים, וזאת מכיוון שחלק הארי של צבא דוד לא היה עברי. וכך מופיעה ברישומיכם ההצהרה החושפנית הזו (אשר זכתה להתעלמות מצד העורכים בני יהודה): "פָּרַץ יְהוָה אֶת אוֹיְבַי לְפָנַי.

עַל-כֵּן, קָרָא שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא בַּעַל פְּרָצִים." והם עשו כן משום ששמונים אחוזים מחייליו של דוד היו עובדי בעל.

97:9.13 (1073.3) דוד הסביר את מפלת שאול בגלבוע בהצביעו על כך ששאול תקף עיר כנענית, גבעון, אשר אנשיה כרתו ברית שלום עם בני אפרים. ולפיכך נטש אותו יהוה. אפילו בימיו של שאול הגן דוד על העיר הכנענית קעילה מפני הפלישתים, ואז קבע את בירתו בעיר כנענית. מתוך שמירה על מדיניות הפשרה אשר ננקטה עם הכנענים, דוד מסר לתלייה בידי הגבעונים שבעה מיורשיו של שאול.

97:9.14 (1073.4) לאחר תבוסת הפלישתים, דוד קיבל לידיו את "ארון יהוה," הביא אותו לירושלים, והפך את הפולחן ליהוה לפולחן הרשמי של ממלכתו. אז הטיל מס כבד על השבטים השכנים – האדומים, המואבים, העמונים והסורים.

97:9.15 (1073.5) המנגנון הפוליטי המושחת של דוד החל לנכס לעצמו בעלות על קרקעות בצפון – תוך הפרת המוסכמות העבריות – והשתלט על גביית מסי השיירות אשר נגבו קודם לכן על-ידי הפלישתים. אז הגיעה סדרת זוועות אשר הגיעה לשיאה ברצח אוריה. כל הערעורים המשפטיים נשמעו בירושלים; לפיכך "זקני השבט" לא היו יכולים לפסוק עוד בדין. אין להתפלא, אם כן, על פרוץ המרד. כיום אבשלום היה מכונה דמגוג; אמו הייתה כנענית. פרט לבנה של בת-שבע, שלמה, היו שישה טוענים אחרים לכתר.

97:9.16 (1073.6) לאחר מות דוד טיהר שלמה את המנגנון הפוליטי מכל ההשפעות הצפוניות, אך הוא המשיך בכל מדיניות המיסוי והרודנות של שלטון אביו. שלמה רושש את קופת האומה בכך שניהל חצר מלוכה פזרני ובעקבות תכניות הבנייה הנרחבות שלו: היה שם בית הלבנון, ארמון המלוכה של בת פרעה, המקדש ליהוה, ארמון המלך ושחזור חומותיהן של ערים רבות. שלמה הקים צי עברי כביר, אשר הופעל בידי מלחים סורים וסחר עם כלל העולם. ההרמון שלו מנה כמעט אלף נשים.

97:9.17 (1073.7) בעת ההיא פחת מעמדו של מקדש יהוה בשילה, וכלל הפולחן של האומה התמקד ביבוס, במקדש המלכותי היפהפה. הממלכה הצפונית חזרה יותר לעבר פולחן אלוהים.

הם נהנו מחסדם של הפרעונים, אשר לאחר מכן שיעבדו את יהודה וחייבו אותה בתשלום מסים.

97:9.18 (1073.8) היו עליות ומורדות – מלחמות בין יהודה לישראל. לאחר ארבע שנים של מלחמת אזרחים ושלוש שושלות, נפלה ישראל תחת שלטונם של שליטי ערים עריצים אשר החלו לסחור בקרקעות. אפילו המלך עָמְרִי ניסה לקנות את אחוזת שֶׁמֶר. אך הסוף התקרב כאשר שַׁלְמַנְאֶסֶר השלישי החליט לשלוט בחופי הים התיכון. אחאב מלך אפרים איגד תחתיו עשר קבוצות אחרות ועמד מולו בקרב קָרְקַר; הקרב הסתיים בלא הכרעה. האשורי נעצר, אך בני הברית איבדו חיילים רבים. קרב כביר זה מעולם לא הוזכר בברית הישנה.

97:9.19 (1074.1) צרות חדשות החלו עת ניסה המלך אחאב לקנות קרקעות מנבות. אשתו הפיניקית זייפה את שמו של אחאב על צו אשר הורה להחרים מנבות קרקע באשמת כפירה "באלוהים ובמלך." הוא ובניו הוצאו מיד להורג. בזירה הופיע אליהו הנמרץ, אשר הוקיע את אחאב על רצח בני נבות. וכך החל אליהו, אחד מגדולי הנביאים, את הלימוד שלו כמי שמגן על מוסכמות העבר כנגד מנהגי מכירת הקרקעות של עובדי הבעל, וכנגד הניסיון של הערים לחלוש על אזורי הכפר. ואולם, הרפורמה לא נחלה הצלחה בטרם חבר מנהיג הכפריים יֵהוּא למפקד הצועני יְהוֹנָדָב ויחד השמידו את נביאי הבעל בשומרון (סוכני הנדל"ן).

97:9.20 (1074.2) חיים חדשים הפציעו כאשר שחררו יְהוֹאָשׁ ובנו יָרָבְעָם את ישראל מיד אויביה. ואולם, בעת ההיא שלטה בשומרון כנופיית אצילים אשר זוועותיה השתוו לאלה של שושלת דוד הנושנה. הדת והמדינה התקדמו יחדיו יד ביד. הניסיון לדכא את חופש הביטוי הוביל את אליהו, את עמוס ואת הושע להתחיל לכתוב בסתר, וזו הייתה הראשית האמיתית של כתבי הקודש היהודיים והנוצריים.

97:9.21 (1074.3) ואולם, הממלכה הצפונית לא חלפה מן העולם עד אשר זממו יחדיו מלך ישראל ומלך מצרים וסירבו להעלות מסים לאשור. או אז החל המצור בן שלוש השנים, אשר בסיומו נפוצה הממלכה הצפונית לגמרי. וכך נעלמו בני אפרים (ישראל). בני יהודה – היהודים, "שארית ישראל" – החלו לרכז את האדמות בידי מעטים, כפי שאמר ישעיהו, "בית לבית ושדה לשדה." אז שכן בירושלים מקדש בעל לצד המקדש ליהוה. שלטון אימה זה

הסתיים עת הונהגה התקוממות מונותאיסטית בידי המלך הנער יוֹאָשׁ, אשר נלחם למען יהוה במשך שלושים-וחמש שנה.

97:9.22 (1074.4) המלך הבא, אמציה, התקשה לעמוד מול משלמי המיסים מאדום ושכניהם. לאחר שנחל ניצחון כביר, הוא פנה לתקוף את שכניו מצפון ונחל תבוסה כבירה באותה מידה. או אז התמרדו התושבים הכפריים; הם רצחו את המלך והמליכו תחתיו את בנו בן השש-עשרה. היה זה עזריה, אשר אותו כינה ישעיהו בשם עוזיה. לאחר עוזיה, המצב הלך מדחי אל דחי, ובמשך מאה שנה התקיימה יהודה הודות לתשלום מס למלכים האשוריים. ישעיהו הראשון אמר להם כי ירושלים, בהיותה עירו של יהוה, לעולם לא תיפול. ואולם ירמיהו לא היסס להכריז על מפלתה.

97:9.23 (1074.5) הגורם האמיתי להידרדרותה של יהודה היה חבורה של פוליטיקאים עשירים אשר פעלה תחת שלטונו של מלך-נער, מְנַשֶּׁה שמו. הכלכלה המשתנה עודדה את חזרתו פולחן הבעל, אשר עסקאות הקרקעות הפרטיות שבמסגרתו היו מנוגדים לאידיאולוגיה של יהוה. נפילת אשור ועליית מצרים הקלו על יהודה לזמן מה, ותושבי הכפרים נטלו את השליטה. תחת הנהגת יאֹשִׁיָּהוּ הם חיסלו את חבורת הפוליטיקאים המושחתים מירושלים.

97:9.24 (1074.6) ואולם, תקופה זו הגיעה אל קיצה הטראגי כאשר יאשיהו התיימר לעצור את עלייתו של צבא נְכוֹ העצום, כאשר זה עלה במעלה החוף ממצרים על-מנת לתמוך באשור במאבקה נגד בבל. הוא חוסל לגמרי, ויהודה הושמה תחת שלטון מצרי. המפלגה הפוליטית של עובדי הבעל חזרה לשלוט בירושלים, וכך החלה תקופת העבדות המצרית **האמיתית.** או אז החלה תקופה שבה שלטו הפוליטיקאים עובדי הבעל הן בבתי המשפט והן בכהונה. עבודת הבעל הייתה מערכת כלכלית וחברתית אשר עסקה בזכויות קניין כמו גם בפריון הקרקע.

97:9.25 (1075.1) כאשר הובס נכו על-ידי נבוכדנצר, נפלה יהודה תחת שלטון בבל וזכתה לעשר שנים של חסד, אך במהרה היא התמרדה. כאשר עלה עליהם נבוכדנצר, החלו בני יהודה בסדרת רפורמות חברתיות, כדוגמת שחרור עבדים, על-מנת להשפיע על יהוה. כאשר נסוג צבא בבל לתקופת-מה, צהלו העברים וסברו כי רפורמות הקסם שלהם גאלו אותם. אלו היו הימים שבהם הזהירם ירמיהו מפני האסון הממשמש לבוא, ואז שב נבוכדנצר.

(1075.2) 97:9.26 וכך הגיע לפתע קיצה של יהודה. העיר חרבה ותושביה הובלו הרחק אל בבל. עם השבי תם המאבק בין יהוה לבעל. והשבי הימם את שארית ישראל ודחק אותם אל חיק המונותאיזם.

(1075.3) 97:9.27 בבבל הגיעו היהודים למסקנה כי לא יוכלו לשרוד בפלשתינה כקבוצה קטנה בעלת מנהגים חברתיים וכלכליים ייחודיים, וכי אם ירצו כי האידיאולוגיה שלהם תשרור יהיה עליהם להמיר את הגויים. וכך נולד המושג החדש שלהם על אודות הגורל – הרעיון כי היהודים חייבים להפוך למשרתיו הנבחרים של יהוה. לאמיתו של דבר, הדת היהודית של הברית הישנה התפתחה במהלך תקופת השבי של גלות בבל.

(1075.4) 97:9.28 גם הדוקטרינה על אודות האלמותיות התעצבה בבבל. היהודים סברו כי הרעיון של חיים עתידיים הפחית מן הדגש שאותו שמו על בשורת הצדק החברתי שלהם. כעת דחקה התיאולוגיה לראשונה את מקום הסוציולוגיה והכלכלה. הדת החלה ללבוש צורה בדמות מערכת חשיבה והתנהגות אנושית נפרדת יותר ויותר מן הפוליטיקה, הסוציולוגיה והכלכלה.

(1075.5) 97:9.29 וכך מגלה האמת על אודות העם היהודי כי הרבה ממה שנחשב כהיסטוריה קדושה היה אך מעט יותר מדברי הימים של ההיסטוריה החילונית הרגילה. היהדות הייתה המצע אשר ממנה צמחה הנצרות, ואולם היהודים לא היו עם פלאי.

10. הדת העברית

(1075.6) 97:10.1 מנהיגיהם לימדו את בני ישראל כי הם הינם עם סגולה, ולא על-מנת לקבל טובת הנאה או את כלל החסד האלוהי, אלא למטרת השירות המיוחד של הפצת הבשורה על אודות האל האחד לכל האומות. והם הבטיחו ליהודים כי אם ימלאו את הייעוד הזה, כי אז הם

יהפכו למנהיגיהם הרוחניים של הגויים כולם, וכן שהמשיח, בשעה שיגיע, ימלוך עליהם ועל העולם כולו כנסיך השלום.

97:10.2 (1075.7) כאשר שוחררו היהודים בידי הפרסים, הם שבו לפלשתינה רק על-מנת ליפול שבי לידי אוסף החוקים, הקורבנות והריטואלים של הכוהנים. וכפי שדחו החמולות העבריות את הסיפור המופלא של האל, אשר הציג בפניהם משה בנאום הפרידה ממנהגי הקרבן והחרטה, כך דחתה שארית בני ישראל את המושג המופלא של ישעיהו השני לטובת החוקים, התקנות והריטואלים של סדר הכוהנים ההולך וגדל שלהם.

97:10.3 (1075.8) אגואיזם לאומני, אמונת שווא במשיח מובטח אשר אותו לא הבינו כראוי, והרודנות והשעבוד הגוברים לכוהנים השתיקו את קולות המנהיגים הרוחניים (למעט אלו של דניאל, יחזקאל, חגי ומלאכי); ולמן אותו יום ועד לימיו של יוחנן המטביל, חוותה ישראל נסיגה רוחנית הולכת וגדלה. ואולם, היהודים מעולם לא איבדו את המושג של האב האוניברסאלי; ואפילו עד למאה העשרים לאחר ישוע הם המשיכו לדבוק במושג זה של האלוהות.

97:10.4 (1076.1) שורה רציפה של מורים נאמנים השתרעה ממשה ועד יוחנן המטביל, ואלו העבירו מדור לדור את לפיד האור המונותאיסטי, בעודם גוערים בשליטים חסרי-מצפון, מוקיעים כוהנים העוסקים במסחר, וממשיכם כתמיד להאיץ בעַם לדבוק בפולחן יהוה העליון, אדוני אלוהי ישראל.

97:10.5 (1076.2) כאומה, היהודים איבדו לבסוף את זהותם הפוליטית, אך הדת העברית, אשר כללה אמונה כנה באל האוניברסאלי האחד, ממשיכה לחיות בלבבות הגולים אשר בפזורה. ודת זו ממשיכה ושורדת משום שהיא פעלה ביעילות על-מנת לשמֵר את הערכים הגבוהים ביותר של חסידיה. הדת היהודית אכן שימרה את האידיאלים של עַם, ואולם היא לא הצליחה לתרום לקדמה ולעודד את תגליות פילוסופיות יצירתיות במחוזות האמת. פגמים רבים נכללו בדת היהודית – היא נמצאה חסרה מבחינה פילוסופית, והייתה כמעט נטולת איכויות אסתטיות – אך היא אכן שימרה ערכי מוסר; ולפיכך נשתמרה. בהשוואה למושגים אחרים על אודות האלוהות, היה יהוה העליון ברור, חי, אישי ומוסרי.

97:10.6 (1076.3) מעטים הם העמים אשר אהבו משפט, חכמה, אמת וצדקה כפי שאהבו יהודים, ואולם הם תרמו פחות מכל העמים לתפישה האינטלקטואלית ולהבנה הרוחנית של האיכויות האלוהיות האלה. אף-על-פי שהתיאולוגיה העברית סירבה להתרחב, נודע לה תפקיד חשוב בהתפתחותן של שתי דתות עולמיות אחרות – הנצרות והאסלאם.

97:10.7 (1076.4) הדת היהודית נשתמרה גם הודות למוסדותיה. קשה לדת לשרוד כתרגול פרטי של יחידים מבודדים. מאז ומתמיד הייתה זאת שגיאתם של מנהיגי דת: בראותם את הרעות החולות של הדת הממוסדת, הם מבקשים להשמיד את השיטה שבה פועלת הקבוצה. במקום להשמיד את כל הריטואלים, מוטב היה לו היו עורכים בהם רפורמה. במובן הזה היה יחזקאל חכם יותר מבני זמנו; אף כי הוא הצטרף אליהם בדרישה לאחריות מוסרית אישית, הוא גם הנהיג את המצווה לקיים ריטואל מטוהר ונעלה.

97:10.8 (1076.5) וכך השיגו המורים העוקבים של ישראל את ההישג הגדול ביותר באבולוציה של הדת אשר הושג מאז ומעולם באורנטיה: ההתמרה ההדרגתית, אך הרציפה, של המושג הברברי על אודות השד הדמוני יהוה – אליל הרוח הקנאי והאכזרי של הר הגעש המתפרץ של סיני – לכדי המושג המרומם והנשגב המאוחר יותר של יהוה העליון, בורא כל הדברים כולם ואביה האוהב והרחום של כלל האנושות. והמושג העברי הזה על אודות האל היה הדימוי האנושי הגבוה ביותר של האב האוניברסאלי עד לזמן שבו הוא הורחב והועצם באופן כה מעודן הודות ללימוד האישי ולדוגמה אשר נתן בחייו בנו – מיכאל מנבאדון.

97:10.9 (1076.6) [הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

>> מסמך 97 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 99 <<

מסמך 98

תורתו של מלכי-צדק במערב

98:0.1 (1077.1) תורתו של מלכי-צדק נכנסה לאירופה בדרכים רבות, אך שער הכניסה העיקרי היה מצרים; ותורתו התגלמה בפילוסופיה המערבית לאחר שעברה תהליך התמרה הֶלֶנִי, ולאחר מכן נוצרי. בבסיסם היו האידיאלים של העולם המערבי סוקראטיים, ומאוחר יותר הפכה הפילוסופיה הדתית שלו להיות זו של ישוע, כפי שזו סוגלה וכפי שהוכנסו בה פשרות באמצעות הקשר עם הפילוסופיה והדת המערביות המתפתחות, וכל אלה הפכו בסופו של דבר לכנסייה הנוצרית.

98:0.2 (1077.2) במשך זמן רב המשיכו המיסיונרים של שָׁלֵם בפעילותם באירופה, ובהדרגה הם נספגו אל תוך הכָּתוֹת וקבוצות הריטואל הרבות אשר קמו מעת לעת. עם אלו אשר שימרו את תורת שלם באופן הטהור ביותר, ראויים לציון הציניקנים. מטיפים אלו לאמונה ולמתן אמון באל, עדיין פעלו באירופה הרומית במאה הראשונה לאחר ישוע, ולאחר מכן שולבו אל תוך הדת הנוצרית המתהווה.

98:0.3 (1077.3) הרבה מן הדוקטרינה של שלם הופצה באירופה על-ידי שכירי החרב היהודים, אשר לחמו ברבים מן המאבקים הצבאיים במערב. בימי קדם נודעו היהודים הן בשל האומץ הצבאי והן בשל הייחודיות התיאולוגית.

98:0.4 (1077.4) הדוקטרינות הבסיסיות של הפילוסופיה היוונית, התיאולוגיה היהודית והאתיקה הנוצרית היו בבסיסן השלכות של לימודיו המוקדמים יותר של מלכי-צדק.

1. דת שלם בקרב היוונים

98:1.1 (1077.5) אפשר שהמיסיונרים של שלם היו מקימים מבנה דתי כביר בקרב היוונים, אלמלא העובדה שהם פירשו כפשוטה את שבועת האמונים אשר נשבעו, התחייבות אשר כפה עליהם מאקיוונטה ואשר אסרה על התארגנות בלעדית של קהילות לשם פולחן, וכן אסרה לעולם על כל מורה שהוא לשמש ככוהן או לקבל תמורה עבור שירותי דת, מלבד מזון, לבוש וקורת-גג. כאשר חדרו מורי מלכי-צדק ליוון הטרום-הלנית, הם מצאו עַם אשר דבק עדיין במסורותיו של אדמסון ובאלה מימי האנדיטים, אך התורות האלה הזדהמו במושגיהם ובאמונותיהם של המוני העבדים הנחותים אשר הובאו אל חופיה של יוון במספרים הולכים וגדלים. הזדהמות זו גרמה לנסיגה אל תרגול של אנימיזם גס אשר כלל טקסי דם; והמעמדות הנמוכים אפילו הפכו לטקס את הוצאתם להורג של הפושעים המורשעים.

98:1.2 (1077.6) השפעתם המוקדמת של מורי שלם כמעט ונמחקה עקב הפלישה מדרום-אירופה ומן המזרח, פלישה המכונה הפלישה האָרִית. הפולשים ההלניים הללו הביאו עמם מושגים אנתרופומורפיים של האל, מושגים דומים לאלו שאותם נשאו חבריהם האָרִיים אל הודו. ייבוא זה חנך את התפתחותה של משפחת האלים והאלות היוונית. דת חדשה זו התבססה בחלקה על הכָּתוּת של הברברים ההלניים הנכנסים, אך היא גם חלקה במיתוסים של תושביה הוותיקים יותר של יוון.

98:1.3 (1078.1) היוונים ההלניים מצאו כי העולם הים-תיכוני נשלט ברובו על-ידי כת פולחן האם, והם כפו על העמים הללו את האדם-אל שלהם, דִיאוּס-זאוס, אשר הפך משכבר לראש כלל פנתיאון האלים היווניים הכפיפים, בדומה ליהוה בקרב העמים השֵמִיים ההנותאיסטיים. ואלמלא שמרו היוונים על שליטת העל בגורל, כי אז הם היו מגיעים בסופו של דבר לכדי מונותאיזם אמיתי במושג של זאוס. אל בעל ערך סופי חייב להיות, הוא עצמו, חורץ הגורלות ובורא הייעוד.

98:1.4 (1078.2) כתוצאה של גורמי ההתפתחות הדתית הללו, התפתחה אז האמונה הרווחת באלים העליזים של הר אולימפוס, אלים אשר היו יותר אנושיים מאשר אלוהיים, אלים אשר

היוונים האינטליגנטיים מעולם לא התייחסו אליהם ברצינות יתרה. הם לא אהבו יתר על המידה את האלוהויות הללו, אשר הם עצמם יצרו, ואף לא התייראו מפניהם יתר על המידה. הם חשו כלפי זאוס וכלפי משפחת אלי-האדם שלו רגשות לאומניים וגזעיים, אך הם כמעט ולא סגדו להם או עבדו אותם.

98:1.5 (1078.3) בקרב ההלניסטים שררו הדוקטרינות נוגדות-הכהונה של מורי שלם הקודמים במידה כה רבה, כך שביוון מעולם לא התפתח שום סדר כהונה בעל חשיבות. ואפילו יצירת צלמי האלים הייתה יותר בבחינת עבודת לשם אמנות מאשר לשם פולחן.

98:1.6 (1078.4) אלי האולימפוס מהווים דוגמה לאנתרופומורפיזם אנושי טיפוסי. ואולם, המיתולוגיה היוונית הייתה יותר אסתטית מאשר אתית. הדת היוונית סייעה בכך שהציגה יקום הנשלט על-ידי קבוצה של אלוהויות. ואולם, המוסר, האתיקה והפילוסופיה היוונית התקדמו אז הרבה מעבר למושג של האל, וחוסר האיזון הזה בין צמיחה אינטלקטואלית לצמיחה רוחנית, סיכן את יוון כפי שסיכן את הודו.

2. המחשבה הפילוסופית היוונית

98:2.1 (1078.5) דת שטחית הנתפשת בקלות ראש לא תוכל לשרוד, במיוחד כאשר אין לה סדר כוהנים אשר מקדם את מנהגיה וממלא את לבבות המאמינים בפחד וביראה. דת האולימפוס לא הבטיחה גאולה, ואף לא הרוותה את צימאונם הרוחני של מאמינה; ולפיכך היא נידונה לאבדון. תוך אלף שנה למן היווסדה היא נעלמה כמעט לחלוטין, ובשעה שאלי האולימפוס חדלו מלאחוז במוחות הטובים יותר שבין היוונים, הם נותרו ללא דת לאומית.

98:2.2 (1078.6) וזה היה המצב כאשר, במאה השישית לפני ישוע, חוו המזרח והלבנט התעוררות במודעות הרוחנית וניעורו מחדש להכרה במונותאיזם. אך המערב לא נטל חלק בהתפתחות החדשה הזו; לא אירופה ולא צפון-אפריקה נטלו חלק משמעותי בתחייה הדתית הזו. היוונים, לעומתם, אכן חוו התקדמות אינטלקטואלית נפלאה. הם החלו לשלוט בפחד והפסיקו לבקש מן הדת לשמש לו כנוגדן; אך הם לא תפשו כי דת של אמת מהווה מזור לרעב

הנשמה, לאי השקט הרוחני ולייאוש המוסרי. הם ביקשו נחמה לנשמה במחשבה המעמיקה – בפילוסופיה ובמטפיזיקה. הם פנו הלאה מן ההגות בשימור העצמי – בגאולה – אל עבר ההגשמה העצמית וההבנה העצמית.

98:2.3 (1078.7) באמצעות מחשבה שיטתית ניסו היוונים להגיע למודעות של ביטחון, אשר נדרשה לשמש כתחליף לאמונה בהישרדות, אך הם נחלו כישלון חרוץ. אך ורק האינטליגנטיים יותר מקרב המעמדות הגבוהים יותר של העמים ההלניסטיים יכלו לתפוש את התורה החדשה הזו; לפשוטי העם, צאצאי העבדים מימים עברו, לא הייתה כל יכולת לקלוט את תחליף הדת החדש הזה.

98:2.4 (1079.1) הפילוסופים סלדו מכל צורות הפולחן, אף-על-פי שכמעט כולם החזיקו באופן רופף ברקע של אמונה בדוקטרינת שלם על אודות "האינטליגנציה של היקום", "רעיון האל" ו"המקור הגדול". בכך שהם הכירו בֵּאלוֹהִי ובעל-סופי היוו הפילוסופים היווניים מונותאיסטים כנים; הם התייחסו במידה מועטה בלבד לגלקסיה השלמה של האלים והאלות האולימפיים.

98:2.5 (1079.2) המשוררים היווניים של המאות החמישית והשישית, וביניהם ראוי לציון במיוחד פִּינְדָארוּס, ניסו לערוך רפורמות בדת היוונית. הם רוממו את האידיאלים שלה, אך היו יותר אמנים מאשר אנשי דת. והם לא הצליחו לפתח טכניקה לקידום ערכים נעלים ולשימורם.

98:2.6 (1079.3) קְסֶנוֹפָנֶס לימד על אודות האל האחד, אך מושג האלוהות שלו היה פנתיאיסטי מדי מכדי לשמש כאב אישי לבן האדם. אֲנַכְסָגוֹרַס היה מכאניסט, למעט העובדה שהכיר בגורם ראשון, בדעת תחילית. סוקראטס וממשיכי דרכו, אפלטון ואריסטו, לימדו כי הידע הוא מידה טובה; כי הטוב הינו בריאות של הנשמה; כי מוטב לסבול מחוסר צדק מאשר לנהוג בו, כי שגיאה היא לגמול על רוע ברוע, וכי האלים הינם חכמים וטובים. המידות הטובות הראשיות היו: חכמה, אומץ, מתינות וצדק.

98:2.7 (1079.4) התפתחותה של הפילוסופיה הדתית בקרב העמים ההלניים והיהודיים מספקת הדגמה בונה של תפקוד הכנסייה כמוסד מעצב של ההתקדמות התרבותית. בפלשתינה, נשלטה

המחשבה האנושית על-ידי הכהונה והוכוונה על-ידי כתבי הקודש במידה כזו שהפילוסופיה והאסתטיקה נבלעו לחלוטין בתוך הדת והמוסר. ביוון, היעדרם המוחלט-כמעט של הכוהנים ושל "כתבי הקודש" הותיר את הדעת האנושית חופשיה מכבלים, והתוצאה הייתה התפתחות מדהימה בעומק המחשבה. ואולם, הדת כהתנסות אישית לא הצליחה להדביק את קצב התפתחותה של החקירה האינטלקטואלית אל תוך טיבו ומציאותו של הקוסמוס.

98:2.8 (1079.5) ביוון הוכפפה האמונה לחשיבה; בפלשתינה החשיבה נשבתה בידי האמונה. הרבה מעוצמתה של הנצרות נובעת מכך שהיא שאלה במידה רבה הן מן המוסר היהודי והן מן המחשבה היוונית.

98:2.9 (1079.6) הדוגמה הדתית התגבשה בפלשתינה במידה שסיכנה את המשך הצמיחה; ביוון הפכה המחשבה האנושית לכה מופשטת, עד שמושג האל כמו התאדה לכדי ערפילי אדים של השָׂערה פנתאיסטית, דומה למדי לאינסופיות הבלתי-אישית של הפילוסופים הברהמינים.

98:2.10 (1079.7) ואולם, האנשים הממוצעים באותה תקופה לא יכלו לתפוש את הפילוסופיה היוונית על ההגשמה העצמית ועל האלוהות המופשטת, והם אף לא התעניינו במיוחד בדברים הללו; הם דווקא כמהו להבטחות גאולה, לצד אל אישי אשר יוכל להקשיב לתפילותיהם. הם הגלו את הפילוסופים, רדפו את שרידי כת שלם, זאת משום ששתי הדוקטרינות התמזגו במידה רבה זו בזו, והתכוננו לצלילה אורגזמית נוראית אל תוך דברי ההבל של כתות המסתורין, אשר נפוצו אז עד מאוד ברחבי ארצות הים התיכון. המסתורין של אֶלֶאוּסִינָה צמח יחד עם הפנתיאון של האולימפוס, גרסה יונית לפולחן הפוריות; פולחן הטבע של דיוניסוס פרח ולבלב; הכת הטובה ביותר הייתה האחווה של אורפיאוס, אשר הטפתה המוסרית והבטחותיה לגאולה קסמו לרבים.

98:2.11 (1080.1) יוון כולה החלה לעסוק בשיטות החדשות האלה להשגת גאולה, בטקסים הרגשיים והיוקדים הללו. מעולם לא הגיעה אומה כלשהי לפסגות הגבוהות ביותר של הפילוסופיה האמנותית בזמן כה קצר; שום אומה לא יצרה מערכת אתיקה מתקדמת שכזו, נעדרת אלוהות הלכה למעשה, ולחלוטין נעדרת הבטחה לגאולה אנושית; ושום אומה לא צללה באופן כה מהיר, עמוק ואלים לקיפאון אינטלקטואלי, לשחיתות מוסרית, להתרוששות

רוחנית כה עמוקים כמו אותם עמים יוונים, כאשר אלו השליכו עצמם למערבולת המטורפת של כָּתות המסתורין.

98:2.12 (1080.2) דתות שרדו לאורך תקופות ממושכות ללא תמיכה פילוסופית, ואולם רק פילוסופיות מועטות הצליחו לשרוד ככאלה לאורך זמן ללא הזדהות כלשהי עם דת. הפילוסופיה מתייחסת לדת כמו שהרעיון מתייחס לפעולה. ואולם, המצב האנושי האידיאלי הוא זה שבו הותכו הפילוסופיה, הדת והמדע לכדי אחדות בעלת משמעות הודות לפעולתם של החכמה, האמונה והניסיון.

3. תורתו של מלכי-צדק ברומא

98:3.1 (1080.3) מכיוון שהדת המאוחרת יותר של הלטינים צמחה מתוך צורות הפולחן המוקדמות יותר של משפחת האלים אל תוך הפולחן השבטי לאל מארס, אל המלחמה, אך טבעי הוא שהיא הייתה יותר בבחינת מצוות פוליטיות מאשר היו המערכות האינטלקטואליות של היוונים ושל הברהמינים, או הדתות הרוחניות יותר של עמים אחרים.

98:3.2 (1080.4) במסגרת התחייה המונותאיסטית הכבירה של בשורת מלכי-צדק, במהלך המאה השישית לפני ישוע, חדרו לאיטליה מעט מדי מקרב המיסיונרים של שלם, ואלו אשר הצליחו בכך לא היו מסוגלים להתגבר על השפעת הכהונה האֶטְרוּסְקית, אשר הלכה והתפשטה במהירות, על הגלקסיה החדשה שלה של אלים ומקדשים, אשר התארגנו כולם בדמות דת המדינה הרומית. דת זו של השבטים הלטיניים לא הייתה טריוויאלית ומושחתת כמו זו של היוונים, ואף לא סגפנית ורודנית כמו זו של העברים; היא כללה בעיקר ציות למנהגים, שבועות וטאבו ותו לא.

98:3.3 (1080.5) הדת הרומית הושפעה עד מאוד בעקבות ייבוא תרבותי נרחב מיוון. בסופו של דבר, מרבית האלים היווניים הועתקו ושולבו אל תוך הפנתאון הלטיני. היוונים סגדו במשך זמן רב לאש האח המשפחתית – הֶסְטִיָה הייתה האלה הבתולה של האח; וֶסְטָה הייתה אלת

הבית הרומית. זאוס הפך ליופיטר; אפרודיטה הפכה לוונוס; וכך הלאה לאורך השורה הארוכה של האלים האולימפיים הרבים.

98:3.4 (1080.6) החניכה הדתית של הצעירים הרומיים הייתה מועד הקדשתם הרצינית לשירות המדינה. ולמעשה, שבועות האזרחות היוו טקסים דתיים. לעמים הלטיניים היו מקדשים, מזבחות ומקומות קדושים, ובעתות משבר הם נועצו באוֹרַקֶל. הם שמרו על עצמות הגיבורים, ומאוחר יותר, על עצמות הקדושים הנוצרים.

98:3.5 (1080.7) הלאומנות הרשמית נטולת הרגש והפסבדו-דתית הזו נידונה להתמוטט, ממש כפי שהפולחן האמנותי והאינטלקטואלי ביותר של היוונים נפל קורבן אל מול הפולחן המשולהב, הרגשי עד מאוד, של כָּתוֹת המסתורין. הכבירה מכל הכתות ההרסניות הייתה זו של דת המסתורין של אֵם האל, אשר המטה שלה נמצא באותם ימים בדיוק במקום שבו שוכנת כיום כנסיית פטרוס הקדוש ברומא.

98:3.6 (1080.8) המדינה הרומית המגיחה כבשה פוליטית, אך נכבשה, בתורה, בידי הכָּתוֹת, הריטואלים, המסתורין והמושגים של אלי מצרים, יוון והלבנט. הכתות המיובאות האלה המשיכו לפרוח ברחבי המדינה הרומית עד לימיו של אוֹגוּסטוּס, אשר, עקב סיבות פוליטיות ואזרחיות גרידא, ניסה באומץ ובמידה מסוימת של הצלחה, להרוס את המסתורין ולהחיות את הדת הפוליטית הנושנה.

98:3.7 (1081.1) אחד מכוהניה של דת המדינה סיפר לאוגוסטוס על ניסיונותיהם הקודמים של מורי שלם להפיץ את הבשורה על אודות האל האחד, אלוהות סופית החולשת על כלל ההוויות העל-טבעיות; ורעיון זה מצא אחיזה כה איתנה בדעתו של הקיסר, עד שהוא בנה מקדשים רבים, מילא אותם בצלמים יפהפיים, ארגן מחדש את הכהונה מטעם המדינה, כונן מחדש את דת המדינה, מינה עצמו לכוהן הגדול בפועל, ואף לא היסס, כקיסר, להכריז על עצמו כעל האל העליון.

98:3.8 (1081.2) דת חדשה זו, פולחן אוגוסטוס, פרחה והתקיימה בכל רחבי האימפריה בתקופת חייו, למעט בפלשתינה, מולדת היהודים. ותקופה זו של האלים האנושיים נמשכה עד

אשר מנתה הכת הרומית למעלה מעשרים-וארבע אלוהויות של אנשים שרוממו את עצמם, ואשר טענו כולם כי נולדו באורח פלאי וכי הם ניחנים בתכונות על-אנושיות אחרות.

98:3.9 (1081.3) הפעם האחרונה שבה נקטה הקבוצה המידלדלת של חסידי שלם עמדה התרחשה באמצעות קבוצת מטיפים כנים, הציניקנים, אשר דחקו ברומאים לזנוח את הריטואלים הדתיים הפרועים וחסרי התוחלת שלהם ולשוב לצורת פולחן אשר כללה את בשורת מלכי-צדק, כפי שזו סוגלה והזדהמה בעקבות המגע עם הפילוסופיה של היוונים. ואולם, העם בכללותו דחה את הציניקנים; הם העדיפו לצלול אל תוך הריטואלים של המסתורין, אשר לא רק הציעו תקווה בדמות גאולה אישית, אלא אף הרוו את התשוקה להסחת הדעת, לריגוש ולבידור.

4. כָּתוֹת המסתורין

98:4.1 (1081.4) תשומת ליבם של רוב האנשים בעולם היווני-רומי, אשר איבדו את הדתות הפרימיטיביות של המשפחה ושל המדינה, ולא יכלו או לא רצו לתפוס את משמעות הפילוסופיה היוונית, הופנתה לעבר כָּתוֹת המסתורין המרהיבות והרגשניות של מצרים ושל הלבנט. פשוטי העם כמהו להבטחות גאולה – לנחמה דתית בהווה ולהבטחה של תקווה לחיי נצח לאחר מוות.

98:4.2 (1081.5) שלוש כתות המסתורין אשר הפכו לפופולריות ביותר היו:

98:4.3 (1081.6) 1. הכת הפְּרִיגִית של קִיבֶּלָה ובנה אָטִיס.

98:4.4 (1081.7) 2. הכת המצרית של אוֹזִירִיס ואמו אָיְזִיס.

98:4.5 (1081.8) 3. הכת האירנית של פולחן מִיתְרָאס, גואל ומשחרר האנושות החוטאת.

98:4.6 (1081.9) כתות המסתורין הפְּרִיגִית והמצרית לימדו כי הבן האלוהי (אטיס ואוזיריס, בהתאמה) התנסה במוות וקם לתחייה הודות לכוח אלוהי; ועוד הן לימדו כי כל אלו אשר

קיבלו חניכה ראויה עם הצטרפותם לכת המסתורין, ואשר חגגו כיאות את יום השנה למותו של האל ולתחייתו מן המתים, יחלקו בתכונותיו האלוהיות ובאלמוותיותו.

98:4.7 (1081.10) הטקסים הפריגיים היו מרשימים אך משפילים; פסטיבלי הדם שלהם מעידים על השיעור שבו הפכו כָּתות המסתורין הלבנטיניות האלה למנוונות ולפרימיטיביות. היום הקדוש ביותר היה יום שישי השחור ,"יום הדם," לזכר מותו של אטיס מידיו שלו. לאחר שלושה ימים שבהם נחגגו קורבנו ומותו של אטיס, עבר הפסטיבל לשמחה בתחייתו מן המתים.

98:4.8 (1082.1) ריטואלי הפולחן של איזיס ואוזיריס היו מעודנים ומרשימים יותר מאלו של הכת הפריגית. הריטואל המצרי הזה נסב סביב האגדה על אודות אל נילוס הקדום, אל אשר מת וקם לתחייה, ואשר המושג על אודותיו נגזר מתוך ההתבוננות במחזור השנתי, שבמהלכו פסקה הצמחייה מלצמוח ושבה וחזרה לצמוח עם בוא אביב. הדבקות שבה פעלו כתות המסתורין האלה – על האורגיות של טקסיהן – אשר הייתה אמורה, לכאורה, להוביל לעבר ה"התלהבות" של ההכרה האלוהיות, הייתה לעיתים דוחה ביותר.

5. הכת של מִיתְרָאס

98:5.1 (1082.2) לבסוף פינו כתות המסתורין הפריגית והמצרית את הדרך לכת המסתורין הגדולה מכולן, הפולחן למיתראס. הכת המיתראית פנתה לטווח רחב של תכונות בטבע האנושי, ובהדרגה תפשה את מקומן של שתי קודמותיה. המיתראיזם התפשט בכל רחבי האימפריה הרומית הודות למאמצי התעמולה של הלגיונות הרומיים אשר גויסו בלבנט, שם דת זו הייתה מצויה באופנה, באשר הם נשאו את האמונה הזו בכל אשר הלכו. וריטואל דתי חדש זה היווה שיפור משמעותי ביחס לכתות המסתורין המוקדמות יותר.

98:5.2 (1082.3) כת מיתראס קמה באירן ונשתמרה בארץ מולדתה במשך תקופה ארוכה, למרות התנגדותם התקיפה של חסידי זרתוסטרא. ואולם, עד לעת שבה הגיע המיתראיזם

לרומא, הוא השתפר עד מאוד באמצעות ספיגה ניכרת מתורת זרתוסטרא. והשפעתה של דת זרתוסטרא על הנצרות, עת זו הופיעה בשלב מאוחר יותר, התרחשה בעיקר דרך הכת המיתראית.

98:5.3 (1082.4) הכת המיתראית הציגה אל נחרץ אשר מקורו בסלע כביר, אל אמיץ במעלליו, שהחיצים אשר ירה על סלע גרמו למים לפרוץ מתוכו. סופר גם על שיטפון אשר ממנו חמק אדם אחד בסירה שנבנתה במיוחד לשם כך, ועל ארוחה אחרונה שבה חגג מיתראס עם אל השמש בטרם עלייתו השמימה. אל שמש זה, סוֹל אִינְוִיקְטוּס, היווה מושג מנוון של מושג האל אֲהוּרָה-מָזְדָה בדת זרתוסטרא. מיתראס נחשב למפקדו השורד של אל השמש ממלחמתו באל החושך. וכהכרה בכך שחיסל את השור המיתולוגי הקדוש, זכה בחיי נצח, וכן הועלה לדרגת נציג המין האנושי בקרב האלים שבשמים.

98:5.4 (1082.5) מאמיניה של הכת קיימו את הפולחן במערות ובמקומות סודיים אחרים, שרו מזמורים, מלמלו מילות קסם, אכלו את בשר הקורבנות ושתו את דמם. הם סגדו שלוש פעמים ביום, ערכו טקסים מיוחדים ביום של אל השמש, ואת הטקסים הנרחבים מכולם שמרו לפסטיבל השנתי למיתראס, בעשרים-וחמישה בדצמבר. האמונה הייתה כי טעימה מן הקורבן הבטיחה חיי נצח, את המעבר אל חיקו של מיתראס מיד לאחר המוות, ואפשרה לשהות שם באושר עד הגיע יום הדין. ביום הדין יִפָּתחו מפתחות הרקיעים של מיתראס את שערי גן העדן, אשר אליו יתקבלו המאמינים; או אז, עם חזרתו של מיתראס אל כדור הארץ, יושמדו כלל האנשים החיים והמתים אשר לא הוטבלו. לימדו כי עם מותו של אדם הוא עומד לדין בפני מיתראס, ובשעת סוף העולם יזמן מיתראס אליו את כלל המתים מן הקברים על-מנת שיעמדו למשפט האחרון. את הרשעים תאכל האש, ואילו הצדיקים ימלכו לצד מיתראס לנצח נצחים.

98:5.5 (1082.6) בתחילה הייתה זו דת לגברים בלבד, והמאמינים יכלו לקבל חניכה באחד משבעה סדרים שונים. מאוחר יותר התקבלו בנותיהם ונשותיהם של המאמינים למקדשיה של האם הגדולה, אשר שכנו בסמוך למקדשים המיתראיים. הכת של הנשים היוותה מזיגה בין הריטואל המיתראי לבין טקסי הכת הפריגית של קיבלה, אמו של אטיס.

6. המיתראיזם והנצרות

98:6.1 (1083.1) בטרם הגעתן של כָּתות המסתורין ושל הנצרות לארצות המתורבתות של צפון-אפריקה ואירופה, כמעט שלא התפתחה שם דת אישית כמוסד בלתי-תלוי; היה זה יותר עניין למשפחה, לעיר-המדינה, לפוליטיקה ולקיסר. היוונים ההלניסטיים מעולם לא פיתחו מערכת פולחן מרכזית; הריטואל היה עניין מקומי; לא הייתה להם כהונה ואף לא "ספר קודש." בדומה מאוד לרומאים, נעדרו מוסדותיהם הדתיים את הדחף רב העוצמה הנדרש לשם שימור הערכים המוסריים והרוחניים הגבוהים יותר. אף כי נכון הדבר שהתמסדותה של דת גורעת על-פי-רוב מאיכותה הרוחנית, נכון גם, מן הבחינה העובדתית, כי עד כה שום דת לא הצליחה לשרוד ללא התארגנות מוסדית בשיעור כזה או אחר.

98:6.2 (1083.2) וכך דשדשה הדת במערב עד לימיהם של הסקפטיים, הציניקנים, האפיקורוסים והסטואיים, והחשוב מכל – עד לימי המאבק הכביר בין המיתראיזם לנצרות, דתו החדשה של פאולוס.

98:6.3 (1083.3) במהלך המאה השלישית שלאחר ישוע, הכנסיות המיתראיות והנוצריות דמו עד מאוד אלה לאלה, הן במראה והן באופי הריטואל אשר נערך בהן. רוב מקומות הפולחן הללו שכנו מתחת לפני אדמה, ושני הסוגים כללו מזבחות אשר הציגו ברקע, באופנים מגוונים, את סבלו של המושיע אשר הביא גאולה למין האנושי החוטא.

98:6.4 (1083.4) המאמינים המיתראיים תמיד נהגו לטבול את אצבעותיהם במים קדושים עם כניסתם למקדש. ומכיוון שבמחוזות מסוימים היו כאלו אשר השתייכו לשתי הדתות בעת ובעונה אחת, הם הכניסו את המנהג הזה לרוב הכנסיות הנוצריות בקרבת רומא. שתי הדתות הטבילו ונטלו חלק בסקרמנט הלחם והיין. מלבד ההבדל בין הדמויות של מיתראס וישוע, הבדל הגדול האחד בין המיתראיזם לנצרות היה שהאחת עודדה מיליטנטיות ואילו האחרת הייתה שוחרת שלום עד מאוד. סובלנותו של המיתראיזם כלפי דתות אחרות (למעט הנצרות

בשלב מאוחר יותר) היא אשר גרמה לאובדנו. ואולם, הגורם המכריע במאבק שבין השתיים היה קבלתן של הנשים כחברות מן המניין לדת הנוצרית.

98:6.5 (1083.5) בסופו של דבר שלטה הדת הנוצרית הרגילה במערב. הפילוסופיה היוונית סיפקה את המושגים על אודות הערכים האתיים; המיתראיזם, את מנהגי הריטואל והפולחן; והנצרות, ככזו, סיפקה את הטכניקה שבה נשתמרו הערכים המוסריים והחברתיים.

7. הדת הנוצרית

98:7.1 (1083.6) בן בורא לא התגשם בגוף בשר ודם והעניק את עצמו לאנושות באורנטיה על-מנת לרַצות אל זועם, אלא דווקא על-מנת לגרום לאנושות כולה להכיר באהבתו של האב, ובהיות כולם ילדי האל. אחרי ככלות הכול, אפילו הטוען הגדול בזכות דוקטרינת כפרת העוונות הבין משהו מהאמת הזו, באשר הוא הכריז כי "אֱלוֹהִים הָיָה בַּמָּשִׁיחַ מְרַצֶּה אֶת הָעוֹלָם לְעַצְמוֹ."

98:7.2 (1084.1) מסמך זה איננו עוסק במקורה של הדת הנוצרית ובתהליך התפשטותה. מספיק לציין כי היא נבנתה סביב אישיותו של ישוע מנצרת, מיכאל בן נבאדון אשר התגשם בגוף אדם, הידוע באורנטיה כמשיח, זה אשר נמשח. הנצרות הופצה ברחבי הלבנט והמערב על-ידי חסידיו של איש גלילי זה, ודבקותם המיסיונריות השתוותה לזו של קודמיהם רבי המעללים, בני שֵׁת ובני שָׁלֵם, כמו גם של בני זמנם האסייתיים, המורים הבודהיסטים.

98:7.3 (1084.2) הדת הנוצרית, כמערכת אמונה באורנטיה, נוצרה הודות לשילוב בין התורות, ההשפעות, האמונות, הכתות והגישות האישיות היחידניות הבאות:

98:7.4 (1084.3) **1.** תורתו של מלכי-צדק, אשר היוותה גורם בסיסי בכל הדתות במזרח ובמערב אשר קמו בארבעת-אלפים השנים האחרונות.

(1084.4) 98:7.5 2. המערכת המוסרית, האתית והתיאולוגית של העברים, כמו גם האמונה בהשגחה העליונה וביהוה העליון.

(1084.5) 98:7.6 3. מושגיו של זרתוסטרא על אודות המאבק בין הטוב והרע הקוסמיים, מאבק אשר הותיר זה מכבר את חותמו הן על היהדות והן על המיתראיזם. בשל המגע הממושך אשר נגרם בעקבות המאבק בין המיתראיזם לבין הנצרות, הפכו הדוקטרינות של הנביא האירני לגורם רב-עוצמה בקביעת התבנית התיאולוגית והפילוסופית והמבנה של הדוגמות, העקרונות והקוסמולוגיה של הגרסאות ההלניסטיות והלטיניות של תורת ישוע.

(1084.6) 98:7.7 4. כתות המסתורין, במיוחד המיתראיזם, אך גם פולחן האם הגדולה של הכת הפריגית. אפילו האגדות על אודות לידתו של ישוע באורנטיה נצבעו בגווני הגרסה הרומית ללידתו הפלאית של הגואל-הגיבור האירני, מיתראס, אשר בהגעתו לכדור הארץ חזו לכאורה אך ורק מתי מעט רועי צאן נושאי-מתנות, אשר למדו מראש על מאורע זה מפי מלאכיות.

(1084.7) 98:7.8 5. העובדה ההיסטורית של חייו האנושיים של ישוע בן יוסף, המציאות של ישוע מנצרת כמשיח המהולל, בן האל.

(1084.8) 98:7.9 6. נקודת המבט האישית של פאולוס התרסי. וראוי לציין כי בשנות נערותו, המיתראיזם הייתה הדת השלטת בתָּרסוּס. פאולוס לא חלם שהאגרות אשר כתב למומרים מתוך כוונה ראויה ייחשבו יום אחד כ"דבר האל." אין לייחס למורים מעין אלו, בעלי הכוונות הטובות, את האחריות לשימוש שבו יעשו חסידיהם המאוחרים יותר בכתביהם.

(1084.9) 98:7.10 7. המחשבה הפילוסופית של העמים ההלניסטיים, מאלכסנדריה ואנטיוכיה, דרך יוון, ועד לסִירָקוּזה ורומא. הפילוסופיה של היוונים הייתה מצויה בהרמוניה עם גרסת הנצרות של פאולוס יותר מאשר עם כל מערכת דתית אחרת, והפכה לגורם חשוב בהצלחתה של הנצרות במערב. עד היום מהוות הפילוסופיה היוונית, יחד עם התאולוגיה של פאולוס, את הבסיס לאתיקה האירופאית.

98:7.11 (1084.10) ככל שחדרה תורתו המקורית של ישוע למערב, כך היא הפכה יותר ויותר מערבית, וככל שהפכה מערבית, כך היא החלה לאבד את הפוטנציאל לקסום אוניברסאלית לכלל הגזעים ולכל סוגי בני האדם. כיום הפכה הנצרות לדת המותאמת היטב למסוכמות החברתיות, הכלכליות והפוליטיות של האנשים הלבנים. מזה זמן רב שהנצרות חדלה מלהיות דתו של ישוע, אף כי היא עדיין מציגה בעוז דת יפה על אודות ישוע ליחידים המבקשים בכנות ללכת בדרכיו. היא היללה את ישוע כמשיח, כַּאחד אשר נמשח מעַם האל, אך שכחה כמעט לחלוטין את בשורתו האישית של המאסטר: אבהותו של האל והאחווה האוניברסאלית של כלל בני האדם.

98:7.12 (1085.1) וזהו הסיפור הארוך על אודות תורתו של מאקיוונטה מלכי-צדק באורנטיה. חלפו כמעט ארבעת-אלפים שנה למן המתת של בן של חירום זה של נבאדון באורנטיה, ובזמן שחלף חדרה התורה על אודות "הכוהן לאל עליון, האל העליון," לכל הגזעים ולכל העמים. ומאקיוונטה הצליח להשיג את מטרת המתת הבלתי-שגרתית שלו; כאשר התכונן מיכאל להופיע באורנטיה, התקיים בלבבות הגברים והנשים המושג על אודות האל, אותו מושג על אודות האל אשר עדיין יוקד מחדש בהתנסותם הרוחנית החיה של ילדיו הרבים של האב האוניברסאלי, בעודם חיים את חייהם המסקרנים ובני החלוף בפלנטות הסובבות בחלל.

98:7.13 (1085.2) [הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

>> מסמך 98 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 100 <<

מסמך 99

הבעיות החברתיות של הדת

99:0.1 (1086.1) הדת מגשימה את הסעד החברתי הגבוה ביותר שלה כאשר הקשר בינה לבין המוסדות החילוניים של החברה הינו המצומצם ביותר. בעידנים עברו הדת לא נאלצה להתאים את גישתה לשינויים הנרחבים במערכות הכלכליות והפוליטיות, הואיל והרפורמות החברתיות הוגבלו בעיקר לתחום המוסרי. הבעיה העיקרית של הדת היא ניסיונה להחליף את הרע בטוב בתוך הסדר החברתי הקיים של התרבות הכלכלית והפוליטית. וכך נטתה הדת, בעקיפין, להנציח את הסדר החברתי הקיים, לעודד את שימורה של הציוויליזציה מהסוג הקיים.

99:0.2 (1086.2) אך הדת איננה אמורה לעסוק במישרין, לא ביצירתם של סדרי חברה חדשים ולא בשימורם של סדרים ישנים. דת של אמת אכן תתנגד לאלימות כטכניקה להתפתחות חברתית, אך לא תתנגד למאמציה המושכלים של החברה להתאים את מנהגיה ואת מוסדותיה לתנאים כלכליים חדשים ולדרישות תרבותיות חדשות.

99:0.3 (1086.3) במאות שעברו הדת אכן אישרה רפורמות חברתיות, כפי שאלה חלו מעת לעת, ואולם במאה העשרים היא נדרשת לעבור התאמה לחברה הנבנית מחדש באופן נרחב ומתמשך. תנאי החיים משתנים כה מהר עד שנדרש להאיץ עד מאוד את השינויים המוסדיים, ובהתאמה נדרשת הדת להאיץ את קצב הסתגלותה לסדר החברתי החדש המשתנה בהתמדה.

1. הדת ובנייה-חברתית מחדש

99:1.1 (1086.4) ההמצאות המכאניות ותפוצת הידע משנות את פני הציוויליזציה; על-מנת להימנע מאסון תרבותי, נדרש בהכרח לבצע התאמות כלכליות מסוימות ושינויים חברתיים מסוימים. הסדר החברתי החדש הזה, הממשמש ובא, לא יגיע להתייצבות בוטחת באלף השנים הבאות. המין האנושי חייב להשלים עם סדרה של שינויים, של התאמות ושל התאמות-מחדש. האנושות צועדת לקראת ייעוד פלנטארי חדש ועלום.

99:1.2 (1086.5) הדת חייבת להפוך לגורם השפעה רב-עוצמה המכוון לעבר יציבות מוסרית וקדמה רוחנית, זאת בעודה פועלת באופן דינמי בתוך התנאים הללו, המשתנים תמידית, ובתוככי השינויים הכלכליים הבלתי-פוסקים.

99:1.3 (1086.6) החברה באורנטיה לא תוכל לקוות להתייצב כבימים עברו. הספינה החברתית הפליגה לדרכה אל מחוץ למפרציה המוגנים של המסורת המבוססת, והחלה לשוט במימיו הגועשים של ים הייעוד האבולוציוני; ונשמת האדם נדרשת, יותר מאשר אי-פעם בהיסטוריה של העולם, לבחון בקפדנות את מפות המוסר שלה, ולהיצמד בנחישות למצפן ההכוונה הדתית. משימתה העליונה של הדת כגורם השפעה על החברה הינה ייצוב האידיאלים של האנושות במשך תקופת המעבר המסוכנת משלב אחד של הציוויליזציה למשנהו, מרמה תרבותית אחת לאחרת.

99:1.4 (1087.1) אין לדת חובות חדשים, אך היא נדרשת בבהילות לשמש כמנחה נבונה וכיועצת מנוסה בכל המצבים האנושיים החדשים הללו, המשתנים במהירות. החברה הופכת יותר מכאנית, יותר דחוסה, יותר סבוכה ויותר תלויה-הדדית באופן קריטי. על הדת לפעול על-מנת למנוע מכל מערכות היחסים ההדדיות החדשות והאינטימיות האלה מלהסיג אלה את אלה לאחור, או אפילו מלהרוס אלה את אלה. שומה על הדת לשמש כמֶלַח הקוסמי אשר מונע

את תסס הקדמה מלהרוס את טעמה התרבותי של הציוויליזציה. רק הודות לסעד הדת יכולות מערכות היחסים החברתיות והתהפוכות הכלכליות האלה להוביל לאחווה ארוכת-טווח.

99:1.5 (1087.2) אם לנקוט בלשון אנושית, אנושיות נטולת-אל הינה מחווה נאצלת, אך דת אמיתית הינה הכוח היחידי אשר יכול להגביר, לאורך זמן, את התגובתיות של קבוצה חברתית אחת לצרכיהן ולסבלן של קבוצות אחרות. בעבר הדת המוסדית הייתה יכולה לעמוד מן הצד בעת ששכבותיה הגבוהות יותר של החברה אטמו את אוזניהן נוכח הסבל והדיכוי אשר חוו השכבות הנמוכות, חסרות הישע, ואולם בעת המודרנית סדרי החברה הנמוכים יותר הללו אינם בורים במידה כה משפילה, ואף אינם כה חסרי-ישע מבחינה פוליטית.

99:1.6 (1087.3) אין הדת צריכה להתערב באופן מעשי במלאכה החילונית של בנייתה-מחדש של החברה וארגונה-מחדש של הכלכלה. ואולם, עליה לשמור באופן פעיל על קצב ההתקדמות של הציוויליזציה בכך שתצהיר מחדש, ובאופן ברור ונחרץ, על ציוויה המוסריים ועל עקרונותיה הרוחניים, על הפילוסופיה המתקדמת של החיים האנושיים והגאולה הטרנסצנדנטאלית. רוחה של הדת נצחית היא, אך צורת ביטויה חייבת להתחדש כל אימת שמשתנה מילון המונחים של שפת האדם.

2. חולשת הדת המוסדית

99:2.1 (1087.4) הדת המוסדית איננה יכולה להעניק השראה ולספק מנהיגות בעת הבנייה-מחדש של החברה וארגונה-מחדש של הכלכלה, הממשמשות ובאות ברחבי העולם, הואיל והיא הפכה, למרבה הצער, לחלק אורגאני פחות או יותר מן הסדר החברתי ומן המערכות הכלכליות אשר נועדו להיבנות מחדש. במשבר הנוכחי של הציוויליזציה יכולה לפעול ביעילות וביצירתיות רק דת האמת של ההתנסות הרוחנית האישית.

99:2.2 (1087.5) הדת המוסדית שבויה כעת במבוי סתום של מעגל קסמים שלילי. היא איננה יכולה לבנות-מחדש את החברה מבלי לבנות-מחדש קודם את עצמה; ובהיותה חלק

בלתי-נפרד מן הסדר המבוסס, היא איננה יכולה לבנות-מחדש את עצמה, בטרם נבנתה-מחדש החברה באופן קיצוני.

99:2.3 (1087.6) אנשים דתיים חייבים לפעול בחברה, בתעשייה ובפוליטיקה כיחידים, לא כקבוצות, כמפלגות או כמוסדות. קבוצה דתית המתיימרת לפעולה ככזו, בנוסף לפעולתה הדתית, הופכת מיד למפלגה פוליטית, לארגון כלכלי או למוסד חברתי. מאמצי הפעולה הקבוצתית הדתיים חייבים להצטמצם לקידומן של תכליות דתיות.

99:2.4 (1087.7) אנשים דתיים אינם ערכיים יותר בכל הנוגע למשימות בנייתה-מחדש של החברה מאשר אנשים בלתי-דתיים, אלא במידה שבה דתם העניקה להם ראייה קוסמית מועצמת וציידה אותם בחכמה חברתית נעלה, כזו אשר נולדת מן התשוקה הכנה לאהוב עד מאוד את האל ולאהוב כל אדם כאח בממלכת השמיים. סדר חברתי אידיאלי הוא זה אשר במסגרתו כל אדם אוהב את רעהו כמוהו עצמו.

99:2.5 (1087.8) יש ונדמה כי הכנסייה המוסדית שירתה בעבר את החברה בכך שהיללה את הסדר הפוליטי והכלכלי הקיים, אך אם ברצונה לשרוד עליה לחדול מלעשות כן ומהר. הגישה הראויה היחידה הינה לימוד תורת אי-האלימות, הדוקטרינה של האבולוציה השלווה במקום זו של המהפכה האלימה – שלום על הארץ ורצון טוב בין כלל בני האדם.

99:2.6 (1088.1) הדת המודרנית מתקשה להתאים את גישתה לשינויים החברתיים המהירים רק משום שהרשתה לעצמה להפוך, ובמידה כה רבה, למסורתית, דוגמטית וממוסדת. הדת של חיי ההתנסות כלל איננה מתקשה לצעוד לפני כל ההתפתחויות החברתיות והתהפוכות הכלכליות האלה, ובקרב כל אלה היא פועלת תמיד כמייצבת מוסרית, כמנחה חברתית וכמכווינה רוחנית. דת של אמת נושאת מעידן אחד למשנהו את אותה תרבות ראויה ואת אותה חכמה אשר נולדת מתוך ההתנסות של ידיעת האל והשאיפה להידמות לו.

3. הדת והאדם הדתי

99:3.1 (1088.2) הנצרות המוקדמת הייתה חופשית לחלוטין מסיבוכים אזרחיים, ממחויבויות חברתיות ומהתקשרויות כלכליות. רק לאחר מכן הפכה הנצרות הממוסדת לחלק בלתי-נפרד מן המבנה הפוליטי והחברתי של הציוויליזציה המערבית.

99:3.2 (1088.3) ממלכת השמיים איננה סדר חברתי ואף איננה סדר כלכלי; היא אחווה רוחנית לגמרי של יחידים יודעי-אל. אכן, אחווה מעין זו כשלעצמה הינה תופעה חברתית חדשה ומדהימה אשר נלוות לה השלכות פוליטיות וכלכליות כבירות.

99:3.3 (1088.4) האדם הדתי איננו נטול אהדה לסבל חברתי, דעתו איננה מוסחת מאי-צדק אזרחי, והוא אף איננו מבודד ממחשבה כלכלית או חסר-רגישות באשר לרודנות פוליטית. הדת משפיעה במישרין על בנייתה-מחדש של החברה, לפי שהיא הופכת את האזרח היחיד לרוחני ולאידיאלי. בעקיפין, מושפעת הציוויליזציה התרבותית מגישתם של אותם יחידים דתיים בשעה שאלו הופכים חברים פעילים ומשפיעים בקבוצות החברתיות, המוסריות, הכלכליות והפוליטיות השונות.

99:3.4 (1088.5) השגת ציוויליזציה תרבותית גבוהה דורשת, בראש ובראשונה, אזרח מסוג אידיאלי, וכן את המנגנונים החברתיים האידאליים וההולמים אשר באמצעותם יכולים אזרחים מעין אלו לשלוט במוסדות הכלכליים והפוליטיים של חברה אנושית מתקדמת מעין זו.

99:3.5 (1088.6) הכנסייה, בשל עודף רגשנות כוזבת, סעדה במשך זמן רב את המקופחים ואת חסרי המזל, וכל זה היה טוב ויפה, אך אותה רגשנות הובילה להנצחתם הלא-נבונה של זנים גזעיים מנוונים, אשר עיכבו את התקדמות הציוויליזציה במידה רבה.

99:3.6 (1088.7) אחרי ככלות הכול, יחידים רבים העוסקים בבנייה-מחדש של החברה דוחים מכול וכל את הדת המוסדית, ובה בעת מפיצים בקנאות דתית את הרפורמות החברתיות שלהם עצמם. וכך קורה כי למניע הדתי, מניע אישי ופחות או יותר בלתי-מזוהה, נודע תפקיד גדול בתכנית לבנייתה-מחדש של החברה בימינו אנו.

99:3.7 (1088.8) החולשה הגדולה בכל הפעילות הדתית מהסוג הבלתי-מזוהה והבלתי-מודע הזה היא שהדת איננה יכולה ליהנות מביקורת דתית פתוחה, ובכך להגיע לרמה מועילה של

תיקון-עצמי. עובדה היא כי הדת איננה צומחת, אלא כשהיא סרה למרותה של הביקורת הבונה, מועצמת על-ידי הפילוסופיה, מטוהרת על-ידי המדע וניזונה מרעות נאמנה.

99:3.8 (1088.9) תמיד קיימת סכנה גדולה שהדת תתעוות ותסטה לעבר הגשמת מטרות כוזבות, כמו בעתות מלחמה, כאשר כל אומה לוחמת מזנה את דתה בכך שהיא רותמת אותה לשירות התעמולה הצבאית. הקנאות נטולת-האהבה לעולם מזיקה לדת, בעוד שהרדיפה מסיטה את פעילויות הדת אל מטרות הגשמת תכליות חברתיות או תיאולוגיות.

99:3.9 (1089.1) ניתן לשמור את הדת חופשיה מהתקשרויות חילוניות בלתי-מקודשות אך ורק באמצעות:

99:3.10 (1089.2) 1. פילוסופיה מתקנת ביקורתית.

99:3.11 (1089.3) 2. חופש מכלל ההתקשרויות החברתיות, הכלכליות והפוליטיות.

99:3.12 (1089.4) 3. חברויות יצירתיות, מנחמות ומעצימות-אהבה.

99:3.13 (1089.5) 4. הרחבה מדורגת של תובנות רוחניות והערכה של ערכים הקוסמיים.

99:3.14 (1089.6) 5. מניעת קנאות באמצעות איזון של הגישה המנטאלית המדעית.

99:3.15 (1089.7) כקבוצה, על האנשים הדתיים לעסוק אך ורק **בדת** ולא בשום דבר אחר, זאת למרות שכל אדם דתי בודד שכזה עשוי להפוך, כאזרח יחידני, למנהיג יוצא-דופן של תנועה חברתית, כלכלית או פוליטית כלשהי של בנייה-מחדש.

99:3.16 (1089.8) זהו עניינה של הדת לעסוק ביצירתה, בשימורה ובמתן השראה למידה כזו של נאמנות קוסמית באזרח היחיד, אשר תוביל אותו להצליח בהתקדמות בכל השירותים החברתיים הקשים אך הנדרשים הללו.

4. קשיי מעבר

(1089.9) 99:4.1 דת אמיתית הופכת את האדם הדתי למקור של ניחוח חברתי, וכן מובילה להבנת האחווה האנושית. ואולם, פעמים רבות מחסלת היווצרותן הפורמאלית של קבוצות דתיות את אותם ערכים ממש אשר לשֵם קידומם התארגנה הקבוצה. הרעות האנושית והדת האלוהית מסייעות הדדית זו ביד זו ומאירות באור של משמעות, במידה שהצמיחה בכל אחת מהן משתווה והרמונית. הדת מעניקה משמעות חדשה לכל ההתאגדויות הקבוצתיות – משפחות, בתי ספר ומועדונים. היא מעניקה ערכים חדשים למשחק ומרוממת את ההומור האמיתי כולו.

(1089.10) 99:4.2 המנהיגות החברתית מותמרת באמצעות תובנה רוחנית; הדת מונעת מכל התנועות השיתופיות מלאבד את הקשר למטרות האמת שלהן. הדת, לצד הילדים, הינה הגורם המאחד הגדול בחיי המשפחה, בתנאי שמדובר באמונה חיה וצומחת. אין חיי משפחה ללא ילדים; ניתן לחיות כמשפחה ללא דת, ואולם מגבלה שכזו מעצימה במאוד את הקשיים במערכת היחסים אנושית אינטימית זו. במהלך העשורים הראשונים של המאה העשרים, חיי המשפחה – לצד ההתנסות הדתית האישית – הם אלה אשר סובלים במידה הרבה ביותר מן ההתנוונות המתרחשת כתוצאה של המעבר מן הנאמנויות הדתיות הישנות אל המשמעויות והערכים החדשים.

(1089.11) 99:4.3 דת של אמת הינה דרך משמעותית לחיות באופן דינאמי נוכח המציאויות הנפוצות של חיי היומיום. ואולם, על-מנת שהדת תמריץ את התפתחותו היחידנית של האופי ותעצים את האינטגרציה של האישיות, אסור להפוך אותה לסטנדרטית. על-מנת שהיא תמריץ את ההערכה של ההתנסות ותשמש כגורם משיכה ערכי, אסור להפוך אותה לסטראוטיפית. ועל-מנת שתקדם נאמנויות עליונות, אסור להפוך אותה לפורמאלית.

(1089.12) 99:4.4 בלא קשר לתהפוכות הנלוות לצמיחתה החברתית והכלכלית של הציוויליזציה, הדת הינה אמיתית וראויה אם היא מטפחת ביחיד התנסות שבה שולטים האמת, היופי והטוב; זאת משום שזהו המושג הרוחני האמיתי של המציאות העליונה. ודרך אהבה וסגידה, דבר זה מקבל משמעות בצורה אחווה עם אדם והיות בן של האל.

(1090.1) 99:4.5 אחרי ככלות הכול, הדבר שאדם מאמין בו – ולא מה שהאדם יודע – הוא אשר קובע את ההתנהגות ושולט על הפעולות האישיות. ידע עובדתי גרידא משפיע אך במעט על האדם הממוצע, אלא אם כן הוא מופעל באופן רגשי. ואולם, ההפעלה אשר מחוללת הדת הינה על-רגשית, באשר היא מאחדת את כלל ההתנסות האנושית בִּרמות טרנסצנדנטאליות באמצעות המגע עם אנרגיות רוחניות ושחרורן בחיי האדם.

(1090.2) 99:4.6 במהלך הזמנים המעורערים מבחינה פסיכולוגית של המאה העשרים, בתוככי התהפוכות הכלכליות, הזרמים המנוגדים מבחינה מוסרית וגאות הקרעים הסוציולוגיים של המעברים הציקלוניים של עידן המדע, אלפים על-גבי אלפים של גברים ונשים מוצאים את עצמם תלושים מבחינה אנושית; הם חרדים, חסרי-מנוחה, אחוזי פחד, מצויים בחוסר-וודאות ומעורערים; הם זקוקים לנחמתה וליציבותה של דת יציבה כפי שלא נזקקו מעולם במהלך ההיסטוריה העולמית. לעומת הישגים מדעיים והתקדמות מכאנית חסר תקדים, שוררים קיפאון רוחני וכאוס פילוסופי.

(1090.3) 99:4.7 אין סכנה בכך שהדת תהפוך יותר ויותר לעניין פרטי – להתנסות אישית – בתנאי שלא תאבד את המוטיבציה שלה לשירות אוהב ונטול אנוכיות. הדת סבלה מהשפעות משניות רבות: עירוב פתאומי בין תרבויות, התערבבות של אמונות אלה באלה, פיחות בסמכות הכנסייה, שינויים בחיי המשפחה לצד תהליכי עיוּר ומיכון.

(1090.4) 99:4.8 הסכנה הרוחנית הגדולה ביותר האורבת לאדם הינה ההתקדמות החלקית, הסכנה שבצמיחה אשר לא הגיעה אל סופה: הוויתור על הדתות האבולוציוניות של הפחד ללא אימוץ מיידי של דת ההתגלות של האהבה. המדע המודרני, ובייחוד הפסיכולוגיה, החליש רק את אותן דתות אשר התבססו בעיקרן על פחד, אמונות טפלות ורגש.

(1090.5) 99:4.9 שלב מעבר תמיד מלווה בבלבול, ורק מעט שקט ישרור בעולם הדת עד אשר יסתיים המאבק הגדול בין שלושת הפילוסופיות של הדת אשר מתמודדות ביניהן:

(1090.6) 99:4.10 **1.** האמונה הספיריטיסטית (באלוהות של השגחה) של בדתות רבות.

99:4.11 (1090.7) 2. האמונה ההומניסטית והאידיאליסטית של פילוסופיות רבות.

99:4.12 (1090.8) 3. המושגים המכאניסטיים והטבעיים של רבים מן המדעים.

99:4.13 (1090.9) ולבסוף נדרש להביא את שלוש הגישות החלקיות האלה למציאותיותו של הקוסמוס לכדי הרמוניה, וזאת באמצעות תצוגת ההתגלות של דת, פילוסופיה וקוסמולוגיה, אשר תציג את קיומן המשולש של רוח, דעת ואנרגיה, אשר בוקעות מעם שילוש פרדיס ומשיגות איחוד של זמן-מרחב בקרב האלוהות של העליון.

5. היבטים חברתיים של הדת

99:5.1 (1090.10) בעוד שהדת הינה בבחינת התנסות רוחנית אישית בלעדית – לָדעת את האל כאב – המסקנה מן ההתנסות הזו – לדעת את האדם כאח – גוררת בעקבותיה את ההתאמה בין העצמי לעצמיים אחרים, ועניין זה נוגע בהיבטים החברתיים, או הקבוצתיים, של חיי הדת. הדת הינה, בראש ובראשונה, בבחינת התאמה פנימית, או אישית, ורק לאחר מכן היא נקשרת לשירות לחברה או להתאמה קבוצתית. מן העובדה שהאדם הינו יצור חברותי נובע בהכרח שקבוצות דתיות תיוולדנה. מה שקורה לקבוצות הדתיות האלה תלוי במידה רבה במנהיגות נבונה. בחברה הפרימיטיבית, הקבוצות הדתיות אינן שונות בהרבה מאלה הכלכליות או הפוליטיות. מאז ומעולם שימשה הדת גורם אשר שימֵר את המוסר וייצֵב את החברה. וכל זאת נכון עדיין, למרות שרבים מן הסוציאליסטים וההומניסטים של העת המודרנית טוענים אחרת.

99:5.2 (1091.1) זכרו תמיד: דת של אמת משמעה לדעת את האל כאב ואת רעך כאח. דת איננה אמונה של שעבוד באמצעות איומים בעונש, או הבטחות קסומות לגמול מיסטי עתידי.

99:5.3 (1091.2) דתו של ישוע היוותה את ההשפעה הדינאמית ביותר אשר פעלה על המין האנושי מעודו. ישוע ניפץ את המסורת, חיסל את הדוגמה וקרא לאנושות להשיג את

האידיאלים הגבוהים ביותר שלה בזמן ובנצח – להיות מושלמים, ממש כשם שהאב שבשמיים מושלם הוא.

99:5.4 (1091.3) ניתנת לדת אפשרות מועטה בלבד לפעול בטרם נפרדת הקבוצה הדתית מכל שאר הקבוצות – ההתאגדות החברתית של החברות הרוחנית בממלכת השמיים.

99:5.5 (1091.4) הדוקטרינה על אודות אפסותו הכוללת של האדם חיסלה הרבה מן הפוטנציאל של הדת לחולל השלכות חברתיות מטבע מרומם ומעורר השראה. ישוע ביקש לכונן מחדש את כבוד האדם בהצהירו כי כל בני האדם הינם ילדיו של האל.

99:5.6 (1091.5) כל אמונה דתית המשמשת ביעילות להפיכת המאמין בה לרוחני, ניחנת לבטח בהשלכות חברתיות רבות-עוצמה על חיי החברה של אדם דתי מעין זה. לעולם מניבה ההתנסות הדתית את "פירות הרוח" בחיי היומיום של האדם המוכוון על-ידי הרוח.

99:5.7 (1091.6) ממש כשם שמובטח כי בני האדם יחלקו את אמונותיהם הדתיות, מובטח כי הם יגבשו קבוצה דתית מסוג כזה או אחר, אשר תגדיר לבסוף מטרות משותפות. ביום מן הימים יתקבצו יחדיו אנשים דתיים וישתפו פעולה על בסיס אחדות האידיאלים והתכליות, ולא ינסו לעשות כן על בסיס דעותיהם הפסיכולוגיות או אמונותיהם התיאולוגיות. מה שנדרש על-מנת לאחד את האנשים הדתיים הינו תכליות ולא אמונות. מכיוון שדת של אמת הינה עניין של חוויה רוחנית אישית, בלתי-נמנע הוא שכל אדם דתי יגבש לעצמו את הפירוש האישי שלו למה שהוא תופש כהגשמתה של אותה התנסות רוחנית. תנו למונח "אמונה" לייצג את מערכת היחסים האישית בין האדם לבין האל, ולא לאמונות אשר גובשו בידי קבוצה כזו או אחרת של בני תמותה אשר הסכימו על גישה דתית משותפת. "יֵשׁ לְךָ אֱמוּנָה? תְּהִי לְךָ לְבַדֶּךָ."

99:5.8 (1091.7) העובדה שאמונה נוגעת אך ורק לתפישתם של ערכים אידיאליים מודגמת בהגדרה הנכללת בברית החדשה, אשר מצהירה כִּי הָאֱמוּנָה הִיא בְּטָחוֹן בְּמַה שֶׁנְּצַפֶּה לוֹ וְהוֹכָחַת דְּבָרִים שֶׁאֵינָם נִרְאִים.

99:5.9 (1091.8) האדם הפרימיטיבי כלל לא התאמץ לנסח את אמונותיו הדתיות במילים. את הדת שלו הוא רקד, הוא לא חשב אותה. האנשים המודרניים חשבו על אמונות רבות, וכן ניסחו מבחנים רבים לאמונה דתית. על אנשי הדת בעתיד לחיות את דתם, להקדיש את עצמם

לשירות בלב שלם של אחוות האדם. הגיע הזמן שהאדם הדתי יחווה התנסות דתית כה אישית וכה נשגבת, עד שהיא תוכל להתגשם ולבוא לידי ביטוי אלא ב"רגשות עמוקים מדי מכדי לבטאם במילים."

99:5.10 (1091.9) ישוע לא דרש מחסידיו שיתקבצו מעת לעת על-מנת להקריא מילים המעידות על אמונותיהם המשותפות. הוא רק ציווה שהם יתאספו יחדיו על-מנת **לעשות משהו** — לסעוד סעודה משותפת על-מנת לזכור את חיי המתת שלו באורנטיה.

99:5.11 (1091.10) איזו שגיאה עושים הנוצרים, כאשר בעודם מציגים את המשיח כאידיאל העליון למנהיגות רוחנית, הם מעזים לדרוש מגברים ונשים יודעי-אל לדחות את מנהיגותם ההיסטורית של אנשים יודעי-אל אשר תרמו להארה של אומתם או של גזעם במהלך העידנים אשר חלפו.

6. הדת המוסדית

99:6.1 (1092.1) החלוקה לזרמים הינה מחלה שבה לוקה הדת המוסדית, והדוגמטיות הינה שעבוד של הטבע הרוחני. דת ללא כנסייה, טובה בהרבה מכנסייה ללא דת. הסערות הדתיות של המאה העשרים אינן מעידות, כשלעצמן, על התנוונות רוחנית. הבלבול מקדים הן את הצמיחה והן את ההרס.

99:6.2 (1092.2) קיימת תכלית אמיתית לחֶברוּת של הדת. מטרתן של הפעילויות החברתיות הדתיות הינה לעורר בדרמטיות את הנאמנויות של הדת; להעצים את משיכתם של האמת, היופי והטוב; לטפח את משיכתם של ערכים עליונים; לשפר את השירות נטול האנוכיות לזולת; להאדיר את הפוטנציאלים של חיי המשפחה; לקדם את החינוך הדתי; לספק עצה נבונה והכוונה רוחנית; ולעודד פולחן בקבוצה. וכל הדתות החיות מעודדות את הרעות האנושית, משמרות את המוסר, מעודדות את רווחת השכנים, ומאפשרות להפיץ את בשורותיהן המהותיות, מסריהן על אודות גאולת הנצח.

99:6.3 (1092.3) ואולם, ככל שהדת הולכת ומתמסדת, כך הולכת ופוחתת יכולתה לעשות טוב, בעוד שהאפשרויות לחולל רע מתרבות עד מאוד. הסכנות שבדת פורמאלית הינן: התקבעות האמונות והתגבשות הרגשות; הצטברות אינטרסים ככל שהחילוניות מתעצמת; הנטייה לתקנן את האמת ולקבע אותה; ההסטה של הדת משירות האל לשירותה של הכנסייה; נטיית המנהיגים להפוך למנהלים במקום לסועדים; הנטייה ליצור כתות וחלוקות משנה אשר מתחרות אלה באלה; כינונה של סמכות כנסייתית מדכאת; יצירת גישה אריסטוקרטית של "עם סגולה"; קידום רעיונות כוזבים ומוגזמים על אודות קדושה; הפיכתה של הדת לשגרתית והתאבנות הפולחן; הנטייה לסגוד לעבַר תוך כדי התעלמות מדרישות ההווה; הכישלון לפרש את הדת פירושים עדכניים; ההסתבכות עם פעולותיהם של מוסדות חילוניים, הסתבכות אשר יוצרת את האפליה המרושעת של המעמדות הדתיים; היא אשר הופכת לשופטת אורתודוקסית בלתי-סבלנית; והיא כושלת בשימור האינטרסים של הצעירים ההרפתקניים ומאבדת בהדרגה את המסר המושיע של בשורת הגאולה הנצחית.

99:6.4 (1092.4) הדת הפורמאלית מרסנת את בני האדם בפעילותם הרוחנית האישית, במקום לשחרר אותם לשרת שירות גבוה כבנאֵי הממלכה.

7. תרומתה של הדת

99:7.1 (1092.5) למרות שעל הכנסיות – כמו גם על כל הקבוצות הדתיות האחרות – להתרחק מכל הפעילויות החילוניות, בה בעת נדרשת הדת שלא לעכב בצורה כלשהי את התיאום החברתי בין המוסדות האנושיים או לחבל בו. על החיים להמשיך ולצמוח במשמעותם; האדם חייב להמשיך ולערוך רפורמות בפילוסופיה ולהבהיר את הדת.

99:7.2 (1092.6) מדעי המדינה חייבים לבנות מחדש את הכלכלה ואת התעשייה באמצעות הטכניקות שאותן ירכשו ממדעי החברה, ובאמצעות התובנות והמניעים שאותם יספקו החיים הדתיים. בכל תהליך בנייתה-מחדש של החברה, מספקת הדת נאמנות מייצבת לתכלית טרנסצנדנטאלית, מטרה מייצבת המצויה מעל ומעבר למטרות הזמניות. בתוך הבלבול של

סביבה המשתנה חדשות לבקרים, האדם בן התמותה זקוק להזנה מפרספקטיבה קוסמית מרחיקת-ראות.

99:7.3 (1093.1) הדת מעוררת באדם השראה לחיות באומץ ובאושר על-פני האדמה; היא מצמידה את הסבלנות לתשוקה, את התובנה לדבקות, את הסימפטיה לעוצמה ואת האידיאלים לאנרגיה.

99:7.4 (1093.2) האדם לעולם לא יוכל להחליט בתבונה באשר לנושאים ברי-חלוף, או להתעלות מעל לַאנוכיות של האינטרסים האישיים שלו, אלא אם כן ימדוט על נוכחות ריבונותו של האל ויכיר במציאויות של המשמעויות האלוהיות ושל הערכים הרוחניים.

99:7.5 (1093.3) התלות ההדדית הכלכלית והרעות החברתית יובילו, בסופו של דבר, לאחווה. האדם מטבעו הינו חולם, אך המדע גורם לו לפקוח את עיניו כך שביכולתה של הדת להפעיל אותו, תוך סיכון קטן בהרבה מפני תגובות קנאיות מועצמות. הצרכים הכלכליים קושרים את האדם אל קרקע המציאות, ואילו ההתנסות הדתית האישית מביאה את אותו אדם להתייצב פנים-אל-פנים אל מול המציאויות הנצחיות של אזרחות קוסמית מתרחבת ומתקדמת בהתמדה.

99:7.6 (1093.4) [הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

<< מסמך 99 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 101 >>

מסמך 100

הדת בחוויה האנושית

100:0.1 (1094.1) חוויית החיים הדתיים הדינאמיים מתמירה את היחיד הבינוני לכדי אישיות בעלת עוצמה אידיאליסטית. הדת סועדת את התקדמות הכלל באמצעות טיפוח התקדמותו של כל יחיד, והתקדמותו של כל יחיד מועצמת באמצעות התקדמות הכלל.

100:0.2 (1094.2) צמיחה רוחנית מומרצת באופן הדדי באמצעות קרבה אינטימית לאנשים דתיים אחרים. האהבה מספקת את המצע לצמיחה הדתית – גורם משיכה אובייקטיבי במקום הסיפוק הסובייקטיבי – אף-על-פי שממנה נובע הסיפוק הסובייקטיבי העליון. והדת מאצילה את עבודת הפרך הנפוצה בחיי היומיום.

1. צמיחה דתית

100:1.1 (1094.3) בעוד שהדת מובילה לצמיחתן של המשמעויות ולהעצמתם של הערכים, כאשר מרוממים הערכות אישיות לחלוטין לדרגה של מוחלטות, לעולם התוצאה היא רוע. הילד מעריך את ההתנסות בהתאם לשיעור תכולת ההנאה שבה; הבשלות הינה פרופורציונית לשיעור שבו מחליפות משמעויות גבוהות יותר את ההנאה האישית, ואפילו את הנאמנות למושגים הגבוהים ביותר על אודות מצבי חיים מגוונים ומערכות יחסים קוסמיות.

100:1.2 (1094.4) אנשים מסוימים הינם עסוקים מדי מכדי לצמוח, ולפיכך מצויים בסכנה חמורה של קיפאון רוחני. יש לאפשר למשמעויות לצמוח בעידנים שונים, בתרבויות עוקבות ובשלבים שדרכם מתקדמת הציוויליזציה. המעכבים העיקריים של הצמיחה הינם הדעה הקדומה והבורות.

100:1.3 (1094.5) העניקו לכל ילד מתפתח את ההזדמנות להצמיח את ההתנסות הדתית שלו עצמו; אל תכפו עליו את ההתנסות המוכנה מראש של הבוגר. זכרו כי התקדמות מדי שנה במסגרת תכנית חינוך מבוססת אינה מעידה בהכרח על התקדמות אינטלקטואלית, קל וחומר על צמיחה רוחנית. גידול באוצר המילים אינו מעיד על התפתחות האופי. ההתקדמות היא אשר מעידה באמת על הצמיחה, ולא התוצרים גרידא. על צמיחה חינוכית אמיתית מעידים התרחבותם של אידיאלים, הערכה גדולה יותר לערכים, משמעויות חדשות של ערכים ונאמנות מועצמת לאידיאלים עליונים.

100:1.4 (1094.6) ילדים מתרשמים לצמיתות אך ורק מנאמנותם של עמיתיהם הבוגרים; לפקודות אין השפעה לאורך זמן, ואפילו לא לדוגמה. בני-אדם נאמנים הינם בני-אדם צומחים, והצמיחה הינה מציאות מרשימה ומעוררת השראה. חיו היום בנאמנות – צְמחו – והמחר כבר ידאג לעצמו. הדרך המהירה ביותר של הראשן להפוך לצפרדע הינה לחיות בנאמנות מדי רגע את חייו כראשן.

100:1.5 (1094.7) המצע ההכרחי לצמיחה דתית מניח מראש חיים מתקדמים של הגשמה עצמית, את התיאום בין הנטיות הטבעיות, את הפעלתה של הסקרנות וההנאה מן ההרפתקה הסבירה, את חווית רגשות שביעות הרצון, את פעולת גירוי הפחד של תשומת הלב והמודעות, את המשיכה לפלאי והמודעות הרגילה של קטנוּת, ענווה. הצמיחה אף מתבססת על גילוי העצמי שאליו נלווית ביקורת עצמית – מצפוּן, וזאת משום שלאמיתו של דבר המצפון הינו הביקורת שמבקר אדם את עצמו על-פי ערכיו-הרגליו, על-פי האידיאלים האישיים שלו.

100:1.6 (1095.1) ההתנסות הדתית מושפעת באופן ניכר מן הבריאות הפיזית, מן המזג שנתקבל בירושה ומן הסביבה החברתית. ואולם, התנאים הללו, ברי החלוף, לא יוכלו לעכב את התקדמותה הרוחנית הפנימית של נשמה אשר מקדישה עצמה לעשיית רצון האב שבשמיים.

בכל בני התמותה הרגילים קיימים דחפים מולדים מסוימים אשר מניעים לעבר צמיחה והגשמה עצמית, ואשר פועלים כל זמן שאינם מעוכבים באופן ספציפי. הדרך הבטוחה לטפח את המתת המובנית הזאת של הפוטנציאל לצמיחה רוחנית, היא להישאר מסורים בלב שלם לערכים עליונים.

100:1.7 (1095.2) את הדת לא ניתן להעניק, לקבל, להשאיל, ללמוד או לאבד. זוהי התנסות אישית אשר גדלה ביחס ישר לחיפוש המתרחב אחר ערכים סופיים. וכך נלווית צמיחה קוסמית לצבירתן של משמעויות, ולרוממות המתרחבת-לעולם של הערכים. ואולם, האצילות עצמה הינה לעולם בבחינת צמיחה בלתי-מודעת.

100:1.8 (1095.3) הרגלי חשיבה ופעולה דתיים תורמים לכלכלה של הצמיחה הרוחנית. אדם יכול לפתח נטייה לעבר תגובה חיובית לגירוי רוחני, מעין רפלקס רוחני מותנה. הרגלים התורמים לצמיחה דתית כוללים טיפוח רגישות לערכים אלוהיים, הכרה בחייו הדתיים של הזולת, מדיטציה אשר הוגה במשמעויות קוסמיות, פתרון בעיות באמצעות סגידה, שיתוף של האדם את אחיו בחייו הרוחניים, הימנעות מאנוכיות, סירוב להסתמך על הרחמים האלוהיים, וחיים כאילו הם נחיים בנוכחות האל. הגורמים לצמיחה הדתית עשויים להיות מכוונים, אך הצמיחה עצמה הינה תמיד בלתי-מודעת.

100:1.9 (1095.4) ואולם, טבעה הבלתי-מודע של הצמיחה הדתית אינו מעיד על כך שזוהי פעילות המתרחשת במחוזותיהם המשוערים התת-מודעים של האינטלקט האנושי; אלא דווקא היא מעידה על פעילויות יצירתיות ברמות העל-מודעות של הדעת בת התמותה. ההתנסות של ההכרה במציאותיותה של הצמיחה הדתית הבלתי-מודעת הינה אחת מן ההוכחות החותכות לקיומו התפקודי של העל-מודע.

2. צמיחה רוחנית

100:2.1 (1095.5) התפתחות רוחנית תלויה, בראש ובראשונה, בשמירה על קשר רוחני חי עם כוחות הרוח האמיתיים, ושנית, בהענקה מתמדת של פירות רוח: תנובת הסעד שבו מעניק

האדם לאחיו את מה שקיבל מאלו אשר היטיבו עמו רוחנית. התקדמות רוחנית מתבססת על ההכרה האינטלקטואלית בעוני הרוחני, יחד עם מודעות-עצמית לרעב-למושלמות, התשוקה לדעת את האל ולהידמות לו, וההתכוונות בלב שלם לעשות את רצון האב שבשמיים.

100:2.2 (1095.6) בתחילתה, הצמיחה הרוחנית הינה התעוררות לצרכים, לאחר מכן הבחנה במשמעויות, ואז גילוי ערכים. ההוכחה להתפתחות רוחנית אמיתית כרוכה בהצגתה של אישיות אנושית אשר מונעת על-ידי אהבה, מופעלת על-ידי סעד בלתי-אנוכי ונשלטת על-ידי הסגידה בְּלב שלם לאידיאלי המושלמות של האלוהיות. וכלל ההתנסות הזו מהווה את מציאותה של הדת, וזאת בניגוד לאמונות תיאולוגיות גרידא.

100:2.3 (1095.7) הדת יכולה להתקדם לאותה רמת ניסיון שבה היא הופכת לטכניקה מוארת ולחכמה של תגובה רוחנית ליקום. דת מהוללת שכזו יכולה לפעול בשלוש רמות של אישיות אנושית: הרמה האינטלקטואלית, הרמה המורונטית והרמה הרוחנית; לפעול על הדעת, בתוך הנשמה המתפתחת, ויחד עם הרוח השוכנת.

100:2.4 (1096.1) ובאחת הופכת הרוחניות למחוון המצביע על מידת הקרבה של האדם אל האל ולמידה שבה האדם מועיל לאחיו. הרוחניות מעצימה את היכולת לגלות יופי בדברים, להכיר אמת במשמעויות ולגלות טוּב בערכים. ההתפתחות רוחנית נקבעת על-פי היכולות האלה, ועומדת ביחס ישר לשיעור חיסול איכויותיה האנוכיות של האהבה.

100:2.5 (1096.2) הרוחניות בפועל הינה השיעור שבו הושגה האלוהות, שיעור ההתכוונות למכוונן. הישג של סופיות של רוחניות שקול להישג המקסימום של המציאות, המקסימום של היות כמות האל. חיי הנצח הינם החיפוש הבלתי-נגמר אחר ערכים אינסופיים.

100:2.6 (1096.3) על המטרה האנושית של הגשמה עצמית להיות רוחנית, ולא חומרית. המציאויות היחידות אשר שווה לשאוף אליהן הינן אלוהיות, רוחניות ונצחיות. האדם בן התמותה זכאי ליהנות מן המנעמים הפיזיים ומן הסיפוק שבחיבה האנושית; הוא יוצא נשכר מן הנאמנות לחבריו האנושיים ולמוסדות ברי-חלוף; אך אין אלה היסודות הנצחיים שעליהם יש לבנות את האישיות האלמותית אשר חייבת להתעלות מעל המרחב, לכבוש את הזמן ולהשיג את יעד המושלמות האלוהית ואת השירות הסוֹפִיוֹנִי.

100:2.7 (1096.4) ישוע הציג את הביטחון העילאי של בן-תמותה יודע-אל באומרו: "עבור המאמין בממלכה, אדם יודע-אל, מה משנה אם כל הדברים הארציים קורסים?" הביטחונות ברי החלוף הינם פגיעים, אך את ביטחונות הרוח לא ניתן להבקיע. כאשר עולים נחשולי המצוקה, האנוכיות, האכזריות, השנאה, הרוע והקנאה האנושיים, ומכים בנשמתו של האדם, אתם יכולים להיות סמוכים ובטוחים כי קיימת מצודה פנימית, עיר החומה של הרוח, אשר אותה לא ניתן לתקוף; או לפחות נכון הדבר לגבי כל אדם אשר הפקיד את נשמתו בידי רוח האל הנצחית השוכנת בו.

100:2.8 (1096.5) לאחר הישג רוחני שכזה – בין אם הושג הודות לצמיחה הדרגתית או עקב משבר ספציפי – משנה האישיות כיוון ומתפתחת אמת מידה חדשה של ערכים. יחידים ילידי-רוח מעין אלה מקבלים מוטיבציה מחודשת בחייהם במידה כזו שמאפשרת להם לעמוד בשלווה בעת שנמחקות שאיפותיהם הכמוסות ביותר ובעת שמתמוטטות תקוותיהם הכנות ביותר; הם יודעים אל נכון כי האסונות הללו אינם אלא תהפוכות הכיוון-מחדש אשר מחסלות את יצירותיו בנות החלוף של האדם, בטרם יוקמו מציאויות נאצלות ועמידות יותר של ברמה חדשה ונשגבת יותר של הישג ביקום.

3. מושגים של ערך עליון

100:3.1 (1096.6) הדת איננה טכניקה להשגת שלווה מנטאלית סטאטית של אושר עילאי; היא הינה דחף לארגונה של הנשמה לשם שירות דינאמי. היא הינה הגיוס הכללי של העצמי לשם השירות הנאמן של אהבת האל והאדם. על-מנת להגיע למטרה העליונה, לפרס הנצח, תשלם הדת כל מחיר שיידרש. בנאמנות הדתית מתקיימת מושלמוּת מוּקְדֶשֶׁת אשר הינה נשגבת ביותר. והנאמנויות האלה הינן יעילות מבחינה חברתית ומקדמות מבחינה רוחנית.

100:3.2 (1096.7) עבור האדם הדתי, המילה "אֵל" הופכת להיות סמל להתקרבות למציאות העליונה ולהכרה בערך אלוהי. האהבות והסלידות של האדם אינן קובעות מה טוב ומה רע; הערכים המוסריים אינם צומחים מתוך מילוי הרצונות או מתוך תסכול רגשי.

100:3.3 (1096.8) כאשר אתם הוגים בערכים, עליכם להבדיל בין מה **שהינו** ערך לבין מה **שיש בו** ערך. עליכם להכיר ביחס שבין פעילויות מהנות לבין שילובן באופן משמעותי והגשמתן המועצמת ברמות התנסות אנושית הולכות ומגביהות בהתמדה.

100:3.4 (1097.1) משמעות הינה דבר שההתנסות מוסיפה לערך; היא הינה המודעות ההערכתית של ערכים. הנאה מבודדת ואנוכית לחלוטין עשויה להצביע על פיחות ווירטואלי במשמעויות, על הנאה חסרת-משמעות הגובלת ברוע יחסי. הערכים הינם התנסותיים כאשר המציאויות הינן משמעותיות ומחוברות באופן מנטאלי, כאשר הדעת מכירה במערכות יחסים מעין אלה ומוקירה אותן.

100:3.5 (1097.2) אף-פעם הערכים אינם יכולים להיות סטאטיים; המציאות מעידה על שינוי, על צמיחה. שינוי ללא צמיחה, התרחבות במשמעות ורוממות הערך, הינו חסר-ערך – הוא הינו בבחינת רוע פוטנציאלי. ככל שמתרחבת איכות ההסתגלות הקוסמית, כך גדל שיעור המשמעות המצוי בהתנסות כלשהי. ערכים אינם אשליות מושגיות; הם הינם אמיתיים, אך תמיד הם תלויים בקיום מערכות היחסים. ערכים הינם לעולם הן ממשיים והן פוטנציאליים – לא מה שהיה, אלא מה שהווה ומה שעתיד להיות.

100:3.6 (1097.3) החיבור בין הממשיים לפוטנציאליים שקול לצמיחה, לַהבנה ההתנסותית של ערכים. ואולם צמיחה איננה התקדמות גרידא. התקדמות היא תמיד משמעותית, אך ללא צמיחה היא נעדרת ערך באופן יחסי. הערך העליון בחיים האנושיים טמון בצמיחתם של ערכים, בהתקדמות במשמעויות, ובהבנת האופן שבו שתי ההתנסויות האלה מתייחסות קוסמית זו אל זו. והתנסות שכזו שקולה לידיעת האל. אף כי בן-תמותה שכזה איננו על-טבעי, הוא אכן הופך להיות על-אנושי; נשמה אלמותית מתפתחת.

100:3.7 (1097.4) האדם איננו יכול לגרום לצמיחה, אך הוא יכול לספק לה תנאים מתאימים. צמיחה הינה לעולם בלתי-מודעת, בין שהיא פיזית, אינטלקטואלית או רוחנית. וכך צומחת אהבה; לא ניתן ליצור, לייצר או לרכוש אותה; היא חייבת לצמוח. האבולוציה הינה טכניקת צמיחה קוסמית. לא ניתן להבטיח צמיחה חברתית באמצעות חקיקה, ולא ניתן לגרום לצמיחה מוסרית באמצעות מַנהל. אדם יכול לייצר מכונה, ואולם, ערכה האמיתי חייב להיגזר מן

התרבות האנושית ומהערכה אישית. התרומה היחידה של אדם לצמיחה הינה גיוס כלל כוחות אישיותו – אמונה חיה.

4. בעיות של צמיחה

100:4.1 (1097.5) חיים דתיים הינם חיים מסורים, וחיים מסורים הינם חיים יצירתיים, מקוריים וספונטניים. תובנות דתיות חדשות נובעות מתוך עימותים הגורמים לבחירתם של הרגלי תגובה חדשים וטובים יותר במקומן של תבניות התגובה הישנות והנחותות יותר. משמעויות חדשות נובעות אך ורק מתוך עימות; והעימות נמשך כל עוד קיים הסירוב לאמץ את הערכים הגבוהים יותר המרומזים במשמעויות נעלות יותר.

100:4.2 (1097.6) התסבוכת הדתית הינה בלתי-נמנעת; לא תיתכן צמיחה ללא עימות נפשי וללא סערת נפש רוחנית. ארגונה של אמת-מידה פילוסופית לחיים כוללת מהומה רבתי במחוזות הפילוסופיים של הדעת. הנאמנות לכביר, לטוב, לאמיתי ולנאצל איננה ניתנת ללא מאבק. מאמץ נדרש לשם התבהרות הראייה הרוחנית והעצמת התובנה הקוסמית. והאינטלקט האנושי מוחה כנגד הדרישה להיגמל מקיום המתבסס על האנרגיות הבלתי-רוחניות של הקיום בר החלוף. הדעת החייתית העצלה מתקוממת נוכח המאמץ הנדרש להתמודדות עם פתרון בעיות קוסמיות.

100:4.3 (1097.7) ואולם, הבעיה הגדולה מכולן בחיים הדתיים הינה משימת איחוד כוחות הנשמה של האישיות תחת שליטת האהבה. הבריאות, היעילות המנטלית והאושר נובעים מאיחודן של מערכות פיזיות, מערכות של דעת ומערכות רוחניות. האדם מבין הרבה על אודות הבריאות והשפיות, ואולם, הוא אכן למד אך מעט על אודות האושר. האושר הגבוה ביותר קשור בקשר בל-יינתק להתקדמות רוחנית. הצמיחה הרוחנית מניבה אושר מתמשך, שלווה המצויה מעבר לכל הבנה.

100:4.4 (1098.1) בחיים הפיזיים, החושים מעידים על קיומם של דברים; הדעת מגלה את המציאות של המשמעויות; אך ההתנסות הרוחנית מגלה ליחיד את הערכים האמיתיים של החיים. רמות החיים הגבוהות האלה של חיי בן אנוש מושגות באהבה העליונה את האל ובאהבה נטולת האנוכיות את האדם. אם הנכם אוהבים את רעיכם, וודאי גיליתם את ערכם. ישוע אהב כל-כך את בני אדם, משום שהוא העריך אותם עד מאוד. הדרך הטובה ביותר לגלות את ערכי רעיכם היא להבין את מניעיהם. אם מישהו מעצבן אתכם, גורם לכם לחוש תרעומת, עליכם לבקש – מתוך אהדה – להבין את נקודת המבט שלו, את הסיבות שבעטיין הוא נוהג באופן בלתי-נעים שכזה. אם פעם אחת תבינו את שכנכם, אתם תהפכו לסובלניים, וסובלנות זו תצמח לכדי חברות ותבשיל לכדי אהבה.

100:4.5 (1098.2) שוו בעיני רוחכם את המחזה שבו נראה אחד מאבות אבותיכם בעידן של שוכני המערות – גוש אדם נמוך, מעוות בצורתו, מטונף, חשוף-שיניים, עומד בפיסוק, אלתו מונפת מעלה, עיניו רושפות שנאה ומבטו הנחוש מופנה קדימה. מחזה שכזה ממש לא מעיד על כבודו האלוהי של האדם. אך הרשו לנו להרחיב כעת את התמונה. ממול לאדם הזה רוכן נמר בעלי ניבי-חרב, ומאחוריו אישה ושני ילדים. מיד אתם מכירים בכך שתמונה זו מעידה על ראשיתם של דברים רבים טובים ונאצלים במין האנושי, אף שהאדם שבשתי התמונות הוא אותו אדם. אלא שבתמונה השנייה עומדת לרשותכם תמונה רחבה יותר. באמצעותה אתם מבינים את המניע של בן התמותה המתפתח הזה. גישתו הופכת ראויה לשבח הואיל ואתם מבינים אותו. עד כמה יכולתם להבין טוב יותר את רעיכם, אילו רק יכולתם לתפוש את מניעיהם. אילו יכולתם לדעת את רעיכם, הייתם בסופו של דבר מתאהבים בהם.

100:4.6 (1098.3) אינכם יכולים לאהוב באמת את רעיכם באמצעות כוח הרצון בלבד. האהבה נולדת אך ורק מתוך הבנה מלאה של המניעים והרגשות של שכנכם. אין זה חשוב כל-כך שתאהבו היום את כל בני האדם, כפי שחשוב שתלמדו לאהוב בכל יום אדם אחד נוסף. אילו בכל יום, או בכל שבוע, תגיעו להבנה של רֵע אחד נוסף, ואם זוהי מלוא יכולתכם, כי אז לבטח אישיותכם עוברת תהליך של חִברוּת והופכת לרוחנית. האהבה מדבקת, וכאשר המסירות האנושית הינה נבונה וחכמה, האהבה מדבקת יותר מן השנאה. אך רק אהבה אמיתית ונטולת אנוכיות אכן הינה מדבקת. אילו כל בן-תמותה יכול היה להפוך למוקד של

חיבה דינאמית, היה ווירוס אהבה שפיר זה ממלא את זרם רגשותיה של האנושות במידה כזו שכלל הציוויליזציה הייתה מתמלאת באהבה, וזו הייתה הגשמתה של אחוות האדם.

5. המרה דתית ומיסטיות

100:5.1 (1098.4) העולם מלא נשמות אבודות, אבודות לא במובן התיאולוגי אלא במובן של כיווניות המשמעות, של השוטטות בבלבול אנה ואנה בנבכי הדוקטרינות והכָּתות של עידן פילוסופי מתוסכל. מעטים מדי למדו כיצד להתקין פילוסופיה לחיים שתבוא במקומהּ של הסמכות הדתית. (אין לראות בבוז את סמליה של הדת המחוּבָּרֶתֶת כערוצי צמיחה, אף כי אפיק הנהר אינו הנהר.)

100:5.2 (1098.5) התקדמות הצמיחה הדתית מובילה מקיפאון, דרך עימות, אל עבר תיאום; מחוסר-ביטחון לאמונה נטולת ספקות; מבלבול של מודעות קוסמית אל איחוד האישיות; מן המטרות ברות החלוף אל הנצחיות; מן השעבוד לפחד אל החופש של היות בנים לאֵל.

100:5.3 (1099.1) ראוי להבהיר כי הצהרת הנאמנות לאידיאלים העליונים – המודעות לאל בנפש, ברגש וברוח – עשויה להיות בבחינת התפתחות טבעית ומדורגת, ושלפעמים היא בבחינת חוויה המתרחשת בצמתים מסוימים, כמו בזמן משבר. השליח פאולוס חווה המרה פתאומית ומדהימה באותו יום רב מאורעות בְּדרך דמשק. גאוטמה סידהרתא חווה חוויה דומה בלילה שבו ישב לבדו וביקש לחדור את המסתורין של האמת הסופית. רבים אחרים חוו חוויות דומות, ומאמינים אמיתיים רבים התקדמו מבחינה רוחנית ללא המרת פתע.

100:5.4 (1099.2) מרבית מן התופעות המדהימות הנקשרות למה שמכונה המרות דתיות הינן פסיכולוגיות לחלוטין, אך מדי פעם אכן מתרחשות חוויות אשר מקורן גם רוחני. כאשר ההתגייסות המנטאלית הינה מוחלטת בכל רמה של השאיפה הנפשית מעלה כלפי הישג הרוח, כאשר קיימת מושלמות של מניעי האדם כלפי הנאמנות לרעיון האלוהי, או אז מתרחשת לעיתים קרובות אחיזה פתאומית כלפי מטה של הרוח השוכנת על-מנת להסתנכרן עם תכליתו

הממוקדת והמוקדשת של דעתו העַל-מוּדַעַת של המאמין האנושי. וחוויות מעין אלה, שבהן מתאחדות תופעות אינטלקטואליות ורוחניות, מהוות את ההמרה אשר כוללת גורמים המצויים מעל ומעבר למעורבות פסיכולוגית גרידא.

100:5.5 (1099.3) ואולם, הרגש לבדו מהווה המרה כוזבת; על האדם להיות הן בעל אמונה והן בעל רגש. ככל שההתגייסות הרגשית הינה חלקית, ובמידה שבה מניע הנאמנות האנושית הינו בלתי-שלם, כך יהא השיעור של חווית ההמרה מציאות ממוזגת של האינטלקט, הרגש והרוח.

100:5.6 (1099.4) אם אדם מוכן להכיר מן הבחינה התיאורטית בקיומו של תת-מודע, כהיפותזת עבודה פרקטית בתוך מה שאחרת הינו חיים אינטלקטואליים אחודים, כי אז, ועל-מנת להיות עקבי, על האדם להניח את קיומו של מחוז דומה ותואם של פעילות אינטלקטואלית עולה, בדמות הרמה העל-מודעת, אזור המגע המיידי עם הרוח השוכנת, הוא מכוונן המחשבה. הסכנה הגדולה הטמונה בכל ההשערות האלה על אודות הנפש הינה שהחזיונות, כמו גם החוויות האחרות המכונות מיסטיות, לצד חלומות יוצאי-הדופן, עשויים להיחשב כמסרים אלוהיים לדעת האנושית. בימים עברו, הוויות אלוהיות גילו עצמן לאנשים יודעי-אל מסוימים, לא בשל הטרנס המיסטי שבו הם היו שרויים, או בשל חזיונותיהם המבעיתים, אלא דווקא למרות כל התופעות האלה.

100:5.7 (1099.5) בניגוד לחיפוש אחר ההמרה, הדרך הטובה יותר לגשת לאזורים המורונטיים שבהם ייתכן מגע עם מכוונן המחשבה, עוברת דרך אמונה חיה וסגידה כנה, תפילה נטולת אנוכיות הנעשית בלב שלם. יותר מדי ממה שעולה כזיכרונות מן הרמות הבלתי-מודעות של הדעת האנושית סווג בטעות כהתגלויות אלוהיות וכהכוונה רוחנית.

100:5.8 (1099.6) סכנה גדולה טמונה בתרגול קבע של חלימה דתית בהקיץ; המיסטיות עלולה להפוך לטכניקה של בריחה מן המציאות, אף כי לעיתים היא שימשה לשם התייחדות רוחנית אמיתית. התנתקות משגרת החיים העמוסה למשך פרקי זמן קצרים אינה עשויה להיות מסוכנת מדי, אך בידודה המתמשך של האישיות הינו מצב מאוד בלתי-רצוי. בשום אופן אין לטפח את המצב דמוי-הטרנס של המודעות הדמיונית כהתנסות דתית.

100:5.9 (1099.7) מה שמאפיין את המצב המיסטי הינו פיזורה של המודעות, יחד עם איים חיוניים של תשומת-לב ממוקדת אשר פועלים על אינטלקט סביל באופן יחסי. וכל אלו מושכים את המודעות לעבר תת-המודע, ולא לכיוון אזור המגע הרוחני, העל-מודע. מיסטיקנים רבים דחפו את הפירוד המנטאלי שלהם לרמה של מופעים מנטאליים חריגים.

100:5.10 (1100.1) הגישה הבריאה יותר של המדיטציה הרוחנית מצויה בסגידת ההגות ובתפילת הוקרת התודה. אין להתבלבל בין התייחדותו הישירה של האדם עם מכוונן המחשבה שלו, כפי שאירעה לישוע בשנות חייו האחרונות בגוף, לבין מה שמכונה חוויות מיסטיות. הגורמים אשר תורמים לתחילת ההתייחדות המיסטית מעידים על הסכנה שבמצבי הנפש הללו. הדברים הבאים מעודדים את המצב המיסטי: תשישות גופנית, צום, פירוד נפשי, חוויות אסתטיות מעמיקות, דחפים מיניים חיוניים, פחד, חרדה, זעם וריקוד פראי. מקורם של רבים מן החומרים העולים כתוצאה מן ההכנות המקדמיות הוא בתת-המודע.

100:5.11 (1100.2) עד כמה שהתנאים עשויים היו להתאים לתופעות מיסטיות, ראוי שיובן בבהירות כי ישוע מנצרת מעולם לא השתמש בשיטות מעין אלה על-מנת להתייחד עם אב פרדיס. ישוע לא סבל מהזיות תת-מודעות, ואף לא מאשליות על-מודעות.

6. סימני היכר של חיים דתיים

100:6.1 (1100.3) הדתות האבולוציוניות ודתות ההתגלות עשויות להיבדל עד מאוד אלה מאלה בשיטותיהן, ואולם מניעיהן דומים עד מאוד. הדת איננה פונקציה ספציפית של חיים, אלא אופן חיים. דת של אמת הינה התמסרות בלב שלם למציאות כלשהי שאותה מחשיב האדם הדתי כבעלת ערך עליון לעצמו ולאנושות בכללותה. והמאפיינים יוצאי-הדופן של כלל הדתות הינם: נאמנות ללא-תנאי ומסירות בלב שלם לערכים עליונים. ניתן לחזות במסירות דתית זו לערכים עליונים ביחסה של אם לא-דתית לכאורה לילדה, ובנאמנות הלוהטת של אנשים חילוניים למטרה כלשהי שאותה אימצו לעצמם.

100:6.2 (1100.4) הערך העליון שאותו מקבל האדם הדתי עשוי להיות שפל, או אפילו כוזב, ואף-על-פי-כן הוא הינו דתי. דת הינה אמיתית במידה שבה הערך אשר נחשב לעליון הינו אכן מציאות קוסמית בעלת ערך רוחני אמיתי.

100:6.3 (1100.5) סימני ההיכר של התגובה האנושית לדחף הדתי כוללים את איכויות האצילות והגדלות. האדם הדתי הכֵּן מודע להיותו אזרח ביקום, והוא מודע לכך שהוא מקיים קשר עם מקורות עוצמה על-אנושיים. הוא נלהב ומלא אנרגיה מפאת ביטחונו בהשתייכותו לאחווה העליונה והנאצלת של בני האל. המודעות לערך העצמי הועצמה הודות לגירוי של החיפוש אחר התכליות הגבוהות ביקום – המטרות העליונות.

100:6.4 (1100.6) העצמי נכנע לדחף המסקרן של מוטיבציה חובקת-כל אשר אוכפת משמעת-עצמית מוגברת, מפחיתה עימותים רגשיים והופכת את החיים האנושיים לכאלה שבאמת ראוי לחיותם. ההכרה המורבידית במוגבלויות האנושיות מתחלפת במודעות הטבעית לחסרונות האנושיים, ונלווים לה נחישות מוסרית ושאיפה רוחנית להשיג את המטרות הגבוהות ביותר ביקום וביקום-העַל. ודחף עז זה להישג של אידיאלים על-אנושיים, מתאפיין תמיד בסבלנות, איפוק, עוז-רוח וסובלנות הולכים וגדלים.

100:6.5 (1100.7) ואולם הדת האמיתית הינה אהבה חיה, חיים של שירות. הניתוק של האדם הדתי מהרבה ממה שהינו בר-חלוף וטריוויאלי אף-פעם איננו מוביל לבידוד מן החברה, והוא לא חייב לחסל את חוש ההומור. דת של אמת לא נוטלת דבר מן הקיום האנושי, אלא דווקא מוסיפה משמעות חדשה לכל החיים; היא מחוללת סוגים חדשים של התלהבות, של קנאות ושל אומץ. היא אפילו עשויה ליצור את רוח מסע הצלב, וזו יותר מאשר מסוכנת, אלא אם כן היא נשלטת על-ידי תבונה רוחנית ומסירות נאמנה לחובות החברתיות הנפוצות של הנאמנויות האנושיות.

100:6.6 (1101.1) אחד מסימני ההיכר המדהימים ביותר של חיים דתיים הינו אותה שלווה דינאמית ונשגבת, אותה שלווה אשר מתעלה מעל לכל הבנה אנושית, אותה נינוחות קוסמית המעידה על היעדרם של ספק ושל סערה. רמות כאלה של יציבות רוחנית חסינות בפני האכזבה. אנשים דתיים שכאלה הינם כמו השליח פאולוס, אשר אמר: "וּבָטוּחַ אֲנִי שֶׁלֹּא הַמָּוֶת

וְלֹא חַיִּים, לֹא מַלְאָכִים וְלֹא שָׂרָרוֹת, וְלֹא גְּבוּרוֹת, לֹא הַהוֹוֶה וְלֹא הֶעָתִיד, לֹא הָרוֹם וְלֹא הָעוֹמֶק, וְלֹא כָל בְּרִיָּה יוּכְלוּ לְהַפְרִידֵנוּ מֵאַהֲבַת הָאֱלוֹהִים."

100:6.7 (1101.2) במודעותו של האיש הדתי אשר תפש את המציאות של העליון, ואשר דבק במטרת הַמְּרַבֵּי, שורר סוג של ביטחון, אשר נלווית לו הכרה של הדר הניצחון.

100:6.8 (1101.3) אפילו הדת האבולוציונית הינה כל אלה בנאמנות ובהדר, וזאת משום שהיא הינה התנסות אמיתית. ואולם דת ההתגלות היא גם **מצוינת** וגם אמיתית. הנאמנויות החדשות של הראייה הרוחנית המועצמת יוצרות רמות חדשות של אהבה ושל מסירות, של שירות ושל אחווה; וכלל האופק החברתי המועצם הזה מחולל מודעות מורחבת באשר לאבהותו של האל ולאחוות האדם.

100:6.9 (1101.4) ההבדל המאפיין בין דת מתפתחת לדת של התגלות הוא איכות חדשה של חכמה אלוהית, אשר מתווספת לחכמה ההתנסותית האנושית גרידא. ואולם, ההתנסות בתוך הדתות האנושיות ועמן היא אשר מפתחת את היכולת העוקבת לקבל את המתת הנרחבת יותר של החכמה האלוהית ושל התובנה הקוסמית.

7. פסגת החיים הדתיים

100:7.1 (1101.5) אף כי בן התמותה הממוצע באורנטיה אינו יכול לקוות להגיע למושלמות הגבוהה של האופי אשר הגיע אליה ישוע מנצרת בעודו חי בגוף בשר ודם, כל בן אנוש מאמין יכול בהחלט לפתח אישיות חזקה ואחודה לאורך קווי המתאר של אישיותו של ישוע אשר הפכו למושלמים. התכונה הייחודית באישיותו של המאסטר הייתה הסימטריה שלה, האיחוד המעודן והמאוזן שלה, יותר מאשר מושלמותה. ההצגה האפקטיבית ביותר של ישוע כלולה בדוגמא של אותו אחד אשר אמר, בשעה שהצביע על המאסטר העומד בפני מאשימיו, "הִנֵּה הָאָדָם!"

100:7.2 (1101.6) נדיבותו המתמדת של ישוע נגעה ללב אנוש, אך חוזק אופיו הוא אשר הדהים את חסידיו. הוא אכן היה כן; לא דבק בו רבב של צביעות. הוא היה חף מהעמדת פנים; הוא תמיד היה אמיתי באופן כה מרענן. הוא מעולם לא התחזה, ומעולם לא השתמש בתרמית. הוא חי את האמת, ממש באופן שבו הוא לימד אותה. הוא היה האמת. הוא אולץ להטיף לבני דורו על אודות האמת הגואלת, אף כי כנות מעין זו גרמה לפעמים לכאב. הוא היה נאמן ללא סייג לכלל האמת.

100:7.3 (1101.7) אך המאסטר היה כה הגיוני וכה נגיש. הוא היה מעשי עד מאוד בכל הסעד שלו, בעוד שכל תכניותיו התאפיינו בכזה הגיון בריא ומקודש. הוא היה חף כל-כך מכל הנטיות המוזרות, הבלתי-יציבות והחריגות. הוא מעולם לא היה גחמני, מרושע או היסטרי. בכל תורתו ובכל אשר עשה, תמיד שררה הבחנה מעודנת אשר לה נלווה חוש יוצא-דופן להלימות.

100:7.4 (1102.1) בן האדם תמיד היה אישיות נינוחה. אפילו אויביו כיבדו אותו כבוד שלם; הם אפילו התייראו מנוכחותו. ישוע לא פחד. הוא היה טעון בהתלהבות אלוהית, אך מעולם לא הפך לקנאי. הוא היה פעיל רגשית אך מעולם לא קל דעת. הוא היה בעל דמיון, אך תמיד מעשי. הוא ניצב בכנות אל מול המציאויות של החיים, אך מעולם לא היה קהה או משמים. הוא היה אמיץ אך לעולם לא חסר-אחריות; זהיר אך מעולם לא פחדן. הוא היה אוהד אך לא רגשן; ייחודי אך לא מוזר. הוא היה אדוק אך לא מתחסד. והוא היה נינוח כל-כך משום שהיה מאוחד באופן מושלם.

100:7.5 (1102.2) לא ניתן היה להחניק את מקוריותו של ישוע. הוא לא היה כבול על-ידי מסורת או מוגבל על-ידי השעבוד למוסכמות צרות. הוא דיבר בביטחון ללא סייג ולימד מתוך סמכות מוחלטת. ואולם, מקוריותו הנשגבת לא גרמה לו לפספס את פניני האמת המצויים בתורותיהם של קודמיו ובני זמנו. והלימוד המקורי היותר בתורתו היה הדגש אשר נתן לאהבה ולחסד במקומם של הפחד והקורבן.

100:7.6 (1102.3) ראייתו של ישוע הייתה רחבה מאוד. הוא האיץ בחסידיו לבשר את הבשורה לעמים כולם. הוא היה חף מצרות-מוחין. לבו האוהד חבק את כלל האנושות, ואפילו יקום שלם. ותמיד הזמנתו הייתה, "כי הוא אשר חפץ לבוא, מוזמן להגיע."

(1102.4) 100:7.7 אמת נאמרה על ישוע, כי "הוּא בָּטַח בֵּאֱלֹהִים." הוא בטח באב אשר בשמיים באופן נשגב כאדם בין בני-אדם. הוא בטח באביו כשם שילד קטן בוטח באביו הארצי. אמונתו הייתה תמיד מושלמת אך לעולם נטולת יומרה. בלא תלות במידה שבה הטבע עשוי להיראות אכזר, או אדיש לרווחתו של האדם על-פני האדמה, ישוע מעולם לא היסס באמונתו. הוא היה חסין בפני האכזבה ועמיד בפני הרדיפה. הוא לא הושפע ממה שנראה ככישלון.

(1102.5) 100:7.8 הוא אהב את בני האדם כאחיו, ובה בעת הכיר בהבדלים שבין מתנותיהם המולדות ואיכויותיהם הנרכשות. "וַיַּעֲבוֹר בָּאָרֶץ עוֹשֶׂה חֶסֶד."

(1102.6) 100:7.9 ישוע היה אדם שמח בצורה יוצאת-דופן, אך לא היה הוא אופטימיסט עיוור ובלתי-הגיוני. הוא תמיד האיץ בכל באומרו, "יְאֻמָּץ לְבַבְכֶם." הוא היה מסוגל לשמור על גישת בטוחה זו בשל אמונתו היציבה באל וביטחונו הבלתי-מעורער באדם. הוא תמיד היה מתחשב בכל באופן נוגע ללב, משום שאהב את בני האדם והאמין בהם. ועדיין, הוא תמיד היה נאמן לאמונותיו ונחוש באופן נפלא במסירותו לעשות את רצון האב.

(1102.7) 100:7.10 המאסטר היה תמיד נדיב. הוא מעולם לא התעייף מלומר כי "טוֹב אֲשֶׁר תִּיתֵּן מְשֻׁתִּיקָח." כה אמר, "חִינָּם לְקַחְתֶּם חִינָּם תִּתֵּנוּ." ועדיין, יחד עם כל הנדיבות השופעת הזו, הוא מעולם לא נהג בבזבזנות או בראוותנות. הוא לימד כי עליכם להאמין על-מנת לקבל גאולה. "כִּי כָּל הַדּוֹרֵשׁ יִמְצָא."

(1102.8) 100:7.11 הוא היה ישיר, אך תמיד נדיב. וכה אמר, "וְאִם לֹא כֵן, הָיִיתִי אוֹמֵר לָכֶם." הוא היה כן אך תמיד חברי. הוא דיבר בחופשיות על אהבתו לחוטא ועל שנאתו את החטא. ואולם, בכל יושר הלב המדהים הזה, הוא מעולם לא פסק להיות **הוגן.**

(1102.9) 100:7.12 ישוע היה שמח בהתמדה, אף-על-פי שלעיתים לגם לגימות נדיבות מכוס המרורים של הצער האנושי. הוא עמד ללא-חת אל מול המציאויות של הקיום, אך היה חדור התלהבות באשר לבשורת הממלכה. ואולם הוא שלט בהתלהבותו; מעולם לא שלטה היא בו. הוא התמסר ללא סייג ל"עִיסּוּק בַּאֲשֶׁר לְאָבִי." התלהבותו האלוהית הובילה את אחיו הבלתי-רוחניים לחשוב שיצא מדעתו, ואולם היקום אשר צפה במתרחש החשיב אותו כמודל השפיות וכתַבנית למסירות העליונה של האדם לאמות המידה הגבוהות של החיים הרוחניים. והתלהבותו המרוסנת הייתה מדבקת; רעיו נאלצו לחלוק עמו את האופטימיות האלוהית שבו.

100:7.13 (1103.1) האדם הגלילי הזה לא היה איש של צער; הוא היה נשמה מלאת שמחה. כה אמר תמיד, "שִׂמְחוּ וְגִילוּ עַד מְאוֹד." אך כאשר החובה דרשה זאת, הוא היה מוכן לצעוד באומץ גם ב"גיא צלמוות." הוא היה שמח, אך יחד עם זה עניו.

100:7.14 (1103.2) רק סבלנותו השתוותה לאומץ שבו. כאשר דחקו בו לפעול בטרם עת, הוא נהג לענות, "עֲתִי עֲדַיִן לֹא בָאָה." הוא מעולם לא מיהר; הנינוחות שלו הייתה מעודנת. אך לעיתים תכופות הוא התמרמר על הרוע, ולא סבל את החטא. לעיתים קרובות הוא התנגד בעוז למה שעלול היה לפגוע ברווחת ילדיו אשר על פני הארץ. ואולם התמרמרותו כלפי החטא מעולם לא הובילה אותו לכעוס על החוטא.

100:7.15 (1103.3) האומץ שלו היה מופלא, אך הוא מעולם לא היה פוחז. סיסמתו הייתה "אַל תִּירָאוּ." אומץ לבו היה נשגב, ולעיתים אף הרואי. אך אומץ הלב שלו היה קשור להבחנה ונשלט בידי ההיגיון. היה זה אומץ אשר נולד מאמונה, ולא מן ההתיימרות העיוורת. הוא אכן היה אמיץ אך אף-פעם לא חצוף.

100:7.16 (1103.4) המאסטר היווה תבנית של יראת שמיים. אפילו בצעירותו החלה תפילתו במילים, "אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם, יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ." הוא כיבד אפילו את סגידתם הלקויה של רעיו. אך הדבר לא הרתיע אותו מלתקוף את המסורות הדתיות, או את השגיאות אשר נפלו באמונות האנושיות. הוא כיבד את הקדושה האמיתית, אך עדיין יכול היה לטעון בצדק כלפי רעיו, באומרו, "מִי בָכֶם עַל עָוֹן יוֹכִיחֵנִי?"

100:7.17 (1103.5) ישוע היה גדול מפני שהיה טוב, ועדיין הוא התרועע עם הזאטוטים. בחייו האישיים היה נדיב וצנוע, ועדיין היה האדם של היקום אשר הפך למושלם. עמיתיו קראו לו מאסטר בלא שנדרשו לעשות כן.

100:7.18 (1103.6) ישוע היה האישיות האנושית המאוחדת המושלמת. וכיום, כפי שהיה אז בגליל, הוא ממשיך לאחד את ההתנסות האנושית ולתאם את מאמצי בני האדם. הוא מאחד את החיים, מאציל את האופי ומפשט את ההתנסות. הוא חודר לדעת האדם על-מנת לרומם,

להתמיר ולשנות אותה. אכן נכון, פשוטו כמשמעו, כי "מִי שֶׁיִּשּׁוּעַ הַמַּשִּׁיחַ בּוֹ, בְּרִיָּה חֲדָשָׁה הוּא; הָרִאשׁוֹנוֹת עָבָרוּ; הִנֵּה הַכּוֹל נַעֲשׂוּ חֲדָשׁוֹת."

100:7.19 (1103.7) [הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

מסמך 101

טבעה האמיתי של הדת

101:0.1 (1104.1) הדת, כהתנסות אנושית, מצויה בטווח שבין פחד השעבוד הפרימיטיבי של הפרא המתפתח לבין חופש האמונה הנשגב והמופלא של אותם בני-תמותה מתורבתים אשר מודעים באופן עילאי להיותם בנים של האל הנצחי.

101:0.2 (1104.2) הדת הינה המקדימה של המוסר והאתיקה המתקדמים של האבולוציה החברתית המדורגת. ואולם, הדת כשלעצמה איננה תנועה מוסרית גרידא, אף כי מופעיה החיצוניים והחברתיים של הדת מושפעים עד מאוד מן הדחף האתי והחברתי של החברה האנושית. הדת מהווה תמיד את ההשראה לטבעו המתפתח של האדם, אך היא איננה הסוד שמאחורי התפתחות זו.

101:0.3 (1104.3) הדת, ביטחון אמונתה של האישיות, לעולם תוכל לגבור על לוגיקת הייאוש השטחית והסותרת אשר נולדת מן הדעת החומרית הלא-מאמינה. אכן קיים קול פנימי אמיתי ואותנטי, אותו "אוֹר אֲמִיתִי אֲשֶׁר מֵאִיר לְכָל אָדָם אֲשֶׁר בָּא אֶל הָעוֹלָם." וההכוונה הרוחנית הזו נבדלת מן הדחיפה האתית של המצפון האנושי. תחושת הביטחון הדתית הינה יותר מאשר תחושה רגשית. הביטחון של הדת מתעלה מעל להיגיון הדעת, ואפילו מעל ללוגיקה של הפילוסופיה. הדת **הינה** אמונה, אמון וביטחון.

1. דת אמיתית

101:1.1 (1104.4) דת אמיתית איננה מערכת אמונות פילוסופיות אשר ניתן להסיק ולתקף אותה באמצעות הוכחות טבעיות, והיא אף איננה התנסות פנטסטית ומיסטית של תחושות אקסטזה בלתי ניתנות לתיאור, אשר מהן יוכלו ליהנות אך ורק חסידיה הרומנטיים של המיסטיקה. הדת איננה תוצר של ההיגיון, אך בשעה שמתבוננים בה מבפנים היא הגיונית לגמרי. לא ניתן לגזור את הדת מתוך הלוגיקה של הפילוסופיה האנושית, ואולם כהתנסות אנושית היא לוגית לחלוטין. דת הינה ההתנסות באלוהיות בתוך מודעותה של הוויה מוסרית ממקור אבולוציוני; היא מייצגת התנסות אמיתית במציאויות נצחיות בזמן, את הגשמתם של סיפוקים רוחניים עוד במסגרת הקיום בגוף.

101:1.2 (1104.5) לרשות מכוונן המחשבה אין מנגנון מיוחד אשר דרכו הוא יכול לקבל ביטוי עצמי; לא קיימת יכולת דתית מיסטית לשם קליטת רגשות דתיים או לשם ביטוָם. ההתנסויות האלה מתאפשרות באמצעות המנגנון הרגיל של הדעת, אשר נצטווה בדרך הטבע. וכאן טמון אחד ההסברים לקושי של המכוונן לעמוד בקשר ישיר עם הדעת החומרית אשר בה הוא שוכן באופן קבוע.

101:1.3 (1104.6) הרוח האלוהית יוצרת קשר עם בן התמותה, לא באמצעות תחושות או רגשות, אלא במישור של המחשבה הגבוהה והרוחנית ביותר. **מחשבותיכם** – ולא תחושותיכם – הן אלה אשר מובילות אתכם אל-עבר האל. ניתן להבחין בטבע האלוהי אך ורק מבעד לעיני הדעת. ואולם, הדעת אשר באמת מבחינה באל, קרי שומעת את המכוונן השוכן, הינה הדעת הטהורה. "הַקְּדֵשָׁה אֲשֶׁר בִּלְעָדֶיהָ לֹא יִרְאֶה אִישׁ אֶת הָאָדוֹן." כל התייחדות רוחנית ופנימית שכזו מכונה תובנה רוחנית. התנסויות דתיות שכאלה נובעות מן הרושם שמותירות בדעתו של האדם פעולותיהם המשולבות של מכוונן המחשבה ושל רוח האמת, בשעה שהם פועלים בתוך ובינות לרעיונות, לאידיאלים, לתובנות ולשאיפות הרוחניות של בני האל המתפתחים.

101:1.4 (1105.1) לפיכך, הדת חיה ומשגשגת לא באמצעות מראות ותחושות, אלא דווקא באמצעות אמונה ותובנה. היא איננה מורכבת מתגליות של עובדות חדשות או ממציאתה של התנסות ייחודית, אלא דווקא מגילוין של **משמעויות** חדשות ורוחניות בעובדות שהאנושות כבר מכירה היטב. ההתנסות הדתית הגבוהה ביותר איננה תלויה בפעולה קודמת של אמונות, מסורת או סמכות; והדת אף איננה תולדה של תחושות נשגבות ושל רגשות מיסטיים לחלוטין. אלא היא הינה דווקא התנסות עמוקה וממשית של התייחדות רוחנית עם ההשפעות הרוחניות אשר שוכנות בדעת האנושית, וככל שניתן להגדיר התנסות מעין זו במונחים פסיכולוגיים, היא פשוט ההתנסות של חוויית מציאותה של האמונה באל כַּמציאות של התנסות אישית לגמרי מעין זו.

101:1.5 (1105.2) אף-על-פי שהדת איננה תוצר של השערות רציונליות על אודות קוסמולוגיה חומרית, היא הינה תוצר של תובנה הגיונית לחלוטין אשר מקורה בהתנסות המנטאלית של האדם. הדת איננה נולדת מתוך מדיטציות מיסטיות ואף לא מתוך מחשבות הגות מבודדות, אף כי היא הינה מסתורית, פחות או יותר, ובלתי ניתנת להגדרה או להסבר במונחי ההיגיון האינטלקטואלי הטהור או במונחי הפילוסופיה הלוגית הטהורה. הגרעינים של דת אמיתית מקורם במחוזות המודעות המוסרית של האדם, והם מתגלים בדמות הגידול בתובנה הרוחנית של האדם, באותה יכולת של האישיות האנושית אשר הולכת ונצברת כתוצאה מנוכחותו של מכוונן המחשבה אשר מגלה את האל בדעת האדם הרעבה לאל.

101:1.6 (1105.3) האמונה מאחדת את התובנה המוסרית ואת ההבחנה המודעת בערכים, ואת אבותיה הקדמונים של דת אמיתית משלים רגש החובה האבולוציוני הקודם לה. בסופו של דבר, התוצאות של ההתנסות בדת הינם מידה מסוימת של מודעות לאל וביטחון נטול-ספקות בהישרדותה של האישיות המאמינה.

101:1.7 (1105.4) וכך ניתן לראות כי הכמיהה הדתית והדחפים הרוחניים אינם כאלו אשר מטבעם מובילים את בני האדם **לרצות** להאמין באל, אלא דווקא מן הסוג והעוצמה אשר גורמים לבני האדם להיספג במשוכנעות כי הם **חייבים** להאמין באל. חוש החובה האבולוציוני והמחויבויות הנובעות כתוצאה מהארת ההתגלות משפיעים על טיבו המוסרי של האדם במידה כזו שבסופו של דבר הוא מגיע למצב הדעת ולגישת הנשמה שבהם הוא מסיק כי **אין לו כל**

זכות שלא להאמין באל. החכמה הגבוהה יותר והעל-פילוסופית של יחידים מוארים וממושמעים מעין אלו, מנחה אותם לבסוף להבין כי להטיל ספק באל, או לא לסמוך על טובו, יהא כבגידה בדבר **האמיתי והעמוק ביותר** אשר שוכן בדעת ובנשמה האנושיים – במכוונן האלוהי.

2. עובדת קיומה של הדת

101:2.1 (1105.5) עובדת קיום הדת מתבססת לחלוטין על התנסותם הדתית של בני אדם רציונליים וממוצעים. וזהו האופן היחידי שבו הדת תוכל להיחשב אי-פעם כמדעית או אפילו כפסיכולוגית. ההוכחה לכך שהתגלות הינה התגלות היא אותה עובדה של ההתנסות האנושית: העובדה שההתגלות אכן יוצרת סינתזה בין מדעי הטבע והתיאולוגיה של הדת, אשר נדמים רחוקים זה מזה, ויוצרת מהם פילוסופיה עקבית ולוגית על אודות היקום, הסבר מתואם ורציף הן של המדע והן של הדת; ובכך יוצרת ההתגלות הרמוניה של דעת וסיפוק של רוח, אשר נותנים מענה בחוויה האנושית לאותן תהיות של הדעת בת התמותה אשר כמהה לדעת **כיצד** האינסופי מוציא אל הפועל את תכניותיו בחומר, עם דעת ועל הרוח.

101:2.2 (1106.1) ההיגיון הינו שיטתו של המדע; האמונה הינה שיטתה של הדת; הלוגיקה הינה הטכניקה שאותה מנסה הפילוסופיה. ההתגלות מפצה על היעדרה של נקודת מבט מורונטית בכך שהיא מספקת טכניקה להשגת אחדות בהבנתן של המציאות ושל מערכות היחסים בין החומר לבין הרוח באמצעות התיווך של הדעת. והתגלות של אמת לעולם לא תהפוך את המדע לבלתי-טבעי, את הדת לבלתי-הגיונית או את הפילוסופיה לבלתי-לוגית.

101:2.3 (1106.2) ההיגיון, באמצעות לימוד המדע, עשוי להוביל לאחור דרך הטבע אל הגורם הראשון, ואולם, על-מנת להתמיר את הגורם הראשון של המדע להיותו אל הגאולה נדרשת אמונה דתית; וההתגלות נדרשת אף על-מנת לתקף אמונה שכזו, תובנה רוחנית שכזו.

101:2.4 (1106.3) קיימות שתי סיבות בסיסיות להאמין באל אשר מטפח את ההישרדות האנושית:

101:2.5 (1106.4) **1.** הניסיון האנושי, הביטחון האישי, התקווה אשר נרשמה והאמון אשר אותחל באופן כלשהו על-ידי מכוונן המחשבה השוכן.

101:2.6 (1106.5) **2.** התגלות האמת, בין אם באמצעות סעד אישי של רוח האמת, באמצעות המתת בעולם של בנים אלוהיים, או באמצעות ההתגלויות של המילה הכתובה.

101:2.7 (1106.6) המדע מסיים את החיפוש בדרך ההיגיון בהשערה על אודות גורם ראשון. הדת איננה עוצרת במעוף האמונה עד אשר היא בטוחה באל של גאולה. המחקר הבוחן של מדע מצביע, לוגית, על קיומו ועל מציאותו של מוחלט. הדת מאמינה ללא סייג בקיומו ובמציאותו של אל אשר מטפח את הישרדות האישיות. ההתגלות עושה את מה שהמטפיזיקה נכשלת בו כישלון חרוץ, ואפילו הפילוסופיה נכשלת בו באופן חלקי; כלומר, ההתגלות מְתקפת את ההבנה כי גורם ראשון זה של המדע ואל הגאולה של הדת הינם **אותה אלוהות יחידה.**

101:2.8 (1106.7) ההיגיון הינו הרָאָיָה של המדע, האמונה הינה הראיה של הדת, הלוגיקה הינה הראיה של הפילוסופיה, אך ההתגלות מתוקפת אך ורק באמצעות **ההתנסות** האנושית. המדע מניב ידע; הדת מניבה אושר; הפילוסופיה מניבה אחדות; ההתגלות מאשרת את ההרמוניה ההתנסותית של גישה משולשת זו לְמציאות ביקום.

101:2.9 (1106.8) ההגות בטבע יכולה לגלות אך ורק אל של טבע, אל של תנועה. הטבע מציג רק חומר, תנועה והנפשה – חיים. תחת תנאים מסוימים, חומר פלוס אנרגיה מופיעים בדמות צורות חיות, ואולם בעוד שהחיים הטבעיים הללו הינם רציפים באופן יחסי כתופעה, בעבור היחידים הם לחלוטין ברי-חלוף. הטבע אינו מספק בסיס לאמונה לוגית בהישרדותה של האישיות האנושית. האדם הדתי אשר מוצא את האל בטבע כבר מצא בתחילה וקודם לכן את אותו אל אישי בנשמתו שלו.

(1106.9) 101:2.10 האמונה חושפת את האל בנשמה. ההתגלות, התחליף לתובנה מורונטית בעולם אבולוציוני, מאפשרת לאדם לראות בטבע את אותו אל אשר מציגה לו האמונה בנשמתו. ובאופן הזה ההתגלות אכן מצליחה לגשר על התהום הפעורה בין החומרי לרוחני, ואפילו בין הברוא לבורא, בין האדם לאל.

(1107.1) 101:2.11 ההגות בטבע אכן מצביעה מן הבחינה הלוגית לעבר הכְּוונה תבונית, ואפילו לעבר הנחיה תבונית, ואולם היא איננה מגלה באופן משביע רצון כלשהו אל אישי. מאידך גיסא, הטבע איננו מציג דבר אשר מונע מאתנו מלהתבונן ביקום כמעשה ידיו של האל של הדת. לא ניתן למצוא את האל אך ורק דרך הטבע, אך לאחר שהאדם מצא את האל בדרך אחרת, הלימוד של הטבע הופך להיות עקבי לחלוטין עם פירוש רוחני וגבוה יותר של היקום.

(1107.2) 101:2.12 כתופעה תקופתית, ההתגלות הינה מחזורית; כהתנסות אנושית אישית, היא רציפה. האלוהיות פועלת באישיות בת התמותה כמתת המכוונן של האב, כרוח האמת של הבן וכרוח הקודש של רוח היקום; זאת בעוד שכל שלושת התשורות העל-אנושיות האלה מאוחדות באבולוציה ההתנסותית האנושית בדמות הסעד של העליון.

(1107.3) 101:2.13 דת של אמת הינה בוננות אל תוך המציאות, בת האמונה של התודעה המוסרית, ולא הסכמה אינטלקטואלית גרידא על אוסף כלשהו של דוקטרינות דוגמטיות. דת של אמת מהווה את ההתנסות שבה "הָרוּחַ עַצְמָהּ מֵעִידָה בְּרוּחֵנוּ כִּי בְנֵי אֱלוֹהִים אֲנָחְנוּ." הדת מורכבת מבוננות רוחנית ומן השגב של אמון הנשמה, ולא מטענות תיאולוגיות.

(1107.4) 101:2.14 הטבע העמוק ביותר שלכם – המכוונן האלוהי – מחולל בתוככם רעב וצמא ליושרה, כמיהה מסוימת למושלמות אלוהית. הדת הינה פעולת האמונה של הכרת הדחף הפנימי הזה להישג אלוהי; וכך נולדים אותם אמון וביטחון של הנשמה אשר אליהם אתם הופכים מודעים כַּדרך אל הגאולה, טכניקת ההישרדות של האישיות ושל כל אותם ערכים אשר למדתם להחשיבם כאמיתיים וכטובים.

(1107.5) 101:2.15 הגשמתה של הדת מעולם לא הייתה, ולעולם לא תהא, תלויה בלימוד רב או בלוגיקה פקחית. זוהי תובנה רוחנית, וזוהי בדיוק הסיבה שבעטיה כמה מן המורים הדתיים

הגדולים של העולם, ואפילו נביאים, ניחנו לעיתים בשיעור כה מועט של חכמה ארצית. האמונה הדתית זמינה באותה מידה הן למלומדים והן לבלתי-מלומדים.

101:2.16 (1107.6) לעולם על הדת להיות המבקרת והשופטת שלה עצמה; לעולם לא ניתן להתבונן בה, וקל וחומר להבינה, מן החוץ. הביטחון היחידי שלכם באל אישי הינו הבוננות שלכם עצמכם באמונתכם בדברים רוחניים ובהתנסותכם בהם. כל חבריכם אשר התנסו בחוויה דומה אינם זקוקים לכל טיעון באשר לאישיותו או למציאותו של האל; זאת בעוד ששום טיעון לא יוכל לשכנע באמת את כל יתר בני האדם אשר אינם בטוחים באל באופן הזה.

101:2.17 (1107.7) אכן, הפסיכולוגיה תוכל לנסות ללמוד את תופעות התגובות הדתיות לסביבה החברתית, אך לעולם לא תוכל לקוות לחדור אל המניעים הממשיים והפנימיים שבהם פועלת הדת. רק התיאולוגיה, מחוז האמונה וטכניקת ההתגלות, יכולים להעניק הסבר אינטליגנטי כלשהו על אודות טיבה ותכולתה של החוויה הדתית.

3. מאפייני הדת

101:3.1 (1107.8) הדת הינה כה חיונית עד כי היא שורדת אף בהיעדרו של לימוד. היא חיה למרות שקוסמולוגיות שגויות ופילוסופיות כוזבות מזהמות אותה; היא מצליחה לשרוד אף את הבלבול של המטפיזיקה. בכל עליותיה ומורדותיה של הדת בהיסטוריה, ובמהלכן, לעולם שורד מה שהינו הכרחי לקדמה ולהישרדות האנושית: המצפון האתי והמודעות המוסרית.

101:3.2 (1108.1) תובנת-אמונה, או אינטואיציה רוחנית, הינה המתת של הדעת הקוסמית ושל מכוונן המחשבה, אשר הינו מתנתו של האב לאדם. ההיגיון הרוחני – האינטליגנציה של הנשמה – הינו מתת רוח הקודש, מתנתה של הרוח היצירתית לאדם. הפילוסופיה הרוחנית, החכמה על אודות מציאויות רוחניות, הינה מתת רוח האמת, מתנתם המשולבת של בני המתת לבני האדם. והתיאום והקשרים ההדדיים בין כל מתנות הרוח האלה מעניקים לאדם ייעוד פוטנציאלי כאישיות רוחנית.

101:3.3 (1108.2) וזוהי אותה אישיות רוח ממש, בצורתה הפרימיטיבית והעוברית, הקניין של המכוונן, אשר שורדת את המוות הטבעי של הגוף. לישות משולבת זו, ישות בעלת מקור רוחני שלה נלווית ההתנסות האנושית, מתאפשר לשרוד (במשמורת של המכוונן) באמצעות הדרך החיה אשר אותה מעניקים הבנים האלוהיים, כאשר מתמוסס העצמי החומרי של דעת ושל חומר, עת תמה שותפות חולפת זו בין החומרי לרוחני בשל סיום התנועה החיונית.

101:3.4 (1108.3) דרך אמונה דתית נשמת האדם מגלה את עצמה ומדגימה את פוטנציאל האלוהיות של טיבה המגיח, וזאת הודות לצורה האופיינית שבה היא גורמת לאישיות האנושית להגיב במצבי מבחן אינטלקטואליים וחברתיים מסוימים. אמונה רוחנית אמיתית (מודעות מוסרית אמיתית) מתגלה כך:

101:3.5 (1108.4) 1. היא גורמת לאתיקה ולמוסר להתקדם על-אף הנטיות המולדות החייתיות המזיקות.

101:3.6 (1108.5) 2. היא מחוללת אמון נשגב בטובו של האל אפילו נוכח אכזבה מרה ותבוסה מוחצת.

101:3.7 (1108.6) 3. היא מייצרת אומץ וביטחון-עצמי רב למרות הקושי הטבעי והאסונות הפיזיים.

101:3.8 (1108.7) 4. היא מציגה קור רוח בלתי-מוסבר, וכן שלווה מתמדת, למרות מחלות מטעות ואפילו כאב פיזי חמור.

101:3.9 (1108.8) 5. היא שומרת על קור רוח מסתורי ועל שלוות האישיות אל מול יחס פוגעני וחוסר הצדק הדוחה ביותר.

101:3.10 (1108.9) 6. היא משמרת אמון אלוהי בניצחון הסופי, למרות אכזריותו העיוורת-לכאורה של הגורל, והרושם של אדישות גמורה של כוחות הטבע לרווחת האדם.

101:3.11 (1108.10) 7. היא שורדת באמונתה האיתנה באל למרות כל ההדגמות הלוגיות המנוגדות לכך, ועומדת בהצלחה מול כל ההתחכמויות האינטלקטואליות האחרות.

101:3.12 (1108.11) 8. היא ממשיכה לבטא אמונה נטולת סייג בהישרדות הנשמה, בלא קשר לתורותיו המטעות של המדע הכוזב ואשליותיה המשכנעות של הפילוסופיה הבלתי-מבוססת.

101:3.13 (1108.12) **9.** היא חיה ומנצחת בלא תלות בְּעומס היתר המוחץ של הציוויליזציות הסבוכות והחלקיות של העת המודרנית.

101:3.14 (1108.13) **10.** היא תורמת להמשך הישרדותה של הזולתנות חרף האנוכיות האנושית, העימותים החברתיים, רדיפת הבצע התעשייתית וחוסר ההתאמות הפוליטיות.

101:3.15 (1108.14) **11.** היא ממשיכה לדבוק בהתמדה באמונה הנשגבת באחדות היקום ובהכוונה האלוהית בלא קשר לנוכחותם המתמיהה של הרוע ושל החטא.

101:3.16 (1108.15) **12.** היא ממשיכה לסגוד לאל, למרות כל הדברים כולם. והיא מעזה להכריז, "הֵן יִקְטָלֵנִי, לוֹ אֲיַחֵל."

101:3.17 (1108.16) והודות לשלוש תופעות הננו יודעים, אפוא, כי בקרב האדם שוכנת רוח אלוהית, או רוחות אלוהיות: ראשית – הודות להתנסות אישית – אמונה דתית; שנית, הודות להתגלות – אישית וגזעית; ושלישית, הודות לתצוגה המדהימה של תגובות יוצאות דופן ובלתי-טבעיות אלה לסביבה החומרית שלו, המובאות ברשימה לעיל בת שתים-עשרה התגובות דמויות-הרוח נוכח מצבי המבחן הממשיים של הקיום האנושי האמיתי. וקיימות אף תגובות אחרות.

101:3.18 (1109.1) ומופעי אמונה חיוניים ואיתנים מעין אלו במחוזות הדת הם אלו המעניקים לאדם בן התמותה את הזכות להכריז על היותה של ההתנסות הדתית – גולת הכותרת של הטבע האנושי – כעל קניין אישי וכעל מציאות רוחנית.

4. מגבלות ההתגלות

101:4.1 (1109.2) הואיל ועולמכם לוקה על-פי-רוב בבורות באשר למקורות, ואפילו באשר למקורות פיזיים, הרעיון של מתן הנחייה בקוסמולוגיה, מעת לעת, נדמה כרעיון נבון. ומאז ומעולם הוא גרם לצרות עתידיות. חוקי ההתגלות מגבילים אותנו עד מאוד בשל האיסור על מתן ידע אשר אינכם זכאים לו עדיין, או ידע שטרם הגיעה העת לגלותו. כל קוסמולוגיה אשר

תוצג כחלק מדת של התגלות עתידה להתגלות תוך זמן קצר כקטנה מדי במידותיה. ובהתאם לכך, עתידים תלמידיה של ההתגלות בעתיד להתפתות לבטל כל יסוד של אמת דתית אותנטית אשר היא עשויה להכיל, משום שגילו שגיאות בקוסמולוגיה הנכללת בה.

101:4.2 (1109.3) על האנושות להבין כי אנו, אלו המשתתפים בהתגלותה של האמת, נמצאים מוגבלים באופן מחמיר על-ידי ההנחיות אשר קיבלנו מן הממונים עלינו. איננו מורשים לגלות בטרם עת את התגליות המדעיות של אלף השנים הבאות. על המגלים לפעול בהתאם להנחיות הנכללות בצו ההתגלות. איננו רואים דרך להתגבר על קושי זה, לא כעת ולא בזמן כלשהו בעתיד. יודעים אנו היטב כי, כי אף שהעובדות ההיסטוריות והאמיתות הדתיות המובאות בסדרת מצגות התגלות זו יוותרו בדברי הימים של העידנים העתידים לבוא, תוך מספר מועט של שנים הרבה מן ההצהרות בנוגע למדעיים הפיזיים תידרשנה לעדכון, כתוצאה מהתפתחויות מדעיות נוספות וכפועל יוצא של תגליות חדשות. ביכולתנו לחזות אפילו כעת את ההתפתחויות הללו, אך נאסר עלינו לכלול עובדות מעין אלה שלא נתגלו בידי אדם. נבהיר בזאת כי על ההתגלויות האלה לא בהכרח נחה הרוח. על הקוסמולוגיה של ההתגלויות האלה **לא נחה הרוח.** היא מוגבלת בשל אופי הרשות אשר ניתנה לנו לתאם ולסדר את הידע הקיים כיום. בעוד שהתובנה האלוהית, או הרוחנית, מהווה מתנה, **החכמה האנושית נדרשת להתפתח.**

101:4.3 (1109.4) האמת הינה תמיד התגלות: התגלות-עצמית כאשר היא נובעת כתוצאה מעבודתו של המכוונן השוכן; והתגלות תקופתית כאשר היא מוצגת באמצעות סוכנות, קבוצה, או אישיות, שמימיים אחרים.

101:4.4 (1109.5) בסופו של דבר, יש לשפוט את הדת בהתאם לפירות שהיא מניבה, בהתאם לאופן ולשיעור שבהם היא מציגה את המצוינות המולדת והאלוהית שלה עצמה.

101:4.5 (1109.6) האמת עשויה לנבוע מהשראה יחסית בלבד, אף-על-פי שהתגלות הינה תמיד תופעה רוחנית. ובעוד שהצהרות הנוגעות לְקוסמולוגיה לעולם אינן נובעות מהשראה, להתגלויות מעין אלה נודע ערך עצום בכך שהן מבהירות את הידע, לפחות באופן זמני, על-ידי:

101:4.6 (1109.7) 1. הפחתת שיעור הבלבול באמצעות הסילוק המוסמך של שגיאות.

101:4.7 (1109.8) 2. התיאום בין עובדות ותצפיות ידועות, או בין עובדות העתידות להיוודע בקרוב.

101:4.8 (1110.1) 3. שחזור של פיסות ידע חשובות אשר אבדו ואשר נוגעות למאורעות של תקופות העבר הרחוק.

101:4.9 (1110.2) 4. אספקת מידע אשר ימלא פערים חיוניים בידע אשר נרכש בדרכים אחרות.

101:4.10 (1110.3) 5. הצגת נתונים קוסמיים באופן שיאיר את התורה הרוחנית הנכללת בהתגלות הנלווית להם.

5. דת מורחבת על-ידי התגלות

101:5.1 (1110.4) ההתגלות הינה טכניקה אשר באמצעותה נחסכים עידנים על-גבי עידנים של זמן הנדרש בהכרח לעבודת המיון וההפרדה של שגיאות האבולוציה מן האמיתות הנרכשות ברוח.

101:5.2 (1110.5) המדע עוסק **בעובדות;** הדת מתעניינת אך ורק **בערכים.** באמצעות פילוסופיה מוארת, מנסה הדעת לאחד את המשמעויות של העובדות ושל הערכים, ובכך להגיע למושג של **מציאות** שלמה. זכרו כי המדע הינו מחוז הידע, הפילוסופיה הינה תחום החכמה, ואילו הדת הינה מרחב התנסות האמונה. אף-על-פי-כן, הדת מופיעה בשני חלקים:

101:5.3 (1110.6) 1. דת אבולוציונית. ההתנסות בסגידה פרימיטיבית, הדת אשר נגזרת מן הדעת.

101:5.4 (1110.7) 2. דת של התגלות. הגישה ליקום אשר נגזרת מן הרוח; הביטחון והאמונה בהשתמרותן של מציאויות נצחיות, בהישרדותה של האישיות, ובהשגתה בסופו של דבר של האלוהות הקוסמית, אשר תכליתה גרמה לכל זה להיות אפשרי. חלק מן התכנית של היקום

היא שבמוקדם או במאוחר עתידה הדת האבולוציונית לקבל את ההרחבה הרוחנית של ההתגלות.

101:5.5 (1110.8) הן המדע והן הדת מתבססים כהנחה על מספר עובדות בסיס מקובלות, שעל-גביהן ניתן לבנות היסקים לוגיים. וכך, גם הפילוסופיה חייבת להתחיל את דרכה מתוך הנחת המציאות של שלושה דברים:

101:5.6 (1110.9) 1. הגוף החומרי.

101:5.7 (1110.10) 2. החלק העל-חומרי של האדם, הנשמה, או אפילו הרוח השוכנת.

101:5.8 (1110.11) 3. הדעת האנושית, המנגנון שבאמצעותו מתקשרים ומתייחסים זה לזה החומר והרוח, החומרי והרוחני.

101:5.9 (1110.12) המדענים מקבצים עובדות, הפילוסופים מתאמים רעיונות ואילו הנביאים מרוממים אידיאלים. התחושות והרגשות הינן תמיד תוצאת לוואי של הדת, אך הן אינן דת. הדת עשויה להיות תחושת ההתנסות, אך היא איננה כלל ועיקר ההתנסות בתחושה. לא הלוגיקה (הרציונליזציה) ולא התחושה (הרגשה) הן חלק מהותי מן ההתנסות הדתית, אף כי ניתן לשייך את שתיהן בדרכים שונות לפעולתה של האמונה בקידום התובנה הרוחנית של המציאות, הכול בהתאם למעמד ולנטיות המזג של הדעת של אותו יחיד.

101:5.10 (1110.13) הדת האבולוציונית הינה תוצאת פעולתה של מתת סייעת הדעת של היקום המקומי, אשר מופקדת על יצירתו וקידומו של מאפיין הסגידה באדם המתפתח. דתות פרימיטיביות מעין אלה עוסקות במישרין באתיקה ובמוסר, ברגש **החובה** האנושי. דתות מעין אלה מתבססות על ביטחון המצפון, ותוצאתן הינה ייצובן של ציוויליזציות אתיות באופן יחסי.

101:5.11 (1111.1) דתות אשר מתגלות באופן אישי מגיעות בחסות רוחות המתת אשר מייצגות את שלושת האישיויות של שילוש פרדיס, ועוסקות בעיקר בהרחבת **האמת.** הדת האבולוציונית מבססת אצל היחיד את רעיון החובה האישית; דת ההתגלות שמה דגש הולך וגדל על אהבה, על כלל הזהב.

101:5.12 (1111.2) הדת המתפתחת מתבססת לחלוטין על אמונה. ההתגלות נהנית מן הביטחון הנוסף הנובע מהצגתן המורחבת את האמיתות של האלוהיות והמציאות, והעדויות הערכיות

עוד יותר על אודות ההתנסות הממשית המצטברת כתוצאה מעבודת האיחוד המעשי של אמונת ההתפתחות ושל אמת ההתגלות. עבודת איחוד מעין זו של האמונה האנושית ושל האמת האלוהית, מהווה פיתוח של אופי מתקדם למדי, בדרך להשגתה בפועל של אישיות מורונטית.

101:5.13 (1111.3) הדת האבולוציונית מספקת אך ורק את ביטחון האמונה ואת אישור המצפון; דת ההתגלות מספקת את ביטחון האמונה, בנוסף לַאמת של התנסות חיה במציאויות ההתגלויות. החלק השלישי של הדת, או השלב השלישי בהתנסות של הדת, נוגע למצב המורונטי, לתפישה האיתנה יותר של המוֹטָה. במהלך ההתקדמות המורונטית, הולכות ומורחבות בהתמדה אמיתותיה של דת ההתגלות; יותר ויותר תדעו את האמת של הערכים העליונים, הטוּב האלוהי, מערכות היחסים האוניברסאליות, המציאויות הנצחיות והייעודים המרביים.

101:5.14 (1111.4) במהלך ההתקדמות המורונטית, ביטחון האמת מחליף בהתמדה את ביטחון האמונה. כאשר תתקבלו לבסוף כחברים מן המניין בעולם הרוח הממשי, או אז יפעל ביטחון התובנה הרוחנית הטהורה במקום אמונה ובמקום אמת, או דווקא, בצירוף של הטכניקות הקודמות האלה של ביטחון האישיות, וכאשר הוא מתווסף על-גביהן.

6. התנסות דתית מדורגת

101:6.1 (1111.5) השלב המורונטי של דת ההתגלות נוגע **לחוויית ההישרדות,** והדחף העיקרי שלו הינו להישג של מושלמות רוחנית. קיים אף הדחף הגבוה יותר לסגידה, אשר לו נלווית קריאה המדרבנת לשירות אֶתי נרחב יותר. התובנה המורונטית מובילה למודעות מתרחבת בהתמדה של זה בעל שבעת ההיבטים, של העליון ואפילו של המרבי.

101:6.2 (1111.6) במהלך ההתנסות הדתית כולה, החל בתחילתה ברמה החומרית, ומעלה עד לזמן ההישג של מעמד רוחני מלא, הסוד שמאחורי הבנתה של האישיות את מציאות קיומו של העליון הינו המכוונן; ואותו מכוונן ממש אף מחזיק בסודות המצויים מאחורי אמונתכם בהישג

הטרנסצנדנטאלי של המרבי. האישיות ההתנסותית של האדם המתפתח, אשר מתאחדת עם מהות המכוונן של האל הקיומי, מהווה את פוטנציאל ההשלמה של הקיום העליון והינה, מעצם טבעה, הבסיס להתממשותה העל-סופית לבסוף של אישיות טרנסצנדנטית.

101:6.3 (1111.7) הרצון המוסרי כולל החלטות המתבצעות על-בסיס ידע של היסק, אשר מתעצם על-ידי החכמה ומקודש על-ידי האמונה הדתית. בחירות מעין אלה הינן פעולות מטבע מוסרי, והן מעידות על קיומה של אישיות מוסרית, היא המבשרת את האישיות המורונטית והיא אשר תזכה לבסוף במעמד רוחני אמיתי.

101:6.4 (1111.8) ידע מהסוג האבולוציוני אינו אלא הצטברות של חומר זיכרון פרוטופלזמי; זוהי צורת המודעות הפרימיטיבית ביותר של היצור. החכמה כוללת את הרעיונות אשר גובשו מן הזיכרון הפרוטופלזמי בתהליכים של שיוך ושילוב-מחדש, ותופעות מעין אלה מבדילות בין דעת האדם לדעתו של בעל החיים. לבעלי החיים יש ידע, אך רק לאדם יש אפשרות לרכוש חכמה. האמת מונגשת ליחיד אשר ניחן בחכמה באמצעות המתת שמקבלת דעת שכזו בדמות רוחותיהם של האב ושל הבנים, מכוונן המחשבה ורוח האמת.

101:6.5 (1112.1) בעת המתת של מיכאל המשיח באורנטיה, הוא חי תחת משטר הדת האבולוציונית עד לזמן שבו הוטבל. למן אותו רגע – עד רגע הצליבה שלו כולל רגע הצליבה – הוא המשיך תחת הכוונתן המשולבת של הדת האבולוציונית ושל דת ההתגלות. למן בוקר תחייתו מן המתים ועד להרקעתו, הוא חלף דרך שלבי המעבר השונים של החיים המורונטיים מעולם החומר אל עולם הרוח. לאחר הרקעתו הפך מיכאל למאסטר בחוויית העליונות, בהבנת העליון; ומכיוון שהוא הינו האישיות היחידה בנבאדון אשר ניחנה ביכולת בלתי-מוגבלת להתנסות במציאותו של העליון, משם ואילך הוא הגיע למעמד של ריבונות עליונה ביקומו המקומי ועליו.

101:6.6 (1112.2) עבור האדם, ההיתוך אשר מתרחש בסופו של דבר עם המכוונן השוכן והאחדות אשר הינה תוצאתו – הסינתזה בין אישיות האדם למהותו של האל – גורמת לו,

באופן פוטנציאלי, להיות חלק חי מתוך העליון ומבטיחה למי שהיה בעברו הווייה בת-תמותה את הזכות המולדת והנצחית לשירות של סופיות ביקום עבור העליון ועמו.

101:6.7 (1112.3) ההתגלות מלמדת את האדם בן התמותה כי על-מנת להתחיל בהרפתקה מדהימה ומסקרנת שכזו בחלל באמצעות ההתקדמות בזמן, עליו להתחיל בארגון הידע לכדי רעיונות-החלטות; או אז, עליו להטיל על החכמה לפעול ללא לאות במשימה הנאצלת של התמרת רעיונותיו שלו אלו לכדי אידיאלים יותר ויותר מעשיים, ויחד עם זאת נשגבים, ואפילו לכדי אותם מושגים אשר הינם סבירים כל-כך כרעיונות וכה הגיוניים כאידיאלים, עד שהמכוונן מעז לשלבם ולהפכם לרוחניים על-מנת לאפשר להם להיות נגישים לשם התאגדות בדעת הסופית, התאגדות אשר תהווה את המשלימה האנושית בפועל, אשר כך תהא מוכנה לפעולתה של רוח האמת של הבנים, המופע בזמן-מרחב של אמת פרדיס – האמת האוניברסאלית. התיאום בין הרעיונות-החלטות, לאידיאלים הלוגיים ולאמת האלוהית, בונה את האופי הישר, אשר מהווה תנאי-מקדים לקבלת בן התמותה אל המציאויות המתרחבות בהתמדה, והרוחניות יותר ויותר, של עולמות מורונטיה.

101:6.8 (1112.4) תורתו של ישוע הייתה הדת הראשונה באורנטיה אשר אימצה באופן שלם כל-כך תיאום של הרמוניה בין הידע, החכמה, האמונה, האמת והאהבה, וזאת בשלמות כזו ובעת ובעונה אחת, על-מנת לספק שלווה של זמן, וודאות אינטלקטואלית, הארה מוסרית, יציבות פילוסופית, רגישות אתית, מודעות לאל ואת הביטחון הוודאי בהישרדות האישית. אמונתו של ישוע סימנה את הדרך לסופיותה של הגאולה האנושית, להישג המרבי של בן התמותה ביקום, וזאת מכיוון שסיפקה:

101:6.9 (1112.5) **1.** גאולה מאזיקי החומר בדמות ההכרה האישית בהיות האדם בן האל, אשר הינו רוח.

101:6.10 (1112.6) **2.** גאולה משעבוד אינטלקטואלי: שומה על האדם לדעת את האמת, וזו תוציאו לחירות.

(1112.7) 101:6.11 3. גאולה מעיוורון רוחני, ההכרה האנושית באחווה בין ההוויות בנות התמותה והמודעות המורונטית לאחוות כלל היצורים ביקום; תגלית השירות של המציאות הרוחנית וסעד ההתגלות שבטובם של הערכים הרוחניים.

(1113.1) 101:6.12 4. גאולה מאי-שלמות העצמי באמצעות השגת הרמות הרוחניות ביקום והודות להכרה, בסופו של דבר, בהרמוניה של האוונה ובמושלמות פרדיס.

(1113.2) 101:6.13 5. גאולה מן העצמי, שחרור ממגבלותיה של המודעות העצמית דרך השגת הרמות הקוסמיות של הדעת העליונה, ובאמצעות תיאום עם ההישגים של הוויות אחרות בעלות מודעות-עצמית.

(1113.3) 101:6.14 6. הגאולה מן הזמן, ההישג של חיי נצח של התקדמות ללא-סוף בהכרת האל ובשירות לאל.

(1113.4) 101:6.15 7. גאולה מן הסופי, האחדות המושלמת עם האלוהות בעליון ודרכו, שבאמצעותן מנסה היצור לגלות באופן טרנסצנדנטאלי את המרבי ברמות הבָּתַר-סוֹפִיוּת של המוּחלָטוֹפי.

(1113.5) 101:6.16 וגאולה שכזו, בעלת שבעת ההיבטים, שקולה לשלמותה ולמושלמותה של התגשמות ההתנסות המרבית באב האוניברסאלי. וכל אלו קיימים, באופן פוטנציאלי, בתוככי מציאות האמונה של ההתנסות האנושית בדת. והדבר יכול להיות מוכל כך משום שאמונתו של ישוע הוזנה על-ידי מציאויות שאפילו מעבר למרביות, וכן גילתה אותן; אמונתו של ישוע התקרבה למעמד של מוחלט ביקום, ככל שהדבר יכול להופיע בקוסמוס המתפתח של הזמן והמרחב.

(1113.6) 101:6.17 בנכסו לעצמו את אמונתו של ישוע, יכול האדם בן התמותה לטעום מבעוד מועד, ובעודו בזמן, את מציאויות הנצח. ישוע גילה את האב הסופי בהתנסות האנושית, ואחַיו לבשר החיים בני התמותה יכולים ללכת בעקבותיו באותה התנסות של גילוי האב. והם אפילו יוכלו להשיג, כפי שהם, את אותו סיפוק בהתנסות זו עם האב, כשם שהשיג ישוע, כפי שהיה

הוא. בעקבות המתת הסופי של מיכאל, פוטנציאלים חדשים ביקום של נבאדון הפכו לממשיים, ואחד מהם היה האור החדש אשר נשפך על נתיב הנצח המוביל אל אבי הכול, ואשר אפילו בני התמותה בשר ודם יכולים לצעוד בו במהלך חייהם התחיליים בפלנטות החלל. ישוע היה ועודנו הדרך החדשה והחיה שבה יכול האדם לרכוש את הירושה האלוהית אשר ציווה האב לתתו, אם רק יבקשה. בישוע התגלמו שפע דוגמאות לתחילתה ולסופה של חוויית האמונה של האנושות, ואפילו של האנושות האלוהית.

7. פילוסופיה אישית של הדת

101:7.1 (1113.7) רעיון הינו אך בבחינת תכנית פעולה תיאורטית, בעוד שהחלטה בוטחת הינה תכנית פעולה אשר קיבלה תוקף. סטריאוטיפ הינו תכנית פעולה אשר מתקבלת ללא מתן תוקף. החומרים שמהם נבנית פילוסופיה אישית של הדת מופקים הן מהתנסויותיו הפנימיות של היחיד והן מהתנסויותיו עם הסביבה. המעמד החברתי, התנאים הכלכליים, ההזדמנויות החינוכיות, הנטיות המוסריות, ההשפעות המוסדיות, ההתפתחויות הפוליטיות, הנטיות הגזעיות והלימוד הדתי בתקופתו של האדם ובמקום שבו הוא נמצא, כל אלו הופכים להיות גורמים בגיבושה של פילוסופיה אישית של הדת. ואפילו המזג המוּלד והנטייה האינטלקטואלית קובעים את תבניתה של הפילוסופיה הדתית. המקצוע, חיי הנישואין ומקורביו של האדם, כל אלו משפיעים על התפתחותן של אמות המידה האישיות שלו לחיים.

101:7.2 (1113.8) פילוסופיה של דת מתפתחת מתוך מצע בסיסי של רעיונות אשר אליו נוספים החיים ההתנסותיים, ובאופן שבו שניהם מותאמים על-ידי הנטייה לחקות את הזולת. איתנות המסקנות הפילוסופיות תלויה במחשבה חריפה, כנה ומַבְחִינָה באשר לרגישות למשמעויות ולדיוק בהערכה. פחדנים מוסריים לעולם לא יעפילו לרמות העליונות של המחשבה הפילוסופית; נדרש אומץ על-מנת לפלוש לרמות התנסות חדשות ועל-מנת לנסות לגלות מחוזות בלתי-נודעים של חיים אינטלקטואליים.

101:7.3 (1114.1) ואז באות לכדי קיום מערכות ערכים חדשות; מושגים עקרונות ואמות-מידה חדשים; הרגלים ואידיאלים מעוצבים מחדש; מושג רעיון כלשהו של אֵל אישי, ולאחריו מתרחבים המושגים של מערכת היחסים עמו.

101:7.4 (1114.2) ההבדל הגדול בין פילוסופיית חיים דתית לפילוסופיית חיים בלתי-דתית נעוץ בטיבם וברמתם של הערכים שבהם היא מכירה ובמושא הנאמנות. קיימים ארבעה שלבים בהתפתחות של הפילוסופיה הדתית: התנסות שכזו עלולה להפוך להתנסות של הליכה בתלם, תוך קבלת הדין וכניעה למסורת ולסמכות. לחלופין, היא עשויה למצוא סיפוק בהישגים קטנים, כאלו המספיקים על-מנת לייצב את חיי היומיום, ולפיכך היא נתקעת בשלב מוקדם ברמה מיטיבה שכזו. בני-תמותה מעין אלו מאמינים כי מוטב להניח לדברים כפי שהם בשעה שהם טובים דיים. הקבוצה השלישית מתקדמת עד לרמה של אינטלקטואליות לוגית, אך קופאת שם בשל שעבוד תרבותי. אכן, כה מצער לראות מוחות כבירים לפותים חזק כל-כך באחיזתו האכזרית של השעבוד התרבותי. ופתטי באותה מידה להתבונן באלו הממירים את שעבודם התרבותי באזיקיו החומריים של מה שמכונה לשווא, מדע. ברמתה הרביעית מגיעה הפילוסופיה לחופש מכל המגבלות הרגילות והמסורתיות ומעזה לחשוב, לפעול ולחיות בכנות, בנאמנות, ללא-מורא ובאופן אמיתי.

101:7.5 (1114.3) מבחן הלקמוס של פילוסופיה דתית כלשהי הינו הבחנתה, או אי-הבחנתה, בהבדל שבין המציאויות של עולמות החומר ושל עולמות הרוח, ובה בעת בהכירה באיחודם במאמץ האינטלקטואלי ובשירות לחברה. פילוסופיה דתית איתנה איננה מבלבלת בין מה שהוא לאלוהים לבין מה שהוא לקיסר. והיא אף איננה מכירה בכת האסתטית של הפלא הגמור כתחליף לדת.

101:7.6 (1114.4) הפילוסופיה מתמירה את אותה דת פרימיטיבית, אשר הייתה בעיקרה מצפון מן האגדות, לכדי התנסות חיה בערכיה המרקיעים של המציאות הקוסמית.

8. אמונות ואמונה

101:8.1 (1114.5) אמונות מגיעות לרמה של אמונה כאשר הן מניעות את החיים ומעצבות את צורת החיים. קבלתה של תורה כאמת איננה בבחינת אמונה; היא אך בבחינת דבר אשר מאמינים לו. גם הביטחון והשכנוע אינם אמונה. מצב מנטאלי מגיע לרמה של אמונה אך ורק כאשר הוא אכן שולט בצורת החיים. האמונה הינה מאפיין חי של התנסות דתית אישית אותנטית. האדם מאמין לאמת, מעריך יופי ורוחש כבוד לטוב, אך הוא איננו סוגד לכל אלו; התייחסות מעין זו של אמונה גואלת מתמקדת באל לבדו, אשר הינו כל אלו כשהם מגולמים באישיות, ואינסוף יותר מכך.

101:8.2 (1114.6) האמונות תמיד מגבילות וכובלות; האמונה מרחיבה ומתירה. האמונות מקבעות, האמונה משחררת. ואולם, לחיות באמונה דתית פירושו הרבה יותר מאשר אוסף של אמונות נאצלות; הרבה יותר מאשר מערכת פילוסופית מרוממת; זוהי התנסות חיה הנוגעת למשמעויות רוחניות, לאידיאלים אלוהיים ולערכים עליונים; היא יודעת-אל ומשרתת את האדם. אמונות עשויות להפוך לנחלת הקבוצה, אך האמונה חייבת להיות אישית. ניתן להציע אמונות תיאולוגיות לקבוצה, אך האמונה יכולה לעלות אך ורק בלבו של היחיד הדתי.

101:8.3 (1114.7) כאשר האמונה מתיימרת להתכחש לְמציאויות ולהעניק לחסידיה ידע-לכאורה, היא מועלת באמון. כאשר היא מטפחת בגידה ביושרה האינטלקטואלית ומזלזלת בנאמנות לערכים עליונים ולאידיאלים אלוהיים, היא בוגדת. האמונה לעולם לא תתחמק מן החובה של פתרון הבעיות בחיים האנושיים. אמונה חיה איננה מטפחת צרות אופקים, רדיפה או חוסר-סובלנות.

101:8.4 (1115.1) האמונה איננה אוזקת את הדמיון היצירתי, והיא אף איננה מחזיקה בדעות קדומות בלתי-הגיוניות כלפי תגליות המחקר המדעי. האמונה מחייה את הדת ומאלצת את האדם הדתי לחיות באומץ עילאי על-פי כלל הזהב. ההתלהבות באמונה עומדת בהתאם לשיעור הידע, ומאמציה מבשרים את בוא השלווה העילאית.

9. דת ומוסריות

(1115.2) 101:9.1 שום דת אשר מעידה על עצמה כדת של התגלות לא תוכל להיחשב כאותנטית, אלא אם כן תכיר בדרישות ובחובות של המחויבויות האתיות אשר נוצרו וטופחו על-ידי הדתות האבולוציוניות אשר קדמו לה. לעולם ההתגלות מרחיבה את האופק האתי של הדת האבולוציונית, בה בעת שהיא מרחיבה, ללא יוצא מן הכלל, את החובות המוסריות של כל ההתגלויות אשר קדמו לה.

(1115.3) 101:9.2 כאשר אתם מתיימרים לשבת בדין ולבקר את הדת הפרימיטיבית של האדם (או את הדת של האדם הפרימיטיבי), עליכם לזכור כי עליכם לשפוט את הפראים הללו, ולהעריך את התנסותם הדתית, בהתאם לשיעור ההארה שלהם ועל-פי מצב מצפונם. בל תטעו ותשפטו את דתו של האחר על-פי אמות המידה שלכם באשר לידע ולאמת.

(1115.4) 101:9.3 דת של אמת הינה אותה משוכנעות נשגבת ועמוקה בתוככי הנשמה, אשר מפצירה באדם בעוז ומתרה בו שיהא זה בלתי-נכון עבורו שלא להאמין באותן מציאויות מורונטיות המהוות את מושגיו האתיים והמוסריים הגבוהים ביותר, את פרשנותו הגבוהה ביותר לערכי החיים הכבירים ביותר ואת המציאויות העמוקות ביותר של היקום. ודת מעין זו הינה פשוט ההתנסות של שמירת אמונים אינטלקטואלית לצוויה הגבוהים ביותר של מודעות רוחנית.

(1115.5) 101:9.4 החיפוש אחר היופי הינו חלק מן הדת כל אימת שהינו אתי, ובשיעור שבו הוא מעשיר את המושג של המוסרי. האמנות הינה דתית אך ורק כאשר היא חדורה בתכלית הנגזרת ממניעים רוחניים גבוהים.

(1115.6) 101:9.5 המודעות הרוחנית המוארת של האדם המתורבת עוסקת פחות באמונה אינטלקטואלית כזו או אחרת, או בצורת חיים כזו או אחרת, ויותר בגילוי האמת על אודות החיים, טכניקת התגובה הטובה והנכונה למצבי הקיום האנושי החוזרים והנשנים. המודעות המוסרית הינה שֵם הניתן למודעות ולהכרה האנושית באותם ערכים אתיים ובאותם ערכים מורונטיים המבצבצים בעטיים, אשר החובה תובעת מן האדם לפעול בהתאם להם באופן שבו הם מנחים את התנהגותו ושולטים בה בחיי היומיום.

(1115.7) 101:9.6 בעודנו מכירים בכך שהדת הינה בלתי-מושלמת, קיימים לפחות שני מופעים תכליתיים של טיבה ושל תפקודה:

(1115.8) 101:9.7 **1.** הדחף הרוחני והלחץ הפילוסופי של הדת נוטים לגרום לאדם להשליך את האופן שבו הוא מעריך את הערכים המוסרים החוצה כלפי ענייני רעיו – זוהי התגובה המוסרית של הדת.

(1115.9) 101:9.8 **2.** הדת יוצרת בעבור הדעת האנושית מודעות ההופכת לרוחנית על אודות המציאות האלוהית, וזו מתבססת על, ואף נגזרת הודות לאמונה, ממושגים קודמים על אודות ערכים מוסריים המתואמים עם מושגים על אודות ערכים רוחניים המתווספים מעליהם. הדת הופכת, אפוא, לצנזור של העניינים האנושיים, מעין צורת אמון מוסרית מהוללת וביטחון במציאות, במציאויות המורחבות של הזמן ובמציאויות המתמשכות יותר של הנצח.

(1116.1) 101:9.9 האמונה הופכת לחיבור שבין המודעות המוסרית למושג הרוחני של המציאות המתמדת. הדת הופכת לאופן העיקרי שבו חומק האדם ממגבלות החומר של העולם הטבעי ובר החלוף אל המציאויות הנשגבות של העולם הרוחני והנצחי, וזאת באמצעות והודות לטכניקת הגאולה, ההתמרה המורונטית המדורגת.

10. הדת כמשחררת האדם

(1116.2) 101:10.1 האדם האינטליגנטי יודע שהוא ילד טבע, חלק מן היקום החומרי; בהתאם לכך, הוא איננו מבחין בכל זכר להישרדותה של אישיות יחידנית בתנועות ובמתחים שברמה המתמטית של היקום האנרגטי. והאדם אף לא יוכל להבחין אף-פעם במציאות הרוחנית באמצעות חקר הגורמים והתוצאות הפיזיים.

(1116.3) 101:10.2 בן-אדם אף מודע לכך שהוא מהווה חלק מקוסמוס רעיוני, אך בעוד שהמושג יכול לשרוד מעבר לתקופת החיים של אדם, אין במושג דבר המרמז, מעצם טבעו, על

הישרדות אישית של האישיות ההוגה. ואף מיצוי כל אפשרויות הלוגיקה וההיגיון לא תצלחנה לגלות לאדם הלוגי, או לאדם המסיק, את האמת הנצחית על אודות הישרדות האישיות.

101:10.3 (1116.4) הרמה החומרית של החוק מספקת המשכיות סיבתית, התגובה הבלתי-נגמרת של התוצאה לפעולה אשר קדמה לה; הרמה המנטאלית מציעה את הנצחתה של ההמשכיות הרעיונית, הזרם הבלתי-נגמר של פוטנציאליות מושגית, הנובע מתוך המושגים אשר קדמו להם. ואולם, אף אחת משתי רמות היקום האלה איננה מגלה לבן התמותה הבוחן אותן ערוץ אשר דרכו יוכל לחמוק מחלקיות המעמד, ומן המתח הבלתי-נסבל של היותו מציאות ברת-חלוף ביקום, אישיות ברת-חלוף אשר נידונה להיעלם עם שתכלנה אנרגיות החיים המוגבלות.

101:10.4 (1116.5) אך ורק באמצעות הגישה המורונטית המובילה לתובנה רוחנית, יוכל האדם להצליח ולהשתחרר מן הכבלים אשר הינם חלק טבוע ממעמדו כבן-תמותה ביקום. האנרגיה והדעת אכן מובילות בחזרה לפרדיס ולאלוהות, אך לא מתת האנרגיה ולא מתת הדעת של האדם מגיעות ישירות מעִם אלוהות פרדיס שכזו. האדם הינו בנו של האל אך ורק במובן הרוחני. וזוהי אמת, משום שלעת הזו אב פרדיס שוכן באדם אך ורק במובן רוחני. לעולם לא תוכל האנושות לגלות את האלוהיות, אלא באמצעות התנסות דתית ואמונה אמיתית. קבלת האמת על אודות האל מתוך אמונה, מאפשרת לאדם לחמוק מן המֻצרים של המגבלות החומריות ומעניקה לו תקווה הגיונית לצאת בביטחון מתוך מחוזות החומר, שם ממתין לו המוות, אל מחוזות הרוח, שם ממתינים לו חיי נצח.

101:10.5 (1116.6) תכליתה של הדת איננה לרָצות את הסקרנות על אודות האל, אלא להעניק יציבות אינטלקטואלית וביטחון פילוסופי, לייצב ולהעשיר את החיים האנושיים באמצעות המזיגה שבין האנושי והאלוהי, בין החלקי והמושלם ובין האדם והאל. הודות להתנסות הדתית מוענקת מציאותיות למושגיו האידיאליים של האדם.

101:10.6 (1116.7) לעולם לא תוכלנה להתקיים הוכחות מדעיות או לוגיות לאלוהיות. ההיגיון לבדו לא יוכל לתקֵף את ערכיה ואת טוּבהּ של ההתנסות הדתית. אך לעולם נכון הדבר כי: כל אשר חפץ לעשות את רצון האל יבין את תקפותם של ערכים רוחניים. זוהי הגישה הקרובה

ביותר אשר ניתן לנקוט בה מן הרמה בת התמותה לקבלת הוכחות למציאותה של ההתנסות הדתית. אמונה מעין זו מספקת את הדרך היחידה לחמוק מאחיזתו המכאנית של עולם החומר, ומעיוות השגיאה של חוסר-שלמותו של עולם האינטלקט; זהו הפתרון היחידי אשר נתגלה למבוי הסתום בחשיבה האנושית באשר להישרדותה המתמשכת של האישיות היחידנית. וזהו הדרכון היחיד לשלמות המציאות ולחיי נצח בבריאה אוניברסאלית של אהבה, חוק, אחדות והישג מדורג של האלוהות.

101:10.7 (1117.1) הדת מרפאת הלכה למעשה את תחושת האדם שעניינה בידוד אידאליסטי או בדידות רוחנית; היא מבססת את המאמין כבנו של האל, כאזרח ביקום חדש ובעל משמעות. הדת מבטיחה לאדם כי בשעה שהוא הולך אחר שביב היושרה ההומה בנשמתו, הוא מזהה את עצמו עם תכניתו של האינסופי ועם תכליתו של הנצחי. נשמה משוחררת שכזו מתחילה מיד להרגיש בבית ביקום חדש זה, היקום שלה.

101:10.8 (1117.2) כאשר אתם מתנסים בהתמרת אמונה מעין זו, אתם חדלים להיות עבדים של הקוסמוס המתמטי, והופכים, מרצונכם שלכם, לבנים משוחררים של האב האוניברסאלי. בן משוחרר שכזה איננו נלחם עוד לבדו מול התהום הנחרצת של קץ קיומו בר החלוף; הוא איננו נדרש עוד ללחום לבדו אל מול הטבע כולו, כאשר כל הסיכויים נגדו; הוא איננו נתקף עוד בַּפחד המשתק שמא, אם איתרע מזלו, הוא שם את מבטחו ברוח רפאים חסרת-תוחלת, או האמין בשגיאה דמיונית כלשהי.

101:10.9 (1117.3) וכעת דווקא, מגויסים בני האל במלחמת ניצחון המציאות על צלליות הקיום החלקיות. סוף-סוף הופכים כלל היצורים להיות מודעים לעובדה שהאל, יחד עם כל צבאותיו האלוהיים בְּיקום בלתי-מוגבל כמעט, עומדים לצדם במאבקם הנשגב להשיג חיי נצח ומעמד של אלוהיות. בנים משוחררי אמונה שכאלו בהחלט התגייסו למאבקי הזמן לצד הכוחות העליונים והאישיויות האלוהיות של הנצח; אפילו הכוכבים במסלוליהם לוחמים בעבורם; סוף-סוף הם מתבוננים ביקום מבפנים, מנקודת מבטו של האל, והכל מותמר, החל באי-הוודאויות של הבידוד החומרי, וכלה בביטחונות ההתקדמות הרוחנית הנצחית. אפילו

הזמן עצמו הופך להיות אך צללית של הנצח, אשר אותה מטילות המציאויות של פרדיס על אדרת החלל המצויה בתנועה.

101:10.10 (1117.4) [הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

מסמך 102

יסודות האמונה הדתית

102:0.1 (1118.1) עבור המטריאליסט הלא-מאמין, האדם מהווה אך תאונה אבולוציונית. תקוותיו להישרדות תלויות על בדל אמונה בדיוני ובר-חלוף; פחדיו, אהבותיו, כמיהותיו ואמונותיו אינם אלא תגובתם של אטומי חומר חסרי-חיים מסוימת הצמודים אלו לאלו כדרך המקרה. אין כל מופע של אנרגיה, או ביטוי של אמון, אשר יכול להוליכו אל מעבר לקבר. פעולותיהם המסורות והגאונות בעלת ההשראה של הטובים בבני האדם נידונים לכליה מידי המוות, מידי הלילה הארוך והבודד של הכיליון הנצחי ושל השמדת הנשמה. הגמול היחידי של האדם בעבור חייו ופועלו תחת שמש הארעית של הקיום כבן-תמותה הינו ייאוש חסר-שֵם. כל יום של חיים מהדק, לאט אך בבטחה, את אחיזתו של האבדון חסר הרחמים, אשר ציווה עליו יקום חומר עוין ונוקשה כפסגת העלבונות כלפי כל תשוקותיו היפות, הנאצלות, המרוממות והטובות של האדם.

102:0.2 (1118.2) ואולם, זהו איננו סופו ואין זהו ייעודו הנצחי של האדם; חזון מעין זה הינו אך בבחינת קריאת הייאוש של נשמה טועה כלשהי אשר אבדה בחשיכה רוחנית, ואשר נלחמת באומץ אל מול ההתחכמויות המכאניסטיות של פילוסופיה מטריאליסטית, בעוד שהבלבול והעיוות של לימוד סבוך מעוורים אותה. ואת כל אבדון החשיכה וייעוד הייאוש הללו מסלקת אבחה אחת אמיצה של אמונה מצדו של ילד האל הצנוע והבּוּר ביותר על-פני האדמה.

102:0.3 (1118.3) האמונה הגואלת נולדת בלבו של האדם כאשר מודעותו המוסרית מבינה כי ניתן להתמיר את הערכים האנושיים במהלך ההתנסות בת התמותה מן החומרי אל הרוחני, מן האנושי אל האלוהי ומן הזמן אל הנצח.

1. ביטחונות של אמונה

102:1.1 (1118.4) בעבודתו של מכוונן המחשבה טמון ההסבר להתמרת רגש החובה הפרימיטיבי, האבולוציוני, של האדם, לכדי אותה אמונה גבוהה וודאית יותר במציאויות הנצח של ההתגלות. על-מנת להבטיח כי האדם יוכל להבין את נתיבי האמונה להישג העליון, חייב לשרור בלבו רעָב למוּשלמוּת. אם אדם כלשהו בוחר לעשות את הרצון האלוהי, הוא יידע את דרך האמת. אכן נכון הוא, פשוטו כמשמעו, כי "על-מנת לאהוב את דברי האדם יש להכירם, אך על-מנת להכיר את הדברים האלוהיים יש לאהוב אותם תחילה." ואולם, ספקות ושאלות כנים אינם בבחינת חטא; גישות מעין אלה רק מרמזות על עיכוב במסע המדורג לעבר הישג המושלמות. אמון כשל ילד הוא אשר מבטיח את כניסת האדם אל ממלכת ההרקעה השמימית, אך ההתקדמות תלויה לחלוטין בהפעלתה האיתנה של אמונתו הנחושה והבטוחה של האדם הבוגר.

102:1.2 (1119.1) ההיגיון המדעי מתבסס על עובדות אשר ניתן לצפות בהן בזמן; אמונת הדת טוענת מכוח תכנית הרוח של הנצח. מה שהידע וההיגיון אינם יכולים לעשות למעננו, דוחקת בנו החכמה האמיתית לאפשר לאמונה להשיג באמצעות בוננות דתית והתמרה רוחנית.

102:1.3 (1119.2) בשל הבידוד אשר חל בעקבות המרידה, לעיתים תכופות מדי התערבבה באורנטיה התגלות האמת עם ההצהרות של קוסמולוגיות חלקיות וברות-חלוף. אף כי האמת נותרת ללא שינוי מדור אחד למשנהו, מגוון התורות על אודות העולם הפיזי משתנות מיום ליום ומשנה לשנה. אין לזלזל באמונה נצחית, כאשר היא נקשרת במקרה לרעיונות אשר אבד עליהם הכלח באשר לעולם החומרי. ככל שתדעו יותר מדע, כך תוכלו להיות פחות ופחות בטוחים; ככל **שתהיה** לכם יותר דת, כך יגדל שיעור וודאותכם.

102:1.4 (1119.3) ודאויות המדע נובעות במלואן מן האינטלקט; ודאויות הדת נובעות מן היסודות ממש של **כלל האישיות.** המדע פונה אל הבנתה של הדעת; הדת פונה אל נאמנותם ואל מסירותם של הגוף, הדעת והרוח, ואפילו של אישיות בכללותה.

102:1.5 (1119.4) האל הינו כה אמיתי ומוחלט, עד כדי כך שלא ניתן להציע כל אות חומרי או כל הדגמה בצורת נס כעדות למציאותו. לעולם הננו יודעים אותו משום שאנו בוטחים בו, ואמונתנו בו מתבססת אך ורק על השתתפותנו באופן אישי במופעיה האלוהיים של מציאותו האינסופית.

102:1.6 (1119.5) מכוונן המחשבה השוכן מעיר תמיד בנשמת האדם רעָב אמיתי של חיפוש אחר מושלמות, ואף סקרנות מרחיקת-לכת אשר תוכל לדעת שובע אך ורק באמצעות התייחדות עם האל, המקור האלוהי של אותו מכוונן. נשמתו הרעבה של האדם מסרבת להתרצות עם כל מה שהינו פחות מהכרה אישית של האל החי. אף כי האל עשוי להיות יותר מאשר אישיות מוסרית גבוהה ומושלמת, הוא לא יוכל להיות דבר פחות מזה, בהתאם למושג הרעֵב והסופי שלנו.

2. דת ומציאות

102:2.1 (1119.6) מוחות חדי-הבחנה ונשמות פקחיות מכירים בדת בשעה שהם מוצאים אותה בחיי רעיהם. הדת איננה נזקקת לכל הגדרה; כולנו מכירים את פירותיה החברתיים, האינטלקטואליים, המוסריים והרוחניים. וכל זה נובע מעצם העובדה שהדת הינה תכונה של המין האנושי; היא איננה יציר התרבות. אכן נכון הדבר כי האופן שבו תופש האדם את הדת הינו אנושי עדיין, ולפיכך כפוף לשעבוד הבורות, לעבדות האמונות הטפלות, לתרמיות ההתחכמות ולאשליותיה של הפילוסופיה הכוזבת.

102:2.2 (1119.7) אחד מן המאפיינים הייחודיים של הבטחה דתית אותנטית הינו העובדה שהרוח שבאמצעותה היא מתבטאת הינה כה נינוחה ושקולה, עד כי לעולם לא נוצר אף שביב רושם של חשיבות-עצמית או של רימום האגו, וזאת למרות מוחלטות הצהרותיה ונחישות גישתה. החכמה של ההתנסות הדתית הינה בבחינת פרדוקס, וזאת מפני שהיא בעת ובעונה אחת ממקור אנושי ונגזרת מן המכוונן. הכוח הדתי איננו תוצר של זכויותיו האישיות של היחיד, אלא דווקא התוצאה של אותה שותפות נשגבת בין האדם לבין המקור הנצחי לכל החכמה כולה. וכך הופכים מילותיה ומעשיה של דת אמיתית, אשר לא טומאה, לסמכות רבת-עצמה בעבור כלל בני התמותה המוארים.

102:2.3 (1119.8) קשה לזהות ולנתח את גורמיה של התנסות דתית, אך קל להבחין באופן שבו חיים אנשים אשר מתרגלים דת, כאילו הם כבר מצויים בנוכחותו של הנצחי. המאמינים מגיבים לחיים ברי החלוף הללו כאילו האלמותיות כבר מצויה בהישג ידם. בחייהם של בני-תמותה כאלו נמצא מקוריות תקפה וביטוי ספונטני אשר לעולם יבדילו אותם מרעיהם, אלו אשר טעמו אך ורק מחכמת העולם. דומה כי אנשים דתיים חיים למעשה בחופש מן החיפזון המטריד ומן הלחץ המכאיב של התהפוכות הטבועות בזרמי הזמן ברי החלוף; אישיותם מציגה יציבות ואופיים מציג שלווה אשר לא ניתן להסבירם באמצעות חוקי הפיזיולוגיה, הפסיכולוגיה והסוציולוגיה.

102:2.4 (1120.1) הזמן הינו אלמנט קבוע בתהליך השגת הידע; הדת מעניקה את מתנותיה באופן מיידי, אף כי מתקיים הגורם החשוב של גידול בחסד, של התקדמות מובחנת בכל שלבי ההתנסות הדתית. הידע הינו חיפוש נצחי; לעולם הנכם לומדים, ואף פעם לא תוכלו להגיע לידיעה שלמה של האמת המוחלטת. לעולם לא תוכל לשרור וודאות מוחלטת בשל ידע בלבד, אלא רק סיכוי הולך וגדל לקירוב; ואולם, הנשמה הדתית בעלת ההארה הרוחנית **יודעת,** והיא יודעת **כעת.** ואף-על-פי-כן, וודאות עמוקה ובטוחה זו איננה מובילה את האדם הדתי האיתן בדעתו להתעניין פחות בעליותיו ובמורדותיו של הליך התקדמות החכמה האנושית, אשר קשור בקצה החומרי שלו להתפתחויות המדע הנע לאיטו.

102:2.5 (1120.2) אפילו תגליות המדע אינן **ממשיות** באופן אמיתי במודעות ההתנסות האנושית בטרם הן מוסברות ומתואמות, ועד אשר העובדות הרלוונטיות הופכות למעשה **למשמעות**

הודות לשילוב בזרמי המחשבה של הדעת. האדם בן התמותה רואה אפילו את סביבתו החומרית מרמת הדעת, מן הפרספקטיבה של הרישום הפסיכולוגי שלה. לפיכך, אין זה מוזר כלל שהאדם ישליך על היקום פירוש אַחוד עד מאוד, ולאחר מכן יבקש לזהות אחדות אנרגיה זו של המדע שלו עם אחדות הרוח של התנסותו הדתית. הדעת הינה אחדות; המודעות בת התמותה חיה ברמת הדעת ותופשת את המציאויות של היקום באמצעות עיני מתת הדעת. מן הפרספקטיבה של הדעת לא תנבע האחדות הקיומית של המקור למציאות, המקור והמרכז הראשון, אך זו יכולה להציג לאדם – ולעיתים היא אף מציגה – את הסינתזה ההתנסותית בין האנרגיה, הדעת והרוח, אשר מתרחשות בהוויה העליונה ובדמותה. ואולם, לעולם לא תצליח הדעת לאחד את המגוון שבמציאות, אלא אם כן דעת שכזו מודעת עד מאוד לדברים חומריים, למשמעויות אינטלקטואליות ולערכים רוחניים; האחדות מצויה אך ורק בהרמוניה של שילושיות המציאות התפקודית, ורק באחדות מקבלת האישיות את הסיפוק שבהכרה ביציבות ובעקביות הקוסמית.

102:2.6 (1120.3) הדרך הטובה ביותר למצוא אחדות בהתנסות האנושית הינה הפילוסופיה. אך בעוד שמכלול המחשבה האנושית חייב תמיד להתבסס על עובדות חומריות, הבוננות הרוחנית האנושית הינה נשמת אפה והאנרגיה של דינאמיקה פילוסופית אמיתית.

102:2.7 (1120.4) מעצם טבעו, האדם האבולוציוני איננו שש לקראת עבודה קשה. במהלך ניסיון חייו, על-מנת לעמוד בדחף הדרישות ובדחפים המחייבים של התנסות דתית צומחת, הוא נדרש להיות פעיל ללא הרף בצמיחה רוחנית, בהתרחבות אינטלקטואלית, בהרחבת מלאי העובדות ובשירות לחברה. לא קיימת דת אמיתית בנפרד מאישיות פעילה עד מאוד. ולפיכך, בני האדם העצלים יותר מבקשים לעיתים קרובות לחמוק מן המאמץ של הפעילויות הדתיות האמיתיות באמצעות סוג של אשליה-עצמית מחוכמת, אשר גורסת כי מוטב להתכנס בחוף המבטחים הכוזב של דוקטרינות ודוגמות דתיות סטראוטיפיות. ואולם, דת של אמת היא דת חיה. התגבשותם האינטלקטואלית של המושגים הדתיים שקולה למוות רוחני. לא תוכלו לדמיין את הדת ללא מושגים, אך כאשר הדת מצטמצמת לכדי **רעיון** בלבד, היא איננה דת יותר; היא הפכה לסוג של פילוסופיה אנושית ותו לא.

102:2.8 (1121.1) ושוב, קיימים סוגים אחרים של נשמות בלתי-יציבות ובעלות משמעת מועטה אשר מנצלות את הרעיונות הסנטימנטליים של הדת כנתיב בריחה מן הדרישות המרגיזות של החיים. כאשר בני-תמותה הססנים ופחדנים מסוימים מבקשים לחמוק מן הלחץ הבלתי-פוסק של החיים האבולוציוניים, מנקודת מבטם מספקת הדת את מקום המקלט הקרוב, את נתיב הבריחה המיטבי. ואולם, משימתה של הדת היא להכין את האדם לעמוד מול תהפוכות החיים באומץ, ואפילו בהרואיות. הדת הינה המתת האבולוציונית העילאית של האדם, הדבר היחידי אשר יכול לאפשר לו להמשיך ו"לְהַחֲזִיק מַעֲמָד כְּרוֹאֶה אֶת אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ נִרְאֶה." לעומתה, המיסטיות משמשת לעיתים קרובות כמעין נסיגה מן החיים, ומאמצים אותה אותם בני-אדם אשר אינם ששים לקחת חלק בפעילות הנמרצת יותר של חיים דתיים בזירות הפתוחות של החברה והמסחר האנושיים. דת אמיתית חייבת **לפעול.** כאשר אדם אכן ניחן בה, התנהגותו תהא תוצאתה של הדת, או לחלופין יתרחש הדבר גם כאשר הדת מורשית באמת לשלוט באדם. הדת לעולם לא תסתפק במחשבות גרידא או בתחושות אשר לא מתבטאות במעשה.

102:2.9 (1121.2) איננו עיוורים לעובדה כי לעיתים קרובות פועלת הדת שלא בחכמה, ואפילו באופן בלתי-דתי, אך היא **פועלת.** אמונות דתיות מעוותות הובילו לרדיפות דמים, אך תמיד הדת עושה משהו; היא דינאמית!

3. ידע, חכמה ותובנה

102:3.1 (1121.3) בלתי-נמנע כי לקות אינטלקטואלית או עוני חינוכי יגבילו הישג דתי גבוה יותר, וזאת מכיוון שסביבה ענייה מבחינה רוחנית מעין זו שוללת מן הדת את הערוץ העיקרי שדרכו היא יוצרת מגע פילוסופי עם עולם הידע המדעי. אף-על-פי שגורמיה האינטלקטואלים של הדת הינם חשובים, פיתוח היתר שלהם עשוי לעיתים להיות מגביל ומביך ביותר. הדת מחויבת לעבוד ללא-הרף תחת צורך פרדוקסלי: הצורך לעשות שימוש יעיל במחשבה, ובה בעת להפחית בתועלת שיש לכלל המחשבה עבור הרוח.

(1121.4) 102:3.2 השערות דתיות הינן בלתי-נמנעות, אך תמיד מזיקות; ההשערות לעולם מזייפות את מושא ההשערה. ההשערה נוטה לתרגם את הדת לדבר-מה חומרי או הומניסטי, וכך, בעוד שהיא מתערבת במישרין בבהירות המחשבה, היא גורמת בעקיפין לדת להיראות כאילו היא פונקציה של העולם בר-החלוף, בדיוק אותו עולם שלעומתו עליה להתייצב תמיד. משום כך, תמיד יאפיינו את הדת הפרדוקסים, אלו הנובעים מהיעדרו של הקשר ההתנסותי בין רמותיו החומריות של היקום לרמותיו הרוחניות – מוטה של מורונטיה, הרגישות העל-פילוסופית להבחנה באמת ולתפישת האחדות.

(1121.5) 102:3.3 התחושות החומריות, הרגשות האנושיים, מובילים במישרין לפעולות חומריות, למעשים אנוכיים. תובנות דתיות, מניעים רוחניים, מובילים במישרין לפעולות דתיות, מעשים נטולי-אנוכיות של שירות לחברה ושל נדיבות זולתנית.

(1121.6) 102:3.4 התשוקה הדתית הינה רעב החיפוש אחר מציאות אלוהית. ההתנסות הדתית הינה התממשותה של מודעות מציאת האל. וכאשר בן-אנוש מוצא את האל, שורָה בתוך נשמתה של הוויה זו חוסר שקט בל-יתואר של ניצחון התגלית, אשר מניע אותו לבקש מגע אוהב של שירות עם חבריו הפחות המואירים, ולא על-מנת לגלות להם כי מצא את האל, אלא על-מנת לאפשר לגודש הבריא של הטוב הנצחי בתוככי נשמתו לרענן ולרומם את חבריו. דת אמיתית מובילה להתרחבות בשירות לחברה.

(1122.1) 102:3.5 המדע, הידע, מוביל למודעות **לעובדות**; הדת, ההתנסות, מובילה למודעות **לערכים**; הפילוסופיה, החכמה, מובילה למודעות **מתואמת**; ההתגלות (התחליף למוטה של מורונטיה) מובילה למודעות **למציאות אמיתית**; זאת בעוד שהתיאום בין המודעוּת לעובדות, לערכים ולְמציאות אמיתית מהווה מודעות לְמציאות האישיות, הוויה מקסימאלית, יחד עם האמונה באפשרות של הישרדותה של אותה אישיות ממש.

(1122.2) 102:3.6 הידע מוביל למיקומם של בני-אדם, וממנו נובעים מעמדות חברתיים וקסטות. הדת מובילה לשירות של בני האדם, ובכך יוצרת אתיקה וזולתנות. החכמה מובילה לאחווה גבוהה וטובה יותר, הן של רעיונות והן של עמיתים. ההתגלות משחררת את בני האדם ומוציאה אותם אל ההרפתקה הנצחית.

(1122.3) 102:3.7 המדע ממיין בני-אדם; הדת אוהבת בני-אדם, ואפילו כמוך עצמך; החכמה משליטה צדק בין בני האדם השונים; ואולם, ההתגלות מהללת את האדם וחושפת את יכולתו לשותפות עם האל.

(1122.4) 102:3.8 לשווא שואף המדע ליצור את אחוות התרבות; הדת מולידה את אחוות הרוח. הפילוסופיה שואפת לאחוות החכמה; הִתגלות מציגה את האחווה הנצחית, סגל הסוֹפיוֹנוּת של פרדיס.

(1122.5) 102:3.9 הידע מניב גאווה בעובדת האישיות; החכמה הינה המודעות למשמעותה של אישיות; הדת הינה ההתנסות בהכרה בערכה של אישיות; ההתגלות הינה הביטחון בהישרדותה של אישיות.

(1122.6) 102:3.10 המדע מבקש לזהות, לנתח ולסווג את חלקיו של היקום חסר הגבולות. הדת תופשת את הרעיון-השלם, היקום בכללותו. הפילוסופיה מנסה לזהות את חלקיו החומריים של המדע עם מושגי התובנה הרוחנית של השלם. במקום שבו נכשלת הפילוסופיה בניסיון הזה, ההתגלות מצליחה ומאשרת כי המעגל הקוסמי הינו אוניברסאלי, נצחי, מוחלט ואינסופי. לפיכך, הקוסמוס של ה"אני הוא זה" האינסופי הינו ללא-קץ, חסר גבולות וכולל-כל – חסר-זמן, חסר-מרחב ובלתי-מוגדר. והננו מעידים על כך כי ה"אני הוא זה" האינסופי הינו גם אביו של מיכאל מנבאדון ואל גאולת האדם.

(1122.7) 102:3.11 המדע מצביע על האלוהות כעל **עובדה**; הפילוסופיה מציגה את **הרעיון** של מוחלט; הדת רואה האל **כאישיות רוחנית** אוהבת. ההתגלות מתקפת את האחדות בין עובדת קיום האלוהות, הרעיון של המוחלט ואישיותו הרוחנית של האל, ובנוסף, מציגה את המושג הזה כאבינו – עובדת הקיום האוניברסאלית, רעיון הדעת הנצחי ורוח החיים האינסופית.

(1122.8) 102:3.12 החיפוש אחר ידע מהווה את המדע; החיפוש אחר חכמה הינו הפילוסופיה; אהבת האל הינה הדת; הרעב לאמת **הינו** התגלות. ואולם, מכוונן המחשבה השוכן הוא אשר מצמיד את תחושת המציאות לתובנות הרוחניות של האדם על אודות הקוסמוס.

(1122.9) 102:3.13 במדע, הרעיון קודם לביטוי של התממשותו; בדת, ההתנסות בהתממשות קודמת לביטוי של הרעיון. קיים הבדל עצום בין הרצון-להאמין האבולוציוני והתוצר של

ההיגיון המואר, התובנה הדתית, לבין ההתגלות – **הרצון אשר מאמין.**

102:3.14 (1122.10) באבולוציה, לעיתים קרובות מובילה הדת לכך שהאדם יוצר את מושגיו על אודות האל; ההתגלות מגלה את התופעה של האל אשר מפתח את האדם עצמו, בעוד שבחייו הארציים של מיכאל המשיח הננו חוזים בתופעה של אל המגלה את עצמו לאדם. האבולוציה נוטה להפוך את האל לדמוי-אדם; ההתגלות נוטה להפוך את האדם לדמוי-אל.

102:3.15 (1122.11) המדע מסתפק אך ורק בגורמים ראשונים, הדת מסתפקת באישיות עליונה ואילו הפילוסופיה מסתפקת באחדות. ההתגלות מאשרת כי שלושת אלו חד הם, וכי כולם טובים. מה **שמציאותי לנצח** הינו הטוב של היקום ולא אשליות הזמן של הרע במרחב. בהתנסותן הרוחנית של כלל האישיויות, לעולם נכון הדבר כי האמיתי הינו הטוב וכי הטוב הינו האמיתי.

4. עובדת ההתנסות

102:4.1 (1123.1) בשל נוכחותו של מכוונן המחשבה בדעתכם, העובדה שאתם יכולים לדעת את דעתו של האל איננה מסתורית יותר מן הביטחון שלכם בכך שאתם מודעים לידיעת כל דעת אחרת, אנושית או על-אנושית. המשותף בין הדת למודעות החברתית הוא כי שתיהן מתבססות על המודעות לדעת-אחרת. הטכניקה שבאמצעותה אתם יכולים לקבל רעיון של האחר כאילו היה שלכם זהה לטכניקה שבאמצעותה אתם יכולים לתת "לְלֵבָבְכֶם לִהְיוֹת כְּלֵבַב הַמָּשִׁיחַ."

102:4.2 (1123.2) מהי התנסות אנושית? בפשטות, המשחק ההדדי בין עצמי פעיל ושואל לבין כל מציאות חיצונית פעילה אחרת. מסת ההתנסות נקבעת על-ידי עומק המושג ועוד שלמות ההכרה במציאותו של החיצוני. תנועתה של התנסות שווה לכוח של הדמיון המצפה ועוד חדות התגלית החושית של האיכויות החיצוניות של המציאות שבה הוא נוגע. עובדת ההתנסות טמונה במודעות-עצמית ועוד האחר-שקיים – אחר-של-דבר, אחר-של-דעת ואחר-של-רוח.

102:4.3 (1123.3) במוקדם מאוד הופך האדם להיות מודע לכך שהוא איננו מצוי לבדו בעולם או ביקום. מתפתחת מודעות-עצמית טבעית וספונטאנית לכך שבסביבתו של העצמי קיים אחר-של-דעת. האמונה מתרגמת את ההתנסות הטבעית הזו לדת, להכרה של האל כמציאותו – מקורו, טיבו וייעודו – של **אחר-של-דעת.** ואולם, מאז ומתמיד ולנצח תהא ידיעה כזו של האל בבחינת מציאות של התנסות אישית. אילולא היה האל אישיות, הוא לא יכול היה להפוך לחלק חי מן ההתנסות הדתית האמיתית של האישיות האנושית.

102:4.4 (1123.4) יסוד השגיאה אשר טמון בהתנסות הדתית האנושית עומד ביחס ישר לתכולת המטריאליזם אשר מזהמת את המושג הרוחני של האב האוניברסאלי. התקדמותו הקדם-רוחנית של האדם ביקום כרוכה בהתנסות שבה הוא משיל מעצמו את אותם רעיונות שגויים על טיבו של האל ועל מציאותה של רוח טהורה ואמיתית. אלוהות הינה יותר מאשר רוח, ואולם הגישה הרוחנית היא היחידה העומדת לרשות האדם המתעלה.

102:4.5 (1123.5) התפילה הינה אכן חלק מן ההתנסות הדתית, אך הדתות המודרניות שגו בכך ששמו עליה את הדגש, תוך כדי שהזניחו במידה רבה את התייחדות הסגידה החיונית יותר. הסגידה מעמיקה ומרחיבה את יכולות ההגות של הדעת. התפילה עשויה להעשיר את החיים, אך הסגידה מאירה את הייעוד.

102:4.6 (1123.6) דת ההתגלות הינה היסוד המאחד של הקיום האנושי. ההתגלות מאחדת את ההיסטוריה ומתאמת בין הגיאולוגיה, האסטרונומיה, הפיזיקה, הכימיה, הביולוגיה, הסוציולוגיה והפסיכולוגיה. ההתנסות הרוחנית הינה נשמתו האמיתית של קוסמוס האדם.

5. עליונות הפוטנציאל התכליתי

102:5.1 (1123.7) אף-על-פי שביסוסה של עובדת קיום האמונה איננה שקולה לעובדת קיום מושא האמונה, התקדמותם האבולוציונית של חיים פשוטים למעמד של אישיות אכן מדגימה

את עובדת קיום הפוטנציאל לְאישיות מלכתחילה. וביקומי הזמן, לעולם נעלה הפוטנציאל על הממשי. בקוסמוס המתפתח, הפוטנציאל הינו מה שעתיד להיות, ומה שעתיד להיות הינו התממשותם של צוויה התכליתיים של האלוהות.

102:5.2 (1124.1) עליונות תכליתית זו ממש מוצגת בהתפתחות צורת המחשבה הרעיונית של הדעת, בעת שהפחד החייתי הפרימיטיבי מותמר לכדי יראת כבוד הולכת ומעמיקה בהתמדה לאל ולכדי יראת קודש הולכת וגדלה מפני היקום. האדם הפרימיטיבי ניחן יותר בפחד דתי מאשר באמונה, ועליונותם של פוטנציאלי הרוח ביחס למה שהתממש בפועל בדעת, מודגם בעת שפחד שפל זה מועתק לכדי אמונה חיה במציאויות רוחניות.

102:5.3 (1124.2) תוכלו להפוך את הדת האבולוציונית לפסיכולוגית, אך לא כך הוא באשר לדת ההתנסות האישית אשר מקורה ברוח. המוסריות האנושית עשויה להכיר בערכים, אך רק הדת יכולה לשמֵר ולרומם ערכים שכאלה ולהפוך אותם לרוחניים. ואולם, למרות פעולות שכאלה, הדת הינה יותר מאשר מוסריות אשר הפכה רגשית. דת מתייחסת למוסריות כמו שהאהבה מתייחסת לחובה, כמו יחס-של-בֵּן לשעבוד, כמו המהות לחומר. המוסריות מגלה שולט כל-יכול, אלוהות אשר יש לשרתה; הדת מגלה אב כל-אוהב, אל אשר יש לסגוד לו ולאהבו. ושוב, מאחורי כל אלו עומדת העובדה כי הפוטנציאל הרוחני של הדת שולט על החובה בפועל של מוסריות האבולוציה.

6. ודאותה של האמונה הדתית

102:6.1 (1124.3) חיסולו הפילוסופי של הפחד הדתי והתקדמותו המתמדת של המדע תורמים רבות למותם של אלילי כזב; ואפילו אם החללים הללו, של אלוהויות מעשה ידי אדם, עלולים להאפיל באופן רגעי על הראייה הרוחנית, בסופו של דבר הם מחסלים את אותה בורות ואת אותן אמונות טפלות אשר האפילו במשך זמן כה רב על האל החי של אהבת הנצח. היחסים בין הברוא והבורא הינם יחסים של התנסות חיה, אמונה דתית דינאמית אשר לא ניתנת להגדרה

מדויקת. בידוד חלק מן החיים וכינויו בשם דת פירושו פירוקם של החיים ועיוות של הדת. וזוהי הסיבה לכך שאל הסגידה דורש נאמנות של הכול או לא-כלום.

102:6.2 (1124.4) ייתכן שהאלים של בני האדם הפרימיטיביים לא היו אלא צלליות שלהם עצמם; האל החי הינו האור האלוהי אשר ההתערבויות שלו מהוות את צלליות הבריאה של כלל החלל.

102:6.3 (1124.5) לאיש הדת בעל ההישג הפילוסופי יש אמונה באל אישי של גאולה אישית; דבר-מה יותר מאשר מציאות, ערך, רמה של הישג, תהליך מרומם, התמרה, המֶרבי של הזמן-מרחב, אידאליזציה, האנרגיה אשר הפכה אישית, ישות הכבידה, ההשלכה של בן-אנוש, האידאליזציה של העצמי, הדחיפה כלפי מעלה של הטבע, הנטייה לעבר הטוב, הדחף קדימה של האבולוציה, או היפותזה נשגבת. לאיש הדת יש אמונה באל של אהבה. אהבה הינה המהות של הדת והמקור אשר ממנו נולדת ציוויליזציה נעלה.

102:6.4 (1124.6) האמונה מתמירה את אל ההסתברות הפילוסופי להיותו אל הוודאות הגואל של ההתנסות הדתית האישית. יש והסקפטיות מאתגרת את התיאוריות של התיאולוגיה, אך הביטחון במהימנותה של ההתנסות האישית מאשר את האמת של אותן אמונות אשר צמחו לכדי אמונה.

102:6.5 (1124.7) ניתן להגיע לוודאות באשר לאל באמצעות היסק נבון, ואולם רק באמצעות האמונה, באמצעות ההתנסות האישית, הופך היחיד ליודע-אל. בתחומי חיים רבים נדרש להתמודד עם הסתברויות, אך כאשר באים במגע עם המציאות הקוסמית, כאשר ניגשים למשמעויות ולערכים הללו מתוך אמונה חיה, ניתן לחוות וודאות. הנשמה יודעת-האל מעזה לומר, "יודעת אני," אפילו כאשר אלו אשר אינם מאמינים מטילים ספק בידיעה זו את האל, מכיוון שהיא איננה נתמכת לחלוטין בידי הלוגיקה האינטלקטואלית. לכל אדם לא-מאמין שכזה ישיב המאמין "איך אתה יודע שאינני יודע?" ותו לא.

102:6.6 (1125.1) אף-על-פי שתמיד יכול ההיגיון לפקפק באמונה, האמונה יכולה להחליף הן את ההיגיון והן את הלוגיקה. ההיגיון מייצר את ההסתברות אשר אותה יכולה האמונה

להתמיר לכדי וודאות מוסרית, ואפילו לכדי התנסות רוחנית. האל הינו האמת הראשונה והעובדה האחרונה; לפיכך מקורה של כל האמת בו, ואילו כל העובדות מתקיימות ביחס אליו. האל הינו אמת מוחלטת. אדם יוכל לדעת את האל כאמת, ואולם, על-מנת להבין – להסביר – את האל, אדם חייב לחקור את עובדת יקום היקומים. רק אמונה חיה תוכל לגשר על התהום העצומה הפעורה בין התנסות האמת של האל והבורות באשר לעובדת האל. ההיגיון לבדו אינו מסוגל להביא לידי הרמוניה בין אמת אינסופית לבין עובדה אוניברסאלית.

102:6.7 (1125.2) האמונות עלולות שלא לעמוד אל מול הספק ושלא להתגבר על הפחד, אך האמונה לעולם תגבר על הספק, וזאת משום שאמונה הינה הן חיובית והן חיה. ולחיובי לעולם מוקנה יתרון ביחס לשלילי, לאמת ביחס לשגיאה, להתנסות ביחס לתאוריה, למציאויות רוחניות ביחס לעובדות המבוּדדות של הזמן והמרחב. את הראייה המשכנעת באשר לוודאות הרוחנית הזו מספקים הפירות החברתיים שאותם מניבים מאמינים שכאלה, נושאי האמונה, כתוצאה מהתנסותם הרוחנית האותנטית הזו. כה אמר ישוע: "כִּי כַּאֲשֶׁר אָהַבְתִּי אֶתְכֶם כֵּן גַּם אַתֶּם אִישׁ אֶת אָחִיו תֶּאֱהָבוּן, בָּזֹאת יֵדְעוּ כֻלָּם כִּי תַלְמִידִים אַתֶּם לִי."

102:6.8 (1125.3) עבור המדע האל הינו בחזקת אפשרות, עבור הפסיכולוגיה כרְצִיָּה, עבור הפילוסופיה כהסתברות, ואילו עבור הדת כוודאות, כממשות של התנסות דתית. הדעת דורשת כי פילוסופיה אשר איננה מסוגלת למצוא את אל ההסתברות תכבד עד מאוד את האמונה הדתית אשר יכולה למצוא את אל הוודאות, ואף עושה כן. ואף ראוי כי המדע לא יבטל את ההתנסות הדתית בנימוק של תמימות, או לפחות לא יעשה כן כל עוד הוא ממשיך ומניח כי כישוריו האינטלקטואליים והפילוסופיים של האדם נבעו מיצורים אינטליגנטיים פחות ופחות, ככל שמרחיקים לאחור, ולבסוף מגיעים לְמקור בחיים הפרימיטיביים שמהם נעדרו לחלוטין המחשבה וההרגשה.

102:6.9 (1125.4) אין להעמיד את עובדות האבולוציה כנגד אמֶת המציאות של וודאות ההתנסות הרוחנית בחייו הדתיים של בן התמותה יודע האל. שומה על אנשים נבונים להפסיק לחשוב כילדים ולנסות להשתמש בלוגיקה העקבית של הבגיר, לוגיקה המאפשרת למושג האמת לעמוד לצד התצפית בעובדה. זה מכבר פשט המטריאליזם המדעי את הרגל, כאשר אל מול כל

תופעה חוזרת ונשנית ביקום הוא ממשיך לחזק את התנגדויותיו בהווה בכך שהוא מתייחס למה שברור מאליו כי הוא גבוה, כאל דבר שברור כי הוא נמוך. העקביות דורשת הכרה בפעילויותיו של בורא בעל תכלית.

102:6.10 (1125.5) האבולוציה האורגנית הינה עובדה; אבולוציה תכליתית, או מדורגת, הינה אמת המעניקה עקביות לתופעות, אשר היו סותרות אחרת, של ההישגים המעפילים בהתמדה של האבולוציה. ככל שירחיק המדען ויתקדם בתחום המדעי שאותו בחר, כך הוא ייטוש את תאוריות העובדות המטריאליסטיות לטובת האמת הקוסמית על שליטתה של הדעת העליונה. המטריאליזם מוזיל את חיי האדם; בשורתו של ישוע מעצימה עד מאוד כל בן-תמותה ומרוממת אותו באופן נשגב. יש לראות את הקיום האנושי כהתנסות המסקרנת והמרתקת של התממשות מציאות המפגש בין יד האדם השואפת מעלה לבין היד האלוהית הגואלת המושטת מטה.

7. ודאותו של האלוהי

102:7.1 (1126.1) האב האוניברסאלי, בהיותו קיים-לעצמו, אף מסביר-את-עצמו; הוא חי בפועל בתוככי כל בן-תמותה רציונאלי. ואולם, לא תוכלו להיות בטוחים באשר לאל עד אשר תדעו אותו; היותכם בנים היא ההתנסות היחידה אשר הופכת את האבהות לוודאית. היקום מצוי במהלך של שינוי בכל אתר ואתר. יקום במהלך של שינוי הינו יקום תלוי; בריאה מעין זו איננה יכולה להיות סופית ואף לא מוחלטת. יקום סופי תלוי לחלוטין במרבי ובמוחלט. היקום והאל אינם היינו הך; אחד הינו הסיבה והאחר הינו התוצאה. הסיבה הינה מוחלטת, אינסופית, נצחית ובלתי-משתנה; התוצאה הינה של זמן ומרחב וטרנסצנדנטאלית, אך לעולם משתנה, לעולם צומחת.

102:7.2 (1126.2) האל הינו העובדה היחידה ביקום אשר גרמה-את—עצמה. הוא הינו הסוד שמאחורי הסדר, התכנית והתכלית של כלל הבריאה של הדברים וההוויות. היקום אשר משתנה בכל אתר ואתר מווסת ומיוצב בידי חוקים אשר הינם לחלוטין בלתי-משתנים, הרגליו

של אל אשר איננו משתנה. עובדת האל, החוק האלוהי, הינה בלתי-משתנה; אמת האל, היחס שלו ליקום, הינה התגלות יחסית אשר מותאמת בהתמדה לַיקום המצוי בהתפתחות מתמדת.

102:7.3 (1126.3) אלו אשר ימציאו דת ללא אל הינם כְּאלה אשר יקטפו פירות ללא עצים ויילדו ילדים ללא הורים. התוצאות לא תתקיימנה ללא הגורמים; אך ורק ה"אני הוא זה" הינו חסר-גורם. עובדת ההתנסות הדתית מצביעה על האל, ואל כזה של התנסות אישית מוכרח להיות אלוהות אישית. אינכם יכולים להתפלל אל נוסחה כימית, לכרוע ברך בפני נוסחה מתמטית, לסגוד להיפותזה, לספר סוד להשערה, להתייחד עם תהליך, לשרת הפשטה או להחזיק ברעות אוהבת עם החוק.

102:7.4 (1126.4) אכן, תכונות דתיות רבות עשויות לצמוח משורשים בלתי-דתיים לכאורה. יכול אדם להכחיש מבחינה אינטלקטואלית את האל ועדיין להיות טוב מוסרית, נאמן, חברי, ישר, ואף אידיאליסטי. האדם יכול להרכיב על טיבו הרוחני הבסיסי ענפים לגמרי הומניסטיים למכביר, ובכך להוכיח לכאורה את טענותיו באשר לדת נטולת אל, אך התנסות מעין זו הינה נעדרת ערכי הישרדות ונטולת ידיעת-אל והרקעה אל האל. התנסות אנושית מעין זו מניבה אך ורק פירות חברתיים, לא רוחניים. ההרכבה קובעת את טיב הפרי, על-אף שהתזונה החיה מופקת משורשי המתת האלוהית המקוריים, הן של הדעת והן של הרוח.

102:7.5 (1126.5) סימן ההיכר האינטלקטואלי של הדת הינו הוודאות; המאפיין הפילוסופי שלה הינו העקביות; והפירות החברתיים הינם אהבה ושירות.

102:7.6 (1126.6) היחיד יודע האל איננו זה אשר עוצם עין אל מול הקשיים, או מתעלם מן המכשולים הניצבים בדרך למציאת האל במבוך האמונות הקדומות, המסורת, והנטיות המטריאליסטיות של העת המודרנית. הוא זה אשר פגש את כל העכבות האלה ויכול להן, הוא ניצח אותן באמצעות אמונה חיה, וטיפס לרמות ההתנסות הרוחנית הגבוהות חרף כל זאת. ואולם, אכן נכון כי רבים מאלו אשר כלפי פנים בטוחים באשר לאל, פוחדים להצהיר על רגשות הוודאות האלה בשל הריבוי והפקחות של אלו המקבצים התנגדויות לאמונה באל ומערימים קשיים בדרכה. לא נדרשת מידה רבה של אינטליגנציה על-מנת למצוא פגמים,

לשאול שאלות או להעלות התנגדויות. אך נדרשת דעת מבריקה על-מנת לענות על השאלות האלה ולפתור את הקשיים הללו; וודאות האמונה הינה הטכניקה הטובה מכולן להתמודדות עם כל הטיעונים השטחיים הללו.

102:7.7 (1127.1) אם המדע, הפילוסופיה או הסוציולוגיה מעזים להפוך לדוגמטיים בטיעוניהם כלפי נביאי דת האמת, כי אז חייבים אנשים יודעי-אל אלו לענות לדוגמטיזם הבלתי-מוצדק הזה בדוגמטיזם מרחיק ראות הרבה יותר, זה של הוודאות בהתנסות הרוחנית האישית, "אני יודע במה התנסיתי משום שאני הוא בנו של ה"אני הוא זה"." אם הדוגמה טוענת כלפי התנסותו האישית של האדם המאמין, כי אז עשוי בן זה יליד-אמונה של האב אשר ניתן להתנסות בו, לענות באמצעות הדוגמה אשר לא ניתן להפריכה, ההצהרה על עובדת היותו בן בפועל של האב האוניברסאלי.

102:7.8 (1127.2) אך ורק מציאות בלתי-מוגדרת, מוחלט, יכולה להעז ולהיות דוגמטית בהתמדה. אלו המתיימרים להיות דוגמטיים, אם הם נותרים עקביים, ייפלו במוקדם או במאוחר לידיו של המוחלט של האנרגיה, האוניברסאלי של האמת והאינסופי של האהבה.

102:7.9 (1127.3) אם הגישות הבלתי-דתיות למציאות הקוסמית מתיימרות לקרוא תיגר על וודאות האמונה על בסיס היותה בלתי-מוכחת, כי אז, בדומה לכך, עשוי זה אשר התנסה-ברוח לקרוא תיגר דוגמטי אף הוא על עובדות המדע ועל אמונות הפילוסופיה, בהתבססו על הטענה כי אף הם אינם מוכחים; אף הם הינם התנסויות במודעותו של המדען או של הפילוסוף.

102:7.10 (1127.4) באל – הנוכחות אשר ממנה ניתן להתחמק באופן המועט ביותר, העובדה המציאותית מכולן, האמת החיה מכולן, החבר האוהב מכולם, והערך האלוהי מכל – אנו זכאים להיות וודאיים במידה הרבה ביותר מכל ההתנסויות האוניברסאליות.

8. ההוכחות לדת

102:8.1 (1127.5) הראייה הגבוהה ביותר למציאותה וליעילותה של הדת מצויה **בעובדת ההתנסות האנושית;** במילים אחרות, הראייה שלאדם, אשר מטיבו הינו פוחד וחושד, ואשר ניחן באינסטינקט מולד חזק של שימור עצמי, האדם אשר כמֵהַ לשרוד לאחר המוות – מוכן להפקיד מתוך אמון מלא את האינטרסים העמוקים ביותר שלו באשר להווה ולעתיד למשמורת ולהנחייתם של הכוח והאישיות אשר אמונתו מכנה בשם האל. זוהי האמת המרכזית האחת של כל דת. אין שתי דתות אשר מסכימות באשר למה שמבקש הכוח, או למה שמבקשת האישיות, בתמורה להשגחה ולהישרדות הסופית האלה; למעשה, כולן פחות או יותר מצויות בחוסר הסכמה.

102:8.2 (1127.6) הדרך הטובה ביותר לשפוט את מעמדה של דת כלשהי בסולם האבולוציוני היא באמצעות בחינת צוויה המוסריים ואמות המידה האתיות שלה. ככל שהדת הינה מטיפוס גבוה יותר, כך היא מעודדת ומקבלת עידוד ממוסריות חברתית ומתַרבות אתית אשר משתפרות בהתמדה. לא נוכל לשפוט את הדת בהתאם למעמדה של הציוויליזציה הנלווית לה; מוטב כי נעריך את טיבה האמיתי של ציוויליזציה בהתאם לטוהר ולאצילות של דתהּ. רבים ממורי הדת הראויים ביותר לציון בעולם לא ידעו קרוא וכתוב. חכמת המילה איננה הכרחית לשם פעולתה של אמונה גואלת במציאויות נצחיות.

102:8.3 (1127.7) ההבדלים בין הדתות של העידנים השונים נובעים אך ורק מהבדלים באופן הבנתו של האדם את המציאות, ומהבדלים באופן שבו הכיר בערכים מוסריים, במערכות יחסים אתיות ובמציאויות רוחניות.

102:8.4 (1127.8) האתיקה הינה המראה החברתית, או הגזעית, החיצונית המשקפת נאמנה את הקדמה בהתפתחויות הרוחניות והדתיות הפנימיות, אשר לא ניתן להבחין בהן אחרת. מאז ומעולם חשב האדם על האל במונחים הטובים ביותר אשר עמדו לרשותו, באמצעות רעיונותיו העמוקים ביותר והאידיאלים הגבוהים ביותר שלו. אפילו הדת ההיסטורית גיבשה תמיד את מונחיה באשר לאל מתוך הערכים הגבוהים ביותר שהכירה. כל יצור תבוני נותן את שם האל לדבר הטוב והגבוה ביותר שאותו הוא יודע.

102:8.5 (1128.1) כאשר צמצמו את הדת למונחי ההיגיון ולביטוי אינטלקטואלי, היא תמיד העזה למתוח ביקורת על הציוויליזציה ועל הקדמה האבולוציונית בהתאם למשפט אמות המידה שלה עצמה באשר לְתרבות אתית ולְקדמה מוסרית.

102:8.6 (1128.2) בעוד שהדת האישית מקדימה את התפתחותן של אמות המוסר האנושיות, עובדה מצערת היא שהדת המוסדית תמיד פיגרה מאחורי המוסכמות המשתנות לאיטן של הגזעים האנושיים. הדת המאורגנת הוכיחה את עצמה כאיטית באופן שמרני. על-פי-רוב, הנביאים הובילו את העם להתפתחות דתית; על-פי-רוב התיאולוגים עיכבו אותם. מכיוון שהדת הינה נשוא התנסות פנימית או אישית, היא לעולם לא תוכל להתפתח הרבה מעבר לאבולוציה האינטלקטואלית של הגזעים.

102:8.7 (1128.3) ואולם, הדת לעולם לא תתעצם בשל פנייה אל מה שמכונה הפלאי. החיפוש אחר ניסים הינו בבחינת היזכרות בדתות הקסם הפרימיטיביות. לדת אמיתית אין כל נגיעה לניסים לכאורה, ולעולם לא תצביע דת התגלות על ניסים כעל הוכחה לסמכותה. הדת לעולם מתבססת וצומחת מתוך ההתנסות האישית. והדת הגבוהה ביותר שלכם, חייו של ישוע, הייתה התנסות אישית שכזו; אדם, אדם בן-תמותה, מבקש את האל ומוצא אותו באופן מלא במהלך תקופת חיים אחת קצרה בגוף, זאת בעוד שבאותה התנסות אנושית מופיע האל אשר מבקש את האדם ומוצא אותו, באופן אשר משביע עד תום את הנשמה המושלמת של העליונות האינסופית. וזו הינה דת, ואפילו הדת הגבוהה ביותר אשר נתגלתה עד כה ביקום של נבאדון – חייו הארציים של ישוע מנצרת.

102:8.8 (1128.4) [הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

>> מסמך 102 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 104 <<

מסמך 103

מציאותה של ההתנסות הדתית

(1129.1) 103:0.1 כלל תגובותיו הדתיות האמיתיות של האדם נתמכות על-ידי הסעד המוקדם של מסייעת הסגידה ומאושרות על-ידי מסייעת החכמה. המתת הראשונה של דעת-עַל אשר מקבל האדם היא זו של חיבור האישיות למעגל רוח הקודש של הרוח היצירתית של היקום; והרבה לפני המתת של הבנים האלוהיים, או המתת האוניברסאלית של המכוונגים, פועלת השפעה זו על-מנת להרחיב את השקפתו של האדם על האתיקה, הדת והרוחניות. לאחר המתת של בני פרדיס, תורמת רוח האמת המשוחררת תרומות משמעותיות להרחבת היכולת האנושית להבחין באמיתות דתיות. ככל שמתקדמת האבולוציה בעולם מיושב, כך מתרחבת השתתפותם של מכוונני המחשבה בתהליך התפתחותן של התובנות האנושיות הדתיות מן הסוגים הגבוהים יותר. מכוונן המחשבה הינו החלון הקוסמי אשר דרכו יוכל היצור הסופי לקבל הצצה-של-אמונה אל הוודאויות ואל האלוהיות של האלוהות חסרת הגבולות, האב האוניברסאלי.

(1129.2) 103:0.2 הנטיות הדתיות של הגזעים האנושיים הינן מוּלדוֹת; הן מתבטאות באופן אוניברסאלי ודומה כי מקורן מן הטבע; מקורן של הדתות הפרימיטיביות הינו תמיד אבולוציוני. ככל שההתנסות הדתית הטבעית ממשיכה להתקדם, כך מדגישות התגלויות תקופתיות של אמת את נתיב האבולוציה הפלנטארי, אשר הינו איטי מטבעו מבלעדי התגלויות אלה.

103:0.3 (1129.3) קיימים באורנטיה ארבעה סוגים של דתות:

103:0.4 (1129.4) 1. דת טבעית, או אבולוציונית.

103:0.5 (1129.5) 2. דת על-טבעית, או דת של התגלות.

103:0.6 (1129.6) 3. הדת המעשית, או הנוכחית, מידות משתנות של מזיגה בין הדתות הטבעיות והעל-טבעיות.

103:0.7 (1129.7) 4. דתות פילוסופיות, דוקטרינות תיאולוגיות מעשה ידי אדם, או תוצר של מחשבה פילוסופית, וכן דתות אשר נבראו מתוך היגיון.

1. הפילוסופיה של הדת

103:1.1 (1129.8) אחדותה של ההתנסות הדתית בקרב קבוצה חברתית או גזעית נובעת מטבעו הזהה של רסיס האל השוכן ביחיד. מקורו של העניין הזולתני של האדם ברווחת זולתו נעוץ בחלק אלוהי זה המצוי באדם. ואולם, בשל העובדה כי האישיות הינה ייחודית – אין שני בני-תמותה זהים – נובע בהכרח כי שני בני-אדם שונים לא יוכלו לפרש באופן דומה את הכוונתה ואת דחפיה של רוח האלוהיות אשר חיה בדעתם. קבוצת בני-תמותה תוכל לחוות אחדות רוחנית, אך לעולם לא תוכל להשיג אחידות פילוסופית. ומגוון הפירושים הללו של החשיבה וההתנסות הדתית, מוצג בעובדה לפיה התיאולוגים והפילוסופים של המאה העשרים גיבשו מעל לחמש-מאות הגדרות שונות של הדת. לאמיתו של דבר, כל אדם מגדיר דת במונחי הפירוש ההתנסותי שלו עצמו לדחפים האלוהיים הנובעים מרוח האל השוכנת בקרבו, ולפיכך שומה על פירוש מעין זה להיות ייחודי ושונה לחלוטין מן הפילוסופיה הדתית של כל יתר בני האדם.

103:1.2 (1130.1) כאשר בן-תמותה אחד מסכים לחלוטין עם הפילוסופיה הדתית של חברו בן התמותה, מצביעה תופעה זו על כך ששתי ההוויות האלה חוו **התנסות דתית** דומה, ככל שהדבר נוגע לדמיון בין הפירושים הפילוסופיים הדתיים שלהם.

103:1.3 (1130.2) בעוד שהדת שלכם הינה עניין של התנסות אישית, חשוב ביותר שתַּשפו לידע על אודות מספר רב של התנסויות דתיות אחרות (הפירושים השונים הניתנים על-ידי מגוון בני-תמותה אחרים), וזאת על-מנת שתוכלו למנוע מחייכם הדתיים מלהפוך לאגוצנטריים – מוגבלים, אנוכיים ובלתי-חברתיים.

103:1.4 (1130.3) הרציונליזם שוגה בהניחו שהדת הינה בראש ובראשונה אמונה פרימיטיבית במשהו, אשר לאחריה מגיע החיפוש אחר ערכים. דת הינה בראש ובראשונה חיפוש אחר ערכים, ולאחריו של החיפוש הזה מגיע גיבוש מערכת של אמונות מְפַרשות. הרבה יותר קל לבני-אדם להסכים על ערכים דתיים – מטרות – מאשר על אמונות – פירושים. ועובדה זו מסבירה כיצד יכולה הדת להסכים על ערכים ועל מטרות בעודה מציגה את התופעה המבלבלת של אמונה במאות אמונות סותרות – במערכות אמונה. וזהו אף ההסבר לכך שאדם נתון יכול לקיים את התנסותו הדתית בעודו מוותר על אמונותיו הדתיות, או מחליף רבות מהן. הדת מתקיימת למרות שינויים מהפכניים באמונות הדתיות. לא התיאולוגיה היא אשר יוצרת דת; הדת היא זו היוצרת פילוסופיה תיאולוגית.

103:1.5 (1130.4) העובדה שאנשים דתיים האמינו בכל-כך הרבה דברים כוזבים איננה מערערת את תקפותה של הדת, לפי שהדת מתבססת על ההכרה בערכים ומקבלת תוקף באמצעות אמונה של התנסות דתית אישית. הדת מתבססת, אפוא, על התנסות ועל מחשבה דתית; התיאולוגיה, הפילוסופיה של הדת, מהווה ניסיון כן לפרש את אותה התנסות. אמונות של פרשנות מעין אלה עשויות להיות נכונות או שגויות, או מזיגה שבין אמת לכזב.

103:1.6 (1130.5) התממשות ההכרה בערכים רוחניים הינה התנסות על-רעיונית. בשום שפה אנושית לא קיימת מילה אשר בה ניתן להשתמש על-מנת לתאר את ה"תחושה," "ההרגשה," "האינטואיציה" או "ההתנסות" אשר אנו בחרנו לכנות בשם מודעות-האל. רוח האל השוכנת באדם איננה אישית – המכוונן הינו קדם-אישי – אך משגוח זה מציג ערך, מפיץ ניחוח אלוהיות, דבר אשר הינו אישי במובן הגבוה והאינסופי ביותר. אלמלא היה האל לכל הפחות אישי, הוא לא יכול היה להיות מודע, ואילולא היה מודע, כי אז היה נחות מן האדם.

2. הדת והיחיד

103:2.1 (1130.6) הדת פועלת בדעת האנושית והתממשה בַּהתנסות עוד בטרם הופיעה במודעות האנושית. הילד התקיים זה מכבר במשך תשעה חודשים בטרם הוא חוֹוה **לידה.** ואולם, "לידתה" של דת איננה פתאומית; היא מופיעה במדורג דווקא. ואף-על-פי-כן, במקודם או במאוחר, נרשם "יום ההולדת." אינכם נכנסים לממלכת השמיים אלא אם כן אתם "נולדים מחדש" – נולדים מן הרוח. ללידות רוחניות רבות נלווֹת מועקה רוחנית ותמורות פסיכולוגיות ניכרות, ממש כשם שלידות פיזיות רבות מתאפיינות ב"חבלי לידה סוערים" ובתופעות בלתי-רגילות אחרות בתהליך ה"מסירה". לידות רוחניות אחרות הינן בבחינת צמיחה טבעית, או רגילה, של ההכרה בערכים עליונים, לצד העצמתה של ההתנסות הרוחנית, אף כי שום התפתחות דתית איננה מתרחשת ללא מאמץ מודע ונחישות יחידנית חיובית. הדת לעולם איננה התנסות פאסיבית, גישה שלילית. מה שמכונה "לידתה של דת" אינו קשור במישרין למה שמכונה התנסויות המרה, אשר מאפיינות על-פי-רוב מאורעות דתיים המתרחשים בשלב מאוחר בחיים כתוצאה מהתנגשויות מנטאליות, הדחקה רגשית ותהפוכות המזג.

103:2.2 (1131.1) ראוי לאותם אנשים אשר גדלו לצד הוריהם במודעות של היותם בנים לאב שמימי אוהב, כי לא יביטו בחשדנות בחבריהם בני התמותה אשר הצליחו להגיע למודעות מעין זו של אחווה עם האל רק הודות למשבר פסיכולוגי, תהפוכות של רגש.

103:2.3 (1131.2) מצע הקרקע האבולוציוני בדעתו של אדם, אשר בו נובט זרע דת ההתגלות, הינו הטבע המוסרי אשר כה במוקדם מוליד מודעות חברתית. הסימנים הראשונים לטיבו המוסרי של ילד אינם נוגעים למין, לאשמה, או לגאווה אישית, אלא נוגעים דווקא לדחפים של צדק, הוגנות ונדיבות – סעד של עזרה לזולת. וכאשר ניצני המוסר המוקדמים הללו מוזנים, מתרחשת התפתחות הדרגתית של חיי הדת, אשר הינה, באופן יחסי, חסרת עימותים, תהפוכות ומשברים.

103:2.4 (1131.3) במוקדם מאוד חווה כל אדם סוג של עימות בין הדחפים לסיפוק-עצמי לבין הדחפים הזולתניים, ופעמים רבות ניתן להגיע להתנסות הראשונה בידיעת האל כתוצאה

מבקשת עזרה ממקור על-אנושי לצורך פתרון בעיות מוסריות מעין אלה.

103:2.5 (1131.4) הפסיכולוגיה של ילד הינה חיובית, לא שלילית. בני-תמותה כה רבים הינם שליליים מפני שאומנו בדרך הזאת. כאשר נאמר כי הילד הינו חיובי, ההתייחסות הינה לדחפיו המוסריים, אותם כוחות דעת אשר ניצניהן מרמזים על הגעתו של מכוונן המחשבה.

103:2.6 (1131.5) בהיעדרו של לימוד שגוי, דעתו של הילד נעה באופן חיובי בכיוון הופעתה של מודעות דתית, לעבר יושרה מוסרית וסעד חברתי, ולא באופן שלילי, הרחק מחטא ומאשמה. בהתפתחותה של ההתנסות הדתית עלול להתקיים עימות, או שלא להתקיים, אך באופן בלתי-נמנע מצויות שם ההחלטות, המאמץ ופעולת הרצון האנושי.

103:2.7 (1131.6) הבחירה המוסרית מלווה על-פי-רוב בקונפליקט מוסרי, רב או מועט. וקונפליקט ראשון זה בדעתו של הילד מצוי בין הדחפים האגואיסטיים לדחפים הזולתניים. אף כי מכוונן המחשבה איננו מתעלם מערכי האישיות של הדחף האנוכי, הוא אכן פועל על-מנת לתת עדיפות קלה לדחף הזולתני זֶה אשר מוביל למטרת האושר האנושי ולשמחות של ממלכת השמיים.

103:2.8 (1131.7) בעת שהוויה מוסרית ניצבת אל מול הדחף להיות אנוכית ובוחרת להיות בלתי-אנוכית, זוהי התנסות דתית פרימיטיבית. אין בעל-חיים המסוגל לבחור באופן הזה; החלטה מעין זו הינה גם אנושית וגם דתית. היא כוללת את עובדת מודעות-האל ומציגה את דחף השירות החברתי, דחף המהווה את הבסיס לאחוות האדם. בשעה שהדעת בוחרת בחירה מוסרית נכונה כפעולה מתוך רצון חופשי, החלטה מעין זו מהווה התנסות דתית.

103:2.9 (1131.8) ואולם, בטרם התפתח הילד במידה מספקת על-מנת לרכוש יכולת מוסרית המאפשרת לו לבחור בשירות זולתני, הוא פיתח זה מכבר טבע אגואיסטי חזק ומאוחד-היטב. מתוך המצב העובדתי הזה נובעת התיאוריה על אודות המאבק בין הטבע "הגבוה" לטבע "הנמוך", בין "האדם הישן של החטא" לבין "טבע החסד החדש". מוקדם מאוד במהלך חייו לומד ילד רגיל כי "טוֹב לתת מאשר לקחת."

103:2.10 (1131.9) האדם נוטה לזהות את הדחף לדאגה-עצמית עם האגו שלו – עם עצמו. בניגוד לכך, הוא נוטה לזהות את הרצון להיות זולתני עם השפעה חיצונית כלשהי – עם האל. והבחנה זו אכן נכונה, הואיל ומקורן של כל התשוקות אשר אינן עבור העצמי הינו בהכוונת

מכוונן המחשבה, ומכוונן זה מהווה רסיס של האל. הדחף של משגוח הרוח מתממש במודעות האנושית כדחף להיות זולתני, לחשוב על הזולת. לכל הפחות, זוהי ההתנסות המוקדמת והבסיסית של דעת הילד. כאשר הילד המתבגר איננו מצליח לאחד את אישיותו, יש והדחף הזולתני מתפתח יתר על המידה וגורם נזק רציני לרווחתו של העצמי. מצפון מוטעה עלול להיות אחראי לקונפליקט, לדאגה ולצער מרובים ולאינסוף אומללות אנושית.

3. דת והגזע האנושי

103:3.1 (1132.1) אף-על-פי שהאמונה ברוחות, בחלומות ובמגוון אמונות טפלות אחרות, היוו גורמים בהולדתן האבולוציונית של הדתות הפרימיטיביות, ראוי שלא תתעלמו מהשפעתה של החמולה או מרוח הסולידאריות של השבט. מערכת היחסים בקבוצה שימשה כמצב החברתי המדויק אשר סיפק את האתגר לקונפליקט האגואיסטי-זולתני בטיבה המוסרי של הדעת האנושית בראשיתה. על-אף אמונתם ברוחות, תושבי אוסטרליה הפרימיטיביים עדיין ממקדים את דתם בחמולה. בחלוף הזמן, נוטים מושגים דתיים מעין אלו להפוך לאישיים, ראשית בדמות בעלי-חיים ומאוחר יותר בדמות אדם-עליון, או בדמות אל. אפילו גזעים נחותים כבושמנים של אפריקה, אשר עדיין לא הגיעו לאמונות בטוטמים, אכן מבחינים בהבדל בין האינטרס העצמי לאינטרס הקבוצתי, הבחנה פרימיטיבית בין הערכים החילוניים לקדושים. ואולם, הקבוצה החברתית איננה המקור להתנסות הדתית. בלא תלות בהשפעת תרומתם של כלל הגורמים הפרימיטיביים הללו לדתו של האדם המוקדם, עובדה היא כי מקורו של הדחף הדתי האמיתי הינו בנוכחויות הרוח האמיתיות אשר מפעילות את הרצון להיות בלתי-אנוכי.

103:3.2 (1132.2) על הדת המאוחרת יותר מבשרת האמונה הפרימיטיבית בפלאי הטבע ובמסתוריו, המָן הבלתי-אישי. אך במוקדם או במאוחר דורשת הדת המתפתחת מן היחיד להקריב קורבן אישי כלשהו לטובת הקבוצה החברתית, מחייבת אותו לעשות דבר-מה

על-מנת להיטיב עם הזולת ולשמחו. בסופו של דבר, הדת עתידה להפוך לשירות של האל ושל האדם.

103:3.3 (1132.3) הדת בנויה כך שתשנה את סביבתו של האדם, אך הרבה מן הדת אשר אותה ניתן למצוא בקרב בני התמותה כיום כלל איננה מסוגלת לעשות כן. פעמים רבות מדי הסביבה היא השולטת בדת.

103:3.4 (1132.4) זכרו כי בדתות של כל העידנים, ההתנסות החשובה ביותר הינה התחושה ביחס לערכים מוסריים ומשמעויות חברתיות, ולא המחשבה על אודות דוגמות תיאולוגיות או תיאוריות פילוסופיות. הדת מתפתחת יפה בעת שאלמנט הקסם מוחלף במושג של אמות המידה המוסריות.

103:3.5 (1132.5) האדם התפתח דרך האמונות הטפלות על אודות המָן, הקסם, פולחן הטבע, הפחד מפני הרוחות ופולחן בעלי החיים, אל הטקסים השונים שבהם הפכה גישתו הדתית של היחיד לתגובותיה הקבוצתיות של החמולה. או אז מוקדו הטקסים הללו והתגבשו לכדי אמונות שבטיות, ולבסוף הפכו הפחדים והאמונות הללו לאישיות בדמות אלים. ואולם, מכל ההתפתחות הדתית הזו היסוד המוסרי מעולם לא נעדר לחלוטין. הדחף של האל בתוככי האדם היה מאז ומעולם רב-עצמה. וההשפעות החזקות האלה – האחת אנושית והאחרת אלוהית – הבטיחו את הישרדות הדת במהלך כל תהפוכות העידנים, וזאת למרות שאלפי נטיות חתרניות ומתנגדים עוינים איימו עליה לכלותה לעיתים כה קרובות.

4. התייחדות רוחנית

103:4.1 (1133.1) ההבדל האופייני ביו מאורע חברתי לכינוס דתי הוא כי בניגוד לחילוני, הדתי רווי באווירה של **התייחדות.** כך יוצר המפגש האנושי תחושה של אחווה עם האלוהי, וזוהי תחילתה של הסגידה בקבוצה. צורת ההתייחדות החברתית הקדומה ביותר הייתה הסעודה המשותפת, וכך הקצו הדתות המוקדמות חלק מן הקורבן הטקסי למאכל המאמינים. אפילו

בנצרות משמרת סעודת האדון צורת התייחדות זו. אווירת ההתייחדות מספקת תקופת רגיעה מרעננת ומנחמת מן הקונפליקט בין האגו המבקש-לעצמו לבין הדחף הזולתני של משגוח הרוח השוכן. וזוהי ההקדמה לסגידה אמיתית – תרגול של נוכחות האל המוביל בסופו של דבר להולדתה של אחוות האדם.

103:4.2 (1133.2) בשעה שהאדם הפרימיטיבי הרגיש כי נקטעה התייחדותו עם האל, הוא ביקש להקריב קורבן מסוג כזה או אחר על-מנת לכפר, על-מנת לחדש את יחסי הרעות. הרעב והצמא ליושרה מובילים לגילויה של האמת, והאמת מעצימה את האידיאלים, וכך נוצרות בעיות חדשות עבור האנשים הדתיים, זאת משום שבעוד שהאידיאלים שלנו נוטים לצמוח כסדרה הנדסית, היכולת שלנו לחיות בהתאם להם מתרחבת אך ורק כסדרה חשבונית.

103:4.3 (1133.3) חוש האשמה (לא המודעות לחטא) נובע או מהתייחדות רוחנית שנפסקה או מהנמכת האידיאלים המוסריים של האדם. גאולה ממצב קשה מעין זה יכולה להגיע אך ורק הודות להבנה כי האידיאלים המוסריים הגבוהים ביותר של האדם אינם זהים בהכרח לרצונו של האל. האדם לא יוכל לקוות לחיות על-פי האידיאלים הגבוהים ביותר שלו עצמו, אך הוא יוכל להיות נאמן למטרתו למצוא את האל ולהפוך להיות יותר ויותר כמותו.

103:4.4 (1133.4) ישוע השליך לפח את כל טקסי הקורבן והכפרה. הוא חיסל את הבסיס לאשמה הבדויה הזו ולתחושת הבידוד ביקום בכך שהכריז כי האדם הינו ילדו של האל; מערכת היחסים בין הברוא לבורא הוגדרה על בסיס מערכת היחסים של ילד והורה. האל הופך להיות אב האוהב את בניו ובנותיו בני התמותה. כל הטקסים אשר אינם מהווים חלק לגיטימי ממערכת יחסים משפחתית אינטימית שכזו בטלים לעד.

103:4.5 (1133.5) האל האב מתייחס לילדו לא על בסיס מידותיו הטובות או ערכו בפועל, אלא מתוך הכרה במניעיו של הילד – בתכליתו ובכוונתו של היצור. מערכת היחסים הינה של קשר בין הורה לילד והיא פועלת מתוך אהבה אלוהית.

5. מקור האידיאלים

103:5.1 (1133.6) הדעת האבולוציונית המוקדמת מביאה ליצירתן של תחושות חובה חברתיות ומוסריות אשר נגזרות בעיקר מפחד רגשי. הדחף החיובי יותר של שירות לחברה ואידיאליזם של הזולתנות נגזרים מן הדחף הישיר של הרוח האלוהית השוכנת בדעתו של האדם.

103:5.2 (1133.7) הרעיון-אידאל הזה של להיטיב עם הזולת – הדחף למנוע מן האגו דבר-מה לטובת רעו של האדם – הינו מאוד מוגבל בתחילה. האדם הפרימיטיבי מחשיב כרֵעים אך ורק את אלו אשר קרובים אליו ביותר, אלו אשר מתייחסים אליו ברֵעות; עם התקדמות הציוויליזציה הדתית, מושג רעו של האדם מתרחב ועובר לכלול את החמולה, את השבט ואת האומה. או אז הרחיב ישוע את טווח הרעות כך שתכלול את האנושות כולה, ואפילו החיל את החובה לאהוב את אויבינו. ובתוך כל אדם נורמלי קיים דבר-מה אשר מורה לו כי תורה זו הינה מוסרית – נכונה. ואפילו אלו המתרגלים אידיאל זה פחות מכולם, מודים כי הוא נכון בתיאוריה.

103:5.3 (1134.1) כלל בני האדם מכירים במוסריותו של הדחף האנושי האוניברסאלי להיות בלתי-אנוכי וזולתני. ההומניסט משייך את מקורו של הדחף הזה לפעולתה הרגילה של הדעת החומרית; האדם הדתי צודק יותר בכך שהוא מזהה כי הדחף הזולתני האמיתי של הדעת בת התמותה מגיע כתגובה להכוונת הרוח הפנימית של מכוונן המחשבה.

103:5.4 (1134.2) ואולם, לא תמיד ניתן לסמוך על הפירוש שאותו נותן האדם לקונפליקטים המוקדמים הללו שבין רצון האגו לרצונו של האחר-מן-העצמי. אך ורק אישיות מאוחדת דיה יכולה לפסוק בין כל הטענות מרובות הצורה של תשוקות האגו לבין המודעות החברתית המניצה. לַעצמי יש זכויות כמו גם לרֵע. ולאף אחד מהם אין זכות לתבוע את מלוא תשומת הלב והשירות של היחיד. כישלון בפתרון בעיה זו מוליד את תחושות האשמה האנושיות המוקדמות ביותר.

103:5.5 (1134.3) האושר האנושי מושג אך ורק כאשר תשוקות האגו של העצמי והדחף הזולתני של העצמי הגבוה (הרוח האלוהית) מתואמים ומיושבים בידי רצונה המאוחד של האישיות המפקחת והמשלבת אותם. דעתו של האדם האבולוציוני לעולם ניצבת אל מול הבעיה הסבוכה של שיפוט בתחרות שבין התרחבותם הטבעית של הדחפים הרגשיים והצמיחה

המוסרית של הדחפים הזולתניים המתבססים על תובנה רוחנית – על מחשבה מעמיקה דתית אמיתית.

103:5.6 (1134.4) הניסיון להבטיח מידה שווה של טוב עבור העצמי ולמען מספר גדול של עצמי אחרים, מהווה בעיה אשר לא תמיד ניתן לפתור אותה באופן משביע רצון במסגרת של זמן-מרחב. בהינתן חיי נצח, ניתן לפתור ניגודים מעין אלו, אך במסגרת של תקופת חיים אנושית אחת קצרה הפתרון הינו חמקמק. ישוע התייחס לפרדוקס מסוג זה כאשר אמר: "הַמּוֹצֵא אֶת נַפְשׁוֹ יְאַבְּדֶנָּה, וְהַמְאַבֵּד אֶת נַפְשׁוֹ לְמַעֲנִי הוּא יִמְצָאֶנָּה."

103:5.7 (1134.5) המרוץ אחר האידיאל – המאמץ להידמות לאל – הינו מאמץ רציף הן לפני המוות והן לאחריו. החיים שלאחר המוות אינם שונים במהותם מאלו של הקיום בן התמותה. כל דבר טוב שאנו עושים בחיים הללו תורם במישרין להעצמתם של החיים העתידיים. דת של אמת איננה מעודדת בטלנות מוסרית ועצלות רוחנית, בכך שהיא מעודדת את תקוות השווא לפיה כל המידות הטובות של אופי נאצל תוענקנה לאדם אך כתוצאה ממעבר דרך שערי המוות הטבעי. דת של אמת איננה מגמדת את מאמצי ההתקדמות של האדם במהלך חייו כבשר ודם. כל רווח של בן-אנוש תורם במישרין להעשרת שלביה הראשונים של חווית ההישרדות האלמותית.

103:5.8 (1134.6) האידיאליזם של האדם סופג מכה קשה כאשר מלמדים אותו כי כל דחפיו הזולתניים אינם אלא פיתוח של אינסטינקט העדר הטבעי שלו. ואולם, הוא הופך נאצל וזוכה לזריקת אנרגיה חזקה כאשר הוא לומד כי דחפים גבוהים יותר אלו של נשמתו נובעים מכוחות הרוח השוכנים בדעתו בת התמותה.

103:5.9 (1134.7) כאשר אדם מבין עד תום כי בתוכו חי ומתאמץ דבר-מה נצחי ואלוהי, הוא כמו מתעלה ויוצא מתוך עצמו ומעבר לעצמו. וכך מתקפת אמונה חיה במקור העל-טבעי של האידיאלים שלנו, את האמונה שלנו כי הננו בניו של האל, וכך הופך לאמיתי השכנוע שלנו בזולתנות, תחושותינו ביחס לאחוות האדם.

103:5.10 (1134.8) אכן מוקנה לאדם רצון חופשי בתחומו הרוחני. האדם בן התמותה איננו עבד נרצע לריבונותו הנוקשה של אל כל-יכול, ואף איננו הקורבן לפטאליות חסרת התקווה של

דטרמיניזם קוסמי מכאניסטי. האדם הינו באמת ובתמים האדריכל של הייעוד הנצחי שלו עצמו.

103:5.11 (1135.1) ואולם, האדם איננו הופך נאצל או נגאל תחת לחץ. צמיחה רוחנית נובעת מתוככי הנשמה המתפתחת. לחץ עלול לעוות את צורתה של האישיות, אך לעולם איננו מעודד צמיחה. אפילו לחץ חינוכי יכול לסייע רק באופן שלילי, בכך שהוא עלול לסייע במניעתן של התנסויות הרות אסון. הצמיחה הרוחנית הינה הגדולה ביותר בשעה שכל הלחצים החיצוניים הינם מינימאליים. "וּבַאֲשֶׁר רוּחַ הָאָדוֹן, שָׁם חֵרוּת." האדם מתפתח באופן המיטבי כאשר הלחצים מבית, מן הקהילה, מן הכנסייה ומן המדינה הינם הפחותים ביותר. אך אין פירושם של דברים אלו שאין בחברה המתקדמת מקום לבית, למוסדות חברתיים, לכנסייה ולמדינה.

103:5.12 (1135.2) כאשר חבר בקבוצה חברתית דתית מילא אחר דרישותיה של קבוצה שכזו, ראוי שיקבל עידוד לנהוג בחופש דתי, תוך מתן ביטוי מלא לפירוש האישי שלו לאמיתות האמונה הדתית ולעובדות ההתנסות הדתית. הביטחון שבקבוצה דתית תלוי באחדות רוחנית, ולא באחידות תיאולוגית. ראוי שקבוצה דתית תיהנה מן החופש לחשוב בחופשיות ללא הצורך להפוך לקבוצה של "חושבים-חופשיים." תקווה גדולה שוכנת בכל כנסייה אשר סוגדת לאל החי, מַתקפת את אחוות האדם ומעזה להסיר את כלל הלחצים האמוניים מעל חבריה.

6. תיאום פילוסופי

103:6.1 (1135.3) התיאולוגיה הינה הלימוד של פעולותיה ותגובותיה של הרוח האנושית; ולעולם היא לא תוכל להפוך למדע, משום שתמיד נדרש לשלבה, פחות או יותר, עם פסיכולוגיה בביטויה האישי ועם פילוסופיה בתצוגתה המערכתית. התיאולוגיה לעולם הינה הלימוד של הדת **שלכם;** לימוד דתו של הזולת הינו פסיכולוגיה.

103:6.2 (1135.4) כאשר אדם ניגש ללמוד ולבחון את יקומו **מבחוץ,** הוא מביא לידי קיום את מדעי הטבע השונים; כאשר הוא ניגש לחקור את עצמו ואת היקום **מבפנים,** הוא מוליד את

התיאולוגיה ואת המטפיזיקה. אמנות הפילוסופיה המאוחרת יותר מתפתחת במאמץ להביא לידי הרמוניה את הסתירות הרבות העתידות להתגלע לראשונה בין הממצאים והלימוד של שתי הגישות המנוגדות האלה כלפי היקום של הדברים ושל ההוויות.

103:6.3 (1135.5) הדת נוגעת לנקודת המבט הרוחנית, המודעות **לפנימיותה** של ההתנסות האנושית. טיבו הרוחני של האדם מעניק לו את ההזדמנות להפוך את היקום מן החוץ אל הפנים. לפיכך, נכון הוא כי כאשר מתבוננים בבריאה בכללותה אך רק מנקודת המבט של פנימיות ההתנסות האישית, דומה כי היא רוחנית מטיבה.

103:6.4 (1135.6) כאשר האדם בוחן את היקום מבעד לחושים הפיזיים החומריים אשר הוענקו לו, ומבעד להבחנה המנטאלית הנלווית להם, הקוסמוס נדמה כמכאני ואנרגטי-חומרי. טכניקה מעין זו ללימוד המציאות כרוכה בהפיכת היקום מן הפנים אל החוץ.

103:6.5 (1135.7) לא ניתן לבנות מושג פילוסופי לוגי ועקבי של היקום על בסיס ההנחות של המטריאליזם או של הספיריטיזם, וזאת מכיוון שכאשר מפעילים באופן אוניברסאלי את שתי מערכות החשיבה האלה, מן ההכרח כי הן תראינה את היקום במעוות; הראשונה באה במגע עם היקום מן הפנים אל החוץ, ואילו השנייה מבינה את טיבו של היקום מן החוץ אל הפנים. ולכן, לעולם לא יוכלו לקוות המדע או הדת – לבדם וכשלעצמם – לרכוש הבנה הולמת של אמיתות ומערכות יחסים אוניברסאליות ללא הכוונתה של הפילוסופיה האנושית וללא ההארה המוקנית על-ידי ההתגלות האלוהית.

103:6.6 (1136.1) לעולם חייבת רוחו הפנימית של האדם להיות תלויה במנגנון ובטכניקה של הדעת לשם ביטויה והתממשותה העצמית. בדומה לכך, התנסותו החיצונית של האדם במציאות החומרית חייבת להתבסס על מודעות הדעת של האישיות המתנסה. לפיכך, ההתנסויות האנושיות הפנימיות והחיצוניות, החומריות הרוחניות, מתואמות תמיד עם תפקודה של הדעת, ומותנות בפעולתה של הדעת, לשם התממשותן המודעת. האדם חווה את החומר בדעתו; הוא חווה את המציאות הרוחנית בנשמה, אך הופך מודע להתנסות הזו בדעתו. האינטלקט הינו הגורם אשר מביא לכדי הרמוניה, הגורם המתנה הנוכח-תמיד, וכן הגורם המגדיר את סך כל ההתנסות האנושית. הן דברים-של-אנרגיה והן ערכי הרוח נצבעים בידי הפירוש אשר ניתן להם על-ידי תיווך הדעת של המודעות.

103:6.7 (1136.2) הקושי שאתם חווים בהשגתו של תיאום הרמוני יותר בין המדע לבין הדת נובע מהעובדה שאתם נעדרים כל מודעות לתחום הביניים של עולם הדברים וההוויות המורונטי. היקום המקומי כולל שלוש רמות, או שלושה שלבים של מופע המציאות: חומר, מורונטיה ורוח. זווית הגישה המורונטית מחסלת את כל ההבדלים בין ממצאיהם של המדעים הפיזיים לבין פעולת הרוח של הדת. ההיגיון הינו טכניקת ההבנה של המדעים; האמונה הינה טכניקת התובנה של הדת; מוטה הינה הטכניקה של הרמה המורונטית. מוטה הינה רגישות על-חומרית למציאות, אשר מתחילה לפצות על צמיחה בלתי-שלמה, מכיוון שהיא עשויה ידע-היגיון ומהותה הינה של אמונה-תובנה. מוטה מיישבת באופן על-פילוסופי את ההבדלים בתפישת המציאות המפוצלת אשר איננה ניתנת להשגה על-ידי אישיויות חומריות; היא מתבססת, בחלקה, על התנסות ההישרדות שלאחר החיים החומריים בגוף. ואולם, בני-תמותה רבים הכירו בנחיצותה של שיטה אשר תיישב את יחסי הגומלין בין תחומי המדע והדת הנבדלים עד מאוד זה מזה; והמטפיזיקה הינה תוצאת ניסיונו הכושל של האדם לגשר על תהום מוכרת עד מאוד זו. ואולם, המטפיזיקה האנושית התבררה כיותר מבלבלת מאשר מאירה. המטפיזיקה מייצגת את ניסיונו הכן אך חסר התוחלת של האדם לפצות על היעדרה של המוטה המורונטית.

103:6.8 (1136.3) המטפיזיקה התבררה ככישלון; את המוטה אין האדם יכול לתפוש. ההתגלות, אם כן, הינה הטכניקה היחידה אשר באמצעותה ניתן לפצות על היעדר הרגישות לאמת של המוטה בעולם של חומר. ההתגלות מבהירה באופן סמכותי את הבלבול של המטפיזיקה, אשר פותחה מתוך היגיון בספירה אבולוציונית.

103:6.9 (1136.4) המדע הינו הניסיון של האדם ללמוד את סביבתו הפיזית, העולם של אנרגיה-חומר; הדת הינה התנסותו של האדם בקוסמוס של ערכי הרוח; הפילוסופיה פותחה הודות למאמצי דעת האדם לארגן ולתאם את ממצאיהם של המושגים הללו, הנבדלים מאוד זה מזה, לכדי דבר-מה הדומה לגישה הגיונית ומאוחדת כלפי הקוסמוס. הפילוסופיה, כאשר היא מובהרת על-ידי ההתגלות, עשויה לפעול באופן מתקבל על הדעת בהיעדרה של המוטה ובנוכחותה של המטפיזיקה – הניסיון הכושל של היגיון האדם להחליף את המוטה.

103:6.10 (1136.5) האדם המוקדם לא הבחין בין רמות האנרגיה לרמות הרוח. היו אלו בני הגזע הסגול והאנדיטים שבאו לאחריהם אשר ניסו לנתק לראשונה את המתמטי מן הרצוני. האדם המתורבת הלך יותר ויותר בעקבות היוונים המוקדמים ביותר והשומֵרים אשר הבחינו בין הדומם לבין החי. וככל שתתקדם הציוויליזציה, כך תוטל על הפילוסופיה מלאכת הגישור על התהומות המתרחבים והולכים בין מושג הרוח לבין מושג האנרגיה. ואולם, בזמן של המרחב, הבדלים הללו הינם כאחד בעליון.

103:6.11 (1137.1) המדע חייב תמיד להיות מעוגן בהיגיון, אף כי הדמיון וההשערה מסייעים להרחבת גבולותיו. הדת לעולם תתבסס על האמונה, אף כי ההיגיון מהווה השפעה מייצבת ומסייע בידה. ותמיד היו, ותמיד תהיינה, פרשנויות מטעות של מופעי עולמות הטבע והרוח, אשר מכונים שלא כראוי מדעים ודת.

103:6.12 (1137.2) האדם ניסה לגבש את רעיונותיו הפילוסופיים מתוך תפישתו הבלתי-שלמה את המדע, מתוך אחיזתו הרפה את הדת, ומתוך ניסיונותיו הכושלים במטפיזיקה. ואכן, האדם המודרני יכול היה לבנות פילוסופיה ראויה ומרתקת של עצמו ושל יקומו אילו צלח החיבור המטפיזי בין עולמות החומר לבין עולמות הרוח, חיבור חשוב וחיוני ביותר, ואילו צלחה המטפיזיקה במלאכת הגישור על התהום המורונטית הפעורה בין החומרי לבין הרוחני. לאדם החומרי חסרים המושגים של החומר ושל הדעת המורונטיים; **וההתגלות** הינה הטכניקה היחידה שבאמצעותה יוכל לפצות האדם על החוסר בנתונים מושגיים, אשר להם נזקק הוא בדחיפות כה רבה לשם בניית פילוסופיה לוגית של היקום, ועל-מנת להגיע להבנה מספקת של מקומו המובטח והמבוסס בְּיקום זה.

103:6.13 (1137.3) ההתגלות הינה תקוותו היחידה של האדם האבולוציוני לגישור על התהום המורונטית. האמונה וההיגיון לבדם לא יוכלו להגות יקום לוגי ולבנות אותו ללא הסיוע של המוטה. ללא תובנת המוטה, לא יוכל בן התמותה להבחין בטוב, באהבה ובאמת בתופעות העולם החומרי.

103:6.14 (1137.4) כאשר הפילוסופיה של האדם נוטה באופן ניכר אל עבר עולם החומר, היא הופכת לרציונליסטית או **לנטורליסטית.** כאשר הפילוסופיה נוטה במיוחד אל הרמה הרוחנית,

היא הופכת **לאידיאליסטית,** או אפילו למיסטית. כאשר איתרע מזלה של הפילוסופיה והיא נשענת על המטפיזיקה, היא תמיד הופכת **לסקפטית,** למבולבלת. בעידני העבר נפלו רוב הידע וההערכות האינטלקטואליות של האדם למסגרת של אחת משלוש ההבחנות המעוותות האלה. הפילוסופיה איננה מעזה להשליך את פירושיה על אודות המציאות באופן הקווי שבו נוקטת הלוגיקה; תמיד היא תידרש להתחשב בסימטריה האליפטית של המציאות ובעקמומיות המהותית המצויה בכל מושגי היחס.

103:6.15 (1137.5) אך הגיוני הוא כי הפילוסופיה הגבוהה ביותר שאליה יוכל האדם בן התמותה להגיע תהא חייבת להתבסס על היגיון המדע, על אמונת הדת ועל תובנת האמת אשר מקנה ההתגלות. באמצעות איחוד זה יוכל האדם לפצות באופן כלשהו על כישלונו לפתח מטפיזיקה ראויה, ועל חוסר יכולתו להבין את המוטה המורונטית.

7. מדע ודת

103:7.1 (1137.6) המדע נתמך על-ידי ההיגיון, הדת נתמכת על-ידי האמונה. אף כי האמונה איננה מתבססת על היגיון, היא הגיונית; אף כי היא בלתי-תלויה בלוגיקה, אין זאת כי לוגיקה מבוססת תעודד אותה. ואפילו פילוסופיה אידיאלית לא תוכל להזין את האמונה; לאמיתו של דבר, היא, יחד עם המדע, מהווה את המקור לפילוסופיה מעין זו. האמונה, התובנה הדתית האנושית, תוכל לקבל הנחייה בטוחה אך ורק מן ההתגלות, תוכל להרקיע בבטחה אך ורק הודות להתנסות האישית של בן התמותה עם נוכחות המכוונן הרוחנית של האל, אשר הינו רוח.

103:7.2 (1137.7) גאולה אמיתית הינה טכניקת ההתפתחות האלוהית של הדעת בת התמותה, החל מן ההזדהות עם החומר, דרך מחוזות הקישור המורונטיים, ועד למעמד הגבוה ביקום של התיאום הרוחני. וכפי שבאבולוציה הארצית קודם האינסטינקט האינטואיטיבי החומרי להופעתו של ידע מוסק, כך מבשרת הופעתה של תובנה רוחנית אינטואיטיבית את הופעתם

העוקבת של ההיגיון וההתנסות המורונטיים והרוחניים במסגרת התכנית הנשגבת של האבולוציה השמימית, מפעל ההתמרה של הפוטנציאלים של האדם בר החלוף לכדי הממשות והאלוהיות של האדם הנצחי, סופיון פרדיס.

103:7.3 (1138.1) אך ככל שהאדם המרקיע יתקרב פנימה ואל עבר פרדיס בבקשו את חווית האל, כך הוא יבקש כלפי חוץ ובחלל את ההבנה האנרגטית של הקוסמוס החומרי. התקדמות המדע איננה מוגבלת לחייו הארציים של האדם; במידה רבה, חווית ההרקעה שלו ביקום וביקום העל תכלול את הלימוד על התמרת האנרגיה ועל המטמורפוזה של החומר. האל הינו רוח, ואולם האלוהות הינה אחדות, ואחדות האלוהות כוללת לא רק את ערכי הרוח של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי, אלא גם מודעות לעובדות האנרגיה של הבקר האוניברסאלי ושל אי פרדיס, זאת בעוד ששני חלקי המציאות האוניברסאלית הללו מתואמים באופן מושלם ביחסי הדעת של הפועל האחוד, ומאוחדים ברמה הסופית באלוהות המגיחה של ההוויה העליונה.

103:7.4 (1138.2) האיחוד בין הגישה המדעית לבין התובנה הדתית באמצעות הגישור של הפילוסופיה ההתנסותית הינו חלק מהתנסותו הארוכה של האדם בהרקעתו אל עבר פרדיס. תמיד תידרש פעולתה של לוגיקת הדעת על-מנת להביא להרמוניה בין הקירובים של המתמטיקה לבין וודאויות התובנה, וזאת בכל רמות ההתנסות אשר נופלות מן ההישג המקסימאלי של העליון.

103:7.5 (1138.3) ואולם, לעולם לא תצליח הלוגיקה להביא לידי הרמוניה בין ממצאיו של המדע לבין תובנות הדת, אלא אם כן גם ההיבט המדעי וגם ההיבט הדתי של האישיות נשלטים על-ידי האמת, וחפצים בכנות ללכת בעקבות האמת באשר היא תוביל, ובלא תלות במסקנות שאליהן היא עשויה להגיע.

103:7.6 (1138.4) הלוגיקה הינה הטכניקה של הפילוסופיה, צורת הביטוי שלה. בתוך מחוזות המדע האמיתי, לעולם עונה ההיגיון לקול הלוגיקה האותנטית; בתוך מחוזות הדת האמיתית, האמונה הינה לוגית תמיד מנקודת המבט הפנימית, אף כי אמונה שכזו עלולה להידמות כחסרת בסיס למדי מנקודת מבטה של הגישה המדעית המתבוננת פנימה. למתבונן מבחוץ פנימה עשוי היקום להיראות חומרי; למתבונן מבפנים כלפי חוץ עשוי אותו יקום להיראות רוחני לחלוטין.

ההיגיון צומח מתוך מודעות חומרית, האמונה צומחת מתוך מודעות רוחנית, אך באמצעות הגישור של פילוסופיה המחוזקת על-ידי ההתגלות, עשויה הלוגיקה לאשר הן את ההשקפה אשר מתבוננת פנימה והן את זו המתבוננת החוצה, ובכך לייצב הן את המדע והן את הדת. וכך, באמצעות המגע המשותף שלהן עם הלוגיקה של הפילוסופיה, יכולים הן המדע והן הדת להפוך ליותר ויותר סובלניים זה כלפי זה, ולפחות פחות סקפטיים.

103:7.7 (1138.5) מה שהן המדע והן הדת המתפתחים זקוקים לו זה יותר חיפוש וביקורת-עצמית נטולת פחד, מודעות גדולה יותר לחוסר המושלמות שבמעמדן האבולוציוני. לעיתים קרובות מדי, מורי המדע והדת כאחד בטוחים מדי בעצמם ודוגמטיים מדי. המדע והדת יכולים לבקר את עצמם אך ורק באשר **לעובדות.** ברגע שעוזבים את זירת העובדות, ההיגיון מתפטר או מתדרדר במהירות לכדי בן לוויה של לוגיקה כוזבת.

103:7.8 (1138.6) הדרך הטובה ביותר לרכוש את האמת – קרי ההבנה של מערכות יחסים קוסמיות, של עובדות ביקום ושל ערכים רוחניים – הינה באמצעות סעד רוח האמת, והדרך הטובה ביותר לבקר אותה הינה באמצעות **התגלות.** אך ההתגלות איננה המקור למדע, ואף לא לדת; תפקודה הינו לתאם את המדע, כמו גם את הדת, עם האמת של המציאות. בהיעדר התגלות או בשל הכישלון לקבל או לתפוש אותה, תמיד חוזר האדם בן התמותה למחווה חסרת התוחלת של המטפיזיקה, וזאת משום שזו הינה התחליף האנושי היחיד להתגלות של אמת, או למוטה של האישיות המורונטית.

103:7.9 (1139.1) המדע של עולם החומר מאפשר לאדם לשלוט בסביבתו הפיזית, ובמידת מה אף לחלוש עליה בשליטתו. דת ההתנסות הרוחנית הינה המקור לדחף-האחווה אשר מאפשר לבני האדם לחיות יחדיו בתוככי מסובכות הציוויליזציה של עידן מדעי. המטפיזיקה, ובוודאות רבה יותר – ההתגלות, מספקת נקודת מפגש משותפת הן לתגליות המדע והן לתגליות הדת, ומאפשרת את הניסיון האנושי לתאם באופן לוגי את תחומי המחשבה הללו – הנפרדים אך התלויים זה בזה – לכדי פילוסופיה מאוזנת היטב של יציבות מדעית וודאות דתית.

103:7.10 (1139.2) במצב האנושי לא ניתן להוכיח דבר באופן מוחלט; הן המדע והן הדת מתבססים על הנחות. ברמה המורונטית, ניתן להוכיח באופן חלקי את ההנחות הן של המדע

והן של הדת תוך שימוש בלוגיקת מוטה. ברמה הרוחנית בעלת המעמד המקסימאלי, הולך ונעלם בהדרגה הצורך בהוכחות סופיות אל מול ההתנסות הממשית במציאות ועמה; אך אפילו שם, הרבה ממה שמצוי מעבר לסופי נותר בלתי-מוכח.

103:7.11 (1139.3) כלל חטיבות המחשבה האנושית מתבססות על הנחות מסוימות אשר מתקבלות, אף כי אינן מוכחות, הודות לרגישות המובנית למציאות המצויה במתת הדעת של האדם. המדע מתחיל את קריירת ההיגיון המפוארת שלו תוך שהוא **מניח** את מציאותם של שלושה דברים: החומר, התנועה והחיים. הדת מתחילה עם הנחת תקפותם של שלושה דברים: הדעת, הרוח והיקום – ההוויה העליונה.

103:7.12 (1139.4) המדע הופך למחוז המחשבה של המתמטיקה, של האנרגיה ושל החומר של הזמן במרחב. הדת מתיימרת לעסוק לא רק ברוח הסופית וברת-החלוף, אלא גם ברוח הנצח והעליונות. אך ורק באמצעות התנסות ממושכת במוטה תוכלנה שתי נקודות השקפה קיצוניות אלה על היקום להניב פירושים אנאלוגיים של המקורות, התפקודים, היחסים, המציאויות והייעודים. מקסימום ההרמוניה בפער שבין אנרגיה לרוח מצוי במעגל של שבע רוחות האב; האיחוד הראשון ביניהן, באלוהות של העליון; האיחוד הסופי שלהן, באינסופיותו של המקור והמרכז הראשון, ה"אני הוא זה".

103:7.13 (1139.5) **היגיון** הינו מעשה ההכרה במסקנותיה של המודעות באשר להתנסות בתוך העולם הפיזי של האנרגיה והחומר ועמו. **אמונה** הינה מעשה ההכרה בתקפותה של המודעות הרוחנית – דבר-מה אשר לא ניתן להוכיחו באמצעות הוכחה אנושית אחרת. **לוגיקה** הינה ההתקדמות הסינטטית בחיפוש אחר האמת של האחדות בין האמונה להיגיון, והיא מתבססת על מתת הדעת המובנית של ההוויות בנות התמותה, ההכרה המולדת בדברים, במשמעויות ובערכים.

103:7.14 (1139.6) בנוכחותו של מכוונן המחשבה מתקיימת הוכחה אמיתית למציאות רוחנית, אך תקפותה של נוכחות זו איננה ניתנת להדגמה לעולם החיצון, אלא רק לאותו אחד אשר מתנסה בכך שהאל שוכן בו. המודעות של המכוונן מתבססת על הקליטה האינטלקטואלית של האמת, על התפישה העל-דעתית של הטוב, ועל ההנעה של האישיות לאהוב.

103:7.15 (1139.7) המדע מגלה את עולם החומר, הדת מעריכה אותו, ואילו הפילוסופיה מנסה לפרש את משמעויותיו בעודה מתאמת את נקודת המבט המדעית החומרית עם המושג הדתי הרוחני. ואולם, היסטוריה הינה מחוז שבו ייתכן שהמדע והדת לעולם לא יגיעו להסכמה מלאה.

8. פילוסופיה ודת

103:8.1 (1140.1) אף-על-פי שבהתאם להיגיון וללוגיקה שלהם עשויים הן המדע והן הפילוסופיה להניח את סבירותו של האל, אך ורק ההתנסות הדתית האישית של אדם המונחה על-ידי רוח יכולה לאשר את וודאותה של אלוהות עליונה ואישית שכזו. באמצעות הטכניקה של התגשמות שכזו של אמת חיה, הופכת ההשערה הפילוסופית על אודות סבירותו של האל למציאות דתית.

103:8.2 (1140.2) הבלבול באשר להתנסות בוודאותו של האל נובע מתוך הפירושים והתיאורים השונים שנותנים יחידים שונים וגזעים אנושיים שונים לאותה חוויה. יש וההתנסות באל עשויה להיות תקפה לחלוטין, אך הדיון על **אודות** האל, בהיותו אינטלקטואלי ופילוסופי, הינו משתנה ולעיתים מטעה באופן מבלבל.

103:8.3 (1140.3) אדם טוב ונאצל עשוי להיות מאוהב עד כלות באשתו, ובה בעת לא לעבור מבחן בכתב בנושא הפסיכולוגיה של האהבה בין בני-זוג. אדם אחר, אשר כמעט ואיננו אוהב את אשתו, עשוי לעבור מבחן מעין זה באופן משביע-רצון. אי השלמות של תובנת האוהב ביחס לטיבה האמיתי של האהובה איננה פוגמת כהוא זה במציאותה או בכנותה של אהבתו.

103:8.4 (1140.4) באם תאמינו באמת באל – תדעו ותאהבו אותו באמונה – כי אז לא תתירו למציאותה של התנסות מעין זו להצטמצם או להיפגם באופן כלשהו בשל רמיזותיו הספקניות

של המדע, קטנוניותה של הלוגיקה, השערותיה של הפילוסופיה, או הצעותיהן הפקחיות של נשמות בעלות כוונה טובה אשר היו יוצרות דת נעדרת אל.

103:8.5 (1140.5) ראוי לה לוודאותו של האיש הדתי יודע האל, כי היא לא תופרע בשל אי-וודאותו של המטריאליסט הספקן; ודווקא, ראוי שאי-וודאותו של זה אשר איננו מאמין תאותגר במידה משמעותית על-ידי האמונה העמוקה ועל-ידי הוודאות הבלתי-מעורערת של המאמין ההתנסותי.

103:8.6 (1140.6) פילוסופיה, על-מנת שתשרת את הדת ואת המדע באופן המיטבי, ראוי לה כי תימנע מן הקצוות, הן של המטריאליזם והן של הפנתאיזם. רק פילוסופיה אשר מכירה במציאותה של האישיות – קביעות בנוכחותו של שינוי – יכולה להיות בעלת-ערך מוסרי בעבור האדם, עשויה לשמש כחוליית קישור בין תיאוריות של המדע החומרי לבין הדת הרוחנית. ההתגלות הינה הפיצוי על שבריריותה של הפילוסופיה המתפתחת.

9. מהות הדת

103:9.1 (1140.7) התיאולוגיה עוסקת בתוכן האינטלקטואלי של הדת, המטפיזיקה (התגלות) עוסקת בהיבטים הפילוסופיים. ההתנסות הדתית **הינה** התוכן הרוחני של הדת. על-אף הגחמות המיתולוגיות והאשליות הפסיכולוגיות של התוכן האינטלקטואלי של הדת, ההנחות המטפיזיות השגויות וטכניקות הרמייה העצמית, העיוותים הפוליטיים והסטיות הסוציו-אקונומיות של התוכן הפילוסופי של הדת, ההתנסות הרוחנית של הדת האישית נותרת אמיתית ותקפה.

103:9.2 (1140.8) הדת עוסקת בתחושות, בפעולה ובחיים, ולא בחשיבה גרידא. החשיבה קשורה יותר לחיים החומריים, וראוי לה כי בעיקרה, אף כי לא לגמרי, תישלט על-ידי ההיגיון, עובדות המדע והאמת, כאשר זו האחרונה שואפת באופן בלתי-חומרי אל עבר

מחוזות הרוח. אין זה משנה עד כמה התיאולוגיה של האדם הינה שגויה או מתעתעת, הדת שלו עשויה להיות אותנטית לחלוטין ואמיתית לעד.

103:9.3 (1141.1) בצורתו המקורית, הבודהיזם הינו אחת מן הדתות הטובות ביותר מבין הדתות חסרות האל אשר קמו במהלך כל ההיסטוריה האבולוציונית של אורנטיה, אף כי, ככל שאמונה זו הלכה והתפתחה, היא לא נותרה חסרת-אל. דת ללא אמונה הינה בבחינת סתירה; דת ללא אל הינה בבחינת חוסר-עקביות פילוסופי ואבסורד אינטלקטואלי.

103:9.4 (1141.2) הוריה של הדת הטבעית, הקסם והמיתולוגיה, אינם פוגעים בתקפות מציאותן ואמיתותן של דתות ההתגלות המאוחרות יותר, וכן בבשורת הגאולה המושלמת של דת ישוע. חייו ותורתו של ישוע הפשיטו באופן סופי את הדת מן האמונות הטפלות של הקסם, מאשליות המיתולוגיה ומן השעבוד לדוגמטיזם המסורתי. ואולם, הקסם והמיתולוגיה המוקדמים הללו סללו ביעילות את הדרך אל הדת המאוחרת והנעלה יותר, זאת בכך שהניחו את קיומם ואת מציאותם של ערכים על-חומריים ושל הוויות על-חומריות.

103:9.5 (1141.3) אף כי ההתנסות הדתית הינה תופעה רוחנית סובייקטיבית לגמרי, התנסות מעין זו מאמצת גישה חיה וחיובית של אמונה כלפי מחוזותיה הגבוהים ביותר של המציאות האובייקטיבית ביקום. האידיאל של הפילוסופיה הדתית הינו אמונה-אמון מסוג כזה אשר יוביל אדם להתבסס ללא סייג על אהבתו המוחלטת של האב האינסופי של יקום היקומים. התנסות דתית אמיתית מעין זו מתעלה בהרבה מעל להחפצה פילוסופית של תשוקה אידיאליסטית; למעשה, היא לוקחת את הגאולה כמובן מאליו ועוסקת אך ורק בלימוד של רצון האב בפרדיס ובמילוי של רצון זה. סימני ההיכר של דת מעין זו הינם: אמונה באלוהות עליונה, תקווה לגאולת נצח, ואהבה, במיוחד כלפי הזולת.

103:9.6 (1141.4) כאשר התיאולוגיה משתלטת על דת, הדת מתה; היא הופכת לדוקטרינה במקום לחיים. משימתה של התיאולוגיה הינה אך לאפשר את המודעות העצמית לַהתנסות הדתית האישית. התיאולוגיה כוללת את המאמצים הדתיים להגדרתן, הבהרתן, פירושן והצדקתן של טענותיה ההתנסותיות של הדת, אשר, אחרי ככלות הכול, יכולות לקבל תוקף אך ורק באמצעות אמונה חיה. בפילוסופיית היקום הגבוהה יותר, הופכת החכמה, כמו

ההיגיון, לבת בריתה של האמונה. ההיגיון, החכמה והאמונה הינם הישגיו האנושיים הגבוהים ביותר של האדם. ההיגיון מכיר לאדם את עולם העובדות, את הדברים; החכמה מכירה לאדם את עולם האמת, את מערכות היחסים; האמונה חונכת אותו אל תוך עולם של אלוהיות, התנסות רוחנית.

103:9.7 (1141.5) האמונה נושאת ברצון את ההיגיון ככל שההיגיון מסוגל לצעוד קדימה, ואז ממשיכה עם החכמה עד לקצה הגבול הפילוסופי; או אז, היא מעזה לצאת למסע חסר הגבולות, והבלתי-נגמר ביקום בחברתה הבלעדית של האמת.

103:9.8 (1141.6) המדע (ידע) מתבסס על ההנחה הטבועה (רוח מסייעת) כי ההיגיון הינו תקף, כי ניתן להבין את היקום. הפילוסופיה (הבנה מתואמת) מתבססת על ההנחה הטבועה (רוח החכמה) כי החכמה הינה תקפה, כי ניתן לתאם את היקום החומרי עם היקום הרוחני. הדת (האמת של התנסות דתית אישית) מתבססת על ההנחה הטבועה (מכוונן המחשבה) כי האמונה הינה תקפה, כי ניתן לדעת את האל ולהשיגו.

103:9.9 (1141.7) המימוש המלא של מציאותם של החיים בני התמותה כולל את הרצון המתקדם להאמין בהנחות האלה על אודות ההיגיון, החכמה והאמונה. חיים שכאלה מונעים על-ידי אמת ונשלטים על-ידי אהבה; ואלו הם האידיאלים של מציאות קוסמית אובייקטיבית אשר את מציאותם לא ניתן להדגים באופן חומרי.

103:9.10 (1142.1) כאשר ההיגיון מכיר לראשונה בנכון ובשגוי, הוא מדגים חכמה; כאשר החכמה בוחרת בין הנכון לשגוי, בין האמת לשגיאה, היא מדגימה הובלה בידי הרוח. וכך, תמיד מאוחדים בקרבה וקשורים זה לזה בתפקודם תפקודי הדעת, הנשמה והרוח. ההיגיון עוסק בידע עובדתי; החכמה, בפילוסופיה ובהתגלות; האמונה, בהתנסות רוחנית חיה. באמצעות האמונה משיג האדם את היופי ובאמצעות האהבה הרוחנית הוא מעפיל אל הטוב.

103:9.11 (1142.2) האמונה מובילה לידיעת האל, ולא רק לתחושה מיסטית של הנוכחות האלוהית. ראוי לאמונה כי לא תושפע יתר-על-המידה על-ידי ההשלכות הרגשיות שלה. דת אמת הינה התנסות של אמונה וידיעה, כמו גם של סיפוק של תחושה.

103:9.12 (1142.3) בהתנסות הדתית קיימת מציאות אשר עומדת ביחס ישר לתוכן הרוחני, ומציאות שכזו מתעלה מעל ההיגיון, המדע, הפילוסופיה, החכמה, וכן מעל לכל ההישגים האנושיים האחרים. השכנוע של התנסות מעין זו אינו ניתן לערעור; הלוגיקה של החיים הדתיים איננה ניתנת להפרכה; הוודאות של ידע מעין זה הינה על-אנושית; הסיפוק הינו עליון ואלוהי, האומץ עשוי לבלי-חת, המסירות אינה נתונה בסימני שאלה, הנאמנויות הינן עליונות והגורלות הינם סופיים – נצחיים, מרביים ואוניברסאליים.

103:9.13 (1142.4) [הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

>> מסמך 103 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 105 <<

מסמך 104

הצמיחה במושג השילוש

104:0.1 (1143.1) אין לבלבל את מושג השילוש של דת ההתגלות עם האמונות על שלשות של הדתות האבולוציוניות. הרעיונות של שלשות צמחו מתוך יחסים מרומזים רבים, ובעיקר בשל שלושת הפרקים שבאצבעות, משום ששלוש הינו המספר המינימאלי של רגליים אשר יכול לייצב שרפרף, ומשום שאוהל יכול להיסמך על שלוש נקודות משען; יתרה מזאת, במשך זמן רב האדם הפרימיטיבי לא ידע לספור מעבר לשלוש.

104:0.2 (1143.2) מעבר לכמה זוגות טבעיים, כגון עבר והווה, יום ולילה, חם וקר, זכר ונקבה, האדם נוטה בדרך כלל לחשוב בשלשות: אתמול, היום ומחר; זריחה, צהרי-היום ושקיעה; אבא, אימא וילד. המנצח זוכה לשלוש קריאות הידד. את המתים קוברים ביום השלישי, ואת רוח הרפאים מרָצים באמצעות שלוש הזלפות של מים.

104:0.3 (1143.3) כתוצאה מן החיבורים הטבעיים הללו בהתנסות האנושית הופיעה השלשה בדת, תופעה אשר אירעה הרבה לפני שהתגלה שילוש האלוהויות של פרדיס, או מי מנציגיו, בפני האדם. מאוחר יותר, לפרסים, להינדים, ליוונים, למצרים, לבבלים, לרומאים ולתושבי סקנדינביה, לכל אלו היו שלשות של אלים, ואולם אלו עדיין לא היו שילושים אמיתיים. מקורן של כלל השלשות של האלוהויות היה טבעי, והן הופיעו בזמן כזה או אחר בקרב רוב העמים התבוניים של אורנטיה. לעיתים מתערבב המושג של שלשה אבולוציונית עם זה של שילוש של התגלות; במקרים הללו לרוב בלתי-אפשרי להבדיל בין האחד למשנהו.

1. מושגי שילוש באורנטיה

104:1.1 (1143.4) ההתגלות הראשונה באורנטיה אשר הובילה להבנתו של שילוש פרדיס נעשתה בידי הסגל של הנסיך קאליגסטיה לפני כחצי מיליון שנה. מושג זה, המוקדם ביותר על אודות השילוש, אבד לַעולם בתקופות המעורערות שלאחר המרידה הפלנטארית.

104:1.2 (1143.5) ההצגה השנייה של השילוש נעשתה על-ידי אדם וחווה בגן הראשון ובשני. תורה זו לא אבדה לחלוטין מן העולם אפילו עד לימיו של מאקיוונטה מלכי-צדק, כשלושים-וחמש אלף שנה לאחר מכן, מכיוון שהמושג של בני שת על אודות השילוש נשתמר הן במסופוטמיה והן במצרים, אך במיוחד בהודו, שם הוא נשתמר למשך זמן רב בדמות אָגְנִי, אל האש הוודי בעל שלושת הראשים.

104:1.3 (1143.6) ההצגה השלישית של השילוש נעשתה בידי מאקיוונטה מלכי-צדק, ואת הדוקטרינה הזו סימלו שלושת המעגלים משותפי המרכז אשר אותם ענד החכם משלם על לוח חזהו. אך מאקיוונטה מצא שקשה מאוד ללמד את הבדווים מפלשתינה על אודות האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית. מרבית תלמידיו סברו כי השילוש מורכב משלושת הגבוהים ביותר של נורלטיאדק; מעטים הבינו כי השילוש מורכב מריבון המערכת, אב הקונסטלציה והאלוהות של בורא היקום המקומי; ואף פחות מאלו תפשו בקושי את הרעיון של התאגדות פרדיס בין האב, הבן והרוח.

104:1.4 (1144.1) הודות לפעולותיהם של המיסיונרים משלם, נפוצו בהדרגה תורותיו של מלכי-צדק על אודות השילוש ברחבי אזורים נרחבים של אירו-אסיה וצפון-אפריקה. בעידנים של האנדיטים, ובעידנים שאחרי מלכי-צדק, לעיתים קרובות קשה להבדיל בין השלשות לשילושים, הואיל ושני המושגים התערבבו זה בזה והתמזגו במידה מסוימת.

104:1.5 (1144.2) מושג השילוש השתרש בקרב ההינדים בדמות הוויה, תבונה ואושר. (המְשגה הודית מאוחרת יותר לבשה את דמויותיהם של ברהמה, שיווה וִוישנו.) אף כי הכוהנים בני שת היו אשר הביאו להודו את התיאורים המוקדמים יותר של השילוש, הרעיונות המאוחרים

יותר יובאו על-ידי המיסיונרים של שלם ופותחו על-ידי התבונה הילידית של הודו באמצעות שילוב של הדוקטרינות האלה עם מושגי השלשות האבולוציוניות.

104:1.6 (1144.3) הדת הבודהיסטית פיתחה שתי דוקטרינות בעלות טבע שילושי: המוקדמת שבהן הייתה של מוֶרה, חוק ואחווה; הצגה זו נערכה בידי גאוטמה סידהרתא. הרעיון המאוחר יותר, אשר התפתח בקרב הענף הצפוני של חסידי בודהה, כלל את האדון העליון, את רוח הקודש ואת הגואל אשר התגשם בגוף.

104:1.7 (1144.4) ורעיונות אלו של ההינדים ושל הבודהיסטים היו השערות שילושיות אמיתיות, כלומר, הרעיון של מופע משולש של אל מונותאיסטי. מושג אמיתי של השילוש איננו קיבוץ של שלושה אלים נפרדים ותו לא.

104:1.8 (1144.5) העברים ידעו על אודות השילוש ממסורותיהם של הקינים בימיו של מלכי-צדק, אך קנאותם לאל האחד, יהוה, האפילה במידה כזו על כל התורות מסוג זה, עד כי בזמן הופעתו של ישוע הדוקטרינה של אלוהים כמעט ונמחקה לחלוטין מן התיאולוגיה היהודית. הדעת העברית לא יכולה הייתה ליישב בין מושג השילוש לבין האמונה המונותאיסטית באל אחד, אדוני אלוהי ישראל.

104:1.9 (1144.6) בדומה לכך, גם חסידי דת האסלאם לא הצליחו לתפוש את רעיון השילוש. תמיד קשה למונותאיזם בהתהוות להיות סבלני כלפי הטְרִינִיטָרְיָאנִיזֵם, כאשר הוא מתעמת עם הפוליתאיזם. רעיון השילוש מוצא אחיזה בצורה הטובה ביותר באותן דתות אשר מתאפיינות במסורת מונותאיסטית בטוחה, ושאליה נלווית גמישות דוקטרינאלית. המונותיאיסטים הגדולים, העברים והמוסלמים, התקשו להבחין בין סגידה לשלושה אלים, פוליתאיזם, לבין הטְרִינִיטָרְיָאנִיזֵם, הסגידה לאלוהות אחת אשר מתקיימת במופע אלוהיות ואישיות שילושי.

104:1.10 (1144.7) ישוע לימד את שליחיו את האמת על אודות שילוש פרדיס, אך הם חשבו שהוא דיבר באופן ציורי וסמלי. מכיוון שהם ניזונו מן המונותאיזם העברי, הם התקשו לאמץ אמונה אשר עמדה לכאורה בסתירה למושג השולט שלהם על אודות יהוה. והנוצרים המוקדמים ירשו את דעתם הקדומה של העברים באשר למושג השילוש.

104:1.11 (1144.8) השילוש הראשון של הנצרות הוכרז באנטיוכיה וכלל את האל, את דברו ואת חכמתו. פאולוס ידע על אודות שילוש פרדיס של האב, הבן והרוח, אך הטיף לו והזכיר אותו אך ורק במעטים מן המכתבים אשר שלח לכנסיות החדשות שהיו מצויות בשלבי היווצרות. ואפילו אז, ממש כמו רעיו השליחים, בלבל פאולוס בין ישוע, הבן הבורא של היקום המקומי, לבין אישיות האלוהות השנייה, הבן הנצחי של פרדיס.

104:1.12 (1144.9) המושג הנוצרי של השילוש, אשר החל לזכות בהכרה לקראת סיומה של המאה הראשונה שלאחר המשיח, כלל את האב האוניברסאלי, את הבן הבורא של נבאדון ואת הסועדת האלוהית של סאלווינגטון – רוח האם של היקום המקומי ובת לווייתו היצירתית של הבן הבורא.

104:1.13 (1145.1) עובדת זהותו של שילוש פרדיס לא הייתה ידועה באורנטיה (למעט ליחידים בודדים אשר להם התגלתה במיוחד) למן ימיו של ישוע ועד להצגתה בחשיפה התגלותית זו. ואף כי המושג הנוצרי של השילוש היה שגוי באשר לעובדות, הוא היה נכון למעשה באשר למערכות היחסים הרוחניות. מושג זה סבל ממבוכה רק באשר להשלכות הפילוסופיות ולתוצאות הקוסמולוגיות שלו: רבים מאלו בעלי המודעות לקיום הקוסמי התקשו להאמין כי אישיות האלוהות השנייה – החבר השני בְּשילוש אינסופי – אכן שכנה אי-פעם באורנטיה; ובעוד שרוח הדברים הינה נכונה, בפועל זוהי איננה עובדה. הבוראים מסוג מיכאל אכן מגשימים את אלוהיותו של הבן הנצחי, אך הם אינם האישיות המוחלטת.

2. אחדות השילוש וריבוי האלוהות

104:2.1 (1145.2) המונותיאיזם צמח כמחאה פילוסופית כנגד חוסר עקביותו של הפוליתאיזם. בראשיתו, הוא התפתח באמצעות ארגון הפנתיאון על-פי חלוקת הפעילויות העל-טבעיות למחלקות, לאחר מכן באמצעות הרוממות ההנותאיסטית של אל אחד מעל לָאלים רבים, ולבסוף באמצעות החרגתם של כלל האלים, למעט האל היחיד בעל הערך הסופי.

(1145.3) 104:2.2 הַטְרִינִיטָרְיָאנִיזֵם צומח מתוך המחאה ההתנסותית כנגד היעדר האפשרות לתפוש את יחידותה של אלוהות בודדת אשר עברה תהליך של דה-האנשה, ואשר הינה בעלת חשיבות בַּיקום אך נעדרת יחסים. בהינתן מספיק זמן, נוטה הפילוסופיה להפשיט את איכויות האישיות ממושג האלוהות של המונותאיזם הטהור, ובכך לצמצם את הרעיון הזה, של אל נעדר יחסים, לכדי מעמד של מוחלט פנתיאיסטי. מאז ומעולם היה קשה להבין את טיבו האישי של אל אשר נעדר מערכות יחסים אישיות שוות עם הוויות אחרות ומתואמות לו. האישיות באלוהות תובעת כי אלוהות שכזו תתקיים ביחס לאלוהות אישית אחרת ושקולה לה.

(1145.4) 104:2.3 באמצעות ההכרה במושג השילוש, יכולה דעת האדם לקוות לתפוש משהו מיחסי הגומלין בין האהבה לחוק בקרב בריאות הזמן-מרחב. באמצעות אמונה רוחנית לומד האדם על אודות אהבתו של האל, אך במהרה הוא מגלה כי לאמונה רוחנית זו אין כלל השפעה על החוקים אשר צווּ ליקום החומרי. בלא קשר לנחישות שבה מאמין האדם באל בדמות אביו מפרדיס, האופקים הקוסמיים המתרחבים תובעים אף כי יכיר במציאותה של אלוהות פרדיס כחוק האוניברסאלי, כי יכיר בריבונותו של השילוש המתפרשת החוצה מעם פרדיס וחולשת אפילו על היקומים המקומיים המתפתחים של הבנים הבוראים ושל הבנות היצירתיות של שלוש האישיויות הנצחיות, אשר איחודן האלוהי **הינו** עובדת שילוש פרדיס, מציאותו, והיותו לנצח בלתי ניתן לחלוקה.

(1145.5) 104:2.4 ואותו שילוש פרדיס ממש הינו ישות אמיתית – הוא לא אישיות ואף-על-פי-כן הינו מציאות אמיתית ומוחלטת; הוא לא אישיות ואף-על-פי-כן הוא תואם לאישיויות המתקיימות לצידו – אישיויותיהם של האב, הבן והרוח. השילוש הינו מציאות של אלוהות המתעלָה מעל לסכום חלקיה, ואשר מתממשת לבסוף מתוך האיחוד של שלוש אלוהויות פרדיס. איכויותיו, מאפייניו ותפקודיו של השילוש אינם בבחינת סכום פשוט של תכונותיהן של שלוש אלוהויות פרדיס; תפקודי השילוש הינם דבר-מה ייחודי, מקורי ובלתי ניתן לחיזוי מלא בהסתמך על ניתוח תכונותיהם של האב, הבן והרוח.

(1146.1) 104:2.5 לדוגמא: בהיותו בכדור הארץ, התריע המאסטר בפני חסידיו כי השיפוט לעולם איננו פעולה **אישית;** תמיד הוא תפקידה של **קבוצה.** ואף האלים, כאישיויות, אינם שופטים. אך הם מבצעים תפקיד זה ממש כשלם שיתופי, כשילוש פרדיס.

104:2.6 (1146.2) התפישה המושגית של שילוש ההתאגדות בין האב, הבן והרוח מכין את הדעת האנושית להצגה הנוספת של מערכות יחסים אחרות של שלשות. ייתכן שההיגיון התיאולוגי בא על סיפוקו המלא באמצעות המושג של שילוש פרדיס, אך ההיגיון הפילוסופי, כמו גם זה הקוסמולוגי, תובעים הכרה בהתאגדויות אחרות של שילוש של המקור והמרכז הראשון, אותם שילושים מסדר שני שבהם פועל ומופיע האינסופי ביקום באופנים אחרים מאשר בתפקיד האב – במערכות היחסים של אל הכוח, האנרגיה, העוצמה, הסיבתיות, התגובה, הפוטנציאל, הממשות, הכבידה, המתח, התבנית, העיקרון והאחדות.

3. שילושים ושילושים מסדר שני

104:3.1 (1146.3) אף כי מעת לעת האנושות הגיעה להבנה מסוימת על אודות השילוש של שלושת אישיויות האלוהות, העקביות תובעת כי האינטלקט האנושי יבחין כי קיימות מערכות יחסים מסוימות בין כל שבעת המוחלטים. ואולם, כל מה שנכון בנוגע לשילוש פרדיס איננו בהכרח נכון בנוגע **לשילוש מסדר שני,** זאת משום ששילוש מסדר שני הינו דבר-מה אחר משילוש. בהיבטים תפקודיים מסוימים עשוי שילוש מסדר שני להיות אנאלוגי לשילוש, אך מטיבו הוא לעולם איננו הומולוגי לשילוש.

104:3.2 (1146.4) האדם בן התמותה באורנטיה חולף דרך עידן כביר של התרחבות אופקים וגידול מושגים, והפילוסופיה הקוסמית שלו חייבת להאיץ את התפתחותה על-מנת שלא לפגר אחר התרחבות הזירה האינטלקטואלית של המחשבה האנושית. ככל שמתרחבת מודעותו הקוסמית של האדם, הוא מבחין בקשרי הגומלין בין כל מה שהוא מוצא במדעי החומר, בפילוסופיה האינטלקטואלית ובתובנה הרוחנית שלו. ועדיין, עם כל האמונה באחדותו של הקוסמוס, האדם מבחין בריבוי אשר קיים בקיום. למרות כל המושגים הנוגעים לעובדת היותה של האלוהות בלתי-משתנה, האדם רואה שהוא חי ביקום של שינוי מתמיד ושל צמיחה התנסותית. בלא קשר להבנת הישרדותם של ערכים רוחניים, האדם נדרש תמיד לקחת בחשבון את המתמטיקה ואת קדם-המתמטיקה של הכוח, האנרגיה והעוצמה.

104:3.3 (1146.5) באופן כזה או אחר, נדרש ליישב את שלמותה הנצחית של האינסופיות עם צמיחתם-בזמן של היקומים המתפתחים, ועם חוסר-שלמותם של תושביהם ההתנסותיים. נדרש לחלק ולסייג את מושג האינסופיות הכוללת, באופן כזה שהאינטלקט בן התמותה והנשמה המורונטית יוכלו לתפוש מושג זה של ערך סופי אשר לו משמעות ההופכת לרוחנית.

104:3.4 (1146.6) בעוד שהיגיון תובע את אחדותה המונותאיסטית של המציאות הקוסמית, ההתנסויות הסופיות דורשות את הנחת קיומם של מוחלטים רבים, ואת התיאום ביניהם במערכות היחסים הקוסמיות. ללא קיומים מתואמים, לא קיימת אפשרות להופעתן של מערכות יחסים מוחלטות מגוונות, ואין סיכוי לפעולתם של דיפרנציאלים, משתנים, מסגלים, מנחֵתים, מגדירים או מפחיתים.

104:3.5 (1146.7) במסמכים הללו הוצגה המציאות הכוללת (אינסופיות) כאילו היא מתקיימת בשבעת המוחלטים:

104:3.6 (1146.8) 1. האב האוניברסאלי.

104:3.7 (1146.9) 2. הבן הנצחי.

104:3.8 (1146.10) 3. הרוח האינסופית.

104:3.9 (1147.1) 4. אי פרדיס.

104:3.10 (1147.2) 5. המוחלט האלוהי.

104:3.11 (1147.3) 6.המוחלט האוניברסאלי.

104:3.12 (1147.4) 7. המוחלט הבלתי-מוגדר.

104:3.13 (1147.5) המקור והמרכז הראשון, אשר הינו אבי הבן הנצחי, משמש גם כתבנית לאי פרדיס. הוא מהווה אישיות בלתי-מוגדרת בבן, אך אישיות אשר הפכה לפוטנציאלית במוחלט האלוהי. האב הינו אנרגיה אשר התגלתה בפרדיס-האוונה, ובעת ובעונה אחת – אנרגיה מוסתרת במוחלט הבלתי-מוגדר. האינסופי מתגלה תמיד בפעולותיו הבלתי-פוסקות של הפועל האחוד, בעוד שהוא פועל לנצח בפעולותיו המפצות, אך המוסוות, של המוחלט

האוניברסאלי. וכך מתייחס האב לששת המוחלטים המתואמים, וכך חובקים כל השבעה את מעגל האינסופיות במהלך מחזורי הנצח הבלתי-נגמרים.

104:3.14 (1147.6) נדמה כי שילושים מסדר שני של מערכות יחסים מוחלטות הינם בלתי-נמנעים. אישיות מבקשת קשר לאישיויות אחרות ברמה המוחלטת, כמו גם בכל הרמות האחרות. וההתאגדות של שלוש אישיויות פרדיס מנציחה את השילוש הראשון מסדר שני, איחוד האישיויות של האב, הבן והרוח. זאת מכיוון שכאשר שלוש האישיויות האלה, **כאישיויות,** חוברות לשם פעולה אחודה, הן מהוות בכך שילוש מסדר שני של אחדות תפקודית, לא שילוש – ישות אורגאנית – ואף-על-פי-כן שילוש מסדר שני, איגוד תפקודי של שלושה שהם תמימי דעים.

104:3.15 (1147.7) שילוש פרדיס איננו שילוש מסדר שני; הוא איננו אחדות תפקודית של תמימות דעים; אלא הינו אלוהות בלתי-מחולקת ואשר איננה ניתנת לחלוקה. מכיוון שהשילוש **הינו** אלוהותם הבלתי-מחולקת, יכולים האב, הבן, והרוח (כאישיויות) לקיים מערכת יחסים עם שילוש פרדיס. האב, הבן והרוח אינם מקיימים מערכת יחסים אישית שכזו עם השילוש הראשון מסדר שני, משום שזהו **הינו** איחודם התפקודי כשלוש אישיויות. הם מקיימים במשותף מערכת יחסים אישית כלפי השילוש מן הסדר השני של אוסף אישיויותיהם אך ורק כשילוש – כאלוהות בלתי-מחולקת.

104:3.16 (1147.8) וכך ניצב שילוש פרדיס כמערכת יחסים ייחודית בינות למערכות היחסים המוחלטות; קיימים מספר שילושים קיומיים מסדר שני, אך רק שילוש קיומי אחד. שילוש מסדר שני **איננו** ישות. הוא הינו תפקודי ולא אורגאני. חבריו הינם שותפים ולא איגודים. השילושים מסדר שני עשויים להיות מורכבים מישויות, ואולם שילוש מסדר שני הינו כשלעצמו התאגדות.

104:3.17 (1147.9) למרות זאת, קיימת נקודת השוואה אחת בין השילוש מן הסדר הראשון לשילוש מן הסדר השני: שניהם מתממשים לבסוף כפונקציות אשר הינן דבר-מה אחר מאשר סך כל תכונות החברים המרכיבים אותם. ואולם, בעודם ניתנים להשוואה כך, מנקודת המבט התפקודית, אין נראית ביניהם שום מערכת יחסים קטגורית מעבר לכך. הם מתייחסים זה אל

זה בערך כמו היחס שבין הפונקציה למבנה. אך התפקוד של התאגדות השילוש מן הסדר השני איננו התפקוד של מבנה השילוש או ישותו.

104:3.18 (1147.10) אף-על-פי-כן, השילושים מן הסדר השני הינם אמיתיים; הם אמיתיים עד מאוד. בהם עצמם הופכת המציאות הכוללת לתפקודית, ודרכם מפעיל האב האוניברסאלי שליטה מיידית ואישית על תפקודי שליטת האינסוף.

4. שבעת השילושים מן הסדר השני

104:4.1 (1147.11) בניסיון לתאר את שבעת השילושים מסדר שני, יש לכוון את תשומת הלב לעובדה כי האב האוניברסאלי הינו החבר הראשי בכל אחד מהם. הוא הינו, היה ולעולם יהיה: האב-מקור האוניברסאלי הראשון, המרכז המוחלט, הגורם הקדמון, הבקר האוניברסאלי, מעניק האנרגיה חסר-הגבולות, האחדות המקורית, המקיים הבלתי-מסויג, אישיות האלוהות הראשונה, התבנית הקוסמית הקדמונית והמהות האינסופיות. האב האוניברסאלי הינו המחולל האישי של המוחלטים; הוא הינו המוחלט שבמוחלטים.

104:4.2 (1148.1) ניתן להציע כי טיבם ומשמעותם של שבעת השילושים מן הסדר השני הינו כדלקמן:

104:4.3 (1148.2) **השילוש הראשון מסדר שני — השילוש האישי-תכליתי מסדר שני.** זהו קיבוצן של שלושת אישיויות האלוהות:

104:4.4 (1148.3) 1. האב האוניברסאלי.

104:4.5 (1148.4) 2. הבן הנצחי.

104:4.6 (1148.5) 3. הרוח האינסופית.

104:4.7 (1148.6) זהו הינו האיחוד המשולש של האהבה, החסד והסעד – ההתאגדות האישית והתכליתית של שלוש אישיויות פרדיס הנצחיות. זוהי ההתאגדות של הרעות האלוהית, אהבת היצורים, הפעולה כאב וקידום ההרקעה. האישיויות האלוהיות של שילוש ראשון זה מסדר שני הינם אלים מנחילי-אישיות, נותני-רוח ומעניקי-דעת.

104:4.8 (1148.7) זהו השילוש מסדר שני של הרצון האינסופי; הוא פועל לאורך ההווה הנצחי ובכל זרימת הזמן של העבר-הווה-עתיד. התאגדות זו מניבה אינסופיות רצונית ומספקת את המנגנונים שבאמצעותם הופכת האלוהות האישית לאלוהות של התגלות-עצמית עבור יצורי הקוסמוס המתפתח.

104:4.9 (1148.8) **השילוש השני מסדר שני – השילוש מסדר שני של העוצמה-תבנית.** בין אם זה אוּלטִימָאטוֹן זעיר, כוכב רושף, או ערפילית סובבת, ואפילו היקום המרכזי או יקומי העל, למן התארגנויות החומר הקטנות ביותר ועד לגדולות ביותר, לעולם נגזרת התבנית הפיזית – התצורה הקוסמית – מתפקודו של שילוש מסדר שני זה. התאגדות זו מורכבת מ:

104:4.10 (1148.9) 1. האב-בן.

104:4.11 (1148.10) 2. אי פרדיס.

104:4.12 (1148.11) 3. הפועל האחוד.

104:4.13 (1148.12) האנרגיה מאורגנת על-ידי הסוכנים הקוסמיים של המקור והמרכז השלישי; האנרגיה נוצרת בהתאם לתבנית פרדיס, ההתגשמות החומרית המוחלטת; ואולם מאחורי כל התפעול המתמיד הזה עומדת נוכחותם של האב-בן, אשר איחודם הפָּעיל לראשונה את תבנית פרדיס, עת הופיעה האוונה יחד עם לידתה של הרוח האינסופית, הפועל האחוד.

104:4.14 (1148.13) בשעת ההתנסות הדתית, יוצרים היצורים מגע עם האל, אשר הינו אהבה, אך לעולם אסור לתובנה רוחנית מעין זו להאפיל על ההכרה התבונית בעובדה ביקום של התבנית אשר הינה פרדיס. אישיויות פרדיס מגייסות את סגידתם מרצון של כלל היצורים באמצעות כוח האהבה האלוהית המשכנע, ומובילות את כל האישיויות ילידות-הרוח האלה אל תוך התענוגות הנשגבים של השירות הבלתי-כלה של בני האל הסופיונים. השילוש השני מסדר

שני הינו האדריכל של זירת החלל שבה מתרחשים האירועים הללו; הוא קובע את תבניות התצורה הקוסמית.

104:4.15 (1148.14) אם האהבה היא זו המאפיינת את אלוהיותו של השילוש הראשון מסדר שני, כי אז התבנית הינה המופע בגלקסיה של השילוש השני מן הסדר השני. מה שמהווה השילוש הראשון מסדר שני עבור האישיויות המתפתחות, מהווה השילוש השני מסדר שני עבור היקומים המתפתחים. תבנית ואישיות הינם שניים מן המופעים הכבירים של פעולות המקור והמרכז הראשון; ואין זה משנה עד כמה קשה להבין זאת, עדיין נכון הדבר כי העוצמה-תבנית והאישיות האוהבת הינם מציאות יקום אחת יחידה וזהה; אי פרדיס והבן הנצחי הינם התגלויות מתואמות אך קוטביות של טיבו הבלתי-נתפס של אב-הכוח האוניברסאלי.

104:4.16 (1149.1) **השילוש השלישי מסדר שני — השילוש מסדר שני של רוח-התפתחות.** כלל המופע הרוחני מתחיל ונגמר בהתאגדות זו, המורכבת מ:

104:4.17 (1149.2) 1. האב האוניברסאלי.

104:4.18 (1149.3) 2. הבן-רוח.

104:4.19 (1149.4) 3. המוחלט האלוהי.

104:4.20 (1149.5) למן עוצמת הרוח ועד לרוח פרדיס, כלל הרוח מוצאת את ביטויה בַּמציאות בהתאגדות זו של שילוש מסדר שני של מהות הרוח הטהורה של האב, ערכי הרוח הפעילים של הבן-רוח, ופוטנציאלי הרוח הבלתי-מוגבלים של מוחלט האלוהות. ראשיתם הקדמונית, מופעם השלם וייעודם הסופי של ערכי הרוח הקיומיים הינו בשילוש מסדר שני זה.

104:4.21 (1149.6) האב קיים לפני הרוח. הבן-רוח פועל כרוח יצירתית פעילה; מוחלט האלוהות קיים כרוח כוללת-כל, ואפילו מעבר לרוח.

104:4.22 (1149.7) **השילוש הרביעי מסדר שני — השילוש מסדר שני של אינסופיות אנרגיה.** בתוככי שילוש זה מסדר שני הופכים-לנצחיים ההתחלות והסופים של כלל מציאות האנרגיה, למן עוצמת החלל ועד למוֹנוֹטָה. התקבצות זו כוללת את הבאים:

104:4.23 (1149.8) 1. האב-רוח.

104:4.24 (1149.9) 2. אי פרדיס.

104:4.25 (1149.10) 3. המוחלט הבלתי-מוגדר.

104:4.26 (1149.11) פרדיס הינו מרכז הפעלת הכוח-אנרגיה של הקוסמוס – מיקומו ביקום של המקור והמרכז הראשון, המוקד הקוסמי של המוחלט הבלתי-מוגדר, ומקור כל האנרגיה כולה. בתוך שילוש מסדר שני זה נוכח קיומית פוטנציאל האנרגיה של הקוסמוס-אינסוף, אשר היקום המקיף ויקום האב הינם אך ביטויים חלקיים שלו.

104:4.27 (1149.12) השילוש הרביעי מסדר שני שולט באופן מוחלט ביחידות הבסיסיות של האנרגיה הקוסמית, ומשחרר אותן מאחיזתו של המוחלט הבלתי-מוגדר ביחס ישר להופעת היכולת, באלוהויות ההתנסותיות בעלות היכולות התת-מוחלטות, לשלוט ולייצב את הקוסמוס המצוי במטמורפוזה.

104:4.28 (1149.13) שילוש זה מסדר שני הינו כוח ואנרגיה. אינסוף האפשרויות של המוחלט הבלתי-מוגדר מתרכזות מסביב לאָבְּסוֹלוּטוּם של אי פרדיס, משם נובעים הזעזועים אשר אין לתארם, במה שמלבד זאת הינו שלוותו הסטאטית של הבלתי-מוגדר. והלימתו האינסופית של לב פרדיס החומרי של הקוסמוס האינסופי, פועמת בהרמוניה עם התבנית הבלתי-נתפשת ועם התכנית העלומה של מעניק האנרגיה האינסופי, המקור והמרכז הראשון.

104:4.29 (1149.14) **השילוש החמישי מסדר שני – השילוש מסדר שני של אינסופיות תגובתית.** התאגדות זו כוללת את:

104:4.30 (1149.15) 1. האב האוניברסאלי.

104:4.31 (1149.16) 2. המוחלט האוניברסאלי.

104:4.32 (1149.17) 3. המוחלט הבלתי-מוגדר.

104:4.33 (1149.18) קיבוץ זה מניב את הנצחתה של התממשות האינסוף התפקודית של כל אשר ניתן לממש בתוככי מחוזות המציאות הבלתי-אלוהית. שילוש מסדר שני זה מציג יכולת

תגובה בלתי-מוגבלת לפעולות ולנוכחויות הרצוניות, הסיבתיות, המתיחוּתיות והתבניתיות של השילושים האחרים מסדר שני.

104:4.34 (1150.1) **השילוש השישי מסדר שני — השילוש מסדר שני של האלוהות הקשורה-לקוסמוס.** קבוצה זו כוללת את:

104:4.35 (1150.2) 1. האב האוניברסאלי.

104:4.36 (1150.3) 2. המוחלט האלוהי.

104:4.37 (1150.4) 3. המוחלט האוניברסאלי.

104:4.38 (1150.5) זוהי ההתאגדות של האלוהות-בקוסמוס, פנימיותה של האלוהות יחד עם התעלותה של האלוהות. זוהי הושטת היד האחרונה של האלוהיות ברמות האינסופיות לעבר אותן מציאויות אשר מצויות מחוץ למחוזות המציאות אשר הפכה לאלוהית.

104:4.39 (1150.6) **השילוש השביעי מסדר שני — השילוש מסדר שני של האחדות האינסופית.** זוהי אחדות האינסופיות אשר מופיעה באופן תפקודי בזמן ובנצח, האחדתם המתואמת של הממשיים עם הפוטנציאלים. קבוצה זו כוללת את:

104:4.40 (1150.7) 1. האב האוניברסאלי.

104:4.41 (1150.8) 2. הפועל האחוד.

104:4.42 (1150.9) 3. המוחלט האוניברסאלי.

104:4.43 (1150.10) הפועל האחוד מתכלֵל באופן אוניברסאלי את מְגוון ההיבטים התפקודיים של כל המציאות אשר התממשה בכל רמות מופעיה, למן הסופיים, דרך הטרנסצנדנטאליים ועד למוחלטים. המוחלט האוניברסאלי מפצה באופן מושלם על ההבדלים הטבועים בהיבטים המגוונים של כלל המציאות הבלתי-שלמה, למן הפוטנציאלים הבלתי-מוגבלים של המציאות האלוהית הפעילה-רצונית והסיבתית, ועד לאפשרויות הבלתי-חסומות של המציאות הסטאטית, התגובתית והבלתי-אלוהית במחוזות הבלתי-נתפשים של המוחלט הבלתי-מוגדר.

104:4.44 (1150.11) בשעה שהם פועלים בשילוש מסדר שני זה, הן הפועל האחוד והן המוחלט האוניברסאלי מגיבים גם לנוכחויות אלוהות, וגם לאלה של לא-אלוהות, כפי שעושה זאת אף המקור והמרכז הראשון, אשר במערכת יחסים זו לא ניתן להבחין מושגית, לכל דבר ועניין, בהבדל שבינו לבין ה"אני הוא זה".

104:4.45 (1150.12) הקירובים הללו מספיקים על-מנת להבהיר את מושג השילושים מן הסדר השני. בשל העובדה שאינכם מכירים את הרמות המֵרביות של השילושים מן הסדר השני, לא תוכלו להבין באופן שלם את שבעת הראשונים. אף כי איננו סבורים שנבון הוא להמשיך ולפרט, הננו רשאים להצהיר על כך שקיימים חמישה-עשר שילושים מסדר שני של המקור והמרכז הראשון, שמונה מהם נותרו עלומים במסמכים הללו. התאגדויות עלומות אלה נוגעות למציאויות, לממשויות ולפוטנציאלים אשר מצויים מעבר לרמה ההתנסותית של העליונות.

104:4.46 (1150.13) השילושים מן הסדר השני הינם גלגל האיזון של האינסופיות, איחוד הייחוד של שבעת המוחלטים האינסופיים. נוכחותם הקיומית של השילושים מן הסדר השני היא זו אשר מאפשרת לאב-"אני הוא זה" להתנסות באחדות-אינסופיות תפקודית למרות הגיוון של האינסופיות לכדי שבעה מוחלטים. המקור והמרכז הראשון הינו החבר המאחד את כלל השילושים מן הסדר השני; בקרבו מצויים ההתחלות ללא-סייג, הקיומים-לנצח והייעודים באינסוף של כלל הדברים – "כל הדברים כולם קיימים בו."

104:4.47 (1150.14) אף-על-פי שההתאגדויות האלה אינן יכולות להעצים את אינסופיותו של האב-"אני הוא זה", נדמה כי הן יכולות לאפשר את מופעיה התת-אינסופיים והתת-מוחלטים של מציאותו. שבעת השילושים מן הסדר השני מרבים את הגמישות, מנציחים עומקים חדשים, הופכים ערכים חדשים לאלוהותיים, מגלים פוטנציאלים חדשים וחושפים משמעויות חדשות; וכל מגוון המופעים הללו, בזמן ובמרחב ובקוסמוס הנצחי, קיימים בתוככי הקיפאון ההיפותטי של האינסופיות המקורית של ה"אני הוא זה".

5. שילושים מסדר שלישי

104:5.1 (1151.1) קיימות מערכות יחסים משולשות מסוימות אחרות אשר אינן מורכבות מן האב, אך הן אינן באמת שילושים מסדר שני, ותמיד הן נבדלות מן השילושים מן הסדר השני של האב. הן מכונות בשמות שונים, כגון התאגדויות של שילושים מסדר שני, שילושים מתואמים מסדר שני **ושילושים מסדר שלישי.** הן נובעות מקיומם של השילושים מן הסדר השני. שתיים מן ההתאגדויות האלה מורכבות באופן הבא:

104:5.2 (1151.2) **השילוש מן הסדר השלישי של הממשות.** שילוש מסדר שלישי זה מורכב מיחסיהם ההדדיים של שלושה מוחלטים ממשיים:

104:5.3 (1151.3) 1. הבן הנצחי.

104:5.4 (1151.4) 2. אי פרדיס.

104:5.5 (1151.5) 3. הפועל האחוד.

104:5.6 (1151.6) הבן הנצחי הינו המוחלט של מציאות הרוח, האישיות המוחלטת. אי פרדיס הינו המוחלט של מציאות הקוסמוס, התבנית המוחלטת. הפועל האחוד הינו המוחלט של מציאות הדעת, זה המתואם עם מציאות הרוח המוחלטת, וסינתזת האלוהות הקיומית של אישיות ושל עוצמה. התאגדות של שילוש מסדר שני זה מנציחה את התיאום של סך כל המציאות אשר התממשה – הרוחנית, הקוסמית, או של דעת. הוא הינו בלתי-מסויג בממשותו.

104:5.7 (1151.7) **השילוש מסדר שלישי של הפוטנציאליות.** שילוש מסדר שלישי זה מורכב מן ההתאגדות של שלושה מוחלטים של פוטנציאליות:

104:5.8 (1151.8) 1. המוחלט האלוהי.

104:5.9 (1151.9) 2. המוחלט האוניברסאלי.

104:5.10 (1151.10) 3. המוחלט הבלתי-מוגדר.

104:5.11 (1151.11) כך מתקשרים ביניהם מאגרי האינסופיות של כלל מציאות האנרגיה הרדומה – זו של רוח, זו של דעת, או זו הקוסמית. התאגדות זו מניבה את התכלול של כלל מציאות האנרגיה הרדומה. והיא הינה נצחית באופן פוטנציאלי.

104:5.12 (1151.12) כשם שהשילושים מן הסדר השני נוגעים בראש ובראשונה לאיחודה התפקודי של האינסופיות, כך מעורבים השילושים מן הסדר השלישי בהופעתן של האלוהויות ההתנסותיות בקוסמוס. השילושים מן הסדר השני עוסקים בעקיפין, אך אלו מן הסדר השלישי עוסקים במישרין, באלוהויות ההתנסותיות - העליון, המֵרבי והמוחלט. ואלה מופיעות בסינתזת העוצמה-אישיות המתהווה של ההוויה העליונה. ועבור יצורי הזמן של החלל, ההוויה העליונה הינה התגלות אחדותו של ה"אני הוא זה".

104:5.13 (1151.13) [הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

>> מסמך 104 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 106 <<

מסמך 105

אלוהות ומציאות

105:0.1 (1152.1) אפילו לסדרים הגבוהים של ההוויות התבוניות ביקום, האינסופיות ניתנת להבנה חלקית בלבד, וסופיות המציאות מובנת להן אך ורק באופן יחסי. בעת שהדעת האנושית מנסה לחדור את נצח המסתורין של המקור והייעוד של כל מה שקרוי **אמיתי**, יכולה לסייע לה הגישה לבעיה באמצעות בחינת הנצח-אינסופיות כאליפסה חסרת-גבולות כמעט אשר מופקת על-ידי גורם מוחלט אחד, אשר פועלת ברחבי מעגל אוניברסאלי זה של גיוון ללא קץ, ולעד מבקשת פוטנציאל מוחלט ואינסופי כלשהו של ייעוד.

105:0.2 (1152.2) כאשר האינטלקט בן התמותה מנסה לתפוש את המושג של שלמות המציאות, ניצבת דעת סופית מעין זו פנים אל פנים מול אינסופיות-מציאות; שלמות המציאות **הינה** אינסופיות, ולפיכך לעולם לא תוכל להיות מובנת בשלמותה לדעת כלשהי בעלת מושג תפישה תת-אינסופי.

105:0.3 (1152.3) הדעת האנושית תתקשה לגבש מושג הולם על אודות קיומיים נצחיים, ובהיעדר הבנה מעין זו בלתי-אפשרי להציג אפילו את מושגינו-אנו על אודות שלמות המציאות. אף-על-פי-כן, אנו יכולים לנסות לערוך מצגת שכזו, למרות שהננו מודעים לחלוטין לעובדה שמושגינו חייבים להתעוות עד מאוד בתהליך התרגום והשינוי לרמת ההבנה של הדעת האנושית.

1. המושג הפילוסופי "אני הוא זה"

(1152.4) 105:1.1 הפילוסופים של היקומים מייחסים את הסיבתיות הראשונית המוחלטת באינסופיות לאב האוניברסאלי הפועל כ"אני הוא זה" האינסופי, הנצחי והמוחלט.

(1152.5) 105:1.2 אלמנטים רבים של סכנה נלווים להצגת רעיון זה של "אני הוא זה" אינסופי בפני האינטלקט בן התמותה; זאת משום שמושג זה הינו כה מרוחק מן ההבנה ההתנסותית האנושית, עד כי מעורבים בו עיוותים רציניים במשמעויות ותפישות שגויות של ערכים. אף-על-פי-כן, המושג הפילוסופי "אני הוא זה" אכן מספק להוויות סופיות בסיס כלשהו לנסות ולגשת מתוכו להבנה חלקית של מקורות מוחלטים ושל ייעודים אינסופיים. ואולם, בכל ניסיונותינו להסביר את ראשיתה ואת התממשותה של המציאות, נבהיר כי מושג זה של ה"אני הוא זה", הינו מושג נרדף, בכל המשמעויות והערכים של האישיות, לאישיות האלוהות הראשונה, האב האוניברסאלי של כלל האישיויות. אך הנחה זו על אודות ה"אני הוא זה" איננה ניתנת לזיהוי באופן כה ברור במחוזות המציאות האוניברסאלית הבלתי-אלוהיים.

(1152.6) 105:1.3 **ה"אני הוא זה" הינו האינסופי; ה"אני הוא זה" הוא גם אינסופיות.** מנקודת מבט סדרתית של הזמן, מקורה של כלל המציאות הינו ב"אני הוא זה" האינסופי, אשר קיומו הבודד בעבר האינסופי חייבת להיות ההנחה הפילוסופית הראשונה של היצור הסופי. המושג על אודות ה"אני הוא זה" מרמז על **אינסופיות בלתי-מסויגת,** על המציאות הבלתי-מובחנת של כל מה שאי-פעם יוכל להיות במשך נצח אינסופי.

(1153.1) 105:1.4 כמושג קיומי ה"אני הוא זה" איננו אלוהי ואף איננו בלתי-אלוהי, איננו ממשי ואף לא פוטנציאלי, איננו אישי ואף לא בלתי-אישי, איננו סטאטי ואף לא דינאמי. לא ניתן לשייך שום הגדרה לאינסופי, מלבד ההצהרה כי ה"האני הוא זה" **הינו.** ההנחה הפילוסופית על ה"אני הוא זה" הינו מושג אחד ביקום, אשר במידת מה קשה יותר להבינו מאשר את המוחלט הבלתי-מוגדר.

(1153.2) 105:1.5 עבור הדעת הסופית פשוט חייבת להיות התחלה, ואף כי למציאות מעולם לא הייתה התחלה אמיתית, עדיין מתקיימות מערכות יחסים מסוימות של מקור בין המציאות לאינסופיות. ניתן לחשוב על המצב של קדם-המציאות, הקדמוני, הנצחי, כעל משהו דמוי זה: ברגע אחד מרוחק באופן אינסופי, רגע היפותטי של עבר הנצח, ניתן להגות ב"אני הוא זה" הן כדבר והן כלא-דבר, הן כסיבה והן כתוצאה, הן כרצון והן כתגובה. ברגע נצח היפותטי זה אין מתקיימת הבחנה בכל רחבי האינסופיות. האינסופיות מלאה באינסופי. זהו הרגע ההיפותטי הסטאטי של הנצח; ההתממשויות עדיין מוכלות בתוככי הפוטנציאלים שלהן, והפוטנציאלים עדיין לא הופיעו בתוך אינסופיותו של ה"אני הוא זה". אך אפילו במצב המשוער הזה, אנו חייבים להניח את קיומה של האפשרות לרצון-עצמי.

(1153.3) 105:1.6 זכרו תמיד כי הבנתו של האדם את האב האוניברסאלי הינה התנסות אישית. האל, כאביכם הרוחני, ניתן להבנה לכם ולכל בני התמותה האחרים; **אך מושג הסגידה ההתנסותי של האב האוניברסאלי חייב תמיד להיות פחות מן ההנחה הפילוסופית שלכם על אודות אינסופיותו של המקור והמרכז הראשון, ה"אני הוא זה".** כאשר אנו מדברים על האב, אנו מתכוונים לאל כפי שהוא מובן ליצורים, גבוהים כנמוכים, אך יש עוד הרבה מן האלוהות אשר איננו מובן ליצורי היקום. האל, אביכם ואבי, הינו אותו חלק של האינסופי אשר אנו מבחינים בו באישיותנו כמציאות התנסותית בפועל, אך לעולם נותר ה"אני הוא זה" כהיפותזה שלנו על אודות כל מה שאנו מרגישים שהינו בלתי-ניתן-לידיעה על אודות המקור והמרכז הראשון. וככל הנראה, אפילו היפותזה זו תימצא חסרה ביחס לאינסופיותה הבלתי-נתפשת של המציאות המקורית.

(1153.4) 105:1.7 יקום היקומים, על המספר הבלתי-נספר של אישיויות השוכנות בו, הינו אורגניזם עצום ומורכב, אך המקור והמרכז הראשון הינו מורכב יותר בשיעור אינסופי מן היקומים והאישיויות אשר הפכו למציאות בתגובה לצו רצונו. כאשר אתם עומדים נפעמים אל מול שיעורו של יקום האב, עצרו לרגע וחישבו כי אפילו בריאה בלתי-נתפשת זו איננה יכולה להיות אלא התגלות חלקית של האינסופי.

105:1.8 (1153.5) האינסופיות אכן מרוחקת מרמת ההתנסות של ההבנה בת התמותה, ואולם, אפילו בעידן הזה באורנטיה, הולכים וגדלים מושגיכם על אודות האינסופיות, והם ימשיכו לגדול במהלך הקריירות הבלתי-נגמרות שלכם, אשר משתרעות הלאה אל תוך עתיד הנצח. עבור היצור הסופי, האינסופיות הבלתי-מסויגת הינה חסרת משמעות, אך האינסופיות מסוגלת להגביל עצמה ונוטה לביטוי במציאות בכל רמות הקיום ביקום. והפנים אשר מפנה האינסופי כלפי כלל האישיויות ביקום הינם פניו של אב, האב האוניברסאלי של האהבה.

2. ה"אני הוא זה" כשילוש וכבעל שבעה היבטים

105:2.1 (1153.6) כאשר אתם שוקלים את ראשית המציאות, זכרו תמיד כי כלל המציאות המוחלטת הינה מן הנצח וכי אין ראשית לקיומה. כמציאות המוחלטת אנו מתייחסים לשלוש אישיויות האלוהות הקיומיות, לאי פרדיס ולשלושת המוחלטים. שבע המציאויות האלה הינן נצחיות באופן מתואם, על-אף העובדה שאנו נדרשים לשפה של זמן-מרחב בהציגנו את הסדרתיות שבמקורותיהן לבני-אדם.

105:2.2 (1154.1) בשעה שאנו עוקבים אחר הצגתם הכרונולוגית של מקורות המציאות, חייב להיות רגע תיאורטי משוער של ביטוי רצוני "ראשון", וכן תוצאת תגובה "ראשונה" בתוך ה"אני הוא זה". בניסיונותינו לתאר את ראשית המציאות ואת היווצרותה, ניתן לתפוש שלב זה כהיבדלותו העצמית של **האחד האינסופי מתוך האינסופיות,** אך תמיד נדרש להרחיב את ההשערה על אודות מערכת היחסים הדואלית הזו למושגיות של שילוש על-ידי ההכרה ברצף הנצחי של **האינסוף,** של ה"אני הוא זה".

105:2.3 (1154.2) המטמורפוזה העצמית הזו של ה"אני הוא זה" מגיעה לשיאה במספר בידולים: הבידול של המציאות האלוהית והבלתי-אלוהית, הבידול של המציאות הפוטנציאלית והמציאות בפועל, והבידול של מציאויות מסוימות אחרות אשר לא ניתן לסווגן כך כלל ועיקר. בידולים אלו של ה"אני הוא זה" המוניסטי התיאורטי, מתוכללים באופן נצחי על-ידי

מערכות יחסים סימולטניות, הנרקמות בתוככי אותו "אני הוא זה" – קדם-המציאות הקדם-פוטנציאלית, הקדם-ממשית והמונותטית, אשר, אף כי הינה אינסופית, מתגלה כְּמוחלט בנוכחותו של המקור והמרכז הראשון, וכאישיות באהבתו האינסופית של האב האוניברסאלי.

105:2.4 (1154.3) באמצעות המטמורפוזות הפנימיות האלה מניח ה"אני הוא זה" את הבסיס למערכת יחסים עצמית בעלת שבעה היבטים. המושג הפילוסופי (של זמן) של ה"אני הוא זה" הבודד, ומושג המעבר (של זמן) של ה"אני הוא זה" כשילוש, יכול כעת להתרחב על-מנת לכלול את ה"אני הוא זה" כבעל שבעה היבטים. האופן המיטבי שבו ניתן לתאר טבע זה בעל שבעה היבטים – או שבע פנים – הינו ביחס לשבעת מוחלטי האינסופיות:

105:2.5 (1154.4) 1. **האב האוניברסאלי.** "אני הוא אב" לבן הנצחי. זוהי מערכת היחסים האישית הראשית של ממשויות. אישיותו המוחלטת של הבן הופכת את עובדת אבהותו של האל למוחלטת ומבססת את הפוטנציאל של היות בנים עבור כלל האישיויות. מערכת יחסים זו מכוננת את אישיותו של האינסופי ומשלימה את התגלותה הרוחנית באישיותו של הבן המקורי. בהיבט זה של ה"אני הוא זה" ניתן להתנסות באופן חלקי ברמות רוחניות, אפילו על-ידי בני-תמותה, אשר בעודם בגוף עשויים לסגוד לאבינו.

105:2.6 (1154.5) 2. **השולט האוניברסאלי.** "אני הוא הגורם" לפרדיס הנצחי. זוהי מערכת היחסית הבלתי-אישית הראשית של ממשויות, ההתאגדות הבלתי-רוחנית המקורית. האב האוניברסאלי הינו האל-כאהבה; השולט האוניברסאלי הינו האל-כְּתבנית. מערכת יחסים זו מבססת את הפוטנציאל של הצורה – התצורה – וקובעת את תבנית האב של מערכת היחסים הבלתי-אישית והבלתי-רוחנית – תבנית האב אשר ממנה נוצרים כל העותקים כולם.

105:2.7 (1154.6) 3. **הבורא האוניברסאלי.** "אני הוא זה" האחד עם הבן הנצחי. איחוד זה בין האב לבן (בנוכחות פרדיס) מאתחל את המחזור היצירתי, אשר נשלם עם הופעתם של האישיות האחודה ושל היקום הנצחי. מנקודת מבטו הסופית של בן התמותה, תחילתה

האמיתית של המציאות הינה עם הופעתה הנצחית של הבריאה של האוונה. מעשה בריאה זה של האלוהות מתבצע על-ידי ובאמצעות אל הפעולה, אשר במהותו הינו האחדות של האב-בן המתבטאת בכל רמות הממשי ועבורן. לפיכך היצירתיות האלוהיות לעולם מתאפיינת באחדות, ואחדות זו הינה השתקפותן כלפי חוץ של היות הדואליות של האב-בן והשילוש של האב-בן-רוח אחד באופן מוחלט.

105:2.8 (1155.1) 4. **המקיים האינסופי.** "אני הוא זה" החובר לעצמו. זוהי ההתאגדות הראשונית של מרכיביה הסטאטיים והפוטנציאליים של המציאות. במערכת יחסים זו מפוצים כלל המסויגים והבלתי-מסויגים. האופן המיטבי שבו ניתן להבין היבט זה של ה"אני הוא זה" הוא כמוחלט האוניברסאלי – כמאחד בין האלוהות למוחלטים הבלתי-מסויגים.

105:2.9 (1155.2) 5. **הפוטנציאל האינסופי.** "אני הוא זה" המסייג את עצמו. זהו קריטריון האינסופיות אשר לנצח מעיד על הגבלתו העצמית הרצונית של ה"אני הוא זה", אשר הודות לה הושגו ביטוי עצמי והתגלות עצמית בעלי שלושה היבטים. בדרך-כלל מובן היבט זה של ה"אני הוא זה" כמוחלט האלוהות.

105:2.10 (1155.3) 6. **הקיבולת האינסופית.** "אני הוא" סטאטי-מגיב. זוהי המטריצה האינסופית, האפשרות לכל התרחבות קוסמית עתידית. ייתכן שהאופן המיטבי שבו ניתן לתפוש היבט זה של ה"אני הוא זה" הינו כנוכחות העל-כבידה של המוחלט הבלתי-מסויג.

105:2.11 (1155.4) 7. **האחד האוניברסאלי של האינסופיות.** "אני הוא זה" כפי ש"אני הוא זה". זהו ייצוב היחס העצמי של האינסופיות, העובדה הנצחית של האינסופיות-מציאות והאמת האוניברסאלית של המציאות-אינסופיות. ככל שניתן להבחין במערכת יחסים זו כאישיות, היא מתגלה ליקומים כאב האלוהי של כלל האישיות – ואפילו של האישיות המוחלטת. ככל שמערכת יחסים זו ניתנת לביטוי לא-אישי, היקומים נוגעים בה בדמות

העקביות המוחלטת של האנרגיה הטהורה ושל הרוח הטהורה בנוכחותו של האב האוניברסאלי. ככל שניתן לתפוש מערכת יחסים זו כמוחלט, היא מתגלה בעליונותו של המקור והמרכז הראשון; בו כולנו חיים ומתנועעים ומתקיימים, החל מיצורי החלל ועד לאזרחי פרדיס; והדבר נכון באותה מידה לגבי יקום האב, כמו גם לגבי האולטימאטון זעיר הממדים, ונכון באותה מידה לגבי מה שיהיה כמו גם לגבי מה שהווה ומה שהיה.

3. שבעת מוחלטי האינסופיות

105:3.1 (1155.5) שבע מערכות היחסים הראשיות שבתוך ה"אני הוא זה" מתממשות בנצח כשבעת מוחלטי האינסופיות. ואולם, אף כי אנו עשויים להציג את מקורותיה של המציאות ואת הבידול באינסופיות באמצעות תיאור סדרתי, לאמיתו של דבר כל שבעת המוחלטים הינם נצחיים באופן בלתי-מסויג ומתואם. ייתכן שעבור הדעת בת התמותה יהא זה נחוץ להגות בהתחלותיהם, אך לעולם ראוי לה לְמושגיות זו כי תעמוד בצל ההבנה כי לשבעת המוחלטים לא הייתה ראשית; הם הינם נצחיים וככאלה תמיד היו. שבעת המוחלטים הינם הנחת היסוד של המציאות. והם תוארו במסמכים האלה כדלקמן:

105:3.2 (1155.6) 1. **המקור והמרכז הראשון.** אישיות האלוהות הראשונה ותבנית האי-אלוהות הראשית, האל, האב האוניברסאלי, בורא, שולט ומקיים; אהבה אוניברסאלית, רוח נצחית ואנרגיה אינסופית; פוטנציאל כל הפוטנציאלים ומקור כל מה שקיים בפועל; יציבות כל הסטאטיות ודינאמיות כלל השינוי; מקור התבנית ואב האישיויות. יחד, כל שבעת המוחלטים שקולים לאינסופיות, אך האב האוניברסאלי עצמו הינו אינסופי בפועל.

105:3.3 (1155.7) 2. **המקור והמרכז השני.** אישיות האלוהות השנייה, הבן הנצחי והמקורי; מציאויות האישיות המוחלטת של ה"אני הוא זה" והבסיס להתממשותו-התגלותו של "אני הוא

אישיות." שום אישיות לא תוכל לקוות להגיע אל האב האוניברסאלי, אלא דרך בנו הנצחי; ואישיות אף לא תוכל להגיע לרמות הקיום הרוחניות בנפרד מפעולתה ומסיועה של תבנית מוחלטת זו לכל האישיויות. במקור והמרכז השני, הרוח הינה בלתי-מסויגת, בעוד שהאישיות הינה מוחלטת.

105:3.4 (1156.1) 3. **מקור ומרכז פרדיס.** תבנית האי-אלוהות השנייה, אי פרדיס הנצחי; הבסיס להתממשותו-התגלותו של "האני הוא כוח" והיסוד לכינונה של שליטת הכבידה ברחבי היקומים. פרדיס הינו המוחלט של התבניות, בכל הנוגע לכלל המציאות אשר התממשה בפועל, הבלתי-רוחנית, הבלתי-אישית והבלתי-רצונית. בדיוק כשם שאנרגיה של רוח מתייחסת לאב האוניברסאלי דרך אישיותו המוחלטת של הבן-האם, כך אחוזה כלל האנרגיה הקוסמית בשליטת הכבידה של המקור והמרכז הראשון דרך התבנית המוחלטת של אי פרדיס. פרדיס איננו בחלל; החלל מתקיים ביחס לפרדיס, וסדר התנועה נקבע באמצעות היחס לפרדיס. האי הנצחי מצוי במנוחה מוחלטת; כל שאר האנרגיה המאורגנת, וזו המצויה בתהליך של ארגון, מצויות בתנועה נצחית; בכלל החלל, אך ורק נוכחותו של המוחלט הבלתי-מסויג מצויה במנוחה, והבלתי-מסויג מתואם עם פרדיס. פרדיס נמצא במוקד החלל, הבלתי-מסויג מחדֵר אותו, וכלל המציאות היחסית מתקיימת בתוך תחום זה.

105:3.5 (1156.2) 4. **המקור והמרכז השלישי.** אישיות האלוהות השלישית, הפועל האחוד; המְתַכלל האינסופי של אנרגיות פרדיס הקוסמיות ואנרגיות הרוח של הבן הנצחי; המתאם המושלם בין מניעי הרצון והמכניקה של הכוח; המאחד של כל המציאות בפועל ושל זו המצויה בתהליך התממשות. באמצעות הסעדים של ילדיה המרובים, מגלה הרוח האינסופית את רחמיו של הבן הנצחי, ובה בעת פועלת כמתפְעלת האינסופית, זו אשר לנצח רוקמת את תבנית פרדיס אל תוך אנרגיות החלל. אותו פועל אחוד, אל זה של פעולה, הינו ביטוי מושלם של תכניותיו נעדרות הגבולות ושל תכליותיו של האב-הבן, בעודו פועל בעצמו כמקור הדעת וכמעניק האינטלקט ליצורים של קוסמוס עצום בממדיו.

(1156.3) 105:3.6 5. **מוחלט האלוהות.** האפשרויות הסיבתיות ובעלות הפוטנציאל האישי של המציאות האוניברסאלית, כלל פוטנציאל האלוהיות. מוחלט האלוהות הינו זה הפועל במכוון כמסייג המציאויות הבלתי-מסויגות, המציאויות המוחלטות והמציאויות של אי-האלוהות. מוחלט האלוהות הינו מסייג המוחלט וההופך את המסויג למוחלט – מקור ראשית הייעוד.

(1156.4) 105:3.7 6. **המוחלט הבלתי-מסויג.** סטאטי, מגיב וממתין לשימוש; אינסופיותו הקוסמית העלומה של ה"אני הוא זה"; כלל המציאות אשר לא הפכה לאלוהית וסופיות כלל הפוטנציאל הלא-אישי. החלל מגביל את פעולתו של הבלתי-מסויג, ואולם נוכחותו של הבלתי-מסויג הינה חסרת גבולות, אינסופית. ליקום האב קיים היקף מושגי, ואולם נוכחותו של הבלתי-מסויג הינה חסרת גבול; ואפילו הנצח לא יוכל לעשות שימוש ממצה במלוא השלווה חסרת הגבולות של מוחלט לא-אלוהי זה.

(1156.5) 105:3.8 7. **המוחלט האוניברסאלי.** המאחד בין מה שהפך לאלוהי לבין מה שאיננו אלוהי; המתאם בין המוחלט ליחסי. המוחלט האוניברסאלי (בהיותו סטאטי, פוטנציאלי ואיגודי) מפצה על המתח בין הקיים-לעד לבין הבלתי-שלם.

(1156.6) 105:3.9 שבעת מוחלטי האינסופיות מהווים את תחילתה של המציאות. כפי שתתייחס לכך דעתו של בן-תמותה, המקור והמרכז הראשון נדמה כקודם לכל המוחלטים. ואולם הנחה מעין זו, ככל שהיא עשויה להיות מועילה, הינה מופרכת בידי הקיום-הנצחי-בצוותא של הבן, הרוח, שלושת המוחלטים ואי פרדיס.

(1157.1) 105:3.10 **אמת** היא שהמוחלטים מהווים מופעים של ה"אני הוא זה"-המקור והמרכז הראשון; **עובדה** היא כי מעולם לא הייתה למוחלטים הללו ראשית, אך הם נצחיים מתואמים של המקור והמרכז הראשון. לא תמיד ניתן להציג את מערכות היחסים של המוחלטים בנצח ללא שימוש בפרדוקסים בשפת הזמן ובתבניות מושגי המרחב. אך בלא קשר לבלבול הנוגע

למקורם של שבעת מוחלטי האינסופיות, הן עובדה והן אמת כי כלל המציאות מתבססת על קיומם הנצחי ועל מערכות יחסיהם באינסופיות.

4. אחדות, דואליות, שילושיות

105:4.1 (1157.2) הפילוסופים של היקום מניחים את קיומו הנצחי של ה"אני הוא זה" כמקור הראשוני של כלל המציאות. כפועל יוצא מכך, הם מיד מניחים את התחלקותו של ה"אני הוא זה" למערכות היחסים העצמיות הראשיות – שבעת היבטיה של האינסופיות. ובד בבד עם הנחה זו, הם מניחים הנחה שלישית – הופעתם הנצחית של שבעת מוחלטי האינסופיות והתממשותה-בנצח של ההתאגדות הדואלית בין שבעת היבטיו של ה"אני הוא זה" ובין שבעת המוחלטים הללו.

105:4.2 (1157.3) וכך מתקדמת לה התגלותו-העצמית של ה"אני הוא זה", למן העצמי הסטאטי, דרך חלוקה-עצמית ויחסים-עצמיים למערכות יחסים מוחלטות, יחסים עם המוחלטים הנגזרים ממנו עצמו. וכך מתקיימת הדואליות בהתאגדות הנצחית שבין שבעת מוחלטי האינסופיות לבין האינסופיות בעלת שבעת ההיבטים של שלבי החלוקה-העצמית של ה"אני הוא זה" המגלה את עצמו. מערכות יחסים דואליות אלה, אשר מתממשות-בנצח בדמות שבעת המוחלטים, מנציחות את היסודות הבסיסיים לכלל המציאות ביקום.

105:4.3 (1157.4) לפעמים נטען כי האחדות מביאה לדואליות, כי הדואליות מביאה לשילושיות, וכי השילושיות הינה האב הקדמון הנצחי של כלל הדברים. ואכן, קיימות שלוש מחלקות גדולות של מערכות יחסים ראשוניות, ואלה הן:

105:4.4 (1157.5) 1. **מערכות יחסים של אחדות.** מערכות יחסים הקיימות בתוך ה"אני הוא זה" כפי שנתפשת אחדותו כבידול-עצמי בן שלושה היבטים, ואז בן שבעה היבטים.

105:4.5 (1157.6) 2. **מערכות יחסים של דואליות.** מערכות יחסים הקיימות בין ה"אני הוא זה" כבן שבעה היבטים לבין שבעת מוחלטי האינסופיות.

105:4.6 (1157.7) 3. **מערכות יחסים של שילוש.** אלה ההתאגדויות התפקודיות של שבעת מוחלטי האינסופיות.

105:4.7 (1157.8) מערכות יחסים שילושיות קמות מעל ליסודות דואליים משום שלא ניתן למנוע את התאגדות המוחלטים בינם לבין עצמם. התאגדויות שילושיות מעין אלה מנציחות את הפוטנציאל של כלל המציאות; הן כוללות הן המציאות אשר הפכה לאלוהית והן את זו אשר לא הפכה לאלוהית.

105:4.8 (1157.9) ה"אני הוא זה" הינו אינסופיות בלתי-מסויגת **כאחדות.** המערכות הדואליות מנציחות את **יסודותיה** של המציאות. המערכות השילושיות ממשות-לבסוף את התממשותה של האינסופיות **כפונקציה** אוניברסאלית.

105:4.9 (1157.10) בשבעת המוחלטים הופכים הקדם-קיומיים לקיומיים, ואילו הקיומיים הופכים לתפקודיים בשילושים מן הסדר השני, ההתאגדויות הבסיסיות של מוחלטים. ובה בעת עם הפיכתם של השילושים מן הסדר השני לנצחיים, עומדת הכן הבמה האוניברסאלית – הפוטנציאלים קיימים והממשיים נוכחים – ומלאות הנצח עדה לגיוון באנרגיה הקוסמית, להתפשטותה כלפי חוץ של רוח פרדיס ולמתת הדעת, זאת יחד עם מתת האישיות, אשר הודות לה מאוחדים כל אלו אשר נגזרו מן האלוהות ומפרדיס על-ידי ההתנסות, ברמתם של היצורים, ובאמצעות טכניקות אחרות ברמה שמעל ליצורים.

5. תיקוף מציאות סופית

105:5.1 (1158.1) ממש כשם שנדרש לייחס את הגיוון הראשוני של ה"אני הוא זה" לרצון העצמי הטבוע והמוכל בעצמו, כך נדרש לייחס את תיקוף המציאות הסופית לפעולותיה הרצוניות של אלוהות פרדיס, ולהתאמות אשר מבצעים בתגובה השילושים התפקודיים מן הסדר השני.

105:5.2 (1158.2) בטרם הפך הסופי לאלוהי, נדמה כי כלל הגיוון במציאות התרחש ברמות מוחלטות; ואולם, הפעולה הרצונית המעניקה תוקף למציאות הסופית מרמזת על סיוגה של המוחלטות, ומעידה על הופעתן של היחסויות.

105:5.3 (1158.3) אף-על-פי שהננו מציגים תיאור זה כסדרה ומתארים את הופעתו ההיסטורית של הסופי כנגזרת ישירה של המוחלט, ראוי לזכור כי הטרנסצנדנטאליים גם קדמו לכל מה שהינו סופי וגם יירשו את כל זאת. ביחס לסופי, הטרנסצנדנטאליים המֻרביים הינם הן סיבתיים והן מגשימים.

105:5.4 (1158.4) האפשרות הסופית טבועה בתוככי האינסופי, ואולם נדרש לייחס את התמרתה של האפשרות לסבירות ולמה שהינו בלתי-נמנע, לרצונו החופשי והקיים-מעצמו של המקור והמרכז הראשון, אשר מפעיל את כל ההתאגדויות השילושיות מן הסדר השני. אך ורק אינסופיותו של רצון האב יכולה הייתה לסייג אי-פעם כך את רמת הקיום המוחלטת, על מנת לממש-לבסוף מֶרבי או ליצור סופי.

105:5.5 (1158.5) עם הופעתה של המציאות היחסית והמסויגת, עולה ומגיח לכדי קיום מחזור מציאות חדש – מחזור הצמיחה – מחווה רבת הוד של ירידה כלפי מטה מן הגבהים של האינסופיות אל מחוזות הסופי, ולנצח ינוע זה פנימה אל עבר פרדיס והאלוהות, ותמיד יבקש את אותם ייעודים גבוהים אשר תואמים לְמקור של אינסופיות.

105:5.6 (1158.6) הפעולות הבלתי-נתפשות האלה מסמנות את תחילת ההיסטוריה של היקום, מסמנות את ההגעה לכדי קיום של הזמן עצמו. עבור יצור, ראשיתו של הסופי הינו ראשיתה של המציאות; מנקודת מבטה של דעת היצור, לא ניתן לתפוש ממשות כלשהי בטרם הסופי. מציאות סופית זו, אשר מופיעה כחדשה, מתקיימת בשני היבטים מקוריים:

105:5.7 (1158.7) 1. **מקסימומים ראשיים,** המציאות העליונה המושלמת, היקום והיצור מטיפוס האוונה.

105:5.8 (1158.8) 2. **מקסימומים משניים,** המציאות העליונה אשר הפכה למושלמת, הבריאה

והיצור מטיפוס יקום העל.

105:5.9 (1158.9) אלה, אם כן, הינן שתי התופעות המקוריות: אלה אשר נבנו מושלמות ואלה אשר הופכות למושלמות באופן אבולוציוני. השתיים מתואמות במערכות היחסים של הנצח, אך בתוך מגבלות הזמן נדמה כי הן שונות. למה שצומח, משמעותו של גורם של זמן הינה צמיחה; סופיים משניים צומחים; ומכאן שאלו אשר צומחים חייבים להיראות בזמן כבלתי-מושלמים. ואולם, ההבדלים הללו, אשר הינם כה חשובים בצד הזה של פרדיס, הינם בלתי-קיימים בנצח.

105:5.10 (1158.10) אנו מזכירים את המושלם ואת זה אשר הפך למושלם כמקסימומים ראשיים ומשניים, אך עדיין קיים טיפוס נוסף: התוצאה של הליך שילוש, וכן של מערכות יחסים אחרות, בין הראשיים למשניים, הינה הופעתם של **מקסימומים שלישוניים** — דברים, משמעויות וערכים אשר אינם מושלמים ואף לא כאלה אשר הפכו למושלמים, ועדיין, הינם מתואמים עם שני הגורמים אשר קדמו להם.

6. השלכות של מציאות סופית

105:6.1 (1159.1) כלל מתן התוקף לקיומים הסופיים מייצג העברה מן הפוטנציאלים אל הממשויות בתוך ההתאגדויות המוחלטות של האינסופיות התפקודית. בין ההשלכות הרבות של התממשותו היצירתית של הסופי, ניתן למנות:

105:6.2 (1159.2) 1. **תגובת האלוהות,** הופעתן של שלוש רמות של עליונות התנסותית: הממשות של עליונות רוח-אישית בהאוונה, הפוטנציאל לעליונות כוח-אישית ביקום המקיף העתיד להיות, והיכולת לתפקוד בלתי-ידוע כלשהו של דעת התנסותית הפועלת ברמת עליונות מסוימת ביקום האב העתידי.

105:6.3 (1159.3) 2. **תגובת היקום** כללה הפעלה של התוכניות הארכיטקטוניות לרמת החלל של יקום העל, ואבולוציה זו עדיין מצויה בתהליך התקדמות ברחבי הארגון הפיזי של שבעת יקומי העל.

105:6.4 (1159.4) 3. **תוצאה** של מתן התוקף למציאות-סופית כהשלכה על היצור הייתה הופעתן של הוויות מושלמות מסדר התושבים הנצחיים של האוונה ושל מרקיעים אבולוציוניים אשר הפכו-למושלמים משבעת יקומי העל. ואולם, ההגעה לשלמות בהתנסות אבולוציונית (של זמן-יצירה) גוררת דבר אחר-ממושלם כנקודת מוצא. וכך נולד חוסר-המושלמות בבריאות האבולוציוניות. וזהו הינו המקור לרוע הפוטנציאלי. חוסר-ההתאמה, הדיסהרמוניה והעימות, כל אלו טבועים בצמיחה האבולוציונית, החל ביקומים הפיזיים וכלה ביצורים אישיים.

105:6.5 (1159.5) 4. **תגובת האלוהיות** לחוסר המושלמות הטבוע בשיהוי הזמן של האבולוציה מתגלה בנוכחותו המפצה של האל בעל שבעת ההיבטים, אשר הודות לפעילויותיו של זה אשר הופך למושלם הוא מתוכלל הן עם המושלם והן עם זה אשר הפך למושלם. שיהוי זה בזמן הינו בלתי-נפרד מן האבולוציה, אשר הינה יצירתיות בזמן. ובעטיו, כמו גם בשל סיבות אחרות, מתבססת עוצמתו הכול-יכולה של העליון על הצלחות האלוהיות של האל בעל שבעת ההיבטים. שיהוי זה בזמן הופך את השתתפות היצור ביצירה האלוהית לאפשרית, זאת בכך שהיא מתירה לאישיויות יצורים להפוך לשותפותיה של האלוהות בהשגתה את ההתפתחות המקסימלית. אפילו דעתו החומרית של היצור בן התמותה הופכת כך לשותפתו של המכוונן האלוהי בתהליך הדוּאַליזָציַה של הנשמה האלמוֹתית. האל בעל שבעת ההיבטים אף מספק טכניקות לפיצוי על המגבלות ההתנסותיות של המושלמות הטבועה, כמו גם פיצוי על המגבלות הקדם-הרקעתיות של חוסר-המושלמות.

7. התממשותם-לבסוף של הטרנסצנדנטאלים

(1159.6) 105:7.1 הטרנסצנדנטאלים הינם תת-אינסופיים ותת-מוחלטים, אך על-סופיים ועל-יצוריים. הטרנסצנדנטאלים מתממשים-לבסוף כרמה מתכללת המתאמת את ערכי-העל של המוחלטים עם ערכי המקסימום של הסופיים. מנקודת מבטו של היצור, מה שהינו טרנסצנדנטאלי יידמה כאילו התממש-לבסוף כתוצאה מן הסופי; מנקודת המבט של הנצח, מתוך ציפייה לסופי; ויש את אלו אשר החשיבו אותו כ"קדם-הד" של הסופי.

(1159.7) 105:7.2 זה אשר הינו טרנסצנדנטאלי איננו בהכרח בלתי-התפתחותי, אך הוא על-אבולוציוני במובן הסופי; ואף איננו בלתי-התנסותי אך הינו על-התנסות, כפי שזו מובנת ליצורים. ייתכן שההדגמה הטובה ביותר לפרדוקס מעין זה הינו יקום המושלמות המרכזי: הוא רחוק מלהיות מוחלט – אך ורק אי פרדיס הינו באמת מוחלט במובן "החומרי". והוא אף איננו בריאה אבולוציונית סופית, כפי שהינם שבעת יקומי העל. האוונה הינה נצחית אך לא בלתי-משתנה, במובן של יקום אשר איננו צומח. שוכנים בה יצורים (ילידי האוונה) אשר למעשה מעולם לא נבראו, משום שהם קיימים-לנצח. וכך מדגימה האוונה דבר-מה אשר איננו בדיוק סופי ואף עדיין לא מוחלט. יתרה מכך, האוונה פועלת כחיץ בין פרדיס המוחלט לבין הבריאות הסופיות, ובכך מדגימה היבט נוסף של תפקוד הטרנסצנדנטאלים. אך האוונה עצמה איננה טרנסצנדנטאל – היא הינה האוונה.

(1160.1) 105:7.3 כשם שהעליון משויך לסופיים, כך מזוהה המרבי עם הטרנסצנדנטאלים. ואולם, אף כי הננו משווים כך את העליון ואת המרבי, ההבדל ביניהם הוא יותר מאשר הבדל של שיעור; ההבדל נוגע אף לאיכות. המרבי הינו דבר-מה יותר מאשר על-עליון המושלך על הרמה הטרנסצנדנטאלית. המרבי הינו כל אלה, אך יותר מכך: המרבי הינו
ההתממשותן-לבסוף של מציאויות אלוהות חדשות, הסיוג של היבטים חדשים של הבלתי-מסויג אשר עד כה טרם סויגו.

(1160.2) 105:7.4 ובין המציאויות אשר משויכות לרמה הטרנסצנדנטאלית ניתן למנות את אלה:

(1160.3) 105:7.5 1. נוכחות האלוהות של המרבי.

(1160.4) 105:7.6 2. המושג של יקום האב.

(1160.5) 105:7.7 3. אדריכלי יקום האב.

105:7.8 (1160.6) 4. שני הסדרים של מארגני הכוח של פרדיס.

105:7.9 (1160.7) 5. שינויים מסוימים בעוצמת החלל.

105:7.10 (1160.8) 6. ערכי רוח מסוימים.

105:7.11 (1160.9) 7. משמעויות דעת מסוימות.

105:7.12 (1160.10) 8. איכויות ומציאויות מוּחְלָטוֹפִיוֹת.

105:7.13 (1160.11) 9. יכולת-כל, ידיעת-כל והימצאות-בכל.

105:7.14 (1160.12) 10. חלל.

105:7.15 (1160.13) ניתן לחשוב על היקום שאנו חיים בו כעת כעל יקום המתקיים ברמות סופיות, טרנסצנדנטאליות ומוחלטות. זוהי הבמה הקוסמית שעליה מוצגת הדרמה האינסופית של מופע האישיות והמטמורפוזה של האנרגיה.

105:7.16 (1160.14) וכל המציאויות הרבות האלה מאוחדות **באופן מוחלט** על-ידי כמה מן השילושים מן הסדר השני, **באופן תפקודי** על-ידי אדריכלי יקום האב, **ובאופן יחסי** על-ידי שבע רוחות האב, המתאמות התת-עליונות של אלוהיות האל בעל שבעת ההיבטים.

105:7.17 (1160.15) האל בעל שבעת ההיבטים מייצג את האישיות ואת התגלות האלוהיות של האב האוניברסאלי ליצורים, הן אלו בעלי מעמד מקסימום והן אלו בעלי מעמד נמוך-ממקסימום, ואולם קיימות מערכות יחסים אחרות בעלות שבעה היבטים של המקור והמרכז הראשון, אשר אינן נוגעות לביטוי של הסעד הרוחני האלוהי של האל אשר הינו רוח.

105:7.18 (1160.16) בנצח העבר זעו כוחותיהם של המוחלטים, רוחותיהן של האלוהויות ואישיות האלים בתגובה לרצון העצמי הראשוני של רצון עצמי הקיים-לעצמו. בעידן זה של היקום, כולנו חוזים בהשלכות הכבירות של הפנורמה הקוסמית עצומת הממדים של הביטויים התת-מוחלטים של הפוטנציאלים הבלתי-מוגבלים של כל המציאויות האלה. ובהחלט אפשרי כי הגיוון המתמשך במציאותו המקורית של המקור והמרכז הראשון תמשיך הלאה והחוצה

במשך עידן אחר עידן, הלאה והלאה, אל תוך המרחבים הבלתי-נתפשים של האינסופיות המוחלטת.

105:7.19 (1161.1) [הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

>> מסמך 105 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 107 <<

מסמך 106

רמות המציאות ביקום

106:0.1 (1162.1) אין זה מספיק שבן התמותה המרקיע יידע דבר-מה על אודות יחסיהן של האלוהויות לראשיתה של המציאות הקוסמית ולתופעותיה; עליו גם להבין משהו על היחסים המתקיימים בינו עצמו לבין רמותיהן המרובות של המציאויות הקיומיות וההתנסותיות, ומשהו על מציאויות פוטנציאליות ומציאויות ממשיות. הן הכיוון הארצי של האדם, הן התובנה הקוסמית שלו והן הכיווניות הרוחנית שלו, משתפרים הודות להבנה טובה יותר של המציאויות ביקום ושל הטכניקות שבאמצעותן הן חוברות זו לזו, מתכללות ומאחדות.

106:0.2 (1162.2) היקום המקיף הנוכחי ויקום האב המגיח עשויים מצורות ומרמות שונות של מציאות, אשר בתורן מתקיימות במספר רמות של פעילות תפקודית. כבר נרמז על אודות דברים קיימים ורדומים מרובים אלו במסמכים הללו, ולשם נוחות התפישה הם מקובצים כעת תחת הקטגוריות הבאות:

106:0.3 (1162.3) 1. **סופיים בלתי-שלמים.** זהו מעמדם הנוכחי של היצורים המרקיעים של היקום המקיף, מעמדם הנוכחי של בני התמותה של אורנטיה. רמה זו כוללת את היצורים הקיימים החל מן הרמה של בן האנוש הפלנטארי ועד, אך לא כולל, אלו אשר השיגו את ייעודם. הוא נוגע ליקומים החל מקיומם הפיזי המוקדם ועד, אך לא כולל, התייצבותם באור ובחיים. רמה זו מהווה את הפריפריה של הפעילות היצירתית הנוכחית בזמן ובמרחב. נדמה כי

היא נעה החוצה מעַם פרדיס, מכיוון שעם סיומו של העידן הנוכחי ביקום, אשר יחזה ביקום המקיף המשיג אור וחיים, בוודאי נחזה גם בהופעתו של סדר חדש כלשהו של צמיחה התפתחותית ברמת החלל החיצון הראשונה.

106:0.4 (1162.4) 2. **סופיים של מקסימום.** זהו מעמדם הנוכחי של כלל היצורים ההתנסותיים אשר השיגו את ייעודם – הייעוד כפי שהתגלה בטווח העידן הנוכחי ביקום. אפילו יקומים יכולים להגיע למעמד של מקסימום, הן רוחנית והן פיזית. ואולם, המונח "מקסימום" עצמו הוא מונח יחסי – מקסימום ביחס למה? וזה אשר הינו מקסימום, ונדמה כסופי, בעידן הנוכחי ביקום, עשוי להיות לא יותר מאשר התחלה אמיתית במונחי העידנים העתידים לבוא. נדמה כי כמה מהיבטיה של האוונה הינם מסדר מקסימום.

106:0.5 (1162.5) 3. **טרנסצנדנטאליים.** רמה על-סופית זו באה בעקבות ההתקדמות הסופית (באופן שקדם לה). היא מרמזת על ראשיתן הקדם-סופית של ההתחלות הסופיות ועל החשיבות הבתר-סופית של כל הסופים או הייעודים הסופיים לכאורה. נדמה כי הרבה מפרדיס-האוונה מצוי בסדר הטרנסצנדנטאלי.

106:0.6 (1162.6) 4. **מֻרביים.** רמה זו כוללת את כל מה שהינו בעל חשיבות ביקום האב ואשר פוגש את רמת הייעוד של יקום האב אשר הפך שלם. במובנים רבים, פרדיס-האוונה (ובמיוחד המעגל של עולמות האב) הינו בעל חשיבות מרבית.

106:0.7 (1163.1) 5. **מוחלטים-בצוותא.** רמה זו מרמזת על השלכתם של ההתנסותיים על שדה ביטוי יצירתי המצוי מעל ליקום האב.

106:0.8 (1163.2) 6. **מוחלטים.** רמה זו מעידה על נוכחותם בנצח של שבעת המוחלטים הקיומיים. היא אף עשויה לערב שיעור מסוים של הישג התנסותי אָסוֹצְיָאטִיבִי, ואם כך הדבר, איננו מבינים כיצד הוא נעשה, אולי באמצעות פוטנציאל המגע של האישיות.

106:0.9 (1163.3) 7. **אינסופיות.** רמה זו הינה קדם-קיומית ובתר-התנסותית. אחדותה הבלתי-מסויגת של האינסופיות הינה מציאות היפותטית הקודמת לכל ההתחלות ומאוחרת מכל הסופים.

106:0.10 (1163.4) רמות מציאות אלה הינן ייצוגים סמליים של פשרה נוחה של העידן הנוכחי ביקום ועבור נקודת המבט האנושית. קיימות מספר דרכים אחרות להתבונן במציאות מנקודות מבט אשר אינן-אנושיות, ומתוך עמדה של עידני יקום אחרים. וכך, ראוי להכיר בכך שהמושגים המוצגים בזאת הינם יחסיים לחלוטין, יחסיים במובן שהם מותנים ומוגבלים על-ידי:

106:0.11 (1163.5) 1. מגבלות השפה האנושית.

106:0.12 (1163.6) 2. מגבלות הדעת האנושית.

106:0.13 (1163.7) 3. ההתפתחות המוגבלת של שבעת יקומי העל.

106:0.14 (1163.8) 4. בורותכם באשר לשש התכליות הראשיות של התפתחות יקומי העל, אשר אינן נוגעות להרקעה האנושית לפרדיס.

106:0.15 (1163.9) 5. חוסר יכולתכם לתפוש אפילו נקודת מבט חלקית של הנצח.

106:0.16 (1163.10) 6. חוסר האפשרות לתאר את האבולוציה ואת הייעוד הקוסמיים ביחס לכלל העידנים ביקום, ולא רק ביחס לעידן הנוכחי שבו נפרשים אבולוציונית שבעת יקומי העל.

106:0.17 (1163.11) 7. חוסר היכולת של כל יצור שהוא לתפוש לְמה באמת הכוונה בקדם-קיומיים ובבתר-התנסותיים – זה אשר מצוי לפני ההתחלות ולאחר הייעודים.

106:0.18 (1163.12) הצמיחה במציאות מותנית בנסיבות של עידני היקום העוקבים. בעידן של האוונה היקום המרכזי לא עבר כל שנוי אבולוציוני, ואולם בתקופות הנוכחיות של עידן יקום העל הוא חווה שינויים מדורגים, אשר נגרמים כתוצאה של התיאום עם יקומי העל האבולוציוניים. שבעת יקומי העל המתפתחים כעת יגיעו ביום מן הימים לַמעמד המבוסס של אור וחיים, הם יגיעו למגבלת הצמיחה של היקום בעידן הנוכחי. ואולם, מעבר לכל ספק,

העידן הבא, עידן רמת החלל החיצון הראשונה, ישחרר את יקומי העל ממגבלות הייעוד של העידן הנוכחי. השפע מוסף-על-גבי השלמוּת באופן מתמשך.

106:0.19 (1163.13) אלה הן כמה מן המגבלות שבהן הננו נתקלים בניסיוננו להציג מושג מאוחד של הצמיחה הקוסמית של הדברים, המשמעויות והערכים, ושל הסינתזה שלהם ברמות מציאות מרקיעות והולכות.

1. התאגדות ראשית של פונקציונאלים סופיים

106:1.1 (1163.14) היבטיה הראשיים, או אלו ממקור-רוחני, של המציאות הסופית, מוצאים ביטוי מִדי ברמות היצורים בדמות אישיויות מושלמות, וברמות היקום בדמות הבריאה המושלמת של האוונה. אפילו האלוהות ההתנסותית מוצאת ביטוי שכזה בדמות אישיות האל העליון בהאוונה. אך היבטיו המשניים, האבולוציוניים, של הסופי, אלו המותנים בזמן ובחומר, מתוכללים מבחינה קוסמית אך ורק כתוצאה של צמיחה ושל הישג. בסופו של דבר, עתידים כלל הסופיים המשניים, אלו ההופכים למושלמים, להגיע לרמת המשתווה לשלמות הראשית, ואולם ייעוד שכזה כפוף לשיהוי בזמן, סגולה מכוֹננת שביסוד יקום העל אשר איננה מצויה בגנטיקה של הבריאה המרכזית. (הננו יודעים על אודות קיומם של סופיים מסדר שלישי, ואולם הטכניקה לתכלולם הינה עלומה עדיין.)

106:1.2 (1164.1) השיהוי בזמן של יקומי העל, מכשול זה להשגת המושלמות, מאפשר את השתתפותם של היצורים בצמיחה האבולוציונית. וכך הוא מאפשר לִיצור להפוך לשותפו של הבורא באבולוציה של יצור זה עצמו. ובזמנים הללו של התרחבות הצמיחה, מתואם הבלתי-שלם עם המושלם באמצעות סעד האל בעל שבעת ההיבטים.

106:1.3 (1164.2) האל בעל שבעת ההיבטים מסמל את העובדה כי אלוהות פרדיס מכירה בחומות הזמן ביקומים האבולוציוניים של המרחב. בלא תלות במרחק מפרדיס, בלא תלות בעומק בחלל שבו תיוולד אישיות חומרית של הישרדות, האל בעל שבעת ההיבטים יימצא

שם, נוכח ועסוק בסעד האוהב והרחום של האמת, היופי והטוב ליצור בלתי-שלם, נאבק ואבולוציוני מעין זה. סעד האלוהיות של בעל שבע ההיבטים מגיע פנימה דרך הבן הנצחי עד לאב האוניברסאלי, והחוצה דרך עתיקי היומין אל אבות היקום – הבנים הבוראים.

106:1.4 (1164.3) האדם, בהיותו אישי ומרקיע באמצעות התקדמות רוחנית, מוצא את האלוהיות האישית והרוחנית של האלוהות בעלת שבע ההיבטים; ואולם, קיימים שלבים אחרים של בעל שבעת ההיבטים אשר אינם נוגעים להתקדמותה של האישיות. היבטי האלוהיות של קיבוץ אלוהות זה מתוכללים בהווה בקישור שבין שבע רוחות העל לבין הפועל האחוד, אך הם עתידים להיות מאוחדים באופן נצחי באישיותה המגיחה של ההוויה העליונה. בעידן היקום הנוכחי, מתוכללים היבטיה האחרים של האלוהות בעלת שבעת ההיבטים בדרכים שונות; ואולם, בדומה לכך, עתידים כולם להיות מאוחדים בעליון. בעל שבעת ההיבטים, בכל שלביו, הינו המקור לאחדותה היחסית של המציאות התפקודית של היקום המקיף הנוכחי.

2. תכלול משני סופי עליון

106:2.1 (1164.4) כשם שהאל בעל שבעת ההיבטים מתאם את האבולוציה הסופית מבחינה תפקודית, כך מסנתזת בסופו של דבר ההוויה העליונה את הישג הייעוד. ההוויה העליונה הינה פסגת האלוהות של האבולוציה של היקום המקיף – אבולוציה פיזית מסביב לגרעין רוחני, והשליטה, בסופו של דבר, של הגרעין הרוחני על מרחבי האבולוציה הפיזית הסובבים אותו והנעים סביבו. וכל אלו מתרחשים בהתאם לצווי האישיות: אישיות פרדיס במובן הגבוה ביותר, אישיות בורא במובן של היקום, אישיות בת-תמותה במובן האנושי, אישיות עליונה במובן השיא, או במובן ההתנסות הכוללני.

106:2.2 (1164.5) המושג של העליון חייב לאפשר הכרה נפרדת באישיות הרוח, בעוצמה האבולוציונית ובסינתזה שבין אישיות לְעוצמה – איחודה של העוצמה האבולוציונית עם

אישיות הרוח, והשליטה של אישיות הרוח בעוצמה האבולוציונית.

106:2.3 (1164.6) הרוח, אחרי ככלות הכול, מגיעה מפרדיס דרך האוונה. דומה כי האנרגיה-חומר מתפתחת בנבכי החלל ומאורגנת כעוצמה בידי ילידיה של הרוח האינסופית, יחד עם בניו הבוראים של האל. וכל אלו הינם התנסותיים; זוהי פעולה בזמן ובמרחב המערבת טווח רחב של הוויות חיות, ואפילו אלוהויות בוראות ויצורים אבולוציוניים. שליטתן של האלוהויות הבוראות בעוצמה ביקום המקיף מתרחבת לאיטה, עד להתבססותן ולהתייצבותן של בריאות הזמן-מרחב, וזהו הינו הלבלוב של עוצמתו ההתנסותית של האל בעל שבעת ההיבטים. והוא כולל את מלוא טווח הישג האלוהיות בזמן ובמרחב, למן מתת המכוונים של האב האוניברסאלי ועד למתת החיים של בני פרדיס. זוהי עוצמה נרכשת, עוצמה מודגמת, עוצמה התנסותית; והיא ניצבת מנגד לעוצמה הנצחית, העוצמה הבלתי-נתפשת, העוצמה הקיומית של אלוהויות פרדיס.

106:2.4 (1165.1) עוצמה התנסותית זו, אשר עולה מתוך הישגי האלוהיות של האל בעל שבעת ההיבטים, מתבטאת בעצמה בדמות איכויות האלוהיות המלכדות אשר עוברות סינתזה – הופכות לכוללניות – בדמות העוצמה הכול-יכולה של הישג השליטה ההתנסותי בבריאות המתפתחות. ובְתורה, מוצאת עוצמה כול-יכולה זו התלכדות בעולם הקבלה של החגורה החיצונית של עולמות האוונה, וזאת תוך איחוד עם אישיות הרוח של נוכחות האוונה של האל העליון. וכך מסיימת האלוהות ההתנסותית את המאבק האבולוציוני הממושך, עת היא כורכת את תוצר העוצמה של הזמן והמרחב בנוכחות הרוח והאישיות האלוהית השוכנת בבריאה המרכזית.

106:2.5 (1165.2) וכך, בסופו של דבר מצליח העליון לחבוק את כל אשר מתפתח בזמן ובמרחב, בעודו כורך איכויות אלה באישיות רוח. ומכיוון שיצורים, ואפילו בני-תמותה, משתתפים כאישיויות בפעולה רבת-הוד זו, הם בוודאי משיגים באופן הזה את היכולת לדעת את העליון ולראות את העליון כילידיה האמיתיים של אלוהות אבולוציונית מעין זו.

106:2.6 (1165.3) מיכאל מנבאדון דומה לאב פרדיס מפני שהוא חולק במושלמות פרדיס שלו; כך יהיו יום אחד בני-תמותה אבולוציוניים דומים לעליון ההתנסותי, משום שהם יחלקו באמת

ובתמים במושלמותו האבולוציונית.

106:2.7 (1165.4) האל העליון הינו התנסותי; ולפיכך ניתן להתנסות בו באופן מלא. לא ניתן להבחין במציאויות הקיומיות של שבעת המוחלטים באמצעות טכניקת ההתנסות; אישיות היצור הסופי אשר נוקטת בגישה של תפילה-סגידה יכולה לתפוש אך ורק את **מציאויות האישיות** של האב, הבן והרוח.

106:2.8 (1165.5) בתוך סינתזת עוצמת-האישיות השלמה של ההוויה העליונה תהא מאוגדת כל המוחלטות של מספר השילושים מן הסדר השלישי אשר ניתנים לאיגוד באופן הזה, ואישיות אבולוציה מלכותית זו תהא ברת-השגה התנסותית וברת-הבנה עבור כלל האישיויות הסופיות. כאשר מרקיעים משיגים את שלב הקיום הרוחני השביעי המשוער, או אז הם יתנסו בהגשמתה של משמעות-ערך חדשה במוחלטותם ובאינסופיותם של השילושים מן הסדר השלישי, כפי שאלה מתגלים ברמות תת-מוחלטות בהוויה העליונה, אשר הינה ברת-התנסות. ואולם, ההישג של רמות התפתחות מקסימום אלה ימתין, ככל הנראה, להתייצבותו המתואמת של כלל היקום המקיף באור ובחיים.

3. התאגדות מציאות טרנסצנדנטאלית מסדר שלישי

106:3.1 (1165.6) האדריכלים המוחלטוֹפיים מנציחים את התכנית; הבוראים העליונים מגשימים אותה; ההוויה העליונה תהווה את שיא שלמותה, כפי שנבראה בזמן על-ידי הבוראים העליונים, וכפי שנחזתה במרחב על-ידי אדריכלי האב.

106:3.2 (1165.7) במהלך עידן היקום הנוכחי, התיאום המנהלי של יקום האב הינו תפקידם של אדריכלי יקום האב. ואולם, הופעתו של העליון הכול-יכול עם סיומו של עידן היקום הנוכחי, יעיד על כך שהסופי האבולוציוני השיג את השלב הראשון בייעודו ההתנסותי. מאורע זה וודאי יוביל לתפקודו השלם של השילוש ההתנסותי הראשון – האיחוד של הבוראים

העליונים, ההוויה העליונה ואדריכלי יקום האב. שילוש זה נועד לממש את המשך התכלול האבולוציוני של בריאת האב.

106:3.3 (1166.1) שילוש פרדיס אכן הינו שילוש של אינסופיות, ושום שילוש לא יוכל להיות אינסופי, אלא אם כן יכלול את השילוש המקורי הזה. ואולם, השילוש המקורי הינו תוצאת התאגדותן הבלעדית של אלוהויות מוחלטות; להוויות תת-מוחלטות לא הייתה כל נגיעה להתאגדות ראשית זו. השילושים ההתנסותיים אשר הופיעו לאחר מכן כוללים תרומות אפילו של אישיויות יצור. והדבר בוודאי נכון באשר לשילוש המֶרבי, אשר עצם נוכחותם של הבנים הבוראים מסוג מאסטר בקרב הבוראים העליונים החברים בו, מעידה על נוכחות נלווית של התנסות אמיתית, התנסות בפועל, של יצורים בתוככי התאגדות שילוש זו.

106:3.4 (1166.2) השילוש ההתנסותי הראשון מאפשר את ההישג הקבוצתי של אפשרויות מֶרביות. התאגדויות קבוצתיות יכולות לִצָפות, ואפילו להתעלות מעל ליכולות היחידניות; והדבר נכון אפילו מעבר לרמה הסופית. בעידנים העתידים לבוא, לאחר ששבעת יקומי העל יתייצבו זה מכבר באור ובחיים, סגל הסופיונות יוציא אל הפועל, ללא ספק, את תכליותיהן של אלוהויות פרדיס, וזאת בהתאם לצו השילוש המרבי וכפי שהן מאוחדות כעצמה-אישיותית בהוויה העליונה.

106:3.5 (1166.3) לאורך כלל ההתפתחיות הכבירות של עבר ועתיד הנצח, הננו מבחינים בהתרחבותם של האלמנטים הניתנים להבנה של האב האוניברסאלי. בדמות ה"אני הוא זה", הננו משערים באופן פילוסופי כי הוא ממלא את האינסופיות בכללותה, אך שום יצור איננו מסוגל לתפוש באופן התנסותי השערה מעין זו. עם התרחבותם של היקומים, ועם שהכבידה והאהבה מרחיקות החוצה אל תוך חלל המתארגן בזמן, הננו מסוגלים להבין יותר ויותר את המקור והמרכז הראשון. הננו צופים בפעולת הכבידה החודרת אל נוכחות החלל של המוחלט הבלתי-מסויג, והננו מבחינים ביצורים רוחניים המתפתחים ומתרחבים בתוככי נוכחות האלוהיות של המוחלט האלוהי, זאת בעוד שהן האבולוציה הקוסמית והן זו הרוחנית, מתאחדות באמצעות הדעת וההתנסות, ברמות האלוהות הסופיות, בדמות ההוויה העליונה, והולכות והופכות מתואמות ברמות הטרנסצנדנטאליות בדמות השילוש המֶרבי.

4. תכלול מרבי מסדר רביעי

106:4.1 (1166.4) שילוש פרדיס בהחלט מתאם במובן המרבי, אך פועל כן כמוחלט המסייג את עצמו; השילוש המרבי ההתנסותי מתאם את הטרנסצנדנטאלי כטרנסצנדנטאלי. באמצעות אחדות הולכת ומתרחבת יפעיל שילוש התנסותי זה בעתיד הנצח את נוכחותה המתממשת-לבסוף של האלוהות המרבית.

106:4.2 (1166.5) בעוד שהשילוש המרבי נועד לתאם את בריאת האב, האל המרבי הינו עוצמת-האישיותיות הטרנסצנדנטאלית של כיווניות כלל יקום האב. התממשותו המושלמת לבסוף של המרבי מרמזת על השלמתה של בריאת האב, ומעידה על הופעתה המלאה של אלוהות טרנסצנדנטאלית זו.

106:4.3 (1166.6) אין אנו יודעים אילו שינויים יתחוללו כתוצאה מהופעתו המלאה של המרבי. ואולם, כפי שהעליון נוכח כעת בהאוונה, רוחנית ואישית, כך גם המרבי נוכח שם במובן המוחלטופי והעל-אישי. וכבר נמסר לכם על אודות קיומם של באי הכוח המוגדרים של המרבי, אף כי לא נמסר על אודות מיקומם ותפקודם הנוכחי.

106:4.4 (1167.1) ואולם, בלא תלות בהשלכות המנהליות אשר תתלווינה להופעתה של האלוהות המרבית, כלל האישיויות אשר השתתפו בהתממשותה של רמת אלוהות זו יוכלו להתנסות בערכיה האישיים של אלוהיותה הטרנסצנדנטאלית. ההתעלות מעל לסופי יכולה להוביל אך ורק להשיג מרבי. האל המרבי קיים תוך התעלות מעל לזמן ולמרחב, ואף-על-פי-כן הוא הינו תת-מוחלט, חרף יכולתו הטבועה להתאגד תפקודית עם מוחלטים.

5. התאגדות מוחלטת-בצוותא או התאגדות מסדר חמישי

106:5.1 (1167.2) המרבי הינו פסגת המציאות הטרנסצנדנטאלית, ממש כשם שהעליון הינו פסגת המציאות האבולוציונית-התנסותית. והופעתן בפועל של שתי האלוהויות ההתנסותיות האלה מניחה את היסוד לשילוש ההתנסותי השני. זהו הינו השילוש המוחלט, האיחוד של האל העליון, האל המרבי והמשלים העלום של הגורל האוניברסאלי. ולשילוש הזה קיימת היכולת התיאורטית להפעיל את מוחלטי הפוטנציאל – זה של האלוהות, זה האוניברסאלי וזה הבלתי-מסויג. ואולם, היווצרותו השלמה של שילוש מוחלט זה תוכל להתרחש אך ורק לאחר שכלל יקום האב יתפתח במלואו, למן האוונה ועד לרמת החלל הרביעית והחיצונית ביותר.

106:5.2 (1167.3) ראוי להבהיר כי השילושים ההתנסותיים הללו הינם מתאמים לא רק של האיכויות האישיות של האלוהיות ההתנסותית, אלא גם של כלל האיכויות השונות-מאישיות המאפיינות את אחדות האלוהות אשר אותן השיגו. ובעוד שמצגת זו עוסקת בעיקר בהיבטים האישיים של איחוד הקוסמוס, אמת היא כי בדומה לכך מיועדים ההיבטים הבלתי-אישיים של יקום היקומים לעבור איחוד, כפי שמודגם בסינתזת העוצמה-האישיותית המתרחשת כעת בהקשר של התפתחות ההוויה העליונה. איכויות הרוח האישיות של העליון הינן בלתי-נפרדות מזכויות העוצמה של הכול-יכול, ואת שניהם משלים הפוטנציאל הבלתי-ידוע של הדעת העליונה. ואף את האל המרבי לא ניתן להחשיב כאישיות בנפרד מהיבטיה השונים-מאישיים של האלוהות המרבית. וברמה המוחלטת, לא ניתן להפריד ולא ניתן להבחין בהבדל שבין מוחלט האלוהות והמוחלט הבלתי-מסויג, זאת בנוכחותו של המוחלט האוניברסאלי.

106:5.3 (1167.4) שילושים, בעצמם וכשלעצמם, אינם אישיים ואף אינם מתנגשים עם אישיות. הם דווקא כוללים אותה ומתאמים אותה באופן שיתופי עם תפקודים בלתי-אישיים. אם כן, שילושים הינם תמיד מציאות של **אלוהות,** ואף-פעם לא מציאות של **אישיות.** היבטי האישיות של שילוש טבועים ביחידים שהם חבריו, וכאישיויות יחידניות הן **אינן** אותו שילוש. רק במשותף הם הינם שילוש; **זהו** שילוש. אך תמיד כולל השילוש את כלל האלוהות המוכלת; שילוש הינו אחדות של אלוהות.

106:5.4 (1167.5) שלושת המוחלטים – של האלוהות, האוניברסאלי והבלתי-מסויג – אינם מהווים שילוש, משום שלא כולם הינם אלוהות. אך ורק מה שהפך לאלוהי יכול להפוך

לשילוש; כל שאר ההתאגדויות הינן שילושים מסדר שני או מסדר שלישי.

6. תכלול מוחלט או תכלול מסדר שישי

106:6.1 (1167.6) הפוטנציאל הנוכחי של יקום האב רחוק מלהיות מוחלט, אף כי הוא עשוי להיות קרוב-למֶרבי, והננו סבורים כי השגת התגלות מלאה של משמעויות-ערכים מוחלטים הינה בלתי-אפשרית במסגרת קוסמוס תת-מוחלט. לפיכך, הננו נתקלים בקשיים מרובים במהלך ניסיונותינו להגות ביטוי כולל של אינסוף האפשרויות של שלושת המוחלטים, או אפילו בניסיון לשוות בעיני רוחנו את ההתממשות האישית ההתנסותית של האל המוחלט ברמה הנוכחית הבלתי-אישית של המוחלט האלוהי.

106:6.2 (1168.1) דומה כי זירת החלל של יקום האב הינה הולמת עבור התממשותה בפועל של ההוויה העליונה, עבור היווצרותו ומלוא פעולתו של השילוש המרבי, עבור התממשותו-לבסוף של האל המרבי, ואפילו עבור ראשיתו של השילוש המוחלט. ואולם, נדמה כי מושגנו על אודות מלוא תפקודו של שילוש התנסותי שני זה מרמזים על דבר-מה אשר מצוי אפילו מעבר ליקום האב רחב הממדים.

106:6.3 (1168.2) אם הננו מניחים קוסמוס-אינסופי – קוסמוס כלשהו ללא גבול, המצוי הלאה מעבר ליקום האב – ואם הננו רואים את התפתחותו הסופית של השילוש המוחלט ככזה שיתרחש בזירת פעולה על-מֶרבית מעין זו, כי אז ניתן לשער כי פעולתו השלמה של השילוש המוחלט תקבל ביטוי סופי בַּבריאוֹת של האינסופיוּת ותגיע לשיאה בהתממשותם המוחלטת בפועל של כלל הפוטנציאלים. תכלולם ואיגודם של מגזרי מציאות הולכים וגדלים בהתמדה תתקרב למעמד של מוחלטוּת, העומד ביחס ישר להכללתה של כלל המציאות בתוך המגזרים אשר כך אוגדו.

106:6.4 (1168.3) במילים אחרות: השילוש המוחלט, כפי שמעיד שמו, הוא אכן מוחלט בתפקודו הכולל. אין אנו יודעים כיצד יכולה פונקציה מוחלטת למצוא ביטוי כולל על בסיס מסויג, מוגבל או חסום באופן כלשהו. לפיכך, שומה עלינו להניח כי כל תפקוד כוללני מעין זה

יהא בלתי-מותנה (בפוטנציאל). וכן, דומה כי זה אשר הינו בלתי-מותנה יהא גם בלתי-מוגבל, לפחות מנקודת מבט איכותית, אף כי איננו כה בטוחים באשר למערכות יחסים כמותיות.

106:6.5 (1168.4) לעומת זאת, הננו בטוחים באשר לזאת: בעוד ששילוש פרדיס הקיומי הינו אינסופי, ובעוד שהשילוש המֶרבי ההתנסותי הינו תת-אינסופי, הסיווג של השילוש המוחלט אינו כה קל. אף כי ראשיתו ומבנהו הינם התנסותיים, הוא בהחלט משיק למוחלטֵי הפוטנציאליות הקיומיים.

106:6.6 (1168.5) אף כי אין ערך רב לכך שדעת האדם תעמול על-מנת לתפוש מושגים כה מרוחקים ועל-אנושיים, הננו מציעים את האפשרות לחשוב על פעולתו בנצח של השילוש המוחלט כעל שיאו של תהליך מסוים אשר בו הופכים מוחלטי הפוטנציאלים להתנסותיים. זו עשויה להיות מסקנה הגיונית בנוגע למוחלט האוניברסאלי, אם כי לא לגבי המוחלט הבלתי-מסויג; לכל הפחות, הננו יודעים כי המוחלט האוניברסאלי איננו רק סטאטי ופוטנציאלי, אלא גם התאגדותי, במובן האלוהות הכוללני של מילים אלה. ואולם, באשר לערכים הנתפשים של אלוהיות ואישיות, מאורעות משוערים אלו מרמזים על הפיכתו של מוחלט האלוהות לאישי, ועל הופעת אותם ערכים על-אישיים ואותן משמעויות אולטרה-אישיות, אשר הינם אינהרנטיים להשלמת אישיותו של האל המוחלט – השילוש ההתנסותי השלישי והאחרון.

7. סופיות של ייעוד

106:7.1 (1168.6) כמה מן הקשיים בגיבוש המושגים על אודות תכלול המציאות האינסופית הינם אינהרנטיים לעובדה שכל הרעיונות הללו כוללים משהו מן הסופיות של ההתפתחות האוניברסאלית, סוג מסוים של התממשות התנסותית של כל מה שאי-פעם יוכל להתקיים. ובלתי-נתפש הדבר שאינסופיות כמותית תוכל אי-פעם להתממש לחלוטין בְּסופיות. לעולם חייבות להיוותר בתוך שלושת המוחלטים הפוטנציאליים אפשרויות אשר טרם נוסו, ואשר

שום כמות של התפתחות התנסותית לא תוכל למצות. הנצחי עצמו, אף כי הינו מוחלט, איננו יותר מאשר מוחלט.

106:7.2 (1169.1) אפילו מושג טנטטיבי על אודות תכלול סופי הינו בלתי-נפרד מפירות הנצח הבלתי-מסויג, ולפיכך הינו בלתי-ניתן-להגשמה הלכה למעשה בכל זמן עתידי מתקבל על הדעת.

106:7.3 (1169.2) הייעוד מכוּנן על-ידי פעולתן הרצונית של האלוהויות המרכיבות את שילוש פרדיס; הייעוד מכוּנן בממדיהם העצומים של שלושה פוטנציאלים כבירים אשר מוחלטותם חובקת את האפשרויות של כלל ההתפתחות העתידיות; הייעוד מגיע ככל הנראה לשיאו בפעולתו של משלים הגורל האוניברסאלי, ופעולה זו מערבת, קרוב לוודאי, את העליון ואת המרבי בשילוש המוחלט. כל ייעוד התנסותי ניתן להבנה, לפחות חלקית, על-ידי יצורים מתנסים; ואולם כמעט בלתי ניתן להבין ייעוד המשיק לקיומיים האינסופיים. ייעוד של סופיוּת הינו הישג קיומי-התנסותי אשר נדמה כי הוא מערב את המוחלט האלוהי. ואולם, המוחלט האלוהי עומד ביחסים נצחיים עם המוחלט הבלתי-מסויג הודות למוחלט האוניברסאלי. ושלושת המוחלטים הללו, אשר אפשרי כי הינם התנסותיים, הם למעשה קיומיים ויותר מכך, בהיותם חסרי-גבולות, נעדרי-זמן, חסרי-מרחב, בלתי-חסומים ובלתי-ניתנים למדידה — אינסופיים באמת ובתמים.

106:7.4 (1169.3) חרף היעדר הסבירות להשיג את היעד הזה, הפילוסופיה איננה מנועה מלגבש תיאוריות על אודות ייעודים היפותטיים מעין אלו. התממשותו בפועל של המוחלט האלוהי כאֵל מוחלט אשר ניתן להשיגו עשויה להוות למעשה מאורע שאין סבירות להתממשותו; ואף-על-פי-כן, הבשלה סופיותית מעין זו נותרת בגדר אפשרות תיאורטית. מעורבותו של המוחלט הבלתי-מסויג בְּקוסמוס אינסופי בלתי-נתפש כלשהו, עשויה להיות מרוחקת באופן בלתי-מדיד בעתידיותו של נצח חסר-סוף, ואולם היפותזה מעין זו עודה תקפה. עבור בני התמותה, המורונטיים, הרוחות, הסוֹפיוֹנים, הטרנסצנדנטאליים ואחרים, יחד עם היקומים עצמם וכלל היבטי המציאות האחרים, קיים בהחלט **ייעוד סופי פוטנציאלי אשר הינו בעל**

ערך מוחלט; ואולם, הננו מסופקים באשר לאפשרות שהוויה כלשהי, או יקום כלשהו, ישיגו אי-פעם את כלל ההיבטים של ייעוד מעין זה.

106:7.5 (1169.4) בלא קשר למידה שבה תגדל הבנתכם את האב, לעולם תעמוד דעתכם נפעמת נוכח אינסופיותו העלומה של האב "אני הוא זה", אל מול המרחבים העצומים אשר לא נחקרו ואשר תמיד יוותרו כבלתי-ניתנים לתיאור וכבלתי-נתפשים לאורך כל מחזורי הנצח. בלא תלות בכמה מן האל תוכלו להשיג, לעולם יוותר הרבה יותר ממנו שאפילו לא תוכלו לחשוד בקיומו. והננו מאמינים כי הדבר נכון ברמות הטרנסצנדנטאליות כמו גם במרחבים של הקיום הסופי. החיפוש אחר האל הינו אין-סופי!

106:7.6 (1169.5) חוסר יכולת שכזה להשיג את האל במובן הסופי איננו אמור להניא את היצורים ביקום בשום צורה שהיא; אכן, ביכולתכם להשיג – ואומנם אתם משיגים – את רמות האלוהות של בעל שבעת ההיבטים, העליון והמרבי, אשר משמעותם עבורכם הוא מה שמהווה ההבנה האינסופית של האל האב עבור הבן הנצחי ועבור הפועל האחוד, במעמדם המוחלט של קיום נצח. אינסופיותו של האל רחוקה מלהציק ליצור, ושומה עליה כי תהא הביטחון העילאי כי למשך כל העתידיות האינסופית תעמודנה לרשות אישיות מרקיעה כלל אפשרויות ההתפתחות האישיותיות וההתאגדות עם האלוהות, אשר אפילו הנצח לא ימצה או יסיים.

106:7.7 (1169.6) עבור היצורים הסופיים של היקום המקיף נדמה מושג יקום האב כאינסופי כמעט, ואולם אין ספק כי אדריכליו המוחלטופיים רואים אותו כעומד ביחס להתפתחויות עתידיות אשר אינן ניתנות לדמיון בתוך ה"אני הוא זה" הבלתי-נגמר. ואפילו החלל עצמו איננו אלא התניה מֵרבית, התניה של סיוג **בתוככי** המוחלטות היחסית של האזורים השוקטים של אמצע-החלל.

106:7.8 (1170.1) ברגע מרוחק באופן בלתי-נתפש בנצח העתיד שבו יושלם יקום האב כולו, בוודאי נתבונן לאחור על כלל ההיסטוריה שלו ונדמה אותה להתחלה בלבד, פשוט נדמה אותה לבריאתם של יסודות סופיים וטרנסצנדנטאליים מסוימים עבור מטמורפוזה גדולה ומסעירה אף יותר בגדרי האינסופיות הבלתי-מוכרת. ברגע כזה של נצח העתיד יידמה יקום האב

כצעיר; ואכן, לעולם הוא יישאר צעיר ביחס לאפשרויות הבלתי-מוגבלות של הנצח הבלתי-נגמר.

106:7.9 (1170.2) אי-הסבירות שבהישג של הייעוד האינסופי איננו מונע כלל ועיקר את ההשתעשעות ברעיונות על אודות ייעוד שכזה, ואיננו מהססים כלל לומר כי אילו שלושת הפוטנציאלים המוחלטים אכן היו יכולים להתממש עד תום, כי אז ניתן היה לדמיין את התכלול הסופי של כלל המציאות. ההתגשמות ההתפתחותית מתבססת על התממשותם השלמה של המוחלט הבלתי-מסויג, של המוחלט האוניברסאלי ושל המוחלט האלוהי, שלושת הפוטנציאלים אשר איחודם מהווה את ההיבט הרדום של ה"אני הוא זה", את מציאויות הנצח המושהות, ואת אפשרויות כלל העתיד התלויות ועומדות, ועוד יותר מכך.

106:7.10 (1170.3) אפשרויות שכאלה הינן מרוחקות למדי, בלשון המעטה; ואף-על-פי-כן, הננו מאמינים כי אנו מבחינים באפשרות התיאורטית של האיחוד-מחדש של שבעת היבטיו המוחלטים של האב "אני הוא זה" במנגנונים, באישיויות ובהתאגדויות של שלושת השילושים. ודבר זה מביא אותנו לעמוד פנים-אל-פנים אל מול המושג של השילוש המשולש, אשר כולל את שילוש פרדיס בעל המעמד הקיומי ואת שני השילושים אשר מופיעים לאחריו, שילושים אשר טיבם ומקורם הינו התנסותי.

8. שילוש השילושים

106:8.1 (1170.4) קשה לתאר לדעת האנושית את טיבו של שילוש השילושים; שהינו הסכום בפועל של כלל האינסופיות ההתנסותית, כפי שזו באה לידי ביטוי באינסופיות תיאורטית המתממשת בנצח. בשילוש השילושים משיג האינסופי ההתנסותי זהות לאינסופי הקיומי, ושניהם כאחד הינם ב"אני הוא זה" הקדם-התנסותי והקדם-קיומי. שילוש השילושים הינו הביטוי הסופי של כל מה שמשתמע מחמישה-עשר השילושים מסדר שני והשילושים מסדר

שלישי הנלווים להם. ליצורים יחסיים קשה להבין את הסופיותיים, בין שהם קיומיים ובין שהם התנסותיים; ולפיכך לעולם עליהם להיות מוצגים בתור יחסויות.

106:8.2 (1170.5) שילוש השילושים מתקיים במספר היבטים. הוא מכיל אפשרויות, סבירויות ודברים בלתי-נמנעים אשר מזעזעים גם את דמיונן של הוויות המצויות ברמה גבוהה בהרבה מזו האנושית. טמונות בו השלכות אשר, ככל הנראה, אף הפילוסופים השמימיים לא חושדים בקיומן, וזאת מכיוון שההשלכות הינן בשילושים מן הסדר השני; ואחרי ככלות הכול, השילושים מן הסדר השני הינם בלתי ניתנים לתיאור.

106:8.3 (1170.6) ניתן לתאר את שילוש השילושים במספר אופנים. אנו בוחרים להציג את המושג בן שלוש הרמות כדלקמן:

106:8.4 (1170.7) 1. רמת שלושת השילושים.

106:8.5 (1170.8) 2. רמת האלוהות ההתנסותית.

106:8.6 (1170.9) 3. רמת ה"אני הוא זה".

106:8.7 (1170.10) אלה רמות של האחדה גוברת. למעשה שילוש השילושים הינו הרמה הראשונה, בעוד שהרמות השנייה והשלישית הינן נגזרות-האחדה של זו הראשונה.

106:8.8 (1171.1) הרמה הראשונה: ברמה ראשונית זו של התאגדות, האמונה היא ששלושת השילושים פועלים בקבוצות של אישיויות אלוהות נפרדות הפועלות בסנכרון מושלם.

106:8.9 (1171.2) 1. **שילוש פרדיס,** התאגדותן של שלוש אלוהויות פרדיס – האב, הבן והרוח. ראוי לזכור כי משילוש פרדיס משתמע תפקוד בעל שלושה היבטים – תפקוד מוחלט, תפקוד טרנסצנדנטאלי (שילוש המֵרביות) ותפקוד סופי (שילוש העליונות). בכל רגע נתון שילוש פרדיס הינו כל אחד מאלה וכל אלה גם יחד.

106:8.10 (1171.3) 2. **השילוש המרבי.** זוהי התאגדות האלוהות של הבוראים העליונים, האל העליון ואדריכלי יקום האב. בעוד שזוהי הצגה הולמת של היבטי האלוהיות של שילוש זה,

ראוי לרשום כי קיימים היבטים אחרים של שילוש זה, אשר למרות זאת נראים כמצויים בתיאום מושלם עם ההיבטים האלוהיים.

106:8.11 (1171.4) 3. **השילוש המוחלט.** זהו הקיבוץ של האל העליון, האל המרבי ומשלים הגורל האוניברסאלי בנוגע לכלל הערכים האלוהיים. היבטים מסוימים אחרים של קיבוץ משולש זה נוגעים לערכים אחרים-מאשר-אלוהיים בקוסמוס המתרחב. ואולם, אלו מתאחדים עם ההיבטים האלוהיים ממש כשם שהיבטי העוצמה והאישיות של האלוהויות ההתנסותיות מצויים כעת בתהליך של סינתזה התנסותית.

106:8.12 (1171.5) התאגדותם של שלושת השילושים הללו בשילוש השילושים מאפשר את תכלולה הבלתי-מוגבל של המציאות. קיבוץ זה כולל את הסיבות, את המתווכים ואת הסופיים; את אלו שמתחילים, ממשים ומסיימים; את ההתחלות, הקיומים והייעודים. השותפות של האב-בן הפכה לבן-רוח, ואז לרוח-עליון והלאה לעליון-מרבי ומרבי-מוחלט, ואפילו למוחלט ולאב-אינסופי – השלמתו של מעגל המציאות. בדומה לכך, בהיבטים אחרים אשר אינם נוגעים במידה כה רבה לאלוהיות ולאישיות, המקור והמרכז הראשון אכן מממש-בעצמו את חוסר מוגבלותה של המציאות מסביב למעגל הנצח, למן המוחלטות של הקיום-העצמי, דרך היעדר הסוף של ההתגלות העצמית, ועד לסופיות של ההתממשות העצמית – וזאת למן מוחלטי הקיומיים ועד לסופיות ההתנסותיים.

106:8.13 (1171.6) הרמה השנייה: התיאום בין שלושת השילושים כרוך באופן בלתי-נמנע באיחוד ההתאגדותי בין האלוהויות ההתנסותיות, אשר קשורות גנטית לשילושים הללו. טיבה של הרמה השנייה הזו הוצגה לעיתים כך:

106:8.14 (1171.7) 1. **העליון.** זוהי האלוהות אשר הינה תוצאתה של האחדות בין שילוש פרדיס בקשר ההתנסותי עם ילדיה הבוראים-היצירתיים של אלוהויות פרדיס. העליון הינו האלוהיות המגלמת את השלמת השלב הראשון בהתפתחות הסופית.

106:8.15 (1171.8) 2. **המֵרבי.** זוהי האלוהות אשר הינה תוצאת האיחוד אשר התממש-לבסוף של השילוש השני, התגלמותה האישית הטרנסצנדנטאלית והמוחלטופית של האלוהיות. המרבי מורכב מאחדות של איכויות רבות, אשר אליהן ניתן להתייחס באופנים שונים, וראוי לה למושגיות האנושית כי תכלול לפחות את אותם היבטים של המרביות אשר מכווינים את השליטה, אשר ניתן להתנסות בהם באופן אישי ואשר מאחדים באמצעות מתח; ואולם, קיימים היבטים עלומים רבים של האלוהות אשר התממשה-לבסוף. אף כי ניתן להשוות בין העליון למרבי, הם אינם זהים, והמרבי אף איננו בבחינת העצמה גרידא של העליון.

106:8.16 (1172.1) 3. **המוחלט.** תיאוריות רבות נשמעות על אודות אופיו של הרכיב השלישי ברמה השנייה של שילוש השילושים. האל המוחלט מעורב, ללא ספק, בהתאגדות זו כתוצאת האישיות של תפקודו הסופי של השילוש המוחלט, ולמרות זאת המוחלט האלוהי הינו מציאות קיומית בעלת מעמד של נצח.

106:8.17 (1172.2) הקושי המושגי הנוגע לרכיב שלישי זה טבוע בעובדה שקדם-ההנחה באשר לחברות מעין זו פירושה, לאמיתו של דבר, רק מוחלט אחד. באופן תיאורטי, אם מאורע מעין זה היה יכול להתרחש, כי אז היינו חוזים באיחוד **ההתנסותי** של שלושת המוחלטים כאחד. ולימדונו כי, בַּאינסופיות ובאופן **קיומי,** יש מוחלט אחד. אף כי הכי פחות ברור מי יכול לשמש כחבר זה, ההשערה הרווחת הינה כי חבר כזה עשוי להיות מורכב מקשר וממופע-בקוסמוס בלתי-ניתנים לדמיון כלשהם הכולל את המוחלט האלוהי, המוחלט האוניברסאלי והמוחלט הבלתי-מסויג. ודאי הוא כי שילוש השילושים יוכל אך בקושי להשיג תפקוד שלם בטרם יתאחדו באופן מלא שלושת המוחלטים, ולא ניתן לאחד את שלושת המוחלטים בטרם יתממשו במלואם כלל הפוטנציאלים האינסופיים.

106:8.18 (1172.3) ככל הנראה, יהא זה בבחינת עיוות מינימאלי של האמת אם נחשיב את המוחלט האוניברסאלי כחבר השלישי בשילוש השילושים, וזאת בהינתן שהתייחסות זו מחשיבה את האוניברסאלי לא רק כסטאטי וכפוטנציאלי אלא גם כהתאגדותי. ואולם, עדיין

איננו תופשים עדיין את היחס אל היבטיה היצירתיים והתפתחותיים של פעולת האלוהות הכוללת

106:8.19 (1172.4) אף כי קשה לגבש מושג שלם של שילוש השילושים, אין זה כה קשה לגבש מושג מסויג אודותיו. אם מחשיבים את הרמה השנייה של שילוש השילושים כאישית במהותה, כי אז ניתן להניח די בקלות כי האיחוד בין האל העליון, האל המרבי והאל המוחלט הינו התוצאה האישית של האיחוד בין השילושים האישיים, אשר קודמים לאלוהויות ההתנסותיות האלה. הננו מעזים להביע בזאת את דעתנו כי שלושת האלוהויות ההתנסותיות האלה ודאי יתאחדו ברמה השנייה כתוצאה ישירה של האחדות ההולכת וגדלה בין השילושים הקודמים להם, אשר הינם הסיבה לקיומן, ואשר מהווים את הרמה הראשונה.

106:8.20 (1172.5) הרמה הראשונה מורכבת משלושה שילושים; הרמה השנייה מתקיימת כאיגוד האישיות בין אישיויות האלוהות ההתנסותיות אשר-התפתחו, אישיויות האלוהות ההתנסותיות שהתממשו-לבסוף, ואישיויות האלוהות ההתנסותיות-קיומיות. ובלא כל קשר לקושי המושגי בהבנתו של שילוש השילושים השלם, האיגוד האישי של שלושת האלוהויות האלה, ברמה השנייה, קיבל ביטוי בעידן היקום שלנו בדמות התופעה של הפיכת מָאגְ'סְטוֹן לאלוהי; הוא אשר התממש ברמה שנייה זו באמצעות מוחלט האלוהות, פועל באמצעות המרבי ובתגובה לצו היצירתי הראשוני של ההוויה העליונה.

106:8.21 (1172.6) הרמה השלישית: המתאם בין כל היבט של כל סוג של מציאות אשר הינה, או הייתה, או תוכל להיות, בנצח בכללותו, נכלל במסגרת היפותזה בלתי-מסויגת של הרמה השנייה של שילוש השילושים. ההוויה העליונה איננה רק רוח, אלא גם דעת, עוצמה והתנסות. המֶרבי הינו כל זאת ועוד הרבה יותר מכך, בעוד שבה בעת, במושג המאוחד על אודות אחדות המוחלטים של האלוהות, האוניברסאלי והבלתי-מסויג, נכללת הסופיות המוחלטת של כלל התממשות המציאות.

106:8.22 (1172.7) באיחוד שבין העליון, המֶרבי והמוחלט השלם, עשוי להתרחש חיבור-תפקודי-מחדש של אותם היבטי אינסופיות אשר הופרדו במקור על-ידי ה"אני הוא

זה", ואשר כתוצאה מהפרדה זו הופיעו שבעת מוחלטי האינסופיות. אף כי הפילוסופים של היקום מחשיבים את ההסתברות הזאת כנמוכה ביותר, עדיין, הננו שואלים את עצמנו תכופות את השאלה הבאה: אילו הרמה השנייה של שילוש השילושים הייתה יכולה להשיג אי-פעם אחדות של שילוש, מה היה מתרחש אז כתוצאה מאחדות זו של אלוהות? איננו יודעים מה התשובה לשאלה זו, אך אנו סמוכים ובטוחים כי הדבר היה מוביל במישרין להתממשותו של ה"אני הוא זה" ככזה אשר ניתן להשגה התנסותית. מנקודת מבטן של הוויות אישיות, המשמעות עשויה להיות שה"אני הוא זה" אשר איננו-ניתן-לידיעה הפך לכזה אשר ניתן-להתנסות בדמות האב-האינסופי. מנקודת מבט בלתי-אישית, המשמעות האפשרית של התכליות המוחלטות האלה הן נושא אחר לגמרי, נושא שרק הנצח עשוי להבהירו. ואולם, מכיוון שהננו מתבוננים באפשרויות המרוחקות האלה כיצורים אישיים, הננו מסיקים כי תכליתן הסופית של כלל האישיויות הינה הידיעה הסופית של האב האוניברסאלי של אותן אישיויות ממש.

106:8.23 (1173.1) כפי שאנו תופשים מבחינה פילוסופית את ה"אני הוא זה" בנצח העבר, הוא לבדו, אין עוד מלבדו. כאשר אנו מתבוננים אל נצח העתיד, איננו רואים כיצד יוכל ה"אני הוא זה" להשתנות כדבר קיומי, ואולם אנו נוטים לחזות הבדל התנסותי עצום. מושג מעין זה של ה"אני הוא זה" מרמז על הגשמה-עצמית מלאה – הוא כולל גלקסיה נעדרת גבולות של אישיויות אשר הפכו מרצונן לשותפות בהתגלותו העצמית של ה"אני הוא זה", ואשר תיוותרנה לנצח כחלקים מוחלטים בכוללנות האינסופיות, בנים סופיים לאב המוחלט.

9. איחוד קיומי אינסופי

106:9.1 (1173.2) במסגרת המושג של שילוש השילושים הננו מניחים כי ייתכן שהמציאות הבלתי-מוגבלת תתאחד באופן התנסותי, ולעיתים הננו מציגים את התיאוריה כי כל זה עשוי להתרחש במרחקי הנצח המרוחק מאוד. ואולם, על-אף זאת קיים בהווה איחוד ממשי בפועל של האינסופיות, בעידן יקום זה ממש, כמו גם בכל עידני היקום של העבר ושל העתיד; איחוד

שכזה הינו קיומי בקרב שילוש פרדיס. אף כי איחוד האינסופיות כמציאות התנסותית מהווה אפשרות המרוחקת מרחק רב מעבר לכל מחשבה, איחוד בלתי-מסויג של האינסופיות שולט כעת ברגע הנוכחי של הקיום ביקום ומאחד את הסתעפויותיה של כלל המציאות בהוד קיומי אשר הינו **מוחלט.**

106:9.2 (1173.3) בשעה שיצורים סופיים מנסים להגות באיחוד אינסופי ברמות הסופיות של פסגת הנצח, הם ניצבים פנים אל פנים אל מול מגבלות האינטלקט הטבועות בקיומם הסופי. הזמן, המרחב וההתנסות מהווים מחסומים להמשגתו של היצור; ועדיין, ללא הזמן, בנפרד מן המרחב ולמעט ההתנסות, לא יוכל שום יצור להשיג אפילו הבנה מוגבלת של המציאות ביקום. ללא רגישות לזמן, לעולם לא יוכל יצור אבולוציוני להבחין ביחסים הסדרתיים. ללא הבחנה במרחב, לא יוכל היצור להבין את יחסי הבו-זמניות. ללא התנסות, יצור אבולוציוני אפילו לא יוכל להתקיים; אך ורק שבעת מוחלטי האינסופיות מתעלים באמת מעל להתנסות, ואפילו אלו עשויים להיות התנסותיים בהיבטים מסוימים.

106:9.3 (1173.4) הזמן, המרחב וההתנסות הם אלו העוזרים במידה הרבה ביותר לאדם בבואו להבחין במציאות היחסית, ויחד עם זאת, מהווים את המכשולים הגדולים ביותר להבחנה במציאות הכוללת. בני-תמותה, כמו יצורים אחרים ביקום, נדרשים לחשוב על פוטנציאלים כאילו הם מתממשים במרחב ומתפתחים עד להבשלתם בזמן, ואולם התהליך הזה בכללותו הינו תופעה של הזמן-מרחב אשר איננה מתרחשת בפועל בפרדיס ובנצח. ברמה המוחלטת אין לא זמן ולא מרחב; שם ניתן להבחין בכל הפוטנציאלים ככאלו אשר התממשו בפועל.

106:9.4 (1173.5) בבסיסו, המושג של איחודה של כלל המציאות, בין שבעידן יקום זה ובין שבכל עידן יקום אחר, הינו בעל שתי פנים: קיומי והתנסותי. אחדות מעין זו מצויה בתהליך התממשות התנסותית בשילוש השילושים, ואולם, השיעור שבו נראית התממשותו של השילוש הזה, בעל שלושת ההיבטים, מצוי ביחס ישר להיעלמות הסייגים ולחוסר המושלמות של המציאות בקוסמוס. ואולם, תכלול כולל של המציאות קיים באופן בלתי-מסויג, נצחי וקיומי בשילוש פרדיס, אשר בקרבו, ממש ברגע זה של היקום, מאוחדת המציאות האינסופית באופן מוחלט.

106:9.5 (1174.1) הפרדוקס הנוצר על-ידי נקודות המבט ההתנסותית והקיומית הינו בלתי-נמנע, ובחלקו מתבסס על העובדה ששילוש פרדיס, כמו גם שילוש השילושים, הינו מערכת יחסים נצחית אשר בני התמותה יכולים לתפוש אך ורק כדבר יחסי בזמן-מרחב. למושג האנושי של התממשותו ההתנסותית המדורגת של שילוש השילושים – נקודת המבט של הזמן – חייבת להתווסף ההנחה הנוספת לפיה זוהי הינה כבר עובדה – נקודת המבט של הנצח. אך כיצד ניתן ליישב בין שתי נקודות המבט האלה? לבני התמותה הננו מציעים לקבל את האמת כי שילוש פרדיס הינו האיחוד הקיומי של האינסופיות, וכי חוסר היכולת להבחין בנוכחותו בפועל ובמופע השלם של שילוש השילושים ההתנסותי נובע, בחלקו, בשל עיוות הדדי הנגרם כתוצאה מהדברים הבאים:

106:9.6 (1174.2) 1. נקודת המבט האנושית המוגבלת, חוסר היכולת לתפוש את מושג הנצח הבלתי-מסויג.

106:9.7 (1174.3) 2. המעמד הבלתי-מושלם של האדם, המרחק מרמתם המוחלטת של הקיומיים.

106:9.8 (1174.4) 3. תכלית הקיום האנושית, העובדה כי האדם תוכנן להתפתח באמצעות טכניקת ההתנסות, ולפיכך חייב, מטיבו ובמהותו, להתבסס על התנסות. אך ורק מוחלט יכול להיות קיומי והתנסותי בעת ובעונה אחת.

106:9.9 (1174.5) האב האוניברסאלי בשילוש פרדיס הינו ה"אני הוא זה" של שילוש השילושים, והכישלון לחוות את האב כאינסופי נובע מן המגבלות הסופיות. מושג ה"אני הוא זה" **הקיומי,** הבודד, של קדם-השילוש אשר איננו ניתן-להשגה, וההנחה על אודות ה"אני הוא זה" **ההתנסותי** של בתר-שילוש השילושים אשר ניתן-להשגה, הינן היפותזה אחת ויחידה; שום שינוי בפועל לא חל באינסופי; כל ההתפתחויות הנראות לעין נובעות כתוצאה מיכולת מורחבת להבחין במציאות ולהעריך את הקוסמוס.

106:9.10 (1174.6) אחרי ככלות הכול, ה"אני הוא זה" חייב להתקיים **לפני** כל הקיומיים **ולאחר** כל ההתנסותיים. ובעוד שהרעיונות הללו עשויים שלא להבהיר את הפרדוקסים של הנצח ושל האינסופיות לדעת האנושית, לכל הפחות נדרש מהם כי ימריצו אינטלקטים סופיים מעין אלו

על-מנת להתמודד מחדש עם הבעיות הבלתי-נגמרות האלה, בעיות אשר ימשיכו להעסיק אתכם בסאלווינגטון, וגם לאחר מכן כסופיונים והלאה במהלך העתיד הבלתי-נגמר של הנתיבות הנצחיות שלכם ביקומים הנרחבים.

106:9.11 (1174.7) במוקדם או במאוחר מתחילות כל האישיויות ביקום להבין כי החיפוש של הנצח הינו החקר הבלתי-נדלה של האינסופיות, מסע הגילוי הבלתי-נגמר אל תוך המוחלטות של המקור והמרכז הראשון. במוקדם או במאוחר, כולנו הופכים מודעים לכך שכל צמיחה של יצור עומדת ביחס ישר להזדהותו עם האב. הננו מגיעים להבנה כי לחיות את רצונו של האל הינו הדרכון הנצחי לאפשרויותיה הבלתי-נדלות של האינסופיות עצמה. במועד כזה או אחר בני-תמותה מבינים כי ההצלחה בחיפוש אחר האינסופי עומדת ביחס ישר לשיעור שבו ידמו לאב, וכי בעידן היקום הנוכחי מתגלות המציאויות של האב בתוך איכויותיה של האלוהיות. ויצורים ביקום יכולים לרכוש באופן אישי איכויות אלוהיות אלה באמצעות ההתנסות של חיים אלוהיים, וכי לחיות באופן אלוהי פירושו לחיות הלכה למעשה את רצון האל.

106:9.12 (1175.1) ועבור היצורים החומריים, האבולוציוניים והסופיים, חיים אשר מתבססים על רצון האב יובילו במישרין להישג של עליונות הרוח בתחום האישיות, ויקרבו יצורים מעין אלו צעד נוסף להבנת האב-האינסופי. חיי אב מעין אלו מתבססים על אמת, רגישים ליופי ונשלטים על-ידי הטוב. אדם יודע-אל שכזה מואר מתוכו על-ידי הסגידה, ומקדיש עצמו כלפי חוץ בלב שלם לשירות האחווה האוניברסאלית של כלל האישיויות, סעד של שירות מלא חסד המונע מתוך אהבה; ובה בעת מאוחדות כלל איכויות החיים האלה באישיות המתפתחת ברמות הולכות ומרקיעות של תבונה קוסמית, הגשמה-עצמית, מציאת-האל וסגידה לאב.

106:9.13 (1175.2) [הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

>> מסמך 106 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 108 <<

מסמך 107

מקורם וטיבם של מכוונני המחשבה

(1176.1) 107:0.1 אף-על-פי שהאב האוניברסאלי שוכן אישית בפרדיס, ממש במרכזם של היקומים, הוא אף נוכח בעולמות החלל בדעתם של אינספור ילדיו של הזמן, זאת הואיל והוא שוכן בקרבם בדמות משגוחי המסתורין. האב הנצחי הינו, בעת ובעונה אחת, המרוחק ביותר מבניו הפלנטאריים והקרוב אליהם בקרבה האינטימית הגדולה ביותר.

(1176.2) 107:0.2 המכוונים הינם ממשותה של אהבת האב אשר התגלמה בנשמות בני האדם; הם הינם ההבטחה האמיתית לקריירה הנצחית של האדם אשר כלוא בתוככי הדעת האנושית; הם הינם מהות אישיות הסופיון של האדם אשר הפכה למושלמת, ואשר ממנה יוכל לקבל טעימה בזמן בעודו מתמחה בהדרגה בטכניקה האלוהית של הישג החיים בהתאם לרצון האב, צעד אחר צעד, באמצעות הרקעה דרך יקום אחר יקום, עד אשר ישיג בפועל את נוכחותו האלוהית של אביו מפרדיס.

(1176.3) 107:0.3 לאחר שציווה האל על האדם להיות מושלם ממש כשם שהוא עצמו הינו מושלם, הוא ירד בדמות המכוונן על-מנת לשמש כשותפו ההתנסותי של האדם בהישג של אותו ייעוד נשגב אשר אותו ציווה. רסיס האל אשר שוכן בדעת האדם הינו ההבטחה המוחלטת והבלתי-מסויגת לכך שהאדם יוכל למצוא את האב האוניברסאלי תוך שותפות עם מכוונן האלוהי, זה אשר בא מעם האל על-מנת למצוא את האדם ולאמצו כבן אפילו בימיו כבשר ודם.

(1176.4) 107:0.4 כל בן-תמותה אשר חזה בבן בורא חזה גם באב האוניברסאלי, וזה אשר שוכן בו מכוונן אלוהי, שוכן בו גם אב פרדיס. כל בן-תמותה אשר עוקב אחר הנחיותיו של המכוונן השוכן, בין שבמודע ובין שלא במודע, חי על-פי רצון האל. המודעות לנוכחותו של המכוונן הינה מודעות לנוכחותו של האל. ההיתוך הנצחי בין המכוונן לבין נשמתו האבולוציונית של האדם הינה עובדת ההתנסות באיחוד הנצחי עם האל כחבר עמית של האלוהות ביקום.

(1176.5) 107:0.5 המכוונן הוא זה אשר יוצר בתוככי האדם את הכמיהה אשר איננה יודעת שובע ואת התשוקה הבלתי-פוסקת להידמות לאל, להגיע לפרדיס, ושם לסגוד למקור האינסופי של מתת האלוה, בעצם נוכחותה של אישיות האלוהות. המכוונן הינו הנוכחות החיה אשר מחברת למעשה את הבן האנושי אל אביו מפרדיס ומושכת אותו קרוב יותר ויותר אל האב. המכוונן הינו גורם הפיצוי המאזן שלנו למתח העצום הקיים ביקום, ואשר נגרם כתוצאה מן המרחק של האדם מן האל ובשל שיעור חלקיותו אל מול האוניברסאליות של האב הנצחי.

(1176.6) 107:0.6 המכוונן הינו מהות מוחלטת של הוויה אינסופית אשר כלוא בתוך דעתו של יצור סופי, ובתלות בבחירתו של בן-תמותה מעין זה, יוכל לבסוף להביא לשיא את האיחוד הזמני בין האל לבין האדם, ולממש הלכה למעשה הוויה מסדר חדש של שירות בלתי-נגמר ביקום. המכוונן הינו מציאות היקום האלוהית אשר הופכת לעובדה את האמת כי האל הינו אביו של האדם. המכוונן הינו המצפן הקוסמי המהימן של האדם, אשר לעולם מכוון בביטחון את הנשמה אל-עבר האל.

(1177.1) 107:0.7 יצורים בעלי רצון בעולמות אבולוציוניים עוברים דרך שלושה שלבי התפתחות כלליים של הוויה: למן הגעתו של המכוונן ועד לבגרות יחסית מלאה, בסביבות גיל עשרים באורנטיה, המשגוחים מכונים לעיתים מְשַׁנֵּי מחשבה. למן הזמן הזה ועד להגעה לגיל של שיקול דעת, בסביבות גיל ארבעים, מכונים משגוחי המסתורין מכוונני מחשבה. למן הישג שיקול הדעת ועד לשחרור מן הגוף, הם מכונים לעיתים קרובות בַּקָּרֵי מחשבה. אין כל קשר בין שלבי החיים הללו של בני התמותה לבין שלושת שלבי ההתקדמות של המכוונן בשכפול הדעת ובפיתוחה של הנשמה.

1. מקורם של מכווני המחשבה

107:1.1 (1177.2) מכיוון שמהותם של מכוונני המחשבה הינה מן האלוהות המקורית, אף-אחד אינו יכול לטעון בסמכותיות באשר לטיבם ולמקורם; ביכולתי רק לספר על המסורות הרווחות בסאלווינגטון ועל האמונות הרווחות באוורסה; אוכל רק להסביר כיצד אנו מתייחסים למשגוחי המסתורין הללו ולישויות הנלוות להם ברחבי היקום המקיף.

107:1.2 (1177.3) אף-על-פי שקיימות דעות מגוּוּנות באשר לאופן המתת של מכוונני המחשבה, אין קיימים הבדלים שכאלה בנוגע למקורם; כולם מסכימים כי הם מגיעים ישירות מעם האב האוניברסאלי, המקור והמרכז הראשון. הם אינם הוויות שנבראו; הם הינם רסיסי ישויות אשר מהוות את עובדת נוכחותו של האל האינסופי. יחד עם עמיתיהם העלומים הרבים, המכווננים הינם אלוהיות בלתי-מדוללת ובלתי-מעורבת, חלקי אלוהות בלתי-מסויגים ובלתי-מופחתים; הם הינם של האל, וככל שהננו מסוגלים להבחין, **הם הינם האל.**

107:1.3 (1177.4) ובאשר לזמן שבו החלו להתקיים בנפרד מן המוחלטות של המקור והמרכז הראשון, על כך איננו יודעים; ואף איננו יודעים את מספרם. אנו יודעים אך מעט על הקריירה שלהם עד לשלב שבו הם מגיעים לפלנטות של הזמן על-מנת לשכון בדעת האנושית, ואולם, החל מהזמן הזה אנו מכירים פחות או יותר את מהלך ההתקדמות הקוסמי שלהם עד, ולרבות, הגשמת התכלית המשולשת שלהם: הישג של אישיות באמצעות היתוך עם מרקיע בן-תמותה כזה או אחר, הישג של אישיות בפקודת האב האוניברסאלי, או שחרור ממשימותיהם הידועות של מכווננו המחשבה.

107:1.4 (1177.5) אף כי איננו יודעים, הננו משערים כי מכווננים נוספים הופכים ליחידים בהתמדה עם התרחבות היקום, וככל שעולה מספר המועמדים להיתוך עם מכוונן. ואולם, באותה מידה, ייתכן שאנו שוגים בניסיון לשער את מספרם של המכווננים; כמו האל עצמו, ייתכן שרסיסים אלו מטיבו הבלתי-נתפש הינם אינסופיים באופן קיומי.

107:1.5 (1177.6) טכניקת המקור של מכוונני המחשבה הינה אחד מן התפקודים העלומים של האב האוניברסאלי. יש לנו את כל הסיבות להאמין כי לאף-אחד מעמיתיו המוחלטים של המקור והמרכז הראשון אין כל נגיעה להפקתם של רסיסי האב. המכוונים הינם פשוט מתת אלוה נצחית; הם הינם של האל ומעמו, והם הינם כמות האל.

107:1.6 (1177.7) ביחסם ליצורי היתוך, הם מגלים אהבה נשגבת וסעד של רוח אשר מתקפים עמוקות את ההצהרה כי האל הינו רוח. ואולם, דברים רבים אחרים מתרחשים בנוסף לסעד טרנסצנדנטי זה, דברים אשר מעולם לא התגלו לבני התמותה באורנטיה. כמו כן, איננו מבינים עד תום את אשר מתרחש באמת בשעה שהאב האוניברסאלי מעניק מעצמו והופך לחלק מאישיותו של יצור של זמן. ובנוסף, התקדמותם ההרקעתית של סוֹפיוֹנֵי פרדיס עדיין לא גילתה את מלוא האפשרויות הטבועות בשותפות נשגבת מעין זו בין האדם לבין האל. אחרי ככלות הכול, רסיסי האב בוודאי הינם מתת של האל המוחלט לאותם יצורים אשר ייעודם כולל את האפשרות להשיג את האל כמוחלט.

107:1.7 (1178.1) כשם שהאב האוניברסאלי מחלק את אלוהותו הקדם-אישית, כך גם הרוח האינסופית הופכת מנות של רוח קדם-הדעת שלה ליחידות על-מנת שאלה תשכונה בנשמות האבולוציוניות של בני התמותה השורדים מסדרת מותכי-הרוח, וכן שתעבורנה בפועל היתוך עֶמן. ואולם, טיבו של הבן הנצחי איננו מאפשר חלוקה לרסיסים כאמור; רוחו של הבן המקורי הינה או מפוזרת או אישית במובחן. יצורים מוּתַכֵי-בן מתאחדים עם מתת יחידניות מרוחם של בניו הבוראים של הבן הנצחי.

2. סיווג של מכוונים

107:2.1 (1178.2) המכוונים הופכים ליחידים כישויות בתוליות, וכולם מיועדים להפוך למשגוחים משוחררים, למשגוחים מותכים או למשגוחים אישיים. אנו מבינים כי קיימים

שבעה סדרי מכוונני מחשבה, אף כי איננו מבינים לגמרי את החלוקות האלה. לרוב אנו מתייחסים לסדרים השונים באופן הבא:

107:2.2 (1178.3) 1. **מכוננים בתוליים,** אלו המשרתים במשימתם הראשונה בדעתם של מועמדים אבולוציוניים להישרדות של נצח. משגוחי מסתורין הינם לנצח אחידים בטיבם האלוהי. ועם יציאתם לראשונה מִדְוִינְנְגָטוֹן, הם אף אחידים בטיבם ההתנסותי; לאחר מכן, נגרמים הבדלים התנסותיים בשל ההתנסות בפועל בסעד ביקום.

107:2.3 (1178.4) 2. **מכוננים מתקדמים,** אלו אשר שירתו תקופה אחת או יותר יחד עם יצורים רצוניים, בעולמות שבהם ההיתוך הסופי מתרחש בין זהותו של יצור הזמן לבין מנה יחידנית מן הרוח של מופע המקור והמרכז השלישי ביקום המקומי.

107:2.4 (1178.5) 3. **מכוננים עליונים,** אותם משגוחים אשר שירתו בהרפתקת הזמן בעולמות האבולוציוניים, ואולם שותפיהם האנושיים סירבו מסיבה זו או אחרת לשרוד לנצח, ואלו אשר הוקצו לאחר מכן להרפתקאות אחרות בבני-תמותה אחרים בעולמות מתפתחים אחרים. אף כי מכוונן עליון איננו אלוהי יותר ממכוונן בתולי, הוא בעל ניסיון רב יותר, ויכול לעשות בדעת האנושית דברים אשר מכוונן מנוסה פחות אינו מסוגל לבצע.

107:2.5 (1178.6) 4. **מכוננים אשר נעלמו,** כאן מתרחשת קטיעה במאמצינו לעקוב אחר הקריירות של משגוחי המסתורין. קיים שלב רביעי של שירות שעל אודותיו איננו בטוחים. המלכי-צדקים מלמדים כי מכוננים בשלב הרביעי עוסקים במשימות בלתי-קשורות, ומשוטטים ביקום היקומים. השליחים הבודדים נוטים להאמין כי הם כאחד עם המקור והמרכז הראשון, וכי הם נהנים מתקופת התייחדות מרעננת עם האב עצמו. וייתכן בהחלט כי מכוונן יכול לשוטט ביקום האב ובעת ובעונה אחת להיות אחד עם האב אשר נמצא-בכול.

107:2.6 (1178.7) 5. **מכוננים משוחררים,** אותם משגוחי מסתורין אשר שוחררו לנצח משירות הזמן עבור בני התמותה בספֵרות המתפתחות. מה עשוי להיות התפקוד שלהם, את

זאת איננו יודעים כלל.

107:2.7 (1179.1) 6. **מכוונים מותכים** — סוֹפיוֹנִים — אלו אשר הפכו לאחד עם היצורים המרקיעים של יקומי העל, שותפי הנצח של מרקיעי הזמן של סגל הסופיונות של פרדיס. לרוב הופכים מכוונני המחשבה להיות מותכים עם בני התמותה המרקיעים של הזמן, ויחד עם בני-תמותה שורדים שכאלה הם נרשמים בכניסה מאַסֶנְדִינְגְטוֹן וביציאה ממנה; הם עוקבים אחר הנתיב של הוויות מרקיעות. עם שהמכוונן מותך עם נשמה אבולוציונית מרקיעה, נדמה כי הוא מועתק מרמת הקיום המוחלטת ביקום לרמת ההתנסות הסופית של צימוד תפקודי לאישיות מרקיעה. אף כי הוא שומר על כלל אופיו הקיומי והאלוהי, מכוונן מותך נקשר באופן בלתי-ניתן-להפרדה לקריירה המרקיעה של בן-תמותה מרקיע.

107:2.8 (1179.2) 7. **מכוונים אשר הפכו לאישיים,** אלו אשר שירתו עם בני פרדיס שהתגלמו בגוף, יחד עם רבים אשר קיבלו הכרה יוצאת-דופן בעת ששכנו בבן-תמותה, אך נתיניהם סירבו לשרוד. יש לנו סיבות להאמין כי מכוונים מעין אלו הופכים לאישיים על-פי המלצות עתיקי היומין של יקום-העל אשר בו שירתו.

107:2.9 (1179.3) קיימות דרכים רבות שבאמצעותן ניתן לסווג את רסיסי האל המסתוריים הללו: בהתאם למשימתם ביקום, בהתאם לשיעור הצלחתם בעת ששכנו בבן-תמותה יחיד, או אפילו בהתאם למקור הגזעי של בן התמותה המועמד להיתוך.

3. ביתם של המכוונים בדִיוִינִינְגְטוֹן

107:3.1 (1179.4) דומה כי כל הפעילויות ביקום הנוגעות לשילוחם, ניהולם והחזרתם של משגוחי המסתורין לשירות בכל שבעת יקומי העל מתרכזות בספֶרה הקדושה של דיווינינגטון. ככל שידיעתי מגעת, אך ורק מכוונים וישויות אחרות של האב שהו בספרה הזו. אך סביר כי ישויות קדם-אישיות עלומות רבות חולקות יחד עם המכוונים את דיוינינגטון כספֶרת בית.

הננו משערים כי ישויות עמיתות אלה עשויות להיות קשורות, בצורה כזו או אחרת, לסעד הנוכחי והעתידי של משגוחי המסתורין. אך לאמיתו של דבר איננו יודעים.

107:3.2 (1179.5) כאשר מכוונני המחשבה שבים אל האב, הם חוזרים למחוזות שמהם לכאורה באו, לדיוויניגטון; וככל הנראה, כחלק מחוויה זו, מתקיים בפועל מגע עם אישיותו של האב בפרדיס, כמו גם עם המופע הייחודי של אלוהיות האב, אשר ממוקם, על-פי הדיווחים, בספֶרה סודית זו.

107:3.3 (1179.6) אף כי הננו יודעים דבר-מה על אודות כל שבע הספֶרות הסודיות של פרדיס, על אודות דיוויניגטון אנו יודעים פחות מאשר על הספרות האחרות. הוויות מסדרים רוחניים גבוהים מקבלות שלושה איסורים אלוהיים בלבד, ואלו הם:

107:3.4 (1179.7) 1. כָּבדו תמיד באופן הולם את ניסיונם ואת כישוריהם של הבכירים והוותיקים מכם.

107:3.5 (1179.8) 2. לעולם התחשבו במגבלותיהם ובחוסר ניסיונם של הכפופים אליכם והצעירים מכם.

107:3.6 (1179.9) 3. אל תנסו אף-פעם לנחות על חופי דיוויניגטון.

107:3.7 (1179.10) לעיתים מזומנות חשבתי כי יהא זה די חסר-תועלת עבורי ללכת אל דיוויניגטון; ככל הנראה לא אוכל לראות איש משוכניו, למעט אלו כדוגמת המכוונים בעלי האישיות, ואת אלו כבר ראיתי במקומות אחרים. אני סמוך ובטוח שאין בדיוויניגטון דבר בעל תועלת עבורי, דבר אשר חיוני לצמיחה או להתפתחות שלי, שכן אלמלא כך היה, לא היה נאסר עלי ללכת לשם.

107:3.8 (1180.1) מכיוון שמדיוויניגטון נוכל ללמוד אך מעט על אודות טיבם ומקורם של המכוונים, הננו מחויבים לאסוף מידע מאלף ואחד גורמים שונים, ונדרש לקבץ, לאגד ולתאם את הנתונים אשר נצברו על-מנת שניתן יהיה ללמוד מן הידע הזה.

107:3.9 (1180.2) הגבורה והחכמה אשר מציגים מכוונני המחשבה מרמזים על כך שקיבלו אימון בעל היקף וטווח עצומים. מכיוון שהם אינם אישיויות, מן ההכרח שאימון מסוג זה יינתן במוסדות החינוך של דיוויניגטון. הסגל של מוסדות האימון של המכוונים של דיויניגטון

מורכב בוודאי מן המכוונים הייחודיים אשר הפכו לאישיים. ואכן הננו יודעים כי בראש סגל מרכזי זה של פיקוח עומד מכוונן, אשר כעת הינו אישי, של הבן הראשון מפרדיס מסדר מיכאל, אשר סיים את המתת שלו בת שבעת החלקים לגזעים ולעמים של מחוזות יקומו.

107:3.10 (1180.3) אכן, הננו יודעים אך מעט על אודות המכוונים הבלתי-אישיים; אנו באים במגע ומתקשרים רק עם הסדרים אשר הפכו לאישיים. אלו נמשחים בדיוויניגטון ולעולם הם ידועים בשמם ולא במספרם. המכוונים אשר הפכו לאישיים שוכנים דרך קבע בדיוויניגטון; ספֵרה קדושה זו הינה ביתם. הם יוצאים ממשכנם זה אך ורק בהתאם לרצונו של האב האוניברסאלי. רק מעטים מהם יימצאו במחוזות היקומים המקומיים, ואולם רבים יותר מהם נוכחים ביקום המרכזי.

4. טיבם ונוכחותם של המכוונים

107:4.1 (1180.4) האמרה לפיה מכוונן מחשבה הינו אלוהי פשוט מכירה בטבע מקורו. קרוב לוודאי כי טוהר אלוהיות שכזה כולל את מהות הפוטנציאל של כל תכונות האלוהות אשר עשויות להיכלל בתוך רסיס מעין זה של המהות המוחלטת של הנוכחות האוניברסאלית של אב פרדיס הנצחי והאינסופי.

107:4.2 (1180.5) המקור בפועל של המכוונן חייב להיות אינסופי, ובטרם ההיתוך עם נשמתו האלמותית של בן-תמותה מתפתח, מציאותו של המכוונן חייבת להשיק למוחלטות. המכוונים אינם מוחלטים במובן האוניברסאלי, במובן האלוהות, ואולם, הם ככל הנראה מוחלטים אמיתיים בתוככי הפוטנציאלים של טיבם המקוטע. הם הינם מסויגים ביחס לאוניברסאליות, אך לא ביחס לטבע; הם מוגבלים בהיקפם, אך **הם הינם מוחלטים** באינטנסיביות המשמעות, הערך והעובדה. מסיבה זו, לעיתים הננו מכנים את המתת האלוהית בשם רסיסיו המוחלטים המסויגים של האב.

107:4.3 (1180.6) שום מכוונן מעולם לא הפגין חוסר נאמנות כלפי האב; סדרי היצורים האישיים מן הסדרים הנמוכים יותר נדרשים מעת לעת להתמודד עם חברים בלתי-נאמנים, אך

לא כן המכוונים; הם הינם עליונים ומהימנים בספֵרה הנשגבת שלהם של סעד ליצור ותפקוד ביקום.

107:4.4 (1180.7) מכוונים אשר לא הפכו לאישיים נראים אך ורק לעיני המכוונים אשר הפכו לאישיים. בני הסדר שלי, סדר השליחים הבודדים, יחד עם רוחות השילוש בעלות ההשראה, יכול להבחין בנוכחותם של מכוונים באמצעות תופעות של תגובתיות רוחנית; ואפילו שרפיות יכולות לעיתים להבחין באוריות הרוחנית אשר נלווית לכאורה לנוכחותם של משגוחים בדעתם החומרית של בני-אדם; אך אף אחד מאיתנו איננו יכול להבחין הלכה למעשה בנוכחותם האמיתית של המכוונים, אלא אם אלו הפכו לאישיים, אף כי ניתן להבחין בטיבם באיחוד עם האישיויות המותכות של בני התמותה המרקיעים מן העולמות האבולוציוניים. היות המכוונים בלתי-נראים לכלל היקום מרמזת במידה ניכרת על מקורם וטיבם האלוהי הגבוה והייחודי.

107:4.5 (1181.1) קיים אור אופייני, אוריות רוחנית אשר נלווית לנוכחות אלוהית זו, ואשר עם הזמן שויכה בדרך-כלל למכוונני המחשבה. ברחבי היקום של נבאדון ידועה אוריות זו של פרדיס בשם "אור מְכַוֵּן"; באוורסה היא מכונה בשם "אור החיים." באורנטיה כונתה תופעה זו לעיתים בשם "הָאוֹר הָאֲמִתִּי הַמֵּאִיר לְכָל אָדָם אֲשֶׁר בָּא אֶל הָעוֹלָם."

107:4.6 (1181.2) המכוונים אשר הפכו לאישים נראים לעיני כל ההוויות אשר השיגו את האב האוניברסאלי. אותן אישיויות בוראות עליונות אשר מקורן באלוהויות פרדיס, ואשר חולשות על הממשלות העיקריות של היקום המקיף, לעולם תוכלנה להבחין במכוונים מכל השלבים, ובכל ההוויות, הישויות, הרוחות, האישיויות ותופעות הרוח האחרות.

107:4.7 (1181.3) האם תוכלו להבין לאשורה את משמעות העובדה שהמכוונן שוכן? האם תוכלו לתפוש באמת את משמעות העובדה כי רסיס מוחלט של האלוהות המוחלטת והאינסופית, האב האוניברסאלי, שוכן בכם ועובר היתוך עם טיבכם הסופי ובן התמותה? כאשר האדם בן התמותה עובר היתוך עם רסיס בפועל של הגורם הקיומי של כלל הקוסמוס, אף פעם לא תוכל לחול מגבלה כלשהיא על ייעודה של שותפות מעין זו, שותפות חסרת תקדים ובל-תשוער. בנצח יגלה האדם לא רק את אינסופיותה של האלוהות האובייקטיבית,

אלא גם את הפוטנציאל הבלתי-נגמר של הרסיס הסובייקטיבי של אותו אל ממש. לעולם יגלה המכוונן לאישיות בת התמותה את הפלא של האל, ואף פעם לא תוכל התגלות נשגבת זו להסתיים, זאת משום שהמכוונן הינו מעַם האל, ועבור בן התמותה הינו כאל.

5. דעתם של המכוונים

107:5.1 (1181.4) בני-תמותה אבולוציוניים נוטים לראות בדעת כמתווכת קוסמית בין הרוח לבין החומר, וזאת משום שאכן זהו הסעד העיקרי של הדעת שבו אתם יכולים להבחין. ולפיכך, די קשה לבני האדם להבחין בכך שלמכוונני מחשבה יש דעת; זאת משום שמכוונים הינם רסיסים של האל ברמה מוחלטת של המציאות, אשר הינה לא רק קדם-אישית, אלא גם קודמת לכל התפצלות בין האנרגיה לרוח. ברמה מוניסטית אשר קודמת לבידול בין אנרגיה לרוח, לא תוכל להתקיים פונקציית תיווך של דעת, זאת הואיל ואין קיימים הבדלים הדורשים תיווך.

107:5.2 (1181.5) מכיוון שהמכוונים יכולים לתכנן, לעבוד ולאהוב, הם חייבים להיות ניחנים בכוחות של עצמיוּת אשר תואמים לדעת. הם ניחנים ביכולת בלתי-מוגבלת לתקשר בינם לבין עצמם, כלומר הדבר נכון לגבי כל צורות המכוונים שמעבר לקבוצה הראשונה, הבתולית. ביכולתנו לגלות אך מעט על אודות טיבה ומטרתה של התקשורת ביניהם, זאת הואיל ואיננו יודעים. עוד אנו יודעים כי חייבת להיות להם דעת מסוג כלשהו, מכיוון שאחרת לעולם הם לא היו יכולים להפוך לאישיים.

107:5.3 (1181.6) מתת הדעת של מכוונני המחשבה הינה **כמתת הדעת** של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי – זו אשר קודמת **לדעת** של הפועל האחוד.

107:5.4 (1181.7) סוג הדעת המשוער של מכוונן חייב להיות דומה למתת הדעת של סדרי ישויות קדם-אישיים רבים אשר, בדומה להם, מקורם המשוער אף הוא הינו המקור והמרכז הראשון. אף כי רבים מן הסדרים הללו לא התגלו באורנטיה, כולם מציגים איכויות של דעת. תוצריה היחידניים הללו של אלוהות מקורית אף יכולים להתאחד עם הוויות רבות מן הסוגים

הבלתי-אנושיים, ואפילו עם מספר מוגבל של הוויות בלתי-אבולוציוניות אשר פיתחו יכולת היתוך עם רסיסי אלוהות מעין אלו.

107:5.5 (1182.1) כאשר מכוונן מחשבה מותך עם נשמתו המורונטית, האלמותית, המתפתחת, של בן תמותה שורד, ניתן לזהות את דעתו של המכוונן כמתקיימת בנפרד מדעתו של היצור, עד אשר משיג בן התמותה המרקיע את רמות ההתקדמות הרוחניות של היקום.

107:5.6 (1182.2) לאחר השגתן של רמות הסופיונות של ההתנסות ההרקעתית, נדמה כי רוחות אלה, של השלב השישי, מתמירות גורם דעת כלשהו, אשר מייצג את האיחוד בין היבטים מסוימים של הדעת של בן התמותה לבין היבטים של דעת המכוונן, ואשר קודם לכן תיפקד כגורם קישור בין ההיבטים האנושיים והאלוהיים של אישיויות מרקיעות מעין אלה. איכות דעת התנסותית זו בוודאי "הופכת לעליונה", ולאחר מכן מעצימה את מתת ההתנסות של האלוהות האבולוציונית – ההוויה העליונה.

6. מכוונים כרוחות טהורות

107:6.1 (1182.3) באופן שבו פוגשים את מכוונני המחשבה בהתנסותו של היצור, הם מגלים את נוכחותה ואת הנחייתה של השפעה רוחנית. המכוונן אכן הינו רוח, רוח טהורה, אך רוח ועוד משהו. מעולם לא הצלחנו לסווג באופן הולם את משגוחי המסתורין; כל אשר ניתן לומר על אודותיהם הוא כי הם אכן הינם בדמות האל.

107:6.2 (1182.4) עבור האדם, המכוונן הינו האפשרות הנצחית; עבור המכוונן, האדם הינו האפשרות לאישיות. המכוונים היחידניים שלכם עמלים על-מנת להפוך אתכם לרוחניים, זאת מתוך תקווה להפוך את זהותכם החולפת לנצחית. המכוונים רוויים באהבתו היפהפייה והמעניקה-מעצמה של אבי הרוחות. הם אכן אוהבים אתכם באופן אלוהי; הם הינם אסירי תקוות הרוח הכלואים בתוככי דעת האדם. הם כמהים להישג האלוהיות של דעתכם האנושית ולסיום בדידותם, וגאולתם, יחד עמכם, ממגבלות ההתגלמות החומרית וממלבושי הזמן.

107:6.3 (1182.5) הנתיב שלכם אל עבר פרדיס הינו נתיב הישג הרוח, וטיבו של המכוונן יפרוש בפניכם במהימנות את ההתגלות על אודות טיבו הרוחני של האב האוניברסאלי. מעבר להרקעה לפרדיס ובשלבי הקריירה הנצחית של הבתר-סופיונוּת, ייתכן שהמכוונן יבוא במגע עם השותף אשר היה לפנים אנושי באמצעות סעד אחר-מן-הרוחני; ואולם, ההרקעה לפרדיס והקריירה של הסוֹפיוֹן מהווים שותפות בין בן התמותה יודע-האל ההופך לרוחני לבין הסעד הרוחני של המכוונן אשר מגלה את האל.

107:6.4 (1182.6) הננו יודעים כי המכוונים הינם רוחות, רוחות טהורות, וככל הנראה רוחות מוחלטוֹת. ואולם, המכוונן חייב להיות דבר-מה יותר מאשר מציאות רוחנית בלעדית. בנוסף לדעת, שאותה הננו משערים, נוכחים גם גורמי אנרגיה טהורה. אם תזכרו כי האל הינו המקור לאנרגיה הטהורה ולרוח הטהורה, לא יקשה עליכם לדמיין גם כי רסיסיו הינם כאלה. ועובדה היא כי המכוונים חוצים את החלל על-גבי מעגלי הכבידה המידיים והאוניברסאליים של אי פרדיס.

107:6.5 (1182.7) העובדה שמשגוחי המסתורין משויכים כך למעגלים החומריים של יקום היקומים היא אכן מפליאה. ואולם, אכן עובדה היא כי הם מבזיקים ברחבי היקום המקיף על-גבי מעגלי הכבידה החומרית. בהחלט ייתכן שהם אף חודרים לרמות החלל החיצון; הם מסוגלים לגמרי לעקוב אחר נוכחות הכבידה של פרדיס אל תוך האזורים הללו, ואף כי סדר האישיויות אשר עליו הנני נמנה יכול לחצות את מעגלי הדעת של הפועל האחוד אל מעבר לגבולות היקום המקיף, מעולם לא היינו בטוחים בכך שהבחנו בנוכחותם של מכוונים באזורי החלל החיצון הבלתי-ממופים.

107:6.6 (1183.1) ואף-על-פי שהמכוונים מנצלים את מעגלי הכבידה החומרית, הם לא כפופים לה כשם שכפופה לה בריאת החומר. המכוונים הינם רסיסים של מה שקדם לכבידה, ולא תוצאותיה של הכבידה; הם הפכו לנפרדים ברמת קיום ביקום אשר קודמת מִבְּחינה היפותטית להופעת הכבידה.

107:6.7 (1183.2) מכוונני המחשבה לעולם אינם נחים; וזאת למן רגע המתת שלהם ועד ליום שבו הם משתחררים ומתחילים במסעם לדיוויניגטון, עם מותם הטבעי של נתיניהם בני

התמותה. והמכוננים אשר נתיניהם אינם חולפים מבעד לשערי המוות הטבעי אף לא מקבלים את המנוחה הזמנית הזו. מכוונני מחשבה אינם נדרשים לספוג אנרגיה; הם הינם אנרגיה, האנרגיה מן הסדר הגבוה והאלוהי ביותר.

7. מכוונים ואישיות

107:7.1 (1183.3) מכוונני מחשבה אינם אישיויות, אך הם הינם ישויות אמיתיות; הם אכן הינם יחידניים, באופן מושלם, אף כי לעולם הם אינם הופכים הלכה למעשה לאישיים בעודם שוכנים בבני-תמותה. מכוונני מחשבה אינם אישיויות אמיתיות; הם הינם **מציאויות אמיתיות,** מציאויות מן הסדר הטהור ביותר המוכר ביקום היקומים – הם הינם נוכחות אלוהית. ואף כי אינם אישיים, על-פי-רוב נחשבים רסיסי מופלאים אלו של האב להוויות, ולעיתים – לאור השלב הרוחני של הסעד הנוכחי שלהם לבני התמותה – הם אף נחשבים לישויות רוח.

107:7.2 (1183.4) אם מכוונני מחשבה אינם אישיויות הניחנות ברצון וביכולת בחירה, כיצד הם יכולים לבחור נתינים בני-תמותה ולהתנדב לשכון ביצורים הללו של העולמות האבולוציוניים? קל לשאול את השאלה הזו, אף כי קרוב לוודאי ששום הוויה ביקום היקומים מעולם לא מצאה את התשובה המדויקת. אפילו סדר האישיויות שעליו הנני נמנה, השליחים הבודדים, איננו מבין לחלוטין את מתת הרצון, הבחירה והאהבה בקרב ישויות אשר אינן אישיות.

107:7.3 (1183.5) לעיתים קרובות שיערנו כי מכוונני המחשבה חייבים להיות בעלי רצון בכל רמות הבחירה **הקדם-אישיות.** הם מתנדבים לשכון בבני-אדם, הם מתכננים את הקריירה הנצחית של האדם, הם מסתגלים, משתנים ומחליפים בהתאם לנסיבות, והפעילויות הללו מעידות על רצון אמיתי. הם חשים חיבה כלפי בני-תמותה, הם פועלים בעתות משבר ביקום, הם תמיד מוכנים לפעול בנחישות בהתאם לבחירתו של האדם, וכל אלה הינן תגובות רצוניות

לעילא. בכל המצבים אשר אינם נוגעים לתחום הרצון האנושי, הם מפגינים בבירור התנהגות המעידה על הפעלת כוחות השקולים, בכל מובן שהוא, לרצון, למקסימום יכולת ההחלטה.

107:7.4 (1183.6) אם מכוונני המחשבה ניחנים אפוא ברצון, מדוע הם כפופים לרצון האנושי? אנו מאמינים שכך הוא הדבר משום שהרצון של המכוונן, אף כי הוא מוחלט מטיבו, מופיע כקדם-אישי. הרצון האנושי פועל ברמת המציאות האישית של היקום, וברחבי הקוסמוס תמיד מגיב הבלתי-אישי – הלא-אישי, התת-אישי והקדם-אישי – לרצונותיה ולפעולותיה של האישיות הקיימת.

107:7.5 (1183.7) ברחבי יקום של הוויות ברואות ושל אנרגיות לא-אישיות, איננו מבחינים ברצון, בנחישות, בבחירה ובאהבה בנפרד מאישיות. למעט המכוונים, וישויות אחרות הדומות להם, איננו מבחינים בפעולתן של תכונות אישיות אלה בהקשר של מציאויות בלתי-אישיות. יהא זה בלתי-נכון להגדיר מכוונן כתת-אישי, ואף לא יהא זה ראוי להתייחס לישות מעין זו כאל על-אישית, אך יהא זה מותר לגמרי לכנות הוויה שכזו בכינוי קדם-אישית.

107:7.6 (1184.1) בקרב סדרי ההוויות שלנו, ידועים רסיסי אלוהות אלו בשם המתת האלוהי. הננו מכירים בכך שמקורם של המכוונים הינו אלוהי, וכי ככל הנראה הם מהווים את ההוכחה, ואת ההדגמה, לכך שהאב האוניברסאלי שומר לעצמו את היכולת לתקשר ישירות ובאופן בלתי-מוגבל עם כלל היצורים החומריים ברחבי מחוזותיו האינסופיים, וכל זאת די בנפרד מנוכחותו באישיויות בניו מפרדיס, או על-ידי הסעדים העקיפים שלו בדמות אישיויות הרוח האינסופית.

107:7.7 (1184.2) אין כל הוויה ברואה אשר לא תשתוקק לארח את משגוחי המסתורין, אך הם אינם שוכנים בשום סדר של הוויות, למעט סדר היצורים הרצוניים האבולוציוניים בעלי היעוד הסופיוני.

107:7.8 (1184.3) [הוצג על-ידי שליח בודד של אוֹרוֹנָטוֹן.]

>> מסמך 107 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 109 <<

מסמך 108

משימתם וסעדם של מכוונני המחשבה

108:0.1 (1185.1) משימתם של מכוונני המחשבה בקרב הגזעים האנושיים הינה לייצג, ולהוות, את האב האוניברסאלי עבור היצורים בני התמותה של הזמן והמרחב; זוהי העבודה הבסיסית של המתת האלוהית. משימתם אף הינה לרומם את הדעת של בני התמותה ולהעתיק את הנשמות האלמותיות של בני האדם מעלה אל הגבהים האלוהיים ואל הרמות הרוחניות של מושלמוּת פרדיס. ובהתנסות של העתקת טיבו האנושי של היצור בר החלוף כך, אל טיבו האלוהי של הסופיון הנצחי, מביאים המכוונים לכדי קיום הוויה מטיפוס ייחודי, הוויה המורכבת מן האיחוד הנצחי של המכוונן המושלם ושל היצור אשר הפך למושלם, ואשר לא ניתן היה לשכפל כמוה באמצעות טכניקת יקום אחרת.

108:0.2 (1185.2) דבר ביקום היקומים לא יוכל להחליף את עובדת ההתנסות ברמות לא-קיוּמיוֹת. האל האינסופי הינו, כתמיד, שלם ומושלם, וכולל את אינסופיות כל הדברים כולם, למעט הרוע והתנסות היצור. האל איננו יכול לשגות; הוא חסין בפני השגיאה. האל איננו יכול לדעת באופן התנסותי את מה שמעולם לא התנסה בו בעצמו; ידיעתו המקדימה של האל הינה קיומית. לפיכך יורדת רוח האב מעם פרדיס על-מנת להשתתף יחד עם בני התמותה הסופיים בכל התנסות אמיתית שלהם בנתיבת הרקעתם; אך ורק באופן הזה יוכל האל הקיומי להפוך באמת ובתמים לאביו ההתנסותי של האדם. אינסופיותו של האל הנצחי כוללת את

הפוטנציאל להתנסות סופית, והדבר אכן הופך ממשי הודות לסעד של רסיסי המכוונגים, החולקים הלכה למעשה את החליפות והתמורות של חיי בני האדם.

1. בחירה והשמה

108:1.1 (1185.3) כאשר המכוונגים נשלחים מדיוויניגטון לשירות אצל בני התמותה, הם הינם זהים במתת האלוהיות הקיומית, אך נבדלים זה מזה באיכויות ההתנסותיות בהתאם לשיעור מגעם הקודם עם יצורים אבולוציוניים ובקרבם. איננו יכולים להסביר את הבסיס שעל-פיו מושמים המכוונגים, אך הננו משערים כי מתת אלוהית זו מוענקת בהתאם למדיניות חכמה ויעילה כלשהי התואמת את כשירותם הנצחית להסתגל לאישיות שבה הם שוכנים. אנו אכן מבחינים כי על-פי-רוב המכוונן המנוסה יותר שוכן בדעת אנושית מטיפוס גבוה יותר; התורשה האנושית מהווה ככל הנראה גורם משמעותי בתהליך הבחירה וההשמה.

108:1.2 (1185.4) אף כי איננו יודעים זאת בוודאות, הננו מאמינים באמונה שלמה כי כל המכוונגים הינם מתנדבים. אך בטרם הם מתנדבים, מצויים ברשותם מלוא הנתונים הנוגעים למועמד אשר בקרבו ישכנו. טיוטות התורשה השרפיות ותבניות התנהגות החיים המשוערות משודרות דרך פרדיס אל סגל המילואים של המכוונגים בדיוויניגטון, וזאת באמצעות טכניקת המַחְזִירוּת המשתרעת פנימה למן בירות היקומים המקומיים ועד לְמָטוֹת יקומי העל. התחזית כוללת לא רק את גורמי התורשה הקודמים של בן התמותה המועמד, אלא גם את אומדן היכולת האינטלקטואלית והקיבולת הרוחנית המשוערות. וכך, המכוונגים מתנדבים לשכון בדעת אשר את טבעה האינטימי העריכו זה מכבר באופן מלא.

108:1.3 (1186.1) המכוונן המתנדב מתעניין בעיקר בשלוש מן האיכויות של המועמד האנושי:

108:1.4 (1186.2) 1. **היכולת האינטלקטואלית.** האם הדעת הינה נורמלית? מהו הפוטנציאל האינטלקטואלי, הקיבולת האינטלקטואלית? האם יוכל היחיד להתפתח לכדי יצור רצוני של ממש? האם תינתן לחוכמה הזדמנות לפעול?

108:1.5 (1186.3) 2. **הבחנה רוחנית.** מהי ההסתברות להתפתחותה של הוקרה, להולדתו ולצמיחתו של טבע דתי. מהו הפוטנציאל של הנשמה, ומה סביר שתהא היכולת הרוחנית לקלוט?

108:1.6 (1186.4) 3. **עוצמות אינטלקטואליות ורוחניות משולבות.** השיעור שבו ניתן לאגד או לשלב בין שתי התכונות האלה, על-מנת ליצור אופי אנושי איתן ולתרום להתפתחותה הוודאית של נשמה אלמותית בעלת ערך הישרדותי.

108:1.7 (1186.5) הננו מאמינים כי כאשר מוצגות לפניהם העובדות האלה, המכוונים מתנדבים למשימה מרצונם החופשי. ככל הנראה יותר ממכוונן אחד מתנדב; וייתכן שחברי הסדרים המפקחים אשר הפכו לאישיים בוחרים מתוך קבוצת המכוונים המתנדבים את המתאים ביותר למשימת הפיכתה של אישיות המועמד בן התמותה לרוחנית ולנצחית. (בהשמת המכוונן ובשירותו אין כלל חשיבות למין היצור.)

108:1.8 (1186.6) הזמן הקצר המפריד בין ההתנדבות לבין המשלוח בפועל של המכוונן, מנוצל, ככל הנראה, בבתי הספר של המשגוחים אשר הפכו לאישיים בדיווינינגטון, שם נעשה שימוש בתבנית פעולת הדעת של בן התמותה הממתין, על-מנת להורות למכוונן הנבחר מהן התכניות היעילות ביותר לגשת לאישיות ולהפוך את הדעת לרוחנית. מודל הדעת נוצר משילוב של נתונים המסופקים על-ידי שירות המחזירות של יקום העל. זוהי לכל הפחות הבנתנו שלנו, אמונה אשר גיבשנו כתוצאה מצירוף מידע שהתקבל הודות למגע עם מכוונים רבים אשר הפכו לאישיים, במהלך הקריירות הממושכות של השליחים הבודדים ביקום.

108:1.9 (1186.7) כאשר המכוונים נשלחים בפועל מדיווינינגטון, למעשה אין הבדל בזמן בין רגע השילוח לשעת הופעתם בדעת של נתיניהם הנבחרים. זמן הנסיעה הממוצע של מכוונן מדיווינינגטון לאורנטיה הינו 117 שעות, 42 דקות ו-7 שניות. וכמעט כל הזמן הזה מנוצל ברישום באוורסה.

2. דרישות הקדם למשכן מכוונן

108:2.1 (1186.8) אף-על-פי שהמכוונים מתנדבים לשירות מיד עם שתחזיות האישיות מועברות לדיווינינגטון, למעשה הם לא מוצבים עד אשר הנתינים האנושיים מקבלים את ההחלטה המוסרית הראשונה של האישיות. החלטתו המוסרית הראשונה של ילד אנושי מקבלת חיווי באופן אוטומטי במסייעת הדעת השביעית, ונרשמת בו ברגע באמצעות הרוח היצירתית של היקום המקומי – זאת דרך מעגל כבידת הדעת האוניברסאלי של הפועל האחוד ובנוכחותו של רוח האב הממונה על יקום העל – וזו מעבירה את המידע הזה ללא דיחוי לדיווינינגטון. בממוצע מגיעים המכוונים אל נתיניהם האנושיים מעט לפני יום הולדתם השישי. הממוצע בדור הנוכחי עומד על גיל של חמש שנים, עשרה חודשים וארבעה ימים; במילים אחרות, המכוונים מגיעים אל נתיניהם ביום ה-2,134 לחייהם הארציים.

108:2.2 (1187.1) המכוונים אינם יכולים לפלוש אל תוך הדעת האנושית בטרם זו הוכנה כהלכה על-ידי הסעד השוכן של הרוחות סועדות הדעת והוכנסה אל מעגל רוח הקודש. ופעולתן המתואמת של כל שבע המסייעות נדרשת על-מנת להכשיר כך את הדעת האנושית לשם קבלת המכוונן. על דעת היצור להדגים את הכמיהה אל הסגידה ולהצביע על פעולת החכמה באמצעות היכולת לבחור בין ערכי הטוֹב והרע המופיעים – הבחירה המוסרית.

108:2.3 (1187.2) זהו השלב של הדעת האנושית הנדרש לשם קבלת המכוונים, ואולם ככלל, הם אינם מופיעים ומשתכנים מיידית בדעת שכזו, אלא באותם עולמות שבהם פועלת רוח האמת כמתאמת רוחנית של כלל הסעדים הרוחניים השונים הללו. אם נוכחת רוח זו של בני המתת, תמיד יגיעו המכוונים ברגע שמתחילה הרוח מסייעת הדעת השביעית בפעולתה, וכך מסמלת לרוח האם של היקום כי היא השיגה בפוטנציאל את התיאום של ששת המסייעות הנלוות אשר סעדו לפניה אינטלקט בן-תמותה מעין זה. לפיכך הוענקו המכוונים האלוהיים באופן גורף לכל דעת נורמלית בעלת מעמד מוסרי באורנטיה, וזאת למן היום שבו חל פנטקוסט.

108:2.4 (1187.3) ואפילו משניתנה רוח האמת לַדעת, המכוונים אינם יכולים לפלוש באופן שרירותי אל תוך אינטלקט בן התמותה בטרם הופיעה החלטה מוסרית. ואולם, משבוצעה החלטה מוסרית שכזו, מקבלת רוח מסייעת זו את הסמכות הישר מעם דיווינינגטון. אין שום מתווכים, סמכויות או כוחות ביניים, הפועלים בין המכוונים האלוהיים לבין נתיניהם האנושיים; האל והאדם מתייחסים ישירות זה לזה.

108:2.5 (1187.4) בימים הקודמים להשפעתה של רוח האמת על כלל תושביו של עולם אבולוציוני, נדמה כי מתת המכוונים נקבעה בהתאם להשפעות רוחניות רבות ולנטיות רבות של האישיות. איננו מבינים עד תום את החוקים השולטים במתת מסוג זה; איננו מבינים מה בדיוק גורם לשחרורם של המכוונים אשר התנדבו לשכון בדעת מתפתחת שכזו. ואולם, הננו מבחינים בהשפעות ובתנאים רבים, אשר נדמה כי הם נוגעים להגעת המכוונים אל דעת שכזו בטרם הוענקה רוח האמת, ואלו הם:

108:2.6 (1187.5) 1. השמתן של שומרות שרפיות אישיות. אם בבן-תמותה לא שכן בעבר מכוונן, השמתה של שומרת אישית מביאה את המכוונן באופן מיידי. קיים קשר מובחן ביותר, אך בלתי-ידוע, בין סעדם של המכוונים לבין סעדן של השומרות השרפיות האישיות.

108:2.7 (1187.6) 2. ההישג של מעגל ההישג האינטלקטואלי והרוחני השלישי. צפיתי במכוונים אשר הגיעו לשכון בדעת של בן תמותה – כאשר זה השיג את המעגל השלישי – אף בטרם ניתן היה להודיע על הישג שכזה לאישיויות היקום המקומי שעניינים מעין אלה נוגעים להן.

108:2.8 (1187.7) 3. בעת קבלתה של החלטה עילאית בעלת חשיבות רוחנית יוצאת-דופן. על-פי-רוב, התנהגות אנושית שכזו בעת משבר פלנטארי מלווה בהגעתו של המכוונן הממתין.

108:2.9 (1187.8) 4. רוח האחווה. בלא תלות בהישג של המעגליים הנפשיים ובהשמתה של שומרת אישית – ובהיעדר מה שנראה כהחלטה של עת משבר – כאשר בן-תמותה מתפתח

הופך להיות נשלט על-ידי האהבה לרעיו ומקדיש את עצמו באופן נטול-אנוכיות לסעד של אחיו בשר ודם, לעולם יורד המכוונן הממתין לשכון בדעתו של סועד בן-תמותה מעין זה.

108:2.10 (1188.1) 5. הצהרה על כוונה לעשות את רצון האל. הננו צופים בכך שנדמה שבני-תמותה רבים בעולמות החלל מוכנים לקבל מכוונים, ועדיין המשגוחים אינם מופיעים. אנו ממשיכים להתבונן ביצורים מעין אלו בחיי היום-יום שלהם, ואז, בשקט ובאופן בלתי-מודע כמעט, הם מגיעים להחלטה להתחיל לבקש לעשות את רצון האל שבמרומים. או אז הננו מבחינים במשלוח המיידי של מכווני המחשבה.

108:2.11 (1188.2) 6. השפעתה של ההוויה העליונה. בעולמות שבהם המכוונים אינם מותכים עם נשמותיהן המתפתחות של תושביהם האנושיים, הננו מבחינים כי לעיתים מוענקים מכוונים בתגובה להשפעות המצויות לגמרי מעבר להבנתנו. הננו משערים כי מתת שכזו נקבעת על-ידי רפלקס קוסמי כלשהו אשר מקורו בהוויה העליונה. איננו יודעים אל נכון את הסיבה שבעטיה המכוונים הללו אינם יכולים להיות מותכים, או אינם מותכים, עם טיפוסי הדעת האנושית הללו. התרחשויות מעין אלה מעולם לא נגלו בפנינו.

3. ארגון ומִנהל

108:3.1 (1188.3) ככל שידיעתנו מגעת, מכוונים מאורגנים כיחידת פעולה עצמאית המצויה ביקום היקומים ולמעשה הם מנוהלים במישרין מדיוויוינגטון. הם הינם אחידים ברחבי שבעת יקומי העל, כאשר כלל היקומים המקומיים מקבלים שירות מטיפוסי משגוחי מסתורין זהים. הננו יודעים הודות לתצפיות כי קיימות סדרות מכוונים רבות אשר נוגעות לארגון סדרתי המשתרע על-פני גזעים, עידנים, וכן בעולמות, במערכות וביקומים. למרות זאת, קשה מאוד לעקוב אחר המתנות האלוהיות האלה, לפי שהן פועלות באופן חליפי ברחבי היקום המקיף.

108:3.2 (1188.4) רישום מלא של המכוונים (מחוץ לדיוויוינגטון) מצוי אך ורק במטות של שבעת יקומי העל. מספרו ומיקומו בסדרה של כל מכוונן אשר שוכן ביצור מרקיע, מדווח

מרשויות פרדיס והחוצה אל המטֶה של יקום העל, ומשם הוא משודר אל מטֶה היקום המקומי האמור, ומועבר לפלנטה אשר לה הוא נוגע. ואולם, הרישומים ביקום המקומי אינם מגלים את מספרם המלא של מכוונני המחשבה; הרישומים של נבאדון כוללים אך ורק את מספר ההצבה של היקום המקומי, כפי שזה נקבע על-ידי נציגיהם של עתיקי היומין. המשמעות האמיתית של מספרו השלם של המכוונן ידועה רק בדיווינינגטון.

108:3.3 (1188.5) נתינים אנושיים ידועים לרוב בהתאם למספר המכוונן שלהם; בני-תמותה אינם מקבלים שמות אמיתיים ביקום, אלא לאחר ההיתוך עם המכוונן, ועל איחוד זה מעיד מתן השם החדש ליצור החדש על-ידי שומר הגורל.

108:3.4 (1188.6) אף כי מצויים ברשותנו הרישומים על אודות מכוונני המחשבה אשר באורוונטון, ואף כי אין לנו כל סמכות עליהם, או כל קשר מנהלי איתם, הננו מאמינים באמונה שלמה כי קיים קשר ניהולי בין העולמות היחידניים של היקומים המקומיים לבין משכנן המרכזי של המתנות האלוהיות בדיוינינגטון. הננו יודעים, כי לאחר הופעתו של בן של מתת של פרדיס, מוצב בעולם אבולוציוני מכוונן אשר הפך-לאישי בתפקיד המפקח הפלנטארי על המכוונים.

108:3.5 (1189.1) מעניין להיווכח כי בעת שמפקחים מן היקום המקומי עורכים ביקורת בפלנטה, לעולם הם מכוונים את אמירותיהם כלפי מכוונן המחשבה הראשי של הפלנטה, ממש כפי שהם מטילים משימות על ראש השרפיות, ועל מנהיגי סדרים אחרים של הוויות המסופחים לממשל של עולם מתפתח. לפני זמן לא רב, עברה אורנטיה בחינה תקופתית אשר נערכה על-ידי טָאבָּאמָנְטִיָה, המפקח הממונה על כלל הפלנטות של ניסויי-החיים ביקום של נבאדון. והרשומות מגלות כי, בנוסף לנזיפות ולהאשמות אשר הפנה כלפי המנהלים השונים של האישיויות העל-אנושיות, הוא אף העביר את המסר הבא למכוונן הראשי. בין אם זה היה מצוי בסאלווינגטון, באוורסה, או בדיוינינגטון, איננו יודעים בוודאות, אך כך הוא אמר:

108:3.6 (1189.2) "וכעת בא אני אליכם, אלו העומדים הרחק מעלי, כאחד אשר קיבל לזמן מה את הסמכות על סדרת הפלנטות הניסוייות; ובא אני אליכם על-מנת לבטא את הערכתי ואת הכבוד העמוק אשר אני רוחש לקבוצה המדהימה הזו של סועדים שמימיים, משגוחי המסתורין

אשר התנדבו לשרת בספֵרה הבלתי-שגרתית הזו. אין זה משנה כמה קשים המשברים, לעולם אינכם כושלים. הרשומות של נבאדון, והרשומות הקודמות של וועדות אורוונטון, יעידו כי מעולם לא הואשם מכוונן אלוהי באשמה כלשהי. הייתם והנכם נאמנים למה שהופקד בידיכם; הייתם והנכם נאמנים באופן אלוהי. סייעתם לתקן את השגיאות ולפצות על המגבלות של כל אלו העמלים בפלנטה המבולבלת הזו. אתם הנכם הוויות מופלאות, שומריו של מה שטוב בנשמות של העולם המפגר הזה. אני רוחש לכם כבוד, אף שלכאורה הנכם מצויים תחת סמכותי כסועדים מתנדבים. אני קד בפניכם בענווה מתוך הכרה בחוסר האנוכיות המעודן שלכם, בסעד המבין שלכם, ובמסירותכם חסרת הפניות. אתם ראויים לשם אשר ניתן לכם, המשרתים דמויי-האל של תושביו בני התמותה של עולם מוכה סכסוכים, צער וחולי. אני מכבד אתכם! ואך כפסע ביני לבין הסגידה אליכם!"

108:3.7 (1189.3) כתוצאה מסדרות רבות של הוכחות אשר מעידות על כך, הננו מאמינים כי המכוונים מאורגנים עד מאוד, וכי קיים מנהל אינטליגנטי לעילא ויעיל ביותר, אשר מכוון את המתנות האלוהיות האלה ממקום מרכזי ומרוחק עד מאוד, ככל הנראה מדיווינינגטון. הננו יודעים כי מדיווינינגטון הם מגיעים אל העולמות, וכי ללא ספק לשם הם יחזרו עם מות נתיניהם.

108:3.8 (1189.4) בקרב סדרי הרוח הגבוהים קשה עד מאוד לגלות את מנגנוני הניהול. סדר האישיויות אשר עליו אני נמנה – בעודו עוסק בחובות הספציפיים המוטלים עליו – משתתף ללא ספק באופן בלתי-מודע בְּפעולה עם קבוצות רבות – אישיות, לא-אישיות ותת-אלוהיות – הפועלות באופן מאוחד כמתאמי היקום רחב היריעה. הננו חושדים בכך שהננו משרתים באופן הזה לפי שהננו הקבוצה היחידה של יצורים אשר הפכו לאישיים (למעט המכוונים אשר הפכו לאישיים), אשר כולם כאחד מודעים לנוכחותם של סדרים רבים של ישויות קדם-אישיות.

108:3.9 (1189.5) הננו מודעים לנוכחותם של המכוונים, אשר הינם רסיסיה של אלוהותו הקדם-אישית של המקור והמרכז הראשון. הננו חשים בנוכחותן של רוחות השילוש בעלות ההשראה, אשר הינן ביטויים על-אישיים של שילוש פרדיס. בדומה לכך, הננו מבחינים

בוודאות בנוכחות הרוח של סדרים עלומים מסוימים, אשר נובעים מעם הבן הנצחי והרוח האינסופית. וכמו כן, הננו מגיבים במידת-מה לישויות אחרות אשר נותרו עלומות מעיניכם.

108:3.10 (1190.1) המלכי-צדקים של נבאדון מלמדים כי השליחים הבודדים הינם מתאמי האישיות של ההשפעות המגוונות האלה, כפי שהן נרשמות באלוהותה המתרחבת של ההוויה העליונה האבולוציונית. אפשרי עד מאוד כי אנו משתתפים באיחוד ההתנסותי של רבות מן התופעות הבלתי-מוסברות של הזמן, אך איננו בטוחים באופן מודע בכך שהננו פועלים באופן הזה.

4. היחס לְהשפעות רוחניות אחרות

108:4.1 (1190.2) בנפרד מן העובדה שייתכן שמכוונני המחשבה מתואמים עם רסיסי אלוהות אחרים, הם פועלים די לבדם במרחבי הפעולה שלהם בדעת האנושית. משגוחי המסתורין מעידים ברהיטות על העובדה שאף-על-פי שנדמה שהאב נמנע מלהפעיל את כלל העוצמה והסמכות האישית הישירה ברחבי היקום המקיף, למרות עצם הוויתור הזה לטובת ילדיו הבוראים העליונים של שילוש פרדיס, וודאי הוא כי האב שמר לעצמו את הזכות, אשר אין עליה עוררין, להיות נוכח בדעתם ובנשמותיהם של יצוריו המתפתחים, כך שיוכל לפעול על-מנת למשוך לעברו את כלל היצורים הברואים, וזאת באופן המתואם עם הכבידה הרוחנית של בני פרדיס. כה אמר בן פרדיס של המתת שלכם בעודו באורנטיה, "וַאֲנִי, בְּהִינָּשְׂאִי מֵעַל הָאָרֶץ, אֶמְשֹׁךְ אֶת כֻּלָּם אֵלָי." הננו מכירים בעוצמת המשיכה הרוחנית של בני פרדיס, ושל עמיתיהם היצירתיים, והננו מבינים אותה, אך איננו מבינים באופן כה מלא את שיטותיו של האב החכם-בכל הפועל במשגוחי המסתורין הללו ודרכם, המשגוחים אשר חיים ופועלים בגבורה כה רבה בתוככי הדעת האנושית.

108:4.2 (1190.3) בעוד שהנוכחויות המסתוריות האלה אינן כפופות לעבודתו של יקום היקומים, אינן מתואמות עמה ואף נדמה כי אינן קשורות אליה – ולמרות שהן פועלות באופן עצמאי בדעת ילדי האדם – הן דוחקות ללא-הרף ביצורים אשר בהן הן שוכנות לעבר

אידיאלים אלוהיים, ולעולם הן מושכות אותם כלפי מעלה לעבר התכליות והמטרות של חיים עתידיים טובים יותר. משגוחי המסתורין הללו מסייעים באופן רציף לכינון שלטונו הרוחני של מיכאל ברחבי היקום של נבאדון, זאת בעודם תורמים באופן מסתורי לייצוב ריבונותם של עתיקי היומין באורוונטון. המכוונים **הינם** רצון האל, ומכיוון שהבוראים העליונים אף הם ילדי האל, הם מגלמים באופן וודאי את אותו רצון, ובלתי-נמנע הוא שפעולותיהם של המכוונים וריבונותם של שליטי היקום תהיינה תלויות-הדדית אלה באלה. בעוד שלכאורה אין קשר ביניהם, נוכחות האב במכוונים, וכן ריבונות האב של מיכאל מנבאדון, חייבות להוות מופעים שונים של אותה אלוהיות.

108:4.3 (1190.4) דומה כי מכוונני המחשבה באים והולכים באופן בלתי-תלוי יחסית בכל הנוכחויות הרוחניות האחרות; דומה כי הם פועלים בהתאם לחוקי יקום נפרדים יחסית מאלו השולטים ומבקרים את פעולותיהן של כלל ההשפעות הרוחניות האחרות. ואולם, בלא תלות בעצמאות לכאורה הזו, תצפיות ארוכות טווח מגלות ללא ספק כי פעולתם בדעת האנושית מצויה בסנכרון ובתיאום מושלמים עם כל הסעדים הרוחניים האחרים, לרבות אלו של הרוחות מסייעות הדעת, רוח הקודש, רוח האמת והשפעות אחרות.

108:4.4 (1190.5) כאשר עולם נכנס לבידוד עקב מרידה, כאשר עולם מנותק מכל מעגלי התקשורת החיצוניים, כפי שאירע לאורנטיה לאחר ההתקוממות של קאליגסטיה, נותרת רק שיטה ישירה אחת – מלבד שליחים אישיים – לתקשורת בין-פלנטארית ישירה או לתקשורת עם היקום, והיא דרך הקישור של מכוונני הספֵרה. בלא תלות במה שקורה בְּעולם או בְּיקום, המכוונים לעולם לא יהיו מעורבים בכך ישירות. בידודה של פלנטה לא משפיע בשום צורה שהיא על המכוונים ועל יכולתם לתקשר עם כל חלק ביקום המקומי, בְּיקום-העל או ביקום המרכזי. וזוהי הסיבה שבעטיהּ נערכים מגעים כה תכופים, בעולמות המצויים תחת הסגר, עם המכוונים העילאיים והפועלים מעם עצמם של סגל המילואים של גורל. טכניקה מעין זו משמשת לעקיפת המגבלות המושתות על פלנטה מבוּדדת. בשנים האחרונות פעל באורנטיה המעגל של מלאכיות העל, ואולם, שיטת התקשורת הזו מוגבלת בעיקרה לפעולות סגל המלאכיות עצמו.

108:4.5 (1191.1) הננו מודעים לתופעות רוח רבות ביקום עצום הממדים, אשר איננו מבינים לגמרי. אין אנו שולטים עדיין בכל המתרחש סביבנו; והנני מאמין כי הרבה מן העבודה הבלתי-מובנת מתבצעת בידי שליחי הכבידה ובידי סוגים מסוימים של משגוחי מסתורין. אינני מאמין שהמכוונים מקדישים עצמם אך ורק לעיצובה-מחדש של הדעת האנושית. הנני משוכנע כי המכוונים אשר הפכו-לאישיים – כמו גם סדרי רוחות קדם-אישיות אחרות – מייצגים את הקשר הישיר והבלתי-מוסבר של האב האוניברסאלי עם היצורים בעולמות.

5. משימתם של המכוונים

108:5.1 (1191.2) כאשר הם מתנדבים לשכון בקרב יצורים משולבים כמו אלו החיים באורנטיה, המכוונים מקבלים על עצמם משימה קשה. ואולם, הם קיבלו על עצמם את המשימה לשכון בדעתכם, על-מנת לקבל שם את ההנחיות של האינטליגנציות הרוחניות של העולמות, ואז לנסות למסור, או לתרגם, את המסרים הרוחניים הללו אל הדעת החומרית; הם הינם הכרחיים לשם הרקעה לפרדיס.

108:5.2 (1191.3) את מה שמכוונן המחשבה לא יוכל לנצל בחייכם הנוכחיים, את אותן אמיתות אשר הוא לא יוכל לשדר בהצלחה אל האדם אשר בקרבו הוא נישא, הוא ישמור בנאמנות לשם שימוש בשלב הקיום הבא, ממש כשם שכעת הוא נושא ממעגל למעגל את אותם פריטים אשר הוא אינו מצליח לרשום בהתנסות הנתין האנושי, בשל חוסר יכולתו, או כישלונו, של היצור לשיתוף-פעולה בשיעור מספק.

108:5.3 (1191.4) על דבר אחד תוכלו לסמוך: המכוונים לעולם לא יאבדו דבר ממה שהופקד למשמרתם; מעולם לא חזינו בכישלונו של מסייע רוח שכזה. מלאכיות, כמו גם סוגי הוויות רוחניות גבוהים אחרים, ואפילו כמו הבנים של היקום המקומי, עלולים לאמץ מעת לעת את הרוע, עלולים לסטות לעיתים מן הדרך האלוהית, אך המכוונים לא ייכשלו אף פעם. הם הינם מהימנים לחלוטין, ועובדה זו נכונה באותה המידה ביחס לכל שבע הקבוצות.

108:5.4 (1191.5) המכוונן שלכם הינו הפוטנציאל של סדר הקיום החדש והבא שלכם, המתת המתקדמת של היותכם לנצח בנים לאל. בהסכמתכם, והודות לה, נתונה בידי המכוונן העוצמה להפעיל על הנטיות של דעתו החומרית של היצור, פעולות התמרה של מניעי הנשמה המורונטית המגיחה ותכליותיה.

108:5.5 (1191.6) משגוחי המסתורין אינם מסַייעֵי מחשבה; הם מכוונני מחשבה. באמצעות הכוונון ותהליך ההפיכה לרוחני, הם עמלים עם הדעת החומרית לשם בנייתה של דעת חדשה עבור העולמות החדשים והשם החדש של הקריירה העתידית שלכם. משימתם העיקרית נוגעת לחיים העתידיים, לא לחיים האלה. הם מכונים מְסַיְעִים שמימיים, לא מסייעים ארציים. אין להם כל עניין בהקלת הקריירה של בן התמותה; הם דווקא מבקשים להפוך את חייכם לקשים ולנוקשים במידה סבירה, ובכך להרבות ולהמריץ את ההחלטות. נוכחותו של מכוונן מחשבה כביר אינה מקנה חיים קלים ונטולי מחשבה מאומצת, ואולם מתת אלוהית מעין זו תקנה שקט נפשי נשגב ושלוות רוח עילאית.

108:5.6 (1192.1) רגשות השמחה והצער שלכם – החולפים והמשתנים כל העת – הינם בעיקרם תגובות אנושיות וחומריות לחלוטין למצב הנפש הפנימי שלכם ולסביבה החומרית החיצונית. לפיכך, אל נא תבקשו מן המכוונן כי ינחם אתכם נחמה אנוכית, ואל נא תבקשו ממנו נוחות אנושית. המכוונן עסוק בהכנתכם להרפתקה הנצחית, בהבטחת הישרדותכם. אין זה ממשימתו של משגוח המסתורין ליישר את הדורי רגשותיכם או לסעוד את גאוותכם הפגועה; תשומת לבו וזמנו של המכוונן נתונים להכנת נשמתכם לקריירת ההרקעה הממושכת.

108:5.7 (1192.2) אני בספק אם אני מסוגל להסביר לכם מה בדיוק עושים המכוונים בדעתכם ועבור נשמתכם. אינני יודע אם אני מודע לחלוטין למה שבאמת קורה בחיבור הקוסמי בין משגוח אלוהי לבין דעת אנושית. במידת מה, כל אלו הינם בבחינת מסתורין עבורנו, לא ביחס לתכנית ולתכלית, אלא ביחס לאופן שבו אלה מושגות הלכה למעשה. וזוהי בדיוק הסיבה שבעטיה הננו ניצבים נוכח קושי שכזה בשעה שאנו מנסים למצוא שם הולם למתנות הנשגבות האלה אשר מקבלים האנשים בני התמותה.

108:5.8 (1192.3) מכוונני המחשבה היו רוצים לשנות את רגשות הפחד שלכם לאמונה באהבה ובביטחון; ואולם, הם אינם מסוגלים לעשות דברים מעין אלו באופן מכני ושרירותי; זוהי

משימתכם שלכם. כאשר אתם מבצעים את אותן החלטות אשר משחררות אתכם מאזיקי הפחד, אתם מספקים, פשוטו כמשמעו, את נקודת המשען שעליה יכול המכוונן להציב את הפיגום הרוחני של ההארה המרוממת והמקדמת.

108:5.9 (1192.4) ככל שהדבר נוגע לעימותים החדים והמובחנים-היטב בין נטיותיהם הגבוהות לנטיותיהם הנמוכות של הגזעים, בין **מה שבאמת** נכון לבין השגוי (ולא רק מה שאתם קוראים לו נכון ושגוי), אתם יכולים לסמוך על כך שהמכוונן לעולם ישתתף באופן מובחן ופעיל בהתנסויות מעין אלה. העובדה שפעילות מכוונן מעין זו עשויה להיות בלתי-מודעת לשותף האנושי איננה גורעת כהוא זה מערכה וממציאותה.

108:5.10 (1192.5) אם עומדת לרשותכם שומרת אישית של גורל ותיכשלו בהישרדות, תידרש אותה מלאכית שומרת לעמוד למשפט בנוגע לביצוע של מה שהופקד בנאמנותה. ואולם, מכווני המחשבה אינם כפופים לבחינה מעין זו כאשר נתיניהם אינם מצליחים לשרוד. כולנו יודעים כי, בעוד שמלאכית עלולה שלא להגיע למושלמות של סעד, עבודתם של מכווני המחשבה מתבצעת במושלמות של פרדיס; הסעד שלהם מתאפיין בטכניקה נטולת רבב המצויה מעבר לביקורתה של הוויה כלשהי מחוץ לדיוויניגטון. עומדים לרשותכם מדריכים מושלמים; ולפיכך, יעד המושלמות ניתן להשגה בוודאות.

6. האל שבאדם

108:6.1 (1192.6) אכן, הצעת המכוונים המרוממים והמושלמים להתקיים בפועל בדעתם של היצורים החומריים, כדוגמת בני התמותה של אורנטיה, ולהביא לידי מימוש איחוד על-תנאי עם ההוויות אשר מקורן חייתי בכדור הארץ, הינו פלא של ירידה אלוהית מטה אל הארץ.

108:6.2 (1193.1) בלא קשר למעמדם הקודם של תושביו של עולם, לאחר המתת של בן אלוהי ומשניתנה לכל אדם מתת רוח האמת, נוהרים המכוונים אל עולם שכזה על-מנת לשכון בדעת כל היצורים הרצוניים הרגילים. לאחר סיום משימתו של בן פרדיס של מתת, אכן הופכים משגוחים אלה ל"ממלכת השמיים בתוככם." באמצעות המתת של המתנות האלוהיות מתקרב

האב במידה הקרובה ביותר אל החטא ואל הרוע, זאת משום שנכון הדבר, הלכה למעשה, שהמכוונן נדרש להתקיים בצוותא בדעת האנושית ואפילו ממש בתוככי חוסר היושר של האדם. המכוונים השוכנים נסערים במיוחד בשל אותן מחשבות מטונפות ואנוכיות; הם מתייסרים בשל חוסר הכבוד כלפי מה שיפה ואלוהי; והרבה מפחדיו החייתים והמטופשים של האדם, כמו גם רבות מחרדותיו הילדותיות, מעכבות את עבודתם של המכוונים, הלכה למעשה.

108:6.3 (1193.2) אין כל ספק כי משגוחי המסתורין הינם המתת של האב האוניברסאלי, השתקפות צלם האל ברחבי היקום. מורה גדול אחד התריע פעם באזני בני האדם כי עליהם להתחדש בָּרוח אשר בדעתם; עליהם להפוך לבני-אדם חדשים, אשר נבראו, כמו האל, ביושרתה של האמת ובשלמותה. המכוונן הינו סימן האלוהיות, נוכחותו של האל. המונח "צלם אלוהים" איננו מתייחס לדמיון פיזי, או למגבלות אשר הינן מנת חלקו של היצור החומרי, אלא דווקא למתת של נוכחות רוחו של האב האוניברסאלי, בדמות המתת הנשגבת של מכוונני המחשבה המוענקת לפחותים שביצורים אשר ביקומים.

108:6.4 (1193.3) המכוונן הינו המעיין אשר ממנו נובעים ההישג הרוחני והתקווה לְאופי אלוהי בתוככם. הוא הינו העוצמה, הזכות והאפשרות להישרדות, זו אשר מבדילה אתכם לגמרי ולנצח מיצורים חייתיים גרידא. הוא הינו הגירוי למחשבה הפנימית הגבוהה יותר, האמיתית, בניגוד לגירוי החיצוני והפיזי, אשר מגיע אל הדעת דרך מנגנון האנרגיה העצבית של הגוף החומרי.

108:6.5 (1193.4) נאמנים מסורים אלו, המופקדים על הקריירה העתידית שלכם, משכפלים במהימנות כל יצירה מנטאלית לכדי מקבילתה הרוחנית; וכך הם בוראים אתכם מחדש, לאט אך בבטחה, כפי שאתם הנכם באמת (אך ורק רוחנית) על-מנת להקים אתכם לתחיה בעולמות ההישרדות. וכל יצירות הרוח החדשות האלה משתמרות במציאות המגיחה של נשמתכם האלמותית והמתפתחת, בעצמי המורונטי שלכם. מציאויות אלה אכן מצויות שם, אף-על-פי שרק לעתים רחוקות יוכל המכוונן לרומם את היצירות המשוכפלות האלה במידה הנדרשת על-מנת להציגן לאור המודעות.

108:6.6 (1193.5) וכפי שאתם הנכם ההורה האנושי, כך משמש המכוונן כהורה האלוהי של העצמי האמיתי שלכם, העצמי הגבוה והמתקדם שלכם, העצמי הטוב יותר, המורונטי, והרוחני לעתיד, שלכם. וזוהי הנשמה המורונטית המתפתחת אשר מוערכת על-ידי השופטים והפוסקים, בשעה שהם מצהירים על הישרדותכם ומעבירים אתכם מעלה אל העולמות החדשים ואל הקיום הבלתי-פוסק המצוי בקשר-של-נצח עם שותפכם הנאמן – האל, המכוונן.

108:6.7 (1193.6) המכוונים הינם אבותיכם הקדמונים הנצחיים, המקורות האלוהיים של נשמותיכם האלמותיות המתפתחות; הם הינם הדחף הבלתי-פוסק המוביל את האדם לנסות ולשלוט בקיום החומרי הנוכחי לאור הקריירה הרוחנית העתידית. המשגוחים הינם כאסירי התקווה אשר לעולם אינה גוועת, המעיינות הנובעים של הקדמה הנמשכת לעד. ואיך שהם שמחים לתקשר עם נתיניהם בערוצים פחות או יותר ישירים! ואיך שהם עולזים כאשר הם יכולים להיפטר מן הסמלים, ומשיטות עקיפות אחרות, ולהבזיק את מסריהם הישר אל האינטלקט של השותף האנושי שלהם!

108:6.8 (1194.1) אתם, בני האדם, התחלתם בפרישתם הבלתי-נגמרת של נוף אינסופי כמעט, של ספֵרות של אפשרויות בלתי-נדלות, בלתי-נגמרות, והולכות ומתרחבות לעולם, לשירות מעוֹרר, לְהרפתקה אשר אין דומה לה, לְחוסר-וודאות נשגב ולהישג חסר-גבולות. כאשר מתקבצים העננים מעל לראשיכם, שומה על אמונתכם כי תקבל את עובדת נוכחותו של המכוונן השוכן, וכך תוכלו להרחיק ולראות אל מעבר לערפילי חוסר-הוודאות האנושי, אל בוהק זריחתה של שמש היושרה הנצחית, הניצבת בגבהי העולמות העליונים של שטניה, אשר מזמנים אתכם אליהם.

108:6.9 (1194.2) [הוצג על-ידי שליח בודד של אוורונטון.]

מסמך 109

יחסם של מכוונני המחשבה ליצורים ביקום

109:0.1 (1195.1) מכוונני המחשבה הינם ילדיה של נתיבת היקום, ואכן, המכוונים הבתוליים חייבים לרכוש ניסיון בעוד שהיצורים בני התמותה צומחים ומתפתחים. ממש כשם שאישיות הילד האנושי מתרחבת על-מנת להכיל את מאבקי הקיום האבולוציוני, כך הולך וצומח המכוונן לעבר גדולה במהלך החזרות לקראת השלב הבא בחיי ההרקעה. ממש כשם שהילד רוכש, באמצעות חיי המשחק והחברה של ראשית ילדותו, את הגמישות ההסתגלותית הנחוצה לפעילויותיו כבגיר, כך גם המכוונן השוכן רוכש כישורים לשלב הבא בחיים הקוסמיים באמצעות התכנון המקדמי בן התמותה והחזרה על הפעילויות הנוגעות לקריירה המורונטית. הקיום האנושי מהווה תקופת תרגול שאותה מנצל המכוונן ביעילות על-מנת להתכונן לאחריויות המוגדלות ולהזדמנויות הרחבות יותר אשר בחיים העתידיים. ואולם, בעודו חי בתוככם, מאמצי המכוונן אינם נוגעים יתר על המידה לענייני החיים החולפים והקיום הפלנטארי. ניתן לומר כי כיום מכוונני המחשבה עורכים חזרות על המציאויות של נתיבת היקום בתוככי הדעת המתפתחת של בני האדם.

1. התפתחות המכוונים

(1195.2) 109:1.1 בוודאי קיימת תכנית מקיפה ומפורטת לאימונם ולפיתוחם של המכוונגים הבתוליים בטרם הם נשלחים מעִם דיווינינגטון, אך למעשה איננו יודעים רבות על אודותיה. ובוודאי אף קיימת מערכת נרחבת לאימונם-מחדש של מכוונגים אשר התנסו זה מכבר בשכינה, בטרם ייצאו למשימות חדשות של קשר עם בני-תמותה, אך שוב, למעשה איננו יודעים.

(1195.3) 109:1.2 נאמר לי על-ידי מכוונן אשר הפך אישי כי בכל פעם שבן-תמותה אשר בקרבו שוכן-משגוח אינו מצליח לשרוד, עובר המכוונן, עם חזרתו לדיווינינגטון, הכשרה ואימון נרחבים. אימון נוסף זה מתאפשר על-ידי התנסות השכינה בקרב יציר אנוש, והוא תמיד ניתן בטרם מוחזר המכוונן אל העולמות האבולוציוניים של הזמן.

(1195.4) 109:1.3 אין תחליף קוסמי להתנסות ממשית של חיים. מושלמות האלוהיות של מכוונן מחשבה אשר זה עתה נוצר, איננה מעניקה בשום צורה שהיא למשגוח מסתורין זה יכולת התנסותית לסעוד. ההתנסות הינה חלק בלתי-נפרד מקיום החיים; זהו הדבר האחד והיחיד אשר שום שיעור של מתת אלוהי לא יוכל לפטור אתכם מן הצורך לרכוש באמצעות **חיים בפועל.** לפיכך, בדומה לכל ההוויות החיות והפועלות בתוך הספֵרה הנוכחית של העליון, חייבים מכוונני המחשבה לרכוש ניסיון; הם חייבים להתפתח מן הקבוצות הנמוכות, חסרות הניסיון, אל הקבוצות הגבוהות והמנוסות יותר.

(1196.1) 109:1.4 בתוככי הדעת האנושית חולפים המכוונגים דרך קריירה התפתחותית מובחנת; הם אכן משיגים מציאות של הישג אמיתי אשר לנצח נותר שלהם. בהדרגה הם רוכשים כישורים ויכולות של מכוונן, וזאת כתוצאה מכל מגע שהוא עם בני הגזעים החומריים, ובלא תלות בעובדת ההישרדות או אי-ההישרדות של נתיניהם בני התמותה המסוימים. הם אף מהווים שותפים שווים של הדעת האנושית במלאכת טיפוח התפתחות הנשמה האלמותית בעלת יכולת ההישרדות.

(1196.2) 109:1.5 השלב הראשון בהתפתחותו של מכוונן מושג בהיתוך עם נשמתו השורדת של בן-תמותה. וכך, בעוד שמטבעכם הנכם מתפתחים פנימה ומעלה, מן האדם אל עבר האל, המכוונגים, מטבעם, מתפתחים החוצה ומטה מן האל אל עבר האדם; וכך, לנצח יהא התוצר הסופי של איחוד זה בין אלוהיות ואנושיות הן בבחינת בן של האדם והן בבחינת בן של האל.

2. מכוונים הפועלים מעצמם

(1196.3) 109:2.1 נמסר לכם על אודות סיווגם של המכוונים בהתאם לניסיונם – בתוליים, מתקדמים ועליונים. כדאי לכם להכיר גם בסיווג תפקודי מסוים – המכוונים הפועלים מעצמם. מכוונן הפועל מעצמו הוא כזה אשר:

(1196.4) 109:2.2 1. כבר רכש ניסיון נדרש מסוים בחיים המתפתחים של יצור רצוני, או כשוכן ארעי בסוג של עולם שבו מכוונים אך ורק מושאלים לנתיניהם בני התמותה, או בפלנטה שבה מתרחש היתוך בפועל ושבה נכשל בן התמותה בהישרדותו. משגוח שכזה הינו מכוונן מתקדם או עליון.

(1196.5) 109:2.3 2. כבר רכש את איזון העוצמה הרוחנית בקרב אדם אשר הגיע למעגל הנפשי השלישי, ואשר הוקצתה לו שומרת שרפית אישית.

(1196.6) 109:2.4 3. רכש נתין אשר קיבל את ההחלטה העילאית, והתארס בכנות וברצינות עם המכוונן. המכוונן מתבונן קדימה אל הזמן שבו יקרה ההיתוך בפועל ומקבל את האיחוד כמאורע עובדתי.

(1196.7) 109:2.5 4. יש לו נתין אשר התקבל לסגל המילואים של הגורל בעולם אבולוציוני אשר ממנו מרקיעים בני-תמותה.

(1196.8) 109:2.6 5. בזמן כזה או אחר שבו ישן בן האדם, התנתק ארעית מן הדעת האנושית אשר בקרבה נכלא, על-מנת לבצע סוג מסוים של קשר, מגע, רישום-מחדש, או כל שירות חוץ-אנושי אחר הקשור למַנהל הרוחני של העולם אשר בו הוצב.

(1196.9) 109:2.7 6. שרת בעתות משבר בהתנסותו של אדם כזה או אחר, אשר שימש כמשלים החומרי של אישיות רוח אשר הופקדה על מימושו של הישג קוסמי כלשהו הנדרש לשם

כלכלתה הרוחנית של הפלנטה.

109:2.8 (1196.10) דומה כי מכוונים הפועלים-מעצמם הינם בעלי שיעור משמעותי של רצון בכל הנוגע לעניינים אשר אינם נוגעים לאישיויות האנושיות שבהן הם שוכנים בפועל, ועל כך מעידים מעלליהם הרבים, הן בקרב הנתינים האנושיים אשר להם הם צמודים והן מחוצה להם. מכוונים מעין אלו משתתפים בפעילויות רבות בעולם, ואולם, לעיתים תכופות יותר הם משמשים כשוכניהם הבלתי-מורגשים של המקדשים הארציים אשר הם בחרו בעצמם.

109:2.9 (1196.11) אין ספק כי סוגי המכוונים הללו, הגבוהים והמנוסים יותר, יכולים לתקשר עם אלו המצויים בעולמות אחרים. ואולם, בעוד שמכוונים הפועלים מעצמם אכן מתקשרים בינם לבין עצמם באופן הזה, הם עושים כן אך ורק ברמות של עבודתם המשותפת ולצורך שימור הנתונים אשר עליהם הם מופקדים, ואשר נחוצים לסעד המכוונים בעולם שבו הם שוהים; זאת אף כי מעת לעת ידוע כי הם פועלים בנושאים בין-פלנטאריים בעתות משבר.

109:2.10 (1197.1) מכוונים עליונים ופועלים-מעצמם יכולים לעזוב את גוף האדם כל אימת שרצונם בכך. השוכנים אינם חלק אורגאני או ביולוגי מחיי בני האדם; הם מתווספים מעליהם כתוספות אלוהיות. הם תוכננו בתכניות החיים המקוריות, אך אינם הכרחיים לשם הקיום החומרי. ואף-על-פי-כן, ראוי לציין כי לאחר שהשתכנו זה מכבר במקדשיהם האנושיים, הם עוזבים אותם רק לעתים רחוקות ביותר, ואפילו תהא זו עזיבה ארעית בלבד.

109:2.11 (1197.2) המכוונים העוסקים בפעילות-העַל הינם אלו אשר השלימו את המשימות אשר הופקדו בידם, והם רק ממתינים להתפרקות הכלי של חיי החומר, או להעתקת הנשמה האלמותית.

3. יחסם של המכוונים לטיפוסים בני-תמותה

109:3.1 (1197.3) אופי עבודתם המפורטת של משגוחי המסתורין משתנה בהתאם לטיב משימותיהם, וזאת בתלות בהיותם מכוונים של **קשר** או מכוונים של **היתוך.** מכוונים

מסוימים מושאלים באופן זמני למשך חיי נתיניהם; אחרים מוענקים כמועמדים לאישיות, ומורשים לעבור היתוך נצחי אם וכאשר נתיניהם שורדים. קיימים אף שינויים קלים בעבודתם של הטיפוסים הפלנטאריים השונים, וכן במערכות שונות וביקומים שונים. ואולם, ככלל, מלאכתם הינה אחידה במידה יוצאת דופן, הרבה יותר מחובותיו של כל אחד מן הסדרים האחרים של ההוויות השמימיות הברואות.

109:3.2 (1197.4) בעולמות פרימיטיביים מסוימים (הקבוצה של סדרה מספר אחת) שוכן המכוונן בדעתו של היצור למטרת אימון התנסותי, ובעיקר על-מנת לחנך את עצמו ולהתקדם בהדרגה. על-פי-רוב נשלחים מכוונים בתוליים לעולמות שכאלה בתקופות הקדומות, עת מתקרבים בני האדם הפרימיטיביים אל עמק ההחלטה, אך כאשר רק מעט מהם, באופן יחסי, עתידים לבחור להרקיע אל הפסגות המוסריות המצויות מעבר לגבעות השליטה העצמית ורכישת האופי אשר נועדו להשיג את הרמות הגבוהות יותר של רוחניות מתגלה. (יחד עם זאת, רבים מאלו אשר נכשלים בהיתוך עם המכוונן אכן שורדים כמרקיעים מותכי-רוח.) בעת החיבור הארעי עם הדעת הפרימיטיבית, מתאמנים המכוונים אימון לא יסולא בפז ורוכשים התנסות נהדרת, אשר לאחר מכן ביכולתם לנצלה לטובת הוויות נעלות יותר בעולמות אחרים. **שום דבר בעל ערך הישרדותי אינו יורד אף פעם לטמיון בכל רחבי היקום הרחב.**

109:3.3 (1197.5) בעולם מטיפוס אחר (הקבוצה של סדרה מספר שתיים) המכוונים רק מושאלים להוויות בנות התמותה. כאן, המכוונים לעולם לא יוכלו להשיג היתוך של אישיות באמצעות משכן זה, אך הם מעניקים סיוע רב לנתיניהם האנושיים במהלך חייהם בני התמותה, הרבה יותר מפכי שיוכלו להעניק לבני התמותה של אורנטיה. כאן מושאלים המכוונים ליצורים האנושיים למשך תקופת חיים יחידה כְּתבניות עבור הישגיהם הרוחניים הגבוהים יותר, מסייעים זמניים למשימה המסקרנת של הפיכת אופי הישרדותי למושלם. המכוונים אינם שבים לאחר המוות הטבעי; בני-תמותה שורדים אלו משיגים חיי נצח הודות להיתוך עם רוח.

109:3.4 (1197.6) בעולמות כדוגמת אורנטיה (הקבוצה של סדרה מספר שלוש) קיים קשר אמיתי של אירוסין עם המתת האלוהית, קשר של חיים ומוות. אם תשרדו, יתרחש איחוד של

נצח, היתוך לעד, אדם ומכוונן יהפכו לאחד.

109:3.5 (1197.7) בעולמות מהסדרה של בני התמותה בעלי שלושת המוחות, המכוונים יכולים להשיג בפועל מגע נרחב הרבה יותר עם נתיניהם במהלך החיים ברי החלוף בהשוואה לטיפוסים בעלי מוח אחד או שני מוחות. ואולם, בקריירה שלאחר-המוות, הטיפוסים בעלי שלושת המוחות מתקדמים ממש כמו הטיפוס בעל המוח הבודד או האנשים בעלי שני המוחות – הגזעים של אורנטיה.

109:3.6 (1198.1) בעולמות של שני מוחות, לאחר שהייתו של בן פרדיס של מתת, רק לעתים רחוקות יוקצו מכוונים בתוליים עבור אנשים בעלי יכולת הישרדות אשר איננה מוטלת בספק. הננו מאמינים כי בעולמות שכאלה כמעט כל המכוונים השוכנים בגברים ובנשים אינטליגנטיים בעלי יכולת הישרדות, משתייכים לטיפוס המתקדם או לטיפוס העליון.

109:3.7 (1198.2) ברבים מן הגזעים האבולוציוניים המוקדמים של אורנטיה התקיימו שלוש קבוצות של הוויות. היו אלו אשר היו כה חייתיים, עד כי הם נעדרו כל יכולת לקבל מכוונן. היו אלו אשר הציגו יכולת בלתי מעורערת לקבל מכוונים, והם אכן קיבלו אותם מיד עם שהגיעו לגיל האחריות המוסרית. והייתה קבוצה שלישית אשר נמצאה בתפר; הייתה להם הקיבולת לקבל מכוונן, אך המשגוחים יכלו לשכון בדעתו של אותו אדם אך ורק אם היחיד ביקש זאת באופן אישי.

109:3.8 (1198.3) ואולם, מכוונים בתוליים רבים שירתו בהתנסות מקדמית רבת ערך באמצעות מגע עם הדעת האבולוציונית של אותן הוויות אשר נפסלו להישרדות, הואיל ומורשתם הינה מאבות קדמונים בלתי-כשירים או נחותים; ובכך הם הוכשרו טוב יותר למשימה מאוחרת יותר בדעת מטיפוס גבוה יותר בעולם אחר.

4. מכוונים ואישיות אנושית

(1198.4) 109:4.1 צורות התקשורת הבין-אישיות האינטליגנטיות והגבוהות יותר בין בני-אדם מסתייעות במידה רבה במכוונגים השוכנים. בעלי-חיים אכן מרגישים תחושות של רעות, אך הם אינם משתפים מושגים זה עם זה; הם יכולים להביע רגשות, אך לא רעיונות או אידיאלים. ובני-אדם ממקור חייתי, אף הם אינם מתנסים בקשר אינטלקטואלי מסוג גבוה, או בהתייחדות רוחנית עם רעיהם, עד אשר הוענקו להם מכוונני המחשבה; זאת אף כי כאשר יצורים אבולוציוניים שכאלו מפתחים שפה, הם כבר מצויים בדרך הנכונה לקבלת מכוונגים.

(1198.5) 109:4.2 בעלי-חיים אכן מתקשרים זה עם זה באופן גס, אך במגע פרימיטיבי מעין זה מצויה אך מעט **אישיות,** אם בכלל. מכוונגים אינם מהווים אישיות; הם הינם הוויות קדם-אישיות. ואולם, הם מגיעים מעם מקור האישיות, ונוכחותם אכן מעצימה את מופעיה האיכותיים של האישיות האנושית; ובמיוחד נכון הדבר אם למכוונן הייתה התנסות קודמת.

(1198.6) 109:4.3 טיפוס המכוונן נוגע במידה רבה לפוטנציאל הביטוי של האישיות האנושית. במהלך העידנים, רבים מן המנהיגים האינטלקטואליים והרוחניים הגדולים של אורנטיה השפיעו את השפעתם הרבה בעיקר בשל עליונותם ובשל ניסיונם הקודם של המכוונגים אשר שכנו בקרבם.

(1198.7) 109:4.4 המכוונגים השוכנים שיתפו פעולה במידה לא מבוטלת עם השפעות רוחניות אחרות בתהליך התמרתם של צאצאי האדם הפרימיטיביים של ימי קדם והפיכתם של אלו לאנושיים. אילו נסוגו המכוונגים השוכנים בדעת של תושבי אורנטיה, כי אז היה העולם חוזר לאיטו אל רבים מן המחזות והמנהגים של בני האדם של התקופות הפרימיטיביות; המשגוחים האלוהיים מהווים אחד מן הפוטנציאלים האמיתיים לשם התקדמותה של הציוויליזציה.

(1198.8) 109:4.5 צפיתי במכוונן מחשבה אשר שוכן כעת בדעת באורנטיה, ואשר על-פי רשומות אוורסה שכן לפני-כן בחמישה-עשר מוחות באורוונטון. איננו יודעים אם היו למשגוח זה התנסויות דומות ביקומי-על אחרים, אך אני חושד כי אכן כך הדבר. זהו מכוונן מופלא, והוא מהווה את אחד מן הכוחות היעילים ביותר ובעלי-העוצמה הרבה ביותר באורנטיה לעת הזו. מה שאחרים איבדו, בכך שסירבו לשרוד, מרוויח כעת בן-אדם זה (וכן כלל עולמכם). זה אשר לא ניתן באיכויות הישרדות, יילקח ממנו אף אותו מכוונן מנוסה אשר

לו, ולזה אשר ניחן בפוטנציאל לשרוד יינתן אפילו מכוונן זה, בעל ניסיון הקדם, אשר ניתן לפנים לעריק עצל.

109:4.6 (1199.1) במובן מסוים, ייתכן שהמכוונים מקדמים שיעור מסוים של הפרייה הדדית בפלנטה בתחומי האמת, היופי והטוב. ואולם, רק לעתים רחוקות ניתנות למכוונים שתי התנסויות שכינה באותה פלנטה; לא קיים כעת מכוונן אשר משרת באורנטיה ואשר היה בעולם הזה קודם לכן. אני יודע את אשר אני אומר משום שמצויים ברשותי המספרים שלהם והרשומות על אודותיהם מן הארכיונים של אוורסה.

5. מגבלות חומריות לשכינת מכוונים

109:5.1 (1199.2) מכוונים עליונים ופועלים-מעצמם מסוגלים לעתים קרובות לתרום לדעת האנושית גורמים בעלי חשיבות רוחנית, בעת שזו זורמת חופשיה בערוציו המשוחררים, אך המבוקרים, של הדמיון היצירתי. בעתות שכאלה, ולפעמים בזמן השינה, המכוונן מסוגל לעצור את הזרמים המנטאליים, לעצור את הזרימה, ואז להסיט את מצעד הרעיונות; וכל אלו נעשים על-מנת לגרום להתמרות רוחניות מעמיקות במדרגות הגבוהות יותר של מודעות-העַל. וכך מכוונים כוחותיה של הדעת, והאנרגיות שלה, באופן מלא יותר עם סולם צלילי המגע של הרמה הרוחנית בהווה ובעתיד.

109:5.2 (1199.3) לעיתים ניתן להאיר את הדעת, לשמוע את הקול האלוהי אשר דובר ברציפות בתוככם, כך שתוכלו להיות מודעים באופן חלקי לחכמה, לאמת, לטוב וליופי אשר הינם מנת חלקה של האישיות הפוטנציאלית השוכנת בקרבכם כל עת.

109:5.3 (1199.4) ואולם, לעתים קרובות קורה שהנטיות המנטאליות הבלתי-יציבות שלכם, אשר משתנות במהירות, משבשות את תכניותיהם של המכוונים וקוטעות את עבודתם. מלאכתם מופרעת לא רק בשל טיבם המולד של הגזעים האנושיים, אלא גם מתעכבת במידה רבה בשל הדעות אשר גיבשתם זה מכבר, הרעיונות אשר התבססו אצלכם ודעותיכם הקדומות משכבר הימים. בשל המגבלות האלה, פעמים רבות מגיחות אל תוך התודעה רק

יצירותיהם הבלתי-מוגמרות, ויוצא שבלבול המושגים הינו בלתי-נמנע. לפיכך, כאשר תבחנו מצבים מנטאליים, הדבר הבטוח הינו לבחון כל מחשבה או כל התנסות כשלעצמה וכפי שהיא בבסיסה, ולהתעלם מכל מה שהיה עשוי להיות.

109:5.4 (1199.5) הבעיה הגדולה בחיים הינה התאמתן של נטיות החיים הקדומות לדרישותיהם של הדחפים הרוחניים המופעלים על-ידי נוכחותו האלוהית של משגוח המסתורין. בעוד שבקריירה ביקום וביקום- העל לא יוכל שום אדם לשרת שני אדונים, בחיים אשר אותם אתם חיים כעת באורנטיה חייב כל אדם לשרת שני אדונים בהכרח. הוא חייב להתמחות באמנות הפשרה האנושית בת-החלוף, בעודו נשבע אמונים מבחינה רוחנית לאדון אחד בלבד; וזוהי הסיבה שבעטיה כה רבים נכשלים ונופלים, מתעייפים ונופלים קורבן למתח הכרוך במאבק האבולוציוני.

109:5.5 (1199.6) אף כי המורשות התורשתיות של הכישורים המוחיים ושל שליטת-העל האלקטרוכימית פועלות שתיהן, על-מנת להגדיר את ספֵּרת הפעילות היעילה של המכוונן, לעולם לא תוכל שום מגבלה תורשתית (בדעת רגילה) למנוע, בסופו של דבר, את הישג הרוחני. התורשה עלולה להפריע לקצב הישג האישיות, אך לא תמנע את השלמתה, לבסוף, של הרפתקת ההרקעה. אם תשתפו פעולה עם המכוונן שלכם, במוקדם או במאוחר תפַתֵּח המתת האלוהית את הנשמה האלמותית, ולאחר שתעבור עמה היתוך, תציג את היצור החדש בפני בן המאסטר הריבון של היקום המקומי, ובסופו של דבר בפני אבי המכוונים אשר בפרדיס.

6. השתמרות ערכי אמת

109:6.1 (1200.1) מכוונים אף-פעם אינם נכשלים; שום דבר בעל ערך הישרדותי לעולם אינו אובד; כל ערך בעל משמעות בקרב כל יצור רצוני מובטח כי ישרוד, בלא תלות בהישרדותה או אי-הישרדותה של האישיות אשר גילתה את המשמעות או העריכה אותה. וכך הוא הדבר,

בן-תמותה עלול לדחות את הישרדות; ועדיין, התנסות החיים איננה יורדת לטמיון; המכוונן הנצחי נושא עמו את ההיבטים הראויים של חיים מעין אלה של כישלון לכאורה, לוקח אותם לעולם אחר ושם מעניק את המשמעויות האלה, אשר שרדו, לדעת אנושית אחרת מטיפוס גבוה יותר, דעת בעלת יכולת הישרדות. שום התנסות ראויה לעולם אינה מתרחשת לשווא; משמעויות אמת או ערכים אמיתיים לעולם אינם אובדים.

109:6.2 (1200.2) ככל שהדבר הנוגע למועמדים להיתוך, אם משגוח המסתורין ננטש בידי שותפו האנושי, אם השותף האנושי מסרב להמשיך בנתיבת ההרקעה, כי אז, משהוא משוחרר על-ידי המוות הטבעי (או לפני כן), נושא המכוונן עמו את כל מה שהינו בעל ערך הישרדותי, ואשר התפתח בדעתו של אותו יצור בלתי-שורד. אם שוב ושוב מכוונן איננו מצליח להשיג אישיות של היתוך בשל אי-הישרדותם, בזה אחר זה, של נתיניו האנושיים, ואם משגוח זה יהפוך לאחר מכן לאישי, כי אז כל הניסיון אשר נרכש בעת ששכן ושלט בדעת כלל האנשים הללו, יהפוך לקניין בפועל של מכוונן זה אשר הפך זה עתה לאישי, וזה יוכל ליהנות מן הקניין הזה ולהשתמש בו במהלך כל עידני העתיד. מכוונן אישי מסדר זה הינו אוסף משולב של כלל תכונות ההישרדות של כל היצורים אשר אירחו אותו בעבר.

109:6.3 (1200.3) כאשר מכוונים בעלי התנסות ממושכת ביקום מתנדבים לשכון בקרב בנים אלוהיים במשימות המתת שלהם, הם יודעים אל נכון כי לא לעולם ניתן להשיג הישג של אישיות באמצעות שירות זה. אך לעיתים קרובות מעניק אבי הרוחות אישיות למתנדבים הללו ומכוֹנן אותם כמנהלים של בני מינם. אלה הן האישיויות אשר מקבלות אחר כבוד את הסמכות בדיווינינגטון. והטבע הייחודי שלהם מגלם את פסיפס האנושיות של התנסויותיהם הרבות בשכינה בבני-תמותה, כמו גם את רישום הרוח של אלוהיותו האנושית של בן פרדיס של מתת בשעת במתת האחרונה שלו.

109:6.4 (1200.4) את הפעילויות של המכוונים ביקום המקומי שלכם מכווין המכוונן האישי של מיכאל מנבאדון, אותו משגוח אשר הנחה אותו צעד אחר צעד כאשר חי את חייו כבן האנוש ישוע בן יוסף. מכוונן יוצא-דופן זה נשאר נאמן למשימתו, ומשגוח אמיץ זה הנחה בחכמה את הטבע האנושי, כאשר תמיד הכווין את דעתו האנושית של בן פרדיס לבחור בנתיב

הרצון המושלם של האב. מכוונן זה שירת לפני כן עם מאקיוונטה מלכי-צדק בימי אברהם, ועסק במעללים מופלאים, הן לפני שכינה זו והן בין שתי התנסויות המתת האלה.

109:6.5 (1200.5) מכוונן זה אכן ניצח בדעתו של ישוע – אותה הדעת אשר בכל אחד ממצבי החיים החוזרים ונשנים שמרה על הקדשה מסורה לעשיית רצון האב, באומרה, "אַךְ לֹא כִּרְצוֹנִי, כִּי אִם כִּרְצוֹנֶךָ יֵעָשֶׂה." הקדשה נחושה שכזו הינה הדרכון האמיתי אל מחוץ למגבלות הטבע האנושי ואל סופיות ההישג האלוהי.

109:6.6 (1200.6) אותו מכוונן ממש משקף כעת את הטבע הבלתי-נתפש של אישיותו האנושית הכבירה של ישוע בן יוסף, זו שלפני הטבילה, וכן את הרישום הנצחי והחי של הערכים הנצחיים והחיים אשר יצר הכביר שבכל אנשי אורנטיה, מתוך הנסיבות הצנועות של חיים פשוטים, אשר נחוו תוך מיצוי מלוא הערכים הרוחניים אשר אותם ניתן להשיג בַּהתנסות בת התמותה.

109:6.7 (1201.1) כל מה שהוא בעל ערך תמידי, ואשר מופקד בידי מכוונן, מובטח כי ישרוד לנצח. במקרים מסוימים שומר המשגוח על קניין זה על-מנת להעניק אותו לדעת אנושית אחרת אשר בה ישכון בעתיד; במקרים אחרים, בשעה שהוא הופך לאישי, מוחזקות המציאויות השמורות האלה אשר שרדו בנאמנות לשם ניצול עתידי בשירות אדריכלי יקום האב.

7. ייעוד המכוונים האישיים

109:7.1 (1201.2) איננו יודעים לומר אם רסיסי אב אשר אינם מכַוונים יכולים להפוך לאישיים, ואולם נמסר לכם כי אישיות הינה המתת אשר נותן האב האוניברסאלי מרצונו החופשי הריבוני. ככל שאנו יודעים, רסיס האב מטיפוס מכוונן משיג אישיות אך ורק באמצעות רכישת תכונות של אישיות דרך שירות של סעד להוויה אישית. ביתם של המכוונים הללו, אשר הפכו לאישיים, הינו בדיווינינגטון, שם הם מלמדים ומכוונים את עמיתיהם הקדם-אישיים.

109:7.2 (1201.3) מכוונני המחשבה אשר הפכו אישיים הינם הגורמים המייצבים והמפצים הבלתי-מוגבלים, הבלתי-מוקצים והריבוניים, של יקום היקומים עצום הממדים. הם משלבים בין התנסות היצור להתנסות הבורא – בין הקיומי להתנסותי. הם הינם הוויות אחודות של זמן ושל נצח. בממשל היקום, הם מאגדים בין הקדם-אישי לאישי.

109:7.3 (1201.4) מכוונים אשר הפכו אישיים הינם מנהליהם החכמים-בכל ובעלי-העוצמה של אדריכלי יקום האב. והם משמשים כסוכנים האישיים של מלוא הסעד של האב האוניברסאלי – הסעד האישי, הקדם-אישי והעל-אישי. הם הינם סועדיהם האישיים של יוצא-הדופן, הבלתי-רגיל והבלתי-צפוי, ברחבי כלל מחוזות הספֵרות הטרנסצנדנטאליות המוחלטוֹפיות של תחומי האל המֵרבי, ואפילו עד לרמות של האל המוחלט.

109:7.4 (1201.5) הם הינם ההוויות הבלעדיות של היקומים, אשר כוללות בתוככי הווייתן את כלל מערכות היחסים הידועות של האישיוּת; הם אישיים-בכל – הם הווים לפני אישיוּת, הם הינם אישיוּת, והם הווים לאחר אישיוּת. הם סועדים את אישיותו של האב האוניברסאלי בנצח העבר, בנצח ההווה ובנצח העתיד.

109:7.5 (1201.6) אישיוּת קיומית מן הסדר האינסופי והמוחלט הוענקה מטעם האב האוניברסאלי לבן הנצחי, ואולם הוא בחר לשמור לשם סעדו שלו את האישיות ההתנסותית מן הסוג של המכוונן אשר הפך לאישי ואשר מוענק למכוונן הקדם-אישי הקיומי; וכך שניהם מיועדים לאישיות-העל העתידית הנצחית של הסעד הטרנסצנדנטאלי במחוזות המוחלטופיים של המֵרבי, העליון-מרבי, ואפילו אל עבר הרמות של המרבי-מוחלט.

109:7.6 (1201.7) המכוונים אשר הפכו לאישיים נראים רק לעיתים רחוקות ביקומים. לעיתים הם נועצים עם עתיקי היומין, ולעיתים מגיעים מכווניהם האישיים של הבנים הבוראים מן הסדר השביעי אל עולמות המטה של הקונסטלציות, על-מנת להיוועד עם השליטים הוורוֹנְדאדקים.

109:7.7 (1201.8) בשעה שהצופה הפלנטארי הוורונדאדקי של אורנטיה – הנאמן הגבוה ביותר אשר קיבל על עצמו זה מכבר את יורשות העצר של מצב החירום בעולמכם – הפעיל את סמכותו בנוכחות המושל הכללי של הפלנטה, הוא החל את שלטון החירום שלו ועמו מלוא

אנשי הסגל אשר אותם בחר. הוא הקצה מיד לכל עמיתיו ולכל עוזריו את משימותיהם הפלנטאריות. ואולם, הוא לא בחר את שלושת המכוונים אשר הפכו לאישיים, ואשר הופיעו לצדו ברגע שבו קיבל לידיו את יורשות העצר. הוא אפילו לא ידע שהם עתידים להופיע כך, לפי שנוכחות אלוהית שכזו לא התממשה בעת יורשות העצר הקודמת. והמושל יורש העצר הגבוה ביותר לא הועיד שירות לשלושת המכוונים המתנדבים הללו אשר הפכו לאישיים, ואף לא הקצה להם משימות. אף-על-פי-כן, שלושת ההוויות הכול-אישיות האלה היו בין ההוויות השמימיות הפעילות ביותר מקרב הסדרים הרבים של הוויות שמימיות אשר שירתו אז באורנטיה.

109:7.8 (1202.1) מכוונים אשר הפכו לאישיים מעניקים מגוון רחב של שירותים לסדרים רבים של אישיויות ביקום, ואולם איננו מורשים לשוחח על הסעדים הללו עם יצורים אבולוציוניים משוּכְּנֵי-מכוונן. האלוהויות האנושיות יוצאות הדופן האלה נמנות עם האישיויות הראויות ביותר לציון בכלל היקום המקיף, ואיש אינו מעז לנבא מה תהיינה משימותיהן העתידיות.

109:7.9 (1202.2) [הוצג על-ידי שליח בודד של אורוונטון.]

>> מסמך 109 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 111 <<

מסמך 110

יחסם של המכוונים לבני-תמותה יחידים

110:0.1 (1203.1) מתת החופש המוענקת להוויות בלתי-מושלמות פירושה טרגדיה בלתי-נמנעת, ומטבעה של האלוהות הקדמונית שהיא חולקת בסבל הזה באהבה, באופן אוניברסאלי ומתוך שותפות חברית אוהבת.

110:0.2 (1203.2) עד כמה שידיעתי מגעת באשר לענייניו של יקום, הנני סבור כי אהבתו ומסירותו של מכוונן מחשבה הינה החיבה האלוהית האמיתית ביותר בקרב הבריאה בכללותה. אהבת הבנים בעצם סעדם לגזעים הינה עילאית, ואולם, מסירותו של מכוונן ליחיד היא נוגעת ללב באופן נשגב, והיא דומה באופן אלוהי למסירות האב. דומה כי אב פרדיס שמר לעצמו צורת מגע אישית זו בינו לבין יצוריו היחידניים כזכות הנתונה בלעדית לו כבורא. ואין שום דבר בכלל יקום היקומים אשר ניתן להשוותו לסעד המופלא של הישויות הבלתי-אישיות האלה, אשר שוכנות באופן כה מרתק בקרב ילדי הפלנטות האבולוציוניות.

1. לשכון בתוך הדעת האנושית

110:1.1 (1203.3) אין לחשוב על המכוונים כעל דבר שחי בתוך המוחות החומריים של בני האדם. הם אינם חלקים אורגניים של היצורים הפיזיים בעולמות. ראוי יותר לראות במכוונני

המחשבה ככאלו השוכנים בדעת בת התמותה של האדם, ולא ככאלו המתקיימים בגבולות איבר פיזי בודד. והמכוונן מתַקשר ברציפות, בעקיפין ובאופן בלתי-מזוהה, עם הנתין האנושי, ובמיוחד במהלך אותן התנסויות נשגבות של מגע הסגידה של הדעת עם הרוח במודעות העל.

110:1.2 (1203.4) הנני מייחל להיות מסוגל לסייע לבני התמותה המתפתחים להבין טוב יותר, ולהעריך באופן מלא יותר, את מלאכתם הבלתי-אנוכית והעילאית של המכוונים החיים בקרבם, אשר הינם כה מסורים בנאמנותם למשימת קידום רווחתו הרוחנית של האדם. המשגוחים הללו סועדים ביעילות את ההיבטים הגבוהים יותר של דעת האדם; הם הינם מתָפְעלים חכמים ומנוסים של הפוטנציאל הרוחני של האינטלקט האנושי. הסייעים השמימיים הללו מתמסרים למשימה הכבירה של הנחייתכם בבטחה פנימה ומעלה אל מחוז המבטחים השמימי של האושר. אלו אשר עמלים ללא לאות, מקדישים עצמם לעתיד ההופך אישי של ניצחון האמת האלוהית בחיי הנצח שלכם. אלו הם הפועלים פקוחי העין המובילים את דעת האדם יודע-האל הלאה משרטוני הרשע, בעודם מובילים במומחיות את נשמתו המתפתחת של האדם אל עבר הנמלים האלוהיים של המושלמות, השוכנים לחופים רחוקים עד מאוד ונצחיים. המכוונים הינם מנהיגים אוהבים, אלו אשר ידריכו אתכם בביטחון ובבטחה דרך המבוכים החשוכים של אי-הוודאות בנתיבה הארצית הקצרה שלכם; הם הם המורים הסבלניים אשר מאיצים בהתמדה בנתיניהם להתקדם קדימה בנתיבי המושלמות המדורגת. הם הם השומרים בנאמנות זהירה על ערכי האופי הנעלים של היצור. תקוותי היא כי תאהבו אותם יותר, תשתפו עמם פעולה באופן מלא יותר ותנצרו אותם בחיבה גדולה יותר.

110:1.3 (1204.1) אף כי השוכנים האלוהיים עסוקים בעיקר בהכנתכם הרוחנית לשלב הבא בקיום הבלתי-נגמר, הם גם מתעניינים עד מאוד ברווחתכם בת החלוף ובהישגיכם האמיתיים על-פני כדור הארץ. הם ששים לתרום לבריאותכם, לאושרכם ולשגשוגכם האמיתי. הם אינם אדישים להצלחתכם בכל העניינים הנוגעים להתקדמותכם בפלנטה, עניינים אשר אינם פוגעים בחייכם העתידים של הקדמה הנצחית.

110:1.4 (1204.2) המכוונים מתעניינים במעשיכם בחיי היומיום ובפרטים הרבים הנוגעים לחייכם, ועוסקים בהם במידה שאלו משפיעים על הבחירות המשמעותיות, בנות החלוף, שלכם, ועל ההחלטות הרוחניות החיוניות שלכם, ולפיכך מהווים גורמים בפתרונכם את

בעיית הישרדות הנשמה והקדמה הנצחית. ובעוד שהמכוונן הינו סביל באשר לרווחה בת החלוף גרידא, הוא הינו פעיל באופן אלוהי באשר לכל ענייני עתיד הנצח שלכם.

110:1.5 (1204.3) המכוונן נותר עמכם בכל האסונות ובכל המחלות אשר אינן פוגעות לחלוטין ביכולות המנטאליות. וכמה אכזרי מצדכם לחלל ביודעין את הגוף הפיזי, או לזהמו בכוונה תחילה באופן כלשהו, הגוף אשר נדרש לשמש כמקדשה הארצי של מתת אל מופלאה זו. כל הרעלים הפיזיים מעכבים עד מאוד את מאמצי המכוונן לרומם את הדעת החומרית; זאת בעוד שבדומה לכך, הרעלים המנטאליים של הפחד, הכעס, הקנאה, צרות העין, החשדנות וחוסר-הסובלנות, פוגעים עד מאוד בהתקדמותה הרוחנית של הנשמה המתפתחת.

110:1.6 (1204.4) היום הנכם חולפים דרך שלב החיזור אחר המכוונן שלכם; ואם רק תהיו נאמנים לאמון אשר נתנה בכם הרוח האלוהית, אשר מבקשת להתאחד לנצח עם דעתכם ועם נשמתכם, תתרחש לבסוף אותה אחדות מורונטית, אותה הרמוניה נשגבת, אותו תיאום קוסמי, אותה התכוננות אלוהית, אותו היתוך שמימי, אותה התמזגות בלתי-נגמרת של זהות, אותה אחדות של הוויה אשר הינה כה מושלמת וכה סופית עד שאפילו האישיויות המנוסות ביותר לעולם לא תוכלנה להפריד ביניהן, או להכיר את השותפים להיתוך – את האדם בן התמותה ואת המכוונן האלוהי – כזהויות נפרדות.

2. מכוננים ורצון אנושי

110:2.1 (1204.5) כאשר מכוונני מחשבה שוכנים בדעת האנושית, הם מביאים עמם את הקריירה לדוגמא, את החיים האידיאליים, כפי שאלו נקבעו ונצטוו על-ידם ועל-ידי המכוננים מדיווינינגטון אשר הפכו לאישיים, וכפי שאלו אושרו על-ידי המכוונן אשר הפך אישי של אורנטיה. וכך הם מתחילים לעבוד תחת תכנית מובחנת אשר נקבעה מראש לשם פיתוחם האינטלקטואלי והרוחני של נתיניהם האנושיים, אך שום אדם אינו מחויב לקבל את התכנית הזו. כולכם נתונים תחת ייעוד אשר נקבע מראש, אך לא נגזר עליכם לקבל את היעוד

האלוהי אשר נקבע מראש; הנכם חופשיים לחלוטין לדחות כל חלק מתכניתו של המכוונן, או אפילו את כולה. משימתם שלהם הינה לחולל בדעת שינויים כאלו ולבצע התאמות רוחניות אשר אתם עשויים לאשר מרצונכם באופן אינטליגנטי, כך שהם ירכשו השפעה גדולה יותר על הכוונתה של האישיות; ואולם, המשגוחים האלוהיים לא ינצלו אתכם בשום מקרה, ולא ישפיעו עליכם באופן שרירותי כלשהו, בבחירותיכם ובהחלטותיכם. המכוונים מכבדים את ריבונות האישיות שלכם; **ולעולם הם כפופים לרצונכם שלכם.**

110:2.2 (1204.6) בשיטות עבודתם הם מתמידים, יצירתיים ומושלמים, אך הם לא ינקטו אף-פעם באלימות כלפי הרצון העצמי של מארחיהם. משגוח אלוהי אף-פעם לא יהפוך אדם כלשהו לרוחני בניגוד לרצונו; ההישרדות הינה מתת האלים ונדרש כי יצורי הזמן ישתוקקו אליה. אחרי ככלות הכול, בלא תלות במה שהמכוונן יצליח לעשות עבורכם, הרשומות יראו כי ההתמרות הושלמו בהסכמתכם שבשיתוף-פעולה; אתם הייתם שותפים מרצון של המכוונן בהשגתו של כל צעד וצעד בהתמרה הכבירה של קריירת ההרקעה.

110:2.3 (1205.1) המכוונן איננו מנסה לשלוט במחשבתכם ככזאת, אלא להפוך אותה לרוחנית ולנצחית. לא המלאכיות ולא המכוונים מוקדשים במישרין להשפעה על המחשבה האנושית; זוהי זכותה הבלעדית של האישיות. המכוונים מוקדשים לשיפורו, שינוייו, התאמתו וכיוונונו של התהליך המחשבתי שלכם; ואולם, במיוחד ובאופן ספציפי יותר הם מוקדשים למלאכת בנייתם של העתקים רוחניים של הקריירה שלכם, רישומים מורונטיים של העצמי האמיתי המתקדם שלכם, וזאת למטרות הישרדות.

110:2.4 (1205.2) המכוונים עובדים בספֵרות הגבוהות יותר של הדעת האנושית, ומבקשים ללא הרף לייצר העתקים מורונטיים של כל מושג באינטלקט האנושי. לפיכך, קיימות שתי מציאויות אשר משיקות למעגלי הדעת האנושית ומתמקדות בהם: האחת, העצמי בן התמותה אשר התפתח מתכניותיהם המקוריות של נשאי החיים, והאחרת – ישות אלמותית מן הספֵרות הגבוהות של דיווינינגטון, מתת אל שוכנת. ואולם העצמי בן התמותה הינו גם עצמי אישי; יש לו אישיות.

(1205.3) 110:2.5 כיצורים אישיים, יש לכם דעת ורצון. כיצור קדם-אישי, יש למכוונן קדם-דעת וקדם-רצון. אם אתם עושים כמצוות דעת המכוונן, כך שאתם רואים עמה עין בעין, כי אז תהפוכנה דעותיכם לאחת, ואתם תקבלו את החיזוק של דעת המכוונן. אם לאחר מכן מצווה רצונכם את הוצאתן לפועל של החלטותיה של הדעת החדשה והמשולבת הזו, ואף אוכף את אותן החלטות, כי אז ישיג קדם הרצון של המכוונן ביטוי של אישיות דרך החלטתכם, וככל שהדבר נוגע לאותו מיזם, אתם והמכוונן הנכם אחד. דעתכם השיגה התכוונות אלוהית, ורצון המכוונן השיג ביטוי של אישיות.

(1205.4) 110:2.6 בשיעור שבו מתגשמת זהות זו, אתם מתקרבים מן הבחינה המנטאלית לסדר הקיום המורונטי. דעת מורונטית הינה ביטוי המסמל את המהות ואת הסך הכולל של הדעות המשתפות-פעולה, דעות בעלות טבע שונה מבחינה חומרית ורוחנית. לפיכך, המושג "אינטלקט מורונטי" מעיד על דעת דואלית ביקום המקומי אשר נשלטת בידי רצון אחד. ובקרב בני התמותה זהו רצון ממקור אנושי אשר הולך והופך אלוהי באמצעות הזדהות האדם בעל הדעת האנושית עם דעתו של האל.

3. שיתוף פעולה עם המכוונן

(1205.5) 110:3.1 המכוונים משחקים את המשחק הקדוש והעילאי של העידנים; הם עוסקים באחת מן ההרפתקאות העילאיות של הזמן במרחב. וכמה שמחים הם כאשר שיתוף הפעולה שלכם מאפשר להם לסייע בידכם במאבקיכם הקצרים בזמן, בעוד שהם ממשיכים להוציא אל הפועל את משימותיהם הגדולות יותר של הנצח. אך על-פי-רוב, כאשר המכוונן שלכם מנסה לתקשר אתכם, המסר אובד בזרמי החומר של שטפי האנרגיה של הדעת האנושית; רק מדי פעם תקלטו הד, הד קלוש ומרוחק של הקול האלוהי.

(1205.6) 110:3.2 הצלחת המכוונן שלכם במפעל הנחייתכם דרך החיים בני התמותה, וכן בהגשמתה של הישרדותכם, אינה תלויה כל-כך בתיאוריות של אמונותיכם כמו בהחלטותיכם, בנחישותכם וביציבות **אמונתכם.** כל התנועות האלה של צמיחה באישיות הופכות להשפעות

רבות-עוצמה המסייעות להתקדמותכם, מכיוון שהן מסייעות לכם לשתף פעולה עם המכוונן; הן מסייעות לכם להפסיק להתנגד. מכוונני מחשבה מצליחים במלאכתם הארצית או נכשלים בה לכאורה, רק במידה שבה בני התמותה מתחילים לשתף פעולה עם התכנית שבעטיה הם מקודמים לאורך נתיבת ההרקעה של הישג המושלמות. סוד ההישרדות טמון בתשוקה האנושית העליונה להידמות לאל ובנכונות הנלווית לה לעשות ולהיות כל אחד ואחד מן הדברים הנחוצים להגשמת ההישג הסופי של תשוקה מכלה זו.

110:3.3 (1206.1) בשעה שאנו מדברים על הצלחתו או על כישלונו של המכוונן, אנו מדברים במונחים של הישרדות אנושית. **המכוונים לעולם אינם נכשלים;** הם הינם ממהות אלוהית, ולעולם הם יוצאים, בכל דבר שאותו הם עושים, כאשר ידם על העליונה.

110:3.4 (1206.2) אינני יכול שלא להבחין בכך שכה רבים מכם משקיעים זמן ומחשבה כה רבים על זוטות בחיים, בעוד שאתם מתעלמים כמעט לחלוטין מן המציאויות המהותיות יותר, אלה של החשיבות הנצחית, מאותם הישגים הנוגעים להתפתחותו של הסכם עבודה הרמוני יותר בינכם לבין המכוונים שלכם. היעד הכביר של הקיום האנושי הינו להתכוונן לאלוהיותו של המכוונן השוכן; ההישג הכביר של החיים בני התמותה הינו ההתכוננות להקדשה אמיתית, הקדשה מתוך הבנה, לתכליות הנצחיות של הרוח האלוהית אשר ממתינה ועובדת בתוך דעתכם. ואולם, מאמץ מוקדש ונחוש להגשמתו של ייעוד נצח הינו תואם לחלוטין חיים מאושרים ונטולי דאגות, וכן קריירה מכובדת על-פני האדמה. שיתוף פעולה עם המכוונן איננו כרוך בעינוי-עצמי, באדיקות כוזבת, או בהשפלה עצמית צבועה ויומרנית; החיים האידיאליים הינם אלו של שירות אוהב ולא קיום של מורא ופחד.

110:3.5 (1206.3) בלבול, תמיהה, ולעיתים אפילו ייאוש או היסח הדעת, כל אלו אינם מעידים בהכרח על התנגדות להובלתו של המכוונן השוכן. גישות מעין אלה מעידות לעיתים על חוסר בשיתוף פעולה פעיל עם המשגוח האלוהי, ולפיכך הן עלולות לעכב במידת מה את ההתקדמות הרוחנית, אך קשיים אינטלקטואליים רגשיים מעין אלו אינם מונעים כהוא זה את הישרדותה הוודאית של נשמה יודעת-אל. הבורות לבדה לעולם לא תוכל למנוע את ההישרדות; ואף לא

ספקות הבלבול או הפחד שבאי-הוודאות. אך ורק התנגדות מודעת להובלתו של המכוונן יכולה למנוע את הישרדותה של הנשמה האלמותית המתפתחת.

110:3.6 (1206.4) אל לכם לחשוב כי שיתוף הפעולה עם המכוונן הינו תהליך מודע באופן מיוחד, משום שאין כך הדבר; ואולם, מניעיכם והחלטותיכם, נחישות האמונה שלכם ותשוקותיכם הנעלות, אכן מהווים שיתוף פעולה אמיתי ויעיל. ואתם יכולים להעצים את ההרמוניה עם המכוונן בכך שתעשו את הדברים הבאים:

110:3.7 (1206.5) **1.** תבחרו להיענות להכוונה האלוהית; תבססו בכנות את החיים האנושיים על המודעות הגבוהה ביותר לאמת, ליופי ולטוב, ואז תתאמו את האיכויות האלוהיות האלה באמצעות חכמה, סגידה, אמונה ואהבה.

110:3.8 (1206.6) **2.** תאהבו את האל ותשאפו להידמות לו – תכירו באמת באבהות האלוהית ותאהבו ותסגדו להורה השמימי.

110:3.9 (1206.7) **3.** תאהבו את האדם ותשאפו בכנות לשרתו – תכירו בלב שלם באחוות האדם, וכן תתמלאו בחיבה אינטליגנטית וחכמה כלפי כל אחת ואחד מאחיותיכם ומאחיכם בני התמותה.

110:3.10 (1206.8) **4.** תקבלו בשמחה את אזרחותכם הקוסמית – תכירו הכרה כנה במחויבויות המדורגות שלכם להוויה העליונה, מודעות לתלות ההדדית בין האדם האבולוציוני לבין האלוהות המתפתחת. זוהי הולדתה של המוסריות הקוסמית וזהו שחר ההבנה של החובה ביקום.

4. עבודתו של המכוונן בדעת

110:4.1 (1207.1) המכוונים מסוגלים לקלוט ברציפות את זרם האינטליגנציה הקוסמית אשר מגיע דרך מעגלי המאסטר של הזמן והמרחב; הם עומדים בקשר מלא עם אינטליגנציית הרוח ועם האנרגיה של היקומים. ואולם שוכנים רבי-עוצמה אלו אינם מסוגלים לשדר הרבה מעושר החכמה והאמת האלה אל דעת נתיניהם האנושיים, זאת בשל החוסר בטבע משותף ובשל היעדר הכרה מגיבה.

110:4.2 (1207.2) מכוונן המחשבה עסוק במאמץ מתמיד להפוך את דעתכם לרוחנית, ובכך לפתח את נשמתכם המורונטית; ואולם, על-פי-רוב, אתם עצמכם הנכם בלתי-מודעים לסעד הפנימי הזה. אתם כמעט ואינכם יכולים להבדיל בין תוצרי האינטלקט החומרי שלכם עצמכם לבין פעילויותיהם האחודות של נשמתכם ושל המכוונן.

110:4.3 (1207.3) תצוגות פתאומיות מסוימות של מחשבות, מסקנות ותמונות מנטאליות אחרות, הינן לעיתים תוצרים ישירים או עקיפים של עבודת המכוונן; אך לעיתים קרובות הרבה יותר זו פשוט הופעה פתאומית בתודעה של רעיונות אשר הלכו והתקבצו יחד ברמות המנטאליות המצויות מתחת לפני השטח, מופעיו הטבעיים והשגרתיים של התפקוד הנפשי הרגיל של המעגלים של דעת חייתית מתפתחת. (בניגוד למופעים התת-מודעים הללו, ההתגלויות של המכוונן מופיעות במחוזות העל-מודע.)

110:4.4 (1207.4) הפקידו את כל ענייני הדעת שמעל לרמת המודעות הבסיסית בידי המכוונים. בעת המתאימה – אם לא בעולם הזה כי אז בעולמות העליונים – הם יציגו סיכום ראוי של כל מלאכתם, ובסופו של דבר יציגו את אותם ערכים ומשמעויות אשר הופקדו למשמורת בידם. אם תשרדו, הם יקימו לתחייה כל אוצר בעל ערך של הדעת בת התמותה.

110:4.5 (1207.5) תהום גדולה פעורה בין האנושי לאלוהי, בין האדם לאל. הגזעים באורנטיה נשלטים במידה כה רבה באופן חשמלי וכימי, התנהגותם כה דומה לזו של בעלי החיים, תגובותיהם השגורות הינן כה רגשיות, עד כי המשגוחים מתקשים מאוד להנחות ולהכווין אותם. כל-כך חסרים לכם ההחלטות האמיצות ושיתוף הפעולה המוקדש, עד שעבור המכוונים השוכנים בכם כמעט בלתי-אפשרי לתקשר ישירות עם הדעת האנושית. ואפילו כאשר מתאפשר להם להבזיק פיסת אמת חדשה אל הנשמה האנושית המתפתחת, התגלות

רוחנית זו מעוורת לעיתים קרובות את היצור וגורמת לעווית של קנאות, או לתחילתה של מהומה אינטלקטואלית אשר מסתיימת באסון. הרבה מן הדתות החדשות וה"איזמים" המוזרים הגיחו כתוצאה מתקשורת שנקטעה, תקשורת בלתי-שלמה, ותקשורת אשר לא הובנה כהלכה מעם מכוונן המחשבה.

110:4.6 (1207.6) הרישומים בירושם מראים כי במשך אלפים רבים של שנים, בכל דור חיו פחות ופחות בני-אדם אשר היו מסוגלים לפעול בבטחה עם מכוונים הפועלים-מעצמם. זוהי תמונה מעוררת דאגה, והאישיויות השולטות בשטניה הסתכלו בעין אוהדת על הצעותיהם של כמה מן המפקחים הפלנטאריים הכי קרובים לכם, אשר טענו כי יש לנקוט בפעולות לקידום ולשימור הטיפוסים הרוחניים יותר מבין הגזעים של אורנטיה.

5. מושגים שגויים של הכוונת המכוונן

110:5.1 (1207.7) אל לכם לבלבל בין משימתם והשפעתם של המכוונים לבין מה שמכונה על-פי-רוב מצפון; שני הדברים הללו אינם קשורים במישרין זה לזה. המצפון מהווה תגובה אנושית ונפשית לחלוטין. אין לסלוד מקול המצפון, אך הוא רחוק מלהיות קול האל הפונה אל הנשמה, הקול אשר אמנם המכוונן עשוי היה להיות, אילו ניתן היה לשמוע קול שכזה. הצדק עם המצפון כאשר הוא מאיץ בכם לנהוג נכונה; ואולם המכוונן, בנוסף לכך, מנסה לומר לכם מה באמת נכון; כלומר, הוא עושה כן כאשר אתם יכולים להבחין בהכוונתו של המכוונן, ובמידה שאתם מסוגלים לעשות כן.

110:5.2 (1208.1) התנסות החלום של האדם, אותו מצעד בלתי-סדור ומנותק של הדעת הישנה והבלתי-מתואמת, מהווה ראייה חותכת לכישלון המכוונים להביא את הגורמים המסועפים של דעת האדם לכדי הרמוניה ולאגד ביניהם. המכוונים פשוט אינם יכולים לתאם ולסנכרן, במהלך תקופת חיים אחת, באופן שרירותי שתי צורות מחשבה כל-כך שונות ומגוונות כמו זו

האנושית וזו האלוהית. וכאשר הדבר עולה בידם, כפי שקורה מעת לעת, מועתקות נשמות שכאלה ישירות לעולמות העליונים מבלי שתידרשנה בהכרח לעבור דרך חוויית המוות.

110:5.3 (1208.2) במהלך פרק השינה, מנסה המכוונן להשיג אך ורק את מה שהאישיות שבקרבה הוא שוכן כבר אישרה אישור מלא, באמצעות ההחלטות והבחירות אשר התבצעו בזמנים של מודעות עֵרות מלאה, ולפיכך הושמו במחוזות עַל-הדעת, מחוזות הקישור של יחסי הגומלין האנושיים והאלוהיים.

110:5.4 (1208.3) בשעה שמארחיהם בני התמותה ישנים, המכוונים מנסים לרשום את יצירותיהם ברמות הגבוהות יותר של הדעת החומרית, וכמה מן החלומות הגרוטסקיים שלכם מעידים על כישלונם ליצור מגע יעיל. האבסורדיות של חיי החלום מעידה לא רק על הלחץ של רגשות בלתי-מבוטאים, אלא גם על העיוות הנורא של ייצוגי המושגים הרוחניים שאותם מציגים המכוונים. תשוקותיכם, הדחפים שלכם, ונטיות מולדות אחרות, מעתיקות את עצמן אל תוך התמונה, ותשוקות שלא בוטאו מחליפות את המסרים האלוהיים אשר מנסים המשתכנים בקרבכם לרשום ברשומות הנפש בזמן השינה הבלתי-מודעת.

110:5.5 (1208.4) מסוכן עד מאוד לשער את התוכן של המכוונן בחיי החלום. המכוונים אכן פועלים בזמן השינה, ואולם התנסויות החלום השגרתיות שלכם הינן פיזיולוגיות ופסיכולוגיות לחלוטין. בדומה לכך, יהא זה מסוכן לנסות ולהבחין בין הרישום המושגי של המכוונן לבין הקליטה הרציפה, פחות או יותר, והמודעת, של הכוונת המצפון האנושי. אלה הן בעיות אשר תידרשנה לפתרון באמצעות אבחנה יחידנית והחלטה אישית. ואולם, מוטב לו לאדם לשגות בכך שידחה את ביטוי המכוונן בהאמינו שזוהי הינה התנסות אנושית לגמרי, מאשר שישגה בכך שירומם את תגובתה של הדעת החומרית מעלה לספֵרה של כבוד אלוהי. זכרו כי השפעתו של המכוונן באה לידי ביטוי – ברובה, אף כי לא במלואה – כהתנסות על-מודעת.

110:5.6 (1208.5) ככל שאתם מעפילים במעלה המעגלים הנפשיים, אתם אכן מתקשרים עם המכוונים שלכם בשיעורים שונים ומתגברים, לעיתים במישרין אך לרוב בעקיפין. ואולם, יהא זה מסוכן להשתעשע ברעיון כי כל מושג חדש המגיח בדעת האנושית הינו הכתבה של המכוונן. לעיתים קרובות יותר בקרב הוויות מן הסדר שלכם, מה שאתם מקבלים כקולו של המכוונן בוקע לאמיתו של דבר מן האינטלקט שלכם עצמכם. זהו מדרון חלקלק, וראוי לכל

אדם כי יַשֵּׁב את הבעיות האלה בעצמו, בהתאם לחכמתו האנושית הטבעית ולתובנתו העל-אנושית.

110:5.7 (1208.6) המכוונן של בן האנוש אשר דרכו מתבצעת תקשורת זו, נהנה ממרחב פעילות רחב בעיקר משום שאדם זה הינו אדיש כמעט לחלוטין לכל מופעיה החיצוניים של הנוכחות הפנימית של המכוונן; אכן, זהו בבחינת מזל טוב שאותו אדם נותר כמעט בלתי-מוטרד באופן מודע מכלל הפרוצדורה הזו. הוא אוחז באחד מן המכוונים המנוסים ביותר של זמנו ושל דורו, ועדיין תגובתו הפסיבית, כמו גם חוסר היטרדותו מן התופעות הקשורות לנוכחות של מכוונן גמיש זה בדעתו, כונתה על-ידי שומרת הגורל תגובה נדירה וברת-מזל. וכל אלו מהווים תיאום ממוזל ורציף של השפעות, אשר מיטיבות הן עם המכוונן בספֵרת הפעולה הגבוהה יותר והן עם השותף האנושי, מנקודת המבט של הבריאות, היעילות והשלווה.

6. שבעת המעגלים הנפשיים

110:6.1 (1209.1) סך כל התגשמות האישיות בְּעולם חומרי נכלל בכיבושם הרציף של שבעת המעגלים הנפשיים של הפוטנציאל של בני התמותה. הכניסה למעגל השביעי מסמלת את תחילת פעילותה של האישיות האנושית האמיתית. השלמתו של המעגל הראשון מעידה על בשלותו היחסית של בן האדם. אף כי חצייתם של שבעת מעגלי הצמיחה הקוסמית איננה שקולה להיתוך עם המכוונן, השגתם של המעגלים הללו מסמנת את השגת אותם צעדים אשר הינם קודמים להיתוך עם המכוונן.

110:6.2 (1209.2) המכוונן הינו שותף שווה שלכם בהישג של שבעת המעגלים – הישג של בשלות אנושית יחסית. המכוונן מעפיל אתכם דרך המעגלים, מן השביעי אל הראשון, אך מתקדם למעמד של עליונות ופעולה-עצמית באופן בלתי-תלוי יחסית בשיתוף הפעולה הפעיל של הדעת האנושית.

110:6.3 (1209.3) המעגלים הנפשיים אינם אינטלקטואליים גרידא, ואף אינם מורונטיים לחלוטין; הם נוגעים למעמד האישיות, להישג הדעת, לצמיחת הנשמה ולהתכוונות ביחס למכוונן. חצייה מוצלחת של הרמות האלה דורשת את פעולתה ההרמונית של **כלל האישיות,** ולא רק של חלק כזה או אחר ממנה. צמיחתו של חלק אחד איננה שקולה להבשלתו של הכלל; החלקים צומחים לאמיתו של דבר ביחס להתרחבות העצמי כולו – העצמי השלם – החומרי, האינטלקטואלי והרוחני.

110:6.4 (1209.4) כאשר הטבע האינטלקטואלי מתפתח מהר יותר מן הטבע הרוחני, הופכת התקשורת עם המכוונן לקשה ואף למסוכנת. בדומה לכך, התפתחות-יתר רוחנית נוטה לגרום לפירוש קנאי ומעוות של הכוונתו הרוחנית של השוכן האלוהי. היעדר יכולת רוחנית מקשה עד מאוד על שידורן של האמיתות הרוחניות המצויות בתודעת העל הגבוהה יותר לאינטלקט החומרי הזה. ניתן להעניק את מקסימום האור והאמת, במינימום סכנה בת-חלוף – או סיכון ממשי לרווחתה האמיתית של אותה ההוויה – לדעת בעלת מנח מושלם, אשר מתארחת בגוף בעל הרגלים נקיים, אנרגיות ניטראליות ומיוצבות, וכן תפקוד כימי מאוזן – זאת כאשר הכוחות הפיזיים, המנטאליים והרוחניים מצויים בהרמוניה התפתחותית משולשת. באמצעות צמיחה מאוזנת שכזו יכול האדם להעפיל דרך מעגלי ההתקדמות הפלנטאריים, בזה אחר זה, למן השביעי ועד הראשון.

110:6.5 (1209.5) לעולם מצויים המכוונים בסמוך לכם והינם שלכם, ואולם רק לעיתים רחוקות הם יוכלו לשוחח אתכם ישירות, כהוויה אחרת. מעגל אחר מעגל, תתווספנה החלטותיכם האינטלקטואליות, בחירותיכם המוסריות והתפתחותכם הרוחנית ליכולתו של המכוונן לפעול בתוככי דעתכם; וכך תעפילו, מעגל אחרי מעגל, מן השלבים הנמוכים יותר של הקשר עם המכוונן ושל התכוונות הדעת, כך שהמכוונן יוכל לרשום, באופן הולך ומתרחב, את הדמיות הגורל שלו בחיוניות ובמשוכנעות מתגברות בתודעה המתפתחת של דעת-נשמה מבקשת אל זו.

110:6.6 (1210.1) כל החלטה שאתם עושים מסייעת לפעולת המכוונן או מעכבת אותה; בדומה לכך, החלטות אלה ממש הן אשר קובעות את התקדמותכם במעגלי ההישג האנושי. נכון הדבר כי עליונותה של החלטה, הקשר שלה למצב חירום, נוגעת במידה רבה להשפעתה על

ההתקדמות במעגל; יחד עם זאת, מספר ההחלטות, החזרות התכופות, החזרות בהתמדה, אף הן הכרחיות לשם וודאות יצירת ההרגל של תגובת מעין אלה.

110:6.7 (1210.2) קשה להגדיר במדויק את שבע רמות ההתקדמות האנושיות, זאת בשל העובדה שהרמות האלה הינן אישיות; הן משתנות מיחיד ליחיד ונקבעות ככל הנראה ביחס ליכולת הצמיחה של כל אדם. כיבושן של רמות האבולוציה הקוסמית האלה משתקף בשלושה אופנים:

110:6.8 (1210.3) 1. **התכוונות למכוונן.** הדעת ההופכת לרוחנית מתקרבת לנוכחות המכוונן ביחס ישר להישג המעגל.

110:6.9 (1210.4) 2. **התפתחות הנשמה.** הופעתה של הנשמה המורונטית מעידה על שיעור ועל עומק ההתמחות במעגל.

110:6.10 (1210.5) 3. **מציאותה של האישיות.** שיעור מציאותו של העצמי נקבע במישרין על-ידי כיבושו של המעגל. אנשים הופכים ליותר ויותר מציאותיים ככל שהם מעפילים מרמת הקיום האנושית השביעית אל עבר הראשונה.

110:6.11 (1210.6) עת נחצים המעגלים, צומח ילד האבולוציה החומרית לכדי הבוגר הבשל בעל פוטנציאל האלמוֹתיוּת. המציאות המעורפלת, העוּבָּרית, של זה המצוי במעגל השביעי נסוגה מפני המופע הברור יותר של הטבע המורונטי המגיח של אזרח ביקום המקומי.

110:6.12 (1210.7) בעוד שלא ניתן להגדיר במדויק את שבע רמות הצמיחה האנושית, את המעגלים הנפשיים, ניתן להציע את הגבולות המינימאליים והמקסימאליים של השלבים הללו של התממשות הבָּשלוּת:

110:6.13 (1210.8) **המעגל השביעי.** בני האדם נכנסים לרמה זו כאשר הם מפתחים את יכולות הבחירה האישית, יכולות ההחלטה היחידנית, האחראיוּת המוסרית והיכולת להשיג אינדיבידואליות רוחנית. כל אלו מעידים על תפקודן המאוחד של שבע הרוחות מסייעות הדעת תחת הכוונתה של רוח החוכמה, על הכללתו של היצור האנושי במעגל ההשפעה של רוח הקודש, ובאורנטיה, על ראשית תְפקודה של רוח האמת, יחד עם קבלתו של מכוונן מחשבה

עבור הדעת האנושית. הכניסה למעגל השביעי מכוננת יצור בן-תמותה כאזרח פוטנציאלי אותנטי של היקום המקומי.

110:6.14 (1210.9) **המעגל השלישי.** עבודתו של המכוונן יעילה הרבה יותר לאחר שהמרקיע האנושי משיג את המעגל השלישי ומקבל שומרת אישית שרפית של גורל. בעוד שנדמה כי אין תיאום בין מאמצי המכוונן לאלו של השומרת השרפית, אף-על-פי-כן, ניתן לצפות בשיפור ברור בכל היבטי ההישג הקוסמי וההתפתחות הרוחנית לאחר שהושמה בת הלוויה השרפית האישית. משהושג המעגל השלישי, המכוונן מנסה להפוך את דעתו של האדם למורונטית במשך תקופת החיים אשר נותרה בגוף, לחצות את שאר המעגלים, ולהשיג את המעמד הסופי של הקשר בין האלוהי לאנושי בטרם ימוסס המוות הטבעי את השותפות הייחודית.

110:6.15 (1210.10) **המעגל הראשון.** על-פי-רוב, המכוונן אינו יכול לשוחח אתכם ישירות ובאופן בלתי-אמצעי בטרם הגעתכם למעגל הראשון, המעגל הסופי של ההישג האנושי המדורג. רמה זו מייצגת את ההגשמה האפשרית הגבוהה ביותר של מערכת היחסים בין הדעת למכוונן בהתנסות האנושית בטרם התפשטה הנשמה המורונטית משמלת החומר של הגוף בשר ודם. ובאשר לדעת, לרגשות ולתובנה קוסמית, הישג זה של המעגל הנפשי הראשון, הינו הקִרבה המרבית האפשרית בהתנסות האנושית בין הדעת החומרית למכוונן הרוחני.

110:6.16 (1211.1) יתכן שראוי יותר לכנות את המעגלים הנפשיים הללו בכינוי **רמות קוסמיות** – התפישה בפועל של המשמעויות וההבנה של הערכים אשר באמצעותם מתקרבים במדורג למודעות המורונטית לראשיתה של מערכת היחסים בין הנשמה האבולוציונית לבין ההוויה העליונה המגיחה. ומערכת יחסים זו ממש היא אשר גורמת לכך שלנצח בלתי-אפשרי להסביר לדעת החומרית עד תום את המשמעות של המעגלים הקוסמיים. הישגי המעגלים הללו נוגעים למודעות באשר לאל רק באופן יחסי. מישהו במעגל השביעי או השישי יכול להיות יודע-אל – מודעות של היות בן – כמעט כמו מישהו במעגל השני או הראשון, אך הוויות כאלה, המצויות במעגלים הנמוכים יותר, מודעות הרבה פחות ליחסם ההתנסותי עם ההוויה העליונה,

לאזרחות האוניברסאלית. אם יכשלו בהשגת הישג שכזה לפני המוות הטבעי, יהפוך הישג המעגלים הקוסמים הללו למנת חלקה של התנסות המרקיע בעולמות העליונים.

110:6.17 (1211.2) הנעת האמונה הופכת להתנסותית את מלוא ההכרה בעובדת היות האדם בנו של האל, ואולם **הפעולה,** השלמתן של החלטות, הינה הכרחית על-מנת להשיג באופן אבולוציוני מודעות לקרבה ההולכת וגדלה **לממשותה הקוסמית** של ההוויה העליונה. האמונה מתמירה את הפוטנציאלים לכדי ממשיים בעולם הרוחני, ואולם הפוטנציאלים הופכים לממשיים במחוזותיו הסופיים של העליון אך ורק באמצעות הגשמת בחירת ההתנסות ודרכה. ואולם, הבחירה לעשות את רצון האל מחברת בין האמונה הרוחנית להחלטות החומריות בעצם הפעולה האישית, ובכך מספקת נקודת משען אלוהית ורוחנית לתֻפקוד היעיל יותר של מנוף הרעב-לאֵל. תיאום חכם שכזה, בין הכוחות החומריים לרוחניים, מעצים עד מאוד הן את ההבנה הקוסמית על אודות העליון והן את ההבנה המורונטית על אודות אלוהוּיוֹת פרדיס.

110:6.18 (1211.3) כיבושם של המעגלים הקוסמיים עומד ביחס ישר לצמיחה הכמותית של הנשמה המורונטית, להבנתן של משמעויות עליונות. ואילו המעמד האיכותי של נשמה אלמותית זו תלוי **לחלוטין** בתפישת האמונה החיה של עובדת-הערך הפרדיסי הפוטנציאלי לפיו האדם בן התמותה הינו בנו של האל הנצחי. לפיכך, מישהו המצוי במעגל השביעי ממשיך אל העולמות העליונים על-מנת להגשים צמיחה קוסמית כמותית נוספת, ממש כפי שעושה כזה אשר נמצא במעגל השני או הראשון.

110:6.19 (1211.4) קיים רק קשר עקיף בין הישג המעגל הקוסמי לבין ההתנסות הרוחנית הדתית בפועל; הישגים מעין אלו תורמים הדדית אלה לאלה ומשום כך מועילים אלה לאלה. ייתכן שלהתפתחות רוחנית טהורה יש רק נגיעה קלושה לשגשוג חומרי בפלנטה, ואולם, הישג המעגל לעולם מעצים את הפוטנציאל להצלחה אנושית ולהישגים של בני התמותה.

110:6.20 (1211.5) מן המעגל השביעי ועד לשלישי מתרחשת פעולה מוגברת ומאוחדת של שבע הרוחות מסייעות הדעת במשימה של גמילת הדעת האנושית מתלותה במציאויות של מנגנוני חיי החומר, וזאת כהכנה להצגה הולכת וגדלה של רמות ההתנסות המורונטיות. למן המעגל השלישי והלאה, השפעתן של המסייעות פוחתת בהדרגה.

(1211.6) 110:6.21 שבעת המעגלים כוללים את ההתנסות האנושית, אשר נעה למן הרמה החייתית הטהורה הגבוהה ביותר ועד לרמה המורונטית הנמוכה ביותר, אשר עמה מתרחש מגע בפועל ובה המודעות העצמית מהווה התנסות של האישיות. כיבושו של המעגל הראשון מסמל את הישג הבשלות הקדם-מורונטית בת התמותה, ומסמנת את סיום הסעד האחוד של הרוחות מסייעות הדעת כהשפעה בלעדית על פעולת הדעת של האישיות האנושית. מעבר למעגל הראשון, הופכת הדעת דומה יותר ויותר לאינטליגנציה של שלב האבולוציה המורונטי, הסעד המשולב של הדעת הקוסמית והמתת מסייעת-העל של הרוח היצירתית של יקום מקומי.

(1212.1) 110:6.22 הימים הגדולים בקריירה היחידנית של המכוונן הינם: ראשית, כאשר הנתין האנושי פורץ את המעגל הנפשי השלישי, ובכך מבטיח את פעולתו העצמית של המכוונן ואת הרחבת טווח פעולתו (זאת בתנאי שהמכוונן לא היה פעיל-עצמית קודם לכן); אז, כאשר משיג השותף האנושי את המעגל הנפשי הראשון, וכך מתאפשרת ביניהם תקשורת הדדית, לפחות במידת מה; ולבסוף, כאשר הם מותכים סופית ולנצח.

7. הישג האלמותיות

(1212.2) 110:7.1 הישג שבעת המעגלים הקוסמיים איננו שקול להיתוך עם המכוונן. באורנטיה חיים היום בני-אדם רבים אשר השיגו את מעגליהם; ואולם, ההיתוך תלוי בהישגים רוחניים גדולים ומעודנים עוד יותר. הוא תלוי בהגעה להתכוונות סופית ומלאה של הרצון בן התמותה אל רצונו של האל, כפי שזה מתגשם במכוונן המחשבה השוכן.

(1212.3) 110:7.2 משהשלים בן אנוש את מעגלי ההישג הקוסמיים, והלאה מכך, כאשר הבחירה הסופית של הרצון האנושי מתירה למכוונן להשלים את קישורה של הזהות האנושית עם הנשמה המורונטית עוד במשך החיים הפיזיים והאבולוציוניים, כי אז חיבור מושלם זה של נשמה ומכוונן ממשיך באופן עצמאי אל העולמות העליונים, ומאוורסה יוצא הצו המתיר את ההיתוך המיידי בין המכוונן לנשמה המורונטית. היתוך זה במהלך החיים הפיזיים מְאַפֵּל באופן

מיידי את הגוף הפיזי; אדם אשר הינו עד למחזה מעין זה רק יראה את בן התמותה המועתק נעלם "ברכב של אש".

110:7.3 (1212.4) רוב המכוונים אשר העתיקו את נתיניהם מאורנטיה היו מנוסים מאוד, והם נרשמו ככאלו אשר שכנו קודם לכן בקרב בני-תמותה רבים אחרים בספֵרות אחרות. זכרו, המכוונים רוכשים ניסיון השתכנות רב ערך בפלנטות מסדר ההשאלה; אין להבין מכך שמכוונים רוכשים את הניסיון הדרוש לעבודה מתקדמת אך ורק בקרב אותם בני-תמותה אשר אינם מצליחים לשרוד.

110:7.4 (1212.5) לאחר ההיתוך עם בן התמותה, המכוונים חולקים אתכם את ייעודכם ואת התנסותכם; **הם הינם אתם עצמכם.** לאחר ההיתוך בין הנשמה המורונטית האלמותית והמכוונן הקשור, כל הערכים וההתנסויות של האחד הופכים בסופו של דבר לנחלתו של האחר, כך שהשניים הינם למעשה ישות אחת. במובן מסוים, הוויה חדשה זו הינה הוויה של נצח העבר כמו גם של נצח העתיד. כל מה שלפנים היה אנושי בנשמה השורדת, וכל אשר הינו התנסותי באופן אלוהי במכוונן, הופכים כעת לקניין בפועל של האישיות החדשה ביקום, המצויה בעיצומה של הרקעה מתמדת. ואולם, בכל רמה ביקום יוכל המכוונן להעניק ליצור החדש אך ורק את אותם מאפיינים אשר הינם משמעותיים ובעלי-ערך לאותה רמה. **אחדות** מוחלטת עם המשגוח האלוהי, מיצוי שלם של כלל מתת המכוונן יוכל להיות מושג בנצח אך ורק לאחר ההישג הסופי של האב האוניברסאלי, אב הרוחות, ולעולם המקור של המתנות האלוהיות האלה.

110:7.5 (1212.6) כאשר הנשמה המתפתחת והמכוונן האלוהי מותכים באופן סופי ולנצח, כל אחד מהם רוכש את כלל האיכויות של האחר אשר ניתן להתנסות בהן. בבעלות אישיות מתואמת זו מצוי כלל זיכרון ההישרדות ההתנסותי אשר לפנים היה נחלת הדעת האנושית הקודמת, ושלאחר מכן דר בקרבה של הנשמה המורונטית, ובנוסף לכך, כולל סופיון פוטנציאלי זה את כל הזיכרון ההתנסותי של המכוונן, אשר נצבר במשך כל ההשתכנויות בנות התמותה מאז ומעולם. ואולם, למכוונן יידרש נצח של עתיד על-מנת להעניק לשותפות

האישיות את מלוא המשמעויות והערכים אשר נושא עמו המשגוח האלוהי קדימה והלאה למן נצח העבר.

110:7.6 (1213.1) ואולם, עבור רוב רובם של בני אורנטיה יידרש המכוונן להמתין בסבלנות עד להגעתה של גאולת המוות; הוא חייב להמתין לשחרורה של הנשמה המגיחה משליטתן הכמעט מוחלטת של תבניות האנרגיה ושל הכוחות הכימיים, שליטה הטבועה בסדר הקיום החומרי שלכם. הקושי העיקרי שאותו אתם חווים במגע עם המכוונים שלכם נובע בדיוק מטבע חומרי אינהרנטי זה. כה מעטים מבני התמותה הינם הוגי דעות אמיתיים; אינכם מתפתחים רוחנית ואינכם מטילים משמעת על דעותיכם על-מנת לעודד את הקשר עם המכוונים האלוהיים. אוזנו של האדם הינה חירשת כמעט לגמרי באשר להפצרותיו הרוחניות של המכוונן, אשר מתרגם את מסרי האהבה הרבים המגיעים מעם אב הרחמים. המכוונן מוצא כי כמעט בלתי-אפשרי עבורו לרשום את ההנחיות הרוחניות ומעוררות ההשראה האלה בדעת חייתית, אשר נשלטת במידה כל שלמה על-ידי הכוחות הכימיים והחשמליים אשר הינם אינהרנטיים לטבעכם הפיזי.

110:7.7 (1213.2) המכוונים שמחים ביצירת הקשר עם הדעת האנושית; ואולם, עליהם להתאזר בסבלנות במשך השנים הארוכות שבהן הם שוכנים בשקט וללא יכולת לפרוץ מבעד להתנגדות החייתית על-מנת לתקשר עמכם ישירות. ככל שמכוונני המחשבה מעפילים הלאה בסולם השירות, כך הם הופכים יותר ויותר יעילים. ואולם, הם אף-פעם לא יוכלו לברך אתכם, בעודכם בגוף בשר ודם, באותה חיבה שלמה, אוהדת ומלאת-ביטוי, כפי שיעשו זאת בשעה שתבחינו בהם, דעת אל דעת, בעולמות העליונים.

110:7.8 (1213.3) במהלך החיים בני התמותה, מפרידים הגוף והדעת החומריים בינכם לבין המכוונן שלכם ומונעים תקשורת חופשית; בעקבות המוות, לאחר ההיתוך הנצחי, אתם והמכוונן שלכם הנכם אחד – לא ניתן להבחין ביניכם כהוויות נפרדות – ולפיכך אין כל צורך בתקשורת, באופן שבו אתם מבינים אותה.

110:7.9 (1213.4) אף-על-פי שקולו של המכוונן מצוי לעולם בקרבכם, רובכם תשמעו אותו אך ורק לעתים רחוקות במהלך חייכם. בני-אדם המצויים מתחת למעגלי ההישג השני והשלישי

שומעים את קולו הישיר של המכוונן אך לעיתים רחוקות מאוד; למעט ברגעי תשוקה עילאית, במצב עילאי וכתוצאה מהחלטה עילאית.

110:7.10 (1213.5) בעת שנוצר ונקטע המגע בין הדעת האנושית של איש מילואים של גורל לבין המפקחים הפלנטאריים, לעיתים ממוקם המכוונן השוכן באופן המאפשר שידור של מסר לשותף האנושי. לפני זמן לא רב, שודר באורנטיה מסר שכזה על-ידי מכוונן פועל-עצמית לשותף האנושי, חבר בסגל המילואים של הגורל. המסר הזה החל במילים הבאות: "וכעת, ללא כוונה לפגוע או לסכן את הנתין שלו אני מוקדש ביראה, ללא כוונה לנזוף יתר על המידה, או לרפות את ידיו, עבורי, אנא רשמו את פנייתי אליו." ואז נשלחה תוכחה יפהפייה ונוגעת ללב. בין היתר, ביקש המכוונן "כי יעניק לי שיתוף פעולה כן יותר, יעמוד בשמחה גדולה יותר במשימות שאני מציב בפניו, יבצע בנאמנות גדולה יותר את התכנית אשר ארגנתי, יעמוד בסבלנות גדולה יותר בניסיונות שבחרתי, ידבק בנחישות ובשמחה גדולים יותר בדרך שבה בחרתי, יקבל בענווה גדולה יותר את האשראי העשוי להצטבר כתוצאה ממאמציי הבלתי-פוסקים – אנא שדרו כך את תוכחתי לאדם שבקרבו הנני שוכן. הנני מעניק לו את המסירות העילאית ואת החיבה של רוח אלוהית. ועוד אֶמרו לנתיני האהוב, כי אפעל בחוכמה ובעוצמה עד הסוף ממש, עד אשר ייתם אחרון המאבקים הארציים; ואשאר נאמן לאישיות אשר עליה הנני מופקד. והנני מאיץ בו לשרוד, לא על-מנת שלא אתאכזב, לא על-מנת שלא למנוע ממני את הגמול על המאבק המאומץ והסבלני שלי. הישג האישיות שלנו תלוי ברצון האנושי. מעגל אחר מעגל העפלתי בתוככי דעת אנושית זו, וכהוכחה לכך יעיד הבכיר בבני מיני. מעגל אחר מעגל הנני עובר לשיפוט. הנני ממתין בהנאה וללא-מורא לקריאת העולים בגורל; והנני מוכן להעמיד כל זאת לבחינת בתי הדין של עתיקי היומין."

110:7.11 (1214.1) [הוצג על-ידי שליח בודד של אורוונטון.]

>> מסמך 110 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 112 <<

מסמך 111

המכוונן והנשמה

111:0.1 (1215.1) נוכחותו של המכוונן האלוהי בדעת האנושית גורמת לכך שעבור המדע או הפילוסופיה, לעולם יהא זה בלתי-אפשרי להגיע להבנה משביעת רצון של הנשמה המתפתחת של האישיות האנושית. הנשמה המורונטית הינה ילדה של היקום, וניתן לדעת אותה אל נכון אך ורק באמצעות תובנה קוסמית וגילוי רוחני.

111:0.2 (1215.2) המושג של נשמה ושל רוח שוכנת איננו חדש באורנטיה; הוא הופיע באופן תדיר במערכות אמונה שונות בפלנטה. רבות מן הדתות של המזרח, כמו גם כמה מדתות המערב, הבחינו כי האדם הינו אלוהי במורשתו יחד עם שהוא אנושי בירושתו. התחושה של נוכחות פנימית, בנוסף לנוכחות-בכל החיצונית של האלוהות, מהווה מזה זמן רב מנת חלקן של דתות רבות באורנטיה. במשך זמן רב האמינו בני האדם כי דבר-מה צומח בתוככי הטבע האנושי, דבר-מה חיוני אשר נועד להחזיק מעמד מעבר לתקופת החיים הקצרים ובלי החלוף.

111:0.3 (1215.3) בטרם הבין האדם שנשמתו המתפתחת הינה בת לרוח אלוהית, הסברה הייתה כי היא שוכנת באיברים פיזיים שונים – בעין, בכבד, בכליות, בלב, ולאחר מכן, במוח. הפרא קישר את הנשמה לדם, לנשימה, לצללים ולהשתקפויות של העצמי במים.

111:0.4 (1215.4) במושגיות על אודות **אטמן,** המורים ההינדים אכן התקרבו להערכת טיבו של המכוונן ונוכחותו, ואולם, הם לא הצליחו להבחין בנוכחותה-בצוותא של הנשמה המתפתחת,

בעלת הפוטנציאל לאלמוותיות. לעומתם, הסינים אכן הכירו בשני היבטים של בן האנוש, **הָאנג והיין,** הנשמה והרוח. המצרים ושבטים אפריקניים רבים האמינו אף הם בשני גורמים – **הקָא והבָּא;** על-פי-רוב, האמונה הייתה כי הנשמה איננה קודמת לקיום, אלא רק הרוח.

111:0.5 (1215.5) תושבי עמק הנילוס האמינו כי כל יחיד אשר טובתו רצויה קיבל בעת הלידה, או מיד לאחריה, רוח שומרת, שאותה הם כינו בשם קא. הם לימדו כי רוח שומרת זו נותרת עם הנתין בן התמותה לאורך חייו ועוברת לפניו אל המעמד העתידי. על קירות מקדש בלוקסור, שם מתוארת לידתו של אָמֶנְחוֹתֶפ השלישי, מצויר הנסיך הקטן על זרועו של אל הנילוס, ולידו נמצא ילד נוסף, אשר זהה לחלוטין בדמותו לנסיך, ואשר מסמל את הישות אשר כונתה במצרים בשם קא. פסל זה הושלם במאה החמש-עשרה שלפני ישוע.

111:0.6 (1215.6) הסברה הייתה כי הקא הינו גאון הרוח העליון אשר שואף להנחות את הנשמה האנושית הקשורה אליו לצעוד בנתיבים הטובים יותר של החיים ברי החלוף, ובמיוחד להשפיע על מזלו של הנתין האנושי בעולם הבא. כאשר מת מצרי בן התקופה הזו, הצפייה הייתה כי הקא ימתין לו בצדו השני של "הנהר הגדול". בתחילה, רק מלכים נחשבו כבעלי קא, אך לאחר מכן האמונה הייתה כי הקא הינו קניינם של כלל הצדיקים. אמר אחד משליטי מצרים, בדברו על הקא אשר בלבו: "לא התעלמתי ממילותיו; פחדתי להמרות את הנחיותיו; לפיכך שגשוגי היה גדול; הצלחתי בשל מה שהוא גרם לי לעשות; והייתי ראוי לציון הודות להנחיותיו." רבים האמינו כי הקא היה "אורקל של האל המצוי בכל אדם." רבים האמינו כי הם עתידים "לבלות ימי נצח בשמחת הלב בחסדו של האל השוכן בתוככי האדם."

111:0.7 (1216.1) לכל אחד מן הגזעים של בני התמותה המתפתחים באורנטיה יש מילה המקבילה למושג הנשמה. עמים פרימיטיביים רבים האמינו כי הנשמה מתבוננת בעולם מבעד לְעיניים אנושיות; ומשום כך הם התייראו עד מאוד מרשעותה של עין הרע. במשך זמן רב הם האמינו כי "רוח האדם הינה מנורת האל." בריג-וודה נאמר כי: "דעתי דוברת אל לבי."

1. הדעת כזירת הבחירה

111:1.1 (1216.2) אף-על-פי שעבודת המכוננים הינה רוחנית מטבעה, הם חייבים, מן ההכרח, לבסס את כל עבודתם על יסודות אינטלקטואליים. הדעת הינה הקרקע האנושית אשר ממנה חייב משגוח הרוח לפתח את הנשמה המורונטית בשיתוף פעולה עם האישיות אשר בה ישכון.

111:1.2 (1216.3) במספר רמות הדעת של יקום היקומים מתקיימת אחדות קוסמית. מקורם של העצמיים האינטלקטואליים הינו בדעת הקוסמית, ממש כפי שמקורן של הערפיליות באנרגיות הקוסמיות של החלל ביקום. ברמה האנושית (ולפיכך האישית) של העצמיים האינטלקטואליים, עם עלייתה של דעת אנושית הופך פוטנציאל התפתחות הרוח לדומיננטי, וזאת משום שבתוך עצמיים אנושיים שכאלה חובר המתת הרוחני של האישיות האנושית עם הנוכחות היצירתית של ישות-נקודתית בעלת ערך מוחלט. ואולם, שליטה שכזו של הרוח בְּדעת חומרית מותנית בשתי התנסויות: מן ההכרח כי דעת זו התפתחה דרך הסעד של שבע הרוחות מסייעות הדעת, והעצמי החומרי (האישי) חייב לבחור לשתף פעולה עם המכוונן השוכן ביצירתו ובטיפוחו של העצמי המורונטי, של הנשמה האבולוציונית בעלת פוטנציאל האלמוות.

111:1.3 (1216.4) הדעת החומרית הינה הזירה שבה אישיוּיות אנושיות חיות, מודעות-לעצמן, מחליטות, בוחרות באל או מתכחשות לו, וכן מנציחות או משמידות את עצמן.

111:1.4 (1216.5) האבולוציה החומרית העניקה לכם מכונת חיים, את גופכם; האב עצמו העניק לכם את מציאות הרוח הטהורה ביותר הידועה ביקום, את מכוונן המחשבה שלכם. ואולם, בידיכם ותחת החלטותיכם ניתנה לכם דעת, ובאמצעות הדעת אתם חיים או מתים. בתוככי דעת זו ובאמצעותה תחליטו את אותן החלטות מוסריות המאפשרות לכם להגיע להיות דמויי-מכוונן, וזהו הינו הדמיון לאל.

111:1.5 (1216.6) הדעת האנושית הינה מערכת אינטלקט זמנית המושאלת לבני האדם לשם שימוש במהלך החיים החומריים, וכפי שהם משתמשים בדעת זו, כך הם מקבלים או דוחים את פוטנציאל הקיום הנצחי. הדעת הינה כל מה שכפוף לרצונכם מתוך המציאות ביקום, והנשמה – העצמי המורונטי – תשקף נאמנה את קציר ההחלטות בנות החלוף אשר מקבל העצמי בן התמותה. התודעה האנושית נחה מעדנות על המנגנון האלקטרומכני אשר מתחתה,

ונוגעת בעדינות במערכת האנרגיה הרוחנית-מורונטית שמעליה. בעת החיים בגוף, האדם איננו מודע לחלוטין לאף אחת משתי המערכות האלה; ולפיכך חייב הוא לפעול בדעת, אשר אליה הוא מודע. ומה שמבטיח את ההישרדות אינו מה הדעת מבינה, אלא מה שהיא משתוקקת להבין; ומה שמהווה הזדהות עם הרוח אינו מה שהדעת הינה, אלא מה שהיא מתאמצת להיות. מה שמסתיים בהרקעה ביקום איננו מודעות האדם לאל, אלא השתוקקותו לאל. מה שאתם הנכם היום איננו כה חשוב כמו מה שאתם הופכים להיות יום אחרי יום ובנצח.

111:1.6 (1217.1) הדעת הינה כלי הנגינה הקוסמי שעליו יכול הרצון האנושי לפרוט את נעימות ההרס, ואותו רצון אנושי ממש יכול להעלות את המנגינות המעודנות של ההזדהות עם האל ושל ההישרדות הנצחית שהן מנת חלקה. אחרי ככלות הכול, המכוונן המוענק לאדם הינו חסין בפני הרוע ואינו יכול לחטוא, ואולם, הדעת בת התמותה מסוגלת להתפתל, להתעוות, ולהפוך רעה וכעורה בשל מנגנוני החטא של הרצון האנושי הסוטה והמבקש את טובת עצמו. בדומה לכך, דעת שכזו תוכל להפוך לאצילה, יפה, אמיתית וטובה – ולמעשה לכבירה – בהתאם לרצון מואר-הרוח של אדם יודע-אל.

111:1.7 (1217.2) הדעת האבולוציונית הינה יציבה ומהימנה לחלוטין רק כאשר היא מתבטאת בשני הקצוות הקוסמיים של האינטלקטואליות – המכני לחלוטין והרוחני לחלוטין. בין הקצוות האינטלקטואליים של השליטה המכנית לגמרי ושל הטבע הרוחני האמיתי, משתרעת הקבוצה העצומה הזו של דעות מתפתחות ומרקיעות, אשר יציבותן ושלוותן נסמכת על בחירת האישיות ועל ההזדהות עם הרוח.

111:1.8 (1217.3) אך האדם איננו מכניע את רצונו לזה של המכוונן באופן סביל וכנוע. לחלופין, הוא דווקא בוחר באופן פעיל ומרצונו שלו לשתף פעולה עם הכוונת המכוונן, כאשר הכוונה מעין זו שונה במודע מן התשוקות ומן הדחפים של הדעת האנושית הטבעית. המכוונים מתפעלים את דעת האדם, אך הם אף-פעם אינם שולטים בה בניגוד לרצונו; עבור המכוונים, הרצון האנושי הינו עילאי. והם מתייחסים אליו ומכבדים אותו באופן הזה בשעה שהם מתאמצים להשיג את תכלית הרוח של כוונון המחשבה והתמרת האופי בזירה הכמעט בלתי-מוגבלת של האינטלקט האנושי המתפתח.

111:1.9 (1217.4) הדעת הינה ספינתכם, המכוונן הינו הנווט שלכם והרצון האנושי הוא רב החובל. מוטב לו לאדון הספינה האנושית כי ישכיל להסתמך על הנווט האלוהי, על-מנת שזה ינחה את הנשמה המרקיעה אל נמלי המבטחים המורונטיים של הישרדות הנצח. רק בשל האנוכיות, העצלות והחטא יוכל רצונו של האדם לדחות את הנחייתו של נווט אוהב זה ולהעלות, בסופו של דבר, את הקריירה בת התמותה על שרטוני הרוע של החסד אשר נדחה, ועל סלעי החטא אשר אימץ. בהסכמתכם, נווט נאמן זה יובילכם בבטחה הלאה מעבר למחסומי הזמן ולמגבלות המרחב, עד למקור ממש של הדעת האלוהית ומעבר לו, ואפילו עד לאבי המכוונים של פרדיס.

2. טיבה של הנשמה

111:2.1 (1217.5) לאורך תפקודי הדעת של האינטליגנציה הקוסמית, כוללניות הדעת שולטת על חלקי התפקוד האינטלקטואליים. הדעת במהותה הינה אחדות תפקודית; ולפיכך, לעולם מבטאת הדעת את האחדות אשר בונה אותה, אפילו כאשר פעולותיו ובחירותיו הבלתי-נבונות של העצמי אשר אינו מודרך כהלכה מעכבות ועוצרות אותה. ואחדות זו של דעת מבקשת תמיד להיות מתואמת ברוח, בכל רמות ההתקשרות שלה עם עצמיים מכובדי רצון ובעלי זכויות להרקעה.

111:2.2 (1217.6) דעתו החומרית של האדם בן התמותה הינה נול האריגה הקוסמי שעליו נחים החוטים המורונטיים, אשר מהם טווה מכוונן המחשבה את תבניות הרוח של האופי ביקום, אופי של ערכים מתמידים ושל משמעויות אלוהיות – נשמה שורדת בעלת ייעוד מֵרבי וקריירה בלתי-נגמרת, סופיון בפוטנציה.

111:2.3 (1218.1) האישיות האנושית מזוהה עם דעת ורוח האחוזות יחדיו במערכת יחסים תפקודית על-ידי החיים בגוף בשר ודם. תוצאתה של מערכת היחסים התפקודית הזו בין דעת

ורוח שכאלה איננה שילוב כלשהו של איכויותיהן, או תכונותיהן, של הדעת ושל הרוח, אלא ערך חדש לחלוטין, ערך מקורי וייחודי ביקום, בעל פוטנציאל להתמשך לנצח, **הנשמה.**

111:2.4 (1218.2) ביצירתה האבולוציונית של נשמה אלמותית שכזו מעורבים שלושה גורמים ולא שניים. גורמי הקדם של הנשמה האנושית המורונטית הינם:

111:2.5 (1218.3) 1. **הדעת האנושית** וכל ההשפעות הקוסמיות אשר קודמות לה ומשפיעות עליה.

111:2.6 (1218.4) 2. **הרוח האלוהית** אשר שוכנת בדעת אנושית זו וכלל הפוטנציאלים אשר הינם מטיבו של רסיס כזה של רוחניות מוחלטת, יחד עם כל ההשפעות הרוחניות והגורמים הנלווים בחיי האדם.

111:2.7 (1218.5) 3. **מערכת היחסים בין הדעת החומרית לרוח האלוהית,** אשר מרמזת על ערך וטומנת בחובה משמעות אשר לא תימצא באף אחד מן הגורמים התורמים לחיבור מעין זה. המציאות של מערכת יחסים ייחודית זו איננה חומרית ואף אינה רוחנית, אלא מורונטית. היא הינה הנשמה.

111:2.8 (1218.6) זה מכבר כינו היצורים האמצעיוניים את נשמתו המתפתחת הזו של האדם בשם דעת-ביניים, וזאת בניגוד לדעת הנמוכה יותר, או החומרית, ולדעת הגבוהה יותר, או הקוסמית. לאמיתו של דבר, דעת-ביניים זו הינה תופעה מורונטית, משום שהיא מתקיימת במחוז המצוי בין החומרי לרוחני. הפוטנציאל להתפתחות אבולוציה מורונטית שכזו טבוע בשני דחפיה האוניברסאליים של הדעת: הדחף של דעת היצור הסופי לדעת את האל ולהשיג את אלוהיותו של הבורא, והדחף של דעתו האינסופית של הבורא לדעת את האדם ולהשיג את התנסותו של היצור.

111:2.9 (1218.7) מעשה התפתחות נשגב זה של הנשמה האלמותית מתאפשר משום שהדעת האנושית הינה בראש ובראשונה אישית, ושנית, משום שהיא מצויה במגע עם מציאויות עַל-חייתיות; מוקנה לה מתת קוסמי של סעד על-חומרי המבטיח את התפתחותו של טבע מוסרי בעל יכולת לקבל החלטות מוסריות, וכך מתממש מגע יצירתי מהימן עם הסעדים הרוחניים הנלווים ועם מכוונן המחשבה השוכן.

111:2.10 (1218.8) התוצאה הבלתי-נמנעת של מגע שכזה, אשר הופך את הדעת האנושית לרוחנית, הינה הולדתה המדורגת של נשמה, צאצאית משותפת לְדעת-מסוייעת אשר נשלטת על-ידי רצון אנושי הכמֵה לדעת את האל, הפועלת בשיתוף עם כוחות הרוח השל היקום, אשר מצויים תחת שליטת העל של רסיס ממשי של אל הבריאה כולו – "משגוח המסתורין". וכך מתעלה המציאות החומרית ובת-התמותה של העצמי מעל למגבלותיה בזמן של מכונת החיים הפיזית, ומוצאת ביטוי חדש בדמות כלי נושא מתפתח להמשכיות העצמיות, הנשמה המורונטית האלמותית.

3. הנשמה המתפתחת

111:3.1 (1218.9) שגיאותיה של הדעת האנושית, וכן התנהגותו השגויה של האדם, עשויים לעכב עד מאוד את התפתחות הנשמה, אך אלה אינן יכולות לעכב תופעה מורונטית מעין זו לאחר שהמכוונן השוכן החל זה מכבר בהנעת התפתחות זו בהסכמת היצור הרצוני. אך בכל עת בטרם מותו של האדם, יכול אותו רצון חומרי ואנושי לסגת מבחירתו זו ולדחות את ההישרדות. ואפילו לאחר ההישרדות, שומר לעצמו בן התמותה המרקיע את הזכות לדחות את חיי הנצח; בכל זמן לפני ההיתוך עם המכוונן, רשאי היצור הרצוני המתפתח לבחור לזנוח את רצונו של אב פרדיס. ההיתוך עם המכוונן מסמל את העובדה שבן התמותה המרקיע בחר לעשות את רצון האב לנצח, וללא סייגים.

111:3.2 (1219.1) במהלך החיים בגוף, הנשמה המתפתחת מסוגלת לחזק את החלטותיה העל-חומריות של הדעת בת התמותה. הנשמה, בהיותה על-חומרית, איננה פועלת בעצמה ברמת ההתנסות החומרית של האדם. הנשמה, בהיותה תת-רוחנית, אף איננה מסוגלת לפעול מעל לרמה המורונטית ללא שיתוף פעולה של אלוהות רוחנית כשלהי, כדוגמת המכוונן. הנשמה אף אינה מקבלת החלטות סופיות עד בוא המוות, או עד שהיא מועתקת ומשתחררת מן הקשר החומרי עם הדעת בת התמותה, אלא אם כן הדעת החומרית מאצילה סמכות שכזו מרצונה ובחופשיות לנשמה מורונטית מעין זו אשר קשורה אליה. במהלך החיים, שוכן הרצון

האנושי, יכולתה של האישיות להחליט ולבחור, במעגלי הדעת החומריים; עם המשך צמיחתו הארצית בת התמותה, מזדהה עצמי זה – על יכולת הבחירה יקרת הערך המצויה ברשותו – יותר ויותר עם ישות הנשמה-המורונטית; לאחר המוות ולאחר התחייה מן המתים בעולמות העליונים, מזדהה האישיות האנושית לחלוטין עם העצמי המורונטי. לפיכך, הנשמה הינה הצורה העוברית של הכלי המורונטי העתידי שעמו תזדהה האישיות.

111:3.3 (1219.2) בתחילה, הנשמה האלמותית הינה מורונטית לחלוטין בטבעה, אך יש לה יכולת להתפתח ולהגיע, על-פי-רוב, לרמות ערך רוחניות אמיתיות אשר מאפשרות היתוך עם רוחות האלוהות, בדרך-כלל עם אותה רוח של האב האוניברסלי אשר אתחלה תופעה יצירתית שכזו בדעת היצור.

111:3.4 (1219.3) הן הדעת האנושית והן המכוונן האלוהי מודעים לנוכחותה של הנשמה המתפתחת ולהבדלים בטיבה – המכוונן באופן מלא, ואילו הדעת באופן חלקי. ככל שהנשמה מפותחת יותר מבחינה אבולוציונית, כך גדל שיעור המודעות שלה לדעת ולמכוונן כישויות נלוות. הנשמה חולקת הן את איכויות הדעת האנושית והן את איכויות הרוח האלוהית, אך היא מתפתחת בהתמדה לעבר העצמת שליטת הרוח והשליטה האלוהית באמצעות טיפוח פעולה מנטאלית המבקשת לתאם את משמעויותיה עם ערכי רוח אמיתיים.

111:3.5 (1219.4) נתיבתו של בן התמותה, התפתחותה של הנשמה, הינה יותר תקופת חינוך מאשר תקופת מבחן. בגרעין של הדת מצויה האמונה בהישרדותם של ערכים עליונים; התנסות דתית אמיתית מתבטאת באיחוד בין ערכים עליונים לבין משמעויות קוסמיות כהתממשות של מציאות ביקום.

111:3.6 (1219.5) הדעת מכירה כמויות, מציאות ומשמעויות. ואולם את האיכות – הערכים – מרגישים. מה שמרגיש נברא במשותף על-ידי הדעת, אשר מכירה, וכן הרוח הנלווית, אשר מממשת-מציאות.

111:3.7 (1219.6) ככל שנשמתו המורונטית המתפתחת של האדם חדורה באמת, ביופי ובטוב – התממשותה הערכית של ידיעת-האל – כך הופכת הוויה מעין זו אשר נוצרה לבלתי-ניתנת להשמדה. אם לא ישרדו ערכי נצח בנשמתו המתפתחת של האדם, כי אז קיומו כבן-תמותה

הינו חסר משמעות, והחיים עצמם הינם בבחינת אשליה טראגית. אך לנצח נכון הדבר כי: מה שתתחילו בזמן, תסיימו לבטח בנצח – אם אכן ראוי לסיים את הדבר.

4. החיים הפנימיים

111:4.1 (1219.7) הכרה הינה התהליך האינטלקטואלי שבו מותאמים הקלטים המתקבלים מן העולם החיצון באמצעות החושים אל תוך תבניות הזיכרון של היחיד. ההבנה מעידה על כך שרישומי חושים אלו, ותבניות הזיכרון הנלוות להם, הפכו מתוכללות, או מאורגנות, לכדי רשת דינאמית של עקרונות.

111:4.2 (1220.1) משמעויות נגזרות משילוב של הכרה ושל הבנה. המשמעויות כלל אינן קיימות בעולם המוגבל לחושים, או בעולם חומרי לחלוטין. ניתן להבחין במשמעויות ובערכים אך ורק במחוזות הפנימיים, או העל-חומריים, של ההתנסות האנושית.

111:4.3 (1220.2) ההתקדמויות של ציוויליזציה אמיתית נולדות בעולמה הפנימי של האנושות. אך ורק העולם הפנימי הינו יצירתי באמת. הציוויליזציה תתקשה להתקדם כל עוד רוב הצעירים בדור מסוים משקיעים את מירב כוחם במרדף החומרני של עולם החושים, או של העולם אשר מצוי בחוץ.

111:4.4 (1220.3) לעולם הפנימי ולעולם החיצוני מערכת שונה של ערכים. סכנה אורבת לכל ציוויליזציה אשר שלושה-רבעים מצעיריה בוחרים במקצועות חומריים ומקדישים עצמם למרדף של הפעילויות החושיות בעולם המצוי בחוץ. סכנה אורבת לציוויליזציה אשר צעיריה מזניחים את העניין באתיקה, בסוציולוגיה, באיגניקה, בפילוסופיה, באמנויות היצירה, בדת ובקוסמולוגיה.

111:4.5 (1220.4) אך ורק ברמות הגבוהות של על-המודעות של הדעת, אשר נושקות למחוזות הרוח של ההתנסות האנושית, תוכלו למצוא את המושגים הגבוהים יותר, ואת תבניות האב

היעילות אשר תורמות לבניית ציוויליזציה משופרת ומתמידה. האישיות מטבעה הינה יצירתית, אך היא פועלת כך אך ורק בחייו הפנימיים של היחיד.

111:4.6 (1220.5) פתיתי שלג לעולם בנויים בצורת משושים, אך אין שני פתיתי שלג זהים. ילדים משתייכים לטיפוסים, אך אין שניים אשר הינם זהים במדויק, אף לא במקרה של תאומים. האישיות משתייכת לטיפוסים, אך תמיד הינה ייחודית.

111:4.7 (1220.6) מקורם של האושר והשמחה הינו בחיים הפנימיים. לא תוכלו לחוות שמחה אמיתית לבדכם. חיי בדידות מחסלים את השמחה. ואפילו משפחות ואומות נהנות יותר מן החיים כאשר הן חולקות אותם עם אחרים.

111:4.8 (1220.7) לא תוכלו לשלוט לגמרי בעולם החיצון – בסביבה. יצירתיותו של העולם הפנימי היא אשר נתונה יותר להכוונתכם; זאת משום שאישיותכם משוחררת במידה רבה מחוקי הסיבה והתוצאה. לאישיות נלווית יש שליטה מוגבלת ברצון.

111:4.9 (1220.8) מכיוון שחייו הפנימיים של האדם אכן הינם יצירתיים, מוטלת על כתפיו של כל אדם האחריות לבחור האם תהא יצירתיות זו ספונטאנית ואקראית עד תום, או לחלופין – נשלטת, מוכוונת ומועילה. כיצד יוכל דמיון יצירתי ליצור ילדים ראויים בשעה שהוא פועל בזירה מלאה זה מכבר בדעות קדומות, בשנאה, בפחד, בטינה, בנקמנות ובגזענות?

111:4.10 (1220.9) רעיונות יכולים לצוץ מתוך הגירויים שמספק העולם החיצון, ואולם האידיאלים נולדים אך ורק במחוזות היצירה של העולם הפנימי. אומות העולם מונהגות כיום על-ידי אנשים בעלי שפע רעיונות, אך גם בעלי חוסר משווע באידיאלים. וזהו הינו ההסבר לעוני, לגירושין, למלחמה ולשנאה בין הגזעים.

111:4.11 (1220.10) זוהי הבעיה: אם האדם בעל הרצון החופשי ניחן בכוחות יצירה בתוכו פנימה, כי אז עלינו להכיר בעובדה שהרצון החופשי ליצור כולל גם את הפוטנציאל של הרצון החופשי להרוס. וכאשר היצירתיות הופכת להרסנות, אתם ניצבים פנים אל פנים מול ההרס אשר מחוללים הרוע והחטא – הדיכוי, המלחמה והחורבן. רוע הינו יצירתיות חלקית הנוטה

להתפוררות ומסתיימת בהרס. כל העימותים הינם רעים, משום שהם מדכאים את פעולתם היצירתית של החיים הפנימיים – זהו סוג של מלחמת אזרחים באישיות.

111:4.12 (1221.1) באמצעות תכלול האישיות והאחדת העצמיות, תורמת היצירתיות הפנימית להאצלת האופי. ולנצח אמת הדבר כי: אין ניתן לשנות את העבר; ניתן לשנות אך ורק את העתיד באמצעות הפעלת היצירתיות של העצמי הפנימי בהווה.

5. קידוש הבחירה

111:5.1 (1221.2) עשיית רצון האל אינה אלא האופן שבו מפגין היצור את נכונותו לחלוק עם אלוהים את החיים הפנימיים – עם אותו אל אשר אִפשר לִיְצוּר מעין זה חיים פנימיים בעלי משמעות-ערך. לחלוק הינה פעולה דמוית-אל – אלוהית. האל חולק את הכול עם הבן הנצחי ועם הרוח האינסופית, והם בתורם, חולקים את כל הדברים עם הבנים האלוהיים ועם בנות הרוח של היקומים.

111:5.2 (1221.3) המפתח למושלמות הינו חיקוי האל; עשיית רצונו הינה הסוד להישרדות ולמושלמות אשר בהישרדות.

111:5.3 (1221.4) בני התמותה חיים באל, וכך בחר האל לחיות בקרב בני-תמותה. וכפי שהאדם מפקיד את עצמו בידיו, כך הוא – והוא תחילה – הפקיד חלק מעצמו להיות עם האדם; הוא הסכים לחיות באדם ולשכון באדם בכפוף לרצון האנושי.

111:5.4 (1221.5) שלווה בחיים הללו, הישרדות במוות, שלמות בחיים הבאים, שירות בנצח – כל אלו מושגים כעת (ברוח), כאשר אישיות היצור מסכימה – כלומר בוחרת – להכפיף את רצון היצור לרצון האב. והאב כבר בחר להכפיף רסיס מעצמו לרצונה של אישיות היצור.

111:5.5 (1221.6) בחירה שכזו של היצור אינה מהווה וויתור על הרצון. היא הינה בבחינת קידוש של הרצון, הרחבתו, האדרתו והפיכתו של הרצון למושלם; ובחירה שכזו מעלה את

רצון היצור מן הרמה של משמעות זמנית למעמד הגבוה יותר, שבו מתייחדת אישיות היצור הבן עם אישיות האב הרוח.

111:5.6 (1221.7) הבחירה ברצון האב הינה הדרך שבה האדם בן התמותה מוצא רוחנית את האב הרוח, אף כי יש צורך בעידן שיחלוף בטרם יוכל היצור הבן להימצא בפועל בנוכחותו של האל בפרדיס. בחירה זו איננה כרוכה בשלילתו של רצון היצור – "לא רצוני ייעשה, כי אם רצונְךָ" – אלא דווקא בהצהרה חיובית של היצור: "**רצוני** הוא **שרצונך** ייעשה." ואם מתבצעת בחירה זו, במוקדם או במאוחר יתאחד פנימה (יותך) הבן אשר בחר באל עם רסיס האל השוכן בו, ואותו בן, אשר הופך למושלם, יגשים את הסיפוק העליון של האישיות בהתייחדות הסגידה של אישיות האדם עם אישיות בוראו; שתי אישיויות אשר תכונותיהן היצירתיות התאחדו לנצח מרצונן שלהן לכדי ביטוי משותף – הולדתה של שותפות נצחית נוספת בין רצון האדם לבין רצון האל.

6. הפרדוקס האנושי

111:6.1 (1221.8) רבות מצרותיו ברות החלוף של האדם בן התמותה נובעות מיחסו הדואלי לקוסמוס. האדם הינו חלק מן הטבע – הוא מתקיים בטבע – ואף-על-פי-כן, הוא מסוגל להתעלות מעל לטבע. האדם הינו סופי, אך שוכן בו רסיס של אינסופיות. מצב דואלי זה תורם לא רק לפוטנציאל לרוע, אלא גם גורם למצבים חברתיים ומוסריים רבים המלאים בחוסר-וודאות רב ובלא-מעט חרדה.

111:6.2 (1222.1) האומץ הנדרש על-מנת לכבוש את הטבע ולהתעלות מעל העצמי, הינו אומץ אשר עלול ליפול קורבן לפיתויי הגאווה העצמית. בן התמותה אשר מסוגל להתעלות מעל עצמו עלול להתפתות להפוך את מודעותו-העצמית לאלוהית. הדילמה של בן התמותה מתבטאת בעובדה הדואלית לפיה האדם הינו בעת ובעונה אחת עבד לטבע ובעל חירות ייחודית – חופש הבחירה והפעולה הרוחניות. ברמות החומר, האדם מוצא את עצמו כפוף לטבע, ואילו ברמות הרוח הוא מולך על הטבע ועל כל מה שחולף וסופי. פרדוקס כזה כרוך

בהכרח בפיתוי, ברוע הפוטנציאלי, בשגיאות בחירה, וכאשר העצמי הופך גאה ויהיר, עלול להתפתח חטא.

111:6.3 (1222.2) בעיית החטא איננה קיימת כשלעצמה בעולם הסופי. עובדת הסופיות איננה רעה או נגועה בחטא. העולם הסופי נברא על-ידי בורא אינסופי – הוא הינו מעשה ידיו של בניו האלוהיים – ולפיכך שומה עליו להיות **טוב.** מקור הרוע והחטא הוא השימוש לרעה, העיוות והסטייה, של הסופי.

111:6.4 (1222.3) הרוח יכולה לשלוט בדעת; אף הדעת יכולה לשלוט באנרגיה. אך הדעת יכולה לשלוט באנרגיה רק באמצעות תפעול תבוני של הפוטנציאלים להתמרה הטבועים ברמות המתמטיות של הגורמים והתוצאות של המחוזות הפיזיים. דעת היצור אינה שולטת מטבעה באנרגיה; זוהי זכות היתר של האלוהות. אך דעת היצור אכן יכולה לתפעל אנרגיה, והיא עושה כן, בשעה שהוא הופך אדון לסודות האנרגיה של היקום הפיזי.

111:6.5 (1222.4) כאשר האדם מבקש לשנות מציאות פיזית, ותהא זו המציאות שלו עצמו או של הסביבה, הצלחתו תלויה בשיעור שבו הוא גילה את השיטות ואת האמצעים לשלוט בחומר ולהכווין את האנרגיה. ללא כל סיוע אחר, הדעת כשלעצמה לא תוכל להשפיע על חומר כלשהו, למעט על המנגנון הפיזי שלה עצמה, שאליו היא קשורה ללא יכולת היפרדות. אך תוך שימוש נבון במנגנון הגוף, תוכל הדעת ליצור מנגנונים אחרים, אפילו מערכות יחסים אנרגטיות ומערכות יחסים חיות, ותוך שימוש בכל אלה תוכל דעת זו להגדיל את שליטתה ואפילו להשתלט על הרמה הפיזית ביקום.

111:6.6 (1222.5) המדע הינו מקור העובדות, והדעת לא תוכל לפעול ללא עובדות. עובדות הינן אבני הבניין אשר מהן נבנית החוכמה, ואלו מתמצקים יחדיו על-ידי ההתנסות בחיים. האדם יוכל למצוא את אהבת האל ללא עובדות, והאדם יוכל למצוא את חוקי האל ללא אהבה, אך לעולם לא יוכל האדם להתחיל ולהעריך את הסימטריה האינסופית, את ההרמוניה הנשגבת, את שלמותו המעודנת של טיבו הכולל-כל של המקור והמרכז הראשון, עד אשר ימצא הן את החוק האלוהי והן את האהבה האלוהית, ויאחד את אלו באופן התנסותי בפילוסופיה הקוסמית המתפתחת שלו עצמו.

111:6.7 (1222.6) התרחבות הידע החומרי מאפשרת הערכה טובה יותר של משמעויות הרעיונות ושל ערכי האידיאלים. אדם יכול למצוא אמת בהתנסותו הפנימית, אך על-מנת ליישם את גילויי האמת הפנימיים שלו על הדרישות הבלתי-מתפשרות של חיי היום-יום, עליו להכיר בבירור את העובדות.

111:6.8 (1222.7) אך טבעי הוא שבן התמותה יוטרד מתחושת חוסר-ביטחון בשעה שהוא רואה את עצמו קשור באופן בלתי-ניתן להפרדה לטבע, בעודו ניחן בכוחות רוחניים המתעלים לגמרי מעל לכל הדברים הזמניים וברי החלוף. אך ורק הוודאות הדתית – אמונה חיה – יכולה לתמוך באדם בעודו מתמודד עם בעיות קשות וסבוכות מעין אלה.

111:6.9 (1223.1) הגאווה הינה הגדולה מכל הסכנות אשר עלולות לתקוף את בן האנוש ולסכן את שלמותו הרוחנית. האומץ ראוי להערכה, אך האגואיזם שופע גאווה והינו קטלני. אין לגנות ביטחון-עצמי במידה סבירה. היכולת של האדם להתעלות מעל עצמו הינה הדבר היחיד אשר מבדיל בינו לבין ממלכת החי.

111:6.10 (1223.2) בין שהגאווה תימצא ביחיד, בקבוצה, בגזע או באומה, היא מוליכה שולל, משכרת ומובילה לחטא. אכן, פשוטו כמשמעו, נכון הדבר כי "לפני שבר גאון".

7. בעיית המכוונן

111:7.1 (1223.3) אי-וודאות מלווה בביטחון היא ממהות הרפתקת פרדיס – אי-וודאות בזמן ובדעת, אי-וודאות ביחס למאורעות אשר יתרחשו בעת ההרקעה לפרדיס; ביטחון ברוח ובנצח, ביטחון באמון הבלתי-מסויג אשר רוחש הבן הברוא ברחמיו האלוהיים ובאהבתו האינסופית של האב האוניברסלי; אי-הוודאות של האזרח הבלתי-מנוסה של היקום; ביטחון כבן מרקיע במחוזות היקום של אבא כל-יכול, חכם-בכל ואוהב-כל.

111:7.2 (1223.4) האם תרשו לי להפציר בכם להאזין להד הקול המרוחק של קריאתו הנאמנה לנשמתכם של המכוונן? המכוונן השוכן אינו יכול לעצור את קריירת המאבק שלכם בזמן, או אפילו לשנות אותה באופן משמעותי; המכוונן אינו יכול להקל על קשיי החיים של המסע המפרך שלכם בעולם הזה של יגיעה. השוכן האלוהי יכול רק להמתין בסבלנות, בעודכם נלחמים את קרב החיים, כפי שזה מתרחש על-פני הפלנטה שלכם; אך הלוואי ויכולתם, הלוואי והייתם מסכימים – בשעה שאתם פועלים ודואגים, בשעה שאתם נלחמים ומתקשים – להרשות למכוונן האמין להילחם אתכם ועבורכם. אילו רק הייתם מרשים למכוונן להציף באופן קבוע את התמונות המתארות את המניע האמיתי, את המטרה הסופית, את התכלית הנצחית של כל הקושי הזה, של המאבק המפרך של בעיות היומיום בעולם החומר הנוכחי שלכם; או אז הייתם מתנחמים כל-כך, מתמלאים בהשראה כה רבה, מוקסמים ומסוקרנים.

111:7.3 (1223.5) מדוע שלא תסייעו למכוונן במשימתו להציג בפניכם את המקבילה הרוחנית לכל מאמציכם החומריים המפרכים? מדוע לא תרשו למכוונן לחזק אתכם באמצעות אמיתות רוח בעלות עוצמה קוסמית בעת שאתם נאבקים עם קשיי הזמן של הקיום כיצורים? מדוע לא תעודדו את הסיַע האלוהי לשמח את לבכם עם התמונה הברורה של חיי הנצח שלכם ביקום בעת שהנכם מתמודדים עם בעיות השעה? למה זה תסרבו לקבל הארה והשראה מנקודת המבט האוניברסאלית בשעה שאתם עמלים בפרך ושקועים בבעיות הזמן, נעים ונדים במבוך אי הוודאויות אשר מציב מסע החיים בני התמותה שלכם? מדוע לא תתירו למכוונן להפוך את חשיבתכם לרוחנית, אפילו בעת שעל רגליכם לצעוד בנתיבי החומר הארציים?

111:7.4 (1223.6) הגזעים הגבוהים יותר באורנטיה משולבים עד מאוד זה בזה; הם מהווים תערובת של גזעים וזנים רבים ממקורות שונים. הרכב טבע זה הופך את עבודת המשגוחים לקשה ביותר, מסבך את פעולתם היעילה במשך החיים, ומוסיף במובחן לאחר המוות הן לבעיות של המכוונן והן לבעיות של השרפים השומרת. לפני זמן לא רב, בהיותי בסאלווינגטון, שמעתי שומרת של גורל מציגה באופן רשמי את הקשיים שבסעד שלה לבן התמותה הכפיף לה. וכך אמרה השרפים:

111:7.5 (1223.7) "הרבה מן הקושי שלי נבע מן העימות הבלתי-נגמר שיצר טיבו הדואלי הזה של הכפיף שלי: דחף השאיפה אשר אליו מתנגדת העצלות החייתית; האידיאלים של עם

עילאי שאותם מעכבים האינסטינקטים של גזע נחות; התכלית הגבוהה של דעת כבירה אשר מולה עומדת מורשת של דחפים פרימיטיביים; נקודת ההשקפה מרחיקת הראות של המשגוח אשר לה מתנגד קוצר הרואי של יצור הזמן; תכניותיה המתקדמות של הוויה מרקיעה אשר משתנות בשל תשוקות וכמיהות מטבע חומרי; הבזקים של אינטליגנציה אוניברסלית אשר מתבטלים על-ידי ציווי האנרגיה הכימית של הגזע המתפתח; דחיפה מן המלאכיות שלה מתנגדים הרגשות החייתיים; ההכשרה אשר קיבל האינטלקט, שאותה מבטלות הנטיות האינסטינקטיביות; התנסות היחיד אשר מולה עומדות סך כל נטיות הגזע; הכוונה של הטובים ביותר, אשר עליה מאפילה סטייתם של הגרועים ביותר; מעוף הגאונות אשר מנוטרל על-ידי כבידת הבינוניות; התקדמות הטובים אשר מעוכבת על-ידי הרפיון של הרעים; אמנותם של הָיפים שאותה מכתים הרוע בנוכחותו; הקלילות של הבריאות שאותה מנטרלות המחלות המעיקות; מעיין האמונה שאותו מזהם רעל הפחד; מעיין השמחה שאותו ממררים מימי הצער; אושר הציפיה אשר מעיבה עליו מרירות ההבנה; שמחת החיים אשר עליה מעיב תמיד צער המוות. חיים מעין אלו על פלטנה מעין זו! ואף-על-פי-כן, בשל נוכחותו התמידית ודחיפתו של מכוונן המחשבה, הגיעה נשמה זו לדרגה סבירה של אושר ושל הצלחה, ואפילו הצליחה להעפיל כעת אל אולמות בית הדין של מָנְסוֹנְיָה."

[הוצג על-ידי שליח בודד של אורוונטון.] (1224.1) 111:7.6

>> מסמך 111 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 113 <<

מסמך 112

הישרדות האישיות

112:0.1 (1225.1) הפלנטות האבולוציוניות הינן הספֵרות של המקור האנושי, העולמות אשר בהם מתחילה נתיבת ההרקעה האנושית. אורנטיה היא נקודת ההתחלה שלכם; כאן אתם מתאחדים זמנית עם מכוונן המחשבה האלוהי שלכם. הוענק לכם מדריך מושלם; ולפיכך, אם תרוצו בכנות במרוץ הזמן ותשיגו את מטרת האמונה הסופית, כי אז גמול העידנים יהא שלכם; תהיו מאוחדים לנצח עם המכוונן השוכן. או אז יחלו חייכם האמיתיים, חיי ההרקעה, אשר מעמדכם הנוכחי כבני-תמותה משמש להם אך כמבואה. או אז תחל משימתכם המרוממת והמדורגת כסופיונים במהלך הנצח המשתרע לפניכם. ולאורך כל העידנים העוקבים הללו, ובמשך כל שלבי הצמיחה האבולוציונית, לעולם יוותר חלק אחד מכם ללא כל שינוי; וחלק זה הינו האישיות – הקבוע בנוכחות שינוי.

112:0.2 (1225.2) אף כי יהא זה יומרני לנסות ולהגדיר אישיות, ניתן להיעזר בציון של כמה מן הדברים הידועים על אודות האישיות:

112:0.3 (1225.3) **1.** אישיות הינה האיכות במציאות אשר אותה מעניק האב האוניברסאלי עצמו, או לחלופין הפועל האחוד הפועל בשמו של האב.

112:0.4 (1225.4) 2. ניתן להעניק אותה לכל מערכת אנרגטית חיה הכוללת דעת או רוח.

112:0.5 (1225.5) 3. היא אינה כפופה עד תום לאזיקי הגורמים אשר קדמו לה. היא הינה יצירתית באופן יחסי, או יצירתית-בצוותא.

112:0.6 (1225.6) 4. כאשר היא מוענקת ליצורים אבולוציוניים חומריים, היא גורמת לַרוח לשאוף לשלוט בְּאנרגיה-חומר באמצעות תיווך הדעת.

112:0.7 (1225.7) 5. אף-על-פי שהאישיות נעדרת זהות, היא מסוגלת לאחד את זהותה של כל מערכת אנרגטית שהיא.

112:0.8 (1225.8) 6. היא מגלה תגובה איכותית בלבד למעגל האישיות, וזאת בניגוד לשלושת האנרגיות אשר מגלות הן תגובה איכותית והן תגובה כמותית לכבידה.

112:0.9 (1225.9) 7. האישיות נותרת ללא שינוי בנוכחותו של שינוי.

112:0.10 (1225.10) 8. היא יכולה להעניק מתנה לאל – הקדשת הרצון החופשי לעשיית רצון האל.

112:0.11 (1225.11) 9. היא מתאפיינת במוסריות – המודעות ליחסיות של מערכות יחסים עם אנשים אחרים. היא מזהה רמות התנהגות שונות ובוחרת בקפידה ביניהן.

112:0.12 (1225.12) 10. האישיות הינה ייחודית, ייחודית לחלוטין; היא ייחודית בזמן ובמרחב; היא ייחודית בנצח ובפרדיס; היא ייחודית בשעה שהיא מוענקת – אין קיימים העתקים שלה; היא ייחודית במשך כל רגעי קיומה; היא הינה ייחודית ביחס לאל – אין הוא נושא פני איש, ואף אינו מחברם יחדיו, לפי שלא ניתן לחברם – הם ניתנים לאיגוד ביניהם אך לא לסכימה.

112:0.13 (1226.1) 11. אישיות מגיבה במישרין לנוכחותו של אחר-מאישיות.

112:0.14 (1226.2) **12.** זהו אחד הדברים אשר ניתן להוסיף לרוח, ובכך מדגימה האישיות את עליונותו של האב ביחס לבן. (לא נדרש להוסיף דעת לרוח.)

112:0.15 (1226.3) **13.** האישיות עשויה לשרוד את מות בן התמותה תוך הזדהות עם הנשמה השורדת. המכוונן והאישיות הינם בלתי-משתנים; מערכת היחסים ביניהם (בנשמה) אינה אלא שינוי, אבולוציה מתמשכת; ואם יחדל השינוי הזה (הצמיחה), כי אז תחדל הנשמה מלהתקיים.

112:0.16 (1226.4) **14.** האישיות מודעת באופן ייחודי לזמן, וזהו דבר-מה שונה מתפישת הזמן של הדעת או של הרוח.

1. אישיות ומציאות

112:1.1 (1226.5) האישיות מוענקת על-ידי האב האוניברסאלי ליצוריו כמתת בעלת פוטנציאל של היות נצחית. מתת אלוהית שכזו מתוכננת לפעול ברמות רבות ובמצבי יקום עוקבים, אשר נעים למן הסופי הנמוך ועד למוחלטופי הגבוה ביותר, ואפילו משיקים לגבולות המוחלט. לפיכך, פועלת האישיות בשלושה מישורים קוסמיים, או בשלושה שלבים ביקום:

112:1.2 (1226.6) 1. **מעמד המיקום.** האישיות פועלת באותה יעילות בדיוק ביקום המקומי, ביקום העל וביקום המרכזי.

112:1.3 (1226.7) 2. **מעמד המשמעות.** האישיות פועלת ביעילות ברמות של הסופי, המוחלטופי ואפילו ברמה המשיקה למוחלט.

112:1.4 (1226.8) 3. **מעמד הערך.** האישיות יכולה להתגשם באופן התנסותי במחוזות המדורגים של החומרי, המורונטי והרוחני.

112:1.5 (1226.9) לאישיות קיים טווח מושלם של תפקוד ממדי קוסמי. שלושה הם ממדיה של האישיות הסופית, והם פועלים פחות או יותר באופן הבא:

112:1.6 (1226.10) 1. **האורך** מייצג את כיוון וטיב ההתקדמות – תנועה דרך המרחב ובהתאם לזמן – אבולוציה.

112:1.7 (1226.11) 2. **העומק** האנכי כולל את הדחפים ואת הגישות של האורגניזם, את הרמות השונות של המימוש-העצמי ואת התופעה הכללית של התגובה לסביבה.

112:1.8 (1226.12) 3. **הרוחב** כולל את מחוזות התיאום, את ההתאגדות ואת הארגון של העצמי.

112:1.9 (1226.13) לסוג האישיות המוענק לבני התמותה של אורנטיה קיימים בפוטנציאל שבעה ממדי ביטוי-עצמי או מימוש-אישי. שלוש מן התופעות הממדיות האלה ניתנות להתממשות ברמה הסופית, שלוש ברמה המוחלטופית, ואילו אחת ברמה המוחלטת. ברמות התת-מוחלטות, ניתן להתנסות ברמה השביעית הזו, או הרמה הכוללנית, בדמות **עובדת** האישיות. ממד עליון זה הינו מוחלט אשר ניתן לאגדו, ואף כי איננו אינסופי, מבחינה ממדית הוא הינו בעל פוטנציאל חדירה תת-אינסופית אל תוככי המוחלט.

112:1.10 (1226.14) ממדיה הסופיים של האישיות קשורים לאורך, לעומק ולרוחב הקוסמיים. האורך מציין משמעות; העומק מסמל ערך; הרוחב כולל תובנה – היכולת להתנסות במודעות של המציאות הקוסמית באופן אשר לא ניתן לקרוא עליו תיגר.

112:1.11 (1227.1) ברמה המורונטית, כל הממדים החומריים הללו של הרמה החומרית מתעצמים עד מאוד, וניתן להגשים ערכים ממדיים חדשים מסוימים. כלל ההתנסויות הממדיות המועצמות האלה של הרמה המורונטית באות לידי ביטוי מופלא בממד העליון, או האישיותי, באמצעות השפעת המוטה וכן הודות לתרומת המתמטיקה המורונטית.

112:1.12 (1227.2) ניתן להימנע מרבות מן הבעיות אשר אותן חווים בני התמותה בשעה שהם לומדים את האישיות האנושית, זאת במידה שהיצור הסופי זוכר כי רמות ממדיות ורמות רוחניות אינן מתואמות בהתממשות ההתנסותית של האישיות.

112:1.13 (1227.3) לאמיתו של דבר, החיים הינם תהליך המתרחש בין האורגניזם (העצמי) לבין סביבתו. האישיות מעניקה מעצמה ערך של זהות ומשמעויות על רציפות להתאגדות הזו שבין האורגניזם לסביבתו. וכך יוכר כי תופעת הגירוי-תגובה איננה תהליך מכני גרידא, הואיל

והאישיות פועלת כגורם במצב הכולל. לעולם נכון הדבר כי המנגנונים הינם סבילים מטבעם; ואילו האורגניזמים הינם פעילים מטבעם.

112:1.14 (1227.4) החיים הפיזיים מהווים תהליך אשר מתרחש פחות בתוככי האורגניזם ויותר **בין** האורגניזם לסביבה. וכל תהליך שכזה נוטה ליצור ולכונן תבניות תגובה של האורגניזם לסביבה מעין זו. וכל **התבניות המכוונות** האלה משפיעות עד מאוד על בחירתן של מטרות.

112:1.15 (1227.5) העצמי והסביבה מכוננים קשר בעל משמעות בתיווכה של הדעת. יכולתו ונכונותו של האורגניזם ליצור קשרים משמעותיים מעין אלו (להגיב לדחף) עם הסביבה, מייצגים את **הגישה** של האישיות בכללותה.

112:1.16 (1227.6) האישיות לא מתפקדת היטב בבידוד. האדם מטבעו הינו יצור חברתי; הוא נשלט על-ידי הכמיהה להשתייך. ואכן נכון הדבר, פשוטו כמשמעו, כי "אין איש חי לנפשו."

112:1.17 (1227.7) ואולם, מושג האישיות במובן של מלוא היצור החי והמתפקד, מקבל משמעות גדולה הרבה יותר מאשר תכלול מערכות יחסים; הוא מעיד על **איחודם** של כלל גורמי המציאות, כמו גם על התיאום בין מערכות היחסים. מערכות יחסים מתקיימות בין שני עצמים, ואולם שלושה עצמים ויותר יוצרים בסופו של דבר **מערכת,** ומערכת מעין זו הינה הרבה יותר מאשר מערכת יחסים מורחבת או מורכבת. הבחנה זו הינה חיונית, משום שבמערכת קוסמית החברים היחידים אינם מקושרים זה עם זה, אלא באמצעות יחסם לשלם ובאמצעות היחידניות של השלם.

112:1.18 (1227.8) באורגניזם האנושי, סכום של החלקים שלו מהווה את העצמי – את היחידניות – ואולם תהליך שכזה כלל אינו נוגע לאישיות, אשר היא זו המאחדת את כלל הגורמים הללו כפי שהם מתייחסים למציאויות הקוסמיות.

112:1.19 (1227.9) בְּמצבורים החלקים מתווספים; בְּמערכת החלקים **מאורגנים.** מערכות משמעותיות בשל הארגון – ערכי המיקום. במערכת טובה כל הגורמים מצויים במיקום קוסמי. במערכת רעה משהו חסר או מצוי שלא במקומו – מופרע. במערכת האנושית, האישיות היא זו המאחדת את כלל הפעילויות, ובתורה מעניקה מעצמה את האיכויות של זהות ושל יצירתיות.

2. העצמי

112:2.1 (1227.10) בעת לימוד העצמי נוכל להסתייע בכך שנזכור כי:

112:2.2 (1227.11) 1. מערכות פיזיות הינן כפופות.

112:2.3 (1227.12) 2. מערכות אינטלקטואליות הינן מתואמות.

112:2.4 (1227.13) 3. האישיות הינה במיקום-על.

112:2.5 (1227.14) 4. הכוח הרוחני השוכן הינו מכוון בפוטנציאל.

112:2.6 (1228.1) ראוי להכיר בהקשר של כל מושגי העצמי כי עובדת החיים קודמת להערכה של החיים או לפירוש שלהם. הילד האנושי ראשית **חי** ורק לאחר מכן **חושב** על חייו. בכלכלה הקוסמית התובנה קודמת לראיית הנולד.

112:2.7 (1228.2) העובדה ביקום לפיה האל הופך לאדם שינתה לעד את כלל המשמעויות והערכים של האישיות האנושית. במשמעותה האמיתית של המילה, האהבה מעידה על יחס הדדי לאישיות בכללותה, בין שהיא אנושית, אלוהית, או אנושית **ו**אלוהית. אף-על-פי שחלקים של העצמי עשויים לפעול בדרכים שונות – לחשוב, להרגיש, לקוות – אך ורק מאפייניה המתואמים של האישיות בכללותה מתמקדים בפעולה תבונית; וכל הכוחות הללו נלווים למתת הרוח של הדעת בת התמותה בשעה שבן האדם אוהב ישות אחרת, אנושית או אלוהית, בכנות וללא אנוכיות.

112:2.8 (1228.3) כל המושגים בני התמותה על אודות המציאות מתבססים על הנחת קיומה בפועל של האישיות האנושית; כל המושגים של מציאויות על-אנושיות מתבססים על התנסותה של האישיות האנושית במציאויות הקוסמיות של ישויות רוחניות ואישיויות אלוהיות מסוימות, הנלוות למציאויות האלה ומצויות בתוכן. למעט האישיות, כל מה שאיננו רוחני בהתנסות האנושית, הינו אמצעי לשם מטרה. כל מערכת יחסים אמיתית של בן-תמותה

עם אישיות אחרת – אנושית או אלוהית – הינה מטרה בפני עצמה. ואחווה מעין זו עם אישיות האלוהות הינה המטרה הנצחית של ההרקעה ביקום.

112:2.9 (1228.4) העובדה כי מוקנית לאדם אישיות מזהה אותו כהוויה רוחנית. זאת מכיוון שאחדות העצמי ומודעותה העצמית של האישיות הינן מתת של העולם העל-חומרי. עצם העובדה שמטריאליסט בן-תמותה מסוגל להכחיש את קיומן של מציאויות על-חומריות מדגימה כשלעצמה את נוכחותן של סינתזת רוח ושל מודעות קוסמית בדעתו האנושית, וכן מעידה על פעולתן.

112:2.10 (1228.5) תהום קוסמית כבירה פעורה בין החומר למחשבה, ותהום גדולה לאין שיעור משתרעת בין הדעת החומרית לאהבה הרוחנית. לא ניתן להסביר את התודעה – וקל וחומר את המודעות-העצמית – באמצעות תיאוריה כלשהי של התאגדות אלקטרונית מכאניסטית או של תופעות אנרגיה מטריאליסטיות.

112:2.11 (1228.6) בשעה שהדעת מבקשת לנתח את המציאות עד תומה, נעלם החומר מן החושים החומריים, אך הוא עדיין עשוי להיוותר בחזקת ממשי עבור הדעת. כאשר התובנה הרוחנית מבקשת את המציאות אשר נותרת לאחר היעלמות החומר, ומבקשת לנתח אותה עד תומה, זו נעלמת מן הדעת, בעוד שהתובנה של הרוח עדיין יכולה לתפוש מציאויות קוסמיות וערכים עליונים מטבע רוחני. בהתאם לכך, המדע נסוג מפני הפילוסופיה, בעוד שהפילוסופיה חייבת להיכנע בפני מסקנות הטבועות בהתנסות רוחנית אותנטית. המחשבה נכנעת בפני החכמה, ואילו החכמה אובדת בסגידה המוארת וההוגה.

112:2.12 (1228.7) במסגרת המדע, מתבונן העצמי האנושי בעולם החומרי; הפילוסופיה הינה ההתבוננות בהתבוננות הזו בעולם החומרי; הדת, ההתנסות הרוחנית האמיתית, הינה ההבנה ההתנסותית של מציאותה הקוסמית של ההתבוננות בהתבוננות בכלל הסינתזה היחסית הזו בין חומרי האנרגיה של הזמן והמרחב. בנייה של פילוסופיה של היקום המתבססת באופן בלעדי על המטריאליזם, שקולה להתעלמות מן העובדה כי בהתנסותה של התודעה האנושית, כל הדברים החומריים נהגים מלכתחילה כאמיתיים. המתבונן איננו יכול להיות העצם שבו הוא מתבונן; הערכה דורשת מידה מסוימת של התעלות מעל הדבר שאותו מעריכים.

112:2.13 (1228.8) בזמן, המחשבה מובילה לחכמה והחכמה מובילה לסגידה; בנצח, הסגידה מובילה לחכמה, והחכמה מתממשת בסופו של דבר בסופיות של מחשבה.

112:2.14 (1229.1) האפשרות לאיחודו של העצמי המתפתח טבועה באיכויות הגורמים המרכיבים אותו: האנרגיות הבסיסיות, הרקמות העיקריות, שליטת-העל הכימית הבסיסית, הרעיונות העילאיים, המטרות העילאיות, המניעים העילאיים, והרוח האלוהית אשר הוענקה מעם פרדיס – הסוד המצוי מאחורי המודעות העצמית של טבעו הרוחני של האדם.

112:2.15 (1229.2) מטרת האבולוציה הקוסמית הינה להשיג אחדות של אישיות באמצעות שליטת רוח הולכת וגדלה, להיענות מרצון להוראותיו של מכוונן המחשבה ולהנהגתו. האישיות, הן האנושית והן האלוהית, מתאפיינת באיכות קוסמית טבועה אשר אותה ניתן לכנות בשם "האבולוציה של השליטה", התרחבות השליטה – הן זו העצמית והן השליטה על הסביבה.

112:2.16 (1229.3) אישיות מרקיעה אשר הייתה בעברה אנושית, עוברת דרך שני שלבים גדולים של שליטה רצונית מתעצמת על העצמי וביקום:

112:2.17 (1229.4) **1.** ההתנסות של קדם-הסופיונות, או התנסות של חיפוש-האל, שבה מתרחבת ההגשמה העצמית באמצעות טכניקה של התרחבות ושל התממשות הזהות, יחד עם פתרון בעיות קוסמיות המביא להתמחות ביקום.

112:2.18 (1229.5) **2.** ההתנסות של בתר-הסופיונות, או התנסות גילוי האל, שבה מתרחבת ההתממשות העצמית באופן יצירתי באמצעות גילוי ההוויה העליונה של ההתנסות, לאותן בריות תבוניות מבקשות-אל אשר טרם השיגו את הרמות האלוהיות של הדומות לאל.

112:2.19 (1229.6) האישיויות היורדות רוכשות התנסויות מקבילות באמצעות הרפתקאותיהן השונות ביקום, בעת שהן מבקשות להרחיב את יכולותיהן לקבוע מהם הרצונות האלוהיים של האלוהויות העליונות, המרביות והמוחלטות, ולהוציאם אל הפועל.

112:2.20 (1229.7) במהלך החיים הפיזיים תלוי העצמי החומרי, ישות-האגו של הישות האנושית, בתפקודו הרציף של כלי החיים החומרי, בקיומו המתמשך של שיווי-משקל

בלתי-מאוזן בין אנרגיות לאינטלקט, אשר באורנטיה ניתן לו השם **חיים.** ואולם, ניתן לפתח את העצמי בעל הערך ההישרדותי, את העצמי אשר מסוגל להתעלות מעל לחוויית המוות, רק באמצעות העברה פוטנציאלית של כס הזהות של האישיות המתפתחת מכלי החיים החולף – הגוף החומרי – לנשמה המורונטית העמידה יותר אשר טבעה אלמותי, והלאה אל אותן רמות שבהן שורה על הנשמה מציאות רוחנית, מעמד שאליו היא מגיעה בסופו של דבר. העברה בפועל זו, מן הקשר לחומרי אל ההזדהות המורונטית, מתבצעת באמצעות החלטותיו הכֵּנות, הנחושות, היציבות, ומבקשות-האל של היצור האנושי.

3. תופעת המוות

112:3.1 (1229.8) תושבי אורנטיה מכירים באופן כללי אך ורק סוג אחד של מוות, סיומן הפיזי של אנרגיות החיים; ואולם, לאמיתו של דבר, קיימים שלושה סוגי מוות הנוגעים להישרדות האישיות:

112:3.2 (1229.9) **1. מוות רוחני (של הנשמה).** אם וכאשר האדם בן התמותה דחה את ההישרדות באופן סופי, כאשר על-פי דעתם המשותפת של המכוונן והשרפית השורדת הוא הוכרז כחדל פירעון רוחני, כפושט רגל מורונטי, ומשנרשמה חוות דעת זו באוורסה, ולאחר שהפוסקים ועמיתיהם המחזירותיים אישרו את הממצאים הללו, או אז מצווים שליטי אורוונטון על שחרורו המיידי של המכוונן השוכן. ואולם, שחרור זה של המכוונן אינו משפיע כהוא זה על חובות השרפית האישית, או הקבוצתית, הקשורה ליחיד זה אשר ננטש על-יד המכוונן. משמעותו של מוות מסוג זה הינה סופית, בלא תלות בהמשכיות הזמנית של האנרגיות החיות של המנגנונים הפיזיים ושל מנגנוני הדעת. מנקודת המבט הקוסמית, בן התמותה הזה כבר חשוב כמת; החיים הנמשכים מעידים אך ורק על קיומו של ההתמד החומרי של האנרגיות הקוסמיות.

112:3.3 (1230.1) **2. מוות אינטלקטואלי (של הדעת).** כאשר משתבשים הזרמים החיוניים של סעדי המסייעות הגבוהים יותר עקב ליקויים באינטלקט, או הרס חלקי של מנגנון המוח, ואם תנאים אלה עוברים נקודה קריטית מסוימת, אשר ממנה ואילך אין ניתן לתקן את הנזק, המכוונן השוכן משוחרר מיידית לצאת לדיוויניגטון. אישיות בת-תמותה נרשמת במרשם היקום כמתה כאשר נהרסים מעגלי הדעת ההכרחיים של רצון הפעולה האנושית. ושוב, זהו מוות, בלא תלות בכך שמנגנון החיים של הגוף הפיזי ממשיך לפעול. הגוף, כאשר גורעים ממנו את הדעת הרצונית, חדל להיות אנושי, ואולם נשמתו של יחיד מעין זה עשויה לשרוד, וזאת בהתאם להחלטה הקודמת של הרצון האנושי.

112:3.4 (1230.2) **3. מוות פיזי (של הגוף ושל הדעת).** כאשר משתלט המוות על הישות האנושית, נותר המכוונן במצודת הדעת עד אשר זו מפסיקה לתפקד כמנגנון תבוני; והדבר מתרחש בסביבות הזמן שבו מפסיקות אנרגיות המוח את פעימותיהן החיוניות הקצובות. לאחר התפרקות זו, עוזב המכוונן את הדעת ההולכת ונעלמת – באופן נעדר-טקסיות ממש כשם שנעשתה הכניסה אל הדעת שנים קודם כן – וממשיך לדיוויניגטון דרך אוורסה.

112:3.5 (1230.3) לאחר המוות שב הגוף החומרי אל עולם היסודות אשר ממנו הופק, ובה בעת משתמרים שני גורמים בלתי-חומריים של האישיות השורדת: מכוונן המחשבה, אשר התקיים קודם לכן – ועמו רישום הזיכרון של נתיבת בן התמותה – ממשיך לדיוויניגטון; כמו כן, הנשמה המורונטית האלמותית של בן האנוש המת משתמרת ומופקדת בנאמנות אצל שומרת הגורל. חלקים וצורות אלה של הנשמה – נוסחאות זהות אלה אשר היו לפנים קינטיות וכעת הינן סטאטיות – הינם הכרחיים להרכבתה-מחדש של האישיות בעולמות המורונטיים; והאיחוד שבין המכוונן לנשמה הוא זה המרכיב-מחדש את האישיות השורדת, הוא אשר מחזיר אתכם לתודעה בשעת ההתעוררות המורונטית.

112:3.6 (1230.4) לאלו אשר אין להם שרפיות שומרות אישיות, מעניקות הנאמנות הקבוצתיות בנאמנות וביעילות את אותם שירותים של שמירת הזהות ושל הקמת האישיות לתחייה. השרפיות מהוות חלק חיוני בהרכבתה של האישיות מחדש.

112:3.7 (1230.5) עם המוות מאבד המכוונן זמנית את האישיות, אך לא את הזהות; הנתין האנושי מאבד זמנית את הזהות, אך לא את האישיות; בעולמות העליונים מתאחדים שניהם מחדש בהתגלמות נצחית. מכוונן המחשבה לעולם לא ישוב לכדור הארץ בדמות ההוויה אשר בה שכן קודם לכן; ולעולם האישיות איננה מתגלמת ללא רצון אנושי; ואף-פעם, לאחר המוות, לא יפגין אדם נטול-מכוונן זהות פעילה, או ייצור קשר באופן כלשהו עם אלו החיים על-פני כדור הארץ. במהלך שנת המוות, הקצרה או הארוכה, נשמות נטולות מכוונן מעין אלה הינן לגמרי ולחלוטין נטולות הכרה. לא יכולה להיות שום תצוגה של אישיות מכל סוג שהוא, או כל יכולת לתקשר עם אישיויות אחרות, עד לאחר השלמת ההישרדות. אלו ההולכים אל עולמות העליונים אינם מורשים לשלוח הודעות חזרה אל אהוביהם. המדיניות ברחבי היקומים אוסרת על תקשורת שכזו לאורך תקופת הזמן של אותו עידן.

4. המכוונים לאחר המוות

112:4.1 (1231.1) משמתרחש מוות חומרי, אינטלקטואלי או רוחני, נפרד המכוונן לשלום ממארחו בן התמותה ויוצא לעבר דיוויניגטון. ממטה היקום המקומי וממטה יקום העל נוצר קשר מחזירותי עם המפקחים של שני הממשלים, והמשגוח נרשם ביציאה באותו מספר שבו נרשם עם כניסתו אל מרחבי הזמן.

112:4.2 (1231.2) באופן אשר איננו מובן לחלוטין, מסוגלים הפוסקים האוניברסאליים להצטייד בתמצית של החיים האנושיים, כפי שהיא מתגלמת בעותק הרישום של המכוונן על אודות הערכים הרוחניים והמשמעויות המורונטיות של הדעת אשר בה שכן. הפוסקים מסוגלים לרכוש את גרסת המכוונן על אודות אופיו ההישרדותי של האדם ועל אודות איכויותיו הרוחניות, וכל הנתונים הללו, אשר להם נלווים הרישומים השרפיים, זמינים להצגה בזמן שיפוטו של היחיד הנידון. באמצעות מידע זה אף מאושרים אותם צווים של יקום העל, אשר מאפשרים למרקיעים מסוימים להתחיל מיידית בקריירה המורונטית שלהם, ולהמשיך מיד עם התפרקות המוות אל העולמות העליונים, עוד בטרם סיומו של העידן הפלנטארי באופן רשמי.

(1231.3) 112:4.3 למעט במקרה של יחידים אשר מועתקים ישירות מבין החיים, לאחר המוות הפיזי פונה המכוונן מיידית אל סַפֶּרת הבית של דיווינינגטון. הפרטים באשר למתרחש באותו עולם בזמן ההמתנה, עד להופעתו מחדש בפועל של בן התמותה השורד, תלויים בעיקר בשאלה אם האדם מרקיע לעולמות העליונים מתוקף זכותו האישית, או שהוא ממתין לקריאת סוף העידן לשורדים הישֵנים של עידן פלנטארי.

(1231.4) 112:4.4 אם בן התמותה הקשור אל המכוונן משתייך לקבוצה שתהפוך מחדש לאישיות בתום עידן, המכוונן לא ישוב מיידית אל העולם העליון של המערכת שבה שרת בעבר, אלא יקבל, בהתאם לבחירתו, את אחת מן המשימות הארעיות הבאות:

(1231.5) 112:4.5 1. יצטרף לשורות המשגוחים הנעלמים לתכלית של שירות עלום.

(1231.6) 112:4.6 2. יצטרף למשך תקופה לשורות אלו הצופים על שלטון פרדיס.

(1231.7) 112:4.7 3. יתקבל לאחד מבתי הספר הרבים לאימון של דיווינינגטון.

(1231.8) 112:4.8 4. יוצב למשך תקופה כסטודנט-משקיף באחת משש הסַפֶּרות הקדושות האחרות המהוות את מעגל האב של עולמות פרדיס.

(1231.9) 112:4.9 5. יוקצה לשירות השליחים של המכוונים בעלי-האישיות.

(1231.10) 112:4.10 6. יהפוך למורה עמית בבתי הספר של דיווינינגטון המוקדשים לאימון משגוחים המשתייכים לקבוצה הבתולית.

(1231.11) 112:4.11 7. יתבקש לבחור קבוצה של עולמות אפשריים שבהם ישרת, במקרה שבו קיים יסוד סביר להאמין ששותפו האנושי עלול לדחות את ההישרדות.

(1231.12) 112:4.12 אם הגעתם – בשעה שאוחז בכם המוות – למעגל השלישי או למחוז גבוה יותר, ולפיכך הוקצתה לכם שומרת אישית של גורל, ואם הרישום הסופי של סיכום האופי ההישרדותי אשר הוכתב על-ידי המכוונן מאושר ללא-תנאי בידי שומרת הגורל – אם הן השרפית והן המכוונן מסכימים הלכה למעשה על כל פריט ברישום החיים ובהמלצותיהם – אם הפוסקים האוניברסליים מתקפים נתונים אלו ללא כל סייג או הסתייגות, או אז מבזיקים עתיקי היומין דרך מעגלי התקשורת את צו המעמד המתקדם לסאלווינגטון, ומשוחררה

באופן הזה, יצוו בתי הדין של ריבון נבאדון על מעברה המיידי של הנשמה השורדת אל אולמות התחייה מחדש בעולמות העליונים.

112:4.13 (1232.1) כפי שלימדוני, במידה שבן האנוש היחיד שורד ללא דיחוי, נרשם המכוונן בדיווינינגטון, ממשיך לנוכחות פרדיס של האב האוניברסאלי, חוזר מיידית ומאומץ על-ידי המכוונים אשר הפכו-לאישיים של יקום העל ושל היקום המקומי אשר בו הוא מוצב, מקבל את הכרתו של המשגוח הראשי אשר הפך-לאישי של דיווינינגטון, ואז, ובאופן מיידי, עובר ל"מעבר של התממשות זהות", אשר ממנו הוא מזומן בתקופה השלישית ובעולם העליון בצורת האישיות בפועל אשר הוכנה לשם קבלת נשמתו השורדת של בן התמותה הארצי, כפי שצורה זו תוכננה על-ידי שומרת הגורל.

5. הישרדות העצמי האנושי

112:5.1 (1232.2) בין שהוא חומרי, מורונטי או רוחני, העצמי מהווה מציאות קוסמית. ממשותו של **האישי** הינה המתת של האב האוניברסלי הפועל כשלעצמו או מעצמו, או באמצעות סוכנויותיו הרבות ביקום. כאשר אומרים על הוויה כי היא אישית מכירים באינדיבידואליות היחסית של הוויה שכזו בקרב האורגניזם הקוסמי. הקוסמוס החי הינו אלא הצבר מתוכלל כמעט באופן אינסופי של יחידות אמיתיות, אשר כולן כפופות באופן יחסי לגורלו של השלם. ואולם, לאישיות שביניהן ניתנה הבחירה בפועל לקבל את הגורל או לדחות אותו.

112:5.2 (1232.3) מה שמגיע מאת האב הינו בדמות האב הנצחי, ודבר זה תקף באותה מידה בדיוק עבור אישיות, שאותה מעניק האל מרצונו החופשי, כמו גם עבור מכוונן המחשבה האלוהי, אשר בפועל הינו רסיס של האל. אישיותו של האדם הינה נצחית, אך בנוגע לזהות היא הינה מציאות נצחית מותנית. לאחר שהופיעה בתגובה לרצונו של האב, האישיות תשיג את ייעודה באלוהות, אך על האדם לבחור אם ירצה להיות נוכח במעמד הישג ייעוד שכזה, אם לאו. אם ייכשל בבחירה זו, האישיות תשיג את האלוהות ההתנסותית במישרין, בכך

שתהפוך לחלק מן ההוויה העליונה. כך צווה-מראש עבור מעגל זה, ואולם השתתפותו של האדם הינה אופציונלית, אישית והתנסותית.

112:5.3 (1232.4) הזהות האנושית הינה מצב חולף של זמן ושל חיים ביקום; היא אמיתית רק במידה שהאישיות בוחרת להפוך לתופעה מתמשכת ביקום. זהו ההבדל המהותי בין האדם לבין מערכת אנרגטית: מערכת אנרגיה חייבת להמשיך, אין לה כל בחירה; ואולם לאדם קיימת מלוא האפשרות לקבוע את ייעודו בעצמו. המכוונן מהווה את הנתיב האמיתי אל פרדיס, אך על האדם עצמו להחליט בעצמו ולדבוק בנתיב זה מרצונו החופשי.

112:5.4 (1232.5) לבני-אדם מוקנית זהות אך ורק במובן החומרי. הדעת החומרית מבטאת איכויות כאלה של העצמי בעת שהיא פועלת במערכת האנרגיה של האינטלקט. כאשר נאמר שלאדם יש זהות, זוהי הכרה בעובדה שיש לו מעגל דעת אשר הוכפף לפעולותיה ולבחירות רצונה של האישיות האנושית. ואולם, זוהי תופעה חומרית וזמנית לגמרי, ממש כפי שהעובר האנושי איננו אלא שלב טפילי חולף בחיי האדם. מנקודת המבט הקוסמית, בני-אדם נולדים, חיים ומתים ברגע יחסי בזמן; הם אינם מתמשכים. ואולם, לאישיות האנושית, על-פי בחירתה שלה, מוקנה הכוח להעביר את כס זהותה מן המערכת החולפת של אינטלקט-החומר אל מערכת הנשמה המורונטית הגבוהה יותר, זו הנוצרת במשותף עם מכוונן המחשבה כאמצעי חדש לביטוי האישיות.

112:5.5 (1233.1) ויכולת בחירה זו ממש, סימן ההיכר של הרצון החופשי של היצורים ביקום, היא זו המהווה את ההזדמנות הגדולה ביותר של האדם, ואת האחריות הקוסמית העילאית שלו. ייעודו הנצחי של הסופיון לעתיד תלוי ביושרה של הרצון האנושי; המכוונן האלוהי תלוי לעניין אישיותו הנצחית בכנותו של הרצון החופשי האנושי; האב האוניברסאלי תלוי בנאמנותה של הבחירה האנושית לשם התגשמותו של בן מרקיע חדש; ההוויה העליונה תלויה בהתמדה ובחכמה שבהחלטות ובפעולות לשם התממשותה בפועל של האבולוציה ההתנסותית.

112:5.6 (1233.2) אף-על-פי שנדרש להשיג לבסוף את מעגלי צמיחת האישיות הקוסמיים, אם נמנע מכם, שלא באשמתכם – בשל תאונות הזמן ומכשלות הקיום החומרי – מלהשיג את הרמות האלה בעודכם מצויים בפלנטה הילידית שלכם, אם כוונותיכם וכמיהותיכם הינן

בעלות ערך הישרדותי, כי אז יוצאו צווים המאריכים את תקופת המבחן שלכם. יינתן לכם זמן נוסף שבו תוכלו להוכיח את עצמכם.

112:5.7 (1233.3) אם אי-פעם עולה ספק באשר לכדאיות שבקידום ישות אנושית אל העולמות העליונים, כמעט תמיד תפסוקנה הממשלות ביקום לטובת האינטרס האישי של אותו יחיד; הן לא תהססנה לקדם נשמה שכזו למעמד של הוויה במעבר, בעודן ממשיכות לצפות בכוונות המורונטיות ובתכליות הרוחניות המגיחות. וכך מובטח כי יושג הצדק האלוהי, ולחסד האלוהי ניתנת הזדמנות נוספת להרחבת סעדו.

112:5.8 (1233.4) אף כי הממשלות של אורוונטון ושל נבאדון אינן טוענות כי כל הפרטים של התוכנית האוניברסאלית שלהן מושלמים לחלוטין, הן אכן טוענות כי הן נוהגות בסבלנות, סובלנות, הבנה וסימפטיה של חסד, וכך הן אכן נוהגות. הננו מעדיפים להסתכן במרידה במערכת, מאשר להסתכן בכך שיישלל מבן-תמותה נאבק אחד מעולם אבולוציוני כלשהו האושר הנצחי שבעיסוק בנתיבת ההרקעה.

112:5.9 (1233.5) אין זאת כי בני האדם נהנים מהזדמנות שנייה לאחר שדחו את הראשונה, כלל וכלל לא. ואולם, פירושו של דבר הוא כי אכן ניתנת לכל היצורים הרצוניים הזדמנות אמיתית אחת לבחור בחירה נטולת-ספק, מודעת-לעצמה וסופית. השופטים הריבוניים של היקומים לא ישללו זכות זו משום הוויה בעלת מעמד אישי אשר טרם ערכה את הבחירה הנצחית; נשמתו של האדם חייבת לקבל את מלוא ההזדמנות לגלות את כוונתה האמיתית ואת תכליתה הממשית, והיא אכן תקבל את ההזדמנות הזאת.

112:5.10 (1233.6) כאשר מתים בני התמותה המתקדמים יותר מבחינה רוחנית וקוסמית, הם ממשיכים מיד לעולמות העליונים; ככלל, כך קורה לכל אלו אשר מוקצות להם שומרות שרפיות אישיות. בני-תמותה אחרים עשויים להיות מעוכבים עד לזמן שבו יושלם השיפוט בענייניהם, השיפוט שלאחריו הם יורשו להמשיך לעולמות העליונים, או שהם עשויים להצטרף לשורות השורדים הנמים אשר יהפכו-מחדש לאישיות בהיקף המוני עם סיום העידן הפלנטארי הנוכחי.

112:5.11 (1233.7) קיימים שני קשיים המכבידים על מאמצי להסביר לכם מה בדיוק קורה **לכם** בעת המוות, **לעצמי** השורד שלכם אשר הינו שונה מן המכוונן העוזב. אחד מן הקשיים הללו הוא חוסר היכולת למסור הסבר ההולם את רמת ההבנה שלכם על אודות פעולה המתרחשת בגבול שבין המחוזות הפיזיים והמחוזות המורונטיים. הקושי השני נעוץ במגבלות אשר הושתו עלי בתפקידי כמגלה של אמת על-ידי הרשויות השמימיות השולטות באורנטיה. ניתן היה להציג פרטים מעניינים רבים, אך אני מסתיר אותם מכם בעצתם של המפקחים הפלנטאריים המידיים שלכם. ואולם, במסגרת המגבלות של מה שהותר לי לומר, ביכולתי לומר כך:

112:5.12 (1234.1) קיים דבר-מה אמיתי, דבר-מה של אבולוציה אנושית, דבר-מה נוסף למשגוח המסתורין, אשר שורד את המוות. הישות החדשה הזו שמופיעה היא הנשמה, והיא שורדת הן את המוות של גופכם הפיזי והן את מותה של דעתכם החומרית. ישות זו הינה הילד המשותף של החיים והמאמצים המשולבים של העצמי האנושי שלכם, כמו גם של העצמי האלוהי שלכם – המכוונן. ילד זה, אשר הוריו אנושיים ואלוהיים כאחד, מהווה את היסוד השורד אשר מקורו ארצי; זהו העצמי המורונטי, הנשמה האלמותית.

112:5.13 (1234.2) ילד זה של משמעות מתמידה ושל ערך שורד, הינו נטול הכרה לחלוטין בפרק הזמן למן המוות ועד לחזרה לאישיות, והוא מופקד בידי שומרת הגורל השרפית במשך כל תקופת ההמתנה הזו. לאחר המוות, ועד שתגיעו למודעות של מורונטיה בעולמות העליונים של שטניה, לא תפעלו כהוויה מודעת.

112:5.14 (1234.3) במוות, הזהות התפקודית אשר נלווית לאישיות האנושית מופרעת בשל הפסקת התנועה החיונית. אף כי האישיות האנושית מתעלה מעל לחלקים המרכיבים אותה, היא תלויה בהם לשם זהותה התפקודית. הפסקת החיים הורסת את התבניות הפיזיות של המוח אשר דרושות לשם מתת הדעת, ושיבושה של הדעת גורמת לאיבוד ההכרה האנושית. הכרתו של אותו יצור לא תוכל לשוב ולהופיע לאחר מכן, עד אשר יאורגן מצב קוסמי אשר יתיר לאותה אישיות אנושית לשוב ולפעול ביחסים עם אנרגיה חיה.

112:5.15 (1234.4) במהלך מעברם של בני התמותה השורדים מעולמם המקורי אל העולמות העליונים – בין שהם חווים את הרכבתה מחדש של האישיות ביום השלישי ובין שהם מרקיעים בזמן שבו קמה קבוצה לתחייה – הרישום המרכיב את האישיות נשמר בנאמנות בידי רב-המלאכיות, בעולמות של פעילויותיהן הייחודיות. אף-על-פי שהוויות אלה אינן השומרות הנאמנות על האישיות (כפי שהשומרת השרפית שומרת את הנשמה), עדיין אמת היא כי כל גורם אישיות אשר ניתן לזהותו נשמר בנאמנות בידי נאמנות מהימנות אלה המופקדות על הישרדות בני התמותה. ובאשר למיקומה המדויק של האישיות האנושית במשך הזמן המפריד בין המוות לבין הישרדות, איננו יודעים אל נכון.

112:5.16 (1234.5) באולמות תחיית המתים של פלנטות הקבלה של יקום מקומי נוצר המצב המאפשר להרכיב-מחדש את האישיות. כאן, בחדרים הללו של הרכבת-החיים, מספקות הרשויות המפקחות את אותה מערכת יחסים של אנרגיה של היקום – אנרגיה מורונטית, אנרגיה של דעת ואנרגיה רוחנית – אשר מאפשרת להשיב להכרה את השורד הנם את שנתו. הרכבתם מחדש של החלקים שהרכיבו את האישיות, אשר הייתה לפנים חומרית, כרוכה בדברים הבאים:

112:5.17 (1234.6) **1.** ייצור של צורה הולמת, תבנית אנרגיה מורונטית, שבתוכה יכול השורד החדש ליצור קשר עם מציאות לא-רוחנית, ואשר בתוכה ניתן לחבר למעגל את הגרסה המורונטית של הדעת הקוסמית.

112:5.18 (1234.7) **2.** חזרתו של המכוונן אל היצור המורונטי הממתין. המכוונן הינו הנאמן הנצחי של זהותכם כמרקיעים; המשגוח שלכם מהווה את הבטוחה המוחלטת לכך שאתם ולא אחרים תאכלסו את הצורה המורונטית אשר נבראה עבור אישיותכם אשר ניעורה מתנומתה. והמכוונן יהיה נוכח בשעה שאישיותכם תורכב מחדש, על-מנת לשוב ולקחת על עצמו את תפקיד המדריך לפרדיס של העצמי שלכם אשר שרד.

112:5.19 (1235.1) **3.** משהתקבצו תנאי הקדם הללו להרכבתה מחדש של האישיות, ובסיוע מספר רב של אישיויות קוסמיות אחרות, מעניקה הנאמנה השרפית המחזיקה בפוטנציאלים

של הנשמה האלמותית הנמה, את הישות המורונטית הזו לצורת הגוף והדעת המורונטית הממתינה, בעודה מפקידה ילד אבולוציוני זה של העליון בידי הקשר הנצחי עם המכוונן הממתין. ובכך נשלם הליך חזרתה של האישיות, הרכבתם מחדש של זיכרון, תובנה, ותודעה – זהות.

112:5.20 (1235.2) עובדתית, חזרתה של האישיות כרוכה בכך שהעצמי האנושי הניעור תופש את הרמה המורונטית, המחוברת למעגל, של הדעת הקוסמית אשר חולקה-מחדש זה עתה. תופעת האישיות תלויה בהתמדה של זהות תגובת העצמיות לסביבה ביקום; ואת זה ניתן להשיג אך ורק בתיווכה של דעת. העצמיות מתמידה חרף שינוי רצוף בכל מרכיבי העצמי; בחיים הפיזיים השינוי הינו הדרגתי; בזמן המוות ובעת חזרתה של האישיות, השינוי פתאומי. מציאותה האמיתית של כל עצמיות (אישיות) יכולה לפעול בתגובה לתנאים ביקום הודות לשינוי בלתי-פוסק במרכיביה; הקיפאון לעולם מסתיים במוות. החיים האנושיים מהווים שינוי אינסופי בגורמי החיים, שינוי המאוחד על-ידי יציבותה של האישיות אשר איננה משתנה.

112:5.21 (1235.3) וכאשר תתעוררו כך בעולמות העליונים של ירושֵם, תהיו כל-כך שונים, ההתמרה הרוחנית תהיה כה גדולה, עד כי אלמלא מכוונן המחשבה שלכם ושומרת הגורל – אשר מחברים באופן מלא את חייכם החדשים בעולמות החדשים עם חייכם הישנים בעולם הראשון – הייתם מתקשים, בתחילה, לחבר את התודעה המורונטית החדשה לזיכרון המתחדש של זהותכם הקודמת. על-אף רציפות העצמיות האישית, הרבה מן החיים בני התמותה יידמו בתחילה לחלום עמום ומעורפל. ואולם, הזמן יבהיר הרבה מן הקשרים של החיים בגוף.

112:5.22 (1235.4) מכוונן המחשבה יזכור ויספר לכם רק על אותם זיכרונות והתנסויות אשר מהווים חלק מן הקריירה שלכם ביקום, ואשר נחוצות לה. אם המכוונן היה שותף להתפתחות של דבר-מה בדעת האנושית, כי אז ההתנסויות בעלות הערך האלה ישרדו בתודעתו הנצחית של המכוונן. ואולם, הרבה מחיי העבר שלכם ומזיכרונות העבר ימותו עם מותו של המוח הפיזי, הואיל ולא נודעים להם משמעות רוחנית או ערך מורונטי; הרבה מן ההתנסות החומרית תיעלם כאילו הייתה פיגום אשר שימש פעם להעלות אתכם אל הרמה המורונטית,

ולאחר מכן סיים הפיגום הזה את תפקידו ביקום. אך האישיות ומערכות היחסים הבין-אישיותיות אף-פעם אינן בחזקת פיגומים; הזיכרונות בני התמותה של מערכות יחסים אישיות הינם בעלי ערך ביקום וימשיכו להתקיים. בעולמות העליונים אתם תדעו ותיוודעו, ויותר מכך, אתם תזָכרו ותיזַכרו על-ידי מי שפעם היו חבריכם במהלך חייכם הקצרים אך המסקרנים באורנטיה.

6. העצמי המורונטי

112:6.1 (1235.5) בדיוק כפי שהפרפר מגיח משלב הזחל שלו, כך תנצנה אישיויותיהם האמיתיות של בני האדם בעולמות העליונים, ובפעם הראשונה תתגלינה בנפרד מן הכיסוי החומרי העשוי בשר ודם אשר עטו בעבר. הקריירה המורונטית ביקום המקומי עוסקת ברוממותו המתמשכת של מנגנון האישיות, למן הרמה התחילית של הקיום כנשמה ועד לרמה המורונטית הסופית של רוחניות מתקדמת.

112:6.2 (1235.6) קשה ללמד אתכם על צורות האישיות המורונטית שתקבלו בקריירה של היקום המקומי. תוענקנה לכם תבניות מורונטיות לשם ביטוי האישיות, אך אחרי ככלות הכול, הכלים הללו מהווים השקעות המצויות מעבר להבנתכם. צורות שכאלה, בעוד שהינן אמיתיות לחלוטין, אינן תבניות אנרגיה מן הסדר החומרי המובן לכם כעת. ולמרות זאת, הן אכן משמשות ביקום המקומי לאותה תכלית שלשמה משמשים הגופים החומריים שלכם בפלנטות של הילידות האנושית.

112:6.3 (1236.1) הופעתה של צורת הגוף החומרית מגיבה, במידה מסוימת, לאופייה של זהות האישיות; הגוף הפיזי אכן משקף, במידה מוגבלת, משהו מן הטבע האינהרנטי של האישיות. והדבר נכון עוד יותר באשר לצורה המורונטית. בחיים הפיזיים, בני-תמותה עשויים להיות יפים כלפי חוץ אף כי כלפי פנים הינם כעורים; בחיים המורונטיים, ובמידה הולכת וגדלה ברמות הגבוהות יותר, צורת האישיות תשתנה במישרין בהתאם לטיבו הפנימי של היחיד.

ברמה הרוחנית, מתחילים הצורה החיצונית והטבע הפנימי להתקרב לכדי זהות שלמה, אשר הולכת והופכת מושלמת יותר ככל שעולים ברמות הרוחניות.

112:6.4 (1236.2) במצב המורונטי מוענקת לבן התמותה המרקיע גרסה אשר סוגלה בנבאדון למתת הדעת הקוסמית של רוח האם של אורוונטון. האינטלקט החומרי, ככזה, אבד ופסק מלהתקיים כישות ממוקדת ביקום, בנפרד ממעגלי הדעת הבלתי-מובחנים של הרוח היצירתית. ואולם, המשמעויות והערכים אשר בדעת החומרית לא אבדו. חלקים מסוימים מן הדעת ממשיכים ומתקיימים בנשמה השורדת; ערכים התנסותיים מסוימים של הדעת אשר הייתה בעבר אנושית מצויים ברשות המכוונן; וביקום המקומי מצויים רישומים של החיים האנושיים, כפי שחיו אותם בגוף, יחד עם רישומים חיים מסוימים השמורים בקרב ההוויות הרבות הנוגעות להערכתו הסופית של בן התמותה המרקיע, הוויות אשר נעות בטווח שבין השרפיות לפוסקים אוניברסאליים, וככל הנראה גם הלאה מכך, עד לעליון.

112:6.5 (1236.3) רצונו של היצור איננו יכול להתקיים ללא דעת, אך הוא שורד חרף אובדן האינטלקט החומרי. בפרק הזמן המיידי הסמוך להישרדות, האישיות המרקיעה מוכוונת במידה רבה על-ידי תבניות האופי אשר נורשו מן החיים האנושיים ועל-ידי פעולת המוטה המורונטית אשר מתחילה להופיע. והמנחים הללו קובעים באופן הולם את ההתנהגות במנסוניה בשלבים המוקדמים של החיים המורונטיים, ולפני הופעתו של רצון מורונטי כביטוי רצוני מלא של האישיות המרקיעה.

112:6.6 (1236.4) לא קיימות בקריירה ביקום המקומי השפעות הדומות לשבע הרוחות מסייעות הדעת המשפיעות על הקיום האנושי. הדעת המורונטית חייבת להתפתח מתוך מגע ישיר עם הדעת הקוסמית, כפי שדעת קוסמית זו סוגלה והועתקה על-ידי המקור היצירתי של האינטלקט ביקום המקומי – הסועדת האלוהית.

112:6.7 (1236.5) בטרם המוות, הדעת בת התמותה הינה עצמאית באופן המודע-לעצמו מתלות בנוכחות המכוונן; על-מנת לאפשר לה לפעול, הדעת אשר מסתייעת במסייעות נזקקת אך ורק לתבנית האנרגיה החומרית הנלווית. ואולם, הנשמה המורונטית, בהיותה מצויה מעבר להשפעת המסייעות, איננה שומרת על מודעות עצמית בהיעדר המכוונן בשעה שניטל ממנה

מנגנון הדעת החומרי. לעומת זאת, נשמה מתפתחת זו אכן שומרת על אופי רציף הנגזר מהחלטותיה של הדעת, אשר נלוותה לה בעבר ואשר הייתה נתונה להשפעת המסייעות, ואופי זה הופך לזיכרון פעיל בשעה שהוא נטען באנרגיה על-ידי המכוונן החוזר.

112:6.8 (1236.6) השתמרות הזיכרון הינה הוכחה לשימור הזהות של העצמיות המקורית; היא הכרחית לשם רכישת מודעות-עצמית מלאה לרציפותה ולהתרחבותה של האישיות. בני-התמותה אשר מרקיעים ללא מכוונים תלויים בהנחית השרפיות הנלוות להם לשם שחזור הזיכרון האנושי; על נשמותיהם המורונטיות של בני התמותה מותכי-הרוח אין כל מגבלה אחרת. תבנית הזיכרון משתמרת בנשמה, ואולם, על-מנת שתוכל להפוך **מיד** למובנת-מעצמה בדמות זיכרון מתמשך, נזקקת תבנית זו לנוכחות המכוונן מן העבר. בהיעדר המכוונן, נזקק בן התמותה השורד לזמן ממושך למדי על-מנת לחקור מחדש וללמוד מחדש, לתפוש מחדש, את מודעות הזיכרון של המשמעויות ושל הערכים של קיום קודם.

112:6.9 (1237.1) הנשמה בעלת הערך ההישרדותי משקפת נאמנה, הן איכותית והן כמותית, את פעולותיו ואת מניעיו של האינטלקט החומרי, המושב הקודם של זהות העצמיות. בבחירה באמת, ביופי ובטוב, נכנסת הדעת בת התמותה לשלב הקדם-מורונטי של נתיבתה ביקום, ועושה כן תחת הנחייתן של שבע הרוחות מסייעות הדעת, אשר מאוחדות תחת הכוונתה של רוח החכמה. לאחר מכן, עם השלמתם של שבעת המעגלים הקודמים להישג המורונטי, התוספת של מתת הדעת המורונטית לדעת אשר מסתייעת במסייעות, מאתחלת את הנתיבה הקדם-רוחנית, או המורונטית, של התקדמות ביקום המקומי.

112:6.10 (1237.2) כאשר יצור עוזב את הפלנטה שבה נולד, הוא מותיר מאחור את סעד המסייעות והופך תלוי לחלוטין באינטלקט המורונטי. כאשר מרקיע עוזב את היקום המקומי, הוא כבר הגיע לרמת הקיום הרוחני, וחלף מעבר לרמה המורונטית. או אז הופכת ישות רוח חדשה זו, אשר זה עתה הופיעה, להיות מכוונת עם הסעד הישיר של הדעת הקוסמית של אורוונטון.

7. היתוך עם המכוונן

112:7.1 (1237.3) היתוך עם מכוונן מחשבה מעניק לאישיות ממשות נצחית, אשר קודם לכן הייתה לה אך ורק כפוטנציאל. בין הכישורים החדשים הללו ניתן למנות: התקבעות בעלת איכות אלוהית, התנסות וזיכרון של עבר-הנצח, אלמוֹתיוּת, וכן רמה מסויגת של מוחלטוּת פוטנציאלית.

112:7.2 (1237.4) בשעה שיסתיים מסעכם הארצי בגוף ובצורה ארעיים, אתם מיועדים להתעורר לחופיו של עולם טוב יותר, ולבסוף תתאחדו עם המכוונן הנאמן שלכם בחיבוק של נצח. והיתוך זה מהווה את המסתורין אשר הופך את האל ואת האדם לאחד, המסתורין של האבולוציה של היצור הסופי, ואולם לנצח אמת היא. ההיתוך הינו הסוד של הספֵּרה הקדושה של אַסָנְדִינְגְטוֹן, ושום יצור, למעט אלו אשר התנסו בהיתוך עם רוח האלוהות, לא יוכל להבין את המשמעות האמיתית של הערכים הממשיים אשר מתאחדים כאשר זהותו של יצור של הזמן מתאחדת לנצח עם רוח אלוהות פרדיס.

112:7.3 (1237.5) ההיתוך עם המכוונן מתרחש על-פי-רוב כאשר המרקיע מתגורר בתחומי המערכת המקומית שלו. הוא עשוי להתרחש בפלנטה שבה נולד כהליך התעלות מעבר למוות הטבעי; הוא עשוי להתרחש בכל אחד מן העולמות העליונים או במטה המערכת; הוא עשוי אפילו להידחות עד למועד השהות בקונסטלציה; או במקרים מיוחדים, ייתכן שלא יושלם כלל עד אשר יימצא המרקיע בבירת היקום המקומי.

112:7.4 (1237.6) משהושלם ההיתוך עם המכוונן, לא נשקפת עוד כל סכנה עתידית לקריירה הנצחית של אישיות שכזו. ההוויות השמימיות נבחנות במהלך התנסות ממושכת, ואולם בני התמותה נבחנים במבחן קצר ואינטנסיבי באופן יחסי בעולמות האבולוציוניים והמורונטיים.

112:7.5 (1237.7) לעולם לא יתרחש ההיתוך עם המכוונן בטרם הכריזו צווי יקום-העל על כך שהטבע האנושי בחר בחירה סופית ובלתי-חוזרת בקריירה הנצחית. זהו אישור ההתאחדות, ומשזה ניתן, הוא מהווה אישור מעבַר ומתיר לאישיות המותכת לעזוב, בסופו של דבר, את

גבולות היקום המקומי ולהמשיך בזמן מן הזמנים אל מטה יקום העל; משם, בעתיד הרחוק, יתעטף עולה הרגל של הזמן על-ידי סקונאפים לצורך הטיסה הארוכה אל היקום המרכזי של האוונה ולהרפתקת האלוהות.

112:7.6 (1238.1) בעולמות האבולוציוניים, העצמיות היא חומרית; היא הינה דבר ביקום, וככזו כפופה לחוקי הקיום החומרי. היא הינה עובדה בזמן ומגיבה לחליפות ולתמורות הזמן. **כאן נדרש לגבש את החלטות ההישרדות.** במצב המורונטי, העצמי הפך למציאות חדשה ומתמשכת יותר ביקום, וצמיחתו המתמשכת מתבססת על התכוונותו ההולכת וגדלה למעגלי הדעת והרוח של היקומים. **כעת מאושררות החלטות ההישרדות.** כאשר מגיע העצמי לרמה הרוחנית, הוא הפך זה מכבר לערך בטוח ביקום, וערך חדש זה מתבסס על העובדה **שהתקבלו החלטות ההישרדות,** עובדה שמעיד עליה ההיתוך הנצחי עם מכוונן המחשבה. ולאחר שהשיג מעמד של ערך אמיתי ביקום, היצור משתחרר, בפוטנציאל, לבקש את הערך הגבוה מכולם ביקום – את האל.

112:7.7 (1238.2) הוויות מותכות שכאלה מגיבות ליקום באופן דואלי: הן הינן יחידים מורונטיים בדידים, הדומים למדי לשרפיות, אך הן גם הוויות בעלות פוטנציאל מן הסדר של סוֹפְיוֹנֵי פרדיס.

112:7.8 (1238.3) ואולם, היחיד המותך הינו באמת אישיות אחת, הוויה אחת, אשר אחדותה עומדת מעל לכל ניסיונות הניתוח של כל הוויה תבונית ביקום. וכך, לאחר שתעברו דרך בתי הדין של היקום המקומי, מן הנמוך שבהם אל הגבוה שבהם, ואף אחד מהם לא יצליח לזהות את האדם או את המכוונן, זה בנפרד מזה, תעמדו לבסוף אל מול ריבון נבאדון, אב היקום המקומי שלכם. ושם, אל מול ההוויה אשר בזכות אבהותה היצירתית ביקום זה של זמן התאפשרה עובדת חייכם, יינתנו לכם אותם אישורים אשר בסופו של דבר יעניקו לכם את הזכות להמשיך בנתיבתכם ביקום העל ולבקש את האב האוניברסאלי.

112:7.9 (1238.4) האם רכש המכוונן המנצח אישיות הודות למתן שירות מהולל לאנושות, או שמא רכש בן האנוש הנועז אלמותיות הודות למאמציו הכנים להידמות למכוונן? לא זה ולא זה; אך יחד הם השיגו את האבולוציה של חבר באחד מן הסדרים הייחודים של אישיויות

מרקיעות של העליון; אחד אשר תמיד יימצא מועיל, נאמן ויעיל, ומועמד להמשך צמיחה והתפתחות; אחד אשר תמיד נע כלפי מעלה ולעולם אינו פוסק מן ההרקעה הנשגבת, עד אשר יחצה את שבעת המעגלים של האוונה ועד אשר תעמוד הנשמה, אשר מקורה בכדור-הארץ, בהכרה של סגידה נוכח אישיותו הממשית של האב בפרדיס.

112:7.10 (1238.5) במהלך כל ההרקעה הנפלאה הזו, מהווה מכוונן המחשבה את ההבטחה האלוהית לייצובו הרוחני המלא בעתיד של בן התמותה המרקיע. בינתיים, נוכחות של הרצון של בן התמותה מאפשר למכוונן ערוץ נצחי לשחרור הטבע האלוהי המולד. וכעת, שתי הזהויות האלה הפכו לאחת; ולעולם לא יוכל שום מאורע בזמן או בנצח להפריד בין האדם לבין המכוונן; הם בלתי-ניתנים להפרדה, מותכים לנצח.

112:7.11 (1238.6) בעולמות של היתוך-עם–מכוונן, זהה ייעודו של משגוח המסתורין לזה של בן התמותה המרקיע – סגל הסוֹפְיוֹנִים של פרדיס. לא המכוונן ולא האדם יוכלו להגיע למטרה ייחודית זו ללא שיתוף פעולה מלא עם האחר וללא עזרתו הנאמנה. שותפות יוצאת-דופן זו הינה אחת מן התופעות הקוסמיות המרתקות והמדהימות של העידן הנוכחי ביקום.

112:7.12 (1239.1) למן ההיתוך עם המכוונן, מעמדו של המרקיע הוא מעמד של יצור אבולוציוני. החבר האנושי היה הראשון ליהנות מאישיות, ולפיכך עולה בדרגה על המכוונן בכל העניינים הנוגעים להכרה באישיות. המטה בפרדיס של הוויה מותכת זו הינו אסנדינגטון ולא דיווינינגטון, ולאורך כל הדרך עד לסגל הסופיונות דרגתה של הוויה זו – שילוב ייחודי של אל ואדם – הינה של בן-תמותה מרקיע.

112:7.13 (1239.2) כאשר מכוונן מותך עם בן-תמותה מרקיע, נמחק מספרו של המכוונן ממרשם יקום העל. אינני יודע מה קורה לרישומים של דיווינינגטון, אולם הנני משער כי רישומו של אותו מכוונן מועבר למעגליהן הסודיים של החצרות הפנימיים של גְּרַנְדֶפָנְדָה, ראש סגל הסופיונות בפועל.

112:7.14 (1239.3) בעת ההיתוך עם המכוונן, השלים האב האוניברסלי את הבטחתו להעניק מתנה מעצמו ליצוריו החומריים; הוא מילא את הבטחתו והשלים את התכנית של מתת נצחית

של אלוהיות לאנושות. וכעת מתחיל הניסיון האנושי להגשים ולממש את האפשרויות הבלתי-מוגבלות הטבועות בשותפות נשגבת זו עם האל, שותפות אשר הפכה כך לעובדה.

112:7.15 (1239.4) עבור בני-תמותה שורדים, הייעוד הידוע כעת הינו סגל הסופיונות של פרדיס; וזוהי אף מטרת הגורל עבור כלל מכוונני המחשבה אשר התאחדו באיחוד נצחי עם בני לוויתם האנושיים. בעת הזו, עמלים סוֹפיוֹנֵי פרדיס ברחבי היקום המקיף ועוסקים במפעלים ממפעלים שונים, ואולם, כולנו משערים כי תוטלנה עליהם משימות אחרות ונשגבות אף יותר בעתיד המרוחק, לאחר ששבעת יקומי העל יתייצבו באור ובחיים, ומשהאל הסופי הגיח לבסוף מן המסתורין האופף כעת אלוהות עליונה זו.

112:7.16 (1239.5) במידה מסוימת קיבלתם הנחיה באשר לארגון ולסגל של היקום המרכזי, של יקומי העל ושל היקומים המקומיים; נמסר לכם דבר-מה על אודות אופיין ומקורן של כמה ממגוון האישיויות השולטות כעת בבריאות העצומות האלה. כמו כן, נמסר לכם כי גלקסיות עצומות של יקומים מצויות כעת בתהליך ארגון הרחק מעבר לשוליים של היקום המקיף, ברמת החלל החיצון הראשונה. כמו כן, נרמז לכם לאורך התיאורים הללו כי ההוויה העליונה עתידה לגלות את הפונקציה השלישונית העלומה שלה בתחומי החלל החיצון הבלתי-ממופים הללו; וכן, נמסר לכם כי סופיוֹנֵי סגל פרדיס הינם ילדיו ההתנסותיים של העליון.

112:7.17 (1239.6) הננו מאמינים כי בני התמותה אשר הותכו עם מכוונן, יחד עם עמיתיהם הסופיונים, מיועדים לתפקד באופן כזה או אחר בממשלות היקומים של רמת החלל החיצון הראשונה. אין לנו צל של ספק כי עם הזמן עתידות הגלקסיות העצומות האלה להפוך ליקומים מיושבים. ובאותה מידה הננו בטוחים כי בין מנהליהם יימצאו סופיוני פרדיס, אלו אשר טיבם הינו תוצאה קוסמית של מזיגה בין הברוא לבורא.

112:7.18 (1239.7) איזו הרפתקה! איזו רומן! בריאה עצומה בממדיה אשר מיועדת להיות מנוהלת על-ידי ילידיו של העליון, המכוונים הללו אשר הפכו לאישיים ולאנושיים, בני התמותה הללו אשר הפכו למכוונים ולנצחיים, השילובים המסתוריים הללו והשותפויות הנצחיות בין המופע הגבוה ביותר הידוע של מהות, המקור והמרכז הראשון, לבין הצורה הנמוכה ביותר של חיים תבוניים אשר מסוגלת להבין ולהשיג את האב האוניברסלי. הננו

סבורים שהוויות ממוזגות שכאלה, שותפויות כאלה בין הבורא ליצור, יהפכו לשליטים עילאיים, מנהלים אשר אין שווה להם, ומַנחים בעלי הבנה ואהדה לכל צורות החיים התבוניים אשר עשויות להגיע לכדי קיום ברחבי היקומים העתידיים הללו של רמת החלל החיצון הראשונה.

112:7.19 (1240.1) אכן נכון הדבר כי אתם, בני התמותה, הנכם ארציים ומקורכם מן החיה; אכן מעפר באתם. ואולם, אם אכן תרצו בכך, ואם לכך תשתוקקו, מורשת העידנים תהא לבטח שלכם, וביום מן הימים תשרתו ברחבי היקומים בדמותכם האמיתית – ילדיו של אל ההתנסות העליון ובניו האלוהיים של אבי כל האישיויות מפרדיס.

112:7.20 (1240.2) [הוצג על-ידי שליח בודד של אוורונטון.]

>> מסמך 112 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 114 <<

מסמך 113

השומרות השרפיות של גורל

113:0.1 (1241.1) לאחר שהצגנו את תיאורי הרוחות הסועדות בזמן ואת תיאורי קבוצות שליחי החלל, נתאר את המלאכיות השומרות, השרפים אשר מוקדשות לסעד בני התמותה היחידים, אלו אשר כל תכנית ההישרדות העצומה של ההתקדמות הרוחנית סופקה לשם רוממותם ולשם הפיכתם למושלמים. בעידני העבר באורנטיה, שומרות הגורל האלה היוו את קבוצת המלאכיות היחידות אשר זכתה להכרה. השרפיות הפלנטריות אכן הינן רוחות סועדות אשר נשלחות לשרת את אלו המיועדים לשרוד. שרפיות משרתות אלה פעלו כעוזרותיהן הרוחניות של האנשים בני התמותה בכל המאורעות הגדולים בעבר ובהווה. בהתגלויות רבות "נאמר הדבר על-ידי המלאכיות"; ורבים מן הציוויים השמימיים "התקבלו בסעד המלאכיות."

113:0.2 (1241.2) שרפיות הינן מלאכיות השמיים המסורתיות; הן הינן הרוחות הסועדות אשר חיות בסמיכות כה רבה אליכם ופועלות כה רבות עבורכם. הן סעדו באורנטיה למן ראשית ימי התבונה האנושית.

1. המלאכיות השומרות

(1241.3) 113:1.1 הלימוד על אודות מלאכיות שומרות איננו מיתוס; לקבוצות מסוימות של בני-אדם אכן ניתנות מלאכיות אישיות. ישוע הכיר בכך כאשר דיבר על ילדי הממלכה השמימית, ואמר: "רְאוּ פֶּן תִּבְזוּ אַחַד הַקְּטַנִּים הָאֵלֶּה, כִּי אֹמַר אֲנִי לָכֶם, מַלְאֲכֵיהֶם רֹאִים תָּמִיד אֶת פְּנֵי אָבִי שֶׁבַּשָּׁמַיִם."

(1241.4) 113:1.2 במקור, אכן הוקצו השרפיות לגזעים הנפרדים באורנטיה. ואולם, למן המתת של מיכאל, הן מוקצות בהתאם לאינטליגנציה, לרוחניות ולייעוד האנושיים. מבחינה אינטלקטואלית, מתחלקת האנושות לשלוש מחלקות:

(1241.5) 113:1.3 1. אלו בעלי הדעת מתחת לנורמלית – אלו אשר אינם מפעילים כוח רצון נורמלי; אלו אשר אינם מקבלים החלטות ממוצעות. מחלקה זו כוללת את אלו אשר אינם מסוגלים להבין את האל; אין להם את היכולת לסגוד לאלוהות באופן תבוני. להוויות התת-נורמליות באורנטיה מוקצה סגל של שרפיות, פלוגה אחת, יחד עם גדוד של כרובים, ואלו מוקצים לסעוד אותם ולוודא כי הצדק והרחמים הינם מנת חלקם במאבקי החיים של הספֵרה.

(1241.6) 113:1.4 2. הדעת האנושית הממוצעת, הנורמלית. מנקודת המבט של הסעד השרפי, רוב הגברים והנשים מקובצים לשבע מחלקות בהתאם למעמד שהשיגו במעגלי ההתקדמות האנושית וההתפתחות הרוחנית.

(1241.7) 113:1.5 3. אלו בעלי הדעת מעל לנורמלית – אלו אשר מקבלים החלטות כבירות והינם בעלי פוטנציאל שאינו מוטל בספק להישג רוחני; גברים ונשים אשר נהנים מקשר עם המכוונן השוכן בהם, מי יותר ומי פחות; חברים בסגלי המילואים השונים של גורל. ללא קשר למעגל שבו נמצא האדם, אם אדם מצורף לאחד מסגלי המילואים השונים של גורל, בו ברגע ובו במקום, תוקצה לו שרפים אישית, והחל מאותו רגע ועד לסיום נתיבתו על-פני האדמה, ייהנה בן-תמותה זה ברציפות מן הסעד ומן הדאגה הבלתי-פוסקת של מלאכית שומרת. וכן,

כאשר אדם כלשהו מקבל את **ההחלטה** העילאית, כאשר מתקיים שידוך אמיתי עם המכוונן, מיד מוקצית לאותה נשמה שומרת אישית.

113:1.6 (1242.1) השרפיות מוצבות בסעד להוויות הקרויות נורמליות בהתאם להישג האנושי של המעגלים האינטלקטואליים והרוחניים. אתם מתחילים במעגל השביעי עם הדעת האנושית אשר ניתנה לכם, ויוצאים למסע פנימה למשימות הבנת-העצמי, כיבוש-העצמי והשליטה-העצמית; ואתם מתקדמים, מעגל אחר מעגל, עד שאתם מגיעים למעגל הראשון, או הפנימי ביותר, שבו קיימים, באופן יחסי, קשר והתייחדות עם המכוונן השוכן (דבר זה מתרחש, אלא אם כן המוות הטבעי איננו מסיים את נתיבתכם ומעביר את מאבקיכם אל העולמות העליונים).

113:1.7 (1242.2) לבני-אדם במעגל התחילי, או השביעי, מוקצים מלאכית שומרת אחת, יחד עם פלוגה של כרובים מסייעות, ואלה משגיחות ושומרות על אלף בני-תמותה. במעגל השישי, מנחים את בני התמותה המרקיעים הללו, המקובצים בקבוצות בנות חמש-מאות חברים, זוג שרפי יחד עם פלוגה של כרובים. כאשר מושג המעגל החמישי, מקובצים בני-אדם לחבורות המונות מאה חברים לערך, ועליהם ממונים זוג שרפים שומרות יחד עם פלוגת כרובים. עם השגתו של המעגל הרביעי, בני-תמותה מקובצים בקבוצות בנות עשרה חברים, ושוב ממונים עליהם זוג שרפים, אשר פלוגה של כרובים מסייעת בידם.

113:1.8 (1242.3) בשעה שדעת בת-תמותה פורצת את רפיון המורשת החייתית ומשיגה את המעגל השלישי של האינטלקטואליות האנושית והרוחניות הנרכשת, מכאן ואילך תוקדש מלאכית אישית (ולמעשה שתיים) באופן מלא ובלעדי לבן-תמותה מרקיע זה. וכך, בנוסף לנוכחותו התמידית של מכוונן המחשבה השוכן, וליעילותו ההולכת וגדלה של זה, מקבלות נשמות אנושיות אלה את סיוען השלם של השומרות האישיות האלה של גורל בכל מאמציהם לסיים את המעגל השלישי, לחצות את המעגל השני ולהגיע אל המעגל ראשון.

2. שומרות הגורל

113:2.1 (1242.4) שרפים אינן נודעות כשומרות של גורל עד אשר הן מוצבות כמלוותיה של נשמה אנושית אשר הגשימה הישג אחד או יותר מן השלושה הללו: החליטה את ההחלטה העילאית להפוך לדמוית-אל, נכנסה אל המעגל השלישי, או צורפה לאחד מסגלי המילואים של הגורל.

113:2.2 (1242.5) במהלך האבולוציה של הגזעים, מוקצית שומרת של גורל להוויה הראשונה אשר כובשת את המעגל הנדרש. באורנטיה, בן התמותה הראשון אשר קיבל שומרת אישית היה רָנְטוֹוווֹק, חכם בן הגזע האדום משכבר הימים.

113:2.3 (1242.6) כלל ההשַׁמוֹת של המלאכיות מתבצעות מתוך קבוצה של שרפים מתנדבות, והמינויים הללו לעולם מתבצעים בהתאם לצרכי האדם ומתוך התייחסות למעמדו של הזוג המלאכי – לאור התנסותן, כישוריהן וחכמתן של השרפים. כשומרות של גורל מתמנות אך ורק השרפים אשר שירתו שירות ממושך, השרפים המנוסות ביותר ואלה אשר נבחנו. רבות מן השומרות רכשו מידה רבה של ניסיון רב-ערך באותם עולמות המשתייכים לסדרה של היתוך-שלא-עם-מכוונן. בדומה למכוונים, השרפים משרתות את ההוויות האלה רק במשך תקופת חיים אחת, ואז הן משוחררות למשימה חדשה. רבות מן השומרות אשר באורנטיה רכשו ניסיון מעשי מעין זה בעולמות אחרים.

113:2.4 (1243.1) כאשר בני-אדם אינם מצליחים לשרוד, עשויות השומרות הקבוצתיות או האישיות שלהם, לשרת שוב ושוב בתפקידי דומים באותה פלנטה. השרפים מפתחות רגשות סנטימנטליים כלפי עולמות יחידים, וכן רוכשות חיבה מיוחדת לגזעים מסוימים ולטיפוסים מסוימים של יצורים בני-תמותה שעמם הן באות במגע כה קרוב ואינטימי.

113:2.5 (1243.2) המלאכיות חשות חיבה עמוקה לעמיתיהם האנושיים; ואילו הייתם יכולים לחזות בשרפים, הייתם חשים אף אתם חיבה יתרה אליהן. בהרבה מתכונות האישיות, הייתם קרובים מאוד למלאכיות אילו הייתם נעדרי גוף חומרי, ואילו ניתנה לכם צורה רוחנית. הן

חולקות עמכם הרבה מאוד מן הרגשות והן חוות כמה רגשות נוספים. הרגש היחיד אשר מפעיל אתכם, ואשר הן מתקשות במידת-מה להבין, הוא מורשת הפחד החייתי, אשר ממלאת חלק כה נכבד מחייו המנטאליים של תושב אורנטיה ממוצע. המלאכיות אכן מתקשות להבין מדוע אתם מתעקשים לתת לפחד לשלוט ביכולות האינטלקטואליות הגבוהות יותר שלכם, ואפילו באמונה הדתית שלכם, ומדוע אתם מניחים לחרדת המורא נעדרת המחשבה לדכא אתכם כל-כך מבחינה מוראלית.

113:2.6 (1243.3) לכל השרפים יש שמות יחידניים, ואולם ברישומי השירות בעולם הן מצוינות לעיתים קרובות על-פי מספריהן בפלנטה. ברישומי מטה היקומים הן רשומות בשם ובמספר. שומרת הגורל של הנתין האנושי אשר משמשת בקשר התקשורת הזה הינה מספר 3 בקבוצה 17, בפלוגה 126, בגדוד 4, ביחידה 384, בלגיון 6, בגיס 37 של הצבא השרפי מספר 182,314 בנבאדון. מספרה של השרפים בהצבתה הנוכחית בפלנטה באורנטיה, ועבור הנתין האנושי הזה, הינו 3,641,852.

113:2.7 (1243.4) שרפים לעולם מתנדבות לסעוד כשומרות אישיות, לשרת בהצבה כשומרות של גורל. בעיר שבה נערך ביקור זה, לאחרונה התקבל בן-תמותה מסוים לסגל המילואים של גורל, ומכיוון שמלאכיות שומרות משרתות את כל בני התמותה מסוג זה, יותר ממאה שרפים מוכשרות ביקשו לקבל על עצמן את המשימה. המנהל הפלנטרי בחר מקרב המנוסות שבהן שתים-עשרה, ולאחר מכן מינה לתפקיד את השרפים שהן בחרו כמתאימה ביותר להנחייתו של בן האדם הזה במהלך מסע חייו. כלומר, הן בחרו זוג שרפים מסוים, המורכב משתי שרפים מוכשרות במידה שווה; אחת מבנות זוג השרפים הזה לעולם תהיה בתפקיד.

113:2.8 (1243.5) אף-על-פי שהמשימות השרפיות עלולות להיות בלתי-פוסקות, כל אחת מבנות הזוג המלאכי יכולה לבצע את כלל משימות הסעד. בדומה לכרובים, השרפים משרתות על-פי-רוב בזוגות, ואולם, בשונה מעמיתותיהן המתקדמות פחות, השרפים יכולות לפעול לעיתים לבדן. הן יכולות לפעול כיחידות כמעט בכל מגעיהן עם בני האדם. שתי המלאכיות נדרשות רק בעת תקשורת ושירות במעגלי הגבוהים יותר של היקומים.

113:2.9 (1243.6) כאשר זוג שרפי מקבל על עצמו את משימת המשמר, הן משרתות למשך שארית חייו של אותו אדם. משלים ההוויה (אחת משתי המלאכיות) הופכת להיות רָשַׁמִית המשימה. השרפים המשלימות האלה הינן המלאכיות הרָשַׁמְיוֹת של בני התמותה בעולמות האבולוציוניים. על הרשומות שומרות זוג כרובים (כרובים וסאנובים) אשר תמיד נלוות לשומרות השרפיות האלה, ואולם הרישומים הללו לעולם מתבצעים על-ידי אחת מן השרפים.

113:2.10 (1244.1) מעת לעת משחררת המשלימה את השומרת ממשׁרתה למטרות מנוחה וטעינה באנרגיית חיים ממעגלי היקום, ובעת היעדרה משמשת הכרובים הנלווית כרָשֶׁמֶת, כפי שקורה הדבר גם בעת שהשרפים המשלימה נעדרת כאמור.

3. היחס להשפעות רוח אחרות

113:3.1 (1244.2) אחד מן הדברים החשובים ביותר אשר מבצעת שומרת של גורל למען הנתין האנושי שלה הוא תיאום אישי של השפעות הרוח הרבות השוכנות בדעת ובנשמה של היצור החומרי המתפתח, וכן סובבות אותן וגובלות בהן. בני-אדם הינם אישיוּיוֹת, ולרוחות לא-אישיוֹת, כמו גם לישויות קדם-אישיוֹת, קשה ביותר ליצור קשר ישיר עם דעת חומרית מאוד ואישית במובחן שכזו. כלל ההשפעות האלה מאוחדות, פחות או יותר, בסעד של המלאכית השומרת, והן הופכות ליותר ניתנות-להערכה על-ידי הטבע המוסרי המתרחב של האישיות האנושית המתפתחת.

113:3.2 (1244.3) במיוחד מסוגלת השומרת השרפית לתאם את סוכנותיה והשפעותיה הרבות של הרוח האינסופית, והיא אכן עושה כן, ואלה נעות למן המחוזות של הבקרים הפיזיים והרוחות מסייעות הדעת ועד לרוח הקודש של הסועדת האלוהית ולנוכחות הרוח, הנוכחת בכל-מקום, של המקור והמרכז השלישי של פרדיס. וכך, כאשר היא איחדה את הסעדים הנרחבים הללו של הרוח האינסופית, והפכה אותם לאישיים יותר, מנסה השרפים לתאם בין השפעתו של פועל האחוד לבין נוכחות הרוח של האב ושל הבן.

113:3.3 (1244.4) המכוונן הינו נוכחות האב; רוח האמת, נוכחותם של הבנים. ברמות הנמוכות יותר של ההתנסות הרוחנית האנושית, מאוחדות ומתואמות מתנות אלוהיות אלה על-ידי סעד השרפים השומרת. בסעדן ליצורים בני התמותה, המשרתות המלאכיות הינן מוכשרות ביכולת לשלב בין אהבת האב לבין רחמיו של הבן.

113:3.4 (1244.5) ובכך מתגלה הסיבה לכך שהשומרת השרפית היא זו אשר בסופו של דבר שומרת בנאמנות על תבניות הדעת, על נוסחאות הזיכרון ועל מציאויות הנשמה של בן התמותה השורד בפרק הזמן שבין המוות הפיזי והתחייה המורונטית. אין אף אחד פרט לילדותיה של הרוח האינסופית, אשר תוכלנה לפעול כך לטובת היצור האנושי, במהלך שלב המעבר הזה מרמה אחת של היקום לרמה אחרת וגבוהה יותר. אפילו כאשר תיכנסו לשנת המעבר הסופית, כאשר תחלפו מן הזמן אל הנצח, תחלוק את מסעכם כך סופרנאפים גבוהה ותשמור בנאמנות את זהות היצור ותבטיח את השלמות האישית.

113:3.5 (1244.6) ברמה הרוחנית, השרפים הופכות לאישיים סעדים רבים אחרים ביקום, סעדים בלתי-אישיים וקדם-אישיים; הן הינן מתאמות. ברמה האינטלקטואלית, הן מתאמות בין דעת למורונטיה; הן הינן מפרשות. וברמה הפיזית, הן מתפעלות את הסביבה הארצית באמצעות הקשר שלהן עם בקרי המאסטר הפיזיים ובאמצעות הסעד המשותף להן וליצורים האמצעיוניים.

113:3.6 (1244.7) זהו הסיפור על אודות פעולתה המגוונת והמורכבת של שרפים מסייעת; אך כיצד אישיות מלאכית נמוכה שכזו, אשר נבראה אך מעט מעל לרמתה של האנושות ביקום, מבצעת דברים כה קשים ומורכבים? לאמיתו של דבר, איננו יודעים, אך הננו משערים כי סעד מדהים זה מתאפשר באופן עלום כזה או אחר בשל עבודתה הבלתי-מוכרת והעלומה של ההוויה העליונה, האלוהות אשר מתממשת ביקומי הזמן והמרחב המתפתחים. לשרפים נודע תפקיד חיוני בהתקדמותם המדורגת של בני התמותה בכל רחבי מחוזות ההישרדות המדורגת, בתוככי ההוויה העליונה ובאמצעותה.

4. תחומי הפעולה השרפיים

(1245.1) 113:4.1 השרפים השומרות אינן דעת, אף כי מקורן הינו מאותו מקור אשר ממנו מגיעה הדעת האנושית, הרוח היצירתית. שרפים משמשות כממריצות דעת; הן מבקשות באופן תמידי לעודד את דעת האדם לקבל החלטות של הישגיות-מעגל. שלא כמכוונן, הן עושות זאת לא מבפנים ובאמצעות הנשמה, אלא דווקא מן החוץ ופנימה, ובעבודה באמצעות סביבותיהם החברתיות, האתיות והמוסריות של בני האדם. שרפים אינן מושכות כפי שהמכוונן האלוהי מגלם את המשיכה לעבר האב האוניברסלי, אך הן בהחלט פועלות כסוכנות האישיות של סעד הרוח האינסופית.

(1245.2) 113:4.2 האדם בן התמותה, הנתון להכוונת המכוונן, מציית גם להנחיה השרפית. המכוונן הינו מהות טבעו הנצחי של האדם; השרפים היא המורה של טבעו המתפתח של האדם – בחיים האלה, את הדעת בת התמותה, ובחיים הבאים את הנשמה המורונטית. בעולמות העליונים, אתם תהיו מודעים ועֵרים לַמַנחות השרפיות, ואולם בחיים הראשונים, בני האדם על-פי-רוב אינם מודעים להן.

(1245.3) 113:4.3 השרפים פועלות כמורותיהם של בני האדם באמצעות הנחיית צעדי האישיות האנושית אל עבר מסלולים של התנסויות חדשות ומדורגות. לרוב, ההסכמה להנחיה השרפית פירושה חיים לא קלים. עת תעקבו אחר הנחיה זו, לבטח תתקלו בגבעות הטרשים של הבחירה המוסרית ושל ההתקדמות הרוחנית, ואם תהיו אמיצים – תחצו אותן.

(1245.4) 113:4.4 דחף הסגידה נובע בעיקר מדחיפותיהן הרוחניות של סועדות הדעת הגבוהות יותר, שאותן מחזקת הנחיתו של המכוונן. ואולם לעיתים קרובות, השפעות השרפיות הינן המקור לדחף להתפלל באופן תכוף כל-כך, דחף שאותו מכירים בני תמותה מודעים-לאל. השרפים השומרת מְתַפְעֶלֶת ללא הרף את הסביבה האנושית באופן המיועד להעצים את התובנה הקוסמית של המרקיע האנושי, ועל-מנת שתתרחב הבנתו של מועמד להרקעה שכזה את נוכחותו של המכוונן השוכן, וכך יתאפשר שיתוף-פעולה רחב יותר עם משימתה הרוחנית של הנוכחות האלוהית.

(1245.5) 113:4.5 בעוד שנדמה כי אין מתקיימת תקשורת בין המכוונים השוכנים לבין השרפים הסובבות, לעולם נדמה כי הם פועלים בהרמוניה מושלמת ובהסכמה מעודנת. השומרות פעילות במידה הרבה ביותר בזמנים שבהם המכוונים פעילים במידה הפחותה

ביותר, ואולם באופן מוזר כלשהו, הסעד שלהם מתואם. שיתוף פעולה עילאי מעין זה אינו יכול להיות מקרי או אגבי.

113:4.6 (1245.6) האישיות הסועדת של השרפים השומרת, נוכחות האל של המכוונן השוכן, פעולת המעגל של רוח הקודש ומודעות-הבן של רוח האמת, כל אלה מתואמות באופן אלוהי באחדות בעלת משמעות של סעד רוחני עבור האישיות האנושית ובה. אף כי הן מגיעות ממקורות שונים ומרמות שונות, כלל ההשפעות השמימיות האלה מתוכללות בנוכחותה העוטפת והמתפתחת של ההוויה העליונה.

5. הסעד השרפי עבור בני התמותה

113:5.1 (1245.7) המלאכיות אינן פולשות לקודש הקודשים של הדעת האנושית; הן אינן מתמרנות את הרצון האנושי; והן אף לא באות במגע ישיר עם המכוונגים השוכנים. שומרת הגורל משפיעה עליכם בכל דרך אפשרית התואמת את כבודה של אישיותכם; המלאכיות האלה אינן מתערבות בשום נסיבות שהן בפעולתו החופשית של הרצון האנושי. לא למלאכיות, ולא לשום סדר אחר של אישיויות ביקום, ניתנו הכוח או הסמכות לקצץ בזכויות הבחירה האנושיות, או לצמצם אותן.

113:5.2 (1246.1) המלאכיות כה קרובות אליכם ודואגות לכם ברגש כל-כך עז, עד שניתן לומר בלשון ציורית כי הן "מזילות דמעות בשל חוסר הסובלנות והעקשנות שלכם." שרפים אינן מזילות דמעות חומריות; אין להם גופים חומריים; ואף אין להן כנפיים. אך כן יש להן רגשות רוחניים, והן אכן מתנסות ברגשות ובתחושות מטבע רוחני, שאותם ניתן להשוות באופנים מסוימים לרגשות האנושיים.

113:5.3 (1246.2) השרפים פועלות לטובתכם באופן שהינו בלתי-תלוי באופן יחסי בבקשותיכם הישירות; הן ממלאות את הוראות הממונות עליהן, ולפיכך פועלות בלא תלות בגחמותיכם החולפות ובמצבי הרוח המשתנים שלכם. אין משתמע מכך שאינכם יכולים להקל או להקשות עליהן במלאכתן, אלא כי בקשותיכם או תפילותיכם אינן נוגעות במישרין למלאכיות.

113:5.4 (1246.3) בעת החיים בגוף, האינטליגנציה של המלאכיות איננה זמינה במישרין עבור בני התמותה. הן אינן מפקדות או מנחות; הן פשוט שומרות. השרפים **שומרות** עליכם; הן אינן מבקשות להשפיע עליכם במישרין; את הדרך עליכם לבחור בעצמכם, אך המלאכיות האלה משתמשות באופן מיטבי בנתיב שאותו בחרתם. הן אינן מתערבות (כמעשה שבשגרה) באופן שרירותי בעניינים השגרתיים של חיי האדם. אך כאשר הן מקבלות הוראות מן הממונות עליהן ונדרשות לבצע מעשה מופלא ובלתי-שגרתי, היו סמוכים ובטוחים כי הן תמצאנה דרכים למלא אחר הוראות אלה. ולפיכך, הן אינן פולשות לזירת הדרמה האנושית אלא במקרי חירום, וגם אז, על-פי-רוב, הן עושות זאת בהתאם להוראות הישירות של הממונות עליהן. הן הינן ההוויות אשר תעקובנה אחריכם עוד עידנים רבים, וכעת הן נחשפות למבוא של עבודתן לעתיד לבוא ולקשר עם אישיות.

113:5.5 (1246.4) בתנאים מסוימים, שרפים יכולות לשמש כסועדות חומריות לבני-אדם, אך פעולה שכזו היא נדירה עד מאוד. באמצעות הסיוע של היצורים האמצעיוניים ושל הבקרים הפיזיים, הן מסוגלות לפעול במגוון רחב של פעילויות לטובת בני האדם, ואפילו ליצור קשר בפועל עם האנושות, אך אלה הן התרחשויות מאוד לא שגרתיות. ברוב המקרים פעולת השרפים איננה משנה את התנאים של עולם החומר, אף-על-פי שאירעו מקרים שבהם חוליות חיוניות בשרשרת האבולוציה האנושית עמדו בסכנה, מקרים שבהם פעלו השרפים כראוי, ומיוזמתן שלהן.

6. מלאכיות שומרות לאחר המוות

113:6.1 (1246.5) לאחר שסיפרתי לכם מעט על אודות סעד השרפים בזמן החיים שבגוף, אנסה ליידע אתכם על אודות התנהגותן של שומרות הגורל בזמן התפרקותם של בני האנוש הקשורים אליהן בעת המוות. עם מותכם, הרשומות שלכם, הגדרות הזהות שלכם והישות המורונטית של נשמת האדם – זו אשר פותחה במשותף על-ידי סעד הדעת בת התמותה

והמכוונן האלוהי – משתמרים בנאמנות בידי שומרת הגורל, יחד עם כל הערכים האחרים אשר נוגעים לקיומכם העתידי, כל מה שמהווה אתכם, את האני האמיתי שלכם, למעט זהות הקיום המתמשך אשר מיוצגת על-ידי המכוונן אשר עוזב ולמעט ממשות האישיות.

113:6.2 (1246.6) ברגע שבו נעלם האור המנחה שבדעת האדם – אותה אוֹריוּת רוח אשר השרפים קושרות אותה לנוכחות המכוונן – מתייצבת המלאכית המסייעת ומדווחת באופן אישי בפני המלאכיות הממונות על הקבוצה, הפלוגה, הגדוד, היחידה, הלגיון והצבא, בזו אחר זו; ולאחר שנרשמה כראוי להרפתקה הסופית של הזמן והמרחב, מקבלת מלאכית שכזו אישור מן השרפים הראשית של הפלנטה להתייצב לשם דיווח בפני כוכבת הערב (או סגנית אחרת של גבריאל) זו המפקדת על הצבא השרפי שאליו משתייך מועמד זה להרקעה ביקום. ולאחר שמתקבלת רשות ממפקדת היחידה הארגונית הגבוהה ביותר הזו, ממשיכה שומרת גורל שכזו לעולם העליון הראשון וממתינה שם לחזרתו להכרה של זה אשר שמרה עליו קודם לכן בגוף.

113:6.3 (1247.1) במקרה שנשמה אנושית נכשלת בהישרדות לאחר שהוצבה בשירותהּ מלאכית אישית, השרפים המסייעת נדרשת להתייצב במטה היקום המקומי, ולחזות שם במלוא הרישום של משלימתהּ, כמתואר לעיל. לאחר מכן, היא מתייצבת לפני בתי הדין של הרב-מלאכיוֹת, שם היא מזוכה מכל אשמה בעניין כישלון ההישרדות של נתינהּ; או אז היא חוזרת אל העולמות, להיות מוצבת שוב בשירות בן-תמותה אחר בעל פוטנציאל הרקעה, או בשירות חטיבה אחרת של סעד שרפי.

113:6.4 (1247.2) ואולם, המלאכיות סועדות את היצורים האבולוציוניים בדרכים נוספות רבות, מעבר לשירותי השמירה האישיים והקבוצתיים שהן מעניקות. שומרות אישיות אשר נתיניהם אינם הולכים מיד אל העולמות העליונים אינן ממתינות שם באין מעש לקראת הקראת הדין של סוף-עידן; הן מוצבות למשימות סעד שונות ברחבי היקום.

113:6.5 (1247.3) השרפים השומרת היא השומרת בנאמנות את ערכי ההישרדות של נשמתו הישֵנה של האדם השורד, ממש כפי שהמכוונן הנעדר הינו הזהות של אותה הוויה אלמוֹתית ביקום. כאשר שני אלה משתפים פעולה באולמות התחייה של מנסוניה, יחד עם הצורה

המורונטית החדשה אשר זה עתה יוצרה, מתרחש הליך הרכבתם מחדש של הגורמים המרכיבים את אישיותו של בן התמותה המרקיע.

113:6.6 (1247.4) המכוונן יזהה אתכם; השרפים השומרת תהפוך אתכם מחדש לאישיות, ואז תציג אתכם מחדש בפני המשגוח הנאמן של ימי חייכם על-פני כדור הארץ.

113:6.7 (1247.5) וכך הוא, כאשר מסתיים עידן פלנטרי, מכונסים אלו אשר במעגלי ההישג האנושי הנמוכים, והשומרות הקבוצתיות שלהם הן אלה אשר מקבצות אותם מחדש באולמות התחייה של הספֵּרות העליונות, ככתוב ברישומיכם: "וְשָׁלַח אֶת מַלְאָכָיו בְּקוֹל שׁוֹפָר גָּדוֹל, וְקִבְּצוּ אֶת בְּחִירָיו מֵאַרְבַּע רָוחוֹת מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם וְעַד קְצֵה הַשָּׁמָיִם."

113:6.8 (1247.6) הליך הצדק תובע כי השרפים האישיות או הקבוצתיות תענינה לקריאת הדין בשמן של כל האישיויות אשר לא שרדו. המכוונים של אלו אשר לא שרדו אינם חוזרים, וכאשר מוקרא הדין עונה השרפים, אך המכוונן נותר אילם. זו היא "תחייתם של הלא-צדיקים", ולמעשה זוהי ההכרה הרשמית בכך שהיצור אכן פסק מלהתקיים. קריאת דין זו של צדק באה מיד לאחר קריאת דין החסד, תחייתם של הנמים אשר שרדו. ואולם, עניינים אלו אינם נוגעים לאיש פרט לשופטים העליונים, יודעי-הכול, של ערכי הישרדות. בעיות שיפוטיות שכאלה אינן נוגעות לנו כלל ועיקר.

113:6.9 (1247.7) שומרות קבוצתיות עשויות לשרת בפלנטה במשך עידנים על גבי עידנים, ולשמש בסופו של דבר כנאמנות לאלפים על גבי אלפים של שורדים נמים. הן יכולות לשרת כך בעולמות רבים ושונים במערכת נתונה, משום שתגובת התחייה מתרחשת בעולמות העליונים.

113:6.10 (1247.8) כל השומרות האישיות והקבוצתיות במערכת שטניה אשר סטו מדרך הישר במרידת לוציפר, מוחזקות במעצר בירושם עד לסיום המשפט של המרידה, וזאת על-אף שרבות מהן התחרטו באמת ובתמים על טיפשותן. הפוסקים האוניברסאליים כבר נטלו מן השומרות הסוררות והבלתי-נאמנות האלה באופן שרירותי את כל היבטיהן של הנשמות אשר הופקדו למשמרתן, והפקידו את המציאויות המורונטיות האלה למשמר אצל סקונאפים מתנדבות.

7. שרפים ונתיבת ההרקעה

113:7.1 (1248.1) התעוררות ראשונה זו לחופיו של העולם העליון, אכן מהווה נקודת ציון בנתיבתו של בן-תמותה מרקיע; שם תחזו למעשה בפעם הראשונה בבנות הלוויה המלאכיות הנוכחות-לְעולם אשר אוהבות אתכם משכבר הימים בכדור הארץ; שם תהיו מודעים באמת לזהותו ולנוכחותו של המשגוח האלוהי אשר שכן בדעתכם במשך זמן כה רב על-פני כדור הארץ. התנסות שכזו אכן הינה התעוררות מופלאה, תחיית מתים אמיתית.

113:7.2 (1248.2) בספֶרות המורונטיות, השרפים המסייעות (הן שתיים) מלוות אתכם בפתיחות. מלאכיות אלה לא רק תייעצנה לכם בעודכם מתקדמים בנתיבת עולמות המעבר, ולא רק תסייענה לכם בכל דרך אפשרית ברכישת מעמד מורונטי ורוחני, אלא גם תנצלנה את ההזדמנות להתקדם באמצעות לימוד בבתי הספר ללימודי המשך של השרפים האבולוציונית, אשר מצויים בעולמות העליונים.

113:7.3 (1248.3) הגזע האנושי נברא אך מעט מתחת לסדרים המלאכיים הפשוטים יותר. לפיכך, משימתכם הראשונה בחיים המורונטיים תהא לסייע לשרפים בעבודה המיידית אשר ממתינה לכם לאחר חזרתכם להכרה כאישיות, לאחר השתחררותכם מאזיקי הגוף בשר ודם.

113:7.4 (1248.4) בטרם עזיבת העולמות העליונים, כל בני התמותה יזכו לבנות לוויה, או שומרות שרפיות, של קבע. ובעת שתרקיעו בספֶרות המורונטיות, בסופו של דבר יהיו אלה השומרות השרפיות אשר תהיינה עֵדות ותאשרנה את צווי האיחוד הנצחי שלכם עם מכוונני המחשבה. יחד עם המכוונים הן ביססו את זהות האישיות שלכם כילדים בשר ודם מעולמות הזמן. או אז, כאשר תשיגו את המעמד המורונטי הבשל, הן תלווינה אתכם דרך ירושם ודרך העולמות הנלווים, עולמות ההתקדמות והתרבות של המערכת. לאחר מכן, הן תלווינה אתכם אל עדנטיה ואל שבעים ספֶרות החֶברוּת המתקדם שלה, ולאחר מכן הן תכוונה אתכם אל המלכי-צדקים ותצעדנה בעקבותיכם דרך הנתיבה הנשגבת שלכם בעולמות המטה של היקום. וכאשר תסיימו ללמוד את חכמתם ואת תרבותם של המלכי-צדקים, הן תיקחנה אתכם לסאלווינגטון, שם תעמדו פנים אל פנים מול ריבון נבאדון כולו. ועדיין, מַנחות שרפיות אלה

תצעדנה בעקבותיכם דרך המגזרים המשניים והראשיים של יקום העל, והלאה אל עולמות הקבלה של אוורסה, והן תיוותרנה לצדכם עד אשר תֵעטפו על-ידי סקונפאים כהכנה לקראת טיסתכם הארוכה אל האוונה.

113:7.5 (1248.5) כמה משומרות הגורל אשר נלוו לנתיבת בן התמותה תצעדנה בנתיב של עולי הרגל המרקיעים דרך האוונה. האחרות תיפרדנה לזמן-מה מעמיתיהן, ואז – בשעה שבני התמותה הללו חוצים את המעגלים של היקום המרכזי – שומרות אלה של גורל תשׂגנה את מעגליו של שָׂרָפִינְגְטוֹן. והן תמתנה לחופי פרדיס, כאשר עמיתיהן בני התמותה יקיצו משנת המעבר האחרונה של הזמן אל ההתנסויות החדשות של הנצח. שרפים מרקיעות שכאלה מתקבלות לאחר מכן לשירות במגוון משימות בסגלי הסופיונים ובסָגֶל הַשָׂרָפִי.

113:7.6 (1248.6) אף-על-פי שבני האדם והשרפיות עשויים להתאחד בשירות הנצחי או שלא להתאחד כך, מכל מקום שאליו ייקח אותן שירותן השרפי, השרפים לעולם תשמורנה על קשר עם בני טיפוחיהן מן העולמות האבולוציוניים, בני התמותה המרקיעים של הזמן. הקשרים האינטימיים וקשרי החיבה אשר נוצרו במחוזות שבהם נולדו בני האדם אף פעם לא יישכחו, ואף פעם לא יתנתקו עד תום. בעידני הנצח, בני האדם והמלאכיות ישתפו פעולה בשירות האלוהי, ממש כשם שעשו במהלך נתיבת הזמן.

113:7.7 (1249.1) בעבור השרפים, הדרך הבטוחה ביותר להגיע לאלוהויות פרדיס הינה להנחות בהצלחה נשמה ממקור אבולוציוני עד לשערי פרדיס. לפיכך, משימה של היות שומרת גורל הינה התפקיד השרפי הנכסף ביותר.

113:7.8 (1249.2) אך ורק שומרות של גורל מתקבלות לסגל הראשי, או לסגל בן התמותה, של הסופיונים, וזוגות מעין אלו חלפו דרך ההרפתקה העילאית של השגת אחדות של זהויות; בטרם קבלתן לסגל הסופיונים השיגו שתי ההוויות אחדות-רוחנית-של-שתיים בשרפינגטון. במסגרת התנסות זו, משיג הטבע הדואלי של המלאכיות – אשר משלים זה את זה באופן כה ניכר בכל התפקודים ביקום – אחדות רוח עליונה של שניים-באחד, וכתוצאה מכך נרכשת יכולת חדשה לקבל רסיס של אב פרדיס אשר איננו-מכוונן, ולעבור היתוך עמו. וכך, כמה מן

השרפים האהובות עליכם בזמן הופכות להיות עמיתותיכם הסופיוניות בנצח, ילדיו של העליון והבנים אשר הפכו למושלמים של אב פרדיס.

113:7.9 (1249.3) [הוצג על-ידי השרפית הראשית המוצבת באורנטיה.]

>> מסמך 113 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 115 <<

מסמך 114

הממשל הפלנטארי השרפי

114:0.1 (1250.1) הגבוהים ביותר מושלים בממלכות האדם באמצעות כוחות שמימיים רבים וסוכנויות רבות, אך בעיקר באמצעות סעד השרפים.

114:0.2 (1250.2) ביום כתיבת הדברים הללו, בשעת הצהריים, מונה רישום המלאכיות, השומרות והאחרות הפלנטאריות באורנטיה 501,234,619 זוגות שרפים. לפקודתי סרים מאתיים גייסות שרפיים – 597,196,800 זוגות של שרפים, או 1,194,393,600 מלאכיות יחידות. לעומת זאת, המרשם מראה 1,002,469,238 יחידות; לפיכך נעדרות מן העולם 191,924,362 מלאכיות בשל מסע, שליחות או תפקיד של מוות. (באורנטיה קיימות כרובים במספר דומה לזה של השרפים, והן מאורגנות באופן דומה.)

114:0.3 (1250.3) השרפים, וכן הכרובים הנלוות להן, עוסקות ברבים מן הפרטים הנוגעים לממשל העל-אנושי של פלנטה, ובמיוחד נכון הדבר באשר לעולמות אשר בודדו בשל מרידה. המלאכיות באורנטיה, אשר להן מסייעים ביעילות האמצעיוניים, משמשות כסועדות העל-חומריות בפועל האמונות על ביצוע צוויהם של המושל הכללי השוכן ושל כלל עמיתיו וכפיפיו. כקבוצה, השרפים עוסקות במשימות רבות נוספות מעבר להיותן שומרות אישיות וקבוצתיות.

114:0.4 (1250.4) אורנטיה איננה נעדרת השגחה הולמת ויעילה מטעם שליטי המערכת, הקונסטלציה והיקום. אך ממשל הפלנטה איננו דומה לזה של אף עולם אחר במערכת שטניה,

ואפילו בנבאדון כולה. ייחודיותה של תכנית ההשגחה עליכם נובעת מכמה נסיבות יוצאות דופן:

114:0.5 (1250.5) 1. מעמדה של אורנטיה כעולם של חיים אשר שונו.

114:0.6 (1250.6) 2. חומרתה של מרידת לוציפר.

114:0.7 (1250.7) 3. השיבושים בשל כישלונו של אדם.

114:0.8 (1250.8) 4. אי הסדירות הנובעת מן העובדה שאורנטיה הינה אחד מעולמות המתת של ריבון היקום. מיכאל מנבאדון הינו הנסיך הפלנטארי של אורנטיה.

114:0.9 (1250.9) 5. תפקודם המיוחד של עשרים-וארבעה המנהלים הפלנטאריים.

114:0.10 (1250.10) 6. קיומו של מעגל רב-מלאכיות בפלנטה.

114:0.11 (1250.11) 7. מינויו לאחרונה של מאקיוונטה מלכי-צדק, שהתגשם בעבר בגוף, כבא-כוחו של הנסיך הפלנטארי.

1. ריבונותה של אורנטיה

114:1.1 (1250.12) ריבונותה המקורית של אורנטיה הופקדה למשמורת בידי ריבון מערכת שטניה. בתחילה הוא האציל את הריבונות הזו לידי ועדה משותפת המורכבת ממלכי-צדקים ומנשאי חיים, וקבוצה זו פעלה באורנטיה עד להגעתו של נסיך פלנטארי במעמד רגיל. לאחר נפילתו של הנסיך קאליגאסטיה, בזמן מרידת לוציפר, לאורנטיה לא הייתה מערכת יחסים בטוחה ומבוססת עם היקום המקומי ועם חטיבותיו הניהוליות עד להשלמת המתת של מיכאל בגוף, עת הוכרז מיכאל על-ידי איחוד היומין כנסיך הפלנטארי של אורנטיה. הכרזה זו ביססה לנצח, בביטחון ובעיקרון, את מעמדו של עולמכם, אך למעשה הבן הבורא הריבון לא ניהל באופן אישי כלשהו את הפלנטה, למעט העובדה שכונן את הוועדה בירושֵם בת עשרים-וארבעה בני אורנטיה לשעבר, וועדה אשר הוסמכה על-ידו לייצגו בפני הממשל

באורנטיה ובפני ממשלותיהן של כל יתר הפלנטות המצויות בהסגר במערכת. וכעת, תמיד נוכח באורנטיה אחד מחברי וועדה זו כמושל כללי שוכן.

114:1.2 (1251.1) סמכות כבא כוח לפעול מטעם מיכאל כנסיך פלנטארי הופקדה לאחרונה בידיו של מאקיוונטה מלכי-צדק, אך בן זה של היקום המקומי טרם נקט בצעד כלשהו המיועד לשנות את תכנית הממשל הנוכחית, תכנית שבמסגרתה מושלים בזה אחר זה המושלים הכלליים השוכנים.

114:1.3 (1251.2) כפי הנראה, קיימת אך סבירות מועטה שבעידן הנוכחי יחול שינוי משמעותי בממשל באורנטיה, אלא אם כן יגיע בא-כוחו של הנסיך הפלנטארי וייטול על עצמו את התפקיד אשר אליו הוא מונה. לכמה מעמיתנו נדמה כי אי-שם בעתיד הקרוב, עם הגעתו הרשמית של מאקיוונטה מלכי-צדק לאורנטיה ובידיו הצו לשמש כבא-כוחו של ריבון אורנטיה, תוחלף התכנית הכרוכה במשלוח אחד מעשרים-וארבעה חברי המועצה לשמש כמושל הכללי. כנסיך פלנטארי בפועל, הוא וודאי ימשיך לשאת באחריות על הפלנטה עד לסיום הדיון המשפטי במרידת לוציפר, וככל הנראה גם הלאה, עד לעתיד הרחוק שבו תתייצב הפלנטה באור ובחיים.

114:1.4 (1251.3) יש המאמינים כי מאקיוונטה לא יגיע ולא ייטול לידיו באופן אישי את ניהול ענייניה של אורנטיה עד לסיום העידן הנוכחי. אחרים סבורים כי בא-כוחו של הנסיך לא יוכל להגיע לאורנטיה ככזה בטרם ישוב מיכאל ביום מן הימים לאורנטיה, כפי שהבטיח כאשר עדיין התקיים בגוף בשר ודם. ואילו אחרים – ומציגת דברים אלו ביניהם – סבורים כי מלכי-צדק עשוי להופיע בכל רגע, בכל שעה.

2. מועצת המנהלים של מפקחי הפלנטה

114:2.1 (1251.4) למן ימי המתת של מיכאל בעולמכם, הופקד הניהול הכללי של אורנטיה בידי קבוצה מיוחדת בירושֵם המונה עשרים-וארבעה בני אורנטיה לשעבר. אין ידועים לנו תנאי הקבלה לוועדה זו, אך ראינו כי כל מי שגויס אליה תרם להרחבת ריבונותו של העליון

במערכת של שטניה. מטבעם היו כולם מנהיגים אמיתיים בשעה שפעלו באורנטיה, ואיכויות מנהיגות אלה (למעט של מאקיוונטה מלכי-צדק) התרחבו הודות להתנסות בעולמות העליונים, שאליה נוסף האימון לשם קבלת אזרחות בירושם. הקבינט של לאנאפורג' מציע מועמדים לחברות בקבוצת העשרים-וארבעה, ואלו מקבלים את תמיכתם של הגבוהים ביותר של עדנטיה, מאושרים על-ידי הזקיף המוקצה של ירושם, וממונים לתפקיד על-ידי גבריאל מסאלווינגטון בהתאם לצו של מיכאל. בוועדה זו של מפקחים מיוחדים מתפקדים החברים הארעיים באופן מלא ממש כמו החברים הקבועים.

114:2.2 (1251.5) מועצה זו של מנהלים פלנטאריים עוסקת במיוחד בפיקוח על אותן פעילויות בעולם זה, הנובעות כתוצאה מן העובדה שמיכאל התנסה כאן במתת האחרון שלו. הם עומדים במגע קרוב ומידי עם מיכאל באמצעות פעילויות הקישור של כוכבת ערב זוהרת מסוימת, אותה הוויה בדיוק אשר שימשה את ישוע במהלך המתת שלו כבן-תמותה.

114:2.3 (1252.1) לעת הזו, בשעה שמועצה זו מתכנסת בירושם, משמש כיושב הראש שלה יוחנן, זה הידוע לכם בכינוי "המטביל". ואולם, יושב הראש של מועצה זו, מתוקף תפקידו, הינו הזקיף המוקצה של שטניה, נציגם הישיר והאישי של המְבַקֵּר העָמִית בסאלווינגטון ושל המבצֵע העליון של אורוונטון.

114:2.4 (1252.2) חבריה של אותה וועדה, בני אורנטיה לשעבר, משמשים אף כמפקחים יועצים לשלושים-ושישה העולמות האחרים במערכת המצויים בבידוד בעקבות מרידה; הם מעניקים ללאנאפורג', ריבון המערכת, סיוע רב-ערך בשמירה על מגע קרוב ואוהד עם ענייני הפלנטות האלה, אשר עדיין נותרו, פחות או יותר, תחת שליטת-העל של אבות הקונסטלציה של נורלטיאדק. עשרים-וארבעה חברי המועצה הללו מבקרים תכופות כיחידים בכל אחת מן הפלנטות המבודדות, ובמיוחד באורנטיה.

114:2.5 (1252.3) לכל אחד מן העולמות המבודדים מייעצות וועדות דומות המורכבות ממספר משתנה של תושבי עבר של אותו עולם, ואולם כל אותן וועדות כפופות לקבוצה זו בת עשרים-וארבעה בני אורנטיה. בעוד שחברי וועדה זו, של העשרים-וארבעה, מתעניינים באופן פעיל בכל שלבי ההתקדמות האנושית בכל אחד מן העולמות המבודדים של שטניה, הם עוסקים בעיקר ובמיוחד ברווחתם ובהתקדמותם של הגזעים בני התמותה של אורנטיה, וזאת

משום שהם לא מפקחים מיידית ובמישרין על ענייניה של שום פלנטה אחרת פרט לאורנטיה, ואפילו כאן סמכותם איננה שלמה, למעט במקרים מסוימים הנוגעים להישרדותם של בני-תמותה.

114:2.6 (1252.4) אף-אחד אינו יודע כמה זמן עוד ימשיכו כך במעמדם הנוכחי עשרים-וארבעה חברי הוועדה הללו מאורנטיה, ויפעלו במנותק מתכנית הפעולה הרגילה של היקום. אין ספק כי הם ימשיכו לשרת בתפקידיהם הנוכחיים עד אשר יתרחש שינוי כלשהו במעמדה של הפלנטה, שינוי כמו סיום עידן, נטילת סמכות מלאה בידי מאקיוונטה מלכי-צדק, סיום הדיון במשפט של מרידת לוציפר, או הופעתו-מחדש של מיכאל בעולם המתת הסופי שלו. המושל הכללי השוכן הנוכחי נוטה להחזיק בדעה שכולם, פרט למאקיוונטה, ישוחררו לתכנית ההרקעה לפרדיס בו ברגע שמערכת שטניה תוחזר למעגלי הקונסטלציה. אך יחד עם זאת, רווחות גם דעות אחרות.

3. המושל הכללי השוכן

114:3.1 (1252.5) בכל מאה שנים למניין הזמן באורנטיה, ממנה סגל המפקחים הפלנטארי בן עשרים-וארבעה החברים של ירושם את אחד מחבריו לשהות בעולמכם ולשמש בו כנציגם הביצועי, כמושל הכללי השוכן. במהלך התקופה שבה הוכנו תיאורים אלו, התחלף מנהל זה, והמנהל התשעה-עשר אשר שרת בתפקיד הוחלף במנהל העשרים במספר. שמו של המפקח הפלנטארי הנוכחי אינו נמסר לכם, אך ורק בשל העובדה שבני התמותה נוטים במידה רבה להעריץ, ואף להפוך לאלוהיים, את בני ארצם יוצאי הדופן ואת הממונים העל-אנושיים שלהם.

114:3.2 (1252.6) למושל הכללי השוכן אין כל סמכות אישית לנהל את ענייני העולם, למעט הסמכות לשמש נציגם של עשרים-וארבעה חברי המועצה מירושם. הוא משמש כמתאם של הממשל העל-אנושי ומתכבד לעמוד בראש כלל ההוויות השמימיות הפועלות באורנטיה, ולהיות מוכר באופן אוניברסאלי כמנהיגן. כלל סדרי הצבאות המלאכיים מתייחסים אליו כאל

המנהל המתאם, בעוד שמאז שעזב 3-2-1 הראשון על-מנת להצטרף לעשרים-וארבעה חברי המועצה, מסתכלים האמצעיונים המאוחדים על המושלים הכללים העוקבים כעל אבותיהם הפלנטאריים.

114:3.3 (1253.1) אף-על-פי שלמושל הכללי לא מוקנית סמכות אישית בפועל בפלנטה, הוא מקבל בכל יום עשרות החלטות ופוסק עשרות פסיקות אשר מתקבלות כסופיות על-ידי כלל האישיויות הנוגעות בדבר. הוא הרבה יותר יועץ אבהי מאשר שליט טכני. באופנים מסוימים הוא פועל כפי שהיה פועל נסיך פלנטארי, ואולם ממשלו דומה הרבה יותר לממשלם של הבנים החומריים.

114:3.4 (1253.2) הממשל של אורנטיה מיוצג במועצות בירושם בהתאם להסדר שבמסגרתו המושל הכללי החוזר משמש כחבר ארעי בקבינט הנסיכים הפלנטאריים של ריבון המערכת. עם מינויו של מאקיוונטה כבא-כוחו של הנסיך, הייתה ציפייה כי הוא ייטול מיד את מקומו במועצת הנסיכים הפלנטאריים של שטניה; אך עד כה הוא לא עשה כל צעד בכיוון הזה.

114:3.5 (1253.3) ממשלתה העל-חומרית של אורנטיה איננה שומרת על קשר קרוב ואורגאני עם היחידות הגבוהות יותר של היקום המקומי. המושל הכללי השוכן מייצג, במידה מסוימת, את סאלווינגטון כמו גם את ירושם, זאת מכיוון שהוא פועל מטעם עשרים-וארבעה חברי המועצה אשר מייצגים במישרין את מיכאל ואת גבריאל. ומכיוון שהמושל הכללי השוכן הוא אזרח ירושם, הוא יכול לשמש כדוברו של ריבון המערכת. רשויות הקונסטלציה מיוצגות ישירות על-ידי בן וורונדאדק, המשקיף של עדנטיה.

4. המשקיף הגבוה ביותר

114:4.1 (1253.4) ריבונותה של אורנטיה מסתבכת במידה נוספת בשל העובדה שבעבר, מעט לאחר המרידה הפלנטארית, נתפסה הסמכות על הפלנטה באופן שרירותי על-ידי ממשלת נורלטיאדק. באורנטיה עדיין שוכן בן וורונדאדק, משקיף מטעם הגבוהים ביותר של עדנטיה,

ובהיעדר פעולה ישירה של מיכאל, הוא מחזיק בנאמנות בריבונות של הפלנטה. המשקיף הגבוה ביותר הנוכחי (אשר לעיתים משמש כעוצֵר) הינו העשרים-ושלושה במספר אשר משרת כך באורנטיה.

114:4.2 (1253.5) קיימות קבוצות מסוימות של בעיות פלנטאריות אשר עדיין נשלטות בידי הגבוהים ביותר של עדנטיה, אשר נטלו את הסמכות עליהן בזמן מרידת לוציפר. הסמכות בנושאים הללו מוחזקת על-ידי בן וורונדאדק, המשקיף של נורלטיאדק, אשר מייעץ מקרוב למפקחים הפלנטאריים. חברי מועצות הגזע הינם פעילים ביותר באורנטיה, וראשי הקבוצות השונות שלהם מסופחים באופן בלתי-רשמי למשקיף הוורונדאדק השוכן, אשר פועל כמנהל המייעץ שלהם.

114:4.3 (1253.6) בעת משבר, ישמש בן וורונדאדק זה, אשר משקיף כעת בתפקיד, כראש הממשל הריבוני בפועל, וזאת למעט בנוגע לכמה עניינים רוחניים לגמרי. (בנוגע לבעיות האלה, הרוחניות לחלוטין, ובנוגע לכמה עניינים אישיים לגמרי, דומה כי הסמכות העליונה מצויה בידיה של המפקדת הרב-המלאכית אשר מסופחת למטָה החטיבתי של סדר זה, אשר הוקם לאחרונה באורנטיה.)

114:4.4 (1253.7) בסמכותו של משקיף גבוה ביותר, על-פי שיקול דעתו, להשתלט על ממשל הפלנטה בעתות של משבר פלנטארי חמור; ואכן, הרשומות מעידות כי בהיסטוריה של אורנטיה התרחש הדבר שלושים-ושלוש פעמים. בתקופות שכאלה משמש המשקיף הגבוה ביותר כעוצר הגבוה ביותר, והוא מפעיל סמכות בלתי-מעורערת על כלל הסועדים והמנהלים השוכנים בפלנטה, למעט על הארגון החטיבתי של רב המלאכיות.

114:4.5 (1253.8) עוצרים בני וורונדאדק אינם ייחודיים לפלנטות אשר בודדו מפאת מרידה, וזאת מאחר שהגבוהים ביותר רשאים להתערב בכל עת בענייני העולמות המיושבים, ולהשית את חוכמתם העליונה של שליטי הקונסטלציה בענייני מלכויות האדם.

5. הממשל הפלנטארי

(1254.1) 114:5.1 אכן, הממשל השולט בפועל באורנטיה הינו קשה לתיאור. אין קיים ממשל רשמי בדומה לאופן שבו הוא מאורגן ביקום, כדוגמת זרועות מחוקקות, מבצעות ושיפוטיות נפרדות. עשרים-וארבעה חברי המועצה הינם הדבר הקרוב ביותר לזרוע המחוקקת של ממשל הפלנטה. המושל הכללי משמש כמנהל כללי זמני ומייעץ, ואילו זכות הווטו נתונה בידי המשקיף הגבוה ביותר. ובפלנטה לא פועלות כל רשויות שהן בעלות סמכות שיפוטית — למעט וועדות הבוררות.

(1254.2) 114:5.2 מרבית הבעיות הנוגעות לשרפים ולאמצעיונים מוחלטות בהסכמה על-ידי המושל הכללי. ואולם, למעט כאשר הוא מצווה בשמם של עשרים-וארבעה חברי המועצה, ניתן לערער על כל פסיקותיו בפני וועדות הבוררות, בפני רשויות מקומיות אשר הוקמו על-מנת שיפעלו בפלנטה, או אפילו בפני ריבון המערכת של שטניה.

(1254.3) 114:5.3 על היעדר הסגל הגשמי של הנסיך הפלנטארי ושלטונם החומרי של הבן והבת האדמיים, מפצים באופן חלקי הסעד המיוחד של השרפים, וכן שירותיהם יוצאי הדופן של היצורים האמצעיוניים. על היעדרו של הנסיך הפלנטארי מפצָה ביעילות נוכחותם המשולשת של רב המלאכיות, של המשקיף הגבוה ביותר ושל המושל הכללי.

(1254.4) 114:5.4 ממשל פלנטארי זה — בעל ארגון רופף וניהול אישי במידת מה — מתפקד ביעילות מעל למצופֶּה, וזאת הודות לעזרתן חוסכת הזמן של רב-המלאכיות ושל המעגל שלהן, הזמין בכל עת, ואשר נעשה בו שימוש כה תכוף בעת מצבי חירום ובמצבים של קשיים מנהליים בפלנטה. מן הבחינה הטכנית, הפלנטה עדיין מבוּדדת רוחנית ממעגלי נורלטיאדק, ואולם בשעת חירום, ניתן כעת לעקוף מגבלה זו תוך שימוש במעגל של רב המלאכיות. כמובן שהבידוד הפלנטארי כמעט שאינו מטריד את בני התמותה היחידים מאז ניסכה רוח האמת על כל בשר לפני כאלף ותשע-מאות שנה.

(1254.5) 114:5.5 כל יום של ניהול באורנטיה מתחיל בפגישת התייעצות שבה נוכחים המושל הכללי, מפקדת רב המלאכיות בפלנטה, המשקיף הגבוה ביותר, הסופרנאפים המפקח, הבכיר מקרב נשאי החיים השוכנים, וכן אורחים מוזמנים מקרב הבנים הגבוהים ביקום, או מקרב תלמידים אורחים מסוימים השוהים אותה עת בפלנטה.

114:5.6 (1254.6) הקבינט הניהולי הישיר של המושל הכללי מורכב משתים-עשרה שרפים, אלה אשר עומדות בראש שתים-עשרה קבוצות המלאכיות המיוחדות הפועלות כמנהלות העל-אנושיות הישירות של הקדמה והיציבות הפלנטאריות.

6. השרפים המאסטר של הפיקוח הפלנטארי

114:6.1 (1254.7) כאשר הגיע המושל הכללי הראשון לאורנטיה, יחד עם הגרתה של רוח האמת, נלוו לו שנים-עשר סגלים של שרפים מיוחדות, בוגרות שרפינגטון, אשר הוצבו מיד למשימות שירות מסוימות ומיוחדות בפלנטה. מלאכיות מרוממות אלה נודעות בשם שרפים-מאסטר של הפיקוח הפלנטארי, ולמעט שליטת-העל של המשקיף הגבוה ביותר, הן כפופות ישירות למושל הכללי השוכן.

114:6.2 (1255.1) שתים-עשרה קבוצות המלאכיות האלה, אף שהן פועלות תחת ההשגחה הכללית של המושל הכללי השוכן, מוכוונות במישרין בידי המועצה השרפית בת שתים-עשרה החברות, אלה העומדות בפועל בראש כל אחת מן הקבוצות. מועצה זו אף משמשת כקבינט בהתנדבות של המושל הכללי השוכן.

114:6.3 (1255.2) כשרפים הפלנטארית הראשית, הנני משמשת כְּיושבת הראש של המועצה הזו של השרפים הראשיות, והנני סופרנאפים מתנדבת מן הסדר הראשי, אשר משרתת באורנטיה כמחליפתה וממשיכתה של מי שפיקדה בעבר על הצבאות המלאכיים בפלנטה ואשר כָּשלה בזמן פרישתו של קאליגסטיה.

114:6.4 (1255.3) שנים-עשר הסגלים של השרפים המאסטר של הפיקוח הפלנטארי פועלות באורנטיה כדלקמן:

114:6.5 (1255.4) 1. **מלאכיות של תקופה.** אלה הן המלאכיות של העידן הנוכחי, קבוצת העידן. הסועדות השמימיות האלה מופקדות על ההשגחה ועל ההכוונה של ענייניו של כל דור, כפי שאלה נועדו להתאים לפסיפס העידן שבו הן מתרחשות. הסגל הנוכחי של מלאכיות של

תקופה המשרת כעת באורנטיה הינו השלישי אשר הוצב לשירות בפלנטה במהלך העידן הנוכחי.

114:6.6 (1255.5) 2. **מלאכיות הקדמה.** השרפים האלה מופקדות על משימת אתחול הקדמה האבולוציונית של עידנים החברתיים העוקבים. הן מטפחות את הנטייה לקדמה הטבועה ביצורים האבולוציוניים; הן עמלות ללא הרף על-מנת להפוך את הדברים למה שהם אמורים להיות. הקבוצה המצויה בתפקיד כעת הינה הקבוצה השנייה אשר הוצבה למשימה זו בפלנטה.

114:6.7 (1255.6) 3. **השומרות הדתיות.** אלה הן "מלאכיות הכנסיות", הטוענות הנאמנות בזכות מה שהינו ומה שהיה. הן שואפות לשמֵר את האידיאלים של מה ששרד, על-מנת שערכי המוסר יוכלו לעבור בביטחה מתקופה אחת לתקופה אחרת. הן מתעמתות עם מלאכיות הקדמה, בעודן מנסות להעביר מדור אחד למשנהו את הערכים העמידים של הצורות הישנות והחולפות אל תוך תבניות מחשבה והתנהגות חדשות, ולפיכך פחות יציבות. מלאכיות אלה אכן טוענות בזכות צורות רוחניות, אך הן אינן המקור לקנאות הדתית הקיצונית ולחלוקות חסרות השחר והשנויות במחלוקת השוררות בין אלו המעידים על עצמם כאנשים דתיים. הסגל הפועל כעת באורנטיה הינו הסגל החמישי במספר.

114:6.8 (1255.7) 4. **מלאכיות של חיי האומה.** אלה הן "המלאכיות של השופרות", אלה המכווינות את המופעים הפוליטיים בחיי האומות של אורנטיה. הקבוצה הפועלת כעת באורנטיה ושולטת שליטת-על ביחסים הבינלאומיים הינה הקבוצה הרביעית במספר המשרתת בפלנטה. "הגבוהים ביותר שולטים במלכות האנשים" בעיקר באמצעות הסעד של החטיבה השרפית הזו.

114:6.9 (1255.8) 5. **מלאכיות הגזעים.** אלה העמלות לשם שימורם של הגזעים האבולוציוניים של הזמן, בלא תלות במאבקיהם הפוליטיים ובהשתייכותם הדתית. באורנטיה נותרו שרידיהם של תשעה גזעים אנושיים אשר התערבבו והשתלבו ביניהם ליצירת אנשי התקופה המודרנית.

השרפים האלה קשורות מאוד לסעד של נציבי הגזע, והקבוצה המצויה כעת באורנטיה מהווה את הסגל המקורי אשר הוצב בשירות בפלנטה מעט לאחר היום שבו אירע פנטקוסט.

114:6.10 (1255.9) 6. **מלאכיות העתיד.** אלה הן המלאכיות המתכננות, המלאכיות אשר חוזות עידן עתידי ומתכננות את הגשמתם של הדברים הטובים יותר של עידן חדש ומתקדם; הן הינן האדריכליות של העידנים העתידים לבוא. הקבוצה הפועלת כעת באורנטיה פעלה כך למן תחילתו של העידן הנוכחי.

114:6.11 (1256.1) 7. **מלאכיות ההארה.** אורנטיה מקבלת כעת סיוע מן הסגל השלישי של השרפים, אשר מוקדשות לטיפוח החינוך בפלנטה. המלאכיות האלה עוסקות באימון מנטאלי ומוסרי הנוגע ליחידים, משפחות, קבוצות, בתי-ספר, קהילות, אומות וגזעים שלמים.

114:6.12 (1256.2) 8. **מלאכיות הבריאות.** אלה הינן הסועדות השרפיות המוצבות לסייע לאותן סוכנויות אנושיות המוקדשות לשם קידום הבריאות ומניעת התחלואה. הסגל הנוכחי הינו הקבוצה השישית אשר משרתת במהלך העידן הנוכחי.

114:6.13 (1256.3) 9. **השרפים של הבית.** אורנטיה נהנית כעת משירותיה של הקבוצה החמישית של סועדות מלאכיות אשר מוקדשות לשימורו ולקידומו של הבית, המוסד הבסיסי של הציוויליזציה האנושית.

114:6.14 (1256.4) 10. **מלאכיות התעשייה.** קבוצה שרפית זו עוסקת בקידומה של ההתפתחות התעשייתית ובשיפור התנאים הכלכליים בקרב עמי אורנטיה. סגל זה התחלף שבע פעמים למן המתת של מיכאל.

114:6.15 (1256.5) 11. **מלאכיות הבידור.** אלה הן השרפים אשר מטפחות את ערכי המשחק, ההומור והמנוחה. לעולם הן מנסות לרומם את פעילויות הבידור של האדם, ובכך לקדם את הניצול המועיל יותר של הפנאי האנושי. הסגל הנוכחי הינו השלישי מסדר זה המשרת באורנטיה.

114:6.16 (1256.6) **12. מלאכיות הסעד העל-אנושי.** אלה הינן המלאכיות של המלאכיות, אותן שרפים אשר מוצבות לסעוד את כלל החיים העל-אנושיים בפלנטה, בין שאלו תקופתיים ובין שהם קבועים. סגל זה שירת מאז תחילת העידן הנוכחי.

114:6.17 (1256.7) כאשר קבוצות שרפים-מאסטר אלה חלוקות בדעתן בעניינים הנוגעים למדיניות או לפרוצדורה בפלנטה, מיושבות אלה על-פי-רוב על-ידי המושל הכללי, אך על כל פסיקותיו ניתן לערער בהתאם לטיבם ולחומרתם של הנושאים השנויים במחלוקת.

114:6.18 (1256.8) לשום קבוצה מן הקבוצות המלאכיות האלה אין יכולת לשלוט באופן שרירותי, או ישיר, על התחומים אשר עליהן הופקדו. הן אינן מסוגלות לשלוט באופן מלא על תחומי הפעולה שלהן, אך הן מסוגלות לתפעל את התנאים בפלנטה, וכן לאגד נסיבות, על-מנת להשפיע על סִפְרות הפעולה האנושית שאליה הן קשורות, ואכן כך הן עושות.

114:6.19 (1256.9) לשם ביצוע משימותיהן, משתמשות השרפים המאסטר של הפיקוח הפלנטארי בסוכנויות רבות. הן משמשות כמסלקות רעיוניות, כממקדות-דעת וכמקדמות פרויקטים. ואף כי אין ביכולתן להזריק מושגים חדשים וגבוהים יותר אל תוך דעת אנושית, לעיתים קרובות הן פועלות על-מנת להעצים אידיאל גבוה יותר כזה או אחר, אשר הופיע זה מכבר בתוככי אינטלקט של בן אנוש.

114:6.20 (1256.10) ואולם, למעט כל ערוצי הפעולה החיוביים הללו, מבטיחות השרפים המאסטר את התקדמות הפלנטה נוכח הסכנות הקריטיות, באמצעות גיוסו, אימונו ותחזוקתו של סגל המילואים של הגורל. תפקידם העיקרי של אנשי המילואים הללו הינו לשמש תעודת ביטוח כנגד התמוטטות הקדמה האבולוציונית; הם מהווים את האמצעים שהכוחות השמימיים הכינו מבעוד מועד כנגד הפתעות; הם הינם הערובה כנגד אסון.

7. סגל המילואים של גורל

114:7.1 (1257.1) סגל המילואים של גורל מורכב מגברים ומנשים חיים אשר התקבלו לשירות מיוחד בַּניהול העל-אנושי של ענייני העולם. על סגל זה נמנים הגברים והנשים בכל דור אשר נבחרו על-ידי מנהלי הרוח של העולם על-מנת לסייע בביצוע סעד החסד והחוכמה לילדי הזמן בעולמות האבולוציוניים. ככלל, נוהגת תכנית ההרקעה לנהל את ענייניה כך שהיא מתחילה להשתמש ביצורים אנושיים רצוניים כאנשי קשר מיד עם שאלו מוכשרים לקבל על עצמם אחריות מעין זו וניתן לתת בהם אמון. בהתאם לכך, כאשר מופיעים בזירת הפעולה של הזמן גברים ונשים בעלי יכולת מנטאלית מספקת, מעמד מוסרי הולם ומידת רוחניות נדרשת, במהרה הם מוצבים בשירות קבוצת האישיויות השמימית המתאימה כאנשי קשר אנושיים, כסייעים בני-תמותה.

114:7.2 (1257.2) כאשר בני-אדם נבחרים כמגינים של גורל הפלנטה, כאשר הם הופכים ליחידים בעלי תפקיד מכריע בתכניות של מנהלי העולם, בה-בעת מאשרת השרפים הראשית בפלנטה את סיפוחם הארעי לסגל השרפי וממָנה שומרות גורל אישיות אשר תשרתנה לצד אנשי המילואים בני התמותה הללו. לכל אנשי המילואים יש מכוונים מודעים-לעצמם, ומרביתם פועלים במעגלים הקוסמיים הגבוהים יותר של ההישג האינטלקטואלי והרוחני.

114:7.3 (1257.3) בני-אדם של העולם נבחרים לשרת בסגל המילואים של גורל בעולמות המיושבים מהסיבות הבאות:

114:7.4 (1257.4) 1. יש להם יכולת מיוחדת שבעטיה ניתן להכינם בחשאי למשימות רבות של חירום הקשורות לביצוע מָגוון פעילויות בענייני העולם.

114:7.5 (1257.5) 2. הם מקדישים עצמם בלב שלם למטרה מיוחדת כלשהי – חברתית, כלכלית, פוליטית, רוחנית או אחרת – ויחד עם זאת הם נכונים לשרת מבלי לזכות בהכרה או בגמול אנושיים.

114:7.6 (1257.6) 3. הם בעלי מכוונן מחשבה בעל גמישות יוצאת-דופן, וככל הנראה גם בעלי ניסיון בהתמודדות עם קשיים פלנטאריים ועם מצבי חירום בעולם עוד מהתקופה הקודמת להגעתם לאורנטיה.

114:7.7 (1257.7) כל חטיבת שירות שמימית בפלנטה זכאית לסגל קישור של בני-תמותה שכאלה, בעלי מעמד של גורל. בעולם המיושב הממוצע מועסקים שבעים סגלי גורל שונים, אשר קשורים קשר של קרבה רבה לניהול העכשווי העל-אנושי של עניני העולם. באורנטיה קיימים שנים-עשר סגלי מילואים של גורל, אחד עבור כל אחת מקבוצות הפיקוח השרפיות הפלנטאריות.

114:7.8 (1257.8) שתים-עשרה הקבוצות של אנשי המילואים של גורל באורנטיה מורכבות מתושבים בני-תמותה של הספֵרה אשר הוכנו לתפקידים חיוניים רבים בכדור הארץ, ואשר עומדים הכן לפעולה במקרה אפשרי של חירום בפלנטה. סגל משולב זה כולל כעת 962 אנשים. הסגל הקטן ביותר מונה 41 ואילו הסגל הגדול ביותר מונה 172. למעט פחות משתים-עשרה אישיויות של מגע, חבריה של קבוצה ייחודית זו לחלוטין אינם מודעים לכך שהוכנו לפעולה בעת מצבי חירום מסוימים בפלנטה. אנשי המילואים האנושיים הללו נבחרים בידי הסגל שאליו הם מסופחים ובדומה לכך מקבלים אימון והכנה במעמקי הדעת באמצעות טכניקה משולבת של מכוונן המחשבה ושל סעד השרפים השומרת. פעמים רבות משתתפות אישיויות שמימיות אחרות רבות באימון בלתי-מודע זה, ובכל ההכנה המיוחדת הזאת משמשים האמצעיונים ומשרתים שירותים חיוניים ורבי-ערך.

114:7.9 (1258.1) בְּעולמות רבים, היצורים האמצעיוניים המשניים המותאמים יותר מסוגלים ליצור מגע – בשיעור משתנה כזה או אחר – עם מכוונני המחשבה השוכנים בדעתם של בני-אדם מסוימים בעלי תכונות מתאימות, וזאת באמצעות חדירה מיומנת אל תוך דעתם של אלו. (ובדיוק באמצעות שילוב ממוזל שכזה של התאמות קוסמיות התממשו ההתגלויות האלה בשפה האנגלית באורנטיה.) בני-אדם מעין אלו, בעלי פוטנציאל למגע בעולמות האבולוציוניים, מגויסים אל תוך סגלי המילואים השונים, ובמידה מסוימת, באמצעות קבוצות קטנות אלה של אישיויות מרחיקות-ראות מתקדמת הציוויליזציה הרוחנית, וכן מתאפשר לגבוהים ביותר למלוך במלכות בני האדם. לגברים ולנשים של סגלי המילואים הללו יש קשר – במידות משתנות – עם המכוונים שלהם, וזאת באמצעות סעד התיווך של היצורים האמצעיוניים; ואולם, אותם בני-תמותה כלל אינם ידועים לחבריהם, אלא במקרים הנדירים של מצבי חירום חברתיים ושל דחיפות רוחנית, שבהם פועלים אנשי המילואים הללו על-מנת

למנוע את התמוטטותה של התַרבות האבולוציונית, או את הכחדתו של אור האמת החיה. באורנטיה, רק לעיתים רחוקות נרשמו אנשי מילואים אלו של גורל בדפי ההיסטוריה האנושית.

114:7.10 (1258.2) אנשי המילואים אף משמרים באופן בלתי-מודע מידע החיוני לפלנטה. פעמים רבות, כאשר הולך איש מילואים לעולמו, מועברים נתונים חיוניים מסוימים מדעתו של איש המילואים הגוסס למחליפו הצעיר יותר, וזאת באמצעות קשר בין שני מכווני המחשבה. אין ספק כי בהקשר של סגלי המילואים הללו פועלים מכווני המחשבה באופנים רבים אחרים אשר אינם ידועים לנו.

114:7.11 (1258.3) אף כי אין מי שעומד דרך קבע בראש סגלי מילואים אלו של גורל באורנטיה, קיימות מועצות קבועות, ואלה מהוות את הארגון השולט בסגלי המילואים. אלה כוללות את המועצה השיפוטית, המועצה ההיסטורית, המועצה של הריבונות הפוליטית, וכן מועצות רבות אחרות. מעת לעת, ובהתאם לארגון הסגל, מינו המועצות האלה חברים (בני-תמותה) לתפקיד ראש סגל המילואים כולו, וזאת לצורך מילוי משימה ספציפית. משך השירות של ראש סגל מילואים שכזה אורך בדרך-כלל אך שעות ספורות, בהיותו מוגבל להשלמת משימה ספציפית העולה על הפרק.

114:7.12 (1258.4) מספר החברים הגדול ביותר בסגל המילואים באורנטיה נמנה בימי האדמים והאנדיטים, והוא ירד בהתמדה עם דילול הדם הסגול והגיע לשפל בסביבות המועד שבו אירע פנטקוסט, מועד אשר הַחל ממנו ואילך עלה מספר החברים בהתמדה.

114:7.13 (1258.5) (סגל המילואים הקוסמי של אזרחים מודעי-יקום באורנטיה מונה כעת מעל לאלף בני-תמותה, אשר התובנה של האזרחות הקוסמית שלהם עולה בהרבה על זו של הספֵרה הארצית שבקרבה הם שוכנים, ואולם נאסר עלי לגלות את תפקידה האמיתי של קבוצה ייחודית זו של בני-אדם חיים.)

114:7.14 (1258.6) אל לבני התמותה באורנטיה להרשות לַבידוד הרוחני היחסי של עולמם ממעגלים מסוימים ביקום המקומי לייצר תחושה של נטישה קוסמית או של יתמות פלנטארית.

בפלנטה פועֵל פיקוח על-אנושי מובחן ויעיל מאוד, המפקח על ענייני העולם ועל גורלות האדם.

114:7.15 (1258.7) ואולם, אכן נכון הדבר כי לכל היותר יש לכם מושג קלוש על אודות ממשל פלנטארי אידיאלי. מאז הימים המוקדמים של הנסיך הפלנטארי סבלה אורנטיה מכישלון התכנית האלוהית לצמיחה בעולם ולהתפתחות גזעית. העולמות המיושבים הנאמנים של שטניה אינם נשלטים כאורנטיה. ואף-על-פי-כן, בהשוואה לעולמות המבודדים האחרים, הממשלות הפלנטאריות שלכם לא היו כה נחותות; נטען כי אך ורק עולם אחד או שניים היו במצב גרוע יותר, וכי כמה עולמות עשויים להיות במצב מעט טוב יותר, אך רוב העולמות משתווים אליכם.

114:7.16 (1259.1) דומה כי אין אף-אחד ביקום המקומי שיודע מתי יסתיים מעמדה הבלתי-מבוסס של הממשלה הפלנטארית. המלכי-צדקים של נבאדון נוטים לחשוב כי אך מעט ישתנה בממשל ובמִנהל הפלנטארי עד להגעתו של מיכאל באופן אישי בפעם השנייה לאורנטיה. אין ספק כי אז, אם לא לפני כן, יחולו שינויים נרחבים בניהול הפלנטה. אך דומה כי אין מי שיוכל אפילו לשער את טיבם של השינויים הללו במנהל העולם. אין לכך תקדים בכל ההיסטוריה של העולמות המיושבים ביקום של נבאדון. בין הדברים הרבים אשר קשה להבינם בנוגע לעתיד הממשל באורנטיה, אחד העיקריים הינו מיקומו בפלנטה של מעגל הרב-מלאכיות, וכן מיקום המטה החטיבתי שלהן.

114:7.17 (1259.2) עולמכם המבודד איננו נשכח בקרב מועצות היקום. אורנטיה איננו עולם יתום קוסמי שעליו הושת אות קלון של חטא ואשר סולק מן ההשגחה האלוהית בעטיה של מרידה. למן אוורסה ועד סאלווינגטון, והלאה ומטַה עד לירושם, ואפילו בהאוונה ובפרדיס, כולם יודעים שהננו כאן; ואתם, בני התמותה אשר חיים כעת באורנטיה, הנכם זוכים לאותה הוקרה אוהבת ולאותה השגחה נאמנה אשר הייתה מנת חלקה של הפלנטה אילולא נבגדה על-ידי נסיך פלנטארי נטול אמונה, ואפילו יותר מכך. ואכן, לנצח אמת הדבר כי "האב עצמו אוהבכם."

(1259.3) 114:7.18 [הוצג על-ידי השרפים הראשית המוצבת באורנטיה.]

>> מסמך 114 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 116 <<

מסמך 115

ההוויה העליונה

115:0.1 (1260.1) עם האל האב, היות בן הינה מערכת היחסים הכבירה. עם האל העליון, ההישג הוא תנאי מקדים למעמד – על מאן דהוא לעשות דבר-מה כמו גם להיות דבר-מה.

1. יחסיות של מסגרות מושגיות

115:1.1 (1260.2) אינטלקטים חלקיים, בלתי-מושלמים ומתפתחים היו עשויים להיות חסרי ישע ביקום האב, ולא היו יכולים ליצור אפילו את תבנית המחשבה הרציונאלית הראשונה, אילולא יכולתה המולדת של כל דעת, נמוכה כגבוהה, ליצור **מסגרת אוניברסאלית** אשר בתוכה ניתן לחשוב. אילו נבצר מן הדעת לגבש מסקנות, אם אין ביכולתה לחדור למקורות האמיתיים, כי אז דעת שכזו לעולם תציע מסקנות משוערות, ותמציא מקורות, כך שיתאפשר לה לחשוב באופן הגיוני בתוך מסגרת ההנחות אשר הדעת עצמה יצרה אותן. ובעוד שמסגרות אוניברסאליות מעין אלה – אשר נוצרו בעבור חשיבתו של היצור – הינן הכרחיות לשם תפקוד אינטלקטואלי רציונאלי, הן ללא יוצא-מן-כלל שגויות, מי יותר ומי פחות.

115:1.2 (1260.3) מסגרות מושגיות של היקום הינן אמיתיות אך ורק באופן יחסי; הן בבחינת פיגומים מועילים אשר שומה עליהם להתבטל בסופו של דבר מפני התרחבות ההבנה

הקוסמית הגדלה. ההבנות של אמת, יופי וטוב, מוסריות, אתיקה, חובה, אהבה, אלוהיות, מקור, קיום, תכלית, גורל, זמן, מרחב, ואפילו אלוהות, הינן אמיתיות באופן יחסי בלבד. האל הינו הרבה יותר, הרבה יותר מאשר אב, ואולם מושג האב הינו הגבוה ביותר שבמושגי האדם על אודות האל; ואף-על-פי-כן, האופן שבו מציג האב-הבן את מערכת היחסים בין הבורא לבין הברוא תתרחב באמצעות אותם מושגים על-אנושיים של האלוהות אשר יושגו באורוונטון, בהאוונה, והלאה בפרדיס. האדם חייב לחשוב במסגרת אוניברסאלית אנושית, אך אין פירושו של דבר כי הוא לא יכול לשוות בעיני רוחו מסגרות אחרות, גבוהות יותר, אשר בתוכָן תוכל מחשבה להתרחש.

115:1.3 (1260.4) על-מנת לאפשר לבן האנוש להבין את יקום היקומים, צוינו רמות המציאות הקוסמיות השונות כסופיות, מוחלטופיות ומוחלטות. מתוך אלה, אך ורק הרמה המוחלטת הינה נצחית ללא סייג וקיומית באמת. מוחלטופיים וסופיים הינן נגזרות, התאמות, הגבלות והנחתות של מציאותהּ הקדמונית והמקורית, המוחלטת, של האינסופיות.

115:1.4 (1260.5) מחוזות הסופי קיימים הודות לתכליתו הנצחית של האל. אף כי היצורים הסופיים, נמוכים כגבוהים, עשויים להציע תיאוריות באשר לנחיצותו של הסופי לכלכלת הקוסמוס – ואף כי הם אכן עשו כן – אחרי ככלות הכול הסופי קיים מפני שכך רצה האל. לא ניתן להסביר את היקום, והיצור הסופי אף לא יוכל להציע סיבה רציונאלית לקיומו שלו כיחיד, ללא התייחסות לפעולותיהן הקודמות ולרצונן הקודם של הוויות קודמות לו, בין שאלה הינן הוויות בוראות ובין שהינן הוויות מתרבות.

2. הבסיס המוחלט לעליונות

115:2.1 (1261.1) מנקודת המבט הקיומית, לא יוכל להתרחש ברחבי הגלקסיות כל דבר חדש, לפי ששלמות האינסופיות טבועה ב"אני הוא זה" הנוכח נצחית בשבעת המוחלטים, מקושר באופן תפקודי בשילושים מסדר שני, ומקושר באופן הניתן-לשידור בשילושים מסדר שלישי. ואולם, העובדה כי האינסופיות נוכחת כך באופן קיומי בהתאגדויות המוחלטות, איננה מבטלת

בכל אופן שהוא את האפשרות להגשים ממשויות התנסותיות קוסמיות חדשות. מנקודת מבטו של יצור סופי, האינסופיות כוללת הרבה ממה שהוא בבחינת פוטנציאל, הרבה ממה שמשתייך דווקא לסדר של אפשרות בעתיד ולא של ממשות בהווה.

115:2.2 (1261.2) ערך הינו יסוד ייחודי במציאות ביקום. איננו מבינים כיצד יוכל ערכו של דבר אינסופי ואלוהי כלשהו להוסיף ולעלות. ואולם, הננו מגלים כי ניתן לשנות **משמעויות**, ואולי אף להרחיבן, אפילו ביחסים של אלוהות אינסופית. עבור היקומים ההתנסותיים, אפילו ערכים אלוהיים גדלים בבחינת ממשויות הודות להבנה המתרחבת של משמעויות המציאות.

115:2.3 (1261.3) נראה כי כלל תכנית הבריאה והאבולוציה האוניברסאלית, בְּכְלַל רמות ההתנסות, איננה אלא עניין של התמרת פוטנציאלים לכדי ממשויות; והתמרה זו נוגעת במידה שווה לתחומי פוטנציאל החלל, הדעת והרוח.

115:2.4 (1261.4) האופן שבו ניתן לראות את האפשרויות של הקוסמוס מתממשות לכדי קיום בפועל, משתנה מרמה לרמה, והוא הינו האבולוציה ההתנסותית ברמה הסופית וההתממשות-ההתנסותית-לבסוף ברמה המוחלטופית. אכן, האינסופיות הקיומית הינה בלתי-מסויגת וכוללת-כל, ותכונה זו ממש של הכללת-כל, חייבת בהכרח לכלול גם את האפשרות להתנסות אבולוציונית סופית. והאפשרות לצמיחה התנסותית שכזו הופכת לממשות ביקום באמצעות מערכות היחסים של השילושים מסדר שלישי, אשר נושקות לעליון ובו.

3. מקורי, ממשי ופוטנציאלי

115:3.1 (1261.5) הקוסמוס המוחלט נעדר גבול מבחינה מושגית; הגדרת טיבה ושיעורה של מציאות ראשונית זו הינה כסיוג האינסופיות והנחתתו של המושג הטהור של הנצח. רעיון האינסופי-נצחי, הנצחי-אינסופי, הינו בלתי-מסויג בשיעורו ומוחלט כעובדה. אין קיימת שפה של אורנטיה – לא הייתה קיימת בעבר, אינה קיימת בהווה ולא תהיה קיימת בעתיד – ההולמת את הבעת מציאותה של האינסופיות, או אינסופיותה של המציאות. האדם, כיצור

סופי בקוסמוס אינסופי, חייב להסתפק בהרהורים מעוותים ובמושגים קלושים על אותו קיום נעדר-גבולות, בלתי-חסום, שמעולם לא החל ושלעולם לא יסתיים, ואשר הבנתו מצויה אל מעבר ליכולתו.

115:3.2 (1261.6) לעולם לא תוכל הדעת לקוות לתפוש את מושג המוחלט, בטרם תנסה לשבור את אחדותה של מציאות שכזו. הדעת מאחדת את כל החלוקות, אך בהיעדרן של חלוקות שכאלה, לא תמצא הדעת את הבסיס שעל-פיו היא תוכל לנסות ולגבש מושגים של הבנה.

115:3.3 (1261.7) נדרש לחלק את הסטאזיס הראשוני של האינסופיות, קודם לניסיונות האנושיים להבינו. קיימת באינסופיות אחדות אשר בוטאה במסמכים אלה כ"אני הוא זה" – ההנחה הבראשיתית של דעת היצור. אך לעולם לא יוכל היצור להבין כיצד הופכת אחדות זו לדואליות, לשילוש ולריבוי, ובאותה עת נותרת אחדות בלתי-מסויגת. האדם נתקל בבעיה דומה בשעה שהוא עוצר להגות באלוהות הבלתי-מחולקת של השילוש לצד מופעיו האישיים הרבים של האל.

115:3.4 (1262.1) זהו רק המרחק של האדם מן האינסופיות אשר גורם למושג זה להיות מבוטא במילה יחידה. בעוד שמחד גיסא האינסופיות הינה אחדות, ומאידך גיסא היא הינה גיוון ללא-קץ וללא גבול. באופן שבו רואים יצורים תבוניים סופיים את האינסופיות, היא הינה הפרדוקס המקסימלי של הפילוסופיה של היצור ושל המטפיזיקה הסופית. בעוד שטיבו הרוחני של האדם שואף מעלה בהתנסות הסגידה לאב אשר הינו אינסופי, המושג המקסימלי של ההוויה העליונה ממצה את יכולת ההבנה האינטלקטואלית של האדם. מעבר לעליון, המושגים הופכים יותר ויותר לשמות; הם מציינים פחות ופחות את המציאות לאשורה; והם הופכים יותר ויותר להבנה סופית שמשליך היצור על העַל-סופי.

115:3.5 (1262.2) מושג בסיסי אחד של הרמה המוחלטת כולל הנחה בת שלושה חלקים:

115:3.6 (1262.3) 1. **המקורי.** המושג הבלתי-מסויג של המקור והמרכז הראשון, אותו מופע מקור של "האני הוא זה" אשר ממנו נובעת המציאות כולה.

115:3.7 (1262.4) 2. **הממשי.** האיחוד של שלושת מוחלטי הממשות, המקור והמרכז השני והשלישי, וכן זה של פרדיס. שילוש זה מסדר שני של הבן הנצחי, הרוח האינסופית ואי

פרדיס, מהווה את ההתגלות בפועל של מקוריותו של המקור והמרכז הראשון.

115:3.8 (1262.5) 3. **הפוטנציאלי.** האיחוד של שלושת מוחלטי הפוטנציאל, זה של האלוהות, זה הבלתי-מסויג וזה האוניברסאלי. שילוש זה מסדר שלישי של הפוטנציאליות הקיומית מהווה את ההתגלות הפוטנציאלית של מקוריות המקור והמרכז הראשון.

115:3.9 (1262.6) היחסים ההדדיים בין המקורי, הממשי והפוטנציאלי מייצרים בתוך האינסופיות את המתחים אשר תוצאתם הינה האפשרות לכל הצמיחה ביקום; והצמיחה הינה טיבם של זה בעל שבעת ההיבטים, של העליון ושל המֶרבי.

115:3.10 (1262.7) בהתאגדות שבין מוחלט האלוהות, המוחלט האוניברסלי והמוחלט הבלתי-מוגדר, הפוטנציאליות הינה מוחלטת בעוד שהממשיות היא מגיחה; בהתאגדות שבין המקור והמרכז השני והשלישי וזה של פרדיס, הממשיות הינה מוחלטת בעוד שהפוטנציאליות היא מגיחה; במקוריותו של המקור והמרכז הראשון, איננו יכולים לומר לא כי הממשיות או הפוטנציאליות קיימות ולא כי הן מגיחות — **האב הינו.**

115:3.11 (1262.8) מנקודת המבט של הזמן, הממשי הינו מה שהיה ומה שהווה; הפוטנציאלי הינו מה שמתהווה ומה שיהיה; המקורי הינו מה שהינו. מנקודת המבט של הנצח, ההבדלים בין המקורי, הממשי והפוטנציאלי אינם כה גלויים. שלושת האיכויות האלה אינן כה מובחנות ברמות של פרדיס-הנצח. בנצח, הכול הינו — אלא שלא הכול נגלה כבר בזמן ובמרחב.

115:3.12 (1262.9) מנקודת מבטו של היצור, הממשיות הינה התוכן, הפוטנציאליות היא היכולת. הממשיות מתקיימת במרכז, ומתרחבת ממנו אל האינסופיות ההיקפית; הפוטנציאליות באה פנימה מן האינסופיות הסובבת ומתכנסת אל מרכזם של הדברים כולם. המקוריות הינה זו אשר בתחילה גורמת, ולאחר מכן מאזנת, את התנועות הדואליות במחזור המטמורפוזה של המציאות מן הפוטנציאלים אל הממשיים, וכן את הליך הפיכתם של הממשיים הקיימים לפוטנציאליים.

115:3.13 (1262.10) שלושת מוחלטי הפוטנציאליות פועלים ברמת הקוסמוס הנצחית הטהורה, ולפיכך הם לעולם לא יפעלו ככאלו ברמות תת-מוחלטות. ברמות המציאות היורדות נגלה שילוש הפוטנציאליות מסדר שלישי יחד עם המרבי ועל העליון. הפוטנציאל עלול להיכשל

להתממש בזמן ביחס לחלק מסוים וברמה תת-מוחלטת כלשהי, אך לעולם לא יקרה הדבר באופן מצטבר. לעולם תהא יד רצונו של האל על העליונה, לא תמיד ביחס ליחיד, אך ללא יוצא מן הכלל באשר לסך כל הדברים.

115:3.14 (1263.1) כל מה שקיים בקוסמוס ממורכז בשילוש מסדר שני של הממשיות; בין שזו רוח, דעת או אנרגיה, הכול מתמרכז בהתאגדות הזו שבין הבן, הרוח ופרדיס. אישיותו של בן הרוח הינה תבנית האב עבור כלל האישיויות ברחבי היקומים כולם. תוכנו של אי פרדיס הינה תבנית האב אשר ממנה מתגלה האוונה באופן מושלם, ויקומי העל מתגלים באופן ההופך למושלם. הפועל האחוד הינו בעת ובעונה אחת הדעת המפעילה את האנרגיה הקוסמית, ההמשגה של תכלית הרוח, והתכלול של גורמיהן ותוצאותיהן המתמטיים של הרמות החומריות עם תכליותיה ומניעיה הרצוניים של הרמה הרוחנית. ביקום סופי ובעבורו, הבן, הרוח ופרדיס פועלים במֶרבי ועליו, כפי שהוא מותנה ומסויג בעליון.

115:3.15 (1263.2) ממשיות (של אלוהות) הינה מה שהאדם מבקש בהרקעה לעבר פרדיס. פוטנציאליות (של אלוהיות אנושית) הינה מה שהאדם מפתח באותו חיפוש. המקורי הינו מה שמאפשר את קיומם זה-בצד-זה של האדם הממשי, האדם הפוטנציאלי והאדם הנצחי, וכן את תכלולם.

115:3.16 (1263.3) הדינמיקה הסופית של הקוסמוס נוגעת למעבר הרציף של המציאות מן הפוטנציאליות אל הממשיות. מבחינה תיאורטית, מטמורפוזה מעין זו עשויה להסתיים, ואולם למעשה, סוף זה הוא בלתי-אפשרי לפי שהפוטנציאלי והממשי מצויים שניהם במעגל של המקורי (ה"אני הוא זה"), והזדהות מעין זו מונעת לנצח את היכולת לשים קץ להתקדמותו ההתפתחותית של היקום. לעולם לא תסתיים התקדמותו של כל מה שמזוהה עם ה"אני הוא זה", לפי שממשיות הפוטנציאלים של ה"אני הוא זה" הינה מוחלטת, והפוטנציאליות של הממשיים של ה"אני הוא זה" אף היא מוחלטת. לעולם יפתחו הממשיים נתיבים חדשים להתממשותם של פוטנציאלים אשר עד אז היו בלתי-אפשריים – כל החלטה אנושית לא רק מממשת מציאות חדשה בהתנסות האנושית, אלא גם פותחת פתח ליכולת חדשה לצמיחה אנושית. בתוככי כל ילד חי אדם בוגר, ובתוך כל אדם יודע-אֵל חי מתקדם מורונטי.

(1263.4) 115:3.17 בקוסמוס הכולל, לעולם לא תוכל להופיע סטאטיות בצמיחה, זאת משום שהבסיס לצמיחה – הממשיים המוחלטים – הינם בלתי-מסויגים, ומשום שהאפשרויות לצמיחה – הפוטנציאלים המוחלטים – הינם בלתי-מוגבלים. מנקודת מבט מעשית, הפילוסופים של היקום הגיעו למסקנה כי לא קיים דבר כמו **סוף.**

(1263.5) 115:3.18 מנקודת מבט מצומצמת, אכן קיימים סופים רבים, פעילויות רבות אשר מסתיימות, אך מנקודת מבט רחבה יותר ברמה גבוהה יותר של היקום, אין קיימים סופים, אלא רק מעברים משלב התפתחותי אחד לאחר. הכְּרוֹנִיוּת העיקרית בְּיקום-האב נוגעת למספר עידנים ביקום; העידן של האוונה, העידן של יקומי העל ואלו של היקומים החיצוניים. ואולם, אפילו חלוקות בסיסיות אלה של מערכות יחסים סדרתיות, אינן יכולות להיות אלא סימני-דרך יחסיים בכביש המהיר הבלתי-נגמר של הנצח.

(1263.6) 115:3.19 החדירה הסופית לאמת, ליופי ולטוּב, של ההוויה העליונה, יכולה לפתוח עבור היצור המתקדם אך ורק את אותן איכויות מוחלטופיות בעלות אלוהיוּת מֵרבית המצויות מעבר לרמות המושגיות של אמת, יופי וטוּב.

4. מקורות המציאות העליונה

(1263.7) 115:4.1 כל התייחסות שהיא **למקורותיו** של האל העליון חייבת להתחיל בשילוש פרדיס, וזאת מכיוון שהשילוש הינו האלוהות המקורית, ואילו העליון הינו אלוהות נגזרת. כל התייחסות שהיא **לצמיחתו** של העליון חייבת להתייחס לשילושים הקיומיים מסדר שלישי, מכיוון שהם כוללים את כלל הממשיות המוחלטת ואת כל הפוטנציאליוּת האינסופית (יחד עם המקור והמרכז הראשון). והעליון האבולוציוני הינו שיא המוקד הרצוני האישי של השינוי – ההתמרה – של פוטנציאלים לממשיים, בתוך רמת הקיום הסופית ועליה. שני השילושים מסדר שלישי, הממשי והפוטנציאלי, כוללים את כוללנוּת מערכות היחסים ההדדיות של הצמיחה ביקומים.

115:4.2 (1264.1) מקורו של העליון הוא אלוהות פרדיס – אלוהות נצחית, ממשית ובלתי-מחולקת. העליון הינו בראש ובראשונה אישיות רוח, ואישיות רוח זו מקורה בַּשילוש. ואולם, העליון הינו גם אלוהות של צמיחה – צמיחה אבולוציונית – וצמיחה זו נגזרת משני השילושים מסדר שלישי, הממשי והפוטנציאלי.

115:4.3 (1264.2) אם תתקשו להבין כיצד יכולים השילושים מסדר שלישי לפעול ברמה הסופית, עצרו לחשוב על כך שאינסופיותם זו ממש היא אשר טומנת בחובה את הפוטנציאליות לסופי; אינסופיות כוללת את כלל הדברים, החל בקיום הנמוך והסופי המסויג ביותר וכלה במציאויות המוחלטות הבלתי-מסויגות הגבוהות ביותר.

115:4.4 (1264.3) לא כל-כך קשה להבין שהאינסופי אכן כולל את הסופי, כמו שקשה להבין כיצד אינסופי זה נגלה בפועל לסופי. ואולם, מכוונני המחשבה השוכנים בדעת בן התמותה הינם אחת מן ההוכחות הנצחיות לכך שאפילו האל המוחלט (כמוחלט) יכול ליצור בפועל קשר ישיר, אפילו עם היצורים הרצוניים הנמוכים ביותר ביקום, והוא אכן עושה כן.

115:4.5 (1264.4) השילושים מסדר שלישי, אשר יחדיו כוללים את הממשי ואת הפוטנציאלי, נגלים ברמה הסופית יחד עם ההוויה העליונה. טכניקת התגלות זו הינה הן ישירה והן עקיפה: ישירה ככל שיחסים של שילוש מסדר שלישי משפיעים ישירות על ההוויה העליונה, ועקיפה ככל שהם נגזרים מרמתו המתממשת-לבסוף של המוחלטופי.

115:4.6 (1264.5) המציאות העליונה, אשר הינה המציאות הסופית הכוללת, מצויה בתהליך של צמיחה דינאמית בין הפוטנציאלים הבלתי-מסויגים של החלל החיצון לבין הממשיים הבלתי-מסויגים אשר במרכז כל הדברים. וכך, הודות לשיתוף הפעולה שבין הסוכנויות המוחלטופיות של פרדיס לבין אישיויות הבורא העליונות של הזמן, הופך המחוז הסופי לעובדה ממשית. הבשלתן של האפשרויות המסויגות של שלושת המוחלטים הפוטנציאליים הכבירים הינה תפקידם המוחלטופי של אדריכלי יקום האב ושל עמיתיהם הטרנסצנדנטאליים. ובשעה שמציאויות אלה, אשר מתממשות-לבסוף, מגיעות לרמת בשלות מסוימת, מגיחות מפרדיס אישיויות הבורא העליונות על-מנת להתחיל במשימה הממושכת עדי עידנים של הפיכת היקומים המתפתחים לעובדה קיימת.

115:4.7 (1264.6) צמיחת העליונות נגזרת מן השילושים מן הסדר השלישי; אישיות הרוח של העליון נגזרת מן השילוש; ואולם זכויות העוצמה המוקנית לכל-יכול מתבססות על הצלחות האלוהיות של האל בעל שבעת ההיבטים, בעוד שהאיחוד בין זכויות העוצמה של העליון הכול-יכול לבין אישיות הרוח של האל העליון מתרחשת הודות לסעד הפועל האחוד, אשר העניק את הדעת של העליון כגורם המאחד באלוהות אבולוציונית זו.

5. היחס של העליון לשילוש פרדיס

115:5.1 (1264.7) ההוויה העליונה תלויה לחלוטין בקיומו ובפעולתו של שילוש פרדיס לשם המציאות של טיבה האישי והרוחני. בעוד שצמיחתו של העליון נוגעת ליחסים של שילושים מסדר שלישי, אישיות הרוח של האל העליון תלויה בשילוש פרדיס ונגזרת ממנו, וזה נותר לעד בבחינת המרכז-המקור המוחלט של יציבות מושלמת ואינסופית אשר סביבה נפרשת בהדרגה צמיחתו האבולוציונית של העליון.

115:5.2 (1265.1) תפקוד השילוש קשור לתפקודו של העליון, משום שהשילוש פועל בכל (כוליות) הרמות, לרבות ברמה שבה פועלת העליונות. ואולם, עת מִפְנֶה העידן של האוונה את מקומו לעידן של יקומי העל, כך מִפְנָה פעולתו המובחנת של השילוש כבורא ישיר את מקומה לפעולות היצירתיות של ילדי אלוהויות פרדיס.

6. היחס של העליון לשילושים מסדר שלישי

115:6.1 (1265.2) השילוש מסדר שלישי של הממשויות ממשיך בפעולתו בעידני בתר-האוונה; כבידת פרדיס אוחזת ביחידות הבסיסיות של הקיום החומרי, כבידת הרוח של הבן הנצחי פועלת ישירות על ערכיו הבסיסיים של קיום הרוח, וכבידת הדעת של הפועל האחוד תופסת במהימנות את כלל משמעויותיו החיוניות של הקיום האינטלקטואלי.

115:6.2 (1265.3) ואולם, בעת שכל שלב של פעילות בריאה מתקדם החוצה אל החלל הלא נודע, הוא פועל ומתקיים רחוק יותר ויותר מפעולתם הישירה של הכוחות היצירתיים ושל האישיויות האלוהיות של המקום המרכזי – אי פרדיס המוחלט והאלוהויות האינסופיות אשר שוכנות בו. וכך הופכות רמות הקיום הקוסמיות העוקבות האלה תלויות יותר ויותר בהתפתחויות המתרחשות בתוככי שלושת הפוטנציאלים המוחלטים של האינסופיות.

115:6.3 (1265.4) ההוויה העליונה טומנת בחובה אפשרויות לסעד קוסמי, אשר לכאורה אינן מתגלות בבן הנצחי, ברוח האינסופית או במציאויות הבלתי-אישיות של אי פרדיס. הצהרה זו נאמרת מתוך התייחסות ראויה למוחלטותן של שלושת הממשויות הבסיסיות האלה, ואולם צמיחתו של העליון איננה מתבססת רק על ממשויות אלוהות פרדיס אלה, אלא מעורבת גם בהתפתחויות אשר מתרחשות בתוככי המוחלט האלוהי, המוחלט האוניברסאלי והמוחלט הבלתי-מסויג.

115:6.4 (1265.5) העליון איננו צומח רק בעת שהבוראים והברואים של היקומים המתפתחים משיגים דמיון לאֵל, שכן אלוהות סופית זו אף מתנסה בצמיחה כתוצאה מכך שהברוא והבורא מגיעים לשליטה באפשרויות הסופיות של היקום המקיף. התנועה של העליון הינה דואלית: באופן אינטנסיבי אל-עבר פרדיס והאלוהות, ובאופן נרחב אל-עבר היעדר הגבולות של מוחלטי הפוטנציאל.

115:6.5 (1265.6) בעידן הנוכחי ביקום מתגלה תנועה דואלית זו באישיויות היורדות והמרקיעות של היקום המקיף. אישיויות הבורא העליונות וכלל עמיתיהן האלוהיים משקפים את תנועתו של העליון כלפי חוץ, תנועת התפצלות של העליון, בעוד שעולי הרגל המרקיעים משבעת יקומי העל מעידים על נטייתה של העליונות להתכנס פנימה.

115:6.6 (1265.7) לעולם מבקשת האלוהות הסופית תיאום דואלי, פנימה אל-עבר פרדיס ואל האלוהויות שלו, והחוצה אל-עבר האינסוף והמוחלטים שבו. ההתפרצות הכבירה של האלוהיות היצירתית של פרדיס, אשר הופכת לאישית בבנים הבוראים וצוברת עוצמה בבקרי הכוח, מעידה על ההתפרצות הנרחבת של העליונות אל תוך מחוזות הפוטנציאליות, זאת בעוד

שהמצעד הבלתי-נגמר של יצורים מרקיעים של היקום המקיף מעיד על נטייתה הכבירה של העליונות פנימה, לעבר אחדות עם אלוהות פרדיס.

115:6.7 (1265.8) בני אדם למדו כי לעיתים ניתן להבחין בתנועתו של הבלתי-נראה באמצעות התבוננות בהשפעותיו על הנראה; ואנו, ביקומים, למדנו מזה זמן רב לאתר את תנועותיה ואת נטיותיה של העליונות מתוך התבוננות בהשלכות של התפתחויות מעין אלה על אישיויותיו ועל תבניותיו של היקום המקיף.

115:6.8 (1266.1) אף כי איננו בטוחים בכך, הננו מאמינים כי כהשתקפות סופית של אלוהות פרדיס, עוסק העליון בהתקדמות של נצח אל תוככי החלל החיצון; ואולם, כסיוג של שלושת הפוטנציאלים המוחלטים של החלל החיצון, לעד מבקשת הוויה עליונה זו עקביות ביחס לפרדיס. ונדמה כי התנועות הדואליות האלה מסבירות את רוב הפעילויות הבסיסיות ביקומים המאורגנים כעת.

7. טיבו של העליון

115:7.1 (1266.2) באלוהותו של העליון, השיג האב-ה"אני הוא זה" חופש יחסית מלא מן המגבלות הטבועות במעמד של אינסופיות, בהוויה של נצחיות ובטבע של מוחלטות. ואולם, האל העליון השתחרר מכל המגבלות הקיומיות רק בכך שהוא הפך נתון למגבלות ההתנסותיות של פעולה ביקום. בכך שרכש יכולת להתנסות, נדרש האל הסופי לנחיצות של ההתנסות; בכך שהשתחרר מן הנצחיות, נתקל הכל-יכול בחומות הזמן; והעליון יכול לדעת צמיחה והתפתחות אך ורק כתוצאה מקיום חלקי ומטבע בלתי-שלם, מהוויה בלתי-מוחלטת.

115:7.2 (1266.3) כל זה חייב להיות תואם את תכניתו של האב, אשר מבססת את ההתקדמות הסופית על מאמץ, את הישגי היצור על התמדה, ואת התפתחות האישיות על אמונה. בכך שציווה על התפתחותו והתנסותו של העליון, הפך האב לאפשריים את קיומם של יצורים

סופיים ביקומים, ובאמצעות ההתקדמות ההתנסותית, את העובדה שבמועד כזה או אחר יוכלו היצורים הסופיים הללו להשיג את אלוהיותה של העליונות.

115:7.3 (1266.4) כלל המציאות הינה יחסית, לרבות העליון ואפילו המֶרבי, אך למעט הערכים הבלתי-מסויגים של שבעת המוחלטים. עובדת קיום העליונות מתבססת על עוצמת פרדיס, על אישיות הבן ועל פעולה אחודה, ואולם, צמיחתו של העליון קשורה למוחלט האלוהות, למוחלט הבלתי-מסויג ולמוחלט האוניברסאלי. ואלוהות זו, אשר מצויה בתהליך של סינתזה ואיחוד – האל העליון – הינה הביטוי האישי של הצל הסופי, אשר מטילה אחדותו האינסופית של טיבו הבלתי-ניתן לאיתור של אב פרדיס – המקור והמרכז הראשון – לרוחב היקום המקיף.

115:7.4 (1266.5) בשיעור שבו פועלים השילושים מסדר שלישי ישירות על הרמה הסופית, הם נושקים לעליון, אשר מהווה את מוקד האלוהות ואת הסכום הקוסמי של כלל הסייגים הסופיים על טבעיהם של הממשי המוחלט ושל הממשי הפוטנציאלי.

115:7.5 (1266.6) שילוש פרדיס נחשב לַבלתי-נמנע המוחלט; שבע רוחות האב הינן ככל הנראה הבלתי-נמנעות של השילוש; התממשות הכוח-דעת-רוח-אישיות של העליון חייבת להיות הבלתי-נמנע האבולוציוני.

115:7.6 (1266.7) נראה כי האל העליון איננו בלתי-נמנע באינסופיות הבלתי-מסויגת, אך נדמה כי הוא כזה בכל רמות היחסות. הוא הממקד, הסוֹכֵם והמאגד ההכרחי של ההתנסות האבולוציונית, אשר בטיבו האלוהי מאחד ביעילות את תוצאות ההתבוננות במציאות באופן הזה. ואת כל אלה נראה כי הוא עושה על-מנת לתרום להופעת **ההתממשות-לבסוף הבלתי-נמנעת**, המופע העַל-התנסותי והעל-סופי של האל המֶרבי.

115:7.7 (1267.1) לא ניתן להעריך את ההוויה העליונה הערכה מלאה ללא התחשבות במקור, בתפקוד ובייעוד: היחסים עם השילוש אשר הוא מקורה, עם היקום שבו היא פועלת, ועם השילוש המרבי אשר הינו ייעודה הישיר.

115:7.8 (1267.2) באמצעות תהליך של סכימת ההתנסות האבולוציונית מקשר העליון בין הסופי למוחלטופי, ממש כשם שדעתו של הפועל האחוד מתכללת בין רוחניותו האלוהית של

הבן האישי לבין האנרגיות הבלתי-משתנות של תבנית פרדיס, וכשם שנוכחותו של המוחלט האוניברסאלי מאחדת בין הפעלתה של האלוהות ובין התגובתיות הבלתי-מסויגת. ואחדות זו חייבת להיות התגלות של פעולה, אשר לא התגלתה, של האחדות המקורית בין הגורם-האב הראשון והמקור-התבנית של כל הדברים וההוויות.

115:7.9 (1267.3) [הובא בחסות שליח רב-עוצמה השוהה זמנית באורנטיה.]

>> מסמך 115 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 117 <<

מסמך 116

העליון הכל-יכול

116:0.1 (1268.1) אילו הכיר האדם בכך שבוראיו – המפקחים הישירים שלו – בעוד שהינם אלוהיים הם גם סופיים, וכי אל הזמן והמרחב הינו אלוהות מתפתחת ולא-מוחלטת, כי אז היה חוסר-העקביות אשר בחוסר-השוויון של הזמן מפסיק להוות פרדוקס דתי עמוק. לא עוד תוּזנה האמונה הדתית על-מנת לקדם את הזחיחות החברתית בקרב ברי המזל, בשעה שהיא מעודדת אך השלמה סטואִית בקרב קורבנותיו חסרי המזל של הקיפוח החברתי.

116:0.2 (1268.2) בעת שהננו חוזים בספֵּרות האוונה המעודנות במושלמותן, הגיוני וסביר להאמין כי הן נבראו על-ידי בורא מושלם, אינסופי ומוחלט. ואולם, בעת שאנו מתבוננים במהפכות, בפגמים ובחוסר-השוויון השורר באורנטיה, מן ההכרח כי אותו היגיון ואותה סבירות יגרמו לכל הוויה כֵּנה להסיק כי עולמכם נברא ומנוהל על-ידי בוראים אשר היו תת-מוחלטים, קדם-אינסופיים ואחרים ממושלמים.

116:0.3 (1268.3) הצמיחה ההתנסותית מרמזת על השותפות ברוא-בורא – האל והאדם חוברים זה לזה. צמיחה הינה סימן ההיכר של האלוהות ההתנסותית: האוונה לא צמחה; האוונה הינה ותמיד הייתה; היא הינה קיומית ממש כאותם אלים נצחיים אשר הם מקורה. ואולם, הצמיחה מאפיינת את היקום המקיף.

116:0.4 (1268.4) העליון הכל-יכול הינו אלוהות חיה ומתפתחת של עוצמה ושל אישיות. תחומו הנוכחי, היקום המקיף, הינו אף הוא מחוז צומח של עוצמה ושל אישיות. ואף כי גורלו הוא גורל של מושלמות, התנסותו הנוכחית כוללת את יסודות הצמיחה ואת היסודות של מעמד בלתי-שלם.

116:0.5 (1268.5) ההוויה העליונה פועלת בעיקר ביקום המרכזי כאישיות רוח; פעולתה מן הסדר השני מתרחשת ביקום המקיף והינה כאל הכל-יכול, אישיות של עוצמה. פעולתה מן הסדר השלישי, המתרחשת ביקום האב, רדומה כעת, וקיימת אך ורק בדמות פוטנציאל דעת לא-נודע. איש איננו יודע מה צפון בהתפתחות שלישית זו של ההוויה העליונה. יש המאמינים כי בשעה שיתייצבו יקומי העל באור ובחיים, יהפוך העליון לתפקודי מאוורסה בדמות הריבון הכל-יכול וההתנסותי של היקום המקיף, בעוד שעוצמתו מתרחבת כַּעַל-כל-יכול של היקומים החיצוניים. אחרים משערים כי שלב העליונות השלישי יערב את הרמה השלישית של מופע האלוהות. ואולם, לאמיתו של דבר, איש מאתנו איננו יודע.

1. הדעת העליונה

116:1.1 (1268.6) התנסותה של כל אישיות יצור המצויה בהתפתחות הינה חלק מהתנסותו של העליון הכל-יכול. הכפפתו התבונית של כל מגזר פיזי ביקומי-העל מהווה חלק משליטתו המתרחבת של העליון הכל-יכול. הסינתזה היצירתית בין עוצמה לְאישיות היא חלק מן הדחף היצירתי של הדעת העליונה, והיא מהווה את עצם הגידול האבולוציוני באחדות שבהוויה העליונה.

116:1.2 (1269.1) תפקידה של הדעת העליונה הוא לאחד בין מאפייני העוצמה של העליונות למאפייני אישיותה; ותוצאת ההתפתחות השלמה של העליון הכל-יכול תהא אלוהות אחודה ואישית אחת – ולא אוסף מתואם במידת-מה של מאפיינים אלוהיים כלשהם. מפרספקטיבה רחבה יותר, לא יהיה כל-יכול בנפרד מן העליון, ולא יהיה עליון בנפרד מן הכל-יכול.

116:1.3 (1269.2) במשך העידנים האבולוציוניים מופקד פוטנציאל העוצמה הפיזית בידי שבעת מנהלי הכוח העליונים, ופוטנציאל הדעת מופקד אצל שבע רוחות האב. הדעת האינסופית הינה תפקוד של הרוח האינסופית; הדעת הקוסמית הינה תפקוד של שבע רוחות האב; הדעת העליונה מצויה בתהליך של הפיכה לממשית בָּתיאום של היקום המקיף ובְּהתאגדות תפקודית עם ההתגלות ועם ההישג של האל בעל שבעת ההיבטים.

116:1.4 (1269.3) הדעת של הזמן והמרחב, הדעת הקוסמית, פועלת באופן שונה בשבעת יקומי העל, אך היא מתואמת בהוויה העליונה באמצעות טכניקה אסוציאטיבית לא-ידועה. שליטת-העַל של הכל-יכול ביקום המקיף איננה פיזית ורוחנית באופן בלעדי. אף כי בשבעת יקומי העל היא בעיקר חומרית ורוחנית, קיימות תופעות עכשוויות של העליון אשר הינן הן אינטלקטואליות והן רוחניות.

116:1.5 (1269.4) לאמיתו של דבר, הננו יודעים על דעתה של העליונוּת פחות מאשר על כל היבט אחר של האלוהות המתפתחת הזו. אין ספק כי היא פעילה ברחבי היקום המקיף והסברה היא כי, באופן פוטנציאלי, היא נועדה לפעול באופן נרחב ביקום האב. אך הננו יודעים זאת אל-נכון: אף כי גוף פיזי עשוי להשלים את צמיחתו, ואף כי הרוח עשויה להשיג התפתחות מושלמת, הרי שהדעת לעולם איננה חדלה מלהתפתח – זוהי הטכניקה ההתנסותית של קידמה ללא-קץ. העליון הינו אלוהות התנסותית, ולכן הוא לעולם אינו מגיע למלוא הישג הדעת.

2. הכל-יכול והאל בעל שבעת ההיבטים

116:2.1 (1269.5) הופעת נוֹכחוּת העוצמה של הכל-יכול ביקום מתלווה להופעת בוראיהם ובָּקָריהם הגבוהים של יקומי העל האבולוציוניים בזירת הפעולה הקוסמית.

116:2.2 (1269.6) האל העליון שואב את מאפייני הרוח והאישיות שלו משילוש פרדיס, אך הוא הופך לעוצמה-אישיותית הודות לפועלם של הבנים הבוראים, עתיקי היומין ורוחות האב,

אשר פעולותיהם המצטברות מהוות את המקור לעוצמתו הגדֵלה כריבון הכל-יכול של שבעת יקומי העל ובהם.

116:2.3 (1269.7) אלוהות פרדיס בלתי-מסויגת אינה ניתנת להבנה על-ידי היצורים המתפתחים של הזמן והמרחב. אינסופיות ונצח מרמזים על רמת מציאות של אלוהות אשר יצורים של הזמן והמרחב אינם יכולים להבינה. אינסופיות של אלוהות ומוחלטות של ריבוניות הינן מטיבו של שילוש פרדיס; והשילוש הינו מציאות המצויה, במידת-מה, מעבר ליכולת ההבנה של האדם בן התמותה. על-מנת לתפוש את מערכות היחסים ביקום ועל-מנת להבין את משמעויות ערכיה של האלוהיות, נדרשים יצורים של הזמן והמרחב למקורות, ליחסיות ולייעודים. ולפיכך, שילוש פרדיס מצמצם – ואף מסייג בדרכים אחרות – את ביטויי האישיות של האלוהיות המצויה מחוץ-לפרדיס, וכך הוא מביא לכדי קיום את הבוראים העליונים ואת עמיתיהם, אשר לעד נושאים את אור החיים הלאה, הרחק יותר ויותר ממקורותיו בפרדיס, עד אשר הוא מתבטא באופן המרוחק והיפה ביותר בדמות חייהם הארציים של בני המתת בעולמות האבולוציוניים.

116:2.4 (1270.1) וזהו המקור של האל בעל שבעת ההיבטים, אשר בן התמותה פוגש את רמותיו העוקבות בסדר הבא:

116:2.5 (1270.2) 1. הבנים הבוראים (והרוחות היצירתיות).

116:2.6 (1270.3) 2. עתיקי היומין.

116:2.7 (1270.4) 3. שבע רוחות האב.

116:2.8 (1270.5) 4. ההוויה העליונה.

116:2.9 (1270.6) 5. הפועל האחוד.

116:2.10 (1270.7) 6. הבן הנצחי.

116:2.11 (1270.8) 7. האב האוניברסאלי.

116:2.12 (1270.9) שלוש הרמות הראשונות מהוות את הבוראים העליונים; שלוש הרמות האחרונות הינן אלוהויות פרדיס. ובתווך יימצא לעד העליון, כביטוי ההתנסותי של האישיות

הרוחנית של שילוש פרדיס וכמוקד ההתנסותי של עוצמתם האבולוציונית הכל-יכולה של ילדיהן הבוראים של אלוהויות פרדיס. ההוויה העליונה הינה התגלות האלוהות המקסימלית לשבעת יקומי העל ולעידן הנוכחי ביקום.

116:2.13 (1270.10) באמצעות הטכניקה של הלוגיקה האנושית ניתן להסיק כי האיחוד-מחדש ההתנסותי של הפעולות השיתופיות של שלוש הרמות הראשונות של האל בעל שבעת ההיבטים ישתווה לרמה של אלוהות פרדיס, ואולם אין זה המקרה. אלוהות פרדיס הינה אלוהות **קיומית.** הבוראים העליונים, באיחוד האלוהי שלהם של עוצמה ואישיות, מהווים עוצמה פוטנציאלית חדשה של אלוהות **התנסותית** ומבטאים אותה. ועוצמה פוטנציאלית זו, אשר מקורה הינו התנסותי, לא תוכל להימנע, או לחמוק, מן ההתאחדות עם האלוהות ההתנסותית אשר מקורה בשילוש – ההוויה העליונה.

116:2.14 (1270.11) האל העליון איננו שילוש פרדיס, ואף אינו מי מאותם הבוראים של יקום העל – או כולם יחדיו – אשר פעילויותיהם התפקודיות מסנתזות למעשה את עוצמתו הכל-יכולה המתפתחת. אף כי מקורו של האל העליון הינו בשילוש, הוא מתגלה ליצורים אבולוציוניים כאישיות של עוצמה אך ורק באמצעות תפקודן המתואם של שלוש הרמות הראשונות של האל בעל שבעת ההיבטים. העליון הכל-יכול הופך כעת לעובדה בזמן ובמרחב באמצעות פעילויותיהן של אישיויות הבוראים העליונים, ממש כשם שבנצח הבזיק הפועל האחוד לכדי קיום על-ידי רצונם של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי. הוויות אלה של שלוש הרמות הראשונות של האל בעל שבעת ההיבטים, הינן עצם טיבה ומקורה של העוצמה של העליון הכל-יכול; לפיכך, לעולם עליהן להתלוות לפעולותיו המנהליות ולתמוך בהן.

3. הכל-יכול ואלוהות פרדיס

116:3.1 (1270.12) אלוהויות פרדיס פועלות ברחבי היקום המקיף לא רק במישרין באמצעות מעגלי הכבידה שלהן, אלא אף פועלות באמצעות סוכנויותיהן השונות ומופעיהן האחרים,

למשל:

116:3.2 (1270.13) 1. **התמקדויות הדעת של המקור והמרכז השלישי.** נוכחויות הדעת של הפועל האחוד אוחזות יחדיו, פשוטו כמשמעו, את מחוזות האנרגיה והרוח הסופיים. והדבר נכון, החל מן הרוח היצירתית של יקום מקומי, עבור ברוחות המחזירותיות של יקום על, וכלה ברוחות האב של היקום המקיף. מעגלי הדעת הנובעים ממוקדי האינטלקט השונים הללו מייצגים את זירת הבחירה הקוסמית של היצור. דעת הינה המציאות הגמישה שאותה יכולים הברואים והבוראים לתפעל באופן מידי למדי; היא הינה החוליה החיונית המחברת בין חומר לרוח. מתת הדעת של המקור והמרכז השלישי מאחד את אישיות הרוח של האל העליון עם העוצמה ההתנסותית של הכל-יכול האבולוציוני.

116:3.3 (1271.1) 2. **התגלויות האישיות של המקור והמרכז השני.** נוכחויות הדעת של הפועל האחוד מאחדות את רוח האלוהיות עם תבנית האנרגיה. מתת ההתגשמויות בגוף של הבן הנצחי ושל בניו מפרדיס, מַתִיכוֹת, הלכה למעשה, את טבעו האלוהי של הבורא עם טבעו המתפתח של היצור. העליון הינו הן יצור והן בורא; האפשרות להיותו כזה מתגלה בפעולות המתת של הבן הנצחי ושל בניו המתואמים והכפיפים. סדרי הבנים של מתת, המיכאלים והאוֹנאלים, מוסיפים למעשה לטיבם האלוהי טבע יצור של ממש, טבע שאותו רכשו לעצמם בכך שחיו בפועל כיצור בעולמות האבולוציוניים. כאשר האלוהיות הופכת להיות דומה לְאנושיות, מטבע הדברים נטועה במערכת יחסים מעין זו גם האפשרות שהאנושיות תהפוך לאלוהית.

116:3.4 (1271.2) 3. **הנוכחויות השוכנות של המקור והמרכז הראשון.** דעת מאחדת בין גורמים של רוח לתגובות של אנרגיה; המתת מאחדת בין אלוהיות יורדת לבין הרקעת היצורים; ואילו רסיסי האב האוניברסאלי השוכנים מאחדים, הלכה למעשה, בין היצורים המתפתחים לבין האל בפרדיס. קיימות נוכחויות רבות מעין אלה של האב, אשר שוכנות

בסדרי אישיויות רבים, ובקרב האנשים בני התמותה רסיסי האל האלוהיים הללו הינם מכוונני המחשבה. מה שמהווה שילוש פרדיס עבור ההוויה העליונה, מהווים משגוחי המסתורין עבור בני האדם. המכוונים הינם יסודות מוחלטים, ועל בסיס יסודות מוחלטים יכול הרצון החופשי לגרום להתפתחותו של טבע של סוֹפיוֹני, טבע של סוֹפיוֹן במקרה של אדם וטבע אלוהי במקרה של האל העליון.

116:3.5 (1271.3) המתת של סדרי הבנים של פרדיס ליצורים מאפשרת לבנים האלוהיים הללו להעשיר את אישיויותיהם באמצעות רכישתו של הטבע הממשי של היצורים ביקום; זאת בעוד שמתת שכאלה לעולם מגלות ליצורים עצמם את הנתיב פרדיס של ההישג האלוהי. מתת המכוונים של האב האוניברסאלי מאפשר לו למשוך אליו את אישיויות היצורים הרצוניים. ובכל מערכות היחסים האלה ביקומים הסופיים, הפעילויות האלה מתאפשרות הודות לסעד הדעת הנוכח-לעולם אשר מקורו בפועל האחוד.

116:3.6 (1271.4) בדרכים אלה, כמו גם בדרכים רבות אחרות, משתתפות אלוהיות פרדיס בהתפתחויות הזמן, כפי שאלה נפרשות בפלנטות הסובבות בחלל, וכפי שהן מגיעות לשיאן בהופעתה של האישיות העליונה, אשר הינה תוצאתה של כל אבולוציה.

4. הכל-יכול והבוראים העליונים

116:4.1 (1271.5) אחדותו של השלם העליון תלויה באיחודם המדורג של החלקים הסופיים; התממשותו של העליון נובעת מאיחודים אלו ממש של גורמי העליונות – הבוראים, הברואים, האינטליגנציות והאנרגיות של היקום – והתממשות זאת אף מהווה גורמת שלהם.

116:4.2 (1272.1) במהלך אותם עידנים שבהם עוברת ריבונות העליונות את התפתחותה בזמן, תלויה עוצמתו הכל-יכולה של העליון בפעולותיו האלוהיות של האל בעל שבעת ההיבטים; זאת בעוד שנדמה כי קיימת מערכת יחסים הדוקה במיוחד בין ההוויה העליונה לבין הפועל האחוד ואישיויותיו העיקריות, שבע רוחות האב. הרוח האינסופית פועלת בדמות הפועל

האחוד באופנים רבים המפצים על אי-שלמותה של האלוהות האבולוציונית, וכן היא מקיימת מערכת יחסים קרובה עד מאוד עם העליון. במידת מה, חולקות כל שבע רוחות האב מערכת יחסים קרובה זו, אך במיוחד נכון הדבר באשר לרוח האב מספר שבע, זו הדוברת בשם העליון. רוח אב זו יודעת את העליון, היא מצויה בקשר אישי עמו.

116:4.3 (1272.2) בשלב מוקדם של תכנון סכֶמת הבריאה של יקומי העל, חברו יחדיו רוחות האב לשילוש אשר קדם להן ובראו במשותף את ארבעים-ותשע הרוחות המחזירוּתיוֹת, כשבסמוך לזאת פעלה ההוויה העליונה באופן יצירתי ושימשה כסך הכולל של פעולותיהם האחודות של שילוש פרדיס ושל ילידיה הבוראים של אלוהות פרדיס. הופיע מָאגֶ'סְטוֹן, אשר מני אז מיקד את הנוכחות הקוסמית של הדעת העליונה, זאת בעוד שרוחות האב ממשיכות לשמש כמקורותיו וכמרכזיו של הסעד עצום הממדים של הדעת הקוסמית.

116:4.4 (1272.3) ואולם, רוחות האב ממשיכות בפיקוח על הרוחות המחזירותיות. רוח האב השביעית (במסגרת הפיקוח הכללי שלה על אורוונטון מן היקום המרכזי) מצויה בקשר אישי עם שבע הרוחות המחזירותיות הממקוּמות באוורסה (וכן שולטת בהן שליטת-עַל). במסגרת השליטה והניהול הפנימיים של יקום-העַל, וכן השליטה והניהול שבין יקומי העַל, היא מצויה בקשר מחזירותי עם הרוחות המחזירותיות מן הסוג שלה עצמה, אשר ממוקמות בכל אחת מן הבירות של יקומי העַל.

116:4.5 (1272.4) רוחות אב אלה לא רק תומכות בריבונותה של העליונוּת ומעצימות אותה, אלא אף מושפעות בתורן מתכליותיו היצירתיות של העליון. על-פי-רוב, בריאותיהן המשותפות של רוחות האב הינן מסדר כמו-חומרי (מנָהלי כוח וכולי), בעוד שבריאותיהן היחידניות הינן מן הסדר הרוחני (סופרנאפים וכולי). ואולם, כאשר יצרו רוחות האב **במשותף** את שבע רוחות המעגלים בתגובה לרצונה ולתכליתה של ההוויה העליונה, ראוי לציין כי הצאצאיות של פעולת בריאה זו הינן רוחניות, לא חומריות ואף לא כמו-חומריות.

116:4.6 (1272.5) וכשם שנכון הדבר עבור רוחות האב של יקומי העל, כך הוא באשר לשלישיית השליטים של בריאות-העַל הללו – עתיקי היומין. ביטויים אישיים אלו של צדק-משפט השילוש בזמן ובמרחב, מהווים את נקודות המשען לגיוס עוצמתו הכל-יכולה של

העליון, ומשמשות כשבע נקודות המוקד עבור האבולוציה של הריבונות השילושית במחוזות הזמן והמרחב. מנקודות התצפית שלהם, המצויות באמצע הדרך שבין פרדיס לעולמות המתפתחים, רואים ריבונים אלו, אשר מקורם בשילוש, את שני הכיוונים, הם יודעים את שני הכיוונים, ומתאמים את שני הכיוונים.

116:4.7 (1272.6) ואולם, היקומים המקומיים הינם המעבדות הממשיות שבהן מתרחשים ניסויי הדעת, ההרפתקאות הגלקטיות, מופעי האלוהיות, וההתקדמות של האישיויות, וכאשר כל אלו נסכמים באופן קוסמי, מתקבל היסוד בפועל שעל-בסיסו משיג העליון את התפתחותו כאלוהות תוך כדי התנסות והודות לה.

116:4.8 (1272.7) ביקומים המקומיים אפילו הבוראים מתפתחים: נוכחותו של הפועל האחוד מתפתחת ממוקד עוצמה חי למעמד של אישיותה האלוהית של רוח האם של יקום; הבן הבורא מתפתח מטבע של אלוהיות פרדיס קיומית לטבעה ההתנסותי של הריבונות העליונה. היקומים המקומיים הינם נקודות המוצא של אבולוציה אמיתית, בריכות הגידול של אישיויות לא-מושלמות של ממש, אשר נתונה להן בחירת הרצון החופשי להפוך לבוראות-במשותף של עצמן, כפי שהן נועדו להיות.

116:4.9 (1273.1) במהלך המתת שלהם לעולמות האבולוציוניים, הבנים הסמכותיים רוכשים לבסוף טבע המבטא את אלוהיות פרדיס באופן המאחד התנסותית את ערכיו הרוחניים הגבוהים ביותר של הטבע האנושי החומרי. ובדומה לכך, הודות למתת כאלה ולמתת אחרות, רוכשים הבוראים המיכאלים את טבעם ואת נקודות ההשקפה הקוסמיות של ילדיהם שלהם עצמם ביקום המקומי. בנים בוראים מסוג מאסטר שכאלה מתקרבים לשלמות ההתנסות התת-עליונה; וכאשר מורחבת ריבונותם ביקום המקומי כך שהיא כוללת את הרוחות היצירתיות הנלוות, ניתן לומר כי במסגרת הפוטנציאלים הנוכחיים של היקום המקיף, הם מתקרבים לגבולות העליונות.

116:4.10 (1273.2) כאשר בני המתת מגלים לבני האדם דרכים חדשות למציאת האל, הם אינם יוצרים את הנתיבים הללו של השגת האלוהיות; אלא הם מאירים את מסלולי ההתקדמות הנצחיים אשר מובילים, דרך נוכחותו של העליון, אל אישיותו של אב פרדיס.

116:4.11 (1273.3) היקום המקומי הינו נקודת המוצא עבור אותן אישיויות אשר מרוחקות מן האל במידה המרבית, ואשר מסוגלות לפיכך להתנסות בשיעור ההרקעה הרוחני המרבי ביקום, אישיויות אשר יכולות להשיג את מקסימום ההשתתפות ההתנסותית בבריאתן שלהן עצמן. באותו אופן, אותם יקומים מקומיים מעניקים לאישיויות היורדות את שיעור ההתנסות העמוק ביותר, ואלה משיגות אגב כך דבר-מה, אשר עבורן משתווה במשמעותו למשמעותה של ההרקעה לפרדיס עבור היצור המתפתח.

116:4.12 (1273.4) נראה כי בן התמותה הינו חיוני להשגת מלוא תפקודו של האל בעל שבעת ההיבטים, באופן שבו מגיעה התאגדות זו של אלוהיות לשיא בהתממשותו של העליון. קיימים סדרים רבים אחרים של אישיויות ביקום אשר חיוניים באותה מידה להתפתחותה של עוצמתו הכל-יכולה של העליון, ואולם תיאור זה מוצג לשם בנייתם ועיצובם של בני האדם, ולפיכך מוגבל בעיקרו לאותם גורמים התורמים להתפתחותו של האל בעל שבעת ההיבטים, ואשר נוגעים לאדם בן התמותה.

5. הכל-יכול והבקרים בעלי שבעת ההיבטים

116:5.1 (1273.5) קיבלתם הנחיה באשר למערכת היחסים השוררת בין האל בעל שבעת ההיבטים לבין ההוויה עליונה, וכעת עליכם להכיר בכך שבעל שבעת ההיבטים כולל הן את בקריו של היקום המקיף והן את בוראיו. בקרים אלו, בעלי שבעה היבטים, של היקום המקיף, כוללים את הבאים:

116:5.2 (1273.6) 1. בקרי המאסטר הפיזיים.

116:5.3 (1273.7) 2. מֶרְכזי הכוח העליונים.

116:5.4 (1273.8) 3. מנָהלי הכוח העליונים.

116:5.5 (1273.9) 4. העליון הכל-יכול.

116:5.6 (1273.10) 5. אל הפעולה – הרוח האינסופית.

116:5.7 (1273.11) 6. אי פרדיס.

116:5.8 (1273.12) 7. המקור של פרדיס – האב האוניברסאלי.

116:5.9 (1273.13) מבחינה תפקודית, שבע הקבוצות האלה הינן בלתי-נפרדות מן האל בעל שבעת ההיבטים, ומהוות את רמת השליטה הפיזית של התאגדות אלוהות זו.

116:5.10 (1273.14) ההסתעפות של האנרגיה והרוח (הנובעת מנוכחותם האחודה של הבן הנצחי ושל אי פרדיס) קיבלה ביטוי סמלי, במובן של יקום העל, בשעה ששבע רוחות האב התאחדו לראשונה על-מנת לברוא יחדיו. במאורע זה נחזתה הופעתם של שבעת מנהלי הכוח העליונים. בצמוד לכך, מעגלי הרוח של רוחות האב התבדלו לעומתית מפעילויות הפיקוח הפיזיות של מנהלי הכוח, ומיד הופיעה הדעת הקוסמית כגורם תיאום חדש בין החומר לבין רוח.

116:5.11 (1274.1) העליון הכל-יכול מתפתח כבקר-העַל של עוצמתו הפיזית של היקום המקיף. בעידן היקום הנוכחי, נדמה כי פוטנציאל זה של עוצמה פיזית מתמרכז בשבעת מנהלי הכוח העליונים, אשר פועלים דרך מרכזי הכוח הנייחים ודרך הנוכחויות הניידות של הבקרים הפיזיים.

116:5.12 (1274.2) יקומי הזמן אינם מושלמים; זהו הינו ייעודם. המאבק למושלמות נוגע לא רק לרמות האינטלקטואליות והרוחניות, אלא גם לרמה הפיזית של האנרגיה והמסה. התייצבותם של שבעת יקומי העל באור ובחיים מניחה כי קודם לכן התייצבו פיזית. וההשערה הינה כי ההישג הסופי של שיווי-משקל חומרי יסמל את השלמת התפתחות שליטתו הפיזית של הכל-יכול.

116:5.13 (1274.3) בימים המוקדמים של בניית יקום, אפילו בוראי פרדיס עסוקים בעיקר בשיווי-משקל חומרי. תבניתו של יקום מקומי מתגבשת לא רק כתוצאה מפעילותם של מֶרכזי הכוח, אלא גם בשל נוכחותה במרחב של הרוח היצירתית. ובמהלך העידנים המוקדמים הללו

של בניית יקום, מפעיל הבן הבורא מאפיין של שליטה חומרית המובן אך במידה מועטה, והוא איננו עוזב את פלנטת הבירה שלו עד אשר מכוּנן שיווי המשקל המשמעותי ביקום המקומי.

116:5.14 (1274.4) אחרי ככלות הכול, כלל האנרגיה מגיבה לדעת, והבקרים הפיזיים הינם ילדיה של אלת הדעת, זו אשר מפעילה את תבנית פרדיס. האינטליגנציה של מנהלי הכוח מוקדשת ללא-הרף למשימת השגת השליטה החומרית. ואף-פעם לא נפסק מאבקם להשגת שליטה פיזית על מערכות היחסים של האנרגיה ועל תנועות המסה, עד אשר הם משיגים ניצחון סופי על האנרגיות ועל המסות, אשר לנצח מהוות את מחוזות פעולתם.

116:5.15 (1274.5) מאבקי הרוח של הזמן והמרחב נוגעים להתפתחותה של שליטת הרוח על החומר באמצעות תיווכה של דעת (אישית); התפתחותם הפיזית (הלא-אישית) של היקומים נוגעת להשלטת הרמוניה בין האנרגיה הקוסמית לבין מושגי שיווי המשקל של דעת בכפוף לשליטת-העַל של רוח. התפתחותו הכוללת של היקום המקיף היא עניין של איחוד אישיותי של הדעת השלטת-באנרגיה עם האינטלקט המתואם-ברוח; והיא תתגלה עת תופיע עוצמתו הכל-יכולה של העליון במלואה.

116:5.16 (1274.6) הקושי בהשגת שיווי משקל דינמי טבוע בעובדת היות הקוסמוס בצמיחה. מעגליה המבוּססים של הבריאה הפיזית מצויים בסכנה כל העת בשל הופעתן של אנרגיה ומסה חדשות. יקום צומח הינו יקום לא מיוצב; ולפיכך, אף חלק בשלם אינו יכול להגיע ליציבות אמיתית עד אשר, בחלוף מלוא הזמן הדרוש, נחזה בהשלמה החומרית של שבעת יקומי העל.

116:5.17 (1274.7) ביקומים המבוססים באור ובחיים אין מתרחשים מאורעות פיזיים משמעותיים באופן בלתי-צפוי. הושגה שליטה יחסית מלאה בבריאה הפיזית; ועדיין, הבעיות הנוגעות למערכת היחסים בין היקומים המיוצבים לבין היקומים המתפתחים ממשיכה לאתגר את כישוריהם של מנהלי הכוח של היקום. ואולם, בעיות אלה תלכנה ותעלמנה בהדרגה עם צמצום הפעילות היצירתית החדשה, ככל שתתקרב הפעילות היצירתית ביקום לשיא הביטוי האבולוציוני שלה.

6. שליטת הרוח

116:6.1 (1275.1) ביקומי העל האבולוציוניים שולטים האנרגיה-חומר, למעט באישיות, שבה נאבקת הרוח לשלוט בתיווכה של הדעת. מטרתם של היקומים האבולוציוניים הינה הכפפת האנרגיה-חומר באמצעות הדעת, התיאום בין דעת לבין הרוח, וכל אלו הודות לנוכחותה היצירתית והמאחדת של אישיות. לפיכך, ביחס לאישיות, מערכות פיזיות אכן הופכות לכפיפות; מערכות דעת למתאמות; ומערכות רוח למנחות.

116:6.2 (1275.2) ברמות האלוהות מתבטא איחוד העוצמה והאישיות בדמות העליון ובו. ואולם, התפתחותה בפועל של שליטת הרוח צומחת בהתבסס על פעולות הרצון החופשי של בוראי היקום המקיף וברואיו.

116:6.3 (1275.3) ברמות המוחלטות, האנרגיה והרוח חד הן. ואולם, הבדלים מופיעים ברגע שבו עוזבים רמות מוחלטות שכאלה; וככל שהאנרגיה והרוח נעות הלאה מפרדיס אל עבר החלל, הולכת ונפערת התהום ביניהן, עד שביקומים המקומיים הן הופכות להיות נבדלות למדי. הן כבר לא זהות, ואף אינן דומות, והדעת חייבת להתערב על-מנת לקשר ביניהן.

116:6.4 (1275.4) העובדה שניתן לכוון אנרגיה באמצעות פעולתן של אישיויות בקרה מעידה על התגובתיות של האנרגיה לפעולת הדעת. העובדה כי ניתן לייצב מסה באמצעות פעולה של אותן ישויות בקרה, מעידה על התגובתיות של המסה לנוכחותה של דעת המייצרת סדר. והעובדה כי הרוח עצמה היא רצונית באישיות, ויכולה לשאוף לשלוט באמצעות הדעת באנרגיה-חומר, מעידה על פוטנציאל האחדות של כלל הבריאה הסופית.

116:6.5 (1275.5) קיימת תלות-הדדית בין כלל הכוחות והאישיויות ברחבי יקום היקומים. לצורך ארגון היקומים, הבנים הבוראים והרוחות היצירתיות תלויים בַּתפקוד, תוך כדי שיתוף-פעולה, של מרכזי הכוח ושל הבקרים הפיזיים; מנהלי הכוח העליונים אינם שלמים

ללא שליטת העַל של רוחות האב. מנגנון החיים הפיזיים של האדם מגיב, בחלקו, לצוויה של הדעת (האישית). דעת זו ממש עשויה, בתורה, להפוך לנשלטת ולמונחה על-ידי רוח תכליתית, והתוצאה של התפתחות אבולוציונית מעין זו הינה ייצורו של ילד חדש של העליון, איחוד אישי חדש בין הסוגים השונים של מציאות קוסמית.

116:6.6 (1275.6) וכפי שנכון הדבר עבור החלקים, כך הוא גם באשר לשלם; אישיות הרוח של העליונוּת זקוקה לעוצמתו האבולוציונית של הכל-יכול על-מנת להשיג שלמות של אלוהות ואת הייעוד של חברוּת בשילוש. את המאמץ עורכות אישיויות הזמן והמרחב, ואולם שיאו והשלמתו של מאמץ זה טמון במעשה של העליון הכל-יכול. ובעוד שצמיחתו של השלם מהווה כך את סכום צמיחת חלקיו, באותה מידה נובע כי האבולוציה של החלקים הינה השתקפות חלקית של צמיחתו התכליתית של השלם.

116:6.7 (1275.7) בפרדיס, מוֹנוֹטָה ורוח חד הן – לא ניתן להפריד ביניהן אלא בשם. בהאוּנה, אף כי החומר והרוח הינם שונים בבירור, בה בעת הם מצויים, מטבעם, בהרמוניה. לעומת זאת, בשבעת יקומי העל קיימת הפרדה גדולה; תהום רחבה פעורה בין האנרגיה הקוסמית לבין הרוח האלוהית; ולפיכך, קיים פוטנציאל התנסותי גדול יותר לפעולת הדעת, אשר מיועדת להביא להרמוניה, ובסופו של דבר אף לאחד את התבנית הפיזית עם התכליות הרוחניות. ביקומי המרחב המתפתחים בזמן האלוהיות מופחתת יותר, קיימות בעיות קשות יותר הדורשות פתרון, וכן קיימת הזדמנות גדולה יותר לרכישת התנסות בפתרונן. וכלל המצב הזה ביקום העל מביא לכדי קיום זירה רחבה יותר של קיום אבולוציוני, שבו נפתחות האפשרויות להתנסות קוסמית באותה מידה בפני היצור ובפני הבורא – ואפילו בפני האלוהות העליונה.

116:6.8 (1276.1) שליטת הרוח, אשר הינה קיומית ברמות המוחלטות, הופכת להתנסות אבולוציונית ברמות סופיות ובשבעת יקומי העל. ובהתנסות זו חולקים הכול, מבן התמותה ועד להוויה העליונה. כולם שואפים – ובאופן אישי – להישג; כולם משתתפים – ובאופן אישי – בייעוד.

7. האורגניזם החי של היקום המקיף

116:7.1 (1276.2) היקום המקיף איננו רק בריאה חומרית בעלת הדר פיזי, נשגבות רוח ושיעור אינטלקטואלי, אלא גם אורגניזם חי, מרהיב ומֵגיב. קיימים חיים בפועל הפועמים ברחבי מנגנון הבריאה העצומה של הקוסמוס הנמרץ. המציאות הפיזית של היקומים מסמלת את המציאות הניתנת-להבחנה של העליון הכל-יכול; ואורגניזם חומרי וחי זה מלא במעגלים תבוניים, ממש כשם שאת גוף האדם חוצים נתיבי חישה עצביים. היקום הפיזי הזה מלא בנתיבי אנרגיה המפעילים ביעילות את הבריאה החומרית, ממש כשם שמערכות הזרימה מזינות את גוף האדם וממלאות אותו באנרגיה המופקת ממוצרי המזון. ואף לא נעדרים מן היקום העצום אותם מֶרכזי תיאום של שליטת-עַל מרהיבה, אשר אותם ניתן להשוות למערכת השליטה הכימית העדינה של המנגנון האנושי. ואילו ידעתם דבר-מה על אודות המבנה הפיזי של מרכז כוח, כי אז היינו יכולים, בדרך של אנלוגיה, לספר לכם כל-כך הרבה יותר על היקום הפיזי.

116:7.2 (1276.3) ממש כשם שבני התמותה נזקקים לאנרגיה סולארית על-מנת לקיים חיים, כך תלוי היקום המקיף באנרגיות המהימנות הנובעות מפרדיס התחתון על-מנת לקיים את הפעילויות החומריות ואת התנועות הקוסמיות של החלל.

116:7.3 (1276.4) לבני האדם הוענקה דעת שעָמה יוכלו לרכוש מודעות-עצמית באשר לזהותם ולאישיותם; ודעת – אפילו דעת עליונה – הוענקה לכוללניות של הסופי, אשר עמה תמשיך ותשאף רוחה של אישיות מגיחה זו של הקוסמוס לשאוף תמיד לשלוט באנרגיה-חומר.

116:7.4 (1276.5) בן התמותה מגיב להנחיית הרוח, ממש כשם שהיקום המקיף מגיב לאחיזת כבידת הרוח הנרחבת של הבן הנצחי, הלכידות האוניברסאלית העל-חומרית של הערכים הרוחניים הנצחיים של כלל בריאות הקוסמוס הסופי של הזמן והמרחב.

116:7.5 (1276.6) בני-אדם מסוגלים ליצור הזדהות-עצמית נצחית עם מציאות כוללת ובלתי-ניתנת-להשמדה ביקום – לעבור היתוך עם מכוונן המחשבה השוכן. ובדומה לכך,

לנֶצח תלוי העליון ביציבותה המוחלטת של האלוהות המקורית, שילוש פרדיס.

116:7.6 (1276.7) הדחף של האדם למושלמות פרדיס, שאיפתו להשיג את האל, יוצרת מתח אלוהות אמיתי בקוסמוס החי, שאותו ניתן לפתור אך ורק באמצעות פיתוחה של נשמה אלמותית; זהו הדבר המתרחש בהתנסותו של יצור בן-תמותה יחיד. ואולם, כאשר כל היצורים וכל הבוראים ביקום המקיף שואפים כך להשיג את האל ולהשיג מושלמות אלוהית, כי אז נבנה מתח קוסמי עמוק אשר יכול למצוא את פתרונו אך ורק בסינתזה הנשגבת של עוצמה כל-יכולה עם אישיות הרוח של האל המתפתח של כלל היצורים, ההוויה העליונה.

116:7.7 (1277.1) [הובא בחסות שליח עוצמתי השוהה באופן זמני באורנטיה.]

מסמך 117

האל העליון

117:0.1 (1278.1) במידה שבה אנו מקיימים את רצון האל בכל מעמד ביקום שבו עשוי להימצא קיומנו, באותו שיעור הופך הפוטנציאל הכל-יכול של העליון לצעד אחד יותר ממשי. רצון האל הוא תכליתו של המקור והמרכז הראשון, כפי שהוא מצוי כפוטנציאל בשלושת המוחלטים, מצוי כאישיות בבן הנצחי, מאוחד לפעולה ביקום ברוח האינסופית ומונצח בתבניות הנצחיות של פרדיס. והאל העליון הופך למופע הסופי הגבוה ביותר של רצונו הכולל של האל.

117:0.2 (1278.2) אם כל שוכני היקום המקיף יגיעו אי-פעם, באופן יחסי, לחיות חיים מלאים בהתאם לרצון האל, כי אז יתייצבו בריאות הזמן והמרחב באור ובחיים, ואז הכל-יכול, פוטנציאל האלוהות של העליונות, יהפוך לעובדה בעת שתגיח אישיותו האלוהית של האל העליון.

117:0.3 (1278.3) כאשר דעת מתפתחת מתכוננת למעגליה של הדעת הקוסמית, כאשר יקום מתפתח מתייצב בהתאם לתבנית היקום המרכזי, כאשר רוח מתקדמת יוצרת קשר עם הסעד המאוחד של רוחות האב, כאשר אישיות של בן-תמותה מרקיע מתכוננת לבסוף אל הכוונתו האלוהית של המכוונן השוכן, או אז עולֶה קיומו הממשי של העליון ביקומים בדרגה אחת נוספת; או אז מתקדמת האלוהיות של העליונות צעד אחד נוסף לעבר התגשמות קוסמית.

117:0.4 (1278.4) החלקים והיחידים של היקום המקיף מתפתחים כהשתקפות של התפתחותו הכוללת של העליון; זאת בעוד שהעליון, בתורו, מהווה את הסך המצטבר הכולל של כלל ההתפתחות ביקום המקיף. מנקודת המבט של בן התמותה, שתי פעולות הגומלין הינן אבולוציוניות והתנסותיות.

1. טיבה של ההוויה העליונה

117:1.1 (1278.5) העליון הינו יפעת ההרמוניה הפיזית, אמת המשמעות האינטלקטואלית, וטוב הערך הרוחני. העליון הוא מתק ההצלחה האמיתית ואושר ההישג הנמשך עדי עד. הוא הינו נשמת העַל של היקום המקיף, תודעתו של הקוסמוס הסופי, שלמותהּ של המציאות הסופית, וביטויהּ האישי של התנסות הבורא-ברוא. במשך כל נצח העתיד יביע האל העליון את מציאותהּ של ההתנסות הרצונית בשילוש מערכות היחסים של האלוהות.

117:1.2 (1278.6) באמצעות אישיותם של הבוראים העליונים, ירדו האלים מפרדיס אל מרחבי הזמן והחלל על-מנת ליצור ולפתֵח שם יצורים בעלי יכולת להגיע לפרדיס, יצורים המסוגלים להרקיע אליו בחיפושם אחר האב. מצעד זה ביקום של בוראים יורדים המגלים את האל, ושל יצורים מרקיעים המבקשים את האל, מגלה את התפתחותו של העליון כאלוהות, העליון שבו משיגים הן היורדים והן המרקיעים הבנה הדדית, גילוי האחווה הנצחית והאוניברסאלית. וכך הופכת ההוויה העליונה לסינתזה הסופית שבין ההתנסות של הגורם הבורא-המושלם לבין תגובת היצור ההופך-למושלם.

117:1.3 (1279.1) היקום המקיף טומן בחובו את האפשרות לאיחוד מושלם – איחוד אשר הוא תמיד שואף אליו – ואפשרות זו נובעת מתוך העובדה שהקיום הקוסמי הזה הינו תוצאה של פעולות היצירה ושל ציווי העוצמה של שילוש פרדיס, אשר הינו אחדות בלתי-מסויגת.

אחדות שילושית זו ממש מתבטאת בקוסמוס הסופי בעליון, אשר מציאותו הופכת גלויה יותר ויותר ככל שהיקומים מגיעים לרמה המקסימלית של הזדהות עם השילוש.

117:1.4 (1279.2) רצונם של הבורא ושל הברוא נבדלים זה מזה איכותית, אך הם גם דומים זה לזה מן הבחינה ההתנסותית; זאת לפי שהברוא והבורא יכולים לשתף פעולה להשגת מושלמות ביקום. האדם יכול לעבוד יחד עם האל, וכך ליצור במשותף סוֹפיוֹן נצחי. האל יכול לפעול אפילו כאנושות במסגרת ההתגלמויות של בניו בגוף, בניו אשר משיגים בדרך זו את התנסות היצור העליונה.

117:1.5 (1279.3) בהוויה העליונה מתאחדים הבורא והברוא באלוהות אשר רצונה מבטא אישיות אלוהית אחת. ורצונו זה של העליון הינו יותר מאשר רצונו של הבורא או רצונו של הברוא, ממש כפי שרצונו הריבוני של הבן המאסטר של נבאדון הינו כעת יותר מאשר שילוב בין רצון האלוהיות ובין רצון האנושיות. האיחוד בין מושלמות פרדיס לבין ההתנסות בזמן-מרחב מניב משמעות ערך חדשה ברמות האלוֹהיוּת של המציאוּת.

117:1.6 (1279.4) טיבו האלוהי המתפתח של העליון הופך לתצוגה נאמנה של ההתנסות אשר אין-דומה-לה של כלל היצורים ושל כלל הבוראים ביקום המקיף. בעליון, הופכים היות-הברוא והיות-הבורא לאחד; ולנצח הם מאוחדים על-ידי אותה התנסות אשר נולדה מתוך התהפוכות הנלוות לפתרונן של הבעיות הרבות אשר הינן מנת חלקה של הבריאה הסופית, בעודה צועדת בנתיב הנצח החותר אל המושלמות ואל השחרור מאזיקי אי-השלמות.

117:1.7 (1279.5) אמת, יופי וטוב מתואמים בסעד הרוח, בהדר פרדיס, בחסד הבן ובהתנסותו של העליון. האל העליון **הינו** אמת, יופי וטוב, משום שמושגי האלוהיות הללו מייצגים מקסימומים סופיים של התנסות רעיונית. מקורותיהן הנצחיים של שילוש איכויות אלה מצויים ברמות העל-סופיות, ואולם, היצור יוכל לתפוש מקורות שכאלה רק כעַל-אמת, עַל-יופי ועַל-טוּב.

117:1.8 (1279.6) מיכאל, בורא, גילה את אהבתו האלוהית של האב הבורא לילדיו הארציים. ולאחר שגילה וקיבל חיבה אלוהית זו, יכול האדם לשאוף לגלות את האהבה הזו לאחַיו

שבגוף. חיבה שכזו של יצור משקפת נאמנה את אהבתו של העליון.

117:1.9 (1279.7) העליון הינו מכליל באופן סימטרי. המקור והמרכז הראשון מצוי בכוח בשלושת המוחלטים הגדולים, מצוי בפועל בפרדיס, בבן וברוח; ואולם, העליון הוא הן ממשי והן פוטנציאלי, הוויה בעלת עליונות אישית ועוצמה כל-יכולה, אשר מגיבה באופן דומה למאמץ היצור ולתכלית הבורא; הוויה הפועלת-עצמית על היקום ומגיבה-עצמית לסך הכולל של היקום; ובעת ובעונה אחת הינה הבורא העליון והיצור העליון. אלוהות העליונות הינה, אפוא, ביטוי הסך הכולל של כלל הסופי.

2. המקור לצמיחה האבולוציונית

117:2.1 (1280.1) העליון הינו האל-שבזמן; הוא מחזיק בסוד צמיחת היצור בזמן; הוא אף זה הכובש את ההווה הבלתי-שלם ומשלים את העתיד ההופך-למושלם. ופירותיה הסופיים של צמיחה כלשהי הינם: עוצמה הנשלטת על-ידי הרוח באמצעות דעת, הודות לסגולתה המאחדת ולנוכחותה היצירתית של אישיות. התוצאה של כלל הצמיחה הזו, בסופו של דבר, הינה ההוויה העליונה.

117:2.2 (1280.2) עבור האדם בן התמותה, קיום שקול לצמיחה. ונראה כי אלה הם פני הדברים אפילו במובן הרחב יותר ביקום, זאת משום שאכן נדמה כי הקיום המונחה-בידי-הרוח מוביל לצמיחה התנסותית – לתוספת במעמד. לעומת זאת, מזה זמן רב שאנו מחזיקים בדעה שהצמיחה הנוכחית, המאפיינת את קיום היצור בעידן היקום הנוכחי, הינה פונקציה של העליון. ובאותה מידה הננו סבורים כי הצמיחה מהסוג הזה ייחודית לעידן הצמיחה של העליון, וכי היא תגיע לסיומה עם השלמת צמיחתו של העליון.

117:2.3 (1280.3) תנו דעתכם על מעמדם של הבנים אשר שולשו על-ידי ברייה: הם נולדים וחיים בעידן היקום הנוכחי; מוקנית להם אישיות, ואף מתת של דעת ושל רוח. יש להם התנסויות וכן זיכרונות על אודות אותן התנסויות, אך הם אינם **צומחים** כפי שצומחים

המרקיעים. הננו מאמינים ומבינים כי אף בנים אלו, אשר שולשו על-ידי ברייה, בעודם מצויים בעידן היקום הנוכחי, שייכים לאמיתו של דבר לעידן היקום הבא – העידן שיגיע לאחר השלמת צמיחתו של העליון. מכאן שהם אינם בתוך העליון, כפי שהוא הינו במעמדו הנוכחי הבלתי-מושלם וכתוצאה מכך נתון בצמיחה. לפיכך, הם אינם משתתפים בצמיחה ההתנסותית של עידן היקום הנוכחי, ומוחזקים בחזקת מילואים עבור עידן היקום הבא.

117:2.4 (1280.4) בשל היותו מאומץ על-ידי השילוש, הסדר שלי עצמי – זה של השליחים רבי העוצמה – איננו משתתף בצמיחה של עידן היקום הנוכחי. המעמד שלנו, במובן מסוים, הינו של עידן היקום הקודם, כפי שהדבר נכון עובדתית גם באשר לבנים הנייחים של השילוש. דבר אחד ודאי: המעמד שלנו מקובע על-ידי אימוץ השילוש, וההתנסות לא עוד מתממשת לבסוף בצמיחה.

117:2.5 (1280.5) לא כך הוא הדבר בנוגע לסוֹפיוֹנים, או באשר לכל הסדרים האבולוציוניים וההתנסותיים האחרים המשתתפים בתהליך צמיחתו של העליון. ראוי שאתם, בני התמותה החיים כעת באורנטיה, ואשר עשויים לשאוף להגיע לפרדיס ולמעמד של סוֹפיוֹן, תבינו כי ייעוד שכזה הינו בר-הגשמה אך ורק מפני שאתם מצויים בעליון ושייכים לו, ומכאן שהנכם משתתפים במחזור צמיחתו של העליון.

117:2.6 (1280.6) ברגע מסוים תסתיים צמיחתו של העליון; מעמדו יגיע לשלמות (במובן של אנרגיה-רוח). סיום זה של האבולוציה של העליון, יסמן גם את סיומה של אבולוציית היצור כחלק של העליונוּת. איננו יודעים איזה סוג של צמיחה יאפיין את יקומי החלל החיצון. אך אנו סמוכים ובטוחים שזו תהא שונה עד מאוד מכל מה שראינו בעידן הנוכחי, עידן התפתחותם של שבעת יקומי העל. על אזרחיו האבולוציוניים של היקום המקיף תוטל, ללא ספק, המשימה לפצות את שוכני החלל החיצון על החסך הזה של צמיחה עם העליונוּת.

117:2.7 (1280.7) כפי שתהא ההוויה העליונה קיימת עם השלמתו של עידן היקום הנוכחי, היא תתפקד ביקום המקיף כריבון התנסותי. שוכני החלל החיצון – אזרחיו של העידן הבא של היקום – יהיו בעלי פוטנציאל צמיחה של בתר-יקום-על, בעלי יכולת להשיג הישג אבולוציוני אשר מניח מראש את ריבונות העליון הכול-יכול, ולפיכך איננו כולל את השתתפותו של היצור בסינתזה שבין העוצמה לאישיות של העידן הנוכחי ביקום.

117:2.8 (1281.1) וכך, ניתן להתייחס לאי-שלמותו של העליון כאל מעלה, זאת הואיל והיא מאפשרת את צמיחתם האבולוציונית של הברוא-בריאה של היקומים הנוכחיים. לריקנות אכן קיימים היתרונות שלה, לפי שהיא עשויה להתמלא באופן התנסותי.

117:2.9 (1281.2) אחת מן השאלות המסקרנות ביותר במסגרת הפילוסופיה הסופית היא זו: האם ההוויה העליונה מתממשת בתגובה לאבולוציה של היקום המקיף, או שמא קוסמוס סופי זה מתפתח בהדרגה בתגובה להתממשותו המדורגת של העליון? או, האם ייתכן שהם תלויים הדדית זה בזה לשם התפתחותם? האם הם מצויים ביחסי גומלין אבולוציוניים, וכל אחד מהם מאתחל את צמיחתו של האחר? הננו בטוחים בזה: יצורים ויקומים, גבוהים ונמוכים, מתפתחים בתוככי העליון, ובמידה שהם מתפתחים, מופיע סכומה המאוחד של כלל הפעילות הסופית בעידן היקום הנוכחי. וזוהי הופעתה של ההוויה העליונה, אשר עבור כל האישיויות מהווה את האבולוציה של עוצמתו הכול-יכולה של האל העליון.

3. משמעות העליון עבור היצורים ביקום

117:3.1 (1281.3) המציאות הקוסמית המכונה במִגוון שמות – ההוויה העליונה, האל העליון, והעליון הכול-יכול – הינה הסינתזה המורכבת והאוניברסאלית של השלבים המגיחים של כלל המציאויות הסופיות. המגוון העצום של אנרגיה נצחית, רוח אלוהית ודעת אוניברסאלית, מגיע לשיא סופי באבולוציה של העליון, אשר מהווה את הסך הכולל של כל צמיחה סופית, ומתממש-עצמית ברמות אלוהיות של שלמות מקסימאלית סופית.

117:3.2 (1281.4) העליון הינו הערוץ האלוהי אשר דרכו זורמת האינסופיות היצירתית של השילושים מסדר שלישי, המתגבשת לכדי הפנורמה הגלקטית של החלל, זו המהווה את הרקע לדרמת הזמן המרהיבה של האישיות: הרוח הכובשת את האנרגיה-חומר באמצעות תיווך הדעת.

117:3.3 (1281.5) כה אמר ישוע: "אנוכי הדרך החיה." וכך משמש ישוע כדרך החיה מרמת המודעות העצמית החומרית אל הרמה הרוחנית של מודעות-האל. וממש כפי שהוא משמש כדרך של הרקעה חיה זו מן העצמי אל האל, כך מהווה העליון את הדרך החיה מן המודעות הסופית אל ההתעלות של המודעות, ואפילו אל התובנה של המוּחְלָטוֹפיוּת.

117:3.4 (1281.6) הבן הבורא שלכם יכול לשמש בפועל ערוץ חי שכזה, מאנושיות לאלוהיות, משום שהוא התנסה בעצמו במלוא המעבר של נתיב ההתקדמות הזה ביקום, מאנושיותו האמיתית של ישוע בן יוסף, בן האדם, לאלוהיות פרדיס של מיכאל מנבאדון, בנו של האל האינסופי. ובדומה לכך, תוכל ההוויה העליונה לשמש כגישה ביקום אל ההתעלות מעל לַמגבלות הסופיות; זאת משום שהיא הינה ההתגשמות בפועל, וההתגלמות האישית, של כלל האבולוציה וההתקדמות של היצורים, וכן של תהליך הפיכתם לרוחניים. ואפילו ההתנסויות ביקום המקיף של האישיויות היורדות מפרדיס מהווה חלק מהתנסותה, חלק המשלים את סכום כלל התנסויות ההרקעה של עולי הרגל של הזמן.

117:3.5 (1281.7) האדם בן התמותה נברא בצלם אלוהים בְּמובן שהינו יותר מאשר ציורי. ואף שקביעה זו איננה נכונה כלל ועיקר מנקודת המבט הפיזית, היא מהווה הלכה למעשה עובדה קיימת ביחס לפוטנציאלים מסוימים ביקום. משהו מאותה דרמה של ההישג האבולוציוני המתחולל בקרב המין האנושי מזכיר את אשר מתרחש – בקנה מידה רחב הרבה יותר – ביקום היקומים. האדם, כאישיות רצונית, נקשר בקשר יצירתי עם מכוונן, ישות לא-אישית, בנוכחות הפוטנציאליים הסופיים של העליון, וכתוצאה מכך מלבלבת נשמה אלמוֹתית. ביקומים חוברות אישיויות הבורא של הזמן והמרחב עם רוחו הלא-אישית של שילוש פרדיס, ויחדיו הן פועלות ליצירת עוצמה פוטנציאלית חדשה של מציאות אלוֹהוּת.

117:3.6 (1282.1) האדם בן התמותה, בהיותו יצור, איננו בדיוק כמו ההוויה העליונה, אשר הינה אלוהות; ואולם, האבולוציה של האדם מזכירה באופנים מסוימים את צמיחתו של העליון. האדם צומח באופן מודע מן החומרי אל עבר הרוחני הודות לכוח, לעוצמה ולהתמדה של החלטותיו שלו; הוא אף צומח בה במידה שמכוונן המחשבה שלו מפתח טכניקות חדשות להגיע מטה מן הרוחני אל רמות הנשמה המורונטיות; ומשהנשמה באה לידי קיום, היא מתחילה לצמוח בעצמה וכשלעצמה.

117:3.7 (1282.2) ובמידה מסוימת, הדבר דומה לאופן שבו מתרחבת ההוויה העליונה. ריבונותה צומחת הודות לפעולותיהן ולהישגיהן של אישיויות הבורא העליונות ומתוֹכָן; זוהי הינה האבולוציה של הדר עוצמתו כשליט היקום המקיף. ובדומה לכך, תלוי טיבו כאלוהות באחדות הקיימת-משכבר של שילוש פרדיס. ואולם, עדיין קיים היבט נוסף לאבולוציה של האל העליון: הוא לא רק בבחינת מתפתח-הודות-לבורא ונגזר-מן-השילוש; הוא אף מתפתח-מעצמו ונגזר-מעצמו. האל העליון בעצמו הינו משתתף רצוני ויצירתי בהתממשותו שלו עצמו כאלוהות. ובדומה לכך, הנשמה האנושית המורונטית מהווה משתתפת יצירתית-במשותף מרצונה בהליך האלמוֹתיוּת שלה עצמה.

117:3.8 (1282.3) האב משתף פעולה עם הפועל האחוד בתפעול אנרגיות פרדיס, ובהפיכתן לאנרגיות המגיבות לעליון. האב משתף פעולה עם הבן הנצחי ביצירתן של אישיויות בורא, אשר פעולותיהן תגענה ביום מן הימים לשיאן בריבונותו של העליון. האב משתף פעולה הן עם הבן והן עם הרוח ביצירת אישיויות שילוש הפועלות כשליטות ביקום המקיף, זאת עד לזמן שבו תסתיים התפתחותו של העליון והוא יהיה כשיר לקחת על עצמו ריבונות זו. לצורך קידומו של העליון, משתף האב פעולה עם המתואמים לו, אלו של-אלוהות ואלו שאינם-של-אלוהות, באופנים הללו ובאופנים רבים אחרים; ואולם, בעניינים הללו הוא אף פועל לבדו. ופעולתו שלו לבדו מתגלה, כך נדמה, באופן המיטבי, בסעד של מכוונני המחשבה ושל הישויות הנלוות להם.

117:3.9 (1282.4) אלוהות הינה אחדות, היא קיומית בשילוש, התנסותית בעליון, ובבני התמותה – מתממשת-ביצור תוך היתוך עם מכוונן. נוכחותם של מכוונני המחשבה בתוככי האדם בן התמותה מגלָה את אחדותו המהותית של היקום, וזאת משום שהאדם – טיפוס האישיות הנמוך ביותר האפשרי ביקום – אכן מכיל בתוכו רסיס ממשי של המציאות הגבוהה ביותר והנצחית, ואף של אביהן המקורי של כלל האישיויות.

117:3.10 (1282.5) ההוויה העליונה מתפתחת הודות לקשר שלה עם שילוש פרדיס, וכתוצאה מן ההצלחות האלוהיות של ילדיו הבוראים והמנהלים של אותו שילוש. נשמתו האלמותית של האדם מפתחת בעצמה את ייעודה הנצחי, וזאת בשיתוף נוכחותו האלוהית של אב פרדיס,

ובהתאם להחלטות האישיות של הדעת האנושית. עבור ההוויה העליונה מהווה השילוש את מה שמהווה המכוונן עבור האדם המתפתח.

117:3.11 (1282.6) במהלך העידן הנוכחי ביקום, נדמה כי ההוויה העליונה איננה מסוגלת לפעול ישירות כבורא, אלא באותם מקרים שבהם מיצו הסוכנויות היצירתיות של הזמן והמרחב את כל אפיקי הפעולה הסופיים. בהיסטוריה של היקום עד כה, אירע כדבר הזה אך ורק פעם אחת; זאת כאשר מוצו כלל אפשרויות הפעולה הסופיות באשר למחזירותיות ביקום, או אז פעל העליון כשיא הבריאה של כל מה שעשו הבוראים לפניו. והננו מאמינים כי הוא ישוב ויפעל כך כמביא אל השיא בעידני העתיד, כל אימת שפעולות הבריאה הקודמות תסיימנה מחזור ראוי של פעולות יצירתיות.

117:3.12 (1283.1) אף-על-פי שההוויה העליונה לא בראה את האדם, האדם נברא – פשוטו כמשמעו – מתוך הפוטנציאליות של העליון, ועצם חייו נגזרו ממנו. הוא אף אינו מפתֵח את האדם; ואולם, העליון עצמו הינו מהות האבולוציה. מנקודת מבט סופית, הננו אכן חיים, מתנועעים ומתקיימים בקרב תוֹכְיוּתוֹ של העליון.

117:3.13 (1283.2) אף כי ככל הנראה, העליון איננו יכול לאתחל גורם מקורי, נדמה כי הוא הינו הזרז של כלל הצמיחה ביקום, וככל שהדבר נוגע לייעודן של כלל ההוויות ההתנסותיות-אבולוציוניות, הוא עתיד להיות, כך נדמה, שיא הכוֹללניוּת. האב הינו המקור של מושג הקוסמוס הסופי; הבנים הבוראים מממשים בפועל רעיון זה בזמן ובמרחב בהסכמה – ותוך שיתוף פעולה – של הרוחות היצירתיות; העליון מביא לשיא את הסופי הכולל, ומכונן את יחסיו עם גורל המוחלטופי.

4. האל הסופי

117:4.1 (1283.3) בשעה שהננו מתבוננים במאבקיה הבלתי-פוסקים של בריאת היצורים לשם השגת מעמד של מושלמות והוויה של אלוֹהיוּת, איננו יכולים שלא להאמין כי המאמצים

הבלתי-נגמרים הללו מעידים על מאבקו הרציף של העליון למימוש-עצמי אלוהי. האל העליון הינו האלוהות הסופית, והוא חייב להתמודד עם בעיותיו של הסופי במובן הכולל של מילה זו. המאבקים שלנו עם תמורות הזמן באבולוציה של החלל, משקפים את מאמציו להשיג מציאות של עצמי ושלמות של ריבונות בתוככי זירת הפעולה, שאותה מרחיב טבעו המתפתח עד לגבול החיצוני ביותר האפשרי.

117:4.2 (1283.4) העליון נאבק להתבטא ברחבי היקום המקיף. האבולוציה האלוהית שלו מתבססת, במידה מה, על פעולת-החוכמה של כל אישיות המצויה בקיום. כאשר האדם בוחר לשרוד לנצח, הוא משתתף בבריאת גורל; ובחייו של בן-תמותה מרקיע זה מוצא האל הסופי מידה נרחבת יותר של התממשות-עצמית של האישיות, ושל גידול בְּריבוֹניוּת התנסותית. ואולם, אם ידחה היצור את הנתיבה הנצחית, אותו חלק בעליון אשר היה תלוי בבחירות ההתנסותיות של היצור, הוא יסבול דיחוי אשר לא ניתן להתחמק ממנו, חוסר אשר חייב לקבל פיצוי בהתנסות חליפית או מקבילה; וככל שהדבר נוגע לאישיותו של לא-שורד, זו נספגת אל קרבה של נשמת-העַל של הבריאה, והופכת לחלק מן האלוהות של העליון.

117:4.3 (1283.5) האל הינו כה סומך, כה אוהב, עד שהוא שם חלק מטיבו האלוהי למשמורת ולמטרת מימוש-עצמי אפילו בידי יצירי אנוש. טבע האב – נוכחות המכוונן – איננה ניתנת להשמדה, וזאת ללא קשר לבחירותיה של הוויה האנושית. הילד של העליון, העצמי המתפתח, ניתן להשמדה, על אף שאישיותו של עצמי טועה זה – בעלת הפוטנציאל לשמש כגורם מאחד – תמשיך להתקיים כגורם באלוהות של העליונוּת.

117:4.4 (1283.6) האישיות האנושית אכן יכולה להרוס את היחידניות שלה כיצור, ואף-על-פי שכל מה שהיה בעל ערך בחייו של מתאבד קוסמי שכזה יישמר, **האיכויות האלה לא תישמרנה כיצור יחידני.** העליון שוב ימצא ביטוי ביצורים של היקומים, אך לעולם לא יעשה זאת שוב בדמות אותה אישיות מסוימת; אישיותו הייחודית של מי שאינו מרקיע חוזרת לעליון, ממש כשם שטיפת מים חוזרת אל הים.

117:4.5 (1284.1) כל פעולה מבוּדדת שהיא של מי מחלקיו האישיים של הסופי, הינה זניחה באופן יחסי ביחס להופעתו לבסוף של העליון השלם; זאת אף-על-פי שהשלם תלוי בסך כלל הפעולות של חלקיו הרבים. אישיותו של בן-תמותה יחידני הינה זניחה לעומת סך העליונוּת

הכוללת, אך עבור הסופי, מייצגת אישיותו של כל אדם ערך-משמעות חסר-תחליף; משהאישיות התבטאה, היא אף-פעם לא תתבטא שוב בביטוי זהה, למעט בקיומה המתמשך של אותה אישיות חיה.

117:4.6 (1284.2) וכך, בעודנו שואפים לביטוי-עצמי, שואף העליון בקרבנו ועִמנו לביטוי של אלוהות. כשם שאנו מוצאים את האב, כך מוצא העליון שוב את בורא פרדיס של הדברים כולם. כשם שאנו מתמחים בפתרון בעיות המימוש העצמי, כך משיג אל ההתנסות עליונות כל-יכולה ביקומי הזמן והמרחב.

117:4.7 (1284.3) האנושות איננה מרקיעה ביקום ללא-מאמץ, ואף העליון איננו מתפתח ללא פעולה מכוונת ותבונית. יצורים אינם משיגים מושלמות מתוך סבילות גרידא, וגם רוח העליונות לא תוכל להפוך את עוצמתו של הכל-יכול לעובדה מבלעדי סעד השירות הבלתי-פוסק לבריאה הסופית.

117:4.8 (1284.4) היחס בזמן של האדם לעליון מהווה את היסוד למוסריות קוסמית, לרגישות אוניברסאלית ולקבלתה של **חובה.** זוהי חובה המתעלה מעל למובן הזמני של הנכון והשגוי היחסיים; זוהי מוסריות המתבססת ישירות על הערכתו המודעת-לעצמה של היצור לחובתו ההתנסותית כלפי האלוהות ההתנסותית. האדם בן התמותה, וכלל היצורים הסופיים האחרים, נבראו מתוך פוטנציאל האנרגיה, הדעת והרוח החיים אשר קיימים בעליון. והמרקיע שהוא בן-תמותה-מכוונן שואב מתוך העליון את הדרוש ליצירת אופיו האלמותי והאלוהי של סוֹפיוֹן. ומתוך אותה מציאות עצמה של העליון, ובהסכמת הרצון האנושי, טווה המכוונן את תבניות הטבע הנצחי של בן מרקיע של האל.

117:4.9 (1284.5) ההתפתחות בהתקדמות של המכוונן בתהליך הפיכתה של אישיות אנושית לרוחנית ולנצחית גורמת במישרין להרחבתה של ריבונות העליון. הישגים מעין אלו בהתפתחות האנושית הינם בה בעת הישגים בהתממשותו האבולוציונית של העליון. ואף כי נכון הדבר שיצורים לא יוכלו להתפתח ללא העליון, ככל הנראה שבאותה המידה נכון גם כי התפתחות העליון לעולם לא תוכל להתממש במלואה באופן שאינו תלוי בהתפתחותם השלמה של כלל היצורים. וכאן טמונה האחריות הקוסמית הכבירה של אישיויות המודעות-לעצמן: כי

במובן מסוים, תלויה האלוהות העליונה בבחירתו של הרצון האנושי. וההתקדמות ההדדית של התפתחות היצור והתפתחותו של העליון מוצגת לעתיקי היומין בנאמנות ובמלואה באמצעות מנגנוני המחזירותיות של היקום אשר אין לרדת לפשרם.

117:4.10 (1284.6) האתגר הגדול הניצב לפתחו של האדם בן התמותה הינו זה: האם תחליט להפוך את ערכי המשמעות אשר ניתן להתנסות בהם בקוסמוס לאישיים בדמות העצמי המתפתח שלך? או שמא, בכך שתדחה את הישרדות, תתיר לסודות העליונות הללו להמשיך ולהיוותר רדומים, ולהמתין לפעולתו של יצור אחר, בזמן אחר כלשהו, אשר בדרכו שלו ינסה לתרום כיצור לאבולוציה של האל הסופי? אך זו תהא תרומתו שלו לעליון, ולא התרומה שלך.

117:4.11 (1284.7) המאבק הכביר של העידן הנוכחי ביקום נסוב בין הפוטנציאלי לבין ממשי – העובדה שכל מה שעדיין לא קיבל ביטוי מבקש להתממש. אם האדם בן התמותה ממשיך בהרפתקת פרדיס, הוא זורם יחד עם תנועות הזמן, אשר הינן כזרם בנהר הנצח; אם האדם בן התמותה מסרב לקחת חלק בנתיבת הנצח, הוא נע כנגד זרם האירועים ביקומים הסופיים. הבריאה המכאנית נעה נחרצות קדימה בהתאם לתכליתו הנפרשת של אב פרדיס, ואולם לבריאה הרצונית ניתנה הבחירה אם לקבל או לדחות את ההזדמנות אשר ניתנה לאישיות להשתתף בהרפתקת הנצח. האדם בן התמותה לא יוכל להשמיד את ערכי הקיום האנושי הנעלים, אך הוא בהחלט יוכל למנוע את התפתחותם של הערכים הללו בהתנסותו האישית שלו עצמו. השיעור שבו מסרב כך העצמי האנושי לקחת חלק בהרקעה לעבר פרדיס, הוא בדיוק השיעור שבו מתעכב העליון בהישג הביטוי האלוהותי שלו ביקום המקיף.

117:4.12 (1285.1) למשמורת בידי האדם בן התמותה הופקדה לא רק נוכחות המכוונן של האב מפרדיס, אלא גם שליטה בגורלו של שבריר אִינְפִינִיטֶסִימָלִי מעתידו של העליון. כאשר האדם מגשים את ייעודו האנושי, כך גם מגשים העליון את ייעודו ברמות האלוהות.

117:4.13 (1285.2) וכך ניצבת בפני כל אחת ואחד מכם אותה החלטה אשר ניצבה לפנים בפנינו: האם תאכזבו את אל הזמן, אשר כה תלוי בהחלטותיה של הדעת הסופית? האם תאכזבו את האישיות העליונה של היקומים בעטיה של עצלות הנסיגה החייתית? האם תאכזבו את האח

הכביר של כל היצורים, אשר הינו כה תלוי בכל יצור ויצור? האם תוכלו להרשות לעצמכם לחלוף אל מחוזותיהם של הבלתי-ממומשים בשעה שלפניכם פרושים נופיה הקסומים של נתיבת היקום – הגילוי האלוהי של אב פרדיס וההשתתפות האלוהית בחיפוש אחֵר, ובאבולוציה של, אל העליונוּת?

117:4.14 (1285.3) מתנות האל – מתת המציאות שלו – אינן מרחיקות ממנו עצמו; הוא איננו מרחיק את הבריאה מעצמו, אך כן יצר מתח בבריאות הסובבות את פרדיס. ראשית, האל אוהב את האדם ומעניק לו את פוטנציאל האלמוּתיוּת – מציאות נצחית. וככל שיאהב האדם את האל, כך יהפוך הוא לנצחי בפועל. וכאן טמון מסתורין: ככל שיקרב האדם אל האל באמצעות האהבה, כך יגדל שיעור ממשותו – מציאותו בפועל – של אותו אדם. וככל שירחק האדם מן האל, כך הוא ילך ויתקרב לחוסר-מציאות – סיום התקיימותו. כאשר האדם מקדֵש את רצונו לעשות את רצון האב, כאשר נותן האדם לאל את כל אשר **יש** ברשותו, או אז הופך האל את אותו אדם ליותר ממה שהוא.

5. נשמת-העַל של הבריאה

117:5.1 (1285.4) העליון הכביר הינו נשמת-העל הקוסמית של היקום המקיף. בו אכן משתקפות איכויותיו וכמויותיו של הקוסמוס באופן אלוהי; טיבו האלוהיותי הינו הפסיפס של סך הטבע העצום של כל ברוא-בורא ברחבי היקומים המתפתחים. והעליון אף הינו אלוהות המצויה בהתממשות, והמגלמת רצון יצירתי הכולל תכלית המצויה בהתפתחות ביקום.

117:5.2 (1285.5) העצמיים האינטלקטואליים של הסופי, בעלי הפוטנציאל להיות אישיים, מגיחים מן המקור והמרכז השלישי ומגיעים לסינתזת אלוהות סופית בזמן ובמרחב בעליון. כאשר היצור מקבל את רצון הבורא, אישיותו איננה נבלעת ואף איננה נכנעת; האישיויות היחידניות אשר משתתפות בהתממשותו של האל הסופי אינן מאבדות את עצמיותן הרצונית כתוצאה מפעולתן זו. לחלופין, אישיויות אלה דווקא מועצמות בהדרגה באמצעות השתתפותן

בהרפתקת האלוהות הכבירה הזו; הודות לאיחוד שכזה עם האלוהיות, האדם מרוֹמֵם, מעשיר והופך את העצמי המתפתח שלו לרוחני, ממש עד לסף העליונות.

117:5.3 (1286.1) נשמתו האלמותית המתפתחת של האדם – יצירתן המשותפת של הדעת החומרית ושל המכוונן – מרקיעה ככזו לפרדיס, ולאחר מכן – עם צירופהּ לסגל הסופיונות – חוברת באופן חדש כלשהו למעגל כבידת הרוח של הבן הנצחי באמצעות טכניקת התנסות, הידועה בשם **התעלות של סופיון.** וכך הופכים סופיונים שכאלה למועמדים הראויים לקבל הכרה התנסותית כאישיויות של האל העליון. וכאשר האינטלקטים בני התמותה הללו משיגים את דרגת הקיום הרוחנית השביעית במסגרת המשימות העתידיות, העלומות, של סגל הסופיונות, הופכת דעת דואלית שכזו לשילושית. שתי הדעות המתואמות האלה – האנושית והאלוהית – תתהללנה באיחוד עם דעתהּ ההתנסותית של ההוויה העליונה, אשר אז כבר תתממש.

117:5.4 (1286.2) בעתיד הנצח יתממש בפועל האל העליון – יתבטא באופן יצירתי ויוצג באופן רוחני – בדעת האדם המרקיע אשר הפכה רוחנית, בנשמתו האלמותית, ממש כשם שהתגלה האב האוניברסאלי בחייו הארציים של ישוע.

117:5.5 (1286.3) האדם איננו מתאחד עם העליון תוך היבלעותה של זהותו האישית, אך ההשלכות ביקום של התנסויות כלל האנשים אכן מהוות חלק מתהליך ההתנסות האלוהית של העליון. "המעשה שלנו הוא, ואילו ההשלכות – של האל."

117:5.6 (1286.4) בעודן חולפות דרך הרמות המרקיעות של היקומים, מותירות האישיויות המתקדמות מאחוריהן שובל של מציאות אשר התממשה. התקדמותה של האישיות דרך מחוזות בריאות הדעת, הרוח, או האנרגיה, הצומחות משנה אותן. כאשר האדם פועל, העליון מגיב, ומבחינה עובדתית, פעולה זו הינה בבחינת התקדמות.

117:5.7 (1286.5) המעגלים הכבירים של האנרגיה, הדעת והרוח אף-פעם לא מהווים את קניינה התמידי של האישיות המרקיעה; סעדים אלו נותרים לעולם חלק מן העליונות. בהתנסות של בן התמותה, שוכן האינטלקט בפעימותיהן הקצביות של הרוחות מְסַיעות הדעת, ובן תמותה זה מקבל את החלטותיו בזירה הנוצרת כתוצאה מן ההשתתפות במעגלי סעד אלו. בשעת מות בן

התמותה, נפרד העצמי האנושי לנצח ממעגל הסיוע. ואף כי נדמה כי המסייעות האלה לעולם לא משדרות התנסויות מאישיות אחת לאחרת, הן בהחלט מסוגלות לשדר, באמצעות האל בעל שבעת ההיבטים, אל האל העליון, את ההשלכות הבלתי-אישיות של החלטת-הפעולה. (ואמת הדבר לפחות באשר למסייעות הסגידה והבינה.)

117:5.8 (1286.6) וכך הוא גם באשר למעגלים הרוחניים: האדם משתמש באלו במהלך הרקעתו דרך היקומים, אך לעולם לא ירכוש אותם כחלק מאישיותו הנצחית. ואולם, מעגלי הסעד הרוחניים הללו, בין אם רוח האמת, רוח הקודש, או נוכחויות הרוח של יקום העל, מקבלות את הערכים המגיחים מתוך האישיות המרקיעה, וכן מגיבות אליהם; וערכים אלו משודרים נאמנה באמצעות בעל שבעת ההיבטים אל העליון.

117:5.9 (1286.7) אף-על-פי שההשפעות הרוחניות דוגמת רוח הקודש ורוח האמת הינן סעדים של היקום המקומי, הנחייתן איננה מוגבלת לחלוטין אך ורק לגבולותיה הגיאוגרפיים של בריאה מקומית נתונה. בשעה שבן התמותה המרקיע חולף אל מעבר לגבולות היקום המקומי אשר ממנו בא, הוא איננו חסֵר לחלוטין את סעדה של רוח האמת, אשר לימדה והנחתה אותו ברציפות דרך המבוכים הפילוסופיים של עולמות החומר והעולמות המורונטיים, ובכל משבר בהרקעה הכווינה מהימנה את עולה הרגל של פרדיס, ואמרה מאז ומעולם: "זוהי הדרך". כאשר תצאו אל מחוץ לגבולות היקום המקומי, עדיין תכוון אתכם בהרקעתכם לעבר פרדיס הרוח המנחמת של בני האל של מתת מפרדיס; והיא תעשה כן באמצעות סעד הרוח של ההוויה העליונה המגיחה, ובאמצעות יכולות המחזירותיות של יקום העל.

117:5.10 (1287.1) כיצד רושמים מעגלי הסעד הקוסמיים הרבים הללו את המשמעויות, הערכים והעובדות של ההתנסות האבולוציונית בעליון? איננו יודעים זאת לבטח, אך הננו מאמינים כי רישום זה נעשה באופן אישי על-ידי הבוראים העליונים אשר מקורם בפרדיס, אלו המעניקים במישרין את מעגלי הזמן והמרחב הללו. התנסויות הדעת המצטברות של שבע הרוחות מסייעות הדעת, בסעד שלהן לרמת האינטלקט הפיזית, הינן חלק מהתנסותה של הסועדת האלוהית ביקום המקומי, ודרך רוח יצירתית זו הן נרשמות, ככל הנראה, בדעתה של העליונות. בדומה לכך, ההתנסויות האנושיות עם רוח האמת ועם רוח הקודש נרשמות, ככל הנראה, באמצעות טכניקות דומות באישיות של העליונות.

117:5.11 (1287.2) אפילו התנסותם של האדם והמכוונן חייבת להדהד באלוהיותו של האל העליון, משום שהאופן שבו מתנסים המכוונים דומה לזה של העליון, ונשמתו המתפתחת של האדם בן התמותה נוצרת מתוך האפשרות להתנסות שכזו, אשר הייתה קיימת משכבר בעליון.

117:5.12 (1287.3) ובאופן הזה הופכות התנסויותיה המרובות של הבריאה בכללותה לחלק מן האבולוציה של העליונות. בשעה שהם מרקיעים אל האב, היצורים פשוט משתמשים באיכויות ובכמויות של הסופי; ההשלכות הבלתי-אישיות של שימוש זה נותרות לעד חלק מן הקוסמוס החי, מן האישיות העליונה.

117:5.13 (1287.4) מה שהאדם עצמו נוטל עמו כקניין של אישיותו, הוא השלכות ההתנסות על אופיו, השלכות ההתנסות בשימוש במעגלי הדעת והרוח של היקום המקיף בעת הרקעתו לפרדיס. כאשר האדם מחליט, וכאשר הוא מממש את החלטתו בפעולה, האדם מתנסה, והמשמעויות והערכים של התנסות זו לעד יהוו חלק מאופיו הנצחי, בכל הרמות, למן הסופי ועד לאחרון. האופי המוסרי-קוסמי והרוחני-אלוהי מייצג את צבירת ההון של היצור בדמות החלטות אישיות אשר האירה אותן סגידה כנה, אשר היללה אותן אהבה נבונה, ואשר מימש שירות של אחווה.

117:5.14 (1287.5) העליון המתפתח יפצה בסופו של דבר את היצורים הסופיים על חוסר יכולתם לעד להתנסות בקשר שהוא יותר ממוגבל עם יקום היקומים. יצורים יכולים להגיע לאב פרדיס, אך בשל העובדה שדעתם האבולוציונית הינה סופית, אין ביכולתם להבין באמת את האב האינסופי והמוחלט. ואולם, מכיוון שכל ההתנסות של היצורים נרשמת בעליון, והינה חלק ממנו, כאשר יגיעו כל היצורים לרמה האחרונה של הקיום הסופי, ולאחר שההתפתחות הכוללת ביקום תאפשר להם להגיע לאל העליון כאל נוכחות אלוהיות ממשית, או אז, וכחלק אינהרנטי ממגע שכזה, יבואו במגע עם ההתנסות הכוללת. בסופי של הזמן טמונים זרעי הנצח; ולימדונו כי כאשר מלוא האבולוציה תחזה במיצוי היכולת לצמיחה קוסמית, הסופי הכולל ייצא למסע של שלביה המוחלטופיים של הנתיבה הנצחית בחיפוש אחר האב בדמות המֶרבי.

6. החיפוש אחר העליון

117:6.1 (1287.6) הננו מבקשים את העליון ביקומים, אך אין אנו מוצאים אותו. "הוא הינו הפנים והחוץ של כל הדברים ושל כל ההוויות כולן, הוא מצוי בתנועה ואף נייח. הוא לא נודע במסתוריו, ואף כי הינו רחוק, הוא גם קרוב." העליון הכול-יכול הינו "צורתו של זה אשר עדיין הינו חסר צורה, התבנית של זה אשר טרם נברא." העליון הינו ביתכם ביקום, וכאשר תמצאוהו, יהא זה כמו לשוב הביתה. הוא הינו ההורה ההתנסותי שלכם, וממש כמו בהתנסותם של בני האדם, כך גדלה התנסותו כהורה אלוהי. הוא יודע אתכם משום שהוא דמוי-יצור כשם שהינו דמוי-בורא.

117:6.2 (1288.1) אם באמת תבקשו למצוא את האל, אינכם יכולים אלא להגות בדעתכם את תודעת העליון. כשם שהאל הינו אביכם האלוהי, כך העליון הוא אמכם האלוהית, זו אשר תזין אתכם במשך כל חייכם כיצורים ביקום. "כמה אוניברסאלי הוא העליון – הוא כאן ואף שם! חיֵי אין-ספור הדברים שבבריאה תלויים בנוכחותו, ואיש לא יסורב."

117:6.3 (1288.2) מה שמיכאל מהווה עבור נבאדון, מהווה העליון עבור הקוסמוס. אלוהותו הינה האפיק הרחב שדרכו זורמת אהבת האב החוצה אל עבר הבריאה בכללותה, והוא עצמו הינו האפיק הרחב אשר דרכו חולפים היצורים הסופיים פנימה בבקשם את האב, אשר הינו אהבה. אפילו מכוונני המחשבה קשורים אליו; טיבם המקורי ואלוהיותם הינם כשל של האב, אך כאשר הם מתנסים בפעולות הזמן ביקומי המרחב, הם הופכים דומים לעליון.

117:6.4 (1288.3) פעולת הבחירה של היצור לעשות את רצון הבורא הינה ערך קוסמי, ערך אשר נודעת לו משמעות ביקום, המקבלת תגובה מיידית של כוח תיאום כלשהו – כוח עלום אך נוכח בכל מקום – וככל הנראה זו הינה פעולתה ההולכת ומתרחבת בהתמדה של ההוויה העליונה.

117:6.5 (1288.4) נשמתו המורונטית של בן-תמותה מתפתח אכן מהווה את בנה של פעולת המכוונן של האב האוניברסאלי, וכן את הילד של תגובתה הקוסמית של ההוויה העליונה, האֵם האוניברסאלית. במשך כל ילדותה של הנשמה הצומחת ביקום המקומי, השפעתה של האם הינה ההשפעה השלטת על האישיות האנושית. השפעתם של הורי האלוהות הופכת שקולה יותר לאחר ההיתוך עם המכוונן ובמהלך הנתיבה ביקום העל, אך כאשר יצורי הזמן מתחילים לחצות את יקום הנצח המרכזי, הולך ומתבטא ביתר שאת טבע האב, אשר מגיע לשיא ביטויו הסופי עם ההכרה באב האוניברסאלי ועם הקבלה לסגל הסופיונות."

117:6.6 (1288.5) במהלך התנסות הישג הסופיונות, ובו, הולכות ומושפעות איכויות האם ההתנסותיות באופן עצום על-ידי המגע עם נוכחות הרוח של הבן הנצחי ועם נוכחות הדעת של הרוח האינסופית, ומשום היותן ספוגות בנוכחויות אלה. או אז מופיעה בכל רחבי מחוזות פעילותם של הסופיונים ביקום המקיף התעוררות חדשה של פוטנציאל האם הרדום של העליון, התגשמות חדשה של משמעויות התנסותיות, וכן סינתזה חדשה של ערכים התנסותיים של כלל נתיבת ההרקעה. דומה כי התממשות זו של רצון עצמי תמשיך ותתקיים בנתיבה ביקום של הסופיונים מן הדרגה השישית, עד אשר תסתנכרן מורשת האם של העליון באופן סופי עם מורשת המכוונן של האב. תקופה מסקרנת זו בפעולתו של היקום המקיף מייצגת את הקריירה הבוגרת המתמשכת של בן התמותה המרקיע אשר הפך מושלם.

117:6.7 (1288.6) עם השלמת שלב הקיום השישי ועם הכניסה לשלב המעמד הרוחני השביעי והסופי, יחלו ככל הנראה עידניה המתקדמים של ההתנסות המעשירה, של הבשלת החכמה ושל התממשות האלוהיות. בטיבו של הסופיון, יהא זה וודאי שקול להישג המושלם של מאבק הדעת להתממשותה העצמית של הרוח, השלמת התיאום בין טיבו המרקיע של האדם לטיבו האלוהי של המכוונן במסגרת גבולות האפשרויות הסופיות. כך יהפוך עצמי מופלא מעין זה של היקום, לבן סופיון נצחי של אב פרדיס, כמו גם לילד היקום הנצחי של האם העליונה, לעצמי של היקום אשר כשיר לייצג הן את אבי היקומים והאישיויות, והן את אמם, בכל פעילות או משימה שהיא הנוגעת למַנהל הסופי של הדברים או ההוויות אשר נבראו, המצויים בתהליך בריאה, או המצויים בתהליך של התפתחות.

117:6.8 (1289.1) כל בן-אנוש המפתח נשמה הינו, פשוטו כמשמעו, בנו האבולוציוני של האל האב ושל האלה האם, ההוויה העליונה. ואולם, עד לעת שבה תתוודע נשמתו של האדם בן התמותה למורשתו האלוהית, נדרש להכיר באמונה בקרבה מובטחת זו לאלוהות. התנסות החיים האנושיים הינה הפקעת הקוסמית שבה מפַתחות מתנות ההוויה העליונה ביקום והנוכחות ביקום של האב האוניברסאלי (אשר אף אחת מהן איננה אישית) את הנשמה המורונטית של הזמן ואת אופי הסופיון האנושי-אלוהי של ייעוד ביקום ושל שירות נצחי.

117:6.9 (1289.2) לעיתים קרובות מדי שוכחים בני-אדם כי האל הינו ההתנסות הכבירה ביותר של הקיום האנושי. התנסויות אחרות מוגבלות בטיבן ובתוכנן, ואולם, ההתנסות באל איננה יודעת גבולות למעט יכולת ההבנה של היצור, וההתנסות הזו מגדילה את היכולת. כאשר בני האדם מחפשים את האל, הם מחפשים את הכול. כאשר הם מוצאים את האל, הם גם מוצאים את הכול. החיפוש אחר האל הינו מתת האהבה הטהורה, אשר אליה נלווֹת תגליות מדהימות של אהבה חדשה וגדולה יותר אשר עתידה להיות מוענקת.

117:6.10 (1289.3) כל אהבת אמת הינה מעַם האל, והאדם מקבל חיבה אלוהית זו בעודו מעניק את האהבה הזו בעצמו לרעיו. אהבה הינה דינאמית. אף-פעם לא ניתן לשבותה; היא חיה, חופשיה, מרגשת ולעולם בתנועה. לא יוכל האדם לקחת את אהבת האב ולכלוא אותה בלבו. עבור בן התמותה, תוכל אהבת האב להפוך למציאות אך ורק בעודה חולפת דרך אישיותו של אותו אדם בשעה שהוא בתורו מעניקה לרעיו. מעגל אהבה כביר זה מקורו באב, הוא זורם דרך בנים לאחים, ומשם לעליון. אהבת האב מופיעה באישיות האנושית הודות לסעד המכוונן השוכן. בן יודע-אל מעין זה מגלה אהבה זו לאחיו ביקום, וחיבת רעים זו הינה מהות אהבתו של העליון.

117:6.11 (1289.4) לא ניתן לגשת לעליון אלא דרך התנסות, ובעידני הבריאה הנוכחיים קיימים עבור היצור אך ורק שלושה נתיבי גישה לעליונוּת:

117:6.12 (1289.5) **1.** אזרחי פרדיס יורדים מן האי הנצחי דרך האוונה, שם הם רוכשים יכולת להבין את העליונות באמצעות התבוננות בהבדלי המציאות בין פרדיס להאוונה, ובאמצעות

חיפוש וגילוי פעילויותיהם הרבות של אישיויות הבוראים העליונות, אשר נעות בטווח שבין רוחות האב לבין הבנים הבוראים.

117:6.13 (1289.6) 2. מרקיעי הזמן-מרחב עולים מן היקומים האבולוציוניים של הבוראים העליונים על-מנת להתקרב לעליון בעת שהם חוצים את האוונה כהקדמה להתרחבות הערכתם לאחדות של שילוש פרדיס.

117:6.14 (1289.7) 3. ילידי האוונה רוכשים הבנה של העליון באמצעות מגעיהם עם עולי הרגל היורדים מפרדיס ועם עולי הרגל המרקיעים משבעת יקומי העל. מטיבם, ממוקמים ילידי האוונה במיקום המאפשר יצירת הרמוניה בין נקודות המבט השונות מעיקרן של אזרחי האי הנצחי ואזרחי היקומים האבולוציוניים.

117:6.15 (1290.1) עבור היצורים האבולוציוניים, קיימות שבע דרכי גישה עיקריות אל האב האוניברסאלי, וכל אחת מהן עוברת דרך האלוהיות של אחת משבע רוחות האב; וכל אחת מדרכי הגישה האלה מתאפשרת הודות להתרחבות היכולת לקלוט התנסות, אשר הינה תוצאה של השירות שאותו שירת היצור ביקום העל המשקף את טיבה של אותה רוח אב. הסך הכולל של שבע ההתנסויות האלה מהווה את המירב, הידוע כעת, של תודעת היצור באשר למציאותו ולממשותו של האל העליון.

117:6.16 (1290.2) לא רק מגבלותיו של האדם עצמו מונעות ממנו מלמצוא את האל הסופי; אלא גם אי-שלמותו של היקום; ואפילו אי-שלמותם של כלל היצורים – בעבר, בהווה ובעתיד – הופכת את העליון לבלתי-נגיש. כל יחיד אשר הגיע לרמת האלוהיות של דמיון-לאל יוכל למצוא את האל האב, אך שום יצור אחד בודד לא יוכל אף-פעם למצוא באופן אישי את האל העליון עד לאותו רגע, אי-אז הרחק בעתיד, עת תושג המושלמות באופן אוניברסאלי עִם שימצאוהו **כלל** היצורים בו-זמנית.

117:6.17 (1290.3) חרף העובדה שבעידן הנוכחי של היקום לא תוכלו למצוא אותו באופן אישי, כפי שתוכלו למצוא את האב, הבן והרוח – וכפי שאכן יהא הדבר – אף-על-פי-כן, ההרקעה לפרדיס והנתיבה העוקבת ביקום תגבשנה בהדרגה בתודעתכם את ההכרה בנוכחותו ביקום

ובפעולתו הקוסמית של אל כל ההתנסות. פירות הרוח הינם מהות העליון, כפי שניתן להכירו בהתנסות האנושית.

117:6.18 (1290.4) האדם יוכל להשיג אי-פעם את העליון אך ורק לאחר שהותֵּך זה מכבר עם רוח אלוהות פרדיס. עבור בני אורנטיה, רוח זו הינה נוכחות המכוונן של האב האוניברסאלי; ואף כי משגוח המסתורין הינו מעִם האב ודמוי האב, אנו נתונים בספק בנוגע לשאלה אם אי-פעם תוכל אפילו מתת שכזו להשלים את המשימה הבלתי-אפשרית של גילוי טיבו של האל האינסופי ליצור סופי. הננו משערים כי מה שהמכוונן יגלו לסוֹפיוֹנֵי העתיד של הרמה השביעית יהיה אלוהיותו וטיבו של האל העליון. ועבור היצור הסופי, תהווה התגלות זו את מה שעבור הוויה מוחלטת תהווה ההתגלות של האינסופי.

117:6.19 (1290.5) העליון איננו אינסופי, ואולם הוא כולל, ככל הנראה, את כל החלק באינסופיות שיצור סופי יוכל אי-פעם להבין באמת. הבנה של יותר מן העליון פירושה להיות יותר מסופי!

117:6.20 (1290.6) כלל הבריאות ההתנסותיות תלויות אלה באלה לשם הגשמת ייעודן. רק המציאות הקיומית היא מוכלת-בעצמה וקיימת-לעצמה. האוונה ושבעת יקומי העל נזקקים זה לזה על-מנת להשיג את מקסימום ההישג הסופי; בדומה לכך, על-מנת להתעלות מעל לסופי, הם יהיו תלויים ביום מן הימים ביקומי העתיד של החלל החיצון.

117:6.21 (1290.7) מרקיע אנושי יוכל למצוא את האב; האל הינו קיומי ולכן מציאותי, וזאת בלא תלות במעמדו ההתנסותי של היקום בכללותו. אך לעולם לא יוכל שום מרקיע בודד למצוא את העליון בטרם הגיעו כלל המרקיעים לאותה רמת בשלות מקסימאלית ביקום, המאפשרת להם להשתתף בו-זמנית בתגלית הזו.

117:6.22 (1290.8) האב אינו נושא פנים; הוא מתייחס לכל אחד מבניו המרקיעים כיחיד קוסמי. בדומה לכך, העליון אינו נושא פנים; הוא מתייחס אל בניו ההתנסותיים כאל סך קוסמי כולל אחד.

117:6.23 (1290.9) האדם יוכל לגלות את האב בלבו שלו, ואולם, את העליון הוא יידרש לחפש בלבבות כל יתר בני האדם; וכאשר כלל היצורים יאהבו את העליון באופן מושלם, או אז

יהפוך הוא למציאות ביקום עבור כל היצורים כולם. וזוהי רק דרך אחרת לומר שהיקומים יתייצבו באור ובחיים.

117:6.24 (1291.1) הישג התממשותן העצמית המושלמת של כל האישיויות, שאליו מתווסף הישג של שיווי משקל מושלם ברחבי היקומים, שקול להשגת העליון, ומהווה עדות לשחרורה של כלל המציאות הסופית ממגבלות הקיום הבלתי-שלם. מיצוי מעין זה של כלל הפוטנציאלים הסופיים, מניב את ההישג השלם את העליון, וניתן אף להגדירו אחרת כהתממשותה האבולוציונית השלמה של ההוויה העליונה עצמה.

117:6.25 (1291.2) בני-אדם אינם מוצאים את העליון לפתע פתאום, בהוד ובהדר שבהם פוערת רעידת אדמה תהומות בסלע, אלא מוצאים אותו לאיטם ובסבלנות, כפי שהנהר סוחף בשקט את האדמה שבקרקעיתו.

117:6.26 (1291.3) כאשר תמצאו את האב, תמצאו את הגורם הכביר אשר אחראי להרקעתכם הרוחנית ביקומים; כאשר תמצאו את העליון, תגלו את התוצאה הכבירה של נתיבת התקדמותכם לעבר פרדיס.

117:6.27 (1291.4) ואולם, שום בן-תמותה יודע-אל לעולם לא יוכל לצעוד לבדו במסעו דרך הקוסמוס, שכן יודע הוא כי בכל צעד ושעל צועד לידו האב; ואילו הנתיב עצמו, אשר עליו הוא צועד, הינו נוכחותו של העליון.

7. עתידו של העליון

117:7.1 (1291.5) התממשותם השלמה של כל הפוטנציאלים הסופיים שקולה להשלמת התממשותה של כל התנסות אבולוציונית. דבר זה מרמז על הופעתו הסופית של העליון כנוכחות אלוהות כל-יכולה ביקומים. הננו מאמינים כי בשלב ההתפתחות הנוכחי, העליון יהא בעל אישיות בדידה ממש כמו הבן הנצחי, בעל עוצמה מוחשית ממש כמו אי פרדיס, ומאוחד

לחלוטין כמו הפועל האחוד, וכל אלו במגבלות אפשרויותיה הסופיות של העליונות, עת יגיע העידן הנוכחי של היקום אל שיאו.

117:7.2 (1291.6) אף כי זהו מושג ראוי לחלוטין של עתידו של העליון, נבקש את שימת לבכם לבעיות מסוימות הטבועות במושג הזה:

117:7.3 (1291.7) **1.** המפקחים הבלתי-מסויגים של העליון יתקשו להפוך לאלוהות בכל שלב בטרם הושלמה האבולוציה שלו, ועדיין מפקחים אלו ממש מפעילים אפילו כעת את הריבונות של העליונות באופן מסויג ביחס ליקומים המבוססים באור ובחיים.

117:7.4 (1291.8) **2.** העליון יתקשה לפעול במסגרת השילוש המרבי עד אשר ישלים למעשה את מעמדו ביקום, ועדיין השילוש המרבי מהווה אפילו כעת מציאות מסויגת, ונודע לכם זה מכבר על אודות קיומם של באי הכוח המסויגים של המרבי.

117:7.5 (1291.9) העליון איננו כה ממשי עבור היצורים ביקום, אך קיימות סיבות רבות שבעטיין ניתן להסיק כי הוא מציאותי למדי עבור האלוהות בעלת שבעת ההיבטים, אשר משתרעת למן האב האוניברסאלי בפרדיס ועד לבנים הבוראים והרוחות היצירתיות של היקומים המקומיים.

117:7.6 (1291.10) ייתכן שברמות העליונות של הסופי, שם משתלב הזמן עם הזמן אשר-עבר-הֶתעָלוּת, חל מעין טשטוש ומיזוג בַּרצף. ייתכן שהעליון מסוגל לחזות את נוכחותו ביקום ברמות העל-זמניות האלה, ואז לחזות מבעוד מועד ובמידה מוגבלת את האבולוציה העתידית על-ידי שיקוף לאחור של תחזית עתידית זו, ברמות אשר נבראו בדמות נוכחות קיומו של הבלתי-שלם המשוער. ניתן לצפות בתופעות מעין אלה כל אימת שהסופי יוצר מגע עם העל-סופי, למשל בהתנסויותיהם של בני האדם שבהם שוכנים מכוונני מחשבה, המהווים תחזיות אמת להישגיו העתידיים של האדם ביקום לאורך הנצח כולו.

117:7.7 (1292.1) כאשר מתקבלים בני התמותה המרקיעים לסגל הסופיונות של פרדיס, הם נשבעים אמונים לשילוש פרדיס, ובשבועת אמונים זו הם מתחייבים לעד לשמור אמונים לאל העליון אשר הינו השילוש, כפי שהדבר מובן לכל אישיויות היצורים הסופיות. לאחר מכן, ועד לימי הבשורה, עת יתייצבו היקומים המקומיים באור ובחיים, חבורות הסופיונים פועלות

ברחבי היקומים המתפתחים אך ורק בכפוף לפקודות אשר מקורן בפרדיס. בעת שהארגונים הממשלתיים של הבריאות האלה, אשר הפכו מושלמות, מתחילים לשקף את ריבונותו המגיחה של העליון, הננו מבחינים בכך שחבורות הסופיונים המרוחקות האלה מקבלות על עצמן את סמכותן של ממשלות חדשות מעין אלה. נדמה כי האל העליון מתפתח כגורם המאחד את סגלי הסופיונות האבולוציוניים, אך קיימת סבירות גבוהה לכך שהעליון יהא בבחינת חבר בשילוש המרבי הזה אשר יכוין את ייעודם הנצחי של שבעת הסגלים הללו.

117:7.8 (1292.2) ההוויה העליונה כוללת שלוש אפשרויות על-סופיות לביטוי ביקום:

117:7.9 (1292.3) 1. שיתוף-פעולה מוחלטופי בשילוש ההתנסותי הראשון.

117:7.10 (1292.4) 2. מערכת יחסים מוחלטת-בצוותא בשילוש ההתנסותי השני.

117:7.11 (1292.5) 3. השתתפות אינסופית-בצוותא בשילוש השילושים; אך אין ברשותנו מושג מספק באשר למשמעות האמיתית של דבר זה.

117:7.12 (1292.6) זוהי אחת מן ההיפותזות המקובלות באופן כללי באשר לעתידו של העליון, אך קיימות השערות רבות בנוגע ליחסו ליקום המקיף הנוכחי לאחר שזה ישיג מעמד של אור וחיים.

117:7.13 (1292.7) יעדם הנוכחי של יקומי העל הוא להפוך למושלמים, ממש כמו האוונה, כמות שהם ובמסגרת הפוטנציאלים שלהם. מושלמות זו נוגעת להישג הפיזי והרוחני שלהם, ואפילו להתפתחות המַנהל, הממשל והאחווה. האמונה היא כי בעידנים העתידים לבוא תתמצינה, בסופו של דבר, האפשרויות לחוסר-הרמוניה, לחוסר-הסתגלות ולחוסר-התאמה ביקומי העל. מעגלי האנרגיה יימצאו באיזון מושלם ובמוכפפות שלמה לדעת, בעוד שהרוח, בנוכחותה של האישיות, תשיג את השליטה בדעת.

117:7.14 (1292.8) ההשערה היא כי באותו מועד מרוחק, ישיגו אישיות הרוח של העליון ועוצמתו המושגת של הכול-יכול, התפתחות מתואמת; וכי שניהם – כפי שיתאחדו הודות לדעת העליונה ובה, יהפכו לעובדה בדמות ההוויה העליונה, מציאות שלמה ביקומים – מציאות אשר בה יוכלו להבחין כל היצורים התבוניים, מציאות שאליה תגֵבנה כל האנרגיות הברואות, שבה תהיינה מתואמות כל הישויות הרוחניות ושבה תתנסֵינה כל האישיויות ביקום.

117:7.15 (1292.9) מושג זה מרמז על ריבונותו בפועל של העליון ביקום המקיף. סביר ביותר כי מנהלי השילוש הנוכחיים ימשיכו לשמש כבאי כוחו, אך אנו מאמינים כי סימני הגבול בין שבעת יקומי העל ייעלמו בהדרגה, וכי היקום המקיף בכללותו יתפקד כשלם אשר הפך מושלם.

117:7.16 (1292.10) ייתכן שהעליון ישכון אז באופן אישי באוורסה, המטה של אורוונטון, ויכווין משם את ניהול בריאות הזמן; ואולם, לאמיתו של דבר, זוהי הינה השערה בלבד. לעומת זאת, בוודאי ניתן יהיה ליצור קשר עם אישיותה של ההוויה העליונה במיקום ספציפי מסוים, אף כי נוכחות האלוהות שלה תמשיך למלא, קרוב לוודאי, את יקום היקומים. איננו יודעים מה יהא יחסם של אזרחי יקום העל של אותו עידן כלפי העליון, ואולם הוא עשוי להיות דומה ליחס השורר כעת בין ילידיה של האוונה לבין שילוש פרדיס.

117:7.17 (1293.1) היקום המקיף של אותם ימים בעתיד, היקום אשר הפך מושלם, יהא שונה במאוד ממה שהוא כעת. לא נמצא עוד את ההרפתקאות מסמרות השיער של ארגון הגלאקסיות של המרחב, שתילת החיים בעולמות אי הוודאות של הזמן, ופיתוחן של הרמוניה מתוך כאוס, יופי מתוך פוטנציאלים, אמת מתוך משמעויות, וטוב מתוך ערכים. יקומי הזמן ישיגו את ייעודם הסופי! ואולי תהייה שהות למנוחה, להתרגעות מן המאבק בן העידנים להשגת מושלמות אבולוציונית. אך זו לא תימשך זמן רב! המסתורין המגיח של אלוהות האל המרבי, באופן וודאי ולבטח, יאתגר את האזרחים הללו – אשר הפכו מושלמים – של היקומים אשר התבססו זה מכבר, ממש כשם שאת קודמיהם האבולוציוניים אִתגר בעבר החיפוש אחר האל העליון. מסך הגורל הקוסמי יורם ויגלה את ההדר הטרנסצנדנטאלי של החיפוש המוחלטופי המושך אחר ההישג של האב האוניברסאלי ברמות החדשות, הגבוהות יותר, האלה, אשר מתגלות בהתנסותו המֶרבית של היצור.

117:7.18 (1293.2) [הובא בחסות שליח רב-עוצמה השוהה ארעית באורנטיה.]

<< מסמך 117 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 119 >>

מסמך 118

העליון והמרבי — זמן ומרחב

118:0.1 (1294.1) באשר לטבעה המגוון של האלוהות, ניתן לומר את הדברים הבאים:

118:0.2 (1294.2) 1. האב הינו עצמי קיים-לעצמו.

118:0.3 (1294.3) 2. הבן הינו עצמי קיים-בצוותא.

118:0.4 (1294.4) 3. הרוח הינה עצמי קיומי-במשולב.

118:0.5 (1294.5) 4. העליון הינו עצמי אבולוציוני-התנסותי.

118:0.6 (1294.6) 5. בעל שבעת ההיבטים הינו אלוהיות החולקת-את-עצמה.

118:0.7 (1294.7) 6. המֶרבי הינו עצמי טרנסצנדנטאלי-התנסותי.

118:0.8 (1294.8) 7. המוחלט הינו עצמי קיומי-התנסותי.

118:0.9 (1294.9) בעוד שהאל בעל שבעת ההיבטים הינו חיוני להישגו האבולוציוני של העליון, כך העליון הכרחי גם הוא להופעתו לבסוף של המרבי. ונוכחות שניהם, הן של העליון והן של המרבי, מהווה את התאגדותה הבסיסית של אלוהות תת-מוחלטת ונגזרת, לפי שהם תלויים זה בזה ומשלימים זה את זה לצורך הישג הייעוד. יחדיו, הם מהווים את הגשר ההתנסותי המחבר בין ההתחלות ובין ההשלמות של כלל הצמיחה היצירתית ביקום המקיף.

118:0.10 (1294.10) צמיחה יצירתית אינה מסתיימת לעולם, אך תמיד הינה מספקת; אין גבול לשיעורה, אך תמיד מדגישים אותה אותם רגעי סיפוק אישיים של השגת יעדים חולפים, המשמשים ביעילות כה רבה כמניעים מקדימים להרפתקאות חדשות של צמיחה קוסמית, של תגלית ביקום ושל הישג של האלוהות.

118:0.11 (1294.11) אף-על-פי שמחוזות המתמטיקה מוגבלים מבחינה איכותית, הם אכן מספקים לדעת הסופית בסיס מושגי להגות באינסוף. למספרים אין כל מגבלה כמותית, אפילו לא על-פי הבנתה של הדעת הסופית. בלא תלות בגודלו של המספר אשר נהגה, תמיד תוכלו לשער בדמיונכם שניתן להוסיף לו אחד. ובנוסף לכך, תוכלו להבין שמספר זה הינו פחות מן האינסוף, משום שבלא תלות במספר הפעמים שתוסיפו כך למספר, תמיד ניתן יהיה להוסיף לו שוב אחד.

118:0.12 (1294.12) בה בעת, בכל נקודה נתונה ניתן לסכום את הסדרה האינסופית, וסכום זה (או יותר נכון, סכום חלקי זה) מספק עבור אדם כלשהו במעמד נתון ובנקודה נתונה בזמן את מתק הישג המטרה. אך במוקדם או במאוחר, יתחיל אותו אדם עצמו לחוש רעב ולפתח כמיהה למטרות חדשות וגדולות יותר, ותמיד תמצאנה לו הרפתקאות צמיחה מעין אלה במלאות הזמן ובמעגלי הנצח.

118:0.13 (1294.13) כל עידן עוקב ביקום מהווה את המבואה המקדימה לעידן הצמיחה הקוסמית שבא לאחריו, וכל תקופה ביקום מהווה את הייעוד המיידי של כל השלבים הקודמים לה. כשלעצמה, האוונה הינה בריאה מושלמת, אך מוגבלת-במושלמותה; מושלמותה של האוונה, אשר מתפשטת החוצה אל עבר יקומי העל האבולוציוניים, מוצאת לא רק את ייעודה הקוסמי, אלא גם את שחרורה ממגבלות הקיום הקדם-אבולוציוני.

1. הזמן והנצח

118:1.1 (1295.1) על-מנת לסייע לאוריינטציה הקוסמית של האדם, מוטב לו לרכוש את מלוא ההבנה האפשרית באשר ליחסה של האלוהות לקוסמוס. אף-על-פי שהאלוהות הינה נצחית

מטיבה, האלים מתייחסים לזמן כאל התנסות בנצח. ביקומים האבולוציוניים, הנצח הינו הזמניות אשר נמשכת לעד – **העכשיו** אשר נמשך לעד.

118:1.2 (1295.2) אישיותו של היצור בן התמותה עשויה להפוך לנצחית באמצעות הזדהות-עצמית עם הרוח השוכנת, תוך שימוש בטכניקה של הבחירה בעשיית רצון האב. הקדשה שכזו של הרצון שקולה להתממשות מציאות הנצח של התכלית. פירושו של דבר, כי תכליתו של היצור התקבעה ביחס לחלוף רגעי הזמן; במילים אחרות, חלוף רגעי הזמן לא יביא איתו שינוי כלשהו בתכליתו של היצור. למיליון, או למיליארד, רגעים אין כל משמעות. למספר לא נודעת עוד משמעות באשר לתכליתו של היצור. וכך, בחירת היצור, יחד עם בחירתו של האל, מתממשות לבסוף בנצח בדמות מציאויותיו הנצחיות של האיחוד, אשר אין-לו-סוף, של רוח האל עם טבע האדם בַּשירות האינסופי של ילדי האל ושל אביהם מפרדיס.

118:1.3 (1295.3) בכל אינטלקט נתון, מתקיים יחס ישיר בין מידת הבשלות לבין יחידת המודעות לזמן. יחידת הזמן עשויה להיות בת יום, בת שנה או בת פרק זמן ממושך יותר, אך בלתי-נמנע הוא כי קריטריון זה הוא אשר משמש את העצמי המודע להערכת נסיבות החיים, ובאמצעותו מודד האינטלקט הבוחן את עובדות הקיום בר-החלוף ומעריך אותן.

118:1.4 (1295.4) ההתנסות, החוכמה ושיקול הדעת הם מה שנלווה להתארכותה של יחידת הזמן בקיום בן התמותה. כאשר הדעת האנושית מתבוננת אחורה לעָבר, היא מעריכה את התנסות העבר על-מנת לבחון את השלכתה למצב הנוכחי בהווה. כאשר הדעת מגששת קדימה אל העתיד, היא מנסה להעריך מה תהא משמעותה העתידית של פעולה אפשרית. ולאחר שהרצון האנושי שקל בעזרת ההתנסות ובעזרת החוכמה, הוא מפעיל, בהווה, את שיקול הדעת של ההחלטה, וכך באה לידי קיום תוכנית הפעולה אשר נולדה מן העבר ומן העתיד.

118:1.5 (1295.5) בבשלותו של העצמי המתפתח, העבר והעתיד מתמזגים יחדיו על-מנת להאיר את משמעותו האמיתית של הווה. ככל שהעצמי מבשיל, כך הוא מרחיק יותר ויותר אל התנסויות העבר, ובה בעת מנסות תחזיות חוכמתו לחדור עמוק יותר אל העתיד הלא נודע. וככל שהעצמי ההוגה מרחיק ומגיע אל העבר ואל העתיד, כך הולכת ומתמעטת תלותו של

שיקול הדעת ברגע ההווה הזה. ובדרך זו מתחיל הליך קבלת ההחלטות להשתחרר מאזיקי ההווה הנע, ומתחיל להידמות להיבטים המשמעותיים של העבר-העתיד.

118:1.6 (1295.6) סבלנות משמשת את אותם בני-תמותה בעלי יחידות זמן קצרות; הבשלות האמיתית מתעלה מעל לסבלנות באמצעות שליטה עצמית הנולדת מתוך הבנה אמיתית.

118:1.7 (1295.7) להפוך לבשל פירושו לחיות באופן אינטנסיבי יותר בהווה, ובה בעת לחמוק ממגבלות ההווה. תכניות הבשְלוּת, אשר מתבססות על ניסיון העבר, מתממשות בהווה באופן שמעצים את ערכי העתיד.

118:1.8 (1295.8) יחידת הזמן המאפיינת חוסר בשלות מרכזת את משמעות הערך לרגע הנוכחי, באופן אשר גורע מן ההווה את יחסו האמיתי למה שאיננו הווה – העבר-עתיד. יחידת הזמן המאפיינת בשלות מוגדרת ביחס המתאים לגילוי מערכת היחסים המתואמת בין העבר-להווה-לעתיד, וכך מתחיל העצמי להבין את מלוא שיעורם של אירועים, מתחיל לראות את נוף הזמן מנקודת המבט הפנורמית של אופקים מורחבים, מתחיל אולי לחשוד בקיומו של הרצף הנצחי אשר איננו מתחיל ואיננו נגמר, רצף אשר רסיסיו מכונים זמן.

118:1.9 (1296.1) ברמות של האינסופי ושל המוחלט, הרגע בהווה כולל את כלל העבר כמו גם את כלל העתיד. פירושו של "אני הוא זה" הוא גם "אני הייתי" וגם "אני אהיה". וזהו הינו המושג המיטבי שלנו על אודות הנצח ועל אודות הנצחי.

118:1.10 (1296.2) ברמות המוחלטוֹת והנצחיות, המציאות הפוטנציאלית משמעותית ממש כמו המציאות הממשית. אך ורק ברמה הסופית, ורק עבור יצורים הכפופים-לזמן, נדמה כי קיים ביניהן פער כה עצום. עבור האל, כמוחלט, בן-תמותה מרקיע אשר החליט את ההחלטה הנצחית הוא כבר בחזקת סופיון פרדיס. ואולם, באמצעות מכוונן המחשבה השוכן, האב האוניברסלי איננו מוגבל כך על-ידי מודעותו, אלא יכול גם להתוודע ולהשתתף בכל מאבק של הזמן בבעיות שבהן נתקל היצור בהרקעתו מרמות הקיום החייתיות לאלה דמויות האל.

2. נוכחות-בכל והימצאות-בכל

118:2.1 (1296.3) ראוי שלא לבלבל בין הימצאותה של האלוהות בכל-מקום לבין מֵרביוּתהּ של הנוכחות האלוהית בכל. רצונו של האב האוניברסלי הוא כי העליון, המרבי והמוחלט יפצו, יתאמו ויאחדו בין הימצאותו-בכל בזמן ובמרחב, ובין נוכחותו בכל-מקום ובכל-זמן, זו אשר מתעלה מעל לזמן ולמרחב, לבין נוכחותו האוניברסלית המוחלטת נעדרת הזמן והמרחב. וראוי שתזכרו כי אף-על-פי שהימצאותה של האלוהות בכל-מקום קשורה לעיתים תכופות למרחב, היא אינה מותנית בהכרח בזמן.

118:2.2 (1296.4) כבני-תמותה וכמרקיעים מורונטיים אתם תזהו בהדרגה את האל באמצעות סעדו של האל בעל שבעת ההיבטים. בחצותכם את האוונה תגלו את האל העליון. בפרדיס תגלו אותו כאישיות, ואז, כסופיונים, תנסו לדעת אותו כמרבי. בשל היותכם סופיונים, נדמה כי רק דרך אחת תהא פתוחה בפניכם לאחר שתשיגו את המרבי, והיא להתחיל בחיפוש אחר המוחלט. שום סופיון לא ייטרד בשל אי הוודאות הטמונה בחיפוש אחר מוחלט האלוהות, משום שבסיום ההרקעה אל העליון וההרקעה אל המרבי הוא מצא את האל האב. אין כל ספק כי סופיונים שכאלה יאמינו כי אם אי-פעם יצליחו למצוא את האל המוחלט, הם בעצם יגלו רק את אותו אל, את אב פרדיס המבטא את עצמו ברמות אינסופיות ואוניברסליות יותר. וללא ספק, ההישג של האל כמוחלט יגלה את אביהם הקדמון הראשוני של היקומים, כמו גם את אביהן הסופי של כלל האישיויות.

118:2.3 (1296.5) אף כי ייתכן שהאל העליון איננו מדגים את נוכחותה של האלוהות בכל-מקום-ובכל-זמן, הוא אכן, פשוטו כמשמעו, מופע של אלוהיות המצויה-בכל. בין נוכחותו הרוחנית של הבורא לבין מופעיה החומריים של הבריאה מבדילים מחוזות עצומים של מה שמתהווה – הופעתה ביקום של אלוהות התנסותית.

118:2.4 (1296.6) באם האל העליון ייטול אי-פעם לידיו את השליטה הישירה ביקומי הזמן והמרחב, אזי הננו בטוחים כי ממשל אלוהות מעין זה יפעל תחת שליטת-העל של המרבי. במקרה שכזה, האל המרבי יתחיל להתבטא בפני יקומי הזמן בדמות הכול-יכול הטרנסצנדנטאלי (הכול-יכול) אשר מפעיל את שליטת-העל בְּזמן-העל ובמרחב-אשר-התעלה בנוגע לתפקודיו המנהליים של העליון הכול-יכול.

118:2.5 (1297.1) הדעת בת התמותה עשויה לשאול, ממש כפי שהננו שואלים: אם להתפתחותו של האל העליון לכדי סמכות מנהלית ביקום המקיף נלווים מופעים מועצמים של האל המרבי, האם תתלווינה התגלויות דומות ומורחבות של האל המוחלט להופעתו המקבילה של האל המרבי ביקומי החלל החיצון המשוערים? אך לאמיתו של דבר איננו יודעים.

3. יחסי זמן-מרחב

118:3.1 (1297.2) רק באמצעות הנוכחות בכל-מקום תוכל האלוהות לאחד עבור התפישה הסופית את מופעי הזמן-מרחב, וזאת משום שהזמן הינו רצף של רגעים ואילו המרחב הינו מערכת של נקודות קשורות. אחרי ככלות הכול, אתם תופשים את הזמן באמצעות אנליזה ואת המרחב באמצעות סינתזה. אתם מתאמים ומאגדים את התפישות השונות האלה באמצעות תובנתה המתכללת של האישיות. מכל בעלי החיים, האדם הינו היחיד אשר ניחן ביכולת לקלוט את הזמן-מרחב. עבור בעל החיים, התנועה הינה בעלת משמעות, אך היא מייצגת ערך אך ורק עבור יצור בעל מעמד של אישיות.

118:3.2 (1297.3) בעוד שהדברים מותנים בזמן, האמת היא על-זמנית. ככל שתדעו יותר אמת, כך תהיו יותר אמת, כך תבינו יותר מן העבר ותוכלו לתפוש יותר מן העתיד.

118:3.3 (1297.4) האמת בלתי-ניתנת לערעור – לעד היא פטורה מכל התמורות החולפות, אף כי לעולם היא איננה מתה ורשמית, תמיד היא רוטטת ומתאימה את עצמה – חיה וקורנת. אך

כאשר נקשרת האמת לעובדות, הן הזמן והן המרחב מתנים את משמעויותיה ומתאמים את ערכיה. מציאויות שכאלה, של אמת אשר נקשרה לעובדות, הופכות להיות מושגים ואלו משויכים למחוזות המציאויות הקוסמיות היחסיות.

118:3.4 (1297.5) החיבור בין האמת המוחלטת והנצחית של הבורא להתנסות העובדתית של היצור הסופי, בר החלוף, ממשת לבסוף ערך חדש ומגיח של העליון. המושג של העליון חיוני לשם התיאום בין עולם-העַל האלוהי והבלתי-משתנה לבין העולם התחתון הסופי, המשתנה כל העת.

118:3.5 (1297.6) מכל הדברים הבלתי-מוחלטים, המרחב הינו הקרוב ביותר להיות מוחלט. דומה כי המרחב הינו מֶרבי באופן מוחלט. הקושי האמיתי שהננו חווים בהבנת המרחב ברמה החומרית נובע מן העובדה שבעוד שגופי החומר מתקיימים במרחב, המרחב אף הוא מתקיים באותם גופי חומר. ואף כי הרבה מן המרחב הינו מוחלט, אין פירושו של דבר כי המרחב הינו מוחלט.

118:3.6 (1297.7) על-מנת להבין מערכות יחסים במרחב, ייתכן שתוכלו להיעזר בהשערה הבאה לפיה, באופן יחסי, המרחב הינו אחרי ככלות הכול תכונה של כל הגופים החומריים. מכאן שכאשר גוף נע דרך המרחב, הוא נושא עמו את כל תכונותיו, ואפילו את המרחב אשר מצוי בתוך גוף נע כזה ושייך לו.

118:3.7 (1297.8) כלל תבניות המציאות תופשות מרחב ברמות החומר, ואולם תבניות הרוח מתקיימות אך ורק ביחס למרחב; הן אינן תופסות את המרחב או מזיחות אותו, ואף לא מכילות אותו. אך עבורנו, החידה הראשית על אודות המרחב נוגעת לתבניתו של רעיון. עת הננו נכנסים אל מחוזות הדעת, הננו נתקלים בחידות רבות. האם תבניתו – מציאותו – של רעיון תופסת מרחב? לאמיתו של דבר איננו יודעים, אך הננו בטוחים כי תבנית רעיונית איננה מכילה מרחב. ואולם, לא יהיה זה בטוח להניח כי הבלתי-חומרי הינו לעולם גם לא-מרחבי.

4. סִיבָּתִיּוּת ראשונית ומשנית

118:4.1 (1298.1) רבים מן הקשיים התיאולוגיים ומן הדילמות המטאפיזיות של האדם בן התמותה נגרמות בשל האופן השגוי שבו ממקם האדם את אישיות האלוהות, שגיאה אשר כתוצאה ממנה משויכות תכונות אינסופיות ומוחלטות לאלוהיות כפיפה ולאלוהות אבולוציונית. אל לכם לשכוח כי, אף כי אכן קיים גורם ראשון אמיתי, קיימים אף שלל גורמים מתאמים וכפיפים, הן גורמים נלווים והן גורמים משניים.

118:4.2 (1298.2) ההבדל המהותי בין גורמים ראשונים לגורמים שניים טמון בכך שגורמים ראשונים מייצרים תוצאות אשר אינן מהוות תולדה של גורם כלשהו הנגזר מסיבתיות קודמת כלשהי. גורמים משניים מחוללים תוצאות, אשר לעולם מציגות כי הן תולדה של סיבתיות אחרת וקודמת להם.

118:4.3 (1298.3) הפוטנציאלים הסטאטיים-לגמרי, אשר הינם אינהרנטיים למוחלט הבלתי-מוגדר, מגיבים לגורמים של מוחלט האלוהות, הנוצרים כתוצאה מן הפעולות של שילוש פרדיס. הפוטנציאלים הסטאטיים הללו, טעוני-הסיבתיות, הופכים מיד לפעילים בנוכחותו של המוחלט האוניברסאלי, ולמגיבים להשפעתן של סוכנויות טרנסצנדנטאליות מסוימות, אשר כתוצאה מפעולתן מותמרים הפוטנציאלים הפעילים המופעלים הללו, לכדי בעלי מעמד של אפשרויות התפתחות אמיתית ביקום, של יכולת ממשית לצמיחה. ובאמצעות הפוטנציאלים הבֵּשלים הללו מחוללים בוראי ובקרי היקום המקיף את הדרמה הבלתי-נגמרת של האבולוציה הקוסמית.

118:4.4 (1298.4) אם נתעלם מן הקיומיים, הסיבתיות מורכבת משלושה חלקים בסיסיים. וכפי שהיא פועלת בעידן הנוכחי ביקום ונוגעת לרמה הסופית של שבעת יקומי העל, ניתן לתאר אותה כך:

118:4.5 (1298.5) 1. **הפעלתם של פוטנציאלים סטאטיים.** ביסוס הגורל במוחלט האוניברסאלי, באמצעות פעולותיו של מוחלט האלוהות, אשר פועל בתוך המוחלט הבלתי-מוגדר ועליו, וכתוצאה מן הצווים הרצוניים של שילוש פרדיס.

118:4.6 (1298.6) 2. **מימושן-לבסוף של יכולות אוניברסאליות.** אלה כרוכות בהתמרתם של פוטנציאלים בלתי-מובחנים לכדי תוכניות מובחנות ומוגדרות. זהו פועלה של מֶרביוּת האלוהות ושל הסוכנויות הרבות של הרמה הטרנסצנדנטאלית. פעולות אלה תואמות באופן מושלם את הצרכים העתידיים של כלל היקום המקיף. אדריכלי יקום האב קיימים בדיוק בהקשר של ההבחנה בפוטנציאלים, כהתגשמותו האמיתית של מושג האלוהות ביקומים. נדמה כי ההיקף הקונספטואלי של יקום האב מגביל את השיעור המֶרבי של תוכניותיהם במרחב, ואולם **כתוכניות,** אין הן מותנות באופן אחר כלשהו בזמן או במרחב.

118:4.7 (1298.7) 3. **יצירתם ופיתוחם של הממשיים ביקום.** הבוראים העליונים פועלים בקוסמוס רווי בָּנוכחות מחוללת-היכולת של מֶרביות האלוהות, והם מתמירים בזמן את הפוטנציאלים הבֶּשלים לכדי ממשיים התנסותיים. בתוך גבולות יקום האב, כל התממשות של המציאות הפוטנציאלית מוגבלת על-ידי היכולת המרבית להתפתחות ומותנית בזמן-מרחב בשלביה הסופיים של הופעתה. למעשה, במובן הקוסמי, הבנים הבוראים היוצאים מאת פרדיס הינם בוראים **מתמירים.** אך דבר זה כלל אינו מבטל את המושג של האדם על אודותיהם, כבוראים; מנקודת המבט הסופית, הם בהחלט יכולים לברוא ואף עושים כן.

5. יכולת-כול וקוֹמְפּוֹסִיבִּיליוּת

118:5.1 (1299.1) יכולת-הכול של האלוהות אינה מעידה על היכולת לעשות את אשר לא ניתן לעשותו. במסגרת הזמן והמרחב, ומנקודת הייחוס האינטלקטואלית של ההבנה בת התמותה, אפילו האל האינסופי איננו יכול ליצור מעגלים מרובעים או ליצור רוע טוב מטיבו. האל לא יכול לעשות דבר אשר איננו אלוהי. סתירה מעין זו של מושגים פילוסופיים שקולה לאי-היות

ומרמזת על כך שדבר לא נוצר באופן הזה. תכונת אישיות איננה יכולה להיות בעת ובעונה אחת דמוית אל ושאיננה דמוית אל. הקומפוסיביליות טבועה בעוצמה האלוהית. וכל אלו נגזרים מן העובדה שיכולת-כול לא רק יוצרת דברים בעלי טבע, אלא גם מעניקה מקור לטיבם של כל הדברים וההוויות.

118:5.2 (1299.2) בראשית האב עושה את הכול, אך ככל שנגלה נוף האינסוף בתגובה לרצון ולצו של האינסופי, הולך ומתברר כי יצורים, ואפילו בני-אדם, עתידים להפוך לשותפיו של האל בהגשמת סופיות הייעוד. ודבר זה נכון אפילו ביחס לחיים בגוף בשר ודם; כאשר האדם והאל הופכים לשותפים, לא תוכל לחול מגבלה כלשהי על אפשרויותיה העתידיות של שותפות מעין זו. כאשר האדם מבין כי האב האוניברסאלי הינו שותפו להתקדמות האינסופית, כאשר הוא עובר היתוך עם נוכחות האב השוכנת, משמע שהוא כבר התנתק, רוחנית, מאזיקי הזמן, וכבר החל במצעד הנצח בחיפוש אחר האב האוניברסאלי.

118:5.3 (1299.3) המודעות בת התמותה מתחילה מן העובדות, מתקדמת אל המשמעות ומשם פונה אל הערך. מודעות הבורא מתחילה מן המחשבה-ערך, מתקדמת למילה-משמעות ומשם לעובדת הפעולה. לעולם האל חייב לפעול על-מנת לנתץ את המבוי הסתום של האחדות הבלתי-מסויגת, אשר הינה מטבעה של האינסופיות הקיומית. לעולם תידרש האלוהות לספק את תבנית היקום, את האישיויות המושלמות, ואת האמת, היופי והטוב המקוריים אשר אליהם תשאפנה כל הבריאות הפחותות מאלוהות. תמיד נדרש שיהא אב אוניברסאלי, בטרם תוכל אי-פעם להתקיים מערכת יחסים אוניברסאלית של היות-בן, וכתוצאה מכך – אחווה אוניברסאלית.

6. יכולת-כול ובריאת-כול

118:6.1 (1299.4) האל אכן הינו כול-יכול, אך הוא אינו בורא-כול – לא הוא עושה באופן אישי את כל אשר נעשה. יכולת-כול כוללת את עוצמת הפוטנציאל של העליון הכול-יכול ושל

ההוויה העליונה, אך פעולותיו הרצוניות של האל העליון אינן מעשה ידיו של האל האינסופי.

118:6.2 (1299.5) לטעון כי האלוהות הראשונית הינה בוראת-כול שקול לביטולם במחי-יד של כמיליון בנים בוראים מפרדיס, שלא להזכיר את קהילת הסייעים היצירתיים, המונה חברים רבים מני ספור המשתייכים לסדרים רבים אחרים. בכל היקום כולו קיים גורם אחד בלבד אשר לא נגרם. כל יתר הגורמים נגזרים כולם מן המקור והמרכז הכביר הראשון והיחיד הזה. ושום חלק בפילוסופיה הזו איננו פוגע כהוא זה ברצונם החופשי של ילדיה הרבים של האלוהות הפזורים ברחבי היקום עצום הממדים.

118:6.3 (1299.6) בתחום מסגרת מקומית, הרצוניות עשויה להופיע כפועלת כגורם אשר לא נגרם, אך לעולם היא מציגה גורמי ירושה המבססים את יחסה לגורמים הראשונים הייחודיים, המקוריים והמוחלטים.

118:6.4 (1299.7) כל רצוניות הינה יחסית. במובן המקורי, אך ורק האב-"אני הוא זה" ניחן ברצוניות סופית; במובן המוחלט, רק האב, הבן והרוח ניחנים בזכויות רצון בלתי-מותנות בזמן ובלתי-מוגבלות במרחב. בן התמותה ניחן ברצון חופשי, ביכולת לבחור, ואף-על-פי שבחירה מעין זו איננה מוחלטת, היא סופית באופן יחסי ברמה הסופית וככל שהדבר נוגע לגורלה של האישיות הבוחרת.

118:6.5 (1300.1) בכל רמה שמתחת לרמה המוחלטת, הרצוניות נתקלת בְּמגבלות אשר טבועות באותה אישיות אשר מפעילה את יכולת הבחירה. לא יוכל האדם לבחור דבר מעבר לטווח של מה שניתן לו לבחור. לדוגמה, לא יוכל אדם לבחור להיות אחר מאשר בן-אדם, למעט זאת שביכולתו לבחור להפוך להיות יותר מאשר אדם; הוא יוכל לבחור לצאת למסע ההרקעה ביקום, אך דבר זה ניתן לו משום שבסוגיה זו תואמת הבחירה האנושית את זו האלוהית. ומה שבן כמֵה אליו והאב רוצה, יתממש בוודאות.

118:6.6 (1300.2) במהלך החיים בני התמותה, נפתחים ונסגרים ברציפות נתיבי פעולה שונים, ובעת שניתן לאישיות האנושית לבחור היא עוסקת כל הזמן בקבלת החלטות ובבחירה בין חלופות הפעולה השונות האלה. הרצון בר-החלוף קשור לזמן, ועל-מנת למצוא הזדמנות להתבטא הוא חייב להניח לזמן לחלוף. הרצון הרוחני השתחרר במידת-מה מרצף הזמן והחל

לטעום את טעם החופש מאזיקי הזמן, וזאת משום שרצון רוחני פירושו הזדהות-עצמית עם רצונו של האל.

118:6.7 (1300.3) הרצון, פעולת הבחירה, חייב לפעול במסגרת ביקום אשר התממשה בתגובה לבחירה קודמת וגבוהה יותר. כלל טווח הרצון האנושי מוגבל בהחלט לסופי, למעט יוצא-דופן אחד מיוחד: בשעה שהאדם בוחר למצוא את האל ולהידמות לו, בחירה מעין זו הינה עַל-סופית; רק בנצח יתברר אם בחירה זו הינה אף על-מוּחלטוֹפית.

118:6.8 (1300.4) להכיר בכך שהאלוהות הינה יכולת-כול, זה ליהנות מן הביטחון שבהתנסות כאזרח של הקוסמוס, וכן להחזיק בהבטחה שהמסע הארוך לפרדיס יהא בטוח. אך לקבל את השקר על אודות בריאת-הכול, זה לשגות בשגיאה המרה של אימוץ הפנתאיזם.

7. ידיעת-כול וגזירה משמים

118:7.1 (1300.5) על פעולתם של רצון הבורא ורצון הברוא ביקום המקיף חלות המגבלות אשר הושתו על-ידי אדריכלי האב, והן מתבצעות בהתאם לאפשרויות אשר הוגדרו על-ידם. העובדה שמגבלות המקסימום האלה נקבעו מראש איננה מגבילה כהוא זה את ריבונותו של רצון היצור במסגרת אותן מגבלות. גם עובדת הידיעה מראש את הכול – תוך מתן חופש מלא לכל הבחירה הסופית – איננה מבטלת את הרצון הסופי. אדם בשֵל ומרחיק ראוּת יוכל לחזות בדיוק רב את החלטתו של עמיתו הצעיר יותר, אך ידיעה זו – אשר אותה יידע מראש – איננה גורעת כהוא זה מן החופש ומן האותנטיות של אותה החלטה. בתבונתם הגבילו האלים את טווח פעולתו של הרצון הבלתי-בשל, ואף-על-פי-כן, בתוככי התחומים המוגדרים הללו, זהו הינו רצון אמיתי.

118:7.2 (1300.6) אפילו המִתאם העילאי של כלל בחירות העבר, ההווה והעתיד, איננו מבטל את האותנטיות של בחירות אלה. הוא דווקא מעיד על נטיית הקוסמוס, זו אשר נקבעה מראש,

ומרמז על ידיעה מראש של ההוויות הרצוניות העשויות לבחור להפוך לשותפות בהתממשותה ההתנסותית של כלל המציאות, כמו גם של אלה אשר עלולות לבחור שלא לעשות כן.

118:7.3 (1300.7) שגיאה בבחירה סופית חסומה בזמן ומוגבלת בזמן. היא יכולה להתקיים אך ורק בזמן ובתוך נוכחותה המתפתחת של ההוויה העליונה. בחירות שגויות מעין אלה אפשריות בזמן ומעידות (בנוסף לאי-שלמותו של העליון) על אותו טווח בחירה מסוים אשר נדרש להעניק ליצורים בלתי-בשלים על-מנת שאלו יוכלו ליהנות מהתקדמות ביקום, תוך שהם יוצרים קשר עם המציאות מרצונם החופשי.

118:7.4 (1301.1) במרחב המותנה בזמן, החטא מעיד בבירור על החופש הזמני – ואפילו על ההיתר – אשר הוענקו לרצון החופשי. החטא מאיר את חוסר הבשלות אשר הסתנוורה מן החופש של הרצון הריבוני, באופן יחסי, של האישיות, בעוד שזו אינה מצליחה להבחין בחובות ובמחויבויות העילאיות של האזרחות הקוסמית.

118:7.5 (1301.2) במחוזות הסופיים, מגלה הרְשעוּת את עובדת היותה של כל עצמיוּת אשר אינה מזוהה עם האל מציאות בת-חלוף. יצור הופך באמת למציאותי ביקומים אך ורק עם שהוא הופך להיות מזוהה עם האל. האישיות הסופית אינה בוראת את עצמה, אך היא אכן קובעת-בעצמה את גורלה שלה בזירת הבחירה של יקומי העל.

118:7.6 (1301.3) מתת החיים מאפשרת למערכות אנרגיית-חומר להנציח את עצמן, להרבות את עצמן ולהתאים את עצמן. מתת האישיות מעניקה לאורגניזמים חיים זכויות נוספות בדמות הגדרה עצמית, התפתחות עצמית והזדהות עצמית עם רוח היתוך של אלוהות.

118:7.7 (1301.4) הדברים החיים ברמה התת-אישית מעידים על דעת אשר מפעילה את אנרגיית החומר, בתחילה בדמות בקרים פיזיים ולאחר מכן בדמות רוחות סועדות-דעת. מתת האישיות מגיעה מעַם האב ומעניקה למערכת החיה זכויות בחירה ייחודיות. ואולם, אם לאישיות מוקנית הזכות לבחור מרצונה אם להזדהות עם המציאות, ואם בחירה זו הינה אכן בחירה חופשית, כי אז בפני האישיות המתפתחת ניצבת גם הבחירה להפוך לכזו המבלבלת את עצמה, המפריעה לעצמה וההורסת את עצמה. אם על האישיות המתפתחת אכן להיות חופשיה בהפעלת רצונה הסופי, כי אז לא ניתן להימנע מהאפשרות להרס-עצמי קוסמי.

118:7.8 (1301.5) ולפיכך, מידה רבה של ביטחון מושגת הודות להגבלת טווח בחירתה של האישיות בכל רמות הקיום הנמוכות. הבחירה הולכת ומשתחררת עם ההרקעה ביקומים; לבסוף, הבחירה הולכת ושואפת לחופש אלוהי בשעה שהאישיות המרקיעה מגיעה למעמד אלוהי, מקדישה עצמה באופן עילאי לתכליות היקום, משלימה את הישג לימוד החוכמה הקוסמית, וכאשר נשלמת סופית הזדהות היצור עם רצונו ועם דרכו של האל.

8. שליטה ושליטת-עַל

118:8.1 (1301.6) בבריאות הזמן והמרחב, הרצון החופשי מרוסן ומוגבל. בתחילתה, האבולוציה של חיי החומר הינה מכנית, לאחר מכן מופעלת על-ידי דעת, ואז (לאחר מתת האישיות) היא עשויה להפוך למוכוונת על-ידי הרוח. בעולמות המיושבים, האבולוציה האורגנית מוגבלת מבחינה פיזית על-ידי הפוטנציאלים של שתלי החיים הפיזיים המקוריים שאותם שתלו נשאי החיים.

118:8.2 (1301.7) האדם בן התמותה הינו מכונה, מנגנון חי; ושורשיו אכן נעוצים בעולם הפיזי של האנרגיה. תגובות אנושיות רבות הינן מכניות בטיבן; הרבה מן החיים הינם דמויי-מכונה. ואולם, האדם, המנגנון, הינו הרבה יותר מאשר מכונה; הוא ניחן בדעת ושוכנת בו רוח; ואף כי במהלך חייו החומריים לעולם הוא לא יוכל לחמוק מן המכניקה הכימית והחשמלית של קיומו, הוא יוכל ללמוד יותר ויותר כיצד להכפיף את מכונת החיים הפיזית הזו לחוכמת ההכוונה של ההתנסות, זאת באמצעות התהליך שבמהלכו מוקדשת הדעת האנושית לביצוע דחפיו הרוחניים של מכוונן המחשבה השוכן.

118:8.3 (1301.8) הרוח משחררת את פעולתו של הרצון ואילו המנגנון מגביל אותה. בחירה בלתי-מושלמת אשר איננה נשלטת על-ידי מנגנון ואיננה מזוהה עם רוח הינה מסוכנת ובלתי-יציבה. השליטה המכנית מבטיחה יציבות על-חשבון קידמה; הברית עם הרוח

משחררת את הבחירה מן הרמה החומרית, ובה בעת מבטיחה את היציבות האלוהית, אשר הינה תוצר של תובנה גדולה יותר על אודות היקום והבנה רחבה יותר על אודות הקוסמוס.

118:8.4 (1302.1) הסכנה הגדולה המאיימת על יצור היא שבעודו מצליח להשתחרר מאזיקי מנגנון החיים, לא עולה בידו לפצות על אובדן יציבות זה באמצעות יצירת יחסי עבודה הרמוניים עם הרוח. כאשר בחירתו של היצור משתחררת, באופן יחסי, מן היציבות המכנית, היא עלולה לנסות לשחרר את עצמה במידה נוספת ללא תלות בהזדהות גדולה יותר עם הרוח.

118:8.5 (1302.2) כל עיקרון האבולוציה הביולוגית לא מאפשר שהאדם הפרימיטיבי, אשר מופיע בעולמות המיושבים, יצויד במנה גדושה של שליטה-עצמית. משום כך, אותו תכנון יצירתי אשר הגה את האבולוציה מספק את הריסונים החיצוניים של הזמן והמרחב, את הרעב ואת הפחד, אשר למעשה מצרים את טווח הבחירה התת-רוחנית של יצורים לא-מתורבתים שכאלה. ככל שדעתו של האדם מִתגברת בהצלחה על מכשולים יותר ויותר קשים, דאג אותו תכנון יצירתי לאפשר את הצטברותה האיטית של המורשת הגזעית של החוכמה ההתנסותית, זו אשר נרכשה בדם וביזע – במילים אחרות, דאג לשימורו של שווי משקל בין הריסונים החיצוניים, אשר הולכים ומצטמצמים, לבין הריסונים הפנימיים, אשר הולכים ומתעצמים.

118:8.6 (1302.3) האיטיות של האבולוציה, של ההתקדמות התַרבותית האנושית, מעידה על יעילותו של מעצור זה – האינרציה החומרית – אשר ביעילות כה רבה מעכב את הקידמה ומונע ממנה מלהתקדם במהירות מסוכנת. וכך, הזמן עצמו הוא המשכך את תוצאותיה של קפיצה מוקדמת מדי מעל לחומות המגבילות את הפעילות האנושית, ומפזר את השפעתה כך שלא תהיה קטלנית. וזאת, משום שכאשר התַרבות מתקדמת מהר מדי, כאשר ההישג החומרי מקדים את האבולוציה של חוכמת-הסגידה, כי אז טמונים בציוויליזציה עצמה זרעי הנסיגה; ואלא אם תיתמכנה בעלייה מהירה בחוכמה ההתנסותית, תיסוגנה החברות האנושיות האלה מן הרמות הגבוהות שאליהן הגיעו בטרם עת, ובמהלך "ימי החשֵכה" של תקופות הביניים שבין תקופות החוכמה, נחזה בחזרתו הנחושה לפעולה של חוסר שווי המשקל שבין החופש-העצמי לשליטה-העצמית.

118:8.7 (1302.4) רשעותו של קליגסטיה נבעה מעקיפתו של ווסת הזמן של הקידמה האנושית המדורגת – חיסולם הבלתי-מוצדק של מחסומי הריסון, מחסומים אשר הדעת בת התמותה

של אותם ימים לא התגברה עליהם באופן התנסותי.

118:8.8 (1302.5) אותה דעת אשר יכולה לצמצם חלקית את הזמן ואת המרחב, מוכיחה בעצם מעשה זה כי טמונים בה זרעי החוכמה אשר מסוגלים להחליף ביעילות את מחסום הריסון אשר עליו התעלתה.

118:8.9 (1302.6) ובדומה לכך, לוציפר ביקש לשבש את פעולתו של ווסת הזמן המרסן את ההישג בטרם עת של חירויות מסוימות במערכת המקומית. מערכת מקומית אשר התייצבה באור ובחיים השיגה באופן התנסותי את אותן נקודות מבט ואת אותן תובנות אשר מאפשרות לטכניקות רבות לפעול, טכניקות אשר בעידנים שלפני ההתייצבות היו משבשות והורסות את אותם עולמות.

118:8.10 (1302.7) עת משיל האדם את אזיקי הפחד, עת הוא מגשר על מרחקי יבשות וימים באמצעות המכונות שלו, עת הוא מגשר בין דורות ובין מאה למאה באמצעות רישומיו, הוא חייב להחליף כל רסן אשר עליו התעלה ברסן אחר שאותו הוא מאמץ מרצונו, וזאת בהתאם לצווי המוסר של החוכמה האנושית המתרחבת והולכת. רסנים אלו אשר מֵשית האדם על עצמו הינם בעת ובעונה אחת הגורמים העוצמתיים ביותר בציוויליזציה האנושית והרפים שבהם – מושגים של צדק ושל אידיאלים על אודות אחווה. כאשר האדם מעז לאהוב את אחיו, הוא אפילו מכין את עצמו להיות ראוי לעטות את גלימת רסן החסד, וכאשר הוא בוחר לנהוג באחַיו כפי שהוא עצמו היה רוצה שינהגו בו, ואפילו כפי שהוא חושב שהאל היה נוהג בהם, אזי הוא אף מוליד את ניצניה של האחווה הרוחנית.

118:8.11 (1303.1) תגובה אוטומטית ביקום הינה יציבה, ובאופן מסוים גם נמשכת בקוסמוס. אישיות אשר יודעת את האל ומבקשת לעשות את רצונו, אישיות אשר קנתה תבונה רוחנית, הינה יציבה באופן אלוהי ומתקיימת לעד. ההרפתקה הכבירה של האדם ביקום מתרחשת בשעה שדעתו בת התמותה עוברת מן היציבות המכנית הסטאטית אל האלוהיות של הדינמיקה הרוחנית, והתמרה זו מושגת הודות לכוח ולרציפות של החלטותיו האישיות שלו עצמו, כאשר בכל מצבי החיים הוא מצהיר, "רצוני הוא שרצונך ייעשה."

9. מנגנונים ביקום

118:9.1 (1303.2) הזמן והמרחב הינם מנגנונים אחודים של יקום האב. הם הינם המכשירים שבאמצעותם מתאפשר ליצורים סופיים להתקיים בצוותא בקוסמוס לצד האינסופי. למעשה, הזמן והמרחב מבוֹדדים את היצורים הסופיים מן הרמות המוחלטות. ואולם, אמצעי הבידוד הללו, אשר בלעדיהם לא יוכל שום בן-תמותה להתקיים, פועלים ישירות על-מנת להגביל את טווח הפעולה הסופית. בלעדיהם לא יוכל שום יצור לפעול, אך נוכחותם מגבילה בהחלט את פעולות היצורים כולם.

118:9.2 (1303.3) מנגנונים הנוצרים על-ידי דעת גבוהה יותר פועלים על-מנת לשחרר את המקורות אשר יצרו אותם, אך במידה מסוימת תמיד יגבילו את פעולתן של כל ההוויות התבוניות הכפיפות. עבור יצורי היקומים, מגבלות אלה מופיעות כמנגנונים של היקומים. האדם איננו בעל רצון בלתי-מוגבל; טווח הבחירה שלו מוגבל, ואולם, בתוך מרחב הבחירה הזה, רצונו הוא השולט באופן יחסי.

118:9.3 (1303.4) מנגנון החיים של האישיות בת התמותה, הגוף האנושי, הינו תוצר של תכנון יצירתי על-אנושי; ולפיכך, האדם עצמו לעולם לא יוכל לשלוט בו באופן מושלם. האדם המרקיע יוכל לשלוט במנגנון ביטוי האישיות שלו שליטה מלאה, אך ורק כאשר ייצוֹר אותו בעצמו, בשיתוף עם המכוונן אשר עמו הותך.

118:9.4 (1303.5) היקום המקיף הינו הן מנגנון והן אורגניזם, הן מכני והן חי – מנגנון חי אשר מופעל על-ידי דעת עליונה, עובר תיאום עם רוח עליונה ומוצא ביטוי של כוח ושל איחוד בין עוצמה לבין אישיות ברמות המקסימום בדמות ההוויה העליונה. ואולם, להתכחש למנגנון של הבריאה הסופית יהא בבחינת התכחשות לְעובדה והתעלמות מן המציאות.

118:9.5 (1303.6) מנגנונים הינם יצירי הדעת, דעת יצירתית הפועלת על הפוטנציאלים הקוסמיים ובקרבם. מנגנונים הינם בבחינת התגבשות קבועה של מחשבת בורא, ולעולם הם

יפעלו מתוך נאמנות למושג הרצוני אשר יצר אותם. ואולם, התכלית של כל מנגנון שהוא תימצֵא במקורו, ולא בפעולתו.

118:9.6 (1303.7) לא ראוי לחשוב על המנגנונים הללו כעל מנגנונים המגבילים את פעולתה של האלוהות; הדבר הנכון הוא, דווקא, כי באמצעות המנגנונים הללו ממש, הגשימה האלוהות חלק אחד של ביטוי נצחי. המנגנונים הבסיסיים ביקום הגיעו לכדי קיום בתגובה לרצונו המוחלט של המקור והמרכז הראשון, ומשום כך לעד הם יפעלו בהרמוניה מושלמת עם תכניתו של האינסופי; לאמיתו של דבר, הם אכן הינם התבניות הלא-רצוניות של אותה תוכנית.

118:9.7 (1303.8) הננו מבינים במידת-מה את האופן שבו מתואם המנגנון של פרדיס עם אישיותו של הבן הנצחי; זוהי הינה פעולתו של הפועל האחוד. ויש לנו תיאוריות באשר לפעולותיו של המוחלט האוניברסאלי, הנוגעות למנגנונים התיאורטיים של הבלתי-מסויג ושל האישיות הפוטנציאלית של מוחלט האלוהות. ואולם, בַּאלוהויות המתפתחות של העליון והמרבי, הננו מבחינים בחלקים בלתי-אישיים מסוימים אשר מתאחדים בפועל עם מקביליהם הרצוניים, וכך הולכת ומתפתחת מערכת יחסים חדשה בין תבנית לאישיות.

118:9.8 (1304.1) בנצח העבר, התאחדו האב והבן באחדות הביטוי של הרוח האינסופית. באם יִמָצאו, בנצח העתיד, הבנים הבוראים והרוחות היצירתיות של היקומים המקומיים של זמן ומרחב, איחוד יצירתי במחוזות החלל החיצון, מה תיצור אחדותם, כביטוי המשולב של טיבם האלוהי? ייתכן מאוד שאז נחזה במופע של האלוהות המרבית אשר טרם נראה כמותו, טיפוס חדש של מנהל-על. בשל העובדה שהוויות שכאלה תהוונה איחוד של בורא אישי, רוח יצירתית בלתי-אישית, התנסות של יצור בן-תמותה, וכן ביטוי אישיותי מתקדם של הסועדת האלוהית, תקבלנה הוויות שכאלה זכויות אישיות ייחודיות. הוויות שכאלה תוכלנה להיות מרביות, במובן זה שתכלולנה הן מציאות אישית והן מציאות בלתי-אישית, ובה בעת תשלבנה את התנסויותיהם של בורא ושל יצור. תהיינה אשר תהיינה תכונותיהן של האישיויות השלישיות האלה, אישיויות של שילושים אשר ככל הנראה יפעלו בבריאות החלל החיצון, היחס בינן לבין אבותיהן הבוראים ואימותיהן היצירתיות ידמה במידת-מה ליחס של הרוח האינסופית לאב האוניברסלי ולבן הנצחי.

118:9.9 (1304.2) האל העליון הינו הביטוי האישי של כלל ההתנסות ביקום, המוקד של כלל האבולוציה הסופית, המקסימום של כלל מציאות היצור, פסגת החוכמה הקוסמית, התגלמות היופי ההרמוני של גלקסיות הזמן, אמת משמעויות הדעת הקוסמית והטוב של ערכי הרוח העליונים. ובנצח העתיד, יסנתז האל העליון את כל המגוון הסופי הזה לכדי שלם התנסותי אחד בעל משמעות, ממש כשם שאלו מאוחדים כעת באופן קיומי ברמות מוחלטות בשילוש פרדיס.

10. תפקודיה של ההשגחה

118:10.1 (1304.3) אין פירושה של השגחה כי האל החליט את הכול עבורנו ועשה כן מבעוד מועד. האל אוהב אותנו יותר מדי מכדי לעשות זאת, פשוט משום שזו תהא לא פחות מאשר רודנות קוסמית. האדם אכן ניחן ביכולת בחירה יחסית. וכמו כן, האהבה האלוהית איננה אותה חיבה קצרת-ראות המפנקת ומשחיתה את ילדי האדם.

118:10.2 (1304.4) האב, הבן, והרוח – כשילוש – אינם העליון הכול-יכול, ואולם, לעולם לא תוכל עליונותו של הכול-יכול להתבטא בלעדיהם. **צמיחתו** של הכול-יכול מתמקדת במוחלטי הממשות ומתבססת על מוחלטי הפוטנציאל. ואולם, **תפקודיו** של העליון הכול-יכול קשורים לתפקודיו של שילוש פרדיס.

118:10.3 (1304.5) נדמה כי בהוויה העליונה מתאחדות-מחדש, חלקית, כל רמות הפעילות ביקום, וזאת הודות לאישיותה של אלוהות התנסותית זו. ולפיכך, אם נחפוץ לראות את השילוש כאל אחד, ואם נגביל מושג זה ליקום המקיף הידוע והמאורגן לעת הזו, או אז נגלה כי ההוויה העליונה המתפתחת הינה התצוגה החלקית הזו של שילוש פרדיס. ועוד נמצא כי אלוהות עליונה זו מתפתחת בדמות הסינתזה אשר יוצרת אישיות מן החומר, הדעת והרוח הסופיים ביקום המקיף.

118:10.4 (1304.6) האלים ניחנים בתכונות ואילו לשילוש נתונים תפקודים; וההשגחה, כמו השילוש, הינה תפקוד, זה של שילוב כלל שליטת-העל אשר איננה-אישית על יקום היקומים, זו המשתרעת למן הרמות האבולוציוניות של בעל שבעת ההיבטים, אשר עובר סינתזה בעוצמתו של הכול-יכול, ומעלה דרך המחוזות הטרנסצנדנטאליים של מֶרביוּת האלוהיוּת.

118:10.5 (1304.7) האל אוהב כל יצור כילד, ואהבה זו עוטפת כליל כל אחד מן היצורים כל העת ולנצח לנצחים. השגחה פועלת ביחס לכלל ונוגעת לתפקודו של כל אחד מן היצורים ביחס לכלל. התערבות-של-השגחה ביחס להוויה כלשהי מעידה על חשיבות תפקודה של אותה הוויה, ככל שזו נוגעת לצמיחתו האבולוציונית של כלל כלשהו; כלל זה עשוי להיות כלל הגזע, כלל האומה, כלל הפלנטה, או אפילו כלל גבוה מזה. זוהי חשיבות תפקודו של היצור, ולא חשיבותו של היצור כאישיות, אשר דורשת מעת לעת התערבות-של-השגחה.

118:10.6 (1305.1) ואף-על-פי-כן, בכל רגע נתון, עשוי האב, כאישיות, לשלוח יד אבהית אל תוך זרם האירועים הקוסמיים, וזאת בהתאם לרצונו של האל, בהרמוניה עם חוכמת האל ומתוך אהבת האל.

118:10.7 (1305.2) אך פעמים תכופות מדי, האדם מכנה את יצירי דמיונו שלו עצמו, את הנסיבות המצטרפות אלה אל אלה באקראי, בשם השגחה. לעומת זאת, במחוזות הקיום הסופי של היקום אכן קיימת השגחה אמיתית ההולכת ומגיחה; קיים מתאם אמיתי, אשר הולך והופך ממשי, בין אנרגיות החלל, תנועות הזמן, מחשבות האינטלקט, האידיאלים של האופי, תשוקות הטבע הרוחני, ופעולותיהן התכליתיות והרצוניות של אישיויות מתפתחות. הנסיבות של מחוזות החומר עוברות תכלול סופי וגמור בנוכחויות השזורות זו בזו של העליון ושל המרבי.

118:10.8 (1305.3) ככל שמנגנוניו של היקום המקיף הופכים מושלמים ומגיעים לדיוק גמור הודות לשליטת-העל של הדעת, וככל שדעת היצור מרקיעה למושלמות הישג האלוהיות הודות לתכלול מושלם עם רוח, וככל שכך מגיח העליון כזה אשר מאחד בפועל את כלל התופעות האלה ביקום, כך הופכת ההשגחה יותר ויותר גלויה לעין.

118:10.9 (1305.4) ייתכן שניתן לזקוף לזכות הופעתו המדורגת של העליון כמה מן הנסיבות ברות-המזל והמדהימות ביותר אשר מתרחשות בעולמות האבולוציוניים מעת לעת, כעין

טעימת-קדם של פעילויותיו העתידיות ביקום. רוב מה שהאדם מכנה "השגחה" אינו כזה; בשל היעדר בוננות מרחיקת-ראות באשר למשמעויות האמיתיות של נסיבות החיים, שיקול דעתו בנושאים הללו מוגבל מאוד. הרבה ממה שבן התמותה מכנה מזל טוב עלול להיות בעצם מזל רע; לא מן הנמנע כי אחד מגורמי הסבל הגדולים של האדם הינו המזל המאיר לו פנים ומעניק לו פנאי שאותו לא הרוויח, ועושר אשר לו הוא אינו ראוי; ומה שנדמה כגורל אכזר המערים על גב האדם הסובל צרות צרורות, איננו אלא האש הממיסה את האישיות הבלתי-בשלה, ומתמירה אותה לכדי אופי של אמת, כברזל הרך ההופך לפלדה נחושה.

118:10.10 (1305.5) ביקומים המתפתחים קיימת השגחה, והיצורים יכולים לגלותה בדיוק בשיעור שבו רכשו את היכולת להבחין בתכליתם של היקומים המתפתחים. יכולת מלאה להבחין בתכליותיו של יקום שקולה להשלמתו האבולוציונית של היצור, ובמילים אחרות ניתן לומר כי יצור זה השיג את העליון במסגרת מגבלות האפשר, עקב מעמדם הנוכחי של היקומים הבלתי-שלמים.

118:10.11 (1305.6) אהבתו של האב פועלת ישירות בלבו של היחיד, ובאופן בלתי-תלוי בפעולותיהם ובתגובותיהם של כל היחידים האחרים; מערכת היחסים הינה אישית – בין האדם לבין האל. נוכחותה הבלתי-אישית של אלוהות (העליון הכול-יכול ושילוש פרדיס) מתבטאת ביחס לשלם, ולא ביחס לחלק. ההשגחה בדמות שליטת-העל של העליונות מתבררת יותר ויותר בעת שחלקיו העוקבים של היקום מתקדמים אל-עבר ייעודיהם הסופיים. ככל שהמערכות, הקונסטלציות, היקומים ויקומי-העל מתייצבים באור ובחיים, כך הולך ומגיח העליון ומתברר כמתאֵם המשמעותי של כל מה שמתרחש, בעוד שהמרבי מגיח בהדרגה כמאחד הטרנסצנדנטאלי של כלל הדברים.

118:10.12 (1306.1) בראשיתו של עולם אבולוציוני, נדמה כי מופעיו הטבעיים של הסדר החומרי ורצונותיהם האישיים של בני האדם עומדים בעימות אלה כלעומת אלה. האדם מתקשה מאוד להבין הרבה ממה שמתרחש בְּעולם מתפתח – חוקי הטבע נדמים, על-פי-רוב, כאכזריים, חסרי-לב ואדישים לכל מה שהאדם מחשיב אמיתי, יפה וטוב, על-פי הבנתו שלו. ואולם, ככל שהאנושות מתקדמת בהתפתחותה הפלנטארית, הננו מבחינים בכך שאת נקודת ההשקפה הזו משנים הגורמים הבאים:

118:10.13 (1306.2) 1. **ראייתו המתרחבת של האדם** — מתרחבת הבנתו על אודות העולם שבו הוא חי; מתרחבת יכולתו להבין את עובדות החומר של הזמן, את משמעויות רעיונות המחשבה, ואת האידיאלים רבי הערך של התובנה הרוחנית. כל אימת שהאדם משתמש אך ורק באמַת המידה של דברים בעלי טבע פיזי, לעולם הוא לא יוכל לקוות למצוא אחדות בזמן ובמרחב.

118:10.14 (1306.3) 2. **שליטתו המתרחבת של האדם** — הצטברותו ההדרגתית של ידע על אודות חוקי עולם החומר, תכליות הקיום הרוחני, והאפשרויות לתאם באופן פילוסופי את שתי המציאויות האלה. האדם, כפרא, עמד חסר ישע אל מול מתקפת איתני הטבע, והיה כעבד נוכח שליטתם האכזרית של הפחדים הפנימיים שלו עצמו. האדם המתורבת-למחצה מתחיל לפתוח את מחסן הסודות של מחוזות הטבע, והמדע שלו מתחיל להרוס – לאט אך בבטחה – את אמונותיו הטפלות שלו, ובה בעת מספק תשתית עובדתית חדשה ומורחבת המאפשרת את הבנתן של משמעויות הפילוסופיה ושל ערכי ההתנסות הרוחנית האמיתית. ביום מן הימים, ישיג האדם המתורבת שליטה יחסית באיתני הטבע של הפלנטה שלו; אהבת האל שבלבו תנבע בדמות אהבתו לרעיו בני האדם, בעוד שערכי הקיום האנושיים שלו יתקרבו לגבולות היכולת בת התמותה.

118:10.15 (1306.4) 3. **שילובו של האדם ביקום** — התרחבות התובנה של האדם, שאליה נוספת העלייה בשיעור ההישג ההתנסותי האנושי, מביאה אותו לידי הרמוניה קרובה יותר עם הנוכחויות המאחדות של העליונות – שילוש פרדיס וההוויה העליונה. וכך מתבססת ריבונותו של העליון בעולמות אשר התייצבו זה מכבר באור ובחיים. פלנטות מתקדמות שכאלה מהוות באמת שירי הלל של הרמוניה, מיצגֵי יופי של טוב אשר הושג הודות לחיפוש אחר האמת הקוסמית. ואם דברים שכאלה יכולים לקרות לפלנטה, דברים גדולים אף יותר אפשריים עבור מערכת ועבור היחידות הגדולות יותר של היקום המקיף, בעת שגם הן מגיעות להתייצבות אשר מעידה על מיצוי הפוטנציאלים של צמיחה סופית.

118:10.16 (1306.5) בפלנטה מסדר מתקדם זה, הפכה ההשגחה למציאות, נסיבות החיים הינן מתואמות, אך לא רק משום שהאדם רכש שליטה בבעיות החומר של עולמו; אלא גם משום שהוא החל לחיות בהתאם לנטיית היקומים; הוא צועד בנתיב העליונות אל-עבר הישג האב האוניברסאלי.

118:10.17 (1306.6) מלכות שמיים תימצא בלבבות האנשים, וכאשר מלכות זו מתממשת בלבו של כל יחיד בעולם נתון, או אז מתממש בפועל שלטון האל בפלנטה זו; וזוהי ריבונותה המושגת של ההוויה העליונה.

118:10.18 (1306.7) על-מנת להבחין בהשגחה בזמן, חייב אדם להשלים את המשימה של השגת שלמות. ואולם, האדם יכול לקבל כבר כעת טעימה מקדימה של השגחה זו, ושל משמעויותיה בנצח, בעת שהוא הוגה בעובדה ביקום כי כל הדברים, בין שהם טובים ובין שרעים, פועלים יחדיו על-מנת לקדם את בני התמותה יודעי-האל בחיפוש שלהם אחר אבי הכול.

118:10.19 (1306.8) ככל שהאדם מתרומם מן החומרי אל עבר הרוחני, כך הוא מיטיב להבחין בהשגחה. כאשר האישיות המרקיעה תרכוש תובנה רוחנית שלמה, היא תוכל להבחין בְּהרמוניה במה שלפני-כן נדמה ככאוס. ואפילו המוטה המורונטית מהווה התקדמות אמיתית בכיוון זה.

118:10.20 (1307.1) ההשגחה הינה, בחלקה, שליטת העל של העליון הבלתי-שלם, אשר מתבטאת ביקומים הבלתי-שלמים, ולפיכך תמיד תהא:

118:10.21 (1307.2) 1. **חלקית** — בשל העובדה שהתממשותה של ההוויה העליונה הינה בלתי-שלמה, ואף:

118:10.22 (1307.3) 2. **בלתי-צפויה** — בשל התנודות בגישתם של היצורים, אשר לעולם משתנה מרמה לרמה, וכך גורמת, כפי הנראה, לשינויים בתגובת הגומלין של העליון.

118:10.23 (1307.4) כאשר האדם מתפלל להתערבותה של ההשגחה בנסיבות חייו, פעמים רבות תפילתו נענית בדמות השינוי אשר חל ביחס שלו עצמו לחיים. אך ההשגחה אינה גחמתית, ואף לא פנטסטית או קסומה. היא הינה הופעתו האיטית והבטוחה של ריבון היקומים הסופיים רב-העוצמה, אשר בנוכחותו המלכותית מבחינים היצורים המתפתחים מעת לעת במהלך

התקדמותם ביקום. ההשגחה הינה מצעדן הבטוח של גלקסיות החלל ושל אישיויות הזמן אל-עבר מטרות הנצח, אשר ראשיתן בעליון, לאחר מכן במרבי ואולי במוחלט. והננו מאמינים כי באינסופיות קיימת אותה השגחה, והיא הינה רצונו, פעולתו ותכליתו של שילוש פרדיס, אשר כך מניע את נופיהם הקוסמיים של יקומים על-גבי יקומים.

118:10.24 (1307.5) [הובא בחסות שליח רב-עוצמה השוהה ארעית באורנטיה.]

>> מסמך 118 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | חלק IV <<

מסמך 119

משימות המתת של מיכאל המשיח

119:0.1 (1308.1) שמי הוא גָּוָאלְיָה, כוכבת הערב הראשית של נבאדון, הוצבתי באורנטיה על-ידי גבריאל לשם מילוי משימת גילוי הסיפור של שבע משימות המתת של ריבון היקום, מיכאל מנבאדון. בתצוגה זו אקפיד קלה כחמורה על ההגבלות אשר הושתו עלי במשימה זו.

119:0.2 (1308.2) המתת הינה תכונה הטבועה בבני פרדיס של האב האוניברסאלי. ברצונם להתקרב להתנסויות החיים של היצורים החיים הכפופים להם, משקפים הסדרים השונים של בני פרדיס את טיבם האלוהי של הוריהם מפרדיס. הבן הנצחי של שילוש פרדיס החל בנוהג זה, כאשר העניק את עצמו שבע פעמים לשבעת מעגלי האוונה בימי הרקעתם של גָּרָנְדָפָנְדָה ושל הראשונים מבין עולי הרגל של הזמן והמרחב. והבן הנצחי ממשיך ומעניק עצמו ליקומים המקומיים של החלל בדמות נציגיו, הבנים מסדר אָוונָאל והבנים מסדר מיכאל.

119:0.3 (1308.3) כאשר הבן הנצחי מעניק בן בורא ליקום מקומי מתוכנן, נוטל אותו בן בורא על עצמו את מלוא האחריות להשלמתו של היקום החדש הזה, לשליטה בו ולהרכבתו, לרבות שבועת אמונים לשילוש הנצחי והתחייבות שלא ליטול על עצמו ריבונות מלאה על הבריאה החדשה עד להשלמתן המוצלחת של שבע משימות המתת-בדמות-יצור, אשר יאושרו על-ידי עתיקי היומין של יקום העל אשר לו נתונה הסמכות. זוהי חובה של כל בן מיכאל אשר מתנדב לצאת מעִם פרדיס ולעסוק בארגון יקום ובבריאתו.

119:0.4 (1308.4) תכליתן של התגשמויות אלה בגוף הינה לאפשר לבוראים מעין אלה להפוך לריבונים חכמים, אוהדים, הוגנים ומבינים. הבנים האלוהיים הללו הינם הוגנים מעצם טיבם, אך הם הופכים להיות רחומים-מתוך-הבנה כתוצאה מן ההתנסויות במשימות המתת העוקבות האלה; הם רחומים מטיבם, אך התנסויות אלה הופכות אותם לרחומים בדרכים חדשות ונוספות. משימות המתת האלה מהוות את השלבים האחרנים בחינוכם ובאימונם כהכנה למשימתם הנשגבת כשליטים של צדק אלוהי ושל משפט צדק ביקומים המקומיים.

119:0.5 (1308.5) אף-על-פי שתועלות משניות רבות מופקות ממשימות המתת האלה עבור העולמות, המערכות והקונסטלציות השונות, כמו גם עבור הסדרים השונים של הוויות תבוניות ביקום, המושפעים והנהנים ממשימות המתת האלה, עדיין ייעודן הראשי הינו להשלים את אימונו האישי ואת לימודו ביקום של הבן הבורא עצמו. משימות המתת האלה אינן הכרחיות לשם ניהול חכם, צודק ויעיל של יקום המקומי, אך הן לחלוטין נדרשות על-מנת לנהל בריאה שכזו – הרוחשת צורות חיים שונות ומגוון עצום של יצורים תבוניים אך לא-מושלמים – באופן הוגן, רחום ומבין.

119:0.6 (1308.6) הבנים מסדר מיכאל מתחילים את עבודת ארגון היקום מתוך אהדה מלאה והוגנת למגוון סדרי ההוויות אשר אותם בראו. כמות עצומה של חסד הם רוחשים לכל היצורים השונים הללו, ואפילו מרחמים הם על כל אותם טועים ואבודים אשר מתבוססים באנוכיות שלהם עצמם. אך בעיני עתיקי היומין, כישורי צדק ויושרה מעין אלו אינם מספיקים. שלשֶׁת השליטים השולטת ביקומי העל אף-פעם לא תאשר את ריבונותו של בן בורא כריבון של יקום, עד אשר רכש באמת את נקודת ההשקפה של יצוריו שלו עצמו באמצעות התנסות בפועל, בסביבה שבה הם עצמם מתקיימים וכאותם יצורים עצמם. ובדרך זו הופכים בנים אלו לשליטים חכמים ומבינים; הם לומדים לדעת את מגוון הקבוצות אשר עליהן ישלטו מתוקף סמכותם ביקום. הם רוכשים באמצעות התנסות חיה את החסד המעשי, את השיפוט ההוגן ואת הסבלנות, אשר מקורם בקיום ההתנסותי של היצור.

119:0.7 (1309.1) היקום המקומי של נבאדון נשלט כעת בידי בן בורא אשר השלים את שירות המתת שלו; הוא מולך בעליונות צודקת ורחומה על פני כל המחוזות העצומים של יקומו

המתפתח וההולך והופך מושלם. מיכאל מנבאדון הינו המתת ה-611,121 של הבן הנצחי ליקומי הזמן והמרחב, והוא החל בארגון היקום המקומי שלכם לפני כארבע-מאות מיליארד שנה. מיכאל החל להתכונן להרפתקת המתת הראשונה שלו בסביבות הזמן שבו לבשה אורנטיה את צורתה הנוכחית, לפני מיליארד שנה. משימות המתת שלו התרחשו בהפרשים של כמאה-וחמישים מיליון שנה, והאחרונה שבהן התרחשה באורנטיה לפני כאלף ותשע-מאות שנה. וכעת, אמשיך ואגולל את טיבן ואת אופיין של משימות המתת האלה באופן המלא ביותר שמשימתי מאפשרת.

1. המתת הראשונה

119:1.1 (1309.2) במעמד טקסי אשר נערך בסאלווינגטון לפני כמיליארד שנה, התאספו מנהלי וראשי היקום של נבאדון ושמעו את מיכאל מצהיר כי בעוד זמן מה יקבל לידיו אחיו הבכור, עמנואל, את הסמכות על נבאדון בעוד שהוא עצמו (מיכאל) ייעדר לצורך משימה שעל אודותיה לא ניתן כל הסבר. לא נמסר כל הסבר אחר על אודות מאורע זה, למעט שדר הפרידה לאבות הקונסטלציה, אשר כלל, בנוסף להוראות אחרות, את המילים: "ולמשך התקופה הזו הנני מותיר אתכם למשמורת בידיו של עמנואל, בעוד שאנוכי הולך לעשות כמצוות אבי מפרדיס."

119:1.2 (1309.3) לאחר ששלח שדר פרידה זה, הופיע מיכאל בשדה השילוח של סאלווינגטון, כפי שעשה פעמים רבות בעבר בשעה שהתכונן ליציאה לאוורסה או לפרדיס, אלא שהפעם בא בגפו. ובאלה המילים חתם את דבריו בטרם יצא: "הנני עוזב אתכם לתקופה קצרה בלבד. אני יודע שרבים מכם היו רוצים להצטרף אלי, אך לא תוכלו לבוא למקום שאליו אני הולך. לא תוכלו לעשות את שאני עומד לעשותו. אני הולך במצוות אלוהויות פרדיס, וכאשר אסיים את משימתי וארכוש ניסיון זה, אחזור למקומי ביניכם." ובסיימו לומר את הדברים האלה, נעלם מיכאל מנבאדון מעיני כל אלו אשר התקבצו, ולא הופיע שוב אלא בתום עשרים שנה למניין הזמן התקני. בכל סאלווינגטון כולה, אך ורק הסועדת האלוהית ועמנואל ידעו אל נכון

את אשר מתרחש, ואיחוד היומין חלק סוד זה אך ורק עם המנהל הכללי של היקום, גבריאל, כוכב הבוקר הזוהר.

119:1.3 (1309.4) כלל תושבי סאלווינגטון, כמו גם אלו אשר שכנו בעולמות המטה של המערכות והקונסטלציות, התקבצו מסביב לתחנות שבהן נקלט המידע על אודות היקום, בתקווה לשמוע דבר-מה על אודות משימתו ומקום הימצאו של הבן הבורא. רק בחלוף שלושה ימים למן עזיבתו של מיכאל התקבלה הודעה בעלת נגיעה אפשרית לעניין. ביום זה נרשם בסאלווינגטון מסר אשר נשלח מספֶּרת המלכי-צדקים, המטה של סדר זה בנבאדון, ובה נכתב בפשטות המסר יוצא-הדופן הבא, אשר טרם נשמע כדוגמתו: "בצהרי היום הזה, הופיע בשדה הקבלה של עולם זה בן מלכי-צדק מוזר, בן שאף שאינו נמנה עלינו, זהה לחלוטין לסדר שלנו. נלוותה אליו אוֹמְנָיאפִים יחידה, הרשומה כיאות באוורסה, וזו הציגה פקודות אשר נועדו לבכיר שבינינו. הפקודות היו מטעם עתיקי היומין ובאישורו של עמנואל מסאלווינגטון, ונכללה בהן ההנחיה לקבל בן מלכי-צדק זה לסדר שלנו ולהציבו בשירות-לעת-חירום של המלכי-צדקים של נבאדון. וכך צווה; וכך בוצע."

119:1.4 (1310.1) וזה כל מה שמופיע ברשומות סאלווינגטון באשר למתת הראשונה של מיכאל. שום דבר נוסף לא הופיע, עד שבחלוף מאה שנים למניין הזמן באורנטיה נרשמה עובדת חזרתו של מיכאל, וכן ששב לנהל את ענייני היקום. ואולם, רישום מוזר יימצא בעולמם של המלכי-צדקים, רישום שבו מתואר השירות של בן מלכי-צדק ייחודי זה בסגל-לעת-חירום של אותה עת. רישום זה נשמר במקדש פשוט אשר ניצב כעת בחזית ביתו של האב מלכי-צדק, והוא כולל את מסכת שירותו של בן מלכי-צדק ארעי זה במהלך הצבתו בפני עשרים-וארבע המשימות של עתות חירום יקומיות. ורישום זה, אשר בו עיינתי רק לאחרונה, מסתיים באופן הבא:

119:1.5 (1310.2) "ובצהרי היום הזה, ללא כל התראה מוקדמת – וכפי שהעידו על כך שלושה בלבד מחברֵי האחווה שלנו – נעלם מעולמנו בן מבקר זה, חבר מן המניין בסדר שלנו, ממש כמות שבא, מלווה רק באומניאפים אחת ויחידה; ורישום זה חתום כעת, והוא לתעודה כי מבקר זה חי כמלכי-צדק, ובדמות מלכי-צדק עבד כמלכי-צדק, וכי ביצע בנאמנות את כל משימותיו כבן-לעת-חירום של הסדר שלנו. ומתוך הסכמה כללית הוא הפך להיות ראש

וראשון למלכי-צדקים, באשר זכה לאהבתנו ולהערצתנו הודות לחכמתו שאין-שווה-לה, לאהבתו העילאית ולמסירותו הנשגבת לתפקיד. הוא אהב אותנו, הבין אותנו ושירת יחד איתנו, ולנצח הננו אחיו המלכי-צדקים הנאמנים והמסורים; וזאת משום שזר זה, אשר הגיע לעולמנו, הפך לעולמֵי-עד לסועד מטָבע המלכי-צדקים ביקום."

119:1.6 (1310.3) וזה כל מה שהותר לי למסור לכם על אודות משימת המתת הראשונה של מיכאל. כמובן שהננו מבינים בבירור כי מלכי-צדק מוזר זה, אשר שירת לצד המלכי-צדקים לפני כמיליארד שנה, היה לא אחר מאשר מיכאל אשר התגלם כך בגוף במשימת המתת הראשונה שלו. הרשומות אינן מציינות באופן ספציפי כי מלכי-צדק ייחודי ויעיל זה היה מיכאל, אך האמונה הרווחת היא שאכן היה זה הוא. קרוב לוודאי כי הרישום העובדתי על אודות הדבר אינו יכול להימצא מחוץ לרשומות של סוֹנָארִינְגְטוֹן, ורישומיו של עולם סודי זה אינם פתוחים בפנינו. סודות ההתגלמות והמתת ידועים במלואם אך ורק בעולם מקודש זה של הבנים האלוהיים. הננו יודעים את כל העובדות על אודות משימות המתת של מיכאל, אך איננו מבינים כיצד הן יוצאות אל הפועל. איננו יודעים כיצד שליטו של יקום, הבורא של המלכי-צדקים, יכול כך פתאום, ובאופן כה מסתורי, להפוך לאחד מהם, לִחְיות בקרבם כאחד מהם ולעבוד כבן מלכי-צדק במשך מאה שנה. אך כך אכן קרה.

2. המתת השנייה

119:2.1 (1310.4) במשך מאה-וחמישים מיליון שנה לאחר משימת המתת של מיכאל בדמות מלכי-צדק, הכל התנהל כשורה ביקום של נבאדון. ואז החלו הצרות להתרחש במערכת מספר 11 של הקונסטלציה מספר 37. צרות אלה נגעו לאי-הבנה של בן לאנונאנדק, ריבון מערכת, וזו יושבה על-ידי אבות הקונסטלציה ואושרה על-ידי נאמן היומין, היועץ מטעם פרדיס לאותה קונסטלציה. אך ריבון המערכת המוחה לא קיבל את פסק הדין במלואו. לאחר יותר ממאה שנה של חוסר שביעות רצון, הוא הוביל את עמיתיו למרד, וזו התבררה כאחת מן

המרידות ההרסניות והנרחבות ביותר אשר פרצו מעודן ביקום של נבאדון כלפי סמכותו של הבן הבורא. מרידה זו יושבה ונחתמה זה מכבר הודות לפעולתם של עתיקי היומין באוורסה.

119:2.2 (1311.1) ריבון מערכת מורד זה, לוּטֶנְטִיָה שמו, שלט ללא עוררין בפלנטת המטה שלו במשך למעלה מעשרים שנה למניין הזמן הנהוג בנבאדון; או אז, באישור אוורסה, הורו הגבוהים ביותר על בידודו וביקשו משליטי סאלווינגטון למנות ריבון מערכת חדש אשר יקבל לידיו את משימת הכוונתה של אותה מערכת משוסעת ומבולבלת של עולמות מיושבים.

119:2.3 (1311.2) במקביל להתקבלות בקשה זו בסאלווינגטון, הכריז מיכאל את השנייה מאותן הכרזות יוצאות-דופן, אשר בישרה על כוונתו להיעדר ממטה היקום למטרת "עשיית הדבר אשר צִיוָּנִי אבי מפרדיס", על הבטחתו "לחזור בזמן אשר נקבע", וכן על כך שהפקיד את כלל הסמכות בידי אחָיו מפרדיס, עמנואל, איחוד היומין.

119:2.4 (1311.3) ואז, באותה טכניקה אשר נצפתה בעת שעזב בהקשר של משימת המתת כמלכי-צדק, עזב שוב מיכאל את ספֶרת המטה שלו. בחלוף שלושה ימים ממועד עזיבתו הבלתי-מוסברת הופיע חבר חדש ובלתי-מוכר בקרב סגל המילואים של בני לאנונאנדק הראשיים של נבאדון. בן חדש זה הופיע בצהרי היום, ללא הודעה מוקדמת כלשהי, ובלוויית תְּלַתְשָׁרָפִים יחידה הרשומה כיאות באוורסה מטעם עתיקי היומין, רישום שלו ניתן תוקף מאת עמנואל מסאלווינגטון, וזו הציגה פקודות אשר הורו להציב בן חדש זה למערכת מספר 11 של קונסטלציה מספר 37 כיורשו של לוּטֶנְטִיָה המודח, ולהסמיכו סמכות מלאה לפעול כריבון מערכת עד למינויו של ריבון חדש.

119:2.5 (1311.4) במשך יותר משבע-עשרה שנה למניין הזמן ביקום, ניהל שליט ארעי מוזר ובלתי-מוכר זה את העניינים וטיפל בחוכמה בקשיים ובבלבול אשר שררו במערכת המקומית השפופה הזו. מעולם לא נאהב ריבון מערכת בלהט שכזה, ומעולם לא כובד ונערץ באופן כה גורף. שליט חדש זה השָׁליט סדר במערכת הסוערת, ואף סעד בקפדנות את כל נתיניו. הוא אף הציע לקודמו, המורד, את הזכות לחלוק עמו את כס סמכות השלטון, אם רק יתנצל בפני עמנואל על המעשים אשר ביצע מתוך קלות דעת. אך לוטנטיה דחה את החסד המוצע, ביודעו היטב כי ריבון מערכת חדש ומוזר זה אינו אלא מיכאל, אותו שליט יקום ממש אשר את פיו

הוא המרה רק לאחרונה. ואולם, מיליונים מאלו אשר הלכו שולל בעקבותיו קיבלו את מחילתו של שליט חדש זה, אשר נודע באותה עת כריבון המושיע של מערכת פָּלוֹנְיָה.

119:2.6 (1311.5) ואז הגיע אותו יום רב-אירועים שבמהלכו הגיע ריבון המערכת החדש, אשר מונה על-ידי רשויות היקום כמחליפו הקבוע של לוטנטיה המודח, ופָּלוֹנְיָה כולה התאבלה על עזיבתו של שליט המערכת הנאצל והמיטיב ביותר אשר ידע נבאדון מעודו. הוא נאהב על-ידי בני המערכת כולה והעריצוהו גם רעיו מכל קבוצות בני לאנונאנדק. ועזיבתו לא הייתה נטולת טקס. בשעה שעזב, נחגגה יציאתו את מטה המערכת בחגיגה כבירה. ואפילו קודמו, זה אשר סטה מדרך הישר, שלח הודעה בזו הלשון: "צדיק אתה ותמים בכל דרכיך. ואף כי ממשיך אני לדחות את שלטון פרדיס, אני מוכרח להודות בכך שאתה הנך מנהל רחום וחנון."

119:2.7 (1312.1) ואז עזב שליט ארעי זה את הפלנטה שבה שהה ושממנה ניהל את המערכת המורדת, ואילו בחלוף שלושה ימים הופיע מיכאל בסאלווינגטון ונטל את רסן הניהול של היקום של נבאדון. מעט לאחר מכן הגיעה מאוורסה ההכרזה השלישית, אשר הצהירה על ההתקדמות בסמכות ריבונותו של מיכאל. הפעם הראשונה הוכרזה עם הגעתו לנבאדון, הפעם השנייה מעט לאחר השלמתה של משימת המתת כמלכי-צדק, ואילו כעת, הגיעה הפעם השלישית עם סיום המשימה השנייה, או משימת הלאנונאנדק.

3. משימת המתת השלישית

119:3.1 (1312.2) זה עתה סיימה המועצה העליונה בסאלווינגטון לדון בבקשה שנשלחה מטעם נשאי החיים בפלנטה מספר 217 של מערכת מספר 87 בקונסטלציה מספר 61. הם ביקשו לשלוח לעזרתם בן חומרי. ונציין כי פלנטה זו מצויה במערכת עולמות מיושבים שבה ריבון מערכת נוסף סטה מדרך הישר, המרידה השנייה מסוגה בתולדות כל נבאדון עד לאותה עת.

119:3.2 (1312.3) לבקשת מיכאל, הושהה המענה לבקשתם של נשאי החיים עד לבחינתו של עמנואל ולדיווחו של זה. היה זה נוהל יוצא מגדר הרגיל, והנני זוכר היטב כיצד כולנו המתנו

לדבר-מה יוצא-דופן, ואכן, המתח לא ארך זמן רב. מיכאל הפקיד את ניהול היקום בידי עמנואל, בעוד שאת הפיקוד על צבאות השמיים הפקיד בידי גבריאל, וכאשר סיים להשיל מעצמו את אחריותו הניהולית, הוא נפרד מרוח האם של היקום ונעלם משדה השילוח של סאלווינגטון ממש כשם שעשה בפעמיים הקודמות.

119:3.3 (1312.4) וכפי שניתן היה לצפות, בחלוף שלושה ימים הופיע, ללא כל הודעה מוקדמת, בעולם המטה של מערכת מספר 87 בקונסטלציה מספר 61 בן חומרי מוזר, שאליו נלוותה סָקוֹנָאפִים יחידה הרשומה כיאות על-ידי עתיקי היומין של אוורסה, רישום לו ניתן תוקף על-ידי עמנואל מסאלווינגטון. ומייד מינה ריבון המערכת הממונה את הבן החומרי החדש והמסתורי הזה לנסיך הפלנטארי בפועל של עולם מספר 217, ומינוי זה קיבל את אישורם המיידי של הגבוהים ביותר של קונסטלציה מספר 61.

119:3.4 (1312.5) וכך החל בן חומרי ייחודי זה את הקריירה הסבוכה שלו בעולם מבודד אשר מרד ופרש, עולם הממוקם במערכת מכותרת ונעדרת כל קשר עם היקום שבחוץ. וכך עמל במשך דור שלם של הזמן בפלנטה. בן חומרי לעת-חירום זה הצליח להציל את הנסיך הפלנטארי אשר כשל, ואף את כל הסגל הכושל שלו, ולגרום להם להתחרט. וכך הוא חזה בשובה של הפלנטה לשירות נאמן של שלטון פרדיס, כפי שזה התבסס ביקומים המקומיים. ובזמן המתאים הגיעו בן ובת חומריים לעולם זה אשר נגאל ושוקם, וכאשר התיישבו כראוי על כסאם כשליטים פלנטאריים נראים לעין, עזב הנסיך הפלנטארי הארעי, או של עת-חירום, ונעלם בצוהרי אחד הימים. בחלוף שלושה ימים, הופיע מיכאל במקומו הקבוע בסאלווינגטון, ומעט לאחר מכן הגיעה במסגרת שדרי יקום העל ההכרזה הרביעית של עתיקי היומין, אשר בישרה על המשך התקדמותה של ריבונות מיכאל בנבאדון.

119:3.5 (1312.6) צר לי שלא ניתנה לי הרשות לתאר את הסבלנות, הנחישות והכישרון שבהם התמודד בן חומרי זה עם המצבים המאתגרים בפלנטה המבולבלת הזו. סיפור הצלתו של עולם מבודד זה הינו אחד מן הפרקים היותר נוגעים ללב בדברי ימי הישועה של נבאדון כולה. בסיומה של משימה זו, הכול בנבאדון הבינו מדוע בוחר שליטם האהוב לעסוק שוב ושוב במשימות המתת החוזרות האלה, שבמהלכן הוא לובש צורה בדמותה של הוויה תבונית כלשהי מסדר כזה או אחר הכפוף לו.

119:3.6 (1313.1) משימות המתת של מיכאל בדמות מלכי-צדק, לאחר מכן בדמות בן לאנונאנדק, ואז בדמות בן חומרי, הינן כולן מסתוריות ומצויות מעבר לכל הסבר. בכל אחד מן המקרים הוא הופיע **פתאום** כיחיד מפותח לגמרי של אותה קבוצת מתת. לעולם לא יתחוור המסתורין שבהתגלמויות האלה, אלא לאלו המורשים לגשת אל מעגל הרשומות הפנימי אשר בספֶּרה הקדושה של סוֹנָארִינְגְטוֹן.

119:3.7 (1313.2) ולמן ימי משימת המתת המופלאה הזו, שאותה ביצע בדמות נסיך פלנטארי של עולם מבודד ומורד, מעולם לא התפתתה אחת מן הבנות החומריות – או התפתה אחד מן הבנים החומריים – בנבאדון, להתלונן על משימותיהם או להטיל דופי בקשיים אשר ניצבו בפניהם במשימותיהם בפלנטה. לעד יידעו הבנים החומריים כי הבן הבורא של היקום הינו להם ריבון מֶבין וחבר אוהד, אחד אשר "עמד בכל הניסיונות ויכול להם," ממש כשם שהם נדרשים לעמוד בכל הניסיונות ולצלוח אותם.

119:3.8 (1313.3) לאחר כל אחת מן המשימות האלה שרר עידן של התעצמות בשירות ובנאמנות בקרב כלל ההוויות התבוניות השמימיות אשר מקורן ביקום, ואילו העידן שלאחר משימת המתת התאפיין בהתקדמות ובשיפור בכלל שיטות ניהול היקום ובכל טכניקות הממשל. מאז משימת מתת זו, שום בן חומרי או בת חומרית לא הצטרפו ביודעין לְמרידה כנגד מיכאל; הם אוהבים ומכבדים אותו במסירות גדולה מכדי לדחותו במודע. בעת האחרונה, הוסטו האדמים מדרך הישר אך ורק באמצעות תחבולותיהן ורמייתן של אישיויות מורדות מטיפוסים גבוהים מהן.

4. משימת המתת הרביעית

119:4.1 (1313.4) והיה זה בסיומה של קריאת השמות התקופתית המתרחשת באוורסה מדי אלף שנה, שמיכאל הפקיד את ממשל נבאדון בידיהם של עמנואל וגבריאל; וכמובן, נזכרנו במה שארע בעבר בשעה שכך התרחש, וכולנו התכוננו לחזות בהיעלמו של מיכאל לצורך משימת

המתת הרביעית שלו. ולא המתנו זמן רב, שכן מעט לאחר מכן הלך אל שדה השילוח של סאלווינגטון ונעלם מעינינו.

119:4.2 (1313.5) בחלוף היום השלישי להיעלמותו זו הקשורה למתת, הבחנו בתשדורות היקום באוורסה בפריט החדשות המשמעותי הבא, אשר נשלח מן המטה השרפי של נבאדון: "אנו מדווחים על הגעתה ללא הודעה של שרפים בלתי-ידועה, אשר אליה נלוו סופרנאפים יחידה וגבריאל מסאלווינגטון. שרפים בלתי-רשומה זו נמנית עם הסדר של נבאדון, רשומה כיאות אצל עתיקי היומין מאוורסה ואושרה על-ידי עמנואל מסאלווינגטון. שרפים זו נבחנה ונמצאה כשייכת לסדר העליון של מלאכיות ביקום מקומי, וכבר הוצבה לסגל היועצים המורים."

119:4.3 (1313.6) במהלך המתת השרפית הזו נעדר מיכאל מסאלווינגטון למשך תקופה של למעלה מארבעים שנה למניין הזמן התקני ביקום. במהלך תקופה זו הוא היה מסופח כיועץ לימוד שרפי, מה שאתם עשויים לכנות מזכיר אישי, של עשרים-ושישה מורים מומחים שונים, אשר פעלו בעשרים-ושניים עולמות שונים. משימתו האחרונה, או הסופית, הייתה בתפקיד יועץ וסייע אשר סופח למשימת המתת של בן מורה של שילוש בעולם מספר 462, במערכת מספר 84 של קונסטלציה מספר 3 ביקום של נבאדון.

119:4.4 (1314.1) במשך שבע השנים שבהן שרת במשימה זו, הבן המורה של השילוש מעולם לא היה משוכנע עד תום באשר לזהותה של עוזרתו השרפית. ואכן, באותה תקופה עוררו כל השרפים עניין מיוחד. כולנו ידענו היטב שהריבון האהוב שלנו שוהה לו ביקום מחופש לשרפים, אך אף פעם לא היינו בטוחים באשר לזהותה של שרפים זו. הוא לא זוהה בוודאות אף פעם, עד לזמן שבו סופח למשימת המתת של בן מורה זה של שילוש. אך במהלך התקופה הזו תמיד קיבלו השרפים יחס מיוחד מחשש שאחד מאתנו יגלה ששימש ללא ידיעתו כמארחו של ריבון של יקום במשימת המתת שלו כיצור. וכך, מאז ולעולמי עד, התקיים כאמת – בכל הנוגע למלאכיות – כי הבורא והשליט שלהן "נוסה בכל הצורות בדמות האישיות השרפית, ובכל הניסיונות האלה הוא עמד."

119:4.5 (1314.2) וככל שמשימות המתת האלה לבשו צורה בדמות צורות חיים יותר ויותר נמוכות ביקום, כך גדל שיעור השתתפותו של גבריאל בהרפתקאות ההתגלמות האלה,

בתפקיד המקשר היקומי בין מיכאל, אשר שהה במשימת המתת, לבין עמנואל, שליט היקום בפועל.

119:4.6 (1314.3) וכעת התנסה מיכאל בהתנסות של מתת בדמות שלושה סדרים של בני יקום מעשה ידיו: המלכי-צדקים, הלאנונאנדקים והבנים החומריים. ובטרם יפנה את תשומת לבו לשלבים השונים של נתיבת ההרקעה של יצוריו הרצוניים הנמוכים ביותר, בני התמותה האבולוציוניים של הזמן והמרחב, הוא מתעתד למחול על כבודו ולהופיע בדמות מלאכית כשרפים עליונה.

5. משימת המתת החמישית

119:5.1 (1314.4) לפני מעט יותר משלוש-מאות מיליון שנה למניין הזמן באורנטיה, היינו שוב עדים לאותה העברת סמכויות ביקום לעמנואל, וכן חזינו בהכנותיו של מיכאל ליציאה. הפעם, בשונה מפעמים הקודמות, הכריז מיכאל שפניו מועדות לאוורסה, המטה של יקום העל של אורוונטון. הריבון שלנו עזב בזמן אשר נקבע, אך תשדורות יקום העל מעולם לא ציינו את הגעתו של מיכאל לחצרותיהם של עתיקי היומין. מעט לאחר יציאתו מסאלווינגטון, אכן הופיעה בתשדורות אשר הגיעו מאוורסה ההצהרה המשמעותית הבאה: "היום הגיע עולה רגל מרקיע, בן-תמותה במקור, מן היקום של נבאדון. הוא הגיע ללא כל הודעה מוקדמת וללא מספר, מצויד באישור עמנואל מסאלווינגון ומלווה בגבריאל של נבאדון. הוויה בלתי-מזוהה זו מצויה במעמד של רוח אמיתית והתקבלה לשורותינו."

119:5.2 (1314.5) אילו ביקרתם היום באוורסה, הייתם שומעים על הימים שבהם שהה שם אֶוָנְטוֹד, אותו עולה רגל ייחודי ובלתי-מוכר של הזמן והמרחב אשר נודע באוורסה בשם זה. ובן-תמותה מרקיע זה – אשר היה לכל הפחות אישיות נשגבת ודמה לחלוטין לבני התמותה המרקיעים המצויים בשלב הרוחני – חי ופעל באוורסה במשך אחת-עשרה שנים למניין הזמן התקני של אורוונטון. הוויה זו קיבלה וביצעה את המשימות המוטלות על בן-תמותה של רוח,

ממש כמו אחיותיה ממגוון יקומיו של אורוונטון. "היא נוסתה ועמדה בכל הניסיונות, ממש כמו אחיותיה," ובכל דבר נמצאה ראויה לאמון הממונים עליה, ובה בעת תמיד זכתה לכבוד ולהערצתן הנאמנה של אחיותיה הרוחות.

119:5.3 (1315.1) מסאלווינגטון, עקבנו בעניין עצום אחר הקריירה של עולה-רגל זה של רוח. בשל נוכחותו של גבריאל ידענו היטב כי עולה-רגל זה של רוח, עולה רגיל וחסר מספר, היה לא אחר מאשר השליט של היקום המקומי שלנו, אשר נמצא במשימת מתת. הופעתו הראשונה של מיכאל, כמי שהתגשם ושימש בתפקיד השמור לאחד משלבי האבולוציה של בני התמותה, היווה מאורע אשר ריגש וריתק את נבאדון כולה. שמענו זה מכבר על אודות דברים שכאלה, אך כעת חזינו בהם. הוא הופיע באוורסה כבן-תמותה של רוח מפותח ומאומן לחלוטין, וככזה המשיך בקריירה שלו עד להתקדמותה של קבוצת בני-תמותה מרקיעים להאוונה; אז הוא נפגש לשיחה עם עתיקי היומין, ומיד לאחר מכן עזב את אוורסה בלוויית גבריאל, בפתאומיות וללא כל ציון, והופיע מעט לאחר מכן במקומו הקבוע בסאלווינגטון.

119:5.4 (1315.2) רק לאחר שהשלים משימת מתת זו הבנו סוף-סוף כי מיכאל מתעתד ככל הנראה להתגשם בדמות סדרי האישיויות השונים ביקום, החל במלכי-צדקים הגבוהים ביותר וכלה בבני התמותה בשר ודם של העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב המצויים בתחתית. בסביבות הזמן הזה החלו המכללות של המלכי-צדקים ללמד את הסבירות לכך שמיכאל יתגשם יום אחד כבן-תמותה בשר ודם, והועלו השערות רבות ביחס לאופן שבו תוכל להתממש משימת מתת שכזו אשר אין-להסבירה. העובדה שמיכאל שימש אישית בתפקיד של בן-תמותה מרקיע עוררה עניין חדש ונוסף בכלל תכנית ההתקדמות של היצורים, המובילה כל מעלה, הן דרך היקום המקומי והן דרך יקום העל.

119:5.5 (1315.3) ועדיין, הטכניקה שמאחורי משימות המתת העוקבות האלה נותרה בגדר מסתורין. ואפילו גבריאל התוודה כי הוא איננו מבין כיצד ברצונו יוכל בן פרדיס זה ובורא יקום זה ללבוש צורה ואישיות, ולחיות את חייו של אחד היצורים הכפופים לו עצמו.

6. משימת המתת השישית

119:6.1 (1315.4) וכעת, כאשר סאלווינגטון כולה הכירה את הסימנים המעידים על משימת מתת הממשמשת ובאה, זימן מיכאל את כלל שוכני פלנטת המטה, ובפעם הראשונה גולל בפניהם את יתר פרטי תכנית ההתגלמות. הוא הכריז כי יעזוב בקרוב את סאלווינגטון על-מנת להתחיל בקריירה של בן-תמותה מורונטי בחצרותיהם של האבות הגבוהים ביותר בפלנטת המטה של הקונסטלציה החמישית. ואז, שמענו בפעם הראשונה את ההכרזה על כך שמשימת המתת השביעית והאחרונה שלו תיערך בעולם אבולוציוני כלשהו, בדמות בשר ודם.

119:6.2 (1315.5) בטרם עזב את סאלווינגטון אל משימת המתת השישית, נשא מיכאל דברים בפני תושבי הספֵרה אשר התקבצו, ואחר עזב לעיני כל, מלווה בשרפים יחידה ובכוכב הבוקר הבהיר של נבאדון. ובעוד ששוב הופקד ניהול היקום בידיו של עמנואל, האחריויות הניהוליות התחלקו באופן נרחב יותר.

119:6.3 (1315.6) מיכאל הופיע במטה קונסטלציה מספר חמש במלוא דמותו של בן-תמותה מורונטי בעל מעמד הרקעה. צר לי על שאינני מורשה לגלות את פרטי הנתיבה של בן-תמותה מורונטי זה, נעדר המספר, משום שהייתה זו אחת התקופות המדהימות ויוצאות הדופן בהתנסות המתת של מיכאל, אפילו אם לוקחים בחשבון את שהותו הטראגית והדרמטית באורנטיה. ואולם, בין יתר המגבלות אשר הושתו עלי בעת שקיבלתי על עצמי משימה זו, נאסר עלי לגולל את סיפור הנתיבה המופלאה הזו של מיכאל בדמות בן התמותה המורונטי מאֶנָדָנטוּם.

119:6.4 (1316.1) כאשר שב מיכאל ממשימת המתת הזו במורונטיה, התחוור לכולנו כי הבורא שלנו הפך ליצור כאחד היצורים, כי ריבון היקום משמש כאח וכרע אוהד אף ליצורים הברואים התבוניים הנמוכים ביותר במחוזותיו. עוד לפני כן הבחנו בכך שנקודת המבט של היצור הלכה ונרכשה בהתמדה, משום שזו הופיעה בהדרגה, אך הפכה למובחנת יותר לאחר השלמת משימת המתת המורונטית כבן-תמותה, ומובחנת אפילו יותר לאחר ששב מנתיבתו באורנטיה כבנו של נגר.

119:6.5 (1316.2) גבריאל הודיע לנו מבעוד מועד על הזמן שבו עתיד מיכאל להשתחרר ממשימת המתת במורונטיה, ובהתאם לכך ארגנו קבלת פנים מתאימה בסאלווינגטון. מיליונים על-גבי מיליונים של הוויות נתקבצו ובאו מכל עולמות המטה של הקונסטלציות של נבאדון, ורוב אלו אשר שהו בעולמות הסמוכים לסאלווינגטון התקבצו יחדיו על-מנת לקבל את פניו עם שובו אל כס השלטון ביקומו שלו. בתשובה לפניותינו הרבות ולביטויי ההערכה אשר השפענו עליו, על כך שהינו ריבון המתעניין כל-כך ביצוריו, ענה כך: "פשוט עסקתי בעסקי אבי. הנני עושה את אשר בני פרדיס, האוהבים את יצוריהם ומשתוקקים להבינם, נהנים לעשות."

119:6.6 (1316.3) אך מאותו יום ועד לשעה שבה יצא מיכאל להרתפקה באורנטיה כבן האדם, המשיכה נבאדון כולה לעסוק במעלליו הרבים של שליטהּ הריבון בעת שפעל באֶנָנְטוּם, שם התגלם במשימת המתת כבן-תמותה מורונטי המרקיע באופן אבולוציוני, ובכך שנבחן בכל הדברים ממש כמו רעיו אשר התקבצו מעולמות החומר של כלל הקונסטלציה שבה שהה.

7. משימת המתת השביעית והסופית

119:7.1 (1316.4) ובמשך עשרות-אלפי שנים, ציפינו למשימת המתת השביעית והסופית של מיכאל. גבריאל לימד אותנו כי משימת מתת אחרונה זו תיערך בדמותו של בן-תמותה בשר ודם, אך לא ידענו דבר באשר לזמן, למקום ולאופן שבו תתממש הרפתקה זו.

119:7.2 (1316.5) לעובדה שמיכאל בחר באורנטיה כזירת הפעולה למשימת המתת הסופית שלו, ניתן ביטוי פומבי מעט לאחר שלמדנו על כישלונם של אדם וחווה. וכך, במשך למעלה משלושים-וחמש אלף שנה, עולמכם עמד בחזית תשומת הלב של כלל המועצות ביקום. שום חלק ממשימת המתת באורנטיה לא נשמר בסוד (למעט מסתורין ההתגשמות). כל מה שארע בעולמכם, הקטן אך המכובד, מן ההתחלה ועד לניצחון חזרתו הסופית של מיכאל לסאלווינגטון כריבון העליון על היקום, קיבל פרסום מלא ביקום.

119:7.3 (1316.6) אף-על-פי שהאמנו שזו תהיה השיטה, לא ידענו עד לזמן המאורע עצמו שמיכאל יופיע בכדור הארץ כעולל חסר-ישע של העולם. עד אז, הוא תמיד הופיע בדמות יחיד מפותח לחלוטין המשתייך לקבוצת האישיות שנבחרה למשימת המתת. ואכן, הייתה זו תשדורת מרגשת מסאלווינגטון שבישרה על הולדתו של התינוק מבית-לחם באורנטיה.

119:7.4 (1316.7) ואז, הבנו שהבורא והחבר שלנו לא רק עושה את הצעד המסוכן ביותר בכל מהלך הקריירה שלו, בכך שהוא מסַכן, כפי הנראה, את מעמדו ואת סמכותו במשימת מתת זו שבה נולד כעולל, אלא אף הבנו כי התנסותו זו, במשימת המתת הסופית כבן-תמותה, היא אשר תכתיר אותו לעד כריבון העליון והבלתי-מעורער של היקום של נבאדון. במשך כשליש מאה למניין הזמן בכדור הארץ נישאו כל העיניים בכל חלקי היקום המקומי הזה לאורנטיה. כלל היצורים התבוניים הבינו כי מתרחשת משימת המתת האחרונה, ומכיוון שידענו זה מכבר על מרידתו של לוציפר בשטניה ועל העוינות של קליגאסטיה באורנטיה, הבנו היטב את עוצמת המאבק אשר יפרוץ כאשר השליט שלנו ימחל על כבודו ויתגשם באורנטיה בלבוש הצנוע של דמות בשר ודם.

119:7.5 (1317.1) ישוע בן-יוסף, התינוק היהודי, נוצר ונולד בעולם, ממש כמו כל התינוקות האחרים לפניו ולאחריו, למעט העובדה שתינוק ייחודי זה היה התגלמותו של מיכאל מנבאדון, בן פרדיס אלוהי וברוא כלל היקום המקומי הזה של דברים ושל ההוויות. ולעד יוותר ללא פתרון מסתורין זה של התגשמות האלוהות בתוך צורתו האנושית של ישוע, אשר מכל בחינה אחרת הגיע לעולם באופן טבעי. ואפילו בנצח, אף-פעם לא תתחוורנה לכם הטכניקה והשיטה שבאמצעותן התגשם הבורא בדמות ובלבוש ברואיו. זהו סוד השייך לסונאריגטון, ומסתורין אלו ידועים אך ורק לאותם בנים אלוהיים אשר התנסו בחוויה של משימת מתת.

119:7.6 (1317.2) חכמים מסוימים בכדור הארץ ידעו על הגעתו הממשמשת ובאה של מיכאל. חכמים אלו, בעלי התובנה הרוחנית, למדו על משימת המתת הצפויה של מיכאל באורנטיה באמצעות הקשרים שבין עולם אחד למשנהו. ואכן, השרפים הודיעו באמצעות היצורים האמצעיוניים לקבוצת כמרים מכשדים, אשר בראשה עמד אָרְדָנוֹן. אנשים יודעי-אל אלו ביקרו את הרך הנולד באבוס. הודעה זו אשר נמסרה לאָרְדָנוֹן ולעמיתיו מידי השרפים אשר

סופחה בעבר לאדם ולחווה בגן הראשון, מהווה את המאורע העל-טבעי היחיד אשר נקשר בהולדתו של ישוע.

119:7.7 (1317.3) הוריו האנושיים של ישוע היו אנשים ממוצעים לגילם ולתקופתם, ולפיכך, נולד וגודל בן אל זה, אשר התגשם מרחם אישה, באופן הרגיל שבו גודלו ילדים באותו גזע ובאותה תקופה.

119:7.8 (1317.4) סיפור שהותו של מיכאל באורנטיה, הסיפור על אודות משימת המתת של הבן הבורא בעולמכם כבן-תמותה, מצוי מעבר ליריעה ולתכלית אשר הוגדרו למסמך זה.

8. מעמדו של מיכאל בתר-משימות-המתת

119:8.1 (1317.5) לאחר משימת המתת הסופית והמוצלחת של מיכאל באורנטיה, לא רק עתיקי היומין הכירו בו כשליטה הריבוני של נבאדון, אלא גם האב האוניברסאלי הכיר בו כמנהלו המבוסס של היקום המקומי אשר ברא בעצמו. עם חזרתו לסאלווינגטון, הוכרז מיכאל זה, בן האדם ובן האל, כשליטה המבוסס של נבאדון. מאוורסה הגיעה ההכרזה השמינית על אודות ריבונותו של מיכאל, ואילו מפרדיס הגיעה הכרזתם המשותפת של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי, הכרזה אשר מחשיבה את האיחוד הזה בין האל לבין האדם כמי שעומד בראש היקום באופן בלעדי; ועוד הנחתה את איחוד היומין המוצב בסאלווינגטון להצהיר על כוונתו לפרוש לפרדיס. גם נאמני היומין אשר במטות הקונסטלציות הונחו לפרוש מן המועצות של הגבוהים ביותר. ואולם, מיכאל סירב לקבל את פרישתם של בני השילוש אשר מייעצים ומשתפים פעולה. הוא קיבץ אותם בסאלווינגטון וביקש מהם באופן אישי להישאר ולשמש בתפקידם בנבאדון לעד. הם מסרו על החלטתם להיענות לבקשה זו לממונים עליהם בפרדיס, ועד מהרה נמסרו הצווים אשר מפרידים את בניו אלה של היקום המרכזי מפרדיס ומספחים אותם לנצח אל חצרו של מיכאל מנבאדון.

119:8.2 (1318.1) למיכאל נדרשו כמעט מיליארד שנה, כמניין הזמן באורנטיה, על-מנת להשלים את נתיבת המתת שלו ולבסס באופן סופי את סמכותו העליונה ביקום אשר אותו ברא בעצמו. מיכאל נולד בורא, חונך כמנהלן, ואומן כמנהל, אך נדרש להרוויח את ריבונותו מתוך התנסות. וכך נודע עולמכם הקטן ברחבי נבאדון כולו כזירה שבה בחר מיכאל להשלים את ההתנסות שכל בן בורא של פרדיס נדרש לה בטרם יינתנו לו שליטה וניהול בלתי-מוגבלים ביקום אשר אותו ברא בעצמו. וככל שתרקיעו ביקום המקומי, תלמדו עוד על אודות האידיאלים והאישיויות אשר נגעו למשימות המתת הקודמות של מיכאל.

119:8.3 (1318.2) בעת שהשלים את משימות המתת שלו כיצור, מיכאל לא רק ביסס את ריבונותו שלו, אלא גם העצים את ריבונותו המתפתחת של האל העליון. במהלך משימות המתת האלה, הבן הבורא לא רק עסק בחקר הטבע השונה של אישיויות היצורים – חקר אגב ירידה – אלא גם הגשים את ההתגלות של רצונותיהן המגוונים והשונים של אלוהויות פרדיס, אלה אשר סינתזת האחדות שלהן מגלה את רצונה של ההוויה העליונה, כפי שמגלים הבוראים העליונים.

119:8.4 (1318.3) היבטי רצון האלוהויות השונים הללו מתממשים באופן אישי ונצחי בטבען השונה של שבע רוחות האב, וכל אחת ממשימות המתת של מיכאל היוותה התגלות ייחודית של אחד ממופעי האלוהיות הללו. במשימת המתת כמלכי-צדק, הוא גילם את רצונם המאוחד של האב, הבן והרוח; במשימת המתת כלאנונאנדק, את רצונם של האב והבן; במשימה האדמית הוא גילה את רצונם של האב והרוח. במשימת המתת השרפית את רצונם של הבן והרוח; במשימת המתת כבן-תמותה באוורסה הוא גילם את רצונו של הפועל האחוד; במשימת המתת כבן-תמותה מורונטי את רצונו של הבן הנצחי; ובמשימת המתת החומרית באורנטיה הוא חי את רצונו של האב האוניברסאלי, ואף עשה כן כבן-תמותה בשר ודם.

119:8.5 (1318.4) כתוצאה מהשלמת שבע משימות המתת האלה השתחררה ריבונותו העליונה של מיכאל, וגם נוצרה האפשרות לריבונותו של העליון בנבאדון. באף אחת ממשימות המתת לא גילה מיכאל את האל העליון, אך הסך הכולל של כל שבע משימות המתת מהווה התגלות חדשה על אודות ההוויה העליונה בנבאדון.

119:8.6 (1318.5) במקביל להתנסות היורדת שלו מן האל אל עבר האדם, מיכאל התנסה בהרקעה מן היכולת ליצור מופעים חלקיים לעליונות הפעולה הסופית ולסופיות שחרור הפוטנציאל שלו לפעולה מוחלטופית. כבן בורא, מיכאל הינו בורא בזמן-מרחב; ואולם כבן מאסטר בעל שבעה היבטים, מיכאל הינו חבר באחד הסגלים האלוהיים שמהם מורכב השילוש המֶרבי.

119:8.7 (1318.6) בעת שעבר דרך ההתנסות של גילוי רצונות שבע רוחות האב של השילוש, התנסה הבן הבורא בגילוי רצונו של העליון. כאשר פעל כמגלה רצונה של העליונות, זיהה עצמו מיכאל לנצח עם העליון, יחד עם כל הבנים האחרים מסוג מאסטר. בעידן הנוכחי ביקום הוא מגלה את העליון ומשתתף בהתממשותה של ריבונות העליונות. אך בעידן הבא ביקום, הננו מאמינים כי הוא ישתף פעולה עם ההוויה העליונה בשילוש ההתנסותי הראשון, עבור יקומי החלל החיצון ובהם.

119:8.8 (1319.1) אורנטיה הינה המקדש הסנטימנטאלי של כל נבאדון, ראש וראשונה לעשרה מיליון עולמות מיושבים, הבית של מיכאל המשיח כבן-תמותה, ריבון נבאדון כולה, סועד כמלכי-צדק לעולמות, מושיע מערכת, גואל אדמי, רעַ שרפי, עמית לרוחות מרקיעות, מתקדם מורונטי, בן האדם בדמות בשר ודם והנסיך הפלנטארי של אורנטיה. ואמת דוברים רישומיכם כאשר הם מציינים כי אותו ישוע הבטיח לחזור ביום מן הימים לַעולם שבו סיים את משימות המתת שלו, עולם הצלב.

119:8.9 (1319.2) [מסמך זה, המתאר את שבע משימות המתת של מיכאל המשיח, הינו המסמך השישים-ושלושה במספר בסדרת המצגות אשר הוגשו בחסותן של מגוון אישיויות, ואשר מגוללות את סיפורה של אורנטיה עד לזמן שבו הופיע מיכאל על-פני כדור הארץ בלבוש בשר ודם. מסמכים אלו אושרו על-ידי ועדה מנבאדון בת שנים-עשר חברים, בראשותו של מָנוּטְיָה

מלכיצדק. הכתבנו את הסיפורים הללו ורשמנו אותם בשפה האנגלית – באמצעות טכניקה אשר אושרה על-יד הממונים עלינו – בשנת 1935 לספירה למניין הזמן באורנטיה.]

>> מסמך 119 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 120 <<

חלק IV

חייו של ישוע ותורתו

קבוצת מסמכים זו הוכנה בחסות וועדה בת שניים עשר אמצעיונים מאורנטיה הפועלת תחת פיקוחו של מנהל התגלות מלכי-צדק.
התיאור מבוסס על עדותו של אמצעיוני שניוני שבעבר השגיח באופן על-אנושי על השליח אנדראס.

מסמך 120 - משימת המתת של מיכאל באורנטיה
מסמך 121 - ימי משימת המתת של מיכאל
מסמך 122 - הולדתו וינקותו של ישוע
מסמך 123 - ילדותו המוקדמת של ישוע
מסמך 124 - ילדותו המאוחרת של ישוע
מסמך 125 - ישוע בירושלים
מסמך 126 - השנתיים הקריטיות
מסמך 127 - שנות גיל ההתבגרות
מסמך 128 - הבגרות המוקדמת של ישוע
מסמך 129 - חייו הבוגרים המאוחרים יותר של ישוע

מסמך 130 - בדרך לרומא
מסמך 131 - דתות העולם
מסמך 132 - השהות ברומא
מסמך 133 - החזרה מרומא
מסמך 134 - שנות המעבר
מסמך 135 - יוחנן המטביל
מסמך 136 - הטְבלה וארבעים הימים
מסמך 137 - זמן ההמתנה בגליל
מסמך 138 - הכשרת מבשרי המלכות
מסמך 139 - שנים-עשר השליחים
מסמך 140 - הסמכתם של השנים-עשר
מסמך 141 - ראשית העבודה הציבורית
מסמך 142 - חג הפסח בירושלים
מסמך 143 - תנועה דרך השומרון
מסמך 144 - בגלבוע ובדקפוליס
מסמך 145 - ארבעה ימים מלאי אירועים בכפר נחום
מסמך 146 - מסע ההטפה הראשון בגליל
מסמך 147 - ביקור הביניים בירושלים
מסמך 148 - הכשרת האוונגליסטים בבית צידה
מסמך 149 - מסע ההטפה השני
מסמך 150 - מסע ההטפה השלישי
מסמך 151 - השהות והלימוד על החוף
מסמך 152 - המאורעות אשר הובילו למשבר בכפר נחום
מסמך 153 - המשבר בכפר נחום
מסמך 154 - ימים אחרונים בכפר נחום
מסמך 155 - מנוסה דרך צפון הגליל
מסמך 156 - השהות בצור ובצידון

מסמך 157 - בקיסריה-פיליפי
מסמך 158 - הר הַהִשָּׁתַנּוּת
מסמך 159 - המסע בערי הדקפוליס
מסמך 160 - רוֹדָן מאלכסנדריה
מסמך 161 - המשך הדיונים עם רודן
מסמך 162 - בחגיגות חג הסוכות
מסמך 163 - הסמכת השבעים במגדן
מסמך 164 - בחג החנוכה
מסמך 165 - תחילת המשימה בפראה
מסמך 166 - הביקור האחרון בצפון פראה
מסמך 167 - הביקור בפילדלפיה
מסמך 168 - תחייתו של אלעזר מן המתים
מסמך 169 - שיעורים אחרונים בפלה
מסמך 170 - מלכות השמים
מסמך 171 - בדרך לירושלים
מסמך 172 - עולים לירושלים
מסמך 173 - יום שני בירושלים
מסמך 174 - בוקר יום שלישי במקדש
מסמך 175 - הדרשה האחרונה במקדש
מסמך 176 - יום שלישי בערב בהר הזיתים
מסמך 177 - יום רביעי, יום המנוחה
מסמך 178 - יום אחרון במחנה
מסמך 179 - הסעודה האחרונה
מסמך 180 - דרשת הפרידה
מסמך 181 - הזהרות והתראות אחרונות
מסמך 182 - בגת שמנים
מסמך 183 - הבגידה בישוע ומעצרו

מסמך 184 - לפני בית הדין של הסנהדרין
מסמך 185 - המשפט בפני פילטוס
מסמך 186 - ממש לפני הצליבה
מסמך 187 - הצליבה
מסמך 188 - הזמן בקבר
מסמך 189 - תחיית המתים
מסמך 190 - הופעותיו המורונטיות של ישוע
מסמך 191 - ההופעות לעיני השליחים ולעיני מנהיגים אחרים
מסמך 192 - ההופעות בגליל
מסמך 193 - ההופעות האחרונות וההרקעה
מסמך 194 - מתת רוח האמת
מסמך 195 - לאחר פנטקוסט
מסמך 196 - האמונה של ישוע

>> חלק IV | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 121 <<

מסמך 120

משימת המתת של מיכאל באורנטיה

120:0.1 (1323.1) מוניתי על-ידי גבריאל לפקח על תיאור חיי מיכאל בזמן שחי באורנטיה בלבוש בשר ודם; ואנוכי, המנהל המלכי-צדק של וועדת ההתגלות – אשר בידיה הופקדה משימה זו – מורשה להציג את סיפור המעשה של אירועים מסוימים אשר התרחשו מייד בטרם הגעתו של הבן הבורא לאורנטיה על-מנת להתחיל בחלק הסופי של התנסות המתת שלו ביקום. חיים אלו – הזהים לחיים שהוא משית על היצורים התבוניים אשר ברא בעצמו – וכן הענקת עצמו בדמות הַסדרים השונים של היצורים הברואים, מהווים חלק מן המחיר אשר חייב כל בן בורא לשלם על-מנת לרכוש ריבונות עליונה ומלאה על היקום מעשה ידיו, יקום של דברים ושל הוויות.

120:0.2 (1323.2) לפני המאורעות אשר אני עומד לתאר בזאת, העניק עצמו מיכאל מנבאדון שש פעמים בדמותם של בני שישה סדרים שונים של יצורים ממגוון היצורים התבוניים הברואים. ואז, הכין עצמו לירידה אל אורנטיה בלבוש בשר ודם בן-תמותה, הסֶדר הנמוך ביותר מבין כל סדרי יצורי הרצון התבוניים שלו, ושם, בדמות בן-אדם של עולם החומר, עתיד היה לשחק במערכה האחרונה בדרמה שבה הוא רוכש ריבונות ביקום בהתאם לצווי שליטי פרדיס של יקום היקומים.

120:0.3 (1323.3) במהלך כל אחת ממשימות המתת הקודמות האלה, מיכאל רכש לעצמו לא רק את הניסיון הסופי של אחת מקבוצות ההוויות אשר יצר, אלא גם התנסות הכרחית בשיתוף

הפעולה עם פרדיס, אשר כלשעצמה תרמה תרומה נוספת להתבססותו כריבון היקום אשר ברא. בכל רגע מהזמן שעבר ביקום המקומי, הייתה נתונה בידי מיכאל היכולת לתבוע ריבונות אישית כבן בורא, וכבן בורא לשלוט ביקום לפי בחירתו שלו. אילו כך היה, עמנואל ובני פרדיס הנלווים היו עוזבים את היקום. ואולם, מיכאל לא חפץ לשלוט בנבאדון אך ורק בזכות המבוּדדת שלו כבן בורא. הוא חפץ להרקיע – באמצעות התנסות בפועל בשיתוף-פעולה בכפוף לשילוש פרדיס – אל אותו מעמד גבוה ביקום, אשר יכשיר אותו לשלוט ביקומו ולנהל את ענייניו באותה מושלמות של תובנה ובאותה חוכמת ביצוע אשר ביום מן הימים תאפיין את שלטונה המרוּמם של ההוויה העליונה. הוא לא שאף לשלטון מושלם כבן בורא, אלא לעליונוּת הניהול אשר הינה התגשמותן של חוכמת היקום והתנסותה האלוהית של ההוויה העליונה.

120:0.4 (1324.1) ולפיכך, בעת שביצע את שבע משימות המתת האלה עבור מגוון סדרי היצורים שלו ביקום, עמדה לנגד עיניו של מיכאל מטרה כפולה: הראשונה, הוא השלים את רכישתה של ההתנסות הנדרשת בהבנת היצורים, אשר חייבים כל הבנים הבוראים לרכוש בטרם יקבלו על עצמם ריבונות שלמה. בכל עת, יוכל בן בורא לשלוט ביקומו שלו בזכותו האישית, אך רק משהשלים את שבע משימות המתת בדמות יצור הוא יוכל לשלוט כנציג העליון של שילוש פרדיס. שנית, הוא שאף לקבל את הזכות לייצג את מקסימום הסמכות של שילוש פרדיס, אשר אותה ניתן לבטא בניהול ישיר ואישי של יקום מקומי. ובהתאם לכך, במשך התנסותו בכל אחת ממשימות המתת ביקום, מיכאל הכפיף עצמו מרצונו ובהצלחה לרצונותיהן המשולבים של מגוון ההתאגדויות השונות של אישיויות שילוש פרדיס. כלומר, במשימת המתת הראשונה היה כפוף לרצונם המשולב של האב, של הבן ושל הרוח; במשימת המתת השנייה לרצונם של האב ושל הבן; במשימת המתת השלישית לרצונם של האב ושל הרוח; במשימת המתת הרביעית לרצונם של הבן ושל הרוח; במשימת המתת החמישית לרצונה של הרוח האינסופית; במשימת המתת השישית לרצונו של הבן הנצחי; ובמהלך משימת המתת השביעית והאחרונה, אשר התקיימה באורנטיה, לרצונו של האב האוניברסאלי.

120:0.5 (1324.2) ומשום כך, מיכאל משלב בריבונותו האישית בין רצונן האלוהי של שבע רמות הבוראים ביקום לבין התנסות ההבנה של יצוריו ביקום המקומי. ולפיכך הפך הניהול

שלו למייצג העוצמה והסמכות המקסימליים, אף כי הוא נעדר כל הנחות שרירותיות. עוצמתו הינה בלתי-מוגבלת, מכיוון שהיא נגזרת מחיבור התנסותי עם אלוהיות פרדיס; סמכותו הינה בלתי-ניתנת לערעור, הואיל והיא נרכשה באמצעות התנסות בפועל בדמות יצוריו ביקום; ריבונותו הינה עליונה מכיוון שהיא מגלמת בעת ובעונה אחת את נקודת ההשקפה בעלת שבעת ההיבטים של אלוהות פרדיס ואת נקודת השקפתו של יצור הזמן והמרחב.

120:0.6 (1324.3) ולאחר שקבע את המועד למשימת המתת הסופית שלו, ומשבחר את הפלנטה שבה יתרחש מאורע יוצא-דופן זה, ערך מיכאל את הפגישה הרגילה, הקודמת למשימת מתת, עם גבריאל, ואז הציג עצמו בפני עמנואל, אחיו הבכור ויועץ פרדיס. מיכאל הפקיד כעת בידיו של עמנואל את כלל סמכויות הניהול ביקום אשר לא הפקיד לפני כן בידיו של גבריאל. ומעט לפני יציאתו של מיכאל להתגשמותו באורנטיה, ובעת שעמנואל קיבל לידיו כמשמורת את היקום למשך משימת המתת באורנטיה, מסר עמנואל למיכאל את עצתו באשר למשימת המתת, הנחיות אשר תעמודנה לרשות מיכאל כמדריך בעת התגשמותו ובזמן שיגדל באורנטיה כבן-תמותה של העולם.

120:0.7 (1324.4) בהקשר זה, ראוי לזכור כי מיכאל בחר להוציא אל הפועל משימת מתת זו בלבוש בשר ודם ובכפוף לרצונו של אב פרדיס. אילו ביצע התגשמות זו אך ורק על-מנת להשיג ריבונות ביקום, לא היה הבן הבורא נדרש להנחיותיו של איש, ואולם, הוא יצא לדרך למשימת גילוי העליון, וזו דרשה תפקוד אגב שיתוף-פעולה עם מגוון רצונותיהן של אלוהיות פרדיס. ולכן, כאשר ישיג לבסוף באופן אישי את ריבונותו, תכלול זו את כל רצון האלוהיות בעל שבעת ההיבטים אשר מגיע לשיאו בעליון. ולפיכך, בשש הפעמים הקודמות הונחה על-ידי נציגיהן האישיים של אלוהויות פרדיס על שלל התאגדויותיהן; וכעת הונחה על-ידי איחוד היומין, שגריר שילוש פרדיס ליקום המקומי של נבאדון, הפועל מטעם האב האוניברסאלי.

120:0.8 (1325.1) נכונותו של בן בורא רב-עוצמה זה להכפיף עצמו שוב ומרצונו שלו לרצון אלוהויות פרדיס, והפעם לזה של האב האוניברסאלי, טמנה בחובה יתרונות עצומים והביאה

לתמורה כבירה. מתוך החלטתו זו להכפיף עצמו מתוך חיבור שכזה, יתאפשר למיכאל להתנסות בעת התגשמותו בגוף, לא רק בטבעו של אדם בן-תמותה, אלא גם ברצונו של אב פרדיס, אבי כולם. ובנוסף לכך, יתאפשר לו להתחיל במשימת מתת ייחודית זו מתוך ביטחון מלא, לא רק שעמנואל יפעיל את מלוא סמכותו של אבי פרדיס בניהול יקומו בזמן היעדרו למטרת משימת המתת באורנטיה, אלא גם להתנחם בידיעה כי עתיקי היומין של יקום העל הכריזו על כך שמחוז שלטונו יהא בטוח מכל פגע במשך כל תקופת משימת המתת.

120:0.9 (1325.2) וזה היה הרקע למעמד רב החשיבות שבו הציג עמנואל את ועדת משימת המתת השביעית. ומתוך ההנחיות של עמנואל לשליט היקום, בטרם יציאתו למשימת המתת של מי שעתיד להיות באורנטיה ישוע מנצרת (מיכאל המשיח), הנני רשאי לצטט את הקטעים הבאים:

1. ועדת משימת המתת השביעית

120:1.1 (1325.3) "אחַי הבורא, הנני עומד לחזות במשימת המתת השביעית והסופית שלך ביקום. את שש המשימות הקודמות ביצעת בנאמנות וללא-דופי, ואין לי כל ספק כי גם בזו, משימת מתת הריבונות הסופית שלך, תצליח בדיוק באותה מידה. עד כה הופעת בספרות של משימת המתת שלך כהוויה מפותחת לחלוטין מן הסדר אשר בחרת. ואילו כעת, עתיד אתה להופיע באורנטיה, אותה פלנטה חסרת סדר ומעורערת אשר בחרת בעצמך, לא כבן-תמותה מפותח לגמרי, אלא כתינוק חסר-ישע. וזו, רעי, תהא התנסות חדשה אשר טרם ידעת כמותה. עתיד אתה לשלם את מלוא המחיר של משימת המתת ולהתנסות בהארה השלֵמה של בורא המתגשם בדמות יצור.

120:1.2 (1325.4) "במשך כל משימות המתת הקודמות שלך, בחרת מרצונך להכפיף את עצמך לרצונן של שלושת אלוהויות פרדיס וכל התאגדויותיהן האלוהיות. במשימות המתת הקודמות שלך היית כפוף לכל שבעת היבטי רצונו של העליון, פרט לאחד – רצונו האישי של אביך,

אב פרדיס. וכעת, משבחרת להיות כפוף לגמרי לרצונו של אביך במהלך משימת המתת השביעית, אני, כנציגו האישי של אבינו, נוטל לידי את הסמכות הבלתי-מסויגת ביקומך למשך זמן התגלמותך.

120:1.3 (1325.5) "ועם כניסתך למשימת המתת באורנטיה, אתה מוותר מרצונך על כל התמיכה המיוחדת והסיוע החוץ-פלנטארי אשר היו עשויים להינתן לך על-ידי מי מן היצורים אשר בראת. וכפי שבניך, בני נבאדון, תלויים בך לחלוטין על-מנת להתנהל בבטחה במשך נתיבתם ביקום, כך גם אתה נדרש כעת להיות תלוי לחלוטין וללא סייג באביך מפרדיס כדי להתנהל בבטחה בכל התהפוכות העלומות אשר תופענה במשך חייך אלו כבן-תמותה. וכאשר תסיים את התנסות המתת הזו, תדע אל נכון את מלוא המשמעות העשירה של אמונת-ביטחון זו אשר תדרוש מכל יצוריך לרכוש במומחיות כחלק ממערכת היחסים האינטימית שלהם איתך, כבוראם וכאביהם ביקום המקומי.

120:1.4 (1326.1) במהלך משימת המתת באורנטיה, עליך לעסוק בדבר אחד בלבד, ההתייחדות הרציפה בינך לבין אביך מפרדיס; והודות למושלמות של מערכת יחסים מעין זו תתגלה לַעולם שבו מתבצעת משימת המתת, ואף לכלל היקום אשר בראת, התגלות חדשה ומובנת יותר על אודות אביך ואבי, האב האוניברסאלי, הוא אבי הכול. ולפיכך, עליך לעסוק אך ורק בחייך האישיים באורנטיה. אני אשא במלוא האחריות ואדאג ביעילות לביטחונו ולניהולו הרציף של יקומך, החל מן הרגע בו תפקיד מרצונך את הסמכות בידַי ועד לרגע שבו תשוב אלינו כריבון יקום אשר אושר על-ידי פרדיס, ואז תקבל חזרה מידַי לא את הסמכות שהפקדת בידי, סמכות של בא-כוח, אלא, לחלופין, את מלוא השליטה והסמכות על יקומך.

120:1.5 (1326.2) "ועל-מנת שתדע אל-נכון ובבטחה כי הנני מוסמך לעשות את כל מה שאבטיח לך כעת (אף כי יודע אתה היטב כי אני הנני הבטחַת פרדיס לקיום נאמן ולביצוע של מילתי), אני מכריז בזאת בפניך כי קיבלתי זה עתה מסר ובו ציווי מטעם עתיקי היומין של אוורסה אשר ימנע מן היקום של נבאדון כל סכנה רוחנית במשך זמן המתת אשר אתה יוצא אליה מרצונך. שום דבר בעל חשיבות גדולה לא יוכל להתרחש בנבאדון כולה, החל ברגע בו שתאבד את הכרתך, עם תחילת התגשמותך כבן-תמותה, ועד אשר תשוב אלינו כריבון העליון והבלתי-מעורער של היקום אשר בראת וארגנת. במשך פרק הזמן הזה של התגלמותך בגוף,

הנני אוחז בפקודותיהם של עתיקי היומין, אשר מצוות בלא-סייג על השמדתה המיידית והאוטומטית של כל הוויה ביקום של נבאדון אשר תימצא אשמה במרידה, או תתיימר להתקומם, בזמן היעדרך לצורך משימת מתת זו. אחי, לאור סמכות פרדיס המובנית בנוכחותי והמועצמת בצו השיפוטי של אוורסה, יהיו יקומך וכל יצוריו הנאמנים בטוחים בזמן משימת המתת שלך. הנך רשאי להתחיל במשימתך ולעסוק אך במחשבה אחת ויחידה – ההתגלות המורחבת של אביך ליצורים התבוניים של יקומך.

120:1.6 (1326.3) "וכפי שארע בכל משימות המתת הקודמות שלך, הנני להזכירך כי הנני מקבל על עצמי את הסמכות ביקומך כאחיך-נאמנך. בשמך הנני מפעיל את כלל הסמכות ומשתמש בכלל העוצמה. אני פועל כפי שהיה פועל אבינו מפרדיס ובהתאם לבקשתך המפורשת כי אפעל כך במקומך. וכיוון שכך הינם פני הדברים, כל הסמכות הזאת שהאצלת נתונה לך בכל רגע שבו תראה לנכון לבקשה בחזרה. מתחילתה ועד סופה, מתרחשת משימת המתת שלך לחלוטין מרצונך. כבן-תמותה אשר יתגשם בעולם בגוף, לא יעמדו לרשותך יכולותיך השמימיות, אך תוכל לחזור ולקבל לידך את כל העוצמה שעליה וויתרת, וכן את כלל הסמכות ביקום, בכל רגע שבו תחליט. אם תחליט להחזיר לעצמך את עוצמתך וסמכותך, זכור כי אתה עושה כן מסיבות אישיות בלבד, שכן אני עצמי הנני ההתחייבות החיה והעליונה אשר בנוכחותה תבטיח את ניהולו הבטוח של יקומך בהתאם לרצונו של אביך. במהלך היעדרותך מסאלווינגטון, לא תוכל להתרחש כל מרידה כדוגמת אלה אשר התרחשו שלוש פעמים לפני כן בנבאדון. זאת הואיל ועתיקי היומין הכריזו כי במשך כל משימת המתת באורנטיה תחוסל כל מרידה אוטומטית מעצם היותה.

120:1.7 (1326.4) "ובעת היעדרותך לצורך משימת המתת יוצאת-הדופן הזו, הנני מבטיחך (בשיתוף-פעולה של גבריאל) לנהל נאמנה את יקומך; ועת הנני משלח אותך מעמי למשימה זו של סעד התגלות אלוהית ולהתנסות זו של שלמות הבנת האדם, הנני פועל מטעם אבי ומטעם אביך, ומציע לך את העצות הבאות, אשר עשויות להנחות אותך בחיים בכדור הארץ עת תגדל מודעותך העצמית באשר למשימתך האלוהית בעת שהותך המתמשכת בגוף בשר ודם:

2. מגבלות משימת המתת

120:2.1 (1327.1) **1.** "בהתאם לנוהג ולטכניקה של סוֹנאַרינגְטוֹן – כמצווה על-ידי הבן הנצחי של פרדיס – הכנתי את כל הדרוש לשם כניסתך המיידית למשימת המתת בת-התמותה בהרמוניה עם התכניות אשר הכנת ואשר הפקיד בידי גבריאל. אתה תגדל באורנטיה ככל ילד בעולם, תשלים את החינוך שלך כאדם – בעודך כפוף כל העת לרצונות של אביך מפרדיס – תחיה את חייך באורנטיה כפי שבחרת, תסיים את שהותך בפלנטה, ותתכונן להרקיע אל אביך על-מנת לקבל ממנו את הריבונות העליונה על יקומך.

120:2.2 (1327.2) **2.** "מעבר למשימתך בכדור הארץ ולהתגלות עבור היקום, כמשימה משנית לשתיהן, אני מייעץ לך, כי לאחר שתהיה מספיק מודע לזהותך האלוהית, תיקח על עצמך משימה נוספת – לחסל טכנית את מרידתו של לוציפר במערכת של שטניה – ושתעשה את כל זאת כבן האדם; וכך, הנני מציע כי תשיג בנועם, בחולשה ההופכת לעוצמה באמצעות היכנעות של אמונה לרצון האב, כבן אנוש של העולם, את כל מה שפעם אחר פעם סֵירבת להגשים באופן שרירותי תוך שימוש בעוצמה ובכוח הרבים שבהם ניחנת בעת שפרצה מרידה חטאה ובלתי-צודקת זו. לדעתי יהא זה בבחינת סיום ראוי ביותר למשימת המתת שלך כבן-תמותה באם תחזור אלינו כבן האדם, כנסיך הפלנטארי של אורנטיה, כמו גם כבן האל, כריבון העליון של יקומך. כך בדמות בשר ודם, היצור התבוני הנמוך ביותר בנבאדון, הקשב לטענותיהם המנאצות של לוציפר ושל קליגאסטיה ושפוט אותן, וכך, מן המעמד הפשוט אשר בחרת, סיים לעד את מיצגי השווא של ילדי האור הללו אשר כשלו. אף כי סירבת בנחישות לנשל את המורדים הללו מתוקף זכויותיך כבורא, יהא זה ראוי שכעת תיטול מידיהם של הבנים הכושלים הללו את סמכותם, בשעה שהנך נתון בלבוש היצור הנמוך ביותר אשר בראת; וכך יכיר לעד כלל יקומך המקומי בהוגנות ובצדק של מה שעשית בעודך בגוף, ושמתוך חסד נמנעת מלעשותו מכוח סמכות שרירותית. וכך, משביססת מתוקף משימת המתת את האפשרות לריבונותו של העליון בנבאדון, חתמת למעשה את כלל ענייניהן

הבלתי-פתורים של כל ההתקוממויות הקודמות, למרות השיהוי בזמן, הארוך או קצר יותר, הכרוך בהתממשותו בפועל של הישג זה. במעשה זה, יחוסלו עקרונית כלל העימותים ביקומך. וכאשר תקבל לאחר-מכן את הריבונות העליונה על יקומך, אף-פעם לא יתאפשר שוב לקרוא תיגר על סמכותך בשום חלק של הבריאה הכבירה אשר אתה בראת באופן אישי.

120:2.3 (1327.3) 3. "כאשר תצליח לסיים את פרישתה של אורנטיה, כפי שהנני סמוך ובטוח שכך תעשה, הנני מייעץ לך לקבל על עצמך מגבריאל את תואר "הנסיך הפלנטארי של אורנטיה", לתעודת נצח מטעם יקומך על משימת המתת האחרונה שלך; וכן, כי תיקח על עצמך לעשות את כל אשר יידרש, ואת כל אשר תואם את תכלית משימתך, בכדי לכפר על הצער ועל הבלבול אשר גרמו בגידתו של קליגאסטיה וכישלונו, לאחר מכן, של אדם, באורנטיה.

120:2.4 (1328.1) 4. "בהתאם לבקשתך, גבריאל וכל הנוגעים בדבר ישתפו איתך פעולה על-מנת לממש את רצונך המפורש לסיים את משימת המתת שלך באורנטיה תוך הכרזה על משפט של סיום עידן עבור העולם, שאליו יתלוו סיום עידן, תחייתם של בני התמותה השורדים הנמים, וכינונו של עידן מתת רוח האמת.

120:2.5 (1328.2) 5. "ובנוגע לפלנטה שבה תתרחש משימת המתת ולדור בני האדם המיידי שבקרבו תחיה בעת שהותך כבן-תמותה, אני מייעץ לך לפעול בעיקר בתפקיד של מורה. בראש ובראשונה, הקדש עצמך לשחרור טבעו הרוחני של האדם ועורר בו השראה. אז, האר את חשכת האינטלקט האנושי, רפא את נשמות האנשים, ושחרר את דעתם מפחדים נושנים. ואז, בהתאם לחכמתך כבן-תמותה, סעד פיזית את אחֵיך לגוף ודאג לרווחתם החומרית. חייה את החיים הדתיים האידיאליים אשר ימלאו את כלל יקומך בהשראה ובהארה.

120:2.6 (1328.3) 6. "בפלנטת המתת שלך שחרר רוחנית לחופשי את האדם אשר הופרד-בשל-מרידה. באורנטיה, תרום תרומה נוספת לריבונותו של העליון, ובכך הרחב את תחום כינון ריבונות זו ברחבי המחוזות הנרחבים של בריאתך, זו אשר בראת בעצמך. ובזו המתת בדמות בשר ודם הנך עתיד לחוות את הארתו הסופית של בורא של זמן-מרחב, את

ההתנסות הדואלית של פעולה יחד עם רצונו של אביך מפרדיס בתוך טבעו של אדם. בזמן חייך הארעיים נועדו רצונו של היצור הסופי ורצונו של הבורא האינסופי להפוך לאחד, ממש כשם שהם מתאחדים באלוהותה המתפתחת של ההוויה העליונה. הגר את רוח האמת על-מנת לשטוף את פלנטת המתת שלך, וכך יוכלו כל בני התמותה הרגילים באותה סִפְרה מבודדת לגשת וליהנות מיידית ממלוא סעד נוכחותו הבדידה של אב פרדיס, הם מכוונני המחשבה של העולמות.

120:2.7 (1328.4) 7. "ובכל אשר הנך עשוי לעשות בעולם המתת, זכור תמיד כי אתה חי חיים אשר נועדו ללמד ולהאיר את כלל יקומך. אף-על-פי שאת החיים הללו של התגשמות בגוף הנך מעניק כמתת לאורנטיה, ראוי שתחיה חיים מעין אלו לשם מתן השראה רוחנית לכלל היצורים התבוניים – האנושיים כמו גם העל-אנושיים – אשר חיו בעבר, חיים כעת, או עתידים לחיות, בכל עולם מיושב אשר נוצר בעבר, מצוי בהיווצרות כעת, או עשוי להיווצר בעתיד בגלקסיה העצומה אשר בתחום ניהולך. ראוי כי תחיה את חייך הארציים בדמות בשר ודם, לא כדוגמא עבור בני התמותה של אורנטיה בעת שבה תשהה שם, ולא עבור בני כל דור אנושי עתידי, באורנטיה או בכל עולם אחר. אלא, דווקא ראוי שתחייה את חייך בגוף באורנטיה כהשראה לכל אלו החיים בכל העולמות בנבאדון במשך כל דורות העידנים העתידים לבוא.

120:2.8 (1328.5) 8. "משימתך הכבירה, של מימוש ושל רכישת ניסיון בעת החיים בגוף בן-תמותה, כלולה בהחלטתך לחיות חיים של הקדשה בְּלב שלם לעשיית רצון אביך מפרדיס, ובכך לגלות את האל, אביך, בעודך בגוף, ובייחוד עבור היצורים בשר ודם. באותה עת, אתה גם תפרש את אבינו, פירוש רחב וחדש, עבור ההוויות העל-אנושיות של נבאדון. ובמידה שווה לסעד זה של התגלות ושל פירוש מועצם של אבי פרדיס עבור הדעת מהטיפוסים האנושי והעל-אנושי, הנך אף עתיד לפעול על-מנת לערוך התגלות חדשה של האדם עבור האל. בתקופת החיים הבודדת והקצרה שלך בגוף, תָּדְגם את האפשרויות הטרנסצנדנטיות הגלומות בבן-תמותה יודע-אל בזמן חייו הקצרים בגוף בן-תמותה – כפי שמעולם לא הודגמו בנבאדון כולה – והצָע פירוש חדש ומאיר של האדם ושל תמורות חייו בפלנטה עבור כל

ההוויות התבוניות העל-אנושיות של נבאדון, ולכל הדורות. הנך עתיד לרדת לאורנטיה בדמות בשר ודם, ובעת שתחיה כאחד האדם בתקופתך ובדורך, עתיד אתה להדגים לכלל יקומך את אידיאל הטכניקה המושלמת של העיסוק העילאי בענייני הבריאה העצומה אשר בראת: ההישג שבו האל מבקש ומוצא את האדם, וכן התופעה שבמסגרתה האדם מבקש את האל ומוצא אותו; והגשמתם של כל אלו לשביעות רצונם ההדדית, ובמשך תקופת חיים אחת קצרה בגוף.

120:2.9 (1329.1) 9. "הנני מתריע בפניך לזכור תמיד כי אף שאתה עתיד להפוך למעשה לבן אנוש רגיל בעולם, עדיין תישאר בפוטנציאל בן בורא של אב פרדיס. ואף כי במהלך כלל התגשמותך בגוף תחיה ותפעל כבן-אדם, תכונותיה היצירתיות של אישיותך האלוהית תתלווינה אליך במסעך מסאלווינגטון לאורנטיה. לאחר הגעתו של מכוונן המחשבה שלך, תוכל להפסיק את התגשמותך בגוף בכל רגע נתון, בכוח רצונך שלך. ולפני הגעתו וקבלתו של המכוונן, אערוב אני לשלמות אישיותך. ואולם, לאחר הגעת המכוונן שלך, ויחד עם ההכרה ההולכת וגדלה בטיבך ובחשיבות משימת המתת שלך, עליך להימנע מלרצות להשיג או להפעיל כוח על-אנושי כלשהו, פשוט משום שזכויותיך כבורא תעמודנה לרשותך עם אישיותך בת התמותה, מפני שלא ניתן להפריד תכונות אלה מנוכחותך האישית. אך שום השלכות על-אנושיות לא יתרחשו בנתיבתך כבן-תמותה, אלא ברצון אב פרדיס, אלא אם כן אתה תחליט על דעת עצמך – תוך הפעלה מודעת ומכוונת של רצונך – החלטה בלתי-מסויגת אשר בסיומה בחירה אישית שלמה.

3. עצות והצעות נוספות

120:3.1 (1329.2) "וכעת, אחי, הנני נפרד ממך ומותיר אותך להתכונן ליציאתך לאורנטיה, ולאחר שייעצתי לך באשר להתנהגות הכללית במהלך משימת המתת שלך, הרשה לי להציג עצות מסוימות אשר הגיעו תוך כדי התייעצות עם גבריאל, עצות הנוגעות להיבטים משניים של חייך בגוף בן-תמותה. הננו ממליצים עוד על הדברים הבאים:

120:3.2 (1329.3) 1. "כי בעודך מבקש לחיות את חייך הארציים באופן אידיאלי, תקדיש גם תשומת לב מסוימת למימושם ולהדגמתם של כמה דברים מעשיים אשר יסייעו לאחֵיך, בני האדם, באופן מיידי.

120:3.3 (1329.4) 2. "בכל הנוגע ליחסי משפחה, תן קדימות למנהגי חיי המשפחה המקובלים בעת ובדור שבו חלה משימת המתת שלך. חייה את חיי המשפחה והקהילה שלך בהתאם למנהגי העם שבקרבו בחרת להופיע.

120:3.4 (1329.5) 3. "ביחסך לסדר החברתי, הננו ממליצים כי תשקיע את מרב מאמציך בהתחדשות רוחנית ובשחרור אינטלקטואלי. הימנע מכל הסתבכות במבנה הכלכלי ובהתחייבויות הפוליטיות של ימיך שם. הקדש את עצמך במיוחד על-מנת לחיות באורנטיה את החיים הדתיים האידיאליים.

120:3.5 (1329.6) 4. "אל לך להתערב בשום פנים ואופן באבולוציה הסדורה והרגילה של הגזעים באורנטיה, ואף לא בפרט הקטן ביותר. אך אין לפרש איסור זה ככזה המגביל את מאמציך להותיר אחריך באורנטיה מערכת משופרת ומתמידה של אתיקה דתית חיובית. כבן-של-עידן נתונות בידיך מספר זכויות אשר נוגעות לקידום מעמדם הרוחני והדתי של עמי העולם.

120:3.6 (1330.1) 5. "הנך רשאי, בהתאם לשיקול דעתך, לזהות את עצמך עם תנועות דתיות או רוחניות קיימות אשר תימצאנה באורנטיה, אך נסה ככל יכולתך להימנע מלכונן באופן רשמי כת מאורגנת, דת ממוסדת, או כל קבוצת אנשים אתית נפרדת. חייךָ ותורתך נועדו להפוך למורשתם המשותפת של כל הדתות וכלל הגויים.

120:3.7 (1330.2) 6. "על-מנת להימנע מלסייע שלא צורך ליצירתן, מאוחר יותר, של מערכות סטריאוטיפיות על אודות האמונות הדתיות באורנטיה, או כל צורת נאמנות דתית בלתי-מתקדמת אחרת, עוד נייעץ לך: אל לך להשאיר על הפלנטה דבר כתוב כלשהו. הימנע מלכתוב על חומרים אשר משתמרים לצמיתות; האץ בעמיתיך שלא לצייר את דמותך

הגשמית, או לשמרה בכל צורה אחרת. דאג לכך שבזמן עזיבתך לא יוותר בפלנטה כל דבר אשר עלול לשמש לשם פולחן אלילים.

120:3.8 (1330.3) 7. "ובעוד שתחייה חיים רגילים וממוצעים בחברה כיחיד רגיל ממין זכר, ככל הנראה לא תיכנס ליחסי נישואין, אף כי יחסים מעין אלו בהחלט ראויים ותואמים למשימת המתת שלך; חייב אני להזכירך כי אחד מציוויי המתת של סונארינגטון אוסר על בן מתת שמוצאו מפרדיס להותיר אחריו צאצאים בפלנטה כלשהי.

120:3.9 (1330.4) 8. "ובכל הפרטים האחרים הנוגעים למשימת המתת שלך, הקרֵבה ובאה, הננו מפקידים אותך להנחייתו של המכוונן השוכן, ולהוראותיה של הרוח האלוהית הנוכחת-לעולם אשר מנחה את האדם, ולהיגיון וכוח השיפוט של הדעת האנושית אשר תקבל בירושה ואשר תלך ותתרחב. קשר מעין זה בין יצור ובורא יאפשר לך לחיות עבורנו את חיי האדם המושלמים בספֵרות הפלנטאריות; ולא יהיו אלו בהכרח חיים מושלמים מנקודת המבט של אדם מסוים בדור מסוים ובעולם מסוים (וקל וחומר שלא באורנטיה), ועדיין יהיו אלו חיים שלמים באופן עליון, כפי שיעריכו אותם בעולמות המושלמים יותר ובעולמות אשר הופכים למושלמים של יקומך רחב הממדים.

120:3.10 (1330.5) "וכעת, מי ייתן ויהא עמך אביך ואבי, אשר הנחה וקיים אותנו בכל אשר עשינו עד כה, למן הרגע שבו תעזוב אותנו ותוותר על הכרתך כאישיות, ובמהלך חזרתך המדורגת להכרה באשר לזהותך האלוהית אשר התגשמה בגוף אדם, ואז, במשך כל התנסות משימת המתת שלך באורנטיה, עד אשר תיגאל מן הגוף בשר ודם ותרקיע לימינו של אביך כריבון. כאשר אראה אותך שוב בסאלווינגטון, יהא זה כאשר נקבל את פניך עת תשוב אלינו כריבון העליון והבלתי-מעורער של היקום הזה אשר אותו בראת, ואשר אותו שרתת והבנת במלואו.

120:3.11 (1330.6) "וכעת, הננו מוֹלך בשמך. כריבון בפועל, נוטל אני לידַי את מלוא הסמכות בנבאדון למשך כל משימת המתת השביעית שלך בדמות אדם בן-תמותה באורנטיה. ובידיך,

גבריאל, הנני מפקיד את שלומו של זה אשר עתיד להיות בן האדם, עד אשר יחזור אלי בעוצמה ובהדר כבן האדם וכבן האל. וגבריאל, ריבון אני לך עד אשר יחזור מיכאל כאמור."

* * *

120:3.12 (1330.7) ואז, מייד ובנוכחות כל שוכני סאלווינגטון המכונסים, מיכאל העלים עצמו מקרבנו, ולא ראינו אותו במקומו הקבוע, עד אשר שב כשליט העליון והאישי של היקום, לאחר השלמתה של נתיבת משימת המתת שלו באורנטיה.

4. ההתגשמות בגוף – שניים שהופכים לאחד

120:4.1 (1331.1) וכך עתידים להשתתק לנצח כמה מילדיו הבלתי-ראויים של מיכאל, אלו אשר האשימו את אביהם-בוראם בכך שבאנוכיותו חפץ לעצמו את השלטון, והשתעשעו ברמיזה שהבן הבורא נותר בשלטון באופן שרירותי ואוטוקרטי, הודות לנאמנותו העיוורת של יקום שלם של יצורים כנועים אשר הולכו שולל. והם נותרו מבולבלים ופקוחי-עיניים נוכח חיי השירות נטולי האנוכיות, אשר החל כעת בן האל לחיות כבן האדם – וכל זאת בעודו כפוף ל"רצונו של אב פרדיס".

120:4.2 (1331.2) אך אל נא תטעו; אף כי מיכאל המשיח אכן היה הוויה בעלת מקור כפול, הוא לא היה כפל-אישיות. הוא לא היה האל אשר מתחבר לאדם, אלא האל אשר מתגלם בדמות אדם. ותמיד הוא היווה הוויה משולבת שכזו. הגורם המדורג היחיד במערכת יחסים זו – אשר אין להבינה – היה המודעות-העצמית (של הדעת האנושית) אשר הכירה בהדרגה בעובדה זו על אודות היותו אלוהים ואדם.

120:4.3 (1331.3) מיכאל המשיח לא הפך לאל בהדרגה. אלוהים לא הפך לאדם ברגע קריטי אחד בחייו של ישוע בכדור הארץ. ישוע היה אלוהים ואדם – מאז ומעולם ואף לנצח נצחים. ואלוהים ואדם אלו היו, והינם כעת – אחד, ממש כשם ששילוש פרדיס של שלושת ההוויות הינו לאמיתו של דבר אלוהות אחת.

120:4.4 (1331.4) לעולם אל תשכחו את העובדה כי המטרה הרוחנית העילאית של משימת המתת של מיכאל הייתה להעצים את התגלותו של האל.

120:4.5 (1331.5) בני התמותה באורנטיה מחשיבים דברים שונים כפלאיים, אך עבורנו – אלו אשר חיים כאזרחי היקום המקומי – קיימים אך ניסים מועטים, ומתוך אלו, המסקרנים ביותר שבהם הינם ללא ספק התגשמויות המתת של בני פרדיס בגוף. הננו מחשיבים כְּנס את הופעתו של בן אלוהי בתוככי עולמכם ועל-פני עולמכם, הופעה אשר לכאורה מתרחשת באופן טבעי, כאשר חוקי היקום פועלים באופן המצוי מעבר להבנתנו. ישוע מנצרת היה אדם פלאי.

120:4.6 (1331.6) ובכל מהלך ההתנסות יוצאת הדופן הזו, בחר האל האב לבטא עצמו כפי שהוא עושה תמיד – בַּדרך הרגילה – בְּדרך הפעולה האלוהית השגרתית, הטבעית והמהימנה.

מסמך 121

ימי משימת המתת של מיכאל

121:0.1 (1332.1) הנני פועל תחת השגחתה של הוועידה בת שנים-עשר החברים המשתייכים ל"אחוות האמצעיונים המאוחדת של אורנטיה", ואשר בראשה יושבים במשותף הבכיר מקרב הסדר שלנו וכן המלכי-צדק הרשום. אני הנני האמצעיוני המשני אשר סופח בעבר לשליח אַנְדְרִיאַס, והנני מורשה להעלות על הכתב את סיפור מהלכי חייו של ישוע מנצרת, כפי שאלו נצפו על-ידי סדר היצורים הארציים אשר עליו אני נמנה, וכפי שנרשמו חלקית לאחר מכן בידי הנתין האנושי אשר נמצא במשמורתי הזמנית. ביודעו היטב כי המאסטר שלו הקפיד להימנע באופן כה קפדני מלהותיר אחריו רישומים כתובים, אנדריאס סירב בנחישות לשכפל עותקים של סיפורו בכתב. העובדה שגם שליחיו האחרים של ישוע נהגו באופן דומה עיכבה עד מאוד את העלאתן של הבשורות על הכתב.

1. המערב במאה הראשונה שלאחר ישוע

121:1.1 (1332.2) ישוע לא הגיע לעולם הזה בתקופה של ניוון רוחני; בתקופה שנולד הייתה אורנטיה בעיצומה של תחייה במחשבה הרוחנית ובחיי הדת, תחייה שכמותה לא חוותה בכל ההיסטוריה הבתר-אדמית ובשום תקופה אחרת מני אז. כאשר מיכאל התגשם באורנטיה

בגוף, שררו בעולם התנאים המיטביים אי פעם לשם משימת המתת של הבן הבורא, ואף התנאים המיטביים אשר שררו מני אז. במאות השנים אשר אך קדמו לתקופה זו, התפשטו התרבות היוונית והשפה היוונית הן במערב והן במזרח הקרוב, והיהודים – גזע מן הלבנט אשר בטבעו היה מורכב מחלק מערבי ומחלק מזרחי – התאימו באופן מובהק לשם ניצול התנאים התרבותיים והלשוניים אשר נוצרו, על-מנת להפיץ באופן יעיל דת חדשה הן למזרח והן למערב. שלטונם הפוליטי הנוח של הרומאים באזור הים התיכון הוסיף ותרם לנסיבות המיטביות האלה.

121:1.2 (1332.3) צירוף כלל ההשפעות העולמיות האלה מודגם היטב בפעילויותיו של פאולוס, אשר היה בתרבותו הדתית עברי מעַם העברים, ואשר הכריז את בשורת המשיח היהודי בשפה היוונית, בעוד שהוא עצמו היה אזרח רומי.

121:1.3 (1332.4) עד לימי ישוע, לא נראתה במערב ציוויליזציה כדוגמת זו של תקופתו, ואף לא מני אז. הציוויליזציה האירופית הייתה מאוחדת ומתואמת תחת שלוש השפעות יוצאות-דופן:

121:1.4 (1332.5) 1. המערכות החברתיות והפוליטיות הרומאיות.

121:1.5 (1332.6) 2. השפה והתרבות היוונית – ובמידה מסוימת גם הפילוסופיה שלהם.

121:1.6 (1332.7) 3. השפעת הדת והמוסר היהודיים, אשר נפוצו במהירות.

121:1.7 (1332.8) עת ישוע נולד, כְּלל אזור הים התיכון היווה אימפריה מאוחדת אחת. בפעם הראשונה בהיסטוריה של העולם חיברו דרכים משובחות רבים מן המרכזים העירוניים העיקריים. הפיראטיוּת בימים חוסלה, ותקופת סחר ומסעות כבירה החלה צומחת במהירות. אירופה לא נהנתה מתקופת סחר ומסעות כמו זאת עד למאה התשע-עשרה שלאחר ישוע.

121:1.8 (1333.1) על-אף השקט הפנימי והשפע כלפי-חוץ של העולם היווני-רומי, מרבית שוכני האימפריה התבוססו בטינופת ובעוני. המעמד העליון הקטן היה עשיר; המעמד התחתון העני כלל את כל שאר פשוטי האנושות. מעמד בינוני מאושר ומשגשג עדיין לא היה קיים; הוא החל להופיע אך ורק בחברה הרומית של אותה תקופה.

121:1.9 (1333.2) המאבקים הראשונים בין המדינה הרומית למדינות של הפְּרָת תמו זה עתה, והותירו את סוריה בידי הרומים. בימיו של ישוע נהנו סוריה ופלשתינה מתקופת שגשוג,

משקט יחסי ומתנועת סחר נרחבת הן עם ארצות המזרח והן עם ארצות המערב.

2. העם היהודי

121:2.1 (1333.3) היהודים היוו חלק מן הגזע השֶמי הקדום יותר, אשר כלל גם את הבבלים, את הפיניקים ואת אויביה החדשים יותר של רומא באותה עת, אנשי קרתגו. במהלך החלק הראשון של המאה הראשונה שלאחר ישוע, היהודים היוו את הקבוצה המשפיעה ביותר בקרב העמים השֶמיים, ורצה המקרה שהם שכנו במיקום גיאוגרפי ייחודי ואסטרטגי, בהתאם לאופן שבו נשלט והתארגן המסחר בעולם באותה תקופה.

121:2.2 (1333.4) פלשתינה נחצתה על-ידי רבות מדרכי המלך אשר חיברו בין האומות אשר מקדם; וכך הפכה פלשתינה לנקודת המפגש, או לצומת הדרכים, של שלוש יבשות. הנוסעים, הסחר, כמו גם הצבאות של בבל, אשור, מצרים, סוריה ויוון, וכן אלו של מדינות הפרת ושל רומא, שטפו את פלשתינה בזה אחר זה. מקדמת דנא חלפו שיירות רבות מן המזרח דרך חלק כזה אחר של האזור הזה בדרכן אל נמלי הים הטובים של מזרח הים התיכון, משם נשאו הספינות את מרכולתן לכל רחבי נמלי המערב. ויותר ממחצית מתנועת השיירות חלפה דרך – או בקרבת – עיירה קטנה בגליל ושמה נצרת.

121:2.3 (1333.5) ואף כי פלשתינה הייתה ערש התרבות הדתית היהודית, כמו גם מקום לידתה של הנצרות, היהודים נסעו ברחבי העולם, שכנו בקרב אומות רבות וסחרו בכל אחת מן הפרובינציות של המדינה הרומית ושל מדינות הפרת.

121:2.4 (1333.6) היוונים סיפקו את השפה ואת התרבות, רומא בנתה את הדרכים ואיחדה את האימפריה, אך הייתה זו תפוצתם של היהודים – אשר נפוצו ביותר ממאתיים בתי כנסת וקהילות דתיות מאורגנות היטב הפזורות פה ושם ברחבי העולם הרומי – אשר סיפקה את מרכזי התרבות שבהם התקבלה לראשונה הבשורה החדשה על אודות ממלכת השמיים, ואשר מהם נפוצה לאחר מכן אל קצוות עולם.

121:2.5 (1333.7) בשולי כל בית כנסת יהודי נמצא קומץ מאמינים גויים, אנשים "אדוקים" או "יראי שמיים", ובקרב הגֵרים הללו, אשר בשוליים, מצא פאולוס את עיקר המומרים הראשונים לנצרות. אפילו בבית המקדש בירושלים נמצאה חצר מקושטת של גֵרים. קשר אדוק התקיים בין התרבות, המסחר והפולחן של ירושלים ושל אנטיוכיה. ובאנטיוכיה נקראו ראשוני תלמידיו של פאולוס בשם "נוצרים".

121:2.6 (1333.8) מיקומו המרכזי של פולחן בית המקדש היהודי היווה בעת ובעונה אחת את הסוד להישרדותו של המונותאיזם שלהם, ואת ההבטחה להזנתו ולהפצתו בעולם של מושג חדש ומועצם של אותו אל אחד, האל של כל האומות ואבי כל בני התמותה. הפולחן בבית המקדש בירושלים ייצג את הישרדותו של המושג התרבותי הדתי הזה אל מול נפילתם, בזה אחר זה, של מצביאי הגויים ורודפי העם על רקע גזעי.

121:2.7 (1334.1) אף-על-פי שבאותם ימים חסו היהודים תחת הרומים, הם נהנו ממידה רבה של ממשל-עצמי, ובזוכרם את המעללים עתירי העוז של יהודה המכבי ושל ממשיכי דרכו המיידיים, הם רטטו בציפייה להופעתו המיידית של גואל גדול אף יותר, של המשיח אשר לו ציפו זה מכבר בכיליון עיניים.

121:2.8 (1334.2) סוד הישרדותה של פלשתינה, ממלכת היהודים, כמדינה עצמאית-למחצה, טמון במדיניות החוץ של ממשלת רומא. זו ביקשה לשמֵר בשליטתה את דרך המלך המובילה מסוריה אל מצרים דרך פלשתינה, כמו גם את המסופים המערביים של נתיבי השיירות המחברים בין המזרח למערב. רומא ביקשה למנוע את עלייתו של כוח אחר בלבנט, אשר יכול היה למנוע את המשך התפשטותה במחוזות אלה. יישומה של מדיניות התככים, אשר יועדה לסכסך בין סוריה הסֶלֶאוּקית ומצרים התלמית, דרשה לטפח את פלשתינה כמדינה נפרדת ועצמאית. מדיניותה של רומא, התנוונותה של מצרים והיחלשותם המדורגת של הסלאוקים, אל מול התחזקתם של הפרתים, כל אלה מסבירים כיצד במשך כמה דורות הצליחה קבוצת יהודית קטנה וחלשה לשמֵר את עצמאותה הן ביחס לסלאוקים מצפון והן ביחס לתלמיים מדרום. היהודים ייחסו את החופש והעצמאות הללו נוכח השלטון הפוליטי של העמים הסובבים החזקים יותר, את גורלם המשופר, להיותם "העם הנבחר", להתערבותו הישירה של יהוה. גישה זו של עליונות גזעית הקשתה עוד יותר את חיי היהודים כאשר הם נפלו לבסוף

תחת חסותה רומא. ואולם, אפילו באותה שעת צער סירבו היהודים להכיר בכך שמשימתם בעולם לא הייתה פוליטית, אלא רוחנית.

121:2.9 (1334.3) בימי ישוע היו היהודים חשדניים ותוקפניים במיוחד, זאת משום שהם היו מצויים תחת שלטונו של אדם מן החוץ, הורדוס האדומי, אשר נטל את מושכות השלטון ביהודה הודות לכך שהשכיל להתחבב על שליטי רומא. ואף כי הורדוס הצהיר על-כך שהוא שומר אמונים למצוות ולמנהגים העבריים, הוא המשיך לבנות מקדשים לאלילים זרים רבים.

121:2.10 (1334.4) יחסיו הטובים של הורדוס עם שליטי רומא הבטיחו ליהודים יכולת לנוע בבטחה בעולם, ובכך פתחו את הדרך לחדירה יהודית עמוקה יותר עם הבשורה החדשה על אודות ממלכת השמיים, ואפילו אל קצות האימפריה הרומית ואל מדינות אשר היו בעלות בריתה. מלכותו של הורדוס תרמה רבות גם להמשך התמזגותן של הפילוסופיה היהודית וזו ההלניסטית.

121:2.11 (1334.5) הורדוס בנה את נמל קיסריה, וכך חיזק את מעמדה של פלשתינה כצומת דרכים בעולם המתורבת. הוא מת בשנת 4 לפני הספירה, ובנו, הורדוס אָנְטִיפָּס, שלט בגליל ובפֶּרָאָה בימי נערותו של ישוע ובימי משימת הסעד שלו, עד לשנת 39 לספירה. אנטיפס, כאביו, היה בנאי גדול. הוא בנה מחדש רבות מערי הגליל, כולל את מרכז הסחר החשוב שבציפורי.

121:2.12 (1334.6) מנהיגי הדת והמורים הרבניים בירושלים לא החשיבו במיוחד את בני הגליל. כאשר נולד ישוע, היה הגליל יותר גויי מאשר יהודי.

3. בקרב הגויים

121:3.1 (1334.7) אף כי התנאים החברתיים והכלכליים במדינה הרומית לא היו מן המשובחים ביותר, השלום והשגשוג מבית סייעו רבות למשימת המתת של מיכאל. במאה הראשונה שלאחר ישוע כללה החברה באזור הים התיכון חמש מעמדות מובחנים:

121:3.2 (1335.1) 1. **האריסטוקרטיה.** המעמדות הגבוהים בעלי הממון והשררה הרשמית, הקבוצות בעלות זכויות היתר וקבוצות השלטון.

121:3.3 (1335.2) 2. **קבוצות בעלי העסקים.** נסיכי המסחר והבנקאים, הסוחרים – היבואנים והיצואנים הגדולים – הסוחרים הבין-לאומיים.

121:3.4 (1335.3) 3. **מעמד הביניים הקטן.** אף כי קבוצה זו אכן הייתה קטנה, נודעה לה השפעה רבה והיא היוותה את עמוד השדרה של הכנסייה הנוצרית בראשיתה. וזו עודדה את הקבוצות האלה להמשיך ולעסוק באומנויות ובמקצועות אשר בהם עסקו. בקרב היהודים, רבים מן הפרושים השתייכו למעמד זה של בעלי המקצועות.

121:3.5 (1335.4) 4. **הפועלים החופשיים.** לקבוצה זו נודע מעמד חברתי מועט, אם בכלל. אף-על-פי שהם התגאו בהיותם חופשיים, הם נמצאו בעמדת נחיתות בהידרשם להתחרות בעבודת עבדים. בני המעמדות הגבוהים יותר זלזלו בהם, וסברו שהם הינם חסרי-תועלת, למעט לשם "תכליות ההתרבות".

121:3.6 (1335.5) 5. **העבדים.** כמחצית מאוכלוסיית רומא השתייכה לקבוצת העבדים; רבים מהם היו יחידים מעולים אשר טיפסו עד מהרה במעלה הסולם, בקרב הפועלים החופשיים או אפילו בקרב אנשי הסחר. ואולם, רובם היו בינוניים או נחותים מאוד.

121:3.7 (1335.6) השעבוד, ואפילו של בני עמים נעלים, אפיין את הכיבוש הרומי. לבעלים הוקנתה מרות בלתי-מסויגת ביחס לעבד. בראשיתה הורכבה הכנסייה הנוצרית בעיקר מבני המעמדות הנמוכים ומן העבדים הללו.

121:3.8 (1335.7) לעיתים קרובות, עבדים נעלים קיבלו שכר ולאחר שחסכו ממנו די הצליחו לפדות את עצמם. עבדים משוחררים רבים מעין אלו עלו בסולם ושימשו בתפקידים רמים במדינה, בכנסייה ובעולם העסקים. וזה הדבר אשר אִפשר לכנסייה הנוצרית, בראשיתה, לגלות מידה כה רבה של סובלנות כלפי צורת עבדות מותאמת זו.

121:3.9 (1335.8) באימפריה הרומית של המאה הראשונה שלאחר ישוע לא היו בעיות חברתיות גדולות. מרבית התושבים החשיבו עצמם כשייכים לקבוצה אשר אליה נולדו כדרך מקרה. בפני יחידים מוכשרים וכשירים, תמיד נותרה פתוחה האפשרות לעלות בסולם המעמדות

מהרובד הנמוך יותר לרובד הגבוה יותר של החברה הרומית, אך על-פי-רוב בני האוכלוסייה השונים הסתפקו במעמד שבו הם ניצבו. הם לא היו מודעים יתר-על-המידה למעמדות, ואף לא החשיבו את הבדלי המעמד הללו כדבר בלתי-צודק או שגוי. הנצרות לא הייתה תנועה כלכלית בשום מובן שהוא, והיא לא חרטה על דגלה את שיפור מצבם העלוב של בני המעמדות המדוכאים.

121:3.10 (1335.9) ואף כי בהשוואה למגבלות אשר הושתו עליה בפלשתינה, נהנתה האישה מחופש רב יותר באימפריה הרומית, מסירותם של היהודים למשפחה ורגשות החיבה הטבעיים שלהם עלו בהרבה על אלו של הגויים.

4. הפילוסופיה של הגויים

121:4.1 (1335.10) מבחינה מוסרית היו הגויים נחותים במידת-מה מן היהודים, אך בלבבות הגויים הנאצלים יותר שכנו טוב טבעי וחיבה אנושית פוטנציאלית המספיקים על-מנת לשמש כמצע שופע לנביטת זרע הנצרות, כך שתצמיח שפע יבול בדמות אופי מוסרי והישג רוחני. עולם הגויים דאז נשלט על-ידי ארבע פילוסופיות חשובות, אשר כולן נגזרו, פחות או יותר, מן הפלאטוניזם הקדום יותר של היוונים. ארבע האסכולות הפילוסופיות האלה היו:

121:4.2 (1335.11) 1. **האסכולה האפיקוראית.** אסכולת מחשבה זו הוקדשה לרדיפת האושר. המצליחים שבין האפיקורסים לא היו מסורים לתענוגות. והדוקטרינה הזו סייעה, לכל הפחות, לשחרר את הרומאים מפטליזם קטלני יותר; היא לימדה אותם כי יש לאדם היכולת לשפר את מעמדו הארצי. היא הצליחה להילחם ביעילות בבורות של האמונות הטפלות.

121:4.3 (1336.1) 2. **האסכולה הסטואית.** הסטואה הייתה הפילוסופיה הנעלה היותר של המעמדות הגבוהים יותר. הסטואים האמינו כי הטבע כולו נשלט בידי היגיון-של-גורל. הם לימדו כי נשמת האדם אלוהית היא; וכי היא עצמה כלואה בגוף פיזי רע מיסודו. נשמת האדם

השיגה שחרור כאשר האדם חי בהרמוניה עם הטבע, עם האל; וכך, המידות הטובות הפכו לגמול בעבורן הן. הסטואיות העפילה לשיאי המוסריות המעודנת, ולאידיאלים אשר מאז לא נמצאו שווים להם בשום מערכת פילוסופית אנושית לגמרי. ואף כי הסטואים דבקו בכך שהם הינם "צאצאי האל", הם לא הצליחו להכיר אותו, ולפיכך גם לא הצליחו למצוא אותו. הסטואה נותרה בחזקת פילוסופיה; היא מעולם לא הפכה לדת. חסידיה ביקשו לכוון את דעתם להרמוניה של הדעת האוניברסאלית, אך הם כשלו בראיית עצמם כילידיו של אב אוהב. פאולוס נטה מאוד אל עבר האסכולה הסטואית כאשר כתב, "אהיה כאשר אהיה, ואסתפק במה שיש."

121:4.4 (1336.2) 3. **אסכולת הציניקנים.** אף כי הציניקנים סברו שהפילוסופיה שלהם מקורה בדִיוֹגֶנֶס האתונאי, הרבה מן הדוקטרינה שלהם נגזרה ממה שנותר מתורתו של מאקיוואנטה מלכי-צדק. בתחילתה, האסכולה הייתה יותר דת מאשר פילוסופיה. ולכל הפחות, הציניקנים יצרו דת פילוסופית דמוקרטית. הם המשיכו להטיף בשדות ובשווקים את הדוקטרינה לפיה "ברצותו יוכל האדם להציל את עצמו." הם הטיפו לפשטות ולמידות טובות ודחקו באדם לעמוד ללא מורא נוכח המוות. המטיפים הציניקנים הנודדים הללו תרמו רבות להכנת הזירה עבור המיסיונרים הנוצרים המאוחרים יותר. שיטות ההטפה הפופולאריות שלהם דמו עד מאוד לתבנית ולסגנון אשר נכללו באגרותיו של פאולוס.

121:4.5 (1336.3) 3. **האסכולה הסקפטית.** הסקפטיות דגלה בכך שהידע בטעות יסודו, וכי שהאמונה המשוכנעת והביטחון אינם מן האפשר. הייתה זו גישה שלילית לגמרי, אשר מעולם לא זכתה לתפוצה רחבה.

121:4.6 (1336.4) הפילוסופיות האלה היו דתיות-למחצה; לעיתים קרובות הן היו מפיחות-חיים, אתיות ומעוררות אצילות, אך לרוב הן חלפו מעל לראשיהם של פשוטי העם. מלבד, אולי,

הציניקנים, הפילוסופיות האלה נועדו לחכמים ולחזקים, והן לא שימשו כדת של הצלה עבור החלשים והעניים.

5. דתות הגויים

121:5.1 (1336.5) במהלך העידנים הקודמים, הדת הייתה בעיקרה עניין של שבט או של אומה; על-פי-רוב היא לא נגעה כלל ועיקר ליחיד. האלים היו אלים של השבט או של האומה, לא אלים אישיים. מערכות דתיות שכאלה סיפקו אך מענה מועט לתשוקותיו הרוחניות היחידניות של האדם הממוצע.

121:5.2 (1336.6) בימיו של ישוע, דתות המערב כללו את הדתות הבאות:

121:5.3 (1336.7) 1. **הכָּתות הפגאניות.** אלה היוו שילוב שבין המיתולוגיות ההלניסטית והלטינית לבין לאומנות ומסורת.

121:5.4 (1336.8) 2. **פולחן הקיסר.** האלהה זו של האדם כסמל המדינה נתקלה בסירוב חמור מצד היהודים ומצד ראשוני הנוצרים, ולפיכך הובילה במישרין לרדיפה מרה של הרומאים את שתי התנועות האלה.

121:5.5 (1337.1) 3. **אסטרולוגיה.** המדע-כביכול של בבל התפתח לכדי דת ברחבי האימפריה היוונית-רומית. ואפילו במאה העשרים, האדם עדיין לא השתחרר לחלוטין מאמונה טפלה זו.

121:5.6 (1337.2) 4. **דתות המסתורין.** מבול של כָּתות מסתורין ניתך על העולם אשר היה אחוז רעב רוחני. היו אלה דתות חדשות ומוזרות מן הלבנט, אשר סחררו את ראשי פשוטי העם והבטיחו להם גאולה אישית. עד מהרה הפכו דתות אלה לאמונה המקובלת בקרב המעמדות הנמוכים בעולם היווני-רומי. ואלה תרמו רבות להכשרת הקרקע להתפשטותה המהירה של התורה הנוצרית הנעלה יותר. זו הציגה מושג מלא הוד של האלוהות, מושג

שאליו נקשרו תיאולוגיה מסקרנת עבור הנבונים והבטחה רבת משמעות של גאולה לכולם, ואפילו עבור האדם הממוצע של אותם ימים, אשר היה עַם הארץ אך רעב רוחנית.

121:5.7 (1337.3) דתות המסתורין בישרו את קץ האמונות של הלאום, וכתוצאה מהן נולדו כתות אישיות רבות. אף כי דתות המסתורין היו רבות, כולן התאפיינו בדברים הבאים:

121:5.8 (1337.4) 1. אגדה מיתית כלשהי, מסתורין – ומכאן מקור שמן. ככלל, נגע מסתורין זה לסיפור על אודות חייו, מותו וחזרתו לחיים של אל כלשהו. דוגמא טובה לכך היא התורה של דת מיתראס, אשר הייתה בת תקופתה של הכת הנוצרית בעת שזו עלתה בזכות פאולוס, ואשר התחרתה בה.

121:5.9 (1337.5) 2. המסתורין היה לא-לאומי ובין-גזעי. הוא היה אישי וחברי, וכתוצאה ממנו נולדו אחוות דתיות וחברות מגזריות רבות.

121:5.10 (1337.6) 3. הפולחן שלהן התאפיין בטקסי חניכה מורכבים ובטקסי פולחן מרשימים. טקסי הפולחן והריטואלים הסודיים שלהן היו לעיתים אכזריים ומעוררי חלחלה.

121:5.11 (1337.7) 4. בלא תלות בטקסיהן, או בשיעור שבו נטו להגזים, המסתורין הללו תמיד הבטיחו לחסידיהן גאולה, "שחרור מן הרוע, הישרדות לאחר המוות, וחיי נצח בעולמות האושר המצויים מעבר לעולם הצער והעבדות הנוכחי."

121:5.12 (1337.8) אך בל תטעו, ואל לכם להתבלבל בין תורתו של ישוע לכתות המסתורין. הפופולאריות שלהּ זכו כתות המסתורין מעידה על כך שהאדם מבקש להיגאל, ומציגה רעב וצמא אמיתיים לדת אישית ולצדקתו של היחיד. ואף כי המסתורין לא הצליחו לספק באופן ראוי את הכמיהה הזו, הם אכן סללו את הדרך להופעתו המאוחרת יותר של ישוע, אשר אכן הביא לעולם את לחם החיים ואת מימיהם.

121:5.13 (1337.9) פאולוס, במאמץ לנצל את העובדה שרבים דבקו בדתות המסתורין המוצלחות יותר, ביצע התאמות מסוימות בתורתו של ישוע במטרה להפוך אותה למקובלת יותר בעיני מספר גדול יותר של מומרים פוטנציאליים. ואולם, אפילו הפשרות אשר ערך פאולוס בתורתו של ישוע (הנצרות) עלו על הטובה שבדתות המסתורין, מהטעמים הבאים:

121:5.14 (1337.10) **1.** פאולוס לימד על אודות פדיון מוסרי, על אודות גאולה אתית. הנצרות הצביעה לעבר חיים חדשים והטיפה לאידיאל חדש. פאולוס ויתר על טקסים קסומים ועל לחשים טקסיים.

121:5.15 (1337.11) **2.** הנצרות הציגה דת אשר התמודדה עם פתרונות סופיים לסוגיה האנושית, וזאת מכיוון שהציעה לא רק גאולה מן הצער, ואפילו מן המוות, אלא גם הבטיחה שחרור מן החטא באמצעות רכישת אופי בעל איכויות של צדיקות, אשר ראוי לו לשרוד לנצח.

121:5.16 (1338.1) **3.** דתות המסתורין התבססו על מיתוסים. הנצרות אשר הטיף פאולוס התבססה על עובדה היסטורית: על משימת המתת של מיכאל, בן האל, עבור המין האנושי.

121:5.17 (1338.2) בקרב הגויים המוסריות לא נקשרה בהכרח לפילוסופיה או לדת. לאנשים שמחוץ לפלשתינה לא תמיד היה ברור שכהן דת אמור לחיות חיים מוסריים. הדת היהודית, ולאחר מכן הן תורתו של ישוע והן תורת הנצרות המתפתחת של פאולוס, היו הדתות האירופיות הראשונות אשר הניחו את ידן האחת על אמות המוסר ואת האחרת על האתיקה, ובתוך כך התעקשו על כך שאנשי הדת ישיתו לבם לזה וגם לזה.

121:5.18 (1338.3) ישוע נולד בפלשתינה בדיוק לדור אנושי שכזה, אשר נשלט על-ידי מערכות פילוסופיות בלתי-שלמות מעין אלה ואשר ניצב תוהה נוכח כתות דתיות סבוכות שכאלה. ומאוחר יותר העניק בדיוק לדור זה את בשורתו על אודות דת אישית – זו של היותנו בנים לאל.

6. הדת העברית

121:6.1 (1338.4) סמוך לסוף המאה הראשונה שלפני ישוע, שרתה המחשבה הדתית בירושלים תחת ההשפעה העצומה של התורה התרבותית היוונית, ואפילו של הפילוסופיה היוונית, ובמידת מה השתנתה בעטיין. ובמסגרת המאבק הממושך בין האסכולות המזרחית והמערבית

בחשיבה של העברים, ירושלים ושאר המערב והלבנט אימצו ככלל את נקודת ההשקפה היהודית המערבית, או את ההשקפה ההלניסטית המותאמת.

121:6.2 (1338.5) שלוש שפות עיקריות היו בשימוש בפלשתינה בימי ישוע: פשוטי העם דיברו בניב מסוים של השפה הארמית; הכוהנים והרבנים דיברו עברית; ואילו בני המעמדות המשכילים והשכבות הגבוהות יותר בחברה היהודית דיברו באופן כללי יוונית. העובדה שכתבי הקודש העבריים תורגמו מוקדם יחסית ליוונית באלכסנדריה, תרמה באופן משמעותי לשליטתו המאוחרת יותר של האגף היווני של התרבות והתיאולוגיה היהודית. וכתביהם של המורים הנוצריים עתידים היו להופיע במהרה באותה השפה. תחיית היהדות מתחילה בתרגומם של כתבי הקודש העבריים ליוונית. הייתה זו השפעה חיונית, אשר לאחר מכן גרמה לכת הנוצרית של פאולוס לנטות מערבה במקום מזרחה.

121:6.3 (1338.6) אף כי אמונותיהם של היהודים ההלניסטיים הושפעו אך במעט מתורתם של האפיקורסים, ההשפעה של הפילוסופיה של אפלטון ושל דוקטרינות הסגפנות העצמית של האסכולה הסטואית הייתה משמעותית. השפעתה הגדולה של הסטואה מודגמת בספר מכבים ד'; חדירתן המשמעותית, הן של הפילוסופיה האפלטונית והן של דוקטרינות האסכולה הסטואית, מודגמות בספר חכמת שלמה. היהודים ההלניסטיים העמידו פירוש כה אלגורי לכתבי הקודש העבריים, עד כי לא התקשו לסגל את התיאולוגיה העברית לפילוסופיה של אריסטו, אשר אותה העריצו. אך כל אלו הובילו לבלבול הרה אסון, אשר נפתר כאשר פילון האלכסנדרוני נטל לידיו את מלאכת הפתרון ויצר הרמוניה מערכתית בין הפילוסופיה היוונית לבין התיאולוגיה העברית, פתרון אשר הביא לידי קיום של מערכת אמונות ומנהגים של דת מצומצמת ועקבית באופן יחסי. והתורה המאוחרת הזו, אשר שילבה בין הפילוסופיה היוונית לבין התיאולוגיה העברית, הייתה זו אשר שלטה בפלשתינה שבה חי ולימד ישוע, וזו שעליה התבסס פאולוס בשעה שבנה את הכת המתקדמת והמוארת יותר שלו – הנצרות.

121:6.4 (1338.7) פילון היה מורה גדול; מאז משה לא חי אדם אשר השפיע במידה כה רבה על המחשבה הדתית והאתית של העולם המערבי. שבעה מורים אנושיים גדולים, בעלי שיעור קומה, שילבו בין היסודות המוצלחים יותר של המערכות האתיות והדתיות של זמנם, ואלה הם: סָתָ׳אִרְד, משה, זוֹרוֹאָסְטָרָא, לאו-טסה, בודהה, פילון ופאולוס.

121:6.5 (1339.1) פאולוס, ברוב חכמתו, הבחין והסיר מן התיאולוגיה הבסיסית שלו, אשר קדמה לנצרות, את מרבית – אך לא את כל – אי ההתאמות אשר נבעו ממאמציו של פילון לשלב בין הפילוסופיה המיסטית היוונית והדוקטרינות הסטואיות של הרומאים לבין התיאולוגיה המשפטית של העברים. פילון הוביל את פאולוס לשחזר באופן מלא יותר את מושג שילוש פרדיס, אשר במשך זמן רב נותר רדום בתיאולוגיה היהודית. רק בנושא אחד פאולוס כשל ולא השכיל להתעלות מעל לתורתו של היהודי האמיד מאלכסנדריה – בדוקטרינת הכפרה; פילון לימד כי אך ורק הקזת דם מביאה לגאולה ולסליחה. ייתכן שהוא אף קיבל הצצה ברורה יותר אל מציאותם ונוכחותם של מכוונני המחשבה, מאשר זו אשר קיבל פאולוס. ואולם, הדוקטרינה של פאולוס על אודות החטא הקדמון, והדוקטרינות על אודות אשמה העוברת בירושה וטבע האדם הרע מיסודו, כמו גם הגאולה מכל אלו, התבססו בחלקן על תורות מיתראיות, והיה להן אך מעט במשותף עם התיאולוגיה היהודית, עם הפילוסופיה של פילון, או עם תורתו של ישוע. מקורם של חלקים אחדים מתורת פאולוס באשר לחטא הקדמון ולכפרה היו ממנו עצמו.

121:6.6 (1339.2) הבשורה על-פי יוחנן, הסיפור האחרון על אודות חייו הארציים של ישוע, כוונה לעמי המערב, והיא מציגה את הסיפור בעיקר בהתאם לנקודת השקפתם של הנוצרים המאוחרים יותר באלכסנדריה, אשר היו גם חסידי תורת פילון.

121:6.7 (1339.3) בסביבות ימיו של ישוע חלה באלכסנדריה תפנית מוזרה ביחס ליהודים, וממעוז עבר זה של היהודים יצא גל רדיפה עכור, אשר הגיע אפילו עד לרומא עצמה, שממנה הוגלו אלפים רבים של יהודים. ואולם, מערכה שקרית זו לא ארכה זמן רב; עד מהרה החזיר השלטון האימפריאלי ליהודים את החירויות אשר ניטלו מהם, והחיל זאת על פני האימפריה כולה.

121:6.8 (1339.4) והיכן שלא מצאו עצמם היהודים ברחבי העולם, בין שהגיעו לשם למטרות סחר ובין שהגיעו בשל רדיפות, כולם כאחד תמיד נצרו בלבם את בית המקדש הקדוש אשר בירושלים. התיאולוגיה היהודית אכן שרדה על-פי הפירוש אשר ניתן לה בירושלים וכפי שננהגה בה, אף כי פעמים מספר הצילו אותה מאבדון מורים מסוימים מבבל אשר התערבו בזמן.

121:6.9 (1339.5) כמעט שני מיליון וחצי יהודים הגיעו מן התפוצות לירושלים על-מנת לחגוג את החגים והמועדים הלאומיים. ובלא תלות בהבדלים התיאולוגיים והפילוסופיים בין יהודי המזרח (הבבלים) לבין יהודי המערב (ההלניסטיים), שררה ביניהם הסכמה על ירושלים כמרכז הפולחן שלהם, ועל כך שהם ממתינים למשיח אשר בוא יבוא.

7. יהודים וגויים

121:7.1 (1339.6) עד לימי ישוע, היהודים ביססו לעצמם את מושגיהם על אודות מקורותיהם, ההיסטוריה שלהם וייעודם. הם בנו חומת הפרדה בְּצוּרָה בינם לבין עולם הגויים; הם בזו לכל מנהגיהם של הגויים. הם דבקו במצוות כפשוטן, והתענגו על צורה של התחסדות-עצמית אשר התבססה על גאווה כוזבת במורשתם. הם גיבשו לעצמם מושגים מוצקים על אודות המשיח המובטח, ומרביתם ראו בעיני רוחם משיח אשר יגיע כחלק מן ההיסטוריה של האומה ושל הגזע. עבור העברים של אותם הימים, התיאולוגיה היהודית התבססה ללא עוררין, והתקבעה לצמיתות.

121:7.2 (1339.7) תורתו ומנהגיו של ישוע באשר לסובלנות ולעדינות עמדו בסתירה לאופן שבו התייחסו היהודים מזה זמן רב כלפי העמים אשר אותם החשיבו לעובדי אלילים. היחס שאותו הפגינו היהודים במשך דורות כלפי העולם החיצון מנע מהם לחלוטין את האפשרות לקבל את תורתו של המאסטר באשר לאחווה רוחנית של בני האדם. הם לא היו מוכנים לחלוק את יהוה עם הגויים על בסיס של שוויון, ובדומה לכך, לא היו מוכנים לקבל כבן האל אחד אשר לימד תורות חדשות ומוזרות מעין אלה.

121:7.3 (1340.1) הסופרים, הפרושים, והכוהנים שבו את היהודים בשבי נורא של הריטואל והמצוות, שעבוד אשר היה אמיתי הרבה יותר מאשר זה של שלטון רומא. היהודים בימי ישוע היו כפופים לא רק לחוק, אלא היו משועבדים באותה מידה גם לדרישות המשעבדות של **המסורות,** אשר התערבו וחדרו לכל תחום בחיים האישיים והחברתיים. כל יהודי מאמין היה כפוף לכללי נוהג והתנהגות מפורטים אלו, ואין זה מוזר כלל שהם דחו מיד אחד משלהם אשר

התיימר להתעלם מן המסורת הקדושה שלהם, ואשר העז לזלזל בנוהגים החברתיים אשר היו שגורים מזה זמן כה רב. הם התקשו עד מאוד לקבל באהדה את תורתו של אחד אשר לא היסס להתעמת עם מערכת הדוגמות, אשר הם האמינו שצוותה מפיו של אברהם אבינו בכבודו ובעצמו. כך ציווה להם משה את תורתם, והם לא היו מוכנים להתפשר.

121:7.4 (1340.2) עד למאה הראשונה שלאחר ישוע, זכתה התורה שבעל-פה – אשר היוותה את הפירוש שאותו נתנו הסופרים – למעמד גבוה יותר מזה של התורה שבכתב. וכל אלו הקלו על מנהיגי דת מסוימים מקרב היהודים לשכנע את העם להתנגד לקבלתה של בשורה חדשה.

121:7.5 (1340.3) הנסיבות האלה הפכו לבלתי-אפשרית את הגשמת ייעודם האלוהי של היהודים, כמבשריה של בשורה חדשה של חופש דתי ושחרור רוחני. הם לא הצליחו להשתחרר מאזיקי המסורת. ירמיהו דיבר על "יראת האל בלבבם," יחזקאל דיבר על "רוח חדשה בנשמת האדם," וסופר תהילים נשא תפילה לכך שהאל "יברא לי לב טהור ורוח נכון יחדש בקרבי." אך כאשר הדת היהודית, דת המעשים הטובים והשעבוד למצוות, נפלה קורבן לקיפאון האינרציה המסורתית, זזה תנועת האבולוציה הדתית מערבה אל עבר עמי אירופה.

121:7.6 (1340.4) וכך נקרא עַם אחר לדגל והתבקש לשאת ולהפיץ בעולם תיאולוגיה מתקדמת, תורה סדורה הכוללת את הפילוסופיה של היוונים, את החוק של הרומאים, את המוסר של היהודים ואת בשורת קדושת האישיות והחירות הרוחנית, כפי שנוסחה על-ידי פאולוס בהתבסס על תורת ישוע.

121:7.7 (1340.5) כת הנצרות של פאולוס הציגה את מוסריותה כסימן היכר למוצאה מן היהדות. היהודים ראו את ההיסטוריה כהשגחתו האל – יהוה בפעולה. מן היוונים שאבה התורה החדשה מושגים בהירים יותר על אודות חיי הנצח. התיאולוגיה והפילוסופיה של הדוקטרינות של פאולוס הושפעו לא רק מתורתו של ישוע, אלא גם מאפלטון ומפילון. האתיקה שלו הושפעה לא רק מן המשיח, אלא גם מן הסטואים.

121:7.8 (1340.6) בשורתו של ישוע, כפי שקיבלה ביטוי בכת הנוצרית של פאולוס באנטיוכיה, התמזגה עם התורות הבאות:

121:7.9 (1340.7) 1. טיעוניהם הפילוסופים של הגרים היוונים על אודות היהדות, לרבות כמה מן המושגים שלהם על חיי הנצח.

121:7.10 (1340.8) 2. התורות שבאופנה מקרב כתות המסתורין הפופולאריות, ובייחוד הדוקטרינות של הכת המיתראית על אודות פדות, כפרה וגאולה באמצעות קורבן של אל כזה או אחר.

121:7.11 (1340.9) 3. תורת המוסר של הדת היהודית הממוסדת.

121:7.12 (1341.1) בימי ישוע הידע של תושבי האימפריה הרומית בים התיכון, של תושבי ממלכת הפרת ושל העמים הסמוכים, באשר לגיאוגרפיה של העולם, לאסטרונומיה, לבריאות ולחולי, היה פרימיטיבי וגס; ומטבע הדברים הכרזותיו של הנגר מנצרת היכו אותם בתדהמה. הרעיונות של דיבוק על-ידי רוח, של טוב ורע, נגעו לא רק לבני-אדם. בעיניהם, כל סלע ועץ נחשבו כאחוזי דיבוק ברוח. היה זה עידן מכושף, וכולם האמינו בניסים כדבר שבשגרה.

8. רישומים כתובים קודמים

121:8.1 (1341.2) בהתאם להנחיות שקיבלנו, ניסינו להשתמש עד כמה שאפשר ברישומים הקיימים על אודות חייו של ישוע באורנטיה, ובמידה מסוימת אף לתאם בין רישומים אלו. ואף-על-פי שנהנינו מגישה לרישומיו האבודים של השליח אנדריאס, ושהפקנו תועלת רבה משיתוף הפעולה עם קבוצה רחבה של הוויות שמימיות אשר שהו בכדור הארץ בימי משימת המתת של מיכאל (וראוי לציון מכוונן המחשבה שלו אשר הפך לאישי), התכוונו אף להשתמש במה שמכונה הבשורות של מתי, מרקוס, לוקס ויוחנן.

121:8.2 (1341.3) מקורם של רישומי הברית החדשה הללו נעוץ בנסיבות הבאות:

121:8.3 (1341.4) 1. **הבשורה על-פי מרקוס.** יוחנן מרקוס כתב את התיאור המוקדם והפשוט ביותר על אודות חיי ישוע (להוציא את רשימותיו של אנדריאס). הוא הציג את המאסטר

כסועד, כאדם משכמו ומעלה. ואף כי מרקוס עצמו היה נער אשר נכח ברבים מן המאורעות אשר אותם תיאר, סיפורו לאמיתו של דבר מהווה את הבשורה על-פי שמעון פטרוס. בתחילה היה מרקוס מקורב לפטרוס; לאחר מכן לפאולוס. הוא העלה תיאור זה על הכתב לבקשת פטרוס, ומשום הפצרתה הכנה של הכנסייה ברומא. ביודעו היטב כיצד סירב המאסטר בנחישות לרשום את תורתו בעודו חי בגוף בכדור הארץ, גם מרקוס, כמו השליחים ותלמידים מובילים אחרים, היסס בטרם העלה אותן על הכתב. ואולם, פטרוס הרגיש שהכנסייה ברומא נזקקה לתיעוד כתוב מעין זה, ומרקוס הסכים להכינו. הוא הכין רשימות רבות בטרם הלך פטרוס לעולמו בשנת 67 לספירה, ובהתאם למתאר אשר אושר על-ידי פטרוס והכנסייה ברומא, הוא החל לכתוב מעט לאחר מותו של פטרוס. הבשורה הושלמה לקראת סוף שנת 68 לספירה. מרקוס כתב אך ורק את מה שזכרו הוא עצמו ופטרוס. מאז עבר הרישום שינויים משמעותיים, פסקאות רבות הוסרו ממנו וחומרים מאוחרים יותר הושמו במקום החמישית האחרונה של הבשורה המקורית, אשר אבדה מכתב היד הראשוני אפילו עוד בטרם הועתקה. רישום זה, אשר נערך בידי מרקוס, ואשר נוספו אליו רשימותיהם של אנדריאס ומתי, היה החומר הכתוב שעליו התבססו כל סיפורי הבשורה המאוחרים יותר אשר ביקשו לתאר את חייו של ישוע ואת תורתו.

121:8.4 (1341.5) 2. **הבשורה על-פי מתי.** מה שמכונה הבשורה על-פי מתי הינו סיפור חייו של המאסטר, כפי שנכתב על-מנת לחזק את הנוצרים היהודים. הסופר מבקש להראות בהתמדה כי הרבה ממה שעשה ישוע בחייו "ממלא את דברי הנביא." בשורתו של מתי מתארת את ישוע כנצר לבית דויד, ומציגה אותו כמי שמכבד עד מאוד את המצוות ואת הנביאים.

121:8.5 (1341.6) בשורה זו לא נכתבה בידי השליח מתי. כתב אותה אִיזָדוֹר, אחד מתלמידיו, אשר נעזר לא רק בזיכרונותיו האישיים של מתי על אודות האירועים הללו, אלא גם ברישומים מסוימים שערך מתי על אודות אמרותיו של ישוע מיד לאחר הצליבה. רישום זה מטעמו של מתי נכתב בארמית; איזדור כתב ביוונית. כאשר יוחסה בשורה זו למתי, לא הייתה כאן כל כוונה להונות. כך היה נהוג באותם ימים, כך כיבדו תלמידים את מוריהם.

121:8.6 (1342.1) התיעוד המקורי של מתי עבר עריכה בשנת 40 לספירה, והוספו לו תכנים נוספים, ממש בטרם עזב את ירושלים על-מנת לעסוק בהטפת הבשורה. היה זה רישום פרטי, והעותק האחרון שלו הושמד כאשר מנזר בסוריה עלה באש בשנת 416 לספירה.

121:8.7 (1342.2) איזדור נמלט מירושלים בשנת 70 לספירה, לאחר שעלו על העיר צבאותיו של טיטוס, והוא לקח עמו לפֶּלָה עותק מרשימותיו של מתי. בעודו חי בפלה, בשנת 71, כתב איזדור את הבשורה על-פי מתי. ברשותו היו גם ארבע החמישיות הראשונות של תיאורו של מרקוס.

121:8.8 (1342.3) 3. **הבשורה על-פי לוקס.** לוקס, הרופא מאנטיוכיה אשר בפִּיסִידְיָה, היה גוי שאותו המיר פאולוס, והוא כתב סיפור שונה למדי על אודות חייו של המאסטר. הוא החל לנהות אחר פאולוס וללמוד על אודות חייו ותורתו של ישוע בשנת 47 לספירה. לוקס משמֵר בתיאורו הרבה מ"חסדו של האדון, ישוע המשיח", על-פי עובדות אשר ליקט מפאולוס ואחרים. לוקס מציג את המאסטר כ"חברם של המוכסים והחוטאים." הוא לא גיבש את שלל רשימותיו לכדי הבשורה, עד לאחר מותו של פאולוס באָכָאיָה בשנת 82 לספירה. הוא תכנן לכתוב שלושה ספרים אשר עוסקים בהיסטוריה של ישוע והנצרות, אך הוא הלך לעולמו בשנת 90 לספירה, מעט לפני שסיים את הכרך השני מתוך השלושה המתוכננים, "מעשי השליחים."

121:8.9 (1342.4) כחומר לצורך כתיבת בשורתו, הסתמך לוקס בראש ובראשונה על סיפור חייו של ישוע כפי ששמע אותו מפי פאולוס. לפיכך, בשורתו של לוקס הינה, במידה מסוימת, הבשורה על-פי פאולוס. אך ללוקס היו גם מקורות מידע אחרים. הוא לא רק ראיין עשרות עדי ראייה למאורעות הרבים בחיי ישוע אשר עליהם כתב, אלא גם הצטייד בעותק של בשורתו של מרקוס, כלומר ארבע החמישיות הראשונות שלה, התיאור אשר כתב איזדור, וגם ברישום קצר שערך בשנת 78 לספירה מאמין מאנטיוכיה בשם צָדָס. ברשותו של לוקס היה מצוי גם עותק מהוּתַ, אשר עבר עריכות רבות, מרשימות שיוחסו לשליח אנדריאס.

121:8.10 (1342.5) 4. **הבשורה על-פי יוחנן.** הבשורה על-פי יוחנן מתארת הרבה מעבודתו של ישוע ביהודה ומסביב לירושלים, תיאור אשר אינו נכלל בכתבים האחרים. בשורה זו מכונה הבשורה על-פי יוחנן בן-זבדיה, ואף כי יוחנן עצמו לא היה זה אשר כתב אותה, היא נכתבה בהשראתו. מאז כתיבתה, היא נערכה פעמים רבות על-מנת להביא לכך שתיראה כאילו הוא עצמו כתבה. בעת שנכתבה, היו ברשותו של יוחנן הבשורות האחרות, והוא הבחין בכך שפרטים רבים נשמטו; בהתאם לכך, בשנת 101 לספירה הוא האיץ בעמיתו נתן, יהודי יווני מקיסריה, להתחיל בכתיבה. יוחנן סיפק את החומר מזיכרונותיו שלו ומתוך התייחסות לשלושת הכתבים שהיו כבר בנמצא. לא היו ברשותו רשימות שהוא עצמו ערך. האיגרת הידועה כ"א' יוחנן" נכתבה על-ידי יוחנן עצמו כעין פתיח לעבודה אשר ביצע נתן תחת הנחייתו.

121:8.11 (1342.6) כל הכותבים הללו הציגו מיצגים כנים של ישוע, כפי שהם ראו, זכרו, או למדו מפיו, וכפי שמושגיהם על אודות המאורעות הרחוקים הללו הושפעו מן התיאולוגיה הנוצרית העוקבת שבה צידד פאולוס. ואף כי הם אינם מושלמים, רישומים אלו הספיקו על-מנת לשנות את מהלך ההיסטוריה של אורנטיה למשך כמעט אלפיים שנה.

121:8.12 (1343.1) [**גילוי נאות:** בעת ביצוע המשימה אשר עליה הופקדתי, קרי לנסח מחדש את תורתו של ישוע מנצרת ולספר מחדש על אודות מעשיו, השתמשתי באופן חופשי במקורות רישום ומידע פלנטאריים שונים. מה שעמד לנגד עיניי הינו הכנתו של סיפור אשר לא רק יאיר את עיני אנשי הדור הנוכחי, אלא גם יסייע בעד כלל הדורות העתידים לבוא. מתוך המגוון העצום של מידע אשר עמד לרשותי, בחרתי את מה שנראה בעיניי כמתאים ביותר לביצועה של משימה זו. ניסיתי ככל האפשר להפיק את המידע ממקורות אנושיים לחלוטין. רק כאשר מקורות אלה נמצאו חסרים ניגשתי לרישומים ממקור על-אנושי. כאשר רעיונות ומושגים על אודות חייו ותורתו של ישוע מצאו ביטוי הולם בדעת אנושית, תמיד נתתי עדיפות לתבניות מחשבה אנושיות מעין אלה. ואף-על-פי שתיקנתי את הביטוי המילולי על-מנת

להתאימו באופן מיטבי למושגים שלנו על אודות המשמעות האמיתית והחשיבות האמיתית של חיי המאסטר ותורתו, במהלך כל תיאוריי ניסיתי להיצמד ככל האפשר למושגים ולתבניות המחשבה האנושיים. יודע אני היטב כי מושגים אשר מקורם בדעת אנושית יתקבלו טוב יותר על-ידי כל דעת אנושית אחרת, ויסייעו יותר בעדה. כאשר לא הצלחתי למצוא את המושגים הנדרשים ברישומים אנושיים, או כפי שבוטאו על-ידי אדם, הצעד הבא שלי היה להשתמש במקורות זיכרון של סדר היצורים הארצי אשר עליו הנני נמנה, האמצעיונים. וכאשר גם מקור מידע משני זה נמצא חסר, פניתי ללא היסוס אל מקורות המידע העל-פלנטריים.

121:8.13 (1343.2) התזכירים אשר אספתי, ואשר מהם הכנתי תיאור זה על אודות חייו של ישוע ותורתו – למעט הזיכרון של רשימות השליח אנדריאס – כוללים פניני מחשבה ומושגים נעלים על אודות תורתו של ישוע, אשר נאספו מיותר מאלפיים בני-אדם אשר חיו בכדור הארץ למן ימיו של ישוע ועד לעת כתיבת התגלויות אלה, או יותר נכון – ניסוחם-מחדש. הרשות לגלות נוצלה אך ורק כאשר הרישום האנושי והמושגים האנושיים לא הצליחו לספק תבנית מחשבה הולמת. ועדת ההתגלות שלי אסרה עלי להשתמש במקורות מידע, או בביטויים, חוץ-אנושיים, עד אשר העדתי על כך שכל מאמציי למצוא את הביטוי המושגי ההולם במקורות אנושיים טהורים עלו בתוהו.

121:8.14 (1343.3) בעוד שאני – בשיתוף אחד-עשר חבריי האמצעיונים ותחת השגחתו של המלכי-צדק הרשום – הצגתי תיאור זה בהתאם לאופן שבו מצאתי לנכון לארגן אותו ארגון יעיל, ובהתאם לאופן שבו בחרתי אני להתבטא באופן מיידי, על-אף כל זאת, מקורם של מרבית הרעיונות, ואפילו של כמה מן הביטויים השימושיים ביותר שבהם השתמשתי, הינו בדעתם האנושית של בני-אדם בני גזעים רבים אשר חיו בכדור הארץ בדורות אשר חלפו מאז ועד לדור שלנו, והן בדעתם של בני-אדם אשר עדיין חיים בשעה שמפעל זה יוצא אל הפועל. במובנים רבים, שימשתי יותר כאספן וכעורך מאשר כמספר של סיפור מקורי. ללא היסוס אימצתי את אותם רעיונות ומושגים, בעדיפות לאלו ממקור אנושי, אשר אפשרו לי ליצור את המיצג היעיל ביותר על אודות חייו של ישוע, ואשר אפשרו לנסח מחדש את תורותיו, אשר אין-שוות-להן, בניסוח אשר יסייע וירומם בעוצמה את הכול. ובשם "אחוות האמצעיונים המאוחדת של אורנטיה", הנני מוקיר תודה לכל אותם מקורות של רישומים ושל מושגים,

אשר בהם נעשה כאן שימוש לצורך שיכלול והרחבת הניסוח אשר ערכנו מחדש על אודות חייו של ישוע על-פני כדור הארץ.]

>> מסמך 121 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 123 <<

מסמך 122

הולדתו וינקותו של ישוע

122:0.1 (1344.1) כמעט שלא ניתן להסביר באופן מלא את הסיבות הרבות אשר הובילו לבחירת פלשתינה לשמש כמקום למשימת המתת של מיכאל, ובמיוחד מדוע בדיוק נבחרה משפחתם של יוסף ומרים כזירה המיידית להופעת בן האל באורנטיה.

122:0.2 (1344.2) לאחר שלמד את הדו״ח המיוחד אשר הכינו המלכי-צדקים על העולמות המבודדים, ובעצה אחת עם גבריאל, בחר מיכאל לבסוף את אורנטיה כפלנטה שבה תתרחש משימת המתת האחרונה שלו. לאחר שהתקבלה החלטה זו, ביקר גבריאל באופן אישי באורנטיה, וכתוצאה מן המחקר אשר ערך על אודות הקבוצות האנושיות השונות, וכן על המאפיינים הרוחניים, האינטלקטואליים, הגזעיים והגיאוגרפיים של העולם ושל עמיו, הוא החליט כי העברים ניחנים ביתרונות יחסיים אשר מעמידים אותם כגזע המועדף לשם משימת המתת. לאחר שאישר מיכאל החלטה זו, מינה גבריאל את "ועדת המשפחה בת שנים-עשר החברים" – אשר נבחרה מקרב הסדרים הגבוהים יותר של אישיויות ביקום – ושילח אותה לאורנטיה. משימתה של ועדה זו הייתה לחקור את חיי המשפחה היהודית. כאשר סיימה הוועדה את עבודתה, גבריאל נכח באורנטיה וקיבל את הדו״ח אשר מציין שלושה בתי אב אשר לדעת הוועדה ראויים במידה שווה לשמש כמשפחות המתת להתגשמותו הצפויה של מיכאל בגוף בשר ודם.

122:0.3 (1344.3) מתוך שלושת הזוגות המוצעים, בחר גבריאל אישית את יוסף ומרים, ולאחר מכן ערך את הופעתו האישית בפני מרים, שבה בישר לה את החדשות המשמחות, כי היא נבחרה להיות אמו הארצית של ילד המתת.

1. יוסף ומרים

122:1.1 (1344.4) יוסף, אביו האנושי של ישוע (ישוע בן יוסף), היה עברי מן העברים, אף כי נשא בקרבו זני גזע בלתי-יהודיים רבים, אשר מעת לעת נוספו למורשת אבותיו ממורשת אִמותיו. מורשתו של יוסף חוזרת לימיו של אברהם, ודרך אבי האומה המכובד הזה אל קווי הירושה המוקדמים יותר המוליכים אל השוּמֵרים והנוֹדִים, ודרך השבטים הדרומיים של האדם הכחול העתיק חזרה אל אָנְדוֹן ופוֹנְטָה. דויד ושלמה לא נמנו על אבותיו הישירים של יוסף, ומורשתו של יוסף אף לא הובילה חזרה ישירות אל אדם. הדורות המידיים אשר קדמו ליוסף עסקו כולם במקצועות טכניים – בנאים, נגרים, סתתי אבן וחרשי ברזל. יוסף עצמו היה נגר ולאחר מכן קבלן. משפחתו השתייכה למורשת ארוכה ומפוארת של אצולת פשוטי העם, אשר מעת לעת הדגישה את הופעתם של יחידים יוצאי-דופן אשר הצטיינו בהקשר של האבולוציה של הדת באורנטיה.

122:1.2 (1345.1) מרים, אמו הארצית של ישוע, הייתה נצר לשושלת ארוכה של נשים ייחודיות, אשר כללו רבות מן הנשים הראויות ביותר לציון בהיסטוריית הגזעים של אורנטיה. אף כי מרים הייתה אישה ממוצעת לתקופתה, בעלת אופי די רגיל, בין אמותיה ניתן למנות נשים ידועות היטב כגון אָנוֹן, תמר, רות, בת-שבע, אָנסִי, קְלוֹאָה, חווה, אֶנָטָה ורָאטָה. לשום אישה יהודייה בתקופתה של מרים לא הייתה שושלת יוחסין מפוארת יותר, או כזו אשר חזרה לאחור ושראשיתה מבשרת טוב יותר. בדומה לשושלת של יוסף, שושלת היוחסין של מרים התאפיינה ביחידים חזקים אך ממוצעים, כאשר פה ושם ניתן למנות אישיויות יוצאות דופן אחדות אשר נטלו חלק במצעד הציוויליזציה ובאבולוציה של הדת. מבחינה גזעית, לא ניתן להחשיב את מרים כיהודייה. באמונותיה ובתרבותה אכן הייתה יהודייה, אך מורשתה היוותה

שילוב של הזנים הסורי, החתי, הפיניקי, היווני ומצרי, ומורשתה הגזעית הייתה כללית יותר מזו של יוסף.

122:1.3 (1345.2) מכל הזוגות אשר חיו בפלשתינה בסביבות העת שבה תוכננה משימת המתת של מיכאל, יוסף ומרים היו בעלי השילוב האידיאלי ביותר של קשרי גזע וכישורי אישיות נעלים ממוצעים. מיכאל תכנן להופיע בכדור הארץ כאדם **ממוצע,** זאת על-מנת לאפשר לפשוטי העם להבינו ולקבלו; ולפיכך בחר גבריאל אנשים ממש כמו יוסף ומרים להיות לו להורים בעת משימת המתת.

2. גבריאל מופיע בפני אלישבע

122:2.1 (1345.3) לאמיתו של דבר, יוחנן המטביל היה זה אשר החל את עבודתו של ישוע באורנטיה. אביו של יוחנן, זכריה, השתייך למעמד הכוהנים היהודי, בעוד שאמו, אלישבע, השתייכה לענף המשגשג יותר של אותה משפחה מורחבת, אשר אליה השתייכה גם מרים, אמו של ישוע. ואף כי זכריה ואלישבע היו נשואים מזה שנים רבות, הם נותרו חשוכי ילדים.

122:2.2 (1345.4) גבריאל הופיע בפני אלישבע בצהרי היום, בסוף חודש יוני בשנת 8 לפני הספירה, כשלושה חודשים לאחר חתונתם של יוסף ומרים, ממש כפי שעתיד היה להופיע מאוחר יותר בפני מרים. וכה אמר גבריאל:

122:2.3 (1345.5) "בעוד שבעלך, זכריה, עומד אל מול המזבח אשר בירושלים, ובעוד שהאנשים המכונסים שם מתפללים לבוא גואל, באתי אנוכי, גבריאל, להודיעך כי בעוד זמן-מה תלדי בן, אשר יהא המבשר של בוא מורה אלוהי זה, ולו תקראי יוחנן. בנך יגדל ויוקדש לאדוני אלוהייך, וכאשר יגיע לבגרות מלאה, ישמח לבבך בו מכיוון שהוא יפנה נשמות רבות אל עבר האל, ואף יכריז על הגעתו של מרפא נשמת עמֶך והגואל הרוחני של האנושות כולה. בת משפחתך, מרים, תהא אמו של הילד המובטח הזה, ואנוכי אופיע אף בפניה."

122:2.4 (1345.6) חזון זה הפחיד את אלישבע עד מאוד. לאחר שעזב גבריאל היא שבה והפכה בדבריו של מבקר רב-הוד זה, אך היא לא הזכירה דבר על אודות התגלות זו בפני איש, פרט לבעלה, עד אשר הגיעה לביקורה הבא אצל מרים, בראשית חודש פברואר של השנה שלאחר מכן.

122:2.5 (1345.7) ואולם, במשך חמישה חודשים הסתירה אלישבע את סודה אפילו מפני בעלה. לאחר שגילתה לו על אודות הביקור של גבריאל, זכריה נמלא ספק, ובמשך שבועות מספר הטיל ספק בחוויה בכללותה. והוא הסכים להאמין בביקורו של גבריאל, אומנם בלב חצוי, רק כאשר לא ניתן עוד להטיל ספק בהריונה של אלישבע. זכריה תמה עד מאוד על עצם אימהותה הממשמשת ובאה של אלישבע, אך על-אף גילו המתקדם, הוא לא הטיל ספק ביושרה של אשתו. אך ורק כשישה שבועות לפני לידתו של יוחנן, וכתוצאה מחלום מרשים, השתכנע זכריה לגמרי שאלישבע עתידה להיות אמו של בן של גורל, אחד אשר יכשיר את הקרקע לקראת בואו של המשיח.

122:2.6 (1346.1) גבריאל הופיע בפני מרים, בסביבות אמצע חודש נובמבר של שנת 8 לפני הספירה, בעת שעבדה בביתה שבנצרת. לאחר מכן, כאשר מרים ידעה מעבר לכל ספק שהיא אכן עתידה להפוך לאם, היא שכנעה את יוסף להרשות לה לנסוע לבקר את אלישבע, אשר גרה בעיר בשם יהודה, בגבעות שממערב לירושלים, כשישה קילומטרים ממערב לה. גבריאל הודיע לכל אחת מן האימהות-לעתיד על הופעתו בפני האחרת. ובאופן טבעי, הן ציפו לפגוש זו את זו, להשוות רשמים ולשוחח על אודות מה שצופן בחובו העתיד עבור בניהן. מרים נותרה בבית דודניתה הרחוקה במשך שלושה שבועות. אלישבע חיזקה עד מאוד את אמונתה של מרים בחזון גבריאל, כך שכאשר שבה זו לביתה היא הייתה מוכנה ביתר שאת לתפקיד אם ילד הגורל, אשר היא עתידה כה במהרה להציג לעולם כתינוק חסר-ישע, תינוק ממוצע ורגיל כאחד התינוקות של העולם.

122:2.7 (1346.2) יוחנן נולד בעיר יהודה, ב-25 במרץ, לשנת 7 לפני הספירה. זכריה ואלישבע שמחו עד מאוד לגלות שאכן הגיע אליהם בן זכר, כפי שהבטיח גבריאל, וכאשר הציגו אותו

ביום השמיני לשם ברית המילה, הם קראו לו יוחנן, כפי שהודרכו לעשות מבעוד מועד. ואחד מאחייניו של זכריה כבר היה אז בדרכו לנצרת, ונשא עמו מסר מאלישבע למרים, אשר מודיע כי נולד לה בן זכר וכי שמו ייקרא יוחנן.

122:2.8 (1346.3) כבר מינקות הקפידו הוריו של יוחנן לטעת בו את הרעיון כי הוא עתיד לגדול להיות מנהיג רוחני ומורה של דת. וקרקע לבו של יוחנן שתתה בצמא את זרעי הרעיונות הללו. אפילו בילדותו, בעת ששימש אביו במקדש, לעיתים תכופות ניתן היה למצוא שם את יוחנן, אשר התרשם עד מאוד מן החשיבות של כל אשר ראה.

3. בשורתו של גבריאל למרים

122:3.1 (1346.4) ערב אחד לקראת השקיעה, בטרם שב יוסף לביתו, הופיע גבריאל בפני מרים לצד שולחן אבן נמוך, ולאחר שזו שבה אל עצמה, אמר לה כך: "אני בא במצוות זה אשר הינו המאסטר שלי, ואשר אותו תאהבי ותזיני. ולך, מרים, מביא אני בשורות טובות, והנני מבשר לך כי ההיריון שלך הינו במצוות שמיים, וכי בבוא העת תלדי בן; עלייך לקרוא לו ישוע, והוא יכונן את ממלכת השמיים על-פני הארץ ובקרב בני האדם. אל נא תשיחי בדבר, זולת עם יוסף ואלישבע, קרובתך, אשר אף אליה נגליתי, ואשר תלד אף היא בן אשר ייקרא יוחנן, והוא יכשיר את הקרקע למסר הגאולה אשר יכריז בנך בעוצמה רבה, באמונה עמוקה ולאוזני כל. ואל נא תטילי ספק בדברי, מרים, שכן בית זה נבחר להיות המשכן האנושי של ילד הגורל. ברכותי עלייך, הגבוהים ביותר יחזקו את ידייך, ואדון העולם יסוכֵך עלייך."

122:3.2 (1346.5) במשך שבועות רבים שמרה מרים בלבה את עניין הביקור הזה והפכה רבות בדבר, עד אשר ידעה בוודאות שהיא נושאת ברחמה עובר, ורק אז העזה לשתף את בעלה במאורעות יוצאי-דופן אלו. כאשר שמע יוסף את כל זאת הוא נסער עד מאוד, ואף כי בטח מאוד במרים, נדדה שנתו במשך לילות רבים. בתחילה הטיל יוסף ספק בדבר ביקורו של גבריאל. ואז, כאשר כמעט השתכנע שמרים אכן שמעה את קולו וחזתה בדמותו של שליח

אלוהי, הוא הפך בדעתו ותמה כיצד יכולים להתרחש דברים מעין אלו. כיצד יוכל צאצא אנושי להיות ילד של גורל אלוהי? יוסף לא הצליח אף-פעם ליישב בדעתו את הרעיונות הללו, ולאחר שבועות אחדים של התחבטות, הגיעו הוא ומרים למסקנה שהם אכן נבחרו לשמש כהוריו של המשיח, אף כי הגואל אשר לו ציפו היהודים כלל לא היה אמור להיות מטָבע אלוהי. לאחר שהגיעו למסקנה חשובה זו, מיהרה מרים לצאת לבקר את אלישבע.

122:3.3 (1347.1) כאשר היא שבה, סרה מרים לבקר את הוריה, יְהוֹיָקים וחנה. שני אחיה ושתי אחיותיה, כמו גם הוריה, תמיד הטילו ספק במשימתו האלוהית של ישוע, אף כי כמובן שבאותה עת הם לא ידעו דבר על ביקורו של גבריאל. אך מרים שיתפה את אחותה שלומית בכך שהיא חושבת כי בנה עתיד להיות מורה דגול.

122:3.4 (1347.2) בשורתו של גבריאל למרים נערכה יום לאחר שהתעברה זו עם ישוע, והיה זה המאורע העל-טבעי היחידי אשר נקשר לכלל חוויית ההיריון והלידה של הילד המובטח.

4. חלום יוסף

122:4.1 (1347.3) יוסף לא הסכין לרעיון שמַרְיָם עתידה להיות אמו של ילד יוצא-דופן, אלא לאחר שחווה הוא עצמו חלום מרשים ביותר. בחלומו זה, נגלה אליו שליח שמיימי זוהר, ובין יתר הדברים אמר לו כך: "יוסף, הנני מופיע במצוותו של זה אשר מולך במרומים, והנני מונחה להסביר לך את הנוגע לילד אשר עתידה מרים ללדת, ואשר עתיד להפוך למאור גדול בעולם. בו יהיו חיים, וחייו יהפכו למאור האנושות כולה. ראשית הוא יבוא בקרב עמו, אך הם כלל ועיקר לא יקבלוהו; ואולם, לכל אלו אשר יקבלוהו, הוא יגלה כי הם הינם ילדיו של האל." ולאחר התנסות זו, שוב לא פקפק יוסף לגמרי בסיפורה של מרים על אודות ביקורו של גבריאל ועל אודות ההבטחה כי הילד אשר טרם נולד עתיד להיות שליח אלוהי עבור העולם.

122:4.2 (1347.4) ובכל הביקורים הללו לא נאמר דבר וחצי דבר על בית דוד. לא נרמז דבר על היותו של ישוע "גואל היהודים", ואף לא שהוא הינו המשיח אשר לו ציפו זה מכבר. ישוע לא

היה משיח מעין זה שלו ציפו היהודים, אך הוא היה **גואל** העולם. משימתו נועדה אל כל הגזעים ואל כל העמים, ולא לקבוצה כזו או אחרת.

122:4.3 (1347.5) יוסף לא היה נצר לבית דוד המלך. מרים הייתה מקורבת יותר לשושלת דוד מאשר יוסף. יוסף אכן הלך לעיר דוד, לבית לחם, על-מנת להירשם שם במפקד הרומי; אך הסיבה לכך הייתה ששישה דורות קודם לכן אימץ איש צדוקי, אשר היה צאצא ישיר של דוד, את אחד מאבות אבותיו של יוסף אשר היה יתום; ולפיכך נספר יוסף אף הוא תחת "בית דוד".

122:4.4 (1347.6) רוב מה שמכונה הנבואות המשיחיות בתנ"ך שוּנה על-מנת שיתאים לישוע, זמן רב לאחר שסיים לחיות את חייו על-פני כדור הארץ. נביאי העברים הכריזו במשך מאות בשנים על בואו של גואל, והדורות שלאחר מכן פֵּרשו את ההבטחות האלה בדמות שליט יהודי חדש אשר יֵשב על כיסא מלכותו של דוד המלך, ובאמצעות ניסים כמות אלו אשר עשה משה, ישיב על כנה את מדינת היהודים בפלשתינה, מדינה חזקה וחופשיה מכל שלטון זר. ושוב, רבים מן הפסוקים בספרי הקודש העבריים הכתובים בלשון השְׁאלה, הוחלו לאחר מכן על משימת חייו של ישוע. רבות מן האמרות בתנ"ך עוותו על-מנת שיתאימו למאורע כזה או אחר בחייו הארציים של המאסטר. פעם אחת, ישוע עצמו הכחיש בפומבי כל קשר לבית המלוכה של דוד. אפילו הפסוק, "הִנֵּה הָעַלְמָה הָרָה וְיוֹלֶדֶת בֵּן", שונה ל"הִנֵּה הַבְּתוּלָה הָרָה וְיוֹלֶדֶת בֵּן." וכך נכון הדבר באשר להרבה מאילנות היוחסין של יוסף ושל מרים, אשר נערכו לאחר נתיבתו של מיכאל בכדור הארץ. רבים מאילנות היוחסין הללו מכילים הרבה מן השושלת של המאסטר, אך ככלל הם אינם מהווים אמת ולא ניתן להסתמך עליהם כעובדה. חסידיו הראשונים של ישוע התפתו לאמץ את הנבואות הנושנות ולהתאימן כך שיתמלאו בחייו של מורם ורבם.

5. הוריו הארציים של ישוע

122:5.1 (1348.1) יוסף היה איש נעים הליכות, בעל מצפון מפותח מאוד, ונאמן בכל דרך למצוות ולמנהגי הדת של עמו. הוא דיבר מעט אך חשב הרבה. מצוקת העם היהודי העציבה

מאוד את יוסף. בבחרותו, בקרב שמונת אחיו ואחיותיו, היה שמח יותר, אך בשנות נישואיו המוקדמות (במשך ילדותו של ישוע) הוא נתקף מעת לעת בדכדוך רוחני. מצבי הרוח הללו השתפרו במידה ניכרת בסמוך למותו בטרם עת, ולאחר שמצבה הכלכלי של משפחתו השתפר עם שהתקדם מדרגת נגר והחל לשמש בהצלחה כקבלן.

122:5.2 (1348.2) מזגה של מרים היה די הפוך מזה של בעלה. על-פי-רוב היא הפגינה שמחה, כמעט אף-פעם לא התעצבה והייתה עליזה מטבעה. מרים ביטאה את רגשותיה בחופשיות ובכל עת, ומעולם לא נראתה עצובה, עד מותו הפתאומי של יוסף. והיא לא הספיקה להתאושש לגמרי מן ההלם הזה, כאשר ניחתו עליה החרדות והשאלות הטורדות אשר העלתה הקריירה יוצאת הדופן של בנה הבכור, אשר התפתחה במהירות כה רבה לנוכח מבטה הנדהם. ואולם, לכל אורך הדרך שמרה מרים על רוגע, הפגינה אומץ, וניהלה די בחוכמה את יחסיה עם בנה הבכור המשונה – שאותו הבינה אך מעט – ועם אחיו ואחיותיו אשר שרדו.

122:5.3 (1348.3) ישוע ירש מאביו הרבה מן העדינות יוצאת הדופן שלו, ואת הבנתו האוהדת והמופלאה את טבע האדם; מאמו ירש את מתת המורה הדגול ואת יכולתו העצומה להתרעם לנוכח חוסר צדק. בתגובותיו הרגשיות לסביבתו כבגיר היה ישוע פעמים כאביו, מדיטטיבי וסוגד, ולעיתים נוטה לעצב מופגן; אך לעיתים תכופות יותר נהג כדרך אמו באופטימיות ובנחישות. ככלל, ככל שבגר ונכנס אל התקופה רבת האירועים של חייו כבגיר, התאפיינה הקריירה של הבן האלוהי יותר באופייה של מרים. בדברים מסוימים היווה ישוע מזיגה של תכונות הוריו; בהיבטים אחרים הוא הפגין יותר את תכונותיו של האחד לעומת תכונותיו של האחר.

122:5.4 (1348.4) מיוסף שאב ישוע את ההכרות הקפדנית של המצוות והטקסים היהודיים, וכן את היכרותו יוצאת הדופן עם כתבי הקודש העבריים; ממרים נטל את נקודת ההשקפה הרחבה על אודות חיי הדת, וכן מושג ליברלי יותר על אודות חופש רוחני אישי.

122:5.5 (1349.1) שתי המשפחות, זו של יוסף וזו של מרים, היו משפחות משכילות מאוד לתקופתן. יוסף ומרים עצמם היו משכילים הרבה מעל לממוצע לתקופתם ולמעמדם בחיים. הוא היה אדם חושב; היא הייתה מתכננת, מסתגלת במומחיות ותכליתית כמבצעת מידית. יוסף היה שחום ושחור-עיניים; מרים, טיפוס חום-עיניים וכמעט בלונדינית.

122:5.6 (1349.2) אילו נותר יוסף בחיים, ללא ספק היה הופך למאמין נלהב במשימתו האלוהית של בנו הבכור. מרים התנדנדה בין אמונה לספק, והושפעה במידה ניכרת מעמדתם של יתר ילדיה ומהעמדות של חבריה וקרובי משפחתה, אבל תמיד התגבשה גישתה הסופית על-ידי זיכרון הופעתו של גבריאל אליה מיד לאחר שהתעברה.

122:5.7 (1349.3) מרים הייתה אורגת מומחית, ובעלת מיומנות גבוהה מן הממוצע בשאר מלאכות הבית של תקופתה; היא הייתה עקרת בית טובה ומנהלת משק בית מעולה. הן יוסף והן מרים היו מורים טובים, והם דאגו שילדיהם ידעו היטב את אשר נלמד בתקופתם.

122:5.8 (1349.4) כאשר היה יוסף עלם צעיר, העסיק אותו אביה של מרים לצורך בניית תוספת לביתם; ותקופת החיזור של הזוג – אשר היה עתיד להפוך להוריו של ישוע – החלה באמת כאשר מרים הביאה ליוסף כוס של מים במהלכה של ארוחת צהריים.

122:5.9 (1349.5) יוסף ומרים נישאו בהתאם למנהג היהודי, בביתה של מרים, הסמוך לנצרת, כאשר יוסף היה בן עשרים-ואחת. הנישואין הללו חתמו תקופת חיזור רגילה שנמשכה קרוב לשנתיים. מעט לאחר מכן הם עברו לביתם החדש בנצרת, בית שאותו בנה יוסף בעזרת שניים מאחיו. הבית מוקם בתחתית הגבעה הסמוכה, אשר ממנה ניתן היה להשקיף על הנוף המקסים של השטח הפתוח הסובב. בבית זה, אשר הוכן במיוחד, חישבו ההורים הצעירים לקדם את פני הילד המובטח, אף כי לא שיערו בנפשם שמאורע רב-חשיבות זה של יקום יתרחש כאשר יימצאו הרחק מביתם, בבית לחם אשר ביהודה.

122:5.10 (1349.6) חלק גדול מבני משפחתו של יוסף הפכו למאמינים בתורתו של ישוע, אך רק מעטים מבני משפחתה של מרים האמינו בו עד לאחר שעזב את העולם הזה. יוסף נטה יותר לעבר המושג הרוחני של המשיח העתידי, אך מרים ומשפחתה, ובמיוחד אביה, דבקו ברעיון המשיח כגואל של הזמן, שליט פוליטי. אבותיה של מרים היו מזוהים עד מאוד עם פעילויותיהם של המכבים, אשר התרחשו אך מעט לפני תקופתה.

122:5.11 (1349.7) יוסף דבק באדיקות בנקודת ההשקפה המזרחית, או הבבלית, של הדת היהודית; מרים נטתה עד מאוד לעבר הפירוש הליברלי יותר, הרחב יותר והמערבי – או ההלניסטי – של החוקים ושל דברי הנביאים.

6. הבית בנצרת

122:6.1 (1349.8) ביתו של ישוע היה מצוי לא הרחק מן הגבעה הגבוהה אשר בחלקה הצפוני של נצרת, מרחק מה ממעיין הכפר, אשר נמצא בחלקה המזרחי של העיר. משפחתו של ישוע גרה בפרברי העיר, וכך היה לו קל מאוד, לאחר מכן, ליהנות מצעידה תכופה בחיק הטבע, ומטיפוס אל פסגת גבעה סמוכה זו, הגבוהה מכל הגבעות בגליל התחתון, מלבד רכס הר תבור אשר ממזרח ומן הגבעה של נָיִן, אשר ניחנה בגובה הדומה לגובהה של גבעה זו. ביתם מוקם מעט דרום-מזרחית למצוק הדרומי של גבעה זו, בערך במחצית המרחק שבין בסיסה של הגבעה לבין הדרך אשר הובילה מנצרת לעבר כָּנָא. בנוסף לטיפוס על הגבעה, ההליכה החביבה על ישוע הייתה צעידה לאורך שביל צר אשר נצמד לבסיס הגבעה ונמשך לכיוון צפון-מזרח, עד לנקודה שבה התמזג עם הדרך המובילה לציפורי.

122:6.2 (1350.1) ביתם של יוסף ומרים היה מבנה אבן בעל חדר יחיד וגג שטוח. בצמוד לו נמצא מבנה שבו שהו בעלי החיים. הריהוט כלל שולחן אבן נמוך, כלי אוכל ובישול עשויים חרס ואבן, נול אריגה, מנורה, מספר שרפרפים קטנים, ומחצלות אשר שימשו לשם שינה על רצפת האבן. בחצר האחורית, בסמוך למשכנם של בעלי החיים, היה מחסה אשר תחתיו נמצאו התנור ומטחנת החיטה. להפעלת סוג מטחנה זה נדרשו שניים, האחד טחן בעוד שהאחר הזין את הגרעינים. כילד קטן, פעמים רבות ישוע הזין את הגרעינים למטחנה זו בעת שאמו הפעילה אותה.

122:6.3 (1350.2) עם התרחבות המשפחה בשנים שלאחר מכן, הם ישבו כולם על הרצפה בסמוך לשולחן האבן הגדול על-מנת ליהנות מסעודותיהם, ואכלו במשותף ממנות האוכל, או מהסירים, שעל השולחן. במהלך החורף האירה את שולחן ארוחת הערב מנורת חרס קטנה

ושטוחה אשר מולאה בשמן זית. לאחר לידתה של מָרְתָה, בנה יוסף חדר גדול נוסף כתוספת לבית, וזה שימש ביום כבית מלאכה לנגרות ובלילה כחדר שינה.

7. המסע לבית-לחם

122:7.1 (1350.3) בחודש מרץ, שנת 8 לפני הספירה (החודש שבו נישאו יוסף ומרים), ציווה הקיסר אוגוסטוס לפקוד את כל תושבי האימפריה הרומית. מטרת המפקד הייתה לשפר את יעילות גביית המס. היהודים התנגדו מאז ומעולם לכל ניסיון "למנות את בני ישראל", והתנגדות זו, כמו גם קשיים אחרים מבית אשר חווה הורדוס, מלך יהודה, גרמו לדחיית המפקד בממלכת היהודית בשנה שלמה. בכל רחבי האימפריה הרומית נערך המפקד בשנת 8 לפני הספירה, למעט בממלכתו של הורדוס בפלשתינה, שבה הוא נערך בשנה שלאחר מכן, בשנת 7 לפני הספירה.

122:7.2 (1350.4) לא היה זה נחוץ שמרים תגיע לבית לחם על-מנת להתפקד – יוסף היה רשאי לפקוד את כלל משפחתו – אך מרים, ההרפתקנית והתקיפה, התעקשה להתלוות אליו. היא חששה להישאר לבדה, פן ייוולד הילד בעת היעדרו של יוסף, ושוב, מכיוון שבית-לחם הייתה קרובה לעיר יהודה, מרים ציפתה להזדמנות לבקר את אלישבע קרובתה.

122:7.3 (1350.5) למעשה יוסף אסר על מרים להתלוות אליו, אך ללא הועיל; כאשר ארזה את המזון למסע של שלושה או ארבעה ימים, היא הכינה כמות כפולה של מזון, ואף הכינה את עצמה ליציאה. אך בטרם היציאה לדרך, התרצה יוסף והסכים לכך שמרים תתלווה אליו, ושניהם יצאו מנצרת לדרכם בשמחה עם עלות השחר.

122:7.4 (1350.6) יוסף ומרים היו עניים, ומכיוון שהייתה ברשותם בהמת משא אחת בלבד, ומרים – בהיותה גדולה בשל ההיריון המתקדם – רכבה עליה יחד עם הצידה, בעוד יוסף מוביל את הבהמה בהליכה. בניית הבית וריהוטו הכבידו כלכלית על יוסף, מכיוון שהוא אף תמך כלכלית בהוריו, זאת לפי שאביו הפך מוגבל מעט קודם לכן. וכך, בשעת שחר ב-18 לאוגוסט, בשנת 7 לפני הספירה, יצא זוג יהודי זה מביתם הצנוע לכיוון בית-לחם.

122:7.5 (1351.1) בסיום יום המסע הראשון הם חנו לשנת לילה למרגלות הר הגלבוע, לצד נהר הירדן, שם שוחחו והעלו השערות רבות באשר לבן העתיד להיוולד להם. יוסף דבק ברעיון של מורה רוחני ואילו מרים ברעיון של משיח יהודי, גואל האומה העברית.

122:7.6 (1351.2) יוסף ומרים יצאו שוב לדרכם השכם בבוקר של ה-19 באוגוסט. הם סעדו את ארוחת הצהרים שלהם למרגלות הר סָרְטָבָה הצופה על עמק הירדן. משם המשיכו הלאה והגיעו לעת ליל ליריחו, שם חנו בפונדק דרכים בפרברי העיר. לאחר ארוחת הערב ובסיומה של שיחה ערה וממושכת על הדיכוי של השלטונות הרומיים, על הורדוס, על המִפקד, ועל השפעתן היחסית של ירושלים ושל אלכסנדריה כמרכזי לימוד ותרבות יהודיים, פרשו הנוסעים מנצרת לשנת הלילה. הם המשיכו בדרכם השכם בבוקר של ה-20 לאוגוסט, הגיעו לירושלים לפני הצהריים, ביקרו במקדש, המשיכו הלאה ליעדם והגיעו לבית-לחם בשעות אחר הצהריים המוקדמות.

122:7.7 (1351.3) הפונדק היה בתפוסה מלאה ולפיכך ביקש יוסף להתאכסן אצל קרובי משפחה רחוקים, אך בכל בית-לחם כולה לא נותר ולו חדר אחד לרפואה. כאשר חזר יוסף לחצר הפונדק, נמסר לו שהאורוות, אשר שימשו את השיירות ואשר נחצבו בסלע ממש מתחת לפונדק עצמו, פונו מבעלי החיים והותקנו לשם שיכון אורחים. יוסף השאיר את החמור בחצר, נשא את התיקים עם הביגוד והמזון, ויחד עם מרים ירד במדרגות האבן המובילות למגורים המצויים מתחת. הם מצאו את עצמם אל מול האורוות והאבוסים, במה ששימש בעבר כמחסן תבואה. וילונות של אוהל נתלו, והם הודו על כך ששפר גורלם למצוא חדרים נוחים שכאלה.

122:7.8 (1351.4) יוסף חשב שמוטב שילך ויתפקד באופן מיידי, אך מרים הייתה עייפה; היא דאגה מאוד והפצירה בו להישאר לצידה. וכך הוא עשה.

8. לידתו של ישוע

(1351.5) 122:8.1 כל אותו לילה מרים הייתה חסרת מנוחה, ושניהם ישנו רק מעט. עם עלות השחר היה ברור שצירי הלידה כבר החלו, ובצהרי יום ה-21 באוגוסט, שנת 7 לפני הספירה, ילדה מרים בן זכר, תוך שמסייעות בידה נשים אחרות, נוסעות כמותה. ישוע מנצרת הגיע לעולם, נעטף בבגדים שהביאה מרים לצורך התרחשות של אפשרות שכזו, והונח למשכב באבוס סמוך.

(1351.6) 122:8.2 הילד המובטח הגיע לעולם ממש כמו כל התינוקות אשר הגיעו לפניו וכמו אלו אשר נולדו מאז ועד היום; ובהתאם למנהג היהודי, הוא נימול ביום השמיני ונקרא באופן רשמי בשם ישוע (ישוע).

(1351.7) 122:8.3 יוסף התפקד ביום שלאחר הולדת ישוע. הוא פגש אדם שעמו שוחח יומיים לפני כן ביריחו, וזה לקח אותו לחבר בעל אמצעים אשר שכר חדר בפונדק והסכים בשמחה להתחלף בחדרים עם הזוג מנצרת. באותו אחר-צהריים הם עלו לפונדק, שם שהו במשך כמעט שלושה שבועות, עד אשר הם מצאו משכן בביתו של קרוב משפחה רחוק של יוסף.

(1351.8) 122:8.4 ביום השני לאחר הולדת ישוע, שלחה מרים מסר לאלישבע להודיעה על הולדת בנה. במסר החוזר, הזמינה אלישבע את יוסף לירושלים על-מנת לשוחח עם זכריה על כל העניינים העומדים על הפרק. בשבוע שלאחר מכן עלה יוסף לירושלים על-מנת להיפגש עם זכריה. הן זכריה והן אלישבע היו כאחוזי דיבוק והאמינו באמונה שלמה כי ישוע אכן עתיד להיות גואל היהודים, המשיח, וכי בנם יוחנן עתיד להיות בכיר עוזריו ומיועד להיות יד ימינו. ומכיוון שגם מרים החזיקה באותם רעיונות, לא היה קשה לשכנע את יוסף להישאר בבית-לחם, עיר דוד, על-מנת שישוע יוכל לגדול שם ולרשת את כס המלוכה של דוד כמלך ישראל כולה. בהתאם לכך, הם נשארו בבית-לחם במשך יותר משנה, בעוד שיוסף משמש בינתיים כנגר.

(1352.1) 122:8.5 בצוהרי יום לידתו של ישוע, התקבצו השרפים של אורנטיה תחת הנהגת הממונים עליהן, ושרו מזמורי הלל מעל לאבוס בבית-לחם, אף כי אוזן אדם לא שמעה ולו מילה אחת של ביטויי ההודאה הללו. שום רועה צאן, או יצור בן-תמותה אחר כלשהו, לא בא

להוקיר את התינוק מבית-לחם, עד ליום שבו הגיעו כוהנים אחדים מאור, אשר נשלחו מירושלים על-ידי זכריה.

122:8.6 (1352.2) זמן-מה לפני כן קיבלו הכוהנים הללו, תושבי מסופוטמיה, הודעה ממורה דת מוזר בן ארצם, על כך שבחלומו נמסר לו ש"אור החיים" עתיד להופיע על-פני האדמה, כתינוק בקרב היהודים. וכך יצאו לשם שלושת הכוהנים הללו בחיפוש אחר "אור החיים." לאחר שבועות רבים של חיפוש אשר עלה בתוהו, וממש בטרם התעתדו לשוב לאור, הם פגשו בירושלים את זכריה, וזה שיתף אותם באמונתו כי ישוע הוא הוא מושא החיפוש שלהם. הוא שלח אותם לבית-לחם, שם מצאו את התינוק והשאירו את מנחותיהם אצל מרים, אמו הארצית. בעת הביקור היה התינוק כמעט בן שלושה שבועות.

122:8.7 (1352.3) החכמים הללו לא ראו שום כוכב אשר הוביל אותם לעבר בית-לחם. האגדה היפה על אודות כוכב בית-לחם נולדה באופן הבא: ישוע נולד בצהרי ה-21 באוגוסט, שנת 7 לפני הספירה. ב-29 במאי, שנת 7 לפני הספירה, התרחשה צמִידוּת יוצאת-דופן בין צדק לשבתאי בקונסטלציה של מזל דגים. ועובדה אסטרונומית ראויה לציון היא כי צמידויות דומות התרחשו הן ב-29 בספטמבר והן ב-5 בדצמבר של אותה שנה. על בסיס ההתרחשויות יוצאות הדופן – אך הטבעיות לחלוטין – האלה, טוו קנאי הדור הבא, מתוך כוונה טובה, את האגדה המושכת על אודות כוכב בית-לחם ועל אודות הקוסמים אשר הלכו אחריו אל האבוס, שם חזו ברך הנולד וסגדו לו. דעתם של בני המזרח ובני המזרח-התיכון מתענגת על סיפורי מעשיות, והם טווים באופן מתמשך מיתוסים יפהפיים מעין אלו על אודות חיי מנהיגי הדת והגיבורים הפוליטיים שלהם. בהיעדר הדפוס, וכאשר מרבית הידע האנושי מועבר מפה לאוזן מדור אחד לדור הבא אחריו, קל מאוד למיתוסים להפוך למסורות, ולמסורות להתקבל, בסופו של דבר, כעובדות.

9. ההצגה בבית המקדש

122:9.1 (1352.4) משה לימד את היהודים כי כל בן בכור שייך לאל, וכי ובמקום להקריבו, כנהוג אצל עובדי האלילים, יוכל הבן לחיות אם יפדוהו הוריו וישלמו תמורתו לכוהן מוסמך סכום של חמישה שקלים. מצווה אחרת שאותה ציווה משה קבעה שתקופת מה לאחר הלידה חויבה האם להתייצב במקדש לשם טוהרה (או לבקש ממישהו אחר שיקריב את הקורבן במקומה). היה נהוג לעשות את שתי המצוות בעת ובעונה אחת. ובהתאם לכך, עלו יוסף ומרים לבית המקדש בירושלים על-מנת להציג באופן אישי את ישוע בפני הכוהנים ולפדותו, וגם על-מנת להקריב את הקורבן הנדרש בכדי לוודא את הטיהור הטקסי של מרים מן הטומאה הנגרמת לכאורה בשעת הלידה.

122:9.2 (1353.1) בחצרות המקדש הסתובבו תדיר שני טיפוסים יוצאי-דופן, זמר בשם שמעון ומשוררת בשם חנה. שמעון היה מיהודה ואילו חנה בת הגליל. הצמד הזה בילה הרבה יחדיו, ושניהם הכירו היטב את הכוהן זכריה, אשר שיתף אותם בסוד על אודות יוחנן וישוע. הן שמעון והן חנה כמהו לבואו של המשיח, והאמון שחשו כלפי זכריה הוביל אותם לאמונה כי ישוע היה הגואל אשר לו ציפה העם היהודי.

122:9.3 (1353.2) זכריה ידע באיזה יום עתידים יוסף ומרים להופיע במקדש עם ישוע, והוא קבע מראש עם שמעון וחנה כי יסמן להם, באמצעות הרמה של ידו, מי מבין שורת הבנים הבכורים הוא ישוע.

122:9.4 (1353.3) חנה כתבה מזמור במיוחד לכבוד מאורע זה, ושמעון החל לשיר אותו לתדהמתם של יוסף, מרים וכל אלו אשר התאספו בחצרות המקדש. וכך נכתב במזמור הפדיון של הבן הבכור:

122:9.5 (1353.4) בָּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל,

122:9.6 (1353.5) כִּי פָקַד אֶת עַמּוֹ וַיִּשְׁלַח לוֹ פְּדוּת;

122:9.7 (1353.6) וַיַּצְמַח לָנוּ קֶרֶן יְשׁוּעָה

122:9.8 (1353.7) בְּבֵית דָּוִד עַבְדּוֹ.

122:9.9 (1353.8) כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר בְּפִי נְבִיאָיו הַקְּדוֹשִׁים —

(1353.9) 122:9.10 יְשׁוּעָה מֵאֹיְבֵינוּ וּמִיַּד כָּל שֹׂנְאֵינוּ

(1353.10) 122:9.11 לַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִם אֲבוֹתֵינוּ, וְלִזְכֹּר אֶת בְּרִית קָדְשׁוֹ —

(1353.11) 122:9.12 אֶת הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם אָבִינוּ

(1353.12) 122:9.13 לְהַצִּילֵנוּ מִיַּד אוֹיְבֵינוּ,

(1353.13) 122:9.14 וּלְתִתֵּנוּ לְעָבְדוֹ בְּלִי פָחַד,

(1353.14) 122:9.15 בְּתָמִים וּבִצְדָקָה לְפָנָיו כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ.

(1353.15) 122:9.16 וְאַתָּה, הַיֶּלֶד, נְבִיא עֶלְיוֹן יִקָּרֵא לָךְ;

(1353.16) 122:9.17 כִּי לִפְנֵי יְהוָה תֵּלֵךְ לְפַנּוֹת אֶת דְּרָכָיו;

(1353.17) 122:9.18 וּלְהוֹרוֹת דֶּרֶךְ הַיְשׁוּעָה לְעַמּוֹ

(1353.18) 122:9.19 בִּסְלִיחַת חַטֹּאתֵיהֶם.

(1353.19) 122:9.20 בְּחֶסֶד אֱלֹהֵינוּ וּבְרַחֲמָיו אֲשֶׁר בָּהֶם יִפְקְדֵנוּ הַנֹּגַהּ מִמָּרוֹם

(1353.20) 122:9.21 לְהָאִיר לְיֹשְׁבֵי חֹשֶׁךְ וְצַלְמָוֶת;

(1353.21) 122:9.22 וּלְהָכִין אֶת רַגְלֵינוּ אֶל דֶּרֶךְ הַשָּׁלוֹם.

(1353.22) 122:9.23 עַתָּה תִּפְטַר אֶת עַבְדְּךָ כִּדְבָרְךָ אֲדֹנָי בְּשָׁלוֹם,

(1353.23) 122:9.24 כִּי רָאוּ עֵינַי אֶת יְשׁוּעָתֶךָ,

(1353.24) 122:9.25 אֲשֶׁר הֲכִינוֹתָ לִפְנֵי כָּל הָעַמִּים;

(1353.25) 122:9.26 אוֹר לְהָאִיר עֵינֵי הַגּוֹיִם

(1353.26) 122:9.27 וְתִפְאֶרֶת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

(1353.27) 122:9.28 בדרך חזרה לבית-לחם יוסף ומרים התקדמו בשתיקה — הם היו מבולבלים ואחוזי תדהמה. מרים הייתה נסערת מאוד מברכת הפרידה של חנה, המשוררת הזקנה, ואילו יוסף לא אהב את המאמץ הזה, טרום זמנו, להגדיר את ישוע כמשיח אשר לו ציפו היהודים.

10. מעשיו של הורדוס

122:10.1 (1353.28) אך מרגליו של הורדוס לא שקטו. כאשר דיווחו לו על ביקור הכוהנים מאור בבית-לחם, זימן הורדוס את הכשדים הללו להופיע בפניו. הוא חקר את החכמים האלה ביסודיות על אודות "מלך היהודים" החדש, אך הם לא סיפקו לו את מבוקשו. הם הסבירו כי מדובר בתינוק של אישה אשר הגיעה לבית-לחם בלוויית בעלה על-מנת להתפקד. הורדוס לא היה שבע רצון מן התשובה הזו, ושילח אותם מפניו. מכיוון שהכריזו על כך שמלכותו של הילד תהיה רוחנית ולא חומרית, הוא שילם להם על-מנת שימצאו את הילד, בתואנה שרצה אף הוא לבוא ולסגוד לו. כאשר החכמים לא שבו, גבר חשדו של הורדוס. בעודו חוכך בדעתו בעניין, שבו מודיעיו ומסרו דיווח מפורט על אודות האירועים האחרונים בבית המקדש, ואף הביאו לו עותק של חלק מן המזמור ששר שמעון בטקס הפדיון של ישוע. ואולם, הם לא הצליחו להתחקות אחר עקבותיהם של יוסף ומרים, והורדוס כעס מאוד על כי אינם יודעים לאן לקח הזוג את התינוק. הוא שלח מחפשים על-מנת שיאתרו את יוסף ומרים. זכריה ואלישבע ידעו על כך שהורדוס מחפש אחר המשפחה מנצרת, ונשארו הרחק מבית-לחם. התינוק הקט הוסתר אצל קרובי משפחה של יוסף.

122:10.2 (1354.1) יוסף פחד לחפש עבודה, ומעט החסכונות שהיו ברשותם הלכו ואזלו במהירות. אפילו בעת טקסי הטהרה שבבית המקדש, יוסף החשיב עצמו עני מספיק על-מנת להקריב עבור מרים שתי יונים צעירות, התמורה שאותה קבע משה כקורבן טהרת האם עבור העניים.

122:10.3 (1354.2) כאשר, לאחר יותר משנה של חיפושים, לא הצליחו מרגליו של הורדוס למצוא את ישוע, ובשל החשד שהתינוק עדיין מוסתר בבית-לחם, ציווה הורדוס כי ייערך חיפוש מדוקדק בכל בתיה של בית-לחם, וכי יוצאו להורג כל התינוקות הזכרים בני פחות משנתיים. וכך קיווה הורדוס להבטיח את השמדתו של הילד הזה אשר עתיד היה להפוך ל"מלך היהודים". וכך נרצחו ביום אחד שישה-עשר תינוקות זכרים בבית-לחם אשר ביהודה.

אך התככים והרצח היו תופעות שבשגרה בחצרו של הורדוס, והם לא פסחו אף על בני משפחתו הקרובים.

122:10.4 (1354.3) טבח התינוקות הללו התרחש בסמוך לאמצע חודש אוקטובר, בשנת 6 לפני הספירה, כאשר ישוע היה בן מעט יותר משנה. אך אפילו בקרב פקידי החצר של הורדוס היו כאלה שהאמינו בביאת המשיח, ואחד מהם הודיע לזכריה על אודות הפקודה לטבוח את התינוקות בבית-לחם. זכריה, בתורו, שלח שליח ליוסף; ובלילה שלפני הטבח יוסף ומרים עזבו את בית-לחם ופנו לעבר אלכסנדריה שבמצרים. על-מנת להימנע מלמשוך תשומת לב, הם נסעו לבדם למצרים, הם וישוע. המסע לאלכסנדריה נעשה בעזרת כסף שתרם זכריה, וכאשר הם הגיעו לאלכסנדריה עסק יוסף במקצועו, בעוד מרים וישוע שוהים עם קרובי משפחה אמידים של יוסף. הם שהו באלכסנדריה שנתיים תמימות, ולא שבו לנצרת, אלא לאחר מותו של הורדוס.

>> מסמך 122 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 124 <<

מסמך 123

ילדותו המוקדמת של ישוע

123:0.1 (1355.1) בשל אי-הוודאויות והחרדות אשר נלוו לשהייתם בבית-לחם, מרים לא גמלה את התינוק עד לאחר שהגיעו בבטחה לאלכסנדריה, שם המשפחה יכולה הייתה לבסס חיים רגילים. הם חיו עם קרובי משפחה, ויוסף הצליח לפרנס את משפחתו היטב הודות לעבודה שהצליח למצוא זמן קצר לאחר הגעתם. במשך מספר חודשים הוא הועסק כנגר אומן, ולאחר מכן קודם לתפקיד מנהל העבודה של קבוצת פועלים גדולה אשר הועסקה באחד ממבני ציבור שנמצא אז במהלך בנייה. התנסות חדשה זו העלתה בדעתו של יוסף כי לאחר שיחזרו לנצרת יוכל להפוך לקבלן ולבנאי.

123:0.2 (1355.2) בכל השנים האלה של ינקותו חסרת הישע של ישוע, עמדה מרים כל העת על המשמר על-מנת להבטיח שדבר לא יארע לבנה, אשר יכול לפגוע ברווחתו או להתערב בכל דרך שהיא במשימתו העתידית על-פני כדור הארץ; מעולם לא הייתה אם מסורה ממנה לילדה. בבית שבו שהה ישוע במקרה חיו שני ילדים נוספים, בני גילו לערך, ובקרב משפחות השכנים שישה ילדים נוספים היו בגיל די קרוב לגילו על-מנת לשמש לו שותפי משחק ראויים. בתחילה נטתה מרים לשמור את ישוע קרוב אליה. היא חששה פן יקרה לו דבר-מה אם יורשה לשחק עם הילדים האחרים בגן, ואולם יוסף – בסיוע בני משפחתו – הצליח לשכנע אותה שכך תימָנע מישוע האפשרות המועילה להתנסות וללמוד כיצד להתאים את עצמו לבני גילו. ומרים אכן הבינה שאם תסוכך ותגן עליו יתר על מידה, הוא עלול להפוך

למודע לעצמו ובמידת-מה מרוכז בעצמו, ולבסוף הסכימה לתוכנית להרשות לילד המובטח לגדול כאחד הילדים; ואף כי הייתה נאמנה להחלטתה זו, היא המשיכה לעמוד על המשמר ולצפות בילדים הקטנים בעודם משחקים בסביבות הבית או בגן. רק אֵם אוהבת תוכל לדעת את כובד הנטל שאותו נשאה מרים בלבה בדאגה לביטחון בנה במשך כל השנים האלה של ינקותו ושל ראשית ילדותו.

123:0.3 (1355.3) במהלך השנתיים שבהן שהו באלכסנדריה, נהנה ישוע מבריאות טובה והמשיך לגדול כילד רגיל. למעט מספר קטן של חברים ושל קרובים, איש לא ידע כי ישוע הינו "הילד המובטח". אחד מקרובי משפחתו של יוסף גילה זאת לכמה מחבריו במֶמְפִּיס, שהיו צאצאים ונצר לאָחְנָתוֹן הקדום, והם, יחד עם קבוצה קטנה של מאמינים תושבי אלכסנדריה, התקבצו בביתו המפואר של קרוב משפחתו ותומכו של יוסף, זמן קצר לפני יציאתם חזרה לפלשתינה, על-מנת להיפרד לשלום מעם המשפחה מנצרת ולחלוק כבוד לילד. במעמד זה העניקו החברים אשר התקבצו במתנה לישוע עותק מלא של התרגום ליוונית של כתבי הקודש העבריים. אך עותק זה של כתבי הקודש לא נמסר לידי יוסף, עד אשר הוא ומרים סירבו סופית להזמנה של חבריהם ממפיס ומאלכסנדריה להישאר במצרים. המאמינים הללו טענו בעיקשות כי ילד הגורל יוכל להשפיע הרבה יותר על העולם כתושב אלכסנדריה לעומת כל מקום אחר בפלשתינה. ההפצרות האלה עיכבו את יציאתם לפלשתינה במשך זמן-מה נוסף לאחר שקיבלו זה מכבר את החדשות על מותו של הורדוס.

123:0.4 (1356.1) יוסף ומרים עזבו לבסוף את אלכסנדריה בסירה השייכת לחברם עֶזְרָאוֹן בדרכם ליפו, ולנמל זה הם הגיעו לקראת סוף חודש אוגוסט, בשנת 4 לפני הספירה. מיפו הם המשיכו ישירות לבית-לחם, שם בילו את כל חודש ספטמבר בהתייעצות עם חבריהם ועם קרוביהם בשאלה האם עליהם להישאר שם או לשוב לנצרת.

123:0.5 (1356.2) מרים מעולם לא וויתרה על הרעיון שישוע חייב לגדול בבת-לחם, עיר דוד. יוסף לא באמת האמין שבנם עתיד להיות גואל מלכותי של ישראל. ומלבד זאת, הוא ידע שהוא עצמו איננו צאצא של דוד הלכה למעשה; הוא נרשם בין צאצאי דוד משום שאחד מאבות אבותיו אומץ על-ידי נצר לבית דוד. מרים, כמובן, חשבה שעיר דוד הינה המקום הראוי ביותר לגדל את המועמד החדש לרשת את כס המלך דוד, אך יוסף העדיף להסתכן מול

הורדוס אָנְטִיפָּס ולא מול אחיו אָרְכֶלָאוֹס. הוא חרד עד מאוד לגורלו ולביטחונו של הילד בבית-לחם, או בכל עיר אחרת ביהודה, והעריך שסביר יותר שארכלאוס ימשיך את מדיניותו המאיימת של אביו, הורדוס, מאשר שאנטיפס יעשה כך בגליל. ומעבר לכל הסיבות האלה, יוסף היה איתן בהעדפתו את הגליל כמקום הטוב יותר לגדל ולחנך את הילד, אך נדרשו לו שלושה שבועות על-מנת להתגבר על התנגדויותיה של מרים.

123:0.6 (1356.3) עד לראשון בחודש אוקטובר שכנע יוסף את מרים ואת כל חבריהם כי מוטב להם לשוב לנצרת. ובהתאם לכך, בתחילת חודש אוקטובר, שנת 4 לפני הספירה, הם יצאו מבית-לחם לכיוון נצרת דרך לוד ובית-שאן. הם יצאו לדרכם מוקדם בבוקר יום ראשון. מרים והילד רכבו על בהמת המשא החדשה אשר רכשו, ואילו יוסף וחמישה מלווים מבני משפחתו צעדו ברגל; קרוביו של יוסף סירבו לאפשר להם לצאת למסע לנצרת לבדם. הם חששו לצעוד לגליל דרך ירושלים ועמק הירדן, והדרכים המערביות כלל לא היו בטוחות עבור שני נוסעים בודדים הנושאים עמם ילד רך בשנים.

1. חזרה בנצרת

123:1.1 (1356.4) בחלוף ארבעה ימים הגיעה החבורה ליעדה בשלום. הם הגיעו לביתם בנצרת ללא כל הודעה מוקדמת. ביותר משלוש השנים האחרונות התגורר בבית אחד מאחיו הנשואים של יוסף, וזה אכן הופתע לראותם; כה בשקט הם ערכו את ענייניהם בשעת עזיבתם, עד כי איש מבני משפחתו של יוסף, או מבני משפחתה של מרים, אפילו לא ידע שהם עזבו את אלכסנדריה. למחרת היום העתיק אחיו של יוסף את משפחתו מן הבית, ומרים התפנתה, בפעם הראשונה מאז לידתו של ישוע, להתבסס בתוך ביתה עם משפחתה הקטנה וליהנות מהחיים בביתם שלהם. תוך פחות משבוע מצא יוסף עבודה כנגר, והם היו מאושרים עד מאוד.

123:1.2 (1356.5) ישוע היה כבן שלוש שנים וחודשיים בעת ששבו לנצרת. הוא עמד יפה בכל המסעות הללו, היה בריא מאוד והתמלא שמחת ילדים והתרגשות למראה המרחבים שבהם הותר לו לשוטט וליהנות. אך הוא התגעגע עד מאוד לחבריו למשחק מאלכסנדריה.

123:1.3 (1356.6) בדרכם לנצרת שכנע יוסף את מרים כי טוב יעשו אם יימנעו מלשתף את חבריהם ואת קרוביהם מן הגליל בעובדה שישוע היה ילד של הבטחה. הם הסכימו להימנע מלהזכיר את העניין בפני איש. ושניהם שמרו בנאמנות רבה על הבטחה זו.

123:1.4 (1357.1) בשנתו הרביעית התפתח ישוע מבחינה פיזית כרגיל ככל הילדים ולא חלה כל פעילות מנטאלית יוצאת-דופן. בינתיים הוא נקשר מאוד לילד שכן בן גילו, אשר שמו יעקב. ישוע ויעקב תמיד שיחקו בשמחה, והפכו לחברים טובים ובני לוויה נאמנים.

123:1.5 (1357.2) המאורע החשוב הבא בחייה של המשפחה מנצרת היה לידת בנם השני, יעקב, בשעות הבוקר המוקדמות של ה-2 באפריל, שנת 3 לפני הספירה. המחשבה שיהיה לו אח תינוק הלהיבה את ישוע, והוא עמד שם והסתכל על התינוק ועל פעילויותיו המוקדמות במשך שעות.

123:1.6 (1357.3) באמצע הקיץ של אותה שנה, בנה יוסף בית מלאכה קטן בסמוך למעיין הכפר ולחניון השיירות. מאז ואילך, הוא עבד רק מעט כנגר שכיר לעבודת יום. שניים מאחיו וכמה טכנאים אחרים סייעו בעדו, והוא שלח אותם לעבוד בחוץ בעוד שהוא נותר בבית המלאכה והכין עֻלים, מחרשות ועבודות עץ נוספות. הוא אף עבד עם עור ועם חבלים וקנבס. ובשנים שישוע גדל, וכאשר לא היה בבית הספר, כמחצית מזמנו הוא בילה בסיוע לאמו במלאכות הבית ואת המחצית האחרת תוך צפייה באביו בבית המלאכה, זאת בעוד שאוזנו כרויה לשיחות ולרכילות של נהגי השיירות ונוסעיהן, אשר הגיעו מארבע קצוות תבל.

123:1.7 (1357.4) ביולי של אותה שנה, חודש לפני שמלאו לישוע ארבע שנים, פרצה והתפשטה בנצרת מגפה של מחלת מעיים אשר הביאו עמם נוסעי השיירות. מרים כל-כך נבהלה וחרדה לשלומו של ישוע, ועל-מנת למנוע ממנו להיחשף למגפה, אספה את שני ילדיה ונסה על נפשה. היא שמה פעמיה לעבר בית אחִיה בכפר, אשר היה ממוקם קילומטרים אחדים מדרום לנצרת, על אם הדרך ממגידו, ליד שריד. הם לא שבו לנצרת במשך יותר מחודשיים; ישוע מאוד נהנה מן החוויה הראשונה שלו בחווה.

2. השנה החמישית (שנת 2 לפני הספירה)

123:2.1 (1357.5) מעט יותר משנה לאחר ששבו לנצרת, הגיע ישוע הילד לגיל שבו קיבל בלב שלם את החלטתו המוסרית האישית הראשונה; ואז בא אליו, על-מנת לשכון בו, מכוונן מחשבה, מתת אלוהי מעם אב פרדיס, המכוונן אשר שרת בעבר עם מאקיוונטה מלכי-צדק ורכש אגב כך ניסיון פעולה בהקשר של התגלמות הוויה על-אנושית בדמות גוף בשר ודם. מאורע זה התרחש ב-11 בפברואר, בשנת 2 לפני הספירה. ישוע לא היה מודע להגעתו של המשגוח האלוהי יותר ממה שהיו מודעים לכך מיליוני הילדים אשר קיבלו מכוונני מחשבה לפני אותו יום ומאז אותו יום, עת באו אלו לשכון בדעתם ולפעול למען הפיכתה של הדעת לרוחנית באופן סופי, וכן למען הישרדותן הנצחית של נשמותיהם האלמותיות המתפתחות.

123:2.2 (1357.6) באותו יום בחודש פברואר תמה השגחתם האישית והישירה של שליטי היקום, ההשגחה אשר נועדה לשמֵר את שלמות התגלמותו של מיכאל כילד. למן אותו רגע, ובמשך כל שאר המאורעות האנושיים של ההתגלמות, המשמורת על ישוע עתידה הייתה להיות מופקדת בידי אותו מכוונן, ובידי השומרות השרפיות המסופחות, כאשר לכך נוסף מעת לעת גם סעד היצורים האמצעיוניים אשר הונחו בידי ממוניהם הפלנטאריים לבצע תפקידים מסוימים ומובחנים.

123:2.3 (1357.7) בחודש אוגוסט של שנה זו מלאו לישוע חמש שנים, ולפיכך נתייחס אל שנה זו כאל שנתו (הקלנדרית) החמישית. בשנה זו, 2 לפני הספירה, מעט יותר מחודש לפני יום הולדתו החמישי, שמח ישוע מאוד עם הגיעה לעולם אחותו מרים, אשר נולדה בליל ה-11 ביולי. במהלך ערב היום למחרת, ניהל ישוע שיחה ארוכה עם אביו על אודות האופן שבו נולדים אל העולם כיחידים נפרדים בני הקבוצות השונות של הדברים החיים. החלק הערכי ביותר בחינוך המוקדם של ישוע היה התשובות אשר קיבל מהוריו להגיגי שאלותיו וקושיותיו. יוסף מילא את חובתו במלואה והתאמץ עד מאוד לענות על כל שאלותיו של הילד. מגיל חמש ועד גיל עשר היווה ישוע סימן שאלה אחד מתמשך. ואף כי לא תמיד יכולים היו

יוסף ומרים לענות על שאלותיו, הם תמיד שוחחו איתו על אשר שאל באריכות, וסייעו בעדו בכל דרך אפשרית למצוא תשובה מספקת לבעיה שעלתה על דעתו הערנית.

123:2.4 (1358.1) מאז שבו לנצרת, מלאו ידי בני הבית בתעסוקה, ויוסף בילה זמן רב מן הרגיל בבניית בית המלאכה והעסק שלו שהתחיל מחדש. הוא היה כה עסוק עד שלא מצא זמן לבנות עריסה ליעקב, אך הוא מצא את הזמן לתקן זאת הרבה לפני הגעתה של מרים, וכך היא נחה לה בנוחות בעריסה בזמן ששאר בני המשפחה נהנו ממנה. וישוע הילד נטל חלק מלא וחפֵץ בכל ההתנסויות המשפחתיות הרגילות האלה. הוא נהנה מאוד מאחיו הקטן ומאחותו התינוקת ועזר לאמו רבות בטיפול בהם.

123:2.5 (1358.2) באותה תקופה, רק מעטים מבתי האב של עולם הגויים יכלו לספק לילד חינוך אינטלקטואלי, מוסרי ודתי טוב יותר מזה של יהודי הגליל. ליהודים הללו הייתה תוכנית סדורה לגידול ולחינוך ילדיהם. הם חילקו את חיי הילד לשבעה שלבים:

123:2.6 (1358.3) 1. הרך הנולד, מיומו הראשון ועד ליומו השמיני.

123:2.7 (1358.4) 2. הפעוט היונק.

123:2.8 (1358.5) 3. הפעוט אשר נגמל.

123:2.9 (1358.6) 4. תקופת התלות באם, אשר נמשכה עד לסוף שנתו החמישית של הילד.

123:2.10 (1358.7) 5. ראשית עצמאותו של הילד, ובאשר לבנים, המועד שבו האב מקבל על עצמו את האחריות לחינוכו.

123:2.11 (1358.8) 6. הנערים והנערות המתבגרים.

123:2.12 (1358.9) 7. הגברים והנשים הצעירים.

123:2.13 (1358.10) אצל יהודי הגליל היה נהוג שהאם תישא באחריות לחינוכו של הילד עד לגיל חמש, ואז, במקרה של בן זכר, היה נהוג שהאב יישא באחריות לחינוכו מגיל זה ואילך. ולפיכך, בשנה זו החל ישוע את השלב החמישי של תוכנית ההתפתחות של הילדים היהודים בגליל, ובהתאם לכך, ב-21 באוגוסט, בשנת 2 לפני הספירה, העבירה מרים באופן רשמי את האחריות להמשך חינוכו אל יוסף.

123:2.14 (1358.11) ואף כי יוסף נטל כעת את האחריות הישירה לחינוך האינטלקטואלי והדתי של ישוע, אמו עדיין המשיכה להכשירו במלאכות הבית. היא לימדה אותו להכיר ולטפל בגפנים ובפרחים אשר צמחו לכל אורך הגדר החיה אשר הקיפה את הבית כולו. היא אף סיפקה עבורו על גג הבית (חדר השינה בעונת הקיץ) תיבות חול שטוחות שבהן צייר ישוע מפות והחל את אימונו המוקדם בכתיבה בארמית וביוונית, ולאחר מכן בעברית. לימים הוא למד לקרוא, לכתוב ולדבר באופן שוטף בכל שלושת השפות.

123:2.15 (1358.12) ישוע היה ילד כמעט מושלם מבחינה פיזית והמשיך להתקדם באופן רגיל מבחינה מנטאלית ורגשית. בסוף שנתו (הקלנדרית) החמישית הוא חווה הפרעת עיכול קלה. הייתה זו הפעם הראשונה שבה חלה קלות.

123:2.16 (1359.1) ואף כי יוסף ומרים שוחחו לעיתים תכופות על אודות עתידו של בנם הבכור, אילו הייתם שם, הייתם מבחינים אך ורק בצמיחתו של ילד רגיל של התקופה והמקום; ילד בריא, חסר דאגות אך חקרן ביותר.

3. מאורעות השנה השישית (שנת 3 לפני הספירה)

123:3.1 (1359.2) עד אותה עת רכש ישוע, בסיועה של אמו, שליטה מלאה בניב הארמי הגלילי; וכעת החל אביו ללמד אותו יוונית. מרים דיברה מעט יוונית, אך יוסף שלט בארמית וביוונית על בוריין. כספר ללימוד יוונית שימש העותק של כתבי הקודש העבריים – הייתה הזו גרסה מלאה של התורה והנביאים, אשר כללה אף את ספר תהילים – ואשר ניתנה להם במתנה עת עזבו את מצרים. בכל נצרת כולה היו אך ורק שני עותקים של כתבי הקודש ביוונית, והעובדה שאחד מהם היה בבעלות משפחתו של הנגר הפכה את ביתו של יוסף למקום מבוקש, ואִפשר לישוע, בעת שגדל, לפגוש בזרם כמעט בלתי-פוסק של תלמידים רציניים ושל מבקשי אמת כנים. לפני תום שנה זו, קיבל ישוע לידיו את כתב היד הזה, אשר ערכו לא יסולא בפז, ונאמר

לו ביום הולדתו השישי כי העניקו לו את הספר כמתנה חבריו וקרוביו מאלכסנדריה. ותוך זמן קצר, הוא קרא בו קריאה שוטפת.

123:3.2 (1359.3) ההלם הגדול הראשון בחייו של ישוע הצעיר אירע עוד בטרם מלאו לו שש שנים. עד אז נדמה היה לו שאביו – או לפחות אביו ואמו גם יחד – ידעו הכול. שערו בנפשכם את תדהמתו של הילד הסקרן, כאשר שאל את אביו לפשר רעד האדמה הקל שאך זה עתה אירע, ושמע את יוסף אומר, "באמת שאינני יודע, בני." וכך החלה אותה התפכחות ארוכה ומטרידה אשר במהלכה גילה ישוע שהוריו הארציים אינם חכמים-בכל ויודעי-כל.

123:3.3 (1359.4) המחשבה הראשונה אשר עלתה במוחו של יוסף הייתה להגיד לישוע שאלוהים גרם לה, אך לאחר רגע שנמלך בדעתו הבין שתשובה שכזו תעורר מיד שאלות נוספות ומביכות עוד יותר. אפילו בגיל צעיר היה קשה לענות על שאלותיו של ישוע על אודות תופעות פיזיות או חברתיות כבדרך אגב, תוך אמירה שאלוהים או שהשטן הם האחראים לדבר. בהתאם לאמונה המקובלת על היהודים, במשך זמן רב הסכים ישוע לקבל את הדוקטרינה על אודות רוחות טובות ורוחות רעות כהסבר אפשרי לתופעות מנטאליות ורוחניות, אך במוקדם מאוד הוא הטיל ספק בכך שהשפעות בלתי-נראות מעין אלה הן אשר אחראיות לתופעות הפיזיות של העולם הטבעי.

123:3.4 (1359.5) בטרם מלאו לישוע שש שנים, בראשית הקיץ של שנת 1 לפני הספירה, הגיעו זכריה, אלישבע ובנם יוחנן לבקר את המשפחה מנצרת. ישוע ויוחנן נהנו מאוד במהלך הביקור, שעל-פי זיכרונם שלהם היה הפעם הראשונה שבה הם נפגשו. ואף כי האורחים יכלו להישאר רק למשך ימים מספר, ההורים שוחחו על אודות דברים רבים, לרבות התוכניות העתידיות עבור בניהם. ובעוד שההורים היו עסוקים בכך, שיחקו הילדים באבנים בארגז החול שעל גג הבית, ונהנו עד מאוד באופנים רבים אחרים, כדרכם של ילדים בני גילם.

123:3.5 (1359.6) לאחר שישוע פגש את יוחנן, אשר הגיע מאזור ירושלים, הוא החל לגלות עניין יוצא-מגדר-הרגיל בהיסטוריה של ישראל, וכן לחקור בפירוט על משמעות מצוות השבת, דרשות בית הכנסת, וכן משמעות החגים והמועדים. אביו הסביר לו את פשר כלל

המועדים הללו. הראשון, חג האורים, החל באמצע החורף ונמשך שמונה ימים, חג שבמהלכו מדליקים ביום הראשון נר אחד ומדי יום מוסיפים לו נר נוסף; זהו החג לזכר חנוכת המקדש, לאחר שיהודה המכבי השיב את המקדש לפעולה, כפי שציווה משה. לאחר מכן, חג הפורים, החל באביב, ונחוג לזכר אסתר והגאולה אשר נגאלו בני ישראל באמצעותה. לאחר מכן הגיע חג הפסח, הרציני, אשר אותו חגגו המבוגרים בירושלים כל אימת שהדבר התאפשר להם, ואילו הילדים בבתים זכרו את איסור אכילת החמץ במשך שבוע שלם. לאחר הפסח הגיע חג הביכורים, חג הקציר; והחג האחרון והרציני מכולם, אשר חל בתחילת השנה, הוא יום הכיפורים. ואף כי דעתו הצעירה של ישוע התקשתה להבין כמה מן החגים והמועדים הללו, הוא שקל בהם ברצינות, ואז התפנה לחגוג את חג הסוכות, תקופת החופשה השנתית של כלל היהודים, שבמהלכה הם חנו בחוץ בסוכות עטויות צמחיה והתמסרו להנאה ולשמחה.

123:3.6 (1360.1) במהלך שנה זו נתקלו יוסף ומרים בקשיים בנוגע לאופן התפילה של ישוע. הוא התעקש לשוחח עם אביו שבשמיים ממש באופן שבו שוחח עם יוסף, אביו שבארץ. האופן שבו סטה כך מן התקשורת המכובדת עם האלוהות הטרידה מעט את הוריו, ובייחוד את אמו, אך לא ניתן היה לשכנעו להשתנות; הוא התפלל את תפילותיו ממש כפי שלימדוהו, ולאחר מכן התעקש "לשוחח מעט עם אבי שבשמיים."

123:3.7 (1360.2) בחודש יוני של שנה זו העביר יוסף את בית המלאכה לאחיו והחל לעבוד באופן רשמי כקבלן. עד סוף השנה הזו גדלה הכנסתה של המשפחה יותר מפי שלוש. ואף-פעם, עד לאחר מותו של יוסף, לא חוותה המשפחה מנצרת את טעמו של העוני. המשפחה המשיכה לגדול, והם הוציאו כסף רב על חינוך נוסף ועל נסיעות, אך הכנסתו של יוסף תמיד המשיכה לגדול ולעמוד בקצב עליית ההוצאות.

123:3.8 (1360.3) במהלך השנים הבאות ביצע יוסף עבודות רבות בבית-לחם (הגלילית), במגדל, בנָין, בציפורי, בכפר-נחום ובעין-דור, בנוסף לעבודות הבנייה הרבות אשר ביצע בנצרת ובסביבתה. כאשר גדל יעקב והיה בוגר דיו לסייע בידי אמו בעבודות הבית ובטיפול בילדים הצעירים, התלווה ישוע לעתים תכופות אל אביו במסעותיו הרחק מן הבית לערים

ולכפרים הסובבים. ישוע היה מתבונן חד-עין ורכש ידע מעשי רב מן הנסיעות שבהן רחק מביתו; הוא אסף בשקדנות ידע על אודות האדם ועל האופן שבו חי בכדור הארץ.

123:3.9 (1360.4) בשנה זו התקדם ישוע עד מאוד בהתאמה בין הרגשות והדחפים החזקים אשר חווה לבין שיתוף הפעולה והמשמעת אשר נדרשו ממנו בבית. מרים הייתה אם אוהבת, אך השליטה משמעת יחסית קשוחה. ואולם, במובנים רבים היה זה יוסף אשר שלט יותר בישוע, בשל מנהגו לשבת עם הילד ולהסביר לו באופן מלוא את הסיבות שבעטיין נדרש לשלוט ברצונותיו האישיים לטובת רווחתה ושלוותה של המשפחה כולה. ולאחר שישוע קיבל הסבר על המצב, הוא תמיד שיתף פעולה בתבונה וברצון עם רצון הוריו ועם חוקי המשפחה.

123:3.10 (1360.5) כאשר אמו לא נדרשה לעזרתו בבית, הוא בילה את רוב הפנאי שלו ביום בלימוד הפרחים והצמחים, ובלילה – בצפייה בכוכבים. הייתה לו הנטייה המטרידה לשכב על גבו ולהתבונן בפליאה בשמי הלילה זרועי הכוכבים, ולהאריך בכך הרבה לאחר שחלפה שעת השינה הרגילה הנהוגה בבית הנצרתי המאורגן הזה.

4. השנה השביעית (שנת 1 לספירה)

123:4.1 (1361.1) אכן, הייתה זו שנה רבת מאורעות בחייו של ישוע. בתחילת ינואר פקדה את הגליל סופת שלגים כבירה. הסופה המטירה כשישים סנטימטרים של שלג, הכמות הגדולה ביותר של שלג אשר ראה ישוע בימי חייו, ובין הכמויות הגדולות ביותר שראתה נצרת במאה השנים שלפני כן.

123:4.2 (1361.2) חיי המשחק של הילדים היהודים בימיו של ישוע היו מוגבלים למדי; לעיתים תכופות הם חיקו את הדברים הרציניים יותר שעשו הגדולים. הם שיחקו הרבה בלוויות ובחתונות, הטקסים המרשימים שבהם השתתפו לעתים קרובות. הם רקדו ושרו, אך לא שיחקו הרבה במשחקים מאורגנים, כדוגמת אלו שמהם נהנו ילדים בתקופות מאוחרות יותר.

123:4.3 (1361.3) ישוע נהנה לשחק בשבבים ובקוביות העץ בפינה המרוחקת של בית המלאכה, בתחילה עם בן השכנים, ומאוחר יותר עם אחיו יעקב. ישוע התקשה להבין מה הנזק שגרמו משחקים מסוימים אשר היו אסורים למשחק ביום השבת, אך הוא תמיד נענה לרצון הוריו. היו לו חוש הומור ויכולת משחק שלא זכתה למלוא ההזדמנות להתבטא בסביבה ובדור שבהם חי, ואולם, עד גיל ארבע-עשרה הוא היה לרוב שמח וטוב לבב.

123:4.4 (1361.4) על גג החדר אשר הוקצה למגורי בעלי החיים בסמוך לבית, טיפחה מרים שובך יונים, והם השתמשו ברווחים ממכירת היונים כקרן צדקה מיוחדת. ישוע ניהל את הקרן, זאת לאחר שניכה מעשר מן הרווחים והעביר לשמש בית הכנסת.

123:4.5 (1361.5) התאונה הממשית היחידה אשר חווה ישוע עד לאותו זמן הייתה הנפילה מטה מגרם מדרגות האבן, אשר הוביל לחדר השינה מכוסה הקנבס. תאונה זו ארעה בחודש יולי, עת נשבה סופת-חול מזרחית יוצאת דופן. על-פי רוב נשבו הרוחות המזרחיות אשר נשאו עמן גלי חול דק בתקופה הגשומה, ובייחוד במרץ ובאפריל. נדיר היה שתתרחש סופה מעין זו בחודש יולי. וכאשר באה הסופה, שיחק ישוע כהרגלו על גג הבית, ששימש כחדר המשחקים שלו ברוב ימות התקופה היבשה. וכשהוא ירד בגרם המדרגות, החול עיוור את עיניו והוא נפל. לאחר תאונה זו, בנה יוסף מעקה בשני צדי גרם המדרגות.

123:4.6 (1361.6) לא הייתה שום דרך שבה ניתן היה למנוע את התאונה הזו. היא לא נזקפה לחובת הזנחה של השומרים האמצעוניים הגשמיים – אמצעיון אחד ראשי ואחד משני – ואף לא לחובת השרפים השומרת, אשר הופקדו על משמר הנער. פשוט לא ניתן היה למנוע אותה. אך תאונה קלה זו, אשר התרחשה בעת שיוסף שהה בעין-דור, גרמה לכך שמרים פיתחה בדעתה חרדה גדולה, וניסתה במשך חודשים אחדים, בחוסר תבונה, לשמור על ישוע קרוב וסמוך אליה.

123:4.7 (1361.7) הוויות שמימיות אינן מתערבות באופן שרירותי בתאונות של עולם החומר, הנפוצות בעולם הפיזי. בנסיבות רגילות, אך ורק יצורים אמצעוניים יכולים להתערב בתנאים הפיזיים על-מנת לשמור על אישיות של גברים ונשים של גורל, ואפילו אם תפעלנה במקרים מיוחדים, הן יכולות לעשות כן אך ורק בכפוף להנחיות הממונים עליהן.

123:4.8 (1361.8) והייתה זו רק אחת מן התאונות הקלות אשר אירעו בהמשך לילד הסקרן וההרפתקן הזה. אם תדמיינו את ילדותו ונערותו הממוצעות של ילד אגרסיבי, או אז תדעו בערך מה שקרה לישוע הנער החיוני והשמח, ותוכלו לדמיין עד כמה חרדה נגרמה בעקבות כך להוריו, ובייחוד לאמו.

123:4.9 (1362.1) יוסף, בן המשפחה הרביעי, נולד במשפחה מנצרת בבוקר יום רביעי, ה-16 במרץ, בשנת 1 לספירה.

5. ימי בית הספר בנצרת

123:5.1 (1362.2) כעת מלאו לישוע שבע שנים, הגיל שבו נהגו ילדים יהודים להתחיל את לימודיהם הרשמיים בבתי הספר אשר בבתי הכנסת. ובהתאם לכך, בחודש אוגוסט של שנה זו החלו חייו רבי המאורעות כתלמיד בנצרת. נער זה כבר קרא, כתב ודיבר בשתי שפות, ארמית ויוונית, על בוריין. כעת היה עליו לקבל על עצמו את משימת הלימוד, הקריאה והדיבור בשפה העברית. והוא חיכה בכיליון עיניים אמיתי לקראת חיי בית הספר החדשים אשר עמדו לפניו.

123:5.2 (1362.3) במשך שלוש שנים – עד הגיעו לגיל עשר – למד ישוע בבית הספר היסודי של בית הכנסת בנצרת. במשך שלוש השנים הללו הוא למד את הבסיס של התורה, אשר נכתב בלשון העברית. במשך שלוש השנים הבאות הוא למד בבית הספר המתקדם ולמד על-פה, באמצעות חזרה בקול, את הלימודים העמוקים יותר של החוק הקדוש. כאשר סיים את לימודיו בבית ספר הזה, בגיל שלוש עשרה, הוא הוחזר אל הוריו כ"בן-מצווה" – כאזרח מן המניין של עַם ישראל, איש האחראי למעשיו. ופירושו של דבר שהיה רשאי להשתתף בחגיגות הפסח בירושלים; ובהתאם לכך, באותה שנה השתתף לראשונה בחגיגות הפסח, יחד עם אביו ועם אמו.

123:5.3 (1362.4) התלמידים בנצרת ישבו בחצי גורן על הרצפה, בעוד שמורם, החזן, נושא התפקיד בבית הכנסת, ישב בפניו אליהם. הם החלו את לימודיהם בספר ויקרא, המשיכו לספרי התורה האחרים, לספרי הנביאים ולספר תהילים. ברשות בית הכנסת של נצרת היה עותק שלם של כתבי הקודש העבריים. דבר פרט לכתבי הקודש לא נלמד לפני גיל שתים-עשרה. בחודשי הקיץ קוצרו שעות יום הלימודים באופן ניכר.

123:5.4 (1362.5) במהרה הפך ישוע למומחה בעברית. וישוע התבקש לעיתים תכופות כאיש צעיר – כאשר לא שהה בנצרת במקרה מבקר בעל שיעור קומה – לקרוא בכתבי הקודש בפני המתקבצים חדורי האמונה אשר נאספו בבית הכנסת לתפילת השבת הרגילה.

123:5.5 (1362.6) מובן שלבתי הספר הללו של בתי הכנסת לא היו כלל ספרי לימוד. בעת הלימוד, החזן היה אומר פסוקים בקול, ואילו התלמידים היו חוזרים אחריו יחדיו כמקהלה. כאשר הם קראו בתורה, התלמיד למד את שיעורו אגב קריאה בקול רם ושינון מתמשך.

123:5.6 (1362.7) לאחר מכן, בנוסף על לימודיו הרשמיים יותר, החל ישוע להיחשף לטבע האדם, בדמות האנשים אשר נכנסו ויצאו מבית המלאכה של אביו והגיעו מארבע כנפות תבל. כאשר בגר עוד יותר, הוא התרועע בחופשיות עם אנשי השיירות, כאשר אלו חנו ליד המעיין למנוחה והתרעננות. ומכיוון שדיבר יוונית על בוריה, לא התקשה לשוחח עם מרבית נוסעי השיירות ועם נהגיהן.

123:5.7 (1362.8) נצרת שימשה כתחנה בדרכי השיירות וכצומת דרכים של מסע, ורוב תושביה היו גויים; בה בעת היא נודעה כמרכז יהודי של פירוש ליברלי של התורה. ביחס לנהוג אצל היהודים בחבל יהודה, היהודים בגליל התרועעו ביתר חופשיות עם הגויים. ומכל ערי הגליל, יהודי נצרת היו אלו אשר נתנו את הפירוש הליברלי ביותר למגבלות החברתיות המצויות בתורה, מגבלות שהתבססו על החשש מן ההתבוללות כתוצאה ממגע עם הגויים. התנאים האמורים מהווים את מקור האמרה הירושלמית, "ומה טוב יבוא עלינו מנצרת?"

123:5.8 (1363.1) ישוע קיבל את עיקר החינוך למוסר ואת התרבות הרוחנית בביתו שלו. הרבה מן החינוך התיאולוגי והאינטלקטואלי הוא קיבל מן החזן. אך את החינוך האמיתי – הכלים המנטאליים והרגשיים על-מנת להתמודד בפועל עם המבחנים הקשים בחיים – את אלו הוא

רכש כאשר התרועע עם אחֵיו בני האדם. הקרבה האינטימית הזו לאחֵיו, צעירים כזקנים, יהודים וגויים, היא אשר אפשרה לו ללמוד את המין האנושי. ישוע היה משכיל ביותר, בכך שהבין את בני האדם לפני ולפנים ואהב אותם במסירות.

123:5.9 (1363.2) במהלך שנות לימודיו בבית הכנסת היה ישוע תלמיד מבריק. העובדה שדיבר שלוש שפות הקנתה לו יתרון מובהק. כאשר סיים את חוק לימודיו, העיר החזן מנצרת באוזני יוסף שהוא חושש כי "הוא למד יותר משאלותיו החוקרות של ישוע" מאשר "הצליח ללמד את הנער."

123:5.10 (1363.3) במהלך שנות לימודיו למד ישוע רבות ושאב השראה גדולה מדרשות השבת השבועיות בבית הכנסת. היה נהוג לבקש מאורחים רמי מעלה, אשר עצרו לכבוד השבת בנצרת והשתתפו בתפילה, לדבר בפני קהל בית הכנסת. ובמהלך שנות התבגרותו, שמע ישוע הוגי דעות יהודיים גדולים רבים, אנשים מכל קצוות העולם היהודי, אשר שטחו שם את משנתם. בשל העובדה שבית הכנסת של נצרת היווה מרכז הגות ותרבות עברית ליברלי ומתקדם, רבים מאלו לא היו כלל יהודים אורתודוקסיים.

123:5.11 (1363.4) כאשר החל התלמיד בגיל שבע את חוק לימודיו (באותה עת חוקקו היהודים חוק חינוך חובה), המנהג היה כי התלמידים בוחרים "פסוקי יום הולדת", מעין כלל זהב אשר יעמוד לנגד עיניהם לכל אורך שנות לימודיהם. לעיתים קרובות הם נדרשו לפרש את הכתובים שבחרו בסיימם את חוק לימודיהם, בגיל שלוש-עשרה. ישוע בחר בטקסט של הנביא ישעיהו: "רוּחַ אֲדֹנָי יְהוִה עָלָי; יַעַן מָשַׁח יְהוָה אֹתִי לְבַשֵּׂר עֲנָוִים, שְׁלָחַנִי לַחֲבֹשׁ לְנִשְׁבְּרֵי-לֵב, לִקְרֹא לִשְׁבוּיִם דְּרוֹר, וְלַאֲסוּרִים פְּקַח-קוֹחַ."

123:5.12 (1363.5) נצרת שימשה כאחד מעשרים-וארבעה מרכזי הכהונה של האומה העברית. אך ביחס לסופרים ולרבנים ביהודה, הייתה הכהונה בנצרת ליברלית יותר בפירוש אשר העניקה למצוות התורה. ובנצרת נהגו בחופשיות יתרה גם במצוות השבת. ולפיכך, נהג יוסף לקחת את ישוע להליכות של שבת אחר הצהריים. אחד מן המסלולים המועדפים עליהם היה הטיפוס על הגבעה שליד ביתם, ממנה הם יכלו לצפות על נוף הגליל כולו. בתצפית לכיוון

צפון-מערב, ניתן היה לראות ביום בהיר את רכס הר הכרמל היורד אל הים; ופעמים רבות שמע ישוע מאביו את הסיפור על אודות אליהו, אחד מראשוני שורת נביאי ישראל הארוכה, אשר הוכיח את אחאב וחשף את ערוותם של נביאי הבעל. צפונה משם היתמר ברוב הדר הר החרמון, פסגתו עטורת שלגים, וכמעט אלף מטרים ממנה מכוסים שלג עד. הרחק משם מזרחה, הם יכלו להבחין בעמק הירדן, והלאה משם, בגבעות הטרשים של מואב. בכיוון דרום-מערב הם יכלו לראות – כאשר זרחה השמש על קירות השיש שלהן – את ערי הדֶקָפּוֹלִיס היווניות-רומיות, על שלל מקדשיהן והאמפיתאטראות שלהן. וכאשר הם נותרו שם עד שקיעת החמה, הם יכלו להשקיף מערבה ולהבחין בסירות המפליגות הרחק בים התיכון.

123:5.13 (1364.1) ישוע ראה את השיירות עושות דרכן אל נצרת וממנה, אל ארבע רוחות השמיים. וכאשר נשא עיניו דרומה ראה את עמק יזרעאל הפורה בואך הגלבוע והשומרון.

123:5.14 (1364.2) וכאשר לא טיפסו לגבהים וצפו בנוף המרוחק, הם שוטטו בטבע ולמדו אותו, על שלל גחמותיו ועונותיו. ההכשרה המוקדמת ביותר אשר קיבל ישוע, מלבד זאת שקיבל בביתו, נגעה לקשר של הערכה ואהדה לטבע.

123:5.15 (1364.3) בטרם מלאו לו שמונה שנים, הכירו כל האימהות והנשים הצעירות בנצרת את ישוע, שאותו פגשו ועמו שוחחו במעיין הסמוך לביתו, מעיין אשר היווה את אחד ממרכזי החברה של הקשר והרכילות של הכפר. בשנה זו למד ישוע לחלוב את הפרה המשפחתית ולטפל בשאר בעלי החיים. במהלך שנה זו ובזו שלאחריה, הוא אף למד להכין גבינות ולארוג. עד גיל עשר כבר היה אורג מומחה. בסביבות הזמן הזה התחברו עד מאוד ישוע ובן השכנים, יעקב, לקדר נתן, אשר עבד בסמוך למעיין; הם צפו באצבעותיו המכדרות במומחיות את החימר הסובב על האובניים. פעמים רבות החליטו השניים כי לכשיגדלו יהפכו לקדרים. נתן חיבב את הנערים ולעיתים תכופות נתן להם חימר להתנסות בו. הוא ביקש להמריץ את הדמיון היצירתי שלהם והציע להם להתאמץ באופן תחרותי בפיסול חפצים ובעלי-חיים שונים.

6. שנתו השמינית (שנת 2 לספירה)

123:6.1 (1364.4) הייתה זו שנה מעניינת בבית הספר. אף כי ישוע לא היה תלמיד בלתי-רגיל, הוא היה תלמיד שקדן, ונמנה בהישגיו על השליש העליון של תלמידי הכתה. ומכיוון שביצע כה היטב את עבודתו, הוא קיבל פטור מנוכחות בכתה במשך שבוע אחד בכל חודש. את השבוע הזה הוא בילה על-פי-רוב בכנרת, עם דודו הדייג לחופי מַגדל, או לחלופין בחווה של דוד אחר (אחי אמו) המצויה כשמונה קילומטרים מדרום לנצרת.

123:6.2 (1364.5) ואף כי אמו דאגה כל העת ושלא לצורך לבריאותו ולבטחונו, היא נאותה בהדרגה לאפשר לו לצאת למסעות הללו, שבהם הרחיק מן הבית. דודיו ודודותיו של ישוע אהבו כולם לבלות בחברתו, והחלה תחרות ערה ביניהם על הבטחת הביקורים החודשיים הללו, הן במהלך השנה הזו והן בשנים שלאחר מכן. השהות השבועית הראשונה שלו בחוות דודו (מאז ילדותו) הייתה בחודש ינואר של אותה שנה; ובחודש מאי הוא התנסה לראשונה בשבוע ימים של דייג בכנרת.

123:6.3 (1364.6) בסביבות הזמן הזה פגש ישוע מורה למתמטיקה מדמשק. לאחר שלמד ממנו כמה טכניקות במספרים, הוא הקדיש זמן רב לעיסוק במתמטיקה במשך שנים אחדות. הוא פיתח חוש חד למספרים, למרחקים וליחסים.

123:6.4 (1364.7) ישוע החל ליהנות מאוד מאחַיו יעקב, ועד סוף שנה זו החל ללמד אותו את אותיות האלף-בית.

123:6.5 (1364.8) בשנה זו ערך ישוע הסדר חליפין שבמסגרתו החליף מוצרי חלב בשיעורי נבל. הייתה בישוע אהבה בלתי-רגילה לכל דבר מוסיקלי. לאחר מכן, הוא קידם מאוד בקרב חבריו הצעירים את העניין במוסיקה ווקאלית. עד שמלאו לו אחת-עשרה שנים, הוא כבר היה נגן נבל מוכשר ונהנה עד מאוד לשעשע הן את בני משפחתו והן את חבריו בביצועים יוצאי דופן ובכישרון אלתור ניכר.

123:6.6 (1365.1) ובעוד שישוע ממשיך להתקדם ולהצטיין בבית הספר, לא הכול התנהל על מי מנוחות עבור המורים או ההורים. הוא התעקש לשאול שאלות מביכות למכביר בנוגע למדע ולדת, ובייחוד באשר לגיאוגרפיה ולאסטרונומיה. במיוחד הוא התעקש לנסות ולהבין מדוע יש בפלשתינה עונה יבשה ועונה רטובה. הוא ביקש שוב ושוב הסבר להבדל הטמפרטורות הגדול שבין נצרת לעמק הירדן. הוא פשוט מעולם לא חדל מלשאול שאלות נבונות אך מביכות שכאלה.

123:6.7 (1365.2) אחיו השלישי, שמעון, נולד בערב יום שישי, ה-14 באפריל של שנה זו, שנת 2 לספירה.

123:6.8 (1365.3) בחודש פברואר בא לנצרת נָחוֹר, אחד מן המורים במכללה לרבנות של ירושלים. הוא הגיע לצפות בישוע, לאחר שביקר לשם מטרה דומה בביתו של זכריה באזור ירושלים. הוא הגיע לנצרת לבקשת אביו של יוחנן. ואף כי בתחילה נדהם במידה-מה מכנותו של ישוע ומהאופן שבו התייחס לנושאים דתיים, הוא ייחס זאת לריחוקו של הגליל ממרכזי הלימוד והתרבות היהודיים. הוא ייעץ ליוסף ולמרים להרשות לו לקחת את ישוע עמו לירושלים, שם הוא יוכל ליהנות מיתרונות החינוך והתרבות של מרכז התרבות היהודי. מרים השתכנעה במידת-מה להסכים; היא הייתה משוכנעת שבנה הבכור עתיד להפוך למשיח, לגואל העם היהודי; יוסף היסס; גם הוא היה משוכנע באותה מידה שישוע עתיד לגדול להיות איש של גורל, אך הוא כלל לא היה בטוח איזה גורל עתיד זה להיות. ואולם, הוא מעולם לא הטיל ספק בכך שבנו עתיד למלא משימה כבירה כלשהי על-פני כדור הארץ. ככל שהעמיק להגות בעצתו של נחור, כך הוא הטיל ספק בתבונת ההצעה לשהות בירושלים.

123:6.9 (1365.4) בשל הבדלי הדעות בין יוסף למרים, ביקש נחור את רשותם להציג את כל העניין בפני ישוע עצמו. ישוע הקשיב רוב קשב, שוחח עם יוסף, עם מרים, ועם השכן, יעקב סתת האבן, אביו של חברו הטוב. ואז, יומיים לאחר מכן, הוא דיווח כי בשל הבדלי הדעות הניכרים בין הוריו ויועציו, ומשום שלא הרגיש בטוח לקחת אחריות על החלטה מעין זו, ולפי שלא הרגיש בעצמו כך או אחרת, לאור מצב הדברים כולו הוא החליט לבסוף לשוחח "עם אביו שבשמיים"; ואף כי איננו יודע לבטח מה הייתה התשובה, הוא הרגיש שעליו להישאר

בבית "עם אבי ועם אמי", והוסיף כי "אלו אשר אוהבים אותי כל-כך יכולים לעשות עבורי ולהנחות אותי טוב יותר מאשר אנשים זרים, אשר יכולים רק לראות את גופי ולבחון את דעתי, אך כלל אינם יכולים להכיר אותי באמת." כולם התפלאו ונחור יצא לדרכו חזרה לירושלים. וחלפו שנים רבות בטרם עלה שוב לדיון נושא עזיבתו של ישוע את הבית.

>> מסמך 123 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 125 <<

מסמך 124

ילדותו המאוחרת של ישוע

124:0.1 (1366.1) ואף-על-פי שייתכן שישוע היה עשוי ליהנות מהזדמנות טובה של חינוך באלכסנדריה יותר מאשר בגליל, הוא לא יכול היה לגדול בסביבה כה נפלאה על-מנת להתמודד עם הבעיות שזימנו לו חייו שלו עם מינימום של הנחייה חינוכית, ובאותה עת ליהנות מן היתרון הגדול הטמון במפגש מתמיד עם כל-כך הרבה סוגים של גברים ונשים אשר הגיעו לשם מארבע קצוות תבל. אילו נותר באלכסנדריה, היה מקבל חינוך מיהודים ורק על-פי המסורת היהודית. בנצרת קיבל חינוך ואימון אשר הכינו אותו טוב יותר להבין את הגויים, ואשר אִפשרו לו לגבש מושג מאוזן יותר של היתרונות היחסיים של גישת התיאולוגיה העברית המזרחית, או הבבלית, אל מול גישת התיאולוגיה העברית המערבית, או ההלניסטית.

1. שנתו התשיעית של ישוע (שנת 3 לספירה)

124:1.1 (1366.2) אף כי לא ניתן לומר כי ישוע חלה מעודו במחלה קשה, בשנה זו הוא נתקף בכמה ממחלות הילדות הקלות, הוא אחַיו והאחות התינוקת.

124:1.2 (1366.3) הלימודים בבית הספר נמשכו. הוא עדיין היה תלמיד מוצלח, ועדיין נהנה משבוע אחד של חופש מדי חודש. והוא המשיך לחלק את זמנו בחלקים די שווים בין נסיעות לערים השכנות בלוויית אביו, לבין שהִייה בחווה של דודו מדרום לנצרת ומסעות דייג שיצאו מחוף מגדל.

124:1.3 (1366.4) הצרה הרצינית ביותר אשר עתידה הייתה להתרחש בבית הספר אירעה בסוף החורף, כאשר ישוע העז לקרוא תיגר על החזן באשר לקביעה שכל הדיוקנאות, התמונות והציורים נחשבים מטבעם לעבודת אלילים. ישוע נהנה לצייר נופים' כמו גם לפסל חפצים שונים בחימר. התורה אסרה על כל אלו, אך עד אותה עת הוא הצליח להפיס את התנגדות הוריו במידה כזו שהם התירו לו להמשיך ולעסוק בפעילויות האלה.

124:1.4 (1366.5) ואולם, בבית הספר שוב התרחשה צרה, כאשר אחד מן התלמידים החלשים יותר גילה את ישוע מצייר על רצפת הכיתה בפחם את תמונת המורה. ושם נותר הציור, לעיני כל, ורבים מהמבוגרים ראו אותו בטרם זימנה הוועדה את יוסף ותבעה ממנו לעשות דבר-מה על-מנת לרסן את בנו הבכור. ואף שלא הייתה זו הפעם הראשונה שיוסף ומרים שמעו תלונות על מעללי בנם המגוון והאגרסיבי, הייתה זו ההאשמה החמורה ביותר אשר הועלתה כנגדו מעולם. במשך זמן מה, בעודו יושב על אבן בסמוך לדלת האחורית, הקשיב ישוע לטענות אשר הועלו כנגד מאמציו האמנותיים. הוא התרעם על כך שהאשימו את אביו על מעשיו האסורים לכאורה; ומשום כך צעד פנימה, ועמד ללא מורא מול מאשימיו. המבוגרים התבלבלו. כמה מהם נטו לראות את העניין כולו בבדיחות הדעת, בעוד שאחד או שניים טענו כי הנער מחלל קודש, אם לא מנאץ. יוסף היה במבוכה, מרים התמרמרה, אך ישוע התעקש להישמע. הוא אכן אמר את דברו, הגן על דעתו באומץ, ותוך הפגנה עילאית של שליטה עצמית הכריז שבעניין הזה, כמו בכל העניינים השנויים במחלוקת, יעשה כמצוות אביו. ומועצת הזקנים עזבה בדממה.

124:1.5 (1367.1) מרים ניסתה להשפיע על יוסף שיתיר לישוע לפסל בחימר בבית, ובלבד שיבטיח שלא יעסוק בפעילויות השנויות במחלוקת האלה בבית הספר, אך יוסף הרגיש חובה לעמוד בפירוש הרבני לדיבר השני. וכך פסק ישוע מלצייר ולעצב כל תמונה או חפץ, למן

אותו היום וכל עוד אביו חי בבית. אך הוא לא השתכנע שהיה פסול במה שעשה, ולפיכך היווה הוויתור על התחביב האהוב עליו את אחד מן המבחנים הגדולים שלו כאדם צעיר.

124:1.6 (1367.2) במחצית השנייה של חודש יוני העפיל לראשונה ישוע אל פסגת הר תבור בלוויית אביו. היה זה יום בהיר והראות הייתה מעולה. בן התשע אכן חשב שהוא רואה את כל העולם, למעט הודו, אפריקה ורומא.

124:1.7 (1367.3) אחותו השנייה של ישוע, מרתה, נולדה בליל יום חמישי, ה-13 בספטמבר. שלושה שבועות לאחר הגעתה של מרתה לעולם, החל יוסף, אשר שהה זמן-מה בבית, לבנות תוספת לביתם – שילוב של בית מלאכה ושל חדר שינה. שולחן עבודה קטן נבנה עבור ישוע, ובפעם הראשונה הוא היה הבעלים של ערכת כלים משלו. במשך שנים רבות הוא עבד מעת לעת בסמוך לשולחן העבודה הזה והפך להיות מומחה מיומן להכנתו של העול.

124:1.8 (1367.4) החורף הזה והחורף הבא אחריו היו החורפים הקרים ביותר בנצרת בעשרות השנים האחרונות. ישוע ראה שלג על פסגות ההרים, ופעמים אחדות שלג נפל בנצרת, אף כי נותר על האדמה רק לזמן קצר; אך בחורף הזה הוא ראה קרח בפעם הראשונה. העובדה שֶמים יכולים להיות מוצקים, נוזליים וגזיים גרמה לנער לחשוב הרבה על העולם הפיזי ועל הרכבו – הוא הרהר רבות על אודות האדים החומקים מן הסיר המבעבע; ויחד עם זאת, האישיות אשר התגלמה בגוף של נער מתבגר זה, הייתה כל העת זו של הבורא והמארגן בפועל של כל הדברים הללו ברחבי יקום עצום בממדיו.

124:1.9 (1367.5) האקלים בנצרת לא היה קשה. בחודש ינואר, החודש הקר ביותר, ממוצע הטמפרטורה נע סביב 10 מעלות. ביולי ובאוגוסט, החודשים החמים ביותר, הטמפרטורה נעה בין 24 מעלות ו-33 מעלות. האקלים בפלשתינה נע מן הקפוא ליוקד, מהרי הירדן ועד לעמק ים המלח. וכך קיבלו היהודים הכנה ומסוגלות לחיות בכל תנאי מזג האוויר המגוונים שבעולם.

124:1.10 (1367.6) ואפילו בימי הקיץ החמים ביותר, נשבה בריזה קרירה מן הים שבמערב מהשעה עשר בבוקר ועד לשעה עשר בערב לערך. אך מעת לעת היו נושבות רוחות המזרח

הנוראות על פלשתינה כולה. משבי הרוח החמים הללו הגיעו על-פי-רוב בחודשים פברואר ומרץ, בסמוך לתום העונה הגשומה. בימים ההם ירד גשם בממטרים מרעננים מחודש נובמבר ועד אפריל, אך לא בהתמדה. בפלשתינה היו רק שתי עונות – קיץ וחורף, העונה היבשה והעונה הגשומה. בחודש ינואר החלו הפרחים ללבלב, ועד לסוף אפריל נמלאה הארץ מרבדי פרחים מקצה אל קצה.

124:1.11 (1367.7) בחודש מאי של שנה זו, סייע ישוע בפעם הראשונה בקציר החיטים בחווה של דודו. בטרם מלאו לו שלוש-עשרה שנים הוא הצליח ללמוד משהו על אודות כל דבר למעשה שהגברים והנשים בנצרת ובסביבה עסקו בו, למעט חרשות המתכת. כשבגר, לאחר מות אביו, הוא בילה מספר חודשים בבית מלאכה של חרש מתכת.

124:1.12 (1368.1) כאשר התמעטו העבודה ותנועת השיירות, ערך ישוע עם אביו נסיעות הנאה ועסקים רבות לכנא, לעין-דור ולנין הסמוכות. אפילו כנער הוא ביקר תכופות בציפורי, אשר שכנה כחמישה קילומטרים צפונית-מערבית לנצרת, ואשר שימשה משנת 4 לפני הספירה ועד לשנת 25 לספירה כבירת הגליל וכאחת מערי המגורים של הורדוס אנטיפס.

124:1.13 (1368.2) ישוע המשיך לצמוח פיזית, אינטלקטואלית, חברתית ורוחנית. מסעותיו הרחק מן הבית תרמו רבות לכך שהבין טוב יותר, ובנדיבות רבה יותר, את משפחתו שלו; וכעת אפילו הוריו החלו ללמוד ממנו, כמו גם ללמד אותו. אפילו בצעירותו היה ישוע הוגה דעות מקורי ומורה מוכשר. הוא היה מצוי בהתנגשות מתמדת עם "התורה שבעל-פה", אך תמיד ביקש לסגל עצמו למנהגי משפחתו. הוא הסתדר לא רע עם הילדים בני גילו, אף כי לעיתים קרובות התייאש מאיטיות פעולת מוחותיהם. בטרם מלאו לו עשר שנים, הוא הפך למנהיג חבורת ילדים בת שבעה חברים, אשר התגבשו לכדי חבורה שמטרתה לרכוש כישורים גבריים – כישורים פיזיים, אינטלקטואליים ודתיים. בקרב הנערים הללו הצליח ישוע להחדיר משחקים חדשים רבים וצורות משופרות של פנאי פיזי.

2. השנה העשירית (שנת 4 לספירה)

124:2.1 (1368.3) היה זה בשבת הראשונה של חודש יולי, ב-5 לחודש, בעת טיול בטבע עם אביו, כאשר ישוע ביטא לראשונה את הרגשות ואת הרעיונות אשר העידו על כך שהוא הופך להיות מודע למשימה יוצאת-הדופן של חייו. ואף כי יוסף הקשיב רוב קשר למילים רבות המשמעות של בנו, הוא דיבר אך מעט ולא נידב כל מידע. למחרת, ערך ישוע שיחה דומה אך ארוכה יותר עם אמו. מרים הקשיבה להכרזות הנער, אך גם היא לא נידבה מידע כלל. תחלופנה כמעט שנתיים נוספות בטרם ישוחח ישוע שוב עם הוריו באשר להתגלות המתעצמת בתוככי תודעתו שלו באשר לטיב אישיותו ולאופי משימתו בכדור הארץ.

124:2.2 (1368.4) בחודש אוגוסט הוא החל בלימודים המתקדמים בבית הספר של בית הכנסת. בשל השאלות שהתעקש לשאול המשיכו הצרות לרחוש בבית הספר. עם הזמן אחזה בנצרת מעין מהומה אשר הלכה והתפשטה. הוריו מיאנו לאסור עליו לשאול את השאלות המטרידות האלה, והמורה הראשי שלו מצא עניין רב בסקרנותו של הנער, בתובנותיו וברעב שלו לידע.

124:2.3 (1368.5) חבריו של ישוע למשחק לא הבחינו בשום דבר על-טבעי בהתנהגותו; ברוב המובנים הוא היה ממש כמותם. התעניינותו בלימודים אכן הייתה מעל לממוצע, אך לא יוצאת דופן לחלוטין. בבית הספר הוא אכן שאל יותר שאלות מאשר חבריו לכתה.

124:2.4 (1368.6) ייתכן שתכונתו יוצאת הדופן והבולטת ביותר הייתה חוסר נכונותו להילחם על זכויותיו. הוא בהחלט היה נער מפותח לגילו, ולפיכך נראה לחבריו מוזר שהוא נטה שלא להגן על עצמו מפני חוסר צדק, ואפילו לא כאשר התעללו בו אישית. רצה המקרה והודות לחברותו עם יעקב – בן השכנים אשר היה גדול ממנו בשנה – הוא לא סבל יותר מדי עקב תכונתו זו. יעקב היה בנו של סתת האבן, שותפו לעסקים של יוסף. יעקב העריץ את ישוע ודאג לכך שאיש לא ינצל לרעה את נטייתו להימנע מעימות פיזי אישי. פעמים מספר התקיפו נערים מבוגרים יותר וגסי רוח את ישוע, תוך שהם מסתמכים על המוניטין שלו לכניעות, אך תמיד הם למדו את נחת זרועו של יעקב, בן סתת האבן, אשר מינה את עצמו לאלופו של ישוע והיה מוכן להגן עליו בכל עת.

124:2.5 (1369.1) ישוע היה המנהיג המקובל על אותם נערים בנצרת אשר ייצגו את האידיאלים הגבוהים יותר של אותם ימים ושל אותו דור. חבריו הצעירים באמת אהבו אותו, לא רק בגלל

היותו הוגן, אלא גם מפני שהוא אהד אותם בהבנה נדירה אשר העידה על אהבה וגבלה בחמלה מוצנעת.

124:2.6 (1369.2) בשנה זו הוא החל לגלות נטייה מובחנת להעדיף את חברתם של מבוגרים ממנו. הוא התענג על שיחות עם מוחות מבוגרים ממנו על תרבות, חינוך, חברה, כלכלה, פוליטיקה ודת, ועומק ההיסק שלו, כמו גם חדות ההבחנה שלו, הקסימו מאוד את רעיו המבוגרים, והם תמיד שמחו לבקרו. עד לעת שבה קיבל לידיו אחריות לפרנסת הבית, ניסו הוריו בכל עת להשפיע עליו להתרועע עם בני גילו, או אלו הקרובים יותר לגילו, ולא עם המבוגרים יותר, ועם היחידים בעלי הידע הרב יותר, אשר אותם העדיף באופן ניכר.

124:2.7 (1369.3) מאוחר יותר באותה שנה הוא התנסה במסע דייג בן חודשיים בכנרת יחד עם דודו, ונחל בכך הצלחה גדולה. עוד בטרם הפך לגבר הוא כבר היה לדייג מומחה.

124:2.8 (1369.4) נמשכה התפתחותו הפיזית; הוא היה תלמיד מתקדם ובעל זכויות בבית הספר; בבית הוא הסתדר די טוב עם אחיו ואחיותיו הצעירים, זאת הודות ליתרון היותו מבוגר בשלוש שנים וחצי מן האח הבא אחריו. בנצרת חשבו עליו דברים טובים, למעט הורי ילדים מסוימים איטיים יותר, אשר דיברו על ישוע כעל ילד חצוף מדי, אשר חסרים לו הן הענווה הדרושה והן ריסון הנעורים. הוא גילה נטייה הולכת וגוברת להוביל את משחקיה של קבוצת חבריו הצעירים לערוצים רציניים ושקולים יותר. הוא היה מורה מלידה ופשוט לא הצליח להימנע מלנהוג ככזה, גם כאשר לכאורה עסק במשחק.

124:2.9 (1369.5) יוסף החל מוקדם בהנחייתו של ישוע באשר לדרכים השונות להתפרנס, והסביר לו את יתרונותיה של החקלאות על-פני התעשייה והמסחר. הגליל היה חבל-ארץ יפה ומשגשג יותר מחבל יהודה, ועלות המחייה בו עמדה על כרבע מזו שבירושלים וביהודה. היה זה חבל-ארץ של כפרים חקלאיים ושל ערי תעשייה משגשגות, ובו יותר ממאתיים ערים בנות חמשת-אלפים תושבים ויותר, ושלושים ערים בנות מעל לחמישה-עשר אלף תושבים.

124:2.10 (1369.6) כאשר ערך ישוע את מסעו הראשון עם אביו לבחינת תעשיית הדייג מסביב לכנרת, ישוע כמעט והחליט להיות דייג; ואולם, לאחר מכן, הקשר למקצועו של אביו השפיע עליו להפוך לנגר, ואילו מאוחר עוד יותר, שילוב של השפעות הוביל אותו אל בחירתו הסופית להפוך למורה דתי מסדר חדש.

3. השנה האחת-עשרה (שנת 5 לספירה)

124:3.1 (1369.7) במהלך השנה הזו המשיך הנער לנסוע עם אביו הרחק מן הבית, אך גם ביקר לעיתים תכופות בחווה של דודו, ומדי פעם הלך למגדל ועסק שם בדייג יחד עם הדוד אשר מיקם שם את מטה הפעולה שלו.

124:3.2 (1369.8) לעיתים קרובות התפתו יוסף ומרים להראות העדפה מסוימת כלפי ישוע, או להראות בדרך כזו או אחרת שהם יודעים כי הוא ילד מובטח, בן של גורל. אך בנוגע לכל הנושאים הללו נהגו שני הוריו בחוכמה ובתבונה יוצאת מגדר הרגיל. במקרים המעטים שבהם העדיפו אותו באופן כלשהו, ואפילו בקלה שבמידות, סירב הנער עד מהרה לקבל העדפה שכזו.

124:3.3 (1370.1) ישוע בילה זמן ניכר בבית המלאכה לשירות השיירות, והודות לשיחות אשר ערך עם נוסעים מכל קצוות העולם, רכש לעצמו כמות מדהימה של מידע – ביחס לגילו – על אודות עניינים בינלאומיים. הייתה זו השנה האחרונה שבה הוא נהנה מחופש משחק מרובה ומשמחת הנעורים. מכאן ואילך החלו הקשיים והאחריות להיערם במהירות על גב הנער הזה.

124:3.4 (1370.2) יהודה נולד בערב יום רביעי, ה-24 ביוני בשנת 5 לספירה. לידתו של זה, הילד השביעי, לוותה בסיבוכים. במשך שבועות אחדים מרים הייתה חולה עד מאוד ויוסף נשאר בבית. ישוע היה עסוק מאוד במשימות שהטיל עליו אביו, ובתפקידים שנפלו בחיקו בעטיה המחלה הרצינית של אמו. אף-פעם מאז לא הצליח הנער הזה לחזור למשובת הילדות של השנים שחלפו. למן מחלת אמו – מעט בטרם מלאו לו אחת-עשרה – הוא נדרש ליטול על עצמו את האחריות המוטלת על הבן הבכור ולמלאה שנה או שנתיים לפני שזו הייתה מונחת על כתפיו כדבר שבשגרה.

124:3.5 (1370.3) החזן בילה ערב אחד בכל שבוע עם ישוע, וסייע לו להתמחות בכתבי הקודש העבריים. הוא התעניין מאוד בהתקדמותו של התלמיד המבטיח שלו; ומשום כך היה נכון

לסייע לו בדרכים רבות. למחנך היהודי הזה נודעה השפעה עצומה על דעתו המתפתחת של ישוע, אך הוא מעולם לא הצליח להבין מדוע נותר זה שווה נפש ביחס לכל הצעותיו לעבור לירושלים ולהמשיך שם את חינוכו תחת כנפי הרבנים המלומדים.

124:3.6 (1370.4) בערך באמצע חודש מאי, נלווה הנער למסע עסקים שערך אביו לבית-שאן, עיר הדקפוליס היוונית המרכזית, אשר ישבה על חורבות העיר העברית הקדומה הקרויה באותו שם. בדרך סיפר יוסף לישוע את הסיפור העתיק על המלך שאול, הפלישתים והמאורעות ההיסטוריים הסוערים אשר התרחשו לאחר מכן בהיסטוריה של עם ישראל. ישוע התרשם עד מאוד מן הסדר והניקיון של העיר הזו, הקרויה אלילית. הוא נפעם מן האמפיתאטרון שנבנה תחת כיפת השמיים והתפעל ממקדש השיש היפהפה אשר הוקדש לפולחן "עבודת האלילים". יוסף הוטרד עד מאוד מהתלהבותו של הנער וביקש ליצור ניגוד לרשמים החיוביים הללו בכך שתיאר את יופיו והדרו של בית המקדש היהודי בירושלים. הרחק משם, מן הגבעה בנצרת שעליה עמד לעיתים קרובות, התבונן ישוע בסקרנות בעיר היוונית הנהדרת הזו, ושאל על מבני הציבור ועל בנייניה המפוארים, ואולם אביו התחמק תמיד מלענות על השאלות האלה. ואילו כעת, הם עמדו פנים אל פנים אל מול יופייה של עיר גוייה זו, ויוסף לא יכול היה להתחמק באלגנטיות משאלותיו של ישוע.

124:3.7 (1370.5) רצה הגורל ובעת הזו התקיימו באמפיתאטרון של בית-שאן התחרויות השנתיות בין עריה היווניות של הדקפוליס, וכן הדגמות של יכולות פיזיות. ישוע התעקש שאביו ייקחו לראות את המשחקים, והוא התעקש במידה כזו שאביו היסס לסרב לבקשתו. הנער התלהב מן התחרויות והזדהה בחדווה עם רוח המשחקים שבהם הופגנו ההתפתחות הפיזית והכישורים האתלטיים. יוסף הוכה בתדהמה למראה התלהבות בנו ממפגני הגאוותנות ה"אליליים" הללו. בתום התחרויות, זומנה ליוסף הפתעת חייו כאשר שמע את ישוע מביע את תמיכתו במשחקים, ומציע שזה עשוי להיות רעיון טוב אילו צעירי נצרת יוכלו ליהנות אף הם מפעילות פיזית תחת כיפת השמיים. יוסף ערך שיחה ארוכה ונוקבת עם ישוע בנוגע לרוע הטמון במנהגים הללו, אך ידע היטב כי הנער לא השתכנע.

124:3.8 (1371.1) הפעם היחידה שבה ראה ישוע את אביו כועס עליו הייתה בערב ההוא בפונדק, עת במהלך שיחותיהם שכח הנער את הלך החשיבה היהודית במידה כזו שגרמה לו

להציע כי עם חזרתם לנצרת עליהם לפעול להקים בה אמפיתאטרון. כאשר שמע יוסף את בנו מדבר באופן כל-כך לא יהודי, נשכחה ממנו שלוותו הרגילה, הוא אחז בכתפו של ישוע ואמר בכעס, "בני, כל זמן שאתה חי, לעולם אל תניח לי לשמוע אותך מבטא שוב בקול מחשבה מרושעת שכזו." ישוע נבהל מהבעת הרגשות הזו של אביו; מעולם לפני כן הוא לא חש את כעסו של אביו באופן כל-כך אישי, והוא היה מוכה תדהמה וחסר יכולת ביטוי. הוא ענה רק, "בסדר גמור, אבי. כך יהיה." והנער מעולם לא הזכיר שוב את משחקי היוונים, או את תחרויות האתלטיקה שלהם, כל עוד אביו חי.

124:3.9 (1371.2) מאוחר יותר חזה ישוע באמפיתאטרון היווני בירושלים והבין עד כמה שנואים היו הדברים הללו בעיני היהודים. ואף-על-פי-כן, במשך כל חייו הוא ניסה לשלב בתכניותיו האישיות את הרעיון של פנאי בריא, ככל שהדבר ניתן על-פי הנוהג היהודי, ואף לשלבו מאוחר יותר בתכנית הפעילות הרגילה של שנים-עשר שליחיו.

124:3.10 (1371.3) בסוף שנתו האחת-עשרה היה ישוע נער חיוני, מפותח-היטב, הומוריסטי באופן מתון, ושמח וטוב-לב באופן יחסי. אך מן השנה הזו ואילך, הוא שקע יותר ויותר לתקופות מיוחדות של מדיטציה מעמיקה ושל הגות רצינית. הוא שקל רבות את האופן שבו ימלא את חובותיו כלפי משפחתו, ובה בעת ייציית לקריאת המשימה אשר לה נועד בעולם; הוא כבר הבין שהסעד שלו עתיד להתרחב מעבר לשיפור מצבו של העם היהודי.

4. השנה השתים-עשרה (שנת 6 לספירה)

124:4.1 (1371.4) הייתה זו שנה רבת מאורעות בחייו של ישוע. הוא המשיך והתקדם בלימודיו בבית הספר וחקר את הטבע ללא לאות. במקביל, הוא המשיך לחקור את האופן שבו מתפרנסים אנשים. הוא החל לעבוד בקביעות בבית המלאכה לנגרות שבביתו, והורשה לנהל בעצמו את הכנסותיו, סידור מאוד יוצא דופן במשפחה יהודית. בשנה זו הוא אף למד את התבונה שבשמירה על עניינים מעין אלו בסוד בתוך כותלי המשפחה. הוא החל להיות מודע

לאופן שבו גרם לצרות בכפר, ומכאן ואילך למד בהדרגה להצניע כל דבר שבעטיו הוא עלול היה להיחשב כשונה מחבריו.

124:4.2 (1371.5) במהלך השנה הזו הוא חווה תקופות אי-וודאות רבות, ואפילו ספקות הלכה למעשה, באשר לטיב משימתו. דעתו האנושית המתפתחת בטבעיות עדיין לא תפשה את מציאות טיבו הדואלי במלואה. העובדה שהייתה לו אישיות אחת הקשתה על תודעתו להכיר במקור הכפול של הגורמים אשר מהם הורכב האופי אשר נלווה לאישיות הזו.

124:4.3 (1371.6) למן הזמן הזה ואילך הוא הצליח להסתדר הרבה יותר טוב עם אחיו ואחיותיו. הוא נהג יותר ויותר בטקט, תמיד התייחס אליהם בחמלה והתחשב ברווחתם ובאושרם, והוא נהנה מיחסים טובים עמם עד לתחילת הסעד הציבורי שלו. על-מנת לדייק, הוא הסתדר מצוין עם יעקב, עם מרים ועם שני הילדים הצעירים יותר (אשר טרם נולדו), עמוס ורות. הוא הסתדר יחסית טוב עם מרתה. הצרות שנגרמו לו בבית נבעו מן החיכוכים עם יוסף ועם יהודה, ובמיוחד עם האחרון.

124:4.4 (1372.1) עבור יוסף ומרים הייתה זו חוויה לא פשוטה לנסות ולגדל את השילוב חסר התקדים הזה שבין אלוהיות לבין אנושיות. ומגיעות לשניהם נקודות זכות רבות על כי ביצעו את מלאכתם כהורים בנאמנות ובהצלחה שכאלה. הוריו של ישוע הבינו, יותר ויותר, כי דבר-מה על-אנושי שוכן בתוככי בנם הבכור, אך הם מעולם לא שיערו בדמיונם שהבן המובטח הזה אכן היה, לאמיתו של דבר והלכה למעשה, הבורא בפועל של היקום המקומי הזה של דברים והוויות. יוסף ומרים חיו והלכו לעולמם ללא הידיעה כי בנם ישוע אכן היה בורא יקום אשר התגשם בגוף בשר ודם בן-תמותה.

124:4.5 (1372.2) בשנה זו הקדיש ישוע תשומת לב רבה יותר למוסיקה, והמשיך ללמד את אחיו ואחיותיו בבית הספר של ביתם. בסביבות הזמן הזה למד הנער במודע על ההבדל שבין השקפותיהם של יוסף ושל מרים בנוגע לטיב משימתו שלו. הוא שקל באריכות את דעותיהם המנוגדות של הוריו, ולעיתים קרובות הקשיב לדיוניהם כאשר חשבו שהוא ישן שנת ישרים. יותר ויותר הוא נטה לעבר השקפת אביו, ומכאן שאמו עתידה הייתה להיפגע מן ההבנה שבנה הולך ודוחה בהדרגה את הנחייתה באשר לנתיבת חייו. וככל שחלפו השנים, כך הלכה והתרחבה התהום אשר נפערה ביניהם. מרים הבינה פחות ופחות את חשיבותה של משימת

ישוע, והאֵם הטובה הזו נפגעה יותר ויותר מן העובדה שבנה המועדף נכשל במילוי ציפיותיה הכמוסות.

124:4.6 (1372.3) יוסף האמין אמונה הולכת ומתחזקת בטיבה הרוחני של משימת ישוע. ואכן, בשל סיבות אחרות וחשובות יותר, נדמה כי חבל שלא יכול היה לחיות ולחזות בהתגשמות המושג שלו על אודות משימת המתת של ישוע בכדור הארץ.

124:4.7 (1372.4) במהלך שנתו האחרונה בבית הספר, בגיל שתים-עשרה, הוכיח ישוע את אביו על המנהג היהודי לגעת במזוזה הקבועה על פתח הדלת בכניסה וביציאה מן הבית ואז לנשק את האצבע שנגעה בקלף. כחלק מן המצווה הזו, נהוג היה לומר, "יְהוָה יִשְׁמָר צֵאתְךָ וּבוֹאֶךָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם." יוסף ומרים לימדו שוב ושוב את ישוע את הסיבות שבעטיין אסור לעשות כל פסל ותמונה, והסבירו שאלו עשויים לשמש לעבודת אלילים. ואף כי ישוע לא הצליח להבין את מלוא הסיבה לאיסור כנגד הפסלים והתמונות, הוא ניחן בדרגה גבוהה של עקביות, ולפיכך ציין בפני אביו כי המנהג שלו לגעת בקלף שעל מפתן הדלת הינו עבודת אלילים מעיקרו. ולאחר שהוכיח אותו ישוע כך, הסיר יוסף את קלף המזוזה.

124:4.8 (1372.5) בחלוף הזמן, ערך ישוע שינויים רבים באופן קיום המצוות, כגון בתפילות המשפחתיות וכן במצוות אחרות. וניתן היה לעשות כך בנצרת משום שבית הכנסת שלה היה נתון תחת השפעתה של אסכולת רבנים ליברלית, כדוגמת המורה המפורסם יוסף מנצרת.

124:4.9 (1372.6) במהלך השנה הזו ובשנתיים שלאחריה נגרמה לישוע עוגמת נפש רבה כתוצאה ממאמציו המתמידים ליישב בין השקפותיו האישיות על אודות מצוות הדת והגינונים החברתיים, לבין האמונות המבוססות של הוריו. הטריד אותו הקונפליקט בין הדחף להיות נאמן לאמונות שלו עצמו לבין התוכחה המודעת של חובת הציות להוריו; הקונפליקט העילאי שלו היה בין שתי מצוות גדולות אשר משלו בכיפה בדעתו הצעירה. האחת הייתה: "היה נאמן למצוות האמת הגבוהות ביותר שלך וליושר לבבך." האחרת הייתה: "כבד את אביך ואמך אשר נתנו לך את חייך ואת מזונך." ואולם, הוא מעולם לא התנער מן האחריות להתאים מדי יום ביומו את שני מחוזות הנאמנות הללו, של שמירת אמונים לאמונות שלו עצמו ושל חובתו למשפחתו; והוא נהנה מן הסיפוק שנבע מההצלחה הגוברת לשלב באופן הרמוני בין אמונותיו

האישיות לבין חובותיו המשפחתיות, וליצור מושג נשגב של סולידריות קבוצתית המבוססת על נאמנות, הוגנות, סובלנות ואהבה.

5. שנתו השלוש-עשרה (שנת 7 לספירה)

124:5.1 (1373.1) בשנה זו עבר הנער מנצרת מפרק הילדות של חייו לתחילת הבגרות; קולו החל להשתנות, ומאפיינים אחרים של הדעת ושל הגוף העידו על התבגרותו הממשמשת ובאה.

124:5.2 (1373.2) בליל יום ראשון, ה-9 בינואר בשנת 7 לספירה, נולד אחיו הצעיר עמוס. יהודה היה בן פחות משנתיים, ואחותו הצעירה, רות, טרם נולדה; וכך, ברי שכאשר אביו מת בתאונה בשנה שלאחר מכן, נותר ישוע עם משפחה גדולה של ילדים קטנים תחת חסותו.

124:5.3 (1373.3) בסביבות אמצע חודש פברואר ידע ישוע בבטחה אנושית כי הוא עתיד למלא משימה בכדור הארץ למען ההארה של האדם וההתגלות של האל. בדעתו של צעיר זה, אשר כלפי חוץ היה ככל נער יהודי ממוצע בנצרת, התקבלו החלטות הרות גורל, מלוות בתוכניות מרחיקות לכת. היצורים התבוניים בכל נבאדון התבוננו בסקרנות ובפליאה כיצד מתחילים כל אלו לקבל צורה במחשבתו ובפעולתו של בן הנגר המתבגר.

124:5.4 (1373.4) ביום הראשון של השבוע, ב-20 במרץ, שנת 7 לספירה, סיים ישוע את חוק לימודיו בבית הספר המקומי של בית הכנסת של נצרת. היה זה יום משמעותי בחייה של כל משפחה יהודית שאפתנית, היום שבו נכנס בנה הבכור ל"מצוות" והעת שבה הבן הבכור נפדה מידי אדוני אלוהי ישראל ומוכרז כ"בן לאל עליון" ומשרתו של אדון כל הארץ.

124:5.5 (1373.5) על-מנת להשתתף במאורע המשמח, שב יוסף ביום שישי בשבוע שלפני כן מציפורי, שם היה אחראי על בנייתו של מבנה ציבור חדש. המורה של ישוע האמין באמונה שלמה כי תלמידו הערני והחרוץ הזה עומד לפני קריירה יוצאת דופן, ושלפניו משימה

מרשימה כלשהי. וזקני הכפר, על אף כל הצרות אשר חוו בשל נטיותיו הנון-קונפורמיסטיות של ישוע, היו גאים מאוד בנער, וזה מכבר החלו לתכנן תוכניות אשר יאפשרו לו לעבור לירושלים ולהמשיך את לימודיו במכללות העבריות הידועות.

124:5.6 (1373.6) וכאשר שמע ישוע מעת לעת את הדיונים בתוכניות האלה, הלך וגבר בו הביטחון כי לעולם לא ילך לירושלים על-מנת ללמוד עם הרבנים. אך הוא לא שיער בדמיונו את הטרגדיה אשר הייתה עתידה להתרחש בקרוב, ואשר תבטיח את זניחתן של כל התכניות האלה, בכך שתדרוש ממנו לשאת באחריות לפרנסתה ולהכוונתה של משפחה גדולה, אשר עתידה לכלול בקרוב – בנוסף לו עצמו ולאמו – חמישה אחים ושלוש אחיות. ישוע רכש ניסיון רב וארוך יותר בגידול המשפחה הזו ממה שזכה אביו יוסף; והוא אכן עמד בסטנדרטים שהציב לעצמו לאחר מכן: להפוך להיות מורה ואח בכור חכם, סבלן, מבין ויעיל למשפחה הזו – משפחתו שלו – אשר ניחתו עליה לפתע פתאום צער ואובדן בלתי-צפויים.

6. המסע לירושלים

124:6.1 (1374.1) וכעת, לאחר שחצה ישוע את הסף והפך לאיש צעיר, כמו גם בוגר בתי הספר של בתי הכנסת, הוא היה זכאי לעלות לירושלים עם הוריו על-מנת להשתתף איתם בחגיגות הפסח הראשונות שלו. בשנה זו חל חג הפסח ביום שבת, ה-9 באפריל, שנת 7 לספירה. חבורה נכבדת (בת 103 חברים) התכוננה לצאת מנצרת לכיוון ירושלים מוקדם בבוקר יום שני, ה-4 באפריל. הם צעדו דרומה לכיוון השומרון, אך בהגיעם ליזרעאל הם פנו מזרחה, הקיפו את הר הגלבוע וירדו לעמק הירדן על-מנת להימנע מלחצות את השומרון. יוסף ומשפחתו היו שמחים לצעוד דרומה דרך השומרון ותוך מעבר בבאר יעקב ובבית-אל, אך מכיוון שהיהודים סלדו ממגע עם השומרונים, החליטו הם ושכניהם לצעוד דרך עמק הירדן.

124:6.2 (1374.2) ארכלאוס מטיל האימה הודח מכיסאו, ולא היה עוד מקום לחשש גדול מפני נסיעתו של ישוע לירושלים. חלפו שתים-עשרה שנים מאז ניסה הורדוס להשמיד את התינוק מבית לחם, ואיש לא היה מקשר כעת את העניין הזה לנער האלמוני מנצרת.

124:6.3 (1374.3) בטרם הגיעו לצומת יזרעאל, וממש בקרבת מקום, מצד שמאל, הם חלפו ליד הכפר הקדום שׁוּנֶם, ושוב שמע ישוע על עלמת החן היפה ביותר בישראל אשר גרה שם פעם, וכן על עבודותיו הנפלאות של אלישע אשר נעשו שם. כאשר חלפו ליד יזרעאל, סיפרו הוריו של ישוע על אודות מעשיהם של אחאב ואיזבל ועל מעלליו של יֵהוּא. כאשר חלפו סביב הר הגלבוע, הם שוחחו רבות על אודות שאול, אשר נטל את חייו במורדות ההר הזה, וכן על אודות המלך דוד והאירועים אשר התרחשו במקום ההיסטורי הזה.

124:6.4 (1374.4) לאחר שהקיפו את בסיסו של הר הגלבוע, התגלתה מימין העיר היוונית בית-שאן. מרחוק הם צפו במבני השיש, אך הם לא התקרבו לעיר הגויים פן יִטָּמאו עצמם ותימנע מהם האפשרות להשתתף בחגיגות הפסח הקדושות הממשמשות ובאות בירושלים. מרים לא הבינה מדוע גם יוסף וגם ישוע נמנעו מלדבר על בית-שאן. היא לא ידעה על אודות המחלוקת אשר נתגלעה ביניהם בשנה הקודמת, מכיוון שאיש מהם לא שיתף אותה בדבר.

124:6.5 (1374.5) וכעת הובילה הדרך הישר במורד עמק הירדן הטרופי, ועד מהרה צפה ישוע בפליאה בנהר הירדן המתפתל והזורם תמידית, ובמימיו המנצנצים והשוצפים הזורמים לעבר ים המלח. עת הם צעדו בעמק הטרופי הזה, הם פשטו מעליהם את בגדיהם העליונים, ונהנו משדות החיטה השופעים ומפריחתו הוורודה של הרדוף הנחלים היפהפה, זאת בעוד שהוד רוממותו הר החרמון לבן הפסגה משקיף על העמק ההיסטורי הרחק מצפון. במרחק של מעט יותר משלוש שעות של מסע מבית-שאן, הם חנו לשנת הלילה תחת כיפת השמיים זרועי הכוכבים, לצדו של מעיין נובע.

124:6.6 (1374.6) ביום השני למסעם הם חלפו ליד שפך נהר היבוק, הזורם מכיוון מזרח אל נהר ירדן, ובעת שהתבוננו מזרחה במעלה העמק הם סיפרו את סיפורו של גדעון, אשר התרחש בשעה שהמִּדְיָנִים פשטו על חבל הארץ הזה על-מנת לכבוש אותו. לקראת סופו של היום השני למסע הם חנו ליד בסיס ההר הגבוה ביותר המשקיף על עמק הירדן, הר סָרְטָבָה, אשר בפסגתו ניצבה מצודת האלכסנדריון שבה כלא הורדוס את אחת מנשותיו וקבר שניים מבניו אשר נחנקו למוות.

124:6.7 (1375.1) ביום השלישי הם חלפו ליד שני כפרים אשר נבנו לאחרונה על-ידי הורדוס והבחינו בארכיטקטורה המשובחת שלהם ובגני הדקלים היפהפיים. לעת ליל הם הגיעו ליריחו, שם הם נשארו עד ליום המחרת. באותו ערב צעדו יוסף, מרים וישוע שני קילומטרים וחצי לאתר של יריחו הקדומה, שם, בהתאם למסורת היהודית, ביצע יהושע – שעל שמו נקרא ישוע – את מעלליו הידועים.

124:6.8 (1375.2) במהלך היום הרביעי והאחרון למסע מלְאה הדרך במצעד מתמשך של עולי רגל. כעת הם החלו לטפס בגבעות המובילות אל ירושלים. כאשר הם התקרבו לפסגה, הם יכלו לצפות בהרים הלאה מעברו השני של הירדן, ודרומה מעבר למימיו השקטים של ים המלח. בערך במחצית הדרך לירושלים, ראה ישוע בפעם הראשונה את הר הזיתים (האזור אשר עתיד למלא תפקיד כה חשוב בחייו), וכפי שציין יוסף, העיר הקדושה הייתה אך מעבר לרכס הזה. לבו של הנער פעם בהתרגשות בציפייה שמחה לקראת הפעם הראשונה שבה יראה את עירו ואת ביתו של אביו שבשמיים.

124:6.9 (1375.3) במורדותיו המזרחיים של הר הזיתים הם עצרו למנוחה בשולי כפר קטן ושמו בית-ענְיָא. בני הכפר מכניסי-האורחים הזדרזו לסעוד את עולי הרגל, ורצה המקרה שיוסף ובני משפחתו עצרו לצד ביתו של שמעון. לשמעון היו שלושה ילדים בסביבות גילו של ישוע – מרים, מרתה ואלעזר. הם הזמינו את המשפחה מנצרת פנימה להתרעננות, וחברות ארוכת שנים נרקמה בין שתי המשפחות. פעמים רבות לאחר מכן, במהלך חייו רבי המאורעות של ישוע, הוא עצר בבית הזה.

124:6.10 (1375.4) הם המשיכו הלאה, ובמהרה עמדו על מורדות הר הזיתים, וישוע ראה לראשונה (על-פי זכרונו שלו) את העיר המקודשת, על ארמונותיה היומרניים, ואת המקדש מעורר ההשראה של אביו. בשום רגע מחייו לא חווה ישוע התרגשות אנושית טהורה כמו זו אשר אחזה בו כעת, ואשר כה ריתקה אותו בעת שעמד באותו אחר-צהריים של חודש אפריל על הר הזיתים, ושתה בצימאון לראשונה את נופיה של ירושלים. בשנים שלאחר מכן, באותה נקודה בדיוק הוא עמד והתייפח על העיר אשר עתידה לדחות נביא נוסף, את המורה האלוהי האחרון שלה, והגדול מכולם.

124:6.11 (1375.5) ואולם, הם מיהרו לירושלים. היה זה יום חמישי אחר הצהריים. כשהגיעו לעיר, הם חלפו ליד המקדש, וישוע מעולם לא ראה המון אדם מעין זה. הוא חשב רבות ובכובד ראש על העובדה שהיהודים הללו התקבצו כאן מקצווי תבל הרחוקים ביותר של העולם הידוע.

124:6.12 (1375.6) במהרה הם הגיעו למקום שבו הם נועדו לשהות במהלך שבוע הפסח, בביתו רחב הממדים של קרוב משפחה אמיד של מרים, אחד אשר למד מפי זכריה דבר-מה על ראשית הסיפור של יוחנן וישוע. למחרת היום, ביום המוקדש להכנות, הם ערכו את ההכנות הנדרשות לחגיגות ההולמות את שבת הפסח.

124:6.13 (1375.7) ובעוד שירושלים כולה הייתה נתונה בתזזית ההכנות לקראת הפסח, יוסף מצא את הזמן לקחת את בנו לבקר במכללה שבה – על-פי מה שסוכם עבורו – הוא עתיד היה להמשיך בלימודיו שנתיים מאוחר יותר, עם שימלאו לו חמש-עשרה שנים. יוסף נדהם באמת ובתמים לנוכח מיעוט העניין שהפגין ישוע בנוגע לכל התוכניות המוקפדות האלה.

124:6.14 (1375.8) ישוע התרשם עמוקות מן המקדש ומכל הטקסים והפעילויות אשר התרחשו בו. בפעם הראשונה מאז היה בן ארבע, הוא היה עסוק מדי בהרהוריו שלו מכדי לשאול שאלות רבות. אך הוא אכן שאל את אביו מספר שאלות מביכות (כשם שעשה בעבר). הוא שאל מדוע האב שבשמיים דורש את שחיטתם של כל-כך הרבה בעלי חיים תמימים וחסרי ישע. וממבע פניו של ישוע, היטב ידע אביו שתשובותיו וניסיונותיו לספק הסבר כלל לא סיפקו את בנו, בעל החשיבה המעמיקה וההיגיון החריף.

124:6.15 (1376.1) וביום שלפני שבת הפסח, שטפו נחלים של הארה רוחנית דרך דעתו הגשמית של ישוע, וגדשו את לבו האנושי אשר עלה על גדותיו ברחמים על מוכי העיוורון הרוחני, ועל קהל ההמונים מוכה הבורות הרוחנית אשר נתקבץ לחגיגות מועד הפסח העתיק. היה זה אחד מן הימים הבלתי-שגרתיים ביותר אשר בילה בן האל בגוף בשר ודם; ובמהלך הלילה, בפעם הראשונה בחייו על-פני כדור הארץ, נגלה אליו שליח מיוחד מסאלווינגטון, אשר נשלח על-ידי עמנואל, ואמר לו: "הגיעה השעה. הגיע הרגע שתתחיל לעסוק בענייניו של אביך."

124:6.16 (1376.2) וכך, אפילו בטרם נפלה על כתפיו הצעירות האחריות הכבדה למשפחה מנצרת, הגיע כעת השליח השמיימי על-מנת להזכיר לנער, שאפילו טרם מלאו לו שלוש-עשרה שנים, כי הגיעה השעה לשוב ולקחת על עצמו אחריויות של יקום. היה זה הראשון בסדרה ארוכה של אירועים, אשר בסופו של דבר הגיעו לשיאם בהשלמתה של משימת המתת של הבן באורנטיה, ובכך שנטל על "כתפיו האנושיות-אלוהיות את משרת ממשל היקום."

124:6.17 (1376.3) ובחלוף הזמן הפך מסתורין ההתגלמות בגוף – עבור כולנו – לפחות ופחות ניתן לתפישה. לא הצלחנו כלל להבין כיצד הנער הזה מנצרת היה בורא נבאדון כולה. ואפילו כעת, איננו מבינים כיצד יכולה רוחו של אותו בן בורא, כמו גם רוחו של אביו מפרדיס, להתלוות לנשמותיהם של בני-אדם. עם חלוף הזמן, יכולנו לראות כיצד הבחינה דעתו האנושית יותר ויותר – בעודו חי חיים בגוף בשר ודם – כי מבחינה רוחנית נחה על כתפיו האחריות של יקום.

124:6.18 (1376.4) וכך מסתיימת לה נתיבתו של הנער מנצרת ומתחיל סיפורו של הצעיר המתבגר – האדם האלוהי אשר הופך בהדרגה יותר ויותר מודע לעצמו – ואשר מתחיל כעת לחשוב על מסלול חייו בעולם, בעודו שואף לשלב בין תכלית חייו המתרחבת לבין שאיפות הוריו וחובותיו למשפחתו ולחברה בת תקופתו.

>> מסמך 124 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 126 <<

מסמך 125

ישוע בירושלים

125:0.1 (1377.1) שום מאורע בנתיבתו רבת המאורעות של ישוע על-פני כדור הארץ לא נחקק בזיכרונו ככובש יותר – או כמרגש יותר ברמה האנושית – מאשר המאורע הזה, ביקורו הראשון בירושלים על-פי זיכרונו שלו. במיוחד עוררה אותו חוויית השתתפותו בדיונים בבית המקדש, ואלו נחקקו בזיכרונו כמאורע הכביר של ילדותו ושל תחילת בחרותו. הייתה זו ההזדמנות הראשונה שלו ליהנות מכמה ימים של חיי עצמאות, לחוות את הריגוש שבהליכה וחזרה ללא כל מגבלות או הגבלות. התקופה הקצרה הזו של חיים אשר אינם מכוונים, במהלך השבוע שלאחר הפסח, הייתה הפעם הראשונה בחייו שבה הוא נהנה מחופש מלא מכל אחריות. וחלפו שנים רבות בטרם זכה שוב לתקופה דומה שבה היה חופשי מכל אחריות, ואפילו לתקופה קצרה.

125:0.2 (1377.2) הנשים נסעו להשתתף בחגיגות הפסח בירושלים אך ורק לעתים רחוקות; נוכחותן לא נדרשה שם. אך ישוע פשוט סירב ללכת, אלא אם כן אמו תתלווה אליו. וכאשר אמו החליטה לערוך את הנסיעה, החליטו נשים רבות נוספות מנצרת לערוך את המסע; לפיכך, בשנה זו מנתה החבורה את השיעור הגדול ביותר של נשים ביחס לגברים אשר יצא אי-פעם מנצרת לחגיגות הפסח. ובדרך לירושלים הם שרו מעת לעת את מזמור תהילים קי״ג.

125:0.3 (1377.3) למן הרגע שבו עזבו את נצרת ועד שהגיעו לפסגת הר הזיתים, חווה ישוע עקה רצופה מפאת הציפייה המתוחה. לכל אורך ילדותו העליזה הוא הקשיב בהערצה לאזכורים של ירושלים ושל בית מקדשה; וכעת הוא עמד לחזות בהם במציאות ממש. הן כשהוא התבונן בבית המקדש מהר הזיתים, והן כאשר בחן אותו מקרוב, עמד בית המקדש בכל ציפיותיו ואף מעבר לכך; אך כאשר הוא בא בשעריו הקדושים, החלה ההתפכחות הגדולה.

125:0.4 (1377.4) ישוע חצה בלוויית הוריו את חצרות המקדש בדרכו להצטרף לקבוצת בני המצווה החדשים אשר התעתדו, עוד מעט קט, להיות מוקדשים כאזרחי עם ישראל. הוא התאכזב קמעה מהתנהגותו של ההמון בבית המקדש, אך הוא חווה את ההלם הגדול הראשון באותו יום כאשר אמו נפרדה מהם על-מנת להיכנס לעזרת הנשים. מעולם לא עלה על דעתו של ישוע שאמו לא תורשה להתלוות אליו לחגיגות ההקדשה, והוא התמרמר עד מאוד על כך שהיא צריכה לסבול מאפליה בלתי-צודקת שכזו. ואף כי הוא התרעם על כך מאוד, הוא לא אמר מאום, למעט הערות מחאה אחדות שהעלה בפני אביו. ואולם בתוכו פנימה הוא חשב, וחשב לעומקם של הדברים, כפי שמעידות השאלות אשר שטח בפני הסופרים והחכמים בשבוע שלאחר מכן.

125:0.5 (1377.5) הוא עבר את טקסי ההקדשה, אך התאכזב מטיבם השגרתי והרדוד. הוא התגעגע לנימת העניין האישית אשר אפיינה את הטקסים בבית הכנסת של נצרת. ואז הוא שב לפגוש באמו והתכונן להתלוות אל אביו בביקורו הראשון במקדש, על חצרותיו, אולמותיו ומסדרונותיו השונים. מתחם בית המקדש יכול היה להכיל מעל למאתיים-אלף מתפללים בו-זמנית, ואף-על-פי שממדיהם של המבנים הללו – בהשוואה לכל מה שחזו עיניו עד כה – אכן הרשימו אותו מאוד, סיקרן אותו יותר להגות במשמעותם הרוחנית של טקסי המקדש ושל הפולחן הנלווה להם.

125:0.6 (1378.1) ואף-על-פי שרבים מטקסי המקדש נגעו עד מאוד לליבו של ישוע, וכן הרשימו את חוש היופי והסמליות שלו, תמיד אכזבו אותו הסברי הוריו על אודות משמעותם האמיתית של הטקסים הללו בתשובה לשאלותיו החוקרות הרבות. ישוע פשוט לא היה מוכן לקבל הסברים על אודות סגידה ומסירות דתית אשר כללו אמונה בחרון-אפו של האל, או

בזעמו של הכול-יכול. כאשר, לאחר תום הביקור במקדש, הם המשיכו לשוחח על אודות הנושאים הללו, וכאשר אביו החל להתעקש במתינות על כך שיקבל את האמונה המקובלת על היהדות האורתודוקסית, פנה לפתע ישוע אל הוריו, ובעודו מישיר מבט אל עיני אביו, אמר: "אבי שלי, אין זה ייתכן – האב שבשמיים לא ינהג כך כלפי ילידיו הטועים אשר בארץ. לא ייתכן שהאב שבשמיים יאהב את ילדיו פחות ממה שתאהב אתה אותי. ויודע אני היטב שלא משנה עד כמה בלתי-חכם יהיה הדבר שאעשה, לעולם לא תשטוף אותי בזעמך, או שתפרוק עלי את כעסך. אם אתה, אבי אשר בארץ, משקף כך באופן אנושי את האלוהי, עד כמה האב אשר בשמיים יהיה יותר מלא בטוב, ועד כמה הוא יהיה גדוש בחסד. אני מסרב להאמין שאבי אשר בשמיים אוהב אותי פחות מאבי אשר בארץ."

125:0.7 (1378.2) וכאשר שמעו יוסף ומרים את דברי בנם בכורם, הם השתתקו ונדמו. והם לא ניסו אף-פעם לשוב ולשנות את דעתו באשר לאהבת האל ולחסדו של האב אשר במרומים.

1. ישוע צופה בבית המקדש

125:1.1 (1378.3) בכל חצרות המקדש שבהן ביקר ישוע, הוא נדהם ונגעל מרוח חוסר הכבוד אשר בה נתקל. הוא סבר שהתנהגות ההמון במקדש לא תאמה את העובדה שהאנשים נכחו ב"ביתו של אביו". ואולם, ההלם של חייו הצעירים הגיע כאשר ליווה אותו אביו לחצרות הגויים, שם שמע את הלהג הרועש, ואת הצעקות והקללות אשר התערבבו עם פעיית הכבשים ועם בליל הקולות האחרים, אשר העידו על נוכחותם של חלפני הכספים ושל סוחרי בעלי החיים אשר שימשו כקורבנות, כמו גם של הסוחרים בסחורות אחרות.

125:1.2 (1378.4) אך הדבר אשר חצה באופן הבוטה ביותר את גבול טעמו הטוב והצית את זעמו היה מראה הנשים העובדות, הנשים קלות הדעת אשר הסתובבו להן באזור זה של המקדש, נשים צבועות ומאופרות שכמותן הוא ראה לאחרונה בביקורו בציפורי. זילות זו של בית המקדש הציתה לחלוטין את זעם הנעורים שבו, והוא לא היסס לבטא את עצמו בחופשיות בפני יוסף.

125:1.3 (1378.5) ישוע התרשם מרוח בית המקדש ומן השירות אשר סיפק, אך הוכה בתדהמה מן הכיעור הרוחני שאותו מצא על פניהם של מאמינים כה רבים אשר כלל לא היה אכפת להם.

125:1.4 (1378.6) וכעת הם ירדו מטה, אל חצר הכוהנים המצוי מתחת לאדן הסלע אשר ממול למקדש, המקום שבו ניצב המזבח, על-מנת לצפות בהריגתם של המוני בעלי-חיים, וכן בשטיפת הדם מידיהם של הכוהנים העוסקים במלאכת הקורבנות במימי מזרקת הארד. מראה המדרכות שטופות הדם, ידיהם מגואלות הדם של הכוהנים וקולות בעלי החיים הנטבחים היו יותר מאשר הנער הזה, אוהב הטבע, יכול היה לעמוד בו. המראה הנורא הפך את בני מעיו של הנער מנצרת; הוא לפת את יד אביו והתחנן שייקחהו משם. הם חזרו חזרה דרך חצר הגויים, ואפילו הצחוק הגס וקללות הנאצה, אשר שמע שם ישוע, היוו הקלה מן המראות אשר ראה זה עתה.

125:1.5 (1379.1) יוסף ראה שבנו התחלחל למראה טקסי בית המקדש ובחוכמה הוביל אותו מסביב אל עבר "השער היפה", השער האמנותי שהיה יצוק ארד אשר הובא מקוֹרִינְתוֹס. אבל ישוע כבר היה מלא וגדוש מביקורו הראשון הזה במקדש. הם שבו אל החצרות העליונים לאסוף את מרים והתהלכו במשך כשעה באוויר הפתוח, הרחק מן ההמון, בעודם צופים בארמון החשמונאי, ביתו הרשמי של הורדוס, ובמגדל השמירה הרומי. במהלך ההליכה הזו הסביר יוסף לישוע כי רק תושביה של ירושלים הורשו לצפות בטקסי הקורבנות היומיים במקדש, וכי תושבי הגליל הגיעו למקדש על-מנת להשתתף בטקסים אך ורק שלוש פעמים בשנה: בחג הפסח, בחג השבועות (שבעה שבועות לאחר הפסח) ובחג הסוכות, בחודש אוקטובר. מועדים אלו נקבעו על-ידי משה. ואז הם שוחחו על אודות שני המועדים האחרים, אשר נקבעו לאחר מכן, על חג ההקדשה, חנוכה, ועל חג הפורים. לאחר מכן הם חזרו לחדריהם והתכוננו לחגיגות הפסח.

2. ישוע וחג הפסח

125:2.1 (1379.2) חמש משפחות מנצרת התארחו אצל משפחתו של שמעון מבית-עניא לחגיגות הפסח, או שהיו קשורות למשפחתו. שמעון רכש עבור החבורה את השה אשר הועלה לעולה. שחיטתם ההמונית של הטלאים הללו היא אשר השפיעה כל-כך על ישוע בעת ביקורו במקדש. התוכנית המקורית הייתה לסעוד את סעודת החג עם קרובי משפחתה של מרים, אך ישוע שכנע את הוריו לקבל את הזמנתו של שמעון וללכת לבית-עניא.

125:2.2 (1379.3) באותו ערב הם התקבצו לחוג את סדר הפסח, שבמהלכו אכלו בשר צלוי עם מצה ומרור. כבן חדש למצוות, התבקש ישוע לספר את סיפור חג הפסח, ואת זאת הוא עשה היטב. אך הוריו הוטרדו במידת-מה מן העובדה ששיבץ בסיפורו הערות רבות אשר העידו על הרשמים אשר חרטו על דעתו הצעירה, אך הפיקחית, המראות והקולות אשר ראה ושמע לאחרונה. וזו הייתה תחילתם של שבעת ימי חג הפסח.

125:2.3 (1379.4) ואפילו בשלב כל-כך מוקדם – אף-על-פי שלא אמר על כך דבר להוריו – שקל ישוע בדעתו עד כמה ראוי לחגוג את חג הפסח ללא טלה אשר הועלה כקורבן. הוא היה בטוח בדעתו שלו כי האב שבמרומים אינו שבע רצון ממופע הקורבנות המוצעים כמנחה, וככל שחלפו השנים, הוא הלך והתבסס בדעתו לכונן ביום מן הימים סדר פסח נטול דמים.

125:2.4 (1379.5) ישוע ישן מעט מאוד באותו הלילה. מנוחתו נטרדה עד מאוד על-ידי חלומות מזעזעים על טבח ועל סבל. חוסר העקביות וחוסר ההיגיון שבמערכת הטקסית היהודית בכללותה הטרידו את דעתו ושיסעו את לבו. גם הוריו ישנו אך מעט. אירועי היום שחלף הטרידו אותם עד מאוד. הם נסערו לגמרי מגישתו של הנער, אשר נדמתה להם מוזרה ונחושה. בחלק הראשון של הלילה הייתה מרים עצבנית ומוטרדת, אך יוסף נותר רגוע, אף כי הוא היה תמה באותה המידה. שניהם חששו לשוחח בכנות עם הנער על אודות הבעיות האלה, אף כי ישוע היה משוחח עמם בשמחה אילו העזו לדובב אותו.

125:2.5 (1379.6) טקסי השירות במקדש ביום המחרת היו מקובלים הרבה יותר על ישוע, והקלו במידה רבה על הזיכרונות הבלתי-נעימים של היום הקודם. בבוקר המחרת נטל אלעזר הצעיר את ישוע בידו ויחד הם יצאו לחקור בשיטתיות את ירושלים ואת סביבותיה. ובטרם הסתיים היום, גילה ישוע את מגוון המקומות בסביבת המקדש שבהם נערכו לימוד וסדנאות של שאלות ותשובות; ולמעט ביקורים אחדים בקודש הקודשים, שבהם התבונן בפליאה

בפרוכת ההפרדה ותמה מה באמת נמצא מאחוריה, את מרבית זמנו הוא בילה בסדנאות הלימוד אשר בסביבת המקדש.

125:2.6 (1380.1) במהלך שבוע הפסח שמר ישוע על מקומו בקרב בני המצווה החדשים, ופירושו של דבר שהוא שנדרש לשבת מחוץ לאזור המגודר השמור אך ורק לאזרחים המלאים של עם ישראל. ומכיוון שהוא היה מודע לגילו הצעיר, הוא נמנע מלשאול את השאלות הרבות אשר התרוצצו הלוך וחזור במוחו; או לפחות הוא נמנע מלעשות כן עד לתום חגיגות הפסח, אז הוסרו ההגבלות הללו אשר הושתו על הנערים אשר זה עתה הוקדשו.

125:2.7 (1380.2) ביום רביעי של שבוע הפסח הורשה ישוע לשוב לביתו של אלעזר יחד עמו וללון את הלילה בבית-עניא. באותו ערב שמעו אלעזר, מרתה ומרים את ישוע משוחח על אודות דברים ברי-חלוף ודברים נצחיים, דברים אנושיים ודברים אלוהיים, ומאותו ערב ואילך שלושתם אהבו אותו כאילו היה אחיהם שלהם.

125:2.8 (1380.3) עד סוף השבוע, ישוע בילה פחות עם אלעזר, מכיוון שזה לא הורשה להיכנס אפילו למעגל החיצוני של הדיונים במקדש, אף כי הוא נכח בכמה מן ההרצאות הפתוחות לציבור אשר ניתנו בחצרות החיצוניים. אף כי אלעזר היה כבן גילו של ישוע, רק לעתים רחוקות הותר לנערי ירושלים להשתתף בטקס ההקדשה בטרם מלאו להם שלוש-עשרה שנים מלאות.

125:2.9 (1380.4) שוב ושוב במהלך שבוע הפסח, ראו הוריו של ישוע את בנם ישוב וראשו הצעיר בין ידיו, טרוד ומעמיק במחשבות. הם מעולם לא ראו אותו מתנהג כך, ומכיוון שלא ידעו עד כמה נתבלבלה עליו דעתו ועד כמה סערה רוחו בעקבות החוויה אשר התנסה בה, הם נותרו אובדי-עצות לחלוטין; הם לא ידעו מה לעשות. הם שמחו בחלוף ימי הפסח, והשתוקקו לראות את בנם, אשר התנהג כה מוזר, חוזר בבטחה לנצרת.

125:2.10 (1380.5) מדי יום חשב ישוע על בעיותיו. עד לסוף השבוע הוא ערך מספר רב של התאמות; אך כאשר הגיעה העת לשוב לנצרת, עדיין הסתחררה דעתו הצעירה מן המורכבות ומן הכמות גדולה של שאלות אשר נותרו ללא מענה ומן הבעיות אשר נותרו ללא פתרון.

125:2.11 (1380.6) בטרם עזבו יוסף ומרים את ירושלים, הם ארגנו היטב, יחד עם המורה מנצרת, את התוכנית הסדורה לשובו של ישוע אל פרק לימודיו הארוך באחת ממכללות

הרבנים הידועות ביותר, עת ימלאו לישוע חמש-עשרה שנים. ישוע התלווה אל הוריו ואל המורה בביקוריהם בבית הספר, ואלו הוטרדו מאוד לראות עד כמה אדיש היה ישוע ביחס לכל מה שאמרו ועשו. מרים כאבה מאוד את תגובותיו של בנה לביקור בירושלים, ויוסף נותר נבוך לגמרי אל מול הערותיו המשונות של הנער ולנוכח התנהגותו הבלתי-שגרתית.

125:2.12 (1380.7) אחרי ככלות הכול, שבוע הפסח אכן היווה מאורע כביר בחייו של ישוע. הוא נהנה מן ההזדמנות לפגוש עשרות נערים בגיל קרוב לשלו, מועמדים אף הם להקדשה, והוא ניצל את הקשרים הללו על-מנת ללמוד כיצד חיים אנשים במסופוטמיה, בטורקיסטן ובפָּרְתְיָה, כמו גם בפרובינציות של רומא הרחק במערב. הוא כבר הכיר טוב יחסית את האופן שבו גדלו צעירי מצרים, ואלו באזורים אחרים הקרובים לפלשתינה. בעת הזו היו בירושלים אלפי צעירים, והנער מנצרת פגש באופן אישי, ואף ראיין לעומק במידה כזו או אחרת, יותר ממאה וחמישים מהם. הוא התעניין במיוחד באלו אשר הגיעו מארצות רחוקות במזרח ובמערב. וכתוצאה מן המגעים הללו, החלה לעלות בנער הכמיהה לנסוע בעולם על-מנת ללמוד כיצד מתפרנסים בני הקבוצות השונות של אחיו בני האדם.

3. יציאתם של יוסף ומרים

125:3.1 (1381.1) החבורה מנצרת קבעה להיאסף באזור המקדש באמצע הבוקר שלמחרת שבוע חגיגות הפסח. כך אכן היה והם יצאו בדרכם חזרה לנצרת. ישוע הלך למקדש להאזין לדיונים, בעוד שהוריו מחכים להתאספותם של חבריהם למסע. ואז החלה החבורה להתכונן לצאת לדרכה, כאשר הגברים צעדו בקבוצה אחת ואילו הנשים בקבוצה נפרדת, כמנהגם במסעות בחגים לירושלים וממנה. ישוע עלה לירושלים בחברת אמו והנשים. בהיותו בן מצוות צעיר, הוא אמור היה לחזור לנצרת יחד עם אביו והגברים. אך בשעה שהחבורה התקדמה לעבר בית-עניא, ישוע היה שקוע עד תום בדיון במקדש אשר נסב על אודות מלאכים, ולא שם לב כלל לחלוף הזמן שבו אמורים היו הוריו לצאת לדרכם. ועד אשר הסתיימו הדיונים במקדש, לעת צהריים, הוא לא הבין שהותירו אותו מאחור.

125:3.2 (1381.2) הנוסעים מנצרת לא הבחינו בחסרונו של ישוע מכיוון שמרים הניחה שהוא צועד עם הגברים ואילו יוסף הניח שהוא צועד עם הנשים, כפי שעשה בעת שעלו לירושלים, עת הוליך את חמורה של מרים. והם לא גילו את היעדרותו עד אשר הגיעו ליריחו והחלו להתכונן לשנת הלילה. לאחר שבדקו עם האחרונים בקבוצה אשר הגיעו ליריחו ולמדו שאיש מהם לא ראה את בנם, הם בילו ליל שימורים, והפכו בדעתם באשר למה שיכול היה לארע לו. הם נזכרו ברבות מתגובותיו יוצאות הדופן למאורעות שבוע הפסח החולף, וגערו קלות זה בזה על כך שלא ווידאו לפני יציאתם מירושלים שהוא אכן נמצא בקבוצה.

4. היום הראשון והיום השני במקדש

125:4.1 (1381.3) ובינתיים, ישוע נותר במקדש במשך כל אותו אחר-צהריים, הוא הקשיב לדיונים ונהנה מן האווירה השקטה וההולמת יותר אשר שררה במקום לאחר שהמוני עולי הרגל של הפסח נעלמו כמעט כליל. ישוע לא השתתף באף לא אחד מדיוני אחר הצהריים, ועם סיומם של אלו פנה אל-עבר בית-עניא. הוא הגיע אל בית משפחת שמעון ממש בשעה שהתכוננו שם לסעוד את סעודת הערב. שלושת הצעירים קיבלו את פני ישוע בשמחה גדולה, ובאותו לילה הוא נותר ללון בבית שמעון. במהלך הערב הוא בילה עמם אך זמן מועט, ובילה זמן רב לבדו במדיטציה בגן.

125:4.2 (1381.4) מוקדם בבוקר המחרת קם ישוע ויצא אל המקדש. על פסגת הר הזיתים הוא עצר והזיל דמעה על מה שראו עיניו – על עוניו הרוחני של עַם הכבול במסורותיו, ואשר חי תחת עיניהם הפקוחות של הלגיונות הרומיים. באמצע הבוקר הוא מצא את עצמו במקדש, לאחר שגמר אומר בדעתו להשתתף בדיונים. בינתיים, יוסף ומרים אף הם השכימו קום מתוך כוונה לשוב על עקבותיהם חזרה לירושלים. ראשית, הם מיהרו לבית קרוביהם, המקום שבו שהו כשמשפחה במהלך שבוע הפסח, ואולם הם הבינו כי איש לא ראה את ישוע. לאחר שחיפשו כל היום ולא מצאו כל סימן למקום הימצאו, הם שבו לבית קרוביהם למשך הלילה.

125:4.3 (1382.1) במפגש השני העז ישוע לשאול שאלות, ובאופן מדהים ביותר הוא השתתף בדיוני המקדש, אך תמיד באופן התואם את גילו הצעיר. לפעמים הביכו שאלותיו החדות את מורי היהדות המלומדים, אך הוא גילה רוח כה הוגנת אשר אליה נלווה רעב ניכר לידע, עד כי מרבית המורים במקדש ניאותו להתייחס אליו בכל הכבוד. אך כאשר הוא התיימר להטיל ספק בצדק שבהמתת גוי שיכור אשר שוטט אל מחוץ לחצרות הגויים ונקלע בטעות לאזורים האסורים לכניסה הידועים כקדושים, איבד אחד מן המורים היותר חסרי-סבלנות את סבלנותו לנוכח ביקורתו המרומזת של הנער, הזעיף אליו פנים ושאל אותו לגילו. ישוע ענה, "אך מעט יותר מארבע חודשים פחות משלוש-עשרה." "אז מדוע אתה נמצא כאן?" השיב לו המורה הזועף, "הרי אינך בן-מצוות עדיין?" וכאשר הסביר ישוע כי הוא הוקדש במהלך שבוע הפסח אשר חלף, וכי סיים את חוק לימודיו בבתי הספר של נצרת, הסכימו המורים בלעג פה אחד וענו, "היינו צריכים לנחש; הוא מנצרת." אך העומד בראשם של המורים התעקש כי אין להאשים את ישוע על כך שהעומדים בראש בית הכנסת של נצרת הסמיכו אותו כבוגר, אף כי מבחינה טכנית הוא היה בן שתיים-עשרה ולא בן שלוש עשרה; ואף-על-פי שכמה מהמתנגדים קמו ועזבו, נקבע כי הנער רשאי להשתתף באין מפריע כתלמיד של דיוני המקדש.

125:4.4 (1382.2) כאשר הסתיים יומו השני במקדש הוא שוב הלך לבית-עניא כדי להעביר שם את הלילה. ושוב הוא יצא אל הגן על-מנת למדוט ולהתפלל. היה ברור שדעתו נטרדה במחשבות על בעיות כבדות משקל.

5. היום השלישי במקדש

125:5.1 (1382.3) במהלך יומו השלישי של ישוע בחברת הסופרים והמורים במקדש, נאספו צופים רבים אשר שמעו על הצעיר הגלילי והגיעו ליהנות מהצפייה בנער המבלבל את חכמי התורה. גם שמעון הגיע מבית-עניא כדי לראות מה מעולל הנער. במהלך אותו יום המשיכו יוסף ומרים לחפש אחר ישוע בחרדה, ואפילו נכנסו פעמים אחדות למקדש, אך אף-פעם לא

בדעתם לחפש בקבוצות הדיון, אף שפעם אחת הם כמעט והגיעו לטווח שמיעה של קולו המרתק.

125:5.2 (1382.4) בטרם הסתיים היום, כְּלל המיקוד של קבוצת הדיון הראשית במקדש נסב סביב השאלות אשר שאל ישוע. בין השאלות הרבות ששאל היו השאלות האלה:

125:5.3 (1382.5) 1. מה באמת קיים בקודש הקודשים, שם מעבר למסך?

125:5.4 (1382.6) 2. מדוע על המתפללות האימהות מישראל להיות מופרדות מן המתפללים הזכרים?

125:5.5 (1382.7) 3. אם האל הינו אב אשר אוהב את ילדיו, מדוע נדרש כל הטבח הזה של בעלי-חיים על-מנת לרכוש את החסד האלוהי – האם ייתכן שתורת משה הובנה שלא כהלכה?

125:5.6 (1382.8) 4. מכיוון שהמקדש מוקדש לסגידה לאב היושב במרומים, האם תואמת עובדה זו את הרשאת נוכחותם של אלו העוסקים בסחר חליפין ובמסחר חילוניים?

125:5.7 (1382.9) 5. האם המשיח אשר להגעתו מצפים הינו נסיך גשמי אשר יישב על כס המלך הדוד, או שמא הוא עתיד לתפקד כאור החיים בכינון מלכות של רוח?

125:5.8 (1383.1) ובמהלך כל אותו היום, התפלאו כל שומעיו על השאלות האלה, ושמעון היה ההמום מכולם. במשך יותר מארבע שעות המטיר הצעיר מנצרת שאלות נוקבות ומעוררות מחשבה על המורים היהודיים הללו. הוא העיר אך מעט על הערות הבוגרים ממנו. את הלימוד שלו הוא העביר אגב שאילת שאלות. באופן המעודן והמיומן שבו ניסח שאלה, הוא הצליח בעת ובעונה אחת הן לאתגר את תורתם שלהם והן להציע את תורתו שלו. מן האופן שבו שאל עלה בבירור שילוב של ידענות ושל הומור, אשר חיבבה אותו אפילו על אלו אשר התרעמו, מי פחות ומי יותר, על גילו הצעיר. הוא תמיד שאל את השאלות האלה באופן הוגן לגמרי ומתחשב. באותו אחר-צהריים רב מאורעות במקדש, הוא הדגים את אותה נטייה להימנע מלנצל יתרון בלתי-הוגן על היריב, נטייה אשר אפיינה בשלב מאוחר יותר את כל תקופת הסעד הציבורי שלו. כצעיר, ולאחר מכן כבוגר, הוא נדמה כחף מכל רצון אנוכי לנצח בוויכוח

אך ורק בכדי לנצח לוגית את אחיו. עניין אותו באופן נעלה דבר אחד בלבד: להכריז על אמת נצחית, ובכך לגלות באופן מלא יותר את האל הנצחי.

125:5.9 (1383.2) כאשר היום הזה הסתיים, עשו שמעון וישוע את דרכם חזרה לבית-עניא. הן הגבר והן הנער שתקו רוב הדרך. שוב עצר ישוע על פסגת הר הזיתים, אך בעת שצפה על העיר ועל מקדשה לא הזיל עוד דמעה; הוא רק הרכין ראשו במסירות שקטה.

125:5.10 (1383.3) לאחר סעודת הערב בבית-עניא הוא שוב סירב להצטרף למעגל השמחה, ובמקום זאת יצא אל הגן, שם נותר עמוק אל תוך הלילה כשהוא מנסה לשווא לחשוב על תוכנית ברורה כלשהי לגשת אל בעיית משימת חייו, ולהחליט מה יהיה האופן הטוב ביותר שבאמצעותו תיראה מלאכתו. כיצד הוא יגלה לבני עמו העיוורים רוחנית מושג יפה יותר של האב השוכן במרומים, וכיצד יגאל אותם משעבודם הנורא לתורה, לטקסים, לטקסיות ולמסורת מיושנת. אך אור הבהירות לא נגלה לנער שוחר האמת.

6. היום הרביעי במקדש

125:6.1 (1383.4) באופן משונה, ישוע לא חשב על הוריו הארציים; אפילו בעת ארוחת הבוקר, כאשר העירה אימו של אלעזר שהוריו ככל הנראה קרובים בשעה זו אל ביתם, נדמה כי ישוע לא הבין שהם עלולים להיות מודאגים במידת-מה על כך שהוא נותר מאחור.

125:6.2 (1383.5) ושוב הוא חזר למקדש, אך הוא לא השתהה על-מנת למדוט על פסגת הר הזיתים. במהלך דיוני הבוקר זמן רב הוקדש לתורה ולנביאים, והמורים נדהמו נוכח בקיאותו של ישוע בכתבי הקודש, הן בעברית והן ביוונית. ואולם, הם נדהמו יותר מגילו הצעיר מאשר ממידת ידענותו.

125:6.3 (1383.6) ואך החלו דיוני אחר הצהריים אשר הוקדשו למענה על שאלתו של ישוע בנוגע לתכלית התפילה, כאשר העומד בראשם הזמין את הנער להצטרף אליו ולשבת לצדו,

וביקש ממנו לתאר את השקפתו שלו באשר לתפילה ולסגידה.

125:6.4 (1383.7) בערב הקודם שמעו הוריו של ישוע על אודות הנער המוזר אשר התעמת במומחיות עם פרשני התורה, אך לא עלה בדעתם כי נער זה היה בנם שלהם. כיוון שחשבו שאולי ישוע הלך לבקר את אלישבע ויוחנן, הם כמעט והחליטו לצאת אל ביתו של זכריה. הם חשבו שאולי זכריה נמצא במקדש ועצרו שם בדרכם לעיר יהודה. בעודם צועדים בחצרות המקדש, שערו בדמיונכם את ההפתעה והתדהמה שחשו כאשר זיהו את קולו של הנער הנעדר ובשעה שראו אותו יושב בקרב מורי המקדש.

125:6.5 (1384.1) יוסף נאלם דום, אך מרים נתנה דרור לפחד ולחרדה אשר הצטברו זה מכבר בקרבה. היא רצה אל עבר הנער, אשר נעמד עתה על-מנת לקבל את פני הוריו, ואמרה: "ילדי, מדוע נהגת כך כלפינו? זה יותר משלושה ימים שאביך ואני מחפשים אחריך בצער גדול. מה גרם לך לנטוש אותנו?" היה זה רגע מתוח. עיני כל ניפנו אל ישוע בציפייה למוצא פיו. אביו נתן בו מבט מוכיח, אך לא אמר דבר.

125:6.6 (1384.2) ראוי לזכור שישוע אמור היה להיות איש צעיר. הוא סיים את חוק לימודיו כילד, הוכר כבן מצוות והוקדש כאזרח של עם ישראל. ואף-על-פי-כן, אמו עמדה והוכיחה אותו די בחומרה אל מול כל הקהל שנאסף, ממש באמצע המאמץ העילאי והרציני ביותר של חייו הצעירים, ובכך הביאה לסיומה המביש את אחת מן ההזדמנויות הגדולות ביותר אשר ניתנו לו לשמש כמורה של אמת, כמטיף של צדק וכמגלה טיבו האוהב של אביו שבמרומים.

125:6.7 (1384.3) אך הנער נמצא ראוי למעמד. אם תתחשבו באופן הוגן בכל הגורמים אשר יצרו את המצב הזה, תוכלו להבין טוב יותר את חוכמתו של הנער למשמע תוכחת אמו, אשר לא התכוונה לה. לאחר רגע של מחשבה, ענה ישוע לאמו ואמר: "ומדוע חיפשתם אותי במשך זמן כה רב? האם לא ציפיתם למצוא אותי בבית אבי? הרי הגיעה העת שבה עלי לעסוק בענייניו של אבי."

125:6.8 (1384.4) כולם נדהמו מאופן דיבורו של הנער. בשקט הם נסוגו ועזבו, והותירו אותו עומד לבד עם הוריו. או אז פוגג האיש הצעיר את המבוכה של כל השלושה כאשר אמר

בשקט: "בואו, הורים שלי, איש מאתנו לא עשה, אלא את מה שהוא חשב לטוב ביותר. כך ציווה אבינו שבשמיים; הבה נחזור הביתה."

125:6.9 (1384.5) בשקט הם יצאו לדרכם והגיעו ליריחו לעת ליל. הם עצרו רק פעם אחת, על פסגת הר הזיתים, שם הניף הנער את מטהו אל על, ובעודו רועד מכף רגל ועד ראש מעוצמת הרגש אשר אחז בו, אמר: "הו ירושלים, ירושלים, כורעים אתם תחת העול הרומי והנכם קורבנות למסורותיכם שלכם – אך אני עוד אשוב לטהר את מקדשכם ולגאול את עמי מעבדות זו!"

125:6.10 (1384.6) במהלך שלושת ימי המסע לנצרת אמר ישוע אך מעט; גם הוריו מיעטו לדבר בנוכחותו. הם ממש לא הצליחו להבין את התנהגותו של בנם בכורם, אך נצרו בלבם את אמירותיו, אף כי לא היו מסוגלים להבין את משמעותן במלואה.

125:6.11 (1384.7) משהגיעו אל ביתם, הצהיר ישוע בפני הוריו הצהרה קצרה, הבטיח להם את אהבתו ורמז על כך שאל להם לחשוש מכך שיגרום להם שוב חרדה בשל התנהגותו. הוא סיים את הכרזתו רבת המשמעות באומרו: "ואף כי הנני חייב לעשות את רצון אבי שבשמיים, אציית גם לאבי אשר בארץ. אחכה עד אשר תגיע שעתי."

125:6.12 (1384.8) ואף כי בדעתו שלו סירב ישוע פעמים רבות להסכים למאמציהם הכנים, אך השגויים, של הוריו להכתיב לו את הלך מחשבתו, או לכונן את תוכנית עבודתו הארצית, הוא עדיין סיגל עצמו להתאים בנועם לרצונות אביו שבארץ ולמנהגי משפחתו האנושית, וזאת בהתאם למסירותו לעשיית רצון אביו אשר בפרדיס. ואף בשעה שלא יכול היה להסכים, הוא עשה כל אשר לאל ידו על-מנת להסתגל. הוא היה אומן בהתאמה של המסירות למשימתו אל חובת הנאמנות אשר חב למשפחה וזו אשר חב כשירות לחברה.

125:6.13 (1385.1) יוסף היה נבוך, אך מרים התחזקה מן הדברים לאחר שהגתה בהתנסויות החולפות, ולבסוף ראתה את אמירתו על הר הזיתים כנבואה – נבואה באשר למשימתו המשיחית של בנה כגואל ישראל. ובכוחות מחודשים, היא הקדישה את עצמה לניסיון לתעל את מחשבותיו של בנה לערוצים פטריוטיים ולאומניים ולצורך כך גייסה אף את אחִיה, הדוד האהוב על ישוע; אמו של ישוע הקדישה את עצמה בכל דרך אפשרית למשימת הכנתו של בנה

בכורה ליטול על עצמו את הנהגתם של אלו אשר ייחלו להשבת מלכות דוד ולחיסולו של עול השעבוד הפוליטי לגויים.

>> מסמך 125 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 127 <<

מסמך 126

השנתיים הקריטיות

126:0.1 (1386.1) מכל התנסויותיו של ישוע בחייו הארציים, השנים הארבע-עשרה והחמש-עשרה לחייו היו הקריטיות ביותר. השנתיים האלה, לאחר שהחל להיות מודע בעצמו לאלוהיותו ולייעודו, אך בטרם השיג תקשורת נרחבת יחסית עם מכוונן המחשבה השוכן שלו, היוו את המבחן הקשה ביותר בחייו רבי המאורעות באורנטיה. ראוי לכנות תקופה זו, בת השנתיים, בשם המבחן הכביר, או הפיתוי האמיתי. מעולם לא חווה שום נער אנושי, אשר התנסה בבלבול המוקדם ובבעיות ההסתגלות של גיל ההתבגרות, מבחן קריטי יותר מזה אשר אותו צלח ישוע במהלך המעבר שלו מן הילדות אל ראשית הבגרות.

126:0.2 (1386.2) התקופה החשובה הזו בהתפתחותו של ישוע כנער החלה עם סיום הביקור בירושלים ושובו ממנה לנצרת. בתחילה הייתה מרים מאושרת מן המחשבה על חזרתו של בנה אליה, על כך שישוע חזר הביתה להיות הבן הממלא את חובותיו – לא שמעולם הוא היה משהו אחר – ועל כך שמכאן ואילך יקבל את תכניותיה לגבי חייו העתידיים ביתר שאת. אך היא לא זכתה להתבשם ארוכות באורו של התעתוע האימהי הזה, בגאווה המשפחתית הלא-מוכרת הזו; ועד מהרה היא התפכחה לחלוטין מן האשליה הזו. הנער בילה יותר ויותר בחברת אביו; הוא התייצץ עמה פחות ופחות בנוגע לבעיותיו, ואילו שני הוריו גם יחד התקשו

יותר ויותר להבין את קפיצותיו התכופות בין ענייני העולם הזה לבין המחשבה על יחסו לענייני אביו. למען האמת, הם לא הבינו אותו, אך הם אהבו אותו באמת ובתמים.

126:0.3 (1386.3) עם התבגרותו של ישוע העמיקו רחמיו ואהבתו כלפי העם היהודי, אך בחלוף השנים הלך וגבר בדעתו המרמור כנגד הנוכחות של אותם כוהנים אשר מונו פוליטית במקדשו של האב. ישוע כיבד עד מאוד את הפּרוּשִׁים הכנים ואת הסופרים ההגונים, אך בז עד מאוד לתיאולוגים הבלתי-ישרים; הוא התבונן מתוך בוז על כל אותם מנהיגי דת אשר היו נעדרי כנות. ומשהוא בחן את מנהיגות ישראל, לעיתים הוא התפתה לשקול בחיוב את האפשרות להפוך למשיח אשר לו ציפו היהודים, אך מעולם לא נכנע לפיתוי מעין זה.

126:0.4 (1386.4) סיפור מעלליו בקרב חכמי המקדש בירושלים סיפק מאוד את כלל תושבי נצרת, ובייחוד את מוריו לשעבר בבית הספר של בית הכנסת. לזמן מה נישא שבחו בפי כל. כל אנשי הכפר סיפרו בשבח חוכמתו כילד, שיבחו את התנהגותו הנערצת ושיערו כי הוא עתיד להפוך למנהיג גדול בישראל; סוף-סוף יצמח מורה גדול באמת מנצרת שבגליל. וכולם ציפו לעת שבה ימלאו לו חמש-עשרה שנים, והוא יורשה לקרוא בשבתות בכתבי הקודש של בית הכנסת כדבר שבשגרה.

1. שנתו הארבע-עשרה (שנת 8 לספירה)

126:1.1 (1387.1) על-פי לוח השנה הייתה זו השנה הארבע-עשרה להולדתו. הוא הפך להיות מומחה להכנת העוֹל ועבד היטב הן בקנבס והן בעור. הוא התקדם מהר לקראת היותו נגר ובונה ארונות מומחה. בקיץ הזה הוא יצא וטיפס לעיתים תכופות אל ראש הגבעה אשר מצפון-מערב לנצרת על-מנת להתפלל ולמדוט. בהדרגה הוא הפך יותר מודע בעצמו לטבע משימת המתת שלו על-פני כדור הארץ.

126:1.2 (1387.2) מעט יותר ממאה שנה קודם לכן הייתה גבעה זו מוקדשת כ"מקום פולחן גבוה לבעל", וכעת נמצא בה קברו של שמעון הצדיק הידוע, בן לעם ישראל. מפסגת גבעת שמעון צפה ישוע על נצרת ועל סביבותיה. הוא צפה אל עבר מגידו ונזכר בסיפור נצחונו הגדול של צבא מצרים באסיה; וכיצד, מאוחר יותר, הביס צבא דומה לזה את יֹאשִׁיָּהוּ מלך יהודה. לא רחוק משם הוא יכול היה להבחין בתענך, שם הביסו דבורה וברק את סיסרא. במרחק נצבו הגבעות של דותן, שם, כפי שלמד ישוע, נמכר יוסף על-ידי אחיו לעבדות במצרים. או אז פנה ישוע להשקיף על עבר עיבל וגריזים וסיפר לעצמו את המסורות על אברהם, יעקב ואבימלך. וכך הוא נזכר והפך בדעתו באירועים ההיסטוריים והמסורתיים אשר היו מנת חלקו של העם אשר אביו יוסף נמנה עמו.

126:1.3 (1387.3) הוא המשיך בלימודי קריאה מתקדמים תחת הדרכתם של המורים בבית הכנסת, ואף המשיך ללמד את אחיו ואחיותיו בבית, כאשר אלו הגיעו לפרקם.

126:1.4 (1387.4) בראשיתה של שנה זו הסדיר יוסף הסדר לפיו ההכנסה מנכסיו בנצרת ובכפר נחום תיחסך לצורך תשלום עבור תוכנית הלימודים הארוכה של ישוע בירושלים, זאת מכיוון שעל-פי המתוכנן ישוע עתיד היה ללכת לירושלים בחודש אוגוסט של השנה שלאחר מכן, עת ימלאו לו חמש-עשרה שנים.

126:1.5 (1387.5) בראשית שנה זו נתקפו יוסף ומרים לעיתים תכופות בספקות באשר לייעודו של בנם בכורם. הוא אכן היה ילד מבריק ואהוב, אך היה כה קשה להבנה, כל-כך קשה לתפישה, ושוב, מעולם לא אירע דבר יוצא-דופן או פלאי. עשרות פעמים עמדה האֵם הגאה בציפייה עוצרת הנשימה וחיכתה לראות את בנה מבצע דבר-מה על-אנושי או פלאי, אך תמיד התרסקו תקוותיה והפכו לאכזבה מרה. וכל אלו ריפו את ידם וייאשו אותם. וכל זאת היה מייאש ואפילו שובר-לב. האנשים האדוקים של אותם ימים האמינו באמת ובתמים שנביאים ואנשי-הבטחה תמיד מדגימים את עובדת בחירתם ומבססים את סמכותם האלוהית באמצעות ביצוע ניסים ומעשי פלאים. אך ישוע לא עשה דבר מכל אלו; ולפיכך, כאשר הגו הוריו בעתידו גבר והלך הבלבול שלהם.

126:1.6 (1387.6) השיפור במצבה הכלכלי של המשפחה מנצרת ניכר ברחבי הבית באופנים רבים, ובייחוד במספרם הגדול של לוחות חלקים ולבֵנים אשר שימשו לכתיבה באמצעות

פחם. ישוע הורשה לשוב ולקחת שיעורי מוסיקה; הוא אהב מאוד לנגן בנבל.

126:1.7 (1387.7) ובמהלך שנה זו אכן ניתן לומר כי ישוע "הלך וגדל בקומה לפני אלוהים ואדם". סיכוייה של המשפחה נראו טובים; העתיד היה בהיר.

2. מותו של יוסף

126:2.1 (1388.1) הכול הלך כשורה, עד לאותו יום מר וגורלי, יום שלישי ה-25 בספטמבר, שבו הביא רץ מציפורי את הבשורה המרה לבית הזה בנצרת. יוסף נפצע קשה כאשר נפל מעגורן באתר הבנייה של משכן המושל. השליח מציפורי עצר בבית המלאכה בדרך לביתו של יוסף, הודיע לישוע על אודות התאונה אשר אירעה לאביו, ויחד הם הלכו לבשר את החדשות העצובות למרים. ישוע ביקש ללכת תיכף ומיד אל אביו, אך מרים לא אבתה לשמוע דבר, למעט רצונה למהר בעצמה ולהגיע אל בעלה. הואיל והיא לא ידעה עד כמה אנושה פציעתו, היא הורתה ליעקב, שהיה אז בן עשר, להתלוות אליה לציפורי ולישוע להישאר בבית עם הילדים הצעירים עד לשובה. אך יוסף מת מפצעיו עוד בטרם הגיעה אליו מרים. הם הביאו אותו לנצרת, וביום המחרת הוא הונח למשכב עולמים עם אבותיו.

126:2.2 (1388.2) ממש כאשר הסיכויים נראו טובים והעתיד מבטיח, נדמה כאילו יד אכזרית גדעה את ראשה של המשפחה מנצרת. כל ענייני הבית שובשו, וחוסלה כל תוכנית עתידית עבור ישוע וחינוכו. נער זה, הנגר, בן מעט יותר מארבע-עשרה, הבין כעת שלא זאת בלבד שעליו למלא את מלוא המשימה אשר הטיל עליו אביו שבשמיים, זו של גילוי הטבע האלוהי על-פני האדמה בעודו בגוף, אלא גם שטיבו האנושי הצעיר נדרש לשאת על כתפיו את האחריות לדאגה לאמו האלמנה ולשבעת אחיו ואחיותיו – כמו גם לתינוק אשר עתיד להיוולד. נער זה מנצרת הפך כעת למקור הסעד והנחמה היחידי עבור משפחתו מוכת השכול הפתאומי. וכך התאפשרה התרחשותם זו של סדר אירועים טבעי באורנטיה, אשר אילצו את האיש הצעיר הזה, איש של ייעוד, לקחת על עצמו, בגיל כל-כך צעיר, את האחריות הכבדה –

אך המחכימה עד מאוד – הכרוכה בתפקיד של ראש משפחה אנושית, ובכורח לשמש כאב לאחיו ואחיותיו שלו עצמו, לתמוך באמו ולהגן עליה, לשמש כשומר של בית אביו, הבית היחיד שאותו היה עתיד להכיר בעודו בעולם הזה.

126:2.3 (1388.3) ישוע קיבל על עצמו בשמחה את האחריויות אשר הוטלו עליו באופן כה פתאומי, ונשא אותן בנאמנות עד הסוף. לפחות אחת מן הבעיות הגדולות, ואחד מן הקשיים הצפויים, של חייו נפתרה באופן טראגי – כעת לא היה מצופה ממנו ללכת לירושלים וללמוד תחת הדרכת הרבנים. אמת ויציב הוא מעולם כי ישוע "לא ישב לרגלי איש". הוא תמיד היה מוכן ללמוד, ואף מן הצנוע שבעוללים, אך מעולם הוא לא הפיק את סמכותו ללמד אמת ממקורות אנושיים.

126:2.4 (1388.4) ועדיין הוא לא ידע דבר על אודות הביקור אשר ביקר גבריאל את אמו בטרם לידתו; הוא למד על כך מיוחנן ביום טבילתו, בראשית הסעד הציבורי שלו.

126:2.5 (1388.5) ובחלוף השנים, הנגר הצעיר הזה מנצרת בחן יותר ויותר כל מוסד חברתי וכל נוהג דתי באמצעות המבחן הזה בדיוק: מה הוא עושה עבור נשמת האדם? האם הוא מקרב את האל אל אדם? האם הוא מקרב את האדם אל האל? ואף כי הצעיר הזה לא זנח לחלוטין את ענייני הפנאי ואת ההיבטים החברתיים של החיים, יותר ויותר הוא הקדיש את זמנו ואת מרצו לשתי תכליות בלבד: הדאגה למשפחתו וההכנה לעשות על-פני האדמה את רצון אביו שבמרומים.

126:2.6 (1389.1) במהלך השנה הזו נוצר אצל השכנים הנוהג לבקר בביתו של ישוע בערבי החורף ולשמוע אותו פורט על הנבל, מספר את סיפוריו (שכן הנער היה מספר סיפורים מומחה) ואף לשמוע אותו קורא בכתבי הקודש ביוונית.

126:2.7 (1389.2) ענייניה הכלכליים של המשפחה המשיכו להתנהל באופן חלק יחסית, הואיל וכאשר הלך יוסף לעולמו נמצא בידי המשפחה סכום כסף גדול יחסית. ישוע הפגין במוקדם שיקול דעת עסקי חריף וחוכמה פיננסית. הוא היה חופשי אך חסכן; הוא חסך אך היה נדיב. והוא התברר כמנהל חכם ויעיל של רכוש אביו.

126:2.8 (1389.3) אך למרות כל מה שישוע והשכנים יכולים היו לעשות על-מנת להביא שמחה לבית, עצבות מילאה את מרים, וגם את הילדים. יוסף הלך לעולמו ולא היה עוד. יוסף היה בעל ואב יוצא-דופן, וכולם הרגישו בחסרונו והתגעגעו אליו. והמחשבה כי הוא מת בטרם יכלו לשוחח עמו, או לקבל את ברכתו בהיפרדו מעליהם, נדמתה טראגית עוד יותר.

3. השנה החמש-עשרה (שנת 9 לספירה)

126:3.1 (1389.4) עד לאמצע שנתו החמש-עשרה – והנגו מונים כעת את הזמן בהתאם ללוח השנה הנהוג במאה העשרים, ולא על-פי לוח השנה העברי – כבר ניהל ישוע ביד רמה את ענייני משפחתו. אך עוד בטרם חלפה לה השנה הזו, חסכונותיהם כמעט ואזלו לגמרי, והם ניצבו מול הכורח למכור את אחד מן הבתים בנצרת, בית אשר היה בבעלותם המשותפת של יוסף ושל שכנו יעקב.

126:3.2 (1389.5) בערב יום רביעי, ה-17 באפריל לשנת 9 לספירה, נולדה רות, בת הזקונים של המשפחה. ישוע ניסה כמיטב יכולתו למלא את מקום אביו ולנחם ולסעוד את אמו בהתנסות הקשה והעצובה במיוחד הזאת. במשך כמעט תריסר שנים (עד אשר החל את סעדו הציבורי), שום אב לא יכול היה לאהוב ולהזין את בתו בחיבה ובנאמנות גדולים יותר מכפי שאהב ישוע את רות הקטנה ודאג לה. והוא אף היה אב טוב באותה מידה עבור כל יתר בני משפחתו.

126:3.3 (1389.6) במהלך אותה שנה ניסח ישוע תפילה שאותה לימד, לאחר מכן, את שליחיו, ואשר הפכה להיות ידועה ברבים בשם "תפילת האדון". במידה מסוימת, הייתה תפילה זו מעין התפתחות של המזבח המשפחתי; בקרב המשפחה הזו השתמשו בצורות הלל רבות ובכמה צורות של תפילה רשמית. לאחר מות אביו, ניסה ישוע ללמד את הילדים הגדולים יותר לבטא את עצמם בתפילה באופן יחידאי – ממש כשם שהוא נהנה לעשות בעצמו – אך הם לא הצליחו לתפוש את צורת מחשבתו ותמיד חזרו לתפילות אשר למדו בעל-פה. ובמסגרת

המאמץ הזה של ישוע להמריץ את אחַיו ואת אחיותיו הבוגרים יותר להתפלל באופן יחידאי, הוא ניסה להובילם תוך שהוא מציע משפטים לדוגמא, וכך קרה – בלי שנתכוון לכך מצדו – שכולם השתמשו בצורת תפילה אשר נבנתה ברובה מתוך השורות האלה אשר ישוע הציע ולימד אותם.

126:3.4 (1389.7) לבסוף ויתר ישוע על הרעיון שכל בן משפחה ינסח את תפילתו באופן ספונטני, ובאחד מערבי חודש אוקטובר הוא ישב לצד המנורה השטוחה שעל שולחן האבן הנמוך, ורשם באמצעות פיסת פחם על-גבי לוח עץ ארז חלק, אשר שטחו כחצי מטר רבוע, את התפילה אשר הפכה מאז ואילך לתפילה המשפחתית הסטנדרטית.

126:3.5 (1389.8) בשנה זו נטרד ישוע מאוד במחשבות מבלבלות. האחריות למשפחה חיסלה ביעילות יחסית כל מחשבה על ביצוע מיידי של תוכנית כלשהי אשר תהווה מענה לַקריאה אשר קיבל בירושלים "לעסוק בענייני אביו." ישוע הסיק נכונה כי הדאגה למשפחתו הארצית חייבת לקבל עדיפות על-פני כל חובותיו האחרות; וכן, כי התמיכה במשפחתו חייבת להפוך לחובתו הראשונה.

126:3.6 (1390.1) במהלך שנה זו מצא ישוע פסוק במה שמכונה "ספר חנוך", אשר השפיע עליו לאחר מכן בבחירת המונח "בן האדם" לתיאור משימת המתת שלו באורנטיה. הוא שקל את רעיון המשיח היהודי לעומקו, והיה משוכנע עד תום שהוא לא עתיד להיות המשיח הזה. הוא כמה לסייע לעם של אביו, אך הוא מעולם לא ציפה להוביל צבאות יהודיים על-מנת לסלק את הכובש הזר של פלשתינה. הוא ידע שלעולם הוא לא ישֵב על כס המלך דוד בירושלים. והוא אף לא האמין שמשימתו הינה זו של גואל רוחני, או מורה של מוסר, אך ורק עבור העם היהודי. לפיכך, לא היה שום אופן שבו יכלה משימת חייו למלא אחר הכמיהה העצומה והנבואות המשיחיות של כתבי הקודש העבריים; לכל הפחות, לא באופן שבו הבינו היהודים את תחזיות הנביאים. ובאופן דומה, הוא היה בטוח בכך שלא היה עליו להופיע כ"בן האדם" אשר אותו תיאר הנביא דניאל.

126:3.7 (1390.2) אך כיצד יקרא לעצמו כאשר תגיע שעתו להתייצב כמורה של העולם? אילו טענות הוא יטען באשר למשימתו? וכיצד הוא ייקרא בפי האנשים אשר יאמינו בתורתו בבוא

העת?

126:3.8 (1390.3) בעודו מתחבט בדעתו בסוגיות האלה, מצא ישוע בקרב ספרי האפוקליפסה שבבית הכנסת של נצרת, אשר אותם למד, כתב יד אשר כותרתו הינה "ספר חנוך"; ואף כי היה בטוח שלא נכתב בידי חנוך הקדום, הוא הסתקרן מאוד וקרא בו שוב ושוב פעמים רבות. קטע אחד הרשים אותו במיוחד, קטע שבו הופיע המושג "בן האדם". הסופר של מה שקרוי ספר חנוך גולל את היריעה על אודות "בן האדם" הזה, תיאר את העבודה אשר יבצע בכדור הארץ והסביר כי בטרם ירד לכדור הארץ על-מנת לגאול את האנושות, פסע "בן האדם" הזה בחצרות ההדר השמימיים עם אביו, אבי הכול; וכן, כי הוא הפנה את גבו לכל התפארת וההדר הללו על-מנת לרדת אל כדור הארץ ולהראות את הגאולה לבני האדם הנזקקים. ובעת שישוע קרא בפסוקים הללו (בהבינו היטב כי הרבה מן המיסטיקה המזרחית אשר התמזגה בתורה הזו הייתה שגויה), לבו ענה בו ודעתו הכירה בכך שמכל הנבואות המשיחיות המצויות בכתבי הקודש העבריים, ומכל התיאוריות על אודות גואל יהודי, אף-אחת לא הייתה קרובה יותר לאמת מאשר זו שבסיפור אשר נטמן בספר חנוך, שזכה לקבל אך הכרה חלקית; ובו במקום ובו ברגע הוא גמר אומר לאמץ את הכינוי "בן האדם" כאשר יתחיל במשימתו. וכך אכן עשה כאשר החל בעבודתו הציבורית. ישוע ניחן ביכולת מהימנה להכיר באמת, והוא לא היסס לאמץ אמת בלא תלות במקור שממנו היא נבעה.

126:3.9 (1390.4) ועד לעת זו הוא כבר התבסס בדעתו ביחס להרבה מן הדברים אשר נגעו לעבודתו העתידית למען העולם, אך הוא לא סיפר על כך מאומה לאמו, אשר עדיין האמינה בנחישות ברעיון היותו המשיח היהודי.

126:3.10 (1390.5) וכעת צף ועלה הבלבול הגדול ביותר של ימי צעירותו של ישוע. לאחר שהחליט דברים מסוימים באשר לטיב משימתו בכדור הארץ, זו הנוגעת לעיסוקו "בענייניו של אביו" – קרי להציג את טיבו האוהב של אביו לבני האנושות כולה – הוא שוב החל לחכוך בדעתו באשר להצהרות הרבות המצויות בכתבי הקודש אשר נגעו לבואו של גואל העם, של מורה יהודי, או של מלך יהודי. לאיזה אירוע התייחסו הנבואות האלה? האם הוא לא היה יהודי? או שמא היה? האם היה נצר לבית דוד, או שמא לא היה? אמו טענה שהוא כן;

אביו פסק שהוא לא. הוא החליט שהוא לא. אך האם ייתכן שהנביאים התבלבלו באשר לטיבו ולמשימתו של המשיח?

126:3.11 (1391.1) אחרי ככלות הכול, האם ייתכן שהצדק היה עם אמו? בעבר, במקרים שבהם התגלעו חילוקי דעות, אמו צדקה במרבית הפעמים. אם הוא היה מורה חדש ולא המשיח, אזי כיצד יכיר את המשיח היהודי אם זה יופיע בירושלים במהלך משימתו בכדור הארץ; ויתרה מכך, מה אמור להיות יחסו למשיח היהודי הזה? ולאחר שיחל במשימת חייו, מה ראוי שיהא יחסו למשפחתו? מה ראוי שיהא יחסו לקהילה ולדת היהודית? ולאימפריה הרומית? ולגויים ולדתותיהם? הצעיר הגלילי חכך בדעתו בכל אחת מן הבעיות רבות המשמעות האלה, ושקל אותן לעומקן בעודו ממשיך לעסוק בעבודתו על שולחן הנגרים, בעודו עמל לספק פרנסה לעצמו, לאמו ולשמונת הפיות הרעבים הנוספים.

126:3.12 (1391.2) לפני תום השנה הזו ראתה מרים כיצד הולכים ומתדלדלים כספי המשפחה. היא העבירה את מכירת היונים ליעקב. ואז הם קנו פרה שנייה, ובעזרתה של מרים הם החלו למכור חלב לשכניהם בנצרת.

126:3.13 (1391.3) אמו של ישוע נבהלה עד מאוד מתקופות המדיטציה העמוקות שלו, ממסעותיו התכופים לראש הגבעה על-מנת להתפלל, וממגוון הרעיונות המוזרים אשר העלה מפעם לפעם. לפעמים היא חשבה שהנער יצא מדעתו, ואז היא ריסנה את פחדיה, בזכרה שאחרי ככלות הכול הוא היה ילד של הבטחה, ובמידה כזאת או אחרת שונה מן הצעירים האחרים.

126:3.14 (1391.4) אך ישוע למד שלא לשתף בכל מחשבותיו; שלא להציג לעולם, ואפילו לא לאמו שלו, את כל רעיונותיו. החל משנה זו ואילך, חשף ישוע פחות ופחות ממה שחלף במוחו; במילים אחרות, הוא דיבר פחות על אודות דברים שאדם ממוצע לא יכול היה לתפוש, ואשר היו עלולים לגרום לו להיראות כמוזר יותר, או כשונה, מאנשים רגילים. לכל דבר ועניין, הוא הפך לשגרתי ורגיל למראית עין, אף כי בתוכו הוא כָּמַהּ למישהו שיוכל להבין את בעיותיו. הוא כמה לחבֵר שעליו הוא יוכל לסמוך, לשותף סוד, אך בעיותיו היו סבוכות מדי להבנה עבור עמיתיו האנושיים. הייחודיות של מצבו יוצא-הדופן חִייב אותו לשאת את הנטל שלו לבדו.

4. דרשה ראשונה בבית הכנסת

126:4.1 (1391.5) עת מלאו לו חמש-עשרה שנים, הותר לישוע לעלות באופן רשמי בשבת אל בימת בית הכנסת. פעמים רבות בעבר, כאשר לא היה מי שידבר, התבקש ישוע לקרוא מכתבי הקודש, אך כעת הגיע היום שבו הותר לו על-פי החוק לנהל את הטקס. ולפיכך, בשבת הראשונה שלאחר יום הולדתו החמישה-עשר קבע החזן כי ישוע ינהל את תפילת הבוקר בבית הכנסת. וכאשר התקבצו כל מאמיני נצרת, עלה האיש הצעיר והחל לקרוא מכתבי הקודש את מבחר הפסוקים אשר בחר לקרוא:

126:4.2 (1391.6) "רוּחַ אֲדֹנָי יְהוָה עָלָי, יַעַן מָשַׁח יְהוָה אֹתִי לְבַשֵּׂר עֲנָוִים, שְׁלָחַנִי לַחֲבֹשׁ לְנִשְׁבְּרֵי-לֵב, לִקְרֹא לִשְׁבוּיִם דְּרוֹר, וְלַאֲסוּרִים פְּקַח קוֹחַ; לִקְרֹא שְׁנַת-רָצוֹן לַיְהוָה, וְיוֹם נָקָם לֵאלֹהֵינוּ; לְנַחֵם כָּל אֲבֵלִים, לָשׂוּם לַאֲבֵלֵי צִיּוֹן, לָתֵת לָהֶם פְּאֵר תַּחַת אֵפֶר, שֶׁמֶן שָׂשׂוֹן תַּחַת אֵבֶל, מַעֲטֵה תְהִלָּה תַּחַת רוּחַ כֵּהָה; וְקֹרָא לָהֶם אֵילֵי הַצֶּדֶק, מַטַּע יְהוָה לְהִתְפָּאֵר."

126:4.3 (1392.1) "דִּרְשׁוּ טוֹב וְאַל רָע לְמַעַן תִּחְיוּ, וִיהִי כֵן יְהוָה אֱלֹהֵי-צְבָאוֹת אִתְּכֶם. שִׂנְאוּ רָע וְאֶהֱבוּ טוֹב; וְהַצִּיגוּ בַשַּׁעַר מִשְׁפָּט; אוּלַי יֶחֱנַן יְהוָה אֱלֹהֵי-צְבָאוֹת שְׁאֵרִית יוֹסֵף."

126:4.4 (1392.2) "רַחֲצוּ, הִזַּכּוּ; הָסִירוּ רֹעַ מַעַלְלֵיכֶם מִנֶּגֶד עֵינָי; חִדְלוּ הָרֵעַ, לִמְדוּ הֵיטֵב; דִּרְשׁוּ מִשְׁפָּט, אַשְּׁרוּ חָמוֹץ; שִׁפְטוּ יָתוֹם, רִיבוּ אַלְמָנָה."

126:4.5 (1392.3) "בַּמָּה אֲקַדֵּם יְהוָה, אִכַּף לֵאלֹהֵי מָרוֹם? הַאֲקַדְּמֶנּוּ בְעוֹלוֹת, בַּעֲגָלִים בְּנֵי שָׁנָה? הֲיִרְצֶה יְהוָה בְּאַלְפֵי אֵילִים, בְּרִבְבוֹת צֹאן וּבְנַחֲלֵי-שָׁמֶן? הַאֶתֵּן בְּכוֹרִי פִּשְׁעִי, פְּרִי בִטְנִי חַטַּאת נַפְשִׁי? לֹא! יְהוָה הִגִּיד לְךָ אָדָם מַה טּוֹב. וּמָה יְהוָה דּוֹרֵשׁ מִמְּךָ, כִּי אִם עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט וְאַהֲבַת חֶסֶד, וְהַצְנֵעַ לֶכֶת עִם אֱלֹהֶיךָ?"

126:4.6 (1392.4) "וְאֶל מִי, תְּדַמְיוּן אֵל הַיֹּשֵׁב עַל חוּג הָאָרֶץ? שְׂאוּ מָרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בָרָא עוֹלָמוֹת אֵלֶּה, הַמּוֹצִיא בְמִסְפָּר צְבָאָם וּלְכֻלָּם בְּשֵׁם יִקְרָא. מֵרֹב אוֹנִים וְאַמִּיץ כֹּחַ אִישׁ לֹא נֶעְדָּר. נֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ וּלְאֵין אוֹנִים עָצְמָה יַרְבֶּה. אַל תֹּאמַר כִּי עִמְּךָ אָנִי; אַל תִּשְׁתָּע כִּי אֲנִי אֱלֹהֶיךָ.

אִמַּצְתִּיךָ, אַף עֲזַרְתִּיךָ, אַף תְּמַכְתִּיךָ בִּימִין צִדְקִי כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מַחֲזִיק יְמִינֶךָ, הָאֹמֵר לְךָ, אַל תִּירָא, אֲנִי עֲזַרְתִּיךָ."

126:4.7 (1392.5) "אַתֶּם עֵדַי, נְאֻם יְהוָה וְעַבְדִּי אֲשֶׁר בָּחָרְתִּי לְמַעַן תֵּדְעוּ וְתַאֲמִינוּ לִי וְתָבִינוּ כִּי אֲנִי הוּא הַנִּצְחִי. אָנֹכִי-אָנֹכִי, יְהוָה, וְאֵין מִבַּלְעָדַי מוֹשִׁיעַ."

126:4.8 (1392.6) וכאשר סיים את הקריאה – הוא התיישב, וקהל המתפללים חזר אל הבתים, והמתפללים הפכו במילים אשר הוא קרא עבורם ברוב חן. מעולם לא ראו אותו בני עירו כה רציני וכה הדור; מעולם לא שמעו את קולו כה רציני וכֵן; מעולם לא ראו אותו כה גברי והחלטי, כה סמכותי.

126:4.9 (1392.7) אחר הצהריים של שבת הזו טיפסו ישוע ויעקב אל פסגת הגבעה של נצרת. כאשר שבו לביתם, הם רשמו בפחם את עשרת הדברות ביוונית על שני לוחות חלקים. לאחר מכן מרתה קישטה וצבעה את הלוחות האלה, ובמשך שנים ארוכות הם נתלו מעל לשולחן העבודה הקטן של יעקב.

5. הקשיים הכלכליים

126:5.1 (1392.8) בהדרגה שבו ישוע ומשפחתו אל אורח החיים הפשוט שלהם משנים עברו. בגדיהם, ואפילו מזונותיהם, הפכו פשוטים יותר. היו ברשותם שפע חלב, חמאה וגבינה. בהתאם לעונה הם נהנו מתנובת הגן, אך בכל חודש שחלף הם נדרשו לצמצום ולחסכון גדולים יותר. ארוחת הבוקר שלהם הייתה פשוטה מאוד; את מיטב המזון הם שמרו לארוחת הערב. ואולם, בקרב היהודים הללו, היעדר עושר לא נקשר במעמד חברתי נמוך.

126:5.2 (1392.9) ונער צעיר זה כבר הבין כמעט לחלוטין כיצד חיו אנשים בימיו. וניתן להיווכח עד כמה הבין היטב את החיים בבית, בשדה ובבית המלאכה, מתוך האופן שבו לימד מאוחר יותר, לימוד אשר מעיד על היכרות אינטימית עם כל שלבי ההתנסות האנושית.

126:5.3 (1392.10) החזן של נצרת המשיך לדבוק באמונה שישוע עתיד להיות מורה גדול, ושככל הנראה יהיה ממשיך דרכו של גמליאל הירושלמי הידוע.

126:5.4 (1393.1) נדמה היה כי התנפצו כל תוכניות הקריירה של ישוע. כפי שהדברים התפתחו כעת, העתיד לא נראה ורוד. אך הוא לא היסס; הוא לא התייאש. הוא המשיך לחיות, ומדי יום ביומו ביצע היטב ובנאמנות את המוטל עליו לעשות באותו יום מתוקף **האחריות המידית** שלו בחיים. חייו של ישוע מהווים את נחמת הנצח עבור כל האידיאליסטים המאוכזבים.

126:5.5 (1393.2) המשכורת היומית של נגר פועל-יום הלכה והצטמצמה. בסוף שנה זו יכול היה ישוע להרוויח ביום עבודה אחד, אשר החל מוקדם והסתיים מאוחר, סכום המשתווה לעשרים-וחמישה סנטים. ובשנה שלאחריה המשפחה כבר התקשתה לעמוד בתשלומי המסים האזרחיים, וקל חומר בתשלומי המס אשר הועלה לבית הכנסת ומס בית המקדש בן מחצית השקל. במהלך שנה זו ניסה גובה המסים לסחוט מישוע תשלום נוסף, ואף איים להחרים את הנבל שלו.

126:5.6 (1393.3) מפחד פן יתגלה העותק ביוונית של כתבי הקודש ויוחרם על-ידי גובי המסים, מסר אותו ישוע ביום הולדתו החמישה-עשר לספריית בית הכנסת בנצרת כמתנת בגרותו לאל.

126:5.7 (1393.4) ההלם הכביר של שנתו החמש-עשרה של ישוע, הגיע כאשר הוא הלך לציפורי על-מנת לשמוע את החלטתו של הורדוס בנוגע לערר אשר הוצג בפניו במחלוקת שהתגלעה לגבי סכום הכסף אשר הגיע ליוסף בעת שזה מצא את מותו בתאונה. ישוע ומרים קיוו לקבל סכום כסף משמעותי, בעוד שהגזבר של ציפורי הציע להם סכום זניח. אחיו של יוסף ערערו ישירות בפני הורדוס עצמו, וכעת עמד ישוע בארמון ושמע את הורדוס קובע כי לא הגיע לאביו דבר בעת שמת. ובשל ההחלטה הבלתי-צודקת הזו ישוע מעולם לא בטח שוב בהורדוס אנטיפס. אין להתפלא על כך שאף כינה אותו פעם "השועל הזה".

126:5.8 (1393.5) העבודה הסמוכה לשולחן הנגרים שעליו עבד ישוע בשנה הזו, כמו גם בשנים שלאחריה, גרמה לכך שנבצר ממנו להתרועע עם נוסעי השיירות. חנות האספקה של המשפחה כבר עברה לידי דודו, וישוע עבד רק בבית המלאכה שבבית, וכך הוא היה קרוב

למרים ויכול היה לסייע בטיפול במשפחה. בסביבות הזמן הזה הוא החל לשלוח את יעקב לחניון הגמלים על-מנת לאסוף מידע על אודות המתרחש בעולם. כך הוא ביקש לשמור על קשר עם חדשות היום.

126:5.9 (1393.6) ובעת שהתפתח מנער לגבר, פקדו אותו כל אותם עימותים ובלבולים אשר פקדו צעירים ממוצעים בתקופות אשר קדמו לו ובאלה אשר הגיעו לאחריו. ואילו ההתנסות התובענית של האחריות לפרנסת משפחתו הגנה עליו, פשוט משום שלא היה לו זמן רב לחלום בהקיץ או ללכת שבי אחר נטיות מיסטיות.

126:5.10 (1393.7) הייתה זו השנה שבה שכר ישוע פיסת אדמה גדולה, מעט צפונה מביתם, וייעד אותה לשמש כגן ירק משפחתי. כל אחד מילדי המשפחה הגדולים יותר קיבל לאחריותו חלקת גן יחידה, והם התחרו תחרות הגונה זה במאמציו החקלאיים של זה. בעונת טיפוח גן הירק, בילה איתם אחיהם הגדול בגן מדי יום. בעודו עובד כך בגינת הירק לצד אחַיו ואחיותיו הצעירים, פעמים רבות קיווה ישוע לאפשרות שיוכלו להתמקם בחווה בכפר, שם יוכלו ליהנות מן החירות ומן החופש של חיים בלתי-מופרעים. אך המציאות הייתה כזאת שהם לא חיו בכפר; וישוע, אשר היה צעיר תכליתי ממש כשם שהיה אידיאליסט, תקף את הבעיות אשר נתקל בהן בחוכמה ובנחישות, ועשה כל אשר לאל ידו על-מנת להתאים את עצמו ואת משפחתו למציאות של מצבם, ולהתאים את תנאיהם באופן המשביע-רצון ביותר האפשרי לשאיפותיהם האישיות ולשאיפותיהם המשותפות.

126:5.11 (1393.8) היה זמן שבו ישוע קיווה כי יוכל לאסוף את הסכום הנדרש לשם רכישתה של חווה קטנה, זאת יכול היה לעשות בתנאי שהיה מקבל את סכום הכסף המשמעותי שהיו חייבים לאביו בגין עבודתו בארמונו של הורדוס. הוא ממש שקל ברצינות את התוכנית הזו של מעבר המשפחה לכפר. אך כאשר הורדוס סירב לשלם להם את מה שהגיע ליוסף, הם וויתרו על השאיפה להיות בעלים של בית בכפר. ועל-אף זאת, הם נהנו במידה רבה מן ההתנסות בחיים חקלאיים. היו להם כעת, בנוסף ליונים, שלוש פרות, ארבע כבשים, להקת תרנגולות, חמור וכלב. אפילו הזאטוטים חויבו לעבוד באופן סדיר בתוכנית הסדורה היטב אשר אפיינה את חיי הבית של המשפחה הנצרתית הזו.

126:5.12 (1394.1) עם תום שנתו זו, שנתו החמש-עשרה, השלים ישוע את חצייתה של אותה תקופה מסוכנת וקשה בקיום האנושי, זמן המעבר משנות הילדות הנינוחות יותר, אל המודעות של ההתקרבות לבגרות, על שלל האחריויות הכרוכות בה, ועל ההזדמנויות הטמונות בה לרכישת ההתנסויות המתקדמות הדרושות לגיבושו של אופי נאצל. תמה לה תקופת צמיחתם של הדעת ושל הגוף, וכעת מתחילה באמת הקריירה של האיש הצעיר הזה מנצרת.

>> מסמך 126 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 128 <<

מסמך 127

שנות גיל ההתבגרות

127:0.1 (1395.1) בשעה שישוע נכנס לשנות גיל ההתבגרות שלו, הוא מצא את עצמו עומד בראש משפחה גדולה כמפרנס יחיד. תוך שנים אחדות מאז מותו של אבי המשפחה נעלם כל רכושם. בחלוף הזמן, ישוע הפך מודע יותר ויותר לקיומו הקודם; ובה בעת, הוא החל להבין באופן שלם יותר כי הוא נוכח בכדור הארץ בגוף בשר ודם במיוחד על-מנת לגלות את אביו מפרדיס לילדי האדם.

127:0.2 (1395.2) שום צעיר אשר חי אי-פעם, או שיחיה אי-פעם, בעולם הזה או בכל עולם אחר, מעולם לא התבקש, ולעולם לא יתבקש, לפתור בעיות כבדות משקל מאלה, או להתמודד עם קשיים סבוכים מאלה. שום צעיר באורנטיה לא יתבקש אי-פעם להתמודד עם קונפליקטים קשים יותר, או עם מצבי התנסות סבוכים יותר, מאשר אלו שעמם התמודד ישוע עצמו במהלך חמש השנים המאומצות האלה, מגיל חמש-עשרה ועד לגיל עשרים.

127:0.3 (1395.3) ובכך שרכש בפועל את התנסות החיים כצעיר בשנות ההתבגרות בעולם עתיר רוע, בעולם מוטרד על-ידי חטא, רכש לעצמו בן האדם את הידע המלא על אודות התנסות החיים של הצעירים בכל עולמות של נבאדון, ולפיכך, הפך לנצח למחוז המקלט המבין לכל הצעירים המיוסרים והנבוכים בני כל הגילאים, וברחבי כלל העולמות של היקום המקומי.

127:0.4 (1395.4) לאט אך בבטחה ובאמצעות התנסות בפועל, רוכש בן אלוהי זה את הזכות להיות ריבון יקומו שלו, השליט העליון והבלתי-מעורער של כלל ההוויות התבוניות הברואות בכל עולמות היקום המקומי, והמקלט המבין של כלל ההוויות, בנות כל הגילאים, ובעלות כל רמות כישורי האישיות וההתנסות.

1. השנה השש-עשרה (שנת 10 לספירה)

127:1.1 (1395.5) הבן אשר התגשם בגוף עבר דרך הינקות והתנסה בילדות נטולת מאורעות. ואז הוא הגיח מתוך אותו שלב התנסות של מבחן שבין הילדות לבין הבגרות – הוא הפך למתבגר ישוע.

127:1.2 (1395.6) בשנה זו הוא הגיע למלוא גודלו הפיזי. הוא היה צעיר חסון ונאה. הוא הפך יותר ויותר רציני ושקול, אך היה לבבי ואוהד. עינו הייתה טובה אך בוחנת; חיוכו היה תמיד כובש, אך מעודד. קולו היה מוסיקאלי, אך סמכותי; ברכת השלום שלו לבבית, אך נעדרת העמדת פנים. ותמיד, אפילו במגעים הפשוטים ביותר, נדמה כי ניתן למצוא עדות לטבע דואלי, זה האנושי וזה האלוהי. ותמיד הוא הפגין את השילוב הזה של חבר אוהד ושל מורה סמכותי. ותכונות אישיות אלה החלו להופיע במוקדם, אפילו בשנות ההתבגרות האלה.

127:1.3 (1395.7) הצעיר הזה, היציב והחזק פיזית, אף השלים את מלוא התפתחות האינטלקט שלו. הוא לא רכש את מלוא התנסות המחשבה האנושית, אלא את מלוא היכולת להתפתחות אינטלקטואלית מעין זו. היה לו גוף בריא בעל פרופורציות טובות, דעת חריפה ואנליטית, אופי נעים ואוהד, ומזג משתנה ואגרסיבי במידת-מה, וכל אלו השתלבו יחדיו לכדי אישיות חזקה, מרשימה ומושכת.

127:1.4 (1396.1) ובחלוף הזמן, אמו, אחַיו ואחיותיו התקשו יותר ויותר להבינו; דבריו בלבלו אותם והם העניקו למעשיו פירוש שגוי. הם פשוט לא יכלו להבין את חיי אחיהם הבכור, מכיוון שאִמם נתנה להם להבין שהוא עתיד להפוך לגואל העם היהודי. לאחר שהם קיבלו

ממרים רמזים מעין אלו, אשר הועברו כסוד משפחתי, שערו ברוחכם את הבלבול אשר חוו כאשר ישוע עצמו הכחיש נמרצות ובכנות את כל הרעיונות הללו ואת כל הכוונות האלה.

127:1.5 (1396.2) בשנה זו החל שמעון את חוק לימודיו, והם נאלצו למכור בית נוסף. וכעת נטל יעקב על עצמו את האחריות ללימודי שלוש אחיותיו, אשר שתיים מהן כבר היו גדולות דיין על-מנת ללמוד ברצינות. מיד כאשר גדלה רות, לקחו אותה מרים ומרתה תחת חסותן. ככלל, ילדות במשפחות יהודיות קיבלו חינוך מועט בלבד, אך ישוע סבר (ואמו הסכימה עמו) שילדות בנות צריכות להתחנך בבית הספר ממש כילדים בנים, ומכיוון שבית הספר של בית הכנסת לא נאות לקבלן, לא נותרה ברירה אלא לנהל בבית בית-ספר במיוחד עבורן.

127:1.6 (1396.3) במהלך שנה זו בילה ישוע את רוב זמנו על שולחן הנגרים. למרבה המזל הייתה לו עבודה בשפע; עבודתו הייתה מְדרגה כה גבוהה, כך שלעולם לא היה מובטל מעבודה, אף אם רמת הביקוש באזור ירדה. לעתים הוא היה כה עסוק עד כי יעקב נחלץ לעזרתו.

127:1.7 (1396.4) עד תום השנה הזו הוא כמעט גמר אומר להתחיל בעבודתו הציבורית – לאחר שיגדל את אחיו ואחיותיו ויחתן אותם – כמורה של אמת וכמגלה של אביו שבמרומים עבור העולם. הוא ידע כי הוא אינו עתיד להפוך למשיח אשר לו ציפו היהודים, והחליט שיהיה זה כמעט חסר-תוחלת לשוחח עם אמו על העניינים הללו; הוא החליט לתת לה להשתעשע ברעיונות אשר תבחר, זאת הואיל וכל מה שאמר בעבר כמעט ולא השפיע עליה; והוא זכר שגם אביו מעולם לא הצליח לומר דבר כלשהו אשר ישנה את דעתה. משנה זו ואילך הוא שוחח פחות ופחות על אודות העניינים הללו עם אמו, או עם כל אחד אחר. משימתו שלו הייתה כה ייחודית, עד כי איש מן החיים על-פני האדמה לא יכול היה להשיא לו עצה כיצד לבצעה.

127:1.8 (1396.5) הוא באמת שימש כאַב עבור משפחתו, על-אף גילו צעיר; הוא בילה בחברת אחיו הצעירים כל שעה שניתנה לו, והם אכן אהבו אותו. אמו התעצבה כאשר ראתה אותו עובד כל-כך קשה; היא הצטערה על כך שהוא עמל מדי יום ביומו לפרנסתו על שולחן הנגרים במקום ללמוד בירושלים עם הרבנים, כפי שהם תכננו עבורו בחדווה. ואף כי מרים לא הבינה

הרבה ביחס לבנהּ, היא אכן אהבה אותו, והעריכה עד מאוד את האופן המסור שבו נטל על כתפיו את האחריות לבית.

2. השנה השבע-עשרה (11 לספירה)

127:2.1 (1396.6) בסביבות הזמן הזה שררה תסיסה ניכרת, בייחוד בירושלים וביהודה, והתגבשה תמיכה בהתקוממות כנגד תשלום המסים לרומא. נוצרה מפלגה לאומנית חזקה, אשר כונתה בשם הקנאים. בניגוד לפרושים, הקנאים לא אבו להמתין לבוא המשיח. הם ביקשו לשנות את המציאות דרך התקוממות פוליטית.

127:2.2 (1396.7) קבוצת מארגנים מירושלים הגיעה לגליל והתקדמה יפה יחסית עד הגיעה לנצרת. כאשר באו לפגוש את ישוע, הוא האזין בזהירות לדבריהם, שאל שאלות רבות, אך סירב להצטרף למפלגה. הוא סירב לגלות את הסיבות לאי-הצטרפותו, ותוצאת סירובו הייתה שהרבה מחבריו הצעירים בנצרת נותרו אף הם מחוצה למפלגה.

127:2.3 (1397.1) מרים ניסתה ככל יכולתה לגרום לו להצטרף, אך לא הצליחה להניאו מהחלטתו להימנע מכך. היא אפילו הרחיקה לכת ורמזה לכך שסירובו לבקשתה להצטרף למאבק הלאומי היה בבחינת חוסר-ציות, הפרה של אותה הבטחה שיציית להוריו אשר נתן בשובם מירושלים; אך בתשובה לרמיזה הזו ישוע רק הניח בעדינות את ידו על כתפה, הישיר אליה מבט ואמר: "אימי, איך את יכולה?" ומרים נסוגה מדבריה.

127:2.4 (1397.2) אחד מדודיו של ישוע (שמעון, אחי מרים) כבר הצטרף לקבוצה הזו והתמנה, לאחר מכן, לאחד ממפקדי החטיבה הגלילית. ובמשך מספר שנים שררה תחושת זרות בין ישוע לבין דודו.

127:2.5 (1397.3) ואולם הצרות החלו לרחוש בנצרת. גישתו של ישוע לנושא זה יצרה חלוקה בקרב צעירי העיר. כמחציתם הצטרפו לארגון הלאומני, ואילו המחצית השנייה החלה ליצור קבוצה נגדית של לאומנים מתונים יותר אשר ציפו מישוע לעמוד בראשם. הם נדהמו כאשר הוא סירב לכבוד אשר הוצע לו. התירוץ שנתן היה האחריות המשפחתית הכבדה הרובצת על

כתפיו, ודבר זה אכן היה מובן. אבל המצב הלך והסתבך כאשר יהודי עשיר בשם יצחק, מלווה כספים אשר עבד עם הגויים, הסכים לתמוך במשפחתו של ישוע אם רק יניח את כלי עבודתו וייקח על עצמו את הנהגת קבוצת הלאומנים מנצרת.

127:2.6 (1397.4) וישוע, אז בקושי בן שבע-עשרה, עמד אל מול אחד מן המצבים העדינים והקשים ביותר של חייו המוקדמים. מנהיגים רוחניים מתקשים תמיד להתייחס לנושאים לאומניים, במיוחד כאשר המצב מסתבך בשעה שכובש זר מטיל מסים. וכאן הקושי היה כפול מכיוון שהדת היהודית הייתה מעורבת בכל התסיסה הזו כנגד רומא.

127:2.7 (1397.5) מצבו של ישוע הפך קשה עוד יותר מכיוון שאמו, דודו ואפילו אחיו הצעיר יעקב, דחקו בו להצטרף למאבק הלאומי. כל הטובים שביהודי נצרת הצטרפו, ואותם צעירים אשר טרם עשו כן היו נכונים להצטרף לתנועה ברגע שבו ישנה ישוע את דעתו. בכל נצרת כולה עמד לו ליועץ אך ורק אדם חכם אחד, מורהו משכבר הימים – החזן. וזה ייעץ לו כיצד לענות לוועדת האזרחים, כאשר אלו הגיעו לבקש את תשובתו לקובלנה הפומבית אשר הועלתה. בכל חייו הצעירים של ישוע, הייתה זו הפעם הראשונה שבה נקט במודע באסטרטגיה ציבורית. עד אז, תמיד שיתף באמת בכנות, וכך הבהיר את המצב, אך כעת הוא לא יכול היה להצהיר על האמת במלואה. הוא לא יכול היה לרמוז שהיה יותר מאשר אדם; הוא לא יכול היה לגלות את הרעיון אשר גיבש על אודות המשימה אשר המתינה לו כאדם בשֵל יותר. ועל אף המגבלות האלה, דבקותו הדתית ונאמנותו הלאומית הועמדו במישרין למבחן. משפחתו סערה, חבריו הצעירים היו חלוקים, וכלל הקהילה היהודית בעיר רחשה והמתה. ולחשוב על כך שהוא הואשם בכל אלה! ועד כמה היה חף מכל כוונה לגרום לצרה מכל סוג שהוא, קל וחומר למהומה מעין זו.

127:2.8 (1397.6) דבר-מה היה צריך להיעשות. ישוע היה חייב להציג את עמדתו, וכך אומנם עשה באומץ ובדיפלומטיות אשר השביעה את רצונם של רבים, אף כי לא את רצון כולם. הוא נצמד לרעיון שמאחורי הטיעון המקורי שלו, וטען שחובתו הראשונה הייתה כלפי משפחתו, וכי אם אלמנה ושמונה ילדים זקוקים ליותר ממה שכסף יכול לקנות – צרכי החיים הבסיסיים – וכי הם זכאיים להשגחתו ולהנחייתו של אב, וכי הוא לא יכול לשחרר את עצמו במצפון נקי מן החובה אשר הטילה עליו התאונה האכזרית. הוא ציין לשבח את אמו ואת אחיו המבוגר

ביותר, על כך שהיו נכונים לשחררו, אך ציין שוב שחובתו כלפי אביו המת אסרה עליו לעזוב את משפחתו, ללא קשר לכמות הכסף אשר הוצעה לשם תמיכה חומרית בה; והוא אף יצא בהכרזה אשר לא תישכח – "לא יוכל הכסף לאהוב." במהלך הנאום התייחס ישוע פעמים מספר ל"משימת חייו", אך הסביר כי בין שהיא תואמת את הרעיון הצבאי ובין שאינה תואמת אותו, הוא וויתר על זו, כמו על כל דבר אחר בחייו, בכדי לעמוד בנאמנות בחובתו כלפי משפחתו. כלל תושבי נצרת ידעו כי הוא שימש אב טוב למשפחתו, ונושא זה, הקרוב כל-כך ללבו של כל יהודי נאצל, מצא את אוזנם של רבים ממאזיניו; ואלו אשר לא חשבו כן, השתכנעו מדברים אשר נשא יעקב, שאף שלא היו חלק מן התכנית, נאמרו באותו מעמד. באותו היום ממש ערך החזן חזרה ליעקב על נאומו, דבר אשר נשמר בסוד ביניהם.

127:2.9 (1398.1) יעקב הכריז כי הוא היה בטוח שישוע היה עוזר לשחרר את עמו לוּ הוא (יעקב) היה בוגר דיו על-מנת ליטול על עצמו את האחריות למשפחה, וכי אם רק יתירו לישוע להישאר "עִמנו, להיות לנו לאב ולמורה, כי אז הם לא יקבלו רק מנהיג אחד ממשפחת יוסף, אלא יקבלו לאחר מכן חמישה לאומנים נאמנים, שהרי לא נִגְדל חמשת הנערים תחת חסותו של אחינו-אבינו לשרת את האומה?" וכך הגיע העניין הטעון, המאיים עד מאוד, לסוף שמח יחסית.

127:2.10 (1398.2) לעת עתה תם המשבר, אך בנצרת לא שכחו מעולם את המאורע הזה. התסיסה נמשכה; ומאז לא היה ישוע חביב על הכול; מעולם לא התגברו לגמרי על המחלוקת ועל הטינה. וזו הייתה אחת הסיבות העיקריות – בנוסף לאירועים עוקבים אחרים – שבעטיין הוא עבר בשנים מאוחרות יותר לכפר נחום. מכאן ואילך נשתמרה בנצרת חלוקה של הרגשות באשר לבן האדם.

127:2.11 (1398.3) בשנה זו סיים יעקב את חוק לימודיו בבית הספר והחל לעבוד במשרה מלאה בבית המלאכה שבבית. הוא רכש מיומנות בשימוש בכלים, וכעת לקח על עצמו את הכנת העוֹלים והמחרשות, זאת בעוד שישוע התפנה לעסוק יותר בגימורים של עבודות נגרות לבית ובעבודות-מומחה של הכנת ארונות.

127:2.12 (1398.4) במהלך שנה זו התקדם ישוע עד מאוד בארגון דעתו שלו. בהדרגה הוא שילב בין טיבו האנושי לטיבו האלוהי, והשיג את כלל ארגון האינטלקט בכוח החלטותיו שלו, ובסיועו של המשגוח השוכן בלבד, אותו משגוח ממש אשר שוכן בדעת של כל בן-תמותה רגיל בעולמות של בתר-בן-של-מתת. למעט ביקורו של שליח מטעם אחיו המבוגר עמנואל, אשר הופיע בפניו פעם אחת באותו לילה בירושלים, לא אירע עד כה דבר על-טבעי כלשהו בקריירה של האיש הצעיר הזה.

3. השנה השמונה-עשרה (12 לספירה)

127:3.1 (1398.5) במהלך שנה זו נמכר כל רכוש המשפחה, למעט בית המגורים והגן. הנכס האחרון בכפר נחום (למעט בעלות חלקית בנכס אחר), אשר כבר מושכן, כעת נמכר. בתמורה שהתקבלה שילמו מסים, נרכשו כלים חדשים עבור יעקב, ובוצע תשלום על חשבון רכישת חנות האספקה ובית המלאכה הישן של המשפחה הסמוך לחניון השיירות, אשר כעת ישוע הציע לרכוש בחזרה, זאת מכיוון שיעקב היה מבוגר דיו לעבוד בבית המלאכה שבבית ולסייע למרים בעבודות הבית. וכאשר, לעת עתה, פחת כך הלחץ הכלכלי, החליט ישוע לקחת את יעקב לחגיגות הפסח. הם צעדו לירושלים דרך השומרון יום אחד מוקדם יותר מהמועד על-מנת להיות לבדם. ובשעה שהם צעדו סיפר ישוע ליעקב על אודות המקומות ההיסטוריים שדרכם הם חלפו בדרך, כפי שאביו לימד אותו במהלך מסע דומה אשר ערכו חמש שנים קודם לכן.

127:3.2 (1399.1) עת חצו דרך השומרון, הם חזו במראות משונים רבים. במהלך המסע הזה הם שוחחו על אודות רבות מן הבעיות האישיות, המשפחתיות והלאומיות שלהם. יעקב היה נער דתי מאוד, ואף כי לא הסכים לגמרי עם אמו באשר למעט שידע על אודות התכניות הנוגעות למשימת חייו של ישוע, הוא חיכה לזמן שבו יוכל לקחת אחריות על המשפחה בכדי לאפשר לישוע להתחיל במשימתו. הוא העריך מאוד את העובדה שישוע לקח אותו לעלות עמו לרגל לפסח, והם שוחחו על אודות העתיד בפירוט רב מאשר אי-פעם.

127:3.3 (1399.2) במהלך המסע דרך השומרון חשב ישוע רבות, ובייחוד בבית-אל, כאשר לגם מהמים של באר יעקב. הוא ואחיו שוחחו על אודות המסורות של אברהם, יצחק ויעקב. הוא הכין היטב את יעקב למראות שהיה צפוי לראות בירושלים, וביקש לצמצם את עוצמת ההלם ביחס לזה שהוא עצמו חווה בביקורו הראשון במקדש. אך יעקב לא היה כה רגיש לחלק מן המראות הללו. הוא ציין את היובש ואת חוסר-הלב שבו שימשו כמה מן הכוהנים בקודש, אך ככלל הוא נהנה עד מאוד משהותו בירושלים.

127:3.4 (1399.3) ישוע לקח את יעקב לבית-עניא לסעודת הפסח. שמעון נאסף אל אבותיו, וישוע עמד בראש סדר הפסח בבית הזה, זאת לאחר שהביא מן המקדש את השה אשר הוקרב לעולה.

127:3.5 (1399.4) לאחר סעודת הפסח ישבה מרים לשוחח עם יעקב, בעוד שמרתה, אלעזר וישוע שוחחו עמוק אל תוך הלילה. למחרת הם נטלו חלק בטקסי המקדש, ויעקב התקבל לחיק עם ישראל. באותו בוקר, בשעה שהשתהו על פסגת הר הזיתים לצפות במקדש, התפעל יעקב בקול, בעוד שישוע התבונן בירושלים בדממה. יעקב לא הצליח להבין את פשר ההתנהגות של אחיו. באותו לילה הם שבו לבית-עניא ותכננו לצאת חזרה הביתה למחרת היום, אלא שיעקב התעקש לשוב ולבקר במקדש בהסבירו שברצונו להקשיב למורים. ואף כי הייתה אמת בדבריו, בסתר הוא קיווה לשמוע את ישוע משתתף בדיונים, כפי ששמע על כך מפי אמו. ובהתאם לכך, הם חזרו למקדש ושמעו את הדיונים, אך ישוע לא שאל כל שאלה. לְדעת מתעוררת זו של אדם ואל, כל אלו נדמו כשטויות חסרות חשיבות – הוא יכול היה רק לרחם עליהם. יעקב התאכזב מכך שישוע לא אמר דבר. וכאשר הוא שאל אותו, ענה ישוע רק כי "טרם הגיעה שעתי."

127:3.6 (1399.5) למחרת הם יצאו חזרה דרך יריחו ועמק הירדן, ובעודם הולכים סיפר ישוע ליעקב דברים רבים, כולל על אודות המסע הקודם שלו בדרך הזו, כשהיה בן שלוש-עשרה.

127:3.7 (1399.6) לאחר ששבו לנצרת, החל ישוע לעבוד בבית המלאכה הישן של המשפחה. מאוד שימח אותו לפגוש מדי יום אנשים מכל קצוות הארץ ומהמחוזות הסובבים אותה. ישוע

באמת אהב אנשים – פשוט אנשים רגילים. בכל חודש הוא שילם תמורת בית המלאכה, ובסיועו של יעקב המשיך לפרנס את המשפחה.

127:3.8 (1399.7) מספר פעמים בשנה, כאשר לא היה בנמצא מי מן המבקרים שיקרא בכתבי הקודש, המשיך ישוע לקרוא בשבת בבית הכנסת. פעמים רבות הוא אף הציע הערות על השיעור, אך על-פי-רוב בחר את הקטעים כך שלא נדרש להם הסבר. הוא היה מיומן, ולפיכך ארגן את סדר קריאת הקטעים, כך שהאחד יאיר את משנהו. ובהתאם לתנאי מזג האוויר, הוא תמיד לקח את אחיו ואחיותיו לצעידות בטבע בשבת אחר-הצהריים.

127:3.9 (1400.1) בסביבות הזמן הזה ארגן חזן בית הכנסת מועדון לגברים צעירים, אשר עסק בדיונים פילוסופיים ואשר נפגש בבתי החברים השונים ופעמים רבות בביתו שלו. ישוע הפך לחבר בולט בקבוצה זו, וכך רכש לעצמו מחדש חלק מן הכבוד אשר רחשו לו בעבר בני המקום, ואשר איבד לאחרונה בשל המחלוקות הלאומניות.

127:3.10 (1400.2) ואף כי חיי החברה שלו היו מוגבלים, הוא לא הזניח אותם לגמרי. היו לו חברים אוהדים רבים ומעריצים אדוקים בקרב צעירי נצרת, גברים ונשים כאחד.

127:3.11 (1400.3) בחודש ספטמבר באו אלישבע ויוחנן לבקר את המשפחה מנצרת. יוחנן, אשר איבד את אביו, התכוון לשוב לגבעות יהודה ולעסוק בחקלאות וברעיית צאן, אלא אם כן ישוע היה מייעץ לו להישאר בנצרת ולעסוק בנגרות או בכל עבודה אחרת. הם לא ידעו שהמשפחה מנצרת הייתה למעשה חסרת פרוטה. וככל שמרים ואלישבע שוחחו יותר על בניהם, כך הן השתכנעו כי מוטב לשני הגברים הצעירים לעבוד יחדיו ולראות יותר זה את זה.

127:3.12 (1400.4) ישוע ויוחנן ניהלו שיחות רבות; והם שוחחו על אודות כמה עניינים אינטימיים ואישיים מאוד. עם תום הביקור, הם החליטו לא להתראות שוב, עד אשר ייפגשו בעת שישרתו את הציבור; זאת לאחר שישמעו את "קריאת האב שבשמיים" שתורה להם להתחיל בעבודתם. יוחנן כל-כך התרשם ממה שראה בנצרת, עד שהשתכנע כי עליו לשוב לביתו ולעמול לפרנסת אמו. הוא השתכנע כי הוא עתיד להיות חלק ממשימת חייו של ישוע, אך ראה שישוע עתיד לבלות שנים רבות בגידול משפחתו; ולכן הוא שמח לשוב לביתו,

להתבסס, ולדאוג לחווה הקטנה שלהם ולצרכי אמו. ויוחנן וישוע לא ראו עוד זה את זה עד לאותו יום, בירדן, כאשר בן האדם הציג את עצמו להטבלה.

127:3.13 (1400.5) אחר-הצהריים של יום שבת ה-3 בדצמבר בשנה זו, הלם המוות בשנית במשפחה מנצרת. עמוס הקטן, התינוק, מת מחום גבוה לאחר מחלה בת שבוע. לאחר שעברה את תקופת הצער הזו עם בנהּ-בכורהּ כמשענתה היחידה, הכירה מרים סוף-סוף, ובמלוא מובן המילה, בישוע כראש המשפחה האמיתי; והוא אכן היה ראש משפחה ראוי.

127:3.14 (1400.6) במשך ארבע שנים רמת חייהם ירדה בהתמדה; משנה לשנה התרחבה מצוקת העוני. לקראת סוף השנה הזו הם עמדו אל מול אחת מן ההתנסויות הקשות ביותר של כלל מאבקיהם המאומצים. יעקב עדיין לא החל להרוויח הרבה, והוצאות הלוויה, אשר נוספו על כל שאר ההוצאות, פשוט הכריעו אותם. אך ישוע אמר לאמו החרדה והאבלה רק את זאת: "אמא-מרים, הצער לא יעזור לנו; כולנו עושים את המיטב, וחיוך-האם שלך עשוי אף לעורר אותנו לעשות טוב יותר. מדי יום אנחנו מתחזקים במעשינו מתוך אמונה שימים טובים יותר ממתינים לנו." האופטימיות התכליתית והמוצקה שלו אכן הייתה מדבקת; כל הילדים חיו באווירה של ציפייה לימים ולדברים טובים יותר. והאומץ הזה, המהול בתקווה, תרם רבות להתפתחותם של קווי אופי חזקים ונאצלים, על-אף הדחק שבעוני.

127:3.15 (1400.7) ישוע ניחן ביכולת לגייס ביעילות את כל כוחות הדעת, הנשמה והגוף למשימה אשר עמדה מולו. הוא היה מסוגל לרכז את דעתו, המעמיקה לחשוב, בבעיה האחת אשר אותה ביקש לפתור, ויכולת זו, בנוסף לסבלנותו הבלתי-נלאית, אפשרה לו לעמוד בצלילות בקשיי החיים האנושיים – לחיות כאילו "הָיָה כְּרֹאֶה אֵת אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ נִרְאֶה."

4. השנה התשע-עשרה (13 לספירה)

127:4.1 (1401.1) מרים וישוע הסתדרו כעת הרבה יותר טוב. היא פחות החשיבה אותו כבנהּ; הוא הפך להיות יותר כאב ילדיהּ. בכל יום החיים זימנו להם קשיים מעשיים ומידיים. הם

שוחחו על אודות עבודת חייו לעיתים רחוקות יותר, משום שבחלוף הזמן היו כל מחשבותיהם נתונות לפרנסה ולגידול בני משפחתם, על ארבעת בניה ושלוש בנותיה.

127:4.2 (1401.2) בתחילת שנה זו סיים ישוע לשכנע לגמרי את אימו לקבל את שיטות החינוך שלו עבור הילדים – הציווי החיובי לעשיית טוב במקום השיטה היהודית הישנה יותר של איסור הרע. בביתו, כמו גם במהלך הקריירה הציבורית שלו כמורה, ישוע התמיד להשתמש בשיטת הציווי החיובית. תמיד ובכל מקום הוא אמר, "תעשו כן – עליכם לעשות כך." מעולם הוא לא השתמש בשיטת הלימוד השלילית, אשר נגזרה מן הטאבו הקדום. הוא נמנע מלהדגיש את הרוע באמצעות איסורו, ורומם את הטוב תוך ציווי עשייתו. זמן התפילה שימש בבית הזה לשיחה על כל דבר ועניין הקשור לרווחת המשפחה.

127:4.3 (1401.3) ישוע החל להחיל משמעת על אחיו ואחיותיו בגיל כה צעיר, עד כי כמעט ולא נדרש להענישם על-מנת לגרום להם לציית מיד ובלב שלם. היוצא מן הכלל היחיד היה יהודה, אשר ישוע נדרש בכמה הזדמנויות להענישו על כך שהפר את כללי הבית. בשלושה מקרים, כאשר היה זה נבון להעניש את יהודה על כך שהפר במודע את כללי ההתנהגות במשפחה, ואף הודה בכך, נקבע עונשו פה אחד על-ידי הילדים המבוגרים יותר ויהודה עצמו הסכים לעונש בטרם הוטל.

127:4.4 (1401.4) ואף-על-פי שישוע היה יסודי ושיטתי בכל אשר עשה, בכל פסיקותיו ניתן היה למצוא פרשנות גמישה ומרעננת והתאמה יחידנית אשר הרשימה עד מאוד את כל הילדים. הם חוו את רוח הצדק אשר הניעה את אחיהם-אביהם. הוא מעולם לא הטיל משמעת שרירותית על אחיו ואחיותיו, והוגנות אחידה מעין זו, כמו גם התחשבותו האישית, גרמו לכך שבני משפחתו אהבו את ישוע עד מאוד.

127:4.5 (1401.5) כאשר יעקב ושמעון גדלו הם ניסו לדבוק בשיטתו של ישוע – של ריצוי חברים לוחמניים או כועסים בשיטות של שכנוע ואי-התנגדות, והצליחו למדי בכך; אך יוסף ויהודה, בעוד שהם הסכימו לתורה מעין זו בבית, מיהרו להגן על עצמם כאשר הותקפו בידי חבריהם; ובייחוד היה זה יהודה אשר הפר את רוחה של תורה זו. אך אי-התנגדות לא היוותה כלל של המשפחה. ושום עונש לא הוטל על הפרתה של תורה אישית.

(1401.6) 127:4.6 ככלל, כל הילדים, ובייחוד הבנות, התייעצו עם ישוע בנוגע לצרות הילדות שלהם, ונתנו בו אמון ממש כפי שהיו נותנים באב אוהב.

(1401.7) 127:4.7 יעקב החל להתבגר לכדי נער מאוזן היטב ובעל מזג נוח, אך לא היה בעל נטיות רוחניות כישוע. הוא היה תלמיד טוב בהרבה מיוסף, אשר למרות היותו פועל חרוץ, היה בעל נטיות רוחניות מועטות אפילו יותר. יוסף התנהל בכבדות ורמתו האינטלקטואלית לא השתוותה לזו של הילדים האחרים. שמעון היה ילד בעל כוונות טובות, אך יותר מדי חולמני. הוא התמהמה בהתבססותו בחיים והדאיג במידה רבה את ישוע ואת מרים, אך תמיד היה נער טוב, ובעל כוונות טובות. יהודה היה כמו גחל לוחש. היו לו האידיאלים הגבוהים ביותר, אך אופי בלתי-יציב. הוא ירש את כל הנחישות והאגרסיביות של אמו, ואף יותר מכך, אך נעדר הרבה מחוש המידה והדיסקרטיות שלה.

(1402.1) 127:4.8 מרים הייתה בת מאוד מאוזנת ושקולה, והעריכה מאוד את הנאצל ואת הרוחני. מרתה חשבה ופעלה לאט, אך הייתה ילדה מהימנה ויעילה עד מאוד. רות התינוקת, הצעירה שבבנות, הייתה מאור הבית; אף כי לא חשבה על דבריה, בלבבה היא הייתה הכנה מכולם. היא כמעט וסגדה לאחיה הבכור ואביה. אך הם לא פינקו אותה. היא הייתה ילדה יפהפייה אך לא נאה כמרים, אשר הייתה היפה במשפחה, אם לא בעיר כולה.

(1402.2) 127:4.9 עם חלוף הזמן, ישוע שינה והתאים את מנהגי המשפחה הקשורים לשמירת השבת ולנושאי דת אחרים, והפך אותם לחופשיים יותר; ולכל השינויים הללו מרים הסכימה בלב שלם. בשלב הזה ישוע כבר הפך לראש המשפחה ללא עוררין.

(1402.3) 127:4.10 בשנה זו החל יהודה את חוק לימודיו, וישוע נדרש למכור את הנבל שלו על-מנת לכסות את ההוצאות האלה. וכך נמנע ממנו אחרון תענוגות הפנאי שלו. הוא אהב מאוד לפרוט על הנבל כאשר עייף בגוף ובנפש, אך ניחם עצמו במחשבה שלפחות כך ניצל הנבל מנפילה לידיו של גובה המסים.

5. רבקה, בתו של עזרא

127:5.1 (1402.4) ואף כי ישוע היה עני, מעמדו החברתי בנצרת לא נפגע כהוא זה. הוא היה אחד מן הגברים הצעירים המובילים בעיר, ונחשב עד מאוד בקרב רוב הנשים הצעירות. בהיותו דוגמא כה מזהירה לגבריות גופנית ואינטלקטואליות, ובהתחשב במוניטין שלו כמנהיג רוחני, אין להתפלא על כך שרבקה, בתו הבכורה של עזרא, סוחר אמיד מנצרת, גילתה שהיא מתאהבת לאיטה בבנו של יוסף. בתחילה היא התוודה על רגשותיה בפני מרים, אחותו של ישוע, וזו בתורה שוחחה על הנושא בכללותו עם אמה. מרים האם נסערה עד מאוד. האֵם עתידה היא לאבד את בנה, אשר הפך כעת לראש המשפחה אשר אין בלתו? האם אף-פעם לא ייפסקו הצרות? מה הדבר הבא אשר יכול לקרות? או אז, היא עצרה בעצמה וחשבה מה תהא השפעתם של נישואין על הקריירה העתידית של ישוע; לפעמים, אם כי לא לעתים קרובות, היא עוד זכרה את העובדה שלפיה ישוע הינו "ילד של הבטחה." ולאחר ששוחחו היא ומרים הבת, הן החליטו לעשות מאמץ על-מנת לעצור את העניין בטרם יתגלה הדבר לישוע. הן החליטו ללכת ישירות לרבקה, לשטוח בפניה את כל הסיפור ולהתוודות בפניה בכנות על כך שהן מאמינות כי ישוע הינו בן של גורל; וכי הוא עתיד להפוך למנהיג דתי גדול, ואולי אפילו למשיח.

127:5.2 (1402.5) רבקה הקשיבה לדברים רוב קשב; היא התרגשה לשמוע את הסיפור והתחזקה עוד יותר בנחישותה לקשור את גורלה בבחיר לבה ולהשתתף עמו בקריירה שלו כמנהיג. היא טענה (אל עצמה) כי אדם מעין זה יזדקק עוד יותר לאישה נאמנה ויעילה לצדו. היא פֵּרשה את ניסיונותיה של מרים האֵם להניאה כתגובה טבעית לפחדה לאבד את ראש המשפחה שלה ואת מפרנסה העיקרי; אך מכיוון שידעה כי אביה סומך את ידיו על הימשכותה אל בן הנגר, היא שיערה בצדק כי הוא יסכים לתמוך במשפחה בכספים הנדרשים על-מנת לפצות על אובדן ההכנסה של ישוע. כאשר הסכים אביה לתכנית הזו, נועדה שוב רבקה עם מרים האֵם ומרים הבת, וכאשר היא לא הצליחה לקבל את תמיכתן, היא הרהיבה עוז לפנות

ישירות אל ישוע. היא עשתה את כל אלה תוך שיתוף-פעולה עם אביה, אשר הזמין את ישוע אל ביתם לחגיגות יום הולדתה השבעה-עשר של רבקה.

127:5.3 (1403.1) ישוע הקשיב ברוב קשב ואהדה לסיפור המעשה, ראשית מפי האב ולאחר מכן מפי רבקה עצמה. הוא העיר באדיבות כי שום סכום כסף לא יוכל להחליף את חובתו האישית לגידול משפחת אביו, "למילוי החובה האנושית הקדושה מכולן – נאמנות לאלו אשר הינם בשר מבשרך." אביה של רבקה התרגש עמוקות ממילות המסירות המשפחתית אשר הביע ישוע כלפי משפחתו ופרש מן השיחה. הערתו היחידה לאשתו, מרים, הייתה: "הוא לא יוכל להיות לנו לבן; הוא נאצל מדי עבורנו."

127:5.4 (1403.2) או אז החלה אותה שיחה רבת משמעות עם רבקה. בחייו עד אז ישוע לא ערך הבחנה בין קשריו עם בנים לבין קשריו עם בנות, בין צעירים לבין צעירות. דעתו הייתה עסוקה יתר על המידה בבעיות הארציות, המעשיות והבוערות ובהגות המסקרנת על אודות הקריירה אשר הוא עתיד לעסוק בה בסופו של דבר "בענייני אביו", מכדי לשקול ברצינות מימוש של אהבה אישית בדרך של חתונה אנושית. אך כעת הוא עמד פנים אל פנים אל מול אחת מאותן בעיות אשר כל אדם ממוצע חייב להתמודד איתן ולקבל החלטה בנוגע אליהן. הוא אכן "התנסה ונבחן בכל העניינים כמונו."

127:5.5 (1403.3) לאחר שהקשיב בתשומת לב, הוא הודה בכנות לרבקה על ההערכה אשר הביעה כלפיו, והוסיף, כי "זו תעודד ותנחם אותי כל ימי חיי." הוא הסביר כי איננו פנוי להיכנס למערכת יחסים עם אישה כלשהי, אלא ליחסי אחווה וחברות גרידא. הוא הבהיר שחובתו הראשונה במעלה הינה לגידול משפחת אביו, וכי הוא לא יוכל לשקול נישואין עד שחובתו זו תושלם; ואז הוא הוסיף: "אם אכן הנני בן של גורל, אני חייב להימנע מלקבל על עצמי חובות לכל החיים, עד אשר יתממש ייעודי."

127:5.6 (1403.4) רבקה נותרה שבורת לב. היא מיאנה להתנחם ודחקה באביה לעזוב את נצרת, עד שלבסוף הוא הסכים לעבור לציפורי. בשנים הבאות, אמרה רבקה לגברים הרבים אשר ביקשו את ידה אך ורק דבר אחד. היא חייתה עבור תכלית אחת ויחידה – להמתין לשעה שבה יחל האדם-הגבר הזה, אשר עבורה היה האדם הדגול ביותר אשר חי אי-פעם, בקריירה שלו כמורה של אמת חיה. והיא הלכה בעקבותיו בדבקות לכל אורך שנות עבודתו הציבורית רבת

האירועים, ונכחה (אף כי לא בידיעת ישוע) באותו יום שבו הוא נכנס כמנצח לירושלים; והיא אף עמדה בקרב "הנשים האחרות", לצדה של מרים, באותו אחר הצהריים טראגי והרה גורל, כאשר בן האדם נתלה על הצלב, האחד אשר עבורה, ועבור אחרים רבים מני ספור במרומים, היה "האחד אשר אותו אהבו והדגול מרבבה."

6. שנתו העשרים (14 לספירה)

127:6.1 (1403.5) הסיפור על אודות אהבתה של רבקה לישוע נלחש ברחבי נצרת, ולאחר מכן בכפר נחום. וכך, בשנים שלאחר מכן, אף כי נשים רבות אהבו את ישוע, ממש כשם שאהבוהו גברים רבים, הוא לא נדרש לדחות שוב את חיבתה המוצעת של אישה טובה נוספת אחרת. מאז ואילך, החיבה אשר רחשו בני האדם לישוע הייתה יותר מסוג של הערצה. גברים ונשים כאחד אהבוהו במסירות בשל מה שהיה, ובלא שמץ של שביעות-רצון עצמית, או רצון לנכס לעצמם את חיבתו. ואולם, במשך שנים רבות, כל אימת שסופר הסיפור על אודות אישיותו האנושית של ישוע, סופר על מסירותה של רבקה.

127:6.2 (1404.1) מרים הבת, אשר ידעה את מלוא הפרטים על אודות העניין עם רבקה, ואשר ידעה שאחיה וויתר על אהבתה של עלמה יפה (אף כי היא לא התחשבה בגורם הקריירה העתידית של הייעוד), החלה לסגוד לישוע בסופו של דבר, והחלה לאהוב אותו מתוך חיבה עמוקה ונוגעת ללב כאַב, כמו גם כאח.

127:6.3 (1404.2) ואף כי המשפחה לא ממש הייתה יכולה להרשות זאת לעצמה, ישוע הרגיש כמיהה מוזרה לעלות לפסח לירושלים. אמו, שידעה על סוד התנסותו עם רבקה לא מכבר, דחקה בו בתבונתה לצאת לנסיעה. ואף כי הוא לא ידע זאת במודע ובמובחן, הדבר שהוא רצה יותר מכול היה לשוחח עם אלעזר ולבקר את מרתה ומרים. לאחר בני משפחתו, את שלושת אלו הוא אהב יותר מכול.

(1404.3) 127:6.4 במסעו לירושלים הוא צעד דרך מגידו, אנטיפָּטְריס ולוד, חלק מן הנתיב אשר עשה כאשר הוחזר ממצרים לנצרת. הוא בילה ארבעה ימים בדרך לפסח, וחשב הרבה על מאורעות העבר אשר אירעו במגידו ובסביבותיה, זירת הקרב הבינלאומית של פלשתינה.

(1404.4) 127:6.5 ישוע חלף דרך ירושלים, והשתהה רק על-מנת להתבונן במקדש ובהמוני המבקרים הנאספים. באופן מוזר, רתיעתו מן המקדש הזה, יציר כפיו של הורדוס, ומן הכוהנים אשר התמנו פוליטית, הלכה וגברה. יותר מכול הוא רצה לראות את אלעזר, מרתה ומרים. אלעזר היה בן גילו של ישוע והפך לראש המשפחה; עד לביקור הזה גם אמו של אלעזר הלכה לעולמה. מרתה הייתה צעירה מישוע במעט יותר משנה, ואילו מרים הייתה צעירה ממנו בשנתיים. ועבור שלושתם היה ישוע האידיאל הנערץ.

(1404.5) 127:6.6 במהלך הביקור הזה אירעה אחת מן ההתקוממויות התקופתיות שלו כנגד המסורת – התרעומת כנגד אותן מצוות אשר ישוע סבר כי הן מייצגות באופן שגוי את אביו שבמרומים. אלעזר לא ידע על בואו של ישוע, והתארגן מבעוד מועד לעשות את סדר הפסח עם חברים בכפר הסמוך, במורד דרך יריחו. וכעת הציע ישוע שיחגגו את הסדר באשר הינם, בביתו של אלעזר. "אבל," אמר אלעזר, "אין ברשותנו בשר קורבן השה." או אז החל ישוע בנאום ארוך ומשכנע על כך שהאב שבמרומים איננו באמת מעוניין בטקסים ילדותיים וחסרי משמעות מעין אלו. לאחר שהתפללו ברצינות ובאדיקות וקמו מן התפילה, אמר ישוע: "תנו לבעלי הדעת הילדותית והחשוכה שבין בני עמי לשרת את אלוהיהם כמצוות משה; מוטב שיעשו כן, אך אנחנו, אשר ראינו את אור החיים, מוטב לנו שלא נבקש עוד את אבינו דרך חשכת המוות. הבה נשתחרר בידיעת האמת על אודות אהבתו הנצחית של אבינו."

(1404.6) 127:6.7 באותו ערב, בסביבות שעת הדמדומים, ישבו ארבעת אלו לסדר הפסח הראשון אשר ערכו יהודים אדוקים מאז ומעולם ללא קרבן הפסח." את המצות ואת היין אשר הוכנו מבעוד מועד לפסח, שאותם כינה ישוע "לחם החיים" ו"מי החיים", הגיש לחבריו והם אכלו בכובד ראש ובהתאמה ללימוד אשר זה עתה ניתן. וישוע המשיך לנהוג בהתאם לטקס הזה בכל ביקוריו הבאים בבית-עניא. כאשר שב לביתו, סיפר על כל זאת לאמו. ואף כי היא הייתה המומה בתחילה, בהדרגה היא ראתה את נקודת מבטו; ואף-על-פי-כן, הוקל לה מאוד כאשר ישוע הבטיח לה כי אין בכוונתו לנהוג בהתאם לרעיון החדש הזה בסדרי הפסח בקרב

משפחתם. בבית, עם הילדים, הם המשיכו שנה אחרי שנה לחגוג את סדר הפסח "כאשר ציווה משה."

127:6.8 (1404.7) ובמהלך שנה זו שוחחה מרים ארוכות עם ישוע על אודות נישואין. היא שאלה אותו בכנות אם היה מתחתן אילו היה חופשי מכל מחויבויותיו המשפחתיות. ישוע הסביר לה שמכיוון שחובתו המיידית אינה מאפשרת לו להתחתן, הוא הקדיש לנושא אך מחשבה מועטה. הוא הביע ספק באשר לאפשרות שאי-פעם יתחתן, ואמר שכל הדברים הללו יידרשו להמתין עד אשר "תגיע שעתי," הזמן שבו "תתחיל עבודתי עבור אבי." ומאחר שכבר גמר אומר בדעתו כי לא יהפוך לאביהם של ילדים בשר ודם, הוא הקדיש מחשבה מועטה מאוד לנושא הנישואין האנושיים.

127:6.9 (1405.1) בשנה זו הוא חידש את מלאכת שזירת טיבו האנושי יחד עם טיבו האלוהי לכדי יחידנות אנושית פשוטה ויעילה. והוא המשיך לעלות בדרגתו המוסרית ובהבנתו הרוחנית.

127:6.10 (1405.2) ואף כי כל רכושם בנצרת (למעט הבית) התכלה זה מכבר, בשנה זו הם קיבלו סיוע כלכלי קטן ממכירת חלק בנכס בכפר נחום. היה זה פריט הרכוש האחרון של יוסף. עסקת נדל"ן זו בוצעה עם בונה סירות מכפר נחום ושמו זבדיה.

127:6.11 (1405.3) יוסף סיים את חוק לימודיו בבית הספר של בית הכנסת והתכונן לתפוס את מקומו לצד שולחן הנגרים הקטן שבבית המלאכה אשר בבית. ואף כי כל רכושו של אביהם נמכר, הם קיוו כי יוכלו להילחם בהצלחה בעוני, הואיל ושלושה מהם עבדו כעת באופן סדיר.

127:6.12 (1405.4) הנה ישוע הופך במהירות לגבר – לא לאיש צעיר, אלא לבוגר. היטב הוא למד לשאת באחריות. הוא יודע כיצד להמשיך ולהתמיד גם אל מול אכזבה. הוא מתמיד באומץ כאשר תכניותיו מסוכלות ותכליותיו נוחלות כישלון זמני. הוא למד כיצד להמשיך ולהיות הוגן וישר נוכח חוסר-יושר. והוא לומד כיצד להתאים את האידיאלים שלו באשר לחיים רוחניים לדרישותיו המעשיות של הקיום הארצי. הוא לומד כיצד לתכנן את הישג המטרה הרחוקה והגבוהה יותר של האידיאליזם, בה בעת שהוא עמל במרץ לשם השגת המטרה הקרובה והמיידית יותר של ההכרח. הוא רוכש בהתמדה את אמנות התאמת שאיפותיו

לדרישות הפשוטות של החיים האנושיים. הוא הפך כמעט מומחה לטכניקה של שימוש באנרגיה של הנעה רוחנית לשם קידום ההישג החומרי. הוא לומד אט-אט כיצד לחיות את החיים השמימיים, בעודו מתמיד בקיום הארצי. הוא תלוי יותר ויותר בהנחייתו של אביו שבשמיים, בעוד שהוא נוטל על עצמו תפקיד אב בהנחיית ילדי משפחתו הארצית ובהכוונתם. הוא הופך מנוסה בחילוץ המיומן של הניצחון ממלתעות התבוסה; והוא לומד כיצד להתמיר את קשיי הזמן לכדי ניצחונות הנצח.

127:6.13 (1405.5) וכך, עם חלוף השנים, ממשיך הצעיר הזה מנצרת להתנסות בחיים, כפי שחיים אותם בני התמותה בשר ודם בעולמות הזמן והמרחב. הוא חי באורנטיה חיים מלאים, מייצגים ושלמים. הוא עזב את העולם בָּשל, מצויד במלוא ההתנסות אשר רוכשים יצוריו במהלך תקופת החיים הקצרה והקשה הראשונה, החיים בגוף בשר ודם. וכל ההתנסות האנושית הזו לנצח תהא מנת חלקו של ריבון היקום. הוא הינו אחינו המבין, חברנו האוהד, שליטנו המנוסה ואבינו החומל.

127:6.14 (1405.6) כילד הוא צבר גוף עצום של ידע; כצעיר, הוא מיין, סיווג ותיאם את המידע הזה; וכעת, כגבר בעולם, הוא מתחיל לארגן את הקניין המנטאלי הזה כהכנה למשימה הבאה, משימת ההוראה, הסעד והשירות לאחַיו בני התמותה בעולם הזה ובכל הספֵרות המיושבות האחרות ברחבי היקום של נבאדון בכללותו.

127:6.15 (1405.7) הוא נולד אל העולם כתינוק השייך למחוז הזה; הוא חי את שנות ילדותו וחלף דרך השלבים העוקבים של גיל ההתבגרות ושל בגרותו כצעיר; ואילו כעת, הוא עומד על סף הבגרות המלאה, עשיר בהתנסויות של החיים האנושיים, בעל הבנה מלאה של הטבע האנושי, ומלא אהדה לשבריריותו של טבע האדם. הוא הופך למומחה באמנות האלוהית של גילוי אביו מפרדיס עבור היצורים בני התמותה בני כל הגילאים ומכל השלבים.

127:6.16 (1406.1) וכעת, כגבר בוגר לחלוטין – כבוגר בעולם – הוא מתכונן להמשיך במשימתו העילאית של גילוי האל לאדם, ושל הובלת האדם לעבר האל.

>> מסמך 127 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 129 <<

מסמך 128

הבגרות המוקדמת של ישוע

128:0.1 (1407.1) עת ישוע מנצרת החל לחיות את שנות חייו הראשונות כבוגר, הוא חי, והמשיך לחיות, חיים אנושיים רגילים וממוצעים על-פני כדור הארץ. ישוע בא אל עולם הזה ממש ככל ילד אחר; הוא לא בחר את הוריו. הוא כן בחר את העולם המסוים הזה כעולם שבו יבצע את משימת המתת השביעית והאחרונה שלו, שבמסגרתה הוא מתגלם בלבוש בשר ודם, אך לכל דבר ועניין אחר הוא בא אל עולם באופן רגיל, גדל כילד רגיל בעולם ונאבק בתהפוכות הסביבה שבה הוא חי, ממש כשם שעושים זאת בני-תמותה אחרים בעולם הזה ובעולמות דומים לו.

128:0.2 (1407.2) הָיו מודעים תמיד לתכלית הכפולה של משימת המתת של מיכאל באורנטיה:

128:0.3 (1407.3) 1. רכישת התמחות בהתנסות בחיים מלאים כיצור אנושי בשר ודם, השלמת ריבונותו בנבאדון.

128:0.4 (1407.4) 2. גילויו של האב האוניברסלי לשוכניהם בני התמותה של עולמות הזמן והמרחב והקניית יעילה של הבנה טובה יותר את האב האוניברסלי על-ידי אותם בני-תמותה.

128:0.5 (1407.5) כל התועלות עבור יצורים, וכן היתרונות אשר נודעו ליקום, היו אגביים ומשניים לתכליותיה העיקריות האלה של משימת המתת.

1. השנה העשרים-ואחת (15 לספירה)

128:1.1 (1407.6) כאשר הגיע ישוע לבגרות, הוא החל במשימה של השלמת התנסות רכישת המומחיות בידע על אודות חייהם של הנמוכים שביצוריו התבוניים. במשימה זו הוא החל ברצינות ובמודעות-עצמית מלאה, ובכך זכה באופן סופי ושלם בזכות לשלוט באופן בלתי-מסויג ביקום אשר אותו ברא בעצמו. ואף-על-פי שבשעה שבה החל במשימה עצומה זו היה מודע לחלוטין לטיבו הדואלי, זה מכבר הוא שילב ביעילות את שני הצדדים הללו של טבעו לכדי אחד – ישוע מנצרת.

128:1.2 (1407.7) ישוע בן-יוסף ידע היטב כי הוא אדם, ילוד אישה. דבר זה מתגלם בבחירתו בתואר הראשון שלו – **בן האדם.** הוא אכן היה בשר ודם, ואפילו כעת, בעת שהוא חולש כריבון עליון על גורלות יקום, בינות לתארים האחרים אשר רכש בזכות, הוא עדיין נושא גם בתואר בן האדם. ואכן נכון הוא, פשוטו כמשמעו, כי הדבר היצירתי – הבן הבורא – של האב האוניברסלי אכן "הפך בשר ודם וישכון באורנטיה ככל האדם." הוא עבד, התעייף, נח וישן. הוא חש ברעב והשביע את רעבונו במזון; הוא חש בצמא והרווה את צימאונו במים. הוא התנסה במלוא קשת התחושות והרגשות האנושיים; ו"בכל הוא התנסה, ממש כמוכם," והוא סבל ומת.

128:1.3 (1407.8) הוא רכש ידע וניסיון, ושילב את שניהם לכדי חוכמה, ממש כמו שאר בני האדם בעולם. ועד לאחר שהוטבל הוא לא עשה כל שימוש בעוצמה על-אנושית. הוא לא השתמש בשום סוכנות אשר לא נכללה בגדרי כישוריו האנושיים כבנם של יוסף ושל מרים.

128:1.4 (1408.1) והוא רוקן את עצמו מכל התכונות אשר קדמו לקיומו האנושי. הוא עצמו הגביל את הידע שלו על אודות אנשים ואירועים לפני שהחל בעבודתו הציבורית. אכן הוא היה אדם אמיתי בקרב בני האדם.

128:1.5 (1408.2) ואכן לעד נכון ומופלא כי "שולט בנו שליט גבוה אשר מסוגל להינגע ברגשות חולייניו. הריבון שלנו נבחן ונוסה ממש כמונו בכל המבחנים והניסיונות, ונותר ללא רבב של

חטא." ומכיוון שהוא עצמו סבל, נבחן והתנסה, הוא ניחן במלוא היכולת להבין את המבולבלים ואת המדוכאים אשר בינינו ולסעוד אותם.

128:1.6 (1408.3) כעת הבין הנגר מנצרת את מלוא המלאכה הניצבת לפניו, אך הוא בחר לחיות את חייו האנושיים בערוץ זרימתם הטבעי. ובחלק מן העניינים הללו הוא אכן מהווה דוגמה עבור יצוריו בני התמותה, כפי שאכן נאמר: "כִּי יְהִי לְבַבְכֶם כְּלֵבָב הַמָּשִׁיחַ יֵשׁוּעַ, אֲשֶׁר אַף כִּי הָיָה בְּדְמוּת הָאֱלֹהִים, לֹא חָשַׁב לוֹ לְשָׁלָל הֱיוֹתוֹ שָׁוֶה לֵאלֹהִים. כִּי אִם הִפְשִׁיט אֶת עַצְמוֹ וַיִּלְבַּשׁ דְּמוּת עֶבֶד, וַיְהִי דוֹמֶה לִבְנֵי אָדָם וַיִּמָּצֵא בִתְכוּנָתוֹ כְּבֶן-אָדָם. וַיַּשְׁפֵּל אֶת נַפְשׁוֹ וַיִּכָּנַע עַד מָוֶת עַד מִיתַת הַצְּלִיבָה."

128:1.7 (1408.4) הוא חי את חייו כבן-תמותה ממש כשם שכל בני האדם האחרים הנמנים על משפחת האדם חיים את חייהם, הוא "אֲשֶׁר בִּימֵי הֱיוֹתוֹ בַבָּשָׂר הִקְרִיב תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים בְּצָעָקָה גְּדוֹלָה וּבְדְמָעוֹת לִפְנֵי מִי שֶׁיָּכוֹל לְהוֹשִׁיעוֹ מִמָּוֶת וַיֵּעָתֶר לוֹ מִפְּנֵי יִרְאָתוֹ." ועל-מנת להפוך לשליט וריבון מֵבין ורחום עליהם, בחר להיות לכל דבר ועניין כאחַיו.

128:1.8 (1408.5) ישוע מעולם לא הטיל ספק בטיבו האנושי; הדבר היה מובן מאליו ולעולם נוכח בתודעתו. אך באשר לטיבו האלוהי תמיד היה מקום לספק ולהשערות, או לפחות כך היה הדבר עד להתרחשותה של טבילתו. ההכרה העצמית באלוהיותו הייתה בבחינת התגלות איטית, ומנקודת המבט האנושית, גם התגלות התפתחותית טבעית. התגלות זו והכרה-עצמית זו באלוהיות החלה בירושלים, מעט לפני שמלאו לו שלוש-עשרה שנים, עם המאורע העל-טבעי הראשון אשר אירע בחייו האנושיים; והתנסות זו, שבה הושלמה הכרתו העצמית בטיבו האלוהי, הושלמה עם המאורע העל-טבעי השני, בעודו בלבוש בשר ודם, באירוע אשר נלווה להטבלתו על-ידי יוחנן בנהר הירדן, מאורע אשר סימן את תחילת הקריירה הציבורית שלו כמורה וכסועד.

128:1.9 (1408.6) בין שני הביקורים השמימיים הללו – האחד בשנתו השלוש-עשרה והאחר בעת טבילתו – לא התרחש כל דבר על-טבעי, או על-אנושי, בחייו של בן בורא זה אשר התגלם בגוף. ואף-על-פי-כן, התינוק מבית-לחם, הילד, הנער והגבר מנצרת, אכן היה למעשה בורא של יקום מגולם בגוף; אך בעת שחי את חייו האנושיים, ועד ליום בו הוטבל בידי יוחנן, הוא מעולם לא השתמש בשום חלק מן העוצמה הזו, ואף לא נעזר בהנחייתן של

אישיויות שמימיות, פרט לזו של השרפים השומרת שלו. ואנו, אשר מעידים על כך, יודעים את אשר הננו דוברים.

128:1.10 (1408.7) ואף-על-פי-כן, במהלך כל השנים האלה של חייו בגוף הוא אכן היה אלוהי. הוא אכן היה, הלכה למעשה, בן בורא של אב פרדיס. וכאשר החל את הקריירה הציבורית שלו, לאחר שהשלים טכנית את רכישת ההתנסות האנושית-גרידא הנדרשת לשם קבלת ריבונותו, הוא לא היסס להודות בפומבי כי הוא היה בן האל. הוא לא היסס להצהיר כי הוא "הָאָלֶף וְהַתָּו, הָרִאשׁוֹן וְהָאַחֲרוֹן." ולאחר מכן, בשנים מאוחרות יותר, הוא לא מחה כלל בשעה שכינו אותו אדון הכבוד, שליט יקום, אדוני אלוהי הבריאה כולה, קדוש ישראל, אדון כל הארץ, אדוני אלוהינו, אשר שמו נעלה על כל השמות בכל העולמות, כל-יכול של יקום, דעת היקום של הבריאה, האחד אֲשֶׁר גְּנוּזִים בּוֹ כָּל אֹצְרוֹת הַחָכְמָה וְהַדָּעַת, מלאותו של זה הַמְמַלֵּא אֶת הַכֹּל בַּכֹּל, הדבר הנצחי של האל הנצחי, האחד שאין ראשית לראשיתו וְאשר הַכֹּל קַיָּם וּמִתְקַיֵּם בּוֹ, בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, מקיים היקום, שופט כל הארץ, מעניק חיי עולם, רועה האמת, גואל העולמות ושר ישועתנו.

128:1.11 (1409.1) הוא מעולם לא מחה על התארים הללו אשר הוצמדו לו לאחר הגחתו מחייו האנושיים לגמרי אל השנים המאוחרות יותר, שנים של מודעותו-העצמית לסעד האלוהיות בתוככי האנושות, עבור האנושות ולמען האנושות, בעולם הזה ובכל העולמות האחרים. ישוע מחה רק על תואר אחד אשר הוצמד לו: כאשר כונה פעם אחת עמנואל, הוא פשט ענה, "לא אני, כי אם זהו אחי הבכור."

128:1.12 (1409.2) תמיד, ואפילו לאחר שהגיח אל החיים הגדולים יותר אשר חי על-פני האדמה, ישוע הכפיף עצמו לרצון אביו שבשמיים.

128:1.13 (1409.3) לאחר שהוטבל, הוא לא חשש להתיר למאמיניו האדוקים ולחסידיו מוקירי התודה לסגוד לו. ואפילו בעודו נאבק בעוני ונזקק לפרנס את משפחתו בעמל כפיו, הלכה וגדלה מודעותו לכך שהוא הינו בן האל; הוא ידע כי הוא זה אשר ברא את השמיים ואת הארץ הזו, אשר עליה התקיים וחי כעת כאדם. ובדומה לכך, המוני ההוויות השמימיות ברחבי היקום העצום, אשר צפה בו, ידעו אל נכון כי האדם הזה מנצרת הוא הוא הריבון האהוב שלהם

ואביהם-בוראם. במהלך כל השנים האלה אחז מתח עצום ביקום של נבאדון; עיני כל ההוויות השמימיות היו נשואות ברציפות לאורנטיה – לפלשתינה.

128:1.14 (1409.4) בשנה זו עלה ישוע לירושלים לחגוג את הפסח יחד עם יוסף. לאחר שלקח את יעקב לטקס ההקדשה במקדש, הוא ראה כחובתו לקחת גם את יוסף. ישוע מעולם לא הפלה ביחסו את בני משפחתו. הוא עלה עם יוסף לירושלים בדרך הרגילה, דרך עמק הירדן, אך חזר לנצרת ממזרח לירדן, דרך עָמַתוֹ. בירידתם בירדן, סיפר ישוע ליוסף את ההיסטוריה היהודית, ובדרך חזרה סיפר לו על אודות התנסויותיהם של בני שבט ראובן, גד והגלעדי הידועים, אשר חיו בעבר הירדן המזרחי.

128:1.15 (1409.5) יוסף שאל את ישוע שאלות מכוונות רבות באשר למשימת חייו, אך לרוב ישוע ענה רק כי "טרם הגיע שעתי." על-אף זאת, בשיחות הקרובות האלה נרמזו דברים רבים אשר יוסף זכר במהלך המאורעות רבי המשמעות של השנים המאוחרות יותר. ישוע ויוסף בילו את חג הפסח בבית-עניא, בחברת שלושת חבריו של ישוע, כפי שהיה מנהגו של ישוע זה מכבר בעת שעלה לחגיגות בירושלים.

2. השנה העשרים-ושתיים (16 לספירה)

128:2.1 (1409.6) הייתה זו אחת מן השנים האחדות שבמהלכן התמודדו אחיו ואחיותיו של ישוע עם הסערות והאתגרים המיוחדים לגיל ההתבגרות. לישוע היו כעת אחים ואחיות בגילאים שנעו משבע ועד שמונה-עשרה, והוא עסק רבות בסיוע שלו הם נדרשו על-מנת להתאים את עצמם להתעוררויות החדשות אשר חלו בחייהם האינטלקטואליים והרגשיים. וכך, הוא נדרש להתמודד עם הרבה מהבעיות של גיל ההתבגרות, כפי שאלה הופיעו בחיי אחיו ואחיותיו הצעירים יותר.

128:2.2 (1410.1) בשנה זו סיים שמעון את חוק לימודיו בבית הספר והחל לעבוד עם יעקב הבנאי, חבר הילדות של ישוע אשר תמיד היה נכון להגן עליו. לאחר מספר דיונים

משפחתיים, הוחלט כי אין זה נבון שכל הבנים ילמדו נגרות. המחשבה הייתה שאם הם יגוונו את מקצועותיהם, הם יוכלו להיות מוכנים טוב יותר להתמודד על חוזים לבניית מבנים שלמים. ושוב, לא כולם היו עסוקים לגמרי, מכיוון ששלושה מהם עסקו בנגרות במשרה מלאה.

128:2.3 (1410.2) ישוע המשיך לעבוד בשנה זו על אביזרים לבית ועל ארונות, אך בילה את רוב זמנו בבית המלאכה אשר בחניון השיירות. יעקב החל להחליף אותו לסירוגין בנוכחות בבית המלאכה. במהלך החלק האחרון של השנה הזו, הותיר ישוע את יעקב לנהל את בית המלאכה לתיקונים, ואת יוסף בבית המלאכה אשר בבית, בעוד שהוא עצמו הלך לציפורי לעבוד עם חרש מתכת. שישה חודשים הוא עבד עם מתכות ורכש מומחיות ניכרת בעבודת הסדן.

128:2.4 (1410.3) בטרם החל ישוע בעבודה חדשה זו בציפורי, הוא ערך מפגש משפחתי מהסוג שכמותו ערך מדי פעם, והציב אחר כבוד את יעקב – אז בן מעט יותר משמונה-עשרה שנים – כראש המשפחה בפועל. הוא הבטיח לאחיו את מלוא התמיכה ושיתוף הפעולה, וקיבל הבטחה רשמית מכל בני המשפחה לציית ליעקב. מאותו יום ואילך נשא יעקב באחריות הכלכלית המלאה למשפחה, וישוע שילם לאחיו מדי שבוע את תשלומיו. ישוע מעולם לא לקח בחזרה את המושכות מידיו של יעקב. ואף כי בעת עבודתו בציפורי הוא היה יכול לשוב הביתה ברגל מדי לילה במידת הצורך, הוא נותר שם במכוון. בין ההסברים לכך הוא ציין את מזג האוויר, כמו גם סיבות אחרות, אף כי כוונתו האמיתית הייתה לאמן את יעקב ואת יוסף לשאת באחריות למשפחה. הוא החל את תהליך הגמילה הארוך של משפחתו. מדי שבת שב ישוע לנצרת, ולפעמים הוא אף חזר במהלך השבוע, בשעת הצורך, על-מנת לצפות בהתנהלות התכנית החדשה ולהשיא עצות מועילות.

128:2.5 (1410.4) ותקופת החיים הזו בת ששת החודשים אשר חי בציפורי, העניקה לישוע הזדמנות חדשה להתוודע להשקפת החיים של הגויים. הוא חי עם גויים, עבד עם גויים, ולמד בדקדקנות ובכל דרך אפשרית את מנהגיהם ואת הלך מחשבתם.

128:2.6 (1410.5) אמות המידה המוסריות של עיר האם של הורדוס אנטיפס היו כל-כך נמוכות, אפילו נמוכות מאלה של נצרת, עיר השיירות, עד כי לאחר שהות של שישה חודשים בציפורי ישוע לא התקשה למצוא תירוץ לחזור לנצרת. הקבוצה שעמה עבד עמדה לעסוק בעבודות ציבוריות הן בציפורי והן בטבריה, העיר החדשה, וישוע לא רצה לקחת כל חלק שהוא במשימת עבודה הכפופה לפיקוחו של הורדוס אנטיפס. והיו גם סיבות נוספות שבעטיין היה זה נבון, לדעתו של ישוע, לשוב לנצרת. כאשר הוא שב לחנות בית המלאכה, הוא לא נטל לידיו מחדש את השליטה האישית בניהול ענייני המשפחה. הוא עבד בצמוד ליעקב בבית המלאכה ואפשר לו ככל שניתן להמשיך ולנהל את הבית. וכך ניהל יעקב את הוצאות המשפחה וטיפל בתקציב המשפחתי ללא כל הפרעה.

128:2.7 (1410.6) ובתבונה הזו, מתוך תכנון שקול, הכשיר ישוע את הדרך לפרישתו מהשתתפות פעילה בענייני המשפחה בסופו של דבר. כאשר יעקב צבר ניסיון של שנתיים כראש המשפחה בפועל – ושנתיים מלאות בטרם הוא (יעקב) נישא – קיבל יוסף לידיו את האחריות לכלכלת הבית ולניהולו הכללי.

3. השנה העשרים-ושלוש (17 לספירה)

128:3.1 (1411.1) בשנה זו הוקל מעט הלחץ הכלכלי על המשפחה, מכיוון שארבעה מבני המשפחה עבדו. מרים הרוויחה סכום נאה ממכירת חלב וחמאה; מרתה הפכה לטוֹוה מומחית. עבור חנות בית המלאכה שולם יותר משליש מן הסכום המלא. המצב היה כזה שאִפשר לישוע לשבות ממלאכתו למשך שלושה שבועות ולקחת את שמעון לירושלים למשך הפסח, והייתה זו התקופה הממושכת ביותר שהוא שבת ממלאכה יומיומית מאז מות אביו.

128:3.2 (1411.2) הם צעדו לירושלים דרך הדקפוליס, דרך פַּלָה, גַ'רַש, פילדלפיה (עמן), חשבון ויריחו. הם שבו לנצרת דרך החוף, ועברו דרך לוד, יפו, קיסריה, ומשם מסביב להר הכרמל, לעכו ולנצרת. במסע הזה התוודע ישוע היטב לכלל האזור של פלשתינה אשר מצוי מצפון לירושלים.

128:3.3 (1411.3) בפילדלפיה הכירו ישוע ושמעון סוחר מדמשק אשר פיתח חיבה כה גדולה כלפי הצמד מנצרת והתעקש על כך שילונו עמו במטה שלו בירושלים. ובעת ששמעון נכח במקדש, בילה ישוע את רוב זמנו בשיחה עם האדם הזה, אשר קיבל חינוך משובח ואשר הִרבה לנסוע והיה בקיא בענייני העולם. בבעלותו של הסוחר היו מעל לארבעת-אלפים גמלי שיירה, וכמו כן היו בבעלותו עסקים בכל רחבי העולם הרומי. כעת הוא היה בדרכו לרומא. הוא הציע לישוע לבוא לדמשק ולהצטרף לעסקי הייבוא שלו מן המזרח, אך ישוע הסביר שעדיין לא בשל הזמן להתרחק כל-כך ממשפחתו. ואולם, בדרכו הביתה ישוע חשב רבות על הערים המרוחקות האלה ועל הארצות המרוחקות עוד יותר, הרחק במערב והרחק במזרח, ארצות אשר שמע כה תכופות על אודותיהן מנָהֲגי השיירות ומנוסעיהן.

128:3.4 (1411.4) שמעון נהנה עד מאוד מביקורו בירושלים. הוא התקבל כנדרש לקהילת ישראל, בטקס הקדשת בני המצווה החדשים אשר נערך בחג הפסח. ובעוד ששמעון השתתף בטקסי הפסח, התרועע ישוע עם המוני המבקרים וערך שיחות אישיות מעניינות רבות עם מספר גדול של גויים גֵרים.

128:3.5 (1411.5) ייתכן שהקשר הראוי ביותר לציון הוא זה אשר קשר ישוע עם צעיר הלניסטי בשם סְטַפָן. איש צעיר זה שהה בירושלים בביקורו הראשון ופגש במקרה בישוע ביום חמישי אחר-הצהריים של שבוע הפסח. בעת ששניהם צעדו וצפו בארמון החשמונאי, החל ישוע לשוחח עמו שיחת חולין שכתוצאה ממנה הם התעניינו זה בזה, וכך החלה שיחה בת ארבע שעות על אודות דרכי החיים ועל האל האמיתי והדרך לסגוד לו. ספטן התרשם ביותר ממה שאמר ישוע; מעולם הוא לא שכח את מילותיו.

128:3.6 (1411.6) והיה זה אותו סטפן אשר הפך לאחר מכן למאמין בתורתו של ישוע, ואשר הטיף לה בעוז, וכתוצאה מכך נסקל למוות בידי יהודים זועמים. חלק מן התעוזה יוצאת הדופן של סטפן, התעוזה שבה הטיף את הבשורה החדשה, נבעה ישירות מהשיחה המוקדמת הזו שלו עם ישוע. אך סטפן אפילו לא שיער בדעתו שהגלילי אשר עמו שוחח חמש-עשרה שנה קודם לכן, היה אותו אדם שעליו הצהיר לאחר מכן כי הוא הינו גואל העולם, ושבעבורו הוא עתיד היה למות תוך זמן כה קצר, ובכך להפוך לקדוש המעונה הראשון של הנצרות, הדת החדשה והמתפתחת. כאשר מסר סטפן את חייו – אשר היוו את המחיר אשר שילם על

התקפתו את בית המקדש היהודי ואת מסורותיו – עמד בקרבת מקום אדם בשם שאול, אזרח טַרְסוּס. וכאשר ראה שאול את היווני הזה, אשר עמד למות בעבור אמונתו, ניעורו בלבו אותם רגשות אשר הובילו אותו בסופו של דבר לצדד בתנועה שעבורה מת סטפן; לאחר מכן הפך שאול זה לפאולוס האגרסיבי והעשוי לבלי חת, פילוסוף הדת הנוצרית, אם לא מייסדה היחידי.

128:3.7 (1412.1) ביום ראשון שלאחר שבוע הפסח יצאו שמעון וישוע בדרכם חזרה לנצרת. שמעון מעולם לא שכח את אשר לימד אותו ישוע במהלך המסע הזה. הוא תמיד אהב את ישוע, אך כעת חש כי הוא החל להכיר את אביו-אחיו. הם ניהלו שיחות רבות מלב-אל לב במסעם בדרכים, ובעת שהכינו את מזונם לצד הדרך. הם הגיעו הביתה בצהרי יום חמישי, והמשפחה נותרה להקשיב לשמעון ולסיפורי התנסותו עד לשעות המאוחרות של הלילה.

128:3.8 (1412.2) מרים הוטרדה מאוד ממה שסיפר שמעון על אודות ישוע, אשר בילה את מרבית זמנו בירושלים "תוך מפגש עם הזרים, ובמיוחד עם אלו אשר הגיעו מארצות רחוקות." משפחתו של ישוע מעולם לא הבינה מדוע התעניין כל-כך באנשים, מה הניע אותו לפגוש אותם וללמוד על אודות אורחות חייהם ולגלות על מה הם חשבו.

128:3.9 (1412.3) המשפחה מנצרת שקעה יותר ויותר בבעיותיה האנושיות המידיות; לא לעיתים תכופות הוזכרה משימתו העתידית של ישוע, וישוע עצמו הזכיר את הקריירה העתידית שלו רק לעיתים רחוקות. אמו חשבה רק לעתים נדירות על כך שהוא הינו ילד מובטח. אט-אט היא החלה לזנוח את הרעיון לפיו ישוע עתיד למלא משימה אלוהית כלשהי על-פני האדמה, אך לעיתים שבה אמונתה לחיים, כאשר עצרה להיזכר בביקורו של גבריאל בטרם נולד בנה.

4. האירוע בדמשק

128:4.1 (1412.4) בארבעת החודשים האחרונים של שנה זו בילה ישוע בדמשק כאורחו של הסוחר אשר פגש לראשונה בפילדלפיה בדרכו לירושלים. נציגו של הסוחר חיפש את ישוע בעת שחלף דרך נצרת ומשאיתר אותו ליווה אותו לדמשק. סוחר זה, אשר היה יהודי באופן חלקי, הציע להקדיש סכום כסף יוצא מגדר הרגיל לכינונו של בית ספר לפילוסופיה דתית בדמשק. הוא תכנן ליצור מרכז לימוד אשר יעלה על זה שבאלכסנדריה. והוא אף הציע לישוע לצאת מיד לסיור ממושך במרכזי הלימוד העולמיים כהכנה לתפקידו כראש הפרויקט החדש הזה. היה זה אחד מן הפיתויים הגדולים ביותר אשר בפניהם ניצב ישוע במהלך כל ימי חייו האנושיים גרידא.

128:4.2 (1412.5) או אז הביא הסוחר הזה קבוצה בת שנים-עשר סוחרים ובנקאים אשר עמדו לפני ישוע והסכימו לתמוך בבית הספר המתוכנן החדש הזה. ישוע התעניין מאוד בבית הספר, סייע להם לתכנן את הארגון שלו, אך תמיד הביע את החשש שחובותיו הקודמות האחרות, אשר אותן לא פירט, תמנענה ממנו מלקבל לידיו את ניהולו של מפעל יומרני מעין זה. הנדבן שלו התעקש, ואף העסיק את ישוע בשכר נאה בביתו בעבודות תרגום בעוד שהוא, אשתו וילדיו ניסו לשכנע את ישוע להסכים לכבוד אשר הוצע לו. אך ישוע לא נעתר. הוא ידע היטב כי משימתו על-פני האדמה לא הייתה אמורה להיות נתמכת על-ידי מוסדות לימוד; הוא ידע כי עליו להימנע מלחייב את עצמו, אפילו במידה הקלה שבקלות, מלהיות מוכוון על-ידי "עצת אדם", ואין זה משנה עד כמה כוונתה טובה.

128:4.3 (1412.6) זה אשר נדחה על-ידי מנהיגי הדת בירושלים, אפילו לאחר שהדגים את מנהיגותו, הוכר והולל כמורה מומחה על-ידי אנשי העסקים והבנקאים של דמשק, וכל זאת בזמן שהיה נגר עלום שם ובלתי-ידוע מנצרת.

128:4.4 (1412.7) הוא מעולם לא דיבר על ההצעה הזו בפני משפחתו, ובסיומה של אותה שנה הוא חזר לנצרת ושב לעסוק בחובותיו היומיומיות, כאילו מעולם לא נוסה בהצעות המחניפות של חבריו מדמשק. ואף אנשי דמשק מעולם לא קישרו, מאוחר יותר, בין האזרח מכפר נחום אשר הפך את היהדות כולה על פיה לבין הנגר מנצרת אשר העז לסרב לכבוד אשר היה מניב, בוודאי, עושרם המשולב.

128:4.5 (1413.1) בפקחות רבה ובכוונת מכוון יצר ישוע נתק בין אירועים שונים בחייו, כך שבעיני העולם הם אף פעם לא נודעו יחדיו כמעשיו של יחיד אחד. שנים רבות לאחר מכן, הוא האזין פעמים רבות לסיפור על אודות הגלילי המוזר אשר סירב להזדמנות לייסד בדמשק בית ספר מתחרה לזה שבאלכסנדריה.

128:4.6 (1413.2) כוונה אחת אשר הייתה לישוע בשעה שביקש להפריד בין חלקים מסוימים מהתנסותו הארצית, היא למנוע את היווצרותה של קריירה כה מגוונת ומופלאה אשר תגרום לדורות הבאים להעריץ את המורה במקום לציית לאמת אשר אותה חי ולימד. ישוע ביקש למנוע את היווצרותו של רישום אנושי של הישג אשר יסיט את תשומת הלב מתורתו. במוקדם מאוד הוא הבין כי חסידיו יתפתו לגבש דת אשר נסבה על אודותיו הוא, וזו עלולה להתחרות בבשורת הממלכה אשר התכוון להטיף אותה לַעולם. ובהתאם לכך, הוא התמיד לכל אורך הקריירה שלו להמעיט בערכו של כל דבר אשר חשב כי הוא עלול יהיה לשרת את הנטייה האנושית הרגילה לרומם את המורה במקום להטיף לתורתו.

128:4.7 (1413.3) ואותו מניע מסביר גם מדוע הוא אִפשר לעצמו להיות נודע בתארים שונים בתקופות שנות של חייו המגוונים על-פני האדמה. שוב, הוא לא רצה להשפיע השפעה בלתי-ראויה על בני משפחתו, או על אחרים, השפעה אשר הייתה עלולה לגרום להם להאמין בו בניגוד לאמונותיהם הכנות. הוא תמיד סירב להשפיע על דעת האדם השפעה לא ראויה, או לנצלה בצורה שאיננה הוגנת. הוא לא רצה שאנשים יאמינו בו, אלא כאשר לבבותיהם הגיבו למציאויות הרוחניות אשר נתגלו בתורתו.

128:4.8 (1413.4) עד לסוף השנה הזו התנהל הבית בנצרת באופן חלק יחסית. הילדים גדלו, ומרים התרגלה לכך שישוע נמצא הרחק מן הבית. הוא המשיך להעביר את הכנסותיו ליעקב, לשם תמיכה במשפחה, והותיר לעצמו חלק קטן בלבד אשר יועד לכיסוי הוצאותיו האישיות המידיות.

128:4.9 (1413.5) בחלוף השנים, היה קשה יותר להכיר בכך שאדם זה היה בן האל על-פני האדמה. הוא נראה בעולם כאחד האדם, רק אחד מני רבים. והיה זה ציוויו של האב אשר במרומים כי כך בדיוק תתנהל משימת המתת.

5. השנה העשרים-וארבע (18 לספירה)

128:5.1 (1413.6) הייתה זו השנה הראשונה שבה נהנה ישוע מחופש יחסי מאחריות למשפחה. יעקב הצליח מאוד בניהול הבית, והסתייע בישוע בעצה ובעניינים הכלכליים.

128:5.2 (1413.7) בשבוע שלאחר הפסח הגיע לנצרת איש צעיר מאלכסנדריה. הוא בא על-מנת לארגן מפגש מאוחר יותר באותה השנה, בנקודה מסוימת על קו חוף של פלשתינה, בין ישוע לבין קבוצה של יהודים מאלכסנדריה. המפגש הזה נקבע לאמצע חודש יוני, וישוע הלך לקיסריה על-מנת לפגוש את חמשת היהודים המכובדים, אשר ביקשו ממנו לעבור לעירם ולהתבסס בה כמורה דתי. על-מנת למשוך אותו, הם הציעו לו בתחילה את משרת עוזר החזן בבית הכנסת הראשי אשר בעירם.

128:5.3 (1414.1) דוברה של הוועדה הזאת הסביר לישוע שאלכסנדריה עתידה להפוך למרכז התרבות היהודית של העולם כולו; שהזרם ההלניסטי של ענייני היהדות עולה למעשה בהרבה על האסכולה הבבלית. חברי הוועדה הזכירו לישוע את חרחורי המרד המאיימים שבירושלים וברחבי פלשתינה, והבטיחו לו שכל מרד של יהודֵי פלשתינה יהיה בבחינת התאבדות לאומית; זאת משום שאגרוף הברזל הרומי יחסל את המרד בתוך שלושה חודשים, שירושלים תושמד והמקדש ייחרב ולא תישאר ממנו אבן על אבן.

128:5.4 (1414.2) ישוע הקשיב לכל דבריהם אליו, הודה להם על האמון אשר נתנו בו, ומה שאמר להם, הלכה למעשה, בעת שסירב ללכת לאלכסנדריה היה "טרם הגיעה שעתי." הם השתאו מאדישותו כלפי הכבוד אשר ביקשו להעתיר עליו. בטרם נפרדו מישוע, הם ביקשו להעניק לו סכום כסף כאות הוקרה מחבריו מאלכסנדריה וכפיצוי על הזמן ועל הוצאות המסע שלו לקיסריה על-מנת להיפגש עמם. אך גם את כספם הוא סירב לקבל, ואמר: "בית יוסף מעולם לא קיבל נדבות, ואיננו יכולים לאכול את לחמם של אחרים כל עוד יַדֵי הינן חזקות וגם אֶחי יכולים לעבוד."

128:5.5 (1414.3) חבריו ממצרים הפליגו חזרה אל ביתם, ובשנים שלאחר מכן, כאשר שמעו שמועות על אודות בונה הסירות מכפר נחום אשר חולל מהומה כה רבה בפלשתינה, רק אחדים מהם שיערו שהיה זה התינוק מבית-לחם אשר בגר, וכן אותו איש משונה-הליכות מן הגליל אשר דחה ללא כחל וסרק את ההזמנה לסור לאלכסנדריה על-מנת להפוך שם למורה דגול.

128:5.6 (1414.4) ישוע שב לנצרת. שארית השנה הזו היוותה את ששת החודשים מעוטי האירועים ביותר במהלך כל חייו. הוא נהנה ממנוחה זמנית משלל הבעיות הרגילות ומהקשיים אשר עמם נאלץ להתמודד ושעליהם היה עליו להתגבר. הוא התייחד רבות עם אביו שבמרומים והתקדם באופן משמעותי מאוד ברכישת שליטה על דעתו האנושית.

128:5.7 (1414.5) אך בעולמות הזמן והמרחב העניינים האנושיים אינם מתנהלים על מי מנוחות לאורך זמן רב. בחודש דצמבר שוחח יעקב בפרטיות עם ישוע, גילה לו שהתאהב באֶסְתָה, אישה צעירה מנצרת, וכן שהם מעוניינים להינשא אם ניתן יהיה לארגן את הדבר. הוא הפנה את תשומת לבו של ישוע לעובדה שליוסף ימלאו בקרוב שמונה-עשרה, ושתהיה זו התנסות טובה עבורו אם תינתן לו האפשרות לשרת כראש המשפחה בפועל. ישוע נתן את הסכמתו לכך שיעקב יינשא שנתיים מאוחר יותר, בתנאי שבשנתיים הללו הוא יחנוך כראוי את יעקב על-מנת שיוכל ליטול על עצמו את האחריות לניהול המשפחה.

128:5.8 (1414.6) כעת החלו דברים להתרחש – ריח נישואין עמד באוויר. הצלחתו של יעקב לקבל את הסכמת ישוע לנישואיו מילאה את מרים באומץ לגשת אל אחיה-אביה ולשטוח בפניו את תכניותיה. יעקב, בנאי האבן הצעיר, אשר שימש בעבר מטעמו שלו כאלופו של ישוע, והיה כעת שותפם העסקי של יעקב ויוסף, ביקש זה מכבר את ידה של מרים. לאחר ששטחה מרים את תכניותיה בפני ישוע, הוא הורה כי יעקב יבוא אליו ויבקש את ידה באופן רשמי, והבטיח להסכים לברך את נישואיהם בעת שמרים תרגיש שמרתה בשלה ליטול על עצמה את חובות האחות הבכירה בבית.

128:5.9 (1414.7) כאשר הוא שהה בבית, הוא המשיך ללמד שלוש פעמים בשבוע את שיעורי הערב, קרא לעיתים קרובות בכתבי הקודש בשבת בבית הכנסת, שוחח עם אמו, לימד את הילדים, וככלל – התנהל כאזרח מכובד וראוי של נצרת ושל עם ישראל.

6. השנה העשרים-וחמש (19 לספירה)

128:6.1 (1415.1) השנה הזו החלה אצל המשפחה מנצרת בבריאות טובה לכולם ועם סיום לימודי בית הספר הרגילים של כלל הילדים, למעט עבודה מסוימת אשר מרתה נדרשה לבצע עבור רות.

128:6.2 (1415.2) ישוע היה אחד מן הגברים החסונים והמעודנים ביותר אשר הופיעו על-פני האדמה למן ימיו של אדם. התפתחותו הפיזית הייתה עילאית. דעתו הייתה פעילה, חדה וחודרת – ובהשוואה ליכולות המנטאליות של בני זמנו, היא התפתחה לממדים עצומים – ורוחו אכן הייתה אנושית באלוהיותה.

128:6.3 (1415.3) המצב הכלכלי של המשפחה היה הטוב ביותר מאז שחוסל הרכוש אשר הותיר אחריו יוסף. שולם אחרון התשלומים על בית המלאכה לתיקונים עבור השיירות; הם לא חבו דבר לאיש, ובפעם הראשונה מזה שנים אף חסכו מעט לעתיד. ומכיוון שכך היה, והואיל וישוע לקח בעבר את אחַיו האחרים לטקס הפסח הראשון שלהם, הוא החליט להתלוות ליהודה (אשר זה עתה סיים את חוק לימודיו בבית הספר של בית הכנסת) בביקורו הראשון במקדש.

128:6.4 (1415.4) הם עלו לירושלים דרך עמק הירדן ומשם הם גם חזרו, זאת מכיוון שישוע חשש מצרות אשר היו עלולות להגיע אם היה לוקח את אחיו הצעיר דרך השומרון. כבר בנצרת נקלע יהודה לצרות מסוימות בשל אופיו הנמהר, שאליו נוספו רגשות לאומניים חזקים.

128:6.5 (1415.5) הם הגיעו לירושלים בזמן והיו בדרכם לביקור ראשון במקדש – אשר מראהו הפעים והסעיר את יהודה עד עמקי נשמתו – כאשר פגשו במקרה את אלעזר מבית-עניא. ובעוד שישוע שוחח עם אלעזר על עריכת סדר פסח משותף, גרם יהודה לצרות של ממש עבור כולם. בסמוך לו עמד חייל רומי אשר העיר הערה בלתי-ראויה לעבר עלמה יהודייה אשר עברה בסמוך. יהודה נמלא זעם ומיהר לבטא את כעסו על הדיבור הבלתי-ראוי הזה, ועשה זאת ישירות אל עבר החייל ובטווח שמיעתו של זה. בתקופה הזו חיילי הלגיון הרומי היו רגישים מאוד לכל דבר שאפילו גבל בחוסר-כבוד כלפיהם; וכך מיהר השומר לעצור את יהודה. עבור הלאומן הצעיר הדבר הגדיש את הסאה, ובטרם יוכל ישוע להזהירו במבט, הוא הפטיר דברי תוכחה רמים אשר גילו את הרגשות האנטי-רומיים אשר נשא בקרבו, וכל אלו רק הרעו את המצב עוד יותר. יהודה נלקח מיד לכלא הצבאי, וישוע לצדו.

128:6.6 (1415.6) ישוע ניסה לקבל שימוע מיידי עבור יהודה, או לבקש את שחרורו בזמן לחגיגות סדר הפסח של אותו ערב, אך מאמציו העלו חרס. ומכיוון שלמחרת היה בירושלים "יום מועד", אפילו הרומאים לא התיימרו לנהל דיון על אישומים כלפי יהודי. ובהתאם לכך, נותר יהודה במאסר עד לבוקר היום השני שלאחר מעצרו, וישוע נשאר בכלא לצדו. הם לא נכחו בטקס הקדשת בני המצווה אשר מתקבלים לעם ישראל כבנים בעלי מעמד מלא. יהודה עבר את הטקס הרשמי הזה רק כמה שנים מאוחר יותר, בפעם הבאה שבה נכח בפסח בירושלים, שאליה הגיע בהקשר של עבודת התעמולה אשר ביצע עבור הקנאים, הארגון הלאומני שאליו הוא השתייך ושבו היה פעיל מאוד.

128:6.7 (1415.7) בבוקר שלאחר יומם השני בכלא הופיע ישוע בפני השופט הצבאי, שם ייצג את יהודה. הוא התנצל על מעשי הנערות של אחיו ותיאר בהמשך לכך בדעת שקולה את טבעו הבעייתי של האירוע אשר אירע לפני מעצרו של אחיו ואשר הוביל לכך. בטענתו, שכנע ישוע את השופט שלנער הייתה יכולה להיות סיבה להתפרצותו האלימה. לאחר שהשופט הזהיר את יהודה לבל ירשה לעצמו לחזור ולהתנהג באופן כה נמהר, הוא אמר לישוע בעת ששילח אותם: "טוב תעשה אם תשים עין על הנער; הוא עלול לגרום לכולכם צרות רבות." אמת דיבר השופט הרומי. יהודה אכן גרם לישוע צרות של ממש, ותמיד היו אלו צרות מאותו סוג

— התנגשויות עם השלטונות האזרחיים אשר נגרמו בשל התפרצויותיו הלאומניות נעדרות החוכמה וחסרות ההתחשבות.

128:6.8 (1416.1) ישוע ויהודה צעדו חזרה לבית-עניא ללינת הלילה, שם הסבירו מדוע לא הגיעו כמוסכם לסעודת סדר הפסח; והם יצאו לנצרת למחרת היום. ישוע לא סיפר למשפה מאום על אודות מעצרו של אחיו הצעיר בירושלים, אך כשלושה שבועות לאחר חזרתם הוא ניהל שיחה ארוכה עם יהודה על אודות האירוע. לאחר השיחה עם ישוע, סיפר יהודה למשפחה על הדברים בעצמו. והוא מעולם לא שכח את הסבלנות ואת הסובלנות אשר גילה אחיו-אביו במשך כל ההתנסות המאתגרת הזו.

128:6.9 (1416.2) היה זה סדר הפסח האחרון אשר אותו בילה ישוע עם מי מחברי משפחתו. בהדרגה עתיד היה בן האדם להתרחק יותר ויותר מקרבת בני משפחתו.

128:6.10 (1416.3) בשנה זו הופרעו תקופות המדיטציה העמוקות של ישוע על-ידי רות וחבריה למשחק. וישוע תמיד נאות לדחות את מחשבותיו על עבודתו העתידית עבור העולם והיקום, על-מנת לחלוק בשמחת הילדים ובמשובת הנעורים של הצעירים הללו; ואלו מצדם מעולם לא עייפו מלשמוע את סיפוריו של ישוע על אודות מסעותיו לירושלים. הם אף נהנו עד מאוד מסיפוריו על אודות עולם החי והטבע.

128:6.11 (1416.4) הילדים תמיד התקבלו בברכה בבית המלאכה. ישוע סיפק להם בשולי החנות חול, בולי עץ ואבנים, וצעירים רבים נהרו לשם על-מנת להשתעשע. כאשר הם עייפו ממשחקם, היו הנועזים שבהם מציצים אל בית המלאכה, ואם הבעלים לא היה עסוק, היו מעזים וניגשים אליו ואומרים: "דוד יהושע, בוא, ספר לנו סיפור גדול." והם היו מושכים בידיו ומובילים אותו עד שהיה מתיישב על האבן החביבה עליו בפינת בית המלאכה, והילדים ישובים בחצי מעגל לפניו. וכמה נהנו הקטנים מדוד יהושע שלהם. הם למדו לצחוק וצחקו מלוא הפה. היה נהוג שאחד או שניים מן הקטנים שבהם טיפסו והתיישבו על ברכיו, והסתכלו בפליאה בהבעות פניו בזמן שהיה מספר את סיפוריו. הילדים אהבו את ישוע וישוע אהב את הילדים.

128:6.12 (1416.5) חבריו התקשו להבין את טווח פעילויותיו האינטלקטואליות. כיצד יכול היה לעבור בפתאומיות גמורה משיחה עמוקה על פוליטיקה, פילוסופיה, או דת, לשובבות הקלילה והעליזה של הזאטוטים הללו, אשר גילם נע בין חמש לעשר שנים. וככל שאחיו ואחיותיו התבגרו, וככל שהיה יותר פנאי בידו, ולפני שהנכדים הגיעו, כך הוא השקיע תשומת לב רבה בקטנים הללו. ואולם, הוא לא חי מספיק זמן על-פני כדור הארץ על-מנת ליהנות מאוד מן הנכדים.

7. השנה העשרים-ושש (20 לספירה)

128:7.1 (1416.6) בתחילת שנה זו, ישוע מנצרת הפך מודע מאוד לעובדה שהיה בידיו טווח רחב של עוצמה פוטנציאלית. ואולם, באותה מידה הוא היה משוכנע לחלוטין שאישיותו – זו של בן האדם – לא צריכה להשתמש בעוצמה זו, לפחות לא עד אשר תגיע שעתו.

128:7.2 (1417.1) בעת ההיא הוא חשב הרבה אך דיבר מעט על יחסו שלו אל אביו שבשמיים. ואת מסקנתו מכל המחשבות האלה הוא ביטא פעם בתפילה אשר נשא על ראש הגבעה, כאשר אמר: "בלא קשר למי שאני הנני, ולעוצמה אשר עשויה להיות ברשותי, מעולם הייתי ולעולם אהיה כפוף לרצונו של אבי מפרדיס." ואף-על-פי-כן, בעת שהאדם הזה צעד בנצרת, בדרך לעבודתו או ממנה, אכן היה זה נכון, פשוטו כמשמעו, כי באשר לְיקום עצום, אכן הוא היה זה "אֲשֶׁר גְּנוּזִים בּוֹ כָּל אֹצְרוֹת הַחָכְמָה וְהַדָּעַת."

128:7.3 (1417.2) במהלך כל השנה הזו התנהלו ענייני המשפחה על מי מנוחות, למעט בנוגע ליהודה. במשך שנים, סבל יעקב מבעיות עם אחיו הצעיר ביותר, מכיוון שזה לא נטה להתמסר לעבודה, ואף לא ניתן היה לסמוך עליו שישתתף בחלקו בהוצאות הבית. ובעוד שהוא חי בבית, הוא לא הקפיד להרוויח ולתרום את חלקו לפרנסת המשפחה.

128:7.4 (1417.3) ישוע היה איש שלום, ומעת לעת הוא הובך ממעלליו הלוחמניים של יהודה ומהתפרצויותיו הלאומניות המרובות. יעקב ויוסף היו בעד נידויו של יהודה, אך ישוע סירב

לזאת. כאשר עמדה סבלנותם לפקוע, יעץ להם ישוע: "היו סבלניים. תהא עצתכם נבונה וחיו אתם באופן ראוי, וכך יוכל אחיכם הצעיר לדעת לראשונה את הדרך הטובה אשר לאחר מכן יאלץ ללכת בה." עצתו החכמה והאוהבת של ישוע מנעה קרע במשפחה; הם נותרו יחדיו. אך יהודה לא התעשת, אלא עד לאחר שנישא.

128:7.5 (1417.4) רק לעיתים רחוקות הזכירה מרים את משימתו העתידית של ישוע. כאשר נידון הנושא הזה, ענה ישוע רק "טרם הגיעה שעתי." ישוע כמעט והשלים את המלאכה הקשה של גמילת משפחתו מתלות בנוכחותו המידית האישית. הוא החל להתכונן במהירות ליום שבו יוכל לעזוב לתקופות ארוכות את ביתו אשר בנצרת ולהתחיל בהקדמה הפעילה יותר לסעד האמיתי אשר הוא עתיד לסעוד את האדם.

128:7.6 (1417.5) לעולם אל תשכחו שמשימתו העיקרית של ישוע במסגרת משימת המתת השביעית שלו הייתה רכישת התנסות כיצור, השגת הריבונות בנבאדון. ובעת שרכש התנסות זו ממש הוא גילה לאורנטיה, כמו גם לכלל היקום המקומי שלו, התגלות עליונה של האב מפרדיס. ואגב הגשמת שתי התכליות האלה, הוא גם בחר לפשט את הסיבוכים אשר גרמה מרידתו של לוציפר לפלנטה הזו.

128:7.7 (1417.6) בשנה זו נהנה ישוע מפנאי רב יותר מן הרגיל, והוא הקדיש זמן רב לאימונו של יעקב בניהול חנות בית המלאכה ולאימונו של יוסף בניהול הבית. מרים חשה שהוא החל להתכונן לעזוב אותם. לעזוב אותם וללכת לאן? כדי לעשות מה? היא כבר כמעט ויתרה על הרעיון שישוע היה המשיח. היא לא הייתה מסוגלת להבינו; היא פשוט לא יכלה להבין את בנה בכורה.

128:7.8 (1417.7) במהלך שנה זו בילה ישוע חלק גדול מזמנו עם בני משפחתו כיחידים. הוא לקח אותם לעיתים קרובות לצעדות ממושכות בטבע ואל פסגת הגבעה. לפני הקציר הוא לקח את יהודה אל דודו בעל החווה שמדרום לנצרת, אך יהודה לא נותר שם זמן רב לאחר תום הקציר. הוא ברח משם, ומאוחר יותר מצא אותו שמעון עם הדייגים שבאגם. כאשר החזיר אותו שמעון הביתה, שוחח ישוע עם הנער שברח, ומכיוון שזה רצה לעסוק בדייג הוא לקח אותו ליישוב מגדל והפקיד אותו ביד דייג קרוב משפחה; ומאותו זמן ואילך, ועד לנישואיו, עבד יהודה היטב יחסית ובאופן סדיר, והמשיך לעסוק בדייג אף לאחר נישואיו.

128:7.9 (1418.1) ולבסוף הגיע היום שבו כל אחיו של ישוע בחרו להם מקצוע לחיים והתבססו בו. וכך הלכו והבשילו התנאים לעזיבתו של ישוע את הבית.

128:7.10 (1418.2) בחודש נובמבר התקיימה חתונה כפולה. נישאו יעקב ואסתה, וכן מרים ויעקב. אכן, היה זה מאורע משמח. אפילו מרים שוב הייתה שמחה יותר, למעט פה ושם כאשר נזכרה כי ישוע החל להתכונן לעזוב את הבית. היא סבלה מנטל של אי-וודאות גדולה: אילו רק ישב עמה ישוע לשוחח על כל הנושאים הללו בחופשיות, כפי שנהג לעשות בילדותו. אך כל העת הזו הוא לא תקשר עמה; הוא שמר על שתיקה עמוקה באשר לעתיד.

128:7.11 (1418.3) יעקב וכלתו, אסתה, עברו לבית קטן וחיננ בקצה המערבי של העיר. הבית היה מתנת אביה של אסתה. ואף כי יעקב המשיך לתמוך בבית אמו, המכסָה שלו קוצצה בחצי בשל נישואיו, וישוע הפקיד רשמית את ראשות המשפחה בידיו של יוסף. כעת יהודה שלח בנאמנות את חלקו לכלכלת הבית מדי חודש. חתונותיהם של יעקב ומרים השפיעו לטובה על יהודה, וכאשר הוא חזר אל מלאכת הדייג, ביום שלאחר שתי החתונות, הוא הבטיח ליוסף שיוכל לסמוך עליו "לעשות את מלוא חובתי, ואפילו יותר מכך, אם יידרש." והוא עמד בדיבורו.

128:7.12 (1418.4) מרים הבת גרה בבית הסמוך לבית מרים האם, בביתו של יעקב, וזאת מכיוון שיעקב האב נאסף זה מכבר אל אבותיו. מרתה תפשה את מקומה של מרים הבת בבית, והארגון החדש של הבית פעל באופן חלק כבר לפני סוף השנה.

128:7.13 (1418.5) ביום שלאחר החתונה הכפולה הזו ערך ישוע פגישה חשובה עם יעקב. הוא סיפר ליעקב בסוד כי הוא מתכוון לעזוב את הבית. הוא העביר את מלוא הבעלות על חנות בית המלאכה לידיו של יעקב, וויתר באופן רשמי ורציני על תפקידו כראש ביתו של יוסף, והציב באופן נוגע ללב את יעקב "כראש וכשומר של בית אבי." הוא רשם חוזה סודי, עליו חתמו שניהם, ובו נכתב כי בתמורה למתנה אשר קיבל יעקב בדמות חנות בית המלאכה, יישא יעקב מכאן ואילך במלוא האחריות הכלכלית למשפחה, וישחרר את ישוע מכל התחייבות נוספת בנושא הזה. לאחר שהחוזה נחתם ולאחר שנבנה תקציב, כך שניתן יהיה לכסות את הוצאות המשפחה בפועל ללא כל תרומה מצד ישוע, אמר ישוע ליעקב: "אבל, בני, אני אמשיך לשלוח

לך סכום כלשהו מדי חודש בחודשו, עד אשר תגיע שעתי. אך במה שאשלח לך השתמש אך ורק במקרה הצורך. השתמש בכספים הללו לשם הזדקקויות או תענוגות של המשפחה, לפי ראות עיניך. השתמש בהם במקרה של חולי, או בעת חירום בלתי-צפויה אשר עלולה להתרחש לכל אחד מבני המשפחה."

128:7.14 (1418.6) וכך החל ישוע להתכונן לתחילתה של תקופת חייו השנייה כבוגר, תקופת החיים שבה היה מנותק מן הבית, התקופה אשר קדמה לכניסתו הפומבית לעיסוק בעסקי אביו.

מסמך 129

חייו הבוגרים המאוחרים יותר של ישוע

129:0.1 (1419.1) ישוע הפריד את עצמו לחלוטין ובאופן סופי מניהול ענייני הבית של המשפחה מנצרת, וכן מהנחייתם הישירה של חבריה. עד לאירוע ההטבלה הוא המשיך לתרום לכלכלת המשפחה ולהתעניין באופן אישי ומעמיק ברווחתו הרוחנית של כל אחד מאחיו ואחיותיו. ותמיד הוא היה מוכן לעשות את כל אשר היה יכול, כאדם, למען נוחותה ואושרה של אמו האלמנה.

129:0.2 (1419.2) וכעת ערך בן האדם את כל ההכנות על-מנת לנתק את עצמו לצמיתות מן הבית אשר בנצרת; ולא היה לו קל לעשות זאת. מטבע הדברים, ישוע אהב את אנשיו; הוא אהב את משפחתו וחיבה טבעית זו הועצמה עד מאד על-ידי מסירותו יוצאת הדופן אליהם. ככל שאנו מקדישים עצמנו יותר לרעינו, כך אנו אוהבים אותם יותר; ומכיוון שישוע העניק את עצמו באופן כה מלא למשפחתו, הוא אהב אותם אהבה כבירה.

129:0.3 (1419.3) כלל בני המשפחה הבינו לאיטם כי ישוע התכונן לעזבם. ועצב הפרידה הצפויה הוקל במעט רק באמצעות האופן ההדרגתי שבו הכין אותם ישוע לקראת הכרזתו על כוונתו לעזוב. במשך יותר מארבע שנים הם הבחינו בכך שישוע מתכנן את ההיפרדות הזו אשר בוא תבוא בסופו של דבר.

1. השנה העשרים-ושבע (שנת 21 לספירה)

129:1.1 (1419.4) בחודש ינואר של שנה זו, שנת 21 לספירה, בבוקר יום ראשון גשום אחד, עזב ישוע את משפחתו ללא גינונים וטקס. הוא רק הסביר שהוא הולך לטבריה ומשם הוא ממשיך לביקור בערים נוספות מסביב לכינרת. וכך הוא עזב אותם, ולאחר מכן מעולם לא שב מעולם להיות כאחד מבני המשפחה הרגילים של אותו בית.

129:1.2 (1419.5) הוא בילה במשך שבוע אחד בטבריה, העיר החדשה אשר עתידה הייתה להחליף במהרה את ציפורי כבירת הגליל; אך מכיוון שרק מעט עניין אותו שם, הוא עבר דרך מגדל ובית-ציידא בזו אחר זו ומשם לכפר נחום; שם עצר לביקור אצל זבדיה, חברו של אביו. בניו של זבדיה עסקו בדייג; הוא עצמו בנה סירות. ישוע מנצרת התמחה הן בתכנון והן בבנייה; הוא היה אומן מומחה לעבודה בעץ; זבדיה ידע זה מכבר על אודות כישוריו של בעל המקצוע מנצרת. ומזה זמן רב תכנן זבדיה לבנות סירות משופרות; וכעת הוא שטח את תכניותיו בפני ישוע והזמין את הנגר המבקר להצטרף אליו למפעל. וישוע נעתר להזמנה זו ברצון.

129:1.3 (1419.6) ישוע עבד עם זבדיה רק מעט יותר משנה אחת, אך במהלך הזמן הזה הוא יצר דגם חדש של סירה ופיתח שיטות חדשות לגמרי לבניית סירות. באמצעות שימוש בטכניקה משופרת ובשיטות טובות הרבה יותר לטיפול בלוחות באדים, החלו ישוע וזבדיה לבנות סירות מדגם משופר בהרבה, סירות אשר היו בטוחות בהרבה לשיט באגם מאשר הדגמים הישנים יותר. במשך מספר שנים הייתה לזבדיה עבודה רבה יותר בהפצת הסירות הללו מכפי שהמפעל הקטן שלו יכול היה לספק; בתוך פחות מחמש שנים כמעט כל הסירות אשר שטו באגם היו למעשה מתוצרת בית המלאכה של זבדיה בכפר-נחום. ישוע הפך נודע בקרב הדייגים הגליליים כמתכנן הסירות החדשות.

129:1.4 (1420.1) זבדיה היה איש אמיד יחסית; המספנות שלו מוקמו על גדת הכינרת מדרום לכפר נחום, וביתו נמצא על ציידא. ישוע חי בביתו של זבדיה במשך התקופה זו, בת מעט

יותר משנה, שבמהלכה הוא שהה בכפר נחום. במשך זמן רב הוא עבד בעולם לבדו, כלומר ללא אב, ובתקופה זו הוא נהנה עד מאוד לעבוד עם אב-שותף.

129:1.5 (1420.2) שלומית, אשתו של זבדיה, הייתה קרובת משפחתו של חנן, אשר כיהן בעבר ככוהן הגדול של ירושלים ועדיין היה המשפיע ביותר מבין הצדוקים, שכן הודח מתפקידו רק שמונה שנים קודם לכן. שלומית הפכה למעריצה מושבעת של ישוע. היא אהבה אותו כפי שאהבה את בניה שלה, יעקב, יוחנן ודוד, ואילו ארבע בנותיה ראו בישוע אח גדול. ישוע יצא לדוג לעיתים תכופות עם יעקב, יוחנן ודוד, והם למדו כי היה דייג מומחה ממש כשם שהיה מומחה לבניית סירות.

129:1.6 (1420.3) במשך כל השנה הזו, שלח ישוע מדי חודש בחודשו כספים ליעקב. הוא שב לנצרת באוקטובר על-מנת להשתתף בחתונתה של מרתה, ולא שב לנצרת במשך למעלה משנתיים לאחר מכן, אלא זמן קצר לפני חתונתם הכפולה של שמעון ויהודה.

129:1.7 (1420.4) במהלך השנה הזו בנה ישוע סירות והמשיך להתבונן באופן שבו בני האדם חיו על-פני האדמה. לעתים תכופות הוא נהג לרדת לחניון השיירות, מכיוון שכפר נחום נמצאה על הדרך אשר פנתה מדמשק דרומה. כפר נחום היה מוצב רומי חזק, ומפקד המוצב היה גוי אשר האמין ביהוה, "ירא שמיים" כפי שהיהודים כינו את אותם גרים. הקצין נולד למשפחה רומית עשירה, והוא לקח על עצמו את משימת בנייתו של בית כנסת יפהפה בכפר נחום, אשר ניתן ליהודים זמן קצר לפני שישוע הגיע להתגורר אצל זבדיה. יותר ממחצית מן התפילות בשנה זו נוהלו על-ידי ישוע, וכמה מנוסעי השיירות אשר השתתפו בהן זכרו אותו כנגר מנצרת.

129:1.8 (1420.5) כאשר הגיע מועד תשלום המס, רשם עצמו ישוע כ"בעל-מקצוע מומחה מכפר נחום." למן היום הזה ואילך, עד סוף חייו הארציים, הוא נודע כתושב כפר נחום. הוא מעולם לא טען למגורים חוקיים בשום מקום אחר, אף-על-פי שהתיר לאחרים – מסיבות שונות – לציין אותו כתושב דמשק, בית-עניא, נצרת ואפילו אלכסנדריה.

129:1.9 (1420.6) בספריית בית הכנסת של כפר נחום הוא מצא ספרים חדשים רבים, והוא בילה לפחות חמישה ערבים בשבוע בלימוד אינטנסיבי. ערב אחד הוא הקדיש לבילוי בחברת

מבוגרים יותר וערב אחד בחברת הצעירים יותר. באישיותו של ישוע היה דבר-מה נעים ומעורר השראה אשר תמיד משך אליו צעירים. הוא תמיד גרם להם להרגיש בנוח במחיצתו. ייתכן שהסוד לכך שהסתדר איתם היה טמון בשתי עובדות: בכך שהוא תמיד התעניין במה שהם עשו, ובכך שרק לעתים רחוקות הוא השיא להם עצה, אלא אם כן הם ביקשו זאת בעצמם.

129:1.10 (1420.7) בני משפחת זבדיה כמעט שסגדו לישוע, והם הקפידו להימצא במפגשי השאלות והתשובות אשר ערך בכל ערב לאחר הארוחה ובטרם יצא לבית הכנסת על-מנת ללמוד. גם הצעירים שבקרב השכנים הגיעו לעיתים קרובות לפגישות האלה, אשר שהתקיימו לאחר ארוחת הערב. בפגישות המצומצמות האלה לימד ישוע דברים שונים ומתקדמים, מתקדמים ככל שהם היו מסוגלים לתפוש. הוא שוחח עמם בחופשיות רבה, ביטא את רעיונותיו ואת האידאלים שלו באשר לפוליטיקה, סוציולוגיה, מדע ופילוסופיה, אך מעולם הוא לא התיימר לדבר מתוך סמכות מוחלטת, אלא כאשר הם שוחחו על הדת – על היחס שבין האדם לאל.

129:1.11 (1421.1) פעם בשבוע ערך ישוע מפגש עם כלל בני הבית, עם העובדים בבית המלאכה ועם אלו אשר עזרו בחוף. לזבדיה היו מועסקים רבים. והיה זה בקרב הפועלים הללו שישוע כונה לראשונה "המאסטר". כולם אהבו אותו. הוא נהנה מעבודתו עם זבדיה בכפר נחום, אך התגעגע לילדים המשחקים לצד סדנת הנגרות אשר בנצרת.

129:1.12 (1421.2) מבין בניו של זבדיה, יעקב היה זה אשר התעניין במידה הרבה ביותר בישוע כמורה, כפילוסוף. יוחנן התעניין ביותר בתורתו ובדעותיו הדתיות. דוד כיבד אותו כמכונאי, אך לא התעניין כלל ועיקר בדעותיו הדתיות ובמשנתו הפילוסופית.

129:1.13 (1421.3) יהודה היה מגיע לעתים קרובות בימי השבת על-מנת לשמוע את ישוע בבית הכנסת, ואף נשאר לביקור. וככל שיהודה בילה יותר זמן עם אחיו הבכור, כך הוא השתכנע יותר ויותר שישוע אכן היה אדם בעל שיעור קומה.

129:1.14 (1421.4) בשנה הזו התקדם ישוע עד מאוד ברכישת שליטה בדעתו האנושית והגיע לרמות חדשות וגבוהות יותר של קשר מודע עם מכוונן המחשבה אשר שוכן בו.

(1421.5) 129:1.15 הייתה זו השנה האחרונה שבה הוא שהה במקום אחד. לאחר מכן, ישוע לא בילה יותר משנה שלמה באותו מקום או באותו עיסוק. התקרבו ובאו במהירות ימי נדודיו על-פני האדמה. לא הרחק בעתיד המתינו לו תקופות עשייה אינטנסיביות; ואולם, בין חייו הפשוטים והפעילים שמכבר לבין הסעד הציבורי האינטנסיבי והמאומץ יותר בעתיד, עוד תחצוצנה שנים אינטנסיביות אחדות של מסעות ושל פעילויות אישיות מגוונות. נדרש לו להשלים את אימונו כאדם בעולם בטרם יוכל להתחיל – בשלבים האלוהיים והבתר-אנושיים של משימת המתת שלו באורנטיה – את הקריירה שלו כמטיף וכמורה בדמות האדם-אל אשר הפך למושלם.

2. השנה העשרים-ושמונה (שנת 22 לספירה)

(1421.6) 129:2.1 בחודש מרץ של שנת 22 לספירה, עזב ישוע את זבדיה ואת כפר נחום. הוא ביקש סכום כסף קטן לשם כיסוי הוצאות נסיעתו לירושלים. בעת שעבד עם זבדיה, הוא משך אך ורק סכומי כסף קטנים, אשר אותם שלח למשפחתו שבנצרת. במהלך חודש אחד היה יוסף יורד לכפר נחום על-מנת לאסוף את הכסף; ובחודש הבא היה יהודה מגיע לכפר נחום, לוקח את הכסף מישוע ומעלה אותו לנצרת. מרכז הדייג של יהודה היה ממוקם רק קילומטרים אחדים מדרום לכפר נחום.

(1421.7) 129:2.2 כאשר עזב ישוע את זבדיה, הוא הסכים להישאר בירושלים עד לחג הפסח, וכולם הבטיחו להשתתף באותו אירוע. הם אפילו סיכמו כי יחגגו יחדיו את סדר הפסח. כולם התעצבו על כך שישוע עזב אותם, ובמיוחד בנותיו של זבדיה.

(1421.8) 129:2.3 בטרם עזב ישוע את כפר נחום, הוא שוחח ארוכות עם חברו החדש ורעו הקרוב, יוחנן זבדיה. הוא שיתף את יוחנן בכך שחשב לנסוע למשך זמן רב עד אשר "תגיע שעתי", וביקש את יוחנן לפעול בשמו בעניין משלוח הכספים למשפחה בנצרת, עד אשר ימוצה הסכום אשר עמד לרשותו. וכך הבטיח לו יוחנן: "מורי ורבי, לך-לך ועסוק בשלך, בצע

את משימתך בעולם; אני אפעל בשמך בכל הנוגע לעניין כזה או אחר, ואני אדאג למשפחתך ממש כפי שהייתי דואג לאמי שלי ולאחַי ואחיותיי. אני אשתמש בכספים אשר אבי שומר עבורך כאשר ציוויתני ובהתאם לצורך, וכאשר ימוצו הכספים שלך, אם לא אקבל ממך כספים נוספים, ואם אמך תזדקק לכך, אחלוק עמה את הכנסותיי שלי. לך-לך לדרכך בשלום. ואני אפעל בשמך בכל העניינים הללו."

129:2.4 (1422.1) ולפיכך, לאחר עזיבתו של ישוע לירושלים התייעץ יוחנן עם אביו, זבדיה, באשר לכספים אשר הם חבו לישוע, והוא הופתע לשמוע כי מדובר בסכום גדול. ומכיוון שישוע הותיר את כלל העניין הזה לחלוטין בידיהם, הם הסכימו שמוטב יהא לוּ ישקיעו את הסכומים הללו ברכישת נכס וישתמשו בהכנסות לשם תמיכה במשפחה שבנצרת; ומכיוון שזבדיה ידע על בית קטן בכפר נחום אשר היה ממושכן והועמד למכירה, הוא הנחה את יוחנן לרכוש את הבית הזה בכספיו של ישוע ולהירשם בשטר המכר כנאמן בשמו של חברו. ויוחנן פעל כעצת אביו. במשך שנתיים שימש שכר הדירה לכיסוי המשכנתא, וכך, תוך שימוש בסכום כסף ניכר נוסף אשר ישוע מסר לו לאחר מכן לכיסוי הוצאות המשפחה, כוסתה כמעט כל המשכנתא; כאשר הגיע השעה, הוסיף זבדיה את ההפרש לכיסוי החוב, וכך שילם יוחנן את שארית המשכנתא במועדה, וקיבל לידיו את הבעלות המלאה על הבית הזה בן שני החדרים. ובאופן הזה הפך ישוע לבעל בית בכפר נחום, אך לא סופר לו דבר וחצי דבר על כך.

129:2.5 (1422.2) כאשר הגיע דבר עזיבתו של ישוע את כפר נחום לאוזני בני המשפחה בנצרת, ומכיוון שהם לא ידעו על ההסדר הפיננסי הזה אשר נערך עם יוחנן, הם האמינו כי הגיע הזמן להסתדר ללא כל עזרה נוספת מצדו של ישוע. יעקב זכר את ההסכם שלו עם ישוע, ובסיוע אחַיו נטל על עצמו משם ואילך את מלוא האחריות לדאגה למשפחה.

129:2.6 (1422.3) אך הבה נשוב ונצטרף אל ישוע בירושלים. במשך כמעט חודשיים הוא בילה את מרבית זמנו בהקשבה לדיונים במקדש, ומדי פעם ביקר במכללות הרבניות השונות. את מרבית ימי השבת הוא בילה בבית-עניא.

129:2.7 (1422.4) בבואו לירושלים, נשא ישוע בכליו מכתב משלומית, אשת זבדיה, אשר מציג אותו לכוהן הגדול לשעבר, חנן, כ"בן מבניי". חנן בילה עמו זמן רב, ולקח אותו באופן אישי

לביקור ברבות מן המכללות של מורי הדת בירושלים. ואף כי ישוע בחן את בתי הספר הללו ביסודיות וצפה בדקדקנות בשיטות הלימוד שלהם, הוא לא שאל ולו שאלה אחת בפומבי. ואף כי חנן ראה בו אדם גדול, הוא עמד אובד עצות ולא ידע איזו עצה עליו לעוץ לו. הוא הכיר בעובדה כי היה זה טיפשי להציע לו להצטרף כתלמיד לאחת מן המכללות הירושלמיות האלה, אך בה בעת הוא ידע היטב כי ישוע לעולם לא יוכר באלה כמורה מן המניין, משום שמעולם לא למד במכללות האלה.

129:2.8 (1422.5) ואז התקרב מועד חג הפסח, וזבדיה ומשפחתו הגיעו מכפר נחום יחד עם ההמונים אשר התקבצו לירושלים מארבע כנפות תבל. הם התארחו כולם בביתו רחב המידות של חנן, ושם הם חגגו את הפסח כמשפחה מאושרת אחת.

129:2.9 (1422.6) לפני תום שבוע הפסח הזה, כבמקרה, פגש ישוע בנוסע אמיד ובבנו, איש צעיר כבן שבע-עשרה. נוסעים אלו הגיעו מהודו, והיו בדרכם לביקור ברומא ובמקומות שונים אחרים סביב הים התיכון. הם באו לירושלים במהלך הפסח מתוך כוונה למצוא שם מישהו אשר יוכל לשמש כמתרגם עבור שניהם וכמורה עבור הבן. האב התעקש שישוע יסכים להתלוות אליהם למסע. ישוע סיפר להם על משפחתו ועל כך שחשב כי לא יהא זה הוגן להיעדר במשך כמעט שנתיים, משום שייתכן שבמהלך הזמן הזה הם יזדקקו לדבר-מה. או אז הציע הנוסע הזה מן המזרח להקדים ולשלם מראש לישוע את שכר השנה הראשונה, כך שיוכל להפקיד את הכספים הללו בידי חבריו והם יוכלו לשמור אותם כנאמנים למקרה שמשפחתו תזדקק להם. וישוע הסכים לצאת למסע.

129:2.10 (1423.1) ישע מסר את סכום הכסף הגדול הזה לידיו של יוחנן, בנו של זבדיה. וכבר סופר לכם כיצד השתמש יוחנן בכסף הזה על-מנת לשלם את המשכנתא על הנכס בכפר נחום. ישוע סיפר לזבדיה בסוד הכול על אודות מסעו הקרב בסביבות הים התיכון, אך ציווה עליו שלא לספר על כך לאיש, אפילו לא לבני משפחתו; וזבדיה מעולם לא סיפר כי ידע היכן היה ישוע במשך היעדרותו הממושכת, בת השנתיים כמעט. בטרם שב ישוע ממסעו זה, משפחתו בנצרת כמעט וחשבה אותו למת. ואולם, אך ורק הבטחתו של זבדיה, אשר הלך לנצרת עם בנו יוחנן במספר הזדמנויות, נטעה תקווה בלבבה של מרים.

(1423.2) 129:2.11 במשך הזמן הזה, המשפחה מנצרת הסתדרה היטב; יהודה הגדיל את מכסת תרומתו בשיעור ניכר, והמשיך לתרום בשיעור המוגדל הזה עד לנישואיו. ואף כי נדרשה להם עזרה מועטה, המשיך יוחנן זבדיה להעניק למרים ולרות מתנות מדי חודש בחודשו, כפי שהנחה אותו ישוע.

3. השנה העשרים-ותשע (שנת 23 לספירה)

(1423.3) 129:3.1 את כל שנתו העשרים-ותשע בילה ישוע בסיום המסע שלו באזור הים התיכון. המאורעות העיקריים – ההתנסויות אשר אותן הננו מורשים לגלות – נכללים כחלק מן הסיפור אשר מובא במסמך העוקב למסמך הנוכחי.

(1423.4) 129:3.2 מסיבות רבות, נודע ישוע במהלך מסעו ברחבי העולם הרומי **כסופר מדמשק.** לעומת זאת, בקורינתיה ובנקודות עצירה נוספות במסעו חזרה הוא נודע **כמורה היהודי.**

(1423.5) 129:3.3 הייתה זו תקופה גדושת אירועים בחייו של ישוע. אף כי במהלך המסע הזה הוא יצר קשרים עם אנשים רבים, התנסות זו הייתה פרק בחייו שבו הוא לא שיתף איש מבני משפחתו, או מי משליחיו. ישוע חי את חייו בגוף ועזב את העולם הזה בלא שאיש (פרט לזבדיה מבית-ציידא) ידע כי הוא ערך את המסע הנרחב הזה. כמה מחבריו סברו כי הוא חזר לדמשק; אחרים חשבו כי הוא נסע להודו. בני משפחתו שלו נטו להאמין כי הוא שהה באלכסנדריה, זאת מפני שידעו כי בעבר הוא הוזמן לשם על-מנת לשמש עוזר-חזן.

(1423.6) 129:3.4 כאשר ישוע שב לפלשתינה, הוא לא עשה דבר על-מנת לשנות את דעת בני משפחתו על כך שהלך מירושלים לאלכסנדריה; הוא אִפשר להם להמשיך ולהאמין שבילה את כל משך היעדרותו מפלשתינה באותה עיר של לימוד ושל תרבות. אך ורק זבדיה בונה הסירות מבית-ציידא ידע אל נכון את העובדות; וזבדיה לא סיפר אותן לאיש.

129:3.5 (1423.7) במסגרת כלל מאמציכם לפענח את משמעות חייו של ישוע באורנטיה, אתם חייבים לזכור את המניע למשימת המתת של מיכאל. אם תבקשו להבין את המשמעות המסתתרת מאחורי הרבה ממה שעשה ואשר נדמה כמוזר, עליכם להבין את התכלית שלשמה הוא שהה בעולמכם. הוא הקפיד בעקביות שלא לבנות קריירה אישית יותר מדי מושכת וגונבת-דעת. הוא ביקש שלא לשכנע את אחיו בני האדם באופן יוצא-דופן, או יתר-על-המידה. הוא הקדיש את עצמו לעבודת גילוי האב שבשמיים לאחַיו בני התמותה, ובה בעת הקדיש את עצמו למשימה נעלה – לחיות את חייו הארציים כבן אנוש, כאשר כל העת הוא כפוף לרצונו של אותו אב פרדיס.

129:3.6 (1424.1) טוב יעשו כל בני התמותה הלומדים את משימת המתת האלוהית הזו, אלו המבקשים להבין את חייו הארציים של ישוע, אם יזכרו תמיד כי אף שחי את חייו בגוף באורנטיה הוא חי אותם למען כלל יקומו. בחיים אשר חי בגוף בשר ודם היה דבר-מה מיוחד ומעורר השראה עבור כל אחת ואחד משוכני הסְפרות המיושבות אשר ברחבי כלל היקום של נבאדון. וכך נכון הדבר גם עבור כלל העולמות אשר הפכו להיות מיושבים לאחר ימי שהותו באורנטיה. ובאופן דומה, יהיה זה נכון באותה המידה גם עבור כל העולמות אשר עשויים להפוך למיושבים על-ידי יצורים רצוניים במשך כל עתידו של היקום המקומי הזה.

129:3.7 (1424.2) במהלך הזמן וההתנסויות אשר רכש במסע הזה בעולם הרומי, השלים למעשה בן האדם את לימודו על אודות מגוון האנשים אשר חיו בעולם באותה תקופה, לימוד אשר ערך תוך יצירת קשר. באמצעות הלימוד אשר ערך אגב המסע הזה, עם שובו לנצרת הוא ידע כמעט הכול על אודות האופן שבו חיו והתפרנסו אנשים באורנטיה.

129:3.8 (1424.3) המטרה האמיתית של מסעו מסביב לאגן הים התיכון הייתה להכיר בני-אדם. במהלך המסע הזה הוא התקרב מאוד למאות בני-אדם. הוא פגש ואהב את כל סוגי האנשים, עשירים ועניים, גבוהים ונמוכים, שחורים ולבנים, מחונכים וחסרי-חינוך, מתורבתים וחסרי-תרבות, חייתיים ורוחניים, דתיים וחילוניים, מוסריים ובלתי-מוסריים.

129:3.9 (1424.4) במהלך המסע הזה בים התיכון התקדם ישוע עד מאוד במשימתו האנושית לשלוט בדעת החומרית ובת התמותה, ואילו המכוונן השוכן שלו התקדם עד מאוד בהרקעתה

ובכיבושה הרוחני של אותה דעת אנושית ממש. עד לסוף המסע ידע ישוע הלכה למעשה – ככל שאדם יכול להיות בטוח – שהוא היה בן האל, בן בורא של האב האוניברסלי. המכוונן הצליח יותר ויותר להעלות אל דעתו של בן האדם זיכרונות מעורפלים על אודות התנסותו בפרדיס, יחד עם אביו האלוהי, לפני שבא והחל לארגן ולנהל את היקום המקומי הזה של נבאדון. וכך, אט-אט הביא המכוונן אל דעתו האנושית של ישוע את אותם זיכרונות נחוצים מקיומו הקודם והאלוהי, מן התקופות השונות של העבר הכמעט-הנצחי. המאורע האחרון אשר הציף המכוונן מקיומו הקדם-אנושי היה פגישת הפרידה אשר ערך עם עמנואל מסאלווינגטון, אך מעט בטרם איבד את הכרתו כאישיות ויצא אל התגשמותו בגוף באורנטיה. וזיכרון תמונה זו של קיומו הקדם אנושי, הפך לברור בתודעתו של ישוע בו ביום שהוטבל על-ידי יוחנן במימי הירדן.

4. ישוע האנושי

129:4.1 (1424.5) עבור ההוויות התבוניות השמיימיות המתבוננות של היקום המקומי, המסע הזה בים התיכון היווה את החוויה המרתקת ביותר מכל התנסויותיו של ישוע על-פני כדור הארץ, לפחות בכל הקריירה שלו עד לאירוע צליבתו ולמותו האנושי. הייתה זו התקופה המסקרנת של **סעדו האישי,** בניגוד לתקופה אשר עתידה לבוא בקרוב לאחריה, זו של הסעד הציבורי. תקופה ייחודית זו הייתה עוד יותר מסקרנת מפני שבעת ההיא הוא היה עדיין הנגר מנצרת, בונה הסירות מכפר נחום, הסופר מדמשק; הוא עדיין היה בן האדם. הוא טרם השיג שליטה מלאה על דעתו האנושית; ובמקביל, המכוונן עדיין לא השיג שליטה מלאה על הזהות בת התמותה. הוא עדיין היה אדם בין בני האדם.

129:4.2 (1425.1) ההתנסות הדתית האנושית הטהורה – הצמיחה הרוחנית האישית – של בן האדם הגיעה כמעט לשיא במהלך שנה זו, השנה העשרים-ותשע. התנסות ההתפתחות הרוחנית הזו אירעה כצמיחה רציפה והדרגתית, החל מרגע הגעתו של מכוונן המחשבה שלו ועד ליום שבו הושלמה ואושרה אותה מערכת יחסים אנושית רגילה וטבעית שבין דעתו

החומרית של האדם לבין מתת הדעת של הרוח – תופעת הפיכתן של שתי אלה, דעת זו ודעת זו, לאחת, ההתנסות אשר אותה השלים בן האדם סופית כבן-תמותה מוגשם בבשר ודם של העולם ביום שבו הוטבל במימי הירדן.

129:4.3 (1425.2) במהלך השנים האלה, אף כי נראה היה שהוא לא התייחד באופן רשמי עם אביו שבמרומים במשך פעמים רבות כל-כך, הוא אכן שכלל שיטות יעילות יותר ויותר ליצירת קשר אישי עם נוכחותו רוחו השוכנת של אב פרדיס. הוא חי חיים אמיתיים, חיים מלאים, וחיים רגילים באמת, טבעיים וממוצעים, בגוף בשר ודם. ומניסיונו האישי הוא יודע מה ששקול בפועל למהות ולסך כלל חייהם של בני האדם בעולמות החומר של הזמן והמרחב.

129:4.4 (1425.3) בן האדם התנסה בקשת רחבה של רגשות אנושיים, למן האושר העילאי ועד לצער העמוק. הוא היה ילד של שמחה ובעל חוש הומור נדיר; ובדומה לכך אף היה "איש למוד צער ויגון." במובן הרוחני, הוא חי את החיים האנושיים מלמטה עד למעלה, מתחילתם ועד סופם. מנקודת מבט חומרית, אף כי נדמה שחמק מלחיות את שני הקצוות של הקיום החברתי האנושי, מבחינה אינטלקטואלית הוא התוודע לחלוטין להתנסות השלמה והכוללת של האנושות.

129:4.5 (1425.4) ישוע ידע על המחשבות, הרגשות והדחפים של בני התמותה האבולוציוניים והמרקיעים של העולמות, מן הלידה ועד למוות. הוא חי את החיים האנושיים למן ההתחלות של הזהות הפיזית, האינטלקטואלית והרוחנית ובמעלה הינקות, הילדות, הנערות והבגרות – ואפילו עד לחוויית המוות האנושית. הוא לא רק חלף דרך התקופות האנושיות הרגילות והמוכרות האלה, שלבים של התקדמות אינטלקטואלית ורוחנית, אלא **גם** התנסה באופן מלא בשלבים הגבוהים והמתקדמים יותר של השילוב שבין האדם למכוונן, שלבים שרק מתי מעט באורנטיה הגיעו אליהם מעולם. וכך הוא התנסה במלוא חייו של אדם בן-תמותה, לא רק כפי שחיים אותם בעולמכם שלכם, אלא גם כפי שחיים אותם בכל יתר העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב, ואפילו בגבוהים ובמתקדמים שבעולמות אשר התייצבו באור ובחיים.

129:4.6 (1425.5) ואף-על-פי שייתכן שאחַיו בני התמותה – אלו אשר נזדמן להם לחיות יחד עמו על-פני האדמה – לא סמכו את ידם באופן מלא ובלתי-מסויג על החיים המושלמים אשר חי בדמות בשר ודם, עדיין, האב האוניברסלי קיבל באופן מלא ובלתי-מסויג את החיים אשר

חי ישוע מנצרת בגוף באורנטיה. חיים אלו הוכרו כחיים אשר היוו – בעת ובעונה אחת ובאישיות חיה אחת – את מלוא ההתגלות של האל הנצחי לבן התמותה, ואת תצוגתה של אישיות אנושית אשר הפכה למושלמת לשביעות רצונו של הבורא האינסופי.

129:4.7 (1425.6) וזו הייתה תכליתו האמיתית והנעלה. הוא לא ירד לאורנטיה על-מנת לחיות כדוגמא המפורטת והמושלמת עבור כל ילד או כל מבוגר, עבור כל גבר או כל אישה, בגיל כזה או אחר. אכן נכון הדבר כי בחייו המלאים, העשירים, היפים והנאצלים, כולנו עשויים למצוא הרבה ממה שמהווה דוגמא מעודנת ומעוררת השראה באופן אלוהי; וזאת מפני שהוא חי חיים אנושיים אמיתיים ואותנטיים. ישוע לא חי את חייו על-פני האדמה על-מנת להוות דוגמא אשר כל בני האדם האחרים נדרשים להעתיקה. הוא חי את חייו בגוף הודות לאותו סעד של חמלה, אשר עמו תוכלו אתם כולכם לחיות את חייכם על-פני האדמה; וכפי שהוא חי את חייו כבן-אנוש בתקופתו שלו **כפי שהיה הוא,** כך הוא מהווה דוגמא לכולנו לפיה נוכל לחיות את חיינו אנו בתקופתנו **כפי שאנו הננו.** ייתכן שלא תשאפו לחיות את חייו, אך תוכלו להחליט **לחיות את חייכם** כפי שהוא חי את חייו שלו, ובאותם דרך ואופן. ייתכן שישוע איננו מהווה את הדוגמא הטכנית המפורטת עבור כלל בני התמותה בכל הגילאים ובכל העולמות של היקום המקומי הזה, אך לנצח הוא ישמש גורם של השראה וינחה את כל אלו העולים לרגל לפרדיס מעולמות תחילת ההרקעה מעלה דרך יקום של יקומים, והלאה דרך האוונה לפרדיס. ישוע הינו **הדרך החדשה והחיה** אשר מובילה מן האדם אל עבר האל, מן החלקי אל עבר המושלם, מן הארצי אל עבר השמימי, מן הזמן אל עבר הנצח.

129:4.8 (1426.1) עם תום שנתו העשרים-ותשע, ישוע מנצרת סיים כמעט לחלוטין לחיות את החיים הנדרשים מבני-תמותה אשר שוהים בגוף בשר ודם. הוא בא אל כדור הארץ כמלוא האל המתעתד להתגלות לאדם; וכעת הוא הפך לאדם כמעט מושלם, אשר ממתין להזדמנות להיות מוצג בפני האל. ואת כל זאת עשה בטרם מלאו לו שלושים שנים.

>> מסמך 129 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 131 <<

מסמך 130

בדרך לרומא

130:0.1 (1427.1) המסע ברחבי העולם הרומי נמשך כמעט לכל אורך השנה העשרים-השמונה והשנה העשרים-ותשע לחייו הארציים של ישוע. ישוע ושני הילידים מהודו – גוֹנוֹד ובנו גָּנִיד – יצאו מירושלים בבוקר יום ראשון, ה-26 באפריל, שנת 22 לספירה. הם ערכו את מסעם בהתאם לתוכנית, וישוע נפרד מן האב ומן הבן בעיר קָרְקָס שלחוף המפרץ הפרסי בעשירי לחודש דצמבר בשנה שלאחר מכן, שנת 23 לספירה.

130:0.2 (1427.2) מירושלים הם נסעו לקיסריה דרך יפו. מקיסריה הם לקחו סירה ויצאו לעבר אלכסנדריה. מאלכסנדריה הם הפליגו לסַפְיָא שבכרתים. מכרתים הפליגו לקרתגו ועגנו בקִירֶנָה. מקרתגו הם הפליגו בסירה לנפולי ועצרו במלטה, בסירקוזה ובמֶסינה. מנפולי הם הלכו לקֶפּוּאַה, ומשם צעדו בְּוִיָה אָפְיָה אל רומא.

130:0.3 (1427.3) לאחר שהייתם ברומא הם נסעו יבשתית לטָאראנְטוֹ, משם הפליגו לאתונה שביוון עם עצירות בניקוֹפּוֹלִיס ובקוֹרִינְתוֹס. מאתונה הם נסעו לאֶפֶסוּס דרך טְרוֹאָס. מאפסוס הפליגו לקפריסין ועצרו בדרך ברוֹדוּס. הם בילו בקפריסין זמן ממושך בטיול ובמנוחה, ואז הפליגו לאנטיוכיה שבסוריה. מאנטיוכיה הם יצאו דרומה לעבר צידון ומשם אל דמשק. משם הם נסעו בשיירה למסופוטמיה, וחלפו דרך תִּפְסַח ולָרִיסָה. הם בילו זמן-מה בבבל, ביקרו

באוּר ובמקומות אחרים, ומשם עברו לשׁוּשָׁן. משושן הם נסעו לקָרַקְס, ומשם הפליגו גונוד וגניד להודו.

130:0.4 (1427.4) היה זה במהלך ארבעת החודשים שבהם ישוע עבד בדמשק, שהוא למד באופן בסיסי את השפה אשר אותה דיברו גונוד וגניד. בעת שהייתו שם, חלק גדול מעיסוקו היה בתרגום מיוונית לאחת מן השפות של הודו; וסייע בעדו אדם אשר נולד במחוז הולדתו של גונוד.

130:0.5 (1427.5) במסגרת המסע הזה באזור הים התיכון ישוע בילה כמחצית מכל יום בלמדו את גניד ובשירותי תרגום במפגשיו העסקיים ובמגעיו החברתיים של גונוד. את השארית של כל יום אשר עמדה לרשותו, הוא הקדיש ליצירתם של הקשרים האישיים הקרובים הללו עם אחַיו בני האדם – אותן מערכות יחסים אינטימיים עם בני התמותה של העולם, אשר אפיינו כל-כך את פעילותו במהלך השנים האלה אשר קדמו במעט לסעדו הציבורי.

130:0.6 (1427.6) ישוע התוודע לציוויליזציה החומרית והאינטלקטואלית הגבוהה יותר של המערב והלבנט מתוך צפייה, ותוך כדי מגע ישיר הלכה למעשה; מגונוד ומבנו המבריק הוא למד רבות על הציוויליזציה ועל התרבות של הודו ושל סין; זאת הואיל וגונוד – אשר היה אזרח הודו בעצמו – ערך שלושה מסעות נרחבים באימפריה של הגזע הצהוב.

130:0.7 (1427.7) האיש הצעיר, גניד, למד רבות מישוע במשך הקשר הארוך והאינטימי הזה אשר נוצר ביניהם. הם פיתחו חיבה רבה זה כלפי זה, ופעמים רבות ניסה אביו של הנער לשכנע את ישוע לשוב עמם להודו; ואולם ישוע תמיד סירב וציין את הצורך שלו לשוב אל משפחתו בפלשתינה.

1. ביפו – ההרצאה על יונה

130:1.1 (1428.1) במהלך שהותם ביפו פגש ישוע את גָּדְיַא, מתרגם פלישתי אשר עבד עבור שמעון, פלוני מעבד עורות. סוכניו של גונוד במסופוטמיה ניהלו מסחר ענף עם שמעון זה; ולפיכך ביקש גונוד לבקרו בדרך לקיסריה. בעת שהותם ביפו, ישוע וגדיא פיתחו ידידות חמה. הפלישתי הצעיר הזה היה מחפש של אמת. ישוע היה מספק של אמת; הוא היה האמת עבור אותו דור באורנטיה. כאשר נפגשים מחפש אמת גדול ומעניק אמת גדול, התוצאה הינה הארה גדולה ומשחררת, אשר נולדת מן ההתנסות באמת חדשה.

130:1.2 (1428.2) ערב אחד צעדו ישוע והפלישתי הצעיר לאחר ארוחת הערב לאורך חוף הים, וגדיא, אשר לא ידע עד כמה הכיר זה "הסופר מדמשק" את המסורת היהודית, הצביע בפני ישוע על המזח שממנו, על-פי המסורת, יצא יונה אל מסעו האומלל לתרשיש. וכאשר סיים את דבריו, הוא שאל את ישוע כך: "אך האם אתה סבור שהדג הגדול אכן בלע את יונה?" ישוע הבחין בכך שחייו של האיש הצעיר הזה הושפעו במידה עצומה מן הסיפור הזה, וכי הרהוריו הביאו אותו להתרשם רושם כביר מן האיוולת אשר בניסיון הבריחה מן החובות; ולפיכך נמנע ישוע מלומר דבר אשר היה מקעקע באופן פתאומי את היסודות הנוכחיים אשר הניעו אז את גדיא בחייו המעשיים. ובתשובה לשאלתו זו אמר ישוע: "ידידי, כולנו הננו כיונה, ועל כולנו לחיות על-פי רצון האל, ולעולם, כאשר נבקש לחמוק מן החובה הנוכחית שלנו בחיים, בבריחתנו אל דבר אשר מושך אותנו במרחקים, אנחנו משימים עצמנו תחת שליטתן המיידית של אותן השפעות אשר אינן מוכוונות על-ידי כוחות האמת והצדק. הבריחה מן החובה כמוה כהקרבת האמת. בריחה משירות האור והחיים יכולה להוביל אך ורק לעימותים מצערים עם לווייתני האנוכיות, ואלה יובילו בסופו של דבר אל החשכה ואל המוות, אלא אם כן יתהפך לבו של אותו יונה, אשר נטש את האל, ואפילו מתוך מעמקי הייאוש יבקש את האל ואת טובו. וכאשר נשמות נרפות מעין אלה מבקשות בכנות את האל – כאשר הן רעבות לאמת וצמאות לצדק – דבר לא יוכל לעמוד בפני שחרורן. אין זה משנה לאילו מעמקי מעמקים הן נפלו. כאשר הן תבקשנה בלבב שלם את האור, רוח האל שבשמיים תשחרר אותן מן השבי שלהן; נסיבות החיים המרושעות יפלטו אותן חזרה אלי חוף המבטחים של הזדמנויות טריות לשירות מחודש ולחיים בחוכמה רבה יותר."

130:1.3 (1428.3) הלימוד של ישוע נגע עמוקות בגדיא, והם שוחחו בחוף הים עמוק אל תוך הלילה, ובטרם שבו לאכסניה שלהם, הם התפללו יחדיו וזה עבור זה. היה זה אותו גדיא אשר האזין מאוחר יותר לנאומו של פטרוס, אשר הפך למאמין אדוק בישוע מנצרת, וערב אחד אף ניהל עם פטרוס ויכוח בלתי-נשכח בביתו של דוֹרקָס. ולגדיא הייתה נגיעה גדולה להחלטתו הסופית של שמעון, סוחר העורות האמיד, לאמץ את הנצרות.

130:1.4 (1428.4) (בסיפור הזה, על אודות עבודתו האישית של ישוע עם אחַיו בני התמותה במהלך מסעו זה באגן הים התיכון, ובהתאם לרשות אשר ניתנה לנו, אנו נתרגם בחופשיות את דבריו לשפה ולמונחים המודרניים המקובלים באורנטיה בזמן עריכת מצגת זו.)

130:1.5 (1429.1) פגישתם האחרונה של ישוע ושל גדיא עסקה בנושא הטוב והרע. הפלישתי הצעיר הזה הוטרד עד מאוד מתחושת חוסר צדק בשל נוכחותו בעולם של הרע לצד הטוב. וכך הוא אמר: "איך יוכל האל, אם הוא טוב במידה אינסופית, להרשות לנו לסבול מן הצער של הרע; אחרי ככלות הכול, מי יוצר את הרע?" רבים באותם ימים עדיין האמינו כי האל הוא היוצר הן את הטוב והן את הרע, אך ישוע מעולם לא לימד דבר שגוי מעין זה. בתשובה לשאלתו אמר ישוע: "אחִי, האל הינו אהבה; ולפיכך הוא חייב להיות טוב, וטובו הינו כה כביר ואמיתי עד כי הוא לא יוכל להכיל אפילו טיפה מן הרוע הקטן והבלתי-מציאותי. האל הינו טוב באופן כה חיובי, עד כי לא נותר בו מקום כלשהו לרוע השלילי. הרוע הינו בחירתם הבלתי-בוגרת וצעדם השגוי והבלתי-מחושב של אלו אשר מתנגדים לטוב, דוחים את היופי ואינם נאמנים לאמת. הרוע הינו אך ורק האופן שבו חוסר הבגרות מותאם באופן שגוי, או השפעתה ההורסת והמעוותת של הבורות. הרוע הינו החושך הבלתי-נמנע, אשר מגיע לאחר שדוחים בטיפשות את האור. הרוע הינו מה שחשוך ושאינו אמיתי, והדבר שבשעה שמאמצים אותו מתוך מודעות ותומכים בו במכוון, הופך לחטא."

130:1.6 (1429.2) "אביךָ שבשמים, בנותנו לך את היכולת לבחור בין האמת לבין השגיאה, יצר בכוח את צדם השלילי של חיי האור והחיים החיוביים; אך שגיאות הרוע האלה אינן קיימות באמת, עד לשעה שבה הן נולדות מרצונו של יצור תבוני הבוחר לחיות את חייו באופן שגוי. או אז מועלה הרוע הזה למדרגת חטא, כאשר יצור רצוני ומתמרד זה בוחר בו ביודעין

ובמכוון. זוהי הסיבה שבעטיה מתיר אבינו שבשמיים לטוב ולרע לחיות זה לצד זה עד לסוף החיים, ממש כפי שהטבע מתיר לחיטה ולזוּנין לצמוח זה לצד זה עד לעת הקציר.״ תשובתו של ישוע השביעה לחלוטין את רצונו של גדיא, והדיון אשר ערכו לאחר מכן הבהיר לו את המשמעות האמיתית של ההצהרות רבות החשיבות האלה.

2. בקיסריה

130:2.1 (1429.3) ישוע וחבריו השתהו בקיסריה מעבר לזמן המצופה; וזאת משום שהתגלה כי אחד ממוטות החתירה העצומים של הספינה אשר עליה התכוונו להפליג עמד בסכנת שבירה. רב החובל החליט להישאר בנמל עד אשר יוכן מוט חדש. מכיוון שהיה מחסור בנגרים אומנים המוכשרים למלאכה זו, התנדב ישוע לסייע. בערבים צעדו ישוע וחבריו על החומה היפהפייה אשר הקיפה את הנמל ושימשה כטיילת. גניד נהנה עד מאוד מן ההסבר שסיפק לו ישוע על אודות מערכת המים של העיר ועל האופן שבו נוצלה הגאות על-מנת לשטוף את רחובותיה של העיר ואת מערכות הביוב שלה. הנער ההודי הזה התרשם עד מאוד מן המקדש לאוגוסטוס. המקדש ניצב על גבעה ומעליו נישא פסל עצום של הקיסר הרומי. את אחר הצהריים השני לשהותם בילו שלושתם במופע באמפיתאטרון העצום, בעל הקיבולת של עשרים-אלף צופים, ובאותו לילה הם צפו בהצגה יוונית אשר הועלתה בתיאטרון. היו אלו המופעים הראשונים מן הסוג הזה אשר ראה גניד מעולם, והוא שאל את ישוע שאלות רבות על אודותיהם. בבוקר היום השלישי הם ערכו ביקור רשמי בארמון המושל, וזאת מכיוון שקיסריה שימשה כבירת פלשתינה וכמקום משכנו של הנציב הרומי.

130:2.2 (1429.4) באכסניה שלהם התארח גם סוחר ממונגוליה, ומכיוון שבן המזרח הרחוק הזה דיבר יוונית טובה באופן יחסי, נפגש עמו ישוע לכמה פגישות ארוכות. אדם זה התרשם עד מאוד מפילוסופיית החיים של ישוע, ומעולם לא שכח את מילות החוכמה שלו באשר לכך שראוי ״לחיות את החיים השמימיים בעודנו על-פני האדמה, וזאת באמצעות הכפפה יומיומית

לרצון האב שבשמיים." הסוחר הזה היה טאואיסט, ולפיכך האמין אדוקות בדוקטרינה על אודות אלוהות אוניברסאלית. עם שובו למונגוליה הוא החל ללמד את האמיתות המתקדמות האלה את שכניו ואת עמיתיו לעסקים, וכתוצאה ישירה של הפעילויות האלה החליט בנו הבכור להפוך לכומר טאואיסטי. איש צעיר זה קידם רבות את האמת המתקדמת במשך כל ימי חייו, ואחריו עשו כן בנו ונכדו, אשר כמוהו שמרו אמונים לדוקטרינה של האל האחד - השליט העליון אשר במרומים.

130:2.3 (1430.1) אף-על-פי שהזרם המזרחי של הכנסייה הנוצרית המוקדמת – זה שמרכזו נמצא בעמן – שמר אמונים לתורתו של ישוע יותר מאשר אחיהם בירושלים של חברי הזרם הזה, מצער היה הדבר כי לא נמצא איש כדוגמת פטרוס אשר הלך לסין, או אדם כדוגמת פאולוס אשר הלך להודו, שם בשלה הקרקע הרוחנית לזרע הבשורה החדשה על אודות הממלכה. תורה זו ממש מאת ישוע – כפי ששמרו אותה התלמידים בעמן – הייתה יכולה למצוא חן מיד, ובאופן יעיל, בעיניהם – וכן להתקבל על דעתם – של בני העמים הרעבים רוחנית של אסיה; וזאת ממש כפי שאירע לעמי המערב אשר שמעו את פטרוס ואת פאולוס.

130:2.4 (1430.2) אחד מן הצעירים אשר עבד עם ישוע יום אחד בתיקון מוט ההיגוי, התעניין מאוד במילים שהפטיר ישוע מעת לעת בשעת עבודתם במספנה. כאשר רמז ישוע שהאב שבשמיים מתעניין ברווחת ילדיו אשר על-פני האדמה, אמר צעיר זה, אָנַקְסָנְד: "אם האֱלים מתעניינים בי, מדוע לא יסלקו את מנהל המשמרת האכזרי והבלתי-הגון של הסדנה הזו?" והוא נחרד כאשר ענה לו ישוע, "מכיוון שאתה יודע את דרכי הנועם ומעריך את הצדק, אולי זימנו אליך האלים את האדם השוגה הזה על-מנת שתוביל אותו לדרך טובה יותר. אולי אתה הנך המֶלח אשר ייטיב את טעמו של האח הזה בעיני כל בני האדם האחרים; כמובן, אם לא איבדת אתה את טעמך. כפי שהדברים הם כעת, אדם זה שולט בך, לפי שדרכיו הרעות משפיעות עליך לרעה. מדוע שלא שתפעיל את שליטתך שלך ברוע באמצעות כוחו של הטוב, ותשלוט אתה בכל מערכות היחסים השוררות בין שניכם? אני חוזה שאם תיתן לו סיכוי אמיתי והוגן, הטוב שבך יכול להתגבר על הרע שבו. אין שום הרפתקה מסקרנת יותר בקיום האנושי מזו שבה אנחנו נהנים מן ההתרגשות של השותפות בין החיים החומריים ובין

האנרגיה הרוחנית והאמת האלוהית, כאשר אלו מנצחים באחד ממאבקיהם בשגיאה וברוע. זוהי התנסות מדהימה, התמרה של ממש, להפוך לצינור חי של אור רוחני עבור בן-תמותה המצוי בחשיכה רוחנית. אם בוֹרכת באמת יותר מן האדם הזה, ראוי שהצורך שלו יאתגר אותך. בוודאי אתה אינך הפחדן אשר יכול לעמוד על החוף בעודו צופה באדם טובע אשר אינו יודע לשחות! עד כמה ערכית יותר הינה נשמתו של אדם זה, התועה בחשיכה, ביחס לגופו הטובע במים!"

130:2.5 (1430.3) אָנַקְסָנְד הושפע עמוקות ממילותיו של ישוע. ואז הוא סיפר לממונה שלו את אשר אמר ישוע, ובאותו הלילה ביקשו שניהם את עצתו של ישוע באשר לרווחת נשמותיהם. ומאוחר יותר, לאחר שהופץ המסר הנוצרי בקיסריה, האמינו שני הגברים הללו – האחד יווני והשני רומי – למילותיו של פטרוס והפכו לחברים משפיעים בכנסייה אשר ייסד. מאוחר יותר, מונה היווני הצעיר הזה למשרתו של סֶנְטוּריוֹן רומי בשם קוֹרנֶליוּס, אשר הפך למאמין הודות לסעדו של פטרוס. אנקסנד המשיך לסעוד באור את אלו אשר ישבו בחשיכה, עד לימים שבהם נכלא פאולוס בקיסריה, ושם מת בתאונה בטבח הגדול שבו נטבחו עשרים-אלף יהודים; הוא מת בשעה שסעד את הסובלים ואת הגוססים.

130:2.6 (1431.1) בעת הזו החל גניד ללמוד כיצד מבלה מורהו את עתות הפנאי שלו, ועוסק בסעד האישי הבלתי-שגרתי הזה לאחיו בני האדם; וההודי הצעיר החליט לגלות מדוע ישוע פועל כך ללא לאות. הוא שאל את ישוע: "מדוע אתה מעסיק את עצמך ברציפות במפגשים הללו עם זרים?" וישוע ענה: "גניד, שום אדם איננו זר עבור מי שיודע את האל. בהתנסות של מציאת האב שבשמיים, אתה מגלה כי כל בני האדם הינם אחֶיך. ואז, האם זה מוזר שאדם שמח לקראת מפגש עם אח אשר זה עתה גילה? להכיר ולהתוודע לאחיי ולאחיותיי, ללמוד את בעיותיהם וללמוד לאהוב אותם, זוהי ההתנסות העילאית של החיים."

130:2.7 (1431.2) מפגש זה נמשך אל עומק הלילה, ובמהלכו ביקש האדם הצעיר מישוע להסביר לו את ההבדל בין רצון האל לבין אותה פעולת בחירה של הדעת האנושית, אשר אף היא מכונה בשם "רצון". להלן סיכום הדברים אשר אמר ישוע: רצון האל הוא דרך האל, שותפות עם בחירת האל נוכח כל חלופה פוטנציאלית אחרת. ולפיכך, עשיית רצון האל מתבטאת בהתנסות שבמהלכה הופך האדם בהדרגה להיות יותר ויותר דמוי-אל, והאל הינו

המקור והיעד של כל מה שהינו טוב ויפה ואמיתי. רצונו של האדם הינו דרכו של האדם, סך כל מה שבן התמותה בוחר להיות ולעשות. הרצון הינו בחירתה המכוונת של הוויה מודעת-לעצמה, אשר מובילה לפעולה מתוך-החלטה אשר מבוססת על מחשבה מעמיקה ונבונה.

130:2.8 (1431.3) באותו אחר-צהריים שיחקו ישוע וגניד בהנאה עם כלב רועים חכם מאוד, וגניד ביקש לדעת אם לכלב יש נשמה, אם יש לו רצון. ובתשובה לשאלותיו אמר ישוע: "לכלב יש דעת שבאמצעותה הוא יוכל לדעת את האדם החומרי, את אדוניו, אך הוא לא יוכל לדעת את האל, אשר הינו רוח; משום כך, אין לכלב טבע רוחני והוא לא יוכל ליהנות מהתנסות רוחנית. לכלב עשוי להיות רצון אשר מקורו מן הטבע, ושאותו ניתן לפתח באמצעות אילוף, אך יכולת כזו של הדעת אינה מהווה כוח רוחני, ואף לא ניתן להשוותה לרצון האנושי, זאת לפי שהיא איננה קשורה למחשבה מעמיקה – קרי איננה תוצאה של הבחנה בין משמעויות גבוהות יותר ומוסריות, או של בחירה בערכים רוחניים ונצחיים. כוחות ההבחנה הרוחניים הללו והיכולת לבחור בָּאמת, הם אשר הופכים את האדם בן התמותה להוויה מוסרית, ליצור אשר ניתן באחריות רוחנית ובפוטנציאל להישרדות נצחית." ישוע המשיך והסביר כי היעדרן של יכולות מנטאליות מעין אלה אצל בעלי החיים תמנע מהם לעד את היכולת לפתח שפה בזמן, ולחוות דבר-מה השקול להישרדות האישיות בנצח. כתוצאה מן הלימוד של אותו יום, גניד לא האמין יותר בגלגול נשמות האדם אל תוך גופיהם של בעלי-חיים.

130:2.9 (1431.4) למחרת היום שוחח גניד על אודות כל זאת עם אביו, ובתשובה לשאלתו של גונוד הסביר ישוע כי "הרצונות האנושיים אשר עוסקים אך ורק בהחלטות ברות החלוף הנוגעות לבעיות החומריות של הקיום החייתי, נידונים לכליה בזמן. אלו אשר מקבלים בלב שלם החלטות מוסריות, וכן בוחרים בחירות רוחניות בלתי-מסויגות, הופכים בכך להיות מזוהים יותר ויותר עם הרוח האלוהית השוכנת בקרבם, ולפיכך הינם מותמרים יותר ויותר אל ערכי ההישרדות הנצחיים – אלו של ההתקדמות אשר אין לה סוף של שירות אלוהי."

(1431.5) 130:2.10 ובזה היום ממש התרחשה הפעם הראשונה שבה שמענו את האמת רבת המשמעות, אשר, במונחים מודרניים, גורסת כי: "הרצון הינו אותו ביטוי של הדעת האנושית, אשר מאפשר לתודעה הסובייקטיבית לבטא את עצמה באופן אובייקטיבי, ולחוות את התופעה של השאיפה להידמות לאל." וזהו הינו המובן המאפשר לכל אדם חושב ובעל נטיית דעת רוחנית להפוך ליצירתי.

3. באלכסנדריה

(1432.1) 130:3.1 הביקור בקיסריה היה גדוש אירועים, וכאשר הספינה הייתה מוכנה, ישוע ושני חבריו הפליגו בצהרי היום בדרכם אל עבר אלכסנדריה.

(1432.2) 130:3.2 השלושה נהנו ממסע נעים ביותר בדרכם לאלכסנדריה. גניד היה מאושר והעסיק את ישוע במתן תשובות לשאלותיו. כאשר הם התקרבו לנמל העיר, שמח האיש הצעיר למראה המגדלור הענק של פָּארוֹס. המגדלור ניצב על האי אשר אלכסנדר חיבר במזח אל היבשה. המזח יצר שני מעגנים מרהיבים, אשר הפכו את אלכסנדריה לצומת הימי שחיבר בין אפריקה, אסיה ואירופה. המגדלור הכביר הזה היה אחד משבעת פלאי העולם, והוא קדם לכל המגדלורים שנבנו אחריו. הם השכימו מוקדם בבוקר על-מנת לצפות בפלא הזה – מגדלור מופלא ומציל חיים מעשה ידי אדם – ובינות לקריאות הפליאה של גניד אמר ישוע: "ואתה, בני, תהייה עם שובך להודו כמגדלור הזה, ואפילו לאחר שאביך ייאסף אל אבותיו; אתה תהפוך להיות כאור החיים עבור אלו היושבים סביבך בחשיכה, ותָּרֵאה לכל אלו המבקשים להגיע אל נמל הישועה והביטחון את הדרך אליו." ובעת שלחץ גניד את ידו של ישוע, הוא אמר "אכן, כך אהיה."

(1432.3) 130:3.3 ושוב נציין כי המורים הראשונים של הדת הנוצרית שגו שגיאה גסה בכך שהפנו את תשומת ליבם כמעט באופן בלעדי אל הציוויליזציות המערביות של העולם הרומי.

תורתו של ישוע, כפי שלימדוה המאמינים במסופוטמיה של המאה הראשונה לספירה, הייתה מתקבלת בברכה בקרב קבוצות הדת האסיאתיות השונות.

130:3.4 (1432.4) בשעה הרביעית להגעתם הם כבר התמקמו בסמוך לקצה המזרחי של השדרה הארוכה והרחבה, כשלושים מטרים רוחבה וכשמונה קילומטרים אורכה, שדרה אשר השתרעה עד לקצה המערבי של העיר בת מיליון התושבים. לאחר שסקרו את האתרים המרכזיים של העיר – האוניברסיטה (מוזיאון), הספרייה, המאוזולאום המלכותי של אלכסנדר, הארמון, המקדש של נפטון, התיאטרון והגימנזיום – נפנָה גונוד לעסקיו בעוד שישוע וגניד הלכו לספרייה, אשר הייתה הספרייה הגדולה בעולם. כאן נאספו מכל רחבי העולם המתורבת קרוב למיליון כתבי יד: מיוון, רומא, פלשתינה, פרתיה, הודו, סין ואפילו מיפן. בספרייה הזו חזו עיניו של גניד באוסף הספרות ההודית הגדול בעולם; וכאן הם בילו מדי יום זמן-מה במשך כל שהותם באלכסנדריה. ישוע סיפר לגניד על אודות התרגום של כתבי הקודש העבריים ליוונית אשר נערך במקום הזה. והם שוחחו שוב ושוב על אודות כל דתות העולם, וישוע ניסה להצביע לדעת צעירה זו על האמת המצויה בכל אחת מהן, אך תמיד הוסיף: "ואילו יהוה הינו האל אשר התפתח מן ההתגלות של מלכי-צדק, ומן הברית עם אברהם. היהודים היו צאצאיו של אברהם, ולאחר מכן הם שכנו באותה ארץ שבה חי ולימד מלכי-צדק, ואשר ממנה הוא שילח מורים אל כל רחבי העולם; ויותר מאשר כל דת אחרת בעולם, גיבשה בסופו של דבר דתם שלהם את החזות הברורה ביותר של אדוֹנָי אלוהי ישראל בדמות האב האוניברסלי."

130:3.5 (1432.5) תחת הנחייתו של ישוע אסף גניד את כלל התורות של דתות העולם אשר הכירו באלוהות אוניברסלית; אף אם הן הכירו בה בעת – במידה כזו או אחרת – גם בְּאלוהויות הכפופות לה. לאחר דיונים ממושכים החליטו ישוע וגניד כי לדת הרומית לא היה אל אמיתי, וכי דתם לא הייתה הרבה יותר מאשר סגידה לקיסר. הם סיכמו כי ליוונים הייתה פילוסופיה, אך זו לא התקרבה לכדי דת בעלת אל אישי. הם לא הכלילו את כתות המסתורין בשל הבלבול שעורר מספרן הרב, וגם בשל העובדה שנדמה כי מְגוון המושגים אשר גיבשו על אודות האלוהות מקורו בדתות אחרות וקדומות יותר.

130:3.6 (1433.1) ואף-על-פי שהתרגומים הללו נערכו באלכסנדריה, גניד לא סיים לגבש את המבחרים הללו, ולא סיים להוסיף להם את מסקנותיו האישיות, אלא עד מעט לפני תום שהותם ברומא. הוא הופתע מאוד לגלות שכל הטובים שבסופרי הדת של כתבי הקודש בעולם הכירו, פחות או יותר בבהירות, בקיומו של אל נצחי, והסכימו במידה רבה באשר לאופיו של האל הנצחי הזה וליחסו אל האדם בן התמותה.

130:3.7 (1433.2) במהלך שהותם באלכסנדריה, ישוע וגניד בילו זמן רב במוזיאון. מוזיאון זה לא כָּלַל אוסף של חפצים נדירים, אלא דווקא היה אוניברסיטה לאמנויות, למדע ולספרות. פרופסורים מלומדים נתנו בו הרצאות יומיות, ובאותם זמנים היה זה המרכז האינטלקטואלי של העולם המערבי. מדי יום פָּרַש ישוע את ההרצאות עבור גניד; יום אחד במהלך השבוע השני הפטיר האיש הצעיר: "מורי, יהושע, אתה יודע יותר מן הפרופסורים הללו; עליך לעמוד ולספר להם את הדברים הכבירים אשר סיפרת לי; מוחם מעורפל בשל יותר מדי מחשבה. אדבר עם אבי ואבקש ממנו שיארגן זאת." ישוע חייך ואמר: "אתה תלמיד שמתפעל, אבל המורים הללו לא יסכימו שאתה ואני נלמד אותם. בקרב בני האדם, גאוות הלימוד הבלתי-רוחני מהווה סכנה. המורה האמיתי שומר על היושרה האינטלקטואלית שלו בכך שתמיד הוא נשאר תלמיד."

130:3.8 (1433.3) אלכסנדריה הייתה העיר שבה מוזגה תרבות המערב, והייתה – לאחר רומא – העיר הגדולה והמרהיבה בעולם. כאן נמצא בית הכנסת היהודי הגדול בעולם, מושבו של הסנהדרין של אלכסנדריה, ובו שבעים המנהיגים החכמים.

130:3.9 (1433.4) בין האנשים הרבים אשר עמם ניהל גונוד עסקים נמנה בנקאי יהודי אחד, אלכסנדר, אשר אחיו פִּילוֹן נמנה עם הפילוסופים הידועים של אותה עת. פילון עסק במלאכה הראויה לשבח, אך המסובכת עד מאוד, של יצירת הרמוניה בין הפילוסופיה היוונית לתיאולוגיה היהודית. גניד וישוע שוחחו רבות על אודות תורותיו של פילון וציפו לשמוע כמה מהרצאותיו, אך במשך כל שהותם באלכסנדריה שכב היהודי ההלניסטי הנודע הזה חולה במיטתו.

130:3.10 (1433.5) ישוע שיבח בפני גניד חלקים גדולים בפילוסופיה היוונית ובדוקטרינות הסטואיות, אך הוא הסביר לנער את האמת, לפיה אותן מערכות אמונות – ממש כמו כמה מן התורות הבלתי-מובחנות של בני עמו שלו – היו דת אך ורק במובן שבו הן גרמו לבני האדם למצוא את האל וליהנות מחוויית חיים של ידיעת הנצחי.

4. ההרצאה על המציאות

130:4.1 (1433.6) בלילה שלפני יציאתם מאלכסנדריה, נפגשו גניד וישוע פגישה ממושכת עם אחד מן הפרופסורים המובילים באוניברסיטה אשר לימד את תורת אפלטון. ישוע תרגם עבור המורה המלומד היווני, אך לא הוסיף דבר מדעותיו שלו עצמו כנגד הפילוסופיה היוונית. מכיוון שבאותו ערב היה גונוד טרוד בעסקיו, לאחר שהפרופסור עזב שוחחו המורה ותלמידו שיחה ארוכה וגלוית לב על אודות הדוקטרינות של אפלטון. ואף כי ישוע אישר באופן חלקי כמה מן התורות היווניות – אשר נגעו לתיאוריה שגרסה כי הדברים החומריים של העולם הינם כהשתקפות מעורפלת של המציאויות הרוחניות, הבלתי-נראות אך הממשיות יותר – הוא ביקש להניח יסוד מהימן יותר לחשיבתו של הנער; וכך החלה הרצאה ארוכה אשר נגעה לטיב המציאות ביקום. ואלו עיקרי הדברים אשר אמר ישוע לגניד, במושגים מודרניים:

130:4.2 (1434.1) מקור המציאות ביקום הינו האינסופי. הדברים החומריים של הבריאה הסופית הינם ההשלכות בזמן ובמרחב של תבנית פרדיס ושל דעתו האוניברסלית של האל הנצחי. הסיבתיות בעולם הפיזי, המודעות העצמית בעולם האינטלקטואלי והעצמיות המתקדמת בעולם הרוחני – מציאויות אלה, כאשר הן מושלכות בקנה מידה אוניברסלי, משולבות במערכות יחסים נצחיות ונחוות באופן מושלם איכותית ומתוך ערכיות אלוהית – והן אשר מכוננות את **מציאותיותו של העליון.** ואולם, ביקום אשר משתנה כל העת, האישיות המקורית של הסיבתיות, של התבונה ושל ההתנסות הרוחנית, נותרת ללא שינוי, היא הינה מוחלטת. כל הדברים עשויים להשתנות, ואפילו ביקום נצחי בן אינספור ערכים

ואיכויות אלוהיות, וכך גם קורה לעיתים קרובות. אך לא כן באשר למוחלטים, ובאשר לכל מה שהגיע למעמד פיזי מוחלט, לדרגה אינטלקטואלית מוחלטת, או לזהות רוחנית מוחלטת.

130:4.3 (1434.2) הרמה הגבוהה ביותר אשר אליה יוכל להתקדם יצור סופי הינה ההכרה באב האוניברסלי וידיעת העליון. ואפילו אז, הוויות בעלות ייעוד סופיות מעין זה ממשיכות לחוות שינויים בתנועתו של העולם הפיזי ובמופעיו החומריים. ובדומה לכך, הן ממשיכות להיות מודעות להתקדמותן העצמית, בעת שהן ממשיכות להרקיע ביקום הרוחני, וכן להתרחבותה של מודעותן עם העמקת הערכתן לקוסמוס האינטלקטואלי ולתגובתן אליו. היצור יכול להיות אחד עם הבורא אך ורק במושלמות, בהרמוניה ובתמימות דעים של רצון; ומצב אלוהיות מעין זה מושג ומקוּיָם רק כאשר היצור ממשיך לחיות, בזמן ובנצח, תוך כדי שהוא מתאים בהתמדה את רצונו האישי הסופי לרצונו האלוהי של הבורא. לעולם נדרשת התשוקה לעשות את רצון האב, לשרור בנשמה באופן עליון, ולשלוט בדעתו של בן מרקיע של האל.

130:4.4 (1434.3) אדם בעל עין אחת לעולם לא יוכל לקוות לתפוש את ממד העומק. ואף מדענים חומריים בעלי עין אחת, או מיסטיקנים וממשילי משלים רוחניים בעלי עין אחת, לא יוכלו לתפוש נכונה את המציאות ביקום ולהבין את עומקה האמיתי. כלל ערכי האמת של התנסות היצור חבויים בעומק של ההכרה.

130:4.5 (1434.4) סיבתיות נטולת דעת לא תוכל לפתֵח מן הגס והפשוט את המעודן והמורכב. ובאופן דומה, גם התנסות נעדרת רוח לא תוכל לפתֵח את האופי האלוהי השורד לנצח מדעתם החומרית של בני התמותה של הזמן. התכונה האחת ביקום אשר מאפיינת באופן כה ייחודי ובלעדי את האלוהות האינסופית, הינה המתת היצירתית הבלתי-נדלית הזו של האישיות, אשר יכולה לשרוד תוך כדי שהיא משיגה בהדרגה את האלוהות.

130:4.6 (1434.5) אישיות הינה אותה תכונה קוסמית, אותו היבט במציאות האוניברסלית, אשר יכול להתקיים בצוותא לצד שינוי בלתי-מוגבל, ובה בעת לשמֵר את זהותה, בנוכחות כלל השינויים האלה, ולנֶצח לאחריהם.

130:4.7 (1434.6) החיים הינם הסתגלותהּ של הסיבתיות הקוסמית המקורית לתביעותיו של המצב ביקום ולאפשרויות הטמונות בו. הם מגיעים לכדי קיום הודות לפעולתה של הדעת האוניברסלית, ומופעלים הודות לניצוץ הרוח של האל אשר הינו רוח. משמעות החיים טמונה

ביכולתם להסתגל; ערכם של החיים טמון ביכולתם להתקדם – ואפילו להעפיל לגבהים של ידיעת-האל.

130:4.8 (1434.7) התוצאה של חוסר התאמתם של החיים המודעים-לעצמם ליקום, הינה חוסר הרמוניה קוסמית. סטייה גמורה של רצון האישיות מהכיוון שאליו מוליך היקום מסתיימת בבידוד אינטלקטואלי, בהיבדלות האישיות. אובדן הנָווט הרוחני השוכן מביאה לסיום הקיום הרוחני. ולכן, החיים התבוניים המתקדמים מהווים, בעצמם ולכשעצמם, הוכחה ניצחת לקיומו של יקום בעל תכלית אשר מביע את רצונו של בורא אלוהי. והחיים הללו, באופן מצטבר, נאבקים בדרך לערכים גבוהים יותר, כשמטרתם הסופית הינה האב האוניברסלי.

130:4.9 (1435.1) מלבד סעדי האינטלקט הגבוהים יותר, הרוחניים-למחצה, דעת האדם נבדלת מזו של החיה אך ורק בשיעורה. ולפיכך, בעלי החיים (אשר אינם ניחנים בסגידה ובבינה) לא יוכלו להתנסות במודעות-על, במודעות למודעות. דעתו של בעל החיים מודעת רק ליקום האובייקטיבי.

130:4.10 (1435.2) יֵדע הוא הספֵרה של הדעת החומרית, זו אשר מבחינה בעובדות. אמת הינה תחומו של אינטלקט הניחן בתכונות רוחניות, אשר מודע לידיעת האל. את הידע ניתן להדגים; בָּאמת מתנסים. ידע הוא נחלת הדעת; אמת הינה התנסות של הנשמה, העצמי המתקדם. ידע פועל ברמה הלא-רוחנית; אמת הינה היבט של רמת הדעת-רוח של היקומים. עין הדעת החומרית תופשת עולם של ידע עובדתי; עינו של האינטלקט אשר הפך לרוחני מבחינה בעולם של ערכי אמת. וכאשר שתי ההשקפות האלה מסונכרנות, ומובאות לכדי הרמוניה, מתגלה עולם המציאות, שבו החוכמה מפרשת את תופעות היקום במונחים של התנסות אישית מדורגת.

130:4.11 (1435.3) שגיאה (רוע) הינה דמי העונשין בעבור חוסר מושלמות. ניתן להבחין באיכויות חוסר המושלמות, או בעובדה של קיום חוסר הסתגלות, ברמה החומרית, מתוך התבוננות ביקורתית וניתוח מדעי; ברמה המוסרית, באמצעות התנסות אנושית. נוכחותו של הרוע מהווה הוכחה לחוסר דיוקהּ של הדעת ולחוסר הבשלות של העצמי המתפתח. ולפיכך, הרוע מהווה אף מידה לחוסר המושלמות של הפרשנות הניתנת ליקום. האפשרות לטעות הינה חלק אינהרנטי מתהליך רכישתה של החוכמה, של תוכנית ההתקדמות מן החלקי ובר-החלוף

אל השלם והנצחי, מן היחסי והלא-מושלם אל הסופי ואל זה אשר הפך מושלם. השגיאה הינה צלליתהּ של חוסר השלמות היחסית, אשר מחשיכה בהכרח את נתיב הרקעתו של האדם אל עבר מושלמוּת פרדיס. השגיאה (רוע) איננה איכות ממשית ביקום; היא הינה פשוט ההבחנה ביחסיות באופן שבו מתייחסת חוסר מושלמוּתו של הסופי הבלתי-שלם אל רמותיהם המרקיעות של העליון ושל המֶרבי.

130:4.12 (1435.4) ואף כי ישוע סיפר את כל זאת לנער בשפה המותאמת באופן מיטבי לרמת הבנתו, בסופה של השיחה עייף גניד ונרדם במהרה. למחרת הם השכימו קום והפליגו בסירה לַלַסַיָא שבאי כרתים. אך בטרם יצאו לדרכם, שאל הנער מספר שאלות נוספות באשר לרוע, שאלות אשר ישוע ענה עליהן כך:

130:4.13 (1435.5) רוע הינו מושג יחסי. הוא נובע מן ההתבוננות בחוסר המושלמות, אשר מופיעה בצל אשר מטיל יקום סופי של דברים והוויות, בה בעת שקוסמוס כזה מאפיל על האור החי של הביטוי האוניברסלי של המציאויות הנצחיות של האחד האינסופי.

130:4.14 (1435.6) רוע פוטנציאלי טבוע בחוסר-השלמות ההכרחי הטמון בהתגלות האל כביטוי לאינסופיוּת ולנצחיוּת המוגבל-בזמן-ובמרחב. עובדת קיומו של החלקי בנוכחותו של השלם מבססת את יחסיותהּ של המציאות, מכריחה את האינטלקט לבחור, ומבססת רמות ערכיוֹת של הכרה ושל תגובה רוחניות. המושג הבלתי-שלם והסופי של האינסופי, מושג שאותו גורסת דעתו ברת החלוף והמוגבלת של היצור מהווה, כשלעצמו, **רוע פוטנציאלי.** ואולם, השגיאה המתגברת של היעדר בלתי-מוצדק של פעולת תיקון רוחנית סבירה של הדיס-הרמוניות האינטלקטואליות הטבועות באופן מקורי ושל החסרים הרוחניים, שקולה להתממשותו של **רוע בפועל.**

130:4.15 (1436.1) כלל המושגים הסטאטיים והמתים הינם רעים באופן פוטנציאלי. צלליתהּ הסופית של אמת חיה ויחסית נעה באופן תמידי. המושגים הסטאטיים לעולם מעכבים את המדע, את הפוליטיקה, את החברה ואת הדת. ואף כי מושגים סטאטיים עשויים לייצג ידע מסוים, הם נעדרי חוכמה ונטולי אמת. אך בל תרשו למושג היחסיות להוליך אתכם שולל,

בכך שלא תכירו בתיאום אשר מתקיים ביקום תחת הנחייתה של הדעת הקוסמית, ובשליטה המיוצבת על-ידי הרוח והאנרגיה של העליון.

5. באי כרתים

130:5.1 (1436.2) אך ורק מטרה אחת עמדה לנגד עיניהם של הנוסעים במסעם לכרתים, והיא – לשחק, לצעוד ברחבי האי ולטפס על ההרים. תושבי כרתים של אותם ימים לא נחשבו עד מאוד בקרב עמי הסביבה. ואף על פי כן, ישוע וגניד הובילו נשמות רבות אל עבר רמות חשיבה וחיים גבוהות יותר, ובכך הם הניחו את היסודות לקבלתם המהירה של לימודי הבשורה עת הגיעו לשם ראשוני המורים מירושלים. וישוע אהב את בני כרתים, על אף המילים הקשות אשר דיבר פאולוס עליהם מאוחר יותר, כאשר שלח מאוחר יותר את טיטוס לארגן מחדש את כנסיותיהם.

130:5.2 (1436.3) בהרי כרתים ניהל ישוע את השיחה הארוכה הראשונה שלו עם גונוד בנוגע לדת. האב התרשם עד מאוד, ואמר: "אין להתפלא על כך שהנער מאמין לכל מה שאתה אומר לו, ואני אפילו לא ידעתי שיש דת כזו בירושלים, קל וחומר בדמשק." היה זה במהלך השהות באי כרתים שגונוד הציע לראשונה לישוע להתלוות אליהם חזרה להודו; וגניד שמח עד מאוד במחשבה שישוע עשוי להסכים להסדר מהסוג הזה.

130:5.3 (1436.4) יום אחד, כאשר שאל גניד את ישוע מדוע לא הקדיש עצמו להוראה כמורה ציבורי, ענה לו ישוע: "בְּנִי, על כל דבר להמתין לבוא העת הנכונה לו. אתה נולד אל העולם, אך כל מידה שהיא של חרדה או של חוסר-סבלנות לא תסייע לך לגדול. בכל העניינים הללו, עליך להמתין לבוא העת. רק הזמן לבדו יבשיל את הפרי הירוק התלוי על העץ. עונה רודפת עונה ושקיעה רודפת זריחה, אך ורק בחלוף הזמן. כעת אני נמצא בדרך לרומא, יחד אתך ועם אביך, ובכך נסתפק להיום. המחר שלי נתון כולו בידֵי אבי שבשמיים." ואז הוא סיפר לגניד את הסיפור על אודות משה ועל ארבעים שנות ההמתנה הדרוכה וההתכוננות המתמשכת.

130:5.4 (1436.5) אירוע אחד אשר אירע כאשר ביקרו ב"נמל הטוב" מעולם לא נשתכח מזיכרונו של גניד; זיכרון המאורע גרם לו לרצות לעשות מעשה על-מנת לשנות את שיטת הקָסטוֹת של הודו מולדתו. אדם מפגר ושיכור תקף נערה משועבדת בדרך הציבורית הראשית. כאשר ראה ישוע את מצוקת הנערה, הוא מיהר קדימה ומשך את העלמה הרחק מן המתקפה של האיש המשוגע. כאשר הנערה המפוחדת נצמדה אליו, הוא הרחיק ביד ימינו האיתנה את התוקף הזועם למרחק בטוח, עד שבחור המסכן התעייף מלחבוט באוויר באגרופיו. גניד הרגיש דחף עז לסייע בידי ישוע לטפל בעניין, אך אביו אסר עליו. ואף כי הם לא שלטו בשפתה של הילדה, זו הבינה את מעשה החסד שלהם והודתה להם בלב שלם כאשר כל השלושה ליוו אותה אל ביתה. היה זה בוודאי אחד מן המפגשים האישיים הקרובים ביותר אל אחַיו אשר חווה ישוע מעולם במהלך חייו בגוף בשר ודם. אך הייתה זו משימה קשה להסביר לגניד, בערבו של אותו יום, מדוע הוא לא הלם בשיכור. גניד סבר שנדרש היה להלום בשיכור לפחות כמספר הפעמים שזה הלם בילדה.

6. האיש הצעיר אשר פחד

130:6.1 (1437.1) בשעה שהם בילו גבוה בהרים, שוחח ישוע שיחה ארוכה עם אדם צעיר אשר היה מדוכא ואחוז פחדים. אדם זה התרחק מחברת בני האדם אשר במחיצתם לא מצא נחמה, וביקש להתבודד בהרים; הוא גדל בתחושת של חוסר ישע ונחיתות. נסיבות חיים קשות רבות אשר עמן התמודד הנער בזמן התבגרותו, וביניהן ראוי לציון אובדן אביו בגיל שתים-עשרה, העצימו את הנטיות הטבעיות האלה. בשעה שהם נפגשו, בירך אותו ישוע ואמר: "שלום, חברי! למה נפלו פניך ביום כה יפה? אם אירע דבר-מה אשר מעציב אותך, אולי אוכל לסייע בעדך באופן כלשהו? כך או אחרת, הנני שמח להציע את שירותיי."

130:6.2 (1437.2) האיש הצעיר לא נטה לשיחה, ולכן פנה ישוע בשנית אל נשמתו, ואמר: "אני מבין שאתה בא להרים הללו על-מנת להתרחק מחברת אנשים; ולפיכך, בוודאי שאינך מעוניין לשוחח עמי, אך אני מבקש לדעת האם אתה מכיר את הגבעות האלה; האם אתה יודע

להיכן מובילים השבילים? ואולי תוכל לומר לי מהי הדרך הטובה ביותר אל הפֶּנִיקְס?" הצעיר אכן הכיר היטב את ההרים הללו, והוא הפך מעוניין לספר לישוע מהי הדרך לפניקס, ולפיכך שירטט על האדמה את כל השבילים והסביר בפירוט רב. אך הוא הופתע ואף הסתקרן, כאשר ישוע נופף לו לשלום, ונדמה כאילו הוא עומד לעזוב, ואז פנה אליו פתאום, באומרו: "היטב יודע אנוכי כי אתה מבקש נחמה בבדידות; אך לא יהא זה אדיב או הוגן מצדי לקבל ממך עזרה כה נדיבה, את הוראות ההגעה אשר נתת לי זה עתה אל פניקס, ואז להיפרד ממך בלא מחשבה נוספת ובלא לנסות אפילו להיענות לבקשתך לעזרה ולהנחיה באשר לדרך הטובה ביותר להגיע אל היעד אשר אותו אתה מבקש בליבך בשעה שאתה נמצא כאן בהרים. וכפי שאתה מכיר כה היטב את הדרך אל הפניקס, אליה הלכת פעמים רבות, כך אני מכיר היטב את הדרך אל עיר התקוות הנכזבות שלך והשאיפות אשר סוכלו. ומכיוון שביקשת את עזרתי, לא אאכזב אותך." הצעיר כמעט ויצא מגדרו, אך הצליח למלמל: "אבל... אני לא ביקשתי ממך דבר..." וישוע, הניח יד רכה על כתפו ואמר: "לא, בני, לא במילים ביקשת, כי אם במבטים משתוקקים ביקשת מלבי. נערי, לזה אשר אוהב את אחיו, עגמומיותך, מראה פניך המיואשות והמאוכזבות, מהווה פנייה ראויה. שב נא עמי ואספר לך על אודות שבילי השירות ודרכי האושר אשר מובילים מן הצער של העצמי אל שמחת ההשתתפות באחוות האדם ובשירות האל אשר במרומים."

130:6.3 (1437.3) עתה הצעיר הזה כבר השתוקק עד מאוד לשוחח עם ישוע, ולפיכך כרע ברך לרגליו והאיץ בו לעזור לו ולהראות לו את הדרך להימלט מעולם הצער והכישלון אשר בו הוא חי. אמר ישוע: "קום, ידידי! עמוד כגבר. אף אם יקיפוך אויבים קטנים ומכשולים רבים יצרו את דרכך, הכוחות והדברים הגדולים והאמיתיים המצויים בעולם הזה והמצויים ביקום עומדים לצדך. השמש מפציעה בכל בוקר על-מנת להצדיע לך, ממש כשם שהיא מצדיעה לאדם העשיר ורב העוצמה ביותר בעולם. ראה – יש לך גוף חזק ושרירי – הנכס הפיזי שלך טוב יותר מן הממוצע. כמובן שהוא כמעט חסר תועלת בזמן שאתה יושב כאן בהרים ומבכה את מר גורלך, את צרותיך האמיתיות ואת צרותיך המדומות. אך תוכל לעשות דברים גדולים עם גופך זה, אם תמהר ותיגש למקום שבו ממתינים דברים גדולים להיעשות. אתה מנסה לברוח מן העצמי העצוב שלך, אך דבר זה אינו מן האפשר. אתה אמיתי ובעיות החיים שלך

אמיתיות הן; לא תוכל לחמוק מהן כל עוד אתה חי. אך ראה שוב, דעתך צלולה ומוכשרת. דעת תבונית יש לגופך החסון, דעת אשר תכווין אותו. הנח לדעתך שלך לפתור את בעיותיה; למֵד את האינטלקט שלך לפעול בשירותך שלך; סרב להיות נשלט על-ידי הפחד כבעל חיים אשר איננו מסוגל לחשוב. דעתך נדרשת להיות בת בריתך האמיצה במציאת פתרון לבעיות החיים, ולא, כפי שקורה לך, להשתעבד לדיכאון ולכישלון. אך בעל ערך יותר מכל, הפוטנציאל שלך להישג אמיתי טמון ברוח החיה בקרבך, הרוח אשר תספק לדעתך הפעלה והשראה, על-מנת שזו תשלוט בעצמה ותפעיל את הגוף; כך יהא אם רק תשחרר אותה מאזיקי הפחד, ותאפשר לטיבך הרוחני להתחיל לגאול אותך מעוולות חוסר המעש באמצעות עוצמת נוכחותה של האמונה החיה. ואז, אמונה זו מיד תחסל את הפחד מן האדם, הודות לנוכחותה רבת העוצמה של אהבה חדשה ועליונה על הכול, האהבה אל אחֵיך אשר כה במהרה תגדוש את נשמתך עד גדותיה, בשל המודעות אשר נולדה בליבך כי אתה הנך ילדו של האל."

130:6.4 (1438.1) "ביום הזה בנִי, אתה עתיד להיוולד מחדש, להתבסס מחדש כאדם מאמין, כאדם אמיץ המקדיש את עצמו לשירות האדם ולמען האל. וכאשר תכוונן את עצמך מתוכך מחדש אל החיים, כך תתכוונן מחדש אל היקום; אתה תיוולד מחדש – תיוולד ברוח – ומכאן ואילך יהיו כל חייך כולם הישג של ניצחון. הצרות ימלאו אותך בעוז; האכזבה תדחק אותך קדימה; הקשיים יאתגרו אותך; והמכשולים יעוררו אותך. קום, איש צעיר! היפרד לשלום מחיי השעבוד לפחד ולבריחה הפחדנית. מהר נא לחזור ולחיות את חובתך וחיה את חייך בגוף כבנו של האל, כבן-תמותה המקדיש עצמו לשירות נאצל את האדם על-פני האדמה, כאדם המיועד לשרת לנצָח את האל שירות נשגב ונצחי."

130:6.5 (1438.2) ואיש צעיר זה, פוֹרטוּן, עמד לאחר מכן בראש הנוצרים של כרתים, וסייע סיוע קרוב בידו של טיטוס, כאשר זה עמל על-מנת לרומם את המאמינים של כרתים.

130:6.6 (1438.3) הנוסעים אכן היו נינוחים ורעננים כאשר התכוננו בצהרי יום אחד להפליג לקרתגו אשר בצפון אפריקה, עם עצירת ביניים למשך יומיים בקירֶנָה. כאן העניקו ישוע וגניד עזרה ראשונה לנער בשם רוּפוּס, אשר נפצע כאשר עגלת השוורים העמוסה שלו

נשברה. הם נשאו אותו לביתו אל אמו ואל אביו, שמעון, אשר לא יכול היה לחלום כי האדם שאת הצלב שלו נשא מאוחר יותר בפקודת חיל רומי, היה לפנים הזר אשר סייע לבנו.

7. בקרתגו — הרצאה על הזמן והמרחב

130:7.1 (1438.4) במהלך מרבית המסע לקרתגו שוחח ישוע עם חבריו למסע על חִבָּרה, פוליטיקה ומסחר; הוא כמעט ולא דיבר על דת. גונוד וגניד גילו בפעם הראשונה עד כמה ישוע היה מספר סיפורים טוב, והם דאגו שיספר סיפורים על אודות חייו המוקדמים בגליל. הם אף למדו שהוא גדל בגליל, ולא בירושלים או בדמשק.

130:7.2 (1438.5) כאשר גניד חקר מה הדבר שעל האדם לעשותו על-מנת לרכוש לעצמו חברים — זאת משום שהוא הבחין בכך שרוב האנשים אשר הם פגשו במקרה נמשכו לישוע — השיב המורה: "התעניין ברעיך; למד לאהוב אותם, והמתן לשעת הכושר לעשות עבורם דבר-מה שאותו אתה בטוח שהם רוצים שייעשה." ואז הוא ציטט את הפתגם היהודי הנושן — "אִישׁ רֵעִים לְהִתְרֹעֵעַ, וְיֵשׁ אֹהֵב דָּבֵק מֵאָח."

130:7.3 (1439.1) בקרתגו ניהל ישוע שיחה ארוכה ובלתי-נשכחת עם כוהן מִיתָרָאִי. השיחה נסבה על אלמותיות, על הזמן ועל הנצח. בן פרס זה התחנך באלכסנדריה, והוא מאוד רצה ללמוד מישוע. ולהלן, במונחים של ימינו אנו, המהות של תשובת ישוע לשאלותיו הרבות:

130:7.4 (1439.2) זמן הוא זרם מאורעות חולפים, כפי שחוֹוָה אותם תודעת היצור. זמן הוא השם אשר ניתן לסדר העוקב שבאמצעותו מבחינים באירועים ומפרידים ביניהם. כפי שהיקום נצפה מכל נקודה פנימית המצויה מחוץ למשכן הנייח של פרדיס, הוא הינו תופעה יחסית בזמן. חלוף הזמן מתגלה אך ורק ביחס לדבר אשר איננו נע במרחב כתופעה בזמן. ביקום היקומים, פרדיס ואלוֹהוּיוֹתיו מתעלים מעל לזמן ולמרחב. בעולמות המיושבים, האישיוּת האנושית (שבקרבה שוכנת רוחו של אב פרדיס ושאותה היא מכוונת) היא המציאות היחידה הקשורה לרמה הפיזית, אשר מסוגלת להתעלות מעל לרצף האירועים החומריים החולפים.

130:7.5 (1439.3) בעלי החיים אינם חשים את הזמן כמו שהאדם חש בו, ואפילו עבור האדם – בשל נקודת מבטו המגזרית והמצומצמת – הזמן נראה כרצף של אירועים; אך ככל שהאדם מרקיע, ככל שהוא מתקדם פנימה, כך מאפשרת נקודת המבט המורחבת על רצף האירועים הזה, להתבונן בו בשלמות הולכת וגדלה. ומה שלפנים נדמה כרצף של אירועים עוקבים, ייראה אז כמחזור שלם של קשר מושלם; וכך, המעגליות של ההתרחשות הבו-זמנית תלך ותחליף את תודעת העבר של קוויות רצף האירועים.

130:7.6 (1439.4) קיימות שבע תפישות מושגיות שונות של המרחב כפי שהוא מותנה על-ידי הזמן. המרחב נמדד בזמן, ואילו הזמן איננו נמדד על-ידי המרחב. הבלבול של המדענים נובע מכישלונם להכיר במציאותו של המרחב. המרחב איננו רק מושג אינטלקטואלי על אודות השינוי ביחס שבין עצמים ביקום. המרחב איננו ריק, והדבר היחידי שהאדם מכיר, אשר יכול להתעלות, ולו חלקית, מעל למרחב הינו הדעת. הדעת יכולה לתפקד באופן בלתי-תלוי במושג של היחס שבין עצמים חומריים במרחב. המרחב הינו סופי באופן יחסי והשוואתי עבור כלל הישויות ממעמד יצור. וככל שהתודעה מתקרבת למודעות לשבעת הממדים הקוסמיים, כך מתקרב המושג של המרחב הפוטנציאלי למֵרביוּת. אך פוטנציאל המרחב הינו מֵרבִי באמת אך ורק ברמה המוחלטת.

130:7.7 (1439.5) בוודאי ברור הדבר כי ברמות המרקיעות של הקוסמוס, אשר הולכות והופכות למושלמות, נודעת למציאות ביקום משמעות מתרחבת אשר לְעולם הינה יחסית. בסופו של דבר, בני התמותה השורדים משיגים זהות ביקום בעל שבעה ממדים.

130:7.8 (1439.6) בעת שהאישיות המודעת והחוֹוה מרקיעה ברמות היקומים, עתיד מושג הזמן-מרחב של דעת ממוצא חומרי להתרחב פעם אחר פעם. כאשר האדם מגיע לדעת אשר מפרידה בין מישור הקיום החומרי למישור הקיום הרוחני, יתרחבו עד מאוד רעיונותיו באשר לזמן-מרחב, הן בהיבט של איכות התפישה והן בהיבט של עומק ההתנסות. המושגים הקוסמיים המתרחבים של אישיות רוח מתקדמת נובעים מן ההתרחבות הן של עומק התובנה והן של טווח המודעות. ובעת שהאישיות מתקדמת, מעלה ופנימה, לרמות הטרנסצנדנטאליות של היותה דומה לאלוהות, יתקרב וילך מושג הזמן-מרחב אל מושגיהם חסרי הזמן ונעדרי

המרחב של המוחלטים. וכך עתידים ילדי הייעוד המרבי לתפוש את מושגי הרמה המוחלטת – באופן יחסי ובהתאמה לרמת ההישג הטרנסצנדנטאלי.

8. בדרך לנאפולי ולרומא

130:8.1 (1440.1) התחנה הראשונה בדרך לאיטליה הייתה האי מלטה. כאן שוחח ישוע ארוכות עם צעיר מדוכא ומיואש בשם קֶלָאוּדיוס. בחור זה שקל ליטול את חייו במו ידיו, אך כאשר סיים לשוחח עם הסופר מדמשק, הוא אמר: "אני אתייצב אל מול החיים כגבר; סיימתי לשחק את תפקיד הפחדן. אחזור אל בני עמי ואתחיל הכול מחדש." עד מהרה הוא הפך למטיף נלהב של הציניקנים, ומאוחר עוד יותר הצטרף לפטרוס והטיף לנצרות ברומא ובנאפולי. לאחר מות פטרוס הוא המשיך הלאה והטיף את הבשורה בספרד. ואולם, הוא לא ידע מעולם כי האדם אשר ממנו קיבל השראה במלטה היה אותו ישוע, אשר לאחר מכן הוא כינה בשם גואל העולם.

130:8.2 (1440.2) הם בילו שבוע שלם בסירקוזה. המאורע הראוי לציון בעצירתם שם היה שיקומו של עזרא, היהודי המדורדר אשר ניהל את הפונדק שבו התאכסנו ישוע וחבריו. עזרא הוקסם מגישתו של ישוע וביקש ממנו שיעזור לו לשוב אל דת ישראל. הוא הביע את ייאושו ואמר, "רוצה אני להיות בן אברהם אמיתי, אך אינני יכול למצוא את האל." אמר ישוע: "אם באמת תרצה למצוא את האל, תשוקה זו בעצמה היא ההוכחה כי כבר מצאת אותו. מכיוון שהאב כבר מצא אותך, הצרה שלך איננה שאתה לא יכול למצוא את האל; הצרה שלך היא שאתה פשוט לא יודע את האל. האם לא קראת את דברי הנביא ירמיהו, אשר אמר, 'בְּקַשְׁתֶּם אֹתִי וּמְצָאתֶם כִּי תִדְרְשֵׁנִי בְּכָל-לְבַבְכֶם'? ושוב, האם לא אמר אותו נביא עצמו: 'וְנָתַתִּי לָהֶם לֵב לָדַעַת אֹתִי, כִּי אֲנִי יְהוָה, וְהָיוּ-לִי לְעָם, וְאָנֹכִי אֶהְיֶה לָהֶם לֵאלֹהִים'? והאם לא קראת בכתובים במקום שבו נאמר כי: 'יָשֹׁר עַל-אֲנָשִׁים, וַיֹּאמֶר חָטָאתִי וְיָשָׁר הֶעֱוֵיתִי וְלֹא-שָׁוָה לִי. פָּדָה נַפְשׁוֹ

מֵעֲבֹר בַּשָּׁחַת, וְחַיָּתוֹ בָּאוֹר תִּרְאֶה׳?" ועזרא מצא את האל, לשביעותה של נשמתו. לאחר מכן, בנה יהודי זה, יחד עם גר יווני אמיד, את הכנסייה הנוצרית הראשונה בסירקוזה.

130:8.3 (1440.3) במסינה הם עצרו למשך יום אחד בלבד, אך היה זה מספיק על-מנת לשנות את חייו של נער קטן, מוכר פירות, שממנו קנה ישוע פירות והזין אותו בתורו בלחם החיים. הנער מעולם לא שכח את מילותיו של ישוע, ואת המבט הנדיב אשר התלווה אליהן, בעת שהניח את ידו על שכם הנער, ואמר: "להתראות, נערי, היה אמיץ בעת שאתה מתבגר והופך לגבר, ולאחר שתאכיל את גופך, למד גם להאכיל את נשמתך. ואבי אשר בשמיים יהיה עמך וילך לפניך." הנער הפך לחסיד הדת המיתראית ולאחר מכן עבר להאמין בנצרות.

130:8.4 (1440.4) לבסוף הם הגיעו לנאפולי, והרגישו כי הם כבר סמוכים לעיר יעדם, רומא. לגונוד היו עסקים רבים בנאפולי, ולמעט הזמן שבו נדרש ישוע כמתרגם, בילו הוא וגניד את עתות הפנאי שלהם בביקורים ובסיורים ברחבי העיר. גניד למד לזהות את הנזקקים לכאורה. הם מצאו בעיר עוני רב וחילקו צדקה בשפע. אך גניד מעולם לא הבין את דבריו של ישוע, אשר אמר, לאחר שנתן מטבע לקבצן רחוב, כי הוא מסרב להשתהות ולהשיא דברי נוחם לאותו אדם. ישוע אמר: "למה לכלות מילים על אדם אשר איננו יכול להבין את מה שאתה אומר? רוחו של האב איננה יכולה ללמד ולהציל, אלא את זה אשר מסוגל להיות בן." כוונתו של ישוע הייתה כי אדם זה לא ניחן בדעת רגילה; שלא הייתה לו היכולת להגיב להנחייתה של הרוח.

130:8.5 (1441.1) בנאפולי לא אירע דבר יוצא-דופן; ישוע והאיש הצעיר צעדו בעיר לאורכה ולרוחבה והפיצו שמחה וחיוכים רבים למאות גברים, נשים וטף.

130:8.6 (1441.2) מכאן המשיכו לרומא דרך קָפּוּאָה, שבה השתהו למשך שלושה ימים. לאורך הוַיָה אָפְּיָה הם צעדו לעבר רומא לצד בהמות המשא, ושלושתם השתוקקו לחזות בפנינת האימפריה והעיר הגדולה ביותר בעולם.

>> מסמך 130 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 132 <<

מסמך 131

דתות העולם

(1442.1) 131:0.1 במהלך שהותם של ישוע, גוֹנוֹד וגָנִיד באלכסנדריה, השקיע האיש הצעיר זמן רב מזמנו, וכן סכום כסף בלתי-מבוטל מכספי אביו, על-מנת לערוך אסופה של הלימוד המובא בדתות העולם בנוגע לאל ובאשר ליחסו של האל אל האדם בן התמותה. גניד העסיק יותר משישים מתרגמים מלומדים בהכנתה של תמצית זו, על אודות הדוקטרינות הדתיות של העולם בנוגע לַאלוֹהוּיות. וכאן, במסמך זה, ראוי לציין זה כי כל התורות האלה, אשר עסקו במונותיאיזם, נגזרו ברובן – במישרין או בעקיפין – ממה שהטיפו לו המיסיונרים של מאקיוונטה מלכי-צדק, אשר יצאו מעם המטה שלהם בשָׁלֵם והפיצו את הדוקטרינה על אודות האל האחד – העליון – בכל קצוות הארץ.

(1442.2) 131:0.2 להלן מוצגת תמצית מכתב היד אשר הכין גניד באלכסנדריה וברומא, ואשר נשתמר בהודו במשך מאות בשנים לאחר מותו. את החומרים הוא קיבץ תחת עשרה נושאים. ואלו הם:

1. ציניקניות

(1442.3) 131:1.1 למעט מה שהשתמר בדת היהודית, שאריות התורה אשר לימדו תלמידיו של מלכי-צדק השתמרו במיטבן בדוקטרינות של הציניקנים. האסופה של גניד כָּלְלה את הדברים הבאים:

(1442.4) 131:1.2 "האל הינו עליון; הוא הינו העליון בשמיים ובארץ. האל הינו מעגל הנצח אשר הפך מושלם, והוא מולך ביקום היקומים. הוא לבדו ברא את השמיים ואת הארץ. בצוותו דבר, הדבר מתקיים. האל הינו אל אחד, והוא רחום וחנון. כל מה שהוא גבוה, קדוש, אמיתי ויפה, הינו כמו האל שלנו. העליון הינו אור השמיים והארץ; הוא הינו אל המזרח, המערב, הצפון והדרום."

(1442.5) 131:1.3 "ואפילו אם תחלוף הארץ מן העולם, פניו הקורנים של העליון ימשיכו לשכון בהוד ובהדר. הגבוה ביותר הינו הראשון והאחרון, ראשיתם של כל הדברים כולם ואחריתם. אין דבר מלבדו, ואמת שמו. האל מתקיים-מעצמו, והוא נעדר כל כעס או טינה; הוא אלמותי ואינסופי. האל שלנו הינו כל-יכול ושופע. ואף כי מופעיו רבים, אנו סוגדים אך ורק לאל עצמו. האל יודע הכול – את סודותינו ואת הצהרותינו; הוא אף יודע למה כל אחד מאתנו זכאי. כוחו שקול לכל הדברים.

(1442.6) 131:1.4 "האל הוא מעניק השלום והוא הינו מגן ומקלט נאמן לכל היראים אותו והבוטחים בשמו. הוא מושיע את כל משרתיו. הבריאה כולה מתקיימת בכוחו של הגבוה ביותר. אהבתו האלוהית נובעת מקדושת כוחו, וחיבתו נולדת מעוצמת גדלותו. הגבוה ביותר ציווה על האיחוד בין הגוף לנשמה והעניק לאדם רוח משלו. ואף כי מעשה האדם יגיע לקיצו, מעשי הבורא לנצח יעמודו. הננו למדים מהתנסות האדם, אך שואבים חוכמה מן ההגות בעליון.

(1443.1) 131:1.5 "האל ממטיר מטר על האדמה. הוא הגורם לשמש להפציע ולזרוח מעל הנבט אשר נובט, והוא המעניק את היבול השופע של הדברים הטובים בחיים האלה ואת גאולת הנצח בעולם הבא. סמכות כבירה נתונה בידי האל שלנו; שמו נשגב ולטיבו אין פשר. העליון הוא זה אשר ירפא אותך בעת חולייך. האל שופע טוב עבור האדם; אין לנו חבר ורע כמו העליון. חסדו ממלא את הכול וטובו חובק את כלל הנשמות. העליון הוא בלתי-משתנה; והוא

המסייע לנו בכל עת שבה אנחנו זקוקים לעזרה. בכל אשר תפנה להתפלל, שם ממתינים לך פניו של העליון ואוזנו של האל כרויה אליך. ואף כי תוכל להתחבא מבני-אדם, לא תוכל לחמוק מן האל. האל אינו רחוק מאתנו כלל ועיקר; הוא נוכח בכל מקום. האל ממלא את כל המקומות וחי בלבו של האדם אשר ירא את שמו הקדוש. הבריאה מצויה בתוככי הבורא והבורא מצוי בתוככי בריאתו. נחפש את העליון ואז נמצא אותו בלבנו. אתה יוצא לחפש חבר יקר, ואז אתה מגלה אותו בתוך נשמתך.

131:1.6 (1443.2) "זה אשר יודע את האל יודע כי כל בני האדם שווים הם; הם אחיו. אך לאוּת תהא מנת חלקם של האנוכיים, אלו אשר מתעלמים מאחיהם בגוף. אלו אשר אוהבים את רעיהם, בעלי הלב הטהור, הם אשר יראו את האל. האל אף פעם אינו שוכח את הכֻּנות. ומכיוון שהאל הינו אמת, הוא ינחה את ישרי הלבב אל האמת.

131:1.7 (1443.3) "מוטטו את השגיאה והתגברו על הרוע בחייכם באמצעות אהבת האמת החיה. ובכל יחסיכם עם בני-אדם, השיבו לרע בטוב. אדוני אלוהינו הינו רחום ואוהב; הוא מוחל. הבה נאהב את האל, משום שהוא אהבנו לפנים. והודות לאהבת האל וחסדו, ניגאל. העני והעשיר אחים הם. האל הינו אביהם. ואת הרע אשר תבקש כי לא יעשו לך, אל תעשה לחברך.

131:1.8 (1443.4) "קראו בשמו בכל עת, וככל שתאמינו בשמו, כך תישמענה תפילותיכם. איזה כבוד כביר הוא לסגוד לעליון! כלל העולמות וכלל היקומים סוגדים לעליון. ותנו תודה בכל תפילותיכם – הרקיעו אלי סגידה. תפילה של סגידה מוֹנעת את הרוע ואוסרת על החטא. ובכל עת נשבח ונהלל את שמו של העליון. המוצא מקלט בגבוה ביותר מסתיר את פגמיו מפני היקום. כאשר תעמדו אל מול האל נקיי לבב, יימוג פחדכם מפני כל דבר בגדרי הבריאה. העליון הינו כמו אב ואֵם אוהבים; הוא באמת אוהב אותנו, את ילדיו אשר על פני האדמה. אלוהינו ימחל לנו וינחה את צעדינו בדרכי הגאולה. הוא ייקחנו בידנו ויוביל אותנו אליו. האל מציל את הבוטחים בשמו; הוא אינו מחייב איש לשרת את שמו.

131:1.9 (1443.5) "אם באה בלבכם האמונה בעליון, כי אז בכל ימי חייכם תחיו חפים מכל פחד. אל נא תדאגו כאשר המרושעים מצליחים; אל תפחדו מאלו אשר זוממים להרע; הפנו את נשמותיכם הרחק מן החטא והטילו את מלוא יהבכם על אל הגאולה. נשמתו העייפה של בן

התמותה המשוטט מוצאת מנוחת עולמים בחיקו של העליון; החכם כמֵהַ לחיבוק האלוהי; בן הארץ כמֵהַ לביטחון הבא מידֵי האב האוניברסלי. האציל מבקש את המעמד הגבוה שבו מתמזגת נשמת בן התמותה עם זו של העליון. האל הינו צודק: מה שזרענו בעולם הזה ולא קטפנו את פריו, נקבל בעולם הבא."

2. היהדות

131:2.1 (1444.1) הקינים תושבי פלשתינה שימרו הרבה מתורתו של מלכי-צדק, ומרישומים אלה, כפי שנשתמרו ונערכו על-ידי היהודים, ערכו ישוע וגניד את הסיכום הבא:

131:2.2 (1444.2) "בראשית ברא אלוהים את השמיים ואת הארץ ואת כל אשר בם. וירא אלוהים כי טוב. אדוני הוא האלוהים; אין עוד מלבדו בשמיים ממעל ועל הארץ מתחת. לפיכך, אהבו את אדוני אלוהיכם בכל לבבכם ובכל נפשכם ובכל מאודכם. ומלאה הארץ דעה את יהוה כמים לים מכסים. ומעשיו ידיו מגיד הרקיע. יום ליום יביע אומר; לילה ללילה יחווה דעת. אין מילה או דבר אשר בו לא יישמע קולו. גדולים מעשי יהוה, את כולם בחוכמה עשה; לגדולתו אין חקר. מונה מספר לכוכבים; לכולם שמות יקרא.

131:2.3 (1444.3) "גָּדוֹל אֲדוֹנֵנוּ וְרַב כֹּחַ, לִתְבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר. כה אמר יהוה: 'כִּי גָבְהוּ שָׁמַיִם מֵאָרֶץ, כֵּן גָּבְהוּ דְרָכַי מִדַּרְכֵיכֶם וּמַחְשְׁבֹתַי מִמַּחְשְׁבֹתֵיכֶם.' האל מגלה עמוקות ונסתרות לפי שהאור שורה עמו. רַחוּם וְחַנּוּן יְהוָה; אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד. טוֹב וְיָשָׁר יְהוָה; עַל-כֵּן יוֹרֶה חַטָּאִים בַּדָּרֶךְ. טַעֲמוּ וּרְאוּ כִּי טוֹב יְהוָה! אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר יֶחֱסֶה בּוֹ. אֱלֹהִים לָנוּ מַחֲסֶה וָעֹז, עֶזְרָה בְצָרוֹת נִמְצָא מְאֹד.

131:2.4 (1444.4) "וְחֶסֶד יְהוָה מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם עַל יְרֵאָיו, וְצִדְקָתוֹ לִבְנֵי בָנִים. חַנּוּן וְרַחוּם יְהוָה וּגְדַל חָסֶד. טוֹב יְהוָה לַכֹּל, וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו; הָרֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם. אָנָה אֵלֵךְ מֵרוּחֶךָ וְאָנָה מִפָּנֶיךָ אֶבְרָח? כִּי כֹה אָמַר רָם וְנִשָּׂא, שֹׁכֵן עַד וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ: 'מָרוֹם וְקָדוֹשׁ, אֶשְׁכּוֹן; וְאֶת דַּכָּא, וּשְׁפַל רוּחַ!' אִם יִסָּתֵר אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים, וַאֲנִכִי לֹא אֶרְאֶנּוּ הֲלוֹא אֶת הַשָּׁמַיִם

וְאֶת הָאָרֶץ אֲנִי מָלֵא. יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ, וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם, יְהוָה מָלָךְ. הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ.

131:2.5 (1444.5) "הַגִּידוּ הַשָּׁמַיִם צִדְקוֹ וְרָאוּ כָל הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ. דְּעוּ כִּי יְהוָה עָשָׂנוּ, ולא אֲנַחְנוּ; אֲנַחְנוּ עַמּוֹ וְצֹאן מַרְעִיתוֹ. לְעוֹלָם חַסְדּוֹ, וְעַד דֹּר וָדֹר אֱמוּנָתוֹ. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל מִשְׁפְּחוֹת גּוֹיִם. וְיִמָּלֵא כְבוֹדוֹ אֶת כֹּל הָאָרֶץ! יוֹדוּ לַיהוָה חַסְדּוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו לִבְנֵי אָדָם.

131:2.6 (1444.6) "וַתְּחַסְּרֵהוּ מְּעַט מֵאֱלֹהִים, וְכָבוֹד וְהָדָר תְּעַטְּרֵהוּ. כִּי יוֹדֵעַ יְהוָה דֶּרֶךְ צַדִּיקִים, וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים תֹּאבֵד. תְּחִלַּת חָכְמָה יִרְאַת יְהוָה, וְדַעַת קְדֹשִׁים בִּינָה. כה אמר אדוני אלוהים: 'הֱיוּ שְׁלֵמִים ותמימים לפני.' לִפְנֵי שֶׁבֶר גָּאוֹן וְלִפְנֵי כִשָּׁלוֹן גֹּבַהּ רוּחַ. טוֹב מֹשֵׁל בְּרוּחוֹ מִלֹּכֵד עִיר. כִּי כֹה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל: 'בְּשׁוּבָה וָנַחַת תִּוָּשֵׁעוּן; בְּהַשְׁקֵט וּבְבִטְחָה תִּהְיֶה גְּבוּרַתְכֶם.' וְקוֹוֵי יְהוָה יַחֲלִיפוּ כֹחַ; יַעֲלוּ אֵבֶר כַּנְּשָׁרִים. יָרוּצוּ וְלֹא יִיגָעוּ, יֵלְכוּ וְלֹא יִעָפוּ. וְהָיָה בְּיוֹם הָנִיחַ יְהוָה לְךָ מֵעָצְבְּךָ וּמֵרָגְזֶךָ. כה אמר אדוני: 'אַל תִּירָא כִּי עִמְּךָ אָנִי. אַל תִּשְׁתָּע כִּי אֲנִי אֱלֹהֶיךָ. אִמַּצְתִּיךָ אַף עֲזַרְתִּיךָ; כן, ואַף תְּמַכְתִּיךָ בִּימִין צִדְקִי.'

131:2.7 (1445.1) "יְהוָה הוּא אָבִינוּ; גֹּאֲלֵנוּ מֵעוֹלָם שְׁמֶךָ. הוא עָשָׂה אֶת הַשָּׁמַיִם, שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל צְבָאָם והוּא מְחַיֶּה אֶת כֻּלָּם. צִדְקָתְךָ, כְּהַרְרֵי-אֵל וּמִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם רַבָּה. ונרווה מִדֶּשֶׁן בֵּיתו וּבְאוֹרו נִרְאֶה אוֹר. טוֹב לְהֹדוֹת לַיְהוָה וּלְזַמֵּר לְשִׁמו עֶלְיוֹן; לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדּוֹ וֶאֱמוּנָתו בַּלֵּילוֹת. מַלְכוּתו מַלְכוּת כָּל עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתּו בְּכָל דּוֹר וָדֹר. יְהוָה רֹעִי, לֹא אֶחְסָר. בִּנְאוֹת דֶּשֶׁא יַרְבִּיצֵנִי; עַל-מֵי מְנֻחוֹת יְנַהֲלֵנִי. נַפְשִׁי יְשׁוֹבֵב. יַנְחֵנִי בְמַעְגְּלֵי-צֶדֶק. גַּם כִּי אֵלֵךְ בְּגֵיא צַלְמָוֶת, לֹא אִירָא רָע כִּי הַאֵל עִמָּדִי. אַךְ טוֹב וָחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל-יְמֵי חַיָּי, וְשַׁבְתִּי בְּבֵית-יְהוָה לְאֹרֶךְ יָמִים.

131:2.8 (1445.2) "יְהוָה אֵל יְשׁוּעָתִי; אֶבְטַח וְלֹא אֶפְחָד כִּי עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ יְהוָה, וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה. אֶבְטַח אֶל יְהוָה, בְּכָל לִבִּי; וְלֹא אֶל בִּינָתִי אֶשָּׁעֵן. בְּכָל דְּרָכַי אֲדָעֵהוּ, והוּא יְיַשֵּׁר אׇרְחֹתָי. הָאֵל נֶאֱמָן; שֹׁמֵר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד לְאֹהֲבָיו וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֹותָיו; וְצַדִּיק בֶּאֱמוּנָתו יִחְיֶה. הֲלוֹא אִם תֵּיטִיב שְׂאֵת, וְאִם לֹא תֵיטִיב, לַפֶּתַח חַטָּאת רֹבֵץ; כַּאֲשֶׁר רָאִיתִי, חֹרְשֵׁי אָוֶן וְזֹרְעֵי עָמָל יְקֻצְרֵהוּ. אַל תִּתְחַר בַּמְּרֵעִים. אָוֶן אִם-רָאִיתִי בְלִבִּי, לֹא יִשְׁמַע אֲדֹנָי; וְחֹטְאִי, חֹמֵס נַפְשׁוֹ. כִּי אֶת כָּל מַעֲשֶׂה, הָאֱלֹהִים יָבִיא בְּמִשְׁפָּט, עַל כָּל נֶעְלָם, אִם טוֹב וְאִם רָע. כִּי כְמוֹ שָׂעָר בְּנַפְשׁוֹ, כֵּן הוּא.

131:2.9 (1445.3) "קָרוֹב יְהוָה לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ בֶּאֱמֶת. בָּעֶרֶב יָלִין בֶּכִי וְלַבֹּקֶר רִנָּה. לֵב שָׂמֵחַ, ייֵטִיב גֵּהָה. לֹא יִמְנַע טוֹב לַהֹלְכִים בְּתָמִים. אֶת הָאֱלֹהִים יְרָא וְאֶת מִצְוותָיו שְׁמוֹר, כִּי זֶה כָּל

הָאָדָם. כִּי כֹה אָמַר יְהוָה בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וּיֹצֵר הָאָרֶץ: ׳הֲלוֹא אֲנִי יְהוָה וְאֵין עוֹד אֱלֹהִים מִבַּלְעָדָי, אֵל צַדִּיק וּמוֹשִׁיעַ. פְּנוּ אֵלַי וְהִוָּשְׁעוּ, כָּל אַפְסֵי אָרֶץ. וּבְקַשְׁתֶּם אֹתִי, וּמְצָאתֶם כִּי תִדְרְשֵׁנִי בְּכָל-לִבַּבְכֶם.׳ וַעֲנָוִים יִירְשׁוּ אָרֶץ וְהִתְעַנְּגוּ עַל רֹב שָׁלוֹם. זוֹרֵעַ עַוָלָה יִקְצוֹר אָוֶן; כִּי רוּחַ יִזָּרְעוּ וְסוּפָתָה יִקְצֹרוּ.

(1445.4) 131:2.10 לְכוּ נָא וְנִוָּכְחָה, יֹאמַר יְהוָה, ׳אִם יִהְיוּ חַטָּאֵיכֶם כַּשָּׁנִים, כַּשֶּׁלֶג יַלְבִּינוּ. אִם יַאְדִּימוּ כַתּוֹלָע, כַּצֶּמֶר יִהְיוּ.׳ אֵין שָׁלוֹם לָרְשָׁעִים; וְחַטֹּאותֵיכֶם, מָנְעוּ הַטּוֹב מִכֶּם. וַנַּפְשִׁי תָּגִיל בַּיהוָה, תָּשִׂישׂ בִּישׁוּעָתוֹ. מְעֹנָה אֱלֹהֵי קֶדֶם וּמַתַּחַת זְרֹעֹת עוֹלָם. קָרוֹב יְהוָה לְנִשְׁבְּרֵי-לֵב; וְאֶת דַּכְּאֵי-רוּחַ יוֹשִׁיעַ. רַבּוֹת רָעוֹת צַדִּיק וּמִכֻּלָּם יַצִּילֶנּוּ יְהוָה. גּוֹל עַל יְהוָה דַּרְכֶּךָ — בְּטַח עָלָיו — וְהוּא יַעֲשֶׂה. יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן בְּצֵל שַׁדַּי יִתְלוֹנָן.

(1445.5) 131:2.11 "וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ כָּמוֹךָ; לֹא תִקֹּם וְלֹא תִטֹּר אֶת בְּנֵי עַמֶּךָ. מה ששנוא עליך, אל תעשה לחבריך. אהוב את אחיך, כי כה אמר אדוני: ׳אֹהֲבֵם נְדָבָה.׳ וְאֹרַח צַדִּיקִים, כְּאוֹר נֹגַהּ הוֹלֵךְ וָאוֹר, עַד נְכוֹן הַיּוֹם. וְהַמַּשְׂכִּילִים יַזְהִרוּ כְּזֹהַר הָרָקִיעַ וּמַצְדִּיקֵי הָרַבִּים כַּכּוֹכָבִים, לְעוֹלָם וָעֶד. יַעֲזֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ, וְאִישׁ אָוֶן מַחְשְׁבֹתָיו. ויאמר יהוה: ׳וְיָשֹׁב אֶלַי וְאֶרַחֲמֵהוּ; כִּי אַרְבֶּה לִסְלוֹחַ.׳

(1446.1) 131:2.12 "כה אמר יהוה, בורא השמיים והארץ: ׳שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתִי. ואלה מצוותי: וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ; לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פָּנָי; לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לַשָּׁוְא; זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ; כַּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמֶּךָ; לֹא תִרְצָח; לֹא תִנְאָף; לֹא תִגְנֹב; לֹא תַעֲנֶה בְרֵעֲךָ עֵד שָׁקֶר; לֹא תַחְמֹד.׳

(1446.2) 131:2.13 "כה אמר יהוה לכל האוהבים את האל בכל לבבם, ואת רעיהם כמוהם: ׳מִיַּד שְׁאוֹל אֶפְדֵּם, מִמָּוֶת אֶגְאָלֵם. וְחֶסֶד יְהוָה מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם לִבְנֵי בָנִים. והאם לא אמרתי ליצורי שעל פני האדמה כי בני אל חי הם? והאם לא אהבתיכם אהבת עולם? וכי האם לא קראתיכם להיות קדושים כמוני ולשבת בְּבֵית יְהוָה לְאֹרֶךְ יָמִים?׳"

3. בודהיזם

131:3.1 (1446.3) גניד נדהם לגלות עד כמה התקרב הבודהיזם להיות דת כבירה ויפהפייה אך נעדרת אל, ללא אלוהות אישית ואוניברסלית. לעומת זאת, הוא מצא רישומים של שרידי אמונות מסוימות קדומות יותר, אשר שיקפו במידת-מה את השפעתה של התורה אשר לימדו המיסיונרים של מלכי-צדק, אשר המשיכו בעבודתם בהודו עד לימיו של הבודהה. ישוע וגניד ליקטו מן הספרות הבודהיסטית את האמרות הבאות:

131:3.2 (1446.4) "מן הלב הטהור תנבע השמחה אל האינסופי; וכל הווייתי תימצא בשלום האושר העל-אנושי הזה. תמלא נשמתי עד גדותיה ותשמח, ולבבי יעלה על גדותיו באושר האמון השלֵיו. פחד אין בי; ואף חרדה בי אין. הנני שוכן לבטח ואויבַי לא יוכלו להפחידני. שמח אני בחלקי, בפרי האמון. מצאתי דרך קלה להגיע אל האלמותי. אני תפילה כי אמונתי תזין אותי במסע הארוך; יודע הנני אל נכון כי האמונה אשר מעֵבַר תעמוד לי. ואף יודע אני כי אֻמַי יצליחו אם רק יתמלאו באמונה באלמותי, אותה אמונה אשר מחוללת ענווה, יושרה, חוכמה, אומץ, ידע ונחישות. הבה ננטוש את הצער ונתכחש לפחד. ובאמונה נדבוק בצדק ובאנושיות האמיתיים. הבה נלמד להגות בצדק ובחסד. האמונה הינה עושרו האמיתי של האדם; היא-היא מקור המידות הטובות והכבוד.

131:3.3 (1446.5) "אי-הצדק ראוי לגינוי; החטא מתועב הוא. הרוע משפיל, בין אם במחשבה ובין אם במעשה. דרך הרוע תימלא בכאב ובצער, ממש כשם שהאבק נישא על כנפי הרוח. האושר ושלוות הנפש באים בעקבות מחשבה טהורה וחיים מלאי מידות טובות, ממש כשם שהצל עוקב אחר כל הדברים החומריים. רוע הינו פרי המחשבה אשר מכוונת באופן שגוי. לראות חטא במקום שאיננו – זהו רוע; וכך גם לא לראותו היכן שהוא בנמצא. הרוע הינו נתיב הדוקטרינות הכוזבות. אלו הנמנעים מן הרוע בכך שהם רואים דברים כפי שהם, אף שמחים בעת שהם דבקים באמת. חסלו את אומללותכם – שִנאו את החטא. כאשר אתם נושאים עיניכם אל עבר הנאצל, פנו הלאה מן החטא בלבב שלם. אל תתנצלו על הרוע; אל תתרצו את החטא. תוך כדי שאתם מתאמצים לכפֵּר על חטאי העבר אתם מחזקים את יכולתכם לעמוד בפני נטיותיכם לחטוא בעתיד. האיפוק נולד מן החרטה. התוודו על כל חסרונותיכם בפני האחד הנאצל.

131:3.4 (1447.1) "העליזות והשמחה מהוות גמול שהוא מנת חלקם של מעשים ראויים אשר נעשו בשבח ובהלל לאלמותי. לא יוכל איש לשדוד אתכם מן החירות של דעתכם שלכם. כאשר תשחרר אמונתכם הדתית את ללבכם, כאשר דעתכם תתייצב ותתקבע ללא ניע – ממש כמו הר – או אז תזרום שלוות הנשמה חופשית ורגועה כפלגי מים. אלו היודעים אל נכון כי נגאלו, יהיו לנצח חופשיים מן התאווה, הקנאה, השנאה ואשליות העושר. בעוד שהאמונה הינה האנרגיה המניעה את החיים הטובים יותר, עליכם לעמול בהתמדה למען גאולתכם. על-מנת להיות בטוחים בגאולתכם, עליכם לבקש לדבוק בצדק בלבב שלם. טפחו את ביטחון הלב הנובע מן הפנים, וכך תיהנו מן העונג העילאי של הגאולה הנצחית.

131:3.5 (1447.2) "שום אדם דתי לא יוכל לקוות להארה של חוכמת האלמוות בעודו ממשיך להיות עצל, בטלן, חלוש, רובץ באין-מעש, חסר בושה ואנוכי. אך האדם החושב, השקול, ההוגה, היוקד והכֵּן – ואפילו בעודו חי על-פני האדמה – יוכל להשיג את ההארה העילאית של השלווה והחירות של החוכמה האלוהית. זכרו, כל מעשה ייענה כגמולו. הרוע מניב צער והחטא מסתיים בכאב. תוצאתם של חיים טובים הינם אושר ושמחה. אפילו הרשע נהנה מתקופה של חסד, בטרם יבשילו לגמרי הפירות הבאושים של מעשיו הרעים; ואולם, לא ניתן להימנע מלקצור את מלוא יבול המעשים הרעים. אל יקל איש ראשו בחטא, ובל יאמר לעצמו בלבו: 'אלַי לא יקרב העונש על מעשיי השגויים.' מה שתעשה ייעשה לך, כך מצווה משפט החוכמה. חוסר הצדק שבו תנהג ברעיך, ישוב ויפגע בך. לא יוכל היצור לחמוק מגורל מעשיו שלו.

131:3.6 (1447.3) "הטיפש אומר לעצמו בלבו, 'הרוע לא יכול לי'; אך את הביטחון נמצא אך ורק כאשר הנשמה מבקשת תוכחה והדעת מבקשת חוכמה. החכם הינו בעל נשמה אצילה אשר נוהג באויביו כחברים, והוא נותר שליו גם בעין הסערה ונוהג בנדיבות כלפי רודפי הבצע. אהבת העצמי דומה לעשבים שוטים בשדה מניב. האנוכיות מובילה לצער; הדאגה המתמשכת הורגת. המחשבה המאומנת מולידה אושר. הגדול בלוחמים הוא זה אשר מתגבר על עצמו ומכניע את עצמו. האיפוק בכל דבר ודבר הינו טוב. האדם הנעלה הוא זה המעריך את המידות הטובות והמשרת את חובתו. אל תתנו לכעס ולשנאה לשלוט בכם. אל תדברו סרה באיש.

השמח בחלקו הינו העשיר ביותר. מה שניתן בחוכמה נחסך כיאות. אל תעשו לחבריכם את מה שאינכם חפצים שייעשה לכם. שלמו טובה תחת רעה; ויגבר הטוב על הרוע.

131:3.7 (1447.4) "ראוי לבקש נשמה צדיקה, יותר מאשר את השלטון בכל ממשלות הארץ. הכֶּנות מניבה אלמותיות; חיים ללא מחשבה סופם מוות. אנשים כֶּנים אינם מתים; אלו אשר אינם חושבים מתו זה כבר. ברוכים אלו היודעים את הקיום ללא-מוות. אלו המענים את החיים יתקשו למצוא אושר לאחר מותם. נטולי האנוכיות ילכו לגן העדן, שם יתענגו על אושר עילאי של חופש אינסופי, שם ימשיכו לצמוח בנדיבותם האצילית. כל אדם אשר חושב צדק, דובר באצילות ופועל ללא אנוכיות, ייהנה לא רק ממידותיו הטובות במהלך חייו הקצרים האלה, אלא אף ימשיך ליהנות ממעדנות גן העדן, לאחר התפרקות הגוף."

4. הינדואיזם

131:4.1 (1447.5) המיסיונרים של מלכי-צדק נשאו איתם באשר הלכו את התורה על אודות האל האחד. הרבה מן הדוקטרינה המונותאיסטית הזו, בצירוף מושגים אחרים ומוקדמים יותר, התגשמו מאוחר יותר בתורה ההינדואיסטית. ישוע וגניד ערכו את התמצית הבאה:

131:4.2 (1448.1) "הוא הינו האל הכביר; העליון בכל מובן. הוא האדון, ובו נכלל הכול. הוא בורא יקום היקומים והוא השולט בו. האל הינו אל אחד; הוא לבדו ואין עוד אחר מלבדו; הוא הינו האחד והיחיד. ואל אחד זה הינו בוראנו ותכליתה הסופית של הנשמה. "האחד העליון" זוהר מעבר לכל תיאור; הוא הינו "אור האורות". אור אלוהי זה מאיר את הלבבות ואת העולמות כולם. האל הינו מבצרנו - הוא עומד לצד כל אחד מיצוריו – ואלו אשר לומדים להכירו הופכים לבני אלמוות. האל הינו מקור האנרגיה הכביר; הוא הינו הנשמה הגדולה. הוא שולט ביקום כולו. אל אחד זה הינו אוהב, מהולל ונערץ. אלוהינו הינו בעל עוצמה עילאית, ובמשכנו העליון ישכון. אישיות אמת זו נצחית ואלוהית היא; הוא אדון גן-עדן מקדמת דנא. הנביאים כולם הילללוהו, והוא גילה עצמו בפנינו. הננו סוגדים לו. הוֹ, אישיות נעלה, מקור ההוויות, אדון כלל הבריאה ושליט היקום, אנא גלה לנו – ליצוריךָ – את העוצמה

שבאמצעותה תשלוט על הכול! אלוהים ברא את השמש והכוכבים; הוא בוהק, טהור ומתקיים בזכות עצמו. ידיעתו הנצחית חכמה באופן שמיימי. לא יוכל הרוע לחדור את הנצחי. ומכיוון שהיקום נובע מן האל, הוא שולט בו כיאות. הוא הינו גורם לבריאה, ולפיכך מתקיימים בו כל הדברים כולם.

131:4.3 (1448.2) "האל הינו המקלט הבטוח של כל אדם טוב המצוי בצרה; האחד האלמותי דואג לאנושות כולה. גאולת האל חזקה, וטובו טוב של חסד. הוא מגן אוהב, מברך ומגן. כה אמר יהוה: 'כמאור החוכמה אשכון בנשמותיהם. אני הוא פלא הפלאות וטוב הטוב. וכששניים או שלושה נפגשים, שם אמצא אף אני.' לא יוכל היצור לחמוק מנוכחותו של הבורא. והאל אף מונה את מצמוצי העיניים הבלתי-פוסקים של כל בן-תמותה; ואנו סוגדים להוויה האלוהית הזו בדמות החבר הצמוד שלנו, אשר ממנו לא נוכל להיפרד. הוא שוכן-בכל, שופע, נוכח בכל-מקום, ונדיב עד אין קץ. האלוהים הינו שליטנו, מקלטנו ומבקרנו העליון, ורוחו מקדם שוכנת בנשמת האדם בן התמותה. העֵד הנצחי למידות הטובות והרעות שוכן בלבבו של האדם. הבה נהגה ממושכות במחייה הנערץ והאלוהי; הבה ניתן לרוחו להכווין את כל מחשבותינו. הובל אותנו מעולם בלתי-מציאותי זה אל האמיתי! הולך אותנו מחושך לאור! וממוות הנחה אותנו אל האלמוות!

131:4.4 (1448.3) "הבה נסגוד לנצחי בלב טהור ונקי מכל שנאה. אלוהנו הינו אלוהֵי התפילה; הוא שומע את בכי ילדיו. מי ייתן שיעשו כל בני האדם כרצונו שלו, הנחוש. הבה נתענג על החופש של אל התפילה. אמצו בלב שלם את התפילה, ואת הסגידה אמצו כתמיכה לנשמתכם. כה אמר הנצחי: 'אם רק תסגדו לי באהבה, אעניק לכם את החוכמה להגיע אלי. הרי הסגידה הינה המידה הטובה המשותפת לכל היצורים כולם.' האל מאיר את העגמומיות ומזין בכוח את העייפים. ומכיוון שאלוהינו הינו חברנו רב העוצמה, לא נפחד עוד. נהלל את שמו של הכובש אשר לא ייכבש לעולם. נסגוד לו, לעוזר הנאמן והנצחי של האדם. אלוהינו הוא מנהיגנו הבטוח והמנחה המהימן. הוא ההורה הכביר אשר בשמיים ובארץ, ולו אנרגיה ללא-גבול וחוכמת אינסוף. הודו נשגב ויופיו אלוהי. הוא הינו המקלט העליון ביקום והשומר הבלתי-משתנה של חוק הנצח. אלוהנו הינו אדון החיים והמנחם לכל אדם; הוא אוהב האנושות והמסייע לנזקק בצרתו. הוא מחיינו והוא הינו הרועה הטוב של צאן מרעיתו

האנושית. אלוהים הינו אבינו, אחינו וחברנו. ואנו משתוקקים לדעת את האל הזה בכל מאודנו.

131:4.5 (1448.4) "למדנו לכבוש את האמונה באמצעות כמיהת הלב. רכשנו חוכמה תוך ריסון חושינו, ובאמצעות החוכמה חווינו את השלווה בעליון. הוא, המלא באמונה, סוגד לאמיתו של דבר בעת שהעצמי הפנימי שלו מכוון אל האל. האל נוטה שמיים כיריעה; הוא אף שוכן בששת היקומים הנרחבים האחרים. הוא עליון על הכול ומצוי בכל. אנו כמהים למחילת האל על חטאים שחטאנו לחבר; ואנו מוחלים לחבר על חטאיו כלפינו. רוחנו מתעבת את הרע באשר הוא; ולפיכך, אדוני, שחרר אותנו מכל רבב חטא אשר דבק בנו. אנו מתפללים אל האל כמנחם, כמגן וכמושיע – זה אשר הינו אוהבנו.

131:4.6 (1449.1) "רוחו של שומר היקום חודרת לנשמת היצור הפשוט. האדם החכם סוגד לאל האחד. אלו השואפים לשלמות אכן חייבים לדעת את האדון העליון. זה היודע את ביטחון האושר בעליון, לעולם לא יפחד, זאת משום שהעליון יאמר למשרתיו, 'אל תפחד, הריני עמך.' אל ההשגחה הינו אבינו. האל הינו אמת. והאל משתוקק לכך שיצוריו יבינוהו – שילמדו את האמת במלואה. האמת הינה נצחית; והיא מקיימת את היקום. ראוי שתשוקתנו העילאית תהא להיות אחד עם העליון. השולט הכביר הינו מחולל הכול – וממנו יתפתח הכול. וזוהי הינה החובה כולה: אל יעשה אדם לאחר את אשר שנוא עליו עצמו; אל יקדש את הרשע. אל תכה את זה אשר מכה אותך, ברחמים כבוש את הכעס ובטוב מגר את השנאה. ואת כל אלו ראוי שנעשה משום שהאל הינו רֵע נדיב ואב נעים אשר מוחל לנו על כל חטאינו הארציים.

131:4.7 (1449.2) "האל הוא אבינו, הארץ הינה אימֵנו ומקום לידתנו הינו היקום. בלעדי האל, הנשמה כמוה כאסירה; הנשמה משתחררת עם ידיעת האל. כאשר נהֲגה באל, כאשר נתאחד עמו, ניגאֵל מאשליות הרוע ונִנצל בסופו של דבר מכל אזיקי החומר. כאשר יגלול אדם את המרחב כיריעת עור, או אז יגיע סוף הרוע, משום שהאדם מצא את האל. אלוהים, אנא הצל אותנו מן ההרס המשולש של הגיהינום – מן התאווה, מן הזעם ומתאוות הבצע! אנא נשמה, חזקי עצמך למאבק הרוח של האלמותיות! כאשר יגיע סיום החיים בגוף, אל נא תהססו לוותר על גוף זה לטובת צורה ראויה ויפה יותר, ולהתעורר במחוזות העליון והאלמותי, שם אין

פחד, צער, רעב, צמא או מוות. לדעת את האל פירושו לחתוך את כבלי המוות. הנשמה היודעת את האל צפה מעלה ביקום כמו השמנת אשר מופיעה מעל החלב. אנו סוגדים לאל, לעושה הכול, לנשמה הכבירה, אשר תמיד שוכן בלבבות יצוריו. ואלו היודעים אל נכון כי האל יושב על כס הלב האנושי, עתידים להיות כמוהו – אלמותיים. אנו חייבים להותיר את הרוע מאחור, אך המידות הטובות תלכנה בעקבות הנשמה אל גן העדן.

131:4.8 (1449.3) "רק הרשעים יאמרו: אין ביקום אמת ושליט אין לו; הוא נועד אך ורק על-מנת למלא את תאוותינו. האינטלקט הקטן שלהם מוליך נשמות מעין אלה שולל. וכך הם מפקירים עצמם למילוי תאוותיהם ומונעים מנשמותיהם את שמחת המידות הטובות ואת מנעמי הצדיק. מה כביר יותר מאשר להינצל מן החטא? האדם אשר ראה את העליון הינו אלמותי. חבריו של האדם בגוף לא יוכלו לשרוד את המוות; אך ורק מידותיו הטובות הולכות לצדו, בעודו נע הלאה אל עבר שדות האור והאושר של פרדיס."

5. דת זרתוסטרא

131:5.1 (1449.4) זרתוסטרא עצמו עמד בקשר ישיר עם צאצאיהם של המיסיונרים המוקדמים יותר של מלכי-צדק, והדוקטרינה שלהם, על אודות האל האחד, הפכה לחלק מרכזי מתורת הדת אשר ייסד בפרס. מלבד היהדות, בשום דת של אותם ימים לא נשתמרה כמות גדולה יותר מתורתה של שלֵם. ומתוך כתביה של דת זו ערך גניד את הסיכומים הבאים:

131:5.2 (1450.1) "כל הדברים מקורם באל והם שייכים לו – האל החכם-בכל, הטוב, הצדיק, הקדוש, הקורן והמהולל. ואלוהינו הינו מקור כל האוריות. הוא הינו בורא כלל הדברים, אל כל תכלית טובה ומבצר הצדק ביקום. הדרך החכמה לפעול בחיים תואמת את רוח האמת. האלוהים רואה הכול, הוא רואה את מעשי הרשע של הרשעים ואת עבודתו הטובה של הצדיק; אלוהינו מבחין בכל דבר בהבזק עין. נגיעתו הינה נגיעת מרפא. האל הינו מיטיב כל-יכול. את ידו המיטיבה הוא מושיט הן לצדיק והן לרשע. אלוהים כונן את העולם וציווה על הגמול עבור הטוב ועבור הרע. האל החכם-בכל הבטיח חיי אלמוות לנשמות הצדיקות

אשר מחשבותיהן טהורות ובצדק הן תפעלנה. ומה שתשאפו עד מאוד להיות באופן עליון, כן תהיו. ואור השמש הינו כחוכמה עבור אלו המבחינים באל ביקום.

131:5.3 (1450.2) "הלֵלו את האל בבקשכם את התענוגות של האחד החכם. סגדו לאלוהי האורות, צעדו בשמחה בנתיבים שעליהם מצווים גילויי דתו. קיים אך ורק אל עליון אחד, הוא הינו אדון האורות. אנו סוגדים לו, לבורא מקווי המים, הצמחים, בעלי החיים, הארץ והשמיים. אלוהינו האדון מיטיב מכל. אנו סוגדים ליפה מכל, לאלמותי השופע מכל, לזה אשר ניחן באור הנצח. אלוהים הינו בעת ובעונה אחת הרחוק מאתנו ביותר והקרוב אלינו ביותר, בכך שהוא שוכן בנשמותינו. אלוהינו הינו רוח פרדיס האלוהית והקדושה מכל, ואף-על-פי-כן הוא הינו הטוב מכל היצורים רעיו הטובים של האדם. והעזרה הגדולה ביותר מוענקת לנו מעַם האל בעיסוק החשוב מכולם, בידיעתו את עצמו. האל הינו חברנו הנערץ והצדיק ביותר; הוא הינו חוכמתנו, חיינו, חיות נשמתנו וגופנו. והודות למחשבות ראויות, יאפשר לנו הבורא החכם לעשות כרצונו, ולהשיג אגב כך את כל אשר הינו מושלם באופן אלוהי.

131:5.4 (1450.3) "אלוהים, אנא למדנו כיצד לחיות את החיים האלה בגוף בעודנו מתכוננים לחיי הרוח הבאים. אנא דבֵּר אלינו, האדון, ונעשה כמצוותך. למד אותנו את דרך הישר, ואנו נצעד בה נכונה. אנא הענק לנו את האפשרות להגיע ולהתאחד עמך. יודעים אנו כי הדת הטובה מובילה לאיחוד עם הצדק. האל הינו טבענו החכם, המחשבה הטובה ומעשה הצדק שבנו. לו ייתן לנו האל להתאחד עם הרוח האלוהית ועם חיי האלמוות בקרבו!

131:5.5 (1450.4) "דת זו של האחד החכם מזככת את המאמין מכל מחשבה רעה ומכל מעשה חטא. מרכין אני את ראשי בחרטה בפני אל השמיים אם עלבתי בכבודו במחשבה, בדיבור או במעשה – בין שבמתכוון ובין שלא במתכוון – ומתפלל אני לרחמים ומברך ומתכוון לסליחה. יודע אנוכי כי כאשר אתוודה, אם אתכוון שוב לא לעשות רע, כי אז יוסר החטא מנשמתי. יודע אני כי הסליחה נוטלת את כבלי החטא. אלו העושים את הרע ראויים לקבל את העונש אשר הוא הגמול על מעשיהם, אך הדבקים באמת ראויים ליהנות מן האושר של גאולה נצחית. בחסד אמְצנו וגאולה תן לנשמותינו. רחמים נבקשה, כי לשלמות נשאף; מי ייתן שנהיה בדמות האל."

6. סוּדוּאָנִיזְם (גֶ׳יינִיזְם)

131:6.1 (1450.5) קבוצת המאמינים הדתית השלישית אשר שימרה בהודו את הדוקטרינה על אודות האל האחד – שארית תורתו של מלכי-צדק – נודעה באותם ימים בשם סוּדָנִיסְטִים. מאוחר יותר, הפכו מאמינים אלו לחסידי הג׳ייניזם. וכך הם לימדו:

131:6.2 (1450.6) ״אדון השמיים מולך עליון. אלו החוטאים לא יעפילו מעלה, אך הדבקים בנתיבות הצדק ימצאו את מקומם בגן העדן. אם נדע את האמת, מובטחים לנו חיי העולם הבא. נשמת האדם ראוי לה שתעפיל לגבהי מרומים, שם תֵּפתח את טיבהּ הרוחני האמיתי ותשיג שלמות. בשמיים משתחרר האדם מכבלי החטא ושם הוא חוזה ביופי הסופי; האדם הצדיק כבר התנסה באחרית החטא ובכל האומללות הנלווית לו. האויב הבלתי-מנוצח של האדם הינו העצמי, ועצמי זה מתבטא בארבע תשוקותיו הגדולות של האדם: הכעס, הגאווה, המרמה ותאוות הבצע. כיבוש העצמי הינו נצחונו הכביר של האדם. כאשר יישא האדם את עיניו אל האל בבקשת מחילה, וכאשר הוא יעז ליהנות מחירות זו, הוא ישתחרר מן הפחד. ראוי לו לאדם לחיות את חייו ולנהוג ברעיו כפי שירצה הוא עצמו שינהגו בו.״

7. שינטו

131:7.1 (1451.1) רק זמן קצר קודם התקבלו הכתבים של הדת הזו, דת מן המזרח הרחוק, בספרייה של אלכסנדריה. הייתה זו אחת מדתות העולם אשר גניד לא שמע עליהן מעודו. וכפי שמעידה התמצית הבאה, אמונה זו כללה אף היא שאריות מתורתו המוקדמת יותר של מלכי-צדק:

131:7.2 (1451.2) ״כה אמר האדון: ׳כולכם מקבלים מעוצמתי האלוהית; כל אדם ואדם נהנה מסעד חסדי. ואני מתענג בהנאה מרובה על הִתרבותם של הצדיקים על-פני הארץ. "נסיך גן העדן" מבקש להתגלות הן ביפי הטבע והן במידותיו הטובות של האדם, וכך מתגלה טיבו הצודק. ומכיוון שעמי קדם לא ידעו את שמי, התגשמתי ונולדתי אל העולם בקיום נראה לעין, וסבלתי השפלה מעין זו בכדי שלא ישכח האדם את שמי. אני בראתי את השמיים ואת הארץ; השמש, הירח והכוכבים סרים למרותי. אני שולט בכל היצורים ובארבעת הימים. ואף כי כביר ועליון הנני, עדיין מאזין אנוכי גם לתפילתו של העני שבבני האדם. אם יסגוד לי היצור, אשמע לתפילתו ואעניק לו את אשר לבו יבקש.׳

131:7.3 (1451.3) ״׳בכל פעם שהאדם נכנע לחרדה הוא מתרחק צעד נוסף מהכוונת רוח לבו.׳ הגאווה מאפילה על האל. אם תבקשו את עזרת השמיים, השליכו את גאותכם; הגאווה, ואפילו כחוט השערה ממנה, מסתירה את אור הישועה כמו הייתה ענן כביר. אם אינכם ישרים בפנים, אין טעם להתפלל למה שהוא בחוץ. ׳אשמע את תפילותיכם כאשר תבואו לפני בלב טהור, חף מכל שקר וצביעות, עם נשמה אשר תשקף את האמת כמראָה. אם תבקשו חיי אלמוות, נטשו את העולם ובואו אלי.׳״

8. טָאוֹאִיזְם

131:8.1 (1451.4) שליחיו של מלכי-צדק חדרו עמוק אל תוך סין, והדוקטרינה על אודות האל האחד הפכה לחלק מן התורות המוקדמות יותר של כמה מן הדתות הסיניות; הדת אשר נשתמרה למשך הזמן הממושך ביותר ואשר הכילה את המנה הגדולה ביותר של אמת מונותאיסטית, הייתה הטאואיזם; וגניד ליקט מתוך תורתו של מייסדה את הדברים הבאים:

131:8.2 (1451.5) ״כמה טהור ושליו הינו "העליון האחד". ואף-על-פי-כן, כמה רב-עוצמה ורב-כוח, כמה עמוק הוא, ואין-ניתן לגלות את פשרו! אלוהי השמיים הזה הינו אביהם הקדמון והמכובד של הדברים כולם. אם הנכם יודעים את הנצחי, הנכם חכמים ומוארים. ואם לא

תדעו את הנצחי, כי אז תתבטא הבורות כרוע, וכך תעלינה תשוקות החטא. הוויה מופלאה זו התקיימה בטרם היו השמיים והארץ. הוא הינו רוחני באמת; לבדו יעמוד ולא ישתנה. הוא אכן אֵם העולם, וכלל הבריאה נעה סביבו. האחד הכביר הזה חולק עצמו לבני האדם, וכך מאפשר הוא להם להצטיין ולשרוד. ואף אם אדם ניחן אך ורק בקמצוץ של ידע, עדיין הוא יוכל להלך בדרכיו של העליון; עדיין הוא יוכל למלא אחר רצון השמיים.

131:8.3 (1452.1) "כל המעשים הטובים, השירות האמיתי, מקורם בעליון. כל הדברים תלויים לשם חייהם במקור הכביר. והעליון הכביר איננו מבקש כל הוקרה בעבור המתת. עליון הוא בעוצמתו, אף כי יִוותר עלום מעינינו. הוא מתמיר את תכונותיו ללא הרף בעודו הופך את יצוריו למושלמים. ההיגיון השמיימי איטי וסבלני בעצבו את הדברים, אך הישגיו מובטחים. העליון נפוץ ביקום ומקיים את הכול. כמה כָּבירים ורבי-עוצמה הינם השפעתו וכוח משיכתו! הטוב האמיתי הינו כמים. וכמים יברך את הכול ולא יזיק למאום. כמים יבקש הטוב האמיתי לרדת מטה אל הנמוכים שבמקומות, ואפילו לרמות כאלה שאחרים ייַמנעו מהן, כי לעליון הוא ידמה. העליון בורא את כל הדברים, מזין אותם באמצעות הטבע והופך אותם למושלמים באמצעות הרוח. ועטוף במסתורין הוא האופן שבו יטפח, ישמור, ויהפוך העליון את יצורו למושלם מבלי לאלצו. הוא מכוון ומנחה, אך איננו כופה את עצמו. הוא סועד את הקדמה, אך עושה זאת ללא הפעלת שליטה.

131:8.4 (1452.2) "החכם הופך את לבו לאוניברסלי. מעט ידע הוא דבר מסוכן. אלו השואפים לגדולה, טוב יעשו אם ילמדו צניעות. בעצם הבריאה הפך העליון לאֵם העולם. לדעת את האֵם פירושו להכיר בעובדה של היות בֵּן. החכם מתייחס לכל החלקים מנקודת ראותו של השלם. התייחסו לכל אדם כאילו הייתם במקומו. גמלו על מכֵּה בנועם. אם תאהבו את בני האדם, הם יתקרבו אליכם – לא תתקשו לכבוש אותם.

131:8.5 (1452.3) "העליון הכביר, שוכן בכל; הוא מימין אף משמאל. הוא תומך בכלל הבריאה ושוכן בכל ההוויות האמיתיות. לא תוכלו למצוא את העליון, ואף לא תוכל להימצא במקום שממנו ייעדר. אם יכיר אדם ברוע של דרכיו, ובחרטה ישרש את החטא מלבו, כי אז הוא יוכל לבקש מחילה; הוא יוכל לחמוק מן העונש; הוא יוכל להתמיר את הקללה לכדי ברכה. העליון הינו המקלט הבטוח עבור הבריאה כולה; הוא הינו שומר וגואל האנושות כולה. אם תבקשו

אותו מדי יום, כי אז תמצאוהו. ומכיוון שהוא יוכל לנקות על חטאים, הוא אכן יקר מכל לכל אדם. לעולם זכרו כי האל איננו גומל לאדם על מעשיו, אלא על מה שהוא הינו; ולפיכך ראוי שתושיטו יד לעזרה לרעיכם ללא כל מחשבה על התמורה. עשו טוב ללא מחשבה על הרווח העצמי.

131:8.6 (1452.4) "חכמים הם אלו היודעים את חוקיו של הנצחי. בורות ביחס לחוק האלוהי כמוה כאומללות וכאסון. היודעים את חוקי האל הינם חופשיים בדעתם. אם תדעו את הנצחי, אף אם ייכחד גופכם, תשרוד נשמתכם בשירות הרוח. הנכם חכמים באמת כאשר אתם מכירים בחוסר חשיבותכם. אם תשכנו באור הנצחי, כי אז תיהנו מהארת העליון. אלו המקדישים עצמם לשירות העליון שמחים בבקשם את הנצחי. וכאשר מת האדם, מתחילה רוחו במעופה הארוך, במסעה הכביר הביתה."

9. דת קוֹנְפוּצְיוּס

131:9.1 (1452.5) אפילו הדת שהכירה באל פחות מכל הדתות הגדולות של העולם הכירה במונותאיזם של המיסיונרים של מלכי-צדק ושל ממשיכי דרכו הנחושים. להלן הסיכום אשר ערך גניד על אודות דת קונפוציוס:

131:9.2 (1452.6) "הדבר שאותו יצוו השמיים הינו נעדר שגיאה. האמת הינה ממשית ואלוהית. מן השמיים יגיע הכול, והשמיים הכבירים אינם טועים. השמיים מינו כפיפים רבים להנחות ולרומם את היצורים הנחותים. כביר, כביר עד מאוד, הוא האל האחד השולט באדם מגבוה. האל הדוּר בעוצמתו ומשפטו נורא. אך אל כביר זה הקנה חוש מוסרי לרבים מן הנחותים באנשים. שפע השמיים לא ייתם לעולם. הנדיבות הינה בכירת מתנות השמיים לאדם. השמיים הרעיפו מאצילותם על נשמת האדם; מידותיו הטובות של האדם הינן פרי מתת השמיים. השמיים הכבירים מבחינים בכל, והם הולכים עם האדם בכל מעשיו. והננו עושים כראוי כאשר אנו מכנים את השמיים הכבירים בשמות "אבינו" ו"אמנו". אם הננו משרתים את

אבותינו האלוהיים, כי אז נוכל לשאת תפילה בבטחה אל השמיים. הבה נעמוד ביראה בכל רגע ורגע אל מול הוד השמיים. אדוני אלוהינו, העליון מכולם, ריבון העולמים, הננו מכירים בכך שאתה חורץ דין, ושכל החסד נובע מן הלב האלוהי.

131:9.3 (1453.1) "אלוהים עמנו; על-כן לבנו נקי מכל פחד. כל מידה טובה שבי הינה התגשמות של השמיים השוכנים בקרבי. ואולם, השמים הללו אשר בתוכי, דורשים ממני תכופות להאמין. אם אלוהים עמדי, הנני נחוש להסיר כל ספק מלבי. על האמונה להיות קרובה לאמת של הדברים, ואינני רואה כיצד יוכל אדם לחיות ללא אמונה טובה. יש סיבה גם לטוב וגם לרע אשר חווה האדם. השמיים מתייחסים לנשמת האדם בהתאם לתכליתה. כאשר תמצאו כי טעיתם, על תהססו להודות על טעותכם ולתקנה בזריזות.

131:9.4 (1453.2) "האדם החכם עוסק בחיפוש אחר האמת, ולא רק בניסיון לחיות את החיים גרידא. תכלית האדם הינה להשיג את מושלמת השמיים. האדם הנעלה עוסק בהתאמה-עצמית, והוא חף מחרדה ומפחד. האל מצוי עמכם; הסירו את הספק מלבכם. כל מעשה טוב יקבל את גמולו. האדם הנעלה לא ימלמל כלפי השמיים, ואף לא יחזיק טינה כלפי בני-אדם. מה ששנוא עליך, אל תעשה לחברך. מי ייתן שתהא החמלה חלק מכל עונש; נסו ככל הניתן להפוך את העונש לברכה. זוהי דרכם של השמיים הכבירים. ואף כי כל היצורים ימותו וישובו לעפר, רוחו של האדם הנאצל ממשיכה הלאה ותוצג בעליונים, תרקיע אל האור המרהיב של הבהירות הסופית."

10. "הדת שלנו"

131:10.1 (1453.3) לאחר העבודה המפרכת אשר נדרשה לשם עריכת האוסף הזה של הנאמר בדתות העולם על אודות אב פרדיס, הקדיש עצמו גניד לניסוח מה שלדעתו מהווה סיכום של האמונה אשר אליה הגיע ביחס לאל כתוצאה של הדברים שאותם לימד אותו ישוע. איש צעיר זה נהג לכנות את האמונות האלה בשם "הדת שלנו." וכך הוא רשם:

131:10.2 (1453.4) "אדוני אלוהינו הוא אל אחד; וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לְבָבְךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ, כשם שאתה מתאמץ ככל יכולתך לאהוב את ילדיו כמוך. אֵל אחד זה הינו אבינו שבשמים, הכול קיים בו, ורוחו שוכנת בנשמת כל אדם בֶּן. ואנו, בני האלוהים, ראוי שנלמד להפקיד את נפשותינו בידיו של הבורא הנאמן. לא ייפלא דבר מאת אבינו שבשמיים. לא ייתכן אחרת, מכיוון שהוא הינו הבורא, והוא ברא את כל הדברים ואת כל ההוויות. ואף כי לא נוכל לראות את האל, ביכולתנו לדעת אותו. ואם נחיה מדי יום את רצון אבינו שבשמיים, נוכל לגלותו לאחינו בני האדם.

131:10.3 (1453.5) "מה עמוק הוא עושר טיבו של האל; אינסופי הוא וחכם לעד. לא נוכל למצוא את דרכיו באמצעות הידיעה, אך נוכל לדעת אותו ולהתנסות בו באופן אישי בלבבנו. ואף כי לא נוכל להבין את צדקו, אף השפל שבבני הארץ את חסדו יקבל. ובעוד שהאב ממלא את היקום, כן הוא שוכן בלבבנו. דעתו של האדם אנושית היא, בת-מוות, אך רוחו של האדם אלוהית היא, בת אלמוות. אלוהים אינו רק עז כוח בכל, אלא גם חכם-בכל. ואם הורינו אשר בארץ, הנוטים לרע, ידעו לאהוב את ילדיהם ולהעניק להם מתנות טובות, עד כמה ידע האב הטוב אשר בשמיים הרבה יותר לאהוב בחוכמה את ילדיו אשר בארץ ולהעניק להם ברכות ראויות.

131:10.4 (1454.1) "אין זהו רצונו של האב שבשמיים שיאבד אפילו ילד אחד בארץ מבין אלו המבקשים למצוא את האב וכמהים באמת להידמות לו. ואבינו יאהב אפילו את הרשע, ולעד ינעם לכפויי הטובה. אילו יכלו יותר בני אדם רק לדעת את טובו של האל, כי אז וודאי היו מתחרטים על דרכם הרעה ונוטשים את החטא לחלוטין. כל מה שהינו טוב מגיע מטה מאת אבי האורות, אֲשֶׁר חְלוּף וְכָל צֵל שְׁנוּי אֵין עִמּוֹ. טובה רוח אל האמת בלב האדם. אכן מבקש הוא את אחוות כל בני האדם. כאשר מתחילים בני האדם לתור בלבם אחר האל, אזי זוהי ההוכחה לכך כי האל מצא אותם, ושהם מבקשים לדעת אותו. הננו חיים באל והאל חי בקרבנו.

131:10.5 (1454.2) "לא אסתפק עוד באמונה כי האל הינו אבי כל בני עמי; מכאן ואילך אאמין שהוא גם אבי שלי עצמי. ולעולם אבקש לסגוד לאל ולהסתייע לשם כך ברוח האמת, המסייעת בידי בשעה שאני הופך ליודע-אֵל באמת. אך ראשית אבקש לתרגל את הסגידה בכך שאלמד לעשות את רצון האל על-פני האדמה; רוצה אני לומר, אנסה ככל יכולתי להתייחס

לכל אחד מאחַי בני התמותה, ממש כפי שאני סבור שהאל היה רוצה שיתייחסו אליהם. ובאשר נחיה חיים מעין אלה בגוף בשר ודם, נוכל לבקש מן האל דברים רבים, והוא ימלא את לבנו ברצון ובמוכנות לשרת את אחֵינו טוב יותר. וכל השירות האוהב הזה, אשר אנו משרתים את ילדי האל, מרחיב את יכולותינו לקבל ולחוות את שמחת השמיים, את המנעמים הנעלים של סעד רוח השמיים.

131:10.6 (1454.3) "אודה אני לאל מדי יום על מתנותיו הנפלאות לאין שיעור; אהלל אותו על נפלאותיו לבני האדם. עבורי הוא הינו הכל-יכול, הבורא, הכוח והחסד, אך יותר מכל, הוא הינו אב הרוח שלי, וכילד הארץ שלו אגיע, ביום מן הימים, לראותו. וכמאמר מורי ורבי, בעצם חפשי אותו, כן אדָמה לו. מתוך אמונה באֵל אשכין עמו שלום. הדת החדשה הזו שלנו מלאה בשמחה, והיא מחוללת אושר מתמשך. סמוך ובטוח אנוכי כי אדבוק בה עד יום מותי, וכי בוודאי אזכה לקבל לראשי את עטרת חיי הנצח.

131:10.7 (1454.4) "אלמד להוכיח את הכול ולדבוק בטוב. ואת שאבקש שיעשו לי, כן אעשה לרעי. באמונה חדשה זו אדע כי יוכל האדם להיות לבן האל, ואף כי לעיתים הנני נמלא אימה כאשר אני עוצר וחושב כי כל בני האדם אחַי הם, הנני בטוח שכך הוא הדבר באמת ובתמים. אינני יכול לראות כיצד אוכל לשמוח באבהותו של האל, בעודי מסרב לקבל בעצמי את אחוות האדם. כִּי כֹל אֲשֶׁר יִקְרָא בְּשֵׁם יְהוָֹה יִמָּלֵט. ואם כך הוא הדבר, כי אז כל בני האדם אחים הם לי.

131:10.8 (1454.5) "מכאן ואילך אעשה טוב בסתר; אתפלל בעיקר כאשר אני מצוי עם עצמי. לא אשפוט, פן אחטא לרֵעַי בחוסר הוגנות. אלמד לאהוב את אויביי; עדיין אינני שולט בתרגול הזה של ההידמות לאל. ואף כי מבחין הנני באל בדתות אחרות, מוצא אני כי ב"דת שלנו" הוא יפה, אוהב, רחום, אישי וחיובי יותר. אך מעל לכל, הוויה כבירה ומופלאה זו הינה אבי הרוחני; ואני הנני בנו. ורק בכך שאבקש בכנות להידמות לו, עתיד אני לבסוף למצוא אותו ולשרתו לעד. סוף-סוף רכשתי דת עם אל, אל מופלא – והוא אל גאולת הנצח."

מסמך 132

השהות ברומא

132:0.1 (1455.1) מכיוון שגונוד נשא עמו דרישות שלום מנסיכיה של הודו לשליט הרומי טיבֶּריוס, ביום השלישי להגעתם לרומא הופיעו בפני הקיסר שני ההודים ואיתם ישוע. באותו יום היה הקיסר הקודר שמח באופן יוצא-דופן, והוא שוחח ארוכות עם השלישיה. כאשר הם נפרדו מעל פניו, העיר הקיסר לעוזר שעמד לימינו בהתייחסו לישוע, "אילו הייתה חזותי מלכותית ונעימה כמו זו של אותו בחור, הייתי קיסר אמיתי. הלא כן?"

132:0.2 (1455.2) בעת שהותו של גָּנִיד ברומא, היו לו שעות קבועות שבהן למד ושעות שבמהלכן הוא ביקר במקומות העניין בעיר. אביו ביקש לערוך עסקים רבים, ושאף לכך שבנו יגדל להיות יורש ראוי בניהול האימפריה העסקית הענפה שלו. לפיכך סבר גונוד כי הגיעה העת להציג בפני הנער את עולם העסקי. ברומא התגוררו אזרחים הודים רבים, ולעיתים תכופות היה אחד מעובדיו של גונוד מתלווה אליו כמתרגם, כך שהתפנו לישוע ימים שלמים לעצמו; והודות לימים הללו הוא יכול היה להכיר היטב את העיר הזו, בת שני מיליון התושבים. לעיתים תכופות הוא הלך לפוֹרוּם, מרכז החיים הפוליטיים, המשפטיים והעסקיים. פעמים רבות הוא עלה למקדש ליופיטר (הקָפִּיטוֹלִיוּם) וכאשר היה במקדש המפואר שהוקדש ליופיטר, לג׳וּנוֹ ולמינרווה, הוא הרהר בשעבוד הבורות שבו היו לכודים הרומאים הללו. הוא

אף בילה זמן רב בגבעה הפָּאלָאטִינית, שם נמצאו משכן הקיסר, המקדש לאפולו, הספרייה היוונית וזו הלטינית.

132:0.3 (1455.3) באותה עת כללה האימפריה הרומית את כל דרום אירופה, אסיה הקטנה, סוריה, מצרים וצפון-אפריקה; בין תושביה נמצאו אזרחי כלל מדינות חצי הכדור המזרחי. הסיבה העיקרית שבשלהּ הסכים ישוע לערוך את המסע הזה הייתה רצונו ללמוד ולהתרועע עם צבר קוסמופוליטי של בני-תמותה מאורנטיה.

132:0.4 (1455.4) בעת שהותו ברומא למד ישוע רבות על אודות בני האדם, אך ההתנסות בעלת הערך הרב ביותר מבין ההתנסויות הרבות אשר חווה במרוצת ששת החודשים שבהם שהה בעיר הזו, הייתה הקשר אשר יצר עם מנהיגי הדת של בירת האימפריה וההשפעה אשר השפיע עליהם. לפני תום השבוע הראשון לשהותו ברומא חיפש ישוע והכיר את מנהיגיהם המובילים של הציניקנים, של הסטואיים ושל כתות המסתורין, וביחוד של הכת המיתראית. בין אם ישוע ידע שהיהודים עתידים לדחות את משימתו ובין אם לאו, הוא בוודאי שיער ששליחיו יגיעו מאוחר יותר אל רומא על-מנת להטיף לממלכת השמיים; ולפיכך הוא החל להניח, ובצורה מדהימה ביותר, את היסודות להתקבלות הטובה והבטוחה יותר של מסריו. הוא בחר חמישה מן הסטואיים המובילים, אחד-עשר מן הציניקנים, ושישה-עשר ממנהיגי כתות המסתורין, ובילה חלק גדול מן הזמן הפנוי שלו במרוצת קרוב לשישה חודשים במסגרת קשרי הקרבה אשר יצר עם מנהיגי הדת הללו. וזו הייתה השיטה שבאמצעותה הוא לימד אותם: הוא מעולם לא תקף את שגיאותיהם, או אפילו הזכיר במאומה את הפגמים במה שלימדו. בכל אחד מן המקרים הוא בחר את האמת מתוך מה שלימדו, ועיטר והאיר אותה בדעתם שלהם, במידה כזו שלאחר זמן קצר דחקה אמת מועצמת זו את השגיאה אשר נלוותה אליה; וכך הוכנו גברים ונשים אלו, אשר אותם לימד ישוע, להכיר מאוחר יותר אמיתות נוספות ודומות בתורתם של המיסיונרים הנוצרים המוקדמים. העובדה שהלימוד של מטיפי הבשורה התקבל במוקדם, הייתה זו אשר דחפה דחיפה עצומה להתפשטותה המהירה של הנצרות ברומא, וממנה אל שאר רחבי האימפריה.

132:0.5 (1456.1) ניתן להבין טוב יותר את המשמעות של פעולה יוצאת-דופן זו, אם נציין את העובדה שמתוך שלושים-ושניים מנהיגי הדת שאותם לימד ישוע, אך ורק שניים לא הניבו פירות; השלושים הפכו להיות אנשי מפתח בכינונה של הנצרות ברומא, ואחדים מהם אף סייעו להפוך את המקדש המיתראי הראשי לכנסייה הנוצרית הראשונה של העיר. אנחנו, אשר צופים בפעילויות האנושיות מאחורי הקלעים – ולאור תשע-עשרה המאות אשר חלפו מאז – מכירים בשלושה גורמים בלבד אשר נודעה להם השפעה מכרעת להכנה המוקדמת של הזירה לשם התפשטותה המהירה של הנצרות ברחבי אירופה, ואלו הם:

132:0.6 (1456.2) 1. בחירתו של שמעון פטרוס כשליח ושימורו ככזה.

132:0.7 (1456.3) 2. השיחה בירושלים עם סטפן, אשר מותו הוביל לרכישת לבו של שאול התרסי.

132:0.8 (1456.4) 3. הכנתם המקדימה של שלושים תושבי רומא הללו, אשר לאחר מכן שימשו כמנהיגי הדת החדשה ברומא וברחבי האימפריה.

132:0.9 (1456.5) במהלך כלל התנסויותיהם, מעולם לא הבין סטפן, או איש כלשהו מבין השלושים הנבחרים, כי הם שוחחו פעם עם האדם אשר שמו הפך למושא תורתם הדתית. עבודתו של ישוע למען השלושים-ושניים הייתה אישית לחלוטין. בעת שעמל עבור היחידים הללו, הוא מעולם לא פגש יותר משלושה מהם בו-זמנית, לעתים רחוקות הוא פגש בו-זמנית שניים מהם, ורוב הזמן לימד הוא אותם ביחידות. והוא יכול היה לעשות את מלאכת האימון הדתית הכבירה הזו משום שהגברים והנשים הללו לא היו כבולים למסורת; הם לא נפלו קורבן לתפישה קבועה מראש באשר לכל ההתפתחויות הדתיות העתידיות.

132:0.10 (1456.6) בשנים שהגיעו מעט לאחר מכן, פעמים רבות שמעו פטרוס, פאולוס והמורים הנוצרים האחרים על אודות הסופר מדמשק אשר קדם להם, ואשר באופן כה ברור (אף כי הם שיערו שלא במתכוון) סלל את הדרך להגעתם עם הבשורה החדשה. ואף כי פאולוס מעולם לא ניחש את זהותו של סופר זה מדמשק, הוא כן הגיע למסקנה, מעט לפני מותו, כי "תופר האוהלים מאנטיוכיה" היה גם "הסופר מדמשק". הוא עשה כן בשל הדמיון בתיאור האישי של השניים. בהזדמנות אחת, בשעה שהטיף ברומא, שמע שמעון פטרוס תיאור של הסופר

מדמשק, וניחש שיחיד זה עשוי היה להיות ישוע. אך מהר מאוד הוא זנח את הרעיון, מפני שידע היטב (כך הוא חשב) שהמאסטר מעולם לא היה ברומא.

1. ערכי אמת

132:1.1 (1456.7) היה זה אָנְגַמוֹן, מנהיגם של הסטואיים, אשר עמו שוחח ישוע במשך לילה שלם בשלב מוקדם במהלך שהותו ברומא. מאוחר יותר, הפך אדם זה להיות חבר מצוין של פאולוס והתברר כאחד התומכים החזקים ביותר של הכנסייה הנוצרית ברומא. מהות הדברים אשר לימד ישוע את אנגמון, במונחים מודרניים, היא:

132:1.2 (1457.1) יש לבקש את אַמַּת המידה לערכי האמת בעולם הרוחני וברמות האלוהיות של המציאות הנצחית. בן התמותה המרקיע חייב להכיר בכל אמות המידה הנמוכות והחומריות כברות-חלוף, כחלקיות וכנחותות. המדען, ככזה, הינו מוגבל לגילוי הקשרים שבין העובדות החומריות. מן הבחינה הטכנית, אין לו זכות לקבוע שהוא מטריאליסט או אידאליסט, שכן אז הוא בוחר לנטוש את גישתו של המדען האמיתי, וזאת משום שכל קביעה מעין זו ביחס לגישה, וכל הקביעות האלה גם יחד, מהוות את מהותה ממש של הפילוסופיה.

132:1.3 (1457.2) ההתקדמות הבלתי-מוגבלת של תרבות חומרנית גרידא עלולה להוות בסופו של דבר איום לציוויליזציה, אלא אם כן יגדלו גם התבונה המוסרית וההישג הרוחני של האנושות באותו שיעור. מדע חומרני עד תום כולל בקרבו את זרע החורבן של כלל המאמץ המדעי, וזאת משום שגישה זאת ממש מבשרת על התמוטטותה לבסוף של ציוויליזציה אשר זנחה את ההכרה בערכיה המוסריים ונטשה את יעד ההישג הרוחני.

132:1.4 (1457.3) המדען החומרני והאידאליסט הקיצוני לְעולם עתידים להימצא במבוי סתום. אין דבר זה נכון באשר לאותם מדענים ואידאליסטים אשר ניחנים באמת מידה משותפת של ערכי מוסר גבוהים ושל רמות מבחן רוחניות גבוהות. בכל דור ודור, חייבים המדענים ואנשי הדת להכיר בכך שהם עומדים למבחן אל מול צרכי האנושות. הם חייבים לזנוח את כל

המלחמות ביניהם ולשאוף באומץ להצדיק את המשך קיומם באמצעות התמסרות מועצמת לשירות הקדמה האנושית. אם בדור מסוים מה שמכונה מדע, או דת, הינו דבר כוזב, כי אז עליהם לטהר את פעילויותיהם או לחלוף מן העולם עם הופעתם של מדע חומרני או דת רוחנית מסדר אמיתי וראוי יותר.

2. טוב ורע

132:2.1 (1457.4) מָרְדוּס היה מוכר כמנהיג הציניקנים ברומא, והוא הפך לחבר מאד טוב של הסופר מדמשק. יום אחר יום הוא שוחח עם ישוע, ולילה אחר לילה הוא הקשיב להוראתו הנשגבת. בין אחד הדיונים החשובים ביותר אשר קיים ישוע עם מרדוס היה הדיון אשר נועד לענות על שאלתו של הציניקן הכֵּן הזה באשר לטוב ורע. מהות הדברים אשר אמר ישוע, במונחים של המאה העשרים, הינה כדלקמן:

132:2.2 (1457.5) אחי שלי, טוב ורע הן אך מילים אשר מסמלות את רמות ההבנה היחסיות של בני האדם את היקום הניתן לצפייה. אם אתה עצלן מבחינה אתית ואדיש מבחינה חברתית, תוכל לבחור במנהגים החברתיים המקובלים כיום כאָמַת מידה לטוב. אם אתה בטלן מבחינה רוחנית ואינך מתקדם מוסרית, תוכל לבחור את מנהגי הדת ואת מסורותיהם של אנשי תקופתך כאמות מידה לטוב. ואולם, הנשמה אשר שורדת את הזמן ומגיחה אל-עבר הנצח חייבת לבחור בחירה חיה ואישית בין טוב לרע, ולעשות כן על-פי ערכי האמת של אמות המידה הרוחניות, אשר נקבעות בידי הרוח האלוהית ששלח האב שבשמיים על-מנת שתשכון בלב האדם. הרוח השוכנת הינה אמַת המידה להישרדותה של האישיות.

132:2.3 (1457.6) הטוּב, כמו האמת, לעולם הינו יחסי ולעולם ניצב אל מול הרשע. האופן שבו אנו תופשים את איכויות הטוּב והאמת הוא המאפשר לנשמותיהם המתפתחות של בני האדם לבחור את אותן בחירות אישיות, אשר הינן הכרחיות להישרדות הנצחית.

132:2.4 (1458.1) האדם העיוור רוחנית אשר דבֵק באופן לוגי בציווי המדע, במנהגי החברה ובדוגמה הדתית, מצוי בסכנה חמורה, זו של הקרבת חירותו המוסרית ושל אובדן החופש הרוחני שלו. נשמה שכזו עתידה להפוך לתוכי אינטלקטואלי, לאוטומט חברתי, ולהשתעבד לסמכות הדתית.

132:2.5 (1458.2) הטוב לְעולם צומח לעבר רמות חדשות של חירות הולכת וגדלה של מימוש-עצמי והישג רוחני אישי – גילויו של המכוונן השוכן וההזדהות עִמו. התנסות הינה טובה כאשר היא מעצימה את ההערכה שלנו את היופי, מגדילה את הרצון המוסרי, מעמיקה את ההבחנה שלנו באמת, מרחיבה את היכולת לאהוב ולשרת את אחֵינו, מרוממת את האידיאלים הרוחניים ומאחדת את המניעים האנושיים העליונים של הזמן עם תכניות הנצח של המכוונן השוכן; וכל אלו מובילים לכמיהה הולכת וגדלה לעשות את רצונו של האב, ולפיכך מעודדים את התשוקה האלוהית למצוא את האל ולהידמות לו יותר.

132:2.6 (1458.3) ככל שתרקיעו בסולם התפתחותכם כיצורים ביקום, תבחינו יותר ויותר בטוב ופחות ופחות ברוע, וזאת בהתאמה מושלמת ליכולתכם להתנסות בטוב ולהבחין באמת. הנשמה האנושית תאבד לחלוטין את היכולת לשגות ולהתנסות ברשע אך ורק כאשר היא תגיע לרמות הרוח הסופיות.

132:2.7 (1458.4) הטוב הינו חי, יחסי ומתקדם כל העת; לעד הוא הינו התנסות אישית; ולעולם הוא מתואם עם היכולת להבחין בְּאמת ובְּיופי. ניתן למצוא את הטוב בהכרה בערכי האמת החיוביים של הרמה הרוחנית, ולפיכך, הוא חייב לעמוד בהתנסות האנושית במנוגד למשלים השלילי – לצללי הרוע הפוטנציאלי.

132:2.8 (1458.5) עד אשר תגיעו לרמות של פרדיס, יהא הטוב דבר-מה אשר אתם מבקשים יותר מאשר דבר-מה אשר רכשתם זה מכבר, יותר בבחינת יעד מאשר התנסות בהישג. ואולם, אפילו כאשר תצמאו ותרעבו לצדק, אתם תחוו סיפוק הולך וגדל בהישג החלקי של הטוב. נוכחותם של הטוב ושל הרע בעולם היא כשלעצמה הוכחה ניצחת לקיומו ולמציאותו של הרצון האנושי, של האישיות, אשר כך מזהה את הערכים הללו ואף מסוגלת לבחור ביניהם.

132:2.9 (1458.6) עד למועד שבו ישיג את פרדיס, תגדל כל-כך יכולתו של בן התמותה המרקיע להזדהות כעצמי עם ערכי רוח אמיתיים, עד שהתוצאה הינה הישג של החזקה מושלמת של אור החיים. אישיות רוח שכזו, אשר הפכה למושלמת, הופכת להיות כה שלמה, כה אלוהית, וכה מאוחדת רוחנית עם האיכויות החיוביות והנעלות של הטוב, היופי והאמת, עד כי לא נותרת אפשרות שרוח צדקת שכזו תטיל צל שלילי של רוע פוטנציאלי כאשר היא תיחשף לאוריוּת החוקרת של האור האלוהי של שליטיה האינסופיים של פרדיס. בכל אישיויות הרוח האלה, הטוב איננו עוד חלקי, מנוגד ויחסי; הוא הפך זה מכבר לשלם באופן אלוהי ורוחני; והוא מתקרב לטוהר ולמושלמות של העליון.

132:2.10 (1458.7) **האפשרות** לרוע הינה הכרחית לשם בחירה מוסרית, אך מציאותו של הרוע איננה הכרחית. צל הוא מציאותי אך ורק באופן יחסי. רוע בפועל איננו הכרחי כהתנסות אישית. במרחבי ההתקדמות המוסרית של רמות ההתפתחות הרוחנית הנמוכות, הרוע הפוטנציאלי הינו טוב באותה מידה כגירוי להחלטה. הרוע הופך למציאות בהתנסות האישית אך ורק כאשר דעת מוסרית בוחרת בו.

3. אמת ואמונה

132:3.1 (1459.1) נָבוֹן היה יהודי יווני והיה הבכיר שבין מנהיגיה של כת המסתורין הראשית ברומא, הכת המיתראית. ואף כי כוהן גדול זה של כת מיתראס נועד עם הסופר מדמשק פעמים רבות, הדיון אשר השפיע עליו ביותר היה דיון שהתקיים ערב אחד על אודות אמת ואמונה. נבון חשב להמיר את ישוע ואפילו הציע לו שיחזור לפלשתינה כמורה מיתראי. והוא לא העלה על דעתו שישוע הכין אותו לכך שיהפוך הוא לאחד מן המאמינים הראשונים אשר ימיר את דתו ויבחר בבשורת הממלכה. בניסוח מחודש במונחים מודרניים, המהות של מה שלימד ישוע הינה כדלקמן:

132:3.2 (1459.2) לא ניתן להגדיר את האמת במילים, אלא רק באמצעות החיים. אמת לעולם תהא יותר מֵדע. הידע נוגע לדברים שאנו מתבוננים בהם, אך האמת מתעלה מעל לרמות החומריות הטהורות האלה בכך שהיא חוברת לחוכמה וכוללת גם דברים אשר לא ניתן לאמוד, כגון ההתנסות האנושית ואפילו מציאויות חיות ורוחניות. מקורו של הידע במדע; מקור החוכמה בפילוסופיה האמיתית; מקור האמת בהתנסותית הדתית של החיים הרוחניים. הידע עוסק בעובדות; החוכמה, במערכות יחסים; ואילו האמת, בערכי מציאות.

132:3.3 (1459.3) האדם נוטה לגבש את המדע, לנסח את הפילוסופיה ולהפוך את האמת לדוגמה; זאת פשוט משום שמבחינה מנטאלית הוא מתעצל להתאים את עצמו למאבקי החיים המתמשכים בעודו פוחד עד מאוד מן הבלתי-ידוע. האדם הטבעי אינו ממהר ליזום שינויים בהרגלי מחשבתו ובשיטות החיים שלו.

132:3.4 (1459.4) הנשמה האנושית מתענגת על אמֶת ההתגלות, האמת אשר מתגלה באופן אישי; זו נוצרת במשותף על-ידי הדעת החומרית והרוח השוכנת. הישרדות הנצח של נשמה מָבחינה באמת ושוחרת יופי זו, מובטחת הודות לאותם רעב וצמא לטוּב, אשר מובילים את אותו בן-תמותה לפתח תכלית הממוקדת במטרה אחת – לעשות את רצון האב, למצוא את האל ולהידמות לו. אף פעם לא תתגלע סתירה בין ידע אמיתי לבין האמת. ייתכן שתתגלע סתירה בין ידע לבין אמונות אנושיות, אמונות אשר דעות קדומות צובעות אותן, הפחד מעוות אותן ושולטת בהן האימה מפני גילוי עובדות חומריות חדשות או מפני קידמה רוחנית.

132:3.5 (1459.5) אך לעולם לא יוכל אדם לרכוש אמת מבלי שיפגין אמונה. והדבר נכון משום שמחשבותיו של אדם, חוכמתו, האתיקה שלו, והאידיאלים שלו אף פעם לא יתרוממו מעל לאמונתו, לתקוותו הנעלה. וכל אמונת האמת הזו מתבססת על התבוננות פנימית עמוקה, על ביקורת עצמית כנה ועל תודעה מוסרית בלתי-מתפשרת. האמונה הינה מקור ההשראה של הדמיון היצירתי אשר הפך רוחני.

132:3.6 (1459.6) האמונה משחררת לפעילות על-אנושית את הניצוץ האלוהי, את הגרעין האלמותי אשר חי בתוככי דעתו של האדם ומהווה את פוטנציאל ההישרדות הנצחית. צמחים ובני-אדם שורדים בזמן באמצעות הטכניקה שבה הם מעבירים מדור אחד למשנהו עותקים זהים של עצמם. נשמת האדם (האישיות) שורדת את המוות של בן התמותה הודות להזדהות

עם ניצוץ אלוהיות שוכן זה, אשר הינו אלמותי, ואשר פועל על-מנת להנציח את האישיות האנושית ברמות קיום מתקדמות ההופכות גבוהות יותר ביקום. הזרע החבוי בנשמה האנושית הינו רוח אלמותית. הדור השני לנשמה הינו הראשון בסדרה של מופעי אישיות רוחנית של קיומים רוחניים הולכים ומתקדמים, אשר מסתיימים רק כאשר ישות אלוהית זו מגיעה אל מקור קיומה, אל המקור האישי של כלל הקיום – האל, האב האוניברסאלי.

132:3.7 (1459.7) חיי האדם נמשכים – שורדים – משום שנודע להם תפקיד ביקום, משימת מציאת האל. נשמת האדם המונעת-באמונה איננה יכולה לעצור עד אשר היא תשיג את תכלית היעוד הזו; וכאשר היא תשיג את התכלית האלוהית הזו, אף פעם לא יהיה לה סוף, משום שהיא הפכה להיות כמו האל – נצחית.

132:3.8 (1460.1) אבולוציה רוחנית הינה התנסות בבחירה רצונית – בשיעור הולך וגדל – בטוב, ויחד עמה, חלה, באותו שיעור, ירידה באפשרות להתרחשות רוע. עת מושגת בחירה סופית בטוב ומושלמת היכולת להעריך את האמת, באות לכדי קיום מושלמות של יופי וקדושה, אשר צדקתן תימנע לנצח את האפשרות להופעתו אפילו של מושג של רוע פוטנציאלי. נשמה יודעת-אל שכזו איננה מטילה כל צללית של רוע-מטיל-ספק, כאשר היא פועלת ברמה רוחנית גבוהה כל-כך של טוב אלוהי.

132:3.9 (1460.2) נוכחותה של רוח פרדיס בדעת האדם מהווה את הבטחת ההתגלות, ואת התחייבות האמונה באשר לקיום נצחי של התקדמות אלוהית, לכל נשמה המבקשת להשיג זהות עם רסיס רוח אלמותי שוכן זה, רסיס של האב האוניברסאלי.

132:3.10 (1460.3) ההתקדמות ביקום מאופיינת ברמה הולכת וגדלה של חירות אישית, זאת מכיוון שהיא קשורה להישג מדורג של רמות גבוהות יותר ויותר של הבנה-עצמית אשר ממנה נובעת שליטה-עצמית מרצון. הישג השליטה-עצמית הרוחנית המושלמת שקול לחופש שלם ביקום ולחירות אישית מלאה. האמונה מעודדת ומקיימת את נשמת האדם בתוככי הבלבול שבו הוא שרוי בתחילה באשר למקומו ביקום כה עצום, ואילו התפילה הופכת למאחדת

הגדולה של מגוון שאיפות הדמיון היצירתי ודחפי האמונה של אותה נשמה המנסה לזהות את עצמה עם האידיאלים הרוחניים של הנוכחות האלוהית השוכנת הקשורה אליה.

132:3.11 (1460.4) נבון התרשם עד מאוד מן המילים האלה, כמו שהתרשם גם מכל אחת משיחותיו עם ישוע. אמיתות אלה המשיכו לבעור בלבו, והוא הגיש סיוע כביר למטיפי בשורת ישוע אשר הגיעו מאוחר יותר.

4. סעד אישי

132:4.1 (1460.5) בעת שהותו ברומא, ישוע לא הקדיש את כל עתות הפנאי שלו למשימה זו, משימת הכנת גברים ונשים לשמש בעתיד כשליחיה של הממלכה אשר עתידה לבוא. הוא הקדיש זמן רב להתוודע מקרוב לכלל הגזעים והמעמדות אשר חיו בעיר הזו, הגדולה והקוסמופוליטית ביותר בעולם. בכל אחד מן הקשרים האנושיים הרבים הללו, הייתה לישוע מטרה כפולה: הוא ביקש ללמוד את תגובותיהם של בני האדם לחיים אשר חיו בגוף בשר ודם, והוא ביקש גם לומר או לעשות דבר-מה אשר יעשיר את החיים הללו ויהפוך אותם לראויים יותר. ההוראה הדתית אשר הורה במהלך השבועות הללו לא הייתה שונה מזו שאפיינה את תקופת חייו המאוחרת יותר, שבה לימד את השנים-עשר והטיף בפני ההמונים.

132:4.2 (1460.6) עיקר המסר שלו תמיד היה זה: עובדת אהבתו של האב השמיימי והאמת על אודות חסדו, זאת לצד החדשות הטובות באשר לכך שהאדם הינו בן-של-אמונה של אותו אל של האהבה. הטכניקה שבה השתמש ישוע לשם יצירת קשר עם בני שיחו הייתה למשוך אותם לשוחח עמו באמצעות שאלת שאלות. על-פי-רוב, המפגש היה מתחיל בשאלות שלו ומסתיים בשאלות שלהם. הוא לימד היטב, הן באמצעות שאלת שאלות והן באמצעות מענה עליהן. ככלל, אלו שהוא לימד הכי הרבה היו אלו אשר להם אמר הכי מעט. אלו אשר הפיקו את התועלת הרבה ביותר מסעדו האישי הזה היו בני התמותה אשר נשאו על שכמם משא כבד מדי, עמוסי החרדות והמדוכאים, אשר חוו הקלה גדולה לאחר שפרקו מעל נשמותיהם את

המשא הכבד באוזני מאזין אוהד ומבין זה, והוא היה כל זה ועוד יותר מכך. וכאשר בני האדם הללו, אשר לא הצליחו להתאים את עצמם, סיפרו לישוע את צרותיהם, הוא תמיד הצליח להציע הצעות תכליתיות על-מנת לעזור להם באופן מיידי לתקן את הקשיים האמיתיים אשר הם חוו. אך בנוסף לכך, הוא לא נמנע מלומר להם מילים של נחמה כאן ועכשיו. ותמיד הוא נהג לספר לבני התמותה הללו, המצויים בקשיים, על אודות אהבת האל, ומצא דרכים שונות ומגוונות ליידע אותם כי הם הינם ילדיו של אב אוהב זה אשר בשמיים.

132:4.3 (1461.1) ובאופן הזה, במהלך שהותו ברומא, יצר ישוע קשר אישי של חיבה ושל רוממות עם יותר מחמש-מאות בני אדם של העולם. וכך הוא למד על אודות הגזעים השונים של המין האנושי, בדרך שמעולם הוא לא יכול היה ללמוד בירושלים ואפילו לא באלכסנדריה. הוא תמיד החשיב את ששת החודשים הללו כאחת התקופות העשירות ביותר ביחס לכל תקופה דומה אחרת בימי חייו הארציים, אחת התקופות שבהן הוא למד הכי הרבה.

132:4.4 (1461.2) וכפי שניתן היה לצפות, אדם כה מגוון ונמרץ לא יוכל לפעול כך, במשך ששה חודשים בכרך העירוני המרכזי של העולם, מבלי לקבל מספר גדול של הצעות, של בקשות למתן שירותים עסקיים, או – כפי שאירע לעיתים תכופות יותר – של בקשות לשרת בפרויקט לימוד כזה או אחר, ברפורמה חברתית או בתנועה דתית. בסך הכול הוצעו לו יותר מתריסר הצעות מעין אלה, ובאמצעות מילים אשר נבחרו בקפידה, או מעשים מסבירי-פנים, הוא ניצל כל אחת מן ההצעות האלה כהזדמנות להעניק מחשבה מרוממת רוח כלשהי. ישוע אהב מאוד לעשות דברים – ואפילו דברים פעוטים – למען כל מיני סוגים של אנשים.

132:4.5 (1461.3) הוא שוחח עם סנטור רומי על אודות פוליטיקה ומדינאות, והמגע האחד הזה עם ישוע הותיר במחוקק רושם כה עז עד שהוא הקדיש – לשווא – את שארית חייו בניסיון לשכנע את עמיתיו לשנות את המדיניות השלטת ולדבוק ברעיון שבמקום שהממשלה תזין את העם ותתמוך בו, העם הוא שיתמוך בממשלה. ישוע בילה ערב אחד עם אדון עשיר אשר החזיק בעבדים רבים ושוחח עמו על כך שהאדם הינו בן האל; למחרת היום אדם זה, קלאודיוס, שילח לחופשי מאה-ושבעה-עשר עבדים. הוא ביקר רופא יווני וסעד עמו בארוחת הערב, ולו הוא אמר שלחולים שלו יש, בנוסף לגוף, גם דעת ונשמה, וכך גרם לרופא המוכשר לנסות ולסעוד את אחיו באופן מתקדם יותר. הוא שוחח עם אנשים מסוגים שונים

ומכל המעמדות. המקום היחידי ברומא שבו הוא נמנע מלבקר היה המרחצאות הציבוריים. הוא סירב להתלוות אל חבריו למרחצאות בשל המופקרות המינית אשר נהגה שם.

132:4.6 (1461.4) בעת שישוע צעד עם חייל רומי לאורך נהר הטיבר, הוא אמר לו כך: "היה אמיץ לבב, כמו גם איש מעש. העז לפעול בצדק והיה גדול מספיק להראות חסד. הכרח את הטבע הנמוך שלך לציית לטבע הגבוה שלך, ממש כפי שאתה מציית לממונים עליך. הערץ את הטוב ורומם את אמת. בחר ביפה על-פני המכוער. אהוב את אחֶיך ובקש את האל בכל לבבך, משום שהאל הינו אביך אשר במרומים."

132:4.7 (1461.5) לַנואם בפורום הוא אמר כך: "הרהיטות שלך נעימה, הלוגיקה שלך ראויה להערצה, הקול שלך ערב לאוזן, אך מה שלימדת רחוק מן האמת. אילו אך יכולת ליהנות מן הסיפוק של ידיעת האל כאביך הרוחני, סיפוק אשר היה מעורר בך השראה, כי אז היית יכול לנצל את כישורי הנאום שלך בכדי לשחרר את אחֶיך מכבלי החשיכה ומשעבוד הבורות." היה זה אותו מרקוס אשר שמע את פטרוס נואם ברומא והפך לממשיכו. וכאשר הם צלבו את שמעון פטרוס, זה היה האדם אשר המרה את מצוות רודפיו הרומאים והמשיך להטיף בעוז לבשורה החדשה.

132:4.8 (1462.1) כאשר פגש אדם עני אשר הואשם על לא עוול בכפו, התלווה אליו ישוע למשפט, ולאחר שקיבל אישור מיוחד לייצגו, נשא נאום נפלא, אשר במהלכו אמר: "הצדק הוא מה שהופך אומה לגדולה, וככל שהאומה גדולה יותר, כן ייטב לה לוודא שאפילו הצנוע שבאזרחיה לא יסבול מחוסר צדק. אוי לה לאומה שרק אלו אשר הפרוטה מצויה בכיסם ושנודעת להם השפעה זכאים למשפט צדק בבתי המשפט! חובתו הקדושה של השופט הינה לזכות את הזכאי, ובאותה מידה להעניש את האשם. המשך קיומה של אומה תלוי בחוסר משוא הפנים בבתי המשפט שלה, בהוגנות וביושרה שלהם. הממשל האזרחי מתבסס על צדק, ממש כפי שדת האמת מתבססת על רחמים." השופט פתח את התיק מחדש, ולאחר שעיין בראיות שחרר את האסיר. ומכל פעילויותיו של ישוע בימים הללו של סעד אישי, זו הייתה הקרובה מכולם להופעה פומבית.

5. עצה לאיש עשיר

132:5.1 (1462.2) אדם עשיר מסוים, אזרח רומא סטואי, התעניין עד מאוד בתורתו של ישוע, אשר אליה התוודע דרך אנגמון. לאחר שנפגשו פגישות אינטימיות רבות, שאל אזרח אמיד זה את ישוע מה היה עושה בעושר, אילו היה עשיר. וכך ענה ישוע: "הייתי מעניק עושר חומרי להעשרתם של חיי החומר, ממש כפי שהייתי סועד בידע, בחוכמה ובשירות רוחני למען העצמת החיים האינטלקטואליים, רוממות חיי החברה וקידום חיי הרוח. הייתי מנהל את העושר החומרי בחוכמה ומשמש כנאמן יעיל המופקד על משאביו של דור מסוים לתועלת ולרוממות הדור הבא והדורות הבאים אחריו."

132:5.2 (1462.3) אך האדם העשיר לא הסתפק בתשובתו זו של ישוע. הוא העז ושאל שוב: "אך מה אתה חושב שראוי שאדם במעמדי יעשה עם עושרו? האם ראוי שאשמור אותו, או שמא שאחלקו?" וכאשר הבחין ישוע בכך שהוא באמת רצה לדעת יותר מן האמת על אודות נאמנותו לאל וחובתו כלפי האדם, הוא המשיך וענה כך: "ידידי הטוב, רואה אני שאתה מבקש בכנות את החוכמה ורודף את האמת בכנות ובאהבה; ולפיכך, אסכים להציג בפניך את דעתי על אופן פתרון הבעיות שלך הנוגעות לאחריות לעושר. וכך אנהג משום שביקשת את עצתי, ובעת שאתן אותה אינני מתייחס לעושרו של כל אדם אמיד אחר; אני מציע לך ורק לך עצה זו, לשימושך אישי. אם באמת תבקש להתייחס אל עושרך כאל נאמן, אם באמת תבקש לנהל בחוכמה וביעילות את העושר אשר צברת, כי אז אציע לך לערוך את הניתוח הבא ביחס למקורו של העושר: שאל את עצמך, ונסה כמיטב יכולתך למצוא את התשובה הכנה, מאין הגיע העושר הזה? ועל-מנת לסייע לך ללמוד את מקורו של עושרך הגדול, הייתי מציע לך לזכור את עשר השיטות הבאות לרכישת עושר חומרי:

132:5.3 (1462.4) "1. עושר שהתקבל בירושה – עושר אשר התקבל מן ההורים ומקודמיהם האחרים.

132:5.4 (1462.5) "2. עושר שהתגלה – עושר אשר הופק ממשאבים בלתי-מנוצלים של אימא אדמה.

132:5.5 (1462.6) "3. עושר של סחר – עושר אשר הופק כרווח הוגן כתוצאה מסחר חליפין של סחורות חומריות.

132:5.6 (1462.7) "4. עושר בלתי-הוגן – עושר אשר הופק כתוצאה מניצול בלתי-הגון של הזולת, או משעבודו.

132:5.7 (1463.1) "5. עושר בצורת ריבית – הכנסה אשר מופקת מפוטנציאל ההכנסה ההוגן והצודק של הון מושקע.

132:5.8 (1463.2) "6. עושר של גאונות – עושר אשר מצטבר כתוצאה מן הגמול בעד שימוש ביכולות היצירה וההמצאה של הדעת האנושית.

132:5.9 (1463.3) "7. עושר מקרי – עושר אשר נובע כתוצאה מנדיבותו של הזולת, או כתוצאה מנסיבות החיים.

132:5.10 (1463.4) "8. עושר גנוב – עשור אשר הובטח באמצעות חוסר-הוגנות, מרמה, גניבה או תרמית.

132:5.11 (1463.5) "9. כספי נאמנות – עושר שאדם אחר הפקיד בידיך לשם שימוש מסוים, כעת או בעתיד.

132:5.12 (1463.6) "10. עושר בצורת רווח – עושר אשר צברת במישרין הודות לעבודתך האישית, התמורה הראויה וההוגנת לעמל היום של הגוף ושל הדעת.

132:5.13 (1463.7) "ובכן ידידי, אם תבקש לנהל בנאמנות ובצדק את עושרך הגדול, אל מול האל ובשירות האדם, עליך לחלק את עושרך לעשר המחלקות האלה, ואז לנהל כל אחת מהן בהתאם לפירוש חכם של חוקי הצדק, השוויון, ההוגנות והיעילות; ודע לך כי האל שבשמיים לא יאשים אותך אם מעת לעת עולה ספק, ואם תטעה אז לטובת עשיית חסד רחום ובלתי-אנוכי עם מצוקתם של הקורבנות הסובלים של הנסיבות המצערות של החיים האנושיים. כאשר עולה ספק אמיתי ביחס לשוויון ולצדק שבמצבים חומריים, הנח להחלטותיך לנטות לטובת הנצרכים, בקש את טובתם של אלו הסובלים מן הקושי אשר הינו מנת חלקם שלא מן ההכרח."

132:5.14 (1463.8) לאחר ששוחחו בנושאים הללו במשך מספר שעות, ובתגובה לבקשתו של האדם העשיר לקבל הנחייה נוספת, מפורטת עוד יותר, הרחיב ישוע את עצתו, וזוהי מהות דבריו: "ואף כי אני מציע לך הצעות נוספות באשר לאופן שבו תוכל להתייחס לעושר, אני מתרה בך לקבל את עצתי כפי שהיא ניתנת אך ורק עבורך, ולהדרכתך האישית. אני דובר בשם עצמי ואליך בלבד, כחבר המבקש את עצתי. אני משביע אותך שלא להפוך לרודן ולומר לעשירים אחרים כיצד עליהם לנהל את עושרם. אם כן, הייתי מציע כך:

132:5.15 (1463.9) "1. כאדם המופקד על עושר אשר עבר בירושה, עליך לבחון את מקורותיו. מוטלת עליך החובה המוסרית לייצג את הדור הקודם ולהעביר בהוגנות את העושר אשר הושג באופן חוקי לדורות הבאים, תוך ניכוי תמורה הוגנת לתועלת הדור הנוכחי. אך אינך חייב להמשיך ולהנציח את חוסר היושר, או את חוסר הצדק, אשר נהגו אבותיך תוך כדי צבירת עושרם, אם כך אכן נהגו. תוכל לבחור לנצל בהתאם לצו מצפונך ועל-פי השקפותיך בנוגע לצדק, לנדיבות ולפיצוי, כל חלק מן ההון אשר ירשת ושהתברר כי מקורו הינו בתרמית או בחוסר-יושר. בשארית העושר הלגיטימי אשר ירשת תוכל להשתמש באופן צודק ולהעבירו בבטחה, כנאמן של דור אחד המשרת דור אחר. עליך לנהוג בחוכמה ולהפעיל שיקול-דעת ראוי בעת שאתה מחליט כיצד להוריש את הונך ליורשיך.

132:5.16 (1463.10) "2. כל מי שנהנה מעושר אשר מקורו בתגלית ראוי לו לזכור כי אדם יחיד חי על-פני האדמה תקופה קצרה בלבד, ולפיכך ראוי שידאג לחלוק את התגליות האלה באופנים מועילים עם כמה שיותר מבין רעיו בני האדם. ואף כי לא ראוי למנוע מן המגלה גמול על מאמציו לביצוע התגלית, לא ראוי כי זה יתיימר לנכס לעצמו, מתוך אנוכיות, את כל היתרונות והברכות אשר ניתן להפיק מגילוי משאבי הטבע.

132:5.17 (1464.1) "3. כל אימת שבני האדם יבחרו לנהל את עסקי העולם באמצעות מסחר וסחר חליפין, הם זכאים לרווח הוגן ולגיטימי. כל סוחר זכאי לקבל שכר עבור שירותיו; הסוחר זכאי למשכורתו. הסחר ההוגן והיחס הראוי שבו נוהג אדם ברעיו בעולם העסקים המאורגן יוצר סוגים שונים ורבים של רווחי הון, וראוי לשפוט את כל מקורות העושר האלה

על-פי העקרונות הגבוהים ביותר של הצדק, היושר וההוגנות. הסוחר ההגון לא צריך להסס לקחת לעצמו את אותו רווח אשר היה מעניק בשמחה לסוחר עמית בעסקה דומה. עושר שכזה איננו זהה למה שאדם מרוויח באופן אישי כאשר העסקאות מתבצעות בקנה מידה גדול, אך יחד עם זאת, עושר מעין זה אשר נצבר ביושר מעניק לבעליו זכות משמעותית באשר לאופן שבו הוא יחולק לאחר מכן.

132:5.18 (1464.2) "4. שום בן תמותה יודע-אל אשר מבקש לעשות את הרצון האלוהי לא יוכל לרדת לשפל המדרגה ולדכא בהקשר של עושר. שום אדם אציל לא ישאף לצבור הון ולרכוש לעצמו עושר ועוצמה תוך כדי שעבודם של אחַיו, או ניצול לא הגון שלהם. העושר מהווה קללה מוסרית ואות קלון רוחני כאשר הוא נצבר בזעת אפם של המדוכאים. נדרש להשיב כל עושר מסוג זה לידי אלו אשר נשדדו, או לילדיהם ולילדי ילדיהם. ציוויליזציה מתמשכת לא תוכל להיבנות על שוד משכורות העובדים.

132:5.19 (1464.3) "5. עושר אשר נרכש בהוגנות זכאי לצבור ריבית. כל עוד האדם מלווה ולווה, ניתן לגבות ריבית הוגנת, ובתנאי שההון אשר הולווה הושג באופן לגיטימי. בטרם תדרוש עליו ריבית, עליך לנקות את ההון שלך. אל תהפוך לקטנוני ונאחז, אל תרד לשפל של הלוואה בריבית קצוצה. לעולם אל תרשה לעצמך להיות אנוכי במידה כזו שתנצל את כספך ואת עוצמתך על-מנת לרכוש יתרון לא הוגן ביחס לאחֵיך הנאבקים בקשיים. אל תתפתה לקחת ריבית קצוצה מאחֵיך המצוי בקשיים כלכליים.

132:5.20 (1464.4) "6. אם הצלחת להתעשר כתוצאה מפרץ של גאונות, אם העושר שלך נצבר כגמול על המצאה ויצירה, אל תנכס לעצמך חלק בלתי-הגון מתוך הגמול הזה. הגאון חייב חוב כלשהו הן לאבותיו והן לצאצאיו; והוא חב חוב דומה לגזע, לאומה ולנסיבות שבהן גילה או המציא את המצאותיו; אף ראוי לו שיזכור כי הוא פעל והמציא את המצאותיו כאדם, בינות לאנשים. באותה מידה יהא זה בלתי-צודק לנשל את הגאון מכל ההון אשר יצר. אף-פעם לא יתאפשר לאדם לבסס חוקים ותקנות אשר יהיו ישימים במידה זהה לכל המקרים הללו של חלוקה צודקת של עושר. ראשית, עליך להכיר באדם כאחיך, ואם תבקש בכנות לעשות לו את

מה שתרצה שיעשו לך, או אז ינחו אותך העקרונות הנפוצים של הצדק, היושר וההוגנות בכל מקרה שבו תידרש ליישב ללא משוא פנים כל סוגיה שהיא הנוגעת לגמול כלכלי ולצדק חברתי.

132:5.21 (1464.5) "7. למעט דמי הניהול ההוגנים, הלגיטימיים, שום אדם לא יוכל לטעון לבעלות אישית על עושר אשר הזמן או המקרה זימנו לידיו. במידה מסוימת, ראוי להתייחס לעושר אשר נצבר במקרה כמעין קבלת תפקיד של נאמנות על עושר שיש לחלקו לתועלת הקבוצה הכלכלית או החברתית שאליה משתייך האדם. ראוי שְׁקוֹלם של אלו אשר רכשו עושר שכזה ייתן את הטון בקביעת החלוקה החכמה והיעילה של משאבים אלו, אשר אותם לא הרוויחו. בעתיד, לא תמיד יתייחס האדם המתורבת לכל מה שהוא שולט בו כאל קניינו האישי והפרטי.

132:5.22 (1465.1) "8. אם חלק כלשהו מהונך נצבר ביודעין במרמה; אם אפילו קמצוץ מהונך נצבר בצורה לא ישרה, או בדרכים בלתי-הוגנות; אם עושרך נצבר כתוצאה מעסקאות לא הוגנות עם הזולת, מהר והשב את כל הרווחים הללו, אשר קיבלת שלא ביושר, לבעליהם החוקיים. כפר על כל אלה וכך תטהר את הונך מכל העושר אשר נצבר שלא ביושר.

132:5.23 (1465.2) "9. אדם השומר בנאמנות עושר עבור הזולת נושא באחריות קדושה ורצינית. אל תסכן חובת נאמנות זו ואל תפגע בה. קח לעצמך אך ורק את מה שכל אדם הגון היה מרשה לקחת.

132:5.24 (1465.3) "10. אם עבדת באופן הגון וישר – כי אז החלק של הונך, אשר מייצג את הכנסותיך בגין מאמציך המנטאליים והפיזיים, הוא באמת שלך. איש לא יוכל לומר לך דבר על זכותך להחזיק בהון הזה ולהשתמש בו כראות עיניך, ובלבד שאינך מנצל זכות זו באופן הפוגע בזולתך."

132:5.25 (1465.4) כאשר סיים ישוע להשיא את עצתו, קם הרומאי העשיר הזה מכורסתו, ובעת שנפרד לשלום, בטרם יצא אל הלילה, הבטיח כך: "ידידי הטוב, אני רואה שאתה אדם בעל

חוכמה גדולה ורוב טוב. החל ממחר אתחיל לנהל את כל עושרי בהתאם לעצתך."

6. סעד חברתי

132:6.1 (1465.5) כאן ברומא אירע גם אותו מקרה נוגע ללב שבו בילה בורא של יקום במשך שעות אחדות בהחזרתו של ילד אשר אבד לאמו החרֵדה. הילד הקטן הזה התרחק מביתו וישוע מצא אותו בוכה מתוך מצוקה. הוא וגניד היו בדרכם אל הספריות, אך הם הקדישו את עצמם להחזרתו של הילד אל ביתו. גניד מעולם לא שכח את הערתו של ישוע: "אתה יודע, גניד, מרבית בני האדם הם כמו הילד הזה אשר הלך לאיבוד. הם מבלים חלק גדול מזמנם בבכי מתוך פחד ובסבל מרוב צער, כאשר לאמיתו של דבר הם ממש קרובים לביטחון ולמקום מבטחים, ממש כשם שהילד נמצא לא הרחק מביתו. וכל אלו אשר יודעים את דרך האמת ונהנים מן הביטחון של ידיעת האל ראוי שיתייחסו למשימת הנחיית אחיהם, במאמציהם למצוא סיפוק בחיים, כאל זכות ולא כחובה. האם לא נהנינו עד מאוד מן הסעד הזה של החזרת הילד לאמו? כך גם נהנים אלו אשר מובילים אנשים אל האל מן הסיפוק העילאי של השירות האנושי." ולמן אותו יום ואילך, ולמשך כל שארית חייו הטבעיים בגוף, פקח גניד את עיניו וחיפש ילדים אבודים אשר אותם יוכל להשיב אל ביתם.

132:6.2 (1465.6) והייתה אותה אלמנה אשר לה חמישה ילדים ואשר בעלה מת בתאונה. ישוע סיפר לגניד על כך שאיבד את אביו שלו בתאונה, והם חזרו שוב ושוב לנחם את האלמנה ואת ילדיה, זאת בעוד שגניד מבקש מאביו כסף לשם רכישת מזון ובגדים. והם המשיכו במאמציהם אלו עד אשר מצאו משרה עבור הבן הבכור, וכך התאפשר לו לסייע לכלכלת המשפחה.

132:6.3 (1465.7) באותו לילה, בעת שהאזין לחוויותיהם, אמר גונוד לישוע בחיוך: "אני מבקש לייעד את בני להיות מלומד או איש עסקים, ואילו אתה מתחיל כעת לעשות ממנו פילוסוף או נדבן." וישוע חייך וענה: "אולי נייעד אותו לכל הארבעה הללו גם יחד; ואז הוא יוכל ליהנות בחייו מסיפוק מרובע, כאשר אוזנו תהא כרויה להכיר את המנגינה האנושית בארבעה

מצלולים במקום באחד." ואז אמר גונוד: "אני רואה שאתה באמת פילוסוף. ראוי שתכתוב ספר למען הדורות הבאים." וישוע ענה: "לא ספר – משימתי שלי הינה לחיות חיים בדור הזה למען הדורות כולם. אני –" אך הוא הפסיק כאן את דבריו, ורק אמר לגניד, "בני, הגיע הזמן ללכת לישון."

7. נסיעות מסביב לרומא

132:7.1 (1466.1) ישוע, גונוד וגניד ערכו חמישה טיולים שבמהלכם הם יצאו מרומא אל נקודות עניין באזורים הסובבים. בביקורם באגמים הצפוניים של איטליה, שוחח ישוע עם גניד שיחה ארוכה בנוגע לחוסר היכולת ללמד אדם על אודות האל, אם אותו אדם איננו משתוקק לדעת את האל. במהלך הטיול באגמים הם פגשו במקרה אדם פגאני פשוט מחשבה, וגניד הופתע מכך שישוע לא נהג כהרגלו ומשך את אותו אדם לשיחה אשר הייתה מובילה, מטבע הדברים, לדיון בנושאים רוחניים. כאשר גניד שאל את מורהו מדוע הוא כלל לא התעניין באדם הפגאני הזה, ענה לו ישוע:

132:7.2 (1466.2) "גניד, האדם הזה לא היה רעב לאמת. הוא לא היה בלתי-מסופק מעצמו. הוא לא היה מוכן לבקש עזרה, ועיני דעתו לא היו פקוחות לקבל אור עבור נשמתו. אדם זה לא היה בשל לקציר הגאולה; נדרש לו זמן נוסף לשם התמודדות עם מבחני וקשיי החיים, אשר יכינו אותו לקבלת החוכמה וללימוד הגבוה יותר. לחלופין, לו היה יכול לחיות עמנו, ייתכן שהיינו יכולים להראות לו את אבינו אשר בשמיים דרך חיינו אנו, וכך ייתכן שחיינו כבניו האל היו מושכים אותו במידה כזו שהיה נאלץ לשאול על אודות אבינו. אינך יכול לגלות את האל לאלו אשר אינם מבקשים אותו; לא תוכל להוביל אל מנעמי הגאולה נשמות אשר אינן חפצות בה. לפני שאדם אחר יוכל להוביל אותו אל עבר האב שבשמיים, האדם חייב לרעוב לאמת כתוצאה מהתנסויותיו בחיים, או שהוא חייב לרצות לדעת את האל כתוצאה ממגע עם חיֵי אלו אשר מכירים את האב האלוהי. אם נדע את האל, כי אז העיסוק האמיתי שלנו בארץ

הינו לחיות כך שנוכל לאפשר לאב לגלות את עצמו בחיינו, וכך יראו את האב כלל האנשים המבקשים את האל ויבקשו את עזרתנו כדי ללמוד עוד על אודות אותו אל אשר מגלה את עצמו כך בחיינו אנו."

132:7.3 (1466.3) היה זה במהלך הביקור בשווייץ, גבוה בהרים, שישוע שוחח במשך יום שלם עם האב ועם הבן על אודות הבודהיזם. פעמים רבות שאל גניד את ישוע שאלות ישירות על אודות הבודהה, אך תמיד הוא קיבל תשובות פחות או יותר מתחמקות. וכעת, בנוכחות בנו, שאל האב את ישוע שאלה ישירה על אודות הבודהה, והוא קיבל תשובה ישירה. אמר גונוד: "הייתי מבקש לדעת מה דעתך על הבודהה." וכה ענה ישוע:

132:7.4 (1466.4) "הבודהה שלכם היה הרבה יותר טוב מן הבודהיזם. בודהה היה אדם גדול, ואפילו נביא עבור עמו, אך הוא היה נביא יתום; כוונתי בכך היא שמוקדם בדרך הוא איבד את הקשר אל האב הרוחני, אל האב שבשמיים. ההתנסות שלו הייתה טראגית. הוא ניסה לחיות וללמד כשליח של האל, אך בלעדי האל. בודהה ניווט את ספינת הגאולה שלו ממש עד לנמל המבטחים, ממש עד לשער המקלט של גאולת האדם, אך שם, בשל מפות שגויות, כשל הניווט והאָנייה עלתה על שרטון. ושם היא מצויה במשך דורות רבים, תקועה ללא ניע וכמעט ללא תקווה. ושם נותרו רבים מבני עמך במשך כל השנים האלה. הם חיים במרחק קריאה ממי המנוחות הבטוחים, אך הם מסרבים להיכנס פנימה מכיוון שאיתרע מזלה של ספינתו האצילה של הבודהה הטוב לעלות על שרטון ממש מחוץ לנמל. והבודהיסטים לעולם לא ייכנסו אל הנמל הזה, אלא אם כן ינטשו את ספינת הפילוסופיה של נביאם וידבקו ברוחו הנאצלת. אילו שמרו בני עמכם אמונים לרוחו האמיתית של הבודהה, כי אז הייתם נכנסים זה מכבר אל המקלט של שלוות הרוח, מנוחת הנשמה והבטחת הגאולה.

132:7.5 (1467.1) "אתה מבין, גונוד, הבודהה ידע ברוחו את האל, אך לא הצליח לגלות אותו בבהירות בדעתו; היהודים גילו את האל בדעתם, אך במידה רבה כשלו להכירו ברוחם. כיום, הבודהיסטים מסתובבים אנה ואנה עם פילוסופיה ללא אל, בעוד שבני עמי שלי משעובדים באדיקות ליראת האל ללא פילוסופית חיים וחירות גואלת. לכם יש פילוסופיה ללא אל; ליהודים יש אל, אך כמעט ללא פילוסופית החיים ביחס אליו. מכיוון שהבודהה כשל לראות

את האל כרוח וכאַב, הוא לא הצליח לספק בתורתו את האנרגיה המוסרית ואת כוח ההנעה הרוחני אשר דת חייבת לכלול, אם היא עתידה לשנות גזע ולרומם אומה."

132:7.6 (1467.2) או אז הכריז גניד: "מורי שלי, הבה ניצור, אתה ואני, דת חדשה, דת שתהא טובה דיה עבור הודו וגדולה מספיק עבור רומא, ואולי אף נצליח למכור אותה ליהודים בתמורה ליהוה." וכך ענה ישוע: "גניד, דתות לא יוצרים. דתות האדם צומחות במשך תקופות זמן ממושכות, בעוד שהתגלויות האל מבזיקות על-פני האדמה בחיי אותם בני-אדם אשר מגלים את האל לאחיהם." ואולם, הם לא ירדו לפשר מילות הנבואה האלה.

132:7.7 (1467.3) באותו לילה, לאחר שהם פרשו לשנתם, נדדה שנתו של גניד. הוא שוחח עם אביו במשך זמן רב ולבסוף אמר, "אתה יודע, אבא, לפעמים אני חושב שישוע הוא נביא." ואביו רק מלמל מתוך שינה, "בני, יש אחרים —"

132:7.8 (1467.4) והחל מן היום זה ולמשך שארית חייו הטבעיים, המשיך גניד לפתח דת משלו. דעתו הושפעה עד מאוד מרוחב הדעת של ישוע, וכן מן ההוגנות ומן הסובלנות שלו. בכל שיחותיהם על אודות פילוסופיה ודת, מעולם לא חווה צעיר זה הרגשה של תרעומת או אנטגוניזם כלשהו.

132:7.9 (1467.5) ובאיזה מחזה צפו התבוּנוֹת השמימיות, מחזה שבו הנער ההודי מציע לבורא של יקום ליצור דת חדשה! ואף-על-פי שהאיש הצעיר לא ידע זאת, הם אכן יצרו דת חדשה ונצחית, ממש שם — את נתיב הגאולה החדש הזה, את התגלותו של האל לאדם באמצעות ישוע ובו. ואת אשר הנער ביקש לעשות יותר מכל הוא אכן עשה, שלא במודע. וכך היה, וכך הווה, וכך תמיד. מה שמבקש הדמיון האנושי המואר וההוגה — זה אשר למד את הרוח ומובל על-ידה — לעשות בלב שלם ובאופן בלתי-אנוכי, ומה שיבקש לעשות ולהיות, נוצר בזאת, במידה ובשיעור התואמים את דרגת המסירות האנושית למלא באופן אלוהי את רצון האב. כאשר האדם נכנס לשותפות עם האל, דברים כבירים עשויים לקרות, והם אכן קורים.

>> מסמך 132 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 134 <<

מסמך 133

החזרה מרומא

133:0.1 (1468.1) כאשר ישוע התכונן לעזוב את רומא הוא לא נפרד לשלום מאיש. הסופר מדמשק הופיע ברומא ללא כל התרעה מוקדמת, וכך הוא גם נעלם. חלפה שנה שלמה בטרם אלו אשר הכירוהו ואהבוהו נואשו מן התקווה לראותו שוב. לפני סוף השנה השנייה, קבוצות קטנות מקרב אלו אשר הכירו אותו מצאו את עצמם נמשכים אלה אל אלה, מתקבצים מתוקף העניין המשותף שלהם בלימודיו ובזיכרון ההדדי של הזמנים הטובים אשר בילו עמו. והקבוצות הקטנות האלה, שעליהן נמנו סטואיים, ציניקנים וחברי כתות המסתורין, המשיכו להיפגש באופן לא סדיר ובלתי-רשמי עד לזמן שבו הופיעו ראשוני המטיפים של הדת הנוצרית.

133:0.2 (1468.2) גוֹנוֹד וגניד רכשו כל-כך הרבה דברים באלכסנדריה וברומא והם שלחו את כל מטלטליהם בשיירת משא לטָארַאנטוֹ, בעוד ששלושת הנוסעים עצמם צעדו בניחותא לרוחב איטליה, בַּוויָה אָפּיָה הגדולה. במהלך מסעם זה הם פגשו כל מיני סוגי בני-אדם. לאורך הדרך התגוררו אזרחים רומים אצילים ומתיישבים יוונים רבים, אך כבר אז החלו להופיע צאצאיהם של עבדים נחותים במספרים גדולים.

133:0.3 (1468.3) יום אחד בשעת מנוחת הצהריים, בסביבות מחצית הדרך לטָארַאנְטוֹ, שאל גניד את ישוע שאלה ישירה על דעתו באשר למערכת הקסטות של הודו. אמר ישוע: "אף כי

בני האדם נבדלים זה מזה בצורות רבות, לכל בני האדם אותו מעמד בפני האל ובעולם הרוחני. בעיני האל קיימות אך ורק שתי קבוצות של בני-תמותה: אלו אשר מבקשים לעשות את רצונו ואלו שלא. וכאשר היקום מתבונן בעולם מיושב, אף הוא מבחין בשתי מחלקות גדולות: אלו אשר יודעים את האל ואלו אשר אינם יודעים אותו. אלו אשר אינם יכולים לדעת את האל משתייכים לקבוצת בעלי החיים של אותו עולם נתון. ניתן לחלק את האנושות למחלקות רבות, בהתאם לקריטריונים שונים, בחלוקה פיזית, מנטאלית, חברתית, מקצועית או מוסרית, ואולם, כאשר המחלקות השונות האלה עומדות למשפט האל, לכולן יש מעמד שווה; האל אכן אינו נושא פני איש. ואף כי לא תוכלו לחמוק מלהכיר בהבדלים שבין היכולות והכישורים האנושיים, אלו האינטלקטואליים, החברתיים והמוסריים, ראוי שלא תבצעו הבחנות מעין אלה באחווה הרוחנית של בני-אדם, כאשר אלו מתקבצים על-מנת לסגוד בנוכחות האל."

1. רחמים וצדק

133:1.1 (1468.4) מקרה מעניין ביותר אירע אחר-צהריים אחד, לצד הדרך, כשכבר היו בקרבת טאראנטו. הם ראו צעיר גס מתעלל ותוקף באכזריות נער קטן יותר. ישוע מיהר לעזרת הצעיר המותקף, ולאחר שחילץ אותו, הוא אחז בחוזקה בתוקף עד שהנער הקטן יותר נמלט. ברגע שישוע שחרר את התוקף הקטן, החל גניד להכותו בחוזקה, ולתדהמתו של גניד, ישוע התערב מיד. לאחר שהוא אחז בגניד ואִפשר לנער המפוחד לחמוק, קרא האיש הצעיר בהתרגשות, מיד עם שנשימתו שבה לסִדרה: "אינני מבין אותך, המורה. אם מידת הרחמים הניעה אותך לחלץ את הנער הקטן יותר, האם אין מידת הצדק תובעת את הענשתו של הנער התוקף, הגדול יותר?" וכך השיב ישוע:

133:1.2 (1469.1) "אכן, גניד, אינך מבין. סעד הרחמים לעולם הינו מלאכתו של היחיד, אך את העונש הצודק מטילות קבוצות חברתיות, קבוצות ממשל, או קבוצות ניהול ביקום. כיחיד, מוטלת עלי החובה לגלות רחמים; אני חייב להיחלץ לעזרתו של הנער המותקף, ולשם כך

הנני רשאי להשתמש בכוח הנדרש על-מנת לרסן את התוקף. וזהו בדיוק הדבר שעשיתי. הצלחתי לשחרר את הנער המותקף; ושם הסתיים סעד הרחמים. ואז אחזתי בתוקף די זמן על-מנת לאפשר לצד החלש בעימות לחמוק. לאחר מכן, נסוגותי מן העניין. לא ישבתי בדין ולא שפטתי את התוקף, לא חקרתי את מניעיו – לא הערכתי את כלל הדברים אשר גרמו לו לתקוף את חברו – ולא הוצאתי אל הפועל את העונש אשר לדעתי עשוי היה לכפר על עוולה זו. גניד, רחמים ניתנים בשפע, אך הצדק הינו מדויק. כלום לא תראה כי קיים סיכוי קטן ששני אנשים כלשהם יסכימו ביניהם על העונש הצודק? אחד יקציב ארבעים מלקות, השני עשרים, ואילו אחר ימליץ על כליאה בבידוד כעונש צודק. כלום אינך רואה שבעולם הזה, מוטב לוּ תינתן אחריות זו לקבוצה, או שתוצא אל הפועל בידי נציגיה הנבחרים? המשפט ביקום נתון בידי אלו אשר יודעים את כל אשר קדם לעוולה, וכן את מניעיה. בחברה מתורבתת וביקום מאורגן, הצדק מתבסס על משפט צודק אשר קדם לו שיקול דעת הוגן; וזכויות אלה נתונות בידי קבוצות משפטיות של העולם ובידי מנהליהם הכול-יודעים של יקומי הבריאה הגבוהים יותר."

133:1.3 (1469.2) במשך ימים הם שוחחו על אודות הסוגיה הזו של גילוי רחמים ועשיית צדק. וגניד הבין, לפחות במידת מה, מדוע ישוע נמנע מלהילחם באופן אישי. ואולם, גניד שאל שאלה אחת אחרונה, אשר עליה לא זכה מעולם לתשובה מספקת; וזו הייתה השאלה: "אבל המורה, מה תעשה אם יתקוף אותך יצור חזק יותר וכעוס ויאיים להשמיד אותך? האם לא תגן על עצמך בשום צורה?" ואף כי ישוע לא יכול היה לענות באופן מלא ומספק על שאלתו של הנער, מכיוון שהוא לא חפץ לגלות לו שהוא (ישוע) חי על-פני האדמה כדוגמא לאהבתו של אב פרדיס ליקום אשר מתבונן כל העת, בכל זאת הוא אמר כך:

133:1.4 (1469.3) "גניד, היטב אני יכול להבין מדוע הבעיות האלה מבלבלות אותך, ואנסה לענות על שאלתך. ראשית, כל אימת שאותקף באופן אישי, אני אקבע האם התוקף הינו בן האל – אחי שלי בגוף בשר ודם – ואם יצור שכזה אינו ניחן בשיקול דעת מוסרי ובתבונה רוחנית, לא אהסס להגן על עצמי במלוא יכולות ההתנגדות שלי, וללא כל התחשבות בתוצאות לתוקף. אך לא אתקוף כך אדם בעל מעמד של בן, ואפילו לא מתוך הגנה עצמית. במילים אחרות, לא אעניש אותו מראש וללא משפט על כך שתקף אותי. אנסה בכל דרך למנוע

מתקפה שכזו, ואם אכשל, אנסה לצמצם את נזקיה. גניד, אני בוטח באופן מלא בהשגחתו של אבי השמימי; הקדשתי את עצמי לעשות את רצון אבי שבשמיים. אינני מאמין שיכול להיגרם לי נזק; אינני מאמין שמשהו שאויביי עשויים לעשות יכול לחבל באמת במשימת חיי, וכמובן שאין לנו מה לחשוש מפני אלימות מצד חברינו. הנני בטוח לחלוטין שהיקום כולו מעוניין בטובתי – והנני מתעקש להאמין בלב שלם באמת העוצמתית-בכל הזו, וללא קשר לכל המופעים אשר עשויים להעיד על ההיפך מכך."

133:1.5 (1470.1) ואולם, גניד לא היה לגמרי שבע רצון. הם שוחחו פעמים רבות על אודות הסוגיות האלה, וישוע סיפר לו על יעקב, בנו של הבנאי. כאשר גניד למד על האופן שבו מינה עצמו יעקב להגן על ישוע, הוא אמר: "אה, אני מתחיל להבין זאת! ראשית, רק לעיתים רחוקות יִרצה אדם נורמלי לתקוף אדם אדיב שכמותך, ואפילו אם מישהו יהיה כה חסר-דעת עד כדי כך שיעשה כן, קרוב לוודאי שיהיה אדם אחר באזור אשר יעמוד להגנתך, ממש כשם שאתה תמיד קם להציל את אלו אשר שרויים במצוקה. אני מסכים אתך בלבי, המורה, אך הראש שלי חושב שאם הייתי בנעליו של יעקב, הייתי נהנה להעניש את הבחורים הגסים שהתיימרו לתקוף אותך רק בגלל שהם סברו כי לא תגן על עצמך. אני מניח שאתה בטוח למדי בעת מסעך שלך בחיים, משום שאתה מבלה הרבה מזמנך בסיוע ובסעד לאחֵיך השרויים במצוקה – וככל הנראה תמיד יהיה שם מישהו אשר יעמוד להגנתך." וישוע ענה: "המבחן הזה טרם הגיע, גניד, ולכשיבוא, נידרש לעשות את רצון האב." וזה כל מה שהנער הצליח לחלץ מפי מורהו בנושא הקשה הזה של הגנה עצמית ושל חוסר-התנגדות. בפעם אחרת הוא כן חילץ מישוע את הדעה כי לחברה המאורגנת עומדת כל הזכות להשתמש בכוח על-מנת להוציא אל הפועל את חוקיה הצודקים.

2. בעלייה לַספינה בטאראנטו

133:2.1 (1470.2) בעודם ממתינים במזח לפריקתה של הסחורה מן הסירה, ראו הנוסעים גבר שהתנהג שלא כראוי כלפי אשתו. כמנהגו, התערב ישוע לטובת הצד המותקף. הוא ניגש אל

מאחורי הגבר, נגע בעדינות בכתפו ואמר: "ידידי, אני יכול לדבר אתך לרגע בפרטיות?" האיש הכעוס היה נבוך מהפנייה שנעשתה בגישה הזו, ולאחר רגע של היסוס מלמל – "אה – לָמה – כן, מה אתה רוצה ממני?" ישוע הוביל את האיש הצידה ואמר לו: "ידידי, אני מבין שככל הנראה קרה לך דבר-מה איום ונורא; אשמח מאוד אם תוכל לומר לי מה קרה לאדם כה חזק שגורם לו לתקוף את אשתו, אֵם ילדיו, ועוד לעשות זאת כך לעיני כל. אני בטוח שאתה מרגיש שיש לך סיבה טובה כלשהי למתקפה הזו. מה עשתה האישה על-מנת לקבל יחס שכזה מבעלה? כשאני מתבונן בך, אני רואה בעיניך כי אתה אוהב צדק ורואה אפילו את רצונך להפגין רחמים. אני מעז לומר שאם היית מוצא אותי לצד הדרך, מותקף על-ידי שודדים, היית רץ להגנתי ללא היסוס. אני מעז לומר גם שעשית דברים אמיצים רבים כאלה בימי חייך. וכעת, ידידי, אנא אמור לי מה קרה? האם האישה עשתה משהו רע, או שמא איבדת את עשתונותיך בטיפשות ותקפת אותה?" מה שנגע ללבו של האיש לא היה כל-כך מה שאמר, אלא האופן שבו התבונן בו ישוע בנועם והחיוך האוהד שחייך אליו בסיום דבריו. אמר האיש: "אני מבין שאתה כומר ציניקן, ואני מודה לך על כך שריסנת אותי. אשתי לא עשתה דבר כה רע; היא אישה טובה, אבל היא מעצבנת אותי באופן שבו היא מתגרה בי בפומבי, וכך אני מאבד את עשתונותיי. אני מצטער על חוסר השליטה העצמית שלי, ואני מבטיח לנסות ולחיות על-פי ההבטחה שהבטחתי בעבר לאחד מאחֵיך, אשר לפני שנים רבות לימד אותי את הדרך הטובה יותר. אני מבטיח לך."

133:2.2 (1471.1) ואז, בעודו נפרד ממנו לשלום, אמר לו ישוע: "אחי שלי, זכור תמיד כי לגבר לא נתונה בדין שום סמכות על האישה, פרט לסמכות שהאישה הסכימה לתת לו מרצונה שלה. אשתך התחייבה לחיות לצדך, להילחם לצדך ולקחת על עצמה את החלק הארי של נטל הולדת הילדים וגידולם; ובתמורה לשירות המיוחד הזה, יהיה זה מן ההוגנות שהיא תקבל ממך את אותה הגנה מיוחדת אשר יכול הגבר להעניק לאישה, לשותפה אשר חייבת להרות, ללדת ולהזין את הילדים. הדאגה האוהבת וההתחשבות אשר גבר מוכן להעניק לאשתו ולילדיו, מעידה על השיעור שבו הוא הגיע לרמות גבוהות יותר של תודעה עצמית רוחנית ויצירתית. האם אינך יודע שהגבר והאישה הם שותפיו של האל, בכך שהם משתפים פעולה ביצירתן של הוויות אשר גדלות ורוכשות לעצמן את פוטנציאל הנשמות האלמותיות? האב שבשמיים

מתייחס לרוח האם של ילדי היקום כאל שווה אליו. והרי זה לחיות בדמות האל כאשר אתה חולק את חייך, על כל המשתמע מכך, באופן שוויוני, עם השותפה האֵם אשר חולקת אתך באופן כה מלא את החוויה האלוהית שבמסגרתה אתם חיים מחדש בחיי ילדיכם. אילו רק היית יכול לאהוב את ילדיך כשם שהאל אוהב אותך, כי אז היית אוהב ומוקיר את אשתך ממש כשם שהאב שבשמיים מכבד ומרומם את הרוח האינסופית, אֵם כל ילדי הרוח אשר ביקום עצום ממדים."

133:2.3 (1471.2) וכאשר הם עלו לספינה, הם צפו בזוג הדומע, החבוק בדממה. גונוד, אשר שמע את מחציתם השנייה של דברי ישוע, הגה בהם במשך כל אותו היום, והחליט לארגן את ביתו שלו מחדש עם חזרתו להודו.

133:2.4 (1471.3) מכיוון שהרוחות לא נשבו לטובתם, המסע לניקופוליס היה נעים אך איטי. השלושה בילו שעות רבות בסיפור חוויותיהם ברומא ונזכרו בכל הקורות אותם מאז נפגשו בירושלים. גניד החל להיות ספוג ברוח הסעד האישי. הוא החל לעבוד עם כלכל הספינה, אך ביום השני, כאשר נקלע למים דתיים עמוקים, הוא קרא ליהושע על-מנת שזה יעזור לו.

133:2.5 (1471.4) בניקופוליס הם בילו במשך מספר ימים. זו העיר אשר ייסד כחמישים שנים קודם לכן אוגוסטוס כ"עיר הניצחון" לזכר קרב אקטיום, במקום שבו חנה עם צבאו לפני הקרב הזה. הם השתכנו בביתו של אדם בשם יֶרֶמִי, גֵּר יווני שאמונתו יהודית ושאותו הם פגשו בספינה. באותו בית בילה השליח פאולוס לאחר מכן במשך כל החורף עם בנו של ירמי, במהלך השליחות המיסיונרית השלישית שלו. מניקופוליס הם הפליגו באותה ספינה לקורינתוס, בירת הפרובינקיה הרומית של אַכָאיָה.

3. בקורינתוס

133:3.1 (1471.5) עד להגעתם לקורניתוס גניד כבר התעניין מאוד בדת היהודית, ולכן לא היה כל דבר מוזר בכך שיום אחד, בשעה שהם עברו ליד בית-כנסת וראו את האנשים נכנסים, הוא ביקש את ישוע לקחת אותו לתפילה. באותו יום, הם שמעו את דרשתו של רב מלומד

אחד על אודות "גורל ישראל", ולאחר התפילה הם פגשו את קְרִיסְפּוּס, אשר עמד בראש אותו בית הכנסת. הם שבו פעמים רבות לתפילות בית הכנסת, אך בעיקר על-מנת לפגוש בקריספוס. גניד חיבב עד מאוד את קריספוס, את אשתו ואת חמשת ילידיו. הוא נהנה מאוד להתבונן באופן שבו יהודי מנהל את חיי משפחתו.

133:3.2 (1472.1) בעוד שגניד לומד על אודות חיי המשפחה, ישוע לימד את קריספוס את דרכי החיים הדתיות הטובות יותר. ישוע ערך יותר מעשרים מפגשים עם יהודי מרחיק-ראות זה; ואין להתפלא על כך שכאשר פאולוס הטיף באותו בית-כנסת ממש, וכאשר היהודים דחו את המסר והחליטו בהצבעה לאסור עליו להמשיך ולהטיף בבית הכנסת, ובשעה שהוא הלך אז אל הגויים, היו אלו קריספוס וכל משפחתו אשר אימצו את הדת החדשה; והוא הפך לאחד מגדולי התומכים בכנסייה הנוצרית אשר פאולוס ארגן בקורינתוס בשלב מאוחר יותר.

133:3.3 (1472.2) במהלך שמונה-עשר החודשים שבהם הטיף פאולוס בקורינתוס, שם הצטרפו אליו מאוחר יותר סִילָא וטִימוֹתְיוֹס, הוא פגש רבים אחרים שאותם לימד "המורה היהודי של בן הסוחר ההודי."

133:3.4 (1472.3) בקורינתוס הם פגשו אנשים מכל הגזעים אשר הגיעו משלוש יבשות. לאחר אלכסנדריה ורומא, הייתה זו העיר הקוסמופוליטית ביותר באימפריית הים התיכון. העיר הציעה דברים מעניינים רבים, וגניד לא התעייף מביקוריו במבצר אשר מוקם בגובה של כשבע-מאות מטרים מעל לפני הים. הוא אף בילה חלק גדול מעתות הפנאי שלו בבית הכנסת ובביתו של קריספוס. בתחילה הוא נתקף בהלם למראה מעמדה של האישה בבית היהודי, ולאחר מכן הוקסם מן הדבר; עבור ההודי הצעיר הזה זו הייתה בבחינת התגלות.

133:3.5 (1472.4) ישוע וגניד התארחו לעיתים קרובות בבית יהודי נוסף, זה של יוּסְטוּס, סוחר אדוק אשר גר לצד לבית הכנסת. ולאחר מכן, כאשר שהה השליח פאולוס בבית הזה, הוא שמע פעמים רבות סיפורים על אודות ביקוריהם של הנער ההודי והמורה היהודי; ושניהם, פאולוס ויוסטוס, תהו מה עלה בגורלו של המורה העברי החכם והמבריק כל-כך הזה.

133:3.6 (1472.5) עוד בהיותם ברומא, הבחין גניד בכך שישוע סירב להתלוות אליהם אל בתי המרחץ הציבוריים. לאחר מכן, ניסה האיש הצעיר לשדל את ישוע להסביר את יחסו כלפי המינים השונים. ואף-על-פי שישוע ענה על שאלותיו של הנער, נראה היה שהוא לא אבה

להרחיב בנושאים הללו. ערב אחד, בעת שצעדו ברחובות קורינתוס, ליד המקום שבו חומת המבצר ירדה לכיוון הים, נתקלו בהן שתי זונות. גניד האמין, ובצדק, כי ישוע היה איש בעל אידיאלים נעלים, וכי הוא תיעב כל מה שמזוהם ונגוע ברשע; ובהתאם לכך הוא פנה אל הנשים האלה בגסות ונופף להן להסתלק. כאשר ראה זאת ישוע, הוא אמר לגניד: "כוונתך טובה, אך אל נא תתיימר לדבר כך אל ילדי האל, אפילו אם במקרה אלו הינם ילדיו הטועים. מי שָׂמנו לשפוט את הנשים האלה? האם תדע את כל הנסיבות אשר הובילו אותן להתפרנס באופנים הללו? בוא, עצור עמי כאן מעט ונשוחח על כל הנושאים הללו." בנות הלוויה נדהמו למשמע דבריו, אפילו עוד יותר מאשר גניד נדהם.

133:3.7 (1472.6) ובעת שהם עמדו כך לאור הירח, המשיך ישוע ואמר: "בכל אדם שוכנת רוח אלוהית, מתת האב שבשמיים. רוח טובה זו מנסה תמיד להוליך אותנו אל עבר האל, לסייע לנו למצוא את האל ולדעת אותו; אך בתוככי בני התמותה נמצאות אף נטיות טבעיות פיזיות רבות, אשר הבורא הניח אותן שם לרווחתו של היחיד ולרווחת הגזע. כעת, לעיתים קרובות גברים ונשים מתבלבלים בעת שהם מנסים להבין את עצמם ולהתמודד עם מגוון הקשיים של החיים בעולם אשר נשלט במידה רבה על-ידי האנוכיות והחטא. אני מבחין, גניד, שאף אחת משתי הנשים האלה איננה רעה מרצונה. ממראה פניהן אני יכול ללמוד שהן חוו צער רב; שהן סבלו רבות מגורל שנדמה כאכזר; הן לא בחרו את סוג החיים הזה בכוונה תחילה; הן נכנעו ללחץ השעה מתוך רפיון שגובל בייאוש, וקיבלו על עצמן להתפרנס באופנים חסרי הטעם הללו מתוך אמונה שזוהי הדרך הטובה ביותר לצאת ממצב שנדמה חסר תקווה. גניד, ישנם אנשים שלבם הוא רע באמת; אלו בוחרים בכוונה תחילה לעשות דברים רעים, אבל תאמר לי בעצמך. כשאתה מתבונן בפניהן, אשר מכוסים כעת בדמעות, האם אתה רואה דבר-מה רע או מרושע?" וכאשר ישוע השתהה על-מנת להמתין לתשובתו של גניד, נבלע קולו של זה והוא מלמל: "לא מורי, אינני רואה. ואני מתנצל על הגסות שבה נהגתי כלפיהן – אבקש את סליחתן." ואז אמר ישוע: "ובשמן אני דובר ואומר לך כי הן סלחו לך, ממש כשם שאני דובר בשם אבי שבשמיים אשר סלח להן. וכעת, בואו כולכם עמי, נלך לבית חברי, שם נבקש להתרענן ונתכנן חיים חדשים וטובים יותר לעתיד לבוא." עד לרגע הזה

הנשים הנדהמות לא פצו את פיהן; הן התבוננו אחת בשנייה והלכו בדממה אחר הגברים אשר הורו להן את הדרך.

133:3.8 (1473.1) תארו לעצמכם את ההפתעה שאחזה באשת יוסטוס למשמע דברי ישוע, כאשר הופיע בשעה מאוחרת זו מלווה בגניד ובשתי הנשים הזרות האלה ואמר: "סלחי לנו על כך שבאנו בשעה הזו, אך גניד ואני נשמח לאכול דבר-מה ולחלוק את המזון עם שתי חברותינו החדשות האלה, אשר אף הן זקוקות להזנה; ופרט לכל זאת, באנו אלייך מתוך מחשבה שאולי תסכימי לייעץ לנו מהי הדרך הטובה ביותר לסייע לנשים האלה להתחיל בחיים מחדש. הן תוכלנה לספר לכם את סיפורן, אך אני משער שהן חוו צרות רבות, והעובדה שהן נוכחות כאן בביתכם מעידה על כך שהן משתוקקות להכיר אנשים טובים, וכמה שהן תשמחנה לקבל הזדמנות להראות לעולם – ואפילו למלאכי השמיים – לאילו נשים אמיצות ונאצלות הן תוכלנה להפוך."

133:3.9 (1473.2) וכאשר ערכה מרתה, אשת יוסטוס, את המזון על השולחן, קם ישוע לפתע על-מנת לעזוב באומרו: "כבר מאוחר, ואביו של האיש הצעיר הזה ממתין לנו. אנו מבקשים את סליחתכן בשעה שאנו משאירים אתכן יחד – שלוש הנשים – ילדותיהן האהובות של הגבוה ביותר. ואני אתפלל לכך שתקבלו הנחיה רוחנית, בעת שאתן מתכננות חיים חדשים וטובים יותר על-פני הארץ וחיי נצח בעולם הכביר הבא."

133:3.10 (1473.3) וכך עזבו ישוע וגניד את הנשים. עד לאותו רגע שתי בנות הלוויה לא פצו את פיהן; וגניד אף הוא נותר נעדר מילים. ואף מרתה נותרה דומה במשך מספר רגעים נוספים, אך אז היא התעשתה ועשתה למען הנשים הזרות האלה את כל אשר קיווה ישוע. המבוגרת יותר מבין שתי הנשים מתה זמן מה לאחר מכן, אך עם תקווה מזהירה להישרדות נצחית, ואילו האישה הצעירה עבדה בעסק של יוסטוס, ולאחר מכן הייתה חברה במשך כל ימי חייה בכנסיה הנוצרית הראשונה בקורינתוס.

133:3.11 (1473.4) בביתו של קריספוס, ישוע וגניד פגשו פעמים אחדות אדם בשם גָּאיוס, אשר לאחר מכן הפך לתומך נאמן של פאולוס. במהלך החודשיים הללו בקורינתוס, הם שוחחו באופן אינטימי עם עשרות יחידים ראויים, וכתוצאה מן הקשרים המקריים-לכאורה הללו,

הושפעו למעלה ממחצית מן היחידים הללו להצטרף בשלב מאוחר יותר כחברים בקהילה הנוצרית.

133:3.12 (1473.5) כאשר הגיע פאולוס לקורניתוס בפעם הראשונה, הוא לא התכוון לבקר בה ביקור ממושך. אך הוא לא ידע עד כמה הכין המורה היהודי את הקרקע עבור מלאכתו. ויתרה מכן, הוא גילה שעניין רב ניעור עוד לפני כן בְּאָקִילָה ובְּפְּרִיסִילָה. אקילה היה אחד מן הציניקנים שעמם עמד ישוע בקשר עוד ברומא. בני הזוג הזה היו פליטים יהודים אשר הגיעו מרומא, ובמהרה הם אימצו את תורתו של פאולוס. הוא חי עמם ועבד עמם, שכן גם הם תפרו אוהלים. ומפאת הנסיבות האלה, האריך פאולוס את שהותו בקורינתוס.

4. עבודה אישית בקורינתוס

133:4.1 (1474.1) לישוע ולגניד נודעו עוד חוויות רבות בקורניתוס. הם שוחחו שיחות אינטימיות עם אנשים רבים אשר נהנו עד מאוד מן ההנחיה אשר קיבלו מישוע.

133:4.2 (1474.2) ישוע לימד את הטוחן לטחון את גרעיני האמת במטחנת התנסויות החיים, ובכך לרכך את מה שקשה בחיים האלוהיים ולסייע אפילו בידי החלשים והנרפים שבאחַיו לקבלם. וכך אמר ישוע: "תן את חלב האמת לאלו אשר הבחנתם הרוחנית היא כשל תינוק. בחייך ובסעד האוהב שלך הגש את המזון הרוחני באופן מעורר תיאבון, ובאופן הנכון שבו כל השואל אותך יוכל לקלוט."

133:4.3 (1474.3) לַקנטוריון הרומי הוא אמר: "תן לקיסר את אשר לקיסר ולאל את אשר לאל. אין סתירה בין שירות כן לאל לבין שירות נאמן לקיסר, אלא אם כן הקיסר יתיימר, בשחצנותו, לדרוש לעצמו את היחס אשר רק האלוהות תוכל לדרוש. אם תזכה להכיר את האל, נאמנות אליו רק תהפוך אותך ליותר נאמן ומסור לקיסר ראוי."

133:4.4 (1474.4) ולמנהיגה הכֵּן של הכת המיתראית הוא אמר: "טוב תעשה אם תבקש דת של גאולת נצח, אך הנך שוגה כאשר אתה מבקש אמת מפוארת שכזו במסתורין מעשה ידי אדם ובפילוסופיה האנושית. האם אינך יודע שמסתורין גאולת הנצח שוכן בנשמתך שלך? האם אינך יודע כי אל השמיים שלח את רוחו לשכון בתוכך, וכי רוח זו תוליך כל אדם אוהב-אמת וכל אחד המשרת את האל אל מחוץ לחיים האלה, ודרך שערי המוות הלאה ומעלה אל פסגות נצח האור, היכן שהאל ממתין לקבל את ילדיו? ולעולם אל תשכח את זאת: אם באמת תבקשו להידמות לו, אתם אשר יודעים את האל הנכם בני האל."

133:4.5 (1474.5) למורה האפיקורס הוא אמר: "טוב תעשה אם תבחר את המיטב ותעריך את טוב, אך האם תנהג בחוכמה בעת שהנך נכשל בניסיונך להבחין בדברים הגדולים יותר של החיים ברי התמותה, אלו המתגשמים במחוזות הרוח ואשר נגזרים מן ההכרה בנוכחות האל שבלב האדם? הדבר הגדול מכולם בחוויה אנושית הינו להגיע לידיעת האל, אשר רוחו שוכנת בתוכך, ואשר מבקשת להובילך קדימה במסע הארוך, הכמעט אינסופי, בדרך אל נוכחותו האישית של אבינו המשותף, אל הבריאה כולה, אדון היקומים כולם."

133:4.6 (1474.6) לבנאי והקבלן היווני הוא אמר: "ידידי, בעת שאתה בונה לאדם את מבני החומר, הצמח אופי רוחני בדמות הרוח האלוהית המצויה בנשמתך. אל תניח להישגיך כבנאי בזמן להתעלות על הישגיך כבן רוחני של ממלכת השמיים. ובעת שתבנה את ארמונות הזמן עבור הזולת, אל נא תזניח את רכישת הבעלות על ארמונות הנצח עבורך אתה. לעולם זכור כי קיימת עיר אשר יסודותיה צדק ואמת, עיר שאותה בנה ויצר האל."

133:4.7 (1474.7) לשופט הרומי הוא אמר: "ובשעה שאתה שופט בני אדם, זכור כי יום אחד גם אתה תעמוד בדין לפני שליטי היקום. שפוט בצדק, ואפילו ברחמים, ממש כשם שיום אחד תבקש אתה עצמך רחמים מידי השופט העליון. שפוט כפי שהיו שופטים אותך בנסיבות דומות, ותן הן לרוח החוק והן לצו החוק להובילך. וכשם שאתה שופט משפט צדק מתוך הגינות, ובהתאם לצרכיהם של אלו המובאים לפניך, כך תהייה אתה עצמך רשאי לצפות לצדק מרוכך ברחמים בעת שתעמוד ביום מן הימים לפני שופט הארץ כולה."

133:4.8 (1475.1) לאדונית הפונדק היווני הוא אמר: "ארחי את אורחייך כאילו הנך מארחת את ילדיו של העליון. רוממי את עמל היומיום לדרגת אמנות מעודנת, בעודך מבינה יותר ויותר כי הנך משרתת את האל בדמות האנשים שבקרבם הוא שוכן באמצעות רוחו אשר ירדה לחיות בלב האדם; ובקשי אגב זאת לשנות את דעתם ולהוביל את נשמותיהם לידיעת אב פרדיס, אבי כל מתת הרוח האלוהית הזו."

133:4.9 (1475.2) ישוע נפגש פעמים רבות עם סוחר סיני אחד. כאשר ישוע נפרד מעליו לשלום, הוא הפציר בו: "סגוד רק לאל, הוא אב הרוח הקדמון האמיתי שלך. זכור כי רוחו של האב לנצח חיה בקרבך ולעולם מכוונת את נשמתך לעבר השמיים. אם תלך אחר הכוונתה הבלתי-מודעת של רוח אלמותית זו, מובטח לך כי תמשיך בדרך הנשגבת אל מציאת האל. וכאשר אכן תמצא את האב שבשמיים, יהא זה משום שבכך שביקשת אותו, הפכת להיות דומה לו יותר ויותר. וכעת, הנני נפרד ממך לשלום, צ'אנג, אך רק לתקופת מה, שכן אנו נשוב וניפגש בעולמות האור, שם מיקם אבי נשמות הרוח מקומות מפגש נעימים רבים עבור אלו העושים את דרכם לעבר פרדיס."

133:4.10 (1475.3) לנוסע אחד מבריטניה הוא אמר: "אחי, רואה אני כי אתה הנך רודף אמת, ואני רומז לך כי רוח אבי כל האמת עשויה לשכון בתוכך. האם ניסית באמת ובתמים לשוחח עם רוח נשמתך שלך? זהו אכן דבר קשה, ורק לעתים רחוקות אנו מודעים להצלחה של הדבר; אך בכל פעם שהדעת החומרית תנסה בכנות לתקשר עם הרוח השוכנת בה, היא תצליח במידת-מה, אף-על-פי שרוב ההתנסויות האנושיות המופלאות האלה בהכרח תיוותרנה לאורך זמן אך בבחינת רישומים על-תודעתיים בנשמותיהם של בני-תמותה יודעי-אל."

133:4.11 (1475.4) לנער אשר ברח מביתו אמר ישוע: "זכור כי מפני שני דברים לא תוכל לברוח – מפני האל וממך עצמך. בכל אשר תלך, אתה לוקח עמך את עצמך ואת רוחו של אב השמיים, אשר חיה בלבך. בני, הפסק להשלות את עצמך; עצור והתמודד באומץ עם עובדות החיים; אמץ היטב את הביטחונות כי הנך בן האל ואת הוודאות בחיי הנצח, כפי שלימדתיך.

מהיום ואילך, קבע לך למטרה להיות אדם אמיתי, אדם הנחוש להתמודד עם החיים באומץ ובתבונה."

133:4.12 (1475.5) לַפושע אשר נידון למוות, אמר ישוע בשעתו האחרונה: "אחי, נקלעת לזמנים רעים. איבדת את דרכך; הלכת והסתבכת ברשתות הפשע. משיחותיי עמך, ידוע ידעתי היטב כי לא תכננת לעשות כדבר אשר בעטיו אתה עתיד לאבד עתה את חייך ברי החלוף. אבל עשית את הדבר הרע הזה, ואחֵיך מצאו אותך אשם; הם קבעו כי עליך למות. לא אתה ולא אני יכולים למנוע מן המדינה את זכותה להגן על עצמה בדרך שאותה היא תמצא לנכון. דומה כי אין כל יכולת אנושית לחמוק מן העונש על העבירה. אחֵיך חייבים לשפוט אותך בהתאם למעשיך, אך קיים שופט אשר ממנו אתה רשאי לבקש מחילה, ואשר ישפוט אותך בהתאם למניעיך האמיתיים ולכוונותיך הטובות יותר. אם חרטתך הינה אמיתית ואם אמונתך כנה היא, כי אז אל לך לחשוש ממשפטו של האל. העובדה כי השגיאה שלך גוררת עונש מוות כמשפט האדם, איננה מעמידה בסכנה את סיכוייה של נשמתך לקבל משפט צדק וליהנות מן הרחמים של בתי הדין של מעלה."

133:4.13 (1476.1) ישוע נהנה משיחות אינטימיות רבות עם מספר גדול של נשמות רעבות, מספר רב מכדי שנוכל לציין כאן ברשומות. שלושת הנוסעים נהנו משהותם בקורינתוס. מלבד אתונה, אשר נודעה יותר כמרכז חינוכי, הייתה קורינתוס בתקופה הרומית הזו העיר החשובה ביותר ביוון, ושהותם בת החודשיים במרכז המסחרי המשגשג הזה, הקנתה לשלושתם הזדמנות לרכוש מידה גדולה של ניסיון רב-ערך. שהותם בעיר הזו הייתה מבין השהויות המעניינות ביותר בכל דרכם חזרה מרומא.

133:4.14 (1476.2) גונוד הרבה בעסקים בקורינתוס, אך לבסוף הוא השלים את עסקיו והם התכוננו להפליג לאתונה. הם הפליגו בסירה קטנה אשר ניתן היה לשאתה ביבשה על-גבי פסים מנמל אחד של קורינתוס אל משנהו, מרחק של כשישה-עשר קילומטרים.

5. באתונה – הרצאה על המדע

133:5.1 (1476.3) מעט לאחר מכן הם הגיעו למרכז החינוך והמדע היווני העתיק, וגניד התלהב מן המחשבה שיבקר באתונה ומשהותו ביוון, מרכזה התרבותי של האימפריה הקדומה של אלכסנדר, אשר גבולותיה השתרעו עד למולדתו שלו, הודו. לגונוד היו אך מעט עסקים לעשות, ולפיכך הוא בילה את רוב זמנו עם ישוע וגניד. הוא נלווה אל ביקוריהם במקומות העניין והקשיב לדיונים המעניינים אשר התנהלו בין הנער לבין מורהו המגוון.

133:5.2 (1476.4) באתונה עדיין פעלה בלהט אוניברסיטה גדולה, והשלושה ביקרו באולמות הלימוד שלה לעתים תכופות. ישוע וגניד שוחחו על אודות תורתו של אפלטון עוד בשעה שהם נכחו בהרצאות במוזיאון באלכסנדריה. כולם נהנו מן האומנות של יוון, אשר דוגמאות ממנה עדיין הוצגו פה ושם ברחבי העיר.

133:5.3 (1476.5) הן האב והן הבן נהנו עד מאוד מן השיחה על אודות המדע אשר ניהל ישוע בפונדק שלהם ערב אחד עם פילוסוף יווני. לאחר שבן השיח הרברבן דיבר במשך כמעט שלוש שעות, וכאשר סיים לשאת את הרצאתו, אמר ישוע כך, במונחים מודרניים של היום:

133:5.4 (1476.6) יום אחד עשויים המדענים למדוד את אנרגית הכבידה, האור והחשמל, או את מופעי הכוח שלהם, אך אותם מדענים אף-פעם לא יוכלו לומר לכם (מדעית) **מהן** תופעות היקום האלה. המדע עוסק בפעילותה של האנרגיה הפיזית; הדת עוסקת בערכים נצחיים. הפילוסופיה האמיתית צומחת מתוך אותה חוכמה אשר עושה את המיטב על-מנת לתאם בין התצפיות הכמותיות לבין התצפיות האיכותיות האלה. תמיד קיימת הסכנה שהמדען, אשר עוסק רק בתחום הפיזי, ילקה בגאווה מתמטית ובאגואיזם סטאטיסטי, שלא להזכיר את העיוורון הרוחני.

133:5.5 (1476.7) הלוגיקה תקפה בעולם החומר, והמתמטיקה הינה כלי מהימן, כאשר יישומה מוגבל אך ורק לדברים פיזיים; אך לא נוכל להסתמך לגמרי, לא על זו ולא על זו, ביחס לבעיות החיים. החיים כוללים תופעות אשר אינן חומריות גרידא. החשבון האריתמטי גורס כי

אם אדם אחד יכול לגזוז את צמר הכבשה תוך עשר דקות, כי אז עשרה אנשים יוכלו לעשות זאת תוך דקה אחת. זו אכן אריתמטיקה נכונה, אך אין הדבר נכון מבחינה עובדתית, זאת משום שעשרה אנשים לא יוכלו לעשות כן; הם יפריעו כל-כך זה לזה והעבודה תתעכב במאוד.

133:5.6 (1477.1) המתמטיקה גורסת כי אם אדם אחד מקביל למידה מסוימת של שיעור אינטלקטואלי ומוסרי, כי אז עשרה אנשים יהיו שקולים לשיעור גדול פי עשרה מכך. אך כאשר מדובר באישיות האנושית, יהיה נכון יותר לומר כי ערכה של התאגדות כזו של אישיויות הינה כסכום ריבוע מספר האישיויות המצויות בנוסחה, ולא כסכום האריתמטי הפשוט שלהן. קבוצה חברתית של בני-אדם, אשר פועלת במתואם ובהרמוניה, שקולה לכוח גדול הרבה יותר מזה של סכום חבריה.

133:5.7 (1477.2) את הכמות ניתן לזהות **כעובדה,** ובכך היא הופכת לדבר אחוד מבחינה מדעית. אך האיכות, אשר נתונה לפירושה של הדעת, מייצגת אומדן של **ערכים,** ולפיכך חייבת להישאר כהתנסות של היחיד. כאשר הן המדע והן הדת יהפכו פחות דוגמטיים ויותר סובלניים כלפי הביקורת, או אז תתחיל הפילוסופיה להשיג אחדות בהבנתה התבונית את היקום.

133:5.8 (1477.3) אילו רק תוכלו להבחין באופן שבו היקום אכן פועל, תבחינו באחדות ביקום הקוסמי. היקום האמיתי הינו אוהד כלפי כל אחד ואחד מילדי האל הנצחי. הבעיה הממשית היא: כיצד תוכל הדעת הסופית של האדם להגיע לאחדות מחשבה לוגית, אמיתית ומתואמת? ניתן להגיע למצב מנטאלי כזה של ידיעת היקום אך ורק באמצעות ההבנה שהעובדה הכמותית ושהערך האיכותי נגרמים שניהם על-ידי גורם אחד – אב פרדיס. תפישה מושגית זו של המציאות מניבה תובנה רחבה יותר על אודות אחדותן התכליתית של תופעות ביקום; היא אפילו מגלה את המטרה הרוחנית של הישג ההתקדמות המדורגת של האישיות. וזהו מושג האחדות אשר יכול לחוש את הרקע הבלתי-משתנה של יקום חי, שבו משתנות מערכות היחסים הבלתי-אישיות ללא הרף ושבו מתפתחות ברציפות מערכות היחסים אישיות.

133:5.9 (1477.4) החומר, הרוח והמצב אשר מפריד ביניהם מהווים שלוש רמות באחדותו האמיתית של היקום הממשי, רמות המתואמות זו עם זו והקשורות זו לזו. ללא קשר למידה

שבה נדמים העובדות והערכים המופיעים ביקום כשונים, אחרי ככלות הכול, הם מאוחדים בעליון.

133:5.10 (1477.5) מציאות הקיום החומרי קשורה לאנרגיה לא-ידועה, כמו גם לחומר הנראה לעין. כאשר אנרגיות היקום מאטות עד כדי כך שהן רוכשות את מידת התנועה הנדרשת, או אז, ותחת התנאים המאפשרים הללו, אותן אנרגיות הופכות למסה. ואל לכם לשכוח כי הדעת, זו אשר תוכל לבדה להבחין בנוכחותן של המציאויות המוצגות לה, אף היא עצמה אמיתית. והגורם הבסיסי של יקום זה של אנרגיה-מסה, דעת ורוח, הינו נצחי – הוא מתקיים ומתהווה בטיבם ובתגובותיהם של האב האוניברסלי ושל המתואמים-עמו המוחלטים.

133:5.11 (1477.6) הם כולם נדהמו ממילותיו של ישוע, ובעת שהיווני נפרד מהם, הוא אמר: "סופסוף חזו עיני ביהודי אשר חושב על דבר אחר מאשר עליונות גזעית ומדבר על דבר-מה אשר אינו דת." והם פרשו לשנת הלילה.

133:5.12 (1477.7) שהותם באתונה הייתה נעימה ומועילה, אך לא פורייה במיוחד בנוגע לקשרים האנושיים אשר יצרו. יותר מדי מתושבי אתונה של אותם ימים היו או חדורים בגאווה אינטלקטואלית שנבעה מן המוניטין אשר צברו בתקופות אחרות, או טיפשים ובורים, בהיותם צאצאי העבדים הנחותים של אותן תקופות מוקדמות יותר, אשר בהן נודעה יוון לתהילה ושבהן שכנה החוכמה בדעת תושביה. ואף-על-פי-כן, בקרב תושבי אתונה עדיין היו אנשים חריפים רבים.

6. באֶפְסוס – ההרצאה על הנשמה

133:6.1 (1477.8) מאתונה הם יצאו דרך טְרוֹאָס לאֶפְסוס, בירתה של הפרובינקיה הרומית אסיה. הם ביקרו פעמים רבות במקדש המפורסם של ארטמיס האֶפסית, אשר נמצא במרחק כשלושה קילומטרים מחוץ לעיר. ארטמיס הייתה האלה המפורסמת ביותר בכל רחבי אסיה הקטנה, גלגול של האם האלוהית מן התקופות האַנָטוֹלִיוֹת הקדומות עוד יותר. האליל הגס

אשר הוצב במקדש עצום הממדים אשר הוקדש לה, ירד, על-פי המסורת, הישר מן השמיים. ומכיוון שלא כל מנהגיו המוקדמים של גניד ביחס לתמונות ולסמלים אלוהיים פסו וחוסלו, הוא סבר כי מוטב לו לקנות קופסת כסף קטנה לכבוד אלת הפריון הזו מאסיה הקטנה. באותו לילה הם שוחחו ארוכות על אודות סגידה לחפצים מעשי ידי אדם.

133:6.2 (1478.1) ביום השלישי לשהותם הם צעדו לאורך הנהר על-מנת לצפות בזרימה של שפך הנהר. בצהרי היום הם שוחחו עם צעיר פיניקי, אשר נתקף געגועים לביתו וחש ברע; אך יותר מכל נתקף קנאה כלפי אדם צעיר אחר, אשר זכה לקבל קידום לפניו. ישוע דיבר אליו דברי נחמה וציטט את הפתגם היהודי העתיק: "מַתָּן אָדָם, יַרְחִיב לוֹ וְלִפְנֵי גְדֹלִים יַנְחֶנּוּ."

133:6.3 (1478.2) מכל הערים הגדולות אשר בהן הם ביקרו במסעם בים התיכון, כאן באפסוס הם הצליחו לסייע במידה הפחותה ביותר לעבודה העתידית של המיסיונרים הנוצרים. הנצרות חבה את ההתחלה שלה באפסוס בעיקר למאמציו של פאולוס, אשר התגורר כאן במשך שנתיים, תפר אוהלים למחייתו והרצה על דת ועל פילוסופיה מדי ערב באולם הראשי של בית המדרש של טוּרָנוּס.

133:6.4 (1478.3) בבית המדרש הפילוסופי המקומי הזה פעל אדם בעל מחשבה מתקדמת שעמו ערך ישוע מספר מפגשים מועילים. במהלך השיחות האלה השתמש ישוע שוב ושוב במילה "נשמה." לבסוף שאל אותו יווני מלומד זה למה כוונתו ב"נשמה," ועל כך ענה ישוע:

133:6.5 (1478.4) "הנשמה הינה אותו חלק באדם המתבונן-בעצמו, המבחין-באמת ומבחין-ברוח, החלק אשר לעד מרומם את ההוויה האנושית מעל לעולם בעלי החיים. תודעה-עצמית כשלעצמה איננה הנשמה. תודעה עצמית מוסרית הינה המימוש העצמי האמיתי של האדם, והיא מהווה את הבסיס לנשמה האנושית; ואילו הנשמה הינה אותו חלק של האדם אשר מייצג את ערכיות פוטנציאל ההישרדות של ההתנסות האנושית. מאפייניה של הנשמה הם בחירה מוסרית והישג רוחני, היכולת לדעת את האל והדחף להידמות לו. נשמתו של האדם לא תוכל להתקיים בנפרד ממחשבה מוסרית ומפעילות רוחנית. נשמה קפואה ועומדת הינה נשמה מתה. אך נשמתו של האדם נבדלת מן הרוח האלוהית אשר שוכנת בדעת. הרוח

האלוהית מגיעה בדיוק בפעם הראשונה שבה פועלת הדעת האנושית באופן מוסרי, וזהו הינו אף מועד הולדת הנשמה.

133:6.6 (1478.5) "הישרדותה או אובדנה של נשמה תלויים ביכולת של התודעה המוסרית להצליח לרכוש מעמד הישרדות באמצעות ברית הנצח שלה עם מתת הרוח האלמותית הנלווית לה. גאולה הינה התהליך שבו הופכת ההתממשות העצמית של התודעה המוסרית לרוחנית, ובכך היא הופכת לבעלת ערך של הישרדות. כל צורות העימות בנשמה נובעות מחוסר-הרמוניה בין התודעה העצמית המוסרית, או הרוחנית, לבין התודעה העצמית האינטלקטואלית גרידא.

133:6.7 (1478.6) "כאשר הנשמה האנושית מבשילה, הופכת נאצלת ורוחנית, היא מתקרבת למעמד אלוהי בכך שהיא מתקרבת להיות הוויה המפרידה בין החומרי לרוחני, בין העצמי החומרי לרוח האלוהית. קשה לתאר את נשמתו האנושית המתפתחת של האדם, וקשה עוד יותר להדגימה, וזאת לפי שהיא איננה ניתנת לגילוי, לא בשיטות חקר חומריות ולא בבדיקה רוחנית. מדע החומר אינו יכול להדגים את קיומה של נשמה, וכך גם בדיקה רוחנית לגמרי. ולמרות הכישלון, הן של מדע החומר והן של אמות המידה הרוחניות, לגלות את קיומה של הנשמה האנושית, כל אדם מוסרי מודע יודע את קיומה של נשמתו מתוך התנסות אישית אמיתית וממשית."

7. השהות בקפריסין — ההרצאה על הדעת

133:7.1 (1479.1) זמן קצר לאחר מכן הם הפליגו לקפריסין, עם עצירה ברודוס. הם נהנו מן ההפלגה הארוכה בים והגיעו לאי היעד כאשר הם נינוחים בגופם ורעננים בנפשם.

133:7.2 (1479.2) מכיוון שמסעם ברחבי הים התיכון התקרב לסיומו, הם תכננו ליהנות מתקופה אמיתית של מנוחה ומשחק בעת ביקורם בקפריסין. הם נחתו בפָּאפּוֹס ומיד החלו לאסוף את הצידה הדרושה לשהות בת שבועות אחדים בהרים הסמוכים. ביום השלישי להגעתם הם יצאו לדרך בכיוון הגבעות, ובהמות המשא העמוסות שלהם עמם.

133:7.3 (1479.3) במשך שבועיים נהנו השלושה מאוד, ואז, ללא כל התרעה, נפל גניד הצעיר לפתע למשכב וחלה מאוד. במשך שבועיים ימים הוא סבל מחום גבוה ולעיתים תכופות נתקף הזיות; הן ישוע והן גונוד טיפלו בנער החולה. ישוע טיפל בו במיומנות וברוך, והאב נדהם מן הרכות ומן המיומנות שבה סעד ישוע את הצעיר. הם נמצאו הרחק ממקום ישוב, והנער היה חולה מדי מכדי לנוע; לפיכך הם התכוננו כמיטב יכולתם לסעוד אותו לרפואה שם בהרים.

133:7.4 (1479.4) במשך תקופת ההחלמה של גניד, בת שלושת השבועות, סיפר לו ישוע דברים מעניינים רבים על אודות הטבע ומזגו. וכמה שהם נהנו מן ההליכות בהרים, כאשר הנער שואל שאלות, ישוע עונה לו והאב מתמוגג מכל ההופעה.

133:7.5 (1479.5) בשבוע האחרון לשהותם בהרים שוחחו ישוע וגניד ארוכות על אודות תפקודיה של הדעת האנושית. לאחר דיון שנמשך מספר שעות שאל הנער את השאלה הבאה: "אבל המורה, לָמה אתה מתכוון כאשר אתה אומר שהאדם חוֹוֶה צורה גבוהה יותר של מודעות-עצמית מאשר בעלי החיים המפותחים יותר?" ועל כך ישוע ענה, במונחים מודרניים:

133:7.6 (1479.6) בני, כבר סיפרתי לך הרבה על אודות דעת האדם ועל הרוח האלוהית השוכנת בקרבה, אך כעת אדגיש כי מודעות עצמית הינה מציאות. כאשר בעל-חיים כלשהו הופך להיות מודע לעצמו, הוא הופך לאדם פרימיטיבי. הישג שכזה נובע מתיאום בתפקוד שבין אנרגיה בלתי-אישית לבין דעת אשר תופשת-רוח, ותופעה זו היא הגורמת להענקת מתת של נקודת מוקד מוחלטת עבור האישיות האנושית, היא רוחו של האב שבשמיים.

133:7.7 (1479.7) רעיונות אינם רישומים תחושתיים גרידא; רעיונות הינם תחושות שאליהן מצטרפת פרשנות המחשבה של העצמי האישי; והעצמי הינו יותר מאשר סך כל תחושות האדם. בעצמי מתפתח מתחיל לבצבץ משהו שמתקרב לאחדות, ואחדות זו נגזרת מן הנוכחות השוכנת בו, של חלק מן האחדות המוחלטת, חלק אשר מפעיל מבחינה רוחנית דעת שכזו, אשר מקורה מן החי והיא מודעת לעצמה.

133:7.8 (1479.8) שום בעל-חיים רגיל אינו ניחן במודעות עצמית לזמן. לבעלי-חיים יכולת לתאם באופן פיזיולוגי בין תחושות ההכרה שלהם לבין הזיכרון שלהן, אך שום בעל-חיים לא חוֹוה הכרה במשמעות התחושה, או מתנהג כאילו הוא מקשר באופן מכוון את ההתנסויות

הפיסיות המשולבות האלה, כפי שמעידות עליו המסקנות אשר מסיק אדם אינטליגנטי וחושב מן הפירושים שהוא מספק להן. ועובדה זו, של קיום מודע לעצמו, שאליו נלווית מציאותה של ההתנסות הרוחנית אשר באה לאחריו, גורמת לאדם להפוך מבחינה פוטנציאלית לבן של היקום, ומבשרת על ההישג של האחדות העליונה ביקום שאליו הוא יגיע בסופו של דבר.

133:7.9 (1480.1) העצמי האנושי אף איננו רק הסך של סדרת מצבי תודעה עוקבים. ללא פעולה יעילה של מסווג ומקשר תודעה, לא הייתה מתקיימת מספיק אחדות על-מנת להבטיח את הגדרת האדם כבעל עצמיות. דעת בלתי-מאוחדת שכזו הייתה מתקשה להגיע לרמות התודעה שבהן ניחן האדם. אילו היו התאגדויות התודעה מקריות בלבד, כי אז היו כל בני האדם מציגים דעת בלתי-נשלטת של קישורים אקראיים, כמו זו שניתן לראות במקרים מסוימים של שיגעון מנטאלי.

133:7.10 (1480.2) דעת אנושית אשר נבנית אך ורק מהתודעה של התחושות הפיזיות, לעולם לא תוכל להגיע לרמות רוחניות; דעת חומרית מסוג כזה תחסר לחלוטין את החוש לערכים מוסריים, וכן תחסר לה תחושת ההכוונה של שליטת הרוח, אשר הינה כה הכרחית לשם השגתה של אחדות הרמונית של האישיות בזמן, ואשר הינה בלתי-נפרדת מהישרדות האישיות בנצח.

133:7.11 (1480.3) הדעת האנושית מציגה כבר בשלב מוקדם איכויות על-חומריות; האינטלקט האנושי החושב האמיתי כלל אינו מוגבל על-ידי מגבלות הזמן. העובדה שיחידים נבדלים זה מזה כל-כך באופן שבו הם מצליחים בחיים, מעידה לא רק על ההבדלים במתת התורשתית ובהשפעות הסביבה, אלא גם על מידת האיחוד אשר השיג העצמי עם רוח האב השוכנת בו, השיעור שבו שני אלו מזוהים זה עם זה.

133:7.12 (1480.4) הדעת האנושית מתקשה להתמודד עם העימות הנובע מנאמנות כפולה. הנשמה חווה מתח עצום בזמן שהיא מנסה לשרת הן את הטוב והן את הרע. הדעת אשר חווה אושר עילאי, הדעת אשר אוחדה באופן יעיל, היא זו אשר הקדישה עצמה בלב שלם לעשיית רצון האב שבשמיים. עימותים בלתי-מיושבים מחסלים את האחדות ועלולים להסתיים בהפרעות מנטאליות. ואולם, מאפיין ההישרדות של נשמה אינו צומח בעת שזו מנסה להבטיח שקט נפשי בכל מחיר, בשעה שהיא מוותרת על שאיפותיה הנאצלות, או מתפשרת על

אידיאלים רוחניים; שקט נפשי שכזה מושג דווקא על-ידי התמדה נחושה בניצחון של מה שהינו אמיתי, וניצחון זה מושג כאשר כוח העוצמה של הטוב מתגבר על הרוע.

133:7.13 (1480.5) למחרת הם יצאו לסָלַמִיס, משם הפליגו לאנטיוכיה אשר על החוף הסורי.

8. באנטיוכיה

133:8.1 (1480.6) אנטיוכיה הייתה בירת הפרובינקיה הרומית של סוריה, וכאן התגורר המושל מטעם הקיסר. באנטיוכיה התגוררו חצי מיליון תושבים; היא הייתה העיר השלישית בגודלה באימפריה, והעיר המובילה מבחינת הרוע וחוסר המוסריות במופגן אשר שרו בה. לגונוד היו עסקים רבים לעשות; ומשום כך ישוע וגניד נותרו רוב הזמן לנפשם. הם ביקרו בכל מקום בעיר רב-לשונית זו, למעט בגן דפנה. גונוד וגניד ביקרו במקדש הידוע לשמצה הזה, אך ישוע סירב להתלוות אליהם. מראות מעין אלו לא היו כה מזעזעים עבור הודים, אך ביהודי אידיאליסטי הם עוררו סלידה.

133:8.2 (1480.7) ככל שהם התקרבו לפלשתינה ולסוף מסעם, הפך ישוע רציני ומהורהר. באנטיוכיה הוא נפגש עם מעט אנשים; והוא הסתובב בעיר אך מעט. לאחר שאלות רבות שהפציר גניד במורהו בבקשותיו לומר לו מדוע התעניין באנטיוכיה כה מעט, ישוע אמר לבסוף: "העיר הזו לא רחוקה מפלשתינה; אולי אחזור לכאן יום אחד."

133:8.3 (1481.1) באנטיוכיה התנסה גניד בחוויה מעניינת מאוד. איש צעיר זה התברר כתלמיד מוכשר, וכבר החל ליישם בפועל חלק ממה שלמד מישוע. אחד מן ההודים אשר היה קשור לעסקי אביו באנטיוכיה הפך להיות אדם מאוד לא נעים וממורמר, עד כי עלו מחשבות לפטרו. כאשר שמע גניד על הדבר, הוא הלך לבית העסק של אביו ושוחח ארוכות עם בן ארצו זה. אדם זה הרגיש שהוא הושם בתפקיד הלא נכון. גניד סיפר לו על אודות האב שבשמיים והרחיב את אופקיו הדתיים באופנים שונים. אך מכל מה שאמר גניד, התועלת הרבה ביותר

נודעה לפתגם העברי שציטט, לדברי החוכמה הבאים: "כֹּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּכֹחֲךָ עֲשֵׂה."

133:8.4 (1481.2) לאחר שהכינו את מטלטליהם למסע בשיירת הגמלים, הם ירדו לצידון ומשם לדמשק. ולאחר שלושה ימים הם היו מוכנים למסע הארוך דרך חולות המדבר.

9. במסופוטמיה

133:9.1 (1481.3) חציית המדבר בשיירת גמלים לא היוותה חידוש עבור גברים אלו, אשר הרבו במסעות. לאחר שגניד צפה במורהו, אשר סייע להעמיס את עשרים גמליהם והתנדב להוליך את הגמל שלהם, הוא שאל, "המורה, האם יש דבר מה שנבצר מיכולתך?" ישוע רק חייך ואמר, "בעיני התלמיד השקדן, המורה בהחלט מקבל כבוד." והם יצאו לעבר אוּר, העיר הקדומה.

133:9.2 (1481.4) ישוע התעניין עד מאוד בראשית ההיסטוריה של אוּר, עיר מולדתו של אברהם, והיה מרותק במידה שווה נוכח מסורותיה ועתיקותיה של העיר שוּשָׁן. הוא התעניין בהן עד כדי כך שגונוד וגניד האריכו את שהותם בהן בשלושה שבועות על-מנת לאפשר לו שהות מספקת לערוך את חקירותיו, כמו גם לאפשר להם עצמם הזדמנות משופרת לשכנעו להצטרף אליהם בחזרתם להודו.

133:9.3 (1481.5) היה זה באוּר שישוע וגניד שוחחו ארוכות על אודות ההבדל בין ידע, חוכמה ואמת. וגניד הוקסם עד מאוד מדברי החכם היהודי: "רֵאשִׁית חָכְמָה, קְנֵה חָכְמָה. בְּכָל קִנְיָנְךָ, קְנֵה בִינָה. סַלְסְלֶהָ וּתְרוֹמְמֶךָּ. תְּכַבֵּדֶךָּ, כִּי תְחַבְּקֶנָּה."

133:9.4 (1481.6) ולבסוף, הגיע היום להיפרד. כולם היו אמיצים ובייחוד הנער, אך זו הייתה חוויה קשה. כולם דמעו בעיניהם, אך היו אמיצים בליבם. גניד, בהיפרדו לשלום מעל מורהו, אמר לו: "להתראות המורה, אך לא לעד. כשאשוב לדמשק, אחפש אותך. אני אוהב אותך,

משום שאני חושב שהאב שבשמיים חייב להיות דומה לך; לכל הפחות, אני יודע שאתה מאוד דומה למה שסיפרת לי עליו. אזכור את אשר לימדת אותי, אך יותר מכל, לא אשכחך." והאב אמר: "שלום למורה הדגול, אחד אשר גרם לנו להיות טובים יותר ואשר עזר לנו לדעת את האל." וכך ענה ישוע: "היו שלום, ברוכים תהיו תמיד בברכת האב אשר בשמיים." וישוע עמד על החוף והתבונן בסירה הקטנה אשר נשאה אותם אל הספינה אשר הטילה עוגן. וכך נפרד המאסטר מידידיו שהגיעו מהודו בקָרקָס, ולא ראה אותם יותר בעולם הזה; ואף הם, בעולם הזה, לא ידעו מעולם שהאדם אשר הופיע מאוחר יותר כישוע מנצרת היה אותו חבר ממש אשר עזבו כעת – ישוע המורה שלהם.

133:9.5 (1481.7) בהודו גדל גניד להיות אדם רב-השפעה, ממשיך ראוי לאביו המוערך, והוא הפיץ הלאה הרבה מן האמיתות הנאצלות אשר הוא למד מישוע, מורהו האהוב. מאוחר יותר בחייו, כאשר שמע גניד על אודות המורה המוזר בפלשתינה אשר סיים את נתיבת חייו על הצלב, הוא זיהה את הדמיון בין הבשורה על אודות בן האדם הזה לבין תורת מורהו היהודי; ואולם, מעולם הוא לא העלה בדעתו כי שני האנשים הללו היו למעשה אותו האיש.

133:9.6 (1482.1) וכך הסתיים הפרק בחיי בן האדם, פרק אשר ניתן לכנותו בשם: **משימתו של ישוע המורה.**

>> מסמך 133 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 135 <<

מסמך 134

שנות המעבר

134:0.1 (1483.1) במהלך המסע בים התיכון ישוע למד בקפדנות את האנשים אשר הוא פגש ואת הארצות שבהן הוא ביקר; ובסביבות הזמן הזה הוא הגיע להחלטה הסופית באשר לשארית חייו על-פני האדמה. בעבר הוא חשב על התוכנית אשר קבעה שהוא ייוולד להורים בני הדת היהודית בפלשתינה, ואילו כעת הוא אישר אותה במלואה וחזר לגליל במכוון על-מנת להמתין לתחילתה של משימתו כמורה ציבורי של אמת; הוא החל לתכנן את הקריירה הציבורית שלו בארץ אבותיו – עמו של יוסף אביו – ואת זאת הוא עשה מרצונו החופשי.

134:0.2 (1483.2) מניסיונו האישי והאנושי למד ישוע כי פלשתינה הייתה המקום הטוב ביותר בכל רחבי העולם הרומי על-מנת לשמש כבמה של פרקי חייו האחרונים, על-מנת לשמש כזירה שבה תתחוללנה הסצנות האחרונות בחייו הארציים. בפעם הראשונה הוא היה שבע-רצון לגמרי מן התוכנית לתת ביטוי פומבי לטיבו האמיתי ולגלות את זהותו האלוהית בקרב היהודים והגויים של פלשתינה מולדתו. הוא בהחלט החליט לסיים את חייו על-פני האדמה, ולהשלים את נתיבת קיומו כבן-תמותה, באותה ארץ שבה החל את התנסותו כאדם בדמות תינוק חסר-ישע. הקריירה שלו באורנטיה החלה בקרב היהודים בפלשתינה, והוא החליט גם לסיים את חייו בפלשתינה ובקרב היהודים.

1. השנה השלושים (24 לספירה)

134:1.1 (1483.3) לאחר שישוע נפרד מגוֹנוֹד ומגָניד בקָרקָס (בחודש דצמבר שנת 23 לספירה), הוא חזר אל בבל דרך אוּר, ושם הוא הצטרף לשיירה אשר חצתה את המדבר בדרכה אל דמשק. מדמשק הוא המשיך לנצרת, ועצר בכפר נחום רק למשך מספר שעות, לביקור אצל משפחת זבדיה. שם הוא פגש את אחִיו יעקב, אשר זמן-מה קודם לכן הגיע לעבוד במקומו במספנה של זבדיה. לאחר שהוא שוחח עם יעקב ועם יהודה (אשר אף הוא הזדמן במקרה לכפר נחום) ולאחר שמסר לידי אחִיו יעקב את הבית הקטן אשר יוחנן זבדיה הצליח לרכוש עבורו, המשיך ישוע לנצרת.

134:1.2 (1483.4) בסיום מסעו בים התיכון קיבל ישוע סכום כסף אשר הספיק לכיסוי הוצאות מחייתו כמעט עד לזמן שבו החל את סעדו הציבורי. אך למעט זבדיה מכפר נחום והאנשים אשר אותם פגש במסע יוצא-דופן זה, העולם לא ידע מעולם כי ישוע יצא אל מסעו זה. משפחתו האמינה כל העת כי הוא בילה את הזמן בלימוד באלכסנדריה. ישוע מעולם לא אישר זאת, אך גם מעולם לא הכחיש בגלוי את האמונה השגויה הזו.

134:1.3 (1483.5) ישוע שהה במשך מספר שבועות בנצרת ובמשך הזמן הזה ביקר את בני משפחתו ואת חבריו. הוא בילה זמן-מה בחנות בית המלאכה עם אחיו יוסף, אך את מרבית זמנו הוא הקדיש למרים ולרות. רות הייתה כמעט בת חמש-עשרה, וזו הייתה הפעם הראשונה מאז הפכה לאשה צעירה שבה הזדמן לישוע לשוחח עמה ארוכות.

134:1.4 (1484.1) מזה זמן-מה שהן שמעון והן יהודה ביקשו להתחתן, אך הם לא אוּו לעשות זאת בלעדי ברכתו של ישוע; לפיכך הם השהו את האירועים הללו בתקווה לשובו של אחיהם הבכור. ואף כי במרבית העניינים הם התייחסו אל יעקב כאל ראש המשפחה, בנוגע לחתונה הם ביקשו את ברכתו של ישוע. וכך, שמעון ויהודה נישאו בחתונה כפולה, בראשית חודש מרץ של שנת 24 לספירה. כעת כל הילדים הבוגרים יותר היו נשואים; רק רות, הצעירה ביותר, נותרה בבית יחד עם מרים.

134:1.5 (1484.2) ישוע נפגש עם כל חבר משפחה בנפרד באופן רגיל וטבעי, אך כאשר כולם היו מצויים יחדיו, הוא דיבר כה מעט עד כי הם ציינו זאת בשיחות שניהלו בינם לבין עצמם. מרים הייתה מודאגת במיוחד בשל התנהגותו המוזרה ויוצאת הדופן הזו של בנה בכורה.

134:1.6 (1484.3) בסביבות הזמן שבו ישוע התכוונן לעזוב את נצרת, המוביל של שיירה גדולה שעברה דרך העיר חלה מאוד, וישוע, אשר היה איש שפות, התנדב לתפוש את מקומו. הואיל והמסע הזה דרש את היעדרותו במשך כשנה, ומכיוון שכל אחַיו היו נשואים ואמו חיה בבית עם רות, זימן ישוע מפגש משפחתי שבמהלכו הוא הציע שאמו ורות תעבורנה להתגורר בכפר נחום, באותו בית שהוא העניק לאחרונה ליעקב. וכך, ימים ספורים לאחר שישוע עזב עם השיירה, עברו מרים ורות להתגורר בכפר נחום. ושם הן חיו, בבית שסיפק להן ישוע, במשך שארית חייה של מרים. יוסף ומשפחתו עברו להתגורר בבית הישן בנצרת.

134:1.7 (1484.4) הייתה זו אחת מן השנים יוצאות הדופן ביותר בחווייתו הפנימית של בן האדם; התקדמות גדולה חלה בבנייתה של פעולה הרמונית בין דעתו האנושית לבין המכוונן השוכן. המכוונן היה פעיל בארגונה של מחשבתו מחדש ובהכנתה של הדעת למאורעות הכבירים אשר עמדו להתרחש בעתיד הלא-רחוק. אישיותו של ישוע התכוננה לשינוי הגדול הזה שלו בגישה כלפי העולם. הייתה זו תקופת הביניים, שלב המעבר של ההוויה אשר החלה את חייה כאל אשר מופיע בדמות אדם, ואשר התכוננה כעת להשלים את משימתה על-פני הארץ כאדם המופיע בדמות אל.

2. המסע בשיירה אל הים הכספי

134:2.1 (1484.5) היה זה באחד באפריל, שנת 24 לספירה, שישוע עזב את נצרת ונסע בשיירה לאזור הים הכספי. השיירה שאליה הצטרף ישוע כמוביל יצאה מירושלים ונסעה דרך דמשק ואגם אוּרְמְיָה, וכן דרך אשור, מָדַי ופָּרְתְיָה, עד לדרום-מזרח הים הכספי. וחלפה שנה שלמה בטרם שב ישוע מן המסע הזה.

134:2.2 (1484.6) מסע השיירה הזה היווה עבור ישוע הרפתקה נוספת של חקר ושל סעד אישי. חוויה מעניינת נודעה לו עם משפחת השיירה – הנוסעים, השומרים ונהגי הגמלים. כתוצאה מן המגע שלהם עם ישוע, עשרות גברים, נשים וטף, אשר הוא פגש לאורך נתיב השיירה, חיו חיים עשירים יותר. עבורם היה ישוע המוביל יוצא הדופן של שיירה רגילה. לא כל אלו אשר נהנו מסעדו האישי גם הרוויחו ממנו, אך מרבית אלו אשר פגשוהו ושוחחו עמו הפכו לאנשים טובים יותר למשך שארית חייהם.

134:2.3 (1484.7) מכל מסעותיו בעולם, מסעו זה בים הכספי קירב את ישוע ביותר אל המזרח, ואפשר לו להבין טוב יותר את עמי המזרח-הרחוק. הוא יצר קשר אינטימי ואישי עם יחידים בני כל אחד מן הגזעים אשר שרדו באורנטיה, למעט הגזע האדום. הוא נהנה במידה שווה מן הסעד אשר העניק לכל אחד מבני העמים השונים והמעורבים הללו, וכולם כאחד נכונו לקבל את האמת החיה אשר הוא הביא להם. הן האירופאים אשר הגיעו הרחק מן המערב והן האסייתיים אשר הגיעו הרחק מן המזרח, הקשיבו רוב קשב למילות התקווה אשר אמר, ולדבריו על אודות חיֵי הנצח, וכמו כן הושפעו במידה שווה מחיי השירות האוהב ומן הסעד הרוחני אשר הוא חי בקרבם באצילות כה רבה.

134:2.4 (1485.1) מסע השיירה היה מוצלח בכל מובן. מכיוון שישוע שימש בתפקיד ניהולי, הייתה זו תקופה מעניינת מאוד בחייו האנושיים. הוא הופקד הן על החומר אשר ניתן בידיו והן על בטיחותם של הנוסעים אשר השתתפו במסע השיירה. ואת כל החובות המרובות אשר הוטלו עליו הוא ביצע בנאמנות, ביעילות ובחוכמה.

134:2.5 (1485.2) עִם שישוע חזר מאזור הים הכספי, הוא הפקיד את הובלת השיירה בידי אדם אחר באגם אורמיה, שם הוא שהה מעט יותר משבועיים ימים. הוא שב לדמשק עם שיירה מאוחרת יותר, כנוסע, שם ביקש ממנו הבעלים של אותה שיירה להמשיך וליהנות משירותיו. ישוע סירב להצעה הזו והמשיך עם השיירה לכפר נחום, לשם הגיע באחד באפריל, 25 לספירה. הוא לא החשיב עוד את נצרת כביתו. כפר נחום הפכה לביתם של ישוע, של יעקב, ושל מרים ורות. אך ישוע מעולם לא חזר להתגורר יחד עם משפחתו; כאשר הוא שהה בכפר נחום, הוא התגורר אצל משפחת זבדיה.

3. ההרצאות באוּרְמִיָה

134:3.1 (1485.3) בדרכו לים הכספי עצר ישוע לשם מנוחה והתאוששות למשך מספר ימים בעיר הפרסית הקדומה אשר שמה אורמיה, המצויה לחופיו המערביים של אגם אורמיה. על האי הגדול שבקבוצת האיים אשר נמצאת בקרבת החוף ניצב מבנה גדול ממדים – אמפיתיאטרון הרצאות – אשר הוקדש ל"רוח הדת". למעשה, מבנה זה היה מקדש לפילוסופיה של הדתות.

134:3.2 (1485.4) מקדש דתות זה נבנה על-ידי סוחר עשיר, אזרח אורמיה, ועל-ידי שלושת בניו. אדם זה נקרא צִימְבּוֹיטוֹן, ועם אבות-אבותיו נמנים בני עמים רבים.

134:3.3 (1485.5) ההרצאות והדיונים במכללת דת זו החלו בשעה עשר בבוקר בכל ימות השבוע. מפגשי אחר הצהריים החלו בשעה שלוש, ואילו דיוני הערב החלו בשעה שמונה. צִימְבּוֹיטוֹן או אחד משלושת בניו תמיד ישבו בראש מפגשי לימוד, הדיון והשיחה הללו. מייסדו של בית ספר ייחודי זה ללימודי דתות חי ומת מבלי שגילה מעולם את אמונותיו הדתיות האישיות.

134:3.4 (1485.6) מספר פעמים ישוע השתתף בדיונים הללו, ולפני שעזב את אורמיה סיכם עמו צימבויטון כי בדרכו חזרה ישהה ישוע עמם במשך שבועיים ימים שבמהלכם יעביר עשרים-וארבע הרצאות בנושא "אחוות האדם", וכמו כן יערוך שנים-עשר מפגשי ערב של שאלות ותשובות, דיונים ועימותים בנושא הרצאותיו בפרט, ובנוגע לאחוות האדם בכלל.

134:3.5 (1485.7) בהתאם לסיכום הזה, עצר ישוע בדרכו חזרה והעביר את ההרצאות האלה. מכל אשר לימד המאסטר באורנטיה, הייתה זו המסגרת הלימודית השיטתית והרשמית ביותר. בהרצאות האלה, בנושא אחוות האדם, הוא דיבר יותר מכפי שדיבר אי-פעם לפני כן, או לאחר מכן, בנושא אחד כל שהוא. לאמיתו של דבר, ההרצאות האלה נסבו על "ממלכת האל" ועל "ממלכות האדם".

134:3.6 (1486.1) בסגל ההוראה של מקדש הפילוסופיה הדתית הזה יוצגו יותר משלושים דתות וכתות. כל אחד ואחד מן המורים הללו נבחר, נתמך ואושר על-ידי הקבוצה הדתית אשר אליה השתייך. באותה עת מנה סגל המורים כשבעים-וחמישה מורים, והם חיו במבנים אשר אכלסו שנים-עשר אנשים כל אחד. מדי חודש נערכה הגרלה לקביעתן מחדש של קבוצות המגורים האלה. חוסר סובלנות, נטייה לעימותים, או כל תכונה אחרת אשר הפריעה להתנהלותה החלקה של הקהילה היוותה עילה לסילוקו המיידי של המורה הפוגע. מורה זה סולק ללא כחל וסרק, והמורה המחליף אשר נמצא ברשימת ההמתנה הוצב במקומו.

134:3.7 (1486.2) מוריהן של מְגוון הדתות האלה התאמצו עד מאוד להדגים את מידת הדמיון ביחסן אל מה שקשור לחיים הנוכחיים ולחיים הבאים. על-מנת להתקבל לסגל הפקולטה נדרש לעמוד בתנאי אחד בלבד – כל מורה נדרש לייצג דת אשר הכירה באל – בסוג במסוים של אלוהות עליונה. עם סגל הפקולטה נמנו חמישה מורים אשר לא ייצגו דת מאורגנת כלשהי, וכך ישוע הופיע בפניהם במעמד של מורה עצמאי.

134:3.8 (1486.3) [כאשר אנו, האמצעיונים, הכנו לראשונה את סיכומי הרצאותיו של ישוע באורמיה, התגלעה מחלוקת בין שרפיות הכנסייה לשרפיות הקדמה, כאשר סלע המחלוקת היה השאלה: האם נבון לכלול את ההרצאות האלה במסגרת ההתגלות באורנטיה? התנאים השוררים במאה העשרים בקבוצות הדת והממשל הינם כה שונים מאלו אשר שררו בימיו של ישוע, עד כי אכן קשה היה להתאים את אשר לימד המאסטר באורמיה לבעיותיהן של ממלכת האל וממלכות האדם בהקשר של פעולות העולם הקיימות במאה העשרים. מעולם לא הצלחנו לנסח את מה שלימד המאסטר באופן שהניח את דעתן של שתי קבוצות השרפים האלה אשר בממשל הפלנטארי. לבסוף, מינה המלכי-צדק היושב בראש ועידת ההתגלות ועדה בת שלושה חברים מן הסדר שלנו, והטיל עליה להכין את נקודת ההשקפה שלנו על אודות מה שלימד המאסטר באורמיה, באופן המותאם לתנאים הדתיים והפוליטיים השוררים באורנטיה במאה העשרים. ובהתאם לכך, הננו, שלושת האמצעיונים המשניים, התאמנו כך את מה שלימד ישוע, וניסחנו מחדש את אשר אמר באופן שיתאים לתנאים השוררים בעולם כיום. וכעת,

הננו מציגים את הדברים הללו, כפי שאושרו ולאחר שנערכו בידי המלכי-צדק יושב הראש של ועדת ההתגלות.]

4. ריבונות – אלוהי ואנושי

134:4.1 (1486.4) אחוות האדם מתבססת על אבהותו של האל. משפחתו של האל נגזרת מאהבתו של האל – האל הינו אהבה. האל האב אוהב את ילדיו, את כל ילדיו, באופן אלוהי .

134:4.2 (1486.5) ממלכת השמיים, הממשל האלוהי, מתבססת על עובדת הריבונות האלוהית – האל הינו רוח. מכיוון שהאל הינו רוח, הממלכה הינה רוחנית. ממלכת השמיים איננה חומרית ואף לא אינטלקטואלית גרידא; זוהי מערכת יחסים רוחנית בין האדם לבין האל.

134:4.3 (1486.6) אם דתות שונות מכירות בריבונית הרוח של האל האב, אזי דתות שכאלה תמצֶאנה בשלום. אך ורק כאשר אחת מן הדתות מניחה כי היא נעלה, באופן כזה או אחר, על-פני כל האחרות, וכי היא בעלת סמכות בלעדית על כל הדתות האחרות, או אז דת שכזו תתיימר לנהוג בחוסר סובלנות כלפי דתות אחרות, או שתעז לרדוף מאמיני דתות אחרות.

134:4.4 (1487.1) אף-פעם לא יוכל לשרור השלום הדתי – לא תוכל לשרור אחווה – אלא אם כן כל הדתות תסכמנה לוותר מרצונן על כל הסמכות הדתית, ולוותר לחלוטין על כל מושג של ריבונות רוחנית. רק האל לבדו הינו ריבון רוח.

134:4.5 (1487.2) לא תוכלו להחזיק בשוויון בין הדתות (חירות דתית) ללא מלחמות דת, אלא אם כן כל הדתות תסכמנה להעביר את מלוא הריבונות הדתית לרמה על-אנושית כלשהי, לאל עצמו.

134:4.6 (1487.3) ממלכת השמיים בלבבות בני האדם תיצור אחדות דתית (לא בהכרח אחידות דתית), וזאת משום שכל קבוצות הדת שאליהן ישתייכו מאמינים כאלו תהיינה חפות מכל מושגי הסמכות הדתית – חפות מריבונות דתית.

134:4.7 (1487.4) האל הינו רוח, והאל מעניק מרוחו שלו עצמו רסיס השוכן בלב האדם. מבחינה רוחנית, כל בני האדם שווים זה לזה. ממלכת השמיים חפה מכל קסטות, מעמדות,

רמות חברתיות וקבוצות כלכליות. כולכם הנכם אחים.

134:4.8 (1487.5) אך בו ברגע שתשכחו את ריבונות הרוח של האל האב, תתחיל אחת מן הדתות לטעון לעליונותה על-פני הדתות האחרות; ואז, במקום שלום על-פני האדמה ורצון טוב בקרב בני האדם, תתחלנה מחלוקות, האשמות ואפילו מלחמות דת, לכל הפחות מלחמות בין אנשי הדתות.

134:4.9 (1487.6) הוויות בעלות רצון חופשי – אשר מחשיבות עצמן כשוות זו לזו – תתפתינה במוקדם או במאוחר לנסות ולרכוש עוצמה וסמכות על אנשים אחרים ועל קבוצות אחרות, אלא אם כן הן מכירות באופן הדדי בעובדת היותן כפופות לריבונות-על, לסמכות כלשהי המצויה מעליהן. מושג השוויון אף פעם אינו משכין שלום, אלא כאשר קיימת הכרה הדדית בהשפעת שליטת-העל של ריבונות-על.

134:4.10 (1487.7) אנשי הדת באורמיה חיו יחדיו בשלום ובשלווה יחסיים, משום שהם וויתרו לחלוטין על כל תפישות הריבונות הדתית. מבחינה רוחנית, כולם האמינו באל ריבוני; מבחינה חברתית, הסמכות המלאה והבלתי-מעורערת נחה ביד העומד בראשם – צִימְבּוֹיטוֹן. הם ידעו היטב את אשר יקרה למי מהמורים אשר יתיימר להיות אדון למורים העמיתים שלו.

באורנטיה לא יוכל לשרור שלום דתי, עד אשר כל הקבוצות הדתיות תוותרנה מרצונן על כל מושגי ההעדפה אלוהית, עם הנבחר וריבונות הדתית. בני האדם יהיו לאחים לדת ויחיו בשלום דתי על-פני האדמה, אך ורק כאשר האל האב יהפוך לעליון.

5. ריבונות פוליטית

134:5.1 (1487.8) [בעוד שמה שלימד המאסטר באשר לריבונות האל הינו אמת – אלא שהדברים הסתבכו לאחר שהופיעה בקרב דתות העולם דת אשר נסבה עליו – מה שהציג בנוגע לריבונות הפוליטית הסתבך עד מאוד בשל האבולוציה הפוליטית של חיי האומה ביותר מאלף ותשע-מאות השנים אשר חלפו מאז. בימי ישוע היו בעולם שתי מעצמות עולמיות בלבד – האימפריה הרומית במערב ואימפריית האן במזרח – ובין אלה הפרידו הן ההמלכה

הפרתית והן ארצות נוספות באזור הים הכספי וטורקסטאן. לפיכך, במצגת שלהלן סטינו יותר מן המהות של מה שלימד המאסטר באורמיה בנוגע לריבונות פוליטית, ובה בעת ניסינו להציג את החשיבות של הלימוד מהסוג שלימד בשל הישימות שלו למצב הייחודי והקריטי שבו נתונה האבולוציה של הריבונות הפוליטית במאה העשרים שלאחר המשיח.]

134:5.2 (1487.9) כל עוד האומות נאחזות באשליה של ריבונות לאומית בלתי-מוגבלת, לעולם לא תסתיים המלחמה באורנטיה. בעולם מיושב קיימות אך ורק שתי רמות של ריבונות יחסית: זו של הרצון החופשי הרוחני של בן התמותה היחיד, וזו של הריבונות הקולקטיבית של האנושות בכללותה. כל ההתאגדויות והקבוצות שבין רמת היחיד לרמת האנושות כולה, הינן יחסיות וחולפות, וערכן עומד אך על השיעור שבו הן מעצימות את רווחתם, בריאותם ואת התקדמותם של היחיד ושל הסך הכול הפלנטארי – של האדם ושל האנושות.

134:5.3 (1488.1) מורי הדת חייבים לזכור תמיד שריבונותו הרוחנית של האל קודמת לכל נאמנות רוחנית אשר מצויה בתווך. יום אחד יידעו השליטים האזרחיים כי הגבוהים ביותר שולטים בממלכות האדם.

134:5.4 (1488.2) שלטונם זה של הגבוהים ביותר בממלכות האדם אינו מיועד להעדיף באופן מיוחד קבוצת בני-תמותה כזו או אחרת. אין כדבר הזה, "העם הנבחר". שלטונם של הגבוהים ביותר, השולטים שליטת-על באבולוציה הפוליטית, מיועד להבטיח את השיעור המרבי של טוב עבור המספר הגדול ביותר של בני-אדם באשר הם, וזאת למשך פרק הזמן הממושך ביותר.

134:5.5 (1488.3) ריבונות הינה עוצמה, והיא צומחת הודות לארגון. טוב וראוי שארגוני העוצמה הפוליטית יצמחו, משום שהם נוטים לכלול מגזרים הולכים וגדלים מקרב האנושות בכללותה. אך צמיחתם זו של הארגונים הפוליטיים גם יוצרת בעיה בכל הרמות המצויות בתווך שבין המסגרת הראשונית והטבעית שבה מתארגנת העוצמה הפוליטית – המשפחה – לבין פסגת הצמיחה הפוליטית – ממשלת כלל האנושות, מטעם כלל האנושות ועבורה.

134:5.6 (1488.4) תחילתה של הריבונות הפוליטית בעוצמה ההורית שבקבוצה המשפחתית, שממנה, הודות לארגון, היא מתפתחת בשעה שהמשפחות מתמזגות לכדי חמולות-דם, ואלה

בתורן מתאחדות, מסיבות שונות, לכדי יחידות שבטיות – קבוצות פוליטיות על-חמולתיות. ואז, באמצעות סחר, מסחר וכיבוש, מתאחדים השבטים לכדי אומה, בעוד שהאומות עצמן מתאחדות לעיתים לכדי אימפריה.

134:5.7 (1488.5) כאשר הריבונות עוברת מן הקבוצות הקטנות יותר לקבוצות הגדולות יותר, מתמעטות המלחמות. פירושו של דבר שהמלחמות הקטנות בין האומות הקטנות מתמעטות, אך הפוטנציאל למלחמות גדולות עולה בעת שהאומות הריבוניות הולכות וגדלות. ואז, משכל העולם התגלה ויושב, כאשר האומות הן מעטות, גדולות וחזקות, כאשר האומות הכבירות האלה, הלכאורה ריבוניות, מתחככות זו בזו, כאשר רק אוקיינוסים מפרידים ביניהן, הזירה בשלה למלחמות גדולות, לקונפליקטים חובקי-עולם. אומות שכאלה, הקרויות ריבוניות, לא תוכלנה להתחכך זו בזו בלא שייווצרו עימותים, ובסופו של דבר מלחמות.

134:5.8 (1488.6) הקושי אשר חוֹוה האבולוציה של הריבונות הפוליטית, החל מן המשפחה וכלה באנושות כולה, טמון בהתנגדות של אינרציה המצויה בכל רמות הביניים. לעיתים המשפחות ממרות את פי החמולה שלהן, ואילו החמולות והשבטים ממשיכים לעתים קרובות לחתור תחת ריבונותה של המדינה הטריטוריאלית. בתהליך האבולוציה של הריבונות הפוליטית, כל אחת מן המסגרות החדשות, המתקדמות, מתביישת ב"שלבים הפיגומיים" – שלבי ההתפתחות הקודמים והמעכבים של הארגון הפוליטי. כך הוא הדבר וכך היה מאז ומעולם. אותה נאמנות אשר מאפשרת לשבט להתפתח, היא זו המקשה על התפתחותו של שבט-העַל – המדינה הטריטוריאלית. ואותה נאמנות (לאומנות) אשר מאפשרת למדינה הטריטוריאלית להתפתח, מסבכת במידה עצומה את התפתחותה האבולוציונית של ממשלת האנושות בכללותה.

134:5.9 (1488.7) הריבונות הפוליטית נוצרת כתוצאה מוויתור על זכות ההגדרה העצמית. ראשית, מצד היחיד בתוככי המשפחה, ואז מצד המשפחות והחמולות ביחס לשבט ולקבוצות הגדולות יותר. ההגדרה העצמית אשר עברה בהדרגה מן הארגונים הפוליטיים הקטנים אל הארגונים הגדולים יותר, התרחשה על-פי-רוב ללא כל עיכובים במזרח, למן כינון שושלת מִינְג והשושלות המוֹגוֹליות. במערב היא התקדמה במשך יותר מאלף שנים עד לסיום מלחמת

העולם, כאשר חלה נסיגה זמנית ומצערת של התהליך הרגיל בשעה שקבוצות קטנות רבות באירופה רכשו מחדש ריבונות פוליטית.

134:5.10 (1489.1) אורנטיה לא תיהנה משלום בר-קיימא, עד אשר האומות המכונות ריבוניות תוותרנה, בתבונה ומרצונן שלהן, על מלוא הסמכויות הריבוניות שלהן ותעבירן לידי אחוות האדם – לממשלת האנושות. הבינלאומיות – התאגדות של אומות – לעולם לא תוכל להשכין שלום בר-קיימא עבור האנושות. קונפדרציות כלל-עולמיות של מדינות אכן תמנענה ביעילות מלחמות קטנות ותוכלנה לשלוט מתוך הסכמה במדינות הקטנות, אך הן לא תצלחנה במניעת מלחמות עולם, ואף לא תוכלנה לשלוט בשלוש, ארבע או חמש, הממשלות החזקות ביותר. במצב של עימותים אמיתיים, אחת מן המעצמות האלה תפרוש מן האיחוד ותכריז מלחמה. כל עוד הן ממשיכות להיות נגועות באשליית הריבונות הלאומית, לא תוכלו למנוע ממדינות מלצאת למלחמה. הבינלאומיות הינה צעד בכיוון הנכון. כוח שיטור בינלאומי יצליח למנוע הרבה מלחמות קטנות, אך הוא לא יהיה יעיל במניעתן של מלחמות גדולות, של עימותים בין הממשלות הצבאיות הגדולות אשר על-פני כדור הארץ.

134:5.11 (1489.2) עם התמעטות המספר של האומות הריבוניות האמיתיות (המעצמות הגדולות), גדלים הן ההזדמנות והן הצורך בממשלת האנושות. כאשר תיוותרנה רק מספר קטן של מעצמות ריבוניות באמת (גדולות), הן יהיו חייבות או לצאת למאבק לחיים ולמוות לעליונות לאומית (אימפריאלית), או לחלופין – באמצעות ויתור מרצונן על כמה מזכויות הריבונות – ליצור את הגרעין ההכרחי של עוצמה על-לאומית, אשר ישמש כראשית הריבונות האמיתית של האנושות בכללותה.

134:5.12 (1489.3) השלום לא ישרור באורנטיה בטרם כל האומות המכונות ריבוניות תוותרנה על הזכות להכריז מלחמה לידי ממשל יציג של כלל האנושות. הריבונות הפוליטית הינה זכות מולדת של עמי העולם. כאשר כל עמי אורנטיה יבנו ממשלה עולמית, תהיה נתונה בידם הזכות והיכולת לבנות אותה כממשלה ריבונית מעין זו; וכאשר עוצמה עולמית ייצוגית, או דמוקרטית, זו, תשלוט בכוחות היבשה, האוויר והים של העולם, או אז ישרור שלום על-פני האדמה ורצון טוב בינות לאנשים – אך לא לפני כן.

134:5.13 (1489.4) אם נשתמש בדוגמא חשובה מן המאה התשע-עשרה ומן המאה העשרים: ארבעים-ושמונה המדינות החברות באיחוד הפדראלי האמריקני נהנות מזה זמן רב משלום. הן לא נלחמות יותר בינן לבין עצמן. הן וויתרו על ריבונותן לידי הממשל הפדראלי, ובאמצעות שימוש בבוררות במקום מלחמה, הן זנחו את כלל תביעותיהן להזיית ההגדרה העצמית. ואף כי כל מדינה מנהלת את ענייניה הפנימיים, הן אינן עוסקות ביחסי חוץ, במכסים, בהגירה, בענייני צבא או בסחר בין-מדינתי. המדינות היחידניות אף אינן עוסקות בעניינים הקשורים לאזרחות. ארבעים-ושמונה המדינות תסבולנה מפגעי המלחמה, אך ורק במידה שהממשל הפדראלי עצמו עומד בסכנה באופן כלשהו.

134:5.14 (1489.5) ארבעים-ושמונה המדינות האלה, אשר נטשו את צמד ההתחכמויות — הריבונות וההגדרה העצמית — נהנות מן השלום ומן השלווה השוררים ביניהן. וכך גם האומות של אורנטיה תחלנה ליהנות משלום כאשר הן תוותרנה מרצונן על ריבונותן לידי ממשל עולמי — ריבונות אחוות האדם. בעולם-מדינה זה, המדינות הקטנות תהיינה חזקות ממש כגדולות, ממש כפי שהמדינה הקטנה של רוד איילנד שולחת לקונגרס האמריקני שני סנאטורים, בדיוק כמו מדינת ניו-יורק המאוכלסת ומדינת טקסס בעלת השטח הנרחב.

134:5.15 (1490.1) ריבונותן המוגבלת (זו של המדינה) של ארבעים-ושמונה המדינות האלה נוצרה על-ידי האדם ולמען האדם. ריבונותו העל-מדינתית (זו הלאומית) של האיחוד הפדראלי האמריקני נוצרה על-ידי שלוש-עשרה המדינות המקוריות מקרב המדינות האלה, לתועלתן שלהן ולתועלת האדם. ובדומה לכך, יום אחד תכוננה האומות את ריבונותו העל-לאומית של הממשל הפלנטארי של כלל האנושות, לתועלתן ולתועלת כלל בני האדם.

134:5.16 (1490.2) אזרחים אינם נולדים לתועלת הממשל; ממשלות הינן ארגונים אשר נוצרים ומעוצבים לתועלת האדם. האבולוציה הפוליטית של הריבונות תימשך עד אשר תופיע ממשלת הריבונות של כלל בני האדם. לכל הריבונויות האחרות נודע ערך יחסי בלבד, הן חולפות במשמעותן וכפיפות במעמדן.

134:5.17 (1490.3) עם ההתקדמות המדעית, תהפוכנה המלחמות להרסניות יותר ויותר, עד אשר הן תהיינה כמעט בבחינת התאבדות גזעית. עוד כמה מלחמות עולם נידרש להילחם, ועל עוד

כמה איגודי אומות להיכשל בטרם יסכימו בני האדם לכונן את ממשל האנושות ולהתחיל ליהנות מן הברכות שטומן בחובו שלום קבע ומן השגשוג הנובע משלווה של רצון-טוב – רצון-טוב כלל עולמי – בקרב האדם?

6. חוק, חירות וריבונות

134:6.1 (1490.4) אם אדם אחד מבקש חופש – חירות – שומה עליו לזכור כי כל יתר בני האדם משתוקקים לאותו חופש ממש. קבוצות המורכבות מבני-תמותה שוחרי-חופש לא תוכלנה לדור בשלום זו עם זו מבלי להכפיף את עצמן לחוקים, להוראות ולתקנות, אשר יבטיחו לכל אדם את אותו שיעור של חופש, ובה בעת יבטיחו מידה שווה של חופש לכל אחַיו בני האדם. אם אדם אחד יהיה חופשי לחלוטין, כי אז שומה על אדם אחר להיות משועבד לחלוטין. ויחסיותו של החופש תקפה הן בהיבט החברתי, הן בהיבט הכלכלי והן בהיבט הפוליטי. חופש הינו מתת הציוויליזציה המתאפשרת הודות לאכיפת החוק.

134:6.2 (1490.5) אחוות האדם מתאפשרת מן הבחינה הרוחנית הודות לדת, אך על-מנת לשלוט בבעיות החברתיות, הכלכליות והפוליטיות הנלוות ליעד כזה של שמחת האדם ותועלתו, תידרש ממשלה של כלל האנושות.

134:6.3 (1490.6) כל עוד הריבונות הפוליטית של העולם מחולקת ונתונה באופן בלתי-צודק בידי קבוצת מדינות-אומות, תמשכנה להתרחש מלחמות וישמעו חרחורי מלחמות – אומה תעלה כנגד אומה. אנגליה, סקוטלנד ווילס תמיד נלחמו זו בזו, עד אשר כל אחת מהן וויתרה על ריבונותה והפקידה אותה בידי הממלכה המאוחדת.

134:6.4 (1490.7) מלחמת עולם נוספת תלמד את האומות המכונות ריבוניות ליצור פדרציה מסוג כלשהו, ובכך ייווצר מנגנון למניעת המלחמות הקטנות, קרי בין האומות החלשות יותר. אך מלחמות העולם תמשכנה להתקיים עד אשר תתכונן ממשלת האנושות. אך ורק הריבונות הגלובלית תוכל למנוע מלחמות עולם – שום דבר אחר לא יצלח לכך.

134:6.5 (1490.8) ארבעים-ושמונה המדינות האמריקניות חיות בשלום זו לצד זו. נוכל למצוא בקרב אזרחיהן של ארבעים-ושמונה המדינות האלה את בני כל האומות והגזעים השונים אשר חיו אי-פעם באירופה הלוחמנית. האמריקנים הללו מייצגים כמעט את כל הדתות והכתות הדתיות שבעולם הרחב בכללותו, ואף-על-פי-כן, כאן בצפון-אמריקה, הם חיים יחדיו בשלום. וכל זאת התאפשר משום שארבעים-ושמונה המדינות האלה וויתרו על ריבונותן וזנחו כל מושג של הנחת זכויות של הגדרה-עצמית.

134:6.6 (1490.9) אין מדובר בסוגיה של חימוש או של התפרקות ממנו. הסוגיות הנוגעות לשימור של שלום עולמי אף לא קשורות לגיוס חובה או לשירות צבאי התנדבותי. גם אם תיקחו מן האומות החזקות את כל כלי הנשק המודרניים ואת כל סוגי חומרי הנפץ, הן עדיין תילחמנה באגרופים, באבנים ובאלות. וזאת, כל עוד הן ממשיכות להיאחז באשליה של זכות אלוהית לריבונות לאומית.

134:6.7 (1491.1) מלחמה איננה מחלה נרחבת ואיומה אשר תוקפת את האדם; מלחמה הינה תסמין, תוצאה. המחלה האמיתית הינה וירוס הריבונות הלאומית.

134:6.8 (1491.2) לְאוּמוֹת באורנטיה לא הייתה ריבונות אמיתית; מעולם לא הייתה להן ריבונות אשר מסוגלת להגן עליהן מאימת מלחמות העולם ומן ההרס הטמון בהן. בעת שהן תיצורנה ממשלה גלובלית של האנושות, אין זאת כי האומות תוותרנה על ריבונות, אלא דווקא תיצורנה ריבונות עולמית, אמיתית, אותנטית ומתמשכת, אשר תהיה מסוגלת להגן עליהן מכאן ואילך מפני כל המלחמות. העניינים המקומיים יטופלו על-ידי ממשל מקומי; בעניינים הלאומיים יטפל ממשל לאומי; ואילו את העניינים הבינלאומיים תנהל ממשלה עולמית.

134:6.9 (1491.3) לא ניתן לשמור על שלום עולמי באמצעות אָמנוֹת, דיפלומטיה, מדיניות חוץ, בריתות, איזוני כוח, או כל להטוט מזדמן אחר במסגרת הריבונות של הלאומיות. מה שנדרש הוא לחוקק חוק עולמי אשר יוכל להיאכף על-ידי ממשלה עולמית – ריבונות כלל האנושות.

134:6.10 (1491.4) היחיד ייהנה מחירות נרחבת הרבה יותר תחת ממשלה עולמית. כיום, אזרחיהן של המעצמות הגדולות ממוסים, מוסדרים ונשלטים באופן מדכא-כמעט; והרבה מן ההתערבות הזו בחירויות הפרט הנהוגה בהווה תיעלם בשעה שהממשלות הלאומיות תסכמנה להפקיד את ריבונותן באשר ליחסים הבינלאומיים בידיה של ממשלה עולמית.

134:6.11 (1491.5) תחת ממשלה עולמית, קבוצות לאומיות תזכינה להזדמנות של ממש ליהנות מחירויות הפרט אשר בדמוקרטיה אמיתית, וכן אפשרות לממֵש אותן הלכה למעשה. ייסתם הגולל על רעיון ההגדרה העצמית המופרך. עם הוויסות העולמי של הכספים והסחר, ישרור עידן חדש של שלום חובק עולם. במהרה תוכל להתפתח שפה עולמית, ועדיין נותרת לפחות תקווה מסוימת כי ביום מן הימים תשרור דת עולמית – או לפחות דתות בעלות נקודת השקפה עולמית.

134:6.12 (1491.6) ביטחון קולקטיבי אף-פעם לא יאפשר שלום, בטרם הקולקטיב יכלול את כלל האנושות.

134:6.13 (1491.7) הריבונות הפוליטית של ממשל ייצוגי של כלל האנושות ישכין שלום בר-קיימא על-פני האדמה, והאחווה הרוחנית של בני האדם תבטיח לנצח את הרצון הטוב בין כלל בני האדם. ואין בנמצא כל דרך אחרת להשכין שלום על-פני האדמה ורצון טוב בינות לאנשים.

* * *

134:6.15 (1491.8) לאחר מותו של צימבויטון, בניו התקשו עד מאוד לשמור על שלום בפקולטה. ההשלכות של מה שלימד ישוע היו עשויות להיות נרחבות הרבה יותר אילו המורים הנוצריים, אשר הצטרפו לפקולטה באורמיה בשלב מאוחר יותר, היו מציגים יותר חוכמה ונוהגים ביתר סובלנות.

134:6.16 (1491.9) בנו בכורו של צימבויטון פנה לעזרתו של אבנר בעמן, אך למרבה הצער אבנר בחר במורים אשר התבררו כבלתי-גמישים וכבלתי-מתפשרים. מורים אלו ביקשו להשליט את דתם על יתר מערכות האמונה. הם מעולם לא חשדו כי ההרצאות שהעביר מוביל השיירה, אשר אליהן התייחסו לעיתים תכופות, הגיעו מפי לא אחר מאשר ישוע עצמו.

(1491.10) 134:6.17 ככל שגבר הבלבול בפקולטה, כך הסירו שלושת האחים את תמיכתם הפיננסית ממנה, והיא נסגרה כעבור חמש שנים. מאוחר יותר היא נפתחה מחדש כמקדש מיתראי ולבסוף נשרפה כליל בזמן אחת מן החגיגות האורגזמיות שלהם.

7. השנה השלושים-ואחת (25 לספירה)

(1492.1) 134:7.1 כאשר שב ישוע ממסעו לים הכספי, הוא ידע כי ימי המסעות שלו בעולם קרובים לסיומם. הוא נסע רק פעם אחת נוספת אל מחוץ לפלשתינה, לסוריה. לאחר ביקור קצר בכפר נחום, הלך לביקור בן מספר ימים בנצרת. במחצית חודש אפריל הוא יצא מנצרת לעבר צור. משם הוא המשיך צפונה אל צידון, ושם שהה במשך מספר ימים. אך פניו היו מועדות לאנטיוכיה.

(1492.2) 134:7.2 זו השנה שבה נדד ישוע לבדו בפלשתינה ובסוריה. במהלך השנה הזו הוא נודע בכמה וכמה שמות באזורי הארץ השונים: הנגר מנצרת, בונה הסירות מכפר נחום, הסופר מדמשק והמורה מאלכסנדריה.

(1492.3) 134:7.3 באנטיוכיה חי בן האדם במשך יותר מחודשיים. שם הוא עבד, התבונן, למד, פגש, סעד, וכל העת למד כיצד חי האדם, כיצד הוא חושב, מרגיש ומגיב לסביבת הקיום האנושית. במשך שלושה שבועות מתוך התקופה הזאת הוא עבד כתופר אוהלים. באנטיוכיה הוא שהה יותר מאשר בכל מקום אחר במהלך המסע זה. עשר שנים מאוחר יותר, כאשר הטיף השליח פאולוס באנטיוכיה ושמע את מאזיניו מדברים על הדוקטרינות של **הסופר מדמשק,** הוא כלל לא שיער שתלמידיו שמעו את קולו של המאסטר עצמו מלמד.

(1492.4) 134:7.4 מאנטיוכיה ישוע ירד דרומה לאורך החוף עד לקיסריה, שם שהה במשך מספר שבועות, ומשם המשיך לאורך החוף עד ליפו. מיפו הוא פנה דרך פנים הארץ אל יבנה, אשדוד ועזה. מעזה הוא הלך בשביל הפנימי אל באר-שבע ושם שהה במשך שבוע.

(1492.5) 134:7.5 אז יצא ישוע למסעו האחרון כיחיד בלב לבה של פלשתינה, מסע אשר החל בבאר-שבע בדרום והסתיים בדן שבצפון. במסע הזה צפונה הוא עצר בחברון, בבית לחם

(שם ראה את מקום הולדתו), בירושלים (הוא לא ביקר בבית עניא), בבארות, לבונה, שיחר, שכם, שומרון, גבע, עין-גנים, עין דור ומדון; הוא עבר דרך מגדל וכפר נחום והמשיך צפונה; עבר ממזרח למימי המֵרוֹם ודרך קָרַאטָה לדן, או קיסריה-פִּילִיפִּי.

134:7.6 (1492.6) כעת הוביל מכוונן המחשבה את ישוע הלאה מיישובי האדם, מעלה אל הר החרמון, על-מנת שיוכל לסיים את משימת כיבוש דעתו האנושית ולהשלים את משימת ההגעה להקדשתו השלמה לשארית עבודת חייו על-פני האדמה.

134:7.7 (1492.7) הייתה זו אחת מן התקופות הבלתי-שגרתיות ויוצאות-הדופן ביותר בחייו הארציים של המאסטר באורנטיה. תקופה אחרת ודומה לה מאוד הייתה החוויה אשר עבר בגפו, בגבעות שליד פֶּלָה לאחר טבילתו. תקופת ההתבודדות הזו בהר החרמון סימנה את סיום הקריירה האנושית-גרידא שלו, כלומר, את סיומה הטכני של משימת המתת האנושית שלו; זאת בעוד שתקופת ההתבודדות המאוחרת יותר סימנה את תחילת החלק האלוהי יותר במשימת המתת. וישוע חי בגפו עם האל במשך שישה שבועות על מורדות הר החרמון.

8. השהות בהר החרמון

134:8.1 (1492.8) לאחר ששהה זמן-מה בסביבת קיסריה-פיליפי, הכין ישוע את הצידה, השיג בהמת משא וסיכם דברים עם נער בשם תִּיגְלָת. או אז, הוא צעד בדרך לדמשק לכפר אשר כונה לעיתים בית-ג׳אן, למרגלות הר החרמון. כאן הוא מיקם את בסיסו בסמוך לאמצע חודש אוגוסט, שנת 25 לספירה. הוא הותיר את הצידה בידי תיגלת והחל להעפיל בשיפולים הצחיחים של ההר. ביום הראשון נלווה תיגלת לישוע במעלה ההר אל נקודה נבחרת בגובה של כ-1,800 מטרים מעל לפני הים, שם הם בנו מיכל עשוי אבן שבו נדרש תיגלת להפקיד מזון פעמיים בשבוע.

134:8.2 (1493.1) ביום הראשון, מעט לאחר שעזב את תיגלת, העפיל ישוע רק קמעה במעלה ההר בטרם עצר להתפלל. בין היתר הוא ביקש מאביו לשלוח בחזרה את השרפים השומרת "להיות עם תיגלת." הוא ביקש שיותר לו להיאבק במאבק האחרון הזה שלו אך ורק באמצעות

מה שקיים במציאויות האנושיות. ובקשתו התקבלה. הוא צעד אל עבר המבחן הכביר כאשר עמו רק המכוונן השוכן על-מנת להנחות אותו ולתמוך בו.

134:8.3 (1493.2) ישוע אכל אך מעט בעת ששהה על ההר; הוא צם מכל מזון רק למשך יום או יומיים בכל פעם. ההוויות העל-אנושיות אשר התעמתו אתו על ההר הזה, ושבהן הוא נלחם ברוחו, ואשר אותן הוא ניצח בכוחו, היו אמתיות; היו אלה הארכי-אויבים שלו במערכת שטניה; הם לא היו חזיונות הדמיון הנובעים מן הגחמות האינטלקטואליות של דעתו המוחלשת של בן תמותה מורעב, אשר איננו מסוגל להבחין בין מציאות לבין שיגיונות הדעת השוגה.

134:8.4 (1493.3) ישוע בילה בהר החרמון את שלושת השבועות האחרונים של חודש אוגוסט ואת שלושת השבועות הראשונים של חודש ספטמבר. במהלך השבועות הללו הוא סיים את משימתו כבן-תמותה, זו של השגת מעגלי הבנת הדעת ושל השליטה באישיות. במהלך התקופה הזו, שבה התייחד עם אביו שבשמיים, גם מכוונן המחשבה השוכן השלים את השירותים אשר הוקצו לו. הושג היעד האנושי של יצור ארצי זה. נדרש להשלים אך ורק את החלק האחרון של הכוונון שבין הדעת לבין המכוונן.

134:8.5 (1493.4) לאחר יותר מחמישה שבועות רצופים של התייחדות עם אביו מפרדיס, ישוע השתכנע ובטח לחלוטין בטיבו שלו ובַּוודאות שיתעלה מעל לרמות החומר של ביטוי האישיות בזמן ובמרחב. הוא האמין באמונה שלמה בטיבו האלוהי, ולא היסס לטעון לעליונות טיבו האלוהי על-פני טיבו האנושי.

134:8.6 (1493.5) לקראת סוף השהות על ההר ביקש ישוע מאביו רשות להיפגש עם אויביו בשטניה כבן האדם, כישוע בן-יוסף. בקשה זו אושרה. הפיתוי הגדול, המשפט של היקום, אירע במהלך השבוע האחרון לשהות בהר החרמון. שטן (אשר ייצג את לוציפר) והנסיך הפלנטארי המורד, קליגאסטיה, נפגשו עם ישוע והיו גלויים לחלוטין לעיניו. ו"פיתוי" זה – ניצחונה הסופי של הנאמנות האנושית אל מול דברי הסילופין של האישיויות המורדות – לא היה קשור למזון, לגגות של מקדשים או לפעולות מתיימרות. הוא לא נגע לממלכות העולם הזה, אלא לריבונות של יקום כביר ורב-הוד. הסמליות אשר נרשמה בכתביכם כוונה לעידנים

המפגרים שבהם חשב העולם באופן ילדותי. וראוי שהדורות הבאים יבינו לאיזה מאבק כביר נדרש בן האדם, מאבק שאותו צלח באותו יום רב מאורעות בהר החרמון.

134:8.7 (1493.6) ולהצעות ולהצעות-שכנגד הרבות, אשר הציעו שליחיו של לוציפר, ענה ישוע רק כך: "מי ייתן וישרור רצונו של אבי מפרדיס. ואתה, בני המורד, הנני מפקיד אותך לשיפוטם האלוהי של עתיקי היומין. אני הנני אביך-בוראך; אתקשה לשפוט אותך בצדק, ואת הרחמים שלי כבר דחית. הנני מפקיד אותך למשפט השופטים של יקום גדול מזה."

134:8.8 (1494.1) לכל הפשרות והחלופות אשר הציע לוציפר, לכל מה שהציע במיוחד עבור משימת המתת, ענה ישוע רק כך: "כי ייעשה רצונו של אבי בפרדיס." וכאשר הסתיים המבחן המתיש, חזרה לצד ישוע השרפים השומרת אשר נפרדה ממנו וסעדה אותו.

134:8.9 (1494.2) באחר-צהריים אחד מאוחר בקיץ, בינות לעצים ובדממה של הטבע, מיכאל מנבאדון רכש את הריבונות הבלתי-מעורערת על יקומו שלו. באותו יום הוא השלים את משימתם של הבנים הבוראים, לחיות את מלוא החיים בגוף, בדמות בשר ודם בן-תמותה, בעולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב. ההכרזה אשר ניתנה ליקום על אודות הישג רב-משמעות זה, ניתנה רק חודשים לאחר מכן, ביום שבו הוטבל; אך כל זאת אירע לאמיתו של דבר באותו יום על ההר. וכאשר ירד ישוע משהותו בהר החרמון, יושבו, לכל דבר ועניין, מרידתו של לוציפר בשטניה ופרישתו של קליגאסטיה באורנטיה. ישוע שילם את התשלום האחרון שאליו נדרש לשם השגת הריבונות ביקומו שלו, אשר כשלעצמה קובעת את מעמדם של כלל המורדים, וכן קובעת כי ניתן לטפל באופן מידי ויעיל בכל התקוממות עתידית (אם וכאשר תתרחש). בהתאם לכך, ניתן לומר שה"פיתוי הגדול" של ישוע אירע זמן-מה לפני הטבלתו, ולא מיד לאחר אותו מאורע.

134:8.10 (1494.3) בסיום שהותו זו של ישוע על ההר, בעודו יורד ממנו, הוא פגש את תיגלת העולֶה למקום המפגש ועמו המזון. הוא הפנה אותו חזרה ואמר רק: "תם זמן המנוחה; אני חייב לחזור אל עסקי אבי." והוא היה שקט והיה אדם שונה עד מאוד, בעת שהם הלכו חזרה לדן. בדן הוא נפרד מן הנער ונתן לו את החמור. או אז הוא המשיך דרומה באותה דרך שבה עלה, אל כפר נחום.

9. זמן ההמתנה

134:9.1 (1494.4) היה זה לקראת סוף הקיץ, סמוך ליום הכיפורים ולחג הסוכות. ישוע ערך מפגש משפחתי בכפר נחום בשבת ולמחרת יצא עם יוחנן, בנו של זבדיה, לעבר ירושלים. הם הלכו ממזרח לאגם, דרך גרש והלאה במורד עמק הירדן. ואף כי הוא שוחח מעט עם בן לווייתו בדרך, הבחין יוחנן בשינוי הגדול אשר חל בישוע.

134:9.2 (1494.5) ישוע ויוחנן עצרו ללילה בבית עניא אצל אלעזר ואחיותיו, ולמחרת מוקדם בבוקר הם יצאו לירושלים. הם בילו כמעט שלושה שבועות בעיר ובסביבותיה, או לפחות כך עשה יוחנן. ימים רבים יוחנן הלך לבדו לירושלים בעוד שישוע הלך לגבעות הסמוכות, שם התייחד רוחנית פעמים רבות עם אביו שבשמיים.

134:9.3 (1494.6) שניהם נכחו בתפילות יום הכיפורים הרציניות. יוחנן התרשם עד מאוד מטקסי אותו יום, יותר מאשר מכל יתר המועדים היהודיים, אך ישוע נותר צופה מהורהר ושקט. עבור בן האדם היה זה מופע מעורר חמלה ופתטי. הוא ראה בכל אלו בבחינת ייצוג שגוי של אופיו וטיבו של אביו שבשמיים. מעשי אותו היום נחשבו בעיניו כלעג לעובדת הצדק האלוהי ואמיתות החסד האינסופי. הוא בער בקרבו ברצונו לתת דרור להכרזה על אודות האמת באשר לאופיו האוהב של אביו ולאופן שבו הוא עושה חסד עם היקום, אך המכוונן הנאמן שלו התריע בו כי שעתו טרם הגיעה. ואולם, באותו לילה, בבית עניא, ישוע העיר מספר רב של הערות אשר הטרידו את יוחנן עד מאוד; ויוחנן מעולם לא הבין עד תום את המשמעות האמיתית של מה שאמר ישוע באותה פגישת ערב.

134:9.4 (1495.1) ישוע תכנן להישאר עם יוחנן לכל אורך השבוע של חג הסוכות. חג זה היה החופשה השנתית בפלשתינה; הייתה זו החופשה של היהודים. ואף כי ישוע לא השתתף בחגיגת האירוע, נראָה לעין כי הוא נהנה וחווה שביעות רצון משמחתם ומעליזותם של הצעירים והמבוגרים כאחד.

134:9.5 (1495.2) באמצע שבוע החגיגות, ולפני תום החג, ישוע עזב את יוחנן, ואמר כי ברצונו לצאת אל הגבעות ולהתייחד טוב יותר עם אביו שבפרדיס. יוחנן ביקש להצטרף אליו, אך ישוע התעקש שיישאר לחגיגות, ואמר: "לא נדרש ממך לשאת את נטל בן האדם; אך ורק השומר חייב לעמוד על משמרתו בשעה שהעיר נמה את שנתה בשלווה." ישוע לא שב לירושלים. לאחר ששהה בגפו כמעט שבוע בגבעות שליד בית עניא, הוא יצא לכפר נחום. בדרך הביתה הוא בילה יום ולילה בגפו על מורדות הגלבוע, בקרבת המקום שבו נטל המלך שאול את חייו; וכאשר הוא הגיע לכפר נחום, נדמה כי היה עליז יותר מאשר בשעה שעזב את יוחנן בירושלים.

134:9.6 (1495.3) בבוקר המחרת ניגש ישוע לארגז שבו נותרו חפציו האישיים בבית המלאכה של זבדיה. הוא לבש את הסינר והתייצב לעבודה, באומרו: "ראוי לי להישאר עסוק בשעה שאני ממתין ששעתי תגיע." והוא עבד במשך מספר חודשים נוספים לצד אחיו יעקב במספנה, עד לחודש ינואר בשנה שלאחר מכן. לאחר התקופה הזו, שבה עבד יעקב לצד ישוע – אף אם עלו בלבו ספקות אשר שיבשו את הבנתו באשר למלאכת חייו של בן האדם – הוא מעולם לא איבד לגמרי את האמונה באשר למשימתו של ישוע.

134:9.7 (1495.4) במהלך תקופת העבודה האחרונה של ישוע במספנה, הוא עסק רוב הזמן בגימור הפנימי של חלקי הסירות הגדולות יותר. הוא השקיע מאוד בכל מעשי ידיו, ונדמה כי הוא נהנה מן ההישג האנושי של השלמת מלאכה ראויה לשמה. ואף-על-פי שהוא בזבז זמן מועט על זוטות, הוא פעל בקפדנות בכל הנוגע למהות של כל דבר נתון שבו הוא עסק.

134:9.8 (1495.5) בחלוף הזמן הגיעו השמועות לכפר נחום על אודות אחד, יוחנן, אשר מטיף לבעלי התשובה ומטביל אותם בנהר הירדן. וכך הטיף יוחנן: "מלכות השמים ממשמשת ובאה; חיזרו בתשובה והיטבלו." ישוע הקשיב לדיווחים הללו בעוד שיוחנן עולה לאיטו במעלה עמק הירדן, הרחק משפך הנהר הסמוך לירושלים. אך ישוע המשיך בבניית הסירות, עד אשר הגיע יוחנן לנקודה במעלה הנהר הסמוכה לפֶּלָה, בחודש ינואר של שנת 26 לספירה. אז הניח ישוע את כליו והכריז: "הנה הגיעה שעתי." ולאחר מכן הציג את עצמו בפני יוחנן לשם טבילה.

134:9.9 (1495.6) ואולם, שינוי כביר התחולל בישוע. רק מתי מעט מקרב האנשים אשר נהנו מחברתו ומסעדו, בעת שנע לאורכה ולרוחבה של הארץ, הצליחו לאחר מכן לזהות את המורה אשר הופיע בציבור כאותו אדם אשר הכירו ואהבו כיחיד פרטי בשנים עברו. והייתה סיבה לכך שאלו אשר נהנו ממנו בעבר לא הצליחו להכירו בתפקידו הציבורי המאוחר יותר, כמורה בעל סמכות. ההתמרה הזו של דעת ורוח נמשכה שנים ארוכות, והיא נחתמה במהלך השהות החשובה על הר החרמון.

>> מסמך 134 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 136 <<

מסמך 135

יוחנן המטביל

135:0.1 (1496.1) יוחנן המטביל נולד ב-25 בחודש מרץ, שנת 7 לפני הספירה, בהתאם להבטחה אשר נתן גבריאל לאלישבע בחודש יוני של השנה הקודמת לזו. במשך חמישה חודשים, שמרה אלישבע בסוד את דבר ביקורו של גבריאל; וכשסיפרה לבעלה, זכריה, הוא דאג עד מאוד, והאמין לגמרי לסיפורה רק לאחר שחלם בעצמו חלום יוצא-דופן כשישה שבועות לפני לידתו של יוחנן. למעט ביקורו של גבריאל וחלומו של זכריה, לא היה כל דבר יוצא-דופן או על-אנושי אשר נקשר אל לידתו של יוחנן המטביל.

135:0.2 (1496.2) יוחנן נימול ביום השמיני, בהתאם לנוהג היהודי. הוא גדל כילד רגיל, יום אחר יום ושנה אחר שנה, בכפר הקטן שנמצא כשישה קילומטרים ממערב לירושלים ואשר היה ידוע באותם ימים בשם עיר יהודה.

135:0.3 (1496.3) המאורע בעל המשמעות הרבה ביותר במהלך ילדותו המוקדמת של יוחנן היה הביקור אשר ערך, ביחד עם הוריו, בביתם של ישוע והמשפחה מנצרת. הביקור התרחש בחודש יוני של שנת 1 לפני הספירה, בעת שיוחנן היה בן מעט יותר משש שנים.

135:0.4 (1496.4) לאחר ששבו לנצרת, החלו הוריו של יוחנן בתהליך חינוך שיטתי של הנער. בכפר הקטן לא היה בית ספר של בית כנסת; אך מכיוון שזכריה היה כוהן, הוא היה מלומד יחסית, וגם אלישבע הייתה מלומדת בהרבה מן האישה היהודית הממוצעת; היא אף נמנתה עם משפחת הכהונה והיוותה נצר "לבנות אהרון." ומכיוון שיוחנן היה ילד יחיד, הם השקיעו זמן

רב בחינוכו המנטאלי והרוחני. זכריה שירת רק במשך תקופות קצרות בבית המקדש בירושלים ולפיכך השקיע הרבה מזמנו בהוראת בנו.

135:0.5 (1496.5) לזכריה ולאלישבע הייתה חווה קטנה שבה הם גידלו כבשים. הם התפרנסו אך בקושי מעבודת האדמה, אך זכריה קיבל קצבה קבועה מכספי המקדש אשר הוקדשו לתמיכה בכוהנים.

1. יוחנן הופך לנזיר

135:1.1 (1496.6) יוחנן לא סיים את חוק לימודיו בבית-ספר בגיל ארבע-עשרה, אך עם זאת החליטו הוריו שזוהי השנה המתאימה לכך שינדור את נדרי הנזירות. בהתאם לכך, לקחו זכריה ואלישבע את בנם לעין גדי, בסמוך לים המלח. שם מוקם המטה הדרומי של מסדר הנזירים, ושם התקבל הנער לאחר כבוד למסדר למשך כל ימי חייו. לאחר הטקסים ולאחר שנדר את הנדרים להינזר ממשקאות משכרים, להימנע מלגזוז את מחלפות ראשו ומלגעת במת, המשיכה המשפחה לירושלים. שם, אל מול המקדש, השלים יוחנן את המנחות הנדרשות מאלו אשר נדרו את נדרי הנזירות.

135:1.2 (1496.7) יוחנן נדר את אותם נדרים אשר נדרו קודמיו המפורסמים – שמשון ושמואל הנביא. אדם נזיר נחשב לאישיות קדושה ומקודשת. היהודים התייחסו לנזיר כמעט באותה מידה של כבוד והערצה שבה נהגו כלפי הכוהן הגדול. ואין להתפלא על כך, מכיוון שפרט לכוהנים הגדולים, אך ורק לנזירים אשר הקדישו את כל חייהם למסדר הותר להיכנס במקדש אל קודש הקודשים.

135:1.3 (1497.1) יוחנן שב מירושלים אל ביתו על-מנת לטפל בעדר הכבשים של אביו, והוא גדל להיות גבר חזק בעל אופי נאצל.

135:1.4 (1497.2) כשיוחנן היה בגיל שש-עשרה, כתוצאה מכך שקרא על אודות אליהו והתרשם עד מאוד מהנביא של הר הכרמל, הוא החליט לאמץ לעצמו את סגנון לבושו של זה.

מאותו יום ואילך לבש יוחנן אדרת שער גמלים ואזור עור. בגיל שש-עשרה הוא כבר התנשא לגובה של יותר ממטר ושמונים סנטימטרים והגיע כמעט לשיא גדילתו. ועם רעמת שיערו השופעת וסגנון לבושו הייחודי, הוא אכן היה צעיר ציורי ביותר. הוריו ציפו לרבות ונצורות מבנם יחידם, מן הילד המובטח אשר הפך לנזיר למשך כל חייו.

2. מותו של זכריה

135:2.1 (1497.3) לאחר מחלה שנמשכה מספר חודשים, מת זכריה בחודש יולי של שנת 12 לספירה, מעט לאחר שמלאו ליוחנן שמונה-עשרה שנים. היה זה זמן של מבוכה גדולה עבור יוחנן, משום שנדר הנזירות מנע ממנו מלהיות במגע עם המת, אפילו אם היה זה בן משפחה. ואף-על-פי שיוחנן השתדל לעמוד בדרישות הנדר אשר נדר בנוגע לטומאת המת, הוא נמלא ספק באשר לשאלה אם עמד במלוא דרישות המסדר; לפיכך, לאחר קבורת אביו הוא הלך לירושלים, ושם, בפינה המיועדת לנזירים בחצר הנשים, הוא הציע את מנחות הטהרה הנדרשות.

135:2.2 (1497.4) בחודש ספטמבר של שנה זו, נסעו אלישבע ויוחנן לבקר את מרים ואת ישוע בנצרת. יוחנן כמעט וגמר אומר להתחיל בעבודת חייו, אך ישוע התריע בפניו, לא רק במילותיו, אלא גם במעשיו אשר שימשו דוגמא, כי מוטב אם יחזור לביתו, ידאג לאמו וימתין "להגעתה של שעת האב." ובסיום הביקור המהנה, ולאחר שנפרד מישוע וממרים לשלום, שוב לא ראה יוחנן את ישוע עד ליום שבו הוטבל בירדן.

135:2.3 (1497.5) יוחנן ואלישבע שבו אל ביתם והחלו לרקום תוכניות לקראת העתיד. מכיוון שיוחנן סירב לקבל את קצבת הכוהנים אשר הגיעה לו מכספי המקדש, בתום שנתיים ימים הם כמעט ואיבדו את ביתם; לפיכך הם החליטו לנדוד דרומה עם עדר הכבשים. וכך, בקיץ שבו מלאו ליוחנן עשרים שנים הם עזבו לחברון. יוחנן רעה את צאנו באזור אשר כונה "ערבות יהודה", בסמוך למעיין אשר הזין נחל גדול יותר שנשפך לים המלח בסמוך לעין גדי. היישוב

בעין גדי לא כלל רק נזירים אשר הוקדשו למסדר למשך תקופה מסוימת או לכל חייהם, אלא גם קבוצות רבות אחרות של רועי צאן סגפניים אשר התקבצו באזור הזה עם עדריהם והתרועעו עם אחוות הנזירים. הם התפרנסו מגידול כבשים וכן ממתנות אשר יהודים בעלי ממון העניקו למסדר.

135:2.4 (1497.6) בחלוף הזמן, יוחנן חזר פחות ופחות לחברון בעוד שהוא ערך ביקורים תכופים יותר ויותר בעין גדי. הוא היה כל-כך שונה ממרבית הנזירים, עד שהוא התקשה להתרועע עם חברי האחווה. אך את אבנר, אשר הוכר כמנהיג היישוב בעין גדי, הוא חיבב עד מאוד.

3. חייו של רועה צאן

135:3.1 (1497.7) לאורך הערוץ של המעיין הקט הזה בנה יוחנן לא פחות מתריסר מקלטי אבן ומחסות לילה, אשר נבנו מערימות אבנים. מן המקלטים והמחסות הוא יכול היה לצפות ולאבטח את עדרי הכבשים והעזים שלו. חיי הרועים של יוחנן העניקו לו זמן ממושך ביותר למחשבה. הוא שוחח רבות עם עֻזָּה, יתום מבית צור שאותו אימץ במידה מסוימת, ואשר דאג לעדרים בעת שיוחנן הלך לחברון לבקר את אמו או למכור כבשים, או בשעה שהוא ירד לעין גדי לתפילות השבת. יוחנן והנער חיו בפשטות והתקיימו מבשר כבש, מחלב עזים, מדבש היער ומחגבים אכילים אשר נמצאו באזור. הם העשירו תזונה רגילה זו באספקה אשר הובאה מעת לעת מחברון ומעין גדי.

135:3.2 (1498.1) אלישבע עדכנה את יוחנן על הקורות בפלשתינה ובעולם, והוא הלך והשתכנע כי במהרה יגיע הזמן שבו יסתיים סדר העולם הישן; וכי הוא עתיד להיות המבשר את בואו של עידן חדש, "ממלכת השמיים." רועה צאן מחוספס זה חיבב עד מאוד את כתביו של הנביא דניאל. אלף פעמים הוא קרא את תיאורו של דניאל את התמונה הכבירה, אשר זכריה אמר לו שייצגה את דברי ימיהן של הממלכות הגדולות של העולם, החל בבבל, דרך פרס ויוון וכלה

ברומא. יוחנן הבחין בכך שרומא הורכבה מערב רב כזה של עמים וגזעים, עד כי לעולם היא לא תוכל להפוך לאימפריה מאוחדת בחוזקה ויציבה. הוא האמין שרומא הייתה אפילו אז מפוצלת, ממש כמו סוריה, מצרים, פלשתינה ופרובינקיות אחרות; ויתר על כן, הוא קרא כי "בִּימֵיהֶם שֶׁל הַמְּלָכִים הָהֵם, יָקִים אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם מַלְכוּת אֲשֶׁר לְעוֹלָמִים לֹא תִּשָּׁחֵת, וּמַלְכוּתָהּ לְעַם אַחֵר לֹא תֵעָזֵב. תָּדֵק וּתְכַלֶּה כָּל אֵלֶּה הַמַּלְכוּיוֹת, וְהִיא תַּעֲמֹד לְעוֹלָמִים." "וְלוֹ נִתַּן שִׁלְטוֹן וְיקָר וּמַלְכוּת, וְכָל הָעַמִּים הָאֻמּוֹת וְהַלְּשׁוֹנוֹת אוֹתוֹ יַעֲבֹדוּ. שִׁלְטוֹנוֹ שִׁלְטוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר לֹא יַעֲבֹר, וּמַלְכוּתוֹ אֲשֶׁר לֹא תִּשָּׁחֵת." "וְהַמַּלְכוּת וְהַשִּׁלְטוֹן וְהַגְּדֻלָּה, אֲשֶׁר לַמַּלְכֻיוֹת תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם, נִתְּנוּ לְעַם קְדוֹשֵׁי עֶלְיוֹנִים. מַלְכוּתוֹ מַלְכוּת עוֹלָם, וְכָל הַשִּׁלְטוֹנוֹת אוֹתוֹ יַעַבְדוּ וְלוֹ יִשְׁמָעוּ."

135:3.3 (1498.2) יוחנן מעולם לא הצליח להתגבר לחלוטין על הבלבול אשר נבע ממה ששמע מהוריו על אודות ישוע ומהפסוקים הללו אשר קרא בכתבי הקודש. בספר דניאל הוא קרא: "רוֹאֶה הָיִיתִי בְּחֶזְיוֹנוֹת הַלָּיְלָה, וְהִנֵּה עִם עַנְנֵי הַשָּׁמַיִם הָיָה בָּא כְּבֶן אָדָם, וְלוֹ נִתַּן שִׁלְטוֹן וְיקָר וּמַלְכוּת." אך דבריו אלו של הנביא לא עלו בקנה אחד עם מה שלימדוהו הוריו. ואף השיחה אשר ערך עם ישוע, בזמן הביקור כאשר היה בגיל שמונה-עשרה, לא תאמה את ההכרזות האלה המצויות בכתובים. ועל-אף הבלבול הזה, ובתוך כל התהייה שלו, אמו שבה וטענה בפניו כי דודנו הרחוק, ישוע מנצרת, הוא הוא המשיח האמיתי, אשר עתיד לשבת על כס המלך דוד, וכי הוא (יוחנן) עתיד להיות המבשר על בואו ולשמש יד ימינו.

135:3.4 (1498.3) מכל מה ששמע יוחנן על אודות הפקרותה ורשעותה של רומא ועל אודות ההוללות והשיממון המוסרי אשר פשה ברחבי האימפריה, מכל מה שידע על אודות מעשֵי הרשע של הורדוס אנטיפס ושל מושלי יהודה, הוא האמין כי סיומו של עידן ממשמש ובא. נראה שילד טבע מחוספס ונאצל זה סבר שהעולם בשֶׁל לסיום עידן האדם ולשחר העידן האלוהי החדש – ממלכת השמים. בלבו של יוחנן קיננה התחושה כי הוא עתיד להיות אחרון הנביאים אשר מִקדם וראשון הנביאים החדשים. והוא רטט בקרבו בדחף המתעצם לצאת ולהכריז בפני כלל בני האדם: "התחרטו! השלימו עם האל! התכוננו לקראת הסוף; התכוננו להופעתו של סדר חדש ונצחי על-פני האדמה, ממלכת השמים."

4. מותה של אלישבע

135:4.1 (1499.1) ב-17 בחודש אוגוסט, שנת 22 לספירה, בעת שיוחנן היה בן עשרים-ושמונה, הלכה אמו לעולמה במפתיע. חבריה של אלישבע, אשר ידעו על האיסור הנזירי על המגע עם המתים, ואפילו אם המת הוא בן משפחה, ערכו את כל סידורי הקבורה בטרם קראו ליוחנן. כאשר הוא קיבל את הידיעה על מותה של אמו, הוא ציווה על עזדה לקחת את העדרים שלו לעין גדי בעוד שהוא עצמו יצא לחברון.

135:4.2 (1499.2) בשעה שהוא שב לעין גדי מלוויית אמו, הפקיד יוחנן את העדרים בידי המסדר ופנה להתבודד למשך תקופה מן העולם החיצוני, לצום ולהתפלל. יוחנן הכיר אך ורק את השיטות הנושנות להתקרבות לאלוהות; הוא הכיר רק את מה שנכתב על אודות אנשים כדוגמת אליהו, שמואל ודניאל. אליהו היה הנביא האידיאלי בעיניו. אליהו היה הראשון במורי ישראל אשר נחשב לנביא, ויוחנן אכן האמין כי הוא עצמו עתיד להיות האחרון בשורה ארוכה וידועה זו של שליחי שמים.

135:4.3 (1499.3) יוחנן חי בעין גדי במשך שנתיים-וחצי, והוא שכנע את מרבית חברי המסדר כי "סוף העידן מתקרב"; וכי "ממלכת השמים ממשמשת ובאה." וכל מה שלימד בתחילת הדרך הסתמך על הרעיון ועל המושג אשר שרר באותם ימים ביהדות, של משיח כגואל המובטח אשר עתיד לגאול את העם היהודי משלטונם של השליטים הגויים אשר שולטים בהם.

135:4.4 (1499.4) במהלך כל התקופה הזו חזר יוחנן וקרא בכתבי הקודש אשר נמצאו בבית הנזירים אשר בעין גדי. הוא התרשם במיוחד מישעיהו וממלאכי, אחרוני הנביאים של אותה תקופה. הוא חזר וקרא את חמשת הפרקים האחרונים בספר ישעיהו, והאמין באמיתות הנבואות אשר קרא. ואז הוא קרא במלאכי: "הִנֵּה אָנֹכִי שֹׁלֵחַ לָכֶם אֵת אֵלִיָּה הַנָּבִיא לִפְנֵי בּוֹא יוֹם יְהוָה הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא; וְהֵשִׁיב לֵב אָבוֹת עַל בָּנִים וְלֵב בָּנִים עַל אֲבוֹתָם, פֶּן-אָבוֹא וְהִכֵּיתִי אֶת הָאָרֶץ חֵרֶם." רק הבטחתו זו של מלאכי, כי אליהו עתיד לשוב, היא אשר מנעה מיוחנן מלצאת ולהטיף על אודות בוא הממלכה ולהתריע בפני אחיו היהודים לנוס מפני החֵמה אשר עתידה

לבוא עליהם. יוחנן היה בשל להתחיל להטיף על בוא הממלכה, אך ציפייה זו לחזרת אליהו עיכבה אותו במשך למעלה משנתיים. הוא ידע כי הוא לא אליהו. לְמה התכוון בדיוק מלאכי? האם הנבואה הייתה מפורשת או שמא ציורית? היאך הוא יוכל לדעת את האמת? לבסוף הוא העז לחשוב שמכיוון שראשון הנביאים נקרא אליהו, עתיד גם האחרון להיות ידוע באותו שם. ולמרות זאת הוא נמלא ספקות אשר הספיקו על-מנת שיימנע מלקרוא לעצמו אי-פעם בשם אליהו.

135:4.5 (1499.5) הייתה זו השפעתו של אליהו אשר גרמה ליוחנן לאמץ את שיטותיו, אלה של התקפה בוטה וישירה על חטאי בני תקופתו ועל הפקרותם. הוא ביקש להתלבש כמו אליהו וניסה לדבר כמותו; כלפי חוץ, הוא דמה לנביא אשר מקדם בכל מובן. הוא היה כזה ילד טבע חסון וציורי, מטיף יושר נועז ללא-חת. יוחנן לא היה בור ועם הארץ והכיר היטב את כתבי הקודש היהודיים, אך הוא כלל לא היה מתורבת. מחשבתו הייתה בהירה, דיבורו רב-עוצמה, וכמוקיע היה רושף אש. הוא כלל לא היווה דוגמא לבני תקופתו, אך בהחלט שימש כמוכיח רהוט.

135:4.6 (1499.6) לבסוף הוא גמר אומר באשר לשיטה אשר בה יכריז על העידן החדש, על אודות ממלכת האל; הוא החליט שהוא יהיה זה אשר יבשר על בוא המשיח; הוא הסיט הצידה את כל ספקותיו ויצא את עין גדי בחודש מרץ, שנת 25 לספירה, על-מנת להתחיל בתקופתו הקצרה אך המבריקה כמטיף ציבורי.

5. ממלכת האל

135:5.1 (1500.1) על-מנת להבין את המסר של יוחנן, ראוי לעמוד על מצבו של העם היהודי בעת שהוא הופיע בזירת הפעולה. במשך קרוב למאה שנים עם ישראל היה שרוי בדילמה; בני העם לא הצליחו להסביר את התמשכות המצב של היותם נשלטים על-ידי שליטים גויים. האם משה לא לימד כי צדיקות גמולה תמיד שגשוג וכוח? האם הם לא היו עמו הנבחר של האל?

מדוע עמד כס המלך דוד ריק בשיממונו? לאור הדוקטרינות של משה ולאור ציווי הנביאים, היהודים התקשו להסביר את שיממונם הלאומי המתמשך.

135:5.2 (1500.2) מאה שנים בקירוב לפני ימיהם של ישוע ויוחנן, קמה בפלשתינה קבוצת מורי דת חדשה, קבוצת האפוקליפטיים. מורים חדשים אלו פיתחו מערכת אמונות אשר גרסה כי סבלם והשפלתם של היהודים על-פני האדמה מהווים תשלום על חטאי האומה. הם חזרו והשתמשו בסיבות הידועות אשר הסבירו את גלות בבל, כמו גם גלויות ותקופות שבי קודמות. ואולם, האפוקליפטיים גרסו כי לבני עם ישראל יש תקווה; כי ימי הסבל שלהם כמעט והגיעו אל קצם; כי השיעור אשר מלמד האל את עמו הנבחר כמעט תם ונשלם; וכי סבלנותו של האל כלפי הזרים, הגויים, כמעט והגיעה אל קִצָּהּ. תום עידן השלטון הרומי היה שקול לסופו של עידן, ובמובן מסוים אף לסוף העולם. המורים החדשים הללו הסתמכו במידה רבה מאוד על נבואותיו של דניאל, והם לימדו חזור ולמד כי הבריאה עתידה להיכנס לשלב האחרון שלה; מלכויות העולם עתידות להפוך למלכות האל. עבור דעת היהודי של אותם ימים, זו הייתה משמעותו של המונח "ממלכת השמים", אשר מופיע בהרחבה בכל אשר לימדו הן יוחנן והן ישוע. עבור היהודים בפלשתינה, משמעות המונח "ממלכת השמים" הייתה אחת, ואחת בלבד: מדינה של צדק מוחלט שבה ישלוט האל (המשיח) על כל אומות העולם בעוצמה מושלמת, ממש כפי שהוא מולך בשמים – "יֵעָשֶׂה רְצוֹנְךָ כַּאֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם גַּם בָּאָרֶץ."

135:5.3 (1500.3) בימי יוחנן שאלו היהודים בציפייה, "עד כמה קרוב הוא בוא הממלכה?" התחושה הכללית הייתה כי שלטון הגויים הולך וקרב אל קיצו. בקרב היהודים שררה תקווה חזקה וציפייה גדולה לכך שהכמיהה בת מאות בשנים תתגשם במהלך תקופת החיים של אותו דור.

135:5.4 (1500.4) ואף כי היהודים היו חלוקים בינם לבין עצמם במידה רבה ביחס להשערותיהם באשר לטיבה של הממלכה המגיעה, כולם הסכימו כי המאורע ממשמש, קרב ובא, אפילו ממש עומד בפתח. רבים מאלו שקראו בתנ"ך ציפו, פשוטו כמשמעו, להמלכת מלך חדש בפלשתינה, לגאולת עם ישראל, אשר ישתחרר מיד אויביו וימליך עליו צאצא לנצר דוד המלך, המשיח אשר במהרה יוכר כשליט הצדיק והראוי של העולם כולו. קבוצה יהודים מאמינים אחרת, אף כי קטנה יותר, החזיקה בדעה אחרת לחלוטין על אודות ממלכת האל הזו.

הם לימדו כי הממלכה הבאה אינה של העולם הזה, כי העולם מתקרב אל קיצו הוודאי, וכי "שָׁמַיִם חֲדָשִׁים וָאָרֶץ חֲדָשָׁה" יבשרו את כינונה של ממלכת האל; וכי ממלכה זו תהא ממלכת נצח, כי החטא יבוא אל קיצו וכי אזרחיה של ממלכה חדשה זו ייהנו מחיי אלמוות של אושר בלתי-נגמר.

135:5.5 (1500.5) כולם הסכימו כי פעולה מְשמעתית, או מטהרת, נחרצת כלשהי, חייבת להקדים את כינונה של הממלכה החדשה על-פני האדמה. אלו אשר האמינו בדברים כפשוטם הסבירו כי תתרחש מלחמת חובקת-עולם אשר תשמיד את כל הכופרים, ואילו הנאמנים ייצאו כשידם על העליונה בכל העולם ולְנצח נצחים. אלו אשר האמינו בסברה הרוחנית חשבו כי קודם לממלכה יגיע משפט כביר שבו יעניש האל את אלו הראויים לעונש ולשמד, ובה בעת ירומם את הקדושים המאמינים מקרב עם הסגולה לשבת על כס הכבוד והסמכות לצד בן האדם, אשר בשמו של האל ישלוט על אומות העולם. ובני הקבוצה האחרונה הזו אפילו האמינו כי גויים אדוקים רבים עשויים אף הם להשתייך לממלכה החדשה.

135:5.6 (1501.1) חלק מן היהודים החזיקו בדעה כי ייתכן שהאל יכונן את הממלכה החדשה הזו ישירות, בהתערבות אלוהית; ואולם, רוב רובם האמינו כי הוא ישתמש במתווך ובנציג כלשהו – המשיח. וזו הייתה המשמעות האפשרית היחידה למונח **"משיח"** אשר התקבלה על דעתם של היהודים בני דורם של יוחנן וישוע. המונח המשיח לא יכול היה להתייחס לאדם שרק לימד את רצון האל, או שהטיף לחיים של צדיקות. את כל האנשים הקדושים הללו כינו היהודים בשם **נביא.** המשיח היה עתיד להיות יותר מאשר נביא; הוא עתיד היה להביא לידי כינונה של הממלכה החדשה, ממלכת האל. שום אדם אשר לא הצליח לעשות כן לא יכול היה להיחשב למשיח בהתאם למושג היהודי המסורתי.

135:5.7 (1501.2) מי עתיד להיות המשיח הזה? גם כאן היו הדעות חלוקות בקרב המורים היהודים. הוותיקים יותר נאחזו בדוקטרינה על אודות נצר למלך דוד. החדשים יותר סברו כי מכיוון שהממלכה החדשה עתידה להיות ממלכה שמימית, השליט החדש עשוי להיות אישיות אלוהית, אישיות אשר ישבה לימינו של האל במרומים. ואף כי הדבר עשוי להישמע מוזר, אלו אשר סברו כך על אודות שליטה של הממלכה החדשה לא ראו בו משיח אנושי – בן אדם גרידא, אלא החשיבו אותו כ"בן האדם" – בנו של האל – נסיך שמימי אשר המתין זה מכבר

על-מנת לעלות ולשלוט בכדור הארץ אשר התחדש. זה היה הרקע הדתי בעולם היהודי כאשר יצא יוחנן והחל להטיף: "חיזרו בתשובה, כי ממלכת השמים כבר קרובה!"

(1501.3) 135:5.8 ברי, אם כן, כי להכרזתו של יוחנן על בואה של הממלכה נודעו לא פחות מחצי תריסר משמעויות שונות בדעתם של מאזיני הטפתו המשולהבת. ואולם, בלא תלות במשמעות אשר ייחסו למשפטים אשר אמר יוחנן, בני כל אחת מהקבוצות האלה, אשר המתינו לבואה של הממלכה היהודית, הסתקרנו ממה שהטיף לו המטיף הכן, הנלהב והמחוספס-אך-היעיל הזה, אשר הטיף ליושר ולחרטה, ואשר התריע בכובד ראש כה רב בפני מאזיניו "לנוס מפני הקצף העתיד לבוא."

6. יוחנן מתחיל להטיף

(1501.4) 135:6.1 בתחילת חודש מרץ של שנת 25 לספירה, צעד יוחנן סביב חופיו המערביים של ים המלח ובמעלה נהר הירדן עד לְנקודה ממול ליריחו, המצר הקדום אשר דרכו חצו ישוע ובני ישראל עת נכנסו לראשונה לארץ המובטחת; ולאחר שחצה אל צדו השני של הנהר, התמקם בנקודה סמוכה למעבר והחל להטיף באוזני העוברים והשבים אשר חצו את הנהר. היה זה המעבר העמוס ביותר על-פני נהר הירדן.

(1501.5) 135:6.2 כל מי ששמע את יוחנן ידע בבירור כי הוא הינו יותר מאשר מטיף. רוב רובם של אלו אשר האזינו לאיש המוזר הזה, אשר הגיע מערבות יהודה, האמינו כי שמעו את דבריו של נביא. אין להתפלא על כך שהופעה שכזו נגעה עמוקות בנשמות היהודים העייפים והמצפים הללו. בכל ההיסטוריה של העם היהודי, מעולם לא כמהו בניו המסורים של אברהם יותר מאשר כעת ל"נחמת ישראל", או שציפו בכיליון עיניים רב מזה ל"שוב מלכות ישראל." בשום רגע בהיסטוריה של העם היהודי לא יכול היה המסר של יוחנן, "הממלכה קרבה ובאה", ליצור רושם מושך באופן כה עמוק ושלם, כבשעה שבה הופיע באופן מסתורי כל-כך על גדות נהר הירדן במעבר דרומי זה.

135:6.3 (1502.1) כעמוס, הוא בא מקרב רועי הצאן. הוא התלבש כאליהו אשר מקדם, ו״ברוח אליהו וגבורתו״ רעם ושפך את תוכחותיו. אין להתפלא, אם כן, על כך שהמטיף המוזר הזה גרם לתזוזה עמוקה בכל רחבי פלשתינה, עת הנוסעים נשאו עמם את החדשות על הטפותיו לאורך גדות הירדן.

135:6.4 (1502.2) והיה דבר מה נוסף וחדש בעבודתו של המטיף הנזירי הזה: הוא הטביל כל אחד ממאמיניו במימי הירדן ״לשֵׁם סליחת החטאים.״ ואף כי הטבילה לא הייתה טקס חדש בקרב היהודים, מעולם לא השתמשו בה באופן שבו השתמש בה יוחנן. זה מכבר היה נהוג להטביל את הגֵרים הגויים בעת כניסתם לאחוות חצר המקדש החיצונית, אך היהודים עצמם מעולם לא נדרשו לטבול לשם מחילת חטאיהם. רק חמישה-עשר חודשים חלפו מן היום שבו החל יוחנן להטיף ועד למועד שבו הוא נעצר ונאסר בפקודת הורדוס אנטיפס, אך בזמן הקצר הזה הוא הטביל הרבה יותר ממאה-אלף בעלי תשובה.

135:6.5 (1502.3) ארבעה חודשים הטיף יוחנן במעבר בית-עניא בטרם החל לנוע צפונה במעלה הירדן. מכל רחבי יהודה, פֵּרָאָה והשומרון נקבצו ובאו עשרות-אלפי מאזינים, מקצתם סקרנים אך רובם רציניים וכנים. וכמה מאזינים אף הגיעו מן הגליל.

135:6.6 (1502.4) בחודש מאי של שנה זו, בעודו במעבר בית-עניא, שלחו הכוהנים והלווים משלחת לשאול את יוחנן האם הוא טוען להיותו המשיח ולברר באיזו סמכות הוא מטיף. יוחנן השיב לכל אלו באומרו: ״שובו אל שולחיכם ואמרו להם כי שמעתם ׳קול קורא במדבר׳, כמאמר הנביא אשר אמר, ׳פַּנּוּ דֶּרֶךְ יְהוָה יַשְּׁרוּ מְסִלּוֹתָיו. כָּל גֵּיא יִנָּשֵׂא וְכָל הַר וְגִבְעָה יִשְׁפָּלוּ וְהָיָה הֶעָקֹב לְמִישׁוֹר וְהָרְכָסִים לְבִקְעָה; וְרָאוּ כָּל בָּשָׂר יַחְדָּו, כִּי פִּי יְהוָה דִּבֵּר.׳״

135:6.7 (1502.5) יוחנן היה מטיף הירואי אך חסר טָאקְט. יום אחד, בעודו מטיף ומטביל על הגדה המערבית של הירדן, הגיעו קבוצת פרושים ומספר צדוקים והציגו עצמם לטבילה. בטרם הוליך אותם מטה אל המים, דיבר אליהם יוחנן כקבוצה ואמר: ״יָלְדֵי צִפְעוֹנִים, מִי הִשְׁכִּיל אֶתְכֶם לְהִמָּלֵט מִן-הַקֶּצֶף הֶעָתִיד לָבֹא? אַטְבִּיל אֶתְכֶם, אַךְ אַתֶּם עֲשׂוּ פְּרִי רָאוּי לַתְּשׁוּבָה. וְאַל תַּחְשְׁבוּ בִלְבַבְכֶם לֵאמֹר אַבְרָהָם הוּא אָבִינוּ, כִּי אֲנִי אֹמֵר לָכֶם כִּי מִן הָאֲבָנִים הָאֵלֶּה יָכוֹל הָאֱלֹהִים לְהָקִים בָּנִים לְאַבְרָהָם. וּכְבָר הוּשַׂם הַגַּרְזֶן עַל שֹׁרֶשׁ הָעֵצִים, וְהִנֵּה כָּל עֵץ אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ עֹשֶׂה פְּרִי טוֹב כָּרוֹת יִכָּרֵת וְיֻשְׁלַךְ בָּאֵשׁ.״ (שתים-עשרה האבנים אשר אליהן התייחס היו אבני

הזיכרון הידועות אשר קבע יהושע בנקודה זו ממש, לציון חציית "שנים-עשר השבטים" בשעה שנכנסו לראשונה לארץ המובטחת.)

135:6.8 (1502.6) יוחנן העביר שיעורים לתלמידיו שבמסגרתם לימד אותם בפירוט כיצד לחיות את חייהם החדשים ואף ענה על שאלותיהם הרבות. הוא הציע למורים ללמד הן ברוח הכתוב והן על-פי הכתוב ממש. לעשיר הציע להאכיל את העני; למוכסים אמר: "אַל תִּגְבּוּ יוֹתֵר מֵחָקְכֶם." לחיילי הצבא אמר: "אַל תְּזַעְזְעוּ אִישׁ וְאַל תַּעֲשְׁקוּ – וְדַי לָכֶם בְּשְׂכַרְכֶם." ולכולם כאחד אמר: "הִתְכּוֹנָנוּ לְסִיוּם עִידָן – כִּי מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם קָרְבָה לָבוֹא."

7. יוחנן נע צפונה

135:7.1 (1503.1) יוחנן עדיין היה שרוי בבלבול באשר לבואה של הממלכה ולזהותו של זה שעתיד למלוך בה. וככל שהוא המשיך להטיף, כך גם הלך וגדל הבלבול. אך חוסר הוודאות האינטלקטואלי הזה, באשר לטיב הממלכה הממשמשת ובאה, לא פגם באמונתו בכך שבואה אכן קרוב מאוד. אף כי יוחנן היה מבולבל בדעתו, רוחו מעולם לא שרתה בבלבול. לא היה לו כל ספק באשר לבוא הממלכה, אך הוא היה רחוק מלהיות בטוח אם ישוע הוא זה אשר עתיד לשלוט בה, אם לאו. כל עוד המשיך יוחנן להחזיק בדעה שיש להשיב את כס דוד על כנו, ההסבר אשר נתנו לו הוריו, כי ישוע, אשר נולד בעיר דוד, הוא אשר עתיד להיות הגואל שלו ציפו זה מכבר, נדמה כסביר; אך בזמנים שבהם הוא נטה יותר לעבר דוקטרינת הממלכה הרוחנית, סיום של עידן זמני על-פני האדמה, הוא נמלא ספקות רבים באשר לתפקיד שאותו ישוע עתיד למלא במהלך המאורעות האלה. לפעמים הוא הטיל ספק בכל, אך לא לזמן רב. הוא באמת השתוקק לשוחח על כל זאת עם דודנו, אך הדבר עמד בניגוד גמור לסיכום המפורש ביניהם.

135:7.2 (1503.2) במהלך תנועתו צפונה, יוחנן חשב רבות על ישוע. בעת שעלה במעלה הירדן הוא עצר ביותר מתריסר מקומות. בְּמקום ושמו אדם הוא התייחס לשאלה הישירה ששאלו

אותו תלמידיו "האם אתה המשיח?" והזכיר לראשונה "אֶחָד אַחֵר אֲשֶׁר בּוֹא יָבֹא אַחֲרָי". והמשיך ואמר: "בּוֹא יָבֹא אַחֲרַי הֶחָזָק מִמֶּנִּי, אֲשֶׁר קָטֹנְתִּי מִלְכָרַעַ וּלְהַתִּיר אֶת שְׂרוֹךְ נְעָלָיו. אָנֹכִי טָבַלְתִּי אֶתְכֶם בַּמַּיִם וְהוּא יִטְבֹּל אֶתְכֶם בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ. וּבְיָדוֹ הַמַּזֶרֶה לְהָבֵר אֶת גָּרְנוֹ וְיֶאֱסֹף אֶת דְּגָנוֹ אֶל אוֹצָרוֹ וְאֶת-הַמֹּץ יִשְׂרָפֶנּוּ בָּאֵשׁ אֲשֶׁר לֹא תִכְבֶּה."

135:7.3 (1503.3) בתשובה לשאלות תלמידיו, יוחנן המשיך והרחיב את לימודו. מדי יום הוא הוסיף ולימד דברים נוספים אשר סייעו וניחמו יותר מאשר המסר המוקדם והסתום שלו: "שובו והיטבלו." ועד לעת הזו כבר החלו המונים להגיע אליו מן הגליל ומן הדקפוליס. עשרות מאמינים כנים נותרו לצד מוֹרָם הנערץ יום אחר יום.

8. פגישתם של ישוע ויוחנן

135:8.1 (1503.4) עד לחודש דצמבר של שנת 25 לספירה, כאשר יוחנן, במסעו במעלה הירדן, הגיע לסביבותיה פֶּלָה, כבר נודע שמו ברחבי פלשתינה כולה ועבודתו הפכה לנושא השיחה העיקרי בכלל הערים אשר מסביב לכנרת. ישוע דיבר בשבח המסר של יוחנן ודבר זה גרם לרבים מבני כפר נחום להצטרף לכת החזרה בתשובה והטבילה של יוחנן. בניו הדייגים של זבדיה, יעקב ויוחנן, הלכו להיטבל בחודש דצמבר, מעט לאחר שיוחנן הגיע לפלה והחל להטיף בסמוך אליה. הם הלכו לראות את יוחנן מדי שבוע והביאו לישוע דיווחים טריים מיד ראשונה על אודות עבודתו של המבשר.

135:8.2 (1503.5) יעקב ויהודה, אחַיו של ישוע, שקלו לרדת ולהיטבל על-ידי יוחנן; וכעת, משיהודה הגיע לתפילות השבת לכפר נחום, ולאחר שגם הוא וגם יעקב הקשיבו להרצאתו של ישוע בבית הכנסת, ביקשו שניהם להיוועץ עמו בנוגע לתכניותיהם. היה זה במוצאי שבת של ה-12 בינואר, שנת 26 לספירה. ישוע ביקש מהם לדחות את הדיון עד ליום המחרת, המועד שבו הוא ימסור להם את תשובתו. הוא ישן אך מעט באותו לילה, והתייחד באינטימיות עם האב שבשמיים. הוא קבע לסעוד עם אחַיו את ארוחת הצהרים ולעוץ להם בנוגע לטבילה על-ידי יוחנן. באותו יום ראשון ישוע עבד כהרגלו במספנה. יעקב ויהודה הגיעו עם ארוחת

הצהריים והמתינו לישוע במחסן העצים, שכן טרם הגיעה שעת הפסקת הצהריים, וישוע הקפיד מאוד בעניינים כגון אלו.

135:8.3 (1504.1) אך מעט לפני צהרי היום, הניח ישוע את כלי עבודתו, פשט את סינר העבודה והודיע בפשטות לשלושת הפועלים אשר היו עמו בחדר, "הגיעה שעתי." הוא יצא אל אחַיו, יעקב ויהודה, וחזר על דבריו, "הגיעה שעתי – הבה נלך אל יוחנן." והם מיד יצאו לדרכם לעבר פֶּלָה, זאת כאשר הם סועדים את ארוחת הצהרים שלהם תוך כדי הליכה. היה זה יום ראשון, ה-13 בינואר. הם בילו את הלילה בעמק הירדן והגיעו לזירת הפעולה שבה הטביל יוחנן למחרת בסביבות צהרי היום.

135:8.4 (1504.2) זה עתה החל יוחנן להטביל את מועמדי אותו יום. עשרות חוזרים בתשובה עמדו בשורה והמתינו לתורם, כאשר ישוע ושני אחיו הצטרפו לשורת הגברים והנשים אשר הפכו למאמינים בדברי הטפותיו של יוחנן על בואה של הממלכה. יוחנן שאל את בניו של זבדיה בנוגע ישוע. הוא שמע על אודות הערותיו של ישוע ביחס לדבריו, והמתין בכל יום ויום בציפייה לבואו, אך הוא לא ציפה לקבל את פניו בשורת המועמדים לטבילה.

135:8.5 (1504.3) בשל העובדה שיוחנן שקע במלאכת ההטבלה של מספר מומרים גדול כל-כך, הוא לא נשא את עיניו ולא ראה את ישוע, עד אשר עמד בן האדם ממש מולו. כאשר זיהה יוחנן את ישוע, נעצר הטקס לרגע שבו קיבל יוחנן את פני דודנו שבגוף ושאל אותו, "אך מדוע תרד לברכני כאן בתוך המים?" וישוע ענה, "בכדי להיטבל על-ידך." ענה לו יוחנן: "אבל אני הוא זה שצריך להיטבל על-ידך. מדוע תבוא אלי?" ואז לחש ישוע ליוחנן: "עשה כעת כבקשתי, מכיוון שברצוני לתת דוגמא לאחַי אשר עומדים כאן לצדי, וכדי שהאנשים יוכלו לדעת כי הגיעה שעתי."

135:8.6 (1504.4) קולו של ישוע היה נחרץ וסמכותי. יוחנן רעד מהתרגשות בעת שהתכונן להטביל את ישוע מנצרת במימי הירדן, בצהרי יום שני, ה-14 לינואר, שנת 26 לספירה. וכך הטביל יוחנן את ישוע ואת שני אחיו, יעקב ויהודה. ולאחר שהטביל את השלושה הללו, הוא שילח את כל שאר הממתינים והכריז כי הטבילה תתחדש למחרת בצהרים. בעת שהאנשים

החלו עוזבים, ארבעת הגברים, אשר עדיין עמדו במים, שמעו קול מוזר. ואז הופיע לרגע חיזיון, ממש מעל לראשו של ישוע, והם שמעו קול שאמר, "זֶהוּ בְּנִי הָאָהוּב אֲשֶׁר-חָפָצְתִי בּוֹ." פניו של ישוע השתנו עד מאוד, וכאשר הוא עלה מן המים בדממה הוא פנה ועזב אותם, והלך אל עבר הגבעות אשר ממזרח. ואף אדם לא ראה את ישוע שוב במשך ארבעים ימים.

135:8.7 (1504.5) יוחנן הלך בעקבות ישוע כברת דרך מספקת על-מנת לספר לו את סיפור ביקורו של גבריאל אצל אמו בטרם לידתו, כפי שהוא שמע פעמים כה רבות את הסיפור משפתיה של אמו. הוא הניח לישוע להמשיך בדרכו לאחר שאמר, "כעת אני יודע בוודאות כי אתה הוא הגואל." אך ישוע לא השיב על כך מאום.

9. ארבעים ימים של הטפה

135:9.1 (1505.1) כאשר יוחנן חזר אל תלמידיו (כעת חיו עמו כל העת כעשרים-וחמישה או שלושים מהם), הוא מצא אותם בעיצומה של שיחה ערה, דנים במה שאירע בהקשר להטבלתו של ישוע. הם נדהמו עוד יותר לשמע סיפורו של יוחנן על אודות ביקורו של גבריאל את מרים בטרם לידת ישוע, וגם על כך שישוע לא אמר ולוּ מילה אחת לאחר שהוא סיפר לו על כך. באותו ערב לא ירד גשם, והחבורה הזו, אשר מנתה שלושים או יותר, שוחחה עמוק אל תוך הלילה זרוע הכוכבים. הם תהו לאן הלך ישוע ומתי הם יראו אותו שוב.

135:9.2 (1505.2) לאחר ההתנסות של אותו היום, קיבלו דברי ההטפה של יוחנן טונים חדשים ונחרצים במסגרת הצהרותיו באשר לבוא הממלכה ולמשיח המצופה. ארבעים ימי ההמתנה הללו לשובו של ישוע היו זמנים מתוחים. אך יוחנן המשיך להטיף בעוצמה רבה, ובעת הזו החלו גם תלמידיו להטיף להמונים אשר צבאו מסביב ליוחנן בירדן.

135:9.3 (1505.3) במהלך ארבעים ימי ההמתנה הללו נפוצו שמועות רבות באזורי הכפר, ואף בטבריה ובירושלים. אלפים באו לחזות בתופעה החדשה אשר במחנה יוחנן, במשיח לכאורה,

אך ישוע לא היה שם. רבים פקפקו בסיפור כולו, משמעו את תלמידיו של יוחנן טוענים כי האדם האלוהי המוזר הלך אל גבעות.

135:9.4 (1505.4) כשלושה שבועות לאחר שישוע עזב אותם, הגיעה לאתר בְּפֵלָה משלחת חדשה מטעם הכוהנים והפרושים בירושלים. הם שאלו את יוחנן ישירות האם הוא היה אליהו, או הנביא אשר משה הבטיח; וכאשר יוחנן ענה "אינני," הם העזו ושאלו, "האם אתה המשיח?" גם על כך ענה להם יוחנן, "אינני." ואז אמרו האנשים הללו, תושבי ירושלים: "אם אינך אליהו, ואינך הנביא ואינך המשיח, מדוע אתה מטביל את כל האנשים האלה וגורם לכל העוררות הזו?" ענה להם יוחנן: "ראוי שֶׁאלו אשר שמעו אותי והוטבלו על-ידי יאמרו מי אני. אך אני מצהיר בפניכם, כי בעוד שאנוכי מטביל במים, עמד בתוכנו אחד אשר ישוב להטביל אתכם ברוח הקודש."

135:9.5 (1505.5) עבור יוחנן ותלמידיו ארבעים הימים הללו היוו תקופה קשה. מה תהא מערכת היחסים בין יוחנן לישוע? מאה שאלות שונות צפו ועלו לדיון. החלו להופיע פוליטיקות והעדפות אנוכיות. דיונים ערים התעוררו סביב הרעיונות והמושגים השונים על אודות המשיח. האם יהא המשיח מנהיג צבאי ומלך לנצר בית דוד? האם יכה ברומאים כשם שיהושע היכה בכנענים? או שמא יכונן מלכות רוחנית? יוחנן צידד בדעת המיעוט, וטען כי ישוע הגיע על-מנת לכונן את ממלכת השמים, אף כי לא היה לו ברור לגמרי מה בדיוק נכלל במסגרת המשימה הזו של כינון ממלכת השמים.

135:9.6 (1505.6) בחווייתו של יוחנן היו אלו ימים מאתגרים, והוא התפלל לשובו של ישוע. כמה מתלמידיו של יוחנן ארגנו משלחות חיפוש וביקשו לצאת ולחפש את ישוע, אך יוחנן אסר על כך באומרו: "עתותינו בידי אלוהי השמיים; הוא אשר ינחה את בנו הנבחר."

135:9.7 (1505.7) היה זה מוקדם בבוקרו של יום שבת, ה-23 בחודש פברואר, שבני חבורתו של יוחנן, בעת שסעדו את ארוחת הבוקר, נשאו את עיניהם צפונה וראו את ישוע מתקרב לעברם. בשעה שקרב אליהם ישוע, נעמד יוחנן על סלע גדול, הרים את קולו הרועם ואמר: "הנה הוא בן האלוהים, גואל העולם! הוא זה אשר עליו אמרתי, 'אַחֲרַי יָבֹא אֶחָד אֲשֶׁר הוּא לְפָנַי, כִּי קֹדֶם לִי הוּא הָיָה.' כי בעבורו באתי אני מן הערבות להטיף לחזרה בתשובה ולטבול בַּמים, לקרוא כי קִרבה ובאה מלכות השמים. וכעת בא האחד אשר יטביל אתכם ברוח הקודש.

חָזִיתִי ברוּחַ אֱלוֹהִית יֹרֶדֶת מִשָּׁמַיִם וַתָּנַח עָלָיו, וַיְהִי קוֹל מִן הַשָּׁמַיִם לֵאמֹר 'זֶהוּ בְּנִי הָאָהוּב אֲשֶׁר-חָפָצְתִי בּוֹ.'"

135:9.8 (1506.1) ישוע ביקש מהם לשוב אל ארוחתם בעוד שהוא ישב לסעוד בחברת יוחנן, שכן אחַיו יעקב ויהודה שבו זה מכבר לכפר נחום.

135:9.9 (1506.2) מוקדם בבוקר המחרת נפרד ישוע לשלום מיוחנן ומתלמידיו ושב לגליל. הוא לא ציין ולו במילה מתי הם יתראו בפעם הבאה. על כל שאלותיו של יוחנן באשר למשימתו כמטיף ענה ישוע: "אבי ינחה אותך כעת ובעתיד, כפי שעשה זאת בעבר." ושני האנשים הכבירים הללו נפרדו באותו בוקר על גדות נהר הירדן, והם לא נפגשו עוד בעודם בגוף בשר ודם.

10. יוחנן נע דרומה

135:10.1 (1506.3) ומכיוון שישוע עלה צפונה לגליל, יוחנן הרגיש כי נכון לו לשוב על עקבותיו דרומה. ובהתאם לכך, בבוקר יום ראשון, ה-3 במרץ, החלו יוחנן ויתר תלמידיו במסעם דרומה. בינתיים, כרבע מחסידיו של יוחנן יצאו אל עבר הגליל בחפשם אחר ישוע. יוחנן היה שרוי בעצבות ובבלבול. הוא לא הטיף שוב באותו אופן שבו נהג לעשות בטרם היום שבו הטביל את ישוע. הוא חש בצורה כלשהי כי האחריות באשר לבוא הממלכה כבר לא נחה על כתפיו. הוא חש כי עבודתו כבר כמעט והגיעה אל סיומה; הוא היה חסר נחמה ובודד. אך הוא המשיך להטיף, להטביל ולנוע דרומה.

135:10.2 (1506.4) ליד הכפר אשר שמו אדם יוחנן השתהה במשך שבועות מספר, וזה היה המקום שבו הוא ביטא את ההתקפה הזכורה על הורדוס אנטיפס, על אשר לקח לעצמו אשת אדם אחר שלא כחוק. עד לחודש יוני של שנה זו (26 לספירה) חזר יוחנן למעבר בית-עניא אשר על הירדן, המקום שבו החל את מסע ההטפה שלו על אודות בוא הממלכה יותר משנה קודם לכן. בשבועות שלאחר הטבלתו של ישוע, אופי דבריו של יוחנן השתנה בהדרגה לעבר

הכרזה על חסד לפשוטי העם, בעוד שהוא ממשיך לגנות בעוז מחודש את שחיתותם של מנהיגי הדת ושל המנהיגים הפוליטיים.

135:10.3 (1506.5) הורדוס אנטיפס, אשר יוחנן הטיף בשטח שבשליטתו, נדרך בחשש שמא הוא ותלמידיו ירימו את נס המרד. הורדוס גם התרעם על כך שיוחנן ביקר את ענייני ביתו בפומבי. ולאור כל אלו, החליט הורדוס לאסור את יוחנן. וכך, מוקדם בבוקר ה-12 ביוני, בטרם הגיע ההמון לשמוע את דבריו ולחזות בהטבלה, אסרו סוכניו של הורדוס את יוחנן. ובחלוף שבועות, משלא שוחרר, נפוצו תלמידיו בכל רחבי פלשתינה. רבים מהם הלכו לגליל והצטרפו לחסידיו של ישוע.

11. יוחנן בכלא

135:11.1 (1506.6) תקופת מאסרו של יוחנן עברה עליו בבדידות ובמרירות מסוימת. אך ורק קומץ מחסידיו הורשו לבקרו. הוא כָּמַהּ לראות את ישוע, אך נאלץ להסתפק בחדשות על אודות עבודתו מפי אלו מחסידיו אשר הפכו למאמיניו של בן האדם. לעתים תכופות הוא התפתה להטיל ספק בישוע ובמשימתו האלוהית. אילו היה ישוע המשיח, מדוע זה לא עשה דבר על-מנת לגאול אותו מן המאסר הבלתי-נסבל הזה? יותר משנה-וחצי נמק גבר מחוספס זה, בן הטבע של האל, בתא המאסר המאוס. וההתנסות הזו הייתה בבחינת מבחן אמונה כביר בישוע ובנאמנות אליו. לאמיתו של דבר הייתה ההתנסות הזו בבחינת מבחן כביר לאמונתו של יוחנן אפילו באל עצמו. פעמים רבות הוא התפתה להטיל ספק באמיתות משימתו שלו עצמו ובחווייתו.

135:11.2 (1507.1) לאחר מספר חודשי מאסר הגיעה אליו קבוצת מחסידיו, ולאחר שדיווחה לו על פעולתו של ישוע בציבור, נאמר לו: "רַבִּי, הָאִישׁ אֲשֶׁר הָיָה עִמְּךָ בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן טֹבֵל וְכֻלָּם בָּאִים אֵלָיו. הוא אף מתרועע עם מוכסים ועם חוטאים. זה אשר באומץ העדתָ עליו אינו עושה דבר על-מנת לשחררך." אך יוחנן ענה לחבריו: "לֹא יוּכַל אִישׁ לָקַחַת דָּבָר, בִּלְתִּי אִם נִיתַּן לוֹ

מִן הַשָּׁמַיִם. וְאַתֶּם הִנְּכֶם עֵדַי אֲשֶׁר אָמַרְתִּי 'אֵינֶנִּי הַמָּשִׁיחַ, רַק שָׁלוּחַ הִנֵּנִי לְפָנָיו.' אֲשֶׁר לוֹ הַכַּלָּה הִוא הֶחָתָן, וְרֵעַ הֶחָתָן הָעֹמֵד וְשֹׁמֵעַ אֹתוֹ שָׂמוֹחַ יִשְׂמַח לְקוֹל הֶחָתָן. הִנֵּה שִׂמְחָתִי זֹאת עַתָּה שְׁלֵמָה. הוּא יִגְדַּל הָלוֹךְ וְגָדֵל וַאֲנִי אֶחְסַר הָלוֹךְ וָחָסוֹר. אני הנני מן הארץ, ומן הארץ אדבר את דברי. וישוע מנצרת מִמַּעַל בָּא וַעֲלֶה הוּא עַל הַכּוֹל. בן האדם מן האל הגיע, וּכִי אֲשֶׁר שְׁלָחוֹ אֱלֹהִים הוּא יְדַבֵּר דִּבְרֵי אֱלֹהִים. כִּי לֹא בַמִּדָּה נֹתֵן אֱלֹהִים אֶת הָרוּחַ. הָאָב אֹהֵב אֶת בְּנוֹ וְאֶת הַכֹּל נָתַן בְּיָדוֹ. כָּל הַמַּאֲמִין בַּבֵּן יֶשׁ לוֹ חַיֵּי עוֹלָם. וְדִבְרֵי אֱמֶת אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם."

135:11.3 (1507.2) החסידים הללו נדהמו לשמע דברי יוחנן ולפיכך עזבו בדממה. גם יוחנן היה נסער מאוד, משום שהבין כי דבר נבואה יצא מפיו. מעולם הוא לא הטיל שוב ספק במשימתו של ישוע ובאלוהיותו. ואולם, יוחנן התאכזב עד מאוד מכך שישוע לא שלח כל מסר, מכך שהוא לא בא לבקרו ושלא ניצל מאומה מן הכוח האדיר אשר עמד לרשותו על-מנת לשחררו מן הכלא. ואילו ישוע ידע על כל אלה. הוא אהב את יוחנן עד מאוד, אך כעת הוא הכיר בטיב האלוהי שלו עצמו וידע במלואם את כלל הדברים הכבירים אשר מצפים ליוחנן לאחר שיעזוב את העולם הזה. מכיוון שהוא גם ידע כי תמה משימתו של יוחנן על-פני האדמה, הוא אילץ את עצמו שלא להתערב במהלך הטבעי של נתיבתו של הנביא-המטיף הכביר הזה.

135:11.4 (1507.3) המתח הממושך בכלא היה כמעט בלתי-נסבל מבחינה אנושית. ימים ספורים בלבד לפני מותו של יוחנן, הוא שוב שלח שליחים נאמנים אל ישוע ושאל: "האם תמה מלאכתי? מדוע אני נמק בכלא? האם אתה משיח אמת, או שעלינו לחכות לאחר?" וכאשר שני התלמידים הללו מסרו את המסר לישוע, ענה להם בן האדם: "לכו בחזרה אל יוחנן ואִמרו לו שלא שכחתיו וכי הוא נדרש לסבול גם את זאת, משום שעלינו להשלים את אשר מן הצדק הוא. אִמרו ליוחנן את אשר ראיתם ושמעתם – כי העניים מתבשרים בבשורות טובות – ולבסוף, אמרו לאהוּב אשר בישר על משימתי על-פני האדמה, כי ברכות גדולות תבואנה עליו בעתיד לבוא, אם לא יטיל בי ספק ולא יכשל בי." ואלה היו המילים האחרונות אשר קיבל יוחנן מישוע. המסר הזה ניחם אותו עד מאוד, חיזק את אמונתו והכין אותו לסיומם הטראגי של חייו בגוף בשר ודם, סיום אשר הגיע כה מהר לאחר המאורע הזכור הזה.

12. מותו של יוחנן המטביל

135:12.1 (1508.1) מכיוון שבעת מאסרו פעל יוחנן בדרום פראה, הוא נלקח מיידית למאסר במבצר מָכְוָור, שם שהה עד אשר הוצא להורג. הורדוס שלט הן בגליל והן בפראה, ובעת ההיא התגורר בפראה הן ביוּלְיָאס והן במכוור. מקום המשכן הרשמי בגליל הועתק מציפורי אל הבירה החדשה, טבריה.

135:12.2 (1508.2) הורדוס פחד לשחרר את יוחנן שמא יישא את נס המרד. הוא פחד להוציאו להורג שמא יתפרע ההמון בבירה, שכן אלפים בפראה האמינו כי יוחנן היה קדוש, נביא. ולפיכך שמר הורדוס את הנזיר המטיף בכלא, פשוט כי לא ידע מה לעשות עמו. יוחנן הובא מספר פעמים לפני הורדוס, אך אף-פעם לא הסכים לעזוב את תחום שלטונו, או להימנע מכל פעילות ציבורית, אם וכאשר ייצא לחופשי. והתסיסה החדשה הזו, אשר נקשרה לישוע מנצרת והחלה גואה ומתעצמת, גרמה לו להחליט כי אין זה הזמן המתאים לשחרר את יוחנן. ופרט לכל אלו, הוֹרוֹדְיָה, אשתו הבלתי-חוקית של הורדוס, שנאה את יוחנן שנאה מרה ועזה.

135:12.3 (1508.3) פעמים מספר שוחח יוחנן עם הורדוס על מלכות השמיים, ואף כי לעיתים הורדוס התרשם עד מאד מן המסר אשר נשא יוחנן, הוא חשש להוציאו לחופשי מן הכלא.

135:12.4 (1508.4) מכיוון שטבריה עדיין הלכה ונבנתה, בילה הורדוס זמן ניכר במעונותיו אשר בפראה, ואת מבצר מכוור הוא חיבב במיוחד. עדיין נדרשו עוד מספר שנים עד שכל מבני הציבור, ובכלל זה המעון הרשמי, בטבריה יושלמו לגמרי.

135:12.5 (1508.5) במסגרת חגיגות יום הולדתו ערך הורדוס משתה מפואר בארמון במכוור, שאליו הוזמנו קציניו הבכירים, וכן חברי מועצה בכירים אחרים בממשלותיו בפראה ובגליל. ומכיוון שהורודיה לא הצליחה להביא לידי מותו של יוחנן באמצעות בקשה ישירה מהורדוס, היא תכננה וזממה כעת כיצד להביא למותו בעורמה.

135:12.6 (1508.6) במהלך חגיגות הערב ותוכנית הבידור, הציגה הורודיה את בתה בפני החוגגים וזו רקדה לפניהם. הורדוס נהנה מאוד מן ההופעה, ואז קרא לה אליו ואמר: "את מקסימה.

נעמת לי עד מאוד. ביום זה, יום הולדתי, בקשי ממני את מבוקשך ואתן לך, ואפילו תגיע בקשתך עד חצי מלכותי." כאשר הורדוס עשה את כל זאת הוא היה נתון תחת השפעת כמות גדולה של יין. האישה הצעירה פנתה הצידה ושאלה את אִמהּ מה עליה לבקש מהורדוס. הורודיה אמרה לה, "לכי אל הורדוס ובקשי את ראשו של יוחנן המטביל." והאישה הצעירה שבה אל שולחן הסעודה ואמרה להורדוס, "אני מבקשת שתביא לי מיד את ראשו של יוחנן המטביל על מגש."

135:12.7 (1508.7) הורדוס נמלא פחד וצער, אך בשל השבועה אשר נשבע ומפני כל אלו אשר היו מסובים עמו, הוא לא יכול היה לדחות את הבקשה. והורדוס אנטיפס שלח חייל, וציווה עליו להביא לו את ראשו של יוחנן. וכך נכרת ראשו של יוחנן באותו לילה בכלא. החייל הביא את ראשו של הנביא על מגש והציג אותו בפני האישה הצעירה, בחלק האחורי של אולם הנשפים. והעלמה נתנה את המגש לאימה. כאשר שמעו תלמידיו של יוחנן את אשר אירע, הם באו אל הכלא וביקשו את לקבל את גופתו של יוחנן, ולאחר שהניחו אותה בקבר הם הלכו וסיפרו על כך לישוע.

>> מסמך 135 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 137 <<

מסמך 136

הטְבלה וארבעים הימים

136:0.1 (1509.1) ישוע החל את עבודתו הציבורית כאשר האינטרס של הציבור בדבריו של יוחנן היה בשיאו, ובזמן שבו היהודים בפלשתינה ציפו בכמיהה להופעת המשיח. ניגוד גדול שרר בין ישוע לבין יוחנן. יוחנן פעל בשקיקה ובכנות, ואילו ישוע פעל בשלווה ובשמחה; רק פעמים מועטות הוא מיהר בימי חייו. ישוע היה בבחינת נחמה מרגיעה לעולם, ובמידה מסוימת גם שימש כדוגמא לכך; יוחנן כלל לא היווה נחמה או דוגמא. הוא הטיף למלכות השמיים, אך ממש לא חלק בשמחתה. ואף-על-פי שישוע דיבר על יוחנן כגדול הנביאים מן הסדר הישן, הוא ציין כי אפילו הפחוּת ביותר מבין אלו אשר ראו את אורהּ הזוֹהֵר של הדרך החדשה ונכנסו דרכהּ למלכות השמים, אכן עלה על יוחנן.

136:0.2 (1509.2) כאשר יוחנן הטיף לבוא הממלכה, עיקר המסר שלו היה: חיזרו בתשובה! נוסו מן הקצף אשר בוא יבוא. כאשר ישוע החל להטיף, אף הוא דבק בקריאה לתשובה, אך מסר זה תמיד המשיך בבשורה, בחדשות הטובות על אודות השמחה והחירות אשר בממלכה החדשה.

1. מושגים על המשיח המיוחל

136:1.1 (1509.3) ליהודים היו רעיונות רבים על אודות הגואל המיוחל, וכל אסכולות הגאולה השונות האלה הצליחו למצוא בכתבי הקודש העבריים אסמכתאות לטענותיהן. ככלל, היהודים ראו את ההיסטוריה הלאומית שלהם כמתחילה באברהם ומסתיימת במשיח ובממלכת האל החדשה. בימי קדם הם ראו בעיני רוחם משיח זה כ״עבד האל״, לאחר מכן כ"בן האדם״, בעוד שבאחרונה הרחיקו אחדים מאוד והחלו לכנות את המשיח בשם ״בן האל״. ואולם, בלי קשר לכינוי, בין אם ״זרע אברהם״ או ״נצר לבית דוד״, כולם הסכימו כי זה שעתיד להיות המשיח הוא ״זה אשר נמשח.״ וכך התפתח המושג ״מעבד האל״, דרך ״בן דוד״ ו״בן האדם״ עד ״לבן האל״.

136:1.2 (1509.4) בימיהם של יוחנן וישוע, היהודים המשכילים יותר פיתחו רעיון על אודות המשיח העתיד לבוא, אשר ראה בו את בן ישראל המייצג והמושלם, המשלב בעצמו כ״עבד האל״, את שלושת התפקידים: נביא, כוהן ומלך.

136:1.3 (1509.5) היהודים האמינו בדבקות שכשם שמשה שחרר את אבותיהם מכבלי המצרים באמצעות ניסים פלאיים, כך יגאל המשיח הקרב ובא את העם היהודי משליטת רומא, ואגב כך יחולל ניסים גדולים ומופלאים עוד יותר של ניצחון היהודים. הרבנים קיבצו כמעט חמש-מאות פסוקים מכתבי הקודש אשר, אף-על-פי שעמדו בסתירה אלו לאלו, בישרו לכאורה על בוא המשיח. ובינות לכל הפרטים הללו של הזמן, האופן והתפקוד של המשיח המובטח, הם שכחו כמעט לחלוטין את אישיותו של זה. הם ביקשו להשיב את תהילתה של האומה היהודית – רוממות ישראל בזמן – ולא את גאולתו של העולם. ברור, אם כן, שישוע מנצרת לא יכול היה להשתוות לעולם לַמושג המשיחי החומרני הזה אשר שרר בדעת היהודים. אילו הם ראו רבות מן ההצהרות הנבואיות באור אחר, כי אז, מטבע הדברים, הייתה דעתם מוכנה להכיר בישוע כְּזה אשר מביא לסיומו של עידן אחד ומתחיל עידן חדש וטוב יותר, עידן של חסד ושל גאולה לכלל העמים.

136:1.4 (1510.1) היהודים חונכו להאמין בדוקטרינה על אודות השכינה. ואולם, סמל ידוע זה של הנוכחות האלוהית לא נמצא במקדש. הם האמינו כי בואו של המשיח יחזיר את השכינה למקומה. הם האמינו ברעיונות מבלבלים על אודות חטאי האומה ובטבע האדם הרע מנעוריו

לכאורה. אחדים לימדו כי חטאו של אדם הטיל קללה על המין האנושי, וכי המשיח עתיד לכפר על החטא הזה, להסיר את הקללה ולהשיב את חסד האל. אחרים לימדו כי האל ברא באדם הן יצר טוב והן יצר רע; וכי כאשר ראה את מעשה ידיו, התאכזב, וכי "וַיִּנָּחֶם יְהוָה, כִּי עָשָׂה כָּךְ אֶת הָאָדָם." ואלו אשר לימדו זאת, האמינו כי המשיח נועד לבוא על-מנת לגאול את האדם מיצרו הרע הטבוע הזה.

136:1.5 (1510.2) רובם של היהודים האמינו כי הם המשיכו לקמול תחת שלטון הרומאים בשל חטאי האומה ובשל ליבם החצוי של הגרים. האומה היהודית לא חזרה בתשובה בלב שלם; ואי לכך התמהמה בואו של המשיח. נושא התשובה דובר רבות; וזה היה מקור המשיכה העזה והמידית אשר חשו כלפי המסר של יוחנן, "חיזרו בתשובה והיטבלו, כי קרבה ובאה מלכות השמיים." ועבור כל יהודי מאמין, למונח "מלכות שמיים" היה פירוש אחד בלבד: בואו של המשיח.

136:1.6 (1510.3) היבט אחד של משימת המתת של מיכאל היה זר לחלוטין למושג היהודי של המשיח; היה זה האיחוד בין שני סוגי טבע, הטבע האנושי והטבע האלוהי. ליהודים היו מושגים שונים על אודות המשיח – המשיח כאדם מושלם, כאדם על-אנושי, ואפילו אלוהי – ואולם, הם מעולם לא חשבו על מושג המאחד בין האנושי והאלוהי. וזוהי הייתה אבן הנגף העיקרית של ראשוני תלמידיו של ישוע. הם תפשו את המושג האנושי על אודות המשיח כבנו של דוד, כפי שהציגו הנביאים המוקדמים יותר; כבן האדם, הרעיון העל-אנושי של דניאל ושל כמה מן הנביאים המאוחרים יותר; ואפילו את זה של בן האל, כפי שתיארוהו מחברו של ספר חנוך ובני תקופתו; ואולם, הם מעולם לא חשבו, ולו לרגע יחיד, על המושג האמיתי של איחוד בין הטבע האנושי לבין הטבע האלוהי באישיות ארצית יחידה. התגשמותו של הבורא בדמות הברוא לא התגלתה לפני כן. היא התגלתה אך ורק בישוע; העולם לא ידע דבר על מעין אלה, עד אשר התגשם הבן הבורא בגוף בשר ודם וחי בקרב בני התמותה של העולם.

2. הטבלתו של ישוע

136:2.1 (1510.4) ישוע הוטבל בשיאה של תקופת ההטפה של יוחנן, כאשר פלשתינה בערה בלהבות הכמיהה למסר שלו – "מלכות האל הולכת וקרֵבָה" – כאשר כלל היהודים עסקו ברצינות ובכובד ראש בחקירה עצמית. חוש הסולידריות הגזעית של היהודים היה עמוק עד מאוד. היהודים האמינו לא רק כי חטאי אבות עלולים להשפיע לרעה על הבנים, אלא שהם גם האמינו בדבקות כי חטאו של היחיד עלול להטיל קללה על האומה כולה. ולפיכך, לא כל אלו אשר ביקשו להיטבל בהטבלתו של יוחנן החשיבו את עצמם כאשמים בחטאים המסוימים אשר אותם הוא גינה. נשמות אדוקות רבות הוטבלו על-ידי יוחנן לטובת עם ישראל כולו. אנשים אלו פחדו שמא חוסר-ידיעה מצדם עלול לעכב את בוא המשיח. הם החשיבו את עצמם כחלק מאומה חוטאת ומקוללת, וביקשו להיטבל על-מנת ליהנות באופן הזה מן הפירות של תשובת העם. ולפיכך, ברור כי ישוע לא קיבל מידי יוחנן, בשום מובן שהוא, את הטבילה כסימן לחרטה על חטאיו. בקבלו את הטבילה מידֵי יוחנן, ישוע רק נהג כמנהג רבים מהאדוקים אשר בין בני ישראל.

136:2.2 (1511.1) כאשר ישוע מנצרת ירד לירדן על-מנת להיטבל, הוא היה בן-תמותה של העולם אשר הגיע אל פסגת ההתפתחות האנושית האבולוציונית בכל הנוגע לכיבוש הדעת ולְהזדהות עצמית עם הרוח. באותו יום, הוא עמד בירדן כבן-תמותה של העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב, אשר הפך למושלם. בין דעתו האנושית של ישוע לבין מכוונן הרוח השוכן, מתנתו האלוהית של אביו מפרדיס, שררו סינכרוניות מושלמת ותקשורת מלאה. ומכוונן כזה ממש שוכן בקרב כלל בני התמותה הרגילים אשר חיים באורנטיה מאז העפיל מיכאל לעמוד בראש יקומו, מלבד שהכנת המכוונן של ישוע נעשתה מבעוד מועד לשם המשימה המיוחדת הזו; וזאת באמצעות שכינתו של מכוונן זה, בדומה לכך, בקרב הוויה על-אנושית אחרת אשר התגשמה בדמות בשר ודם, הוא מאקיוונטה מלכי-צדק.

136:2.3 (1511.2) על-פי רוב, כאשר מגיע בן-תמותה של העולם לדרגת מושלמות כזו של האישיות, מתרחשות אותן תופעות מקדמיות של רוממות רוח אשר מסתיימות לבסוף בהיתוך שבין הנשמה הבשלה של בן התמותה לבין המכוונן האלוהי אשר נלווה לה. ושינוי מעין זה היה מתוכנן להתרחש בהתנסות אישיותו של ישוע מנצרת, בו ביום שהוא ירד עם שני אחיו

להיטבל בנהר הירדן על-ידי יוחנן. טקס זה סימל את סיומו של הפרק האנושי בחייו באורנטיה, ורבים מן הצופים העל-אנושיים ציפו לחזות בהיתוך שבין המכוונן לבין הדעת שבה הוא שכן, אך כולם כאחד נידונו לנחול אכזבה. אירע דבר-מה חדש ואף גדול יותר. בעת שיוחנן הניח את ידיו על ישוע על-מנת להטבילו, עזב המכוונן השוכן את נשמתו המושלמת והאנושית של יהושע בן יוסף. ותוך רגעים אחדים, שבה ישות אלוהית זו מדיווינינגטון כמכוונן אשר הפך לאישיות, וכראש וראשון לכל עמיתיו מסוגו בכלל היקום של נבאדון. וכך ראה ישוע את הרוח האלוהית אשר הייתה בקרבו לפני כן שבה ויורדת אליו בדמות אישית. והוא שמע את דבריה של אותה רוח פרדיס, אשר אמרה, "זהו בני ידידי, אשר בו רציתי." וגם יוחנן ושני אחיו של ישוע שמעו את הדברים הללו. תלמידיו של יוחנן, אשר עמדו על שפת המים, לא שמעו את המילים האלה, ואף לא חזו במכוונן אשר הפך לאישי. אך ורק עיניו של ישוע ראו את המכוונן אשר הפך לאישי.

136:2.4 (1511.3) דממה השתררה לאחר דבריו אלו של המכוונן, אשר חזר והיה כעת למרומם. ובעוד שהארבעה מצויים עדיין במים, נשא ישוע את עיניו אל המכוונן אשר בסמוך, ואמר דבר תפילה: "אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם, יִתְקַדַּשׁ שְׁמֶךָ. תָּבוֹא מַלְכוּתֶךָ! יֵעָשֶׂה רְצוֹנְךָ בַּשָּׁמַיִם, כֵּן בָּאָרֶץ." ובעת שהוא נשא את תפילתו, "נפתחו שערי שמים," ובן האדם ראה את החיזיון אשר הציג בפניו המכוונן אשר הפך כעת לאישי, וראה את עצמו כבן האל, כפי שהיה לפני שהגיע אל הארץ ולבש דמות בשר ודם, וכפי שהוא יהיה בשעה שיסתיימו חיי התגשמותו בגוף. חזיון שמימי זה נגלה אך ורק לעיניו של ישוע.

136:2.5 (1512.1) יוחנן וישוע שמעו את קולו של המכוונן אשר הפך לאישי, ואשר דיבר בשם האב האוניברסאלי. זאת לפי שהמכוונן הינו מעַם אב פרדיס וכמותו. במהלך שארית ימי חייו של ישוע על-פני האדמה, סייע לו המכוונן הזה אשר הפך לאישי בכל מלאכתו; ישוע התייחד ברציפות עם מכוונן מרומם זה.

136:2.6 (1512.2) כאשר ישוע הוטבל, לא הייתה זו בבחינת חרטה על מעשה בלתי-ראוי כלשהו; הוא לא התוודה על חטא. הטבלתו הייתה אות וסימן להקדשתו לעשיית רצון האב

שבשמים. בעת הטבילה הוא שמע בוודאות את קריאתו של אביו, הקריאה הסופית לעסוק בעסקי אביו, והוא הלך להתייחד עם עצמו למשך ארבעים יום על-מנת לחשוב על מגוון הבעיות האלה. בכך שהוא פרש למשך תקופה ממגע פעיל ואישי עם עמיתיו אשר בארץ, נהג ישוע על-פני אורנטיה ממש כמנהג שנוהג בן-תמותה מרקיע בעולמות המורונטיים, כאשר הוא עובר היתוך עם נוכחותו הפנימית של האב האוניברסאלי.

136:2.7 (1512.3) יום טבילה זה סימן את סיום החיים האנושיים גרידא של ישוע כאדם. הבן האלוהי מצא את אביו; האב האוניברסאלי מצא את בנו אשר התגשם בגוף; והם שוחחו זה עם זה.

136:2.8 (1512.4) (בעת שישוע הוטבל, הוא היה בן כמעט שלושים-ואחת-וחצי שנים. כאשר לוּקָס מציין כי ישוע הוטבל בשנה החמש-עשרה לשלטונו של הקיסר טיבריוס, כלומר לכאורה בשנת 29 לספירה, מכיוון שאוגוסטוס מת בשנת 14 לספירה, ראוי לזכור שטיבריוס שימש במשך שנתיים כקיסר-בצוותא יחד עם אוגוסטוס ושנה וחצי לפני מותו, וכי נטבעו לכבודו מטבעות כבר בשנת 11 לספירה. השנה החמש-עשרה לשלטונו הייתה אפוא שנה זו, שנת 26 לספירה, השנה שבה הוטבל ישוע. וזו הייתה אף השנה שבה פונטיוס פילטוס החל למשול כמושל יהודה.)

3. ארבעים הימים

136:3.1 (1512.5) לפני ההטבלה עמד ישוע זה מכבר בפני הפיתוי הגדול של משימת המתת שלו כבן-תמותה, כאשר במשך שישה שבועות הוא נרטב בטללי הר החרמון. שם, על הר החרמון – כבן-תמותה של העולם וללא כל סיוע – הוא עמד אל מול הטוען כנגדו באורנטיה, נסיך העולם הזה, קליגאסטיה, ויכול לו. באותו יום רב מאורעות, נרשם בדברי ימי היקום כי ישוע מנצרת הפך לנסיך הפלנטארי של אורנטיה. ונסיך אורנטיה זה, אשר עתיד בקרוב מאוד

להיות מוכרז כריבון העליון בנבאדון, פרש כעת למשך ארבעים יום על-מנת לגבש את תכניותיו באשר לאופן שבו יכריז על מלכות האל החדשה בלבבות בני האדם.

136:3.2 (1512.6) לאחר הטבלתו החלה תקופה בת ארבעים ימים, שבמהלכה הוא ביקש להתאים את עצמו לשינויים במערכות היחסים בעולם וביקום, שינויים אשר נגרמו עקב הפיכת המכוונן שלו לאישי. במהלך תקופת ההתבודדות שלו בגבעות פְּרַאָה, הוא קבע את המדיניות שבה ינקוט ואת השיטות שבהן ישתמש במהלך השלב החדש והשונה הזה בחייו הארציים, השלב אשר אך עמד להתחיל.

136:3.3 (1512.7) ישוע לא פרש על-מנת לצום או על-מנת לענות את נפשו. הוא לא היה סגפן, והוא אף בא על-מנת לחסל אחת ולתמיד את כל המושגים הללו הנוגעים להתקרבות לאל. הסיבות שבעטיין הוא ביקש לפרוש היו שונות לחלוטין מאלה אשר הניעו את משה ואת אליהו, ואפילו מאלה אשר הניעו את יוחנן המטביל. ישוע היה מודע לחלוטין לעצמו בנוגע ליחסו לַיקום אשר ברא, ואף כלפי יקום היקומים, אשר עליו השגיח אב פרדיס, אביו שבשמים. כעת הוא כבר זכר לגמרי את מטרות המתת ואת ההנחיות אשר קיבל מאחיו הבכור, עמנואל, בטרם התגשם בגוף בשר ודם באורנטיה. כעת הוא הבין לגמרי ובבירור את כלל מערכות היחסים הנרחבות האלה, והוא ביקש לפרוש למשך תקופה על-מנת למדוט בשקט, כך שיוכל לגבש את התוכניות ואת השיטות שבהן הוא יוציא אל הפועל את משימתו הציבורית, למען העולם הזה ולמען כלל העולמות האחרים אשר ביקומו המקומי.

136:3.4 (1513.1) בעת ששוטט בגבעות פראה וחיפש מחסה מתאים, פגש ישוע את מנהלו הכללי של היקום, את גבריאל, כוכב הבוקר הזוהר של נבאדון. גבריאל חידש כעת את הקשר האישי עם בנו הבורא של היקום; הם נפגשו אישית בפעם הראשונה מאז נפרד מיכאל מעמיתיו בסלווינגטון, כאשר יצא לעדנטיה על-מנת להתכונן למשימת המתת באורנטיה. גבריאל, בהתאם להנחייתו של עמנואל ובסמכותם של עתיקי היומין באוורסה, עדכן כעת את ישוע כי למעשה תמה התנסות המתת שלו באורנטיה, ככל שהדבר נוגע לרכישתה של מלוא הריבונות ביקומו ולחיסולה של מרידת לוציפר. את הראשונה הוא רכש ביום הטבלתו, כאשר עובדת הפיכתו של המכוונן לאישי הדגימה את השלמות ואת ההשלמה של המתת שלו בדמות

בשר ודם בן-תמותה, ואילו האחרונה הייתה לעובדה היסטורית ביום שבו הוא ירד מהר החרמון והצטרף לנער אשר המתין לו, תיגלת. וכעת נודע לישוע כי, על-פי הסמכות הגבוהה ביותר ביקום המקומי וביקום העל, תמה העבודה של משימת המתת שלו, ככל שזו נוגעת למעמדו האישי באשר לריבונות ולמרידה. וכבר היה לו כאמור הביטחון בכך במישרין ומעם פרדיס, בחיזיון אשר ראה ביום ההטבלה ובאמצעות העובדה שמכוונן המחשבה אשר שכן בו הפך לאישי.

136:3.5 (1513.2) ובעוד שישוע שהה על ההר ושוחח עם גבריאל, הופיע אב הקונסטלציה מעדנטיה באופן אישי בפני ישוע וגבריאל, ואמר: "כעת הרשומות הינן שלמות. ריבונותו של מיכאל מספר 611,121 ביקומו נבאדון שלמה כעת ועומדת לימין האב האוניברסאלי. הנני מביא לך כעת מעַם עמנואל, אחיך אשר שלח אותך אל ההתגשמות באורנטיה, את השחרור ממשימת המתת. אתה חופשי, כעת או בכל זמן אחר, בכל דרך שבה תבחר, לסיים את מתת התגשמותך ולהרקיע לימין אביך, לקבל את ריבונותך ולהמשיך ולשמש – בזכות אשר הוּרווחה כראוי – כריבון הבלתי-מעורער של נבאדון. הנני אף מעיד על כך שהושלמו הרשומות ביקום העל, אשר נוגעות לסיומו של כל חטא המרידה ביקומך, ולכך שמוענקת לך הסמכות המלאה והבלתי-מוגבלת לטפל בכל התקוממות אפשרית כלשהי מעין זו בעתיד, וזאת בהרשאתם של עתיקי היומין. מבחינה טכנית, תמה עבודתך באורנטיה ובגוף בשר ודם כאחד האדם. מכאן ואילך, דרכך נתונה לבחירתך שלך."

136:3.6 (1513.3) כאשר עזב האב הגבוה ביותר של עדנטיה, שוחח ישוע ארוכות עם גבריאל בנוגע למצב ביקום, שלח ברכות לעמנואל, והבטיח כי בכל אשר עתיד היה לעשות כעת באורנטיה, יתמיד ויזכור את העצה אשר קיבל במסגרת ההנחיות שקיבל בסלווינגטון בטרם משימת המתת.

136:3.7 (1514.1) במשך כל ארבעים הימים הללו של ההתבודדות חיפשו יעקב ויוחנן, בניו של זבדיה, את ישוע. פעמים רבות הם התקרבו למקום שבו הוא שהה, אך הם לא מצאהו מעולם.

4. תכניות לעבודה הציבורית

136:4.1 (1514.2) שם בגבעות, ישוע גיבש יום אחר יום את התוכנית לשארית משימת המתת שלו באורנטיה. ראשית, הוא החליט שלא ללמד בו-זמנית עם יוחנן. הוא תכנן להישאר בפרישות יחסית, עד אשר תשיג עבודתו של יוחנן את מבוקשה, או עד אשר משימתו תיעצר לפתע פתאום בשל מאסרו. ישוע ידע אל נכון כי דברי ההטפה חסרי המורא וחסרי הטאקט של יוחנן יעוררו את פחדם ואת איבתם של השליטים האזרחיים. לאור מצבו המסוכן של יוחנן, החל ישוע לתכנן לפרטים את עבודתו הציבורית לרווחת עמי העולם הזה, ולרווחת כלל העולמות המיושבים ברחבי יקומו העצום. משימת המתת של מיכאל כבן-תמותה התרחשה באורנטיה, אך נעשתה למען כלל העולמות בנבאדון.

136:4.2 (1514.3) הדבר הראשון שעשה ישוע, לאחר שחשב על התוכנית הכללית לתיאום בין תוכניתו שלו לבין תנועתו של יוחנן, היה לסקור במחשבתו את הנחיותיו של עמנואל. הוא חשב בזהירות על שיטות עבודתו, ועל כך שנדרש לו שלא להותיר שום דבר כתוב בפלנטה. ישוע לא כתב יותר כלום, אלא על חול. בביקורו הבא בנצרת, ולמגינת לבו של אחיו יוסף, השמיד ישוע את כל מה שנשתמר ממה שכתב על הלוחות בנגריה, ואת כל מה שנותר תלוי ברחבי הבית. וישוע אף שקל היטב את עצתו של עמנואל באשר לגישה שעליו לנקוט ביחס לכלכלה, לחברה ולפוליטיקה אשר תימצאנה בעולם שבו יפגוש.

136:4.3 (1514.4) ישוע לא צם במהלך ארבעים הימים הללו של ההתבודדות. משך הזמן הארוך ביותר שבו נמנע מאכילה היה במהלך היומיים הראשונים בגבעות, שבהם היה שקוע כל-כך במחשבות עד כי שכח לאכול. אך ביום השלישי הוא יצא לחפש מזון. במשך התקופה הזו, הוא אף לא נוסה בפיתוי על-ידי רוחות רעות או על-ידי אישיויות מורדות אשר הוצבו בעולם הזה, או בכל עולם אחר.

136:4.4 (1514.5) ארבעים הימים הללו היו תקופת ההיוועדות הסופית בין הדעת האנושית לזו האלוהית, או נכון יותר לומר, הפעם הראשונה שבה פעלו שתיהן כאחת, כפי שהיו כעת. התוצאות של תקופת המדיטציה רבת החשיבות הזו הדגימו באופן נחרץ כי הדעת האלוהית שלטה רוחנית וביד רמה בזו האנושית. מכאן ואילך, הפכה דעת האדם לדעת האל, ואף כי

עצמיותו של האדם נוכחת לעולם, תמיד תאמר הדעת האנושית הזו, אשר הפכה לרוחנית, "אַל יְהִי כִּרְצוֹנִי, כִּי אִם כִּרְצוֹנֶךָ."

136:4.5 (1514.6) מה שאירע בתקופה רבת המאורעות הזו, לא היה בבחינת חזיונות של מוח מורעב ומוחלש, ואף לא הסיפורים הסמליים המבולבלים והמטופשים, אשר לאחר מכן קיבלו את הכינוי "הפיתוי אשר מולו עמד ישוע בטבע." הייתה זו דווקא תקופה אשר הוקדשה למחשבה על כל הקריירה המגוונת ורבת המאורעות של משימת המתת באורנטיה, וכן לתכנון מפורט של הסעד העתידי, זה אשר ישרת את העולם הזה באופן מיטבי, בעוד שיתרום גם משהו לשיפור המצב בכל הספֵרות האחרות אשר בוּדדו בשל מרידה. ישוע חשב על כל הטווח של תקופות חיי האדם באורנטיה, החל מימיהם של אנדון ופונטה, המשך בכישלונו של אדם, ועד לסעד של מלכי-צדק בשלם.

136:4.6 (1514.7) גבריאל הזכיר לישוע כי אם יבחר להמשיך ולשהות באורנטיה זמן-מה נוסף, עמדו בפניו שתי דרכים שבהן הוא יכול היה להופיע בעולם. והובהר לישוע כי בחירתו בנושא הזה לא נגעה כלל לריבונותו שלו ביקום, או לחיסולה של מרידת לוציפר. שתי צורות הסעד לַעולם היו:

136:4.7 (1515.1) **1.** דרכו שלו – הדרך אשר עשויה להיות הנעימה והמועילה ביותר מנקודת המבט של הצרכים המידיים של העולם הזה ובניית יקומו שלו בהווה.

136:4.8 (1515.2) **2.** דרכו של האב – הדגמתו של אידיאל מרחיק ראות על אודות חיי היצור, כפי שרואות אותו האישיויות הגבוהות של ממשל יקום היקומים בפרדיס.

136:4.9 (1515.3) כך הובהר לישוע כי עומדות בפניו שתי דרכים אשר בהן הוא יוכל להמשיך ולנהוג בשארית חייו על-פני האדמה. לכל אחת מן הדרכים היו יתרונות מסוימים ביחס למצב הנוכחי. בן האדם ראה בבירור כי לבחירתו בנוגע לאופן התנהגותו לא יהיה כל קשר לכך שיקבל את הריבונות ביקום; עניין זה נחתם זה מכבר ברשומות יקום היקומים, ומכאן רק המתין לבקשתו האישית. ואולם, נמסר לישוע כי אחִיו מפרדיס, עמנואל, יִשמח מאוד באם ישוע יבחר לסיים את הקריירה שלו על-פני האדמה באופן שבו התחיל אותה, באצילות כה רבה, כלומר תמיד בכפוף לרצון האב. ביום השלישי להתבודדותו הבטיח ישוע לעצמו כי אכן

הוא יחזור לעולם ויסיים את הקריירה שלו על-פני האדמה, ובכל מצב שבו יידרש לבחור בין שתי דרכים תמיד יבחר ברצון האב. והוא חי את שארית חייו הארציים מתוך שמירת אמונים תמידית להחלטה זו. ואפילו בסוף המר, הוא תמיד הכפיף את רצונו הריבוני לזה של אביו אשר בשמים.

136:4.10 (1515.4) ארבעים הימים אשר במהלכם המאסטר בילה בערבות ההר לא היו תקופת פיתוי גדולה, אלא דווקא תקופה שבה הוא קיבל החלטות גדולות. במהלך הימים הללו, שבהם בילה בגפו תוך התייחדות עם עצמו ועם נוכחותו המיידית של האב – המכוונן אשר הפך אישי (כבר לא הייתה לו שרפים שומרת אישית) – הוא קיבל, בזו אחר זו, את אותן החלטות גדולות אשר קבעו את מדיניותו ואת התנהגותו במשך יתרת הקריירה שלו על-פני האדמה. המסורת המאוחרת יותר על אודות הפיתוי הגדול נקשרה לתקופת ההתבודדות הזו בשל הבלבול עם מקטעי הסיפורים על אודות המאבקים בהר החרמון, ובנוסף לכך, משום שכל הנביאים והמנהיגים הגדולים נהגו לכאורה להתחיל את השירות הציבורי שלהם בתקופות של צום ושל תפילה. כאשר ישוע עמד אל מול החלטות חדשות או רציניות, הוא תמיד נהג להתבודד ולהתייחד עם רוחו שלו, על-מנת לבקש ללמוד את רצון האל.

136:4.11 (1515.5) בכלל התוכנית הזו אשר הכין ישוע למשך שארית חייו הארציים, תמיד נקרע לבו האנושי בין שני אופני התנהגות מנוגדים:

136:4.12 (1515.6) **1.** הוא רצה עד מאוד לזכות בלב בני עמו – ובלב תושבי העולם כולו – ולגרום להם להאמין בו ולקבל את מלכותו הרוחנית החדשה. והוא הכיר היטב את הרעיונות שלהם בנוגע למשיח אשר עתיד לבוא.

136:4.13 (1515.7) **2.** לחיות ולפעול באופן שיִזכה, כפי שידע זה מכבר, לאישור אביו. לפעול למען עולמות אחרים שאף הם זקוקים לפעולה זו, ולהמשיך לגלות את האב ואת טיב אהבתו האלוהית תוך כדי כינון הממלכה.

136:4.14 (1515.8) במהלך הימים רבי המאורעות הללו, חי ישוע במערת סלע עתיקה אשר נחצבה לצד הגבעות, בסמוך לכפר שנקרא פעם בית אָדִיס. והוא שתה ממימי המעיין הקטן אשר נבע מצד הגבעה, בסמוך למקום המקלט.

5. ההחלטה הגדולה הראשונה

136:5.1 (1516.1) ביום השלישי לתחילת הדיון אשר נערך בינו עצמו לבין המכוונן שלו, אשר הפך אישי, הוצגו לעיני ישוע כלל הצבאות השמימיים של נבאדון אשר נשלחו על-ידי מפקדיהם על-מנת להמתין לצו רצונו של הריבון האהוב שלהם. צבא אדיר זה מנה שנים-עשר לגיונות של שרפים, וכן מספר תואם לזה של כל סדרי ההוויות התבוניות ביקום. וההחלטה הגדולה הראשונה של ישוע בזמן התבודדותו נגעה לשימוש אשר יעשה, או לא יעשה, באישיויות רבות העוצמה האלה במהלך תוכניתו העתידית לעבודה ציבורית באורנטיה.

136:5.2 (1516.2) ישוע החליט כי הוא לא יעשה שימוש ולוּ באישיות יחידה מן הקהל העצום הזה, אלא אם כן יתברר בבירור כי זהו הינו רצונו של אביו. ועל-אף ההחלטה הכללית הזו, נותר הצבא העצום הזה לצדו במהלך שארית חייו על-פני הארץ, ותמיד עמד נכון לציית ולוּ לביטוי הקטן ביותר של רצון הריבון שלו. ואף-על-פי שישוע לא ראה בעיניו האנושיות את האישיויות האלה אשר עמדו לשירותו ברציפות, המכוונן שלו, אשר הפך אישי, אכן ראה אותן ברציפות, ואף יכול היה לתקשר עם כולן.

136:5.3 (1516.3) בטרם הוא שב מתקופת פרישותו בת ארבעים הימים בגבעות, העביר ישוע את הפיקוד המידי על צבא השירות הזה של אישיויות ביקום, לידי המכוונן שלו, זה אשר הפך באחרונה לאישי, ובמשך יותר מארבע שנים למניין הזמן באורנטיה אכן צייתו האישיויות הנבחרות האלה, אשר נמנו עם כל סדרי ההוויות התבוניות ביקום, להנחיותיו הנבונות של משגוח המסתורין הזה, אשר הפך אישי, ותיפקדו תחתיו. בעת שהמכוונן – אשר היה לפנים בשר מבשרו של אב פרדיס – נטל לעצמו את הפיקוד על הקהל העצום הזה, הוא הבטיח לישוע כי הסוכנויות העל-אנושיות האלה לא יורשו בשום מקרה לשרת, או להופיע בהקשר של הקריירה הארצית שלו ועבורה, אלא אם כן האב ירצה במעורבות הזו. וכך, הודות להחלטה כבירה אחת, מנע ישוע מעצמו, מרצונו שלו, את כל שיתוף הפעולה העל-אנושי בכל

הנוגע להמשך הקריירה שלו כבן-תמותה, אלא אם כן יבחר האב באופן בלתי-תלוי להשתתף בפעולה מסוימת כזו או אחרת במעשי הבן על-פני האדמה.

136:5.4 (1516.4) כאשר המכוונן אשר הפך אישי קיבל לידיו את הפיקוד על צבאות היקום אשר עמדו בשירותו של מיכאל המשיח, הוא טרח והסביר לישוע כי באמצעות הסמכויות אשר האציל כך בוראם, אכן ניתן להגביל את פעולתה במרחב של קבוצת יצורי היקום האלה, אך לא ניתן להחיל מגבלות מעין אלה על פעולתה בזמן. ומגבלה זו תלויה בעובדה שלאחר שהם הופכים לאישיים, המכוונים הינם יצורי אל-זמן. ולפיכך, הוזהר ישוע, כי אף ששליטתו של המכוונן בהוויות התבוניות, אשר הופקדו למרותו, תהא שלמה ומושלמת בכל העניינים הנוגעים למרחב, לא ניתן יהיה להחיל מגבלות כאלה בשלמותן בכל הנוגע לזמן. כה אמר המכוונן: "כפי שֶׁהִנְחֵיתָ, אני אמנע מלהפעיל את צבא ההוויות התבוניות הזה של היקום בכל צורה אשר תידרש בנוגע לקריירה שלך על-פני האדמה, אלא באותם מקרים שבהם אביך מפרדיס ינחה אותי לשחרר את הסוכנויות האלה לשם מימוש רצונו האלוהי כאשר בחרת; ובאותם מקרים שבהם אתה עצמך תבחר, או תפעל, באמצעות רצונך האנושי-אלוהי, ואשר יִדָרשו סטייה מן הסדר הטבעי על הארץ ככל שהוא נוגע לזמן. בכל אותם מקרים אעמוד אני חסר-אונים, וכלל היצורים הללו, אשר נקבצו כאן בשלמות ובעוצמה מאוחדת, אף הם יעמדו חסרי-ישע. אם הטבע המאוחד שלכם מבקש זאת, יתבצע הציווי אשר רצית מיד. רצונך בכל מקרים הללו יהווה קיצור של הזמן, והדבר המיועד הינו קיים. ותחת פיקודי שלי, זוהי המגבלה השלמה ביותר אשר אוכל להגביל את פוטנציאל ריבונותך. במודעות העצמית שלי הזמן איננו קיים, ולפיכך לא אוכל להגביל את יצוריך בכל דבר שהוא הנוגע לכך."

136:5.5 (1517.1) וכך למד ישוע על אודות האופן שבו תמומש החלטתו לחיות כאדם מן הישוב. באבחת החלטה אחת הוא הוציא מכלל פעולה את כלל צבאות היקום אשר עמדו לשירותו, צבאות אשר כללו הוויות תבוניות מגוונות, ומנע מהם מלהשתתף בעבודתו הציבורית העתידית, אלא במקרים הנוגעים לזמן בלבד. ולפיכך, ברור שכל דבר אפשרי על-טבעי, או על-אנושי לכאורה, אשר נלווה לסעד של ישוע נגע לחלוטין לביטולו של הזמן, אלא אם כן קבע האב שבשמיים במפורש אחרת. שום נס, שום סעד של רחמים, ושום מאורע אחר הקשור להמשך עבודתו של ישוע על-פני האדמה, לא יוכל להתעלות מעל לחוקי הטבע

הרגילים החלים על חייהם של בני האדם באורנטיה, אלא בנוגע לזמן, וכנאמר לעיל. מובן כי לא ניתן להחיל מגבלות כלשהן על מופעי "רצונו של האב". ניתן להימנע מביטולו של הזמן בהקשר של רצונו המפורש של ריבון פוטנציאלי זה של יקום, אך ורק באמצעות הבעת רצון ישירה ומפורשת של אדם-אל זה כי השפעת הזמן, ככל שהיא נוגעת לפעולה או למאורע הנידון, לא תתקצר או תתבטל. על-מנת למנוע את הופעתם של ניסים הקשורים לזמן, נדרש ישוע להיות מודע ברציפות לזמן. כל הפוגה במודעות לזמן מצדו, אשר מלווה ברצון מובחן, הייתה שקולה להתממשותו של הדבר אשר נהגה בדעתו של בן בורא זה, וללא חלוף זמן.

136:5.6 (1517.2) באמצעות שליטת הפיקוח של המכוונן אשר הפך אישי שנלווה אליו, התאפשר למיכאל להגביל באופן מושלם את פעילותו האישית על-פני האדמה, ככל שהיא נוגעת למרחב, אך לא ניתן לבן האדם להגביל כך את מעמדו החדש כריבון פוטנציאלי בנבאדון בנוגע לזמן. וזה היה מעמדו בפועל של ישוע מנצרת, כאשר הוא החל את סעדו הציבורי באורנטיה.

6. ההחלטה השנייה

136:6.1 (1517.3) לאחר שהחליט על מדיניותו בכל הנוגע לכל סוגי האישיויות של היצורים התבוניים אשר ברא, וזאת ככל שניתן היה לו לקבוע לאור הפוטנציאל הטבוע במעמדו האלוהיותי החדש, הפנה כעת ישוע את מחשבותיו אליו עצמו. מה יעשה הוא עצמו, הוא אשר כעת היה מודע לגמרי לכך שהוא הינו יוצר כל הדברים וההוויות הקיימים ביקום, עם כל היכולות אשר עמדו לרשותו כבורא, וכיצד ישתמש בהן במצבי החיים החוזרים והנשנים אשר הוא עתיד היה לעמוד בפניהם בעת שישוב לגליל וימשיך לפעול בקרב בני האדם? למעשה, הואיל והוא נדרש למצוא מזון, הסוגיה הזו כבר עמדה לפתחו באותו רגע, במקום שבו שהה עדיין בגפו, בגבעות. האם ייצא לבקש מזון כאחד האדם, או שמא פשוט יפעיל את כוחותיו היצירתיים הרגילים וייצור בעצמו לגופו הזנה ראויה וזמינה? וההחלטה החשובה הזו תוארה

בפניכם כפיתוי – כאילו אויביו לכאורה העמידו בפניו את האתגר לכך "שֶׁיְּדַבֵּר לָאֲבָנִים הָאֵלֶּה וְתִהְיֶינָה לְלָחֶם."

136:6.2 (1518.1) וכעת החליט ישוע על מדיניות אחרת נוספת הנוגעת לשארית עבודתו על-פני האדמה. ככל שהדבר נגע לצרכיו האישיים, ובכלליות, אפילו באשר ליחסיו לאישיויות אחרות, הוא החליט כעת במודע לדבוק בנתיב החיים הארציים השגרתיים; הוא החליט במובחן וכמדיניות, שלא להתעלות מעל לחוקי הטבע שהוא עצמו קבע, ואף לא להפר אותם או לשנותם. ואולם, כפי שכבר התריע בפניו המכוונן שלו, המכוונן אשר הפך אישי, הוא לא יכול היה להבטיח לעצמו שבמצבים מקובלים מסוימים, לא יואצו חוקי הטבע הללו עד מאוד. כעיקרון, ישוע החליט שמשימת חייו תאורגן ותוצא אל הפועל בהתאם לחוקי הטבע, ובהרמוניה עם הסדר החברתי הקיים. המאסטר בחר, אפוא, תוכנית לחיים אשר שקולה להחלטה שלא לחולל ניסים ונפלאות. הוא החליט שוב לטובת "רצונו של האב"; שוב הוא הכניע את הכול לידי אביו מפרדיס.

136:6.3 (1518.2) טיבו האנושי של ישוע קבע כי חובתו הראשונה תהא לשימור עצמי; זו הגישה הרגילה של האדם של הטבע בעולמות הזמן והמרחב, ומשום כך גם תגובה לגיטימית של בן-אנוש באורנטיה. אך ישוע לא התייחס רק לעולם הזה וליצוריו; הוא חי חיים אשר נועדו להנחות ולעורר השראה ביצורים הרבים של יקום עצום בממדיו.

136:6.4 (1518.3) לפני ההארה אשר לה זכה בהטבלה, הוא חי חיים של כניעה מושלמת לרצונו ולהנחייתו של אביו שבשמים. הוא החליט במוטעם להמשיך ולהסתמך כך, כבן-תמותה, על רצונו של האב. הוא החליט לדבוק במתכוון בנתיב הבלתי-טבעי – הוא החליט שלא לבקש שימור-עצמי. הוא בחר לדבוק במדיניות של אי-הגנה עצמית. את מסקנותיו הוא ניסח תוך שימוש במילים מן התורה, מילים המוכרות לדעתו האנושית: "לֹא עַל הַלֶּחֶם לְבַדּוֹ יִחְיֶה הָאָדָם, כִּי עַל כָּל מוֹצָא פִי יְהוָה יִחְיֶה הָאָדָם." ובמסקנה זו, באשר לרעב מן הטבע הפיזי, אשר מתבטא כרעב למזון, הכריז בן האדם את הכרזתו הסופית בנוגע לכל שאר דחפי הגוף בשר ודם והדחפים הטבעיים לטבע האדם.

136:6.5 (1518.4) ייתכן שהוא ינצל את כוחותיו העל-אנושיים עבור אחרים, אך לעולם לא עבור עצמו. והוא דבק במדיניות זו באופן עקבי עד הסוף, כאשר לעגו לו ואמרו: "אֶת אֲחֵרִים

הוֹשִׁיעַ, ולא יוּכַל לְהוֹשִׁיעַ נָא נַפְשׁוֹ."

136:6.6 (1518.5) היהודים ייחלו למשיח אשר יחולל ניסים ונפלאות גדולים אפילו מאלו שחולל משה, עליו סופר כי הוציא במדבר מים מן הסלע והאכיל את אבותיהם במן. ישוע ידע לאיזה סוג משיח ציפו בני עמו, ועמדו לרשותו כל העוצמה והסמכות לענות על מלוא תקוותיהם הכמוסות, אך הוא החליט שלא לאמץ תוכנית מרהיבה של הוד והדר מעין אלו. ישוע התייחס אל חילול ניסים כאל נסיגה לימי קדם, ימי קסם הבּוֹרוּת והמנהגים הנבערים של המרפאים הפראיים. ייתכן שעל-מנת להציל את יצוריו, יאיץ את חוקי הטבע, אך בשום פנים לא יתעלה מעל לחוקיו שלו עצמו, לא לטובתו שלו ואף לא על-מנת להרשים את אחַיו בני האדם. והחלטתו זו של המאסטר הייתה סופית.

136:6.7 (1518.6) ישוע הצטער על בני עמו; היטב הוא הבין כיצד הם הובלו לצפות לבואו של המשיח, לעת שבה "תיתן הארץ פרי עשרה ריבוא, ועל גפן אחת יצמחו אלף ענפים, ובכל ענף אלף אשכולות, ובכל אשכול אלף ענבים, וכל ענב יניב מידת יין." היהודים האמינו כי המשיח עתיד לבשר על עידן של שפע. העברים ניזונו זה מכבר ממסורות של ניסים ואגדות על נפלאות.

136:6.8 (1519.1) ישוע לא היה המשיח אשר בא להרבות את הלחם ואת היין. הוא לא בא לסעוד אך ורק את הצרכים החולפים; הוא בא לגלות את אביו שבשמים לילדיו אשר בארץ, זאת בעודו מבקש להוביל את ילדיו אשר בארץ להצטרף אליו במאמץ כן לחיות מתוך עשיית רצון האב שבשמים.

136:6.9 (1519.2) במסגרת ההחלטה הזו הציג ישוע לכל הצופים ביקום את הטיפשות והחטא המצויים בשימוש נלוז בכישורים אלוהיים ובמתת האל לצורך הגדלה עצמית, או לצרכים אנוכיים לגמרי והאדרה עצמית. זה היה חטאם של לוציפר ושל קליגאסטיה.

136:6.10 (1519.3) החלטה כבירה זו של ישוע מדגימה באופן דרמטי את האמת, כי כשלעצמם, סיפוק עצמי וסיפוק החושים לא יוכלו לגרום לאדם המתפתח להיות מאושר. בקיום האנושי קיימים ערכים גבוהים יותר – רכישת שליטה אינטלקטואלית והישג רוחני – אשר עולים בהרבה על סיפוק תאבונו ודחפיו הפיזיים הטהורים של האדם. ראוי שהן כישוריו הטבעיים

של האדם והן יכולתו יוקדשו, בראש ובראשונה, לפיתוח יכולות הדעת והרוח הגבוהות יותר שלו, ולהאדרתם של אלו.

136:6.11 (1519.4) וכך גילה ישוע ליצורים ביקומו את השיטה ואת הדרך החדשה והטובה יותר, את ערכי המוסר הגבוהים יותר של החיים, וכן את הסיפוקים הרוחניים העמוקים יותר של הקיום האבולוציוני האנושי בעולמות החלל.

7. ההחלטה השלישית

136:7.1 (1519.5) לאחר שקיבל החלטות בנוגע לנושאים כגון מזון ודאגה לצרכים הפיזיים של גופו החומרי, הדאגה לבריאותו שלו עצמו ולזו של עמיתיו, נותרו עדיין סוגיות נוספות אשר דרשו פתרון. כיצד ינהג אם יעמוד באופן אישי מול סכנה? הוא החליט לדאוג לעצמו באופן רגיל ולנקוט את אמצעי הזהירות הסבירים על-מנת למנוע את סיומה בטרם עת של הקריירה שלו בגוף בשר ודם על-פני האדמה, אך להימנע מכל התערבות על-אנושית, אם וכאשר הוא יימצא בסכנת חיים של הגוף. ובעת שגיבש את ההחלטה הזו, ישב ישוע בצלו של עץ על שפת מדף סלע אשר תהום פעורה הישר מתחתיו. הוא הבין היטב כי הוא יכול להשליך עצמו מן המדף אל התהום, וששום דבר לא היה קורה לו אילו חרג מהחלטתו הכבירה הראשונה, שלא להפעיל את התערבותן של ההוויות השמימיות התבוניות במהלך עבודת חייו באורנטיה, ואם היה נסוג מהחלטתו השנייה ביחס לשימור העצמי שלו עצמו.

136:7.2 (1519.6) ישוע ידע בי בני עמו ציפו למשיח אשר יעמוד מעל לחוקי הטבע. הוא הכיר היטב את הפסוקים: "לֹא תִגֹּף אֶלֹהֶיךָ רָעָה, וְנֶגַע לֹא יִקְרַב בְּאָהֳלֶךָ. כִּי מַלְאָכָיו יְצַוֶּה לָךְ, לִשְׁמָרְךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ. עַל כַּפַּיִם יִשָּׂאוּנְךָ פֶּן תִּגֹּף בָּאֶבֶן רַגְלֶךָ." האם ניתן להצדיק התיימרות מעין זו של ביטול חוקי הכבידה של אביו, לשם הגנה על עצמו מפגע אפשרי, או לחלופין, על-מנת לזכות באמונם של בני עמו אשר הולכו שולל? אף אם ינהג כך, ואפילו יבואו כך על סיפוקם

היהודים מבקשי הסימנים, לא תהא זו התגלות של האב, אלא התערבות ממניעים מוטלים בספק בחוקיו המבוססים של יקום היקומים.

136:7.3 (1519.7) אם תבינו את כל אלו, ואם תדעו כי בכל הנוגע להתנהגותו האישית סירב המאסטר לפעול מתוך הפרה של חוקי הטבע אשר הוא עצמו כונן, תדעו אל נכון כי הוא מעולם לא הלך על המים, ואף לא עשה כל דבר אחר אשר הפר את הסדר החומרי אשר באמצעותו ניהל את עולם; ראוי, כמובן, לזכור תמיד, כי לא נמצאה לו הדרך להתמודד לגמרי עם חוסר השליטה באלמנט הזמן, בהקשר של אותם נושאים אשר הפקיד בסמכותו של המכוונן אשר הפך אישי.

136:7.4 (1520.1) במהלך כל חייו הארציים נשאר ישוע נאמן להחלטתו זו. בלא קשר לדרישות אשר דרשו ממנו הפרושים במפגיע למתן סימן, או לשומרים במקום שבו הוא נצלב – אשר התגרו בו וקראו לו לרדת מן הצלב – הוא דבק בנאמנות בהחלטה אשר קיבל כעת, ביושבו למורדות הגבעה.

8. ההחלטה הרביעית

136:8.1 (1520.2) הבעיה הגדולה הבאה אשר עמה התמודד אל-אדם זה, ושעליה החליט בהתאם לרצונו של האב שבשמים, נגעה לשימוש בכוחותיו העל-אנושיים לצורך משיכת תשומת הלב של אחַיו בני האדם, וכדי לגרום להם לנהות אחריו. האם ישתמש באופן כלשהו בכוחותיו ביקום על-מנת לספק את מאוויי היהודים אל יוצא-הדופן והפלאי? הוא החליט שלא לעשות זאת. הוא החליט כמדיניות להימנע מכל הדברים הללו, ולא להשתמש בהם בעת מימוש משימתו, או כדי לגרום לבני האדם לשית לבם אליו. והוא דבק בעקביות בהחלטתו זו. ואפילו כאשר התיר, פעמים רבות, את התרחשותם של סעדי חסד הכרוכים בקיצור-זמן, הוא כמעט תמיד הזהיר את אלו אשר קיבלו את החסד הזה לבל יספרו לאיש את אשר קיבלו הם. ולעולם

הוא סירב להתייחס לאתגר של אויביו, אשר "שאלו ממנו אות" כהוכחה לאלוהיותו ולהדגמתה.

136:8.2 (1520.3) בחוכמתו צפה ישוע כי ניסים ונפלאות ישיגו אך ורק נאמנות כלפי חוץ, כזו המגיעה מתוך שתודעתו החומרית של האדם מוכה בתדהמה; מעשים מעין אלו לא יגלו את האל ואף לא יצילו את האדם. הוא סירב לשמש כעושה נפלאות גרידא. הוא החליט לעסוק במשימה אחת בלבד – כינונה של מלכות שמים.

136:8.3 (1520.4) ומכיוון שישוע היה הן אדם והן אל, במהלך כל הדיאלוג החשוב הזה שבו הוא התייחד עם עצמו, השתתף כל העת היסוד האנושי אשר שואל וכמעט מטיל ספק. היה זה ברור שהיהודים לעולם לא יקבלו אותו כמשיח, אם לא יחולל ניסים. ומלבד זאת, אילו רק יסכים לחולל פלא על-טבעי אחד, הדעת האנושית תדע בוודאות כי יהא זה בכפוף לדעת אלוהית אמיתית. האם העובדה שהדעת האלוהית מוותרת ליסוד בדעת האנושית אשר מטיל ספק, תעמוד בקנה אחד עם "רצון האב"? ישוע החליט שלא, וציין את נוכחותו של המכוונן אשר הפך אישי כהוכחה מספקת לאלוהיות המצויה בשותפות עם האנושיות.

136:8.4 (1520.5) ישוע הרבה לנסוע; הוא זכר את רומא, את אלכסנדריה ואת דמשק. הוא הכיר את השיטות של העולם – כיצד השיגו אנשים את מבוקשם בפוליטיקה ובמסחר באמצעות פשרה ודיפלומטיה. האם הוא ישתמש בידע הזה על-מנת לקדם את משימתו על-פני האדמה? לא ולא! ובדומה לכך, הוא החליט כי בעת כינונה של המלכות, הוא לא יתפשר כלל עם מנהגי העולם ולא יושפע מן העשירים. ושוב הוא בחר להסתמך אך ורק על רצון האב.

136:8.5 (1520.6) ישוע היה מודע לחלוטין לקיצורי הדרך אשר עמדו לרשות אחד בעל יכולות כשלו. הוא הכיר צורות רבות שבהן יוכל למשוך את תשומת לב האומה, ואת זו של העולם כולו, ולמקד אותן מידית בו עצמו. בקרוב עמדו לחגוג את חג הפסח בירושלים; המוני מבקרים עתידים לצבוא על העיר. הוא יכול פשוט להעפיל אל גג המקדש ונוכח הקהל המשתומם אשר נאסף שם לצעוד באוויר; זהו סוג המשיח שלו הם ציפו. אך לאחר מכן, הוא יאכזב אותם, מכיוון שלא הגיע על-מנת לכונן מחדש את שושלת דוד. והוא ידע על אודות חוסר התוחלת אשר בשיטתו של קליגאסטיה, לנסות ולהקדים את מהלכה של הדרך הטבעית,

האיטית והבטוחה להגשמתה של התכלית האלוהית. ושוב, בן האדם קד בהכנעה כלפי דרכו של האב, רצונו של האב.

136:8.6 (1521.1) ישוע בחר לכונן את מלכות השמים בלב האנושות באמצעות השיטות הטבעיות, הרגילות, הקשות והמאתגרות, ממש בדרך שבה יידרשו בהמשך ילדיו אשר בארץ להמשיך ולפעול להרחבתה ולהגדלתה של אותה מלכות שמימית. זאת כי היטב ידע בן האדם כי "רַק בְּצָרוֹת רַבּוֹת יִבּוֹאוּ בְּנֵי כָּל הַדּוֹרוֹת אֶל מַלְכוּת הָאֱלֹהִים." ישוע נבחן כעת במבחן הכביר של האדם בן התרבות, להיות בעל עוצמה ולסרב בהתמדה להשתמש בה למטרות אנוכיות או לתועלת עצמית גרידא.

136:8.7 (1521.2) כאשר אתם מתייחסים אל חייו ואל התנסותו של בן האדם, ראוי לזכור כל העת כי בן האל התגשם בדמות אדם בן המאה הראשונה, ולא בדמותו של אדם בן המאה העשרים, או כל מאה אחרת. כוונתנו בכך היא להציג את הרעיון שכישוריו האנושיים של ישוע נרכשו באופן טבעי. הוא היה תוצר של הגורמים התורשתיים והסביבתיים של תקופתו, אשר אליהם נוספו ההשפעות של הכשרתו ושל חינוכו. אנושיותו הייתה אותנטית וטבעית, ונגזרה וניזונה לחלוטין מן הגורמים אשר קדמו לה, ומן הרמה האינטלקטואלית והתנאים החברתיים והכלכליים אשר שררו הלכה למעשה באותה תקופה ובאותו דור. ואף כי בהתנסותו של אל-אדם זה תמיד התקיימה האפשרות שהדעת האלוהית תתעלה מעל לאינטלקט האנושי, בשעה שפעלה דעתו האנושית, היא פעלה ממש כשם שהייתה פועלת דעתו של בן-תמותה אמיתי תחת התנאים האנושיים אשר שררו באותם ימים.

136:8.8 (1521.3) ישוע הדגים לכלל העולמות אשר ביקומו העצום, עד כמה מטופש לִיצוֹר מצבים מלאכותיים לשם הפעלת סמכות באופן שרירותי, או להשתמש באופן בלתי-ראוי בעוצמה יוצאת-דופן לשם קידומם של ערכי מוסר, או האצת ההתפתחות הרוחנית. ישוע החליט שמשימתו על-פני האדמה לא תהא בבחינת חזרה על האכזבה משלטון המכבים. הוא סירב להזנות את יכולותיו האלוהיות על-מנת לרכוש פופולאריות שלא הגיעה לו, או לשם רכישת עוצמה פוליטית. הוא לא יעודד את התמרתה של האנרגיה האלוהית והיצירתית לכדי עוצמה לאומית או יוקרה בינלאומית. ישוע מנצרת סירב להתפשר אל מול הרוע, ואף פחות

מזה לחבור לחטא. המאסטר שמר אמונים באופן ניצַח לרצונו של האב, ונאמנות זו עמדה מעל לכל שיקול ארצי וחולף אחר.

9. ההחלטה החמישית

136:9.1 (1521.4) לאחר שיישב בדעתו את הסוגיות אשר נגעו ליחסו אל חוקי הטבע ולעוצמה הרוחנית, הוא הפנה כעת את תשומת לבו לבחירת השיטות שבאמצעותן יכריז על מלכות האל ויכונן אותה. יוחנן כבר החל במלאכה הזו; כיצד עשוי הוא להמשיך ולהעביר את המסר? כיצד עליו להשתלט על פועלו של יוחנן? כיצד עליו לארגן את חסידיו כך שיפעלו ביעילות וישתפו פעולה בתבונה? ישוע קיבל כעת את ההחלטה הסופית אשר תמנע ממנו מלהתייחס לעצמו בהמשך כמשיח היהודים, או לפחות כמשיח כפי שהמושג הובן בקרב הציבור הרחב של אותה עת.

136:9.2 (1522.1) היהודים שיוו לעיני רוחם משיח אשר יביס בעוצמה פלאית את אויבי ישראל ויכונן את היהודים כשליטי העולם, חופשיים מכל כיבוש ומכל דיכוי. ישוע ידע כי תקווה מעין זו לעולם לא תתממש. הוא ידע כי מלכות שמים עוסקת בחיסול הרוע בלבבות האנשים, ושהיא לחלוטין עניין רוחני. הוא שקל האם ראוי לייסד את המלכות באמצעות מפגן עוצמה מרהיב ומסנוור – פעולה מעין זו הייתה בהחלט מתוקף סמכותו של מיכאל – אך הוא החליט החלטה נחרצת שלא לעשות כן. הוא לא ינקוט בשיטותיו המהפכניות של קליגאסטיה. הוא זכה, באופן פוטנציאלי, בָּעולם, מתוך קבלת רצון האב, והוא התכוון לסיים את עבודתו באופן שבו הוא החל אותה, כבן האדם.

136:9.3 (1522.2) לא תוכלו לשער בדמיונכם מה היה קורה באורנטיה אילו היה מחליט אל-אדם זה, אשר כעת עמדה לרשותו, באופן פוטנציאלי, כלל העוצמה אשר בשמים ובארץ, להניף את נס הריבונות, ולהצעיד את חטיבות מחוללי הנפלאות שלו כבמצעד צבאי לפעולה! אך לא הוא יתפשר. הוא לא ישרת את הרוע באופן שהסגידה לאל תוכל לנבוע ממנו. הוא יעשה את רצון האב. ובפני היקום הצופה בו, הוא יכריז, "לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ תִּשְׁתַּחֲוֶה, וְאוֹתוֹ לְבַדּוֹ תַּעֲבֹד."

136:9.4 (1522.3) ובחלוף הימים ראה ישוע בבהירות הולכת וגוברת איזה סוג של מגלה-אמת הוא עתיד להיות. הוא הבחין בכך שדרכו של האל אינה עתידה להיות הדרך הקלה. הוא החל להבין כי כוס שארית התנסותו האנושית עלולה להיות מרה, אך הוא החליט לשתות אותה.

136:9.5 (1522.4) ואפילו דעתו האנושית מנופפת לשלום לכס המלך דוד. צעד אחר צעד הולכת דעת אנושית זו בנתיב האלוהי. הדעת האנושית עדיין שואלת שאלות, אך היא מקבלת ללא עוררין את התשובות האלוהיות כפסק-דין סופי בחיים המשותפים הללו, שבהם הוא חי כאדם בינות לאנשים בעולם, בעוד שכל העת הוא מכפיף עצמו ללא-סייג לרצונו הנצחי והאלוהי של האב.

136:9.6 (1522.5) רומא הייתה שפחתו של העולם המערבי. כאשר בן האדם התבודד בגפו והחליט את ההחלטות החשובות האלה, ובשעה שצבאות השמים סרים לפקודתו, הוא ייצג את ההזדמנות האחרונה אשר הייתה ליהודים להשיג שליטה עולמית; אך יהודי זה, אשר נולד על-פני האדמה וניחן במידה כה עצומה של חוכמה ושל עוצמה, סירב להשתמש ביכולות אשר עמדו לרשותו ביקום על-מנת להאדיר את עצמו או להמליך את בני עמו. הוא ראה, כפי שנאמר, "את כל ממלכות תבל," והייתה ברשותו העוצמה לאחוז בהן. הגבוהים ביותר של עדנטיה מסרו לידיו את כלל העוצמה הזו, אך הוא לא רצה בה. ממלכות תבל היו כזוטות בעיני הבורא והריבון של יקום. הייתה לו אך ורק מטרה אחת, והיא המשך גילוי האל לאדם, ייסודה של הממלכה, שלטון האב השמימי בלבבות בני המין האנושי.

136:9.7 (1522.6) ישוע סלד מן הרעיון של קרבות, עימותים והרג; הוא לא יתיר דבר מכל אלה. הוא יופיע על-פני האדמה כנסיך השלום על-מנת לגלות את אל האהבה. לפני שהוטבל, שוב הוא סירב להצעת הקנאים לעמוד בראש מרד כנגד הרומאים המדכאים. וכעת הוא קיבל את החלטתו הסופית באשר לפסוקים אשר לימדה אותו אמו, כגון: "יְהוָה אָמַר אֵלַי, בְּנִי אַתָּה; אֲנִי הַיּוֹם יְלִדְתִּיךָ. שְׁאַל מִמֶּנִּי וְאֶתְּנָה גוֹיִם, נַחֲלָתֶךָ וַאֲחֻזָּתְךָ אַפְסֵי אָרֶץ. תְּרֹעֵם בְּשֵׁבֶט בַּרְזֶל; כִּכְלִי יוֹצֵר תְּנַפְּצֵם."

136:9.8 (1522.7) ישוע מנצרת הגיע למסקנה שהתיאורים הללו לא התייחסו אליו. לבסוף ובאופן סופי, דעתו האנושית של בן האדם טאטאה הצידה את כל הסתירות והקשיים המשיחיים הללו – את כתבי הקודש של העברים, את החינוך אשר קיבל מהוריו, את מה

שלימד החזן, את ציפיות היהודים ואת כמיהותיו האנושיות; הוא החליט אחת ולתמיד מה תהא דרכו. הוא ישוב אל הגליל ובשקט יתחיל להכריז על הממלכה, ויסמוך על אביו (המכוונן אשר הפך אישי) שידאג לפרטי התוכנית מדי יום ביומו.

136:9.9 (1523.1) באמצעות ההחלטות האלה, בכך שסירב להשתמש במבחנים חומריים לשם פתרון בעיות רוחניות, וכאשר סירב להתיימר להפר את חוקי הטבע, העמיד ישוע דוגמא ראויה לכל אדם בכל עולם ברחבי יקום עצום. ובעת שסירב לאחוז בעוצמה ברת-חלוף כהקדמה לתהילה רוחנית, הוא הציג דוגמא מעוררת השראה של נאמנות ליקום ושל אצילות מוסרית.

136:9.10 (1523.2) אילו היו בלבו של בן האדם ספקות כלשהם באשר למשימתו ולטיבה בשעה שהוא טיפס על הגבעות לאחר הטבלתו, לא נותר מאלו דבר כאשר הוא שב אל אַחַיו, לאחר ארבעים ימים של התבודדות ושל קבלת החלטות.

136:9.11 (1523.3) ישוע גיבש תוכנית לשם כינונה של מלכות האב. הוא לא ייענה לדרישות הריצוי הפיזיות של העם. הוא לא יחלק לחם להמונים, כפי שראה לאחרונה שהדבר נעשה ברומא. הוא לא ימשוך תשומת לב אל עצמו באמצעות ניסים ונפלאות, אף-על-פי שהיהודים ציפו בדיוק למשיח מסוג זה. והוא אף לא ישכנע אחרים לקבל את המסר הרוחני באמצעות מפגן של סמכות פוליטית או של עוצמה גשמית.

136:9.12 (1523.4) בכך שדחה את כל השיטות האלה, אשר היו מעצימות את המלכות הבאה בעיני היהודים אשר ציפו לה, וידא ישוע כי אותם יהודים ממש ידחו – בוודאות ובאופן מוחלט – את כל אשר יאמר בנוגע לסמכותו ולאלוהיותו. ומכיוון שישוע ידע את כל אלה, הוא ביקש למנוע מראשוני חסידיו מלהתייחס אליו כאל המשיח.

136:9.13 (1523.5) במהלך כל תקופת עבודתו הציבורית, הוא נאלץ להתמודד מול שלושה מצבים חוזרים ונשנים: התביעה לקבל מזון, ההתעקשות על ניסים והבקשה הסופית שיותר לחסידיו להכתירו למלך. אך ישוע מעולם לא נסוג מן ההחלטות אשר קיבל במהלך ימי התבודדותו בגבעות פֶּרַאָה.

10. ההלטה השישית

136:10.1 (1523.6) ביום האחרון של ההתבודדות הזכורה שלו, בטרם ירד בן האדם מן ההר על-מנת להצטרף אל יוחנן ואל תלמידיו, הוא קיבל את החלטתו האחרונה. ובאלה המילים הוא מסר אותה למכוונן אשר הפך אישי, "ובכל העניינים האחרים, כבאלו שעליהם כבר החלטתי ורשמתי, הנני מבטיח לך כי אהיה כפוף לרצונו של אבי." ולאחר דברים אלו, הוא ירד מן ההר. ופניו נהרו בהילת הניצחון הרוחני וההישג המוסרי.

מסמך 137

זמן ההמתנה בגליל

137:0.1 (1524.1) מוקדם בבוקר של יום שבת, ה-23 בפברואר לשנת 26 לספירה, ירד ישוע מן הגבעות והצטרף אל חבורתו של יוחנן אשר חנתה בפֶּלָה. כל אותו יום התרועע ישוע עם ההמון. הוא סעד נער שנפל ונפצע, והלך איתו לפלה, הכפר הסמוך, על-מנת להשיב את הנער בבטחה אל חיק הוריו.

1. בחירת ארבעת השליחים הראשונים

137:1.1 (1524.2) במהלך השבת הזו, בילו שניים מתלמידיו המובילים של יוחנן זמן רב עם ישוע. מכל חסידיו של יוחנן, אדם בשם אנדראס הוא אשר התרשם מישוע באופן העמוק ביותר; הוא נלווה אליו במסעו לפלה, המסע להשבת הנער הפצוע. בדרך חזרה למקום המפגש עם יוחנן הוא שאל את ישוע שאלות רבות, ומעט בטרם הגיעו אל יעדם, השניים עצרו לשיחה קצרה, שבמהלכה אמר אנדראס: "צפיתי בך מאז שהגעת לכפר נחום, ואני מאמין שאתה הוא המורה החדש. ואף כי אינני מבין לגמרי את תורתך, גמרתי אומר ללכת אחריך; לרגליך אשב עד אשר אדע את כל האמת על אודות הממלכה החדשה." ובלב חפץ קיבל ישוע את אנדראס

כשליח הראשון, הראשון בקבוצת השנים-עשר אשר עתידה לפעול עמו ולכונן את ממלכת האל החדשה בלבבות בני האדם.

137:1.2 (1524.3) אנדראס צפה בשקט בעבודתו של יוחנן והאמין בה בכנות. ולאנדראס היה אח מוכשר ונלהב בשם שמעון, אשר היה אחד מתלמידיו המובילים של יוחנן. ולא תהיה זו טעות לומר כי שמעון היה מתומכיו הראשיים של יוחנן.

137:1.3 (1524.4) מעט קט לאחר שישוע ואנדראס שבו למחנה, חיפש אנדראס את אחיו, שמעון, ובעת שלקח אותו הצידה, הודיע לו שגמר אומר בדעתו כי ישוע הינו המורה הגדול, וכי הוא ביקש להתקבל כתלמידו. הוא המשיך ואמר שישוע קיבל את הצעתו, והציע לו (לשמעון) לנהוג באותו אופן, קרי לגשת אל ישוע ולהציע את עצמו לשירות הממלכה החדשה. וכך אמר שמעון: "מאז שהוא הגיע לעבוד בבית המלאכה של זבדיה, האמנתי כי נשלח מעם האל, אך מה יהיה עם יוחנן? האם עלינו לנטוש אותו? האם זהו הדבר הנכון לעשות?" ומיד הם החליטו ללכת ולהיוועץ ביוחנן. יוחנן התעצב נוכח המחשבה שיאבד שניים מטובי יועציו ותלמידיו המבטיחים ביותר, אך ענה באומץ לשאלותיהם, ואמר: "זוהי רק ההתחלה; עוד מעט תסתיים מלאכתי, וכולנו נהיה לתלמידיו." ואז אותת אנדראס לישוע לסור הצידה והודיע לו כי אחיו מבקש אף הוא להצטרף לשירות הממלכה החדשה. ובעת שישוע קיבל את שמעון כשליחו השני, הוא אמר: "שמעון, ההתלהבות שלך ראויה לציון, אך היא מסוכנת לעבודת הממלכה. הנני מתריע בך לחשוב יותר כאשר אתה מדבר. אשנה את שמך לפטרוס."

137:1.4 (1525.1) הוריו של הנער אשר נפצע, שהתגוררו בפלה, הציעו לישוע לבלות את הלילה אתם ולהפוך את ביתם לביתו, והוא נעתר להזמנתם. בטרם עזב את אנדראס ואת אחיו, אמר להם ישוע: "מחר, מוקדם בבוקר, נלך לגליל."

137:1.5 (1525.2) לאחר שישוע שב לפלה למשך הלילה, ובעוד שאנדראס ושמעון עדיין משוחחים על אודות האופן שבו ישרתו בכינונה של הממלכה הקרבה, הגיעו אליהם יעקב ויוחנן, בניו של זבדיה, לאחר שחזרו מחיפוש ארוך ועקר אחר ישוע בגבעות. יעקב ויוחנן

התעצבו כאשר שמעו את שמעון פטרוס מספר כיצד הוא ואחיו, אנדראס, התקבלו כיועציה הראשונים של הממלכה החדשה, וכי הם עתידים לצאת למחרת היום עם המאסטר החדש שלהם אל הגליל. הם הכירו את ישוע מזה זמן-מה והם אהבו אותו. הם חיפשו אחריו במשך ימים ארוכים בגבעות, ואילו כעת, משבו, נודע להם כי העדיפו אחרים על-פניהם. הם שאלו לאן הלך ישוע ומיהרו למצוא אותו.

137:1.6 (1525.3) כאשר הגיעו למקום שבו שהה, ישוע כבר ישן, אך הם העירהו ואמרו: "כיצד ייתכן הדבר שבעוד שאנו, אשר חיינו אתך במשך זמן כה רב, מחפשים אחריך בגבעות, אתה מעדיף אחרים על-פנינו ובוחר באנדראס ובשמעון כעמיתיך הראשונים בממלכה החדשה?" ענה להם ישוע: "היו שקטים בלבבכם, ושאלו את עצמכם, 'מי הנחה אתכם לחפש אחר בן האדם בעת שהוא שעסק בענייני אביו?'" ולאחר שסיפרו לו ממושכות על אודות מהלך חיפושיהם בגבעות, הנחה אותם ישוע כך: "לא בגבעות תבקשו את סוד הממלכה החדשה, כי אם בלבבכם. הוא אשר חיפשתם כבר היה בנשמותיכם. אכן הנכם אַחַי – אין לי כל צורך לקבל אתכם – אתם כבר הנכם בממלכה, על-כן שימחו ואף התכוננו לצאת עמנו מחר לגליל." יוחנן העז ושאל, "אך מאסטר, האם יעקב ואנוכי נהיה עמיתיך בממלכה החדשה, ממש כשם שאנדראס ושמעון הם עמיתיך?" וישוע ענה להם, תוך שהוא מניח את ידיו על כתפי כל אחד מהם: "אַחַי, אתם כבר הייתם איתי ברוח הממלכה, ואפילו בטרם אלו האחרים שטחו את בקשתם להתקבל. אתם, אחי, לא נדרשתם לבקש להיכנס לממלכה; הייתם שם איתי מלכתחילה. אנשים עלולים לחשוב שאחרים הקדימו אתכם, אך בלבבי מניתי אתכם במועצות הממלכה, ואפילו בטרם חשבתם לבקש זאת ממני. ואף הייתם עשויים להיות הראשונים מבין האנשים, אילולא נעדרתם בעת שחיפשתם את זה אשר לא אבד, מתוך כוונה טובה ומיוזמתכם שלכם. בממלכה אשר בוא תבוא, אל נא תשימו לב לדברים אשר גורמים לכם לחרדה, אלא העסיקו את עצמכם כל העת בעשיית רצונו של האב אשר בשמים."

137:1.7 (1525.4) יעקב ויוחנן קיבלו את הנזיפה ברוח טובה; מעולם הם לא התקנאו עוד באנדראס ובשמעון. והם התכוננו לצאת לגליל למחרת בבוקר, יחד עם שני השליחים הנוספים. מאותו יום ואילך, המונח "שליח" שימש על-מנת להבחין במשפחת היועצים, אשר בחר ישוע מקרב המוני התלמידים המאמינים אשר הלכו בעקבותיו מאוחר יותר.

137:1.8 (1525.5) מאוחר באותו הערב שוחחו יעקב, יוחנן, אנדראס ושמעון עם יוחנן המטביל, ועם דמעות בעיניו, אך בקול יציב, שחרר הנביא הנאמן מיהודה שניים מבכירי תלמידיו על-מנת שאלו יהפכו לשליחיו של הנסיך הגלילי של הממלכה הקרבה.

2. בחירתם של פִּילִיפּוֹס ושל נתנאל

137:2.1 (1526.1) בבוקר יום ראשון, ה-24 בפברואר, שנת 26 לספירה, נפרד ישוע מיוחנן המטביל על שפת הנהר בסמוך לפלה, ומעולם הם לא נפגשו עוד בגוף.

137:2.2 (1526.2) באותו יום, בעוד שישוע וארבעת שליחיו-תלמידיו יצאו לכיוון הגליל, התרחשה סערה גדולה במחנה חסידיו של יוחנן. הפיצול הגדול הראשון עמד להתרחש. יום קודם לכן הכריז יוחנן בפני אנדראס ובפני עזרא כי ישוע היה הגואל. אנדראס החליט ללכת אחר ישוע, ואילו עזרא דחה את הנגר השקט מנצרת, וטען בפני חבריו, "הנבִיא דָּנִיֵּאל הִכְרִיז כִּי הִנֵּה עִם עֲנָנֵי הַשָּׁמַיִם הָיָה בָּא כְּבֶן אָדָם בְּכָבוֹד וְיָקָר". לא יוכל נגר זה מנצרת, בנאי הסירות מכפר נחום, להיות הגואל. האם מנצרת תוכל לבוא מתת אלוה שכזו? ישוע זה הינו קרוב משפחתו של יוחנן, ובשל טוב לבו של מורנו, הוא הוּלך שולל. הבה נתרחק ממשיח שקרי זה." כאשר יוחנן גער בעזרא על דבריו אלו, לקח זה עמו רבים מן החסידים ומיהר דרומה. וקבוצה זו המשיכה להטביל בשמו של יוחנן, ולבסוף הקימה כת של אלו אשר האמינו ביוחנן, אך סירבו לקבל את ישוע. שריד לקבוצה הזו נותר במסופוטמיה עד עצם היום הזה.

137:2.3 (1526.3) בעוד שהצרות האלה מתרחשות בקרב חסידיו של יוחנן, ישוע וארבעת תלמידיו-שליחיו כבר היו הרחק משם, בדרכם לגליל. בטרם חצו את הירדן, על-מנת להגיע לנַיִן ומשם אל נצרת, נשא ישוע את עיניו וראה במעלה הדרך את פִּילִיפּוֹס מבית-צידה ואת חברו פוסעים לקראתם. ישוע הכיר את פיליפוס מזה זמן-מה, והוא אף היה מוכר היטב לכל ארבעת השליחים החדשים. הוא ונתנאל היו בדרכם לביקור אצל יוחנן, בפלה, בכדי ללמוד על אודות ממלכת האל הקרבה הנודעת, והוא שמח לקראת ישוע. פיליפוס העריץ את ישוע

עוד מראשית ימיו של זה בכפר נחום. אך נתנאל, אשר התגורר בכנא אשר בגליל, לא הכיר את ישוע. פיליפוס התקדם אל עבר חבריו בכדי לברכם, בעוד שנתנאל שכב לנוח לצד הדרך בצלו של עץ.

137:2.4 (1526.4) פטרוס לקח את פיליפוס הצדה והסביר לו שהם – כאשר הכוונה לעצמו, לאנדראס, ליעקב וליוחנן – הפכו לעמיתיו של ישוע בממלכה החדשה. הוא האיץ בו להתנדב לשירות. פיליפוס נמצא בדילמה. מה עליו לעשות? כאן, לצד הדרך שליד הירדן וללא כל התרעה מוקדמת, הגיע הרגע שלו לקבל באופן מידי את ההחלטה המשמעותית ביותר בחיים שלמים. בזמן הזה הוא החל לשוחח שיחה ערה עם פטרוס, אנדראס ויוחנן, בעוד שישוע תיאר בפני יעקב את המסע דרך הגליל לעבר כפר נחום. לבסוף הציע אנדראס לפיליפוס, "למה שלא תשאל את המאסטר?"

137:2.5 (1526.5) לפתע הבין פיליפוס כי ישוע היה אדם בעל שיעור קומה וייתכן שאף המשיח, והוא החליט לקבל את עצתו של ישוע בנושא הזה; הוא הלך אליו ישירות ושאל: "המורה, האם עלי ללכת אל יוחנן, או להצטרף אל חבריי אשר הולכים אחריך?" וישוע ענה: "בוא אחרי." פיליפוס היה נרגש בשל הביטחון שמצא את הגואל.

137:2.6 (1526.6) וכעת סימן פיליפוס לקבוצה להישאר במקומה, בעוד שהוא מיהר חזרה לבשר לחברו נתנאל על החלטתו. נתנאל עדיין ישב תחת עץ התות ושקל בדעתו את כל הדברים הרבים אשר שמע על אודות יוחנן המטביל, הממלכה הקרבה והמשיח המיוחל. פיליפוס קטע את מחשבותיו וקרא, "מצאתי את הגואל, הוא אשר עליו כתבו משה והנביאים, ואשר עליו בישר יוחנן." נתנאל הרים את מבטו ושאל, "מנין בא מורה זה?" ענה לו פיליפוס, "זהו ישוע בן-יוסף מנצרת, הנגר, אשר גר לאחרונה בכפר נחום." ואז, מעט הלום, שאל נתנאל, "המנצרת יכול לצאת טוב שכזה?" אך פיליפוס רק אחז בזרועו ואמר, "בוא וראה."

137:2.7 (1527.1) פיליפוס הוביל את נתנאל אל ישוע, אשר התבונן בטוב בפניו של האדם אשר נמלא ספק אמיתי, ואמר: "הִנֵּה בָּאֶמֶת בֶּן יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר אֵין בּוֹ רְמָיָה. בוא אחרי." ונתנאל, נפנה אל פיליפוס ואמר: "הצדק עמך. אכן מאסטר זה. אף אני אחריך אלך, אם אמצא ראוי." וישוע הנהן לעברו של נתנאל וחזר ואמר, "בוא אחרי."

137:2.8 (1527.2) וישוע כבר אסף מחצית מקבוצת עמיתיו הקרובים העתידית, חמישה אנשים אשר הכירו אותו זמן-מה וזר אחד, נתנאל. וללא כל שיהוי נוסף, הם חצו את הירדן, ועברו דרך הכפר נין בדרכם אל נצרת, שאליה הם הגיעו מאוחר באותו ערב.

137:2.9 (1527.3) באותו לילה שהו כולם בביתו של יוסף, בית ילדותו של ישוע. עמיתיו של ישוע כלל לא הבינו מדוע המורה החדש שלהם כה טרוד בחיסול של כל שריד וזכר למה שכתב ושנמצא ברחבי הבית, כדוגמת עשרת הדיברות ואמרות שפר אחרות. אך מעשה זה, יחד עם העובדה כי מעולם לאחר מכן הם לא ראו אותו כותב דבר – אלא על אבק, או על חול – חרטו רושם עמוק בדעתם.

3. הביקור בכפר נחום

137:3.1 (1527.4) למחרת היום שילח ישוע את שליחיו לכנא, מכיוון שכולם היו מוזמנים לחתונה של אחת מן הצעירות הידועות בכפר, בעוד שהוא עצמו מיהר לבקר את אמו ביקור חטוף בכפר נחום ועצר במגדל לבקר את אחֵיו יהודה.

137:3.2 (1527.5) בטרם עמיתיו החדשים של ישוע עזבו את נצרת, הם סיפרו ליוסף ולבני משפחתו האחרים של ישוע על אודות המאורעות הנפלאים אשר התרחשו לאחרונה, וביטאו בחופשיות את אמונתם, כי ישוע הינו המשיח המיוחל. ובעת שבני משפחתו אלו של ישוע שוחחו על אודות הדברים הללו, אמר יוסף: "אולי אחרי ככלות הכול אימא צדקה – אולי אחינו המוזר אכן הינו המלך הבא."

137:3.3 (1527.6) יהודה נכח בהטבלתו של ישוע, ויחד עם אחֵיו יעקב הפך למאמין נחוש במשימתו של ישוע על-פני האדמה. ואף כי הן יעקב והן יהודה תהו בנוגע לטיב משימת אחֵיהם, אמם החייתה את כל תקוותיה מלפנים, הנוגעות לכך שישוע הינו המשיח בן-דוד, והיא חיזקה את בניה להאמין כי אחיהם אכן הינו גואל ישראל.

137:3.4 (1527.7) ואף-על-פי שישוע הגיע אל כפר נחום בליל יום שני, הוא לא הלך אל ביתו שלו, שם התגוררו יעקב ואמו, אלא הלך הישר אל בית משפחת זבדיה. כל חבריו בכפר נחום ראו את השינוי הגדול והנעים אשר חל בו. פעם נוספת הוא נראָה עליז יחסית ודמה יותר לעצמו, כפי שהיה בשנים המוקדמות יותר בנצרת. בשנים שלפני הטבלתו ובתקופת ההתבודדות אשר לפניה ולאחריה, הוא הפך יותר ויותר רציני ומרוכז בעצמו. כעת חשו כולם כי הוא חזר להיות יותר כפי שהיה בעבר. ואף כי שוב היה עליז ושמח, אכן היה בו דבר-מה בעל חשיבות משוכה בהדר, דבר-מה מרומם.

137:3.5 (1528.1) מרים הייתה אחוזת ציפייה והתרגשות. היא ציפתה לכך שכבר בקרוב תתממש הבטחתו של גבריאל. היא ציפתה לכך שבקרוב פלשתינה כולה תוכה בתדהמה, בשעה שיתגלה בנה כמלכם העל-טבעי של היהודים. אך ישוע רק חייך אל מול מטר השאלות אשר המטירו עליו יעקב, יהודה וזבדיה, ואמר: "מוטב שאמתין כאן קמעה; עלי לעשות את רצון אבי אשר שבמרומים."

137:3.6 (1528.2) למחרת, ביום שלישי, הלכו כולם אל כנא, לחתונתה של נעמי, אשר תוכננה ליום המחרת. ולמרות אזהרותיו החוזרות ונשנות של ישוע, כי לא יספרו לאיש על אודותיו "עד אשר תגיע שעתו של האב," הם התעקשו להפיץ בשקט את החדשות וסיפרו כי מצאו את הגואל. כל אחד מהם היה בטוח כי ישוע יכריז על סמכותו המשיחית בחתונה המתוכננת בכנא, וכי יעשה זאת בעוצמה כבירה ותוך מפגן רב-הוד של גדולה. הם זכרו את מה שסופר להם על התופעה אשר התרחשה בשעת הטבלתו, והם האמינו כי שארית דרכו על-פני האדמה תתאפיין בעוד ועוד מפגנים על-טבעיים של ניסים ונפלאות. בהתאם לכך, כלל תושבי האזור התכוננו להתאסף יחדיו בכנא לסעודת הכלולות של נעמי ויואב, בנו של נתן.

137:3.7 (1528.3) מזה שנים שמרים לא הייתה שמחה כך-כך. היא הלכה לכנא כמלכה הצועדת לקראת הכתרתו של בנה. מאז היה בן שלושה-עשרה, לא ראו אותו בני משפחתו של ישוע כל-כך חסר דאגות ושמח, כל-כך מתחשב ומבין לרצונות ולבקשות עמיתיו, ואוהד באופן נוגע ללב. ולפיכך התלחשו בינם לבין עצמם, ובקבוצות קטנות, תמהים מה עומד כעת לפתחם. מה יעשה כעת אדם מוזר זה? כיצד הוא יקדם את הדר הממלכה הממשמשת ובאה? והם התרגשו כולם נוכח הידיעה כי הם עתידים להיות נוכחים בהתגלות כוחו ועוצמתו של אלוהֵי ישראל.

4. החתונה בכנא

137:4.1 (1528.4) עד צהרי יום רביעי, הגיעו והתאספו בכנא כמעט אלף אורחים, יותר מפי ארבעה מאלו אשר הוזמנו לחתונה. היהודים נהגו לערוך חתונות בימי רביעי, וההזמנות נשלחו אל רחבי החבל כחודש ימים לפני החתונה. לפני הצהריים, וכן בשעות אחר-הצהריים המוקדמות, נדמה היה כי דובר יותר בקבלת פנים עבור ישוע מאשר בחתונה. כולם רצו לברך את הגלילי הזה, המפורסם באופן יחסי, והוא נהג באדיבות עם כולם, צעירים כזקנים, גויים כיהודים. וכולם שמחו כאשר ישוע הסכים להוביל את מצעד החופה.

137:4.2 (1528.5) כעת ישוע היה מודע לחלוטין באשר לקיומו האנושי, באשר לקיום האלוהי הקודם, ולמעמד המשולב, או הממוזג, שבין הטבע האנושי לזה האלוהי. בקלילות מושלמת הוא יכול היה למלא ברגע אחד את תפקיד האדם, ומיד לאחר מכן ליטול לעצמו את הזכויות המוקנות לטבע של אישיותו האלוהית.

137:4.3 (1528.6) וככל שחלף היום, התברר לישוע יותר ויותר כי האנשים ציפו ממנו למעשה נס כלשהו; ובייחוד הוא הבין כי בני משפחתו וששת תלמידיו-שליחיו ציפו ממנו להכריז על הממלכה המתקרבת במופע מדהים ועל-טבעי כלשהו.

137:4.4 (1529.1) בשעות אחר-הצהריים המוקדמות זימנה מרים את יעקב אליה, ויחד הם העזו ופנו אל ישוע על-מנת לשאול אותו שמא יסכים לסמוך עליהם וליידע אותם באיזו שעה ובאיזה חלק של טקסי החתונה בכוונתו להציג עצמו כאחד "העל-טבעי". ומיד לאחר ששאלו זאת, הבחינו שעוררו אצלו את ההתמרמרות האופיינית לו. והוא רק אמר: "אם תאהבוני, כי אז תסכימו להמתין עמי בשעה שאמתין אני לרצון אבי שבשמיים." ואולם, הייתה זו הבעת פניו אשר העידה על רהיטות הנזיפה.

137:4.5 (1529.2) עבור ישוע האנושי, היווה צעד זה של אמו אכזבה גדולה, והוא התפכח מאד מתגובתו שלו להצעתה כי יאות להפגין את אלוהיותו באופן חיצוני כזה או אחר. היה זה אחד מן הדברים אשר הוא החליט להימנע מלעשותם בעת שהתבודד בגבעות לפני זמן לא רב.

מרים הייתה מדוכאת במשך מספר שעות. היא אמרה ליעקב: "אני לא יכולה להבין אותו; מה פשר כל הדבר זה? האם לא יהיה סוף להתנהגותו המוזרה?" יעקב ויהודה ניסו לנחם את אמם, בעוד שישוע פרש למשך שעה של התבודדות. ואולם, כאשר הוא שב לאסיפה, שוב הוא היה שמח ועליז לבב.

137:4.6 (1529.3) החופה נמשכה תוך ציפייה מתוחה, אך הטקס כולו נמשך ללא כל תנועה, או אפילו מילה, מצד אורח הכבוד. ואז נלחש כי הנגר ובנאי הסירות, זה אשר יוחנן כינה "הגואל", יפגין את כוחותיו במסגרת החגיגות במהלך הערב, ואולי במהלך סעודת החופה. ואולם, כל הציפיות האלה הוסרו ביעילות מדעתם של ששת התלמידים-שליחים, בשעה שישוע זימן אותם יחדיו, ממש לפני סעודת החופה, ובכנות גדולה אמר להם: "אל נא תחשבו בלבבכם כי באתי למקום הזה לחולל פלאות למען הסקרנים, או למען שכנע את הספקנים. באנו לכאן דווקא להמתין לרצונו של אבינו שבשמיים." אך כאשר מרים והאחרים ראו אותו מתייעץ עם עמיתיו, הם השתכנעו עד תום כי דבר-מה יוצא-דופן עתיד להתרחש. וכולם ישבו לסעוד וליהנות מסעודת החופה בחברותא הטובה.

137:4.7 (1529.4) אבי החתן הכין מבעוד מועד די יין על-מנת לשמח את כל המוזמנים, אך כיצד יכול היה לנחש כי חתונת בנו עתידה הייתה להיות מאורע אשר נקשר להופעתו של ישוע כמשיח הגואל? הוא שמח על כך שבן הגליל המפורסם נמנה עם אורחיו, אך בטרם תמה סעודת החופה, מסרו לו משרתיו את החדשות המצערות כי מלאי היין הולך ואוזל. ועם סיום הסעודה הרשמית, כאשר האורחים החלו להתהלך אנה ואנה בגינה, סיפרה אם החתן למרים בסוד כי מלאי היין אזל. ומרים אמרה בפסקנות: "אל דאגה – אדבר עם בני. הוא יעזור לנו." וכך, היא העזה לפנות אליו, אף-על-פי שהוא גער בה רק שעות אחדות קודם לכן.

137:4.8 (1529.5) לאורך תקופה שנמשכה שנים רבות, מרים התרגלה לפנות תמיד אל ישוע בכל שעת צרה בחיי ביתם שבנצרת; ולפיכך היה זה אך טבעי שהיא תחשוב עליו ברגע הזה. אך במקרה הזה, היו לאֵם השאפתנית הזו גם מניעים אחרים בפנייתה זו אל בנהּ בכורהּ. בעת שישוע עמד לבדו בפינת הגן, ניגשה אליו אמו ואמרה לו, "בני, אין להם עוד יין." ישוע ענה לה, "אישה טובה שלי, מה לי ולזה?" אמרה לו מרים, "אבל אני מאמינה שהגיעה שעתך; האם

לא תוכל לעזור לנו?" ענה ישוע: "אני שב ומכריז כי לא באתי על-מנת לעשות דברים מעין אלה. למה שוב תטרידי אותי עם העניינים הללו?" ואז, כשדמעות בעיניה, אמרה לו מרים, "אבל בני, הבטחתי להם שתעזור לנו; האם לא תסכים לעשות דבר-מה עבורי?" ואז ענה לה ישוע: "אישה, למה לך להבטיח דברים שכאלה? אל תעשי זאת שוב. בכל דבר ועניין עלינו להמתין לרצונו של האב שבשמיים."

137:4.9 (1530.1) לבה של מרים, אמו של ישוע, נשבר בקרבה; היא הוכתה בתדהמה! ובעת שעמדה מולו ללא ניע, דמעות זולגות במורד פניה, נכמר לבו האנושי של ישוע בקרבו ונמלא חמלה כלפי האישה אשר ילדה אותו; ובעת שהתכופף כלפיה, הוא הניח את זרועו בעדינות על ראשה ואמר: "אנא לך, אימא מרים, אל נא תעצבי על מילותיי הקשות. האם לא אמרתי לך פעמים רבות כי באתי רק כדי לעשות את רצון אבי שבשמיים? בשמחה הייתי עושה את אשר את מבקשת, אם היה זה חלק מרצון האב – " וישוע היסס וחדל מדבריו. נדמה היה למרים שמשהו התרחש. היא קפצה, כרכה את ידיה סביב צווארו של ישוע, נישקה אותו ורצה לעבר אזור המשרתים, תוך שהיא אומרת, "כל שבני יאמר, כך תעשו." אך ישוע לא אמר דבר. וכעת הוא הבין שכבר אמר – או יותר נכון שהביע במחשבתו – יתר על המידה.

137:4.10 (1530.2) מרים רקדה מרוב שמחה. ואף כי לא ידעה כיצד יופק היין, היא הייתה בטוחה שהצליחה סוף-סוף לשכנע את בנה בכורה לתבוע את מעמדו ולהעז לצעוד קדימה ולתפוש את מקומו הראוי תוך הפגנת כוח משיחית. ומכיוון שבמקום נכחו אישיויות יקום וכוחות יקום מסוימים, אשר כל יתר הנוכחים כלל לא היו מודעים לנוכחותם, תקוותה לא נכזבה. היין שבו חפצה מרים, ואשר ישוע, האל-האדם, ביקש באופן אנושי מתוך אהדה אליה, אכן עמד להגיע.

137:4.11 (1530.3) בסמוך לשם עמדו שישה כדי מים עשויים אבן, אשר כל אחד מהם הכיל כשמונים ליטרים של מים. המים הללו נועדו לשם טקסי הטהרה שבסיום חגיגות הנישואין. תשומת לבו של ישוע נפנתה אל תכונתם של המשרתים מסביב לכדים, שעליה ניצחה אמו בפעלתנות, וכאשר הוא הלך לשם, הוא ראה שהם מוציאים מן הכדים קנקנים מלאים ביין.

137:4.12 (1530.4) לאיטו הבין ישוע את אשר אירע. מכל אלו אשר נכחו בחתונה בכנא, ישוע היה המופתע ביותר. אחרים ציפו ממנו לנפלאות, אבל זה בדיוק היה הדבר שהוא התכוון

להימנע מלעשות. ואז נזכר בן האדם באזהרה אשר קיבל בגבעות ממכוונן המחשבה שלו, אשר הפך אישי. הוא נזכר כי המכוונן הזהיר אותו כי אין שום כוח, או אישיות, אשר תוכל למנוע ממנו מלהפעיל את יכולותיו כבורא באופן בלתי-תלוי בזמן. באירוע הזה, נקבצו ליד המים מתמירי כוח, אמצעיוניים, וכל האישיויות הנדרשות האחרות, כמו גם אלמנטים נדרשים אחרים, ואל מול בקשתו המובעת של בורא יקום ריבון, לא ניתן היה להימנע מהופעתו המידיית של יין. ומאורע זה התרחש בוודאות כפולה ומכופלת, מכיוון שהמכוונן אשר הפך אישי ציין כי מימוש רצונו של הבן לא עמד בסתירה כלשהי לרצון האב.

137:4.13 (1530.5) אך לא היה זה נס בשום מובן שהוא. שום חוק טבע לא שונה, הופר, ואפילו לא התרחשה כל התעלות מעל לחוקי הטבע. לא אירע דבר, למעט קיצור הזמן בעת שהיצורים השמימיים הרכיבו את האלמנטים הכימיים הדרושים להפקתו של היין. במאורע זה, בכנא, הכינו סוכניו של הבורא את היין ממש כפי שהוא מופק באופן טבעי, למעט העובדה שהם עשו זאת בלא-תלות בזמן, ובהתערבותן של סוכנויות על-טבעיות, אשר קיבצו במרחב את המרכיבים הכימיים הנחוצים.

137:4.14 (1531.1) יתר על-כן, ברור היה שההתרחשות של מה שכונה "נס" לא נגדה את רצון אב פרדיס, שכן אחרת לא הייתה מתרחשת, וזאת מכיוון שישוע הכפיף את עצמו זה מכבר לכל דבר ועניין לרצונו של האב.

137:4.15 (1531.2) המשרתים מזגו את היין החדש הזה והביאו אותו לשושבין, הוא "אדון המשתה". ולאחר שזה טעם אותו, הוא קרא אליו את החתן ואמר לו: "המנהג הוא להגיש ראשית את היין הטוב, ואז, כאשר האורחים כבר שתויים היטב, להגיש את היין הפחות טוב; אבל אתה שמרת את מיטב היין לסיום המשתה."

137:4.16 (1531.3) מרים ותלמידיו של ישוע שמחו עד מאוד בנס לכאורה, מפני שסברו שישוע ביצע אותו בכוונת מכוון, אך ישוע פרש לפינה חבויה בגן וחשב לעומק במשך מספר רגעים קצרים. לבסוף הוא החליט כי בנסיבות שנוצרו, המאורע מצוי מעבר לשליטתו האישית, ומכיוון שאיננו מנוגד לרצון אביו הוא היה בלתי-נמנע. כאשר שב אל הקהל, האנשים התבוננו בו ביראה; כולם האמינו כי הוא הינו המשיח. אך ישוע תמה מאוד, מכיוון שידע שאמונתם בו

נבעה אך ורק מן המאורע יוצא הדופן אשר חזו בו זה עתה. וישוע פרש שוב לזמן מה ועלה אל גג הבית, על-מנת לחשוב על הכול מחדש.

137:4.17 (1531.4) כעת ישוע הבין לגמרי כי הוא חייב כל העת לעמוד על המשמר, שמא האהדה והרחמים אשר יחוש, יגרמו להתרחשותם החוזרת של מאורעות דומים לזה. ואף-על-פי-כן, מאורעות רבים ודומים לזה התרחשו בטרם נפרד בן האדם לצמיתות מהחיים בגוף בשר ודם.

5. חזרה בכפר נחום

137:5.1 (1531.5) ואף כי רבים מן האורחים נותרו למשך השבוע של חגיגות החתונה, ישוע ותלמידיו-שליחיו הנבחרים החדשים – יעקב, יוחנן, אנדראס, פטרוס, פיליפוס ונתנאל – עזבו מוקדם מאוד בבוקר המחרת והלכו אל כפר נחום. הם יצאו לדרכם מבלי שנפרדו לשלום מאיש. בני משפחתו של ישוע וחבריו בכנא התעצבו על שהוא עזב אותם כך פתאום, ויהודה, אחיו הצעיר ביותר של ישוע, יצא לחפשו. ישוע ושליחיו הלכו ישירות אל ביתו של זבדיה בכפר נחום. במהלך המסע הזה שוחח ישוע עם עמיתיו הנבחרים החדשים על דברים רבים החשובים לממלכה הקרבה, ובייחוד הזהיר אותם לבל יציינו את מעשה הפיכתם של המים ליין. הוא אף ייעץ להם להימנע בעבודתם העתידית מן הערים ציפורי וטבריה.

137:5.2 (1531.6) לאחר הארוחה באותו ערב בביתם של זבדיה ושל שלומית, התקיימה אחת מן הפגישות החשובות ביותר בכל מהלך הקריירה של ישוע על-פני כדור הארץ. בפגישה נכחו אך ורק ששת השליחים; יהודה הגיע מעט לפני שהם עמדו להיפרד. ששת הנבחרים הללו הלכו עם ישוע מכנא לבית-צידה והרגישו כאילו הם מרחפים באוויר. הם נמלאו צפייה ועלצו על כך שנבחרו להיות עמיתיו הקרובים של בן האדם. אך כאשר ביקש ישוע להבהיר להם מי הוא היה, מה הייתה משימתו על-פני האדמה וכיצד היא עלולה להסתיים, הם הוכו בתדהמה. הם לא הצליחו לתפוש את הדברים שאמר להם. הם נותרו ללא מילים; אפילו פטרוס נותר הלום ומעבר לכל יכולת הבעה במילים. רק אנדראס, אשר העמיק לחשוב, העז להשיב למילות העצה של ישוע. כאשר הבין ישוע כי הם לא קלטו את המסר, כאשר נוכח לראות

שהרעיונות שלהם על אודות משיח ישראל היו מגובשים באופן כה גמור, הוא שלח אותם למנוחת לילה, ויצא להלך עם אחיו יהודה. ולפני שיהודה נפרד מישוע, הוא אמר לו בהתרגשות רבה כך: "אבי-אחי, אף פעם לא הבנתי אותך. אינני יודע בוודאות אם אתה מה שאמי לימדה אותנו עליך, ואינני מבין לגמרי את הממלכה הקרבה, אך אני יודע כי אתה הנך איש אלוהים רב-עוצמה. שמעתי את הקול בירדן, ואני מאמין בך, בלי קשר למי שאתה." וכשסיים את דבריו, יצא אל ביתו שלו אשר במגדל.

137:5.3 (1532.1) באותו לילה ישוע לא ישן. הוא עטה על עצמו את שמיכת הערב, ישב על חוף האגם וחשב עד לשחר יום המחרת. בשעות המדיטציה הארוכות של אותו לילה, ישוע הבין בבהירות כי לעולם לא יצליח לגרום לחסידיו לראות בו דבר אחר מאשר המשיח המיוחל משכבר הימים. לבסוף הוא הבין כי הדרך היחידה לצאת לדרך ולבשר על הממלכה הייתה תוך מילוי נבואתו של יוחנן, ובדמותו של זה אשר היהודים ציפו לו זה מכבר. אחרי ככלות הכול, אף כי הוא לא היה המשיח בן דוד אשר לו הם ציפו, הוא אכן היווה התגשמות נבואותיהם של הרוחניים יותר שבין נביאי קדם. מאז ואילך, שוב לא הכחיש לחלוטין כי הוא היה המשיח. הוא החליט להשאיר את התרת המצב הסבוך הזה לאופן שבו יתפתח רצונו של אביו.

137:5.4 (1532.2) למחרת בבוקר הצטרף ישוע אל חבריו לארוחת הבוקר ומצא חבורה עגמומית. הוא שוחח עם כולם, ועם תום הארוחה קיבץ אותם סביבו ואמר: "רצונו של אבי הוא שנשהה כאן למשך זמן מה. שמעתם כי יוחנן אמר שהוא בא להכשיר את הקרקע לקראת הממלכה; לפיכך מוטב שנמתין להשלמת תקופת עבודתו של יוחנן כמטיף. כאשר המבשר על בואו של בן האדם יסיים את מלאכתו, נתחיל אנו לבשר את הבשורות הטובות על אודות הממלכה." הוא הנחה את שליחיו לחזור אל רשתותיהם, בעוד שהוא עצמו התכונן לחזור עם זבדיה אל בית המלאכה. הוא הבטיח לראות אותם שוב למחרת בבית הכנסת, שם הוא עתיד היה לשאת דברים, וקבע להיפגש איתם בשבת אחר הצהריים.

6. מאורעות השבת

137:6.1 (1532.3) הופעתו הציבורית הראשונה של ישוע לאחר הטבלתו התרחשה ב-2 במרץ, שנת 26 לספירה, בבית הכנסת של כפר נחום. בית הכנסת היה מלא עד אפס מקום. לסיפור ההטבלה בירדן נוספו כעת החדשות הטריות על אודות המים והיין בכנא. ישוע מיקם את ששת שליחיו במקומות של כבוד, ולצדם ישבו גם אחיו בבשר, יעקב ויהודה. גם אמו, אשר שבה עם יעקב לכפר נחום בערב הקודם, נכחה בעזרת הנשים של בית הכנסת. הקהל כולו היה מתוח; הם ציפו למופע יוצא-דופן כלשהו של עוצמה על-טבעית, אשר יעיד כראוי על טיבו ועל סמכותו של זה אשר התעתד לשאת אליהם דברים באותו יום. ואולם, תקוותם נידונה לאכזבה.

137:6.2 (1532.4) כאשר קם ישוע על רגליו, הושיט אליו רב הקהילה את מגילת התורה, ממנה הוא קרא את דברי הנביא ישעיהו: "כֹּה אָמַר יְהוָה, הַשָּׁמַיִם כִּסְאִי וְהָאָרֶץ הֲדֹם רַגְלָי. אֵי-זֶה בַּיִת אֲשֶׁר תִּבְנוּ לִי, וְאֵי-זֶה מָקוֹם מְנוּחָתִי. וְאֶת כָּל אֵלֶּה יָדִי עָשָׂתָה וַיִּהְיוּ כָל אֵלֶּה, נְאֻם יְהוָה. וְאֶל זֶה אַבִּיט אֶל עָנִי וּנְכֵה רוּחַ וְחָרֵד עַל דְּבָרִי. שֹׁמְעוּ דְּבַר יְהוָה, הַחֲרֵדִים אֶל דְּבָרוֹ. אָמְרוּ אֲחֵיכֶם שֹׂנְאֵיכֶם מְנַדֵּיכֶם, לְמַעַן שְׁמִי יִכְבַּד יְהוָה. וְנִרְאֶה בְשִׂמְחַתְכֶם, וְהֵם יֵבֹשׁוּ. קוֹל שָׁאוֹן מֵעִיר, קוֹל מֵהֵיכָל; קוֹל יְהוָה מְשַׁלֵּם גְּמוּל לְאֹיְבָיו: בְּטֶרֶם תָּחִיל, יָלָדָה; בְּטֶרֶם יָבוֹא חֶבֶל לָהּ וְהִמְלִיטָה זָכָר. מִי-שָׁמַע כָּזֹאת, מִי רָאָה כָּאֵלֶּה, הֲיוּחַל אֶרֶץ בְּיוֹם אֶחָד, אִם יִוָּלֵד גּוֹי פַּעַם אֶחָת... כִּי כֹה אָמַר יְהוָה: הִנְנִי נֹטֶה אֵלֶיהָ כְּנָהָר שָׁלוֹם, וּכְנַחַל שׁוֹטֵף כְּבוֹד גּוֹיִם. כְּאִישׁ אֲשֶׁר אִמּוֹ תְּנַחֲמֶנּוּ, כֵּן אָנֹכִי אֲנַחֲמְכֶם. וּבִירוּשָׁלַם תְּנֻחָמוּ. וּרְאִיתֶם וְשָׂשׂ לִבְּכֶם."

137:6.3 (1533.1) וכאשר סיים את קריאתו, מסר ישוע את המגילה לאיש האמון על משמרתה. ובטרם התיישב, אמר בפשטות כך: "התאזרו בסבלנות ועוד תזכו לחזות בהדרו של האל; וכך יהא עבור כל אלו אשר ילכו עמדי וילמדו כך לעשות את רצון אבי שבשמיים." והקהל הלך אל ביתו והאנשים תמהו מה פשר כל הדברים האלו.

137:6.4 (1533.2) באותו אחר-צהריים, ישוע ושליחיו, ועמם יעקב ויהודה, עלו לסירה, חתרו מעט הלאה מן החוף והטילו עוגן בעוד שהוא מדבר על אודות הממלכה הקרבה. והם הבינו יותר מאשר הבינו בליל יום חמישי.

137:6.5 (1533.3) ישוע הנחה אותם לחזור לשגרת מלאכתם "עד אשר תגיע שעת הממלכה."
ועל-מנת לעודד אותם לעשות כן, שימש בעצמו דוגמא בשעה ששב בעצמו אל מלאכתו הרגילה במספנה. הוא הסביר להם כי מדי ערב הם יבלו שלוש שעות בלימוד ובהכנה לקראת עבודתם העתידית, ועוד אמר: "נישאר כאן עד אשר אבי יצווה עלי לקרוא לכם. על כל אחד מכם לשוב אל מלאכתו הרגילה כאילו דבר לא אירע. אל תספרו לאיש על אודותיי וזכרו כי הממלכה שלי לא תגיע ברעש ובמהומה, אלא דרך השינוי הכביר אשר יחולל אבי בלבבכם ובלבבות אלו אשר ייקראו להתאסף לצדכם באולמות הממלכה. כעת הנכם ידידיי; אנוכי אוהב אתכם וסומך עליכם; ובקרוב תהיו עמיתי הקרובים. היו סבלניים. היו עדינים. צייתו בכל עת לרצון האב. הכינו את עצמכם לקריאת הממלכה. ואף כי תשמחו עד מאוד בשירות אבי, היו מוכנים אף לצרה, כִּי מזהיר אני אתכם שרַק בצרות רבות ייבואו רבים אל ממלכת האלוהים. אך שמחה מלאה תהא נחלת כל אלו אשר ימְצאו את הממלכה, והם ייקראו הברוכים אשר בארץ. אך אל נא תשתעשעו בתקוות שווא; העולם יעמוד נבוך נוכח מילותיי. אפילו אתם, ידידיי, אינכם מבינים עד תום את אשר גולל אנוכי בפני דעתכם המבולבלת. אל נא תטעו; אנו עומדים לעמול בקרב דור של דורשי אותות ומופתים. הם יתבעו שאספק להם הוכחות על כך שנשלחתי מעם אבי, והם יהיו איטיים לראות בהתגלותה של אהבת אבי את כתב ההאמנה של משימתי."

137:6.6 (1533.4) באותו ערב, עת הם שבו אל חוף ובטרם נפרדו לדרכם, עמד ישוע על שפת המים והתפלל: "מודה אני לך, אבי, על הקטנים הללו, אשר מאמינים אפילו כעת, חרף הספק אשר אחז בהם. ולמען שלומם הקדשתי עצמי לעשות את רצונך. וכעת, לוּ ילמדו להיות אחד, ממש כשם שאנחנו הננו אחד."

7. ארבעה חודשי הכשרה

137:7.1 (1533.5) תקופת ההמתנה הזו נמשכה ארבעה חודשים ארוכים – מרץ, אפריל, מאי ויוני; במהלך החודשים הללו ערך ישוע יותר ממאה מפגשים ארוכים ורציניים, אף כי שמחים

ועליזים, עם ששת חבריו אלו ועם יעקב, אחיו שלו. בשל מחלה במשפחתו, נבצר מיהודה מלהשתתף בשיעורים הללו. ואף כי יעקב אחיו לא איבד את אמונתו בישוע במשך חודשי ההשתהות, החודשים נעדרי הפעולה, מרים כמעט והתייאשה מבנה. אמונתה, אשר העפילה לגבהים כה גדולים בכנא, צנחה כעת לשפל שכמוהו לא נמצאה בו מעודה. כל מה שהייתה יכולה עתה, היה לחזור ולומר: "אינני יכולה להבין אותו. אינני מצליחה להבין מה המשמעות של כל זה." אך אשתו של יעקב חיזקה אותה עד מאוד.

137:7.2 (1534.1) במשך ארבעת החודשים הללו התוודעו שבעת המאמינים הללו, אחד מהם אחיו שלו עצמו, אל ישוע; הם התרגלו לרעיון של החיים לצד אל-אדם זה. ואף-על-פי שהם קראו לו רבי, הם החלו ללמוד שלא לפחד מפניו. ישוע ניחן באישיות מלאת חסד אשר אין כמותה, וזו אפשרה לו לחיות בקרבם מבלי שייבהלו מאלוהיותו. הם גילו כי קל עד מאוד להיות "חברים של האל", האל אשר התגשם בדמות בשר ודם. עבור קבוצת החסידים, היווה זמן ההמתנה הזה מבחן אמונה רציני. לא אירע דבר וחצי דבר מטבע פלאי. מדי יום הם הלכו לעבודת יומם הרגילה ומדי ערב בילו למרגלות ישוע. ומה שהחזיק אותם יחדיו היו אישיותו, אשר אין כדוגמתה, ומילות החסד אשר דיבר אליהם מדי ערב בערבו.

137:7.3 (1534.2) תקופת ההמתנה והלימוד הזו הייתה קשה במיוחד עבור שמעון פטרוס. שוב ושוב הוא ביקש לשכנע את ישוע להתחיל להטיף לממלכה בגליל, בעוד שיוחנן עושה זאת ביהודה. אך תמיד השיב לו ישוע: "התאזר בסבלנות, שמעון, והתקדם. כשיקרא לנו האב, נהיה מוכנים במידה הנכונה." ומדי פעם נהג אנדראס להרגיע את פטרוס באמצעות עצותיו הפילוסופיות המשוכות בחוכמת ניסיון. אנדראס התרשם עד מאוד מטבעיותו האנושית של ישוע. הוא מעולם לא התעייף מלחשוב כיצד יכול אחד אשר חי כה קרוב לאל להיות כל-כך חברי ומתחשב בבני האדם.

137:7.4 (1534.3) במהלך כל התקופה הזו דיבר ישוע בבית הכנסת אך ורק פעמיים. בחלוף שבועות ההמתנה הרבים הללו, החלו לדעוך הדיווחים על הטבלתו ועל סיפור היין בכנא. וישוע דאג לכך שבזמן הזה לא יתרחשו שום ניסים-לכאורה. ואולם, אפילו שהם חיו די בשקט בבית-צידה, דיווחים על אודות מעשיו המשונים של ישוע הגיעו עד לאוזניו של הורדוס אנטיפס, וזה בתורו שלח מרגלים על-מנת לגלות מה מעשיו. ואולם, הורדוס היה

מודאג יותר מפעילות ההטפה של יוחנן. הוא החליט לא להפריע לישוע, אשר עבודתו נמשכה בשקט כזה בכפר נחום.

137:7.5 (1534.4) בזמן הזה ביקש ישוע ללמד את עמיתיו את היחס הראוי כלפי קבוצות הדתיות והמפלגות הפוליטיות השונות בפלשתינה. מילותיו של ישוע תמיד היו, "אנחנו מבקשים לזכות בלב כולן, אך איננו נמנים על מי מהן."

137:7.6 (1534.5) הסופרים והרבנים כונו יחד בשם פְּרוּשִׁים. הם כינו עצמם בשם "האחים". במובנים רבים, הם היוו את הקבוצה המתקדמת ביותר בקרב היהודים, באמצם מנהגים רבים אשר לא נכללו במפורש בספרי הקודש העבריים, כדוגמת האמונה בתחיית המתים, דוקטרינה אשר מוזכרת אך ורק על-ידי דניאל מן הנביאים האחרונים.

137:7.7 (1534.6) על הצדוקים נמנו הכוהנים ויהודים עשירים מסוימים. הם לא הקפידו כל-כך על אכיפת החוק. לאמיתו של דבר היו הפרושים והצדוקים מפלגות דתיות ולא כתות דתיות.

137:7.8 (1534.7) האיסיים היו כת דתית אמיתית, אשר נוסדה בזמן מרד המכבים. במובנים מסוימים היו דרישותיהם מחמירות מאלה של הפרושים. הם אימצו אמונות ומנהגים רבים מן הפרסים, חיו במנזרים כמסדר אחווה, נמנעו מנישואין, וחלקו את כלל הרכוש. הם התמחו בלימוד על מלאכים.

137:7.9 (1535.1) הקנאים היוו קבוצה של לאומנים יהודיים עָזִים. הם טענו שכל הדרכים הינן כשרות על-מנת להשתחרר מעול הכיבוד הרומי.

137:7.10 (1535.2) ההרודיאנים היו מפלגה פוליטית גרידא, אשר ביקשה להשתחרר מן השלטון הרומי הישיר באמצעות כינונה מחדש של השושלת ההרודיאנית.

137:7.11 (1535.3) בטבורה של פלשתינה חיו השומרונים, אשר עמם "נמנעו היהודים מלהתערבב", על-אף שחלקו אמונות דומות רבות עם התורה היהודית.

137:7.12 (1535.4) כל המפלגות והכתות האלה, לרבות אחוות הנזירים הקטנה יותר, האמינו בביאת המשיח ביום מן הימים. כולן ציפו לגואל האומה. אך ישוע הבהיר באופן אשר איננו משתמע לשתי פנים כי הוא ותלמידיו לא יצטרפו לאף אחת מאסכולות המחשבה או המנהג האלה. בן האדם אינו נמנה עם הנזירים ואף לא עם האיסיים.

137:7.13 (1535.5) ואף כי מאוחר יותר הנחה ישוע את השליחים לצאת, כיוחנן בזמנו, לבשר את בשורת הממלכה ולהנחות מאמינים, הוא שם דגש על בשורת "החדשות הטובות על ממלכת האלוהים." הוא תמיד הדגיש בפני אחַיו כי עליהם "לאהוב, לגלות חמלה ואהדה." במוקדם הוא לימד את חסידיו כי ממלכת האלוהים הינה התנסות רוחנית הנוגעת לכינונו של האל בלבבות בני האדם.

137:7.14 (1535.6) וכך, במהלך תקופת ההמתנה של טרום היציאה לעבודתם הציבורית, בילו ישוע והשְׁבעה שני ערבים בכל שבוע בלימוד כתבי הקודש העבריים בבית הכנסת. בשנים מאוחרות יותר, לאחר תקופות אינטנסיביות של עבודה ציבורית, התבוננו השליחים לאחור על ארבעת החודשים הללו והחשיבו אותם לתקופה היקרה והמועילה ביותר אשר בילו עם המאסטר. ישוע לימד את הגברים הללו את כל מה שהם היו מסוגלים לספוג. הוא לא שגה בלימוד-יתר שלהם. הוא לא גרם אצלם לבלבול אשר נובע מהצגתה של אמת גדולה הרבה יותר מיכולתם לקלוט.

8. הדרשה על אודות הממלכה

137:8.1 (1535.7) ביום שבת ה-22 ביוני, מעט לפני שיצאו למסע ההטפה הראשון שלהם, ועשרה ימים לאחר מאסרו של יוחנן, עלה ישוע בפעם השנייה מאז שהביא את שליחיו לכפר נחום אל דוכן החזן בבית הכנסת.

137:8.2 (1535.8) ימים ספורים לפני שישוע נשא את הדרשה על "הממלכה", בשעה שהוא עבד במספנה, פטרוס הביא לו את החדשות על מאסרו של יוחנן. ושוב הניח ישוע את כליו, הסיר את סינרו, ואמר לפטרוס: "הגיעה שעת האב. הבה נתכונן לבשר את בשורת הממלכה."

137:8.3 (1535.9) ישוע עבד בפעם האחרונה על שולחן הנגרים באותו יום שלישי, ה-18 ביוני, שנת 26 לספירה. פטרוס יצא במהירות מבית המלאכה ועד לשעות אחר הצהריים המוקדמות סיים לאסוף את כל חבריו, השאיר אותם בְּמטע ליד החוף ויצא לחפש את ישוע. אך הוא לא הצליח למצוא אותו, מכיוון שהמאסטר הלך להתפלל במטע אחר. והם לא ראו אותו עד לערבו של אותו יום, עת חזר לביתו של זבדיה וביקש מזון. למחרת הוא שלח את אחיו יעקב לבקש את הזכות לדבר בבית הכנסת בשבת הקרובה. רב בית הכנסת שמח מאוד שישוע שוב נאות להנהיג את התפילה.

137:8.4 (1536.1) בטרם הוא נשא את הדרשה הזכורה הזו על אודות ממלכת האלוהים, הצעד המוכרז הראשון בקריירה הציבורית שלו, הוא קרא מן התורה את הפסוקים הבאים: "וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מַמְלֶכֶת כֹּהֲנִים, וְגוֹי קָדוֹשׁ. יְהוָה שׁפְטֵנוּ, יְהוָה מְחֹקְקֵנוּ, יְהוָה מַלְכֵּנוּ; הוּא יוֹשִׁיעֵנוּ. יְהוָה צְבָאוֹת מַלְכִּי וֵאלֹהָי. יְהוָה מֶלֶךְ גָּדוֹל עַל כָּל הָאָרֶץ. חֶסֶד הָאֵל עַל יִשְׂרָאֵל בָּמַמְלָכָה. בָּרוּךְ כְּבוֹד יְהוָה מַלְכֵּנוּ."

137:8.5 (1536.2) וכאשר סיים לקרוא, אמר ישוע:

137:8.6 (1536.3) "באתי אליכם לבשר על ייסודה של ממלכת האב. בממלכה הזו ישכנו, אלה לצד אלה, נשמות היהודים ונשמות הגויים, העשירים והעניים, החופשיים והעבדים, זאת על שאין אבי נושא פני איש; ועל שאהבתו וחסדו שלוחים לכל."

137:8.7 (1536.4) "האב שבשמיים שולח את רוחו לשכון בדעת האדם, וכאשר אסיים אני את עבודתי על-פני האדמה הזאת, או אז תשטוף ותרחץ רוח האמת כל בשר. או אז רוחו של אבי, עם רוח האמת איתה, תעזור לכם להתבסס בממלכה הקרבה, בממלכה של הבנה רוחנית ושל צדק אלוהי. ממלכתי שלי איננה מן העולם הזה. בן האדם לא יוביל צבאות בקרב על-מנת לכונן בעולם כס של עוצמה או ממלכה מפוארת. כאשר בוא תבוא ממלכתי, אתם תדעו אל נכון את בן האדם כנסיך השלום, כעין התגלות של האב הנצחי. בעוד שילדי העולם נלחמים לייסוד ולהרחבה של מלכויות העולם הזה, תלמידיי יבואו בשערי ממלכת השמיים באמצעות החלטותיהם המוסריות ובעצם ניצחונותיהם הרוחניים; וכאשר הם יבואו בשעריה, הם ימצאו אושר, צדק וחיי נצח."

137:8.8 (1536.5) "אלו אשר דורשים בראשונה את מלכות האלוהים, ובכך מתחילים לבקש להידמות לאבי באצילותו, יקבלו מהרה את כל הדרוש להם. אָמֵן אֹמֵר אֲנִי לָכֶם, כֹּל אֲשֶׁר לֹא יְקַבֵּל אֶת מַלְכוּת הָאֱלוֹהִים כַּיֶּלֶד, הוּא לֹא יָבֹא בָּהּ."

137:8.9 (1536.6) "וְכִי יֹאמַר אֲלֵיכֶם אִישׁ בָּעֵת הַהִיא, הִנֵּה פֹּה הַמלכות, אוֹ הִנה שָׁם הִיא, אַל נָא תַּאֲמִינוּ, שכן מלכותו של אבי אינה נוגעת אל הדבר החומרי ולנראה לעין בשר. ממלכה זו שוכנת בקרבכם אפילו כעת, שכן באמיתות הדברים, היא שוכנת בכל אתר ואתר שבו מנחה רוח האל את נשמת האדם ומדריכה אותה. וממלכה זו צָדָקָה הִיא, וְשָׁלוֹם וְשִׂמְחָה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ."

137:8.10 (1536.7) "אמת היא כי יוחנן הטביל אתכם כעין סמל לתשובה בעבור חטאותיכם, אך כאשר תבואו בשערי ממלכת השמים טבול תטבלו ברוח הקודש.

137:8.11 (1536.8) ולא יהיה עוד בממלכת אבי לא יְהוּדִי וְלֹא גוי וגר, אלא המבקשים להגיע לשלמות בדרכים של שירות. אי לכך מכריז אני כִּי הֶחָפֵץ לִהְיוֹת גָּדוֹל בממלכת אבי, נדרש בטרם היותו גדול להיות מְשָׁרֵת לַכֹּל. אם תבקשו לשרת את אחֵיכם, תשבו לצדי בממלכתי, ממש כשם שאני, אשר משרת כעת בלבוש יצור, אשב עוד מעט לצד אבי בממלכתו שלו.

137:8.12 (1536.9) "הממלכה החדשה הינה כזרע הצומח באדמת השדה הטובה. לא במהרה תניב מלוא פרְיָהּ. נדרש הזמן לחלוף מן העת שבה תיווסד הממלכה בנשמת האדם, ועד להבשלתה כפרי של צדקת נצח ושל גאולת עד.

137:8.13 (1536.10) "וממלכה זו, אומר אני לכם, איננה ממלכה של כוח ועזוז, והיא איננה אֲכִילָה וּשְׁתִיָּה, כִּי אם חיי צָדָקָה הולכת וגדלה וְשִׂמְחָה מתעצמת בשירות אבי היושב במרומים, שירות אשר צומח והופך שלם. האין אבי אמר על ילדיו מן העולם, 'היו שלמים אתם, כשם שאני הנני שלם'.

137:8.14 (1537.1) "ואנוכי באתי לבשר לכם את הבשורות הטובות של הממלכה. לא באתי להכביד את העול הכבד על אלו אשר לא יבואו בשעריה. הנני מכריז לפניכם על הדרך החדשה, הטובה יותר, ואלו אשר יוכלו לבוא בשעריה של הממלכה אכן ייהנו ממנוחת אלוה. ואף אם תידרשו לשלם מחיר ממחיריו של העולם על-מנת לבוא בשעריה, עוד קבל תקבלו

בעבור כל זאת אשר עשיתם אלפי מונים שמחת רוח ויתרון של רוח, בעולם הזה ובעולם הבא של חיי הנצח.

137:8.15 (1537.2) הכניסה בשערי ממלכת האב איננה מבקשת לה צבאות כבירים במצעדם, ואף לא מוֹט מלכויות עולם, או אחרית וכלה למעשי השעבוד. ממלכת הַשָּׁמַיִם קָרְבָה לָבוֹא, וכל אשר יבוא בשעריה ימצא שפע דרור ושמחת גאולה.

137:8.16 (1537.3) "וממלכה זו הינה ממלכת עולם. והבאים בשעריה ירקיעו לימין אבי; וודאי ישבו לימינו ביושבו בהדר פרדיס. וכל האיש הבא בשערי ממלכת השמים יהיה לבן האל, ובבוא העת ירקיע אל האב. כִּי אַנָכִי לֹא בָאתִי לִקְרֹא אֶת הַצַּדִּיקִים, כִּי אִם אֶת הַחוֹטְאִים, ואת כל הצמאים ואת כל הרעבים לצדקה של מושלמות אלוה.

137:8.17 (1537.4) "יוחנן קרא לכם לשוב מדרככם ולהכין את עצמכם לקראת בוא הממלכה; ואילו כעת בא אני להכריז באוזניכם כי האמונה, היא מתת האל, היא-היא מחיר הכניסה בשערי ממלכת השמים. אם רק תאמינו כי אבי אוהב אתכם אהבה אשר אין לה קץ, כי אז תבואו בשערי ממלכת האל."

137:8.18 (1537.5) וכאשר ישוע סיים לומר את דבריו, הוא התיישב. כל השומעים אותו נדהמו לשמע מילותיו. תלמידיו התפלאו. אך האנשים לא היו מוכנים לקבל את הבשורה הטובה מפיו של אֵל-אדם זה. כשליש מן השומעים אשר שמעו את הדברים האמינו למסר, אף כי התקשו להבינו במלואו; כשליש מן השומעים התכוונו בלבם לדחות מושג רוחני גרידא מעין זה של הממלכה הקרבה; ואילו השליש הנותרים לא הצליחו לתפוש את דבר הלימוד, ורבים האמינו באמת ובתמים כי האיש "יצא מדעתו".

>> מסמך 137 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 139 <<

מסמך 138

הכשרת מבשרי המלכות

138:0.1 (1538.1) באותו אחר-צהריים, לאחר שנשא את הדרשה "על המלכות,", כינס ישוע את ששת השליחים והחל לתאר בפניהם את תכניותיו בנוגע לביקור בערים באזור הכנרת וסביבותיה. אחַיו של ישוע, יעקב ויהודה, נפגעו עד מאוד מכיוון שלא זומנו לפגישה הזו. עד אותה עת, הם החשיבו את עצמם כחלק מן המעגל הפנימי של מקורבי ישוע. אך ישוע תכנן שלא לכלול קרובי משפחה כחברים בסגל הניהול של שליחי הממלכה. העובדה שהוא לא כלל את יעקב ויהודה בקרב המעטים אשר נבחרו, יחד עם ריחוקו הנראה לעין מאמו מאז האירוע בכנא, היוו את תחילתו של שסע אשר הלך ונפער בין ישוע לבין בני משפחתו. וכך היו פני הדברים לכל אורך עבודתו הציבורית – הם כמעט ודחו אותו – וחילוקי הדעות הללו לא יושבו עד תום, אלא לאחר מותו ותחייתו מן המתים. אמו נעה תדירות בין אמונה ותקווה לבין רגשות הולכים וגוברים של אכזבה, השפלה וייאוש. אך ורק רות, הצעירה ביותר מקרב בני המשפחה, שמרה אמונים לאביה-אחיה ברציפות.

138:0.2 (1538.2) עד לתחייתו של ישוע מן המתים, הייתה למשפחתו אך נגיעה קלושה לסעדו. אם אין נביא בעירו, אזי ברי כי הוא לא יובן על-ידי בני משפחתו שלו.

1. הנחיות אחרונות

138:1.1 (1538.3) למחרת, ביום ראשון ה-23 ליוני, שנת 26 לספירה, מסר ישוע את הנחיותיו האחרונות לששת השליחים. הוא הנחה אותם לצאת בזוגות ולבשר את החדשות הטובות על אודות המלכות. הוא אסר עליהם להטביל וייעץ להם שלא להטיף בפומבי. עוד הוא הסביר, כי מאוחר יותר הוא יתיר להם להטיף בפומבי, אך למשך תקופה מסוימת, ובשל סיבות רבות, הוא ביקש שיתנסו במגע אישי עם אחיהם בני האדם. כוונתו של ישוע הייתה כי המסע הראשון שלהם יעסוק **בעבודה אישית** בלבד. ואף כי השליחים התאכזבו במידה מסוימת למשמע ההכרזה הזו, הם הבינו, לפחות באופן חלקי, את הסיבות שבעטיין בחר ישוע להתחיל להטיף למלכות באופן הזה, והם יצאו בלב שמח ובהתלהבות בטוחה. הוא שלח אותם בזוגות; את יעקב ויוחנן לכורזים, את אנדראס פטרוס לכפר נחום, ואילו פיליפוס ונתנאל יצאו לטָרִיכֶאָה.

138:1.2 (1538.4) לפני ששלח אותם למשך השבועיים הראשונים של שירותם, הודיע להם ישוע כי הוא מבקש כי שנים-עשר שליחים יוסמכו לעבוד עבור המלכות לאחר עזיבתו; והוא הסמיך כל אחד מהם לבחור אדם אחד מקרב המומרים המוקדמים שלו, על-מנת שיצטרף לסגל השליחים המתוכנן. יוחנן נשא את קולו ושאל: "אבל מאסטר, האם ששת האנשים הללו יבואו בקרבנו ויחלקו הכול כשווים בין שווים עמנו, אלו אשר הננו עמך מאז הירדן, ושמאז קיבלנו את דבריך ואת ההכשרה למשימתנו הראשונה הזו עבור המלכות?" וישוע ענה לו: "כן, יוחנן, האנשים אשר תבחרו יהפכו להיות כחלק מאתנו, ואתם תלמדו אותם את כל אשר נוגע למלכות, ממש כפי שאני לימדתי אתכם." ולאחר שישוע אמר זאת, הוא עזב אותם.

138:1.3 (1539.1) השישה נפרדו לדרכם, אך לא בטרם דיברו ממושכות ביניהם על הנחיתו של ישוע, על כך שעל כל אחד מהם לבחור שליח חדש. לבסוף התקבלה עצתו של אנדראס, והם יצאו למלאכתם. בתמציתיות, אלו היו דבריו של אנדראס: "המאסטר צודק; אנחנו מעטים מדי לביצוע המלאכה הזו. נדרשים יותר מורים, והמאסטר הביע את בטחונו הרב בנו בשעה שהפקיד את משימת בחירת ששת השליחים החדשים הללו בידינו." בבוקר הזה, כאשר הם נפרדו אלו מאלו על-מנת לצאת למלאכתם, הכביד על לבם דכאון קל, אם כי מוסתר. הם ידעו כי יתגעגעו אל ישוע, ובנוסף לפחדים ולחששות אשר חשו, לא זו הייתה הדרך שבה הם דמיינו את תחילת כינונה של מלכות שמיים.

138:1.4 (1539.2) נקבע כי השישה יעבדו במשך שבועיים, ולאחר מכן ישובו להיפגש בביתו של זבדיה. בינתיים, הלך ישוע לנצרת בכדי לבקר את יוסף ושמעון ואת בני משפחתו האחרים אשר גרו בסביבה. ישוע עשה כל שלאל ידו לעשות, כבן-אנוש, תוך שמירה על נאמנות לעשיית רצון אביו, על-מנת לשמר את אמונה ואת אהבתה של משפחתו. בנושא הזה הוא יצא ידי חובתו ואף יותר מכך.

138:1.5 (1539.3) ובעוד שהשליחים יצאו למשימתם, ישוע חשב רבות על יוחנן, אשר בשעה הזאת נמצא בכלא. ישוע עמד אל מול הפיתוי הגדול, להשתמש בכוחותיו הפוטנציאליים על-מנת לשחררו, אך פעם נוספת הוא החליט "לחכות לרצונו של האב."

2. בחירת השישה

138:2.1 (1539.4) השליחות המיסיונרית הראשונה של השישה הייתה מוצלחת בהחלט. הם כולם גילו את ערכו הרב של המגע הישיר והאישי עם בני האדם. עם שובם אל ישוע הם הבינו הרבה יותר כי אחרי ככלות הכול, הדת אינה אלא **חוויה אישית** לגמרי. הם החלו לחוש עד כמה פשוטי העם כמהו לשמוע את מילות הנחמה הדתית, ואת מילות העידוד הרוחני. כאשר התקבצו סביב ישוע, כולם ביקשו לדבר בבת אחת, אך אנדראס נטל את ההובלה וקרא להם למסור למאסטר, בזה אחר זה, את דיווחיהם הרשמיים ולהציג את המועמדים להימנות עם ששת השליחים החדשים.

138:2.2 (1539.5) לאחר שכל אחד מהם הציג את המועמד להיות שליח, ביקש ישוע מכל האחרים להצביע על מועמדותו; וכך התקבלו רשמית כל ששת השליחים החדשים על-ידי כל ששת השליחים הוותיקים יותר. או אז ישוע הכריז כי כולם יחדיו יבקרו את כל המועמדים ויקראו להם לשירות.

138:2.3 (1539.6) השליחים החדשים אשר נבחרו היו:

138:2.4 (1539.7) 1. **מתי לוי,** גובה המכס של כפר נחום, אשר משרדו שכן מעט ממזרח לעיר, בסמוך לגבול הבשן. הוא נבחר על-ידי אנדראס.

138:2.5 (1539.8) 2. **תומאס דִידִימוּס,** דייג מטריכאה ולשעבר נגר וסתת אבן מגדר. הוא נבחר על-ידי פיליפוס.

138:2.6 (1539.9) 3. **יעקב חלפי,** דייג וחקלאי מכורזים אשר נבחר על-ידי יעקב זבדיה.

138:2.7 (1539.10) 4. **יהודה חלפי,** אחיו התאום של יעקב חלפי, אף הוא דייג, אשר נבחר על-ידי יוחנן זבדיה.

138:2.8 (1540.1) 5. **שמעון הקנאי** נשא בתפקיד רם דרג בארגון הקנאים הלאומני, תפקיד שעליו הוא ויתר על-מנת להצטרף לשליחיו של ישוע. לפני שהצטרף לקנאים היה שמעון סוחר. הוא נבחר על-ידי פטרוס.

138:2.9 (1540.2) 6. **יהודה איש-קריות** היה בנם היחיד של זוג יהודים עשירים מיריחו. הוא חבר ליוחנן המטביל, והוריו – הצדוקים – נישלו אותו. כאשר מצאו אותו שליחיו של ישוע, הוא חיפש עבודה באזור. ונתנאל הזמין אותו להצטרף אל שורותיהם בעיקר בשל ניסיונו בכספים. יהודה איש-קריות היה תושב יהודה היחידי מבין שנים-עשר השליחים.

138:2.10 (1540.3) ישוע בילה עם השישה במשך יום שלם, השיב לשאלותיהם ושמע את פרטי דיווחיהם. היו להם התנסויות רבות ומועילות לחלוק. כעת הם ראו עד כמה נהג המאסטר בחוכמה כאשר שלח אותם לעבוד בשקט, ובאופן אישי, לפני שהחלו במאמץ היומרני יותר של עבודתם הציבורית.

3. הקריאה למתי ולשמעון

138:3.1 (1540.4) למחרת הלכו ישוע והשישה לבקר את מתי, גובה המכס. מתי המתין להם, לאחר שסיים לעבוד על איזון ספריו והכין אותם לשם מסירת הטיפול בענייני משרדו לידי אחיו. כאשר הם התקרבו אל בית המכס, צעד אנדראס קדימה עם ישוע, אשר התבונן בעיני מתי ואמר: "בוא אחרי." והוא קם והלך אל ביתו עם ישוע ועם השליחים.

(1540.5) 138:3.2 מתי סיפר לישוע על אודות הסעודה אשר ארגן לאותו ערב, או לפחות שביקש לערוך עבור משפחתו וחבריו, אם רק יסכים לכך ישוע ויאות לשמש כאורח הכבוד. וישוע הניד בראשו לאות הן. פטרוס לקח את מתי הצידה, הסביר לו שהוא הזמין אדם בשם שמעון להצטרף לשליחים, וקיבל את הסכמתו להזמין גם אותו לסעודה.

(1540.6) 138:3.3 לאחר ארוחת הצהריים בביתו של מתי, נלוו כולם אל פטרוס לביקור אצל שמעון הקנאי, שאותו מצאו סמוך לבית העסק הישן שלו, אשר נוהל כעת בידי אחיינו. כאשר הוביל פטרוס את ישוע אל שמעון, בירך המאסטר את הפטריוט היוקד ואמר לו רק: "בוא אחרי."

(1540.7) 138:3.4 הם שבו כולם אל ביתו של מתי, שם שוחחו ממושכות על פוליטיקה ועל דת עד לשעת ארוחת הערב. משפחת לוי עסקה מזה רב בעסקים ובגביית מכסים; משום כך, רבים מן האורחים אשר הזמין מתי למשתה היו מכונים בידי הפרושים "מוֹכְסִים וְחוטְאִים".

(1540.8) 138:3.5 באותם ימים, כאשר נערכה סעודת משתה מעין זו לכבוד אדם בעל שיעור קומה, נהגו כל המעוניינים להסתובב בחדר שבו נערכה הסעודה ולהאזין לדבריהם של האורחים המכובדים ולנאומיהם. וכך, באותו ערב נכחו במקום רוב הפרושים של כפר נחום, והם התבוננו באופן שבו נהג ישוע באירוע החברתי יוצא הדופן הזה.

(1540.9) 138:3.6 וככל שהערב נמשך, כך גברה וגאתה שמחת הסועדים וכולם נהנו עד מאוד. עד כדי כך רבתה השמחה, שהפרושים אשר בקהל החלו לבקר את ישוע בלבם על השתתפותו במאורע כה עליז ונטול דאגות. מאוחר יותר באותו ערב, בשעת הנאומים, העז אחד מן הפרושים היותר מרושעים לבקר את התנהגותו של ישוע באזני פטרוס ואמר: "כיצד תעזו לטעון כי זהו צדיק, כאשר הוא אוכל ושותה עם מוכסים וחוטאים, ומעניק את נוכחותו להילולות קלות דעת שכאלה?" פטרוס לחש את דבר הביקורת הזה באוזני ישוע, בטרם זה נשא דברי ברכה של פרידה באוזני הנוכחים. בתחילת דבריו, אמר ישוע: "באתי הערב לקבל את פניהם של מתי ושל שמעון לחבורתנו, ואני מרוצה בראותי את שמחתכם ואת עליזותכם בחברה, אך עליכם לשמוח עוד יותר מכך, לפי שרבים מכם יבואו בשערי מלכות הרוח הקרבה, ושם תמצאו בשפע רב הרבה יותר את כל הטוב של מלכות שמיים. ולאלו אשר

עומדים כאן אתנו ומבקרים אותי בליבם כי באתי לשמוח עם החברים שכאן, אומר אני לכם כי באתי לבשר שמחה למדוכאי החברה וחירות של רוח למשועבדי המוסר. האם מצטרך אני להזכירכם כי הַחֲזָקִים אֵינָם צְרִיכִים לְרֹפֵא, כִּי אִם הַחוֹלִים? לֹא בָאתִי לִקְרֹא אֶת הַצַּדִּיקִים, כִּי אִם אֶת הַחוטְאִים."

138:3.7 (1541.1) ואכן, היה זה מראה מוזר בקרב היהודים בכללותם; לראות אדם צדיק מתרועע בחופשיות ובשמחה עם פשוטי העם, ואפילו עם חילוניים ורודפי תענוגות בדמות קהל של מוכסים ושל חוטאים. שמעון הקנאי ביקש לשאת נאום באסיפה הזו, בבית מתי, אך אנדראס שכנע אותו להימנע מלדבר בציבור, ביודעו כי ישוע לא רצה לבלבל בין המלכות הקרבה לבין תנועת הקנאים.

138:3.8 (1541.2) באותו לילה, לנו ישוע והשליחים בביתו של מתי, ובעת שהאורחים פנו לביתם הם דיברו אך על דבר אחד ויחיד: על טובו של ישוע ועל חַבָּרוּתִיּוּתוֹ.

4. הקריאה לתאומים

138:4.1 (1541.3) למחרת בבוקר, שטו כל התשעה בסירה אל כורזים, לביקור רשמי אצל שני השליחים הבאים, יעקב ויהודה, בניו התאומים של חלפי, שאותם מינו יעקב ויוחנן זבדיה. התאומים הדייגים המתינו לישוע ולשליחיו ולכן ציפו להם על החוף. יעקב זבדיה הציג את המאסטר בפני הדייגים מכורזים, וישוע התבונן בהם, הניד בראשו ואמר, "בואו אחרי."

138:4.2 (1541.4) באותו אחר-צהריים אשר בילו יחדיו, נתן להם ישוע את מלוא ההנחיה באשר להשתתפות בפסטיבלים ובחגיגות, ואת דבריו סיים כך: "כל בני האדם אחַי הם. אבי אשר בשמיים איננו מתעב כל יצור אשר הינו מבריאתנו. מלכות השמים פתוחה בפני כל גבר וכל אישה. לא יוכל איש לנעול את דלת החסד בפני נשמה רעבה אשר מבקשת להיכנס בעדה. אנו נסעד עם כל מי שמבקש לשמוע על המלכות. כשם שאבינו שבשמיים, בשעה שהוא מסתכל אל הארץ, רואה את כל בני האדם דומים זה לזה. אל נא תסרבו לחלוק פת לחם עם פרוש או

עם חוטא, עם צדוקי או עם מוכס, עם רומאי או יהודי, עשיר או עני, בן-חורין או עבד. דלת המלכות פתוחה לרווחה בפני כל אלו אשר מבקשים ללמוד את האמת ולמצוא את האל."

138:4.3 (1541.5) באותו ערב, במהלך ארוחה פשוטה בבית חלפי, התקבלו האחים התאומים לשורות משפחת השליחים. מאוחר יותר באותו ערב נתן ישוע לשליחיו את השיעור הראשון אשר נושאו היה המקור, הטיב והייעוד של רוחות בלתי-נקיות, אך הם לא קלטו את חשיבות הדברים אשר אמר. היה להם קל מאוד לאהוב ולהעריץ את ישוע, אך קשה מאוד להבין הרבה ממה שלימד.

138:4.4 (1542.1) לאחר לילה של מנוחה, הפליגה החבורה כולה, אשר כעת מנתה אחד-עשר איש, בסירה אל עבר טריכאה.

5. הקריאה לתומאס וליהודה

138:5.1 (1542.2) תומאס הדייג ויהודה הנווד פגשו את ישוע ואת השליחים במזח הדייגים של טריכאה, ותומאס הוביל את החבורה אל ביתו הסמוך. פיליפוס הציג כעת את תומאס כמועמדו להתקבל כשליח, ואילו נתנאל הציג את יהודה איש-קריות, בן חבל יהודה, לקבלת המינוי. ישוע הביט בתומאס ואמר: "נחסרת בך אמונה, תומאס; ואף-על-פי-כן, אקבל אותך. בוא אחרי." ליהודה איש-קריות אמר המאסטר: "יהודה, כולנו אחים בני בשר אחד, וכפי שמקבל אני אותך אלינו, אתפלל כי תמיד תשמור אמונים לאחֵיךָ הגליליים. בוא אחרי."

138:5.2 (1542.3) לאחר שסעדו את לבם, לקח ישוע את השנים-עשר לזמן-מה על-מנת להתפלל עמם ולהנחות אותם באשר לטיבה ולאופן פעולתה של רוח הקודש. אך, שוב, הם התקשו להבין את מלוא משמעותן של האמיתות הנפלאות אשר הוא התאמץ ללמדם. אחד מהם הבין נקודה מסוימת והאחר הבין נקודה אחרת, אך איש מהם לא הצליח לתפוש את כל אשר לימד. ותמיד הם שגו בכך שניסו להתאים את בשורתו החדשה של ישוע לאמונות הישנות שלהם. הם לא הצליחו לתפוש כי ישוע בא על-מנת להכריז על בשורת גאולה חדשה,

ולבסס דרך חדשה למציאת האל; הם לא הבחינו בכך שהוא היווה התגלות חדשה של האב שבשמים.

138:5.3 (1542.4) למחרת הניח ישוע את השנים-עשר דֵי לנפשם; הוא חפץ בכך שיתוודעו זה אל זה ושייוותרו לבדם על-מנת לשוחח על כל מה שלימד אותם. המאסטר שב לקראת ארוחת הערב, ובשעות שלאחריה שוחח עמם על אודות סעד השרפים. כמה מן השליחים הבינו את אשר לימד. הם נחו בלילה ולמחרת הפליגו בסירה אל כפר נחום.

138:5.4 (1542.5) זבדיה ושלומית עזבו את ביתם והלכו לחיות עם בנם דוד, והם מסרו את ביתם המרווח לידי ישוע ושנים-עשר שליחיו. כאן בילה ישוע שבת שקטה עם השליחים אשר בחר; הוא שרטט בקפידה את התכניות להכרזה על המלכות, הסביר באופן מלא את החשיבות של הימנעות מהיתקלות עם השלטונות האזרחיים, ואמר: "אם יהיה נחוץ לגעור בשלטון האזרחי, השאירו את המלאכה הזו בידי. הקפידו להימנע מלגנות את הקיסר או את מי ממשרתיו." באותו ערב לקח יהודה איש-קריות את ישוע הצידה ושאל מדוע לא נעשָׂה דבר על-מנת לשחרר את יוחנן מכלאו. ויהודה לא היה שבע רצון לגמרי מגישתו של ישוע.

6. שבוע ההכשרה האינטנסיבית

138:6.1 (1542.6) השבוע שלאחר מכן הוקדש לתוכנית הכשרה אינטנסיבית. בכל יום הופקד כל אחד משש השליחים החדשים בידיו של השליח אשר הציע את מועמדתו, והם עברו ביסודיות על כל מה שהם למדו והתנסו בו כהכנה לעבודת המלכות. השליחים הוותיקים עברו בקפידה על כל מה שלימד אותם ישוע, עד לאותה עת, לטובת השליחים החדשים. בערבים, הם התאספו בגן של זבדיה וקיבלו הנחיה מישוע.

138:6.2 (1542.7) בזמן הזה החליט ישוע על יום מנוחה אמצע-שבועי, יום של מנוחה והתרגעות. והם המשיכו ושמרו על תוכנית המנוחה בת היום האחד בכל שבוע כל זמן שהוא חי בגוף. ככלל, הם נמנעו מפעילותיהם השגרתיות בימי רביעי. ביום המנוחה השבועי הזה היה ישוע על-פי-רוב עוזב אותם, ואומר: "ילדיי, לכו ושחקו לכם למשך יום אחד. נוחו

ממלאכת המלכות הקשה ונפשו. חזרו למלאכתם הקודמת, או חפשו אפיקי התרעננות ופנאי חדשים." ואף כי בשלב הזה בחייו הארציים של ישוע, הוא לא נזקק ליום המנוחה הזה, הוא שמר על התוכנית הזו משום שידע כי היא תיטיב עם עמיתיו האנושיים. ישוע היה המורה – המאסטר; עמיתיו היו תלמידיו – חסידיו.

138:6.3 (1543.1) ישוע ניסה להבהיר לשליחיו את ההבדל שבין מה שלימד וחי בקרבם לבין התורות אשר עשויות לצוץ בעתיד על אודותיו. וכך אמר ישוע: "ראוי כי רוב המסר שלכם יסוב על מלכותי ועל הבשורה הקשורה אליה. אל נא תסטו הצידה, אל תעסקו בי ובמה שלימדתי. הטיפו לבשורת המלכות והציגו את ההתגלות שלי את האב אשר בשמיים, אך אל תלכו לאיבוד בטוויית אגדות ובבנייתה של כת העוסקת בְּאמונות ומלמדת את מה שלימדתי ואת מה שהאמנתי בו." אך, שוב, הם לא הבינו מדוע הוא דיבר אליהם כך, ואיש מהם לא העז לשאול מדוע הוא הנחה אותם לעשות כן.

138:6.4 (1543.2) במה שלימד בשלבים המוקדמים הללו, ביקש ישוע להימנע ככל שניתן ממחלוקות עם שליחיו, אלא כאשר העניין נגע למושג שגוי על אודות אביו שבשמים. בכל מקרה מעין זה הוא לא היסס לתקן את האמונות השגויות. אך ורק מניע אחד שלט בתקופת חייו של ישוע שלאחר-ההטבלה, והוא התגלות טובה ואמיתית יותר של אביו מפרדיס; הוא היה החלוץ אשר פרץ דרך חדשה וטובה יותר לאל, היא נתיב האמונה והאהבה. ותמיד הוא האיץ בשליחיו: "לכו לכם וחפשו את החוטאים; מיצאו את המדוכאים ונחמו את החרדים."

138:6.5 (1543.3) ישוע הבין את המצב לאשורו; עמדה לרשותו עוצמה אינסופית, שאותה יכול היה לנצל לשם קידום משימתו, אך הוא הסתפק באמצעים ובבני-אדם אשר רוב האנשים האחרים היו מוצאים כבלתי-מספקים וכבלתי-משמעותיים. הוא עסק במשימה של אפשרויות עצומות ודרמטיות, אך התעקש לקדם את ענייני אביו באופן שקט ובלתי-דרמטי ביותר; הוא הקפיד מאוד להימנע מכל מפגן עצמה. וכעת, או לפחות למשך חודשים מספר, תכנן לעבוד בשקט עם שנים-עשר שליחיו מסביב לאגם הכנרת.

7. אכזבה נוספת

(1543.4) 138:7.1 ישוע התכונן למסע מיסיונרי שקט בן חמישה חודשים של עבודה אישית. הוא לא סיפר לשליחים מה יהא משכו של המסע; הם עבדו משבוע לשבוע. ומוקדם ביום הראשון של השבוע, ממש בעת שהוא עמד להכריז זאת באוזני שנים-עשר השליחים שלו, באו שמעון פטרוס, יעקב זבדיה ויהודה איש-קריות לשוחח עמו בפרטיות. פטרוס לקח את ישוע הצדה והעז ושאל: "מאסטר, באנו בשם עמיתינו לשאול האם בשלה העת להיכנס אל המלכות. האם אתה מתכוון להכריז על המלכות בכפר נחום, או שמא נמשיך לירושלים? ומתי נדע, כל אחד ואחד מאתנו, מהם התפקידים אשר נמלא בכינונה של המלכות –" ופטרוס היה ממשיך ושואל שאלות נוספות, אלמלא הרים ישוע את ידו להתרות בו ועצר אותו. ובעת שישוע סימן ליתר השליחים, אשר עמדו בסמוך, להתקרב, הוא אמר: "ילדיי הקטנים, כמה זמן עוד תנסו אותי?! האם לא הסברתי לכם בבירור כי מלכותי אינה מן העולם הזה? כמה פעמים סיפרתי לכם שלא באתי לשבת על כס המלך דוד, וכעת כיצד קורה הדבר שאתם מבקשים לדעת מה יהא תפקידכם במלכות האב? האם אינכם מבינים שזימנתי אתכם כשגרירים של מלכות רוחנית? האם אינכם מבינים כי בקרוב, בקרוב מאוד, הנכם עתידים לייצג אותי בעולם ולהטיף למלכות, ממש כשם שאני מייצג כעת את אבי שבשמיים? האם אפשר הדבר שבחרתי אתכם ולימדתי אתכם להיות מבשרי המלכות, ועדיין אתם אינכם מבינים את טיבה ואת משמעותה של המלכות הקרבה, מלכות שבה האלוהות תשכון ביד רמה בלבבות בני האדם? ידידיי, הסכיתו שוב ושמעוני. סלקו מדעתכם את הרעיון כי מלכותי הינה שלטון של כוח או מלכות של פאר. ואף כי אכן יינתן בידי בקרוב השלטון על השמיים ועל כל הארץ, אין האב רוצה כי נשתמש במתת אלוה זו כדי לפאר את עצמנו היום. ואף כי בעידן אחר, אכן תשבו עמדי בעוצמה ובפאר, כעת הננו נדרשים לעשות את רצון האב, לציית לו בהכנעה ולעשות את רצונו על-פני האדמה."

(1544.1) 138:7.2 שוב הוכו עמיתיו של ישוע בהלם ובתדהמה. ישוע שלח אותם בזוגות להתפלל, וביקש כי יחזרו בשעת הצהריים. בבוקר הקריטי הזה ביקש כל אחד מהם למצוא את

האל, וכל אחד מהם ניסה לשמח ולחזק את רעהו, והם שבו אל ישוע כפי שביקש מהם.

138:7.3 (1544.2) ישוע שב וסיפר כעת את סיפור בואו של יוחנן, והוסיף על ההטבלה בירדן, על סעודת החתונה בכנא, על השישה אשר נבחרו רק לאחרונה, ועל העובדה שאַנדְרֵיו שלו הוצאו מן הקבוצה; והוא הזהיר אותם כי גם אויב המלכות יבקש להרחיקם. לאחר שיחה קצרה אך כֵּנה זו, נעמדו כל השליחים על רגליהם, ובהנהגת פטרוס הכריזו על מסירות בלתי-מסויגת למאסטר שלהם ועל נאמנות בלתי-מעורערת למלכות, וכפי שאמר זאת תומאס, "למלכות הממשמשת הזו, בלא תלות במהותה, ואף אם אינני מבין אותה לגמרי." הם כולם באמת **האמינו בישוע,** אף-על-פי שלא הבינו לגמרי את אשר שלימד.

138:7.4 (1544.3) וכעת שאל אותם ישוע כמה כסף נמצא ברשותם; הוא אף שאל כיצד התכוננו לתמוך במשפחותיהם. כאשר התברר כי הכסף שברשותם עשוי להספיק אך בקושי לכלכל את עצמם במשך שבועיים, הוא אמר: "אין זהו רצון אבי שנתחיל את מלאכתנו כך. נישאר כאן במשך שבועיים ימים לחוף הים ונדוג דגים, או שנעבוד בכל אשר נמצא; ולעת עתה, אתם תסדרו את עצמכם תחת הוראתו של אנדראס, ראשון השליחים הנבחרים, ותדאגו לספק לעצמכם את כל אשר תזדקקו לו בעבודתכם העתידית. גם כעת, בשלב האישי של עבודה הסעד, וגם לאחר מכן, כאשר אסמיך אתכם להטיף את הבשורה וללמד חסידים." וכולם שמחו למשמע המילים האלה; היה זה הרמז הברור הראשון לכך שישוע תכנן להתחיל, בשלב מאוחר יותר, בעבודה ציבורית אגרסיבית ויומרנית יותר.

138:7.5 (1544.4) מכיוון שרוב השליחים החליטו להקדיש את עצמם לדיג, הם בילו את שארית היום בהשלמת הארגון ובהכנת הסירות והרשתות אשר תידרשנה לשם היציאה לדיג למחרת היום; מרביתם היו דייגים, ואפילו ישוע היה מלח ודייג מנוסה. רבות מן הסירות שבהן נעשה שימוש במספר השנים הבאות נבנו בידי ישוע עצמו. והן היו סירות טובות ומהימנות.

138:7.6 (1544.5) ישוע הנחה אותם להקדיש את עצמם לדיג במשך שבועיים, והוסיף, "ואחר זאת תהיו לדייגים של בני אדם." הם דגו בשלוש קבוצות, כאשר מדי לילה ישוע הצטרף לקבוצה אחרת. ועד כמה כולם נהנו מישוע! הוא היה דייג טוב, בן לוויה עליז וחבר מעורר השראה; ככל שהם עבדו עמו יותר, כך אהבו אותו יותר. יום אחד אמר מתי: "ככל שאתה

מרבה להבין אנשים מסוימים, כך אתה מעריכם פחות. אבל האדם הזה, אפילו ככל שאני מבינו פחות, אני אוהבו יותר."

138:7.7 (1545.1) במשך יותר מחמישה חודשים, ואפילו עד לתום השנה הזו, שנת 26 לספירה, נמשכה התוכנית הזו של דיג במשך שבועיים, ולאחריהם שבועיים של עבודה אישית עבור המלכות. התכנית הזו נמשכה עד אשר תמו הרדיפות אשר נרדפו, בפקודה מיוחדת, תלמידיו של יוחנן לאחר מאסרו.

8. תחילת עבודתם של השנים-עשר

138:8.1 (1545.2) לאחר שמכרו את הדגה של תקופת הדיג בת השבועיים, חילק יהודה איש-קריות – אשר מונה כגזבר של השנים-עשר – את הכנסות השליחים לשישה חלקים שווים. זאת מכיוון שהכספים אשר יועדו לפרנסת המשפחות כבר הושגו. ואז, לקראת אמצע חודש אוגוסט, בשנת 26 לספירה, הם יצאו בזוגות לעסוק במשימות אשר הטיל עליהם אנדראס. במהלך השבועיים הראשונים נלווה ישוע לאנדראס ולפטרוס, בשבועיים הבאים ליעקב וליוחנן, וכך הלאה גם לזוגות הבאים האחרים, בסדר שאותו הם בחרו. באופן הזה התאפשר לישוע להתלוות לפחות פעם אחת אל כל אחד מן הזוגות, בטרם כינס אותם לתחילת עבודתם הציבורית.

138:8.2 (1545.3) ישוע לימד אותם להטיף למחילה על חטאים בדרך של אמונה באל, ללא כפרה או קורבן, וכן כי האב שבשמיים אוהב את כל ילדיו באותה אהבת נצח. הוא התריע בשליחים לבל ידברו על:

138:8.3 (1545.4) 1. עבודתו ומאסרו של יוחנן המטביל.

138:8.4 (1545.5) 2. הקול במהלך ההטבלה. אמר ישוע: "רק אלה אשר שמעו את הקול רשאים לדבר בו. דברו אך על מה ששמעתם ממני; אל תדברו על שמועות."

138:8.5 (1545.6) 3. הפיכת המים ליין בכנא. ישוע הזהיר אותם בחומרה ואמר: "אל תספרו

לאיש על המים והיין."

138:8.6 (1545.7) הייתה זו תקופה נהדרת עבורם. חמישה או שישה החודשים הללו, שבמהלכם עבדו כדייגים מדי שבועיים לסירוגין, וכך הרוויחו די כסף על-מנת לכלכל עצמם בשדות במשך השבועיים הבאים שבמהלכם שימשו כמיסיונרים עבור המלכות.

138:8.7 (1545.8) פשוטי העם התפעמו מן הלימוד ומן הסעד של ישוע ושל שליחיו. זה מכבר לימדו הרבנים את היהודים כי הבורים ועמי הארצות לא יוכלו להיות אדוקים או צדיקים. והנה, שליחיו של ישוע היו אדוקים וגם צדיקים; ועדיין, הם היו בורים ועמי ארצות ביחס למה שלימדו הרבנים ובאשר לחוכמת העולם.

138:8.8 (1545.9) ישוע הסביר לשליחיו בפשטות את ההבדל שבין הכפרה באמצעות מה שכונה "מעשים טובים", שאליה הטיפו היהודים, לבין השינוי אשר חל בדעת האדם עקב אמונה – של הלידה מחדש – אשר קבע הוא כמחיר הכניסה אל המלכות. הוא לימד את שליחיו כי **אמונה** הינה דרישת הכניסה היחידה אל מלכות האב. יוחנן לימד אותם, "שובו – נוסו מן הקצף הקרב לבוא." ישוע לימד, "אמונה היא שער הכניסה הפתוח אל אהבת האל השלמה, הנצחית בהווה." ישוע לא דיבר כנביא, אחד אשר מכריז על מילות האל. נדמה שהוא מתייחס לעצמו כאל בעל סמכות. ישוע ביקש להסיט את דעתם מן הנסים והנפלאות אל מציאתה של התנסות אמיתית ואישית בסיפוק ובביטחון מעם רוח האל השוכנת – רוח של אהבה ושל גאולת חסד.

138:8.9 (1545.10) במוקדם למדו התלמידים כי המאסטר רוחש כבוד עמוק ואהדה גדולה לכל אדם אשר פגש, והם התרשמו עמוקות מן היחס הזהה, האחיד, אשר העניק לכל סוגי הגברים, הנשים והילדים. הוא היה מפסיק דרשה מעמיקה במהלכה, על-מנת לצאת אל הדרך ולומר מילות נחמה לאישה עוברת אורח, אשר על גופה ונשמתה הכביד עול כבד. הוא היה מפסיק פגישה רצינית עם שליחיו על-מנת להתרועע עם ילד אשר נכנס למרחב שלהם. נדמה כי עבור ישוע שום דבר אינו חשוב יותר מאשר אותו **יחיד** אשר נקלע כדרך מקרה אל נוכחותו המידית. הוא היה מאסטר ומורה, אך היה יותר מכך – הוא היה גם חבר ושכן, רֵע אוהד.

138:8.10 (1546.1) ואף כי הלימוד אשר לימד ישוע בפומבי כלל בעיקר משלים ודרשות קצרות, את שליחיו הוא לימד על-פי-רוב באמצעות שאלות ותשובות. במהלך הדרשות אשר נשא בציבור, בשלב מאוחר יותר, הוא תמיד עצר על-מנת לענות על שאלות כנות.

138:8.11 (1546.2) בתחילה, הוכו השליחים בתדהמה למראה היחס אשר הפגין ישוע כלפי נשים, אך במהרה הם התרגלו לכך; הוא הבהיר להם מפורשות כי לנשים מוענקות במלכות זכויות שוות לאלה של הגברים.

9. חמישה חודשי מבחן

138:9.1 (1546.3) תקופה זו של דיג ושל עבודה אישית לסירוגין, אשר הייתה במידה מסוימת חד-גונית, היוותה עבור שנים-עשר השליחים מבחן קשה ביותר, אשר הם עמדו בו בהצלחה. בתוך כל ההתמרמרות, הספקות, וחוסר שביעות הרצון אשר חוו מעת לעת, הם שמרו על שבועת האמונים אשר נשבעו למאסטר. היה זה הקשר האישי שלהם עם ישוע במשך חודשי המבחן הללו אשר חיבב אותו עליהם עד מאוד, במידה כזו שכולם (פרט ליהודה איש-קריות) נותרו נאמנים ומחויבים כלפיו, אפילו בשעות החשיכה של המשפט ושל הצליבה. אנשים אמיתיים פשוט לא היו מסוגלים לנטוש מורה נערץ אשר חי בסמוך כל-כך אליהם, ואשר היה מסור כל-כך אליהם, כפי שישוע היה. במהלך שעות האפלה של מות המאסטר, מה ששלט בלבבות השליחים הללו היה רגש אנושי אחד יוצא-דופן אשר הסיט הצידה את כל ההיגיון, השיפוטיות והלוגיקה – הרגש העילאי של חברות נאמנה. חמשת חודשי העבודה הללו לצד ישוע גרמו לכל אחד ואחד מן השליחים הללו להחשיב את ישוע כַּחבר הטוב ביותר שלו בעולם כולו. והרגש האנושי הזה, ולא תורתו הנשגבת או נפלאות מעשיו, היה אשר החזיק אותם יחדיו עד לאחר שקם מן המתים וחודשה הפצת מסר בשורת המלכות.

138:9.2 (1546.4) החודשים הללו של עבודה שקטה, היוו מבחן כביר לא רק עבור השליחים, אשר שרדו אותם, אלא שתקופה זו, של היעדר פעילות ציבורית, היוותה גם מבחן כביר עבור בני משפחתו של ישוע. עד לעת שבה ישוע היה מוכן להתחיל בעבודתו הציבורית, כל

משפחתו (למעט רות) למעשה נטשה אותו. מאוחר יותר, הם ניסו ליצור עמו קשר אך ורק פעמים ספורות, וגם אז רק על-מנת לשכנע אותו לחזור איתם הביתה מכיוון שהאמינו כמעט לחלוטין שהוא פשוט יצא מדעתו. הם פשוט לא הצליחו לתפוש את הפילוסופיה שלו, ואף לא להבין את תורתו; כל אלו היו יותר מדי עבור אלו אשר היו בשר מבשרו.

138:9.3 (1546.5) השליחים המשיכו במלאכתם האישית בכפר נחום, בבֵּית צַיְדָה-יוליאס, בכורזים, בגַ'רַש, בסוסיתא, במגדל, בכנא, ביוֹדְפַת, ברָמָה, בצפת, בגוּשׁ חָלָב, בגדר ובאבילה. ובנוסף לערים הללו, הם פעלו בכפרים רבים אחרים וכן בשטחים הפתוחים. עד לסיומה של התקופה הזו הכינו שנים-עשר השליחים תוכניות מספקות למדי לשם תמיכה במשפחותיהם. ואף כי רוב השליחים היו נשואים, ולאחדים מהם היו כמה ילדים, הם התארגנו על-מנת לתמוך בבני משפחותיהם באופן כזה שנדרשה עבורם אך תמיכה מועטה מקופת השליחות, ולהם התאפשר להקדיש את כל מעייניהם לעבודת המאסטר, מבלי לדאוג לרווחה הכלכלית של בני משפחותיהם.

10. הארגון של השנים-עשר

138:10.1 (1547.1) בשלב מוקדם, ארגנו השליחים את עצמם באופן הבא:

138:10.2 (1547.2) **1.** אנדראס, ראשון השליחים הנבחרים, מונה ליושב הראש ולמנהל הכללי של השנים-עשר.

138:10.3 (1547.3) **2.** פטרוס, יעקב ויוחנן מונו לבני לווייתו האישיים של ישוע. עליהם הוטל לשרתו יומם ולילה, לדאוג לצרכיו הפיזיים והאחרים, ולהתלוות אליו בתפילות הלילה שבהן התייחד במסתוריות עם האב שבשמיים.

138:10.4 (1547.4) 3. פיליפוס מונה לכלכל החבורה. חובתו הייתה לספק את המזון ולדאוג להאכיל את האורחים, ואפילו להמוני המאזינים, אשר נקבצו מפעם לפעם, היה דבר-מה לאכול.

138:10.5 (1547.5) 4. נתנאל הופקד על צורכי משפחות השנים-עשר. הוא קיבל דוחות סדורים באשר לצרכיה של כל משפחה, וביקש מיהודה, הגזבר, את הכספים המיועדים, אשר אותם שלח מדי שבוע לאלו אשר נזקקו להם.

138:10.6 (1547.6) 5. מתי הופקד על הפיננסים של סגל השליחים. חובתו הייתה לאזן את התקציב ולמלא את הקופה. אם לא הגיעו הכספים לקופה, ואם התרומות לא הספיקו על-מנת לכלכל את בני החבורה, מתי הוסמך להנחות אותם לחזור ולדוג למשך זמן-מה. אך הוא מעולם לא נדרש לעשות כן, לאחר שהחלו בעבודתם הציבורית; ברשות הגזבר תמיד היו הכספים אשר נדרשו לממן את פעילויותיהם.

138:10.7 (1547.7) 6. תומאס ניהל את תכניות המסע. הוא הופקד על ארגון מקומות לינה, ובאופן כללי על בחירת המקומות שבהם ילמדו ויטיפו, כך שתוכנית המסע תהא יעילה וחלקה.

138:10.8 (1547.8) 7. יעקב ויהודה, בניו התאומים של חלפי, הופקדו על ניהול ההמונים. עליהם הוטלה המשימה לגייס סגנים ועוזרים במספר הנדרש, על-מנת לאפשר להם לקיים את הסדר בקרב ציבור המאזינים במהלך הדרשות.

138:10.9 (1547.9) 8. שמעון הקנאי הופקד על המנוחה והנופש. הוא ניהל את תוכניות יום רביעי, ואף ביקש לאפשר כמה שעות מנוחה והירגעות מידי יום.

138:10.10 (1547.10) 9. יהודה איש-קריות מונה לגזבר. הוא נשא את צרור הכסף. הוא שילם את כלל ההוצאות וניהל את הספרים. הוא ערך עבור מתי הערכות תקציביות משבוע לשבוע, ואף

דיווח באופן שבועי לאנדראס. יהודה שילם כספים בהתאם לאישורו של אנדראס.

(1547.11) 138:10.11 וכך פעלו השנים-עשר מתחילת דרכם כארגון, ועד לזמן שבו נדרש ארגון מחדש בשל עריקת יהודה, הבוגד. כך בפשטות המשיכו המאסטר ושנים-עשר שליחיו-תלמידיו, עד ליום ראשון, ה-12 בינואר לשנת 27 לספירה, כאשר זימן אותם יחדיו והסמיך אותם באופן רשמי כשגרירי המלכות וכמטיפים לבשורותיה המשמחות. ומעט לאחר מכן הם התכוננו לצאת לירושלים וליהודה, למסע ההטפה הפומבי הראשון שלהם.

>> מסמך 138 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 140 <<

מסמך 139

שנים-עשר השליחים

139:0.1 (1548.1) עדות מרהיבה לקסמם ולצדקתם של חייו הארציים של ישוע מהווה העובדה כי אף-על-פי ששוב ושוב הוא ריסק לרסיסים את תקוותיהם של שליחיו, ופורר כל שאיפה אשר הייתה להם לדרגה אישית, אך ורק שליח אחד נטש אותו.

139:0.2 (1548.2) השליחים למדו מישוע על אודות מלכות השמיים, ואילו ישוע למד מהם רבות על אודות מלכות האדם, על אודות טבע האדם, כפי שזה מתקיים באורנטיה ובעולמות האבולוציוניים האחרים של הזמן והמרחב. שנים-עשר הגברים הללו ייצגו מזגי רוח אנושיים רבים ושונים, והחינוך אשר קיבלו לא הפך אותם לדומים. רבים מן הדייגים הגליליים הללו נשאו כמות נכבדה של דם נוכרי, זאת כתוצאה מהמרת הדת הכפויה של אוכלוסיית הגויים בגליל מאה שנה לפני כן.

139:0.3 (1548.3) אל נא תטעו לחשוב את השליחים כבורים גמורים. כולם, פרט לתאומים לבית חלפי, סיימו את בתי הספר של בתי הכנסת, למדו ביסודיות את כתבי הקודש העבריים, וכמו כן, גם הרבה מן הידע של אותם ימים. שבעה מהם סיימו את בית הספר של בית הכנסת בכפר נחום, אשר בכל הגליל לא היה בית ספר יהודי טוב ממנו.

139:0.4 (1548.4) כאשר הכתובים שלכם מתייחסים אל מבשרי המלכות הללו כאל "הֲדְיוֹטוֹת וְלֹא בַעֲלֵי-חָכְמָה", הכוונה הייתה לכך שהם היו פשוטי-עם, אשר לא למדו את חוכמת הרבנים

ואת האופן המיוחד שבו פירשו אלו את התורה. הם היו חסרים מה שנהוג לכנות – השכלה גבוהה. בזמנים מודרניים ודאי היו נחשבים לבלתי-מחונכים, ובמעגלי חברה מסוימים אף כחסרי-תרבות. דבר אחד בטוח: לא כולם קיבלו את אותו חינוך קשיח וסטריאוטיפי. החל משנות הנעורים, הם נהנו מהתנסויות למידה נפרדות כיצד לחיות.

1. אנדראס, ראשון הנבחרים

139:1.1 (1548.5) אנדראס, יושב ראש סגל שליחי המלכות, נולד בכפר נחום. הוא היה הבכור במשפחה בת חמישה ילדים – הוא עצמו, אחיו שמעון, ושלוש אחיות. אביו, שבעֶת ההיא כבר הלך לעולמו, היה שותפו של זבדיה בעסקי ייבוש הדגים בבית צידה, נמל הדיג של כפר נחום. אנדראס היה רווק בשעה הפך לשליח, אך הוא גר עם אחֵיו הנשוי, שמעון פטרוס. שניהם היו דייגים ושותפיהם של האחים יעקב ויוחנן, בניו של זבדיה.

139:1.2 (1548.6) בשנת 26 לספירה, השנה שבה הוא נבחר כשליח, אנדראס היה בן 33. הוא היה מבוגר בשנה שלמה מישוע והיה המבוגר בין השליחים. הוא היה צאצא למשפחה מצוינת, והיה המוכשר מבין השנים-עשר. למעט ביכולות הנאום, הוא השתווה לחבריו כמעט בכל יכולת אשר ניתן להעלות על הדעת. ישוע מעולם לא העניק לאנדראס כינוי חיבה. ואולם, כאשר השליחים החלו במהרה לכנות את ישוע "מאסטר", הם אף החלו לכנות את אנדראס בכינוי המקביל ל"מפקד".

139:1.3 (1549.1) אנדראס היה איש ארגון טוב, אך היה מנהלן טוב אפילו יותר. הוא נמנה על המעגל הקרוב של ארבעת השליחים, אך בשל המינוי אשר העניק לו ישוע כראש קבוצת השליחים, הוא נדרש להישאר בתפקיד לצד אחֵיו, בשעה ששלושת האחרים נהנו מקרבה רבה מאוד אל המאסטר. אנדראס נותר דיקאן סגל השליחים עד הסוף ממש.

139:1.4 (1549.2) ואף כי אנדראס עצמו מעולם לא היה מטיף יעיל, הוא היה יעיל מאוד בעבודה האישית. הוא אף היה חלוץ המיסיונרים של המלכות, שכן כראשון השליחים הוא היה זה

אשר מיד הביא אל ישוע את אחיו שמעון, אשר הפך לאחר מכן לאחד מגדולי מטיפי המלכות. אנדראס היה התומך הראשי בהחלטתו של ישוע לעשות שימוש בתוכנית העבודה האישית כאמצעי להכשרת שנים-עשר מבשרי המלכות.

139:1.5 (1549.3) ובין שישוע לימד את השליחים באופן פרטי ובין שהוא הטיף להמונים, אנדראס ידע על-פי-רוב מה קורה; הוא היה מנהל מבִין ומנהלן יעיל. בכל נושא אשר הובא לידיעתו הוא החליט מיד ובמקום, אלא אם כן הבעיה הייתה מצויה מעבר לתחומי סמכותו, או אז הוא היה מביאה ישירות אל ישוע.

139:1.6 (1549.4) אנדראס ופטרוס היו שונים עד מאוד זה מזה באופיים ובמזגם, אך ראוי כי לעד תיזקף לזכותם העובדה שהם הסתדרו נהדר זה עם זה. אנדראס מעולם לא קינא ביכולת הנאום של פטרוס. נדיר למצוא אדם מבוגר יותר מן הטיפוס של אנדראס, אשר משפיע באופן עמוק כזה על אחיו הצעיר והמוכשר. מעולם לא נצפתה בין אנדראס לבין פטרוס שום קינאה של אחד ביכולותיו או בהישגיו של האחר. מאוחר בערב היום של פנטקוסט, כאשר הודות לנאום אנרגטי ומעורר השראה של פטרוס נוספו למלכות כמעט אלפיים נשמות, אמר אנדראס לאחיו: "אני לעולם לא הייתי יכול לעשות זאת, אך אני שמח שיש לי אח אשר יכול." ועל כך ענה פטרוס: "אלמלא הבאת אותי אל המאסטר, ואלמלא **שמרת** אותי לצדו בנחישות, לא הייתי כאן על-מנת לעשות זאת." אנדראס ופטרוס היו היוצאים מן הכלל, והם מהווים הוכחה כי אפילו אחים יכולים לחיות זה לצד זה בשלום ולעבוד יחדיו ביעילות.

139:1.7 (1549.5) אף-על-פי שפטרוס התפרסם לאחר פנטקוסט, אנדראס, המבוגר יותר, מעולם לא התמרמר על כך שבמהלך כל שארית חייו הציגו אותו כ"אחיו של שמעון פטרוס".

139:1.8 (1549.6) מבין כל השליחים, אנדראס היה השופט הטוב ביותר של טבע האדם. הוא ידע על הצרות אשר מבעבעות בלבו של יהודה איש-קריות, אפילו לפני שהאחרים חשדו כי דבר-מה אינו כשורה עם גזבר שלהם; אך הוא לא שיתף איש מהם בפחדיו. השירות הכביר של אנדראס למלכות היה בעצות אשר השיא לפטרוס, ליעקב וליוחנן, באשר לבחירתם של ראשוני המיסיונרים אשר נשלחו לבשר את המלכות, ואף בעצות אשר השיא לראשוני

המנהיגים בנוגע לארגון המנהלי של ענייני המלכות. אנדראס קיבל במתנה יכולת כבירה לגלות משאבים חבויים וכישרונות רדומים באנשים צעירים.

139:1.9 (1549.7) מעט לאחר הרקעתו של ישוע השמימה, החל אנדראס לכתוב יומן אישי על אודות מעשיו הרבים ואמירותיו הרבות של המאסטר אשר עזב. לאחר מותו של אנדראס, הועתק היומן הפרטי הזה והופץ בחופשיות בקרב ראשוני מוריה של הכנסייה הנוצרית. לאחר מכן, רישומיו הבלתי-רשמיים הללו של אנדראס נערכו, תוקנו, שונו, ונוספו אליהם תכנים, והתוצאה הייתה סיפור יחסית סדור של חיי המאסטר על פני האדמה. אחרוני העותקים הללו, אשר שונו ותוקנו, הושמדו באש באלכסנדריה, כמאה שנה לאחר שהמקור נכתב בידי הנבחר הראשון מבין שנים-עשר השליחים.

139:1.10 (1550.1) אנדראס היה אדם בעל תובנה בהירה, מחשבה לוגית והחלטה נחושה, אדם אשר אופיו החזק נבע מיציבותו העילאית. החולשה במזגו נבעה מהיעדר ההתלהבות אשר הפגין; פעמים רבות הוא נמנע מלעודד את עמיתיו תוך ציון לשבח. התנגדותו לשבח את הראוי לשבח בהישגי חבריו נבעה מסלידתו מחנופה ומחוסר-כנות. אנדראס היה מאותם אנשים מאוזנים, שקולים, אשר בנו את עצמם במו ידיהם, ואשר הצליחו בענייניהם הצנועים.

139:1.11 (1550.2) ואף-על-פי שכל אחד מן השליחים אהב את ישוע, נכון לומר כי כל אחד מן השנים-עשר נמשך אליו מפאת היבט אחר באישיותו, היבט אשר משך במיוחד את אותו שליח יחיד. אנדראס העריץ את ישוע בשל כנותו המתמדת, בשל אצילותו הטבעית. כאשר אדם הכיר את ישוע, הוא נאחז ברצון לחלוק אותו עם חבריו; הוא באמת ובתמים רצה שכל העולם יכיר אותו.

139:1.12 (1550.3) ומאוחר יותר, כאשר הרדיפות הפיצו לכל עבר את השליחים מירושלים, נסע אנדראס לארמניה, לאסיה הקטנה ולמקדוניה, ולאחר שהביא אלפים למלכות, נתפש לבסוף ונצלב בפֶּטְרָס שבאכאיה. יומיים שלמים שרד האדם החסון הזה על הצלב בטרם מת, ובמהלך השעות הטראגיות האלה הוא המשיך לבשר את הבשורות הטובות על אודות גאולת מלכות השמיים.

2. שמעון פטרוס

139:2.1 (1550.4) שמעון היה בן שלושים כאשר הצטרף לשליחים. הוא היה נשוי, היו לו שלושה ילדים והוא התגורר בבית צידה, בסמוך לכפר נחום. אחיו, אנדראס וחמותו גרו עמו. פטרוס ואחיו היו שותפים לדיג של הבנים לבית זבדיה.

139:2.2 (1550.5) המאסטר הכיר את שמעון זמן-מה בטרם הציג אותו לפניו אנדראס כשליח השני. כאשר ישוע העניק לשמעון את הכינוי פטרוס, הוא עשה זאת עם חיוך; היה זה מעין כינוי חיבה. שמעון היה ידוע בקרב כל חבריו כאדם תזזיתי ואימפולסיבי. ואכן, מאוחר יותר ישוע חיבר משמעות חדשה וחשובה לכינוי חיבה קליל זה.

139:2.3 (1550.6) שמעון פטרוס היה אדם אימפולסיבי, אופטימיסט. הוא גדל תוך שהוא מרשה לעצמו להרגיש בחופשיות רגשות חזקים; הוא נקלע לצרות כל העת בשל העובדה שהתעקש לדבר ללא מחשבה תחילה. סוג זה של חוסר מחשבה אף גרם כל העת צרות לכל חבריו ומכריו, וגרם לו עצמו לקבל נזיפות קלות רבות מן המאסטר. הסיבה היחידה שבעטיה פטרוס לא נקלע לצרות רבות יותר בשל דיבור היתר הלא-שקול שלו, הייתה שבמוקדם מאוד הוא למד לשתף את תוכניותיו ורעיונותיו עם אחִיו, אנדראס, בטרם הציע אותם בפומבי.

139:2.4 (1550.7) פטרוס נאם בשטף, ברהיטות ובדרמטיות. הוא גם היה מנהיג טבעי, מעורר השראה, מהיר מחשבה, אך לא היה אדם בעל מחשבה מעמיקה. הוא שאל שאלות רבות, יותר מכל השליחים האחרים גם יחד, ואף כי מרבית השאלות היו טובות ורלוונטיות, הרבה מהן היו מטופשות ונעדרות מחשבה. פטרוס לא ניחן בדעת מעמיקה, אך הכיר את דעתו טוב למדי. ומשום כך, מיהר להחליט ופעל בפתאומיות. בעוד שהאחרים שוחחו ביניהם בתדהמה למראה ישוע העומד על החוף, קפץ פטרוס למים ושחה אל החוף על-מנת לפגוש את המאסטר.

139:2.5 (1551.1) התכונה האחת של ישוע אשר אותה העריך פטרוס יותר מכל, הייתה רכותו הנשגבת. פטרוס לא נלאה מלהרהר בסובלנותו של ישוע. הוא מעולם לא שכח את השיעור על

אודות מחילת החטאים, ולא רק שבע פעמים, כי אם שבעים-ושבע פעמים. במהלך השעות האפלות והימים האומללים אשר לאחריהן, לאחר שהתכחש ללא מחשבה וללא כוונה למאסטר בחצר הכוהן הגדול, הוא חשב רבות על אודות הרשמים הללו אשר הותיר בו אופיו של המאסטר.

139:2.6 (1551.2) שמעון פטרוס התנדנד באופן מטריד; הוא נטה לקפוץ בפתאומיות מקצה קיצוני אחד לקצה השני. בהתחלה הוא סירב להניח לישוע לרחוץ את רגליו, ואז, לאחר ששמע את תשובת המאסטר, התחנן שירחץ את כל כולו. ואולם, אחרי ככלות הכול, ישוע ידע שמגרעותיו של פטרוס היו בראש ולא בלב. הוא היווה את אחד מן השילובים הבלתי מוסברים ביותר של אומץ ופחדנות אשר אי-פעם חיו על-פני האדמה. תכונת האופי החזקה ביותר שלו הייתה נאמנות, חברות. פטרוס אהב את ישוע באמת ובתמים. ואף-על-פי-כן, למרות המסירות החזקה אשר הפגין, הוא היה כל-כך בלתי-יציב, עד אשר משרתת הצליחה להקניט אותו ולגרום לו להתכחש לאדונו המאסטר. פטרוס יכול היה לעמוד ברדיפות ובכל צורה אחרת של מתקפה חזיתית, אך התכווץ וכמש אל מול לעג. הוא היה חייל אמיץ כנגד מתקפה חזיתית, אך כאשר הפתיעו אותו בהתקפה מאחור, הוא הפך פחדן ומוג-לב.

139:2.7 (1551.3) פטרוס היה הראשון מבין שליחיו של ישוע אשר תמך בפומבי בעבודתם של פיליפוס בקרב השומרונים ושל פאולוס בקרב הגויים; ואף-על-פי-כן, מאוחר יותר באנטיוכיה הוא חזר בו בשל הלעג אשר ספג מן המייהדים, והתרחק לתקופה מן הגויים, עד אשר יצא עליו קצפו הזועם של פאולוס.

139:2.8 (1551.4) הוא היה אחד מראשוני השליחים אשר התוודה בלב שלם על טיבו המשולב, האנושי והאלוהי, של ישוע, והראשון – למעט יהודה – אשר התכחש לו. פטרוס לא היה חולמני כל-כך, אלא שהוא לא אהב לרדת מעננ האקסטזה וההתלהבות הדרמטית אל עובדות החיים הפשוטות ואל המציאות.

139:2.9 (1551.5) בשעה שהלך אחרי ישוע – הן מבחינה ציורית והן מבחינה מעשית – או שהוא עמד בראש התהלוכה, או שהשתרך מאחור – "הרחק מאחור". אך הוא היה המטיף המוביל מבין השנים-עשר; הוא עשה יותר מכל אדם יחיד, למעט פאולוס, על-מנת לכונן את המלכות ולשלוח את מבשריה, תוך דור אחד, אל ארבע קצוות תבל.

139:2.10 (1551.6) לאחר התכחשותו הנמהרת למאסטר הוא מצא את עצמו, ותחת הנחייתו האוהדת והמבינה של אנדראס, הוא שוב הוביל את הדרך חזרה לרשתות הדיג, בעוד שהשליחים השתהו על-מנת לברר מה יקרה לאחר הצליבה. כאשר הוא היה בטוח לחלוטין שישוע סלח לו וקיבל אותו חזרה אל חיקו, בערה בנשמתו אש המלכות בבהירות כה גדולה, עד שהוא הפך לאור כביר של גאולה לאלפים מאלו אשר ישבו בחשיכה.

139:2.11 (1551.7) לאחר שפטרוס עזב את ירושלים – ולפני שפאולוס הפך לרוח החיה בקרב הכנסיות הנוצריות של הגויים – הוא הרבה בנסיעות וביקר את כל הכנסיות מבבל ועד קורינתוס. פטרוס אפילו ביקר בהרבה מן הכנסיות אשר הקים פאולוס, וכן סעד אותן. ואף כי פטרוס ופאולוס נבדלו זה מזה במזגם ובחינוך שקיבלו, ואפילו בתיאולוגיה, הם עבדו זה לצד זה בהרמוניה במלאכת בניית הכנסיות בשנים המאוחרות יותר.

139:2.12 (1552.1) ניתן ללמוד דבר-מה על אודות הסגנון של פטרוס, ועל האופן שבו לימד, מן הדרשות אשר נכללו באופן חלקי בבשורתם של לוקס ושל מרקוס. דוגמה טובה יותר לסגנונו הנמרץ מהווה האיגרת הראשונה של פטרוס; או לפחות כך היה הדבר ביחס לנוסח המקורי, לפני שזה נערך מאוחר יותר בידי אחד מתלמידיו של פאולוס.

139:2.13 (1552.2) ואולם, פטרוס התעקש להמשיך ולשגות, להמשיך ולשכנע את היהודים שאחרי ככלות הכול ישוע אכן היה המשיח היהודי האמיתי. עד ליום מותו, שמעון פטרוס המשיך לסבול מבלבול בין המושג של ישוע כמשיח היהודים, לבין זה של המשיח כגואל העולם, המושג של בן האדם כהתגלות האל, אבי האנושות האוהב.

139:2.14 (1552.3) אשתו של פטרוס הייתה אישה מאוד מוכשרת. במשך שנים היא פעלה בהצלחה כחלק מסגל הנשים, וכאשר סולק פטרוס מירושלים, היא התלוותה אליו לכל מסעותיו אל הכנסיות, כמו גם בכל מסעותיו המיסיונריים. ביום שבו קיפד בעלה המוכשר את חייו, הושלכה היא עצמה אל חיות הטרף באָרֶנָה של רומא.

139:2.15 (1552.4) וכך פטרוס, אחד מן הקרובים ביותר לישוע, אחד מחברי המעגל הפנימי, יצא מירושלים ובישר את החדשות הטובות של המלכות בעוצמה ובהדר, עד שתמה ונשלמה משימתו; והוא החשיב לעצמו כבוד גדול את הדבר, כאשר הודיעו לו שוביו כי הוא חייב למות ממש כמו המאסטר – על הצלב. וכך, נצלב שמעון פטרוס ברומא.

3. יעקב זבדיה

139:3.1 (1552.5) יעקב, הבכור בבניו השליחים של זבדיה, אשר אותם כינה ישוע "בני הרעם", היה בן שלושים בשעה שהפך לשליח. הוא היה נשוי, היו לו ארבעה ילדים, והוא התגורר בסמוך להוריו בבית צידה, בפרברי כפר נחום. הוא עסק בדיג יחד עם אחיו הצעיר יוחנן, ובשותפות עם אנדראס ושמעון. יעקב, כמו אחיו יוחנן, נהנה מן היתרון שהכיר את ישוע זמן ממושך יותר מכל שליח אחר.

139:3.2 (1552.6) לשליח מוכשר זה היו מזגים סותרים; לאמיתו של דבר נדמה היה כי היה בעל טבע דואלי, וכל אחד מצדדיו הופעל בידי רגשות חזקים. כאשר הוא חש מאוד ממורמר, הוא הפך תקיף במיוחד. כאשר מזגו נעור במלואו, הוא היה רושף במיוחד, ועם חלוף הסערה, הוא תמיד נטה להצדיק את כעסו בתירוץ שהוא נבע אך ורק בשל חוסר-צדק. למעט סערות הזעם האלה, אשר פקדו אותו מעת לעת, אישיותו של יעקב דמתה מאוד לזו של אנדראס. הוא לא ניחן בדיסקרטיות של אנדראס, ואף לא בתבונה שלו באשר לטבע האדם, אך היה נואם הרבה יותר מוצלח. אחרי פטרוס ומתי, יעקב הנואם הטוב מבין השנים-עשר.

139:3.3 (1552.7) ואף כי לא ניתן לומר על יעקב כי היה שרוי במצבי רוח, יש ויום אחד הוא היה שקט ומסוגר ולמחרת דיבר וסיפר בחופשיות. על-פי-רוב, הוא שוחח בחופשיות עם ישוע, אך ביחס לשנים-עשר, היו ימים שלמים שבהם הוא שמר על שקט. החולשה האחת העיקרית שלו הייתה תקופות השקט הבלתי-מוסברות האלה.

139:3.4 (1552.8) תכונת האישיות הבולטת של יעקב הייתה יכולתו לראות את כל ההיבטים של הצעה. מכל השנים-עשר, הוא היה זה אשר התקרב להבנת החשיבות האמיתית של מה שלימד ישוע. אף הוא התקשה בתחילה להבין את המשמעות של המאסטר, אך בטרם הושלמה ההכשרה של השליחים, התגבש בו מושג מתקדם באשר למסר של ישוע. יעקב הבין את טבע האדם לגווניו; הוא הסתדר טוב עם אנדראס המגוון, עם פטרוס הפזיז, ועם אחִיו יוחנן, המכונס בעצמו.

139:3.5 (1553.1) ואף כי בעת שיעקב ויוחנן ניסו לעבוד יחד הם נתקלו במנת הקשיים שלהם, היה זה מעורר השראה להבחין עד כמה הם הסתדרו זה עם זה. הם לא הצליחו כמו אנדראס ופטרוס, אך הצליחו הרבה יותר מכפי שניתן היה לצפות משני אחים, ובייחוד משני אחים כה דעתניים ונחושים. ועד כמה שהדבר עשוי להישמע מוזר, האחים לבית זבדיה היו הרבה יותר סובלניים זה כלפי זה מאשר כלפי זרים. הם חיבבו מאוד זה את זה; ותמיד הם היו חברים טובים למשחק. אלו היו "בני הרעם" אשר ביקשו לשלוח אש מן השמיים לכלות את השומרונים, אשר העזו להפגין חוסר-כבוד כלפי המאסטר שלהם. אך מותו בטרם עת של יעקב, מיתן עד מאוד את מזגו הסוער של אחיו הצעיר יוחנן.

139:3.6 (1553.2) התכונה שיעקב העריך ביותר בישוע הייתה חיבתו האוהדת. מאוד מצאו חן בעיניו העניין וההבנה אשר הפגין ישוע כלפי קטן כגדול, עשיר כעני.

139:3.7 (1553.3) יעקב זבדיה היה איש בעל מחשבה ויכולת תכנון מאוזנות מאוד. לצדו של אנדראס, הוא היה אחד מן החברים הרגועים ביותר בקרב חבורת השליחים. כיחיד הוא היה נמרץ, אך מעולם הוא לא מיהר. הוא שימש כגלגל מאזן מצוין עבור פטרוס.

139:3.8 (1553.4) הוא היה צנוע ונטול דרמה, שירת מדי יום ופעל ללא יומרה. לאחר שהבין דבר-מה על אודות משמעותה האמיתית של המלכות, הוא אף עבד ללא בקשת תמורה מיוחדת. ואפילו בסיפור על אודות אמם של יעקב ויוחנן, אשר ביקשה עבור בניה כי יכובדו במשרות לצד ישוע, ראוי לזכור כי הייתה זו האם אשר ביקשה זאת. וכאשר ציינו שאכן יסכימו לקבל על עצמם אחריות מעין זו, ראוי להכיר בכך שהם היו מודעים לסכנות אשר עשויות להתלוות למרד אשר יחולל, לכאורה, המאסטר בשלטון הרומי, והם אף היו מוכנים

לשלם את המחיר. כאשר שאל ישוע אם יהיו הם מוכנים לשתות מן הכוס, הם ענו בחיוב. וככל שהדבר נוגע ליעקב, היה זה נכון פשוטו כמשמעו – הוא אכן שתה מן הכוס לצד המאסטר, שכן הוא היה ראשון השליחים למות מות קדושים, כאשר הומת במוקדם יחסית תחת חרבו של הורדוס אגריפס. כך היה יעקב לראשון מבין השנים-עשר אשר הקריב את חייו בקו החזית החדש בקרב על המלכות. הורדוס אגריפס פחד מיעקב יותר מאשר מכל יתר השליחים. ואף כי יעקב אכן היה שקט ודומם לעיתים תכופות, כאשר נעורה אמונתו ועמדה למבחן, הוא נהג באומץ ובנחישות.

139:3.9 (1553.5) יעקב חי את חייו במלואם, ובסופם הפגין מידה כזו של אצילות ועוצמה, עד שהאדם אשר הלשין עליו והאשים אותו, ואשר נכח במשפטו ובהוצאתו להורג, ניגע במידה כזו שהוא נס מזירת המוות של יעקב ומיהר להצטרף לשורות תלמידיו של ישוע.

4. יוחנן זבדיה

139:4.1 (1553.6) בן עשרים-וארבע היה יוחנן בשעה שהפך לשליח הצעיר ביותר מבין השנים-עשר. הוא היה רווק והתגורר עם הוריו בבית צידה, עסק בדיג ועבד בשותפות לצד אחַיו יוחנן, אנדראס ופטרוס. יוחנן שימש כסוכנו האישי של ישוע בכל הנוגע למשפחתו של המאסטר, הן לפני שהפך לשליח והן לאחר מכן; והוא המשיך לשאת באחריות זו עד ליום מותה של מרים, אם ישוע.

139:4.2 (1553.7) מכיוון שיוחנן היה צעיר השנים-עשר והיה כה קרוב אל ישוע, בשל הטיפול בענייני משפחתו, הוא היה אהוב מאוד על המאסטר, אך לאמיתו של דבר לא ניתן לומר כי הוא היה "התלמיד אשר אותו אהב ישוע." הן לא תחשדו כי אישיות אצילית כישוע תעסיק את עצמה בהעדפות, ותאהב את אחד השליחים יותר מן האחרים. העובדה שיוחנן שימש כאחד משלושת עוזריו האישיים של ישוע, והן העובדה שיוחנן, כמו אחיו יעקב, הכיר את ישוע זמן רב יותר מן האחרים, חזקו רעיון שגוי זה.

139:4.3 (1554.1) פטרוס, יעקב ויוחנן מונו לשמש כעוזריו הקרובים של ישוע אך מעט לאחר שהפכו לשליחים. מעט לאחר שנבחרו השנים-עשר, ובעת שישוע מינה את אנדראס לעמוד בראש הקבוצה, הוא אמר אליו: "וכעת, אני מבקשך כי תמנה שניים או שלושה מקרב עמיתיך להישאר לצדי, לדאוג לצרכי היום-יום שלי." ואנדראס החליט כי מוטב לבחור למשימה המסוימת הזו את שלושת השליחים אשר נבחרו ראשונים. הוא היה שמח להתנדב בעצמו למשימת השירות הברוכה הזו, אך המאסטר כבר הטיל עליו את תפקידו; ולפיכך הוא הנחה מיידית את פטרוס, יעקב ויוחנן להתייצב לצד ישוע.

139:4.4 (1554.2) יוחנן זבדיה ניחן בתכונות אופי נהדרות רבות, וגם באחת אשר לא הייתה כה נהדרת – יהירות בלתי-רגילה, אשר על-פי-רוב נותרה חבויה היטב. יחסיו הממושכים עם ישוע שינו את אופיו באופנים רבות ובמידה ניכרת. ואף כי יהירות זו פחתה בשיעור ניכר, לעת זקנה, ומשהפך פחות או יותר ילדותי, שבה וצצה הערכה עצמית זו במידה מסוימת. וכך, בעת שהנחה את נתן לכתוב את הבשורה אשר כעת נושאת את שמו, לא היסס השליח הזקן שוב ושוב להתייחס אל עצמו כ"תלמיד אֲשֶׁר יֵשׁוּעַ אֲהֵבוֹ." לאור העובדה כי יוחנן היה קרוב יותר מכל בן-תמותה ארצי אחר להיות ידיד הנפש של ישוע, ולאור כך שייצג אותו אישית בעניינים כה רבים, אין זה מוזר שהוא התייחס אל עצמו כאל "התלמיד אשר ישוע אהבו", שהרי הוא ידע לבטח כי הוא היה התלמיד אשר ישוע בטח בו לעיתים כה תכופות.

139:4.5 (1554.3) תכונת האופי החזקה ביותר של יוחנן הייתה מהימנותו; הוא היה מהיר ואמיץ, נאמן ומסור. חולשתו הגדולה ביותר הייתה יהירות אופיינית זו. הוא היה הצעיר במשפחת אביו וצעיר השליחים. ייתכן שהיה מעט מפונק; ייתכן שהתייחסו אליו מעט יותר מדי בסלחנות. ואולם, יוחנן של השנים המאוחרות יותר היה אדם שונה בתכלית מן הצעיר השרירותי בעל ההערכה העצמית, אשר הצטרף אל שורות שליחיו של ישוע בגיל עשרים-וארבע.

139:4.6 (1554.4) התכונה שיוחנן העריך יותר מכל בישוע הייתה אהבתו של המאסטר וחוסר-אנוכיותו; תכונות אלה הרשימו אותו עד כדי כך, ששארית חייו נשלטה על-ידי רגש האהבה והמסירות לאחיו. הוא דיבר על אהבה וכתב עליה. הנה "בן הרעם" הזה הפך ל"שליח

האהבה"; ובאפסוס, כאשר החשמן הזקן לא יכול היה לעמוד ולהטיף, והובל לכנסיה על כיסא, ולעת סיום התפילה התבקש לומר כמה מילים למאמינים, במשך שנים הוא אמר להם אך זאת, "ילדיי הקטנים, אהבו זה את זה."

139:4.7 (1554.5) יוחנן מיעט לדבר, אלא כאשר נעור מזגו. הוא חשב הרבה אך אמר מעט. בבגרותו, הפך מזגו למרוסן יותר, והיה מצוי יותר תחת שליטה, אך הוא לא הצליח להתגבר על נטייתו לשתוק; מעולם הוא לא הצליח לשלוט לגמרי בשתקנותו. ואולם, יחד עם זאת, הוא ניחן בדמיון יצירתי ויוצא-דופן.

139:4.8 (1555.1) היה ליוחנן צד נוסף, צד שלא ניתן היה לצפות למצוא באדם שקט ומכונס שכזה. הוא היה גזעני במידת-מה, וחסר-סובלנות באופן יוצא-דופן. במובן זה הוא דמה מאוד ליעקב – שניהם ביקשו לשלח אש מן השמים על ראשם של השומרונים גסי הרוח. כאשר יוחנן נתקל בזרים אשר לימדו בשמו של ישוע, הוא מיד אסר עליהם לעשות כן. אך הוא לא היה היחיד מבין השנים-עשר אשר לקה בהערכה עצמית יתרה ובתודעת עליונות מעין אלה.

139:4.9 (1555.2) חייו של יוחנן הושפעו עד מאוד למראה ישוע, אשר נע ונד ללא בית, הואיל והוא ידע היטב כי בה בעת, ישוע טרח ודאג בנאמנות לאמו ולמשפחתו. יוחנן הרגיש אהדה גדולה לישוע בשל העובדה שלא הובן על-ידי משפחתו, והיה מודע לכך שהם הלכו והתרחקו ממנו בהדרגה. וכל המצב הזה, בצירוף העובדה שישוע הכפיף אפילו את הקטן שברצונותיו לרצון אביו שבשמים, וכי חי את חייו היומיומיים מתוך אמון, כה הרשימו את יוחנן וגרמו לשינוים ניכרים וקבועים באופיו, שינויים אשר באו לידי ביטוי במשך כל שארית חייו.

139:4.10 (1555.3) יוחנן ניחן בקור רוח ובעוז לב, תכונה שחלקו עמו רק מעטים מן השליחים האחרים. הוא היה השליח היחידי אשר הלך בעקבותיו של ישוע בליל מעצרו והעז להתלוות למאסטר שלו הישר אל תוך מלתעות המוות. הוא עמד לצדו ממש עד לשעתו האחרונה, המשיך לשאת באחריות לאם ישוע ולהמתין להנחיות נוספות, במידה שתינתנה, גם ברגעיו האחרונים של קיומו בן-התמותה של המאסטר. דבר אחד בטוח, יוחנן היה מהימן לחלוטין. כאשר השנים-עשר ישבו לסעוד, יוחנן ישב על-פי-רוב לימינו של ישוע. הוא היה הראשון מבין השנים-עשר אשר האמין באמת ובתמים בתחייתו מן המתים, והיה הראשון אשר זיהה את המאסטר כאשר בא אליהם בחוף, לאחריה.

139:4.11 (1555.4) בן זבדיה זה פעל לצד פטרוס בשעה שהחלה לפעול התנועה הנוצרית, והוא הפך לאחד מתומכיה הראשיים של הכנסייה בירושלים. הוא שימש כיד ימינו וכתומכו של פטרוס ביום של פנטקוסט.

139:4.12 (1555.5) שנים מספר לאחר שיעקב מת מות קדושים, נשא יוחנן את אלמנת אחיו לאישה. במשך עשרים שנות חייו האחרונות דאגה לו נכדתו האוהבת.

139:4.13 (1555.6) יוחנן נכלא פעמים מספר והוגלה למשך ארבע שנים לאי פָּטְמוֹס, עד אשר הוכתר ברומא קיסר אחר. אלמלא ניחן יוחנן בטקט ובחוכמה, היה ללא ספק מוצא להורג, כפי שאירע לאחיו יעקב, אשר היה יותר ישיר בדיבורו. בחלוף השנים, הן יוחנן והן יעקב, אחֵי האדון, למדו את התבונה אשר בדברי פשרה, בעת שהופיעו אל מול השופטים האזרחיים. הם למדו כי "מַעֲנֶה רַךְ יָשִׁיב חֵמָה." הם גם למדו לייצג את הכנסייה כ"אחווה רוחנית אשר מוקדשת לשירות האנושות" ולא "כמלכות שמים". הם לימדו שירות אוהב, ולא שליטה ועוצמה – מלכות ומלך.

139:4.14 (1555.7) בזמן גלותו הזמנית בפטמוס כתב יוחנן את ספר ההתגלות, אשר גרסה מקוצרת ומעוותת שלו מצויה כעת ברשותכם. ספר התגלות זה כולל את החלקים אשר שרדו מהתגלות גדולה, התגלות אשר חלקים גדולים ממנה אבדו, וחלקים אחרים הוסרו לאחר שנכתבו בידי יוחנן. הספר נשמר אך בגרסה חלקית ומעוותת.

139:4.15 (1555.8) יוחנן הרבה לנסוע, עבד ללא-לאות, ולאחר שהפך לחשמן הכנסיות של אסיה, התיישב באפסוס. בשבתו באפסוס, והוא בן תשעים-ותשע, הנחה את עמיתו נתן לכתוב את "הבשורה על-פי יוחנן". מבין שנים-עשר השליחים, היה זה יוחנן זבדיה אשר הפך לתיאולוג הבולט שבחבורה. הוא מת מוות טבעי באפסוס, בשנת 103 לספירה, והוא בן מאה-ואחת שנים.

5. פיליפוס הסקרן

139:5.1 (1556.1) פיליפוס היה השליח החמישי אשר נבחר, והוא נקרא לשרת כאשר ישוע וארבעת השליחים הראשונים עשו את דרכם מן המפגש עם יוחנן בירדן אל עבר כנא שבגליל. מכיוון שהתגורר בבית צידה, פיליפוס ידע על אודות ישוע מזה זמן-מה, אך לא עלה בדעתו כי היה אדם בעל שיעור קומה, עד לאותו יום שבו אמר לו בעמק הירדן "בוא אחרי." פיליפוס אף הושפע במידת-מה מן העובדה שאנדראס, פטרוס, יעקב ויוחנן קיבלו את ישוע כגואל.

139:5.2 (1556.2) בן עשרים-ושבע היה פיליפוס בשעה שהצטרף אל שורות השליחים; הוא היה נשוי טרי, אך באותה עת לא היו לו ילדים. הפירוש של כינוי החיבה אשר הצמידו לו השליחים היה "סקרנות." פיליפוס תמיד ביקש שייראו לו. נדמה כי אף פעם לא הצליח לראות כה רחוק לעומקה של הצעה. הוא לא בהכרח היה כסיל, אלא נעדר דמיון. היעדר הדמיון היה חולשת האופי הגדולה ביותר שלו. הוא היה יחיד פשוט ועניני.

139:5.3 (1556.3) כאשר התארגנו השליחים לשירות, פיליפוס מונה לכלכל; הוטל עליו לדאוג לאספקה בכל עת. והוא היה כלכל טוב. המאפיין החזק ביותר שלו היה השיטתיות היסודית שלו; הוא היה הן מתמטי והן שיטתי.

139:5.4 (1556.4) פיליפוס נולד למשפחה בת שבעה ילדים, שלושה בנים וארבע בנות. הוא היה הילד השני בסדר האחים, ולאחר התחייה מן המתים הוא הטביל את כל בני משפחתו למלכות. בני משפחתו של פיליפוס היו דייגים. אביו היה אדם מאוד מוכשר, בעל מחשבה מעמיקה, אך אמו נולדה למשפחה ממוצעת מאוד. פיליפוס לא היה אדם שממנו ניתן לצפות לדברים גדולים, אך הוא היה אדם שידע לעשות דברים קטנים בצורה גדולה, לעשות אותם היטב ובאופן ראוי. רק פעמים ספורות במשך ארבע השנים הוא כשל באספקת המזון אשר נדרש לכלכלת כולם. ואפילו דרישות הפתע הרבות, אשר היו מנת חלקם בהתאם לאורח החיים אשר חיו, מצאו אותו רק לעיתים רחוקות בלתי-מוכן. מזנון משפחת השליחים נוהל בתבונה וביעילות.

139:5.5 (1556.5) הצד החזק של פיליפוס היה מהימנותו השיטתית; הנקודה החלשה באופיו הייתה היעדר מוחלט של דמיון, חוסר היכולת לחבר שתיים ועוד שתיים ולקבל ארבע. הוא היה מתמטי באופן מופשט, אך בעל דמיון חסר-תועלת. הוא נעדר כמעט לחלוטין צורות דמיון

מסוימות. הוא היה האדם הטיפוסי, הפשוט והממוצע. גברים ונשים רבים כמותו נמנו עם ההמונים אשר באו לשמוע את ישוע מלמד ומטיף, והם ניחמו למראה אחד שכמותם אשר הורם לדרגת כבוד של יועץ למאסטר; הם שאבו אומץ ממראה אחד שכמותם, אשר כבר מצא משרה רמה במלכות. ובעת שישוע האזין בסבלנות כה רבה לשאלותיו המטופשות של פיליפוס, וענה פעמים רבות כל-כך לדרישת הכלכל שלו "שייראו לו," למד ישוע רבות על אודות פעולתם המנטאלית של אנשים מסוימים.

139:5.6 (1556.6) האיכות האחת אשר פיליפוס העריץ ברציפות בישוע הייתה נדיבותו המתמדת של המאסטר. פיליפס מעולם לא מצא בישוע דבר-מה קטן, קמצן, או זעום, והוא סגד לנדיבות מתמדת ורציפה זו.

139:5.7 (1557.1) אישיותו של פיליפוס הייתה רחוקה מלהרשים. לעיתים תכופות הוא כונה "פיליפוס מבית ציידה, העיר שבה חיים אנדראס ופטרוס." הוא היה נעדר חזון כמעט לחלוטין; הוא לא יכול היה לתפוש את האפשרויות הדרמטיות הטמונות במצב מסוים. הוא לא היה פסימיסט; הוא פשוט היה משמים. הוא גם נעדר עד מאוד תבונה רוחנית. הוא לא היסס לקטוע את הדרשות המעמיקות ביותר של המאסטר על-מנת לשאול שאלה מטופשת בעליל. אך ישוע מעולם לא נזף בו על חוסר המחשבה הזה; הוא נהג בו בסבלנות והתחשב בחוסר יכולתו לתפוש את המשמעויות המעמיקות של הלימוד. היטב ידע ישוע כי אילו היה נוזף ולו פעם אחת בפיליפוס על כי שאל שאלות מטרידות, הייתה נזיפה מעין זו פוגעת לא רק בנשמה הכנה הזו, אלא גם פוגעת בפיליפוס עד כדי כך שלעולם הוא לא היה שואל יותר בחופשיות. היטב ידע ישוע כי בעולמות הזמן והמרחב שלו חיו מיליארדים לא ייספרו של בני-תמותה דומים, בעלי מחשבה איטית, והוא רצה לעודד את כולם להרגיש חופשיים להגיע אליו עם שאלותיהם ובעיותיהם. אחרי ככלות הכול, ישוע התעניין יותר בשאלותיו המטופשות של פיליפוס מאשר בדרשה אשר אותה נשא הוא עצמו. ישוע התעניין עד מאוד בבני-אדם, בני-אדם מכל הסוגים.

139:5.8 (1557.2) הכלכל של משפחת השליחים לא היה נואם מוכשר, אך הוא היה מאוד משכנע ומוצלח בעבודתו האישית. קשה היה לייאש אותו; הוא פשוט דחף קדימה והיה נחוש בכל מלאכה אשר נטל על עצמו. הוא ניחן במתנה כבירה ונדירה של אמירת "בוא." כאשר

ביקש המומר הראשון שלו, נתנאל, להתווכח על יתרונותיו וחסרונותיו של ישוע מנצרת, תשובתו היעילה של פיליפוס הייתה, "בוא ותראה." הוא לא היה מטיף דוגמטי, אשר האיץ בשומעיו "ללכת" – לעשות כך או אחרת. בכל המצבים שאליהם הגיע בעבודתו הוא אמר "בוא" – "בוא איתי; אני אראה לך את הדרך." ובכל צורות ושלבי ההוראה, זו הדרך היעילה ביותר. אפילו הורים יכולים ללמוד מפיליפוס כי מוטב לומר לילדיהם, "בואו אתנו, נראה לכם ונחלוק אתכם את הדרך הטובה יותר," מאשר "לכו ועשו כך או אחרת."

139:5.9 (1557.3) דוגמה טובה לחוסר-יכולתו של פיליפוס להתאים את עצמו למצב חדש, אירעה כאשר הגיעו אליו היוונים לירושלים ואמרו: "אדוני, אנחנו מבקשים לפגוש את ישוע." לכל יהודי אשר היה מבקש ממנו כדבר הזה היה פיליפוס אומר "בוא." ואולם אלו היו זרים, ופיליפוס לא זכר שום הנחיה אשר קיבל מן הממונים עליו באשר למצב כזה; הדבר היחיד שעליו חשב במצב הזה היה להתייעץ עם המנהל, אנדראס, ואז ליוו שניהם את היוונים אל ישוע. ובדומה לכך, כאשר ירד לשומרון בהנחיית המאסטר, על-מנת להטיף ולהטביל מאמינים, הוא נמנע מלהניח את ידיו על כתפי המומרים לאות ולסימן שקיבלו את "רוח האמת". את זאת עשו פטרוס ויוחנן, אשר הגיעו מאוחר יותר מירושלים על-מנת לצפות בעבודה אשר עשה למען כנסיית האם.

139:5.10 (1557.4) פיליפוס צלח את הזמנים הקשים של מות המאסטר, השתתף בארגון מחדש של השנים-עשר, והיה הראשון לצאת ולזכות בנשמות עבור המלכות מחוץ לשורות היהודים. הוא נחל הצלחה גדולה בעבודתו למען השומרונים, ובכל אשר עשה לאחר מכן בעבודתו למען הבשורה.

139:5.11 (1557.5) אשתו של פיליפוס, אשר הייתה חברה יעילה בסגל הנשים, החלה להשתתף בפועל בעבודתו האוונגליסטית של בעלה לאחר מנוסתם מירושלים בעקבות הרדיפות. אשתו הייתה אישה נטולת מורא. היא עמדה למרגלות הצלב של פיליפוס, ועודדה אותו להמשיך ולבשר את בשורות המלכות הטובות אפילו למרצחיו שלו. וכאשר תש כוחו, היא החלה לספר את סיפור הגאולה מתוך אמונה בישוע, והושתקה רק כאשר היהודים הזועמים סקלו אותה

למוות. בתם הבכורה, לאה, המשיכה בעבודתם, ומאוחר יותר הפכה לנביאה המפורסמת מהִיֶרָאפוֹלִיס.

139:5.12 (1558.1) פיליפוס, אשר שימש בעבר ככלכל של השנים-עשר, היה אדם בעל שיעור קומה במלכות, וכבש נשמות בכל אשר הלך; הוא נצלב לבסוף בהִיֶרָאפוֹלִיס בשל אמונתו, ושם הוא נקבר.

6. נתנאל הכן

139:6.1 (1558.2) נתנאל, השליח השישי והאחרון אשר בחר המאסטר בעצמו, הובא אל ישוע על-ידי חברו פיליפוס. הוא היה שותף בעסקים שונים עם פיליפוס, וכאשר פגשו את ישוע, הם נמצאו יחדיו בדרכם לפגוש ביוחנן המטביל.

139:6.2 (1558.3) בן עשרים-וחמש היה נתנאל כאשר הצטרף לשורות השליחים, ורק אחד מהם היה צעיר ממנו. הוא היה הילד הצעיר במשפחה בת שבעה ילדים, והיה רווק והיחיד אשר סעד את הוריו הזקנים והחולים, אשר עמם התגורר בכנא; אחַיו ואחיותיו נישאו זה מכבר, או נפטרו, ואיש מהם לא חי שם. נתנאל ויהודה איש קריות היו שני האנשים המלומדים ביותר מקרב השנים-עשר. נתנאל תכנן להפוך לסוחר.

139:6.3 (1558.4) ואף כי ישוע לא העניק לנתנאל כינוי של חיבה, עד מהרה דיברו עליו השנים-עשר במונחים של כנות ויושרה. הוא היה "נטול-עורמה". וזו הייתה מידתו הטובה העיקרית; הוא היה אדם כן ואף ישר. חולשת האופי שלו הייתה הגאווה; הוא היה גאה מאוד במשפחתו, בעירו, במוניטין שלו, ובעמו, דבר הראוי לשבח בשעה שהוא בא לידי ביטוי במידה סבירה. אך נתנאל נטה לקיצוניות בשיפוטיות אשר נקט. הוא נטה לשפוט מראש יחידים על-פי הדעות האישיות שלו עצמו. ואפילו עוד בטרם פגש את ישוע, הזדרז לשאול

"המנצרת יצא טוב"? ואף אם היה גאה, נתנאל לא היה עקשן. לאחר שהביט בפניו של ישוע, הזדרז לחזור בו מדבריו.

139:6.4 (1558.5) במובנים רבים היה נתנאל הגאון המוזר מקרב השנים-עשר. הוא היה הפילוסוף והחולם של חבורת השליחים, אך היה חולם מאוד תכליתי. הוא התנדנד בין תקופות של פילוסופיה מעמיקה לבין תקופות של הומור קומי נדיר; כאשר היה במצב הרוח המתאים, היה קרוב לוודאי מספֶּר הסיפורים המוצלח מבין השנים-עשר. ישוע נהנה עד מאוד לשמוע את הרצאותיו של נתנאל, על דברים רציניים כמו גם על דברים בעלמא. נתנאל הלך והתייחס לישוע ולמלכות יותר ויותר ברצינות, אך מעולם לא לקח את עצמו ברצינות.

139:6.5 (1558.6) השליחים כולם אהבו וכבדו את נתנאל, והוא הסתדר עם כולם באופן נפלא, למעט עם יהודה איש-קריות. יהודה סבר שנתנאל לא התייחס ברצינות הראויה לעצם היותו שליח, ופעם אחת אף העז והתלונן עליו בסתר באוזני ישוע. אמר לו ישוע: "יהודה, הישמר נא בצעדיך; ואל נא תיטול לעצמך תפקיד גדול מכפי שקיבלת. מי בינינו גדול ויכול עד כדי לשפוט את אחֵיו? אין זהו רצון האב כי ילדיו יעסקו בחייהם אך בדברים רציניים. אשוב ואומר: אנוכי הגעתי על-מנת שאחַי, בני אנוש בשר ודם, יוכלו לשמוח, לעלוז ולחיות בשפע רב יותר. אם כן, לך-לך יהודה, עשה היטב את אשר הופקד בידיך, אך הנח לאחיך נתנאל לתת דין וחשבון על עצמו בפני האל." וזיכרון המאורע הזה, כמו התנסויות רבות אחרות ודומות לו, המשיך לחיות עוד זמן רב בלבו של יהודה איש-קריות, אשר השלה את עצמו.

139:6.6 (1559.1) פעמים רבות, כאשר ישוע עלה אל ההר יחד עם פטרוס, יעקב ויוחנן, והעניינים החלו להסתבך בקרב השליחים, ואפילו אנדראס כבר לא ידע כיצד לנחם את אחַיו המיואשים, נהג נתנאל להפיג את המתח באמצעות מעט פילוסופיה, או בעזרת הבזק הומור; והיה לו הומור משובח.

139:6.7 (1559.2) נתנאל הופקד על הדאגה למשפחותיהם של שנים-עשר השליחים. לעתים תכופות הוא נעדר מאספות השליחים, מכיוון שמיהר לצאת אל הבתים של אלו אשר הופקד עליהם, ושמחלה, או כל דבר יוצא-דופן אחר, פקד אותם. השנים-עשר חשו תחושת ביטחון עם ששלום משפחותיהם ורווחתן הופקדו בידיו האמונות של נתנאל.

139:6.8 (1559.3) התכונה שנתנאל העריץ יותר מכל בישוע הייתה סובלנותו. מעולם הוא לא עייף מלהגות ברוחב דעתו ובאהדתו הנדיבה של בן האדם.

139:6.9 (1559.4) אביו של נתנאל (בר-תולמי) נפטר מעט לאחר פנטקוסט, ולאחר מותו נדד השליח למסופוטמיה ולהודו, שם בישר את בשורות המלכות הטובות והטביל מאמינים. אחַיו מעולם לא ידעו מה עלה בגורל אחיהם הפילוסוף, המשורר ואיש ההומור. ואולם, גם הוא היה גדול במלכות, ועשה רבות למען הפצת תורתו של המאסטר, אף-על-פי שהוא לא השתתף בארגון הכנסייה הנוצרית. נתנאל מת בהודו.

7. מתי לוי

139:7.1 (1559.5) השליח השביעי, מתי, נבחר בידי אנדראס. מתי נולד למשפחת גובי מס, או פקידי ממשל ציבוריים, אך בעצמו היה גובה מכס בכפר נחום, שם התגורר. הוא היה בן שלושים-ואחת, נשוי, ולו ארבעה ילדים. הוא היה אדם אמיד באופן יחסי, בעל הממון היחידי מקרב חבורת השליחים. הוא היה איש עסקים טוב, אדם אשר התרועע היטב בחברה, וניחן ביכולת להתחבר בקלות ולהסתדר עם מגוון גדול של אנשים.

139:7.2 (1559.6) אנדראס מינה את מתי כנציגם הפיננסי של השליחים. במובן מסוים, הוא שימש כסוכן פיננסי וכאיש יחסי הציבור של ארגון השליחים. הייתה לו עין טובה לזיהוי טבע האדם, והוא היה תועמלן יעיל. ואף כי קשה לצייר את אישיותו, הוא היה תלמיד כן מאוד, ואמונתו במשימתו של ישוע ובוודאותה של המלכות הלכה וגדלה. ישוע מעולם לא העניק ללוי כינוי חיבה, אך אחיו השליחים כינו אותו על-פי-רוב בשם "אספן הכספים".

139:7.3 (1559.7) נקודת החוזקה של לוי הייתה דבקותו השלמה במשימה. העובדה כי הוא, פקיד ציבור, התקבל על-ידי ישוע ושליחיו גרמה לגובה המסים לשעבר להרגיש אסיר-תודה עד מאוד. אך לשאר השליחים, לעומת זאת, ובמיוחד לשמעון הקנאי וליהודה איש-קריות,

נדרש מעט יותר זמן על-מנת להסכין לנוכחותו של פקיד הציבור בקרבם. חולשתו של מתי הייתה השקפת עולמו קצרת הרואי והחומרנית. אך בחלוף החודשים, הוא התקדם עד מאוד בתחום הזה. הוא, כמובן, נאלץ להיעדר מהרבה מן השיעורים החשובים ביותר, כאשר הוא מילא את חובתו למלא את הקופה.

139:7.4 (1559.8) יותר מכל, העריך מתי בישוע את נטייתו לסלוח. הוא לא פסק מלספר שעל-מנת למצוא את האל נדרשת אמונה בלבד. הוא נהג להתייחס למלכות כאל "עסקי מציאת האל".

139:7.5 (1560.1) ואף כי מתי היה אדם בעל עבר, הוא נתן את המיטב שבו, ובחלוף הזמן היו עמיתיו גאים במעשיו של פקיד הציבור. הוא היה אחד מן השליחים אשר רשם בפירוט את אמירותיו של ישוע, ורשימות אלה שימשו במועד מאוחר יותר את אִיזָדוֹר בעת שהעלה על הכתב את סיפור מעשיו ודבריו של ישוע, סיפור אשר נודע כבשורה על-פי מתי.

139:7.6 (1560.2) חייו הגדולים, המועילים, של מתי, איש העסקים וגובה המכס של כפר נחום, היו הנתיב אשר באמצעותו אלפים על-גבי אלפים של אנשי עסקים, פקידי ציבור ופוליטיקאים אחרים, זכו לשמוע במרוצת הדורות אף הם את קולו המזמין של המאסטר קורא להם "בואו אחרי". מתי אכן היה פוליטיקאי ממולח, אך הוא שמר על נאמנות כבירה לישוע, והקדיש את עצמו במסירות למשימת הדאגה למימון כלכלתם של שליחי המלכות הקרבה.

139:7.7 (1560.3) נוכחותו של מתי בקרב השנים-עשר הייתה האופן שבו שערי המלכות נותרו פתוחים בפני המוני נשמות מדוכאות ומנודות, אשר החשיבו את עצמן זה מכבר כבלתי-ראויות לנחמה דתית. גברים ונשים מדוכאים ומנודים נהרו על-מנת לשמוע את ישוע, והוא מעולם לא דחה מי מהם.

139:7.8 (1560.4) מתִי קיבל את תרומות המאמינים, אשר הציעו מנדבת לבם, ומאלו אשר באו ללמוד מן המאסטר, אך הוא מעולם לא ביקש במפורש תרומות מן ההמונים. הוא עשה את כל מלאכת הכספים באופן שקט ואישי, ומרבית התרומות הגיעו מן המאמינים אשר השתייכו למעמדות המבוססים יותר. כמעט את כל ההון הצנוע שלו עצמו הוא הקדיש לעבודתם של המאסטר והשליחים, ואולם, להם מעולם לא נודעה נדיבותו, למעט לישוע, אשר ידע על

הכול. מתי התלבט אם לתרום לקופת השליחים בגלוי, מכיוון שחשש כי ישוע והשליחים יחשיבו את הונו כמוכתם; ולכן הוא נתן הרבה בשמם של מאמינים אחרים. במהלך החודשים הראשונים, כאשר מתי ידע כי נוכחותו בקרבם עומדת פחות או יותר למבחן, הוא התפתה לספר להם כי לעיתים קרובות היה זה כספו אשר קנה את לחם יומם, אך הוא עמד בפיתוי. כאשר הסלידה מפקיד הציבור הפכה גלויה, בער בקרבו של לוי הדחף לגלות להם את נדיבותו, אך תמיד הוא הצליח לעצור בעד עצמו.

139:7.9 (1560.5) כאשר הכספים שבקופה לא הספיקו להוצאות השבוע הצפויות, נהג לוי לכסות ברוחב יד את הסכום הנדרש מכיסו שלו. וגם, לעיתים כאשר התעניין עד מאוד בלימודיו של ישוע, הוא העדיף להישאר ולהקשיב לשיעור, אף שידע כי ייאלץ להשלים מכיסו את הסכום שאותו שלא גייס. ואולם, לוי אכן כמה כי ישוע יידע שמרבית הכספים הגיעו מכיסו! הוא לא שיער בנפשו כי המאסטר ידע על הכול. השליחים כולם הלכו לעולמם מבלי שידעו כי מתי תרם לטובתם כספים רבים כל-כך, עד שכאשר יצא לשליחות המלכות, לאחר תחילת הרדיפות, הוא נותר חסר-פרוטה הלכה למעשה.

139:7.10 (1560.6) כאשר, בשל הרדיפות, עזבו המאמינים את ירושלים, נסע מתי צפונה על-מנת לבשר את בשורת המלכות ולהטביל מאמינים. עמיתיו השליחים איבדו את הקשר עמו, אך הוא המשיך הלאה, הטיף והטביל בסוריה, בקָפָּדוֹקיָה, בגָלָטיָה, בביתיניה ובתראקיה. ובתראקיה עצמה, בלִיסִימָכיָה, חברו כמה יהודים לא מאמינים לחיילים הרומים והביאו למותו. ופקיד הציבור הזה, אשר נולד מחדש, מת כמנצח, חדור באמונת הגאולה אשר למד מן מאסטר בעת שהותו על-פני האדמה.

8. תומאס דִידִמוּס

139:8.1 (1561.1) תומאס היה השליח השמיני, ואותו בחר פיליפוס. בזמנים מאוחרים יותר הוא נודע בכינוי "תומאס המפקפק", אך אחַיו השליחים לא ראוהו כספקן כרוני ממש. אמת היא

שהיה בעל דעת לוגית וספקנית, אך הוא ניחן בסוג של נאמנות אמיצה, אשר הקשתה על אלו אשר הכירוהו היטב מלהתייחס אליו כספקן גרידא.

139:8.2 (1561.2) בן עשרים-ותשע היה תומאס בעת שהצטרף לשורות השליחים, נשוי ואב לארבעה ילדים. לפנים הוא שימש כנגר וכבונה באבן, אך לאחרונה הפך לדייג וחי בטריכאה, אשר שכנה בגדה המערבית של הירדן, סמוך לשפך הכנרת. והוא נחשב כאזרח המוביל של הכפר הקטן הזה. ואף כי לא היה בעל השכלה רחבה, הוא ניחן בדעת חריפה והגיונית ונולד להורים מצוינים אשר התגוררו בטבריה. תומאס היה המוח האנליטי האמיתי היחיד מבין השנים-עשר; הוא היה איש המדע האמיתי של חבורת השליחים.

139:8.3 (1561.3) ראשית חייו של תומאס היו מצערים; הוריו לא נהנו מחיי נישואין מאושרים, ועובדה זו התבטאה בחייו הבוגרים של תומאס. בבגרותו הוא פיתח אופי מאוד פוגעני ומחרחר ריב. אפילו אשתו שמחה לראות אותו מצטרף לשליחים; המחשבה כי בעלה הפסימיסט ייעדר רוב הזמן מן הבית מילאה אותה תחושת הקלה. תומאס גם ניחן בנטייה לחשדנות, אשר מאוד הקשתה על אחרים להסתדר עמו בשלום. בתחילה תומאס מאוד הטריד את פטרוס, עד כדי כך שזה התלונן באזני אחָיו, אנדראס, כי תומאס "מרושע, מכוער ותמיד חשדן". אך ככל שהכירו את תומאס יותר, כך למדו חבריו לחבב אותו יותר. הם גילו כי הוא כן מאוד ונאמן ללא-דופי. ואף-על-פי שהיה כן לחלוטין, דובר אמת ללא-דופי, מטיבו הוא נטה למצוא פגם והפך להיות פסימיסט אמיתי. המוח האנליטי שלו הוכתם בחשדנותו. בזמן שהתחבר לשנים-עשר, ובא במגע עם אופיו הנאצל של ישוע, הוא היה שרוי זה מכבר בתהליך מתמשך של אובדן האמונה בבני האדם. החיבור למאסטר החל מיד להתמיר את כל מזגו של תומאס, וגרם לשינויים כבירים באופן שבו הגיבה דעתו אל אחָיו בני האדם.

139:8.4 (1561.4) נקודת החוזק הגדולה של תומאס הייתה מוחו האנליטי המשובח, שאליו נלווה אומץ ללא-חת – לאחר שגמר אומר בדעתו. חולשתו הגדולה הייתה החשדנות הספקנית שלו, שעליה לא הצליח להתגבר לגמרי בכל תקופת חייו בגוף.

139:8.5 (1561.5) בארגון של השנים-עשר, תומאס מונה לנהל ולארגן את התנועה ואת לוח הזמנים, והוא ניהל בכישרון את העבודה ואת תנועת סגל השליחים. הוא היה מנהל טוב ואיש עסקים מעולה, אך מה שעיכב אותו היו מצבי הרוח הרבים שלו; יום אחד הוא היה אדם אחד

ולמחרת היה לאדם אחר. עת הצטרף לשליחים, הוא נטה להרהורים מלנכוליים, אך המגע עם ישוע ועם השליחים הצליח לרפאו כמעט לחלוטין מן האופן המורבידי שבו הוא התבונן בתוך עצמו.

139:8.6 (1561.6) ישוע מאוד נהנה מתומאס וניהל עמו שיחות אישיות ארוכות רבות. נוכחותו בקרב השנים-עשר ניחמה עד מאוד את כל הספקנים הכנים, ועודדה אנשים מוטרדים רבים להצטרף למלכות, גם אם הם לא יכלו להבין את כל ההיבטים הרוחניים והפילוסופיים של מה שלימד ישוע. השתייכותו של תומאס לחבורת השנים-עשר היוותה הכרזה תמידית על כך שישוע אהב אפילו את הספקנים הכנים.

139:8.7 (1562.1) השליחים האחרים העריצו תכונה יוצאת-דופן כזו או אחרת באישיותו השלמה של ישוע, אך תומאס העריץ את המאסטר שלו בשל אותו איזון נשגב של אופיו. וכך הלכו וגברו הן הערכתו של תומאס, והן הכבוד אשר רחש, לאותו אחד, אשר היה אוהב ורחום, ויחד עם זאת הגון וישר ללא פשרות; כה רגוע ויחד עם זאת אף-פעם לא אדיש; כה עוזר ואוהד ויחד עם זאת אף-פעם לא מתערב או משתלט; כה חזק, ויחד עם זאת עדין כל-כך; כה חיובי ויחד עם זאת אף-פעם לא קשוח או גס; כה עדין ויחד עם זאת אף-פעם לא מתלבט; עדין ותמים כל-כך ויחד עם זאת כה חסון, אגרסיבי ובעל עוצמה; כה אמיץ באמת ובתמים, ויחד עם זאת אף-פעם לא נחפז או מטופש; כה אוהב את הטבע ויחד עם זאת חף לחלוטין מן הנטייה להעריץ את הטבע; כל-כך הומוריסטי ושובב, ויחד עם זאת חף מכל קלות ראש ואיוולת. סימטריה זו שבאישיותו של ישוע, אשר לא הייתה כדוגמתה, הייתה זו אשר כה הקסימה את תומאס. מבין השנים-עשר, ככל הנראה הוא זה אשר הבין יותר מכולם הבנה אינטלקטואלית את ישוע והעריך את אישיותו.

139:8.8 (1562.2) בהתייעצויות אשר ערכו השנים-עשר היה תומאס תמיד זהיר, ותמך בראש ובראשונה בהתנהלות זהירה. ואולם, אם השמרנות שלו לא עמדה במבחן ההצבעה, או שפסקו כנגדה, תמיד היה הראשון אשר ביקש להוציא אל הפועל, וללא-מורא, את התוכנית אשר עליה הוחלט. שוב ושוב הוא עמד אל מול פרויקט כזה או אחר, בטענה שהוא מטופש או יומרני; הוא התווכח עד הסוף המר, אך כאשר אנדראס העמיד את ההצעה להצבעה, ולאחר שהשנים-עשר בחרו להוציא אל הפועל את מה שהוא נלחם בתוקף כנגדו, היה תומאס

הראשון לקרוא להם "קדימה, בואו!" הוא ידע להפסיד בכבוד. הוא לא נטר טינה או נפגע. שוב ושוב הוא עמד כנגד הצעות אשר העמידו את ישוע בסכנה; ואולם, כאשר החליט המאסטר להעמיד את עצמו בסכנה, כאשר החליט לקחת את הסיכון, היה זה תומאס אשר קרא לשליחים באומץ ואמר, "בואו חֲבֵרָים, נֵלְכָה גַם אֲנַחְנוּ וְנָמוּת עִמּוֹ".

139:8.9 (1562.3) במובנים מסוימים דמה תומאס לפיליפוס; גם הוא רצה "שייראו לו", אבל הספקות אשר הביע כלפי חוץ התבססו על מנגנון אינטלקטואלי שונה לגמרי. תומאס היה אנליטי, ולא ספקן גרידא. וככל שהדבר נגע לאומץ פיזי אישי, הוא היה מן האמיצים ביותר מקרב השנים-עשר.

139:8.10 (1562.4) לתומאס היו ימים רעים מאוד; לעיתים הוא נתקף עצבות ועגמומיות. אובדן אחותו התאומה, בהיותו בן תשע, גרם לו בצעירותו לצער רב והוסיף לקשיים אשר חווה במצבי הרוח שלו בשלבים מאוחרים יותר בבגרותו. כאשר תומאס נתקף ייאוש, לפעמים סייע בעדו נתנאל, לפעמים פטרוס, ולעתים תכופות אחד משני התאומים לבית חלפי. למרבה הצער, תמיד הוא ניסה להתרחק ממגע עם ישוע כאשר הוא נתקף דיכאון כבד. אך המאסטר ידע על כל אלו, והבין ואהד את השליח שלו כאשר זה נתקף כך בדיכאונות ובספקות.

139:8.11 (1562.5) לעיתים קיבל תומאס רשות מאנדראס להתבודד לנפשו במשך יום או יומיים. אך עד מהרה הוא למד כי לא היה בכך מן החוכמה; הוא גילה כי כאשר נתקף ייאוש, מוטב היה לו להיצמד לעבודתו ולהישאר בקרבת חבריו. אך בלא-תלות במה שאירע בחייו הרגשיים, הוא התמיד ושימש כשליח. כאשר הגיע הזמן לנוע קדימה, תמיד היה זה תומאס אשר קרא "בואו!"

139:8.12 (1562.6) תומאס היווה דוגמה חיה לאדם אשר הטיל ספק, עמד מולו ויכול לו. הוא ניחן בדעת כבירה; הוא לא היה ספקן גרידא. הוא ניחן במחשבה לוגית; והוא שימש כמבחן האמת עבור ישוע ויתר השליחים. אלמלא הייתה עבודתו של ישוע אמיתית, הוא לא היה מצליח לשמור אדם כמו תומאס לידו לכל אורך הדרך. תומאס ניחן ביכולת חדה וברורה להבחין בעובדות. והוא היה נוטש את כולם בפעם הראשונה שבה היה חש בתרמית או בהטעיה. ואף-על-פי שמדענים יתקשו להבין לגמרי את ישוע ואת עבודתו על-פני האדמה, חי בסמוך

למאסטר, ולבני האדם אשר נלוו אליו, אדם בעל מוח מדעי אמיתי – תומאס דידימוס – והוא האמין בישוע מנצרת.

139:8.13 (1563.1) לתומאס נכונו ימים קשים בתקופת המשפט והצליבה. במשך זמן-מה הוא היה שבוי בעומק הייאוש, אך הוא הצליח למצוא את האומץ שבו, לדבוק בשליחים ולקבל עמם את פני ישוע בכנרת. למשך זמן-מה הוא נכנע לספקות ולייאוש אשר כרסמו בו, אך לבסוף מצא את האומץ שבו וניעור מחדש. לאחר פנטקוסט, הוא השיא עצות של חוכמה לשליחים, וכאשר הרדיפות פיזרו את המאמינים לכל עבר, הוא יצא לקפריסין, כרתים, חופי צפון-אפריקה וסיציליה, ושם בישר את בשורות המלכות הטובות והמשיך להטביל מאמינים. תומאס המשיך להטיף ולהטביל עד אשר נעצר בידי סוכני השלטון הרומי, והוצא להורג במלטה. שבועות מספר לפני פטירתו, הוא החל לכתוב על אודות חייו ותורתו של ישוע.

9 ו- 10. יעקב ויהודה חלפי

139:10.1 (1563.2) יעקב ויהודה לבית חלפי, הדייגים התאומים אשר התגוררו בסמוך לכורזים, היו השליחים התשיעי והעשירי במספר, אשר אותם בחרו יעקב ויוחנן זבדיה. הם היו בני עשרים-ושש ונשואים. ליעקב היו שלושה ילדים וליהודה שניים.

139:10.2 (1563.3) אין הרבה מה לומר על שני הדייגים הפשוטים הללו. הם אהבו את המאסטר שלהם וישוע אהב אותם, אך הם מעולם לא הפריעו לו בעת שהרצה על-מנת לשאול דבר-מה. הם הבינו מעט מאוד מן השיחות הפילוסופיות ומן הדיונים התיאולוגיים אשר ניהלו עמיתיהם השליחים, אך הם שמחו להימנות על קבוצת אנשים רבי-עוצמה מעין אלה. שני הגברים הללו דמו מאוד זה לזה בהופעתם, במאפייניהם המנטאליים ובשיעור ההבחנה הרוחנית שלהם. ומה שניתן לומר על האחד, תקף גם לגבי השני.

139:10.3 (1563.4) אנדראס הטיל עליהם לפקח על ההמונים. בשעת ההטפה הם שימשו כַּסדרנים הראשיים, וככלל שימשו כנערים המשרתים של השנים-עשר. הם סייעו לפיליפוס עם

האספקה, מסרו כספים מטעם נתנאל למשפחות, ותמיד היו מוכנים ומזומנים להושיט יד למי מן השליחים.

139:10.4 (1563.5) המוני פשוטי העם התעודדו מאוד משמצאו שניים שכמותם, אשר זכו למקום של כבוד בין השליחים. העובדה כי שני התאומים הממוצעים הללו התקבלו כשליחים סייעה להביא אל המלכות המוני מאמינים בעלי אמונה רופפת. כמו כן, פשוטי העם קיבלו ביתר-הבנה את העובדה שמי שפיקח עליהם וניהל אותם דמה להם מאוד.

139:10.5 (1563.6) ליעקב וליהודה – שנקראו גם תַּדַּי ולַבַּי – לא היו נקודות חזקות או חלשות. כינויי החיבה אשר נתנו להם השליחים היו ביטויי חיבה לעובדת היותם ממוצעים. הם היו "הפחותים שבשליחים"; הם ידעו שכך היה הדבר ושמחו בכך.

139:10.6 (1563.7) יעקב חלפי אהב במיוחד את פשטותו של המאסטר. התאומים לא יכלו להבין את דעתו של ישוע, אך בהחלט תפשו את הקשר האוהד בינם לבין לבו של המאסטר. דעתם הייתה מסדר נמוך; ואפילו, ובכל הכבוד הראוי, אפשר לכנותם טיפשים, אך הטבע הרוחני שלהם חווה חוויה אמיתית. הם האמינו בישוע; הם היו בניו של האל ועמיתים למלכות.

139:10.7 (1564.1) יהודה חלפי נמשך אל ישוע משום שהיה עניו ללא יומרות. ענווה שכזו, אשר אליה נלוותה אישיות של כבוד, יצרה רושם מושך בעיניו של יהודה. העובדה שישוע נהנה תמיד משקט ביחס לפעולותיו הבלתי-שגרתיות, הטילה רושם כביר על ילד פשוט זה של הטבע.

139:10.8 (1564.2) התאומים היו בעלי מזג טוב, אנשים עוזרים ופשוטים מטבעם, והיו אהובים על-ידי כולם. ישוע קיבל את הצעירים הללו, אשר היו בעלי כישור אחד בלבד, למקום של כבוד בסגל הצוות האישי שלו במלכות, משום שבעולמות החלל חיות מיליוני נשמות פשוטות אחוזות פחד שכאלה, אשר גם אותן הוא מבקש לקבל אל שורות המאמינים הפעילים הנהנים מקשר של אמונה עמו ועם רוח האמת הניגרת שלו. ישוע איננו מזלזל בקטנוּת, רק ברוע ובחטא. יעקב ויהודה אכן היו **קטנים,** אך גם **נאמנים.** הם היו פשוטים ובורים, אך יחד עם זאת, בעלי לב רחב, נעימים ונדיבים.

139:10.9 (1564.3) וכמה גאים היו האנשים הפשוטים הללו ביום שבו סירב המאסטר לקבל אדם עשיר אחד כחסיד, אלא לאחר שימכור את רכושו ויסייע לעניים. כאשר שמע זאת ההמון, וכאשר ראה את התאומים בחבורת יועציו, הם ידעו אל נכון כי ישוע לא נשא פני איש. אך ורק מוסד אלוהי – מלכות השמים – יכול היה להיבנות על בסיס יסודות אנושיים ממוצעים שכאלה!

139:10.10 (1564.4) במהלך כל הקשר שלהם עם ישוע, שאלו התאומים שאלות בפומבי רק פעם או פעמיים. יהודה פעם הסתקרן ושאל את ישוע שאלה לאחר שהמאסטר דיבר על כך שיחשוף עצמו בפתיחות לעולם. הוא קצת התאכזב כאשר הבין שלא יוותרו יותר סודות בקרב השנים-עשר, והעז ושאל: "אבל, מאסטר, כאשר תכריז על עצמך בפתיחות לעולם, כיצד נוכל אנחנו ליהנות באופן מיוחד מטובךָ?"

139:10.11 (1564.5) התאומים שירתו נאמנה עד הסוף, עד לימי המשפט, הצליבה והייאוש החשוכים. הם מעולם לא איבדו את אמונת לבם בישוע, והיו הראשונים (לאחר יוחנן) להאמין בתחייתו מן המתים. ואולם, הם לא הצליחו להבין את כינונה של המלכות. מעט לאחר צליבתו של המאסטר שלהם, הם שבו אל משפחותיהם ואל רשתותיהם; תמה ונשלמה מלאכתם. הם לא היו מוכשרים ללחום את קרבות המלכות המורכבים יותר. אך בחייהם ובמותם הם נותרו מודעים לכך שהם כובדו ובורכו בארבע שנים של קשר אישי אינטימי עם בן של האל, בורא ושליט של יקום.

11. שמעון הקָנַא

139:11.1 (1564.6) שמעון הקנא, השליח האחד-עשר, נבחר על-ידי שמעון פטרוס. הוא היה אדם מוכשר ממשפחה טובה, אשר חי עם משפחתו בכפר נחום. בן עשרים-ושמונה היה בעת שהצטרף לחבורת השליחים. הוא היה מתסיס רושף אש ואדם אשר דיבר הרבה וללא

מחשבה. בטרם הקדיש את עצמו במשרה מלאה לארגון הקנאים הלאומני, הוא עסק במסחר בכפר נחום.

139:11.2 (1564.7) שמעון הקנא הופקד על המנוחה והפנאי של חבורת השליחים, והוא אירגן ביעילות רבה את חיי המשחק ואת פעילויות הפנאי של השנים-עשר.

139:11.3 (1564.8) הנקודה החזקה של שמעון הייתה נאמנות מעוררת השראה. כאשר השליחים מצאו גבר או אישה אשר התחבטו ולא יכלו להחליט באשר לכניסתם למלכות, הם היו קוראים לשמעון. בדרך כלל נדרשו לטוען הנלהב הזה כחמש-עשרה דקות בכדי לשכנע בזכות הגאולה דרך אמונה, ליישב את כל הספקות ולהסיר את חוסר-היכולת להחליט, ובכך לראות נשמה חדשה נולדת "לחירות האמונה ושמחת הגאולה".

139:11.4 (1565.1) הנקודה החלשה ביותר של שמעון הייתה נטייתו לחומריות. הוא לא הצליח לשנות את עצמו במהירות מלאומן יהודי לאדם בעל נטייה רוחנית ומודעות בין-לאומית. עבורו, ארבע שנים היו תקופה קצרה מדי לביצוע התמרה אינטלקטואלית ורגשית מעין זו, אך ישוע תמיד נותר סבלן.

139:11.5 (1565.2) התכונה של ישוע אשר אותה כה העריך שמעון הייתה שלוותו של המאסטר, בטחונו, קור רוחו, ונינוחות אשר אין-ניתן להסבירה.

139:11.6 (1565.3) ואף כי שמעון היה מהפכן נלהב, זרד בוער ומתסיס ללא-חת, הוא הכניע בהדרגה את טיבו המשולהב, עד שהפך למטיף יעיל ורב עוצמה של "שלום בארץ ורצון-טוב בקרב בני האדם". שמעון היה מתדיין מהולל; הוא אהב להתווכח. וכאשר נדרש להתמודד עם מוחותיהם המשפטיים של היהודים המלומדים, או עם ההתפלפלויות האינטלקטואליות של היוונים, היה זה שמעון אשר הופקד על המלאכה.

139:11.7 (1565.4) הוא היה מורד מטבעו וחונך להיות אִיקוֹנוֹקְלַסְט, אך ישוע שכנע אותו לאמץ את המושגים הגבוהים יותר של מלכות השמים. הוא תמיד הזדהה עם תנועות המחאה, אך כעת הצטרף לתנועת הקדמה, זו של ההתקדמות הבלתי-מוגבלת והנצחית של הרוח ושל

האמת. שמעון היה אדם אשר הפגין נאמנות עצומה, התמסר בחום אישי, ואהב את ישוע עמוקות.

139:11.8 (1565.5) ישוע לא פחד להיות מזוהה עם אנשי עסקים, פועלים, אופטימיסטים, פסימיסטים, פילוסופים, סקפטיים, פקידי ציבור, פוליטיקאים ולאומנים.

139:11.9 (1565.6) המאסטר שוחח עם שמעון שיחות רבות, אך מעולם לא הצליח להפוך את הלאומן היהודי הנלהב הזה לבעל נטייה בין-לאומית. פעמים רבות אמר ישוע לשמעון כי אכן טוב לבקש שיפור בסדרי החברה, הכלכלה והפוליטיקה, אך תמיד הוסיף כי: "אין הדבר מעניינה של מלכות השמים. אנחנו מחויבים לעשות את רצון האב. מעייניו נתונים להיותנו שגרירים של ממשלה רוחנית של מעלה, והננו נדרשים לייצג אך ורק את הרצון האלוהי, ואת אופייו של האב אשר עומד בראש הממשלה אשר הסמיכה אותנו." שמעון התקשה להבין, אך בהדרגה הוא החל לתפוש משהו מן המשמעות של מה שלימד המאסטר.

139:11.10 (1565.7) לאחר שנפוצו השליחים בשל הרדיפות בירושלים, שמעון פרש באופן זמני. הוא היה שבור, פשוטו כמשמעו. כלאומן וכפטריוט הוא נכנע בפני הסמכות של תורת ישוע; וכעת הכול היה אבוד. הוא היה מיואש, אך לאחר שנים מספר הוא נמלא תקוות מחודשות ויצא לבשר את בשורת המלכות.

139:11.11 (1565.8) הוא הלך לאלכסנדריה, ולאחר שעבד במעלה הנילוס חדר ללבה של אפריקה, ובכל מקום הטיף לבשורת ישוע והטביל מאמינים. וכך הוא עמל עד אשר זקן ונחלש. הוא מת ונקבר בלבה של אפריקה.

12. יהודה איש-קריות

139:12.1 (1565.9) נתנאל היה זה אשר בחר את יהודה איש-קריות, השליח השנים-עשר. יהודה נולד בקְריוֹת, עיר קטנה בדרום יהודה. הוריו עברו ליריחו כאשר היה נער, ושם הוא התגורר

ועבד בעסקי אביו השונים, עד שהחל להתעניין במסריו ובעבודתו של יוחנן המטביל. הוריו של יהודה היו צדוקים, והם נישלו אותו כאשר הצטרף לשורות חסידי יוחנן.

139:12.2 (1566.1) כאשר נתנאל פגש את יהודה בטריכאה, חיפש זה עבודה במפעל לייבוש דגים בקצה הדרומי של הכנרת. בן שלושים ורווק היה עת הצטרף לחבורת השליחים. ככל הנראה היה המלומד ביותר מבין השנים-עשר, והיחיד במשפחת השליחים של המאסטר אשר בא מחבל יהודה. יהודה לא ניחן בתכונה חזקה אחת, אף כי כלפי חוץ נדמה היה שהוא ניחן במאפיינים תרבותיים ובכישורים רבים. הוא ניחן במחשבה טובה, אף כי לא תמיד חשב באמת ובכנות. יהודה כלל לא הבין את עצמו; הוא לא היה כן באופן שבו הוא התייחס אל עצמו.

139:12.3 (1566.2) אנדראס מינה את יהודה לגזבר של השנים-עשר, תפקיד שהיה בהחלט מוכשר לבצע, ועד לזמן שבו בגד במאסטר שלו, הוא מילא את תפקידו בכנות, בנאמנות וביעילות רבה.

139:12.4 (1566.3) מעבר לאישיותו המקסימה והמושכת ככלל של ישוע, יהודה לא העריץ בו תכונה מסוימת באופן מיוחד. יהודה מעולם לא הצליח להתעלות מעבר לדעותיו הקדומות ביחס לחבריו תושבי הגליל; הוא אפילו ביקר בלבו את ישוע ביחס לדברים רבים. בן יהודה המסופק מעצמו העז לבקר תכופות בלבו את זה אשר אחד-עשר מן השליחים ראו בו אדם מושלם, זה אשר "כולו מחמדים וְּגוּל מֵרְבָבָה". הוא אכן חשב כי ישוע היה חששן, ובמידה מסוימת אף פחד להשתמש בכוחו ובסמכותו.

139:12.5 (1566.4) יהודה היה איש עסקים טוב. על-מנת לנהל את ענייניו הכספיים של אידאליסט כישוע, שלא לדבר על ההתמודדות עם ההתנהלות העסקית המפוזרת של כמה משליחיו, נדרשו טקט, יכולת וסבלנות, כמו גם מסירות מדוקדקת. יהודה אכן היה מנהל גדול, איש פיננסים מוכשר ומרחיק ראות. והוא היה משוגע לארגון. איש מן השנים-עשר מעולם לא ביקר את יהודה. ככל שהם ידעו, יהודה איש-קריות היה גזבר אשר אין-שני-לו, אדם מלומד, שליח נאמן (אם כי לעיתים ביקורתי), ומוצלח מאוד בכל מובן. השליחים אכן אהבו את יהודה; הוא באמת היה אחד מהם. הוא ודאי האמין בישוע, אך אנו מסופקים אם אכן אהב את

המאסטר בלב שלם. המקרה של יהודה מדגים את האמת בפסוק: "יֵשׁ דֶּרֶךְ יָשָׁר לִפְנֵי אִישׁ, וְאַחֲרִיתָהּ דַּרְכֵי מָוֶת". בהחלט ניתן ללכת שולל אחר אותה תרמית שקטה אשר מתאימה את עצמה בנועם לנתיבי החטא והמוות. הֱיו בטוחים כי יהודה מעולם לא בגד כלכלית במאסטר ובחבריו שליחים. כסף לא יכול היה להיות המניע אשר גרם לו לבגוד במאסטר.

139:12.6 (1566.5) יהודה היה בנם היחיד של הורים לא חכמים. בצעירותו פונק ולוטף; הוא היה ילד מפונק. כשבגר, הוא הגזים באופן שבו החשיב עצמו. הוא לא ידע להפסיד בכבוד. הייתה לו תפישה שגויה ומעוות של ההוגנות; הוא נטה לאפשר לעצמו לשנוא ולחשוד. הוא היה אומן במתן פירוש שגוי למילים ולמעשים של חבריו. במשך כל ימי חייו טיפח יהודה הרגל של נקמה במי שחשב שהתייחס אליו שלא כראוי. הוא תפש את הערכים ואת הנאמנות באופן שגוי.

139:12.7 (1566.6) עבור ישוע, יהודה היווה הרפתקה של אמונה. מן ההתחלה הכיר המאסטר היטב בחולשתו של השליח הזה, והכיר במלוא הסכנות של צירופו לחבורה. אך מטבעם נותנים בני האל להעניק להוויה ברואה הזדמנות מלאה ושווה להינצל ולהיגאל. ישוע רצה שבני התמותה בעולם הזה, כמו גם הצופים באין-ספור העולמות האחרים, ידעו כי אפילו כאשר קיים ספק באשר לכנותו ולשיעור מסירותו של היצור למלכות, תמיד נוהגים שופטי האדם לקבל את המועמד המוטל בספק. דלת חיי הנצח פתוחה בפני כולם; "כל החפץ לבוא, רשאי לבוא"; אין כלל מגבלות, או דרישות, פרט **לאמונה** של זה אשר נכנס.

139:12.8 (1567.1) זוהי בדיוק הסיבה לכך שישוע הסכים שיהודה ימשיך עד הסוף ממש, בעשותו לְעולם כל דבר אשר בגדר האפשרי על-מנת להתמיר את השליח החלש והמבולבל ולשמור עליו. ואולם, כאשר האור אינו מתקבל באופן כן, וכאשר אין חיים לפיו, הוא נוטה להפוך לאפלה בתוככי הנשמה. יהודה גדל בהבנתו השכלית את לימודו של ישוע על אודות הממלכה, אבל הוא לא התקדם ברכישת האופי הרוחני, כפי שעשו יתר השליחים. הוא כשל בעשיית התקדמות אישית מספקת בהתנסותו הרוחנית.

139:12.9 (1567.2) בהדרגה הפך יהודה מריר בעקבות הצטברות האכזבה האישית, ולבסוף הפך קורבן של זעמו. רגשותיו נפגעו פעמים רבות, והוא הפך חשדן באופן בלתי-רגיל בטובים

שבחבריו, ואפילו במאסטר עצמו. הוא הפך אובססיבי בכל הקשור לרעיון להתנקם, ובאמצעות כל דבר אשר יכול היה לנקום את נקמתו, ופן, אפילו דרך בגידה בעמיתיו ובמאסטר שלו.

139:12.10 (1567.3) אך הרעיונות המרושעים והמסוכנים הללו לא קרמו עור וגידים, עד ליום שבו אישה אסירת-תודה שפכה פך מרקחת יקרה על רגליו של ישוע. יהודה חשב שהדבר הינו סר-טעם, וכאשר מחאתו הפומבית הושקטה באחת על-ידי ישוע לאוזני כל, או אז הוגדשה הסאה. מאורע זה גרם לגיוס של כל השנאה, הכאב, הרוע, הדעות הקדומות, הקנאה ודחף הנקמה, אשר הצטברו בו במשך חיים שלמים, והוא החליט להתנקם בכל מי שזה לא יהיה; אך את כל הרוע שבו הוא גיבש אל מול האדם היחיד אשר היה חף מפשע בכל הדרמה השפלה של חייו חסרי המזל, אך ורק משום שרצה המקרה וישוע היה השחקן הראשי בסצנה אשר סימנה את המעבר שלו ממלכות האור המתקדמת אל מרחבי החושך אשר אותם הוא בחר בעצמו.

139:12.11 (1567.4) פעמים רבות הזהיר המאסטר את יהודה, הן באופן פרטי והן בפומבי, כי הוא הולך ומחליק, אך לרוב אין באזהרות האלוהיות תועלת אל מול הטבע האנושי המריר. ישוע עשה כל אשר לאל ידו, בכפוף לחירותו המוסרית של האדם, על-מנת למנוע מיהודה לבחור בדרך השגויה. המבחן הכביר הגיע לבסוף. ובן הטינה כשל; הוא נכנע לתכתיביה החמוצים והשפלים של דעתו הגאה והנקמנית, אשר הגזימה בערך עצמה, וצלל אל תהומות הבלבול, הייאוש והשחיתות.

139:12.12 (1567.5) או אז, לבושתו, זמם יהודה את המזימה השפלה, לבגוד באדונו, במאסטר שלו, והוציא את תוכניתו הנכלולית בזריזות אל הפועל. בזמן שתכנן מתוך כעס את תוכניות הבגידה אשר זמם, הוא חווה רגעים של חרטה ושל בושה, וברגעים הצלולים הללו עלה במוחו רעיון קלוש, מתוך כוונה להגן על דעתו שלו, כי ייתכן שישוע יפעיל את כוחו וברגע האחרון ימלט את עצמו.

139:12.13 (1567.6) ומשבוצעה מזימת החטא השפלה, יצא במרוצה בן התמותה המורד הזה – אשר לא היסס למכור את חברו תמורת שלושים מעות כסף, על-מנת לזכות בנקמה, אשר

אותה טיפח מזה זמן רב – והשלים את החלק האחרון בדרמת הבריחה ממציאות החיים בגוף – והתאבד.

139:12.14 (1567.7) אחד-עשר השליחים היו אחוזי בעתה, תדהמה אחזה בהם. ישוע התייחס אל הבוגד אך ורק ברחמים. העולמות התקשו לסלוח ליהודה, וברחבי היקום העצום נמנעים מלהזכיר את שמו.

מסמך 140

הסמכתם של השנים-עשר

140:0.1 (1568.1) מעט לפני צוהרי יום ראשון, ב-12 בינואר, שנת 27 לספירה, קרא ישוע לשליחים על-מנת להסמיכם כמטיפים ציבוריים לבשורת המלכות. השנים-עשר ציפו לַקריאה הממשמשת כמעט בכל יום; ולפיכך לא הרחיקו באותו בוקר מן החוף על-מנת לדוג. כמה מהם שהו בסמוך לחוף, שם הם תיקנו את רשתותיהם והתעסקו בציוד הדיג שלהם.

140:0.2 (1568.2) כאשר החל ישוע לרדת אל החוף על-מנת לקרוא לשליחים, הוא קרא ראשית לאנדראס ולפטרוס, אשר דגו בסמוך לחוף; לאחר מכן סימן ליעקב וליוחנן, אשר נמצאו בתוך סירה שבסמוך ושוחחו עם אביהם, זבדיה, בעודם מתקנים את רשתותיהם. זוגות-זוגות הוא אסף את יתר השליחים, ומשקיבץ את כל השנים-עשר, הוביל אותם אל הגבעות שמצפון לכפר נחום, שם הנחה אותם כהכנה להסמכתם הרשמית.

140:0.3 (1568.3) הפעם היו כל השנים-עשר שקטים; אפילו פטרוס היה במצב רוח מהורהר. סוף-סוף הגיע השעה המיוחלת! הם יצאו להתבודד עם המאסטר על-מנת להשתתף בטקס רציני כלשהו, שבמהלכו יקדישו את עצמם אישית וכקבוצה למשימת הייצוג הקדושה של המאסטר שלהם בהטפה למלכות האב הקרבה.

1. הנחייה מקדימה

(1568.4) 140:1.1 בטרם החל טקס ההסמכה הרשמי, שוחח ישוע עם השנים-עשר אשר ישבו לפניו ואמר: "אחַי, הנה הגיעה ובאה שעת מלכות זו. הבאתי אתכם לבדכם עמי לכאן על-מנת להציג אתכם בפני האב כשגרירֵי המלכות. כמה מכם שמעו אותי מדבר על המלכות הזו בבית הכנסת, עת נקראתם לשרת בראשונה. כל אחד מכם למד עוד על מלכות האב מאז שהצטרפתם אלי ועבדתם בערים הסובבות את ים הכנרת. אבל בשעה הזאת ברצוני לספר לכם דבר-מה נוסף באשר למלכות הזו.

(1568.5) 140:1.2 "המלכות החדשה אשר עתיד אבי לייסד בלבבות ילדיו על-פני הארץ, תהא מלכות נצח. שלטון אבי בלבבות אלה, המבקשים לעשות את רצונו האלוהי, לעולם לא ייתם. הנני מכריז בפניכם כי אבי איננו אלוהי היהודים או אלוהי הגויים. ממזרח וממערב יגיעו רבים לשבת עמנו במלכות האב, בעוד שרבים מקרב ילדי אברהם יסרבו להצטרף לאחווה החדשה הזו, שבה שולטת רוחו של האב בלבבות ילדי האדם.

(1568.6) 140:1.3 "כוחה של מלכות זו לא תימדד בעוצם הצבאות או בכוח הממון, אלא בתפארת הרוח האלוהית אשר תגיע ללמד את דעת האדם, ולשלוט בלבבות תושבי המלכות האלוהית הזו, בני האל אשר נולדו מחדש. תהא זו אחוות האהבה שבה ישלוט הצדק, ותהא סיסמתה: בָּאָרֶץ שָׁלוֹם בְּאַנָשֵׁי רְצוֹנוֹ. מלכות זו, אשר בקרוב הנכם עתידים לבשר עליה, הינה משאת הנפש של בני האדם בכל הדורות, תקוות כל הארץ והגשמת הדברים אשר אותם הבטיחו בתבונתם הנביאים כולם.

(1569.1) 140:1.4 "אך לכם, ילדיי, כמו לכל הבאים בעקבותיכם בשערי המלכות, ממתין מבחן קשה. רק האמונה לבדה תעביר אתכם בשערים, אך אתם חייבים להניב את פירות רוח האב, אם תבקשו להמשיך ולהרקיע בהתמדה בחיי האחווה האלוהית. אמן, אמן אומר לכם, כי לא כל הקורא: 'אדוני, אדוני,' ייכנס בשערי מלכות השמים; אלא זה אשר עושה את רצון אבי שבשמיים.

140:1.5 (1569.2) "וזו תהא בשורתכם אל העולם: דִּרְשׁוּ בָרִאשׁוֹנָה אֶת מַלְכוּת אֱלֹהִים וְאֶת צִדְקָתוֹ, ובשעה שתמצאום, תקבלו את כל אשר תידרשו לו לשם גאולת הנצח. וכעת, הנני מבקש להבהיר כי לְמלכות אבי לא יתלוו מפגני כוח, או אותות ומופתים אשר אין מקומם בזאת. אל לכם ללכת ולבשר את בשורת המלכות ולטעון, 'היא כאן' או 'היא שם' כי המלכות הזו, אשר עליה אתם תטיפו, היא האל אשר מצוי בתוככם.

140:1.6 (1569.3) "כִּי הֶחָפֵץ לִהְיוֹת גָּדוֹל במלכות אבי, יְהִי לָכֶם לְמְשָׁרֵת; וְהֶחָפֵץ לִהְיוֹת לְרֹאשׁ בְּקִרְבְּכֶם, יְהִי לָכֶם עָבֶד. אך כאשר תתקבלו באמת ובתמים כאזרחים מן המניין במלכות אלוה, לא תהיו עוד עבדים, כי אם בנים, בני האל החי. וכך תתקדם מלכות זו בעולם, עד אשר יתפוררו כל החומות, עד אשר יקִרבו כל בני האדם לדעת את אבי ולהאמין בָּאמת הגואלת אשר עליה באתי להכריז. ואפילו כעת, המלכות קרבה לבוא, ואחדים מכם יחזו בשלטון עוצמת האל עוד בטרם מותם.

140:1.7 (1569.4) "והדבר אשר עיניכם חוזות בו כעת, התחלה צנועה זו בת שנים-עשר אנשים פשוטים, עוד תלך ותגדל וְתִכְפָּל, עד אשר תמלא לבסוף הארץ כולה דברי הלל לאבי. ולא בשל מה שתאמרו, כי אם בשל האופן שבו תחיו את חייכם, כך שאנשים יידעו כי חייתם עמי וכי למדתם את אמת המלכות. ואף כי לא אכביד על דעתכם, הנני עומד להטיל על נשמתכם את האחריות הכבדה לייצג אותי בעולם עת אעזוב אתכם בקרוב, ממש כשם שהנני מייצג כעת את אבי בחיים האלה, אשר אנוכי חי אותם בגוף בשר ודם." וכאשר סיים לומר את הדברים הללו, הוא קם ונעמד.

2. ההסמכה

140:2.1 (1569.5) וכעת ישוע הנחה את שנים-עשר בני התמותה הללו, אשר הקשיבו להכרזתו באשר למלכות לכרוע ברך לפניו במעגל. או אז הניח המאסטר את ידיו על ראשי כל אחד משליחיו, החל ביהודה איש-קריות וכלה באנדראס. ומשסיים לברכם, נשא את ידיו בתפילה:

140:2.2 (1569.6) "אבי, הנני מביא לפניך את אלה, שליחיי. מקרב ילדינו אשר בארץ, בחרתי את אלו השנים-עשר, אשר אותם אשלח לייצג אותי, ממש כשם שבאתי אני לייצג אותך. אהוֹב אותם והיה עמם, כשם שהנך אוהב אותי ומצוי עמי. וכעת, אבא, תן לאנשים הללו את החוכמה לנהל את ענייני המלכות הקרבה אשר הנני מפקיד בידם. ואם זהו רצונך, אשאר אני עמם מעט על-פני הארץ ואסייע בידם בעבודת המלכות. ושוב, אבי, מודה אני לפניך על האנשים האלה, והנני מפקיד אותם למשמרת בידיך, בעוד שאני ממשיך לבצע את אשר הטלת עלי לעשותו."

140:2.3 (1570.1) וכאשר סיים ישוע להתפלל, נותרו השליחים במקומם וראשיהם מורכנים. וחלפו דקות רבות בטרם אפילו פטרוס העז לשאת את עיניו ולהתבונן במאסטר. בזה אחר זה הם חיבקו את ישוע, אך איש מהם לא אמר דבר. שתיקה גדולה שררה שם, בעוד שקהל ההוויות השמימיות התבונן מטה בסצנה המקודשת ורבת-החשיבות – בורא של יקום אשר מפקיד את ניהול ענייני האחווה האלוהית בידי בני-אדם.

3. דרשת ההסמכה

140:3.1 (1570.2) או אז, כה אמר ישוע: "וכעת, משאתם הנכם שגרירים של מלכות אבי, הפכתם בזה להיות מסוג שונה ונבדל מכל יתר האנשים אשר על-פני הארץ. כעת אינכם כאחד האדם, אלא אזרחיה המוארים של מדינה שמימית אחרת, אשר באים בקרב הבורים ועמי הארצות של העולם החשוך הזה. לא מספיק עוד שתמשיכו לחיות כפי חייתם עד כה, כי מכאן ואילך עליכם לחיות כְּאלו אשר טעמו את תפארת החיים הטובים יותר, ואשר נשלחו בחזרה אל-פני הארץ בכדי לשמש שגריריו של הריבון של העולם החדש והטוב יותר הזה. מן המורה נדרש יותר מאשר מן התלמיד; מן האדון נדרש יותר מאשר מן המשרת. מאזרחיה של מלכות השמים נדרש יותר מאשר מן האזרחים הנשלטים של הארץ. ייתכן שכמה מן הדברים אשר אנוכי עתיד לומר לכם יישמעו לכם קשים, אך אתם נבחרתם לייצג אותי בעולם, ממש כשם שהנני מייצג כעת את האב; וכנציגיי על-פני האדמה אתם תהיו חייבים לציית למה שלימדתי

אתכם ולמה שציוויתי עליכם לעשות, לְמה שמשקף את הרעיונות שלי באשר לחיי בני התמותה בעולמות החלל, רעיונות אשר אותם הנני מדגים בעצם חיי על-פני האדמה, חיים של גילוי האב אשר במרומים.

140:3.2 (1570.3) "הנני שולח אתכם לקרוא לשבויי הרוח דרור, לכבולים לפחד – שמחה, ולהביא מזור לחולים על-פי רצון אבי שבשמים. לכשתפגשו בילדיי הרצוצים, נחמו אותם ואמרו:

140:3.3 (1570.4) "אַשְׁרֵי עֲנִיֵּי הָרוּחַ, הָעֲנָוִים, כִּי לָהֶם אוֹצְרוֹת מַלְכוּת הַשָּׁמָיִם.

140:3.4 (1570.5) "אַשְׁרֵי הָרֵעֵבִים וְהַצְּמֵאִים לַצְּדָקָה, כִּי הֵם יִשְׂבָּעוּ.

140:3.5 (1570.6) אַשְׁרֵי הָעֲנָוִים, כִּי הֵמָּה יִרְשׁוּ אָרֶץ.

140:3.6 (1570.7) "אַשְׁרֵי בָּרֵי לֵבָב, כִּי הֵם יֶחֱזוּ אֶת הָאֱלוֹהִים.

140:3.7 (1570.8) "וְעוֹד אִמְרוּ אֶל יְלָדַיי מִילוֹת נְחָמָה רוּחָנִית וְהָבְטָחָה אֱלֹהִית:

140:3.8 (1570.9) "אַשְׁרֵי הָאֲבֵלִים, כִּי הֵם יְנֻחָמוּ. אַשְׁרֵי הבוכים, כִּי רוח השחוק יקבלו.

140:3.9 (1570.10) "אַשְׁרֵי הָרַחֲמָנִים, כִּי הֵם יְרֻחָמוּ.

140:3.10 (1570.11) "אַשְׁרֵי רֹדְפֵי שָׁלוֹם, כִּי בְּנֵי אֱלוֹהִים יִקָּרֵא לָהֶם.

140:3.11 (1570.12) "אַשְׁרֵי הַנִּרְדָּפִים בִּגְלַל הַצְּדָקָה, כִּי לָהֶם מַלְכוּת הַשָּׁמָיִם. אַשְׁרֵיכֶם כִּי יְחָרְפוּ וְרָדְפוּ אֶתְכֶם, וְדִבְּרוּ עֲלֵיכֶם בְּשֶׁקֶר כָּל רָע. שִׂמְחוּ וְגִילוּ כִּי שְׂכַרְכֶם רַב בַּשָּׁמָיִם.

140:3.12 (1570.13) "אחיי, כאשר אשלח אני אתכם, אַתֶּם מֶלַח הָאָרֶץ, מלח של טעם גאולה. וְאִם הַמֶּלַח הָיָה תָּפֵל, בַּמֶּה יָמְלָח? הֵן לֹא יִצְלַח עוֹד לַכֹּל, כִּי אִם לְהַשְׁלִיךְ חוּצָה וְהָיָה מִרְמָס לִבְנֵי אָדָם.

140:3.13 (1570.14) "אַתֶּם אוֹרוֹ שֶׁל עוֹלָם. עִיר יֹשֶׁבֶת עַל הָהָר לֹא תִּסָּתֵר. גַּם אֵין מַדְלִיקִים נֵר לָשׂוּם אוֹתוֹ תַּחַת הָאֵיפָה, כִּי אִם עַל הַמְּנוֹרָה; לְהָאִיר לְכָל אֲשֶׁר בַּבָּיִת. כֵּן יָאִיר אוֹרְכֶם לִפְנֵי בְּנֵי הָאָדָם, לְמַעַן יִרְאוּ אֶת מַעֲשֵׂיכֶם הַטּוֹבִים וְשִׁבְּחוּ אֶת אֲבִיכֶם שֶׁבַּשָּׁמָיִם.

140:3.14 (1571.1) "שולח אני אתכם אל העולם לייצג אותי כשגרירי מלכות אבי, ובעת שתבשרו את הבשורות הטובות ביטחו באב אשר אתם מייצגים. אל נא תתקוממו בפני חוסר הצדק; אל תפקידו את מבטחכם בכוח הזרוע. ואם השכן מַכֶּה אוֹתְךָ עַל הַלְּחִי הַיְמָנִית, הַטֵּה לוֹ גַּם אֶת

הָאַחֶרֶת. היו מוכנים לסבול חוסר-צדק, מאשר לבקש את המשפט ולדון זה את זה. סעדו בנדיבות וברחמים את כל המיוסרים ואת כל הנזקקים.

140:3.15 (1571.2) "וַאֲנִי אֹמֵר לָכֶם: אֱהֲבוּ אֶת אויביכם, הֵיטִיבוּ לשונאיכם, בָּרֲכוּ אֶת מְקַלְלֵיכֶם, וְהִתְפַּלְלוּ בְּעַד המכאיבים לכם. ועשו לבני האדם ככל שאנוכי הייתי עושה להם.

140:3.16 (1571.3) "אֲבִיכֶם שֶׁבַּשָּׁמַיִם מַזְרִיחַ שִׁמְשׁוֹ לָרָעִים וְלַטּוֹבִים, וּמַמְטִיר עַל הַצַּדִּיקִים וְגַם עַל הָרְשָׁעִים. בְּנֵי אֱלוֹהִים אָתֶם; ויתר על כן, כעת הנכם שגרירי מלכות אבי. היו רחומים כשם שרחום האל, ובנצח עתיד המלכות תהיו שְׁלֵמִים, כַּאֲשֶׁר אֲבִיכֶם שֶׁבַּשָּׁמַיִם שָׁלֵם הוּא.

140:3.17 (1571.4) "הוסמכתם להציל בני-אדם, ולא לשפוט אותם. אם בסוף חייכם הארציים תבקשו רחמים, מחייב אני אתכם בחייכם בגוף לרחם על כל אחיכם אשר בגוף. אל נא תשגו ואל נא תנסו להסיר קיסם מעין אחיכם, בשעה שקורָה שוכנת בעיניכם שלכם. הסירו בראשונה את הקורה אשר בעיניכם, ואחר ראֹה תראוּ כיצד להסיר את הקיסם מעין אחיכם.

140:3.18 (1571.5) הבחינו היטב באמת; חיו כצדיקים ללא-חת; והיו שליחיו ושגרירי של אבי. הן שמעתם את הנאמר: 'וְכִי יַדְרִיךְ עִוֵּר אֶת הָעִוֵּר, וְנָפְלוּ שְׁנֵיהֶם אֶל-הַשָּׁחַת.' על-מנת להוביל אחרים אל המלכות, עליכם לצעוד באורה הבהיר של האמת החיה. ובכל עסקי המלכות, מצווה אני עליכם לנהוג במשפט צדק וברוב חוכמה. אַל תִּתְּנוּ אֶת הַקֹּדֶשׁ לַכְּלָבִים, וְאַל תַּשְׁלִיכוּ פְּנִינֵיכֶם לִפְנֵי הַחֲזִירִים, פֶּן יִרְמְסוּם בְּרַגְלֵיהֶם וּפָנוּ וְטָרְפוּ אֶתְכֶם.

140:3.19 (1571.6) "הישמרו לָכֶם מִנְּבִיאֵי הַשָּׁקֶר הַבָּאִים אֲלֵיכֶם בִּלְבוּשׁ כְּבָשִׂים, וּבְקִרְבָּם זְאֵבִים טֹרְפִים הֵמָּה. הֲכֵר תַּכִּירוּ אוֹתָם בְּפִרְיָם. הֲיֵאָסְפוּ עֲנָבִים מִן הַקּוֹצִים, אוֹ תְּאֵנִים מִן הַבַּרְקָנִים? כֵּן כָּל עֵץ טוֹב עֹשֶׂה פְּרִי טוֹב, וְהַנִּשְׁחָת עֹשֶׂה פְּרִי רָע. עֵץ טוֹב לֹא יוּכַל עֲשׂוֹת פְּרִי רָע, וְעֵץ נִשְׁחָת לֹא יַעֲשֶׂה פְּרִי טוֹב. וְכָל עֵץ אֲשֶׁר לֹא יַעֲשֶׂה פְּרִי טוֹב, יִכָּרֵת וְיֻשְׁלַךְ בָּאֵשׁ. מניע הלב הוא אשר קובע את הכניסה אל המלכות. אבי בוחן לב האדם ושופט אותו על-פי שאיפותיו הכמוסות ובהתאם לרצונותיו הכנים.

140:3.20 (1571.7) "וביום משפט המלכות הגדול, יֹאמְרוּ רַבִּים אֵלַי: הֲלֹא בְשִׁמְךָ נִבֵּאנוּ וּבְשִׁמְךָ עָשִׂינוּ נִפְלָאוֹת רַבּוֹת? אָז אֶעֱנֶה בָּם לֵאמוֹר, מֵעוֹלָם לֹא יְדַעְתִּי אֶתְכֶם; סוּרוּ מִמֶּנִּי פֹּעֲלֵי אָוֶן. אך

כל אשר שומע הקריאה הזו ופועל בכנות לייצג אותי בפני בני האדם, כשם שייצגתי אני את אבי בפניכם, ייראה ברכה בשירותיי ובשירות מלכות האב אשר בשמים."

140:3.21 (1571.8) מעולם קודם לכן השליחים לא שמעו את ישוע מדבר כך, כאחד בעל סמכות עליונה. לעת שקיעה הם ירדו מן ההר, אך איש מהם לא שאל את ישוע דבר.

4. אתם מלח הארץ

140:4.1 (1572.1) מה שמכונה "הדרשה על ההר" אינו בשורתו של ישוע. ואף כי דרשה זו כוללת הנחיות מועילות רבות, היו אלה מילות ההסמכה של ישוע עבור השנים-עשר. הייתה זו המשימה האישית אשר הטיל המאסטר על אלו העתידים לבשר את הבשורה, ואשר שאפו לייצגו בעולם האנושי ממש, כפי שהוא ייצג ברהיטות ובשלמות את אביו.

140:4.2 (1572.2) "אַתֶּם מֶלַח הָאָרֶץ, מלח של טעם גאולה. וְאִם הַמֶּלַח הָיָה תָפֵל בַּמֶּה יָמְלָח? הֵן לֹא יִצָלַח עוֹד לַכֹּל, כִּי אִם לְהַשְׁלִיךְ חוּצָה וְהָיָה מִרְמָס לִבְנֵי-אָדָם."

140:4.3 (1572.3) בתקופתו של ישוע היה המלח יקר ערך. אפילו שימש כמטבע עובר לסוחר. המילה המודרנית "משכורת" ד-היום (באנגלית: Salary) נגזרת מן המילה מלח (Salt). המלח לא רק משמש כתבלין טעם, אלא גם כחומר משמר. הוא משביח טעמם של מאכלות אחרים, ולפיכך מועיל בעת שמשתמשים בו.

140:4.4 (1572.4) "אַתֶּם אוֹרוֹ שֶׁל עוֹלָם. עִיר יֹשֶׁבֶת עַל הָהָר לֹא תִסָתֵר. גַּם אֵין מַדְלִיקִים נֵר לָשׂוּם אוֹתוֹ תַּחַת הָאֵיפָה, כִּי אִם עַל הַמְּנוֹרָה; לְהָאִיר לְכָל אֲשֶׁר בַּבָּיִת. כֵּן יָאִיר אוֹרְכֶם לִפְנֵי בְּנֵי הָאָדָם לְמַעַן יִרְאוּ אֶת מַעֲשֵׂיכֶם הַטוֹבִים, וְשִׁבְחוּ אֶת אֲבִיכֶם שֶׁבַּשָּׁמַיִם."

140:4.5 (1572.5) ובעוד שהאור מפיג את החשיכה, הוא גם יכול "לעוור", ובכך לגרום לבלבול ולתסכול. מצווים אנו להניח לאורנו לזרוח כך שינחה את אחינו אל עבר נתיבים חדשים

ואלוהיים של חיים טובים יותר. ראוי כי אורנו יזרח מבלי למשוך תשומת לב אלינו. אדם יוכל להשתמש אפילו במקצוע שלו על-מנת לשמש כ"משקף" של אור החיים הזה.

140:4.6 (1572.6) אופי חזק איננו מהווה תוצאה של הימנעות משגיאה, אלא דווקא של פעולה נכונה. זולתנות היא המעידה על אדם בעל שיעור קומה. רמות המימוש העצמי הגבוהות ביותר מושגות באמצעות סגידה ושירות. האדם השמח והיעיל אינו מונע מן הפחד מלשגות, אלא מאהבה לפעולה הנכונה.

140:4.7 (1572.7) "הַכֵּר תַּכִּירוּ אוֹתָם בְּפִרְיָם." אישיות בבסיסה איננה משתנה; מה שמשתנה – צומח – הינו האופי המוסרי. השגיאה הכבירה של הדתות בתקופה המודרנית היא השליליות. כל עץ אשר לא מניב פרי, "ייכרת וְיוּשְׁלַךְ בָּאֵשׁ." ערך מוסרי לא ניתן להפיק באמצעות איסור גרידא – ממילוי ציווי "לא תעשה." פחד ובושה אינם ראויים להיות מניעים לחיים דתיים. הדת תקפה אך ורק בשעה שהיא מגלה את אבהותו של האל ומעצימה את אחוות האדם.

140:4.8 (1572.8) פילוסופיית חיים יעילה מתגבשת הודות לשילוב שבין תובנה קוסמית לבין סך כל תגובותיו הרגשיות של האדם לסביבה החברתית והכלכלית שבה הוא מצוי. זכרו: בעוד שלא ניתן לשנות, ככלל, את הדחפים התורשתיים, כן ניתן לשנות את התגובות הרגשיות לדחפים הללו; ומשום כך, ניתן לשפר את האופי המוסרי. לאדם בעל אופי חזק יש תגובות רגשיות מתוכללות ומתואמות, ואלה יוצרות אישיות אחודה. פגם באיחוד מחליש את הטבע המוסרי ומביא לידי אומללות.

140:4.9 (1572.9) חיים ללא מטרה ראויה הופכים חסרי-מטרה ובלתי-יעילים, והתוצאה היא אומללות רבה. דרשת ההסמכה של ישוע מהווה פילוסופיית חיים של אומן. ישוע האיץ בחסידיו להצטייד באמונה התנסותית. הוא התריע בהם שלא להסתמך אך ורק על הסכמה אינטלקטואלית, על תמימות ועל הסמכות השלטת.

140:4.10 (1573.1) ראוי לו לחינוך להיות הדרך שבה אנו למדים (מגלים) את הדרכים הטובות יותר לספק את דחפינו המולדים, הטבעיים. השגת סיפוק רגשי באמצעות כל השיטות

המיטביות האלה מניבה אושר. ואף כי סביבה נעימה יכולה לתרום לו רבות, אושר תלוי רק מעט בסביבה.

140:4.11 (1573.2) כל בן-תמותה כמֵהַ להפוך לאדם שלם, להיות מושלם ממש כשם שהאב שבשמים מושלם הוא; והישג זה מתאפשר מכיוון שאחרי ככלות הכול "היקום אכן הינו אבהי."

5. אהבת אב ואהבת אח

140:5.1 (1573.3) מן הדרשה על ההר ועד להרצאה אשר נשא בסעודה האחרונה, ישוע לימד את חסידיו להפגין אהבת **אב** ולא אהבת **אח.** אהבת אח פירושה לאהוב את רעיך כמוך, והיא ממלאת אחר הציווי של "כלל הזהב". ואילו חיבה אבהית דורשת מכם לאהוב את אחיכם בני התמותה באופן שבו ישוע אוהב אתכם.

140:5.2 (1573.4) ישוע אוהב את האנושות באופן דואלי. הוא חי על-פני האדמה כאישיות כפולה – אנושית ואלוהית. כבן האל, הוא אוהב את האדם אהבה אבהית – הוא הינו הבורא של האדם, אביו ביקום. כבן האדם, אוהב ישוע את בני התמותה כאח – הוא אכן היה כאחד האדם.

140:5.3 (1573.5) ואף כי ישוע לא ציפה מחסידיו למפגן בלתי-אפשרי של אהבת אח, הוא בהחלט ציפה מהם לשאוף להידמות לאל – להיות שלמים ממש כשם שהאב שבשמים שלם הוא – על-מנת שיוכלו להתחיל ולהתבונן באדם באופן שבו מתבונן האל ביצוריו, ובכך יוכלו להתחיל לאהוב את בני האדם באופן שבו אוהב אותם האל – להתחיל להפגין אהבה אבהית. כאשר השפיע ישוע כך בדבריו על השנים-עשר, הוא ביקש לגלות את המושג החדש הזה של **אהבה אבהית,** כפי שהוא מתייחס לתגובות רגשיות מסוימות הנוגעות למגוון התאמות לתנאי סביבה חברתיים.

140:5.4 (1573.6) בתחילת הדרשה רבת החשיבות הזו, הפנה המאסטר את תשומת הלב לארבע צורות **אמונה,** כהקדמה לאופן שבו תיאר לאחר מכן את ארבע התגובות העילאיות, הטרנסצנדנטליות, של אהבת אבהית, בניגוד למגבלותיה של אהבת אח גרידא.

140:5.5 (1573.7) בראשית דבריו הוא דיבר על עניי הרוח, הרעבים לצדקה, הענווים וברי הלבב. ניתן לצפות מבני-תמותה רגישים-לְרוח מעין אלו להגיע לרמות אלוהיות של זולתנות, אשר מאפשרות להם להתנסות בתרגול המדהים של **חיבה אבהית;** ואפילו באבלַם הם מסוגלים להפגין חמלה, לדבוק בשלום ולעמוד ברדיפות, תוך שהם ממשיכים להפגין אהבת אב במצבים המאתגרים הללו, ואפילו כלפי אנשים בלתי-נעימים. אהבת אב יכולה להגיע לרמות מסירות אשר מתעלות לאין-שיעור מעל לזו של חיבת אח.

140:5.6 (1573.8) האמונה והאהבה הטמונות בברכות העילאיות האלה מחזקות את האופי המוסרי וגורמות לאושר. הפחד והכעס מחלישים את האופי ומחסלים את האושר. דרשה רבת-חשיבות זו פותחת בטון של שמחה.

140:5.7 (1573.9) **1.** "אשרי עניי הרוח – הענווים." עבור הילד, האושר בא עם סיפוקהּ המידי של כמיהתו לעונג. המבוגר מוכן לזרוע את זרעי ההימנעות העצמית, על-מנת לקצור לאחר מכן פירות אושר רבים יותר. בימיו של ישוע, כמו גם מאז, רבים מדי קישרו את האושר לבעלות על רכוש. בסיפור על אודות הפָּרוּש ופקיד הציבור בעת התפילה במקדש, האחד חש עשיר ברוחו – אגואיסטי; ואילו האחר חש "עני ברוחו" – עניו. האחד הסתפק במה שהיה לו; ואילו את האחר ניתן היה ללמד, והוא חיפש אחר האמת. עניי הרוח מבקשים להתעשר רוחנית – מבקשים את האל. ומחפשי-אמת מעין אלה אינם נדרשים להמתין לגמולם בעתיד הרחוק; הם מתוגמלים כעת. הם מוצאים את מלכות השמים בלבם שלהם, וחווים את האושר הזה כעת.

140:5.8 (1574.1) **2.** "אַשְׁרֵי הָרְעֵבִים וְהַצְּמֵאִים לַצְּדָקָה, כִּי הֵם יִשְׂבָּעוּ." רק אלו החשים עניים ברוחם ירעבו לצדקה. רק הענווים מבקשים את כוחו של האל וכמהים לעוצמה רוחנית. ואולם, מסוכן מאוד לאדם להעסיק את עצמו בצום רוחני ביודעין, על-מנת לשפר את תאבונו

למתת אלוה. צום פיזי הופך מסוכן לאחר ארבעה או חמישה ימים; האדם עלול לאבד את כל רצונו במזון. צום ממושך, פיזי או רוחני, נוטה להרוס את הרעָב.

140:5.9 (1574.2) צָדקה התנסותית הינה עונג, לא חובה. הצדקה של ישוע הינה אהבה דינאמית – חיבת אב-אח. היא לא צדקה מסוג של מה-שאסור-לעשות. איך יוכל אי-פעם אדם לרעוב למשהו שלילי – למשהו אשר "אסור לעשותו"?

140:5.10 (1574.3) לא כל-כך קל ללמד דעת של ילד את הברכות האלה, אך ראוי לה לדעת הבשלה שתתפוש את משמעותן.

140:5.11 (1574.4) 3. "אַשְׁרֵי הָעֲנָוִים, כִּי הֵמָּה יִירְשׁוּ אָרֶץ." ענווה אמיתית איננה קשורה לפחד. זוהי דווקא גישתו של אדם אשר משתף-פעולה עם האל – "רצונך ייעשה." היא כוללת סבלנות והימנעות, והיא מונעת מאמונה בלתי-מעורערת ביקום ידידותי של חוק. היא שולטת בכל הפיתויים אשר מנסים להתקומם כנגד ההנחיה האלוהית. ישוע היה האדם העניו האידיאלי של אורנטיה, והוא ירש יקום עצום בגודלו.

140:5.12 (1574.5) 4. "אַשְׁרֵי בָּרֵי לֵבָב, כִּי הֵם יֶחֱזוּ אֶת האלוהים." טוהר רוחני אינו איכות אשר שוללת, למעט העובדה שהוא נעדר חשדנות ונקמה. בדברו על אודות הטוהר, ישוע לא התכוון אך ורק להיבטים המיניים של האדם. הוא התכוון יותר לאותה אמונה אשר ראוי לו לאדם לרחוש כלפי אחַיו; אותה אמונה אשר רוחש הורה כלפי ילדו, ואשר מאפשרת לו לאהוב את חבריו ממש כפי שאב אוהב. אהבת אב אינה בהכרח מפנקת, היא איננה סלחנית כלפי הרוע, אך לעולם היא לא-צינית. לאהבת האב תכלית אחת, והיא תמיד מחפשת את הטוב שבאדם; כך נוהג הורה אמיתי.

140:5.13 (1574.6) לחזות באל – מתוך אמונה – פירושו של דבר לרכוש תבונה רוחנית אמיתית. ותבונה רוחנית מעצימה את הנחיית המכוונן, ואלה, בסופו של דבר, מעצימים את המודעות-לאל. וכאשר אתם יודעים את האב, אתם בטוחים ביתר תוקף בהיותכם בנים אלוהיים, ומתעצמת יכולתכם לאהוב את אחיכם בגוף בשר ודם, לא רק כאח – באהבת אח – אלא גם כאָב – לרחוש כלפיו חיבה אבהית.

140:5.14 (1574.7) קל להורות את הציווי הזה, אפילו לילד. ילדים, מטבעם, נותנים אמון באופן טבעי, וראוי להם להורים לוודא שילדיהם לא יאבדו את האמון הפשוט הזה. בכל יחסכם אל ילדים, הימנעו מכל סוג של רמייה, ואל תיטעו בהם חשדנות. סייעו להם בתבונה לבחור את גיבוריהם ואת מקצועם בחיים.

140:5.15 (1574.8) או אז המשיך ישוע והנחה את חסידיו באופן שבו הם יגשימו את תכליתו העילאית של המאבק האנושי – שלמות – ואפילו ברמה אלוהית. תמיד התרה בהם: "היו שלמים, כשם שאביכם בשמים שלם הוא." הוא לא האיץ בשנים-עשר לאהוב את רעיהם כמוהם. אף כי הישג זה אכן היה עשוי להיות הישג ראוי; דבר זה היה מעיד על כך שהם הצליחו לאהוב כאחים. הוא דווקא האיץ בשליחיו לאהוב את רעיהם כמו שהוא עצמו אהב אותם – לאהוב **כאָב,** בנוסף לאהבת האח. והוא הדגים זאת תוך שציין ארבע צורות עילאיות שבה מגיבה אהבת אב:

140:5.16 (1575.1) **1.** "אַשְׁרֵי הָאֲבֵלִים, כִּי הֵם יְנֻחָמוּ." לא יעלה על הדעת כי ההיגיון הפשוט, או מיטב הטעם הלוגי, יציעו את האפשרות שניתן להפיק אושר מתוך אבלות. אך ישוע לא התכוון לאבלות חיצונית או מתיימרת. הוא רמז ליכולת רגשית של עדינות-לב. שגיאה גדולה שוגים אלו המלמדים נערים וגברים צעירים כי לא ראוי לגבר להפגין עדינות, לגלות רגשות ולהודות בסבל פיזי. אהדה הינה תכונה ראויה הן לזכר והן לנקבה. לא חובה להיות מסוקס על-מנת להיות גברי. זוהי איננה הדרך הנכונה ליצור גברים אמיצים. הגברים הגדולים של העולם לא פחדו להתאבל. שיעור קומתו של משה, האבל, היה גדול מזה של שמשון או של גוליית. משה היה מנהיג עילאי, אך היה גם אדם עניו. רגישות אנושית, והתגובה לצורך אנושי, יוצרים אושר אמיתי ומתמיד, והתכונות העדינות האלה אף שומרות על הנשמה מפני השפעתם ההרסנית של הכעס, השנאה והחשדנות.

140:5.17 (1575.2) **2.** "אַשְׁרֵי הָרַחֲמָנִים, כִּי הֵם יְרֻחָמוּ." רחמים כאן מתייחסים לגובהה, לעומקה ולרוחבה של חברות אמיתית – אהבה-נדיבה. יש והרחמים הינם פאסיביים, אך יש והם פעילים ודינאמיים – אבהות עילאית. הורה אוהב לא יתקשה לסלוח לילדו, אפילו לא פעמים

רבות. בילד המחונך, הדחף להקל על סבל הינו דחף טבעי. על-פי-רוב, ילדים הינם נדיבים ואוהדים, זאת כאשר הם בוגרים דיים על-מנת להעריך את התנאים המציאותיים.

140:5.18 (1575.3) 3. "אַשְׁרֵי רֹדְפֵי שָׁלוֹם, כִּי בְנֵי אֱלוֹהִים יִקָּרֵא לָהֶם." מאזיניו של ישוע כמהו לגאולה צבאית, ולא לרודפי שלום. אך השלום של ישוע איננו השלום הפציפיסטי, השלילי. אֶל מול המשפטים והרדיפות, אמר: "שָׁלוֹם אַנִּיחַן לָכֶם." "אַל ייבהל לְבַבְכֶם וְאַל יֵחָת." זהו השלום אשר מוֹנע עימותים הרסניים. שלום אישי מתכלל את האישיות. שלום חברתי מונע פחד, תאוות-בצע וכעס. שלום פוליטי מונע איבה בין-גזעית, חשדנות בין אומות ומלחמות. רדיפת שלום הינה המזור לחוסר-אמון ולחשדנות.

140:5.19 (1575.4) בקלות ניתן ללמד ילדים לשמש כמשכיני-שלום. הם נהנים מפעילויות קבוצתיות; הם אוהבים לשחק יחדיו. פעם אחרת אמר המאסטר: "הַמוֹצֵא אֶת נַפְשׁוֹ יְאַבְּדֶנָּה, וְהַמְאַבֵּד אֶת נַפְשׁוֹ הוּא יִמְצָאֶנָּה."

140:5.20 (1575.5) 4. "אַשְׁרֵי הַנִּרְדָּפִים בְּגַלַל הַצְּדָקָה, כִּי לָהֶם מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם. אַשְׁרֵיכֶם כִּי יְחָרְפוּ וְרָדְפוּ אֶתְכֶם וְדִבְּרוּ עֲלֵיכֶם בְּשֶׁקֶר כָּל רָע. שִׂמְחוּ וְגִילוּ כִּי שְׂכַרְכֶם רַב בַּשָּׁמַיִם."

140:5.21 (1575.6) פעמים כה תכופות, לאחר שלום באות רדיפות. אך אנשים צעירים, כמו גם מבוגרים אמיצים, לעולם אינם נָסים מפני הקושי, או מפני הסכנה. "אֵין אַהֲבָה רַבָּה מֵאַהֲבַת הַנּוֹתֵן נַפְשׁוֹ בְּעַד יְדִידָיו." ואהבה אבהית יכולה לעשות את כל אלה בחופשיות – לעשות דברים אשר אהבת אח תתקשה מאוד לעשות. לעולם הרדיפה קוצרת בסופו של דבר קידמה.

140:5.22 (1575.7) ילדים תמיד מגיבים לַאתגר האומץ. הצעירים תמיד מוכנים "להעז". ראוי שכל ילד ילמד בשלב מוקדם להקריב.

140:5.23 (1575.8) וכך מתגלֶה כי ברכותיה של הדרשה על ההר מתבססות על אמונה ועל אהבה, ולא על ציווי – על אתיקה ועל מחויבות.

140:5.24 (1575.9) אהבת האב מתענגת על השבת טוב עבור רוע – לעשות טוב בתגובה לחוסר-צדק.

6. ערב ההסמכה

140:6.1 (1576.1) ביום ראשון בערב, לאחר שהשנים-עשר חזרו מן הגבעות שמצפון לכפר נחום והגיעו לביתו של זבדיה, הם סעדו יחד עם ישוע ארוחת ערב פשוטה. לאחר מכן, יצא ישוע להליכה על החוף והשנים-עשר דיברו בינם לבין עצמם. לאחר שיחה קצרה, ובעוד שהתאומים הבעירו מדורה קטנה בכדי לחמם ולהפיץ יותר אור, יצא אנדראס לחפש את ישוע, וכאשר הדביק אותו, אמר: "מאסטר, אחיי אינם מצליחים להבין את הדברים אשר אמרת על המלכות. איננו מרגישים שאנחנו מסוגלים להתחיל במלאכה הזו, עד אשר תיתן לנו הנחיה נוספת. באתי לבקש אותך להצטרף אלינו בגן ולסייע לנו להבין את המשמעות של דבריך." וישוע הלך עם אנדראס לפגוש את השליחים.

140:6.2 (1576.2) כשנכנס לגן, קיבץ את השליחים סביבו והמשיך ללמדם: "קשה לכם לקבל את המסר לפי שאתם מנסים לבסס את הלימוד החדש ישירות על הישן, אבל הנני מכריז בפניכם כעת כי אתם חייבים להיוולד בשנית. אתם חייבים להתחיל מחדש כילדים קטנים, להיות מוכנים לסמוך על מה שאלמד אתכם ולהאמין באל. לא ניתן להתאים את בשורת המלכות החדשה למה שקיים. אתם טועים באשר לבן האדם ולמשימתו על-פני האדמה. אך בל תטעו ותחשבו כי באתי לבטל את המצוות ואת הנביאים; לא באתי להרוס כי אם לקיים, להרחיב ולהאיר. לא באתי להפר את המצוות, כי אם לחקוק דִיברות חדשות על לוחות לבכם."

140:6.3 (1576.3) "הנני דורש מכם צדקה אשר תעלה על צדקתם של אלו המבקשים את חסד האב במתן צדקה, בתפילה ובצום. אם תרצו לבוא בשעריה של המלכות, ראוי שצדקתכם תהייה של אהבה, חסד ואמת – הרצון הכֵּן לעשות את רצון אבי שבשמים."

140:6.4 (1576.4) אז אמר שמעון פטרוס: "מאסטר, אם תצווה עלינו דיברות חדשות, אנו מקשיבים. גלה לעינינו את הדרך החדשה." ענה ישוע לפטרוס: "הֲלֹא שְׁמַעְתֶּם כִּי נֶאֱמַר לָרִאשֹׁנִים לֹא תִרְצָח; וַאֲשֶׁר יִרְצַח חַיָּב הוּא לְבֵית דִּין. אבל הנני מתבונן אל מעבר למעשה, זאת למען גלות את המניע. הנני מכריז באוזניכם כי כל מי שכועס על חברו, גם הוא מסתכן בגינוי.

זה אשר מטפח שנאה בליבו וזומם נקמה במחשבתו מסתכן במשפט. אתם שופטים את אחֵיכם לפי מעשיהם; ואילו האב שבשמים שופט לפי הכוונה.

140:6.5 (1576.5) "שְׁמַעְתֶּם כִּי נֶאֱמַר לָרִאשֹׁנִים לֹא תִנְאָף. וַאֲנִי אֹמֵר לָכֶם: כָּל הַמִּסְתַּכֵּל בְּאִשָּׁה לַחְמֹד אוֹתָהּ, נָאַף נָאָפָה בְּלִבּוֹ. אתם יכולים לשפוט אדם רק לפי מעשיו, אך אבי רואה אל תוך לבב ילדיו, ושופט אותם לפי כוונותיהם ולפי רצונותיהם האמיתיים."

140:6.6 (1576.6) וישוע התכוון להמשיך ולדבר על אודות הדיברות האחרות, כאשר יעקב זבדיה קטע את דבריו ושאלו: "מאסטר, ומה נלמֵד את האנשים באשר גירושין? האם נתיר לאדם לגרש את אשתו, כפי שהתיר זאת משה?" ולאחר ששמע ישוע את השאלה, אמר: "לא באתי לחוקק, כי אם להאיר. לא באתי לשנות את מלכויות העולם הזה, כי אם לייסד מלכות שמים. אבי איננו חפץ שאכנע לפיתוי ואלמֵד אתכם חוקי ממשל, מסחר והתנהגות חברתית, אשר עשויים להיות טובים לימינו, אך לא יתאימו כלל לחברה של תקופה אחרת. אני באתי אל פני הארץ אך כדי לנחם את דעתו של האדם, לשחרר את רוחו ולהציל את נשמתו. ובאשר לשאלה הנוגעת לגירושין, אומר אני כי אף שמשה התיר זאת, לא כך היה הדבר בימיו של אדם בגן."

140:6.7 (1577.1) ולאחר שהשליחים שוחחו בינם לבין עצמם זמן מה, המשיך ישוע ואמר: "לעולם עליכם להכיר בשתי נקודות ההשקפה לפיהן מתנהג האדם – זו האנושית וזו האלוהית; דרכי הבשר ודרכי הרוח; אומדן הזמן ונקודת ההשקפה של הנצח." ואף כי השנים-עשר לא יכלו להבין את כל אשר לימדם, הנחייתו זו סייעה להם עד מאוד.

140:6.8 (1577.2) או אז אמר ישוע: "בל תתבלבל דעתכם מהדבר אשר לימדתי אתכם, ובל תבקשו לפרש את המסר הזה כפשוטו; אתם מתקשים להבין את הרוח של תורתי. ושוב עליכם לזכור כי אתם הנכם שליחיי; הנכם נדרשים לחיות את חייכם ברוח שבה אני חייתי את חיי שלי. אתם הנכם נציגיי האישיים; ובל תטעו ותצפו כי בכל פרט ופרט יחיו כל בני האדם כמותכם. עליכם לזכור גם כי צֹאן אֲחֵרוֹת יֵשׁ לִי, אֲשֶׁר אֵינָן מִן הַמִּכְלָה הַזֹּאת, ועלי לספק גם עבורן את הצורה של חיים לפי רצונו של האל בעודני חי חיים של בן-תמותה כאחד האדם."

140:6.9 (1577.3) ואז שאל נתנאל: "האם אין לנו לתת מקום לצדק? משה ציווה 'עין תחת עין, שן תחת שן'. ומה נגיד אנו?" ענה ישוע: "אתם תגמלו לרע בטוב. שליחיי לא יריבו עם בני

האדם, כי אם יהיו עדינים אל הכול. אתם לא תנהגו מידה תחת מידה. ואף כי שלטונות האדם נוהגים כך, לא כך הדבר במלכות; תמיד תִשָפטו על-פי מידת הרחמים ובאהבה תנהגו. ואם קשה לכם לשמוע כדבר הזה, גם כעת תוכלו לסגת ולחזור בכם. אם תתקשו לעמוד בדרישות המוטלות על השליחים, תוכלו לחזור ולבחור בנתיב הקל יותר, זה של התלמידים."

140:6.10 (1577.4) למשמע הדברים הללו, התכנסו השליחים בינם לבין עצמם למשך זמן-מה, אך שבו עד במהרה, וכך אמר פטרוס: "מאסטר, אנחנו נמשיך אתך; אף לא אחד מאתנו ייסוג ויחזור בו. אנחנו מוכנים לשלם את מלוא המחיר הגבוה יותר אשר נידרש אליו; אנחנו נשתה מן הכוס. אנחנו נהיה שליחים, לא תלמידים גרידא."

140:6.11 (1577.5) וכאשר שמע זאת ישוע, אמר: "היו מוכנים, אם כך, ליטול על עצמכם את מלוא האחריות וללכת אחרי. תנו צדקה בסתר; כשאתם נותנים צדקה, אל תתנו ליד שמאל לדעת מה עושה יד ימין. ובעת התפילה, התבודדו לנפשכם, ואל תשננו פסוקים חסרי-משמעות לשווא. זכרו תמיד כי אפילו בטרם תבקשו, יידע האב את כל צרכיכם. ואל תפגינו פנים זעופות בצומכם, וכך תראו לאחרים. וכשליחיי הנבחרים, אשר מוקדשים כעת לשירות המלכות, אַל תַּאַצְרוּ לָכֶם אוֹצָרוֹת בָּאָרֶץ, כי אם שרת תשרתו בלא אנוכיות וְתַאַצְרוּ לָכֶם אוֹצָרוֹת בַּשָׁמַיִם, כִּי בָּמָקוֹם אֲשֶׁר אוֹצַרְכֶם בּוֹ, שָׁם יִהְיֶה גַם לִבַבְכֶם."

140:6.12 (1577.6) "נֵר הַגּוּף הָעַיִן; וְאִם עֵינְךָ תְמִימָה, כָּל-גּוּפְךָ יֵאוֹר. וְאִם עֵינְךָ רָעָה, כָּל גּוּפְךָ יֶחְשָׁךְ. וְאִם יֶחְשַׁךְ הָאוֹר אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ, מָה רַב הַחֹשֶׁךְ!"

140:6.13 (1577.7) אז שאל תומס את ישוע אם עליהם "להמשיך ולחלוק בכל." אמר המאסטר: "כן, אחיי, רוצה אני שנחיה יחד כמשפחה אחת אוהדת. מוטלת עליכם משימה כבירה, ואני מבקש את מלוא תשומת לבכם המאוחדת. היטב תדעו את הנאמר: 'לֹא יוּכַל אִישׁ לַעֲבֹד שְׁנֵי אֲדֹנִים'. לא תוכלו לעבוד בלב שלם את האל, ובאותה עת לשרת בלב שלם את הממון. ומכיוון שהצטרפתם כך לשירות המלכות, אל תדאגו לנפשותיכם; עוד פחות תדאגו למזון או למשקה; ואפילו לא לגופכם ולמלבושכם. הנכם יודעים זה מכבר כי ידיים חפצות ולבבות כנים לא ירעבו ללחם. וכעת, הכינו את עצמכם להקדיש את מלוא כוחותיכם לעבודת המלכות, הלוא ידע האב את כל צרכיכם. אַךְ דִּרְשׁוּ בָרִאשׁוֹנָה אֶת מַלְכוּת אֱלוֹהִים, וכאשר תבואו בשעריה, כל

אשר תצטרכו לו יתווסף לכם. לָכֵן, אַל תִּדְאֲגוּ לְיוֹם מָחָר כִּי יוֹם מָחָר הוּא יִדְאַג לוֹ, וְדַיָּהּ לַצָּרָה בְּשַׁעָתָהּ."

140:6.14 (1578.1) כאשר ראה ישוע כי עתידים הם להישאר ערים כל הלילה ולשאול שאלות, אמר להם: "אחיי, הן כלי שרת ארציים אתם; מוטב כי תנוחו ותכינו עצמכם לעבודת המחר." אך שנתם נדדה. פטרוס העֵז ופנה אל המאסטר וביקש, "האם אוכל לשוחח אתך מעט ביחידות. לא שיש לי סודות מאחיי, אך רוחי כבדה עליי, ואם מגיע לי דבר נזיפה ממך, יקל עלי לקבלו כשאנחנו לבדנו." אמר לו ישוע, "בוא איתי, פטרוס" – והוביל אותו פנימה אל הבית. כאשר שב פטרוס מן הפגישה עם המאסטר, שמח יותר ומעודד עד מאוד, החליט יעקב ללכת ולדבר עם ישוע. וכך הלאה, עד לשעות הבוקר המוקדמות נכנסו השליחים בזה אחר זה לשיחה עם המאסטר. כאשר כולם, פרט לתאומים, נפגשו עמו, נכנס אנדראס אל ישוע ושאל: "מאסטר, התאומים נרדמו בגן בסמוך למדורה; שמא נעיר אותם כדי לשאול אם גם הם חפצים לשוחח אתך?" וישוע חייך ואמר לאנדראס, "הם מצויים בטוב – אל נא תפריע להם." וכעת הגיע הלילה אל תומו; זרח אורו של יום חדש.

7. השבוע שלאחר ההסמכה

140:7.1 (1578.2) לאחר שעות אחדות של שינה, כאשר נקבצו השנים-עשר לארוחת בוקר מאוחרת עם ישוע, אמר להם: "וכעת עליכם להתחיל בעבודה, לבשר את הבשורות הטובות וללמד את המאמינים. התכוננו לצאת לירושלים." ולאחר שישוע דיבר, אזר תומס אומץ ואמר: "מאסטר, יודע אני כי עלינו להתכונן להתחיל בעבודה, אך חוששני כי עדיין איננו מוכנים למשימה כה גדולה. האם תסכים שנישאר כאן בסביבה למשך מספר ימים נוספים בטרם נתחיל בעבודת המלכות?" וכאשר ראה ישוע שאותו פחד אחז בכל שליחיו, אמר: "יהי כרצונכם; אנחנו נבלֶה כאן את השבת."

140:7.2 (1578.3) במשך שבועות על-גבי שבועות הגיעו אל בית-צידה קבוצות קטנות של מחפשי-אמת, יחד עם צופים סקרנים, על-מנת לראות את ישוע. החדשות על אודותיו כבר נפוצו באזורי הספר; קבוצות של מחפשים הגיעו מערים רחוקות, אפילו כצור, צידון, דמשק, קיסריה וירושלים. עד אז קיבל ישוע את פני הבאים ולימד אותם על אודות המלכות, ואילו כעת הוא הפקיד את המלאכה הזו בידי השנים-עשר. אנדראס היה בוחר את אחד מן השליחים ומפקיד בידיו קבוצת מבקרים, ולפעמים כל השנים-עשר עסקו בכך.

140:7.3 (1578.4) הם עבדו במשך יומיים, לימדו ביום וערכו פגישות פרטיות עד שעות הלילה המאוחרות. ביום השלישי ביקר ישוע את זבדיה ושלומית, ואת שליחיו הוא שלח "לדוג, לעסוק במשהו קליל לשם שינוי, או לבקר את משפחותיכם." ביום חמישי הם שבו לשלושה ימי לימוד נוספים.

140:7.4 (1578.5) במהלך שבוע החזרות הזה, שינן ישוע פעמים רבות וחזר באוזני שליחיו על שני המניעים העיקריים של משימתו הארצית שלאחר ההטבלה:

140:7.5 (1578.6) **1.** לגלות את האב בפני האדם.

140:7.6 (1578.7) **2.** להוביל אנשים למודעות של היותם בנים – להכיר-מתוך-אמונה כי הם הינם ילדיו של הגבוה ביותר.

140:7.7 (1579.1) שבוע אחד של התנסויות מגוונות תרם רבות לשנים-עשר; אחדים מהם רכשו אפילו ביטחון-יתר בעצמם. במפגש האחרון, במוצאי שבת, באו פטרוס ויעקב אל ישוע ואמרו: "אנחנו מוכנים – הנח לנו כעת לכבוש את המלכות." על כך ענה ישוע: "מי ייתן וחוכמתם תשתווה לקְנאותכם, ומי ייתן שהאומץ שלכם יכפר על בורותכם."

140:7.8 (1579.2) ואף כי השליחים לא הצליחו להבין הרבה ממה שלימד, הם בהחלט הצליחו להכיר במשמעות של החיים המקסימים והיפים אשר הוא חי בקרבם.

8. יום חמישי אחר-הצהריים באגם

140:8.1 (1579.3) היטב ידע ישוע כי שליחיו לא הצליחו להטמיע עד תום את תורתו. הוא החליט ללמד באופן פרטני את פטרוס, יעקב ויוחנן, בתקווה שהם יוכלו להבהיר את הרעיונות לחבריהם. הוא ראה, כי אף שהשנים-עשר תפשו מספר היבטים של הרעיון על אודות מלכות רוח, הם התעקשו להמשיך ולהצמיד את התורה הרוחנית החדשה ישירות לרעיונות הישנים, המקובעים, שבהם אחזו, רעיונות לפיהם, בפשטות, מלכות השמים תהא כינון מחדש של שלטונו של דוד, וכינונה מחדש של ישראל כמעצמה של הזמן בעולם. וכך יצא ישוע ביום חמישי אחר הצהריים לשוט בסירה ולשוחח על ענייני המלכות עם פטרוס, יעקב ויוחנן. הייתה זו סדנת לימוד בת ארבע שעות, אשר כללה עשרות שאלות ותשובות, ואשר ניתן להוסיף אותה לתועלת מסמך זה, תוך ארגון מחדש של הסיכום של אותו אחר-צהריים רב-משמעות זה, כפי שמסר בבוקר המחרת שמעון פטרוס לאחיו, אנדראס:

140:8.2 (1579.4) 1. **לעשות את רצון האב.** ישוע לא לימד לסמוך על ההשגחה של האב שבשמיים באופן פטליסטי, פאסיבי ועיוור. באותו אחר-צהריים, הוא ציטט ואישר את האמור בפסוק העברי הקדום: "אֲשֶׁר לֹא יִרְצֶה לַעֲשׂוֹת, גַּם לֹא יֹאכֵל." מספיק היה לו להדגים את ההנחיה, תוך שהצביע על התנסותו שלו עצמו. את הציווי הזה, לִסמוך על האב, אין לשפוט בראי הנסיבות החברתיות, או הכלכליות, של התקופה המודרנית, או כל תקופה אחרת. הנחייתו זו כוללת את העקרונות האידיאליים של חיים בסמוך לאל בכל התקופות ובכל העולמות.

140:8.3 (1579.5) ישוע הבהיר לשלושה את ההבדל בין הדרישות מהשליח לבין מעמד התלמיד. ואפילו אז, הוא לא אסר על השנים-עשר להתבונן קדימה ולפעול בתבונה. הוא לא הטיף כנגד תכנון, אלא כנגד דאגה וחרדה. הוא לימד את השנים-עשר להכפיף את עצמם לרצונו של האל באופן ערני ופעיל. וכמענה לשאלותיהם הרבות בנוגע לחסכנות ולהסתפקות במועט, הוא פשוט הפנה את תשומת ליבם אל חייו שלו כנגר, בונה סירות ודייג, ולאופן שבו הקפיד לארגן את השנים-עשר. הוא ביקש להבהיר כי אין להתייחס אל העולם כאל אויב; ושנסיבות החיים הינן מתת אלוה אשר פועלת בצמוד לילדי האל.

140:8.4 (1579.6) ישוע התקשה מאוד לגרום להם להבין את אופן הפעולה האישי שלו של אי-התנגדות. הוא סירב בכל תוקף להגן על עצמו, ונדמה היה לשליחים כי ישמח אם ינהגו כמוהו. הוא לימד אותם לא להתנגד לרוע, לא ללחום בחוסר-הצדק או בפגיעה, אך לא לימד אותם לסבול באופן פאסיבי מעשים לא-ראויים. ובאחר-הצהריים הזה הוא הסביר בפשטות כי הוא תמך בכך שהחברה מענישה עושי מעשים רעים ופושעים, וכי לעיתים נדרשים השלטונות האזרחיים להשתמש בכוח על-מנת לקיים את הסדר החברתי ולהוציא את הצדק אל הפועל.

140:8.5 (1579.7) הוא לא פסק מלהזהיר את שליחיו לבל יתנו את ידם במנהג המרושע של **הנקמה;** לנקמה, לרעיון של להשיב לאדם כגמולו, לא היה שום מקום. הוא סלד מנטירת טינה. הוא אסר על הרעיון של עין תחת עין ושן תחת שן. הוא התנגד לכל הרעיון של נקמה פרטית ואישית, והעביר את הטיפול בעניינים הללו לשלטון האזרחי מחד גיסא, ולמשפט האל מאידך גיסא. הוא הבהיר לשלושה כי ההנחיה שלו תקפה עבור **היחיד** ולא המדינה. הוא סיכם את הנחיותיו עד אותה עת בנושאים הללו, כך:

140:8.6 (1580.1) אהבו את אויבכם – זכרו את הציווי המוסרי של אחוות האדם.

140:8.7 (1580.2) חוסר התוחלת אשר ברוע; נקמה לא תכפר על שגיאה. אל תשגו ותלחמו ברוע באמצעות כלֵי נשקו שלו.

140:8.8 (1580.3) התאזרו באמונה – היו בטוחים כי בסופו של דבר ידם של הצדק האלוהי והטוב הנצחי תהא על העליונה.

140:8.9 (1580.4) 2. **הגישה הפוליטית.** הוא הנחה את שליחיו להיזהר בהערותיהם ביחס למתח ביחסים שבין העם היהודי לשלטון הרומי; הוא אסר עליהם איסור חמור להתערב בקשיים הללו. לעולם הוא נזהר מליפול למלכודות הפוליטיות אשר הציבו בפניו אויביו, ותמיד ענה: "אֵת אֲשֶׁר לְקֵיסָר תְּנוּ לְקֵיסָר, וְאֵת אֲשֶׁר לֵאלֹוהִים תְּנוּ לֵאלֹוהִים." הוא סירב להפנות את הקשב שלו ממשימת כינונה של דרך גאולה חדשה; הוא לא התיר לעצמו לעסוק בשום-דבר אחר. ותמיד שמר בחייו האישיים על החוק האזרחי ועל תקנותיו; בכל הלימודים אשר לימד בפומבי התעלם מן התחומים האזרחיים, החברתיים והכלכליים. הוא אמר לשלושת

השליחים, כי כל עניינו היה נתון לעקרונות המנחים את החיים הפנימיים ואת חיי הרוח האישיים של האדם.

140:8.10 (1580.5) ישוע, אפוא, לא היה רפורמטור פוליטי. הוא לא הגיע על-מנת לארגן מחדש את העולם; ואף אם היה עושה כן, היה הדבר תקף אך ורק לאותה תקופה ולאותו דור. ואף-על-פי-כן, הוא אכן הראה את דרך החיים הטובה ביותר עבור האדם, ושום דור איננו פטור מן החובה לגלות בעצמו את הדרך המיטבית להתאים את חייו של ישוע לבעיותיו שלו. אך אל לכם לטעות ולזהות את תורתו של ישוע עם תיאוריה פוליטית או כלכלית כשלהי, או עם מערכת חברתית או תעשייתית כלשהי.

140:8.11 (1580.6) 3. **הגישה החברתית.** הרבנים היהודים דנו רבות וממושכות בשאלה: מיהו שכני? גישתו של ישוע התבססה על הרעיון של נדיבות פעילה וספונטאנית, של "ואהבת לרעך" באופן אותנטי, באופן המרחיב את מושג השכנות כך שיכלול את העולם כולו, ויהפוך את כל תושביו לשכנים. ויחד עם כל זאת, ישוע התעניין אך ורק ביחיד, לא במסה. ישע לא היה סוציולוג, אך הוא פעל על-מנת למוטט את כל צורות הבידוד האנוכיות. הוא לימד סימפטיה טהורה, חמלה. מיכאל מנבאדון הוא בן אשר מהותו הראשית היא רחמים; החמלה הינה שורש טבעו.

140:8.12 (1580.7) ואף-על-פי שהמאסטר לא אמר כי אנשים לא צריכים לארח את חבריהם לארוחה, הוא הציע לחסידיו לערוך סעודות עבור העניים וחסרי המזל. ישוע ניחן בחוש צדק בריא, אשר תמיד הושפע מן החמלה. הוא לא לימד את שליחיו להתיר לטפילים חברתיים, או למקבצי נדבות מקצועיים, להישען עליהם. האמירה אשר התקרבה יותר מכל לכדי הכרזה חברתית הייתה: "אַל תִּשְׁפֹּטוּ, לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא תִּשָׁפֵטוּ".

140:8.13 (1580.8) הוא הבהיר להם כי נדיבות בלתי-מובחנת עלולה לגרום לרבים מן החוליים בחברה. למחרת, הנחה ישוע באופן מיוחד את יהודה לבל-ייתן צדקה מקופת השליחים, אלא על-פי בקשתו שלו עצמו, או על-פי בקשתם המשותפת של שניים מן השליחים. בכל העניינים הללו, נהג ישוע לומר, "הֱיוּ עֲרוּמִים כַּנְּחָשִׁים וּתְמִימִים כַּיּוֹנִים." נדמה היה כי בכל הנסיבות החברתיות מטרתו הייתה ללמד סבלנות, סובלנות ומחילה.

140:8.14 (1581.1) המשפחה עמדה במרכז פילוסופיית החיים של ישוע – כאן כמו בעולם הבא. את מה שלימד על אודות האל ביסס על המשפחה, זאת בעודו מנסה לתקן את נטייתם של היהודים להפריז בכבוד אשר העניקו לאבותיהם הקדומים. הוא רומם את המשפחה לכדי היותה החובה האנושית מן הדרגה העילאית, אך הבהיר שאַל ליחסי המשפחה לעמוד בדרכן של חובות דתיות. הוא הפנה את תשומת הלב לעובדה שהמשפחה הינה מוסד בר-חלוף; היא איננה שורדת את המוות. ישוע לא היסס לוותר על משפחתו כאשר זו עמדה אל מול רצונו של האב. הוא לימד על אודות אחוות האדם החדשה והרחבה יותר – זו של בני האל. בימיו של ישוע, נהגו במתירנות כלפי הגירושין בפלשתינה וברחבי האימפריה הרומית. שוב ושוב הוא סירב לקבוע חוקים ביחס לנישואין וגירושין, אך רבים מחסידיו המוקדמים של ישוע החזיקו בדעות נחושות ביחס לגירושין ולא היססו לייחס אותן אליו. למעט יוחנן מרקוס, כל סופריה של הברית החדשה, החזיקו בדעות הנוקשות והמתקדמות יותר ביחס לגירושין.

140:8.15 (1581.2) 4. **הגישה הכלכלית.** ישוע חי, עבד וסחר בעולם כפי שמצא אותו בזמנו שלו. הוא לא היה רפורמטור כלכלי, אך לעתים תכופות הפנה את תשומת הלב אל חוסר הצדק שבחלוקת העושר הבלתי-שוויונית. ואולם, הוא לא הציע דבר על-מנת לתקן זאת. הוא הבהיר לשלושה כי אף שאסר על שליחיו להחזיק ברכוש, הוא לא הטיף כנגד עושר וקניין, אלא רק נגד חלוקתם הבלתי-שוויונית והבלתי-צודקת של אלו. הוא הכיר בצורך לצדק חברתי ולהוגנות תעשייתית, אך לא הציע כללים כלשהם על-מנת להשיגם.

140:8.16 (1581.3) הוא מעולם לא הנחה את חסידיו להימנע מלהחזיק ברכוש חומרי, וביקש זאת רק משליחיו. לוקס, הרופא, האמין באדיקות בשוויון-חברתי ופעל רבות לפרש את אמירותיו של ישוע באופן אשר תאם את האמונות האישיות שלו עצמו. ישוע מעולם לא הנחה את חסידיו לחיות חיים שיתופיים; והוא לא הצהיר הצהרות כלשהן באשר לעניינים הללו.

140:8.17 (1581.4) לעתים תכופות, הזהיר ישוע את מאזיניו מפני החמדנות, והכריז כי "אושרו של אדם אינו תלוי בְּהַרְבּוֹת קִנְיָנָיו." הוא חזר וציין "כִּי מַה יּוֹעִיל הָאָדָם שֶׁיִּקְנֶה אֶת כָּל הָעוֹלָם וְהִשְׁחִית אֶת נַפְשׁוֹ?" ואף כי לא התקיף במישרין את קניין הרכוש, הוא התעקש על החשיבות המהותית והנצחית לכך שהרוח תִּקְדָּם לכל. בשיעורים שהעביר מאוחר יותר, הוא ביקש לתקן

השקפות שגויות רבות אשר רווחו באורנטיה על אודות החיים, והשתמש לשם כך במשלים רבים אשר אותם הציג במסגרת פעולתו הציבורית. ישוע מעולם לא התכוון לגבש תיאוריות כלכליות; היטב הוא ידע כי כל תקופה נדרשת לפתח בעצמה את הפתרונות לקשייה. אילו חי ישוע היום על-פני האדמה, אילו חי כיום בגוף בשר ודם, ודאי היה מהווה אכזבה רבתי עבור מרבית הגברים והנשים הטובים, פשוט משום שהיה נמנע מלצדד בצד זה או אחר בוויכוחים המתנהלים בפוליטיקה, בחברה או בכלכלה. הוא היה נותר הרבה מעל לכל אלה, ובה בעת היה מלמד אתכם כיצד להפוך את חייכם הרוחניים הפנימיים למושלמים, ואגב כך מאפשר לכם להיות הרבה יותר יעילים בשעה שתבקשו להתמודד עם הבעיות האנושיות גרידא ולמצוא להן פתרונות.

140:8.18 (1581.5) ישוע היה גורם לכל בני האדם להידמות לאל, ואז היה עומד לצד בני האל הללו באהדה, בעת שהיו פותרים בעצמם את בעיותיהם הפוליטיות, החברתיות והכלכליות. הוא לא הוקיע את העושר, אלא את מה שהעושר גרם לרוב רובם של חסידיו. באותו יום חמישי אחר-הצהריים, ישוע אמר לראשונה לחבריו כי "טוֹב אֲשֶׁר תִּתֵּן מִשֶּׁתִּקַּח."

140:8.19 (1581.6) 5. **דת אישית.** כפי שהבינו זאת שליחיו, ראוי לכם להיטיב ולהבין את תורתו של ישוע מתוך עצם חייו. הוא חי באורנטיה חיים של מושלמות, וניתן להבין את תורתו הייחודית רק כאשר מתבוננים בחייו ביחס לרקע הסביבתי המידי שבו הוא חי. חייו הם אלה אשר יסייעו יותר מכל לגלות את טיבו האלוהי ואת אישיותו האוהבת של האב, יותר מן השיעורים אשר לימד את השנים-עשר, או מן הדרשות אשר נשא.

140:8.20 (1582.1) ישוע לא תקף את דברי נביאי העבריים, ואף לא את אלה של מורי המוסר היוונים. המאסטר הכיר בדברים הטובים הרבים אשר ייצגו המורים הגדולים הללו, אך הוא ירד אל פני הארץ בכדי ללמד **משהו נוסף,** ללמד את האדם "לעשות מרצונו שלו את רצון האל." ישוע לא ביקש ליצור **אדם דתי,** בן-תמותה אשר עסוק אך ורק ברגשות דתיים ומונע מדחפים רוחניים בלבד. אילו יכולתם להעיף בו אך מבט אחד, בעצמכם הייתם יודעים כי ישוע היה אדם אמיתי, בעל ניסיון עצום בענייני העולם. במהלך מאות בשנים של התקופה

הנוצרית עוותו ושובשו השיעורים אשר לימד ישוע; אף אתם דבקים ברעיונות מעוותים ביחס לצניעותו ולענוותו של המאסטר. דומה שמה שהוא כיוון אליו בחייו היה **הערכה-עצמית עילאית.** הוא רק יעץ לאדם לרכוש ענווה, ובכך להיות מרומם; הדבר שהוא באמת כיוון אליו היה ענווה אמיתית בפני האל. הוא העריך מאוד כנות – לב טהור. את האופי הוא שפט בעיקר על-פי הנאמנות, ואילו בלב לבה של תורתו עמד **האומץ.** "אל תירא" היה משפט המפתח שלו, וסבלנות לאורך זמן הייתה תכונת האופי האידיאלית עבורו. תורתו של ישוע מהווה דת של גבורה, אומץ והרואיות. וזאת הסיבה לכך שהוא בחר כנציגיו האישיים שנים-עשר גברים מן השורה, אשר רובם היו דייגים מסוקסים, חסונים וגבריים.

140:8.21 (1582.2) לישוע היה אך מעט לומר על אודות התמכרויותיה של החברה בימיו; רק לעתים רחוקות הוא התייחס לפשיעה המוסרית. הוא היה מורה חיובי אשר לימד מעלות אמיתיות. הוא הקפיד להימנע מללמד באופן שלילי; הוא נמנע מלפרסם את הרוע. הוא אפילו לא היה רפורמטור מוסרי. היטב הוא ידע, וכך גם לימד את שליחיו, כי לא ניתן לדכא את דחפיה החושניים של האנושות, לא באמצעות תוכחת דתית ולא באמצעות איסור חוקי. במעט הפעמים שבהן הוקיע, עשה זאת כנגד הגאווה, האכזריות, הדיכוי והצביעות.

140:8.22 (1582.3) אפילו את הפרושים ישוע לא הוקיע בנחרצות, כפי שעשה זאת יוחנן. הוא ידע כי בתוך תוכם, הרבה מן הסופרים והפרושים היו כנים; הוא הבין כי הם שועבדו למסורותיהם הדתיות. בעיקר הוא הדגיש כי "ראשית יש להפוך את העץ לטוב." הוא הדגיש באזני השלושה כי הוא העריך את החיים בשלמותם, ולא רק מעט מעלות מסוימות.

140:8.23 (1582.4) הדבר היחיד אשר למד יוחנן ביום לימוד זה היה שבלב לבה של דת ישוע ניצב אופי המבוסס על חמלה, אשר אליו נלווה הרצון האישי לעשות את רצון האב אשר בשמים.

140:8.24 (1582.5) פטרוס תפש את הרעיון שהבשורה אשר הם היו עתידים לבשרה היוותה, למעשה, התחלה חדשה עבור האנושות כולה. לאחר מכן, הוא שיתף את פאולוס ברושם הזה, ופאולוס ניסח על-פיו את הדוקטרינה של המשיח כְּ"אדם השני".

140:8.25 (1582.6) יעקב תפש את האמת המרטיטה כי ישוע ביקש שילדיו אשר בארץ, יחיו כאילו כבר היו אזרחיה של מלכות שמימית אשר נשלמה.

140:8.26 (1582.7) ישוע ידע כי בני האדם שונים הם, וכך גם לימד את שליחיו. כל העת האיץ בהם להימנע מלנסות ולהתאים את המאמינים והחסידים לתבניות מוגדרות מראש. הוא ביקש לאפשר לכל נשמה להתפתח בהתאם לדרכה שלה, כיחיד נבדל ביחס לאל אשר הולך ונשלם. בתשובה לאחת משאלותיו הרבות של פטרוס, אמר המאסטר: "אני רוצה לשחרר את בני האדם, כך שכמו ילדים קטנים יוכלו להתחיל דף חדש של חיים חדשים וטובים יותר." ישוע תמיד התעקש על כך שהטוב האמיתי חייב להיות בלתי-מודע, וכאשר נותנים צדקה, לא להניח ליד שמאל לדעת מה עושה ימין.

140:8.27 (1583.1) באותו אחר-צהריים נדהמו שלושת השליחים, כאשר הבינו כי דתו של המאסטר איננה כוללת בחינה-עצמית רוחנית. כל הדתות אשר קדמו לתקופתו של ישוע, כמו גם אלה שבאו לאחריו, לרבות הנצרות, הקפידו על בחינה עצמית במודע. אך לא כן דתו של ישוע מנצרת. פילוסופית החיים של ישוע נעדרת התבוננות פנימית דתית. בן הנגר מעולם לא לימד כיצד **לבנות** את האופי; הוא לימד כיצד **להצמיח** אופי, והכריז כי מלכות השמים כמוה כגרגר חרדל. אך ישוע לא אמר דבר כנגד בחינה וניתוח עצמיים כאמצעי למניעת אגואיזם יהיר.

140:8.28 (1583.2) הזכות להיכנס בשערי המלכות מותנית באמונה, באמונה אישית. המחיר להמשך ההרקעה המדורגת במלכות הינה פנינת יקרת-ערך, שעל-מנת לרכוש את הבעלות עליה ימכור האדם את כל מה שיש לו.

140:8.29 (1583.3) תורתו של ישוע הינה דת עבור כולם, ולא רק עבור החלשים והעבדים. דתו מעולם לא התגבשה (בימיו) לכדי אמונות וחוקים תיאולוגיים; והוא לא הותיר אחריו ולוּ שורה כתובה אחת. חייו ותורתו ניתנו ליקום כירושה מעוררת השראה, אידיאליסטית, כזו המתאימה להנחות רוחנית וללמד מוסרית את בני כל התקופות בכל העולמות. ואפילו היום, נפרדת תורתו של ישוע מכל הדתות, אף שהיא הינה התקווה החיה של כל אחת ואחת מהן.

140:8.30 (1583.4) ישוע לא לימד את שליחיו כי ראוי לו לאדם לעסוק בחייו הארציים אך ורק בדת; זה היה הרעיון היהודי של עבודת השם. ואולם, הוא התעקש כי הדת תהא עיסוקם היחיד של השנים-עשר. ישוע לא לימד דבר על-מנת להניא את מאמיניו מלפתח תרבות אמיתית; הוא רק הסתייג מבתי הספר הדתיים בירושלים, אשר היו כבולים למסורת. הוא היה ליברל, בעל לב-רחב, מלומד וסובלני. לאדיקות המודעת-לעצמה לא היה כלל מקום בפילוסופית החיים שלו.

140:8.31 (1583.5) המאסטר כלל לא הציע פתרונות לבעיות הלא-דתיות של תקופתו שלו, או של כל תקופה אחרת. ישוע ביקש לפתח את תובנה רוחנית של המציאויות הנצחיות ולהמריץ את היוזמה לחיים מקוריים; הוא העסיק את עצמו אך ורק בבסיס צרכיו הרוחניים התמידיים של המין האנושי. הוא גילה טוּב השקול לאל. הוא רומם את האהבה – האמת, היופי והטוּב – כאידיאל האלוהי וכמציאות הנצחית.

140:8.32 (1583.6) המאסטר בא ליצור באדם רוח חדשה, רצון חדש – להעניק יכולת חדשה להתוודע לאמת, לחוות חמלה ולבחור בטוּב – הרצון להימצא בהרמוניה עם רצון האל, אשר אליו נלווה הדחף הנצחי להפוך למושלם, כמות שהאב שבשמים מושלם הוא.

9. יום ההקדשה

140:9.1 (1583.7) את השבת שלאחר מכן הקדיש ישוע לשליחיו, והם חזרו אל אותן גבעות שבהן הוסמכו; ושם, לאחר מסר עידוד אישי, ארוך ויפהפה, הוא נפנה לטקס הרציני של הקדשת השנים-עשר. באחר הצהריים של אותה שבת קיבץ ישוע את השליחים סביבו על הגבעה, וכהכנה ליום שבו הוא ייאלץ להשאירם לבד בעולם, הפקיד אותם בידי אביו שבשמיים. בפעם הזאת לא היה כל לימוד, אלא רק מפגש והתייחדות.

140:9.2 (1584.1) ישוע סקר רבים מן ההיבטים שבדרשת ההסמכה, אשר ניתנה באותו מקום ממש, ואז קרא את השליחים אליו אחד אחד, וציווה עליהם לצאת אל העולם כנציגיו. בעת

שהקדיש אותם, ציווה עליהם המאסטר: "לְכוּ אֶל כָּל הָעוֹלָם וְקִרְאוּ אֶת הַבְּשׂוֹרָה לְכָל הַבְּרִיאָה. קראו לשבויים דרור, נחמו את המדוכאים וחבשו לנשברי-לב. חינם קיבלתם, חינם תִּתְנוּ."

140:9.3 (1584.2) ישוע יעץ להם שלא לקחת כסף ואף לא בגדים להחלפה, ואמר, "כִּי רָאוּי הַפּוֹעֵל לִשְׂכָרוֹ." ובסופו של דבר אמר: "הִנֵּה אָנֹכִי שֹׁלֵחַ אֶתְכֶם כִּשְׁלֹחַ כְּבָשִׂים בֵּין זְאֵבִים; לָכֵן הֱיוּ עֲרוּמִים כַּנְּחָשִׁים וּתְמִימִים כַּיּוֹנִים. וְאַתֶּם הישמרו בְּנָפְשׁוֹתֵיכֶם, כִּי אוֹיְבֵכֶם יִמְסְרוּ אֶתְכֶם לְסַנְהֶדְרִיּוֹת וְהַכֵּיתֶם בְּבָתֵּי כְנֵסִיּוֹת. וְלִפְנֵי נְגִידִים וּמְלָכִים תּוּבְאוּ בֶּשֶׁל אמונָתְכֶם בָּבְשׂוֹרָה, לְמַעֲנִי לְעֵדוּת לָהֶם. וְכִי יִשְׁפְּטוּ אֶתְכֶם, אַל תִּדְאֲגוּ אֵיךְ תְּדַבְּרוּ וּמָה תְּדַבֵּרוּ, כִּי בַּשָּׁעָה הַהִיא רוּחַ אֲבִיכֶם אֲשֶׁר בְּתוֹכְכֶם הוּא הַמְדַבֵּר בְּפִיכֶם. אחדים מכם יומתו, ורבים ישנאו אתכם בשל הבשורה הזו, בטרם תכוננו את המלכות בארץ; אך אל תיראו; אני אהיה עמכם, ורוחי תלך לפניכם בכל העולם כולו. ונוכחות אבי תשכון בכם, עת תלכו, ראשית אל יהודים ולאחר מכן אל הגויים."

140:9.4 (1584.3) וכאשר הם ירדו מן ההר, הם הלכו חזרה אל ביתם, אל בית משפחת זבדיה.

10. הערב שלאחר ההקדשה

140:10.1 (1584.4) באותו ערב, בשיעור שהתקיים בבית עקב הגשמים, שוחח עמם ישוע באריכות רבה; הוא ניסה להסביר לשנים-עשר מה נדרש מהם להיות ולא מה נדרש מהם לעשות. הם הכירו רק דת אשר חייבה אותם לעשות דברים מסוימים בכדי להגיע לרמת צדיקות – לגאולה. אך ישוע שב והסביר, "כי במלכות עליכם להיות צדיקים על-מנת לפעול." הוא אמר שוב ושוב, פעמים רבות, "היו מושלמים כשם שאביכם בשמים מושלם הוא." כל אותה העת הסביר המאסטר לשליחיו המבולבלים כי הגאולה אשר אותה הוא בא להביא לעולם מושגת באמצעות אמונה בלבד, באמונה פשוטה וכנה. אמר ישוע: "יוחנן הטיף לטבילה של תשובה, לחרטה על צורת החיים הישנה. ואילו אתם עתידים לבשר את טבילת האחווה עם האל. הטיפו לתשובה בקרב אלו אשר נדרשים לשיעורים האלה, אך פתחו את הדלתות

לרווחה בפני אלו אשר כבר מבקשים בכנות להיכנס בשערי המלכות, והַזמינו אותם להצטרף אל האחווה השמחה של בני האל." ואולם, הייתה זו משימה קשה לשכנע את הדייגים הגליליים הללו שהיות האדם צדיק, מתוך אמונה, קודמת במלכות לעשיית הצדק בחיי היום-יום של בני התמותה אשר בארץ.

140:10.2 (1584.5) מכשלה גדולה נוספת אשר הפריעה לשנים-עשר ללמוד, הייתה נטיתם לקחת עקרונות אידיאליסטיים לעילא, עקרונות רוחניים של אמת דתית, ולעצב אותם מחדש לכדי חוקי התנהגות אישית מוחשיים. ישוע היה מציג בפניהם את יפי הרוח של דרך הנשמה, אך הם התעקשו לתרגם את הנחייתו לכדי צורת התנהגות אישית. פעמים רבות, אפילו כאשר הצליחו לזכור את שאמר המאסטר, הם שכחו כמעט תמיד את אשר לא אמר. ואולם אט-אט הם הפנימו את השיעור, משום שישוע **היה** כל מה שלימד. מה שלא הצליחו לרכוש באמצעות הדברים אשר אמר, הם רכשו בהדרגה בעצם כך שחיו לצדו.

140:10.3 (1585.1) לשליחים לא היה ברור שהמאסטר חי חיים אשר מעוררים השראה רוחנית בכל אדם, בכל תקופה ובכל עולם ביקום עצום ממדים. על-אף כל מה שאמר להם ישוע מעת לעת, השליחים לא תפשו את הרעיון שעל-אף שביצע את עבודתו בעולם הזה, הוא פעל עבור כל שאר העולמות אשר בבריאתו העצומה. ישוע לא חי את חייו באורנטיה על-מנת לשמש דוגמה אישית של חיי אדם עבור הגברים והנשים של העולם הזה, אלא על-מנת ליצור **אידיאל רוחני גבוה ומעורר השראה** עבור כל בני התמותה בכל העולמות.

140:10.4 (1585.2) באותו ערב שאל תומאס את ישוע: "מאסטר, אתה אומר שעלינו להיות כילדים קטנים בטרם נוכל להיכנס למלכות האב, ויחד עם זאת הזהרת אותנו לבל יוליכו אותנו שולל נביאי שקר, ולבל נשליך פנינים לפני החזירים. וכעת, אני באמת מבולבל. אינני מצליח להבין את השיעור." ענה ישוע לתומאס: "כמה זמן איאלץ להיאזר בסבלנות אתכם! תמיד אתם מבקשים לפשט את כל מה שאני מלמד אתכם. כאשר ביקשתי מכם להפוך לילדים קטנים, מחיר הכניסה למלכות, לא התייחסתי לקלות שבה ניתן לרמות ילדים, לא לאמון שהם נוטים לרחוש, ולא למהירות שבה הם מאמינים לזרים שמבקשים לרצותם. הדבר שביקשתי

שתלמדו מן הדוגמה היה היחסים שבין ילד לבין אביו. אתם הילדים, ואתם מבקשים להיכנס אל מלכותו של אביכם. בין כל ילד רגיל לאביו רוחשת חיבה טבעית, שמבטיחה מערכת יחסים מבינה ואוהבת. וזו לעד מונעת את הצורך להתמקח עבור אהבתו של האב ועבור חסדו. הבשורה אשר אתם עתידים לצאת ולבשר נוגעת לגאולה אשר מקורה באמונה המתקיימת במערכת היחסים הנצחית הזו שבין הילד לאביו."

140:10.5 (1585.3) קו האופי האחד בתורתו של ישוע היה העובדה כי **מוסריותה** של הפילוסופיה שלו נבעה ממערכת היחסים האישית שבין היחיד לבין האל – מערכת יחסים זו שבין ילד לאביו. ישוע הדגיש את **היחיד,** ולא את הגזע או האומה. בעודם סועדים את ארוחת הערב, שוחח ישוע עם מתי והסביר לו כי המוסריות של כל מעשה שהוא נקבעת על-פי המניע של היחיד. מוסריותו של ישוע הייתה תמיד חיובית. כלל הזהב, כפי שהגדיר אותו ישוע מחדש, דרש מגע חברתי פעיל; לכלל הישן יותר ניתן היה לציית בבדידות. ישוע פשט מעל המוסריות את כל החוקים ואת הטקסים, ורומם אותה לרמות מרהיבות של מחשבה רוחנית ושל חיי צדיקות אמיתיים.

140:10.6 (1585.4) ואף-על-פי שלדת החדשה של ישוע נודעו השלכות מעשיות, כל ערך מעשי פוליטי, חברתי או כלכלי, אשר ניתן למצוא בתורתו, נבע בטבעיות מן ההתנסות הפנימית של הנשמה, כפי שהיא מבטאת את פירות הרוח בסעד ספונטאני יומיומי של התנסות דתית אישית ואותנטית.

140:10.7 (1585.5) ולאחר שסיימו ישוע ומתי את שיחתם, שאל שמעון הקנאי, "אבל מאסטר, האם **כל** בני האדם הינם בני האל?" על כך ענה לו ישוע: "כן שמעון, כל בני האדם הינם בני האל, ואלה הן החדשות הטובות אשר אתם עתידים לבשר." אך השליחים לא הצליחו לתפוש דוקטרינה מעין זו; הייתה זו הכרזה חדשה, מוזרה ומבהילה. ובשל רצונו לגרום להם להבין את האמת הזו, הנחה ישוע את מאמיניו להתייחס אל כל בני האדם כאל אחים.

140:10.8 (1585.6) בתשובה לשאלה ששאל אותו אנדראס, הבהיר המאסטר כי מוסריותה של תורתו הייתה בלתי-נפרדת מדת החיים שלו. הוא לא לימד מוסריות אשר מקורה **בטבע האדם,** כי אם כזו אשר מקורה **ביחסו** של האדם לאל.

140:10.9 (1585.7) יוחנן שאל את ישוע, "מאסטר, מהי מלכות שמים?" ענה לו ישוע: "מלכות השמים כוללת שלושה דברים חיוניים: ראשית, הכרה בריבונותו של האל; שנית, אמונה בָּאמת של היות האדם בנו של האל; ושלישית, אמונה ביעילותו של הרצון העילאי של האדם לעשות את רצון האל – להידמות לאל. ואלה החדשות הטובות של הבשורה: באמצעות אמונה יכול כל בן-תמותה לרכוש את כל אלו, אשר הינם הכרחיים לגאולה."

140:10.10 (1586.1) וכעת תם שבוע ההמתנה, והם התכוננו לצאת לירושלים ביום המחרת.

מסמך 141

ראשית העבודה הציבורית

141:0.1 (1587.1) ביום הראשון של השבוע, ה-19 בינואר, שנת 27 לספירה, התכוננו ישוע ושנים-עשר השליחים לצאת מן המטה שלהם אשר בבית צידה. השנים-עשר לא ידעו דבר על אודות תוכניותיו של המאסטר, למעט העובדה שהם היו בדרכם לחגיגות הפסח בירושלים, אשר התקיימו בחודש אפריל, ושבכוונתם לצעוד דרך עמק הירדן. הם יצאו מבית זבדיה מעט לפני צוהרי היום, משום שבני משפחותיהם של השליחים ותלמידים אחרים באו להיפרד מעליהם לשלום, ולאחל להם הצלחה בעבודה החדשה אשר בה עמדו להתחיל.

141:0.2 (1587.2) מעט לפני שעזבו ראו השליחים שהמאסטר חסר, ואנדראס יצא לחפשו. לאחר חיפוש קצר, הוא מצא אותו יושב בסירה על החוף ובוכה. ואף כי השנים-עשר ראו את המאסטר מתאבל לעיתים תכופות, ולתקופות קצרות אף ראו אותו מוטרד עד מאוד, איש מהם מעולם לא ראהו בוכה. אנדראס, אשר נבהל מעט למראה המאסטר הבוכה ערב יציאתם לירושלים, העז להתקרב אל ישוע ושאל: "למה זה תבכה, מאסטר, ביום הגדול הזה שבו נצא לירושלים לבשר את בשורת מלכות האב? מי מאתנו היה זה אשר עלב בך?" וישוע, בעודו חוזר עם אנדראס אל יתר השנים-עשר, ענה לו: "איש מכם לא עלב בי. התעצבתי משום שאף-אחד מבני משפחת אבי, יוסף, לא זכר לבוא ולאחל לנו דרך צלחה." באותה העת ביקרה רות את אחיה יוסף בנצרת. בני משפחה אחרים נמנעו מלבוא בשל גאווה, אכזבה, חוסר-הבנה ורגשות טינה קטנוניים אשר נבעו מרגשות פגועים.

1. עוזבים את הגליל

141:1.1 (1587.3) כפר נחום לא היה רחוק מטבריה, ושמו של ישוע כבר הפך נפוץ ברחבי הגליל, ואף מעבר לו. ישוע ידע כי בקרוב הורדוס עתיד לשים לב לעבודתו; לפיכך הוא חשב כי מוטב לו לקחת את שליחיו דרומה אל יהודה. חבורה בת כמאה מאמינים ביקשה להצטרף אליהם, אך ישוע שוחח עמם וביקש מהם שלא להתלוות לחבורת השליחים בדרכה במורד הירדן. ואף כי הם הסכימו להישאר מאחור, רבים מהם יצאו בעקבות המאסטר לאחר מספר ימים.

141:1.2 (1587.4) ביום הראשון צעדו ישוע והשליחים רק עד טריכאה, ושם הם לנו במשך הלילה. למחרת, הם צעדו אל נקודה על גדת הירדן בסמוך לפלה, המקום שבו הטיף יוחנן שנה קודם לכן, והמקום שבו הוטבל ישוע. כאן הם שהו במשך יותר משבועיים, שבמהלכם הם לימדו והטיפו. עד לסוף השבוע הראשון התקבצו כמה מאות אנשים במחנה, סמוך למקום שבו התגוררו ישוע והשנים-עשר. אנשים אלו הגיעו מן הגליל, מפִּינִיקִיָה, מסוריה, מן הדקפוליס, מפֶּרַאָה ומיהודה.

141:1.3 (1588.1) ישוע כלל לא הטיף בציבור. אנדראס חילק את ההמון והקצָה את המטיפים לאספות הבוקר ולאספות אחר-הצהריים; לאחר סעודת הערב שוחח ישוע עם השנים-עשר. הוא לא לימד אותם שום-דבר חדש, אלא סקר מחדש את השיעורים הקודמים וענה על שאלותיהם הרבות. באחד מן הערבים הללו הוא סיפר לשנים-עשר מעט על אודות ארבעים הימים אשר בילה בגבעות הסמוכות למקום.

141:1.4 (1588.2) רבים מאלו אשר הגיעו מפראה ומיהודה הוטבלו בעבר על-ידי יוחנן, ועתה ביקשו ללמוד עוד על תורתו של ישוע. השליחים התקדמו מאוד בתהליך הלימוד של תלמידי יוחנן, הן משום שהם לא סתרו בשום צורה את מה שהטיף לו יוחנן, והן משום שבעת ההיא הם עדיין לא הטבילו בעצמם תלמידים חדשים. אך בפני חסידיו של יוחנן תמיד עמדה כאבן נגף המחשבה שאם ישוע אכן היה כל מה שהכריז עליו יוחנן, כיצד זה שהוא לא עשה דבר

על-מנת לשחררו מכלאו. תלמידיו של יוחנן אף-פעם לא הצליחו להבין מדוע ישוע לא מנע את מותו האכזרי של מנהיגם האהוב.

141:1.5 (1588.3) מדי לילה הנחה אנדראס בזהירות את עמיתיו השליחים כיצד להסתדר בצורה חלקה עם תלמידיו של יוחנן המטביל, משימה עדינה וסבוכה. במהלכה של שנה זו, השנה הראשונה למפעלו הציבורי של ישוע, יותר משלושה-רבעים מחסידיו היו כאלה שבעבר נהו אחר יוחנן והוטבלו על-ידו. כל השנה הזו, שנת 27 לספירה, שימשה לשם השתלטות שקטה על עבודתו של יוחנן בפראה וביהודה.

2. חוק האל ורצון האב

141:2.1 (1588.4) בלילה שבטרם יציאתם מפֶּלה, הוסיף ישוע ולימד את השליחים עוד על אודות המלכות החדשה. וכה אמר המאסטר: "לימדו אתכם להמתין לביאת מלכות האל, וכעת הנני מכריז כי מלכות זו, אשר לה ציפיתם זה מכבר, כבר קרבה, ואפילו היא מצויה כעת בינינו. לכל מלכות יש מלך היושב על כס המלכות וקובע את החוק הנהוג בה. וכך, פיתחתם אתם רעיון של מלכות השמיים כשלטונם רב ההוד של היהודים על כל עמי העולם, שלטון שבמסגרתו יישב המשיח על כס דוד המלך, וממקום שבתו זה, כס של עוצמה פלאית, יקבע את חוק העולם כולו. אך ילדיי, אינכם רואים בעין האמונה ואינכם מאזינים בעזרת תובנת הרוח. הנני מכריז בפניכם כי מלכות השמים הינה מימושו של שלטון האב בלבבות בני האדם וההכרה בו. ואמת הדבר, למלכות זו אכן יש מלך, והמלך הזה הינו אבי ואביכם שלכם. אנחנו אכן הננו נתיניו הנאמנים, אך עובדה נוספת, המתעלה הרבה מעל לעובדה הזו, היא אמֶת ההתמרה כי אנחנו הננו בניו. אמת זו עתידה להתגשם לעיני כל במהלך חיי שלי. אבינו אף יושב על כס מלכות, אך לא כזה אשר נבנה בידיים. הכס של האינסופי הינו מקום משכנו הנצחי של האב בשמי השמים; הוא מלא בכל ומשליט את חוקותיו ביקומים על-גבי יקומים. והאב אף שולט בלבבות ילדיו אשר בארץ באמצעות הרוח אשר הוא שלח לשכון בנשמות בני התמותה."

141:2.2 (1588.5) "בשעה שתהיו נתיניה של מלכות זו, אכן תזכו לשמוע את חוקיו של שליט היקום; אך כאשר תגלו-באמונה, בשל בשורת המלכות אשר באתי אני להכריז עליה, כי בנים אתם, משם ואילך לא תחשיבו את עצמכם עוד כיצורים הכפופים לשלטון החוק של מלך כל-יכול, אלא כבניו בזכות של אב אוהב ואלוהי. אמן, אמן אומר לכם. כאשר רצון האב הוא לכם "מצווה", לא תיטלו חלק במלכות. רק כאשר רצון האב הופך באמת ל"רצונכם" שלכם, אכן תהיו באמת במלכות, לפי שאז הפכה המלכות להתנסות של ממש בקרבכם. כאשר רצון האל הוא לכם מצווה, אתם הנכם נתינים נאצלים ומשועבדים; אך כאשר תאמינו בבשורה זו על אודות היותכם בנים לאל, יהפוך רצון אבי לרצונכם, ואתם תרוממו למעמד של ילדי אל חופשיים, בנים של חירות למלכות."

141:2.3 (1589.1) כמה מן השליחים הבינו חלק מן השיעור הזה, אך איש מלבד יעקב זבדיה לא הבין את מלוא המשמעות של ההכרזה רבת החשיבות הזו. ואולם, המילים האלה שקעו בלבבותיהם ושבו ועלו על-מנת לשמחם בשעות סעדם בשנות השירות אשר הגיעו לאחר מכן.

3. השהות בחָמְתַן

141:3.1 (1589.2) המאסטר ושליחיו שהו בסמוך לחמתן במשך קרוב לשלושה שבועות. השליחים המשיכו להטיף בפני ההמון פעמיים ביום, ואילו ישוע הטיף בכל יום שבת אחרי הצהריים. לא ניתן היה להמשיך לנוח בימי רביעי; ולפיכך ארגן אנדראס את הדברים כך שבכל יום ששת ימי השבוע ינוח אחד מזוגות השליחים, וכולם יתייצבו לתפקיד בתפילות השבת.

141:3.2 (1589.3) מרבית ההטפה לציבור נעשתה על-ידי פטרוס, יעקב ויוחנן. פיליפוס, נתנאל, תומאס ושמעון עשו את רוב העבודה האישית ולימדו קבוצות מיוחדות של מבקרים; התאומים המשיכו לנהל את עבודת הפיקוח הכללית אשר עליה הופקדו, ואילו אנדראס, מתי ויהודה התגבשו לכדי ועדת ניהול כללית בת שלושה חברים, אף כי כל אחד מהם גם עסק רבות בעבודה דתית.

141:3.3 (1589.4) אנדראס עסק רבות ביישוב אי-ההבנות והמחלוקות החוזרות והנשנות בין תלמידיו של יוחנן ותלמידיו החדשים יותר של ישוע. מדי ימים אחדים התעורר קושי גדול, אך אנדראס, בסיוע חבריו השליחים, הצליח לשכנע את הצדדים הניצים להגיע לכדי הסכם, ולכל הפחות להסכם זמני. ישוע סירב להשתתף בדיונים הללו, ואף לא הסכים לייעץ להם כיצד לפתור את הקשיים. הוא לא הציע לשליחים כל הצעה שהיא אשר נגעה לפתרון הבעיות הסבוכות האלה. כאשר אנדראס הביא את הסוגיה לפתחו של ישוע, תמיד היה ישוע אומר לו: "אין ראוי הדבר כי המארח ישתתף בבעיות המשפחתיות של אורחיו; הורה נבון לעולם אינו תומך באחד מילדיו המתקוטטים."

141:3.4 (1589.5) בכל מגעיו עם שליחיו ועם כלל תלמידיו, הפגין המאסטר חוכמה גדולה והוגנות מושלמת. ישוע אכן היה מאסטר של בני אדם; השילוב בין קסמה של אישיותו לבין עוצמתה, הקנה לו השפעה כבירה על אחַיו. חייו המחוספסים, הנוודיים וחסרי-הבית השפיעו השפעה מעודנת ובעלת-עוצמה. הדברים שבּוֹ אשר משכו את האינטלקט ומשכו אליו רוחנית היו צורת ההוראה הסמכותית שלו, הלוגיקה הבהירה, עצמת ההיסק, תובנותיו החכמות, דעתו העֲרה, שלוותו אשר אין-דומה-לה וסובלנותו העילאית. הוא היה פשוט, גברי, הגון וללא-חת. ובנוסף לכל ההשפעות הפיזיות והאינטלקטואליות של נוכחות המאסטר, נלוו לאישיותו תכונות הקסם הרוחני של ההוויה – הסבלנות, הרכות, הצניעות, העדינות והענווה.

141:3.5 (1589.6) ישוע מנצרת אכן היה אישיות חזקה ובעלת-עוצמה; הוא היה מעצמה אינטלקטואלית ומעוז רוחני. אישיותו משכה אליה לא רק את הנשים שבקרב חסידיו, אלא גם את נִיקוֹדֵמוּס, האינטלקטואל המלומד, ואת מפקד המשמר אשר שמר על הצלב, אשר לאחר שסיים לצפות במותו של המאסטר אמר: "אכן, היה זה בן האל." והדייגים הגליליים החסונים והעזים קראו לו "מאסטר".

141:3.6 (1590.1) הציורים של ישוע ממש אינם עושים חסד עם דמותו. דיוקנאות אלה של המשיח השפיעו השפעה רעה על הנוער; סוחרי המקדש לא היו נָסים מפני ישוע, אילו היה האדם אשר ציירו אותו על-פי-רוב ציירכם. אנושיותו הייתה מכובדת; הוא היה טוב, ויחד עם זה טבעי. ישוע לא דמה למיסטיקן חיוור, מתוק, עדין ונעים. תורתו הייתה דינאמית באופן מרטיט. הוא לא רק התכוון לטוב, אלא גם עשה טוב הלכה למעשה בכל אשר הלך.

141:3.7 (1590.2) המאסטר מעולם לא אמר: "בואו אליי כל הבטלנים והחולמניים." אך פעמים רבות הוא אכן אמר: "פְּנוּ אֵלַי כָּל הָעֲמֵלִים, וַאֲנִי אָנִיחַ לָכֶם – מנוחה רוחנית." עולו של המאסטר אכן היה נעים, ואף-על-פי-כן מעולם הוא לא הטיל אותו; כל יחיד נדרש לשאת את העול הזה מרצונו החופשי.

141:3.8 (1590.3) ישוע הדגים הכנעה באמצעות קורבן, הקרבת הגאווה והאנוכיות. בהפגינו רחמים, הוא ביקש להדגים את הגאולה הרוחנית מכל טינה, פגיעות, כעסים ותאווה אנוכית לכוח ולנקמה. וכאשר אמר, "אַל תִּתְקוֹמְמוּ לָרָשָׁע," הוא הסביר מאוחר יותר שלא התכוון שיש לתמוך בחטא, או להתרועע אם העוולה. הוא ביקש להרחיב את השיעור על המחילה, "ולא להתקומם כנגד התנהגות מרושעת של האדם כאישיות, הפגיעה המרושעת ברגשות הכבוד העצמיים."

4. שיעור על אודות האב

141:4.1 (1590.4) בזמן שהותם בחמתן, הקדיש ישוע זמן רב להוראת השליחים בנוגע למושג החדש של האל; שוב ושוב הוא הדגיש בפניהם כי האל הינו אב, לא מנהל חשבונות עליון אשר עוסק בעיקר ברישום שגיאות העומדות כנגד ילדיו אשר בארץ, לא רשם של חטאיהם ושל מעשיהם הרעים כהכנה ליום שבו יישב למשפט מתוקף תפקידו כשופט הבריאה כולה. זה מכבר התייחסו היהודים לאל כאל מלך מלכי המלכים, ואפילו כאבי ישראל, אך מעולם לא שמעה קבוצה גדולה של אנשים בני-תמותה כי האל הינו אביו האוהב של האדם היחיד.

141:4.2 (1590.5) בתשובה לשאלתו של תומאס, "מיהו אל המלכות הזה?" ענה ישוע: "אלוהים הינו אביך, והדת – בשׂורתי – אינה יותר מן ההכרה מתוך אמונה בָּאמת שאתם הנכם בניו. הנני ניצב בקרבכם בגוף בשר ודם בכדי להבהיר בחַיַי ובתורתי את שני הרעיונות האלה."

141:4.3 (1590.6) ישוע אף ביקש לשחרר את דעתם של שליחיו מרעיון הקרבת קורבנות מן החי כחובה דתית. ואולם, הגברים הללו, אשר התרגלו לרעיון של הקרבת קורבנות מדי יום ביומו, התקשו לתפוש את כוונתו. ואף-על-פי-כן, המאסטר לא התעייף מללמד את תורתו.

כאשר לא הצליח להגיע אל דעתם ולגרום להם להבין בצורה אחת, הוא היה מנסח דרך אחרת על-מנת להעביר את המסר, ומשתמש במשל אחר לשם תיאור.

141:4.4 (1590.7) באותה עת ממש החל ישוע ללמד את השנים-עשר ביתר פירוט על משימתם, "לִרְפּוֹא כָּל חֳלִי וְכָל מָדְוֶה." המאסטר לימד אותם הרבה על אודות האדם השלם – האיחוד שבין הגוף, הדעת והרוח של הגבר או האישה היחידים. ישוע סיפר לעמיתיו על אודות שלושת סוגי המחלות אשר עתידים הם לפגוש, והסביר להם כיצד עליהם לסעוד לכל הסובלים מסבלות חוליי האדם. הוא לימד אותם להכיר באלה:

141:4.5 (1591.1) 1. מחלות הגוף – אותן מחלות אשר על-פי-רוב נחשבות מחלות פיזיות.

141:4.6 (1591.2) 2. דעת אשר השתבשה – אותן מחלות לא-פיזיות, אשר לאחר מכן נחשבו כמחלות וכהפרעות רגשיות ומנטאליות.

141:4.7 (1591.3) 3. דיבוק ברוחות רעות.

141:4.8 (1591.4) ישוע הסביר לשליחיו פעמים מספר על אודות טיבן, ולעתים גם על מקורן, של הרוחות הרעות האלה, אשר באותם ימים כונו גם רוחות טמאות. היטב ידע המאסטר את ההבדל שבין דיבוק ברוח לבין שיגעון, אך לא כן השליחים. בנוסף לזאת, בשל הידע המוגבל שלהם על אודות ההיסטוריה המוקדמת של אורנטיה, לא התאפשר לישוע לגרום להם להבין את הנושא הזה במלואו. ואולם, פעמים רבות הוא רמז להם באשר לרוחות האלה, ואמר להם: "הן לא תפרענה יותר לבני האדם לאחר שאנוכי ארקיע אל אבי אשר בשמים, ולאחר שאגיר את רוחי על כל בשר; בימים שבהם תבוא המלכות ברוב עוצמה והדר של רוח."

141:4.9 (1591.5) במהלך כל השנה הזו, מדי שבוע בשבוע ומדי חודש בחודשו, השיתו השליחים יותר ויותר מתשומת לבם לסעד רפואת החולים.

5. אחדות רוחנית

141:5.1 (1591.6) אחד ממפגשי הערב המשמעותיים ביותר בחמתן היה זה שבו נידונה האחדות הרוחנית. יעקב זבדיה שאל: "מאסטר, כיצד נוכל ללמוד להיות יותר תמימי דעים, וכך ליהנות מהרמוניה גדולה יותר בינינו?" כאשר שמע ישוע את השאלה הזו, נרעשה רוחו בקרבו, עד כדי כך שענה: "יעקב, יעקב, מתי לימדתי אתכם כי עליכם להיות תמימי דעים? באתי לעולם בכדי להכריז חירות רוחנית ולהעצים את בני האדם כך שיחיו חיי אדם יחיד של מקוריות ושל חירות לפני האל. אין אני חפץ שתגיעו להרמוניה בחברה ולשלום של אחווה מתוך הקרבתן של חירות האישיות והמקוריות הרוחנית. מה שאני דורש מכם, שליחיי, הינו אחדות רוחנית – ושתוכלו להתנסות בשמחת התמסרותכם יחדיו לעשיית רצון אבי שבשמיים בלב שלם. אינכם נדרשים להיות תמימי דעים, אינכם נדרשים להרגיש אותו דבר, ואף לא לחשוב באותה צורה על-מנת להידמות זה לזה רוחנית. אחדות רוחנית נובעת מן המודעות לכך שבכל אחד מכם שוכנת מתנת הרוח של האב שבשמים, וכי זו הולכת ומרחיבה את שליטתה בקרבכם. ראוי לה להרמוניה שבין השליחים לצמוח מתוך העובדה כי המקור, הטיב והיעד של רוח התקווה השוכנת בתוככי כל אחד מכם זהים הם.

141:5.2 (1591.7) "ובזו הדרך תוכלו להתנסות באחדות של תכלית רוחנית אשר הפכה מושלמת, ובהבנה הרוחנית אשר צומחת מן המודעות לכך שכל רוחות פרדיס השוכנות בכם הינן זהות; ותוכלו ליהנות מאחדות רוחנית מעמיקה שכזו, אפילו נוכח ההבדלים הגדולים אשר מתקיימים בין הגישות שלכם כיחידים בחשיבה השכלית, במזג הרגשי ובהתנהגותכם בחברה. ואף כי האישיויות שלכם עשויות להיות מגוונות באופן מרענן, ושונות במובחן, הטבע הרוחני שלכם, ופירות הרוח של הסגידה האלוהית, וכן אהבת אחיכם, עשויות להיות כה אחודות, עד שכל מי שיתבונן בחייכם יכיר בזהות הרוחנית ובאחדות הנשמה האלה; הם יכירו בכך שהייתם עמי, וכך למדתם היטב כיצד לעשות את רצון האב אשר בשמים. תוכלו להגיע לאחדות בשירות האל, אפילו כאשר תעניקו את השירות הזה בהתאם לאופן הנובע ממתת הדעת, הגוף והנשמה המקוריים שבהם ניחנתם.

141:5.3 (1592.1) "אחדותכם הרוחנית מעידה על שני דברים, אשר תמיד מצויים בהרמוניה בחיי היחיד המאמין: ראשית, יש לכם מניע משותף לשירות בחיים; כולכם מבקשים, מעל לכל דבר אחר, לעשות את רצון האב שבשמים. שנית, לכולכם יש מטרת קיום משותפת;

התכלית של כולכם הינה למצוא את האב שבשמים, ובכך להוכיח ליקום כי הפכתם להיות כמותו."

141:5.4 (1592.2) במהלך הוראתם של השנים-עשר, חזר ישוע שוב ושוב אל הנושא הזה. הוא חזר ואמר להם שהוא לא רצה שאלה אשר האמינו בו יוכפפו לדוגמה, ויידרשו לעמוד באמות מידה מקובעות אשר תקבענה על-פי פרשנות דתית, אפילו של טובי האנשים. שוב ושוב הוא הזהיר אותם לבל יגבשו מערכות אמונה ויבססו מסורות אשר תשמשנה להנחיתם של מאמיני בשורת המלכות ולשליטה בהם.

6. השבוע האחרון בחמתן

141:6.1 (1592.3) בסמוך לסוף השבוע הראשון שלהם בחמתן, הציג שמעון הקנאי בפני ישוע אדם בשם טָהֲרָמָה, איש פרסי אשר עשה עסקים בדמשק. טהרמה שמע על ישוע ובא לכפר נחום על-מנת לפגוש בו. שם נודע לו כי ישוע ירד עם שליחיו לכיוון ירושלים, והוא יצא לחפשו. אנדראס הציג את טהרמה בפני שמעון, על-מנת שינחה אותו. שמעון התייחס לפרסי כעוסק "בפולחן האש", אף-על-פי שטהרמה התאמץ עד מאוד להסביר כי האש אינה אלא סמל נראה "לאחד הקדוש והטהור". לאחר ששוחח עם ישוע, הביע הפרסי את כוונתו להישאר למשך מספר ימים, לשמוע את השיעורים ולהקשיב לדברי ההטפה.

141:6.2 (1592.4) כאשר נותרו שמעון הקנאי וישוע לבדם, שאל שמעון את המאסטר: "מדוע לא הצלחתי אני לשכנע אותו? מדוע הוא התנגד לי, אבל הסכים בקלות להאזין לך?" ענה לו ישוע: "שמעון, שמעון, כמה פעמים הנחיתי אותך להימנע מליטול דבר-מה מלבבות אלה המבקשים גאולה? כמה פעמים הנחיתי אותך אך להוסיף ולשים משהו בנשמות הרעבים? הובל את האנשים אל המלכות, ואז תִמְחָקנה האמיתות הכבירות והחיות של המלכות את כל השגיאות הגסות. ולאחר שהצגת את החדשות הטובות בפני בן התמותה, כי האל הינו אביו, יקל עליך לשכנע אותו כי הוא אכן בנו של האל. ולאחר שעשית כן, הבאת את אור הגאולה לזה אשר יושב במחשכים. שמעון, האם כאשר בא אליך בן האדם לראשונה, הוא הוקיע את

משה ואת הנביאים והטיף לדרך חיים חדשה וטובה יותר? לא. לא באתי ליטול ממך את אשר קיבלת מאבות אבותיך, כי אם להראות לך את החזון השלם יותר של מה שאבותיך ראו רק בחלקו. ולכן, לך-לך שמעון, לָמֵד וְהָטף למלכות, ולאחר שהאדם נכנס אליה בבטחה, וכשבבוא העת אחד שכזה ייגש אליך וישאל, הנחה אותו באשר להתקדמותה המדורגת של הנשמה במלכות האלוהית."

141:6.3 (1592.5) ואף כי דבריו אלו של ישוע הדהימו את שמעון, הוא מילא אחר הוראותיו, והפרסי אשר שמו טהרמה אכן נמנה על אלה שנכנסו בשערי המלכות.

141:6.4 (1592.6) באותו לילה דרש ישוע באזני השליחים על אודות החיים החדשים במלכות. בין היתר, הוא אמר כך: "הנכנס בשערי המלכות נולד מחדש. אינכם יכולים ללמד על מעמקי הרוח את אלו אשר נולדו רק לידת בשר ודם; ודאו בראש ובראשונה כי האדם נולד ברוח, בטרם תבקשו ללמד אותו את דרכיה המתקדמות של הרוח. אל תנסו להראות לאדם את יפי המקדש, עד אשר קודם לקחתם והכנסתם אותו לתוכו. הציגו את האל ואת בני האל בפני האדם בטרם תלמדו אותו את התורות על אבהותו של האל והיות האדם בנו. אל תכפו על האדם – לעולם היו סבלניים. זוהי אינה מלכותכם; אתם הנכם אך שגרירים. פשוט המשיכו והטיפו: זוהי מלכות השמים – אלוהים הינו אביכם ואתם הנכם בניו, ואלה הן בשורות טובות, אם תאמינו בהן בלב שלם, הן תהיינה עבורכם גאולת נצח."

141:6.5 (1593.1) במהלך שהותם בחמתן עשו השליחים התקדמות גדולה. ואולם, הם התאכזבו מאוד מכך שישוע לא הסכים להציע להם כיצד להתייחס אל תלמידיו של יוחנן. ואפילו ביחס לנושא חשוב כמו ההטבלה, כל שישוע אמר היה: "יוחנן אכן הטביל במים, אך כאשר תבואו בשערי מלכות שמים, אתם תוטבלו ברוח."

7. בבית-עניא אשר בעבר הירדן

(1593.2) 141:7.1 ב-26 בפברואר, צעדו ישוע, שליחיו וקבוצה גדולה של חסידים במורד הירדן עד למעבר המים הסמוך לבית-עניא שבפֶּרַאָה, המקום שבו הכריז יוחנן לראשונה על בוא המלכות. ישוע ושליחיו נותרו שם, ושם הם לימדו והטיפו במשך ארבעה שבועות, עד עלייתם לירושלים.

(1593.3) 141:7.2 במהלך השבוע השני לשהותם בבית-עניא אשר בעבר הירדן, לקח ישוע את פטרוס, יעקב ויוחנן למנוחה בת שלושה ימים בגבעות שמעבר לנהר, מדרום ליריחו. המאסטר לימד את השלושה הללו אמיתות חדשות ומתקדמות רבות על אודות מלכות השמים. למטרות מסמך זה, נארגן ונסווג את השיעורים הללו כך:

(1593.4) 141:7.3 ישוע ביקש להבהיר כי הוא רצה ששליחיו, אשר טעמו את טעם מציאות הרוח של המלכות בעצמם, יחיו בַּעולם כך שבני האדם אשר יראו את חייהם, ירכשו מודעות למלכות, וזאת תניע אותם לשאול את המאמינים בנוגע לדרכיהּ של המלכות. כל מי שבכנות מבקש את האמת, תמיד ישמח לשמוע בשורות טובות על אודות מתת האמונה אשר מבטיחה כניסה בשערי המלכות, על מציאויות הרוח הנצחיות והאלוהיות אשר בה.

(1593.5) 141:7.4 המאסטר ביקש להדגיש בפני כל מבשרי בשורת המלכות, כי עיסוקם היחיד היה לגלות ליחיד את האל כאָבִיו – להוביל את היחיד לרכוש מודעות לכך שהוא בן; ואז, להציג את אותו אדם בפני האל כבן-של-אמונה. שתי ההתגלויות הבסיסיות האלה מתגשמות בישוע. ואכן, הוא הפך להיות "הדרך, האמת והחיים." דתו של ישוע התבססה לחלוטין על חיי המתת שלו על-פני האדמה. כאשר עזב ישוע את העולם הזה, הוא לא הותיר אחריו ספר, חוק, או מבנה ארגוני אנושי כלשהו, אשר ישפיעו על חיי הדת של היחיד.

(1593.6) 141:7.5 ישוע הבהיר בפשטות כי הוא בא לכונן מערכת יחסים אישית ונצחית עם האדם, אשר לעד תעמוד מעל לכל מערכות היחסים האנושיות האחרות. הוא הדגיש כי אחווה רוחנית אינטימית זו מוצעת לבני כל הגילאים, לבני כל המעמדות ולבני העמים כולם. הגמול היחידי שאותו הציע לילדיו היה: בעולם הזה – אושר רוחני והתייחדות אלוהית; בעולם הבא – חיי נצח של התקדמות במציאויות הרוח האלוהיות של אב פרדיס.

141:7.6 (1593.7) ישוע הדגיש מאוד את מה שכינה שתי האמיתות החשובות ביותר בתורת המלכות, ואלה הן: השגת גאולה באמונה, ובאמונה בלבד, שאליה נלווה הגילוי המהפכני שהחירות האנושית תושג מתוך הכרה כנה בָּאמת, "וְיֵדַעְתֶּם אֶת הָאֱמֶת, וְהָאֱמֶת תּוֹצִיאֲכֶם לְחֵרוּת." ישוע היה האמת אשר התגשמה בגוף בשר ודם, והוא הבטיח לשלוח את רוח האמת אל לבבות כל ילדיו, לאחר שישוב אל אביו שבשמים.

141:7.7 (1594.1) המאסטר לימד את השליחים הללו את האמיתות הנדרשות לעידן ארצי שלם על-פני הארץ. לעיתים תכופות, אף כי הם הקשיבו לשיעוריו, לאמיתו של דבר מה שאמר נועד לעורר השראה ולחזק עולמות אחרים. הוא שימש דוגמה לתוכנית חיים חדשה ומקורית. ואף כי מנקודת המבט האנושית אכן היה יהודי, הוא חי את חייו כבן-תמותה בפלנטה עבור העולם כולו.

141:7.8 (1594.2) על-מנת לוודא כי בתוכנית התפתחותה של המלכות אביו יוכר כראוי, ישוע הסביר כי הוא התעלם במתכוון "מן האנשים החשובים של הארץ." הוא החל לפעול בקרב העניים, המעמד שכה הוזנח על-ידי מרבית הדתות האבולוציוניות אשר קדמו לו. הוא לא תיעב איש; תוכניתו נועדה לעולם כולו, ואפילו ליקום. והוא הכריז על כך באופן כה נועז ואמפטי, עד שפטרוס, יעקב ויוחנן, התפתו לחשוב שהוא יצא מדעתו.

141:7.9 (1594.3) בעדינות הוא ביקש לשתף את השליחים הללו באֱמת שלפיה הוא לא יצא למשימת המתת הזו על-מנת לשמש דוגמא ליצורים מעטים על-פני כדור-הארץ, אלא בכדי לכונן ולהדגים אָמַת מידה לחיים האנושיים עבור כלל העמים בכל העולמות ברחבי יקומו. אָמַת מידה זו התקרבה לרמת המושלמות הגבוהה ביותר, ואפילו למידת טובו של האב האוניברסאלי. אך השליחים לא יכלו לתפוש את המשמעות של מילותיו אלה.

141:7.10 (1594.4) הוא הכריז כי הוא בא לשמש כמורה, מורה אשר נשלח משמיים על-מנת להציג אמת רוחנית בפני הדעת החומרית. וזהו בדיוק מה שעשה; הוא היה מורה, ולא מטיף. מנקודת המבט האנושית, פטרוס היה מטיף יעיל הרבה יותר מישוע. ההטפה של ישוע הייתה יעילה הרבה יותר בשל אישיותו הייחודית, ופחות בשל יכולותיו כנואם, או כמעורר רגשות. ישוע דיבר ישירות אל נשמות בני האדם. הוא היה מורה של רוח האדם, אך הוא פעל דרך דעתו של האדם. הוא חי עם אנשים.

(1594.5) 141:7.11 היה זה בפעם הזו שישוע רמז לפטרוס, ליעקב וליוחנן, כי עבודתו על-פני האדמה הוגבלה בהיבטים מסוימים על-ידי "עמיתיו אשר מעל," ובכך הוא התכוון להנחיות אשר קיבל לפני משימת המתת מעם אחיו מפרדיס, עמנואל. הוא סיפר להם כי בא לעשות את רצון אביו, ורק את רצון אביו. ומכיוון שתכליתו הייתה אחת ויחידה, ושבתכלית זו הוא דבק בלב שלם, הוא לא הוטרד יתר על המידה מן הרוע אשר בעולם.

(1594.6) 141:7.12 השליחים החלו לזהות את הידידות הבלתי-מופרעת של ישוע. אף-על-פי שהגישה אל המאסטר הייתה קלה, הוא תמיד חי ללא תלות בבני-אדם, ומעליהם. בשום רגע הוא לא נשלט על-ידי השפעה בת-תמותה גרידא, ואף לא היה נתון לשיפוט אנושי שברירי. הוא לא הקדיש תשומת-לב למה שחשב הציבור, ולא הושפע ממחמאות. רק לעתים רחוקות הוא השתהה על-מנת לתקן אי-הבנה, או כדי להעמיד פרשנות שגויה על דיוקה; מעולם הוא לא ביקש עצה מכל אדם שהוא; ואף-פעם לא ביקש שיתפללו עבורו.

(1594.7) 141:7.13 יעקב נדהם מכך שישוע נדמה כרואה אחרית דבר מראשיתו. נדיר היה לראות את המאסטר מופתע. הוא אף-פעם לא התרגש, התרגז, או הודאג. הוא אף-פעם לא התנצל בפני איש. ואף כי לעיתים הוא התעצב, מעולם הוא לא אמר נואש.

(1594.8) 141:7.14 יוחנן הבין בבהירות-יתר, שעל-אף כל כישוריו האלוהיים, ישוע היה, ככלות הכול, אנושי. ישוע חי כאדם בינות לאנשים, הבין בני-אדם, אהב אותם וידע לנהל אותם. בחייו האישיים הוא היה כה אנושי, ועם זאת ללא-דופי. ותמיד הוא היה בלתי-אנוכי.

(1595.1) 141:7.15 ואף כי פטרוס, יעקב ויוחנן לא יכלו להבין הרבה ממה שאמר להם אז ישוע, מילותיו רבות החסד נותרו חקוקות בלבבותיהם, ולאחר הצליבה והתחייה מן המתים, הן צפו ועלו, והיוו מקור לנחמה ולשמחה בשעה שפעלו לאחר מכן והגישו את סעדם. אין להתפלא על כך שהשליחים לא הבינו לגמרי את דברי המאסטר, שהרי הוא שטח לפניהם תוכנית לעידן חדש.

8. פועלים ביריחו

141:8.1 (1595.2) במהלך ארבעת השבועות שבהם שהו בבית-עניא שבעבר הירדן, אנדראס הורה מספר פעמים בכל שבוע לזוג מן שליחים ללכת ליריחו למשך יום או יומיים. ליוחנן היו מאמינים רבים ביריחו, ורובם קידמו בברכה את המסרים המתקדמים יותר של ישוע ושל שליחיו. בזמן הביקורים הללו, ביריחו, החלו השליחים ליישם ביתר שאת את הנחיותיו של ישוע באשר לסעד החולים; הם ביקרו בכל בית בעיר, וביקשו לנחם כל חולה וחולה באשר הוא.

141:8.2 (1595.3) ביריחו השליחים פעלו גם מעט בציבור, אך את עיקר מאמציהם הם הקדישו לעבודה שקטה ואישית יותר. כעת הם גילו כי הבשורות הטובות על אודות המלכות היוו מקור נחמה גדול עבור החולים; וכי המסר אשר הביאו נשא בחובו מזור. וביריחו הייתה זו הפעם הראשונה שבה יושמה הלכה למעשה הנחייתו של ישוע לשנים-עשר להטיף את בשורות המלכות המשמחות ולסעוד את החולים.

141:8.3 (1595.4) הם עצרו ביריחו במעלה הדרך לירושלים, ובדרכם עקפה אותם משלחת ממסופוטמיה אשר חבריה הגיעו על-מנת להיוועד עם ישוע. השליחים תכננו לבלות שם יום יחיד, אך כאשר הגיעו מחפשי האמת הללו מן המזרח, ישוע בילה אתם שלושה ימים, והם שבו אל יישוביהם אשר על גדת הפרת שמחים בידיעת האמיתות החדשות על אודות מלכות השמים.

9. יוצאים לירושלים

141:9.1 (1595.5) ביום שני, היום האחרון בחודש מרץ, החלו ישוע והשליחים לעלות בגבעות לכיוון ירושלים. אלעזר מבית עניא ירד פעמיים לבקר את ישוע בירדן, וכל הסידורים הושלמו לכך שהמאסטר ושליחיו יקבעו את המטֶה שלהם בביתם של אלעזר ואחיותיו בבית עניא, למשך כל הזמן שברצונם לשהות בירושלים.

141:9.2 (1595.6) תלמידיו של יוחנן נותרו בבית עניא שבעבר הירדן, שם הם לימדו את ההמונים והטבילו אותם, כך שרק ישוע והשנים-עשר הגיעו אל ביתו של אלעזר. כאן שהו

ישוע והשליחים במשך חמישה ימים, שבמהלכם הם נחו והתרעננו, בטרם המשיכו לירושלים לחגיגות הפסח. שהותם של המאסטר ושליחיו בבית אחיהם, שם יכלו לסעוד אותם ולדאוג לכל צרכיהם, היוותה מאורע כביר בחייהן של מרתה ומרים.

141:9.3 (1595.7) בבוקר יום ראשון, ה-6 באפריל, ירדו ישוע ושליחיו לירושלים; והייתה זו הפעם הראשונה שישוע והשנים-עשר שהו בעיר יחדיו.

>> מסמך 141 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 143 <<

מסמך 142

חג הפסח בירושלים

142:0.1 (1596.1) במהלך חודש אפריל פעלו ישוע והשליחים בירושלים. בכל ערב הם יצאו מן העיר ובילו את הלילה בבית עניא. ישוע עצמו בילה לילה אחד או שניים מדי שבוע בירושלים, בביתו של יהודי יווני בשם פִּלָבִיוס, לשם הגיעו יהודים חשובים רבים על-מנת לשוחח עמו בסתר.

142:0.2 (1596.2) ביומו הראשון בירושלים, נקרא ישוע לבקר בבית חברו משכבר ימים, חנן, מי ששימש בעבר ככוהן הגדול והיה קרוב משפחתה של שלומית, אשת זבדיה. חנן שמע על אודות ישוע ותורתו, וכאשר ביקר ישוע בבית הכוהן הגדול, הוא התקבל בהסתייגות גדולה. כאשר הבחין ישוע בקור אשר הפגין חנן, הוא מיד נפנה לעזוב, ואמר בהיפרדו: "אדם משועבד בעיקר לפחד, וחולשתו הגדולה היא הגאווה; האם תבגוד בעצמך ותשתעבד לשני אלה, אשר מחרבים את האושר ואת החירות?" אך חנן כלל לא ענה. המאסטר לא ראה שוב את חנן, עד אשר זה ישב לצד חותנו במשפטו של בן האדם.

1. הוראה במקדש

(1596.3) 142:1.1 במהלך החודש הזה, לימדו ישוע או אחד מהשליחים מדי יום במקדש. כאשר המוני חוגגי הפסח היו רבים מכדי להיכנס לשיעור במקדש, קיימו השליחים קבוצות לימוד רבות מחוץ לאזור הקדוש. עיקר המסר שלהם היה כדלקמן:

(1596.4) 142:1.2 1. מלכות השמים קרבה.

(1596.5) 142:1.3 2. אם תאמינו באבהותו של האל תוכלו להיכנס בשערי מלכות שמים, וכך תהפכו לבני האל.

(1596.6) 142:1.4 3. האהבה הינה החוק העליון של החיים במלכות – מסירות עילאית לאל ואהבת רעיך כמוך.

(1596.7) 142:1.5 4. חוק המלכות הינו ציות לרצון האב, אשר מניב את פירות הרוח בחייו האישיים של האדם.

(1596.8) 142:1.6 ההמונים אשר הגיעו לחגוג את הפסח שמעו את המסר של ישוע, ומאות מהם שמחו לשמע הבשורות הטובות. הכוהנים הגדולים, כמו גם מנהיגי היהודים, הוטרדו עד מאוד מישוע ומשליחיו, והתווכחו בינם לבין עצמם כיצד לנהוג בהם.

(1596.9) 142:1.7 בנוסף להוראה במקדש ובסביבותיו, הן השליחים והן מאמינים נוספים עסקו רבות בעבודה אישית בקרב המוני חוגגי הפסח. אותם גברים ונשים אשר הביעו עניין, נשאו את בשורת ישוע, אשר אותה שמעו בחג פסח הזה אל הקצוות המרוחקים ביותר של האימפריה הרומית, ואף אל המזרח. הייתה זו תחילת התפוצה של בשורת המלכות אל העולם החיצון. עבודתו של ישוע לא הצטמצמה עוד לפלשתינה.

2. זעם האל

(1597.1) 142:2.1 עם חוגגי הפסח בירושלים נמנה סוחר יהודי אמיד מכרתים בשם יעקב, אשר פנה לאנדראס וביקש להיפגש עם ישוע בפרטיות. אנדראס ארגן את הפגישה הסודית עם ישוע וקבע אותה לערב המחרת בביתו של פלביוס. אדם זה לא הצליח להבין את אשר לימד

המאסטר, והוא הגיע כי רצה ללמוד עוד על מלכות האל. אמר יעקב לישוע: "אבל, רבי, משה והנביאים אשר מקדם אמרו לנו כי יהוה הוא אל-קנא, אל זועם וקוצף. הנביאים טענו כי הוא שונא חוטאים, וכי הוא נוקם באלו המפרים את מצוותיו. ואילו אתה ותלמידיך מלמדים אותנו כי האל הוא אב אדיב וחומל, אשר כל-כך אוהב את כל בני האדם, עד שהוא מזמין אותם אל מלכות השמים החדשה הזו, אשר אתה טוען כי היא קרבה לבוא."

142:2.2 (1597.2) לאחר שסיים יעקב לומר את דבריו, ענה לו ישוע: "יעקב, היטב סקרת את אשר לימדו הנביאים שמקדם את ילדי אותו דור, על-פי הידוע בימיהם. אבינו אשר בפרדיס הוא בלתי-משתנה. אך המושג שלו צמח למן ימיו של משה, ובחלוף הזמן בימיו של עמוס, ואפילו עד לדורו של הנביא ישעיהו. וכעת, התגשמתי אני בגוף בשר ודם ובאתי על-מנת לגלות את האב בהדר חדש ולהציג את אהבתו ואת חסדו למען בני כל האומות. וככל שבשורת המלכות הזו תלך ותתפשט בעולם, ועמה המסר של שמחה ושל רצון טוב לכל בני האדם, כן תשתפרנה מערכות היחסים במשפחות כל העמים. בחלוף הזמן, תגדל אהבת אבות ובנים אלה לאלה, וכך גם תגדל ההבנה של האהבה אשר אוהב האב שבשמים את ילדיו אשר בארץ. זכור, יעקב, כי אב טוב ואמיתי אינו אוהב רק את כלל משפחתו – כמשפחה – אלא גם אוהב באמת כל אחד ואחד מבניה, כיחיד, ודואג לו ככזה."

142:2.3 (1597.3) לאחר דיון ממושך על אופיו של האב שבשמים, עצר ישוע ואמר: "הן אתה, יעקב, אשר הנך אב לרבים, היטב תדע את אמיתות דבריי." ואמר יעקב: "אבל, מאסטר, מי סיפר לך שאני אב לשישה? כיצד ידעת זאת עליי?" ענה לו המאסטר: "נסתפק בכך שנאמר כי האב והבן יודעים הכול, ואכן רואים הם הכול. ומכיוון שאתה אוהב את ילדיך כמו אב אשר בארץ, כעת עליך לקבל כמציאות את אהבתו של האב שבשמים, ולא רק את אהבתו לכל ילדיו של אברהם, אלא גם לך עצמך, כנשמה יחידה."

142:2.4 (1597.4) או אז המשיך ישוע ואמר: "בשעה שהילדים שלך צעירים ואינם בוגרים דיים, ובשעה שעליך לבקר אותם, הם עלולים לחשוב כי אביהם הוא כועס ומלא זעם. מטעם חוסר בגרותם, הם אינם מסוגלים לראות מעבר לעונש, ואינם מסוגלים להבחין בפעולת התיקון מרחיקת הראות של האב. אבל כאשר אותם ילדים הופכים לגברים בוגרים ולנשים

בוגרות, האם לא יהא זה טיפשי מצדם להמשיך ולחשוב, כאשר עשו בצעירותם, במושגים המוקדמים והשגויים האלה על אביהם? כעת, כגברים וכנשים, ראוי שהם יבחינו באהבה אשר אהב אותם אביהם בשעה שהעניש אותם בצעירותם. והאם לא ראוי הדבר כי בחלוף מאות השנים, תיטיב גם האנושות להבין את טיבו האמיתי ואת אופיו האוהב של האב שבשמים? איזה רווח יהיה לכם מדורות על-גבי דורות של הארה רוחנית, אם תמשיכו לראות את האל באופן שבו תיארו אותו משה והנביאים? אני אומר לך, יעקב, באורה הגדול של השעה הזו, כי עליך לראות את האב כפי שלא ראה אותו אף-אחד מאלו אשר באו לפניך. וכאשר תחזה בו כך, תשמח להיכנס בשערי המלכות אשר בה מולך אב כה רחום, ותבקש כי רצון אהבתו ישלוט בחייך מכאן ואילך."

142:2.5 (1598.1) ענה לו יעקב: "רבי, אני מאמין; אני מבקש שתוביל אותי אל מלכות האב."

3. המושג של האל

142:3.1 (1598.2) שנים-עשר השליחים, אשר מרביתם הקשיבו לדיון הזה על אודות טיבו של האל, שאלו את ישוע באותו לילה שאלות רבות על האב שבשמים. במונחים של היום, ניתן לסכם את תשובותיו של המאסטר לשאלות האלה כדלקמן:

142:3.2 (1598.3) ישוע גער קלות בשנים-עשר, ובסיכומו של דבר אמר: האם אינכם מכירים את מסורות ישראל הנוגעות להתפתחות הרעיון של יהוה? האם אתם בורים באשר לדוקטרינה של התורה על אודות האל? ואז לימד המאסטר את השליחים על התפתחות מושג האלוהות לכל אורך התפתחות העם היהודי. הוא הפנה את תשומת ליבם לשלבים הבאים של התפתחות רעיון האל:

142:3.3 (1598.4) **1.** יהוה – אל השבטים של חצי האי סיני. זה היה המושג הפרימיטיבי של האלוהות, אשר העלה אותו משה לדרגה הגבוהה יותר של אדוני אלוהי ישראל. האב שבשמים

תמיד יקבל את סגידתם הכנה של ילדיו אשר בארץ, בלא-תלות בשיעור פשטות מושגיהם על אודות האלוהות, או בשם שבו הם משתמשים על-מנת לסמל את טיבו האלוהי.

142:3.4 (1598.5) 2. העליון. זהו המושג על אודות האב שבשמים אשר עליו הכריז מלכי-צדק בפני אברהם, ואשר לאחר מכן הופץ למרחקים משָׂלֵם על-ידי אלו אשר האמינו ברעיון המורחב הזה של האלוהות. אברהם ואחָיו עזבו את אוּר בשל ביסוסו של פולחן השמש, והם הפכו למאמינים בתורתו של מלכי-צדק על "אל עליון" – האל הגבוה ביותר, העליון. המושג הזה על אודות האל היה מושג משולב אשר מיזג בין הרעיונות הקודמים אשר נפוצו במסופוטמיה לבין הדוקטרינה על אודות הגבוה ביותר, העליון.

142:3.5 (1598.6) 3. אל שַׁדַי. בראשית ימיהם של העברים, רבים סגדו לאל שדי, המושג המצרי של אל השמים, אשר על אודותיו הם למדו בתקופת השבי שלהם בארץ הנילוס. הרבה לאחר תקופתו של מלכי-צדק, התמזגו כל שלושת המושגים הללו ונוצרה הדוקטרינה של האלוהות הבוראֵת, אדוני אלוהי ישראל.

142:3.6 (1598.7) 4. אלוהים. התורה על אודות שילוש פרדיס נשתמרה עוד מימיו של אדם. הלא תזכרו כיצד מתחילה התורה בקביעה כי "בראשית ברא אלוהים את השמים ואת הארץ"? דבר זה מצביע על כך שכאשר נכתב הפסוק, כללה דת אבותינו את המושג על אודות שלושה אלים באחד.

142:3.7 (1598.8) 5. יהוה העליון. עד לימיו של ישעיהו, התרחבו האמונות האלה על אודות האל לכדי מושג של בורא אוניברסאלי, אשר היה בעת ובעונה אחת כל-יכול ורחום-בכל. ומושג מתפתח ומתרחב זה של האל החליף למעשה את כל הרעיונות אשר קדמו לו בדת אבותינו.

142:3.8 (1598.9) 6. האב שבשמים. וכעת אנו מכירים את האל כאבינו שבשמים. הלימוד שאנו מלמדים מציע דת שבה המאמין הינו בן האל. אלה החדשות הטובות של בשורת מלכות השמים. במקביל לאב מתקיימים הבן והרוח; וההתגלות של טיבן וסעדן של אלוהויות פרדיס

אלה תמשיך להתרחב ולהאיר בנצח העידנים אשר יבואו, את התקדמותם הרוחנית הנצחית של בני האל המרקיעים. בכל עת ובמהלך כל העידנים, מכירה הרוח השוכנת בכל אדם בסגידת האמת שלו – ככל שזו נוגעת להתקדמותו הרוחנית היחידנית – כמחווה של כבוד כלפי האב שבשמים.

142:3.9 (1599.1) השליחים מעולם לא הוכו בתדהמה שכזאת, כפי שאירע בעת שהם האזינו לסיפור התפתחותו של מושג האל במוחותיהם של יהודי הדורות הקודמים; הם היו מבולבלים מדי מכדי לשאול שאלות. ובשעה שהם ישבו מול ישוע בדממה, המשיך המאסטר: "ואילו קראתם בתורה, הייתם יודעים את האמיתות האלה. האם לא קראתם בספר שמואל, ככתוב: 'וַיִּסָּף אַף יְהוָה לַחֲרוֹת בְּיִשְׂרָאֵל; וַיָּסֶת אֶת דָּוִד בָּהֶם לֵאמוֹר, לֵךְ מְנֵה אֶת יִשְׂרָאֵל וְאֶת יְהוּדָה?' והדבר הזה לא היה מוזר, משום שבימיו של שמואל האמינו ילדי אברהם באמת כי יהוה ברא הן את הטוב והן את הרע. אך כאשר סופר אחר תאר את המאורעות האלה מאוחר יותר, לאחר התרחבות המושג היהודי של טיב האל, הוא לא העז לייחס את הרוע ליהוה; ולפיכך כתב: 'וַיַּעֲמֹד שָׂטָן עַל יִשְׂרָאֵל; וַיָּסֶת אֶת דָּוִיד לִמְנוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל.' האם לא תוכלו להבחין כי פסוקי תורה מעין אלו בכתבי הקודש מראים בבירור כיצד המשיך המושג של טיבו של האל לצמוח מדור אחד למשנהו?

142:3.10 (1599.2) "שוב, הייתם צריכים להבחין כיצד התרחבה ההבנה בדבר החוק האלוהי בד בבד עם ההתרחבות של המושגים על האלוהיות. כאשר יצאו בני ישראל ממצרים, בימים שלפני ההתגלות הנרחבת יותר של יהוה, ניתנו להם עשר דברות, ואלה היו דבר החוק ממש, עד להגעתם אל הר סיני. ואלה היו עשר הדיברות:

142:3.11 (1599.3) "1. לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחֵר, כִּי יְהוָה אֵל קַנָּא הוּא.

142:3.12 (1599.4) "2. אֱלוֹהֵי מַסֵּכָה לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ.

142:3.13 (1599.5) "3. שָׁמוֹר אֶת חֹדֶשׁ הָאָבִיב, וְעָשִׂיתָ פֶּסַח לַיהוָה אלוֹהיךָ.

142:3.14 (1599.6) "4. קַדֵּשׁ לִי כָל בְּכוֹר פֶּטֶר כָּל רֶחֶם, בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאָדָם וּבַבְּהֵמָה. לִי הוּא, אמר יהוה.

142:3.15 (1599.7) "5. שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִּשְׁבּוֹת.

142:3.16 (1599.8) "6. זְכוֹר חַג הַקָּצִיר בִּכּוּרֵי מַעֲשֶׂיךָ וְחַג הָאָסִיף בְּצֵאת הַשָּׁנָה, בְּאָסְפְּךָ אֶת מַעֲשֶׂיךָ מִן הַשָּׂדֶה.

142:3.17 (1599.9) "7. לֹא תִשְׁחַט עַל חָמֵץ דַּם זִבְחִי.

142:3.18 (1599.10) "8. וְלֹא יָלִין חֵלֶב חַגִּי עַד בֹּקֶר.

142:3.19 (1599.11) "9. רֵאשִׁית בִּכּוּרֵי אַדְמָתְךָ, תָּבִיא בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ.

142:3.20 (1599.12) "10. לֹא תְבַשֵּׁל גְּדִי בַּחֲלֵב אִמּוֹ.

142:3.21 (1599.13) "ואז, בתוככי ברקים ורעמים של הר סיני, נתן להם משה עשר דיברות חדשות, אשר בוודאי כולכם תסכימו כי הן ראויות יותר ללוות את המושג הרחב יותר של יהוה כאלוהות. האם לא שמתם לב אף-פעם כי הדיברות האלה נרשמו בתורה פעמיים, וכי בפעם הראשונה הם נצטוו לשמור על השבת כאות ליציאת מצרים, ואילו מאוחר יותר הסיבה לשמירת השבת צוינה כהכרה בעובדת הבריאה, אות לאמונותיהם המתקדמות יותר של אבותינו?

142:3.22 (1599.14) "ואז, הלוא תזכרו כי שוב – בימי ההארה הרוחנית הנרחבת יותר של ישעיהו – שונו עשר הדברות השליליות האלה לכדי חוק אחד חיובי, חוק של אהבה, הציווי לאהוב את אדוני אלוהיך בכל מאודך ואת רעיך כמוך. ואף אני מכריז בפניכם כי חוק עליון זה של אהבה לאל ולאדם הינו חובתו היחידה של האדם."

142:3.23 (1600.1) וכאשר סיים את דבריו, איש לא שאל דבר. והם הלכו לדרכם, כל אחד לשנת הלילה שלו.

4. פְּלָבְיוּס והתרבות היוונית

142:4.1 (1600.2) מכיוון שפלביוס לא נימול ואף לא הוטבל, נחשב היהודי היווני לגֵר אשר בשער; ומכיוון שהוא אהב מאוד חפצי אמנות ופיסול יפים, הבית אשר בו התגורר בירושלים

היה מבנה יפהפה. בית זה קושט באוצרות יקרי הערך שאותם הוא אסף פה ושם במסעותיו בעולם. כאשר הוא חשב לראשונה להזמין את ישוע אל ביתו, הוא חשש שמא המאסטר ייעלב למראה הצלמים לכאורה. אך פלביוס הופתע לטובה, כאשר ישוע נכנס לבית ובמקום לגעור בו על הפסלים והצלמים, אשר לכאורה נקשרו לעבודת אלילים, הוא הפגיון עניין רב באוסף כולו ושאל שאלות הערכה רבות באשר לכל פריט ופריט, זאת בעוד שפלביוס מלווה אותו מחדר לחדר ומראה לו את הפסלים החביבים עליו.

142:4.2 (1600.3) המאסטר ראה כי מארחו נבוך למראה חיבתו לחפצי האמנות; ולפיכך, לאחר שסיימו לסקור את האוסף כולו, אמר ישוע: "למה זה תצפה שאגער בך בשל העובדה כי אתה מעריך את יפי החפצים אשר נבראו על-ידי אבי ואשר נוצרו בידיו האמונות של אדם? האם משום שמשה ביקש פעם ללחום בסגידה לאלילי שווא, חייבים כל בני האדם לעוות פניהם אל מול יצירה מהודרת ויפה? אומר אני לך, פלביוס, כי ילדיו של משה לא הבינו אותו כראוי, ואפילו כעת הם יוצרים דיוקנאות שווא מן האיסורים אשר הטיל על צלם ותמונה על מה שבשמים ובארץ. אך אפילו אילו הטיל משה איסורים מעין אלה על האנשים החשוכים של אותם הימים, מה לדבר הזה ולימינו אנו, ימים שבהם מתגלה האב שבשמים כשליט הרוח האוניברסאלי של הכול? פלביוס, הנני מכריז כי במלכות הקרבה לא יִלְמדו עוד 'לא תסגוד לזה ולא תסגוד לזה'; וכי האנשים לא יעסיקו עוד את עצמם במצוות של אל-תעשה את זה או היזהר עשות את זה. כי אם, כולם ימלאו אחר ציווי עליון אחד. והדבר, חובתו העליונה של האדם המתבטאת בשתי זכויות נעלות: סגידה כנה לבורא האינסופי, אב פרדיס, ושירות אוהב אשר מוענק לאַחַיו של האדם. אם תאהב את רעיך כמוך, אכן תדע כי אתה בן האל.

142:4.3 (1600.4) "אכן צדק משה בניסיונותיו לעמוד אל מול פולחן האלילים, בעידן שבו אבי לא היה מובן היטב, אך בעידן העתיד לבוא, יתגלה האב בחייו של הבן; והתגלות חדשה זו של האל תימנע לעד את הבלבול בין האב הבורא לבין אלילי אבן או פסלי זהב וכסף. מכאן ואילך, רשאי האדם הנבון ליהנות מאוצרות האמנות, מבלי לבלבל בין ההערכה החומרית הזו לְיופי לבין הסגידה לאב בפרדיס, שירות האל של כל הדברים ושל כל ההוויות."

142:4.4 (1600.5) פלביוס האמין לכל אשר לימד אותו ישוע. ביום המחרת, הוא ירד אל בית עניא אשר בעבר הירדן והוטבל בידי תלמידיו של יוחנן. זאת הוא עשה משום שבעת ההיא

שליחיו של ישוע עדיין לא הטבילו את המאמינים. עם שובו לירושלים, ערך פלביוס סעודה גדולה לכבוד ישוע, ואליה הזמין שישים מחבריו. ורבים מן האורחים הללו הפכו אף הם למאמינים בבשורת המלכות הקרבה.

5. הדרשה על אודות ההבטחה

142:5.1 (1601.1) אחת מן הדרשות הגדולות אשר נשא ישוע בשבוע הפסח הזה, ניתנה בתשובה לשאלה אשר הגיעה מאחד המאזינים, אדם מדמשק. אדם זה שאל את ישוע: "אבל, רבי, כיצד נדע בביטחון כי נשלחת מעם האל, וכי אכן נוכל לבוא בשעריה של המלכות אשר אתה ושליחיך מצהירים כי היא קרבה לבוא?" על כך ענה לו ישוע:

142:5.2 (1601.2) "באשר למסר שלי ולמה שמלמדים שליחיי, ראוי לכם לשפוט אותם על-פי פירותיהם. אם אנחנו מכריזים בפניכם על אמיתות הרוח, כי אז תעיד הרוח אשר בלבכם על אמיתות המסר. באשר למלכות ולוודאות העובדה כי האב שבשמים יקבל אתכם אליה, הרשו לי לשאול אתכם, איזה מן האבות הראויים והנדיבים אשר ביניכם ישמור את בנו במתח ובחרדה באשר למעמדו במשפחה ולביטחון שלו בחיבת האב כלפיו? האם אתם, האבות אשר בארץ, נהנים לענות את בניכם ולגרום להם להימצא בחוסר-וודאות באשר למקומם בלבבותיכם האנושיים? אף אביכם שבשמים אינו משאיר את ילדי הרוח המאמינים שלו באי-וודאות באשר למקומם במלכות. אם תקבלו את האל כאביכם, כי אז אכן הייתם בני האל. ואם הנכם בנים, מעמדכם איתן ובטוח בכל הנוגע להיותכם בנים אלוהיים ונצחיים. אם תאמינו למילותיי, כי אז תאמינו לו, לשולחי, ובכך שתאמינו באב, הבטחתכם את אזרחותכם האלוהית. אם תעשו כרצון האב שבשמים, לעולם תצליחו בחיי ההתקדמות הנצחיים של מלכות אלוה.

142:5.3 (1601.3) "תעדנה רוחכם והרוח העליונה כי אתם אכן הנכם ילדי האל. ואם אתם ילדי האל, כי אז נולדתם מרוחו של האל; וכל אשר נולד מן הרוח, יוכל בכוחות עצמו להתגבר על

כל הספקות. וזהו הניצחון אשר כובש את כל אי הוודאות, וזוהי אף אמונתכם.

142:5.4 (1601.4) "וכך תיאר הנביא ישעיהו את אותם ימים: 'עַד יֵעָרֶה עָלֵינוּ רוּחַ מִמָּרוֹם, וְהָיָה מַעֲשֵׂה הַצְּדָקָה שָׁלוֹם וַעֲבוֹדַת הַצְּדָקָה הַשְׁקֵט וָבֶטַח עַד עוֹלָם'. ואנוכי אשמש כבטוחה עבור כל אלה אשר יאמינו באמת ובתמים בבשורה הזו, ההבטחה כי יתקבלו אל חסדי הנצח של מלכות אבי. על-כן, אתם, המאזינים השומעים את המסר הזה ומאמינים בבשורת המלכות זו, אתם הנכם בני האל, ולכם חיי נצח; ותהא העובדה שאתם אוהבים בכנות זה את זה לתעודה לעולם כולו כי נולדתם מן הרוח."

142:5.5 (1601.5) המוני המאזינים נותרו לצד ישוע במשך שעות רבות, שאלו שאלות והאזינו רוב קשב לתשובותיו המנחמות. אפילו השליחים התחזקו מן האופן שבו לימד ישוע את בשורת המלכות באופן עוצמתי ובטוח יותר. התנסות זו בירושלים מילאה את השנים-עשר בהשראה רבה. זו הייתה להם הפעם הראשונה שבה הם באו במגע עם קהל כה עצום, והם למדו שיעורים יקרי-ערך רבים אשר מאוחר יותר סייעו להם רבות בעבודתם.

7. המפגש עם נִיקוֹדֵמוּס

142:6.1 (1601.6) ערב אחד הגיע אל ביתו של פלביוס אדם בשם ניקודמוס על-מנת לפגוש את ישוע. היה זה אדם עשיר ובא בימים אשר נמנה עם חברי הסנהדרין היהודית. הוא שמע רבות על אודות תורתו של הגלילי הזה, ולפיכך הלך אחר-צהריים אחד להאזין לו כאשר לימד בחצרות המקדש. אילו היה יכול, היה הולך לשמוע את ישוע מלמד לעיתים תכופות יותר, אך הוא חשש שמא יראו אותו המאזינים, משום שבאותה עת מנהיגי היהודים כבר היו חלוקים עד כדי כך עם ישוע, עד ששום חבר בסנהדרין לא חפץ להיות מזוהה עמו בכל אופן פומבי שהוא. לפיכך ביקש ניקודמוס מאנדראס לראות את ישוע בפרטיות לאחר רדת הליל ודווקא בערב הזה. כאשר החל המפגש, היו פטרוס, יעקב ויוחנן בגנו של פלביוס, אך לאחר מכן הם נכנסו כולם אל הבית, שם נמשכה הדרשה.

142:6.2 (1602.1) ישוע קיבל את ניקודמוס ללא הפגנת משוא-פנים; בשעה ששוחח עמו, הוא כלל לא התפשר או ניסה לשכנע. המאסטר כלל לא ניסה לדחות את המבקר החשאי, ואף לא היה ציני כלפיו. בכל מגעיו עם המבקר הנכבד היה ישוע שליו, כן ומכובד. ניקודמוס לא בא כנציגה הרשמי של הסנהדרין; הוא בא לפגוש בישוע אך ורק בשל העניין האישי והכֵּן שלו בתורתו של המאסטר.

142:6.3 (1602.2) כאשר הציג אותו פלביוס, אמר ניקודמוס: "רבי, אנחנו יודעים שאתה הנך מורה אשר נשלח על-ידי האל, משום שאדם מן השורה לא יכול היה ללמד, אלא כאשר האל מצוי עמו. ואני משתוקק ללמוד עוד על תורתך באשר למלכות הקרבה."

142:6.4 (1602.3) ענה ישוע לניקודמוס: "אמן, אמן אומר לך ניקודמוס. לא יוכל אדם לחזות במלכות האל, אלא אם כן ייוולד ממעל." ענה לו אז ניקודמוס: "אבל כיצד זה יוכל אדם להיוולד מחדש לעת זקנה? הרי לא יוכל להיכנס בשנית אל רחם אמו."

142:6.5 (1602.4) אמר לו ישוע: "ואף-על-פי-כן, הנני מכריז בפניך, כי לא יוכל אדם לבוא בשערי מלכות האל, אלא אם כן ייוולד מן הרוח. זה אשר נולד מן הבשר, בשר הוא, וזה אשר נולד מן הרוח, רוח הוא. אך אל לך להתפלא על כי אמרתי לך כי עליך להיוולד ממעל. כאשר נושבת הרוח, אתה שומע את רשרוש העלים, אך את הרוח לא תראה – לא מנין היא באה ולא אנה תלך – וכך גם באשר לכל אלו הנולדים מן הרוח. בעיני הגוף תוכל לחזות במופעי הרוח, אך לא תוכל להבחין ברוח עצמה."

142:6.6 (1602.5) ענה לו ניקודמוס: "אך אינני מבין – כיצד זה ייתכן?" אמר ישוע: "הייתכן כי אתה מורה בישראל ואינך בקיא בכל אלה? לכן, מחובתם של אלו המכירים את מציאויות הרוח לגלות את הדברים הללו לאלה אשר מבחינים במופעי עולם החומר לבדם. אך, האם תאמין לנו, אם נספר לך על אמיתות שמימיות? האם יש לך, ניקודמוס, די אומץ על-מנת להאמין במי שירד משמיים, ואף בבן האדם?"

142:6.7 (1602.6) אמר ניקודמוס: "אך כיצד אוכל להתחיל לאחוז ברוח זו, אשר עתידה לחולל בי מהפך כהכנה לכניסתי למלכות?" ענה ישוע: "רוח האב שבשמים שוכנת זה מכבר בתוכך. אילו רק תיתן לרוח זו של מעלה להוביל אותך, במהרה תתחיל לראות בעיני הרוח, ואז, כאשר תבחר למלא בלב שלם אחר הנחיית הרוח, אתה תיוולד מן הרוח, לפי שתכלית חייך

היחידה תהא לעשות את רצון אביך שבשמים. וכאשר יתברר לך כי נולדת מן הרוח, וכי אתה שוכן בשמחה במלכות האל, יתחילו חייך לשאת שפע פירות רוח בחיי היומיום שלך."

142:6.8 (1602.7) ניקודמוס אכן היה כן. הוא התרשם עד מאוד, אך עזב מבולבל. ניקודמוס הצליח בתהליך ההתפתחות העצמי שלו, הוא ניחן בשליטה-עצמית, ואפילו באיכויות מוסריות גבוהות. הוא היה מעודן, אגואיסטי וזולתני; אך הוא לא ידע כיצד להכפיף את רצונו לרצון האב האלוהי, כפי שילד קטן מוכן למלא אחר הנחייתו של אב ארצי חכם ואוהב, על-מנת להפוך באמת לבנו של האל, ליורש מתקדם של מלכות הנצח.

142:6.9 (1603.1) אך ניקודמוס אזר אמונה מספקת על-מנת להיאחז במלכות. הוא מחה חלושות בשעה שעמיתיו בסנהדרין ביקשו להרשיע את ישוע ללא שימוע; מאוחר יותר, יחד עם יוסף מן הרמתים, הוא הרהיב עוז, הודה באמונתו ואף תבע את גופתו של ישוע, אפילו בעת שרוב תלמידיו של ישוע נסו מפחד למראה הסבל והמוות הסופיים של המאסטר שלהם.

7. השיעור על המשפחה

142:7.1 (1603.2) לאחר התקופה העמוסה של הוראה ועבודה אישית במהלך שבוע הפסח בירושלים, בילו ישוע ושליחיו את יום רביעי שלאחר מכן במנוחה בבית עניא. אותו אחר-צהריים שאל תומאס שאלה אשר הולידה תשובה ארוכה ומועילה. אמר תומאס: "מאסטר, ביום שהסמכת אותנו כשגרירי של המלכות, אמרת לנו דברים רבים, והנחית אותנו כיצד עלינו לחיות בחיינו האישיים, אך מה עלינו ללמד את ההמונים? כיצד ראוי שיחיו האנשים האלה בשעה שתתגשם המלכות ביתר שאת? האם ראוי הדבר כי תלמידיך יהיו אדונים לעבדים? האם ראוי שמאמיניך ידבקו בעוני ויימנעו מלהחזיק ברכוש? האם ראוי שישלטו רק הרחמים, ויבוא קץ לחוק ולצדק?" ישוע והשנים-עשר בילו את כל אותו אחר-צהריים ואת כל אותו הערב, לאחר הארוחה, בדיון בשאלותיו של תומאס. לצורך תכלית מסמך זה, הננו מציגים את הסיכום הבא של מה שהנחה המאסטר:

142:7.2 (1603.3) ראשית, ישוע ביקש להבהיר לשליחיו כי הוא עצמו חי חיים ייחודיים על-פני האדמה, וכי הם, השנים-עשר, התבקשו להשתתף בהתנסות המתת של בן האדם; וכשותפים לה, אף הם נדרשים לקבל על עצמם את המגבלות ואת החובות המיוחדות של התנסות המתת הכוללת. הייתה בכך רמיזה סמויה כי בן האדם היה האדם היחיד אשר חי אי-פעם על-פני האדמה, אשר היה מסוגל בעת ובעונה אחת לראות ממש אל תוך לבו של האל ועמוק אל תוך נשמת האדם.

142:7.3 (1603.4) ישוע הסביר בפשטות כי מלכות השמים הינה התנסות אבולוציונית אשר מתחילה כאן, על-פני האדמה, ומתקדמת במעלה סדרה של תחנות חיים עד לפרדיס. במהלך הערב הוא בהחלט קבע כי בשלב עתידי כלשהו של התפתחות המלכות הוא יחזור לבקר בעולם, מתוך עוצמה רוחנית ומתוך תפארת אלוה.

142:7.4 (1603.5) לאחר מכן הוא הסביר כי "רעיון המלכות" אינו בהכרח הדרך הטובה יותר להדגים את הקשר בין האדם לאל; וכי הוא השתמש במטבע לשון מעין זה משום שהיהודים ציפו למלכות, ומשום שיוחנן הטיף במונחים של המלכות הקרבה. אמר ישוע: "האנשים של עידן אחר ייטיבו להבין את בשורת המלכות כשזו תוצג במונחים אשר מתארים מערכת יחסים משפחתית – כאשר האדם מבין את הדת כלימוד על אבהותו של האל ועל אחוות האדם, על היותו בן האל." אז דרש המאסטר באריכות על אודות המשפחה הארצית כמקבילה למשפחה השמימית, וניסח מחדש את שני חוקי החיים הבסיסיים: הציווי הראשון של אהבה לאב, ראש המשפחה, והציווי השני של אהבה הדדית בין הילדים עצמם, ואהבת לרעיך כמוך. ואז הוא הסביר כי איכות שכזו, של אהבה בין אחים, תמיד מתבטאת בשירות זולתני ואוהב לחברה.

142:7.5 (1603.6) לאחר מכן, החל הדיון הזכור על אודות מאפייניהם הבסיסיים של חיי המשפחה, והאופן שבו הם ישימים לקשר הקיים בין האל לבין אדם. ישוע קבע כי משפחה אמיתית מבוססת על שבע העובדות הבאות:

142:7.6 (1604.1) **1.** עובדת הקיום. מערכות היחסים בטבע, והמופעים המקבילים להן אצל בני האדם, קשורים למשפחה: ילדים יורשים מהוריהם תכונות מסוימות. מקורם של הילדים

בהוריהם; קיום האישיות תלוי בפעולה ההורית. מערכת היחסים בין האב לילד הינה חלק אינהרנטי בטבע בכללותו, וממלאת את כל אשר חי וקיים.

142:7.7 (1604.2) 2. ביטחון והנאה. אבות אמיתיים נהנים עד מאוד לספק את צרכי ילדיהם. אבות רבים לא מסתפקים רק בסיפוק רצונותיהם של הילדים, אלא נהנים גם מסיפוק הנאותיהם.

142:7.8 (1604.3) 3. חינוך ואימון. אבות חכמים מתכננים בקפדנות את חינוכם של בניהם ובנותיהם, ובצעירותם הם דואגים לאמן אותם כראוי ולהכין אותם לאחריות הגדולה יותר אשר תיפול בחלקם בהמשך חייהם.

142:7.9 (1604.4) 4. משמעת וריסון. אבות מרחיקי-ראות גם דואגים להקנות את המשמעת, ההנחיה, התיקון, ולעיתים אף הריסון, הנדרשים לצאצאיהם הבלתי-מנוסים.

142:7.10 (1604.5) 5. חברות ונאמנות. האב האוהב מקיים דיאלוג קרוב ואוהב עם ילדיו. אוזניו לעולם כרויות על-מנת לשמוע את בקשותיהם; לעולם הוא מוכן לחלוק עמם את קשייהם, ולסייע להם להתגבר עליהם. האב מפגין עניין עילאי ברווחת צאצאיו, באשר היא.

142:7.11 (1604.6) 6. אהבה וחסד. אב חומל אוהב בחופשיות; אבות אינם נוטרים לילדיהם ואינם נוקמים בהם. אבות אינם כמו שופטים, אויבים, או נושים. משפחות אמיתיות נבנות על בסיס של סובלנות, סבלנות וסלחנות.

142:7.12 (1604.7) 7. דאגה לעתיד. אבות אשר בארץ אוהבים להותיר ירושה לילדיהם. המשפחה ממשיכה מדור אחד לדור הבא אחריו. המוות מסמל אך ורק את סופו של דור אחד, ואת תחילתו של דור אחר. המוות מסיים את חיי היחיד, אך לא בהכרח את חיי המשפחה.

142:7.13 (1604.8) המאסטר דן ביישומן של עובדות אלה, על אודות חיי המשפחה, מערכת היחסים בין האדם, הילד אשר בארץ, לבין האל, אב פרדיס. וזו הייתה מסקנתו: "אני מכיר

בשלמותה את מערכת היחסים הזו בין הבן לאב, משום שאת כל מה שאתם נדרשים להשיג בעתיד הנצח, אני כבר הגשמתי כעת. בן האדם מוכן להרקיע לימין האב, ולפיכך נפתח בי עבורכם נתיב רחב עוד יותר על-מנת לראות את האל, ועל-מנת שתהפכו, כאשר תשלימו את התקדמותכם הנפלאה, להיות מושלמים, ממש כשם שאביכם שבשמים מושלם הוא."

142:7.14 (1604.9) כאשר שמעו השליחים את המילים המבהילות האלה, הם נזכרו בהכרזותיו של יוחנן ביום הטבלת ישוע, והם אף נזכרו בהתנסות זו, כאשר הטיפו ולימדו לאחר מותו של המאסטר ותחייתו מן המתים.

142:7.15 (1604.10) ישוע הינו בן אלוה, בן אשר זכה למלוא האמון של האב האוניברסאלי. הוא היה עם האב והבין אותו לגמרי. וכעת הוא חי את חייו הארציים למלוא שביעות רצונו של האב, והתגשמות זו, בגוף בשר ודם, אפשרה לו להבין לגמרי את האדם. ישוע היה האדם המושלם; הוא הגיע למושלמות כזו באופן שבו עתידים כל המאמינים האמיתיים להגיע אליה, בו ודרכו. ישוע גילה לאדם אל של מושלמות, והציג את עצמו בפני האל כבן העולם אשר הפך למושלם.

142:7.16 (1605.1) ואף כי ישוע דרש במשך מספר שעות, תומאס עדיין לא היה שבע-רצון, ואמר: "אבל מאסטר, האב שבשמים לא תמיד נוהג כלפינו נדיבות וחסד. פעמים רבות אנחנו סובלים על-פני האדמה, ותפילותינו לא תמיד נענות. איזו משמעות ממה שלימדת איננו מצליחים לתפוש?"

142:7.17 (1605.2) השיב ישוע: "תומאס, תומאס, כמה זמן יעבור עד שתוכל להאזין באוזני הרוח? כמה זמן יחלוף בטרם תבחין בכך שמלכות זו רוחנית היא, וכי אבי אף הוא הינו הוויה רוחנית? האם אינך מבין כי אנוכי מלמד אותך כלמד ילד של רוח במשפחת הרוחות אשר בשמים, שבה אבי, העומד בראשה של משפחה זו, הינו רוח אינסופית ונצחית? האם לא תרשו לי להשתמש במשפחה הארצית כדוגמה למערכות היחסים השמימיות, בלא ליישם את זה השיעור כפשוטו על ענייני החומר? האם לא תוכלו להפריד בדעתכם בין מציאויות הרוח של המלכות לבין בעיות החומר, החברה, הכלכלה והפוליטיקה של התקופה? מדוע זה תתעקשו לתרגם את דבריי בשפת הרוח לשפת הגוף, רק משום שאני משתמש ביחסים נפוצים ופשוטים להמחשת דבריי? ילדיי, אני מפציר בכם להפסיק ליישם את מה שאלמֶד על מלכות הרוח, על

הזוהמה של העבדות, העוני, הבתים והאדמות, ועל הבעיות החומריות האנושיות הנוגעות לשוויון ולצדק. עניינים זמניים אלה אכן נוגעים לאנשים בעולם, ובמידה מסוימת אף נוגעים לכל בני האדם, אך אתם נקראתם לייצג אותי בעולם, ממש כשם שאני מייצג את אבי. אתם הנכם שגרירים הרוחניים של מלכות רוחנית, נציגיו המיוחדים של אב הרוח. וראוי שכבר אוכל ללמד אתכם כבוגרים לכל דבר וענין במלכות הרוח. האם לעד אהיה חייב לפנות אליכם כאל ילדים? האם לא תגדל הבנתכם הרוחנית? אף-על-פי-כן, אני אוהב אתכם ואתאזר בסבלנות, אפילו עד לרגע האחרון שלי בגוף. ואפילו אז תלך רוחי לפניכם בכל העולם."

8. בדרום יהודה

142:8.1 (1605.3) עד סוף חודש אפריל גדלה מאוד ההתנגדות לישוע בקרב הפרושים והצדוקים, עד כי המאסטר ושליחיו החליטו לעזוב את ירושלים לזמן-מה, וירדו דרומה לעבוד בבית לחם ובחברון. הם בילו את כל חודש מאי בעבודה אישית בערים האלה, ובקרב תושבי הכפרים שבסביבה. במסע הזה לא קוימו עצרות פומביות, אלא רק עבודה מבית לבית. בזמן שהשליחים לימדו את הבשורה וסעדו את החולים, בילו ישוע ואבנר חלק מהתקופה הזו בעין-גדי בביקור בקהילת הנזירים. מקרב קבוצה זו יצא יוחנן המטביל, ובראשה עמד אבנר. רבים מן האחים במסדר הנזירים הפכו למאמינים בישוע, אך רוב הגברים הסגפניים והמוזרים הללו סירבו לקבל אותו כמורה משָמים, זאת משום שהוא נמנע מללמד צומות ושיטות סיגוף-עצמי אחרות.

142:8.2 (1605.4) האנשים באזור הזה לא ידעו שישוע נולד בבית לחם. הם, כמו רבים מתלמידיו, שיערו שהמאסטר נולד בנצרת, אך השנים-עשר ידעו את העובדות האלה לאשורן.

142:8.3 (1605.5) המסע הזה בדרום יהודה היה פרק זמן של מנוחה, שבו הם ראו ברכה בעמלם; נשמות רבות נוספו למלכות. עד לראשון בחודש יוני שככה התסיסה בירושלים באופן כזה שהמאסטר והשליחים שבו אליה על-מנת ללמד ולסעוד מאמינים.

142:8.4 (1606.1) ואף כי ישוע והשליחים בילו את כל חודש יוני בירושלים ובסביבותיה, בתקופה הזו הם לא קיימו עצרות לימוד פומביות. על-פי רוב, הם חיו באוהלים שאותם הם נטו בגן מוצל, גן אשר באותם ימים נקרא גת שמנים. הגן הזה מוקם על מדרונותיו המערביים של הר הזיתים, לא הרחק מנחל קידרון. את השבתות ואת סופי השבוע הם בילו על-פי-רוב עם אלעזר ועם אחיותיו בבית עניא. רק פעמים ספורות ישוע בא בשערי ירושלים, אך קהל מתעניינים גדול יצא אליו לבקרו בגת שמנים. ערב שישי אחד, באו ניקודמוס ואדם בשם יוסף מן הרמתים לבקר את ישוע, ולאחר שהם עמדו אל מול אוהלו, הם חזרו על עקבותיהם בשל פחדם. כמובן שהם עצמם לא תפשו שישוע ידע על כל מעשיהם.

142:8.5 (1606.2) כאשר מנהיגי היהודים למדו על שובו של ישוע לירושלים, הם התכוננו לעצרו; אך כאשר הבחינו שאיננו מקיים עצרות פומביות, הם הסיקו שפחד מן המהומה אשר הקימו קודם לכן, והחליטו להתיר לו להמשיך לפעול באופן פרטי באין מפריע. וכך התקדמו העניינים בשקט, עד לימים האחרונים של חודש יוני, כאשר אחד מחברי הסנהדרין, אדם בשם שמעון, אימץ באופן פומבי את תורתו של ישוע, זאת לאחר שהצהיר על כך בעצמו בפני מנהיגי היהודים. מיד קמה סערה חדשה, והדרישה לעצור את ישוע התעצמה, עד כדי כך שהמאסטר החליט לסגת אל ערי השומרון והדקפוליס.

>> מסמך 142 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 144 <<

מסמך 143

תנועה דרך השומרון

143:0.1 (1607.1) בסוף חודש יוני של שנת 27 לספירה, בשל התגברות ההתנגדות של מנהיגי הדת היהודים, יצאו ישוע והשנים-עשר מירושלים, לאחר ששלחו את אוהליהם ואת חפציהם האישיים המועטים לאחסון בביתו של אלעזר בבית עניא. הם יצאו צפונה לשומרון, ובילו את השבת בבית-אל. כאן הם הטיפו במשך ימים מספר בפני אנשים אשר הגיעו מגוֹפְנָה ומאפרים. קבוצת אזרחים אשר הגיעה מן הרמתים ומתמנע באה על-מנת להזמין את ישוע לבקר בכפריהם. יותר משבועיים ימים הקדישו המאסטר ושליחיו לשם לימוד תושבי האזור היהודים והשומרונים, אשר רבים מהם הגיעו ממרחקים כדוגמת אָנְטִיפָּטְרִיס, בכדי לשמוע את החדשות הטובות על אודות המלכות.

143:0.2 (1607.2) תושבי דרום השומרון שמחו להאזין לישוע. כל השליחים, למעט יהודה איש-קריות, הצליחו להתגבר על הרבה מדעותיהם הקדומות באשר לשומרונים. יהודה התקשה עד מאוד לאהוב את השומרונים הללו. במהלך השבוע האחרון של חודש יולי, החלו ישוע ועמיתיו להתכונן ליציאה אל עבר הערים היווניות החדשות, פֶּצָאֶל ואָרְכֶלָאִיס, אשר בסמוך לירדן.

1. מטיפים באָרְכֶלָאִיס

143:1.1 (1607.3) במחצית הראשונה של חודש אוגוסט, מוקם מטה השליחים בערים היווניות ארכלאיס ופצאל, שם הם התנסו בפעם הראשונה בהטפה בפני אספות של גויים בלבד – רומאים, יוונים וסורים – לפי שרק יהודים מעטים התגוררו בשתי הערים היווניות האלה. השליחים נתקלו בקשיים חדשים בבואם להטיף את מסר המלכות הקרבה בפני האזרחים הרומיים, והם נתקלו בהתנגדויות חדשות לתורתו של ישוע. במהלך אחד ממפגשי הערב הרבים אשר ערך ישוע עם שליחיו, הוא הקשיב בתשומת לב מלאה לדיווחיהם של השנים-עשר על אודות ההתנגדויות אשר חוו לבשורת המלכות מאלו אשר מולם הם פעלו באופן אישי.

143:1.2 (1607.4) שאלה אשר שאל פיליפוס הייתה אופיינית לקושי של השליחים. אמר פיליפוס: "מאסטר, היוונים והרומאים האלה מזלזלים במסר שלנו, ואומרים כי תורה מעין זו מתאימה אך ורק לחלשים ולעבדים. הם טוענים כי דתם של הכופרים עולה על תורתנו משום שהיא מעודדת את התפתחותו של אופי חזק, חסון ואגרסיבי. הם טוענים שאנחנו נהפוך את כל בני האדם לאוסף של רכיכות סבילות ובלתי-מתנגדות, אשר במהרה ייעלמו מעל פני האדמה. הם מחבבים אותך, מאסטר, ומוכנים להודות בכנות כי תורתך היא אלוהית ואידיאלית, אבל הם לא מוכנים להתייחס אלינו ברצינות. הם טוענים כי דתך איננה מיועדת עבור העולם הזה; וכי בני האדם לא יוכלו לחיות כפי שאתה מלמד. וכעת, מאסטר, מה עלינו לומר לגויים האלה?"

143:1.3 (1607.5) ולאחר שישוע שמע התנגדויות דומות לבשורת המלכות מפיהם של תומאס, נתנאל, שמעון הקנא ומתי, הוא אמר לשנים-עשר:

143:1.4 (1608.1) "אנוכי באתי לעולם הזה על-מנת לעשות את רצון אבי ועל-מנת לגלות את טיבו האוהב לאנושות כולה. זוהי משימתי, אַחי. ואנוכי אעשה כן, אפילו אם תורתי לא תובן על-ידי היהודים או הגויים, בימים האלה או בדורות אחרים. אך אל לכם להתעלם מן העובדה שאפילו אהבה אלוהית כרוכה במשמעת חמורה. לפרקים מניעה אהבת אב לבנו את האב לרסן את מעשיו הלא-חכמים של הצאצא אשר פועל ללא מחשבה. לא תמיד הילד מבין את המניעים החכמים והאוהבים אשר מצויים בבסיס המשמעת המרסנת של האב. ואולם, הנני מכריז בפניכם כי אבי בפרדיס אכן שולט ביקום של יקומים בכוחה המחייב של אהבתו. האהבה היא

הגדולה שבכל מציאויות הרוח. האמת היא תגלית משחררת, אבל אהבה הינה מערכת היחסים העילאית. ובלא קשר לצורה השגויה שבה מנהלים אחיכם את העולם שלהם כיום, בעידן עתידי, הבשורה אשר אנוכי מכריז בפניכם תשלוט בעולם הזה ממש. תכליתה הסופית של הקדמה האנושית היא ההכרה מתוך יראת כבוד באבהותו של האל ובהתגשמותה האוהבת של אחוות האדם.

143:1.5 (1608.2) "אבל מי אמר לכם שבשורתי מכוונת רק לחלשים ולעבדים? האם אתם, שליחיי הנבחרים, נדמים כחלשים? האם יוחנן נראָה חלש? האם אתם רואים אותי נשלט על-ידי פחד? אכן, העניים והמדוכאים בדור הזה שומעים אל הבשורה המוגשת להם. דתות העולם הזה זנחו את העניים, אבל אבי אינו נושא פני איש. ומלבד זאת, עניי הדור הזה הם הראשונים להיענות לקריאה לתשובה, והראשונים לקבל את עובדת היותם בנים. בשורת המלכות נועדה להימסר לכל בני האדם – ליהודים ולגויים, ליוונים ולרומאים, לעשירים ולעניים, לחופשיים ולמשועבדים – וכן במידה שווה אף לצעירים ולזקנים, לגברים ולנשים.

143:1.6 (1608.3) "אל נא תתפתו להאמין כי השירות במלכות יהא קל כל הזמן רק מפני שאבי הוא אל של אהבה. ההרקעה לפרדיס הינה ההרפתקה העילאית של כל הזמנים, ההישג הקשוח של הנצח. השירות במלכות על-פני הארץ ידרוש את כל האומץ האנושי אשר תוכלו אתם ועמיתיכם לגייס. רבים מכם יומתו בשל נאמנותכם לבשורת המלכות זו. קל למות בשדה הקרב, כאשר אתם מתחזקים באומץ מנוכחותם של אחיכם הלוחמים לצדכם, אך על-מנת לשים את נפשכם בכפכם למען האהבה לאמת אשר שוכנת בלבכם בן התמותה, יידרשו אומץ ומסירות אנושיים גדולים ועמוקים עוד יותר.

143:1.7 (1608.4) "היום הכופרים מזלזלים בכם כאשר אתם מטיפים לבשורת אי-ההתנגדות, וחיים חיים של אי-אלימות. אך אתם הנכם המתנדבים הראשונים בשורה ארוכה של מאמינים כנים בבשורת המלכות, אשר ידהימו את האנושות כולה במסירות הגבורה שלהם לתורה הזו. מעולם לא הפגין שום צבא בעולם אומץ רב יותר מזה אשר תפגינו אתם, וכך גם הנאמנים אשר יבואו לאחריכם ויטיפו בכל רחבי העולם את החדשות הטובות – על אבהותו של האל ואחוות האדם. האומץ הגופני הוא צורת הגבורה הנמוכה ביותר. האומץ השכלי הוא סוג של אומץ אנושי גבוה אף יותר, אך גבוהה ועילאית מהם היא הנאמנות הבלתי-מתפשרת לְאמונה

מוארת בְּמציאויות הרוח העמוקות. וזוהי גבורתו של אדם יודע-אל. אתם כולכם אנשים יודעי-אל; באמת ובתמים הנכם חבריו האישיים של בן האדם."

143:1.8 (1608.5) זה לא היה כל מה שאמר ישוע באותו מפגש, אך הייתה זו ההקדמה לדבריו, הקדמה שלאחריה הוא הרחיב והדגים באריכות רבה. היו אלו בין הדברים המרגשים ביותר אשר נשא ישוע באוזני השנים-עשר. רק לעתים רחוקות דיבר המאסטר אל שליחיו מתוך רגשות חזקים ניכרים, אך הפעם הזו הייתה מאותן פעמים בודדות שבהן הוא דיבר בכנות מופגנת, אשר אליה נלוו רגשות בולטים.

143:1.9 (1609.1) התוצאה של הדברים הללו על הופעתם בציבור ועל עבודתם האישית של השליחים הייתה מידית; מאותו יום ואילך לבש המסר שלהם נימה חדשה אשר נשלטה על-ידי אומץ. השנים-עשר המשיכו להתקדם בבשורת המלכות החדשה ברוח של אגרסיביות חיובית. מאותו יום ואילך, הם העסיקו את עצמם פחות בהטפה למידות השליליות ולציווים הפאסיביים של מגוון ההיבטים של תורת המאסטר שלהם.

2. שיעורים בשליטה-עצמית

143:2.1 (1609.2) המאסטר היווה דוגמה אנושית מושלמת לשליטה-עצמית. כאשר השתלחו בו, הוא לא השתלח בחזרה; כאשר סבל, הוא לא השמיע הגה כלפי אלו אשר גרמו לסבלו; כאשר הוקיעו אותו אויביו, הוא פשוט הכפיף את עצמו למשפט הצדק של האב שבשמים.

143:2.2 (1609.3) באחד ממפגשי הערב, שאל אנדראס את ישוע: "מאסטר, האם עלינו לתרגל הינזרות כפי שלימד אותנו יוחנן, או שמא עלינו לשאוף לשליטה העצמית אשר אתה מלמד? כיצד נבדלת תורתך מתורתו של יוחנן?" על כך ענה ישוע: "יוחנן אכן לימד אתכם צדיקות מה היא בהתאם לחוק אבותיו ולמצוות אבותיו, והייתה זו דת של בחינה עצמית ושל הינזרות.

אבל אנוכי מביא מסר חדש של שכחה-עצמית ושל שליטה-עצמית. אנוכי מראה לכם את צורת החיים אשר אותה גילה לי אבי שבשמים.

143:2.3 (1609.4) "אמן, אמן אני אומר לכם, כי השולט בעצמו עולה על זה אשר כובש עיר. שליטת האדם בעצמו מעידה על טיבו המוסרי של האדם ועל התפתחותו הרוחנית. בסדר הישן צמתם והתפללתם; כיצור חדש אשר נולד מן הרוח, מלמדים אתכם להאמין ולשמוח. במלכות האב, הנכם עתידים להפוך ליצורים חדשים; הישן עתיד לחלוף מן העולם; וראו כיצד אראה לכם כי כל הדברים עתידים להתחדש. באמצעות האהבה אשר תרחשו זה לזה ישתכנע העולם כי יצאתם מעבדות לחירות, ממוות לחיי-נצח.

143:2.4 (1609.5) "הדרכים הישנות ביקשו לדכא, לגרום לכם לציית ולהתיישר עם חוקי החיים; בתחילת הדרך החדשה, מתמירה אתכם רוח האמת, נשמתכם הפנימית מתחזקת הודות להתחדשות הרוחנית המתמדת של דעתכם, ואתם מתחזקים בכך שהנכם עושים את רצונו הנעים, הראוי והמושלם של האל, ועושים אותו בבטחה ובשמחה. אל נא תשכחו – זוהי אמונתכם האישית בהבטחותיו הכבירות, היקרות מפז של האל, אשר מבטיחה את מנת חלקכם בטבע האלוהי. וכך, הודות לאמונתכם ולהתמרה של הרוח, אתם הופכים הלכה למעשה למשכן אלוה, ורוחו אכן שוכנת בכם. או אז, אם אכן שוכנת רוחו בקרבכם, לא תהיו עוד עבדים לגוף, כי אם בני רוח משוחררים של חירות. מצוות הרוח החדשה מעניקה לכם את חירות השליטה עצמית, ומחליפה את הציווי הישן של הפחד משעבוד-העצמי ושל השעבוד להינזרות.

143:2.5 (1609.6) "פעמים רבות, כאשר אתם עצמכם חטאתם, חשבתם לייחס את מעשיכם להשפעתו של אותו רשע, כאשר לאמיתו של דבר נטיותיכם הטבעיות הן אלה אשר הוליכו אתכם שולל. האם לא אמר הנביא ירמיהו מזמן כי עָקֹב הַלֵּב מִכֹּל, ולפעמים הוא אף נואש ברשעותו? כמה קל לכם להוליך עצמכם שולל, כמה קל לכם ליפול קורבן לפחדים מטופשים, לתאוות בלתי-מרוסנות, לתענוגות משעבדים, לרוע, לקנאה ואפילו לשנאה הנוקמת!

143:2.6 (1610.1) "הגאולה מושגת באמצעות התחדשות הרוח, ולא הודות לפעולת צדקנות-עצמית של הגוף. האמונה מצדיקה אתכם, והחסד מלווה אתכם, ולא הפחד והסיגוף העצמי של הגוף. זאת, אף כי אותם ילדי אב אשר נולדו מן הרוח לעולם שולטים בעצמם,

ובכל דבר אשר נוגע לתאוות הגוף. מי שיודע כי האמונה תציל אותו, באמת חי בשלום עם האל. וכל אלה אשר הולכים בנתיב השלום האלוהי הזה, נועדו להתקדש בשירות הנצח של בני האל הנצחי, אשר מתקדמים לעד. מעתה ואילך, לא חובה היא, כי אם זכות גדולה, לטהר את עצמכם מכל הרשעות אשר במחשבה ובגוף, בעוד שהנכם מבקשים את המושלמות אשר באהבת האל.

143:2.7 (1610.2) "היותכם בנים מעוגן באמונה, והפחד לא יזיז אתכם ממקומכם. שמחתכם נובעת מתוך אמון בעולם האלוהי, ולפיכך, אַל לכם להטיל ספק בַּאמיתות של אהבת האב ושל חסדו. טובו של האל הוא-הוא אשר מוביל את האדם לחרטה אמיתית וכנה. סוד שליטתכם בעצמכם כרוך באמונה ברוח השוכנת, אשר לעולם פועלת את פעולתה מתוך אהבה. ואפילו האמונה הגואלת, לא שלכם היא; אף היא מתת אלוה. ואם הנכם ילדי האמונה החיה הזו, לא תחיו עוד בשעבוד לעצמכם, כי אם תהיו שולטים מנצחים בעצמכם, בני האל המשוחררים.

143:2.8 (1610.3) "לפיכך, ילדַי, כאשר תיוולדו מן הרוח, תיגאלו לעד מן השעבוד המודע לחיי הינזרות ולחיים של פיקוח על תאוות הגוף, ותעברו אל ממלכת הרוח השָמחה, שם יופיעו באופן חופשי פירות הרוח בחיי היומיום שלכם; ופירות הרוח הם מהות השליטה העצמית המענגת, הנאצלת, זאת מן הדרגה הגבוהה, היא אף פסגת ההישג האנושי – שליטה-עצמית אמיתית."

3. שעשוע והתרגעות

143:3.1 (1610.4) בסביבות אותו זמן החלו להתפתח בקרב השליחים ותלמידיהם הקרובים מתיחות רגשית ועצבנות גדולה. הם עדיין לא התרגלו לחיים ולעבודה משותפים. הם חוו קשיים הולכים וגוברים בניסיון לשמור על יחסים תקינים עם תלמידיו של יוחנן. המגע עם הגויים והשומרונים היווה מבחן גדול עבור היהודים הללו. ומעבר לכל הדברים הללו, דבריו האחרונים של ישוע הוסיפו עוד והקשו על המצב המעורער. אנדראס כמעט והשתגע; הוא לא ידע מה לעשות עכשיו, ולפיכך שטח את הבעיות ואת הקשיים בפני המאסטר. לאחר שישוע

האזין לדבריו של ראש השליחים על אודות הצרות, הוא אמר לו: "אנדראס, כאשר הקשיים הם כה חמורים, וכאשר אנשים כה רבים נושאים רגשות כל-כך חזקים, הדיבורים לא יועילו. לא אוכל לעשות את אשר תבקש ממני – לא אשתתף בקשיים החברתיים האישיים הללו – אבל אצטרף אליכם למשך שלושה ימים מהנים של מנוחה והתרגעות. לך אל אחֶיך ואמור להם כי כולכם תתלוו אלי אל מעלה הר סרטבה, שם אני חפץ לנוח למשך יום או יומיים.

143:3.2 (1610.5) "לך כעת אל כל אחד מאחד-עשר אחיך, שוחח עמם בפרטיות ואמור להם כך: 'המאסטר מבקש כי נפרוש לזמן-מה לשם מנוחה והתרגעות. מכיוון שכולנו חווינו לאחרונה הרבה לחץ רוחני ומתח שכלי, אני מציע שבמהלך החופשה הזו לא נזכיר כלל את הקשיים אשר חווינו. האם אפשר לסמוך על שיתוף הפעולה שלך בעניין הזה?' ובדרך הזאת תיגש באופן אישי ובפרטיות אל כל אחד ואחד מאחיך." ואנדראס עשה כמצוות המאסטר.

143:3.3 (1611.1) היה זה מאורע מופלא בחוויה של כל אחד מהם; הם מעולם לא שכחו את היום שבו הם טיפסו על ההר. במשך כל המסע כמעט ולא נאמרה מילה על צרותיהם. כאשר הם העפילו אל פסגת ההר, הושיב אותם ישוע סביבו ואמר: "אחַי, עליכם ללמוד את ערכה של המנוחה ואת תועלתה של ההתרגעות. אתם חייבים להבין שהדרך הטובה ביותר לפתור בעיות סבוכות מסוימות היא להניח להן למשך תקופה. ואז, כאשר אתם שבים אליהן רעננים מן המנוחה, או מן הסגידה, תוכלו לתקוף אותן בראש צלול יותר וביד בטוחה יותר, שלא לדבר על נחישות-לב רבה יותר. ושוב, לאחר שנחתם בגוף ובנפש, פעמים רבות תמצאו כי הבעיה הצטמקה בממדיה."

143:3.4 (1611.2) ביום המחרת ישוע הקצָה לכל אחד מן השנים-עשר נושא לדיון. היום כולו הוקדש להעלאת זיכרונות ולשיחה על נושאים אשר אינם קשורים לעבודתם הדתית. הם הוכו בתדהמה רגעית בשעה שישוע אפילו השמיט את הברכה – הנאמרת בקול רם – כאשר בצע מן הלחם במהלך ארוחת הצהריים. זו הייתה הפעם הראשונה שבה הם ראו אותו מתעלם מטקסיות מעין זו.

143:3.5 (1611.3) כאשר הם טיפסו במעלה ההר, היה ראשו של אנדראס עמוס לעייפה בבעיות. בלבו של יוחנן שכן בלבול גדול מן הרגיל. נשמתו של יעקב התחבטה עד מאוד. מתי התמודד

עם מחסור בכספים, בשל העובדה שהם שהו בקרב הגויים. פטרוס היה סחוט והיה שרוי במצבי רוח אף יותר מן הרגיל. יהודה סבל מהתקף תקופתי של רגישות-יתר ושל אנוכיות. רוחו של שמעון הייתה נמוכה בהתחבטותו במסגרת מאמציו ליישב בין לאומנותו לבין אהבתו את אחוות האדם. פיליפוס היה מבולבל יותר ויותר מן האופן שבו התנהלו הדברים. מאז שהם באו במגע עם הגויים, נתנאל היה פחות הומוריסטי ותומאס היה שרוי בעיצומה של תקופת דיכאון חמורה. אך ורק אצל התאומים הכול נמשך כרגיל וללא הפרעה. וכולם גם יחד התחבטו עד מאוד בשאלה כיצד להסתדר בשלום עם תלמידיו של יוחנן.

143:3.6 (1611.4) שינוי כביר חל בהם ביום השלישי, בעת שהחלו לרדת מן ההר ולחזור למחנה. הם גילו את התגלית החשובה, לפיה, לאמיתו של דבר, בעיות רבות אשר פוקדות את האדם אינן קיימות, ושצרות מלחיצות רבות נובעות מפחד גדול מדי ומדאגות מרובות. הם למדו כי הדרך הטובה ביותר לפתור את התסבוכות האלה היא פשוט לעזוב אותן לנפשן; ובכך שהם עזבו, הם הותירו את הבעיות להיפתר בעצמן.

143:3.7 (1611.5) חזרתָם מן החופשה הזו סימנה את תחילתה של תקופה טובה בהרבה באשר ליחסיהם עם חסידיו של יוחנן. רבים מקרב השנים-עשר ממש עלזו למראה השינוי העצום אשר חל במצב הרוח של כולם, והם התבוננו בשמחה בכך שהשתחררו מן העצבנות הודות לשלושה ימי חופשה משגרת החיים. תמיד קיימת הסכנה שהחד-גוניות שביחסים בין בני-אדם יעצימו עד מאוד את הקשיים ואת הבלבול.

143:3.8 (1611.6) לא רבים מתושביהן הגויים של שתי הערים היווניות, ארכלאיס ופצאל, האמינו בבשורה, ואולם, שנים-עשר השליחים רכשו ניסיון יקר-ערך במשימתם הראשונה והנרחבת בקרב אוכלוסיות של גויים בלבד. ביום שני בבוקר, בסביבות מחצית החודש, אמר ישוע לאנדראס: "אנחנו הולכים לשומרון." והם יצאו מיד אל עבר העיר שִיחָר, אשר מצויה ליד באר-יעקב.

4. היהודים והשומרונים

143:4.1 (1612.1) במשך יותר משש-מאות שנה שררה איבה בין היהודים ביהודה – ולאחר מכן גם בין יהודי הגליל – לבין השומרונים. המקור של רגשות האיבה בין היהודים לשומרונים נעוץ במאורעות הבאים: בסביבות שנת 700 לפני הספירה, דיכא המלך האשורי, סרגון, מרד בפלשתינה המרכזית. הוא לקח בשבי מעל לעשרים-וחמישה אלף יהודים מצפונה של ממלכת ישראל, שאותם הוא הגלה ובמקומם הושיב מספר כמעט זהה של צאצאי בני כּוּתָה, סְפַרְוַיִם וְחֲמָת. לאחר מכן, שלח אשורבְּנִיפָּל מתיישבים נוספים על-מנת שיתגוררו בשומרון.

143:4.2 (1612.2) האיבה הדתית בין היהודים לשומרונים החלה בעת שבה חזרו היהודים מן השבי בבבל, והשומרונים פעלו על-מנת למנוע את בנייתה של ירושלים מחדש. מאוחר יותר, הם אף פגעו ביהודים כאשר הציעו סיוע ידידותי לצבאותיו של אלכסנדר. בתמורה לידידותם, התיר אלכסנדר לשומרונים לבנות מקדש על הר גריזים, שם הם סגדו ליהוה ולאליליהם השבטיים, והעלו קורבנות בדומה לאלו אשר הועלו במקדש בירושלים. הם המשיכו בדרכם זו לפחות עד לתקופת המכבים, עת השמיד יוחנן הורקנוס את המקדש על הר גריזים. לאחר מותו של ישוע, קיים השליח פיליפוס פגישות רבות באתר המקדש השומרוני הישן הזה במסגרת עבודתו למען השומרונים.

143:4.3 (1612.3) האיבה בין היהודים לשומרונים הייתה עתיקה והיסטורית; למן ימיו של אלכסנדר הם נמנעו מלבוא במגע אלו עם אלו. שנים-עשר השליחים לא התנגדו להטיף בקרב עריה היווניות של הדקפוליס וסוריה ובערי הגויים האחרות, אך קריאתו של המאסטר "בואו נלך לשומרון," העמידה במבחן גדול את נאמנותם. ואולם, במהלך יותר משנה שהם בילו עם ישוע, התפתחה אצלם סוג של נאמנות אישית, אשר עלתה אפילו על האמונה בתורתו ועל דעותיהם הקדומות באשר לשומרונים.

5. האישה משיחר

143:5.1 (1612.4) כאשר המאסטר והשנים-עשר הגיעו לבאר-יעקב, נותר ישוע, אשר עייף מן המסע, ליד הבאר, בעוד שפיליפוס לקח עמו את השליחים וביקש מהם לסייע לו להביא משיחר מזון ואוהלים, שכן הם היו עתידים להישאר באזור הזה למשך זמן מה. פטרוס ובני זבדיה ביקשו להישאר לצד ישוע, אך הוא ביקש כי הם יתלוו אל אחיהם ואמר: "אל תחששו לי; השומרונים הללו יתייחסו אלינו באדיבות; רק אחינו, היהודים, מבקשים להרע לנו." השעה הייתה כמעט שש, כאשר ישוע התיישב לצד הבאר בערבו של הקיץ להמתין לשובם של השליחים.

143:5.2 (1612.5) מימיה של באר יעקב הכילו פחות מינרלים מבארותיה של שיחר, ומסיבה זו הם נחשבו כמי שתייה מובחרים יותר. ישוע היה צמא, אך לא הייתה כל דרך לשאוב מי שתייה מן הבאר. ומשום כך, כאשר הגיעה אישה משיחר, כדה בידה, והתכוננה לשאוב מים מן הבאר, אמר לה ישוע: "תני לי לשתות." האישה השומרונית הזו ידעה כי ישוע היה יהודי בשל מראהו ולבושו, ובשל מבטאו היא שיערה כי היה יהודי מן הגליל. שמה היה נָלְדָה, והיא הייתה יצור נאה. היא הופתעה עד מאוד מן העובדה שאדם יהודי פנה אליה ליד הבאר וביקש ממנה מים, מכיוון שבאותם ימים לא היה ראוי לאדם מכובד לפנות אל אישה בפומבי, ועוד פחות מכך שיהודי יפנה אל שומרונית. לפיכך שאלה נלדה את ישוע, "כיצד זה שאתה, יהודי, מבקש ממני, אישה שומרונית, לשתות?" ענה לה ישוע: "אכן ביקשתי ממך לשתות, ואילו היית יכולה להבין, היית מבקשת ממני אַת לגימה ממי החיים." אז אמרה לו נלדה: "אך אדוני, אין לך כיצד לשאוב מן הבאר והיא עמוקה; מנין לך, איפה, מימי החיים הללו? האם גדול אתה מאבינו יעקב, אשר נתן לנו את הבאר הזו, ואשר הוא בעצמו, וכן בניו וצאנו, שתו ממנה?"

143:5.3 (1613.1) ענה לה ישוע: "כל השותה ממים אלה יחוש שוב צמא, אך כל השותה ממי הרוח החיה לא יחוש שוב צמא לעולם. ומֵי החיים הללו יהפכו בקרבו למעיין נובע ומרענן ואף לחיי נצח." אז אמרה נלדה: "תן לי מן המים האלה, שלא אצמא ושלא אדרש לשוב לכאן עוד

על-מנת לשאוב. חוץ מזה, כל מה שיכולה אישה שומרונית לקבל מיהודי מכובד שכזה יהיה תענוג."

143:5.4 (1613.2) נלדה לא ידעה כיצד להתייחס אל נכונותו של ישוע לשוחח אתה. בפניו של המאסטר היא ראתה חזות של אדם צדיק וקדוש, אך היא טעתה וייחסה את חברותיותו לאינטימיות פשוטה, וטעתה כאשר סברה כי באופן דיבורו הוא ניסה לפתות אותה. ומכיוון שהייתה אישה בעלת מוסר רופף, היא החלה לפלרטט אתו בגלוי, עד אשר ישוע התבונן ישירות בעיניה ואמר בקול מצווה, "אישה, לכי אל בעלך והביאי אותו לכאן." פקודה זו השיבה את נלדה אל עשתונותיה. היא ראתה כי היא שגתה בפירוש אשר נתנה לנדיבותו של המאסטר; היא נוכחה לדעת כי היא שגתה בפירוש אשר נתנה לצורת דיבורו. היא נבהלה; היא החלה להבין כי עמדה מול אדם יוצא-דופן, חכמה בקדחתנות בדעתה כיצד להשיב לו, ומתוך בלבול גדול אמרה, "אבל אדוני, אינני יכולה לקרוא לבעלי, מכיוון שאין לי בעל." אז אמר לה ישוע: "אמת דברת, כי אף שלפנים היה לך בעל, האדם אשר עמו את מתגוררת כעת איננו בעלך. מוטב היה לו היית מפסיקה להתעסק במילותיי והיית מבקשת את המים החיים אשר הצעתי לך היום."

143:5.5 (1613.3) כעת נלדה כבר התפקחה, ונעור בה העצמי הטוב יותר שלה. היא לא בחרה לגמרי להיות אישה בלתי-מוסרית. בעלה זנח אותה בגסות ובחוסר-צדק, ובצערה היא הסכימה להתגורר עם יווני מסוים כאשתו, אך ללא נישואין. כעת חשה נלדה בושה גדולה על כך שדיברה בצורה הזאת אל ישוע, ובחרטה גדולה היא פנתה אל המאסטר ואמרה: "אדוני, אני מתחרטת על האופן שבו פניתי אליך, שכן אני מבחינה כי איש קדוש אתה, ואולי אפילו נביא." והיא עמדה לבקש מן המאסטר סיוע אישי וישיר, כאשר עשתה את מה שעשו רבים לפניה ואחריה – היא התחמקה מעניין הגאולה האישית בכך שהסיטה את השיחה לכיוון התיאולוגי והפילוסופי. היא מיהרה להסיט את השיחה מצרכיה שלה עצמה אל המחלוקת התיאולוגית. בעודה מצביעה אל הר גריזים, המשיכה ואמרה: "אבותינו סגדו על ההר זה, ואף-על-פי-כן אתם טוענים כי ירושלים הוא המקום שבו ראוי לסגוד; מהו, אם כן, המקום שבו ראוי לסגוד לאל?"

143:5.6 (1613.4) ישוע הבחין בניסיונה של נשמת האישה להימנע ממגע ישיר ומחפש עם בוראה, אך הוא גם ראה כי נשמתה אכן צמאה להכיר צורת חיים טובה יותר. אחרי ככלות הכול, היה בלבה של נלדה צמא אמיתי למי החיים; ולפיכך הוא פנה אליה בסבלנות, ואמר: "אישה, אומר לך כי לא ירחק היום שבו לא יסגדו לאב לא בירושלים ולא בהר הזה. אך כעת אתם סוגדים למשהו אשר אתם אינכם מכירים, לדת שהיא תערובת של אלילים פגאניים ופילוסופיות של גויים. היהודים, לכל הפחות, יודעים למי הם סוגדים; הם חדלו מן הבלבול בשעה שהם ריכזו את סגידתם לאל אחד, יהוה. אך האמיני לי כשאני אומר לך שלא ירחק היום שבו – ואפילו יהיה זה כעת – יסגדו סוגדים אמיתיים לאב ברוח ובאמת, משום שאלה הם הסוגדים שאותם האב מבקש. האלוהים הוא רוח, והסוגדים לו חייבים לסגוד לו ברוח ובאמת. גאולתך לא תבוא לך מן הידיעה כיצד סוגדים אחרים והיכן הם סוגדים, אלא בשעה שתקבלי בלבך שלך את המים החיים האלה אשר אני מציע לך אפילו כעת."

143:5.7 (1614.1) אך נלדה ניסתה פעם אחת נוספת להימנע מלדון בחייה האישיים על-פני האדמה ובמעמד של נשמתה בפני האל. פעם אחת נוספת היא ניסתה לדון בשאלות דת כלליות, ואמרה: "כן, אני יודעת, אדוני, שיוחנן דיבר על בוא הממיר, אחד אשר ייקרא הגואל, וכשהוא יבוא הוא יאמר לנו את כל הדברים" – וישוע קטע את דבריה של נלדה ואמר בסמכותיות בטוחה, "אנוכי אשר דובר אלייך הוא האיש."

143:5.8 (1614.2) הייתה זו הפעם הראשונה שבה הכריז ישוע על-פני האדמה באופן ישיר, משכנע ובלתי-מוסווה על טיבו האלוהי ועל היותו בן אלוהי; וההכרזה הזו ניתנה באוזני אישה, אישה שומרונית, אישה בעלת אופי מפוקפק בעיני הגברים עד לאותו רגע; ואולם, עין אלוה ראתה שיותר מאשר היא חטאה מרצונה שלה, חטאו כלפיה. אישה זו הייתה כעת נשמה אנושית אשר ביקשה גאולה, ביקשה זאת בכנות ובלב שלם, וזה היה מספיק.

143:5.9 (1614.3) ובעת שנלדה ביקשה לבטא בקול את כמיהתה לדברים טובים יותר ולצורת חיים נאצלת יותר, ממש בשעה שהיא התכוונה לבטא את משאלת לבה הכנה, חזרו שנים-עשר השליחים משיחר, הגיעו אל מקום המאורע וראו את ישוע משוחח באינטימיות כה רבה עם האישה השומרונית הזו – עם אישה שומרונית, ורק אתה לבדה – והם יותר מאשר נדהמו. הם הניחו בזריזות את האספקה שלהם וסרו הצידה. איש מהם לא העז להעיר לישוע, בעודו

אומר לנלדה: "לכי לדרכך, אישה; אלוהים סלח לך. מכאן ואילך תחיי חיים חדשים. קיבלת את המים החיים, שמחה חדשה תנבע בנשמתך ואת תהיי לבתו של העליון." האישה ראתה את מורת רוחם של השליחים, זנחה את כדה ונסה אל העיר.

143:5.10 (1614.4) בשעה שנכנסה אל העיר, היא הכריזה באוזני כל מי שפגשה: "לכו צאו לבאר יעקב, לכו מהר, שם תפגשו אדם אשר הגיד לי את כל אשר עשיתי. אולי הוא הממיר?" ובטרם שקעה השמש, המון גדול התקבץ מסביב לבאר יעקב להאזין לישוע. והמאסטר שוחח עמם עוד על אודות מי החיים, על אודות מתת הרוח השוכנת.

143:5.11 (1614.5) השליחים מעולם לא חדלו מלהיות מופתעים מנכונותו של ישוע לשוחח עם נשים, עם נשים מפוקפקות, ואפילו בלתי-מוסריות. ישוע התקשה עד מאוד ללמד את שליחיו כי לנשים, ואפילו לאלה ביניהן אשר כונו בלתי-מוסריות, יש נשמה אשר מסוגלת לבחור באל כאביהן, ובכך להפוך לבנות האל ולמועמדות לחיי נצח. ואפילו תשע-עשרה מאות שנים לאחר מכן, רבים עדיין דוגלים באותו חוסר-נכונות לתפוש את מה שלימד המאסטר. אפילו הדת הנוצרית התעקשה לבנות את עצמה על עובדת מותו של ישוע, במקום על האמת של חייו. ראוי לעולם לעסוק יותר בחייו השמחים, חיים של גילוי האל, מאשר במותו הטראגי והמצער.

143:5.12 (1614.6) למחרת היום, סיפרה נלדה את הסיפור כולו לשליח יוחנן, אך הוא מעולם לא גילה את הסיפור בכללותו לשליחים האחרים, ואף ישוע לא שיתף את השנים-עשר בפרטים.

143:5.13 (1615.1) נלדה סיפרה ליוחנן שישוע אמר לה "את כל אשר עשיתי." פעמים רבות ביקש יוחנן לשאול את ישוע על השיחה הזו עם נלדה, אך הוא מעולם לא עשה כן. ישוע אמר לה רק דבר אחד על עצמה, אך המבט שלו, שאותו הישיר אל תוך עיניה, והאופן שבו הוא התייחס אליה, הביאו ברגע אחד את כל חייה הסדוקים אל תודעתה כבתמונה פנורמית, והיא ייחסה את הגילוי העצמי הזה של עברה למבטו ולמילותיו של המאסטר. ישוע מעולם לא אמר לה שהיו לה חמישה בעלים. מאז שבעלה זנח אותה, היא חיה עם ארבעה גברים שונים, וברגע שהבינה כי ישוע הוא איש האל, עלתה עובדה זאת יחד עם כל עברה לתודעתה בחיות כזו, עד שלאחר מכן היא טענה בפני יוחנן כי ישוע אמר לה הלכה למעשה את כל אלה.

6. התחייה השומרונית

143:6.1 (1615.2) בערב שבו נלדה הוציאה את תושבי שיחר בהמוניהם לראות את ישוע, בדיוק שבו השנים-עשר עם מזון, ומכיוון שהם לא אכלו דבר באותו יום, והיו רעבים, הם ביקשו מישוע לאכול עמם בְּמָקום לשוחח עם האנשים. אך ישוע ידע כי החשיכה תרד עוד מעט קט, והתעקש לשוחח עם האנשים בטרם ישלח אותם לדרכם. כאשר ניסה אנדראס לשכנע אותו לאכול מעט בטרם ישוחח עם ההמון, אמר לו ישוע, "יֵשׁ לִי אֹכֶל לֶאֱכֹל אֲשֶׁר אַתֶּם לֹא יְדַעְתֶּם." כאשר שמעו זאת השליחים, הם אמרו איש לרעהו: "הֲכִי הֵבִיא לוֹ אִישׁ דָּבָר מָאֲכַל? הייתכן שהאישה הביאה לו מזון ומשקה?" כאשר שמע אותם ישוע משוחחים בינם לבין עצמם, ובטרם שוחח עם ההמונים, הוא פנה הצידה ואמר לשנים-עשר: "מַאֲכָלִי עֲשׂוֹת רְצוֹן שֹׁלְחִי וּלְהַשְׁלִים מַעֲשֵׂהוּ. הֲלֹא אַתֶּם תֹּאמְרוּ עוֹד כָּךְ וְכָךְ חֳדָשִׁים וְהַקָּצִיר בָּא. הִנֵּה אֲנִי אֹמֵר לָכֶם, שְׂאוּ עֵינֵיכֶם וּרְאוּ הָמוֹן יוֹצֵא מֵעִיר בָּשׂוֹמְרוֹן לְהָטוֹת אוֹזְנוֹ אֵלֵינוּ; אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, רְאוּ בַּשָּׂדוֹת כִּי כְבָר הִלְבִּינוּ לַקָּצִיר. וְהַקּוֹצֵר יִקַּח שְׂכָרוֹ וְיֶאסוֹף תְּבוּאָה לְחַיֵּי עוֹלָם, לְמַעַן יִשְׂמְחוּ יַחְדָּו גַּם הַזּוֹרֵעַ גַּם הַקּוֹצֵר. כִּי בָזֹאת יֵאָמֵן הַמָּשָׁל 'כִּי זֶה זֹרֵעַ וְאַחֵר יִקְצֹר'. אָנֹכִי שָׁלַחְתִּי אֶתְכֶם לִקְצֹר אֶת-אֲשֶׁר לֹא עֲמַלְתֶּם בּוֹ, וַאֲחֵרִים עָמְלוּ וְאַתֶּם נִכְנַסְתֶּם בַּעֲמָלָם." את זאת אמר בהתייחסו לעבודתו של יוחנן המטביל.

143:6.2 (1615.3) ישוע והשליחים נכנסו לשיחר והטיפו במשך יומיים, בטרם קבעו את המחנה שלהם על הר גריזים. ורבים מתושבי שיחר האמינו בבשורה וביקשו להיטבל, אך באותה עת שליחיו של ישוע עדיין לא הטבילו.

143:6.3 (1615.4) בלילה הראשון במחנה על הר גריזים, ציפו השליחים שישוע יגער בהם על האופן שבו הם התייחסו לאישה בבאר יעקב, אך הוא כלל לא התייחס לעניין הזה. לחלופין, הוא שוחח איתם את השיחה הזכורה לטוב על אודות "המציאויות אשר עומדות במרכז מלכות האל." בכל דת, קל מאוד להרשות לערכים לקבל מקום גדול מכפי מידתם, וקל מאוד לאפשר

לעובדות לתפוש את מקומה של האמת בתיאולוגיה. עובדת הצלב הפכה ללב לבה של הנצרות המאוחרת יותר; ואולם, אין זוהי האמת המרכזית של הדת אשר אותה ניתן לגזור מחייו ומתורתו של ישוע מנצרת.

143:6.4 (1615.5) בשיעור אשר לימד ישוע על הר גריזים, הנושא היה כזה: ישוע מבקש כי כל בני האדם יראו באל אב-חבר, ובו (בישוע) – אח-חבר. שוב ושוב הוא חזר וטען כי אהבה הינה מערכת היחסים הכבירה ביותר בעולם – ביקום – ממש כשם שהאמת הינה הביטוי המרבי אשר מבחין במערכות היחסים האלוהיות האלה.

143:6.5 (1616.1) ישוע הציג את עצמו באופן כה מלא בפני השומרונים, הן מפני שהוא יכול היה לעשות כן בבטחה, והן משום שהוא ידע כי לא יחזור לבקר שוב בלב השומרון בכדי להטיף לבשורת המלכות.

143:6.6 (1616.2) ישוע והשנים-עשר חנו על הר גריזים עד סוף חודש אוגוסט. בימים הם הטיפו לשומרונים אשר בערים את בשורות המלכות הטובות – אבהותו של האל – ובלילות הם בילו במחנה. העבודה אשר עשו ישוע והשנים-עשר בערי השומרון הניבה נשמות רבות למלכות, ותרמה רבות להכשרת הקרקע לעבודה המופלאה אשר עשה לאחר מכן פיליפוס באזורים הללו, בתקופה שלאחר מות ישוע ותחייתו מן המתים, ולאחר שהשליחים נפוצו אל קצות הארץ בשל הרדיפות המרות אשר חוו המאמינים בירושלים.

7. שיעורים על תפילה וסגידה

143:7.1 (1616.3) במפגשי הערב על הר גריזים לימד ישוע אמיתות גדולות רבות, ובמיוחד הוא שם דגש על הבאות:

143:7.2 (1616.4) דת אמיתית הינה פעולתה של נשמה יחידה במערכת יחסים מודעת-לעצמה בינה לבין הבורא; דת מאורגנת היא ניסיונו של האדם לחברֵת את סגידתם של יחידים דתיים.

143:7.3 (1616.5) ראוי כי הסגידה – ההגות ברוחני – והשירות, המגע עם מציאות החומר, יבואו לסירוגין. ראוי לשלב בין עבודה למשחק; ראוי לאזן את הדת באמצעות הומור. ראוי להקל על כובד ההגות הפילוסופית המעמיקה בעזרת שירה מקצבית. ראוי לתת לאישיות לנוח מקשיי החיים – מן המתח אשר היא חווה בזמן – באמצעות מנוחת הסגידה. ראוי להעמיד אל מול תחושת חוסר הביטחון, אשר נובעת מפחד הבידוד אשר חווה האישיות ביקום, את הגות האמונה באב ואת הניסיון להכיר את העליון.

143:7.4 (1616.6) התפילה מיועדת להקטין את חשיבתו של האדם, אך להגדיל את הכרתו; היא איננה מיועדת להרחיב את הידע, כי אם להעמיק את התובנה.

143:7.5 (1616.7) הסגידה מיועדת לצָפות את החיים הטובים יותר אשר ממתינים בעתיד, ואז לשקף את המשמעויות הרוחניות החדשות האלה בחזרה אל החיים בהווה. התפילה מקיימת מן הבחינה הרוחנית, ואילו הסגידה הינה יצירתית באופן אלוהי.

143:7.6 (1616.8) סגידה הינה הטכניקה שבאמצעותה מבקשים מן האחד השראה על-מנת לשרת את הרבים. סגידה הינה אמת המידה אשר מודדת את מידת התנתקותה של הנשמה מן היקום החומרי, ובה בעת את מידת התחברותה הבטוחה אל המציאויות הרוחניות של הבריאה בכללותה.

143:7.7 (1616.9) תפילה הינה תזכורת-לַעצמי – מחשבה נשגבת; סגידה הינה שכחה-עצמית – חשיבת-עָל. סגידה הינה תשומת לב נטולת-מאמץ, מנוחה אמיתית ואידיאלית לנשמה, צורה של מאמץ רוחני נינוח.

143:7.8 (1616.10) סגידה הינה מעשהו של החלק המזהה עצמו עם השלם; הסופי עם האינסופי; הבן עם האב; הזמן אשר פועל את פעולתו על-מנת להתלכד עם הנצח. סגידה הינה מעשה ההתייחדות של הבן עם האב האלוהי, האופן שבו מבקשת נשמת-רוח האדם להתייחס באופן מרענן, יצירתי, חברי ורומנטי.

143:7.9 (1616.11) אף-על-פי שהשליחים הבינו אך מעט מן השיעורים אשר לימד ישוע במחנה, הבינו אותם בני עולמות אחרים, ובני דורות אחרים על-פני האדמה יבינו אותם אף הם.

מסמך 144

בגלבוע ובדקפוליס

144:0.1 (1617.1) החודשים ספטמבר ואוקטובר עברו בפרישות במחנה חבוי על מורדות הר הגלבוע. בחודש ספטמבר בילה ישוע לבדו עם שליחיו, והוא לימד אותם והורה להם את אמיתות המלכות.

144:0.2 (1617.2) היו כמה סיבות לכך שישוע ושליחיו נמצאו בפרישות בפרק זמן הזה, ולכך שהם שהו בגבול שבין השומרון לדקפוליס. בקרב מנהיגי הדת בירושלים שררה התנגדות גדולה; הורדוס אנטיפס עדיין החזיק את יוחנן בכלא. הוא פחד הן לשחררו והן להוציאו להורג, ובה בעת המשיך לחשוד כי יוחנן וישוע היו קשורים ביניהם באופן כלשהו. בתנאים הללו, לא היה זה מן התבונה לתכנן פעולה אגרסיבית ביהודה או בגליל. והייתה גם סיבה שלישית: המתח בין ראשי תלמידיו של יוחנן לבין שליחיו של ישוע אשר הלך וגדל אט-אט, והחמיר ככל שהמאמינים הלכו ורבו.

144:0.3 (1617.3) ישוע ידע כי ימי תקופת עבודת ההכנה של ההטפה והלימוד התקרבו אל קצם, וכי בצעד הבא יתחיל המאמץ השלם והסופי של חייו על-פני האדמה; והוא לא רצה שתחילתה של משימה זו תעמיד את יוחנן המטביל במבחן, או שתבייש אותו. לפיכך, ישוע החליט לבלות תקופה מסוימת בפרישות, להמשיך ולאמן את שליחיו ואז לעבוד בשקט בערי הדקפוליס, עד אשר יוצא יוחנן להורג, או עד אשר ישוחרר על-מנת להצטרף אליהם למאמץ מאוחד.

1. המחנה בגלבוע

144:1.1 (1617.4) בחלוף הזמן, גדלה מסירותם של השנים-עשר לישוע, וכן מחויבותם לעבודת המלכות. מסירותם נבעה בעיקרה מנאמנות אישית. הם לא תפשו את הצדדים הרבים של תורת ישוע; הם לא הבינו עד תום את טיבו של ישוע, או את משמעותה של משימת המתת שלו על-פני האדמה.

144:1.2 (1617.5) ישוע הבהיר לשליחיו כי הם פרשו מתוך שלוש סיבות:

144:1.3 (1617.6) 1. על-מנת לאשש את הבנתם את בשורת המלכות ואת אמונתם בה.

144:1.4 (1617.7) 2. על-מנת לאפשר להתנגדות לעבודתם ביהודה ובגליל לשכוך.

144:1.5 (1617.8) 3. על-מנת להמתין לבוא גורלו של יוחנן המטביל.

144:1.6 (1617.9) במשך זמן שהייתם בגלבוע, סיפר ישוע לשנים-עשר הרבה על חייו המוקדמים ועל התנסותו על הר החרמון; הוא אף גילה להם משהו ממה שאירע בגבעות בארבעים הימים שבאו מיד לאחר הטבלתו. והוא אף הנחה אותם ישירות לבל יספרו לאיש על ההתנסויות האלה בטרם שובו שלו אל חיק האב.

144:1.7 (1618.1) במהלך השבועות האלה של חודש ספטמבר הם נחו, שוחחו, ושיתפו בהתנסויותיהם מאז שקרא להם ישוע לשירות לראשונה; והם ניסו באמת ובתמים לתאם את כל אשר לימד אותם המאסטר עד כה. במידה כזו או אחרת, כולם הבינו כי זוהי עתידה להיות ההזדמנות האחרונה שלהם למנוחה ממושכת. הם הבינו כי המאמץ הבא שלהם להטפה בציבור, ביהודה או בגליל, עתיד לסמן את תחילתה של ההכרזה הסופית על בוא המלכות. ואולם, היה להם רק מושג קלוש, אם בכלל, באשר למה שעתידה מלכות זו להיות בשעה שתגיע. יוחנן ואנדראס סברו כי המלכות באה זה מכבר; פטרוס ויעקב האמינו כי היא עתידה לבוא; נתנאל ותומאס התוודו בכנות על כך שהם מבולבלים; מתי, פיליפוס ושמעון הקנאי היו

שרויים בבלבול ובחוסר-וודאות; התאומים נהנו משלוות בורותם באשר למחלוקת; ואילו יהודה איש-קריות היה שקט, בלתי-מחויב.

144:1.8 (1618.2) חלק גדול מהזמן הזה בילה ישוע לבדו על ההר, בסמוך למחנה. לעתים הוא לקח עמו את פטרוס, יעקב ויוחנן, אך על-פי-רוב הוא הלך להתפלל או להתייחד לבדו. לאחר ההטבלה של ישוע, ולאחר ארבעים הימים בגבעות של פראה, קשה לכנות את תקופות ההתייחדות האלה עם אביו כתפילה, וכמו-כן אין זה מתאים לומר כי ישוע סגד, אף כי בהחלט ראוי להתייחס לתקופות האלה כאל תקופות של התייחדות אישית עם אביו.

144:1.9 (1618.3) הנושא המרכזי של הדיונים במהלך חודש ספטמבר היה תפילה וסגידה. לאחר שהם שוחחו על אודות הסגידה במשך ימים אחדים, נשא ישוע לבסוף את הדרשה הזכורה שלו לטוב על אודות התפילה. הוא עשה כן בתשובה לבקשתו של תומאס: "מאסטר, אנא למד אותנו להתפלל."

144:1.10 (1618.4) יוחנן לימד את תלמידיו צורת תפילה, תפילה לשם גאולה במלכות הקרבה. ואף כי ישוע מעולם לא אסר על חסידיו להשתמש בצורת התפילה של יוחנן, שליחיו הבינו במוקדם מאוד כי המאסטר לא עודד לגמרי את המנהג של תפילה על-פי נוסח רשמי. אף-על-פי-כן, המאמינים ביקשו כל העת ללמוד כיצד להתפלל. השנים-עשר כמהו לדעת מהי צורת הפנייה שישוע תמך בה. ולפיכך, בעיקר בשל הצורך הזה של כמה מפשוטי העם לקבל צורת פנייה פשוטה, הסכים ישוע בעת הזו לבקשתו של תומאס ללמד אותם צורת תפילה. ישוע נתן את השיעור הזה אחר-צהריים אחד, במהלך השבוע השלישי לשהותם בהר הגלבוע.

2. הדרשה על התפילה

144:2.1 (1618.5) "יוחנן אכן לימד אתכם צורת תפילה פשוטה: 'הו אבא, טהר אתנו מחטא, הצג בפנינו את תהילתך, גלה את אהבתך, ותן לרוחך לקדש את לבנו לעולם ועד, אמן!' הוא לימד את התפילה הזו בכדי שיהיה בידכם דבר-מה ללמד את ההמונים. הוא לא התכוון לכך שאתם תשתמשו בצורת הפנייה הקבועה והרשמית הזו כדרך הדיבור של נשמתכם שלכם, בשעה שאתם נושאים את תפילותיכם.

144:2.2 (1618.6) "התפילה הינה ביטוי אישי ומשוחרר לגמרי של האופן שבו מתייחסת הנשמה לרוח; ראוי לה לתפילה להיות כהתייחדותו של בן, וכביטוי של רֵעוּת. כאשר הרוח היא זו אשר אומרת את התפילה, זו מובילה לקדמה רוחנית של שיתוף-פעולה. התפילה במיטבה היא צורת התייחדות רוחנית המובילה לסגידה נבונה. תפילת אמת היא האופן הכן שבו תושיטו את ידיכם השמימה לשם הגשמת רעיונותיכם הגבוהים.

144:2.3 (1619.1) "התפילה היא נשימתה של הנשמה, והיא האמורה להנהיג אתכם להתמיד בניסיונותיכם ללמוד את רצון האב. מִי בָכֶם אֲשֶׁר לוֹ אֹהֵב, וְהָלַךְ וּבָא אֵלָיו בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה וְאָמַר אֵלָיו: 'יְדִידִי הַלְוֵנִי שְׁלֹשֶׁת כִּכָּרוֹת לָחֶם, כִּי אֹהֲבִי בָּא אֵלַי מִן הַדָּרֶךְ וְלִי אֵין כֹּל לָשׂוּם לְפָנָיו'; וְהוּא מִבַּיִת, יַעֲנֶה וְיֹאמַר, 'אַל תּוֹגִיעֵנִי כִּי כְּבָר נִסְגְּרָה הַדֶּלֶת וְיַלְדַי שׁוֹכְבִים עִמָּדִי בַּמִּטָּה; לֹא אוּכַל לָקוּם וְלָתֶת לָךְ,' ואתם תתעקשו, ותסבירו לו שחברכם רעב, ושאין לכם אוכל לתת לו. אֹמֵר אֲנִי לָכֶם, גַּם כִּי לֹא יָקוּם לָתֶת לֹךְ עַל הֱיוֹתוֹ אֹהֲבךְ, יָקוּם בַּעֲבוּר עַזּוּת פָּנֶיךְ וְיִתֵּן לֹךְ כְּכָל צָרְכֶךְ. ולכן, אם התעקשות מצליחה לשכנע אפילו את האדם בן התמותה, עד כמה יותר תצלח התעקשותכם-ברוח להשיג את לחם החיים מידיו המעניקות של האב שבשמים. שוב אומַר אני לכם: שַׁאֲלוּ וְיִנָּתֵן לָכֶם; דִּרְשׁוּ וְתִמְצָאוּ; דִּפְקוּ וְיִפָּתַח לָכֶם. כִּי כָּל הַשֹּׁאֵל יְקַבֵּל; וְהַדֹּרֵשׁ יִמְצָא; וְהַדֹּפֵק תִּפָּתַח לוֹ דֶּלֶת הַגְּאוּלָה.

144:2.4 (1619.2) "היש בכם איש ואב אשר ייתן לבנו את אשר ביקש בטיפשות, ולא יפעל בהתאם לחכמתו כהורה? אם הילד זקוק ללחם, האם תתנו לו אבן רק משום שטעה וביקש אותה? אם בנכם זקוק לדג, האם תתנו לו נחש, אך משום שזה עלה פעם יחד עם הדג ברשת והבן ביקש את הנחש בטיפשותו? אם אתם, בני-תמותה ויצורים סופיים, יודעים לענות נכון על תפילות ולהעניק לילדיכם מתנות טובות, עד כמה הרבה יותר ייתן אביכם שבשמים מן הרוח ומשאר ברכותיו למבקשים ממנו? ראוי לאדם להתפלל, ואף פעם לא להתייאש.

144:2.5 (1619.3) ״הבה ואספרה לכם משל על שופט אשר חי בְּעיר של רשעים. שׁוֹפֵט הָיָה בְּעִיר אֶחָת אֲשֶׁר לֹא יָרֵא אֶת הָאֱלוֹהִים, וְלֹא נָשָׂא פְּנֵי אָדָם. וְאַלְמָנָה הָיְתה בָּעִיר הַהִיא, אֲשֶׁר בָּאָה שׁוּב וָשׁוּב בִּפְנֵי הַשׁוֹפֵט הַמּוּשְׁחָת הַזֶּה וּבִיקְשָׁה, ׳דִּינָה אֶת דִּינִי מִמְּרִיבִי.׳ וַיְמָאֵן יוֹם וָיוֹם וּמִקֵּץ יָמִים אָמַר בְּנַפְשׁוֹ: ׳גַּם כִּי לֹא אִירָא אֶת הָאֱלוֹהִים וְלֹא אֶשָּׂא פָּנִים לְאָדָם, אֶעֱשֶׂה אֶת מִשְׁפַּט הָאַלְמָנָה הַזֹּאת עַל הַלְאוֹתָהּ אותִי, פֶּן תָּבוֹא תָמִיד וְדַכְּאַתְנִי בְּמִלִּים.׳ אנוכי מספר לכם את זאת בכדי לעודד אתכם להתעקש ולהתפלל, אך לא בכדי לנסות ולשנות את האב הישר והצדיק אשר ממעל. התעקשותכם איננה נדרשת בכדי לזכות בחסד האל, אלא למען שנות את גישתכם אשר בארץ, ולהרחיב את יכולתה של נשמתכם להכיל את הרוח.

144:2.6 (1619.4) ״אך תפילתכם, כאשר אתם נושאים אותה, דלה היא באמונה. אמונת אמת יכולה להזיז ממקומם הרים של קשיי החומר, אשר עומדים בדרך של התרחבות הנשמה ושל התקדמות רוחנית.״

3. תפילת המאמין

144:3.1 (1619.5) ואולם, השליחים עדיין לא שבעו רצון; הם ביקשו מישוע לקבל תפילה לדוגמה, אשר אותה יוכלו ללמד את התלמידים החדשים. לאחר שיעקב זבדיה הקשיב לדרשה על התפילה, הוא אמר: ״טוב ויפה, מאסטר, אך איננו מבקשים צורת תפילה עבורנו, אלא יותר עבור המאמינים החדשים יותר אשר צובאים עלינו לעיתים כה תכופות ומבקשים, ׳למדו אותנו כיצד נכון להתפלל אל האב שבשמים.׳״

144:3.2 (1619.6) כאשר סיים יעקב לומר את דבריו, אמר ישוע: ״אם אכן תבקשו מעמי תפילה שכזו, אציג בפניכם את התפילה אשר לימדתי את אחיי ואת אחיותיי בנצרת״:

144:3.3 (1620.1) אבינו שבשמים,

144:3.4 (1620.2) יתקדש שמך.

144:3.5 (1620.3) תבוא מלכותך; ייעשה רצונך

144:3.6 (1620.4) כאשר בשמים, כן בארץ.

144:3.7 (1620.5) את לחמנו תן לנו, דבר יום ביומו;

144:3.8 (1620.6) הרווה את נשמותינו במי החיים.

144:3.9 (1620.7) ומחל לנו על חובותינו,

144:3.10 (1620.8) כאשר גם אנחנו סלחנו לבעלי חובנו.

144:3.11 (1620.9) אל-נא תביאנו לידי ניסיון, כי אם הצילנו מרע,

144:3.12 (1620.10) ועשה אותנו יותר ויותר שלמים, כמוך.

144:3.13 (1620.11) אין זה מוזר שהשליחים ביקשו מישוע ללמד אותם תפילה לדוגמה עבור המאמינים. יוחנן המטביל לימד את חסידיו מספר נוסחי תפילה; כל המורים הגדולים ניסחו תפילות עבור תלמידיהם. מורי הדת של היהודים ניסחו עשרים-וחמישה או שלושים נוסחי תפילה, שאותם הם שיננו בבתי הכנסת ואפילו בפינות הרחוב. ישוע התנגד במיוחד לתפילה בציבור. עד אותה העת, השנים-עשר שמעו אותו מתפלל אך ורק פעמים אחדות. הם ראו אותו מבלה בתפילה או בסגידה לילות שלמים, והם היו סקרנים מאוד ללמוד את האופן או הצורה שבאמצעותם הוא פנה. באמת ובתמים הם היו מאוד לחוצים ללמוד כיצד לענות להמונים, אשר ביקשו מהם ללמד אותם כיצד להתפלל, ממש כשם שיוחנן לימד את תלמידיו.

144:3.14 (1620.12) ישוע לימד את השנים-עשר להתפלל בחשאי; לפרוש לבדם אל סביבה שקטה בטבע, או להסתגר בחדרם ולסגור מאחוריהם את דלתותיהם בשעת התפילה.

144:3.15 (1620.13) לאחר מותו של ישוע ולאחר הרקעתו אל האב, נהגו מאמינים רבים לסיים תפילה זו, אשר כונתה תפילת האדון, ולהוסיף, "בשם האדון ישוע המשיח." ואף מאוחר יותר, אבדו שתי שורות בהעתקת התפילה, ונוסף לה פסוק נוסף, אשר אמר: "לנצח לך המלכות והעוצמה והתהילה."

144:3.16 (1620.14) ישוע העניק לשליחים תפילה בנוסח קבוצתי, כפי ששימשה בביתו שבנצרת. הוא מעולם לא לימד נוסח תפילה אישי רשמי, אלא רק נוסח קבוצתי, למשפחה, או לחברה.

ואף את זאת הוא אף-פעם לא התנדב ללמד.

144:3.17 (1620.15) ישוע לימד כי על-מנת שתפילה תהיה יעילה, עליה להיות:

144:3.18 (1620.16) 1. בלתי אנוכית – לא עבור האדם לבדו.

144:3.19 (1620.17) 2. באמונה – יוצאת מתוך אמונה.

144:3.20 (1620.18) 3. כנה – יוצאת מן הלב.

144:3.21 (1620.19) 4. נבונה – מוארת.

144:3.22 (1620.20) 5. נובעת מתוך אמון – מתוך כניעה לרצונו החכם-בכל של האב.

144:3.23 (1620.21) כאשר ישוע בילה לילות שלמים על ההר בתפילה, הוא התפלל בעיקר עבור תלמידיו, ובעיקר עבור השנים-עשר. המאסטר התפלל רק מעט עבור עצמו, אף שהוא עסק רבות בסגידה, אשר טיבה התייחדות של הבנה עם אביו אשר בפרדיס.

4. עוד על אודות התפילה

144:4.1 (1620.22) במשך ימים לאחר הדרשה על התפילה המשיכו השליחים לשאול את המאסטר שאלות באשר למנהג הסגידה הזה, החשוב עד מאוד. וכך ניתן לסכם, ולהציג במונחים של היום את אשר לימד ישוע את השליחים במהלך הימים הללו על אודות תפילה וסגידה:

144:4.2 (1621.1) כאשר בקשה כלשהי נאמרת שוב ושוב בכנות ומתוך כמיהה, כאשר תפילה מעין זו מהווה ביטוי כן של ילד האל ונאמרת באמונה, ואף אם יהא זה שגוי או בלתי-אפשרי להיענות לה במישרין, היא תמיד תרחיב את קיבולת הנשמה להכיל את הרוח.

144:4.3 (1621.2) באשר תישאו תפילה, זכרו כי היותכם בנים הינה מתת. שום ילד אינו נדרש לעשות דבר על-מנת לקבל את מעמדו כבן או כבת. הילד מתגשם על הארץ הודות לרצון הוריו. ובדומה לכך, ילד האל מתגשם אלֵי חסד ואל חיי הרוח החדשים הודות לרצונו של האב שבשמים. לפיכך, חובה עלינו לקבל את מלכות השמים – את היותנו בני האל – כקבל אותה

ילד קטן. ואף כי אתם מרוויחים את התפתחותו המדורגת של אופייכם – את הצדקה, את היותכם בנים אתם מקבלים בחסד ובאמצעות האמונה.

144:4.4 (1621.3) התפילה הובילה את ישוע להתייחדות-על של נשמתו עם שליטיהם העליונים של יקום היקומים. התפילה תוביל את בני התמותה אשר בארץ עד להתייחדות של סגידת אמת. קיבולת הקליטה הרוחנית של הנשמה קובעת הן את שיעור הברכות השמימיות אשר ניתן להעניק לה באופן אישי בתשובה לתפילה, והן את יכולתה להכיר בכך באופן מודע.

144:4.5 (1621.4) התפילה, כמו גם הסגידה הנלווית אליה, הינה טכניקה של התנתקות משגרת היום-יום, מן השחיקה המונוטונית של הקיום החומרי. היא הינה נתיב הגישה למימוש-עצמי רוחני ולאינדיבידואליות של הישג אינטלקטואלי ודתי.

144:4.6 (1621.5) התפילה מהווה נוגדן להתבוננות פנימית מזיקה. לכל הפחות, התפילה, כפי שלימד אותה המאסטר, הינה סעד מועיל לנשמה. ישוע התמיד להשתמש בהשפעתה המיטיבה של תפילה הנאמרת עבור הזולת. על-פי-רוב, המאסטר התפלל בלשון רבים ולא עבור יחיד. ישוע התפלל עבור עצמו אך ורק במשברים הגדולים של חייו הארציים.

144:4.7 (1621.6) התפילה הינה נשימת חיי הרוח בתוככי ציוויליזציית החומר של הגזעים האנושיים. סגידה הינה הגאולה עבור דורות של בני התמותה המבקשים להתענג.

144:4.8 (1621.7) אם ניתן לדמות את התפילה לפעולת טעינתן של סוללות הרוח של הנשמה, כך ניתן להשוות בין הסגידה לבין פעולת כיוונון הנשמה, לקליטת התשדורות ביקום של רוחו האינסופית של האב האוניברסאלי.

144:4.9 (1621.8) תפילה הינה המבט הכן והכמה אשר נושא הילד לעבר אביו הרוחני; היא הינה תהליך פסיכולוגי שבו מוחלף הרצון האנושי בזה האלוהי. תפילה הינה חלק מן התוכנית האלוהית אשר באמצעותה מותמר מה שיש במה שראוי שיהיה.

144:4.10 (1621.9) אחת הסיבות לכך שפטרוס, יעקב ויוחנן – אשר התלוו לעיתים קרובות לישוע בלילות המשמר הארוכים שלו – מעולם לא שמעו את ישוע מתפלל, היא העובדה שרק לעיתים רחוקות ביטא המאסטר שלהם את תפילתו בקול. למעשה, כל תפילתו של ישוע התבצעה ברוח ובלב – בדממה.

144:4.11 (1621.10) פטרוס ויעקב היו אלו אשר התקרבו יותר מכל יתר השליחים להבנה של מה שלימד המאסטר על אודות תפילה וסגידה.

5. צורות תפילה אחרות

144:5.1 (1621.11) מעת לעת, במהלך יתרת שהותו של ישוע על-פני הארץ, הוא הביא לידיעת השליחים מספר צורות תפילה אחרות. ואולם, הוא עשה זאת אך רק על-מנת להדגים עניינים אחרים; והוא אף התרה בהם שלא ללמד את אותם "משלי תפילות" להמונים. רבות מתוך התפילות האלה לקוחות מפלנטות מיושבות אחרות, אך ישוע לא סיפר זאת לשנים-עשר. בין התפילות האלה ניתן למצוא את התפילות הבאות:

144:5.2 (1622.1) אבינו אשר בו מתקיימים מחוזות היקום,

144:5.3 (1622.2) יהא שמך נישא ותוֹארךְ לתהילת-תהילות.

144:5.4 (1622.3) נוכחותך חובקת אותנו, ותהילתך תתגשם

144:5.5 (1622.4) דרכנו, אף כי לא בשלמות אשר בה היא תתגשם במרומים.

144:5.6 (1622.5) החייה אותנו אל היום הזה בכוחות האור,

144:5.7 (1622.6) ושמור עלינו מדרכי הרוע העולה מדמיוננו המתעתע,

144:5.8 (1622.7) הן אתה הוא השוכן לתהילה, הן אתה הוא השוכן בנו ככוח עד,

144:5.9 (1622.8) ולנו מתת הנצח של אהבת האינסוף של בנך.

144:5.10 (1622.9) וכך יהא, אמת לעולם ועד.

* * *

144:5.12 (1622.10) אבינו בוראנו, אשר במרכז היקום,

144:5.13 (1622.11) תן לנו מטיבך והענק לנו מאופייך.

144:5.14 (1622.12) עשה אותנו לבניך ולבנותיך ברוב חסדך,

(1622.13) 144:5.15 ויתהלל שמך בהישג הנצח שלנו.

(1622.14) 144:5.16 שלח לנו רוח לבקר ולשלוט, לחיות ולשכון בקרבנו

(1622.15) 144:5.17 וייעשה רצונך בעולם הזה, כפי שהמלאכים עושים את רצונך באור.

(1622.16) 144:5.18 קיים אותנו ביום הזה בהתקדמנו לאורך נתיב האמת.

(1622.17) 144:5.19 גאל אותנו מרפיון, מרוע ומכל חטא.

(1622.18) 144:5.20 היה עמנו סבלן, עת נאהב בנדיבות את רעינו.

(1622.19) 144:5.21 תן לנו מרוח חסדך לשכון בלבבותינו הברואים.

(1622.20) 144:5.22 בידך שלך הולך אותנו, צעד אחר צעד במבוך הלא-בטוח של החיים,

(1622.21) 144:5.23 ועת יבוא קצנו, קבל את רוחנו הנאמנה אל חיקך.

(1622.22) 144:5.24 ולא רצוננו ייעשה, כי אם רצונך שלך.

* * *

(1622.23) 144:5.26 אבינו המושלם והצדיק אשר במרומים,

(1622.24) 144:5.27 ביום הזה הנחה והדרך אותנו במסענו.

(1622.25) 144:5.28 קדש את צעדינו ותאם את מחשבותינו.

(1622.26) 144:5.29 לעולם הולך אותנו בנתיבי ההתקדמות.

(1622.27) 144:5.30 מלא אותנו בחוכמה ובמלאות-עוז

(1622.28) 144:5.31 והחייה אותנו באנרגיה האינסופית שלך.

(1622.29) 144:5.32 ונְמַלא השראה מנוכחותם האלוהית

(1622.30) 144:5.33 ומן ההנחיה של צבאות המלאכיות.

(1622.31) 144:5.34 הנחה אותנו מעלה-מעלה בנתיב האור;

(1622.32) 144:5.35 והגן עלינו במלאות ביום הדין הגדול.

(1622.33) 144:5.36 עשה אותנו כדמותך לתהילת עולם

(1622.34) 144:5.37 וקבל אותנו אליך, אל שירות הנצח של מעלה.

* * *

(1622.35) 144:5.39 אבינו אשר הינו במסתורין,

(1622.36) 144:5.40 גלה לנו את טיבך האלוהי.

(1622.37) 144:5.41 תן לילדיך אשר בארץ את היום הזה

(1622.38) 144:5.42 לראות בו את הדרך, את האור והאמת.

(1622.39) 144:5.43 הראה לנו את נתיב ההתקדמות הנצחי

(1622.40) 144:5.44 ותן לנו את הכוח לצעוד בו.

(1622.41) 144:5.45 אנא כונן את מלכות האלוה שלך בקרבנו

(1622.42) 144:5.46 ותן לנו את מלוא היכולת לשלוט בעצמנו.

(1622.43) 144:5.47 שמור עלינו, למען לא נסור אל דרך החושך והמוות;

(1622.44) 144:5.48 הולך אותנו לעולם לצד מי החיים.

(1622.45) 144:5.49 שמע את תפילותינו למענך;

(1622.46) 144:5.50 אנא תּאָבֶה לעשות אותנו עוד ועוד כדמותך עצמך.

(1623.1) 144:5.51 ולבסוף, למען הבן האלוהי,

(1623.2) 144:5.52 קבל אותנו אל זרועות העולם.

(1623.3) 144:5.53 ואף עתה, לא רצוננו ייעשה, כי אם רצונך שלך.

* * *

(1623.4) 144:5.55 אב ואם של תפארה, אשר הינם הורה אחד במשולב,

(1623.5) 144:5.56 מי ייתן כי נשמור אמונים לטיבך האלוהי.

(1623.6) 144:5.57 אתה עצמך חי שוב בתוכנו ודרכנו

(1623.7) 144:5.58 במתת רוח האלוה אשר לך,

(1623.8) 144:5.59 שנתגשם בדמותך, לא שלמים, בעולם,

(1623.9) 144:5.60 כשם שאתה הנך מצוי בשלמות בהדר של מעלה.

(1623.10) 144:5.61 הענק לנו יום-ביומו את מתת האחווה המתוקה

(1623.11) 144:5.62 והולך אותנו מדי רגע-ברגע בנתיב השירות האוהב.

(1623.12) 144:5.63 הִיֵה לנו תמיד הורה ומשען

(1623.13) 144:5.64 כשם שאנו הננו סבלניים כלפי ילדינו.

(1623.14) 144:5.65 תן לנו חוכמת אלוה לעשות את הטוב בכל מעשינו

(1623.15) 144:5.66 ואהבה אינסופית הניתכת מעל כל יצור ויצור.

(1623.16) 144:5.67 תן לנו מסבלנותך ומנדיבות-אהבתך

(1623.17) 144:5.68 וימָּלאו העולם וחולשותיו בצדקתנו.

(1623.18) 144:5.69 וכאשר נסיים אנו את מלאכת נתיבתנו, תהא זו לכבוד שמך,

(1623.19) 144:5.70 ישׂבעו עונג רוחותיך הטובות וירוו נחת סייעי הנשמה.

(1623.20) 144:5.71 אבינו האוהב, לא כרצוננו, כי אם כרצונך לעשות טוב לעד לילדיך אשר בארץ,

(1623.21) 144:5.72 כן יהי.

* * *

(1623.22) 144:5.74 המקור הנאמן-לעד שלנו, המרכז הכל-יכול שלנו,

(1623.23) 144:5.75 יתקדש ויתברך שם בנך עטור החסד.

(1623.24) 144:5.76 שפע וברכה המטרת עלינו,

(1623.25) 144:5.77 ולנו נתת את הכוח לעשות את רצונך ולמלא את מצוותיך.

(1623.26) 144:5.78 תן לנו מדי רגע-ברגע את מזון עץ החיים;

(1623.27) 144:5.79 ומדי יום-ביומו הרווה אותנו ממי נהר החיים.

(1623.28) 144:5.80 הולך אותנו צעד-אחר-צעד מן החשכה אל נהרת אלוה.

(1623.29) 144:5.81 וחדֵש דעתנו בהתמרת הרוח השוכנת,

(1623.30) 144:5.82 ולבסוף, כשיבוא עלינו הקץ של בני המוות,

(1623.31) 144:5.83 קבל אותנו אליך ושלח אותנו לעד אלַי נצח.

(1623.32) 144:5.84 הכתר אותנו בכתר שירות נושא פרי,

(1623.33) 144:5.85 ונהלל את האב, את הבן ואת הרוח המשפיעה.

(1623.34) 144:5.86 לו יהי, ברחבי היקום אשר אין לו סוף.

* * *

(1623.35) 144:5.88 אבינו החי במשכנות הסוד אשר ביקום,

(1623.36) 144:5.89 יתכבד שמך, יתהלל חסדך ויתהדר משפטך.

(1623.37) 144:5.90 תזרח שמש צדקתך עלינו בצהרי-היום,

(1623.38) 144:5.91 ונפציר בך למען תנחה אותנו צעד-אחר-צעד בשעת דמדומים.

(1623.39) 144:5.92 אנא קח את ידנו והוליכנו בדרכים אשר בהן בחרת

(1623.40) 144:5.93 והיֶה לצדנו כאשר הדרך קשה, בשעות החשיכה.

(1623.41) 144:5.94 זכור אותנו, שלא כמותנו, השוכחים ומזניחים תכופות את זכרך.

(1623.42) 144:5.95 רחם עלינו ואהבנו, כשם שאנו כמהים לאהבך באמת.

(1623.43) 144:5.96 אנא-ראה אותנו בנדיבותך ורחם עלינו בחסדך,

(1623.44) 144:5.97 כשם שאנו סולחים בצדק לאלו אשר פגעו בנו ועלבו בנו.

(1624.1) 144:5.98 לו תיתן את אהבת בנך ההדור, את מסירותו ואת המתת אשר לו,

(1624.2) 144:5.99 את חיי הנצח של אהבתך ואת חסדך לעולמי עד.

(1624.3) 144:5.100 לו תינתן לנו את מלוא מתת הרוח של אל היקומים;

(1624.4) 144:5.101 אנא הענק לנו חסד ללכת בצו הרוח.

(1624.5) 144:5.102 ובסעד האוהב של הצבאות השרפיים

(1624.6) 144:5.103 לו ינחה אותנו הבן עד תום העידן.

(1624.7) 144:5.104 עשה אותנו עוד-ועוד כדמותך אתה

(1624.8) 144:5.105 ועם בוא קצנו, קבלנו אל חיקך הנצחי אשר בפרדיס.

(1624.9) 144:5.106 וכך יהא, בשם בן המתת

(1624.10) 144:5.107 ולתהילת האב העליון ולכבודו.

144:5.108 (1624.11) ואף-על-פי שהשליחים לא הורשו להציג שיעורי תפילה אלו בשעה שלימדו בציבור, הם הפיקו תועלת אישית רבה מכל התגליות האלה בהתנסותם הדתית האישית. בעת שישוע לימד את השנים-עשר באופן אישי, הוא השתמש בדוגמאות תפילה אלה ובאחרות אך ורק לשם ההדגמה. ורשות מיוחדת ניתנה על-מנת להעלות את שבע הדוגמאות האלה על הכתב במסמך זה.

6. ועידה עם שליחיו של יוחנן

144:6.1 (1624.12) בסביבות הראשון לחודש אוקטובר, בעת שפיליפוס וכמה מחבריו השליחים שהו בכפר סמוך וקנו מזון, הם פגשו במקרה כמה משליחיו של יוחנן המטביל. כתוצאה מהפגישה המקרית הזו בשוק, נערכה במחנה אשר בגלבוע ועידה בת שלושה שבועות בין שליחיו של ישוע ובין שליחיו של יוחנן, וזאת משום שאך מעט לפני כן מינה יוחנן שנים-עשר ממנהיגיו לשליחים, על-פי התקדים אשר קבע ישוע. יוחנן עשה כן לבקשת אבנר, ראש וראשון לתומכיו הנאמנים. ישוע נכח במחנה בגלבוע במהלך השבוע הראשון של הוועידה המשותפת הזו, אך הוא נמנע מלהיות נוכח בשני השבועות האחרונים.

144:6.2 (1624.13) עד לתחילת השבוע השני של החודש הזה, קיבץ אבנר את כל עמיתיו במחנה אשר בגלבוע, והיה מוכן להיכנס ולהיוועד עם שליחיו של ישוע. במשך שלושה שבועות, נועדו עשרים-וארבעה הגברים הללו שלוש פעמים ביום במשך שישה ימים בשבוע. במהלך השבוע הראשון, התרועע ישוע עמם בין מפגשי הבוקר, אחר הצהריים והערב. הם רצו שהמאסטר יפגוש אותם ויעמוד בראש ההתייעצות המשותפת, הוא אך סירב בהתמדה להשתתף בדיוניהם, אף-על-פי שהוא הסכים לשוחח עמם בשלוש הזדמנויות. השיחות האלה של ישוע עם העשרים-וארבעה נסבו על אהדה, שיתוף-פעולה וסובלנות.

144:6.3 (1624.14) אנדראס ואבנר עמדו לסירוגין בראשי המפגשים של שתי קבוצות השליחים. שני הגברים הללו נדרשו לשוחח על אודות קשיים רבים ולפתור בעיות רבות. שוב ושוב הם שטחו את צרותיהם בפני ישוע, ותמיד הם שמעו אותו אומר: "אני עוסק אך ורק בבעיות הדת

האישיות שלכם. אנוכי הנני נציג האב עבור היחיד, ולא עבור הקבוצה. אם יש לכם קשיים אישיים במערכת היחסים שלכם עם האל, בואו אלי ואשמע, ואייעץ לכם כיצד לפתור זאת. אך כאשר אתם עוסקים ביישוב הפרשנויות הסותרות אשר נותנים בני האדם לבעיות הדת, ובחִברוּתה של הדת, נועדתם להתמודד, להחליט ולפתור את כל הבעיות האלה בכוחות עצמכם. יחד עם זאת, אני אוהד אתכם ותמיד מעוניין, וכאשר תגיעו למסקנות בנוגע לעניינים הלא-רוחניים הללו בחשיבותם, ובתנאי שכולכם תסכימו עליהם, אני מבטיח לכם מראש את מלוא הסכמתי ואת שיתוף הפעולה שלי בלב שלם. וכעת, על-מנת לאפשר לכם להתלבט ללא הפרעה, אעזוב אתכם למשך שבועיים. אל תדאגו לי, שכן אני עוד אשוב אליכם. אֶהְיֶה בַּאֲשֶׁר לְאָבִי, שכן עוסקים אנו גם במחוזות אחרים מעבר למחוז הזה שכאן."

144:6.4 (1625.1) לאחר שאמר זאת, ירד ישוע מצלע ההר, והם לא ראו אותו במשך שבועיים תמימים. הם מעולם לא ידעו לאן הוא הלך ומה הוא עשה במשך הימים הללו. לעשרים-וארבעה נדרש זמן-מה בטרם הם היו יכולים לחזור ולעסוק ברצינות בבעיותיהם, זאת משום שהיעדרותו של המאסטר הטרידה את מנוחתם. ואולם, לאחר שבוע ימים הם שבו אל מהות הדיונים, והם לא יכלו לפנות לישוע על-מנת לבקש עזרה.

144:6.5 (1625.2) הנושא הראשון שעליו החליטה הקבוצה הייתה אימוץ התפילה אשר לימד אותם ישוע אך זמן קצר קודם לכן. בהצבעה פה אחד הם הסכימו לקבל את התפילה הזו כתפילה אשר אותה תלמדנה שתי קבוצות השליחים את המאמינים.

144:6.6 (1625.3) ההחלטה הבאה אשר קיבלו הייתה שכל עוד יוחנן מצוי בין החיים, בין אם בכלא ובין שהוא ייצא לחופשי, תמשכנה שתי קבוצות השליחים בעבודתן, וכי מדי שלושה חודשים יתקיימו מפגשים משותפים בני שבוע ימים במקומות שעליהם יוסכם מעת לעת.

144:6.7 (1625.4) ואולם, סוגיית ההטבלה הייתה הקשה בבעיותיהם. הקשיים שלהם התעצמו בעקבות סירובו של ישוע להכריז כיצד ראוי שהם ינהגו בנושא. לבסוף הם הסכימו על הדבר הבא: כל עוד יוחנן חי – או עד אשר הם יחליטו יחדיו לשנות את ההחלטה הזו – אך ורק שליחיו של יוחנן יטבילו את המאמינים, ורק שליחיו של ישוע יְלַמדו בסופו של דבר את התלמידים החדשים. בהתאם לכך, מאותו רגע ועד למותו של יוחנן, תמיד נלוו שניים משליחי יוחנן אל שליחיו של ישוע, והם היו אלו אשר הטבילו את המאמינים; זאת משום שהאסיפה

המשותפת הצביעה פה אחד כי ההטבלה עתידה לשמש כצעד הראשון בברית החיצונית של קבלת עול המלכות.

144:6.8 (1625.5) לאחר מכן הוסכם כי אם ימות יוחנן, יציגו שליחיו של יוחנן את עצמם בפני ישוע ויכפיפו את עצמם למרותו, וכי הם לא יטבילו עוד מאמינים, אלא ברשות של ישוע או של שליחיו.

144:6.9 (1625.6) ולאחר מכן הם הצביעו על כך שבמקרה שיוחנן ימות, יחלו שליחיו של ישוע להטביל במים כאות להטבלה ברוח אלוה. ולגבי שאלת החיבור שבין החרטה לבין הטבילה, זו נשארה בבחינת בחירה; לא התקבלה כל החלטה אשר חייבה את חברי הקבוצה. שליחיו של יוחנן הטיפו, "חיזרו בתשובה והיטבלו." שליחיו של ישוע הכריזו, "האמינו והיטבלו."

144:6.10 (1625.7) וזהו סיפור המעשה של הניסיון הראשון של חסידי ישוע לתאם בין מאמציהם השונים, לשלב בין דעותיהם השונות, לארגן פעולות קבוצתיות, להסכים על המנהגים החיצוניים אשר נוהגים בציבור, ולארגן באופן חברתי את מצוות הדת האישיות.

144:6.11 (1625.8) עניינים רבים קטנים אחרים נשקלו והוחלטו פה אחד. עשרים-וארבעה הגברים הללו אכן חוו התנסות יוצאת-דופן, בעת שהם נדרשו להתמודד עם בעיות קשות וליישב את הקשיים מבלעדי ישוע. הם למדו לחלוק זה על זה, להתווכח, לטעון, להתפלל ולהתפשר, ולכל אורך הדרך להישאר אוהדים זה לנקודת ההשקפה של רעהו, ולפחות במידה מסוימת אף לגלות סובלנות זה כלפי דעותיו הכנות של האחר.

144:6.12 (1625.9) ישוע חזר באותו אחר-צהרים שבו הם ניהלו את הדיון הסופי בעניינים הפיננסיים. הוא שמע את התלבטויותיהם, שמע את החלטותיהם ואמר: "אם כן, אלה הן מסקנותיכם, ואני אסייע לכל אחד מכם להוציאן אל הפועל ברוחה של החלטתכם המאוחדת."

144:6.13 (1626.1) יוחנן הוצא אל ההורג חודשיים-וחצי לאחר מכן, ובמהלך כל התקופה הזו נותרו שליחיו של יוחנן עם ישוע ועם השנים-עשר. במהלך התקופה הזו הם פעלו יחדיו בערי הדקפוליס והטבילו מאמינים. המחנה אשר בגלבוע פורק ביום ה-2 בחודש נובמבר, שנת 27 לספירה.

7. בערי הדקפוליס

144:7.1 (1626.2) במהלך החודשים נובמבר ודצמבר, עבדו ישוע והעשרים-וארבעה בשקט בערי הדקפוליס היווניות, ובעיקר בבית-שאן, בג'רַש, באָבִילַה ובגדרה. זו הייתה למעשה סיומה של אותה תקופה מקדמית של השתלטות על עבודתו של יוחנן ועל ארגונו. הדת המאורגנת של בשורה חדשה תמיד נדרשת לשלם את מחיר הפשרה עם מְנהגיה המבוססים של הדת אשר קדמה לה, זו אשר אותה היא מבקשת להציל. ההטבלה הייתה המחיר שאותו נדרשו חסידיו של ישוע לשלם על-מנת לסחוף עמם את חסידיו של יוחנן המטביל. חסידיו של יוחנן, בהצטרפם אל שורות חסידי ישוע, נדרשו לוותר כמעט על הכול, למעט על ההטבלה במים.

144:7.2 (1626.3) במשימה זו לערי הדקפוליס מיעט ישוע ללמד בפומבי. הוא הקדיש זמן ניכר להוראתם של העשרים-וארבעה, ונפגש פעמים רבות במיוחד עם שנים-עשר שליחיו של יוחנן. בחלוף הזמן, הם הבינו יותר מדוע ישוע נמנע מלבקר את יוחנן בכלא, ומדוע הוא לא עשה כל מאמץ לשחררו. ואולם, הם מעולם לא הצליחו להבין מדוע נמנע ישוע מלחולל נסים ונפלאות, מדוע הוא סירב להפגין את סמכותו האלוהית כלפי חוץ. לפני הגעתם למחנה אשר בגלבוע, הם האמינו בישוע בעיקר בשל עדותו של יוחנן, אך במהרה הם החלו להאמין בו כתוצאה מן המגע האישי הישיר אשר היה להם עם המאסטר ועם תורתו.

144:7.3 (1626.4) במהלך החודשיים הללו, הקבוצה עבדה מרבית הזמן בעיקר בזוגות, כאשר אחד משליחיו של ישוע עבד לצד אחד משליחיו של יוחנן. השליח של יוחנן הטביל, ואילו השליח של ישוע לימד, זאת בעוד ששניהם כאחד הטיפו לבשורת המלכות, כפי שהם הבינו אותה. וכך הם רכשו נשמות רבות בקרב הגויים והיהודים המומרים הללו.

144:7.4 (1626.5) אבנר, ראש שליחיו של יוחנן, הפך למאמין אדוק בישוע, ולאחר מכן אף מונה לעמוד בראש קבוצה בת שבעים מורים אשר המאסטר הסמיך להטיף לבשורה.

8. במחנה הסמוך לפֵּלָה

144:8.1 (1626.6) במהלך המחצית השנייה של חודש דצמבר, הם הלכו כולם לעבר הירדן, בסמוך לפלה, שם הם החלו ללמד ולהטיף בשנית. הן יהודים והן גויים הגיעו אל המחנה על-מנת לשמוע את הבשורה. אחר-צהריים אחד, בשעה שהמאסטר לימד את ההמונים, הוא קיבל את המסר האחרון מן המטביל, דרך אחד מחבריו המיוחדים של זה.

144:8.2 (1626.7) יוחנן היה כבר כלוא אז במשך שנה וחצי, וברוב התקופה הזו פעל ישוע בשקט רב; ולפיכך, אין להתפלא על כך שיוחנן תהה על גורל המלכות. חבריו של יוחנן קטעו את השיעור של ישוע על-מנת למסור לו: "יוחנן המטביל שלח אותנו לשאול – הַאַתָּה הוּא הַגּוֹאֵל הַבָּא, אִם נְחַכֶּה לְאַחֵר?"

144:8.3 (1626.8) ישוע עצר על-מנת להשיב לחבריו של יוחנן: "לְכוּ הַגִּידוּ לְיוֹחָנָן כִּי הוּא לֹא נִשְׁכַּח. אִמרו לוֹ אֶת אֲשֶׁר רְאִיתֶם וְאֶת אֲשֶׁר שְׁמָעְתֶם, כִּי עִוְרִים מִתְבַּשְׂרִים." ולאחר שסיים להוסיף ולשוחח עם שליחי יוחנן, הוא נפנה שוב אל ההמונים ואמר אליהם: "אל-נא תחשבו כי יוחנן מטיל ספק בבשורת המלכות. הוא שואל רק בכדי לחזק את תלמידיו, שהם גם תלמידיי שלי. יוחנן איננו איש-חולשות. אשאל את אלו בכם אשר שמעו את יוחנן מדבר בטרם נכלא מידֵי הורדוס: הראיתם ביוחנן קָנֶה אֲשֶׁר יִנּוֹעַ בָּרוּחַ? הראיתם איש בעלי מצבי רוח משתנים הלָבוּשׁ בִּגְדֵי עֲדָנִים? הִנֵּה הַמְלוּבָּשִׁים בִּגְדֵי תִפְאֶרֶת וְהַמְעֻנָּגִים בְּחַצְרוֹת הַמְּלָכִים הֵמָּה. וְעַתָּה מַה זֶּה יְצָאתֶם לִרְאוֹת אִם לִרְאוֹת אִישׁ נָבִיא, הֵן אֲנִי אֹמֵר לָכֶם, אַף גָּדוֹל הוּא מִנָּבִיא. זֶה הוּא אֲשֶׁר עָלָיו כָּתוּב 'הִנְנִי שֹׁלֵחַ מַלְאָכִי לְפָנֶיךָ, וּפִנָּה דַרְכְּךָ לְפָנֶיךָ'.

144:8.4 (1627.1) "אָמֵן אֹמֵר אֲנִי לָכֶם, לֹא קָם בִּילוּדֵי אִישָׁה גָּדוֹל מִיוֹחָנָן הַמַּטְבִּיל; וְהַקָּטֹן בְּמַלְכוּת הַשָּׁמַיִם יִגְדַּל מִמֶּנּוּ, כִּי נוֹלָד הוּא מִן הָרוּחַ וְיוֹדֵעַ שֶׁהַפָּךְ לְבֶן הָאָל."

144:8.5 (1627.2) רבים מאלו אשר שמעו את ישוע באותו יום מסרו את עצמם לטבילת יוחנן, ובכך הצהירו באופן פומבי על כניסתם למלכות. ומאותו יום ואילך, נקשרו שליחיו של יוחנן

אל ישוע קשר אדוק. מאורע זה סימל את האיחוד האמיתי בין חסידיו של יוחנן לאלו של ישוע.

144:8.6 (1627.3) לאחר שהשליחים שוחחו עם אבנר, הם יצאו לעבר מכוור על-מנת לבשר את כל הדברים האלה ליוחנן. הוא התנחם עד מאוד ממה ששמע, ומילותיו של ישוע, כמו גם המסר של אבנר, חיזקוהו באמונתו.

144:8.7 (1627.4) באותו אחר-צהריים המשיך ישוע ללמד ואמר: "וְעַתָּה אֶל מִי אֲדַמֶּה אֶת אַנְשֵׁי הַדּוֹר הַזֶּה, וְאֶל מִי הֵם דּוֹמִים? רַבִּים לֹא יְקַבְּלוּ אֶת יוֹחָנָן, אַף לֹא אֶת תּוֹרָתִי. דּוֹמִים הֵם לַיְלָדִים הַיּוֹשְׁבִים בַּשּׁוּק וְקוֹרְאִים זֶה אֶל זֶה וְאוֹמְרִים: 'חִלַּלְנוּ לָכֶם בַּחֲלִילִים וְלֹא רְקַדְתֶּם; קוֹנַנּוּ לָכֶם קִינָה וְלֹא בְכִיתֶם.' וכך גם חלק מכם. כִּי בָּא יוֹחָנָן הַמַּטְבִּיל, לֶחֶם לֹא אָכַל וְיַיִן לֹא שָׁתָה, וַאֲמַרְתֶּם שֵׁד בּוֹ. וּבָא בֶּן הָאָדָם וְהוּא אֹכֵל וְשֹׁתֶה וַאֲמַרְתֶּם: 'הִנֵּה זוֹלֵל וְסֹבֵא וְרֵעַ לְמוֹכְסִים וּלְחַטָּאִים!' וְהַחָכְמָה נִצְדְּקָה בְּכָל בָּנֶיהָ.

144:8.8 (1627.5) "ונדמה כי האב, אֲדוֹן הַשָּׁמַיִם, הִסְתִּיר אֶת אֱלֶה מִן הַחֲכָמִים וּמִן הַנְּבוֹנִים וְגִילָה לָעוֹלָלִים. אך האב עושה טוב בכל מעשיו; האב מגלה עצמו ליקום בדרכים אשר בהן הוא בחר לעשות כן. פְּנוּ אֵלַי כָּל הָעֲמֵלִים וְהַטְּעוּנִים, וַאֲנִי אָנִיחַ לָנַפְשׁוֹתֵיכֶם. קַבְּלוּ עֲלֵיכֶם אֶת עֻלִּי וּמִצְאוּ מַרְגּוֹעַ לְנַפְשׁוֹתֵיכֶם, שֶׁלְּוֹת הָאֶל אָשֶׁר אֵין לְהַבִינָה."

9. מותו של יוחנן המטביל

144:9.1 (1627.6) יוחנן המטביל הוצא להורג בפקודתו של הורדוס אנטיפס בערבו של יום ה-10 בינואר, שנת 28 לספירה. למחרת, כמה מתלמידיו של יוחנן אשר הלכו למכוור, שמעו על אודות ההוצאה להורג והם הלכו אל הורדוס וביקשו את גופתו, אשר אותה הניחו בקבר. ולאחר מכן הוא נקבר בסבסטי, עיר מוצאו של אבנר. למחרת, ביום ה-12 לינואר, הם החלו בדרכם צפונה אל עבר המחנה של שליחי יוחנן וישוע בפלה, שם הם בישרו לישוע על מותו של יוחנן. כאשר שמע ישוע את דברם, הוא פיזר את ההמון, זימן את כל העשרים-והארבעה יחדיו ואמר אליהם: "יוחנן מת. הורדוס ערף את ראשו. הערב היפגשו לשם היוועצות

משותפת והסדירו את ענייניכם. לא יהא עוד כל עיכוב, כי הגיעה השעה להכריז על המלכות ברבים בעוצמה. מחר נצא אל הגליל."

144:9.2 (1627.7) ובהתאם לכך, מוקדם בבוקר יום ה-13 בינואר, שנת 28 לספירה, יצאו ישוע והשליחים לעבר כפר נחום, ועמם כעשרים-וחמישה תלמידים; ובאותו הלילה הם לנו בביתו של זבדיה.

מסמך 145

ארבעה ימים מלאי אירועים בכפר נחום

145:0.1 (1628.1) ישוע והשליחים הגיעו לכפר נחום בערב יום שלישי, ה-13 בינואר. כמנהגם זה מכבר, הם מיקמו את המטה בבית זבדיה, בבית ציידה. וכעת, משנשלח יוחנן המטביל אל מותו, התכונן ישוע לצאת אל מסע ההטפה הציבורי והגלוי הראשון שלו בגליל. החדשות על אודות שובו של ישוע נפוצו במהירות ברחבי העיר, ולמחרת בשעת בוקר מוקדמת, מיהרה מרים, אם ישוע, לסור ולבקר את בנה יוסף בנצרת.

145:0.2 (1628.2) בימים רביעי, חמישי ושישי בילה ישוע בבית זבדיה, שם הוא לימד את השליחים כהכנה למסע ההטפה הפומבי הנרחב הראשון שלהם. הוא גם קיבל את פניהם של שוחרים כנים רבים, אשר אותם הוא גם לימד, הן כיחידים והן בקבוצות. באמצעות אנדראס הוא ביקש לנאום בבית הכנסת בשבת הקרבה.

145:0.3 (1628.3) מאוחר בערב יום השישי, הגיעה בחשאי רות, אחותו הקטנה של ישוע, לביקור. הם בילו יחדיו במשך קרוב לשעה בסירה אשר עגנה לא רחוק מן החוף. דבר הביקור הזה לא נודע מעולם לאיש, פרט ליוחנן זבדיה, והוא הוזהר לבל יגלה זאת לאיש. רות הייתה בת המשפחה היחידה של ישוע אשר האמינה באלוהיות של משימתו על-פני האדמה ברציפות וללא-סייג, החל מימיה הראשונים כבעלת מודעות רוחנית, וכלה בסיום רב האירועים של משימתו, במותו, בתחייתו ובהרקעתו; והיא עברה לבסוף אל העולמות אשר מעבר בלא שאי-פעם פקפקה בטיבה העל-טבעי של משימת אביה-אחיה בגוף בשר ודם. אחותו הקטנה

רות הייתה נחמתו העיקרית של ישוע מצד בני משפחתו, וזאת לכל אורך המבחן של המשפט, הדחייה והצליבה.

1. דיג הדגים

145:1.1 (1628.4) בבוקר יום שישי של אותו שבוע, כאשר ישוע לימד על החוף, צבא עליו הקהל הרב כה קרוב עד שהוא נדחק אל גדת המים, והוא נאלץ לסמן לדייגים אחדים, אשר שהו בסירה סמוכה לסור לעזרתו. הוא עלה על הסירה והמשיך ללמד את ההמונים שהתקבצו, במשך יותר משעתיים. שמה של הסירה היה "שמעון"; בעבר סירה זו נמצאה בבעלותו של שמעון פטרוס והיא נבנתה על-ידי ישוע עצמו. באותו בוקר, שימשה הסירה את דוד זבדיה ושניים מחבריו, אשר בדיוק שבו לחוף מליל דיג עקר באגם. הם עסקו בניקיון של רשתותיהם ובתיקונן בשעה שישוע ביקש מהם לסייע לו.

145:1.2 (1628.5) לאחר שישוע סיים ללמד, הוא אמר לדוד: "מכיוון שבאתם לעזרתי והתעכבתם, אבוא כעת אני לעזרתכם. בואו נצא לדוג; בואו נצא אל המים העמוקים, ושם תניחו את רשתותיכם." ענה לו שמעון, אחד מעוזריו של דוד: "מאסטר, הדבר חסר תוחלת. עבדנו כל הלילה ולא דגנו מאום; אך נעשה את אשר ביקשת, נצא ונניח את הרשתות." שמעון הסכים למלא אחר הנחייתו של ישוע בשל המחווה שסימן אליו הממונה עליו, דוד. כאשר הם הגיעו למקום שאותו ציין ישוע, הם הניחו את רשתותיהם ודגו כמות גדולה כל-כך של דגים, עד שהם חששו שהרשתות תיקרענה, והם נאלצו לסמן לעמיתיהם אשר בחוף לסור לעזרתם. ומשהם סיימו למלא לגמרי את כל שלוש סירות, שהתמלאו עד כדי שקיעה כמעט, נפל שמעון זה לרגלי ישוע ואמר, "התרחק ממני, מאסטר, כי אדם חוטא אני." שמעון, כמו כל הנוכחים במאורע, נדהמו למראה כמות הדגה. מאותו יום ואילך, זנחו דוד זבדיה, שמעון זה, ועמיתיהם, את הרשתות והלכו אחר ישוע.

145:1.3 (1629.1) ואולם, לא היה כל נס בדיג הזה. ישוע למד את הטבע מקרוב; הוא היה דייג מנוסה והכיר את אורחותיהם של דגי הכנרת. בפעם הזו הוא פשוט הכווין את האנשים לעבר

המקום שבו שהו בדרך-כלל הדגים בשעה הזו של היום. אך חסידיו של ישוע תמיד התייחסו אל המעשה הזה כאל נס.

2. אחר הצהריים בבית הכנסת

145:2.1 (1629.2) בשבת שלאחר מכן, בתפילת מנחה בבית הכנסת, נשא ישוע את דרשתו על "רצון האב שבשמים." בבוקר לימד שמעון פטרוס על "המלכות". במפגש אחר הצהרים של יום חמישי בבית הכנסת לימד אנדראס שיעור בנושא "הדרך החדשה". בזמן המסוים הזה יותר אנשים מכפר נחום האמינו בישוע מאשר בכל עיר אחרת ברחבי העולם.

145:2.2 (1629.3) בעת שישוע לימד בבית הכנסת, בשבת הזו אחר הצהריים, הוא קרא, כנהוג, את החלק הראשון מן החומש, מספר שמות: "וַעֲבַדְתֶּם אֵת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם, וּבֵרַךְ אֶת לַחְמְךָ וְאֶת מֵימֶיךָ; וַהֲסִרֹתִי מַחֲלָה מִקִּרְבֶּךָ." הוא בחר את הטקסט השני מנביאים, וקרא מספר ישעיהו: "קוּמִי אוֹרִי, כִּי בָא אוֹרֵךְ; וּכְבוֹד יְהוָה עָלַיִךְ זָרָח. כִּי הִנֵּה הַחֹשֶׁךְ יְכַסֶּה אֶרֶץ, וַעֲרָפֶל לְאֻמִּים; וְעָלַיִךְ יִזְרַח יְהוָה, וּכְבוֹדוֹ עָלַיִךְ יֵרָאֶה. וְהָלְכוּ גוֹיִם לְאוֹרֵךְ; וּמְלָכִים לְנֹגַהּ זַרְחֵךְ."

145:2.3 (1629.4) בדרשה הזו ניסה ישוע להבהיר את העובדה שלפיה הדת הינה **חוויה אישית.** בין יתר הדברים, אמר המאסטר:

145:2.4 (1629.5) "ידוֹע תדעו כי אב נדיב-לב אוהב את משפחתו בשלמותה, ומתייחס אל בני משפחתו כקבוצה בשל החיבה העמוקה שהוא רוחש לכל בן משפחה כיחיד. לא תידָרשו עוד לגשת אל האב שבשמים כילד של עם ישראל, אלא כילדו של האל. כקבוצה, אתם אכן הנכם בני ישראל, אך כיחידים, כל אחד מכם הינו בנו של האל. באתי לא על-מנת לגלות את האב לילדי ישראל, כי אם להביא דווקא את ידיעת האל ואת גילוי אהבתו וחסדו לכל מאמין כיחיד, וכהתנסות אישית אמיתית. הנביאים לימדו אתכם שיהוה דואג לעמו, שאלוהים אוהב את ישראל. אך אנוכי באתי בקרבכם על-מנת להכריז אמת גדולה יותר, אמת אשר אותה הכירו גם רבים מאחרוני הנביאים, והיא שהאל אוהב אתכם – את כל אחד ואחד מכם – כיחידים.

במשך כל הדורות הללו הייתה לכם דת לאומית, או גזעית; וכעת, באתי אנוכי על-מנת להעניק לכם דת אישית.

145:2.5 (1630.1) "אך אפילו זה אינו רעיון חדש. רבים מבעלי הדעת הרוחנית שבקרבכם יודעים את האמת הזאת, אשר לימדו אתכם הנביאים. האם לא קראתם בכתבי הקודש את דברי הנביא ירמיהו, אשר אמר: 'בַּיָּמִים הָהֵם לֹא יֹאמְרוּ עוֹד, אָבוֹת אָכְלוּ בֹסֶר וְשִׁנֵּי בָנִים תִּקְהֶינָה. כִּי אִם, אִישׁ בְּעֲוֹנוֹ יָמוּת; כָּל הָאָדָם הָאֹכֵל הַבֹּסֶר, תִּקְהֶינָה שִׁנָּיו. הִנֵּה יָמִים בָּאִים, נְאֻם יְהוָה, וְכָרַתִּי אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל וְאֶת בֵּית יְהוּדָה בְּרִית חֲדָשָׁה, לֹא כַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַתִּי אֶת אֲבוֹתָם, בְּיוֹם הֶחֱזַיקִי בְיָדָם, לְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, אֲלָא בְּרִית שֶׁל דֶּרֶך חֲדָשָׁה. נָתַתִּי אֶת תּוֹרָתִי בְּקִרְבָּם, וְעַל לִבָּם אֶכְתְּבֶנָּה. וְהָיִיתִי לָהֶם לֵאלֹהִים, וְהֵמָּה יִהְיוּ לִי לְעָם. וְלֹא יְלַמְּדוּ עוֹד אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת אָחִיו לֵאמֹר, דְּעוּ אֶת יְהוָה. כִּי כוּלָּם יֵדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטַנָּם וְעַד גְּדוֹלָם.'

145:2.6 (1630.2) "האם לא קראתם את ההבטחות האלה? האם לא תאמינו לכתוב בתורה? האינכם מבינים כי דברי הנביא מתגשמים במה שאתם רואים בעיניכם ביום הזה ממש? האם לא התריע בפניכם ירמיהו להפוך את הדת לעבודת הלב, ולהתייחס לאל כאנשים יחידים? האם לא אמר לכם הנביא כי האל שבשמים חוקר לבבות הוא? האם לא הוזהרתם כי לב האדם מטבעו הינו בראש ובראשונה לב של רמייה, ולעיתים הוא אפילו נואש ברשעותו?

145:2.7 (1630.3) "האם לא קראתם את דברי יחזקאל, כאשר לימד את אבותיכם כי הדת חייבת להיות מציאות של חוויה אישית? לא עוד תאמרו, 'אבות אכלו בוסר ושיני בנים תקהינה.' 'חַי-אָנִי,' נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה, 'הֵן כָּל הַנְּפָשׁוֹת לִי הֵנָּה, כְּנֶפֶשׁ הָאָב וּכְנֶפֶשׁ הַבֵּן לִי הֵנָּה. הַנֶּפֶשׁ הַחֹטֵאת, הִיא תָמוּת.' ואז חזה יחזקאל אפילו את היום הזה, כאשר דיבר בשם אדוני, ואמר: 'וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חָדָשׁ, וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֵּן בְּקִרְבְּכֶם.'

145:2.8 (1630.4) "אל לכם להתיירא עוד פן יעניש האל את העם על חטאו של היחיד; האב שבשמים אף לא יעניש ולו אחד מילדיו המאמינים בשל חטאו של העם, זאת על אף שכל אחד מבני המשפחה נדרש לעתים קרובות לסבול מן ההשלכות החומריות של טעויות המשפחה ושגיאות הקבוצה. הלא תבינו כי התקווה לאומה טובה יותר – או לעולם טוב יותר – כרוכה בהתקדמותו של היחיד ובנאורותו?"

145:2.9 (1630.5) ואז דיבר המאסטר על כך שלאחר שהאדם מבחין בחירותו הרוחנית הזו, האב אשר במרומים חפץ בכך שילדיו אשר בארץ יחלו את אותו שלב בהרקעתם הנצחית, במסגרת הקריירה של פרדיס, אשר כרוך בתגובה המודעת של היצור לדחף האלוהי של הרוח השוכנת למצוא את הבורא, לדעת את האל ולבקש להידמות לו.

145:2.10 (1630.6) דרשה זו סייעה רבות לשליחים. כולם היטיבו להבין כי מסר בשׂורת המלכות מוכוון ליחיד, ולא לאומה.

145:2.11 (1630.7) ואף כי תושבי כפר נחום כבר הכירו את תורתו של ישוע, דרשת השבת הזו הכתה אותם בתדהמה. אכן הוא לימד כבעל סמכות, ולא כאחד הסופרים.

145:2.12 (1630.8) וממש בשעה שישוע סיים לשאת את דבריו, נתקף איש צעיר מאנשי הקהילה, אשר נסער מאוד מדבריו של ישוע, התקף אפילפטי אלים והחל לזעוק בקול. עם סיומו של ההתקף, כאשר האיש חזר להכרתו, הוא דיבר מתוך מצב חולמני, ואמר: "אֲהָהּ, מָה לָּנוּ וָלָךְ יֵשׁוּעַ הַנּוֹצְרִי? לְהַאֲבִידֵנוּ בָאתָ; יָדַעְתִּיךָ מִי אַתָּה קְדוֹשׁ הָאֱלוֹהִים." ישוע סימן לקהל להישאר בשקט, אחז בידו של הנער ואמר "צֵא מִמֶּנּוּ" – והוא ניעור מיד.

145:2.13 (1631.1) צעיר זה לא היה אחוז רוח טמֵאה או שד; הוא נפל קורבן להתקף אפילפטי רגיל. אך לימדוהו כי מחלתו נגרמה משום שרוח טמאה דבקה בו. הוא האמין בכך ונהג בהתאם לאמונה הזו בכל אשר חשב או אמר באשר למחלתו. ככלל, האמונה הרווחת הייתה שכל התופעות האלה נגרמו במישרין בשל נוכחותן של רוחות טמאות. ומשום כך, הם האמינו כי ישוע אכן גרש את השד מן האדם הזה. אך ישוע לא ריפא את האדם הזה ממחלת האפילפסיה שלו בזמן הזה. לאמיתו של דבר, אדם זה נרפא רק מאוחר יותר באותו היום, לאחר השקיעה. הרבה לאחר פנטקוסט נמנע יוחנן, השליח האחרון אשר רשם את מעשי ישוע, מלהזכיר תופעות של "גירוש שד", וזאת משום שידע שמקרים כאלה, של דיבוק על-ידי שד, לא התרחשו לאחר פנטקוסט.

145:2.14 (1631.2) כתוצאה מן המאורע הרגיל הזה, דווח במהירות ברחבי כפר נחום כי ישוע גירש שד מאדם, וריפא אותו כבדרך נס עם סיום דרשת השבת בבית הכנסת. השבת הייתה

הזמן היעיל ביותר להפצת שמועה שכזו. כך דווח גם ברחבי היישובים הקטנים יותר מסביב לכפר נחום, ורבים מן האנשים האמינו לשמועה.

145:2.15 (1631.3) אשתו ואמו של שמעון פטרוס דאגו למרבית הבישולים ולעבודות הבית בביתם הגדול של משפחת זבדיה, המקום שבו מיקמו ישוע והשנים-עשר את המטה שלהם. ביתו של פטרוס שכן בסמוך לזה של זבדיה; וישוע וחבריו עצרו שם בדרכם מבית הכנסת, משום שאֵם אשתו של פטרוס נפלה למשכב מזה מספר ימים, והיו לה חום וצמרמורות. לגמרי במקרה, בעת שישוע עמד לצדה של האישה החולה, החזיק בידה, ניגב את מצחה ודיבר אליה מילות נחמה, ירד חומה. ישוע עדיין לא הספיק להסביר לשליחיו ששום נס לא אירע בבית הכנסת; וכך, כאשר המקרה הזה עדיין טרי בזיכרונותיהם, הם נזכרו גם במה שאירע בכנא עם המים והיין, והם השתכנעו שהנה אירע נס נוסף, וכמה מהם מיהרו לצאת ולהפיץ את החדשות ברחבי העיר.

145:2.16 (1631.4) אָמַתַ׳ה, חותנתו של פטרוס, חלתה בקדחת המלריה. היא לא נרפאה כבדרך נס על-ידי ישוע באותו יום. היא נרפאה מספר שעות מאוחר יותר, לאחר השקיעה, כחלק מן המאורע היוצא-מגדר-הרגיל אשר אירע בחצר הקדמית של בית זבדיה.

145:2.17 (1631.5) והמקרים הללו מייצגים את האופן שבו ניכס לעצמו שוב ושוב הדור אשר ביקש נסים ואשר כמָה לנפלאות, את צירופי המקרים הללו כתירוץ להכרזה על כך שישוע חולל נס נוסף.

3. ריפוי לעת שקיעה

145:3.1 (1631.6) עד לזמן שבו התכוננו ישוע ושליחיו לסעוד את ארוחת מוצאי השבת של היום הגדוש הזה, נרעשו כפר נחום וסביבותיו בשל נְסֵי הריפוי הללו, לכאורה; וכל החולים והנגועים התכוננו לצאת לכיוונו של ישוע, או ביקשו מחבריהם כי יישאו אותם אליו מיד עם

שקיעת החמה. בהתאם למסורת היהודית, אסור היה לבקש מזור ומרפא במהלך השעות הקדושות של השבת.

145:3.2 (1632.1) וכך, מיד כאשר ירדה החמה אל מתחת לאופק, החלו עשרות חולים – גברים, נשים וטף – לעשות את דרכם אל עבר ביתו של זבדיה בבית ציידה. אדם אחד ובתו המשותקת יצאו לדרכם ממש בשעה שגלגל השמש נעלם מאחורי בית שכנו.

145:3.3 (1632.2) כל המאורעות של אותו יום הכינו את הקרקע לסצנה יוצאת הדופן הזו, לעת שקיעה. אפילו הטקסט אשר קרא ישוע באותו אחר-צהריים רמז לכך שיש לחסל את כל התחלואים; והוא דיבר בעוצמה ומתוך סמכות אשר מעולם לא נראו כמותם! המסר שלו היה משכנע! אף שהוא לא פנה כלל אל סמכות אנושית, דבריו כוונו ישירות אל מצפונם ואל נשמותיהם של מאזיניו. אף כי הוא לא נדרש ללוגיקה, לפלפולים חוקיים, או לאמרות כנף מחוכמות, דבריו חדרו בעוצמה, בבהירות ובמישרין ללבבות מאזיניו.

145:3.4 (1632.3) יום שבת הזה היה יום חשוב ביותר בחייו הארציים של ישוע, וכן בחייו של יקוּם. לכל דבר ועניין ביקום המקומי, היה כפר נחום, העיר היהודית הקטנה, לבירתו האמיתית של נבאדון. קומץ היהודים בבית הכנסת של כפר נחום לא היו היחידים אשר שמעו את דברי הסיום של דרשת ישוע: "שנאה היא כצל הפחד; נקמה היא המסכה של הפחדנות." מאזיניו לא ישכחו גם את מילותיו הברוכות, כאשר הצהיר כי "האדם הינו בן האל, ולא בן השטן."

145:3.5 (1632.4) מעט לאחר שקיעת החמה, בעוד שישוע ושליחיו מסבים עדיין לשולחן ארוחת הערב, שמעה אשת פטרוס קולות מכיוון החצר הקדמית. היא הלכה אל הדלת וראתה חבורה גדולה של חולים הולכת ומתקבצת. היא אף ראתה כי הדרך המובילה מכפר נחום מלאה באלו הבאים להתרפא מידיו של ישוע. מיד כאשר ראתה זאת, היא הלכה והודיעה לבעלה, אשר סיפר זאת לישוע.

145:3.6 (1632.5) כאשר יצא המאסטר מן הפתח הקדמי של בית זבדיה, חזו עיניו באסיפה של אנשים מוכים וחבולים. הוא ראה מולו כמעט אלף הוויות אנושיות חולות וכואבות; לכל

הפחות, זה היה מספר הנוכחים אשר התקבצו מולו. לא כל הנוכחים היו חולים; כמה מהם הגיעו על-מנת לסייע לאהוביהם לבקש להם מזור.

145:3.7 (1632.6) המראה של גברים, נשים וטף, אשר סבלם נגרם במידה רבה בשל שגיאותיהם וטעויותיהם של בניו שלו, אלו המופקדים על ניהול היקום, נגע במיוחד ללבו האנושי של ישוע, ואִתגר את רחמיו האלוהיים של בן בורא מיטיב זה. אך ישוע ידע היטב כי לעולם הוא לא יוכל לבסס תנועה רוחנית יציבה אך ורק על נסים ונפלאות חומריים. הוא דבק בהתמדה במדיניותו, ונמנע מלהשתמש בזכויותיו כבורא. מאז כנא, לא נלוו לשיעוריו פעולות על-טבעיות או פלאיות כלשהן; ועדיין, ההמון המוכה הזה נגע ללבו האוהד והרטיט בעוצמה את חיבתו המבינה.

145:3.8 (1632.7) קול עלה מן החצר הקדמית וקרא: "מאסטר, אמור את המילה, השב את בריאותנו, רפא לנו מן החולי, אנא הצל את נשמותינו." מיד עם הישמע המילים האלה העמיד את עצמו הכן הצבא העצום של שרפים, בקרים פיזיים, נשאי חיים ואמצעיוניים, אשר לעולם נלוו לבורא של יקום אשר התגשם, והמתין לפעול בכוח של יצירה, אם וכאשר ייתן הריבון את האות. היה זה אחד מן הרגעים בקריירה הארצית של ישוע, שבהם השיפוט של בן האדם נלכד בין התבונה האלוהית ובין החמלה האנושית, עד כי כך שהוא ביקש מקלט ברצונו של האב.

145:3.9 (1632.8) כאשר דחק פטרוס במאסטר לצאת לעזרתו הקהל, נשא ישוע את מבטו אל המון הנדכאים, וענה: "אנוכי באתי לעולם על-מנת לגלות את האב ולכונן את מלכותו. לשם כך חייתי את חיי עד השעה הזאת ממש. משום כך, אם יהיה זה רצונו של זה אשר שלחני, ולא יעמוד כנגד ההכרזה על בשורת מלכות שמים, אבקש לראות את ילדיי נרפאים, ו— ", אך המשך דבריו של ישוע נבלע בהמולה.

145:3.10 (1633.1) ישוע העביר את האחריות להחלטה על הריפוי לידי אביו. וברור כי האב לא התנגד לכך, לפי שלא חלף ולו רגע מהבעת דבריו של המאסטר, ועד שאסיפת ההוויות השמימיות החלה לפעול תחת פיקודו של מכוונן המחשבה של ישוע, אשר הפך לאישי. פמליה גדולה זו ירדה אל תוך הקהל של בני התמותה החולים, ובן רגע אחד של זמן נרפאו לחלוטין 683 גברים, נשים וטף. הם נרפאו לחלוטין מכל מחלות הגוף, ומכל החוליים החומריים

האחרים. מחזה שכזה לא נראה מעולם לפני כן על-פני הארץ, ואף לא מאז. ועבורנו, אשר חזינו בגל הריפוי היצירתי הזה, אכן היה זה מחזה מרטיט.

145:3.11 (1633.2) ואולם, מכל ההוויות אשר נדהמו למראה פרץ הריפוי העל-אנושי הבלתי-צפוי הזה, ישוע היה זה אשר נדהם יותר מכולם. ברגע שבו תשומת הלב והאהדה האנושיות שלו התמקדו במראה הסבל והחולי אשר נפרשו לפניו, הוא זנח את האזהרות של מכוונן המחשבה האישיותי שלו באשר לעובדה שבנסיבות ובתנאים מסוימים לא ניתן להגביל את אלמנט הזמן של זכויות הבורא של בן בורא. ישוע ביקש לראות ברפואתם של בני התמותה הסובלים הללו, אם הדבר לא עמד בסתירה לרצון אביו. מכוונן המחשבה האישיותי של ישוע פסק מיד כי פעולה שכזו של אנרגיית יצירה, אינה מנוגדת לרצונו של אב פרדיס, והודות להחלטה שכזו – לאחר שישוע הביע את רצונו שהריפוי יתרחש – הפעולה היצירתית **הייתה.** מה שמבקש **בן בורא** ומה **שרוצה** אביו הינו. בכל שארית חייו הארציים של ישוע על-פני האדמה, לא התרחשה שוב פעולת ריפוי המונית שכזו של בני-תמותה.

145:3.12 (1633.3) כפי שניתן היה לצָפות, שְמעו של הריפוי לעת שקיעה בבית ציידה שבכפר נחום, יצא למרחקים; הוא התפשט אל רחבי הגליל, יהודה, ואף למחוזות שמעבר להם. שוב ניעורו פחדיו של הורדוס, והוא שלח משקיפים על-מנת שידווחו על עבודתו ועל תורתו של ישוע. הוא ביקש לוודא האם היה זה הנגר לשעבר מנצרת, או שמא היה זה יוחנן המטביל אשר קם מן המתים לתחייה.

145:3.13 (1633.4) בעיקר בשל ההדגמה הבלתי-מתוכננת הזו של ריפוי פיזי, מאותו יום ואילך, ובמהלך כל שארית הקריירה שלו על-פני האדמה, הפך ישוע לרופא ממש כשם שהיה מטיף. הוא אכן המשיך ללמד, אך עבודתו האישית הוקדשה בעיקר לסעד החולים והמדוכאים, ואילו שליחיו עסקו בעיקר בהטפה בציבור ובהטבלת מאמינים.

145:3.14 (1633.5) ואולם, רוב אלו אשר נהנו מריפוי על-טבעי, או יצירתי, זה, בהדגמה של האנרגיה האלוהית אשר אירעה עם שקיעת החמה, לא נהנו מתועלת רוחנית נמשכת ממופע החסד יוצא-הדופן הזה. רק מתי מעט נבנו כתוצאה מן הסעד הפיזי הזה, אך מלכות הרוח לא התחזקה בלבבות האנשים בעקבות הפרץ המדהים הזה של ריפוי יצירתי נעדר-זמן.

(1633.6) 145:3.15 פלאי הריפוי, אשר נלוו מעת לעת למשימתו של ישוע על-פני האדמה, לא היו חלק מתכניתו לבשורת המלכות. הם היו פועל יוצא נלווה לנוכחותה בארץ של הוויה אלוהית בעלת זכויות בריאה בלתי-מוגבלות כמעט, הוויה אשר ניחנה גם בשילוב של רחמים אלוהיים ושל אהדה אנושית אשר לא היו כדוגמתם. אך הניסים הללו, כפי שכונו, גרמו לישוע צרות רבות, זאת בשל הפרסום אשר עורר דעות קדומות, ובשל העובדה ששמו יצא באופן שבו לא היה מעוניין.

4. הערב שלמחרת

(1634.1) 145:4.1 כל הערב שלאחר המופע הכביר הזה של ריפוי, שטף ההמון העולז את בית זבדיה, ושליחיו של ישוע היו אחוזי התלהבות רגשית מן הדרגה הגבוהה ביותר. מנקודת המבט האנושית, היה זה קרוב לוודאי הגדול שבימים הגדולים של הזמן אשר הם בילו לצד ישוע. תקוותם עלתה לגבהים של ציפייה בטוחה, גבהים אשר אליהם לא הגיעה לפני כן, או לאחר מכן. ישוע אמר להם רק ימים ספורים קודם לכן, כאשר היו על גבול השומרון, כי הגיעה השעה להכריז על המלכות **בעוצמה,** וכעת חזו עיניהם במה שהם הניחו שהוא קיומה של אותה ההבטחה. אם מפגן מדהים זה של כוח ריפוי היה רק ההתחלה, הם נלהבו מן המחשבה על מה שעתיד לבוא. כל הספקות אשר נותרו בהם באשר לאלוהיותו של ישוע נמוגו כלא היו. הם היו שיכורים, פשוטו כמשמעו, מאושר המקסם המרטיט אשר אחז בהם.

(1634.2) 145:4.2 אך כאשר הם חיפשו את ישוע, הם לא יכלו למוצאו. המאסטר נדאג עד מאוד ממה שאירע. הגברים, הנשים והטף אשר נרפאו ממגוון החוליים המתינו עד מאוחר בערב, וקיוו לחזרתו של ישוע על-מנת להודות לו. השליחים לא יכולים היו להבין את התנהגותו של המאסטר, ככל שנקפו השעות והוא המשיך להתבודד; אילולא נעדר, כי אז הייתה שמחתם מלאה. כאשר ישוע שב אליהם, השעה הייתה מאוחרת, וכמעט כל מי שנרפא במאורע הריפוי כבר שב לביתו. ישוע סירב לקבל את ברכותיהם ואת הערצתם של השנים-עשר ושל האחרים אשר המתינו לו, ואמר רק זאת: "שימחו-שימחו, אך לא על כך שאבי חזק דיו לרפא את הגוף,

כי אם על כך שהוא חזק דיו בכדי להציל את הנשמה. הבה ונוח, כי מחר נשוב לעסוק בעסקי האב."

145:4.3 (1634.3) שוב התאכזבו השנים-עשר, הם התבלבלו והלכו לישון כשצער ממלא את ליבם; מלבד התאומים, רק מעטים מהם ישנו באותו לילה. כאשר סיים המאסטר לשמח את נשמתם ולמלא את לבבות שליחיו באושר, נדמה כי הוא אץ מיד למוטט את תקוותיהם ולרסק את היסודות שעליהם נבנו האומץ וההתלהבות שלהם. הדייגים הנבוכים הללו התבוננו איש בעיני רעהו, וכולם כאחד חשבו אך מחשבה אחת: "אינני יכול להבינו. מה פשר כל הדברים הללו?"

5. מוקדם בְּבוקר יום ראשון

145:5.1 (1634.4) גם ישוע לא ישן הרבה באותו ליל שבת. הוא נוכח לדעת כי העולם מלא במצוקות פיזיות ובקשיים חומריים, והוא הגה בסכנה הגדולה – ההכרח להקדיש כמות כה גדולה מזמנו לטיפול בחולים ובמדוכאים, עד כי בשל הסעד לחומר, תופרע – או תוכפף לאותו סעד – משימת כינון מלכות הרוח בלב האדם. בשל המחשבה הזו, ומחשבות אחרות דומות לה, אשר רחשו בדעתו האנושית של ישוע באותו לילה, הוא קם באותו יום ראשון הרבה לפני עלות השחר ויצא לבדו אל אחד המקומות האהובים עליו לשם התייחדות עם האב. נושא תפילתו של ישוע באותו בוקר מוקדם היה חוכמה ושיקול דעת. הוא ביקש את אלו על-מנת שלא יתאפשר לתחושות האהדה האנושית לחבור לרחמים האלוהיים ולגרום לו להקדיש את כל זמנו לסעד פיזי, ובכך לזנוח את עבודת הרוח לנוכח הצער האנושי בן התמותה. אף-על-פי שהוא לא ביקש לזנוח לגמרי את סעד החולים, הוא ידע כי עליו לעסוק גם בעבודה החשובה יותר של הלימוד הרוחני ושל ההכשרה הדתית.

145:5.2 (1635.1) פעמים רבות עלה ישוע להתפלל בגבעות, משום שלא היו בנמצא חדרים פרטיים ההולמים את ההתמסרות האישית שלו.

145:5.3 (1635.2) פטרוס לא הצליח לישון באותו לילה; וכך, מוקדם מאוד, מעט לאחר שישוע יצא לתפילה, הוא העיר את יעקב ואת יוחנן, והשלושה יצאו למצוא את המאסטר. לאחר יותר משעה של חיפושים, הם מצאו את ישוע וביקשו ללמוד ממנו מדוע התנהג בצורה כה מוזרה. הם ביקשו ללמוד מדוע נדמה כי הוטרד כל-כך ממחזה הריפוי הרוחני הכביר, וזאת בשעה שכל האנשים, ושליחיו ביניהם, שמחו כל-כך לקראתו.

145:5.4 (1635.3) במשך למעלה מארבע שעות ניסה ישוע להסביר לשלושת השליחים הללו את אשר אירע. הוא לימד אותם על אודות אשר התרחש, והסביר את הסכנות שבמופעים מעין אלו. ישוע גילה להם את הסיבה שבעטיה הוא יצא להתפלל. הוא ביקש להבהיר לעמיתיו האישיים בפשטות, מדוע מלכות האב איננה יכולה להיבנות על נסים ונפלאות ועל ריפוי הגוף. אך הם לא הצליחו להבין את אשר לימד אותם.

145:5.5 (1635.4) ובינתיים, מוקדם בבוקר יום ראשון, החלו להתקבץ מסביב לבית זבדיה נשמות חולות וסקרנים. הם תבעו לראות את ישוע. אנדראס והשליחים היו כה נבוכים, עד שבשעה ששמעון הקנאי שוחח עם הנאספים, הלכו אנדראס וכמה מחבריו למצוא את ישוע. וכאשר אנדראס מצא את ישוע בחברת השלושה, הוא אמר: "מאסטר, מדוע תעזוב אותנו לבדנו עם ההמונים? רָאָה, כל האנשים מבקשים אותך; מעולם לא ביקשו כה רבים לשמוע את דבריך. ואפילו כעת הבית מוקף באלו אשר נקבצו מקרוב ומרחוק בשל העבודה הכבירה שלך. האם לא תחזור עמנו בכדי לסעוד אותם?"

145:5.6 (1635.5) וכאשר שמע זאת ישוע, הוא ענה: "אנדראס, האם לא לימדתי אותך ואת האחרים כי משימתי על-פני האדמה היא להכריז על מלכות שמים? מדוע זה תבקשו ממני לסטות ממלאכתי זו בכדי לספק את רצון הסקרנים ומבקשי הנסים והנפלאות? האם לא שהינו במשך כל החודשים האלה במחיצת האנשים האלה, והאם הם נהרו בהמוניהם לשמוע את בשורות המלכות הטובות? מדוע הם צרים עלינו כעת? האין זה בשל ריפוי גופם הפיזי דווקא, ולא בשל קבלתה של אמת רוחנית, או גאולת נשמתם? כאשר אנשים נמשכים אלינו בשל תופעות יוצאות-דופן, רבים מהם באים לא בכדי לבקש אמת או גאולה, כי אם דווקא מזור לחולי הגופני וגאולה מקשיי החומר."

145:5.7 (1635.6) "בכל הזמן הזה הייתי בכפר נחום, בבית הכנסת ועל החוף, והכרזתי על בשורות המלכות הטובות לכל מי שאוזניים לו לשמוע ולב לקבל את האמת. אין זה רצון האב שאחזור עמכם ואספק את סקרנות הנאספים, ובכך אזניח את הרוחני לטובת הסעד של הפיזי. הסמכתי אתכם להטיף לבשורה ולסעוד את החולים, אך שומה עליי שאני עצמי לא אזניח את מלאכת הלימוד לטובת מלאכת הריפוי. לא אנדראס, לא אשוב עמכם. לך ואמור לאנשים להאמין במה שלימדנו אותם, ולשמוח בחירותם של בני האל, והכינו את עצמכם ליציאה אל ערי הגליל האחרות, שם כבר הוכשרה הקרקע להטפה על בשורות המלכות הטובות. זו הסיבה בשלהּ אנוכי באתי מעם האב. לכו, אם כן, והתכוננו ליציאתנו המידית ואנוכי אמתין לכם כאן עד אשר תשובו."

145:5.8 (1636.1) וכאשר ישוע סיים לומר את דבריו, חזרו אנדראס וחבריו השליחים מלאי-צער אל בית זבדיה, פיזרו את ההמונים אשר נקבצו, ובזריזות התכוננו לצאת לדרך כמצוות ישוע. וכך, אחרי הצהריים של יום ראשון, ה-18 בינואר לשנת 28 לספירה, יצאו ישוע והשליחים אל מסע ההטפה הפומבי הפתוח האמיתי הראשון בערי הגליל. במסע הטפה ראשון זה הם בישרו את בשורת המלכות בערים רבות, אך בנצרת הם לא ביקרו.

145:5.9 (1636.2) באחר הצהריים של אותו יום ראשון, מעט לאחר שישוע ושליחיו יצאו לעבר רימון, באו אחַיו, יעקב ויהודה, אל בית זבדיה על-מנת לראותו. קודם לכן, בסביבות צהרי היום בא יהודה אל אחַיו יעקב והתעקש שהם יבקרו את ישוע. אך עד שיעקב נעתר לבקשה להתלוות ליהודה, ישוע כבר יצא לדרכו.

145:5.10 (1636.3) השליחים לא רצו לנטוש את העניין הרב אשר ניעור בכפר נחום. פטרוס חישב כי ניתן היה להטביל ולהכניס למלכות לא פחות מאלף מאמינים. ישוע הקשיב לדבריהם בסבלנות, אך לא הסכים לשוב. לזמן-מה השתררה דממה, ואז קרא תומאס לחבריו השליחים ואמר: "נלך! הן המאסטר אמר את דברו. ואפילו איננו יכולים להבין את מלוא המסתורין של מלכות השמים, בדבר אחד הננו בטוחים: אנחנו הולכים אחרי מורה אשר לא מבקש לעצמו תהילה." והם יצאו באין-רצון לבשר את הבשורות הטובות בערי הגליל.

מסמך 146

מסע ההטפה הראשון בגליל

146:0.1 (1637.1) מסע ההטפה הפומבי הראשון בגליל החל ביום ראשון ה-18 בינואר, שנת 28 לספירה, ונמשך כחודשיים עד לחזרה לכפר נחום ביום ה-17 במרץ. במסע הזה הטיפו ישוע ושנים-עשר השליחים והטבילו מאמינים, כשמסייעים בעדם תלמידיו לשעבר של יוחנן, במסעם דרך רימון, יודפת, רמה, זבולון, עירון, גוש חלב, כורזין, מדון, כנא, נַיִן ועין-דור. בערים האלה הם שהו ולימדו, ואילו בעיירות קטנות יותר רבות אחרות הם הטיפו לבשורה בשעה שעברו בהן בדרכם.

146:0.2 (1637.2) הייתה זו הפעם הראשונה שבה התיר ישוע לעמיתיו להטיף ללא מגבלות. במסגרת המסע הזה הוא הזהיר אותם אך ורק שלוש פעמים; הוא הזהיר אותם לשמור מרחק מנצרת ולהיות דיסקרטיים בשעה שעברו בכפר נחום ובטבריה. השליחים הפיקו הנאה רבה מן העובדה שסוף-סוף הותר להם להטיף ללא כל מגבלה, והם התמסרו ברצינות רבה ובשמחה גדולה למלאכת הטפת הבשורה, לסעד החולים ולהטבלת המאמינים.

1. מטיפים ברימון

(1637.3) 146:1.1 העיר הקטנה רימון הוקדשה לפנים לפולחנו של אל האוויר הבבלי רַמָן. תושבי רימון עדיין האמינו ברבות מן האמונות הבבליות המוקדמות, ובאלה המאוחרות יותר של דת זרטוסטרא; לפיכך, ישוע והעשרים-וארבעה הקדישו חלק ניכר מזמנם על-מנת להבהיר בפשטות את ההבדל בין האמונות הישנות יותר האלה לבין בשורת המלכות. כאן נשא פטרוס את אחת הדרשות הגדולות של ראשית דרכו, אשר נסבה על "אהרון ועגל הזהב."

(1637.4) 146:1.2 למרות שרבים מאזרחי רימון הפכו למאמינים בתורת ישוע, בשנים שלאחר מכן הם הקשו רבות על אחיהם. קשה להמיר סוגדים לַטבע לכדי עמיתים מלאים להערצה של אידיאל רוחני במשך תקופת חיים קצרה אחת.

(1637.5) 146:1.3 רבים מן הרעיונות הבבלים והפרסיים הטובים יותר על אודות אור וחושך, טוב ורע, וכן על הזמן והנצח, שולבו מאוחר יותר אל תוך מה שמכונה "הנצרות", והכללתם הפכה את התורה הנוצרית למתקבלת יותר על דעתם של עמי המזרח הקרוב בטווח הזמן המיידי. בדומה לכך, האופן שבו שילב פִילוֹן בשלב מאוחר יותר אל תוך התיאולוגיה העברית רבות מן התיאוריות האפלטוניות על אודות הרוח האידיאלית, או על התבניות הבלתי-נראות של כל מה שחומרי ונראה, הפך את התורה הנוצרית של פאולוס למתקבלת יותר בקלות על דעתם של היוונים במערב.

(1637.6) 146:1.4 אדם בשם טוֹדָאן שמע ברימון לראשונה על בשורת המלכות, ולאחר מכן נשא אותה אל מסופוטמיה והרחק מעבר לה. והוא היה בין הראשונים לבשר את הבשורות הטובות לאלו אשר חיו מעבר לנהר הפרת.

2. ביודפת

(1638.1) 146:2.1 בעוד שפשוטי העם ביודפת האזינו בשמחה לישוע ולשליחיו, ורבים קיבלו את בשורת המלכות, מה שייחד את השליחות ביודפת היה הדרשה אשר נשא ישוע באוזני

העשרים-וארבעה בערב השני לשהותם בעיירה הקטנה. נתנאל היה שרוי בבלבול באשר להנחיה שקיבל מהמאסטר על אודות התפילה, הכרת התודה והסגידה, ובתשובה לשאלתו דיבר ישוע באריכות על אודות אלה והוסיף הסברים למשנתו. אם לסכם את הנאמר במונחים בני הזמן הזה, ניתן להציג דרשה זו באופן שמדגיש את הנקודות הבאות:

146:2.2 (1638.2) **1.** הבחירה המודעת והמתמדת בעוול בלב האדם, מחסלת בהדרגה את קשר התפילה של נשמת האדם אל מעגלי התקשורת הרוחניים שבין אדם לבין בוראו. מטבע הדברים, האל שומע את בקשת ילדו, אך כאשר לב האדם מתעקש במתכוון ובהתמדה לדבוק בעוול, ההתייחדות האישית שבין הילד אשר בארץ לבין אביו אשר בשמים הולכת ואובדת.

146:2.3 (1638.3) **2.** בעיני אלוהויות פרדיס, תפילה אשר איננה עומדת בקנה אחד עם חוקי האל הידועים והמבוססים, כמוה כתועבה. אם האדם איננו מקשיב לדבר האלים כאשר אלו מדברים אל יצירי בריאתם באמצעות חוקי הרוח, הדעת והחומר, אזי עצם הזלזול המכוון והמודע של היצור הוא אשר אוטם את אוזני אישיויות הרוח לשמע בקשותיו האישיות של בן-תמותה סורר ונעדר-חוק זה. ישוע ציטט באוזני שליחיו מדברי הנביא זכריה: "וַיְמָאֲנוּ לְהַקְשִׁיב, וַיִּתְּנוּ כָתֵף סֹרֶרֶת; וְאָזְנֵיהֶם הִכְבִּידוּ מִשְּׁמוֹעַ. וְלִבָּם שָׂמוּ שָׁמִיר מִשְּׁמוֹעַ אֶת הַתּוֹרָה וְאֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁלַח יְהוָה צְבָאוֹת בְּרוּחוֹ, בְּיַד הַנְּבִיאִים הָרִאשֹׁנִים; וַיְהִי קֶצֶף גָּדוֹל, מֵאֵת יְהוָה צְבָאוֹת. וַיְהִי כַּאֲשֶׁר קָרָא, וְלֹא שָׁמֵעוּ." או אז ציטט ישוע את דבר האיש החכם אשר אמר: "הוא המסב את אוזנו משמוע תורת האל, תפילתו כתועבה."

146:2.4 (1638.4) **3.** באמצעות פתיחת הצד האנושי של ערוץ התקשורת שבין האל לאדם, מאפשרים בני התמותה את זמינותו המידית של שטף הסעד האלוהי הרציף עבור היצורים אשר בעולמות. כאשר האדם מקשיב לרוח האל הדוברת בתוככי הלב האנושי, כי אז, בו בזמן ממש, האל שומע את תפילת האדם כחלק בלתי-נפרד מאותה התנסות. אפילו מחילת-חטאים מתרחשת באותה צורה ממש. האב שבשמים סלח לכם אפילו לפני שחשבתם לבקש זאת ממנו, אך המחילה הזו איננה זמינה כחלק מהתנסותכם הדתית האישית, עד אשר תסלחו אתם לרעיכם. לאמיתו של דבר, עצם המחילה של האל איננה מותנית בכך שתסלחו לרעיכם, אך

הלכה למעשה היא אכן מותנית באופן האמור. וביטוי לקשר הסינכרוני שבין המחילה האנושית למחילה האלוהית, ניתן בתפילה אשר אותה לימד ישוע לשליחים.

146:2.5 (1638.5) 4. ביקום קיים חוק-צדק בסיסי אשר אותו לא יוכלו הרחמים לעקוף. יצור אנוכי לגמרי בעולמות החלל והזמן לא יוכל ליהנות מתהילת פרדיס הבלתי-אנוכית. ואפילו אהבתו האינסופית של האל לא תוכל לכפות את גאולת הנצח על יצור בן-תמותה אשר איננו חפץ להיגאל. לרחמים יש טווח רחב של פעולה, אך אחרי ככלות הכול, קיימים ציוויים של צדק אשר אפילו אהבה מהולה ברחמים לא תוכל לבטל. שוב ציטט ישוע מכתבי הקודש העבריים: "יַעַן קָרָאתִי, וַתְּמָאֲנוּ; נָטִיתִי יָדִי, וְאֵין מַקְשִׁיב. וַתִּפְרְעוּ כָל עֲצָתִי וְתוֹכַחְתִּי לֹא אֲבִיתֶם; ולפיכך, כאשר התמרדתם, לבטח תקראוני וְלֹא אֶעֱנֶה. וזנחתם את דרך החיים, לבטח תבקשוני בעת צרה, ולא תמצאוני."

146:2.6 (1639.1) 5. ראוי למקבלים חסד לגמול בחסד; אַל תִּשְׁפְּטוּ לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא תִּשָׁפֵטוּ. אתם תִּשָׁפטו באותה רוח שבה אתם תִּשָׁפטו. הרחמים לא יוכלו לבטל לגמרי את ההוגנות ביקום. ובסופו של דבר, תתברר האמת: "הָאוֹטֵם אָזְנוֹ מִזַּעֲקַת דָּל, גַּם הוּא יִקְרָא וְלֹא יֵעָנֶה." כנותה של תפילה היא המבטיחה כי תֵּעָנֶה; החוכמה הרוחנית שבבקשה ומידת תאימותה ליקום הן אשר קובעות את הזמן, את האופן ואת השיעור, שבהם היא תיענה. אף כי ילדים עשויים להפיק הנאה מרובה מבקשותיהם המגוחכות, אב חכם איננו נענה לכל תפילותיהם המטופשות של ילדיו הבּוּרים והבלתי-מנוסים.

146:2.7 (1639.2) 6. בשעה שתקדישו את עצמכם עד תום לעשיית רצון האב שבשמים, כל בקשותיכם תֵּעָנֶינָה מיד, זאת לפי שהן תהיינה מתואמות לגמרי עם רצון האב, ורצון האב לעולם מתממש ברחבי יקומו העצום. מה שמבקש בן אמיתי, ומה שרוצה האב האינסופי, הינו. תפילה שכזו לא תוכל להיוותר ללא מענה, ושום תפילה אחרת לא תוכל להיענות במלואה.

146:2.8 (1639.3) 7. זעקתו של הצדיק היא מעשה האמונה של ילד האל, אשר פותחת את שערי מצבור הטוב, האמת והחסד של האל; מתנות טובות אשר ממתינות זה מכבר לבקשתו ולשימושו של האישי של הבן. התפילה איננה משנה את גישת האל כלפי האדם, אלא משנה

את גישתו של האדם כלפי האב הבלתי-משתנה. מה שפותח את הדרך אל האוזן האלוהית הינו המניע לתפילה, ולא המעמד החברתי, הכלכלי, או הדתי של אדם כלפי חוץ.

146:2.9 (1639.4) 8. לא ניתן להשתמש בתפילה על-מנת להתחמק מפעולת עיכובי הזמן, או להתעלות מעל למגבלות המרחב. תפילה איננה טכניקה המיועדת להאדרת העצמי או לרכישת יתרון על הזולת. נשמה אנוכית לחלוטין לא תוכל לשאת תפילה במובן האמיתי של המילה. אמר ישוע: "הִתְעַנַּג עַל יְהוָה, וְיִתֶּן לְךָ מִשְׁאֲלֹת לִבֶּךָ." "גּוֹל עַל יְהוָה דַּרְכֶּךָ; בְּטַח עָלָיו, וְהוּא יַעֲשֶׂה." "כִּי יַצִּיל אֶבְיוֹן מְשַׁוֵּעַ, וְעָנִי וְאֵין עֹזֵר לוֹ."

146:2.10 (1639.5) "מן האב אנוכי באתי; לפיכך, אם אי פעם תהססו במה שראוי לכם לבקש מן האב, שאלו בשמי, ואני אציג את בקשתכם בהתאם לצרכים ולשאיפות האמיתיים שלכם, ובהתאם לרצון אבי." הישמרו לכם מפני הסכנה הגדולה של הפיכתכם ממוקדים-בעצמי במהלך תפילותיכם. הימנעו מהתפלל יתר-על-המידה עבורכם עצמכם; התפללו יותר למען התקדמותם הרוחנית של רעיכם. הימנעו מתפילה חומרנית; והתפללו בַּרוח ולמען השפע של מתנות הרוח.

146:2.11 (1639.6) 10. עת תתפללו למען החולים והמדוכאים, אל תצפו לכך שבקשותיכם תחלפנה את הסעד האוהב והנבון של אותם חולים. התפללו למען רווחת משפחותיכם, חבריכם ורעיכם, אך במיוחד התפללו למען אלו המקללים אתכם, ובקשו באהבה למען רודפיכם. "אבל לא אומר לכם מתי לשאת תפילה. רק הרוח השוכנת בקרבכם היא אשר תניע אתכם לשאת בתפילה בקשה, אשר תבטא את היחסים הפנימיים שלכם עם אבי הרוחות."

146:2.12 (1640.1) 11. רבים פונים לתפילה אך ורק בעת צרה. זהו נוהג מטעה ונעדר-מחשבה. אכן, טוב תעשו אם תתפללו בשעה שהצרות מתרחשות, אך אפילו כאשר נשמתכם שרויה בטוב, ראוי כי תפנו לדבר עם האל כדבּר בן אל אביו. את בקשות האמת, תמיד בָּקשו בסתר. אל תתנו לאחרים להאזין לתפילותיכם האישיות. תפילות הודיה ראוי לשאתן בציבור, אך

תפילת הנשמה הינה עניין אישי. קיימת אך צורת תפילה אחת אשר מתאימה לכל בני האל, והיא: "אַף-עַל-פִּי-כֵן, רצונך ייעשה."

146:2.13 (1640.2) **12.** ראוי לכל אחד המאמין בבשורה הזו להתפלל בכנות למען התרחבותה של מלכות השמים. יותר מכל התפילות אשר בתורת העברים, הוא שיבח את בקשתו של סופר תהילים: "לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אלוהים, וְרוּחַ נָכוֹן חַדֵּשׁ בְּקִרְבִּי. גַּם עַבְדְּךָ נִזְהָר בָּהֶם בְּשָׁמְרָם, עֵקֶב רָב." ישוע האריך בתיאור היחס שבין התפילה לבין הדיבור הפוגעני והבלתי-מתחשב, וציטט: "שִׁיתָה יְהוָה, שָׁמְרָה לְפִי; נְצָרָה עַל דַּל שְׂפָתָי." "אֲבָל הַלָּשׁוֹן," אמר ישוע, "רק מעטים יוכלו לְכָבְשָׁהּ, אך הרוח אשר בפנים תוכל להתמיר איבר פרוע זה לכדי קול אדיב של סובלנות, קול של סעד מעורר השראה ושל חמלה."

146:2.14 (1640.3) **13.** ישוע לימד שתפילה להכוונה אלוהית בנתיב החיים הארצי חשובה פחות מן הבקשה לדעת את רצון האב. למעשה, משמעות הדבר הינה תפילה לחוכמה אלוהית. ישוע מעולם לא לימד כי ניתן להשיג ידע אנושי, או יכולות מיוחדות, באמצעות תפילה. ואולם, הוא אכן לימד כי התפילה תורמת להתרחבות ביכולתו של אדם לקבל את נוכחותהּ של הרוח האלוהית. כאשר ישוע לימד את עמיתיו להתפלל בְּרוח ובֶאמת, הוא הסביר כי כוונתו לתפילה כנה, בהתאם למידת ההארה של האדם, לתפילה בלב שלם, ולתפילה נבונה, כנה ונחושה.

146:2.15 (1640.4) **14.** ישוע הזהיר את חסידיו לבל יחשבו כי תפילה יעילה יותר אם היא כוללת חזרות מיופייפות או ניסוחים רְהוּטים, או אם נלווה לה צום, סיגוף או קורבן. אך הוא אכן האיץ במאמיניו להשתמש בתפילה כאמצעי להתעלות אל הוקרת תודה וממנה לסגידה אמיתית. ישוע הצטער על כך שאך מעט מרוח הוקרת התודה נמצאה בתפילותיהם ובסגידתם של מאמיניו. והוא ציטט מכתבי הקודש בהזדמנות הזו, ואמר: "טוב להודות ליהוה ולשיר לשֵם עליון, להכיר בכל בוקר בטוּבוֹ ובכל ערב בנאמנותו, כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְהוָה בְּפָעֳלֶךָ. הוֹדוּ עַל הַכֹּל, כִּי זֶה רְצוֹן אלוהים."

146:2.16 (1640.5) **15.** ואז אמר ישוע: "אַל תִּדְאָגוּ לצרכיכם יתר-על-המידה. אל תדאגו לבעיות קיומכם הארצי, כִּי אִם בִּתְפִלָּה וּבְתַחֲנוּנִים, ועִם תּוֹדָה תָּבִאנָה מִשְׁאֲלוֹתֵיכֶם בִּפְנֵי אביכם

שבשמים." ואז הוא ציטט מכתבי הקודש: "אֲהַלְלָה שֵׁם אֱלוֹהִים בְּשִׁיר וַאֲגַדְּלֶנּוּ בְּתוֹדָה. וְתִיטַב לַיהוָה, מִשּׁוֹר וּמִפָּר מַקְרִן מַפְרִיס."

146:2.17 (1641.1) **16.** ישוע לימד את חסידיו כי לאחר שהם נשאו תפילה אל האב, עליהם להישאר למשך זמן-מה בדממה של קבלה ולהעניק לרוח השוכנת הזדמנות טובה יותר לדבֵּר אל הנשמה המאזינה. רוח האב מיטיבה לשוחח עם דעת האדם כאשר זו מצויה במצב של סגידה. אנחנו סוגדים לאל בסיועה של הרוח השוכנת, והודות לסעד האמת אשר מאיר את דעת האדם. הסגידה, כך לימד ישוע, גורמת לסוגד להידמות יותר ויותר לישות אשר לה הוא סוגד. סגידה הינה התנסות מתמירה, הודות לה הסוֹפִי מתקרב בהדרגה אל נוכחותו של האינסופי, ולבסוף משיג אותה.

146:2.18 (1641.2) וישוע סיפר לשליחיו אמיתות רבות נוספות על אודות ההתייחדות של האדם עם האל, אך רק מעטים ממאזיניו יכלו להבין את האמיתות האלה עד תומן.

3. העצירה ברָמָה

146:3.1 (1641.3) בְּרמה קיים ישוע את הדיון הזכור עם הפילוסוף היווני הזקן, אשר לימד כי המדע והפילוסופיה לבדם מספקים את כל הדרוש לאדם בהתנסותו האנושית. ישוע הקשיב בסבלנות ובאהדה למורה היווני, הסכים עם רבות מן האמיתות אשר הוא ציין, אך הצביע על כך שבכל דבריו באשר להתנסות האנושית הוא לא התייחס לשאלות "מנין, מדוע ולאן," וכן הוסיף: "אנחנו מתחילים מן הנקודה שבה אתה עצרת. דת הינה אותה התגלות לנשמת האדם אשר מתייחסת למציאויות הרוח, אשר הדעת לבדה לא תוכל לגלות אותן או להבינן במלואן. ניתן לגלות את עובדות החיים במאמץ אינטלקטואלי, אך בשורת המלכות פורשת את אמיתות ההוויה. אתה דברת על הצללים החומריים של אמת; האם תֵּיאות להקשיב כעת, ואגולל לפניך את מציאותיות הרוח והנצח אשר מטילות את הצללים ברי-החלוף האלה של עובדות הקיום החומרי של החוויה האנושית בת התמותה?" ובמשך יותר משעה לימד ישוע את היווני הזה

את האמיתות הגואלות של בשורת המלכות. הפילוסוף הזקן היה פתוח לגישתו של המאסטר, ומכיוון שלבו היה כן, הוא אימץ עד מהרה את הבשורה הגואלת.

146:3.2 (1641.4) השליחים נִטְרְדוּ מעט בשל הפתיחות שבה הסכים ישוע לרבות מהצעותיו של היווני, אך לאחר מכן אמר להם ישוע בפרטיות: "ילדיי, אך תתפלאו על כך שהפגנתי סובלנות כלפי הפילוסופיה של היווני. ודאות פנימית אמיתית איננה חוששת מפני ניתוח חיצוני, והאמת איננה מתרעמת על ביקורת כֵּנה. אל לכם לשכוח לעולם כי חוסר סובלנות מהווה מסכה אשר מכסה על הספקות אשר מכרסמים באדם בסתר באשר לאמיתות אמונותיו שלו עצמו. אדם הבטוח לחלוטין באמת שבה הוא מאמין בלב שלם, לעולם לא ייטרד מגישת שכנו. האומץ הינו בטחון הכנות המלאה באשר לאמונות שעליהן הצהיר אדם. אנשים כנים אינם חוששים מבחינה ביקורתית של אמונותיהם האמיתיות ושל האידיאלים הנעלים שלהם."

146:3.3 (1641.5) בערב השני לשהותם ברמה, שאל תומאס את ישוע את השאלה הבאה: "מאסטר, כיצד יוכל מאמין חדש בתורתך לדעת באמת, להיות לגמרי בטוח באמת של בשורת המלכות הזו?"

146:3.4 (1641.6) או אז אמר ישוע לתומאס: "הבטוחה שלך בכניסה למשפחת המלכות של האב, ובכך שיחד עם ילדי המלכות תשרוד לנצח, היא אך עניין של התנסות אישית – של אמונה בדבר האמת. ביטחון רוחני שקול להתנסות הדתית האישית שלכם במציאויות הנצח של האמת האלוהית, ומעבר לכך שקול להבנתכם התבונית את מציאויות האמת ועוד אמונתכם הרוחנית פחות ספקותיכם הכנים.

146:3.5 (1642.1) "מטבע הדברים, מקבל הבן את חיי האב. מכיוון שניחנתם ברוחו החיה של האב, אתם הנכם בני האל. אתם שורדים בחיי עולם החומר של הגוף, משום שאתם מזדהים עם רוחו החיה של האב, מתת חיי הנצח. אכן, רבים חיו כך לפני שבאתי מעִם האב, ורבים אחרים קיבלו רוח זו משום שהאמינו לדבריי; אך אני מכריז כי לאחר שאשוב אל האב, הוא ישלח את רוחו אל לבבות כל בני האדם.

146:3.6 (1642.2) "אף כי לא תוכלו לְצַפּות בפעולתה של הרוח האלוהית בדעתכם, המידה שבה תאהבו את רעיכם מהווה דרך מעשית לגלות עד כמה מסרתם את השליטה בכוחות נשמתכם

להנחייתה ולהוראתה של רוח האב שבשמים, אשר שוכנת בכם. רוח זו של האב חולקת את אהבת האב, וככל שהיא תשלוט באדם, כך היא תוביל אותו בבטחה אל הסגידה האלוהית ואל עבר התייחסות אוהבת לזולת. בהתחלה, אתם מאמינים שאתם בני האל, כי מה שלימדתי אתכם גרם לכם להיות מודעים יותר להנחיתה הפנימית של רוח האב השוכנת; אבל בקרוב תשטוף רוח האמת כל בשר, וזו תשכון בינות לאנשים ותלמד את כולם, ממש כשם שכעת אני חי ביניכם ומדבר אליכם דברים של אמת. ורוח אמת זו, אשר דוברת בשם מתת הרוח של נשמותיכם, תסייע לכם לדעת כי אתם הנכם בניו של האל. היא אף תעיד, יחד עם נוכחותו השוכנת של האב, רוחכם, אשר תשכון אז בקרב כל בני האדם, כפי שכעת היא שוכנת אך ורק בחלקם, ותאמר לכם כי אתם אכן הנכם בניו של האל.

146:3.7 (1642.3) "כל ילד אשר פועל על-פי הנחייתה של רוח זו עתיד לדעת לבסוף את רצון האל, וזה אשר נכנע לרצון אבי לנצַח יחיה. הדרך מן החיים הארציים אל מעמד הנצח טרם הובהרה לכם, אך דרך זו קיימת כעת, ותמיד היא הייתה קיימת, ואני באתי על-מנת להחיות אותה ולחדש אותה. כל הבא בשערי המלכות כבר רכש חיי נצח – והוא לעולם לא יאבד. אך אתם תיטיבו להבין הרבה מן הדברים הללו לאחר שאנוכי אשוב אל האב, ותוכלו להתבונן בחוויות ההווה במבט לאחור."

146:3.8 (1642.4) כל אלו אשר שמעו את מילות הברכה האלה שמחו עד מאוד. היחס של המסורת היהודית לגאולת הצדיקים היה מבולבל ולא-וודאי, וחסידיו של ישוע ניעורו והתמלאו בהשראה לשמע המילים הבטוחות והחיוביות של ההבטחה לגאולת נצח של המאמינים באמת ובתמים.

146:3.9 (1642.5) השליחים המשיכו להטיף ולהטביל מאמינים, וגם דבקו במסורת של ביקור מבית לבית, של ניחום המדוכאים וסעד החולים והאומללים. ארגון השליחים התרחב עתה בכך שכל אחד משליחיו של ישוע נעזר כעת באחד משליחיו של יוחנן; אבנר חבר לאנדראס; והם המשיכו כך בהתאם לתוכנית הזאת עד לביקורם הבא בירושלים, בפסח שלאחר מכן.

146:3.10 (1642.6) ההנחיה המיוחדת אשר העניק להם ישוע בעת שהם שהו בחבל זבולון נגעה בעיקר לחובות ההדדיות במלכות, והיא כללה שיעורים אשר נועדו להבהיר את ההבדלים שבין ההתנסות הדתית האישית לבין החובות הדתיות שבחברה. הייתה זו אחת מן הפעמים הבודדות שבהן המאסטר דן בהיבטיה החברתיים של הדת. במשך כל חייו הארציים, העניק ישוע לחסידיו הנחיה מועטה בלבד באשר לחֶברוּת הדת.

146:3.11 (1643.1) תושבי חבל זבולון היו מעורבים מבחינה גזעית, לא יהודים ולא גויים, ורק מעטים מהם באמת האמינו בישוע, על-אף ששמעו על אודות ריפוי החולים בכפר נחום.

4. הבשורה בעירון

146:4.1 (1643.2) גם בעירון היה בית-כנסת, כמו בערי יהודה והגליל, ואפילו באלה הקטנות יותר. בראשית תקופת עבודתו, ישוע נהג לשאת דברים בבתי הכנסת הללו בימי השבת. לעיתים הוא נשא דברים בזמן תפילת הבוקר, ופטרוס או אחד מהשליחים האחרים היו מלמדים ומטיפים בשעות אחר-הצהריים. לעיתים קרובות נהגו ישוע והשליחים ללמד ולהטיף במסגרת התכנסויות הערב של אמצע השבוע בבית הכנסת. אף-על-פי שבקרב מנהיגי הדת בירושלים הלכה וגברה ההתנגדות כלפי ישוע, לא הייתה להם שליטה ישירה על המתרחש בבתי הכנסת אשר מחוץ לירושלים. רק בשלבים מאוחרים יותר של עבודתו הציבורית הם הצליחו ליצור התנגדות נרחבת כלפי ישוע, ולסגור בפניו כמעט לחלוטין את האפשרות ללמד בבתי הכנסת. בעת הזו היו כל בתי הכנסת בגליל וביהודה פתוחים בפניו.

146:4.2 (1643.3) באותם ימים התקיימה בעירון פעילות כריית מינרלים ענפה, ומכיוון שישוע מעולם לא נטל חלק בחיי הכורים, בזמן שהותו בעירון הוא בילה את מרבית זמנו במכרות. בזמן שהשליחים ביקרו בבתים והטיפו בציבור עבד ישוע במכרות עם הפועלים אשר עבדו מתחת לפני הקרקע. שמו של ישוע כמרפא הגיע אפילו לכפר הנידח הזה, וחולים ופגועים

רבים ביקשו ממנו מזור. ורבים מאוד נהנו מסעד הריפוי אשר הוא חלק עמם. אך בשום מקרה, למעט זה של המצורע, לא ביצע המאסטר מה שמכונה "נס" של ריפוי.

146:4.3 (1643.4) בשעות אחר הצהריים המאוחרות של היום השלישי לשהותם בעירון, בזמן שישוע חזר מן המכרות, הוא עבר במקרה בסמטת צד צרה בדרכו אל מקום משכנו. כאשר הוא התקרב אל הפתון המזוהם של מצורע אחד, העז זה, אשר שמע על כוחותיו כמרפא, לפנות אליו בעת שחלף לפני דלתו, כרע ברך לפניו ואמר: "אדוני, ברצונך, תוכל לנקותיני. שמעתי את דברי מוריך ואם אתנקה, אבוא בשערי המלכות." המצורע דיבר כך משום שבקרב היהודים נאסר על המצורעים להתפלל בציבור, ואפילו להיכנס בשערי בית הכנסת. אדם זה האמין באמת כי הוא לא יוכל לבוא בשערי המלכות הממשמשת, אלא אם כן ימצא מזור לצרעת. כאשר ראה אותו ישוע בחוליו וכאשר שמע אותו נאחז באמונה, נכמר לבו האנושי ודעתו האלוהית נמלאה חמלה. כאשר הוא נשא אליו מבט, נפל האיש על פניו בסגידה. או אז הושיט המאסטר את ידו, נגע בו ואמר: "כך אעשה – התנקה." והוא נרפא מיד; הצרעת לא אחזה בו עוד.

146:4.4 (1643.5) כאשר הרים ישוע את האדם על רגליו, הוא התריע בפניו: "אל תספר לאיש על הריפוי. המשך בחייך בשקט ולך אל הכוהנים על-מנת להקריב את קורבנות הטהרה שעליהם ציווה משה כעדות למזור אשר בא עליך." אך האדם לא עשה כמצוות ישוע. במקום זאת, הוא החל לפרסם ברבים ברחבי העיר כי ישוע ריפא אותו מצרעת, ומכיוון שכל הכפר הכיר אותו, נוכחו האנשים לראות בבירור שכך היה הדבר. הוא לא הציג את עצמו בפני הכוהנים, כמצוות ישוע. כתוצאה מכך שהפיץ ברבים את החדשות על אודות הריפוי של ישוע, צבאו ההמונים החולים על המאסטר בהתקהלות כזאת שלמחרת הוא נאלץ לקום מוקדם ולעזוב את העיר. אף-על-פי שישוע לא נכנס שוב לעיר, הוא בילה יומיים נוספים בסביבותיה, בסמוך למכרות, והמשיך ללמד מאמינים מקרב הכורים על אודות בשורת המלכות.

146:4.5 (1644.1) ריפוי המצורע היה הפעם הראשונה עד אז שישוע ביצע בכוונת מתכוון מה שמכונה "נס". והיה זה מקרה אמיתי של צרעת.

146:4.6 (1644.2) מעירון הם הלכו לגוש חלב, ושם הם בילו יומיים בהטפה לבשורה. משם הם יצאו לכורזין, שבה בילו כמעט שבוע ימים בהטפה לבשורות הטובות; אך בכורזין הם לא הצליחו לגרום לרבים להאמין במלכות. מכל המקומות שבהם לימד ישוע, זה היה המקום שבו המסר שלו נדחה באופן הגורף ביותר. רוחם של מרבית השליחים השתופפה בעקבות המסע לכורזין, ואנדראס ואבנר התקשו לחזק את לב עמיתיהם. משם, תוך שהם חולפים בשקט דרך כפר נחום, הם הלכו לכפר בשם מָדוֹן, שבו הצליחו מעט יותר. רוב השליחים היו בדעה שהכישלון שלהם בערים שבהן ביקרו לאחרונה נבע מן העובדה שישוע התעקש על כך שיימנעו מלהתייחס אליו בלימודיהם ובהטפותיהם כאל מרפא. הם ייחלו כל-כך שירפא עוד מצורע אחד, או שיפגין באופן כזה או אחר את כוחותיו וימשוך את תשומת לב האנשים! אך המאסטר לא נכנע להפצרותיהם הכנות.

5. בחזרה לכנא

146:5.1 (1644.3) קבוצת השליחים התעודדה עד מאוד כאשר ישוע הכריז, "מחר נצא לכנא." הם ידעו ששם הם יזכו לקבלת פנים אוהדת, משום שישוע היה מאוד מוכר במקום. הם הצליחו היטב במלאכת הכנסת אנשים בשערי המלכות, כאשר ביום השלישי לשהותם, הגיע לכנא אחד מן האזרחים המכובדים של כפר נחום, טִיטוּס, שהיה אדם אשר האמין חלקית, ואשר בנו חלה והיה במצב קריטי. הוא שמע כי ישוע נמצא בכנא ומיהר להגיע על-מנת לראותו. המאמינים בכפר נחום חשבו שישוע יכול לרפא כל מחלה.

146:5.2 (1644.4) כאשר האיש האציל מצא את ישוע בכנא, הוא הפציר בו למהר עמו אל כפר נחום ולרפא את בנו החולה. בעת שהשליחים עצרו את נשימתם בציפייה דרוכה, התבונן ישוע באב הנער החולה ואמר: "עד מתי אדרש לסבול זאת מכם? עוצמת האל שוכנת בקרבכם, ואתם מסרבים להאמין, אלא למראה נסים ונפלאות." אך האיש האציל המשיך להפציר בישוע ואמר: "אדוני, אני מאמין, אך בוא בטרם ימות ילדי, כי כשעזבתי אותו הוא היה על סף מוות." לאחר שישוע הרכין את ראשו לרגע אחד של בוננות שקטה, הוא אמר לפתע, "שוב לביתך;

בנך יחיה.״ טיטוס האמין לדברי ישוע ומיהר חזרה לכפר נחום. בעודו חוזר, יצאו משרתיו לפגוש אותו ואמרו, ״שמח, כי בנך מרגיש יותר טוב – הוא חי.״ אז שאל אותם טיטוס, מתי החל מצבו של הנער להשתפר, ומשרתיו ענו: ״אתמול, בערך בשעה השביעית החל החום לעזוב אותו,״ והאב נזכר שזו הייתה בערך השעה שבה אמר ישוע ״בנך יחיה.״ מאותו יום ואילך האמין טיטוס בלב שלם, וכך גם כל משפחתו. בנו הפך לפעיל גדול עבור המלכות, ולאחר מכן הוא הקריב את חייו יחד עם אלו אשר סבלו ברומא. למרות שכל משפחתו וחבריו של טיטוס, ואפילו השליחים עצמם, סברו שמדובר בנס, לא כך היה. לפחות לא היה זה נס של ריפוי פיזי. היה זה אך מקרה פשוט של ידיעה מראש של אופן פעולת חוקי הטבע, ידע שבו ישוע השתמש לעיתים תכופות לאחר ההטבלה שלו עצמו.

146:5.3 (1645.1) שוב נאלץ ישוע להתרחק מכנא, בשל תשומת הלב אשר משך האירוע השני מהסוג הזה באותו כפר. אנשי הכפר זכרו את המים והיין, וכעת, משסברו שריפא את בן האציל ממרחקים, הם באו אליו, ולא רק שהביאו איתם את החולים והסובלים, אלא גם שלחו שליחים וביקשו כי ירפא חולים ממרחק. כאשר ראה ישוע כי הכפרים שבסביבה ניעורו, הוא אמר, ״בואו נלך לנָיִן.״

6. נָיִן ובן האלמנה

146:6.1 (1645.2) האנשים הללו האמינו בסימנים; היה זה דור שוחר נסים ונפלאות. עד לימים הללו, תושבי מרכז ודרום הגליל כבר החשיבו את ישוע ואת סעדו האישי כמעשי פלאות. עשרות ומאות של אנשים ישרים, חולים אשר סבלו מהפרעות עצביות או רגשיות, באו במחיצת ישוע ושבו לביתם ולחבריהם תוך שהם מכריזים כי ישוע ריפא אותם. האנשים הפשוטים הללו, הבורים, התייחסו למקרי הריפוי המנטאליים הללו כאל ניסים פיזיים, נסים של ריפוי.

146:6.2 (1645.3) כאשר ישוע ביקש לעזוב את כנא וללכת לנין, הלכו בעקבותיו המוני מאמינים וסקרנים רבים. הם ביקשו לחזות בנסים ובנפלאות, ובסופו של דבר הם לא התאכזבו. כאשר ישוע ושליחיו התקרבו לשערי העיר, הם נתקלו בשיירת לוויה אשר נשאה את בנה היחיד של אחת מאלמנות נין אל בית הקברות הסמוך. הייתה זו אישה מאוד מכובדת, וכמחצית מאנשי הכפר הלכו אחר אלונקת המתים של הילד, אשר נחשב למת. כאשר הגיעה שיירת הלוויה אל ישוע וחסידיו, זיהו האלמנה וחבריה את המאסטר והפצירו בו כי ישיב אותו בחזרה אל החיים. הציפייה שלהם לנס הייתה כה עזה, עד כי הם חשבו שישוע יכול לרפא כל מחלה, ומדוע מרפא שכזה לא יוכל גם להשיב מן המתים? ישוע, אשר עמד במצב לא נוח, צעד קדימה, הרים את מכסה האלונקה ובחן את הנער. הוא גילה שהנער לא היה באמת מת, וזיהה את הטרגדיה אשר נוכחותו יכולה למנוע; וכך, בעודו פונה אל האם, אמר: "אל תבכי. בנך איננו מת; הוא ישן. הוא יחזור אלייך." ואז, אחז את הנער בידו ואמר: "התעורר וקום." והנער, אשר נחשב למת, התיישב אז והחל לדבר, וישוע שלח אותם אל ביתם.

146:6.3 (1645.4) ישוע ניסה להרגיע את ההמון, ולשווא הוא ניסה להסביר כי הנער לא באמת מת, ושהוא לא השיב אותו מן המתים, אך כל זה היה חסר-תועלת. היסטריה של התרגשות מן העוצמה הגבוהה ביותר אחזה בהמונים אשר עקבו אחריו, ובכל תושבי הכפר נין. רבים נתקפו אימה, אחרים בפאניקה, ואחרים השתטחו והחלו להתפלל ולהתייפח על חטאיהם. ההמון התפזר רק הרבה לאחר רדת הליל. וכמובן שלמרות התעקשותו של ישוע כי הנער לא היה מת, כולם התעקשו על כך שמדובר בנס, ואפילו בתחיית מתים. בעוד שישוע סיפר להם שהנער פשוט היה שרוי בשינה עמוקה, הם הסבירו שזו הדרך שלו לספר על הדברים, והפנו את תשומת הלב לכך שתמיד הוא נטה להצטנע עד מאוד ולהסתיר את הנסים אשר חולל.

146:6.4 (1646.1) וכך נפוצו ברחבי הגליל ויהודה החדשות לפיהן ישוע הקים לתחייה את בן האלמנה, ורבים מאלו אשר שמעו זאת האמינו בכך. ישוע מעולם לא הצליח לגרום אפילו לשליחיו להבין לגמרי כי בן האלמנה באמת לא היה מת כאשר הוא ציווה עליו להתעורר ולקום. הוא אך הצליח לשכנע אותם מספיק על-מנת למנוע מהם מלכלול את האירוע ברשומותיהם. למעט לוקס, אשר רשם את האירוע כפי שסופר לו. ושוב צבאו רבים על ישוע כרופא, והוא עזב בשעה מוקדמת למחרת היום לעין דור.

7. בעין-דור

146:7.1 (1646.2) בעין דור נחלץ ישוע למשך ימים מספר מן ההמונים אשר צבאו עליו וביקשו ריפוי פיזי. במהלך שהייתם שם, סיפר המאסטר את הסיפור על המלך שאול והמכשפה מעין דור. ישוע הסביר בפשטות לשליחיו כי האמצעיונים המורדים, אשר לעתים קרובות התחזו לרוחות המתים לכאורה, יובאו בקרוב תחת שליטה, ושוב לא יוכלו לעולל את הדברים המוזרים הללו. הוא אמר לחסידיו כי לאחר שובו אל האב, ולאחר שרוחם שלהם תשטוף כל בשר, הוויות רוחניות-למחצה אלה – אשר כונו "רוחות טמאות" – לא תוכלנה עוד להדביק בני-תמותה רפי-שכל ורעים מקרב בני התמותה.

146:7.2 (1646.3) ישוע המשיך והסביר לשליחיו כי רוחות בני האדם המתים אף-פעם אינן חוזרות לעולם שממנו הן באו על-מנת לתקשר עם חבריהן החיים. רק בחלוף עידן שלם יתאפשר לרוחו המתקדמת של בן-תמותה לשוב אל כדור הארץ, וזאת רק במקרים מיוחדים, וכחלק מן הממשל הרוחני של הפלנטה.

146:7.3 (1646.4) לאחר מנוחה בת יומיים, אמר ישוע לשליחיו: "נצא מחר לכפר נחום ונשהה שם, עד אשר יירגעו הרוחות בסביבה. בבית הם כפי הנראה כבר נרגעו מעט מכל ההתרגשות הזו."

מסמך 147

ביקור הביניים בירושלים

147:0.1 (1647.1) ישוע והשליחים הגיעו לכפר נחום ביום רביעי, ה-17 במרץ, ובילו שבועיים במטה אשר בבית ציידה בטרם יצאו לדרכם אל ירושלים. במשך השבועיים הללו לימדו השליחים את התושבים על החוף, בעוד שישוע בילה חלק גדול מזמנו בגפו, בגבעות, והיה עסוק בענייני אביו. במשך הזמן הזה ערך ישוע שני ביקורים סודיים בטבריה, שאליהם נלוו יעקב ויוחנן זבדיה, ביקורים שבמסגרתם הם נפגשו עם מאמינים ולימדו אותם על אודות בשורת המלכות.

147:0.2 (1647.2) רבים מבני ביתו של הורדוס האמינו בישוע ונטלו חלק במפגשים הללו. הייתה זו השפעתם של המאמינים הללו, אשר היו חלק ממשפחתו הרשמית של הורדוס, אשר תרמה רבות להפחתת העוינות של השליט כלפי ישוע. המאמינים הטבריינים הללו הסבירו להורדוס בפירוט כי "המלכות" אשר אליה הטיף ישוע היא רוחנית מטבעה, ואינה בבחינת יוזמה פוליטית. הורדוס אכן האמין לדברי אותם מאמינים מקרב בני ביתו, ולכן לא הרשה לעצמו להיטרד יתר-על-המידה מן הדיווחים אשר נפוצו על אודות הלימוד והריפוי שבהם עסק ישוע. הוא כלל לא התנגד לעבודתו של ישוע כמרפא או כמורה דתי. אך למרות גישתם החיובית של רבים מיועציו, ואפילו שלו עצמו, בין כפיפיו של הורדוס נמצאה קבוצה אשר הושפעה עד מאוד ממנהיגי הדת בירושלים, ונותרה ביריבות מרה עם ישוע והשליחים; מאוחר יותר פעלה קבוצה זו רבות על-מנת להצר את צעדיהם בציבור. הסכנה הגדולה ביותר לישוע

נמצאה במנהיגי הדת של ירושלים, ולא בהורדוס. זו הייתה הסיבה שבעטיה בילו ישוע והשליחים זמן ממושך כל-כך בגליל, ולא בירושלים או ביהודה, וביצעו שם את מרבית עבודת ההטפה הציבורית.

1. מִשְׁרַת הַקֶּנְטוּרְיוֹן

(1647.3) 147:1.1 ביום שבו הם התכוננו לצאת לסעודת הפסח בירושלים, בא מְנָגוּס, קֶנְטוּרְיוֹן, או מפקד, במשמר הרומי אשר הוצב בכפר נחום, אל ראשי בית הכנסת ואמר: "המשרת היקר לי חלה וכעת הוא נוטה למות. האם תוכלו, אפוא, ללכת אל ישוע ולהפציר בו בשמי לרפא את משרתי?" המפקד הרומי נהג כך משום שסבר שלמנהיגי היהודים תהייה השפעה רבה יותר על ישוע. הלכו הזקנים אל ישוע והדובר שלהם אמר בשמם: "המורה, אנחנו מפצירים בך לגשת לכפר נחום ולהציל את משרתו המועדף של הקנטוריון הרומי, אדם הראוי ליחסך בשל אהבתו אל עמנו. הוא זה אשר אפילו בנה את בית הכנסת שבו דברת אתה פעמים כה רבות."

(1647.4) 147:1.2 וכאשר ישוע שמע את דבריהם הוא אמר: "אלך עמכם." הם הלכו יחדיו אל ביתו של הקנטוריון, ולפני שנכנסו לחצרו של החייל הרומי, שלח זה את חבריו לקבל את פני ישוע, והנחה אותם לומר: "בִּי אֲדֹנִי, אַל נָא תִּטָּרַח, כִּי נָקַלְתִּי מֵאֲשֶׁר תָּבוֹא בְּצֵל קוֹרָתִי. וּבַעֲבוּר זֹאת גַּם אֶת עַצְמִי לֹא חָשַׁבְתִּי רָאוּי לָבוֹא אֵלֶיךָ; אַךְ דַּבֶּר נָא דָבָר, וְיֵרָפֵא נַעֲרִי. כִּי גַם אָנֹכִי אִישׁ נָתוּן תַּחַת הַמֶּמְשָׁלָה, וְיֵשׁ תַּחַת יָדִי אַנְשֵׁי צָבָא, וְאָמַרְתִּי לָזֶה לֵךְ וְהָלַךְ, וְלָזֶה בוֹא וּבָא, וּלְעַבְדִּי עֲשֵׂה זֹאת וְעָשָׂה."

(1648.1) 147:1.3 כאשר שמע ישוע את המילים האלה, הוא נפנה ואמר לשליחים ואל אלו אשר נלוו אליהם: "אנוכי מלא פליאה על אמונתו של הגוי. אמן, אמן אני אומר לכם, גַּם בְּיִשְׂרָאֵל לֹא מָצָאתִי אֱמוּנָה גְּדוֹלָה כָּזֹאת." נפנה ישוע מן הבית ואמר, "נלכה מכאן אפוא." וחבריו של הקנטוריון נכנסו אל תוך הבית ואמרו למנגוס את אשר אמר ישוע. ומאותה השעה ואילך החל המשרת להחלים, ובהדרגה שב אל בריאותו ואל יכולותיו הרגילות.

147:1.4 (1648.2) ואולם, מעולם לא ידענו את אשר אירע באותו מקרה. זה פשוט מה שנרשם, ואיש מבין אלו אשר נלוו אל ישוע לא ידע אם הוויות בלתי-נראות סעדו וריפאו את משרתו של הקנטוריון, אם לאו. כל אשר הננו יודעים הוא כי המשרת החלים לחלוטין.

2. המסע לירושלים

147:2.1 (1648.3) מוקדם בבוקר יום שלישי, ה-20 במרץ, יצאו ישוע וקבוצת השליחים בדרכם אל חגיגות הפסח בירושלים, כשהם עולים דרך בקעת הירדן. הם הגיעו בשעות אחר-הצהריים של יום שישי, ה-2 באפריל, ומיקמו את המטה שלהם, כהרגלם, בבית עניא. בעוברם דרך יריחו, הם עצרו למנוחה, בשעה שיהודה הפקיד סכום כסף מן הקופה המשותפת בבנק של חבר המשפחה. הייתה זו הפעם הראשונה שיהודה החזיק בכסף עודף, ופיקדון זה נותר למשמורת עד אשר הם שוב חלפו ביריחו בדרכם האחרונה ורבת האירועים לירושלים, מעט לפני משפטו ומותו של ישוע.

147:2.2 (1648.4) המסע לירושלים עבר ללא כל אירועים מיוחדים, אך בטרם הם הספיקו להתמקם בבית עניא, כל אלו אשר ביקשו מזור לגופם החולה, נחמה לדעתם הטרודה וגאולה לנשמתם, החלו מתקבצים ובאים מקרוב ומרחוק, והם היו רבים כל-כך, עד אשר לישוע לא התאפשר לנוח כלל. לפיכך, הם הקימו אוהלים בגת שמנים, והמאסטר היה עושה את דרכו הלוך ושוב מבית עניא אל גת שמנים, על-מנת להימנע מן ההמונים אשר צבאו עליו ברציפות. משלחת השליחים שהתה בירושלים במשך כמעט שלושה שבועות, אך ישוע אסר עליהם להטיף בפומבי, והם עסקו אך ורק בלימוד פרטני ובעבודה אישית.

147:2.3 (1648.5) בבית עניא הם חגגו את הפסח בשקט. והייתה זו הפעם הראשונה שישוע והשנים-עשר סעדו סעודת פסח נטולת דמים. שליחיו של יוחנן לא סעדו עם ישוע ושליחיו; הם חגגו את סעודת הפסח עם אבנר ועם רבים מראשוני מאמיניו של יוחנן. היה זה חג הפסח השני אשר עשה ישוע עם שליחיו בירושלים.

(1648.6) 147:2.4 כאשר שבו ישוע והשנים-עשר לכפר נחום, שליחיו של יוחנן לא חזרו איתם. תחת הדרכתו של אבנר הם נותרו באזור ירושלים, ועבדו בשקט לשם הרחבת המלכות, זאת בעוד שישוע והשנים-עשר חזרו לעבודה בגליל. העשרים-וארבעה לא נפגשו שוב, עד זמן קצר לפני ששבעים האוונגליסטים הוסמכו ונשלחו. ואולם, שתי הקבוצות שיתפו פעולה, ועל אף חילוקי הדעות אשר שררו ביניהן, הן נותרו ביחסים טובים.

3. לצד הבריכה בבית חסדא

(1649.1) 147:3.1 בשעות אחר-הצהריים של השבת השנייה לשהותם בירושלים, בשעה שהמאסטר והשליחים התכוננו לקחת חלק בתפילות במקדש, אמר יוחנן לישוע, "בוא איתי ואראה לך משהו." יוחנן הוביל את ישוע דרך אחד משעריה של ירושלים אל בריכת מים אשר כונתה בית חסדא. מסביב לבריכה היה מבנה בן חמש מרפסות, ותחתן התקבצה קבוצה גדולה של אנשים סובלים, אשר ביקשו מזור לכאביהם. היה זה מעיין מים חמים אשר מימיו, האדמדמים למראה, היו מבעבעים מעת לעת ברווחי זמן לא זהים, בשל הצטברות גזים בַּמערות התת-קרקעיות שמתחת לבריכה. האמונה הייתה כי בעבוע מחזורי זה מושפע מכוחות על-טבעיים, והאמונה הרווחת הייתה כי האדם הראשון שנכנס לבריכה לאחר הבעבוע יירפא מכל מחלה שאחזה בוו.

(1649.2) 147:3.2 השליחים היו מעט חסרי-מנוחה תחת המגבלות אשר השית עליהם ישוע, ויוחנן, הצעיר מבניהם, היה חסר המנוחה מכולם תחת המגבלה הזו. הוא הביא את ישוע אל הבריכה מתוך תקווה שרחמי המאסטר יכמרו למראה החולים המקובצים, והוא יחולל נס של ריפוי, ואז תוּכַּה ירושלים כולה בתדהמה ומיד תיכבש בבשורת המלכות. אמר יוחנן לישוע: "מאסטר, ראה את כל האנשים הסובלים הללו; האם לא נוכל לעשות דבר למענם?" ענה לו ישוע: "יוחנן, מדוע זה תפתה אותי לסור מן הדרך אשר בה בחרתי? מדוע זה תמשיך לבקש ולהחליף את מלאכת ההטפה לבשורת אמת הנצח במלאכת הנסים והנפלאות וריפוי החולים?

בני, אף כי לא אעשה כבקשתך, קבץ נא את כל החולים והסובלים, ואנוכי אנחם אותם במילות עידוד ובנחמת נצח שמחה."

147:3.3 (1649.3) אז אמר ישוע לאלו אשר התקבצו: "רבים מכם מצויים כאן, חולים ומדוכאים, משום שחייתם שנים רבות באופן שגוי. כמה מכם סובלים מתאונות הזמן, אחרים סובלים כתוצאה משגיאות אבותיהם בגידולם, ואילו כמה מכם נאבקים במכשולים אשר מציבים התנאים הבלתי-מושלמים של הקיום בר החלוף. אך אבי עובד, ואנוכי עובד, על-מנת לשפר את מצבכם על-פני הארץ, ובמיוחד על-מנת להבטיח את מעמדכם בנצח. איש מאתנו לא יוכל להשפיע הרבה על הקשיים בחיים, אלא אם כן זהו רצון האב שבשמים. אחרי ככלות הכול, כולנו מצווים למלא את רצונו של הנצחי. אילו כולכם הייתם מתרפאים מכל תחלואי הגוף, הייתם בוודאי מתפלאים, אך פלא גדול מזה הוא העובדה שתיטהרו מכל תחלואי הרוח וכל מחלות המוסר. כולכם הנכם ילדיו של האל; אתם ילדיו של האב אשר במרומים. אף אם נדמה כי אזיקי הזמן פוגעים בכם, אל הנצח אוהב אתכם. וכאשר יגיע יום הדין, אל תחששו, כי יימצא לכם לא רק צדק, אלא גם רחמים בשפע. אמן, אמן, אומר לכם: כל השומע את בשורת המלכות ומאמין בכך שהוא הינו בנו של האל, יזכה לחיי נצח; כבר כעת עוברים המאמינים מדין וממוות אל אור ולחיים. וקרבה ובאה השעה שאפילו אלו השוכנים מתחת למצבות ישמעו את קול התחייה מן המתים."

147:3.4 (1649.4) רבים מן המאזינים האמינו לבשורת המלכות. כמה מן החולים זכו להשראה כה רבה ולתחייה רוחנית כזאת שהובילה אותם להכריז כי נרפאו גם מתחלואי הגוף.

147:3.5 (1649.5) אדם אחד, אשר במשך שנים רבות היה מדוכא וסבל עד מאוד מדעתו הטרודה, שמח לשמע דברי ישוע, ואף כי הייתה זו שבת, הוא הרים את כסאו והלך מיד אל ביתו. אדם חולה זה המתין במשך שנים רבות **למישהו** שיעזור לו; הוא נפל קורבן לתחושת חוסר האונים העצמית שלו, עד כי מעולם הוא לא חשב על כך שעל-מנת להחלים, הוא פשוט צריך לעזור לעצמו – וזה בדיוק מה שהוא עשה כאשר הוא קם והלך אל ביתו.

147:3.6 (1650.1) אמר אז ישוע אל יוחנן: "בוא נלך לפני שראשי הכוהנים והסופרים יבואו וייעלבו מכך שדיברנו מילים של חיים אל החולים הללו." והם שבו למקדש והצטרפו אל חבריהם, ומשם יצאו כולם להעביר את הלילה בבית עניא. ואולם, יוחנן מעולם לא סיפר

לשליחים האחרים על אודות הביקור הזה שלו ושל ישוע בבריכת בית חסדא באותה שבת אחר-הצהריים.

4. חוק החיים

147:4.1 (1650.2) בערב של אותה שבת בבית עניא, בעוד שישוע, השנים-עשר וקבוצת מאמינים התקבצו מסביב למדורה בגנו של אלעזר, שאל נתנאל את ישוע את השאלה הבאה: "מאסטר, אף כי לימדת אותנו את הגרסה החיובית של חוק החיים הנושן, והנחֵיתָ אותנו לנהוג באחרים כפי שנרצה שהם ינהגו בנו, אני לא מצליח להבין לגמרי כיצד נוכל לציית תמיד לזו ההנחיה. אתן כדוגמה אדם אחוז זימה, אשר מתבונן בחטא בבת הזוג המיועדת שלו. כיצד נוכל ללמד שאדם רשע כזה בכוונותיו, צריך לנהוג באחרים כפי שהיה רוצה שהיו נוהגים בו?"

147:4.2 (1650.3) כאשר שמע ישוע את שאלתו של נתנאל, הוא קפץ על רגליו, הצביע על השליח ואמר: "נתנאל, נתנאל! איזו צורת מחשבה עולה בלבך? האם לא קיבלת את השיעורים כמי שנולד מן הרוח? האם לא תאזין לאמת כאיש חכם ובעל הבנה רוחנית? כשהתרעתי בכם לנהוג באחרים כפי שהייתם רוצים שינהגו בכם, התכוונתי לאנשים בעלי אידיאלים גבוהים, לא לכאלה אשר יתפתו לנסות ולעוות את אשר לימדתי על-מנת לקבל אישור לתמוך ברוע."

147:4.3 (1650.4) כאשר סיים המאסטר את דבריו, עמד נתנאל ואמר: "אבל, מאסטר, אל תחשוב שאני תומך בפירוש כזה של הכלל. שאלתי את השאלה משום שאני משער שרבים אחרים עלולים להבין שלא כראוי את הציווי, וקיוויתי שתוכל להרחיב את הנחייתך ביחס לנושאים הללו." לאחר שנתנאל התיישב, המשיך ישוע בדבריו ואמר: "יודע אני היטב, נתנאל, כי אתה לא מעלה על דעתך לתמוך ברוע, אך אני מאוכזב מכך שלעיתים תכופות אינך מצליח לפרש את השיעורים הפשוטים שלי באופן רוחני, שיעורים שאני חייב ללמד בשפת בני האדם, ובאופן שבו נהוג לדבר. הבה ואלמד אתכם על רמות המשמעות השונות אשר

מלוות את חוק החיים הזה, את הציווי 'ואהבת לרעיךָ כמוך' ואת אשר אתה חפץ שיעשו לך, כן תעשה להם:

147:4.4 (1650.5) "1. רמת הגוף. פירוש אנוכי ומלא-זימה שכזה מודגם היטב במקרה שתיארת בשאלתך.

147:4.5 (1650.6) "2. רמת הרגשות. הרמה הזו מצויה שלב אחד מעל לרמת הגוף, והיא מעידה על כך שהאהדה והרחמים מעצימים את הפירוש אשר נותן האדם לחוק החיים הזה.

147:4.6 (1650.7) "3. רמת הדעת. כאן נכנסים לפעולה ההיגיון ותבונת הניסיון. שיקול הדעת מכתיב כי ראוי לפרש את חוק החיים הזה בהתאם לאידיאליזם הגבוה ביותר אשר ההערכה העצמית העמוקה מבטאת באצילות.

147:4.7 (1651.1) "4. רמת אהבה-של-אחווה. ברמה הגבוהה היותר הזו מצויה רמת ההקדשה הזולתנית אשר בה אדם מקדיש את עצמו לרווחת רעיו. זה מישור גבוה יותר של שירות לחברה, אשר נעשה בלב שלם ונובע מן המודעות ההולכת וגוברת לאבהותו של האל, וההכרה באחוות האדם אשר נובעת ממנה; וכאן נוכל למצוא פירוש חדש ויפה הרבה יותר לחוק החיים הבסיסי הזה.

147:4.8 (1651.2) "5. הרמה המוסרית. ואז, כאשר תגיעו אל רמות פירוש פילוסופיות אמיתיות, כאשר תשיגו השגה אמיתית של הנכונוּת וחוסר-הנכונות של הדברים, כאשר תבינו את טיבן הנצחי של מערכות היחסים האנושיות, או אז תתחילו להתייחס לסוגיה הזו של פירוש כפי שאדם שלישי בעל מחשבה גבוהה – אדם אידיאליסט, חכם וחסר-פניות – היה מפרש ומתייחס לבעיות ההסתגלות האישיות שלכם למצבים בחיים.

147:4.9 (1651.3) "6. הרמה הרוחנית. ולבסוף, אנחנו מגיעים לרמה הגבוהה מכולן, אל תובנת הרוח ולפירוש הרוחני, אשר גורם לנו לזהות בחוק החיים הזה את הציווי האלוהי לנהוג בכל בני האדם באופן שבו אנו סבורים שהאל היה נוהג בהם. זהו הינו האידיאל האוניברסאלי של

מערכות היחסים האנושיות. וזוהי גישתכם ביחס לכל בעיה אשר תעלה בעת שתשתוקקו יותר מכל לעשות תמיד את רצון האב. רצוני, אפוא, הוא שתנהגו בכל אדם כפי שאתם יודעים שהייתי אני נוהג כלפיו בנסיבות דומות."

147:4.10 (1651.4) שום-דבר ממה שאמר ישוע לשליחים עד לאותו רגע לא הדהים אותם יותר. והם המשיכו לשוחח ולהגות בדבריו של המאסטר גם הרבה אחרי שהוא עצמו פרש. ואף כי נתנאל התאושש לאיטו מן ההרגשה שישוע לא הבין את רוח השאלה אשר שאל, האחרים היו יותר מאסירי תודה על כך שחברם, השליח הפילוסופי, העז לשאול שאלה כה מעוררת מחשבה.

5. הביקור אצל שמעון הפְּרוּשִׁי

147:5.1 (1651.5) אף-על-פי ששמעון לא נמנה עם חברי הסנהדרין היהודית, הוא היה פרושי ירושלמי רב השפעה. הוא היה מאמין-למחצה, ואף כי ניתן לבקרו על כך לחומרה, הוא העז להזמין את ישוע ואת עוזריו האישיים, פטרוס, יעקב ויוחנן, לסעוד עמו בחברותא בביתו. שמעון צפה במאסטר במשך זמן רב, והוא התרשם עד מאוד מתורתו, ואפילו עוד יותר מכך מאישיותו.

147:5.2 (1651.6) הפרושים האמידים נתנו צדקה במסירות, ולא היססו לעשות כן בציבור. לעתים הם אף יצאו בתקיעת חצוצרה לפני שנתנו צדקה לקבצן זה או אחר. כאשר הזמינו הפרושים אורחים רמי-מעלה לסעוד עמם, הם נהגו להשאיר את דלתות הבית פתוחות, ולאפשר לקבצני רחוב להיכנס, לעמוד מסביב ליד הקירות מאחורי כורסאות האורחים, וליהנות משאריות הארוחה שהשליכו אליהם האורחים.

147:5.3 (1651.7) בין אלו אשר נכנסו מן הרחוב באותו ערב, בביתו של שמעון, הייתה אישה ידועה לשמצה אשר לאחרונה החלה להאמין בחדשות הטובות של בשורת המלכות. אישה זו הייתה ידועה ברחבי ירושלים כולה, כמי שבעבר ניהלה בית בושת מדרגה גבוהה, אשר היה

ממוקם בסמוך לחצר הגויים במקדש. לאחר שקיבלה על עצמה את תורתו של ישוע, היא סגרה את בית העסק הנָקלה ושכנעה את מרבית העוֹבדות לקבל את הבשורה ולשנות את דרכי חייהן; אף-על-פי-כן, הפרושים עדיין נידו אותה והיא חויבה ללכת בשיער פזור – סימן ההיכר לזונה. אישה בלתי-ידועה זו הביאה עמה בקבוקון גדול של משחת גוף מבושמת, נעמדה מאחורי ישוע וכאשר הוא נשען לאחור, החלה למשוח את רגליו בזמן הסעודה, לבכות לרגליו דמעות של הכרת תודה ולנגב אותן בשיער ראשה. כאשר היא סיימה למשוח את רגליו, היא המשיכה לבכות ולנשק את רגליו.

(1652.1) 147:5.4 כאשר שמעון ראה את כל אלה, הוא חשב לעצמו: "אם אכן אדם זה היה נביא, הוא היה רואה מי היא ומהי האישה הזו, אשר נוגעת בו; הוא לבטח היה יודע גם שהיא חוטאת ידועה-לשמצה." וישוע, אשר ידע את אשר מתחולל במוחו של שמעון, דיבר אליו ואמר: "שמעון, ברצוני לומר לך דבר מה." ענה שמעון: "דבר, המורה." אז אמר ישוע: "מלווה כספים עשיר הלווה לשניים. אחד מהם היה חייב לו חמש-מאות דנריוס, ואילו האחר היה חייב לו חמישים. עתה, מכיוון שאיש מהם לא יכול היה לשלם לו חזרה, הוא מחל לשניהם על חובם. מה אתה חושב, שמעון, מי מהם אהב אותו יותר?" ענה שמעון, "אני חושב שזה שהוא מחל לו על חוב גדול יותר." ענה לו ישוע, "היטב אמרת." והוא הצביע לעבר האישה והמשיך: "שמעון, התבונן היטב באישה הזו. אני נכנסתי לביתך כאורח מוזמן, אך לא הצעת לי מים לרחוץ את רגליי. האישה אסירת התודה הזו רחצה את רגליי בדמעותיה וניגבה אותן בשערות ראשה. אתה לא נישקת אותי לשלום, אך אישה זו, מאז שנכנסה, לא הפסיקה לנשק את רגליי. אתה לא טרחת למשוח את ראשי בשמן, אך היא משחה את רגליי במשחות יקרות. ומה פשר כל אלה? פשוט שחטאיה נסלחו לה, ושזה גרם לה לאהוב הרבה. לעיתים, אלה שמקבלים אך מחילה מועטה אוהבים רק מעט." ובעודו פונה לאחור אל האישה, הוא נטל את ידה, הרים אותה ואמר: "אכן, התחרטת על חטאייך, והם נמחלו. אל תתייאשי מן היחס הבלתי-מתחשב של חברייך; לכי ושמחי לך בשמחת מלכות שמים ובחֵירוּת שהיא מעניקה."

(1652.2) 147:5.5 שמעון וחבריו לסעודה נדהמו אפילו יותר לשמע המילים האלה, והחלו להתלחש בינם לבין עצמם, "מיהו זה אשר מעז לסלוח על חטאים?" וכאשר שמע אותם ישוע

מתלחשים, הוא נפנה לשלוח את האישה לדרכה ואמר, "לכי לשלום, אישה; אמונתך היא אשר הצילה אותך."

147:5.6 (1652.3) בעת שישוע וחבריו קמו לעזוב, נפנה ישוע אל שמעון ואמר: "יודע אני את לבך, שמעון. יודע אני איך אתה נקרע בין האמונה לספק, איך הפחד והגאווה טורדים את שלוותך; אך אני נושא תפילה שאתה תבחר באור, ושתחווה במעמדך שלך בחיים את אותן תמורות עצומות של דעת ורוח, אשר בשורת מלכות השמים כבר חוללה בלבה של האורחת הבלתי-רצויה והבלתי-מוזמנת שלך. ואנוכי מכריז בפניכם כי האב פתח את שערי מלכות השמים בפני כל אלו אשר יבקשו להיכנס באמונה, ושום אדם, או קבוצה, לא יוכלו לסגור אותם, אף לא בפני הפשוטה שבנשמות, או בפני הגדול שבחוטאים אשר בארץ, אם אלה יבקשו בתמימות להיכנס." ישוע, יחד עם פטרוס, יעקב ויוחנן, נפרדו מן המארח והלכו להצטרף אל יתר השליחים במחנה אשר בגן של גת שמנים.

147:5.7 (1653.1) באותו ערב נשא ישוע בפני השליחים דברים ביחס לערכו היחסי של המעמד ביחס לאל ולהתקדמות בהרקעה הנצחית אל פרדיס, דברים אשר נזכרו במשך זמן רב. אמר ישוע: "ילדיי, אם אכן קיים קשר חי ואמיתי בין הילד לבין האב, וודאי הוא שהילד יתקדם בהתמדה אל עבר האידיאלים של האב. אכן, בתחילה תהיה התקדמות הילד איטית, ויחד עם זאת בטוחה. לא מהירות התקדמותכם היא החשובה, אלא וודאותה. מה שתשיגו בפועל איננו חשוב כמו העובדה שאתם מתקדמים בכיוון של האל. מה שאתם הופכים להיות מדי יום ביומו, חשוב יותר עד לאין-שיעור ממה שהנכם היום.

147:5.8 (1653.2) "האישה הזו אשר עברה תמורה, ואשר חלק מכם ראה היום בביתו של שמעון, מצויה כעת ברמה נמוכה הרבה יותר מזו של שמעון וחבריו הטובים; אבל בעוד שהפרושים הללו עסוקים בהתקדמות כוזבת, משלים את עצמם ונעים במעגלים חסרי-משמעות של טקסים ושל תפילות, האישה הזו באמת ובתמים יצאה למסע הארוך ורב-המאורעות של החיפוש אחר האל, ואת הנתיב שלה לעבר השמים לא חוסמים הגאווה הרוחנית והסיפוק העצמי המוסרי. מבחינה אנושית, האישה הזו רחוקה הרבה יותר מן האל משמעון, אך הנשמה שלה מצויה במגמת התקדמות; היא מצויה בדרכה אל עבר מטרת הנצח. באישה הזו טמונות היום אפשרויות רוחניות כבירות לעתיד. ייתכן שחלק מכם אינכם מצויים

כיום בפועל ברמות הגבוהות של נשמה ורוח, אך אתם מתקדמים מדי יום ביומו במעלה הדרך החיה, דרך האמונה, אל עבר האל. בכל אחד ואחד מכם טמונות אפשרויות כבירות לעתיד. מוטב להיות בעלי אמונה קטנה, אך חיה וצומחת, מאשר בעלי אינטלקט כביר, עמוס סיפורים מתים של חוכמת עולם אך נעדר אמונה רוחנית."

147:5.9 (1653.3) יחד עם זאת, ישוע הזהיר את שליחיו מפני טיפשותו של ילד האל אשר מתיימר לנצל את אהבת האב. הוא הכריז כי האב שבשמים איננו הורה רפה או נרפה, הוא איננו הורה אשר סובל בטיפשות את מעשי הילד, ואיננו מקל בחטא או סולח לעולם על חוסר-אחריות. הוא הזהיר את מאזיניו לבל יפרשו את תיאוריו את האב ויחשבו כי האל דומה לאותם הורים לא-חכמים, הורים סלחנים יתר-על-המידה הנמנים על הפוחזים אשר בארץ, הורים אשר תומכים בהידרדרותם המוסרית של ילדיהם המפוזרים, ובכך בוודאי תורמים ישירות לפשעיהם ולהידרדרותם. אמר ישוע: "אבי לא יסבול ולא יתמוך במעשי ילדיו ובמנהגים אשר מובילים להרס-עצמי ומחסלים כל סיכוי לצמיחה מוסרית והתקדמות רוחנית. בעיני האל, כל מנהגי החטא הללו הינם כתועבה."

147:5.10 (1653.4) בטרם עזבו ישוע ושליחיו את ירושלים בדרכם חזרה לכפר נחום, ישוע השתתף בסעודות ובפגישות פרטיות-למחצה רבות אחרות, הן עם אנשי המעמדות הגבוהים והן עם אנשי המעמדות הנמוכים, הן עם עשירי ירושלים והן עם ענייה. ואכן, רבים מהם הפכו למאמינים בבשורת המלכות והוטבלו לאחר מכן בידי אבנר ועמיתיו, אשר נותרו מאחור והמשיכו לקדם את ענייני המלכות בירושלים ובסביבותיה.

6. שבים אל כפר נחום

147:6.1 (1653.5) בשבוע האחרון של חודש אפריל, יצאו ישוע והשנים-עשר מן המטה שבבית עניא אשר ליד ירושלים, והחלו לעשות את דרכם חזרה אל כפר נחום דרך יריחו ועמק הירדן.

147:6.2 (1654.1) הכוהנים הראשיים ומנהיגי הדת של היהודים נפגשו בסתר פעמים רבות על-מנת להחליט כיצד לנהוג בישוע. כולם הסכימו כי נדרש לעצור אותו מלהמשיך וללמד, אך הם לא הצליחו להסכים כיצד. הם קיוו שהרשויות האזרחיות ייפטרו ממנו, כפי שהורדוס נפטר מיוחנן, אך הם גילו שהממונים הרומיים לא הוטרדו מן האופן שבו ישוע התנהל והטיף. לפיכך, בפגישה שנערכה יום לפני שעזב ישוע לכפר נחום, הוחלט שהוא ייעצר באשמה דתית ויועמד לדין בפני הסנהדרין. לתכלית זו הוסמכה קבוצה סודית בת שישה מרגלים לעקוב אחר ישוע, לצפות במעשיו ולהאזין לדבריו. הקבוצה הזו התבקשה לשוב לירושלים ולדווח על כל הדברים הללו לאחר שיאספו מספיק ראיות לכך שהוא עבר על החוק וחילל את הקודש. ששת היהודים הללו הצטרפו ביריחו אל חבורת השליחים, אשר מנתה כשלושים החברים, והסתפחה למשפחת חסידי ישוע בתואנה שהם ביקשו להפוך לתלמידים, ונצמדו אל הקבוצה עד לתחילת מסע ההטפה השני שלה בגליל; או אז, שבו שלושה מהם לירושלים על-מנת לדווח לכוהנים הראשיים ולסנהדרין.

147:6.3 (1654.2) פטרוס הטיף באוזני ההמונים אשר התקבצו במעבר הירדן, ולמחרת הם עלו במעלה הנהר לעבר חמתן. הם ביקשו להמשיך הישר אל כפר נחום, אך בשל ההמון שהתקבץ הם נותרו שם והטיפו, לימדו והטבילו במשך שלושה ימים. הם לא המשיכו בדרכם הביתה עד לבוקר יום השבת, הראשון בחודש מאי. המרגלים מירושלים היו בטוחים שהנה נמצאה להם האשמה הראשונה כנגד ישוע – חילול שבת – משום שלכאורה הוא התכוון לצאת לדרך בשבת. אך תקוותם נידונה לאכזבה, משום שממש לפני היציאה קרא ישוע לאנדראס והנחה אותו באוזני כולם לצעוד אך ורק כמרחק אשר על-פי הנוהג מותר לצעוד בשבת.

147:6.4 (1654.3) אך המרגלים לא נדרשו להמתין זמן רב בטרם מצאו הזדמנות להאשים את ישוע ואת עמיתיו בחילול שבת. עת חלפה החבורה בדרך צרה, אשר משני צדדיה התנודדו שיבולי חיטה בשלים כמטחווי יד, הושיטו כמה מן השליחים הרעבים את ידיהם, קטפו את הגרעינים ואכלו מהם. היה זה מנהג ההולכים בדרך לקטוף גרעיני חיטה למאכל בדרכם, ולכן לא היה במעשה כל דופי. אך המרגלים נתפשו למעשה כאמתלה לתקוף את ישוע. כאשר הם ראו את אנדראס ממולל את החיטה בידו, הם הלכו ושאלו אותו: "האם לא תדע שאסור לקטוף

ולמולל את החיטה בשבת?" ענה להם אנדראס: "אך רעבים אנחנו ומוללנו רק די צרכינו; ממתי זהו חטא לאכול חיטה בשבת?" אך הפרושים השיבו: "אין איסור על אכילה, אך לקטוף ולמולל זהו חילול שבת; בוודאי המאסטר יאשר שכך הדבר." אמר אז אנדראס: "אך אם אין איסור לאכול את הגרעינים, וודאי שלעיסתם, אשר אותה תתירו, מהווה לא פחות עבודה מלמולל אותם ביד; למה אם כן תתעסקו בכאלה זוטות?" וכאשר אנדראס רמז לכך שהם עוסקים בזוטות, הם נעלבו, מיהרו אל ישוע, אשר דיבר עם מתי באותה שעה, ומחו בפניו. הם אמרו: "ראה, מאסטר, שליחיך מחללים את השבת; הם קוטפים את גרעיני החיטה, ממוללים אותם בידיהם ואוכלים. בטוחים אנו שתאסור עליהם לעשות כן." ענה אז ישוע למאשימים: "אכן אתם חרדים למצוות, ואכן ראוי כי תזכרו ותשמרו על קדושת השבת; אַךְ הֲלֹא קְרָאתֶם אֵת אֲשֶׁר עָשָׂה דָוִד כַּאֲשֶׁר רָעֵב הוּא וַאֲנָשָׁיו, אֲשֶׁר בָּא אֶל בֵּית האלוהים וַיֹּאכַל אֶת לֶחֶם הַפָּנִים אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ מֻתָּר לוֹ וְלַאֲנָשָׁיו לֶאֱכֹל, כִּי רַק לַכֹּהֲנִים לְבַדָּם? ודוד אף חילק מן הלחם הזה למלוויו. וַהֲלֹא קְרָאתֶם בַּתּוֹרָה כִּי בַּשַּׁבָּתוֹת יְחַלְּלוּ הַכֹּהֲנִים אֶת הַשַּׁבָּת בַּמִּקְדָּשׁ וְאֵין לָהֶם עָוֹן? והאם בטרם תשקע השמש לא אראה אתכם אוכלים מן הצידה אשר הבאתם? אנשיי הטובים, טוב אתם עושים בכך שתקנאו לשבת, אבל טוב מכך תעשו אם תדאגו לשלומם ולרווחתם של רעיכם. אני מכריז כי השבת נועדה לאדם, ולא האדם נועד לשבת. ואם אתם כאן עמנו ותסכיתו לדבריי, אכריז בפתיחות גם כִּי בֶּן הָאָדָם הוּא גַּם אֲדוֹן הַשַּׁבָּת."

147:6.5 (1655.1) הפרושים הוכו בתדהמה והתבלבלו ממילות התבונה והחוכמה שלו. ובמשך כל שאר היום הם נותרו שקטים ולא העזו לשאול כל דבר נוסף.

147:6.6 (1655.2) התנגדותו של ישוע למסורות ולשעבוד הטקסי של היהודים הייתה תמיד **חיובית.** היא התבטאה בדמות מה שעשה ובדמות מה שנתן לו תוקף. המאסטר לא בזבז זמן על התנגדויות שליליות. הוא לימד שכל היודע את האל יכול ליהנות מן החירות של החיים ללא האשליה העצמית של מתירנות החטא. אמר ישוע לשליחים: "אנשים, בורכתם אם האמת מאירה אתכם ואתם יודעים את אשר אתם עושים; אך אם לא תדעו את דרך האל, לא שפר עליכם המזל, וכבר נמצאתם כמפירי החוק."

7. בחזרה בכפר נחום

(1655.3) 147:7.1 היה זה בסביבות צוהרי יום שני, ה-3 במאי, שישוע והשנים-עשר הגיעו לבית ציידה, שאליה הפליגו מטריכאה. הם הפליגו בסירה על-מנת להתחמק מכל אלו אשר נלוו אליהם. אך כבר למחרת היום, כולם, לרבות המרגלים מירושלים, מצאו את ישוע.

(1655.4) 147:7.2 בערב יום שלישי, בעת שישוע ערך, כמנהגו, שיעור של שאלות ותשובות, אמר לו מנהיגם של ששת המרגלים: "היום שוחחתי עם אחד מתלמידיו של יוחנן אשר משתתף כעת בשיעור שלך, ולא הצלחנו להבין מדוע לעולם אינך מצווה על תלמידיך לצום ולהתפלל כשם שאנחנו הפרושים צמים וכפי שציווה יוחנן על חסידיו." וישוע ענה, תוך שהוא מתייחס לדברים אשר אמר יוחנן: "אֵיךְ יוּכְלוּ בְּנֵי הַחֻפָּה לָצוּם בְּעוֹד הֶחָתָן עִמָּהֶם? כָּל יְמֵי הֱיוֹת הֶחָתָן עִמָּהֶם לֹא יוּכְלוּ לָצוּם. הִנֵּה יָמִים בָּאִים וְלֵקַח מֵאִתָּם הֶחָתָן, וְאָז יָצוּמוּ וְיִתְפַּלְלוּ בַּיָּמִים הָהֵם. אך טבעי שבני האור יתפללו, אך הצום איננו חלק מבשורת מלכות השמים. זכרו כי אֵין אָדָם תּוֹפֵר טְלַאי בַּד חָדָשׁ עַל שִׂמְלָה בָלָה, כִּי אִם כֵּן יִנָּתֵק מִלּוּיוֹ הֶחָדָשׁ מִן הַבָּלָה וְיִתְרַחֵב הַקֶּרַע. וְאֵין אָדָם נוֹתֵן יַיִן חָדָשׁ בִּנְאֹדוֹת בָּלִים, כִּי אִם כֵּן יְבַקַּע הַיַּיִן הֶחָדָשׁ אֶת הַנְּאֹדוֹת וְהַיַּיִן יִשָּׁפֵךְ וְהַנְּאֹדוֹת יֹאבֵדוּ. הַחָכָם נוֹתֵן יַיִן חָדָשׁ בִּנְאֹדוֹת חֲדָשִׁים. ומשום כך, בחוכמה נוהגים תלמידַי, בכך שאינם משלבים יותר מדי מן הסדר הישן בבשורת המלכות החדשה. אתם, אשר איבדתם את מורכם, טוב תעשו אם תצומו מעת לעת. הצום הינו טוב וראוי בחוק אשר ציווה משה, אבל במלכות הקרבה יחוו בני האל חירות מכל פחד ואת שמחת רוח אלוה." תלמידיו של יוחנן ניחמו כאשר שמעו את הדברים האלה, ואילו הפרושים התבלבלו עוד יותר.

(1656.1) 147:7.3 או אז המשיך המאסטר והזהיר את מאזיניו לבל יחשבו כי ראוי להחליף בתורה חדשה את כלל המסורות הנושנות. אמר ישוע: "את אשר הוא ישן ואף אמיתי, יש להותיר על כנו. וכך אף ראוי לדחות את שהוא חדש וכוזב. אך אַזרו אומץ וקבלו את החדש אשר הוא אמיתי. זכרו את הכתוב: 'אל תיטוש חבר וותיק מפני חדש אשר אינו משתווה לו. חבר חדש, כיין חדש הוא; לכשיתיישן, שתה ממנו בהנאה.'"

8. שמחת הטוב הרוחני

147:8.1 (1656.2) באותו לילה, הרבה לאחר שהמאזינים הרגילים פרשו, המשיך ישוע ללמד את שליחיו. הוא החל את השיעור המיוחד הזה בציטוט של הנביא ישעיהו:

147:8.2 (1656.3) "למה תצומו? למה תענו נפשותיכם ותמצאו חפץ בדיכוי ובאי הצדק? הֵן לְרִיב וּמַצָּה תָּצוּמוּ, וּלְהַכּוֹת בְּאֶגְרֹף רָשַׁע. לֹא תָצוּמוּ כַיּוֹם, לְהַשְׁמִיעַ בַּמָּרוֹם קוֹלְכֶם."

147:8.3 (1656.4) "הֲכָזֶה יִהְיֶה צוֹם אֶבְחָרֵהוּ - יוֹם עַנּוֹת אָדָם נַפְשׁוֹ? הֲלָכֹף כְּאַגְמֹן רֹאשׁוֹ, וְשַׂק וָאֵפֶר יַצִּיעַ? הֲלָזֶה תִּקְרָא צוֹם וְיוֹם רָצוֹן לַיהוָה? הֲלוֹא זֶה, צוֹם אֶבְחָרֵהוּ: פַּתֵּחַ חַרְצֻבּוֹת רֶשַׁע, הַתֵּר אֲגֻדּוֹת מוֹטָה, וְשַׁלַּח רְצוּצִים חָפְשִׁים, וְכָל מוֹטָה תְּנַתֵּקוּ? הֲלוֹא פָרֹס לָרָעֵב לַחְמֶךָ, וַעֲנִיִּים מְרוּדִים תָּבִיא בָיִת? כִּי אֶרְאֶה עָרֹם וְכִסִּיתוֹ. "אָז יִבָּקַע כַּשַּׁחַר אוֹרֶךָ, וַאֲרֻכָתְךָ מְהֵרָה תִצְמָח. וְהָלַךְ לְפָנֶיךָ צִדְקֶךָ, כְּבוֹד יְהוָה יַאַסְפֶךָ. אָז תִּקְרָא וַיהוָה יַעֲנֶה; תְּשַׁוַּע – וְיֹאמַר הִנֵּנִי. כָּל זֹאת יְעָשֶׂה אִם תָּסִיר מִתּוֹכְךָ מוֹטָה, שְׁלַח אֶצְבַּע וְדַבֶּר אָוֶן.

147:8.4 (1656.5) האב חפץ כי תָּפֵק לָרָעֵב נַפְשֶׁךָ, וְנֶפֶשׁ נַעֲנָה תַּשְׂבִּיעַ; וְזָרַח בַּחֹשֶׁךְ אוֹרֶךָ, וַאֲפֵלָתְךָ כַּצָּהֳרָיִם. וְנָחֲךָ יְהוָה, תָּמִיד, וְהִשְׂבִּיעַ בְּצַחֲצָחוֹת נַפְשֶׁךָ, וְעַצְמֹתֶיךָ יַחֲלִיץ. וְהָיִיתָ כְּגַן רָוֶה, וּכְמוֹצָא מַיִם אֲשֶׁר לֹא יְכַזְּבוּ מֵימָיו. וּבָנוּ מִמְּךָ חָרְבוֹת עוֹלָם, מוֹסְדֵי דוֹר וָדוֹר תְּקוֹמֵם; וְקֹרָא לְךָ גֹּדֵר פֶּרֶץ, מְשֹׁבֵב נְתִיבוֹת לָשָׁבֶת."

147:8.5 (1656.6) ואז המשיך ישוע אל עומק הלילה ושטח באוזני שליחיו את האמת, כי אמונתם היא אשר תבטיח את מקומם במלכות, בהווה ובעתיד, ולא עינויי הנפש והצום. הוא האיץ בשליחים לחיות, לכל הפחות, על-פי האידיאלים של הנביאים אשר מקדם, והביע תקווה כי הם יצליחו להתקדם אפילו מעבר לאידיאלים של ישעיהו ושל הנביאים אשר קדמו לו. הוא סיים את דבריו באותו לילה באומרו: "לו תגדלו בחסד הודות לאמונה החיה אשר יודעת כעובדה כי אתם הנכם בני האל, ובו בזמן מכירה בכל אדם כאח."

147:8.6 (1656.7) היה זה אחרי השעה שתיים לפנות בוקר שישוע סיים את דבריו, וכל איש ואיש מתוכם פרש אל מקום משכבו.

>> מסמך 147 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 149 <<

מסמך 148

הכשרת האוונגליסטים בבית צידה

148:0.1 (1657.1) החל ב-3 במאי וכלה ב-3 באוקטובר, שנת 28 לספירה, ישוע וקבוצת השליחים שהו בבית משפחת זבדיה שבבית צידה. במהלך חמשת חודשי העונה היבשה תוחזק מחנה עצום על החוף בסמוך לבית זבדיה, מחנה אשר הורחב עד מאוד על-מנת לאכלס את משפחתו ההולכת וגדלה של ישוע. במחנה אשר על החוף שהתה אוכלוסייה שונה ומגוונת, אשר התחלפה כל העת וכללה מחפשי-אמת, מועמדים לריפוי וחסידים סקרנים. מספרם נע בין חמש-מאות לאלף וחמש-מאות. היה זה דוד זבדיה אשר פיקח באופן כולל על עיר האוהלים, וסייעו בעדו התאומים לבית חלפי. המחנה היה אות ומופת לסדר ולניקיון, כמו גם להתנהלות כללית נאותה. החולים מהסוגים השונים הופרדו ואורגנו, ונמצאו תחת פיקוחו של רופא-מאמין מסוריה בשם אַלמָן.

148:0.2 (1657.2) במהלך התקופה הזו יצאו השליחים לדוג לפחות יום אחד בכל שבוע, והם מכרו את השלל לדוד, לשם מאכל עבור תושבי המחנה שעל החוף. התמורה שהם קיבלו הועברה לקופת הקבוצה. השנים-עשר הורשו לבלות במשך שבוע אחד בכל חודש עם חבריהם או עם בני משפחתם.

148:0.3 (1657.3) ובעוד שאנדראס המשיך לנהל את פעילויות השליחים, היה זה פטרוס אשר נשא באחריות המלאה לבית הספר של האוונגליסטים. לפני הצהריים של כל יום לימדו כל השליחים, איש בתורו, את קבוצות האוונגליסטים, והן המורים והן התלמידים לימדו את

הקהל בשעות אחר הצהריים. חמישה ערבים בשבוע, לאחר ארוחת הערב, ערכו השליחים שיעורי שאלות ותשובות לאוונגליסטים. פעם אחת בשבוע עמד ישוע בראש מפגש השאלות, וענה על כל השאלות שעדיין נותרו ללא מענה מהשיעורים הקודמים.

148:0.4 (1657.4) במשך חמישה חודשים חלפו דרך המחנה הזה כמה אלפי אנשים. ותכופות ניתן היה למצוא בו מתעניינים מכל קצוות האימפריה הרומית, ואף ממחוזות אשר ממזרח לנהר הפרת. הייתה זו התקופה הארוכה והמסודרת ביותר שבה לימד המאסטר. במשך התקופה הזו, בילתה משפחתו הקרובה של ישוע את רוב זמנה בנצרת או בכנא.

148:0.5 (1657.5) בניגוד למשפחת השליחים, המחנה לא התנהל באופן שיתופי. דוד זבדיה ניהל את עיר האוהלים הגדולה הזאת באופן שאִפשר לה לקיים את עצמה, ואף-על-פי-כן, איש מעולם לא סורב. המחנה המשתנה-תדירות היווה חלק חיוני ממפעל הכשרת האוונגליסטים של פטרוס.

1. בית ספר חדש לנביאים

148:1.1 (1657.6) ועדת הקבלה לבית הספר לאוונגליסטים הורכבה על-ידי ישוע מפטרוס, יעקב ואנדראס. על תלמידי בית הספר החדש הזה לנביאים נמנו נציגים מכל הגזעים והאומות של העולם הרומי והמזרח, ואפילו מהודו הרחוקה. בית הספר התנהל בהתאם לתכנית של לימוד ועשייה. מה שלמדו התלמידים בבוקר, הם לימדו את הקהל אשר התקבץ על החוף בשעות אחר הצהריים. לאחר ארוחת הערב הם דנו באופן לא רשמי בלימודי הבוקר ובמה שלימדו אחר הצהריים.

148:1.2 (1658.1) כל אחד מן השליחים המורים לימד את נקודת השקפתו על בשורת המלכות. הם לא התאמצו ללמד באופן דומה; לא הייתה שיטה מואחדת או ניסוח דוגמטי של דוקטרינה תיאולוגית. ואף כי כולם לימדו את אותה אמת, כל שליח ושליח הציג את הפירוש האישי שלו לתורת המאסטר. ישוע תמך בהצגה המגוונת הזו של התנסות אישית בענייני המלכות, ובמפגש השאלות השבועי שלו הביא לכדי תיאום והרמוניה בין נקודות ההשקפה השונות

והרבות האלה על הבשורה. על-אף החופש האישי הניכר אשר ניתן להם בנושאי שיטות ההוראה, היה זה שמעון פטרוס אשר נטה להשתלט על התיאולוגיה של בית הספר של האוונגליסטים. לאחר שמעון, השפעתו האישית של יעקב זבדיה הייתה הגדולה ביותר.

148:1.3 (1658.2) למעט אבנר ושליחיו של יוחנן, שבעים המורים והמטיפים לבשורה אשר הוסמכו לאחר מכן, יצאו משורות מאה ויותר האוונגליסטים אשר הוכשרו על החוף בחמשת החודשים הללו. בית הספר של האוונגליסטים לא היה שיתופי באותה מידה שבה השנים-עשר חלקו את הכול.

148:1.4 (1658.3) ואף-על-פי שהאוונגליסטים הללו לימדו והטיפו לבשורה, הם לא הטבילו מאמינים, אלא עד לאחר שמונו והוסמכו שבעים שליחי הבשורה בידי ישוע. ואולם, אך ורק שבעה מבין ההמונים אשר נרפאו כאן בסצינת הריפוי אשר התרחשה בסמוך לשקיעה, הצטרפו לשורות תלמידי האוונגליסטים. בן האציל של כפר נחום היה אחד מאלו אשר אומנו על-מנת להיות חלק ממשרתי הבשורה של בית הספר של פטרוס.

2. בית החולים בבית צידה

148:2.1 (1658.4) כחלק מן המחנה שעל החוף, אַלמָן, הרופא הסורי, עשרים-וחמש הנשים ושנים-עשר הגברים אשר סייעו בעדו, ארגנו וניהלו במשך ארבעה חודשים את מה שניתן להחשיב כבית החולים הראשון של המלכות. במרפאה הזו, אשר מוקמה במרחק קצר מדרום לעיר האוהלים הראשית, הם טיפלו בחולים בהתאם לכל השיטות החומריות הידועות, וכן באמצעות שיטות רוחניות של תפילה ועידוד האמונה. ישוע ביקר במחנה החולים לא פחות משלוש פעמים בשבוע, ויצר קשר אישי עם כל אחת ואחד מן הסובלים. ככל הידוע לנו, לא אירעו שום נסים או נפלאות על-טבעיות בקרב אלף החולים אשר יצאו מן המרפאה לאחר שחל שיפור במצבם, או לאחר שנרפאו. על-אף-פי-כן, הרוב הגדול מבין אלו אשר נהנו מן היחס הטוב לא הפסיקו להכריז כי ישוע ריפא אותם.

148:2.2 (1658.5) הרבה מן המזור אשר הביא ישוע בסעדו עבור החולים של אלמן אכן דמה למעשה נסים, אך ההנחיה אשר קיבלנו גורסת כי היו אלה תמורות של דעת ורוח אשר אותן ניתן לצפות כחלק מן ההתנסות של אנשים חדורי-אמונה בעלי ציפייה, אשר עומדים בקשר קרוב ומעורר השראה עם אישיות חזקה, חיובית ומיטיבה, כזו שהסעד שלה מסלק את הפחד ומפוגג את החרדה.

148:2.3 (1658.6) אלמן ועמיתיו ניסו ללמד את החולים את האמת על אודות "דיבוק ברוחות רעות", ואולם הם נחלו אך הצלחה מועטה בלבד. האמונה שמחלות גוף ונפש עלולות להיגרם בשל דיבוק במה שכונה רוח טמאה בדעתו או בגופו של אדם, הייתה כמעט נחלת הכלל.

148:2.4 (1659.1) בכל מגעיו עם החולים, וככל שהדבר נגע לטכניקת הטיפול, או לגילוי סיבות מחלות בלתי-ידועות, מילא ישוע אחר ההנחיות אשר קיבל מאחיו מפרדיס, עמנואל, בטרם יצא למשימת התגשמותו בגוף באורנטיה. אף-על-פי-כן, רבים מאלו אשר סעדו את החולים למדו דברים מועילים רבים אגב צפייה באופן שבו עורר ישוע את אמונתם ואת ביטחונם של החולים ושל הסובלים.

148:2.5 (1659.2) המחנה פוזר מעט לפני עונת העלייה במקרי התקררות והחום.

3. עסקי האב

148:3.1 (1659.3) במהלך כל התקופה הזאת ערך ישוע את התפילה במחנה פחות מתריסר פעמים, ורק פעם יחידה הוא נשא דברים בבית הכנסת של כפר נחום, בשבת השנייה בטרם עזיבתם אל מסע ההטפה השני בגליל, יחד עם האוונגליסטים החדשים אשר זה עתה הוכשרו.

148:3.2 (1659.4) מאז ההטבלה שלו, לא בילה המאסטר זמן כה רב לבדו, כמו בתקופה הזו, תקופת הכשרת האוונגליסטים בבית ציידה. כל אימת שאחד מהשליחים העז לשאול את ישוע מדוע שהה זמן כה רב הרחק מקרבתם, הוא ענה כי הוא "עסוק בעסקי האב."

148:3.3 (1659.5) במהלך תקופות ההיעדרות הללו, נלוו אל ישוע שליח אחד או שניים בלבד. הוא שחרר זמנית את פטרוס, יעקב ויוחנן מתפקידם כבני לווייתו האישיים על-מנת שיוכלו

להשתתף בתהליך הכשרתם של המועמדים החדשים להימנות עם האוונגליסטים, אשר מספרם עמד על מעל למאה. כאשר ביקש המאסטר לעלות לגבעות ולעסוק בעסקי האב, הוא נהג לבקש מאחד או שניים מן השליחים אשר היו פנויים באותה עת להתלוות אליו. וכך, כל אחד מן השנים-עשר נהנה מההזדמנות לבלות בקרבתו של ישוע.

148:3.4 (1659.6) ואף כי עובדה זו לא התגלתה לצורך הכנת המסמכים הללו, הנחו אותנו להסיק כי במהלך תקופות ההתבודדות הרבות שלו בגבעות, נמצא המאסטר בקשר ניהולי ישיר עם רבים מן המנהלים הראשיים של ענייני היקום. בערך למן הטבלתו, ריבון זה של יקומנו אשר התגשם בגוף, הפך ליותר ויותר פעיל – ובאופן מודע – בניהול היבטים מסוימים של סדרי היקום. אנו תמיד סברנו, כי בדרך כלשהי אשר לא נתגלתה לעמיתיו, הוא עסק במהלך השבועות של הירידה בהיקף העיסוק בענייני הארץ בהנחיית אותן הוויות רוחניות תבוניות אשר הופקדו על ניהולו של יקום עצום בממדיו, וכי ישוע בן האנוש בחר לכנות את הפעילות הזו שלו כחלק מ"עיסוקו בעסקי האב".

148:3.5 (1659.7) פעמים רבות, כאשר ישוע היה לבדו במשך שעות, אך שני השליחים היו בסמוך, הם ראו את תווי פניו משתנים במהירות ובמגוון צורות, אף כי הם לא שמעו אותו מדבר כלל. הם גם לא הבחינו בשום מופע נראה לעין של הוויות שמימיות, אשר ייתכן שעמדו בקשר עם המאסטר, כפי שחלקם אכן ראה במהלך התרחשות מאוחרת יותר.

4. רועַ, חטא ועוון

148:4.1 (1659.8) ישוע נהג לבלות שני ערבים בשבוע בשיחות מיוחדות ופרטיות עם יחידים אשר ביקשו לשוחח עמו, והוא עשה כן בפינה חבויה ומוגנת בגינה של זבדיה. באחת משיחות הערב הפרטיות האלה, שאל תומאס את המאסטר את השאלה הבאה: "מודע נחוץ לאדם להיוולד מחדש מן הרוח על-מנת להיכנס בשערי מלכות? האם לידה מחדש נחוצה על-מנת

לחמוק מן הָרָשַׁע? מאסטר, מהו רוע?" כאשר שמע ישוע את השאלות האלה, הוא אמר לתומאס:

148:4.2 (1660.1) "אל תשגה ואל תבלבל את הרוע עם האחד הָרָשַׁע, או ליתר דיוק עם אותו אחד אשר עָוול. אותו אחד אשר אתם מכנים הָרָשַׁע הינו בן האהבה-העצמית, המנהל הבכיר אשר התמרד ביודעין כנגד שלטון אבי ושלטון בניו הנאמנים. אך את מורדי החטא הללו כבר דיכאתי. תן דעתך בבהירות על הגישות השונות האלה כלפי האב ויקומו. ולעולם אל תשכח את החוקים הבאים אשר נוגעים לרצונו של האב:

148:4.3 (1660.2) "הרוע הינו הפרה בלתי-מודעת או בלתי-מכוונת של חוק אלוה, של רצון האב. באותה מידה, הרוע הינו מידת אי-השלמות של הציות לרצונו של האב.

148:4.4 (1660.3) "החטא הינו הפרה מודעת, ביודעין ובמכוון של חוק אלוה, של רצון האב. חטא הינו מידת חוסר-הנכונות שלנו להיות מוכוונים באופן אלוהי ומונחים רוחנית.

148:4.5 (1660.4) "העוול הינו הפרה מכוונת, נחושה ומתמדת של חוק אלוה, של רצון האב. עוול הינו מידת הדחייה המתמשכת של תכניתו האוהבת של האב להישרדות האישיות ולסעד הגאולה הרחום של הבן.

148:4.6 (1660.5) "מטבע הדברים, בטרם לידתו מן הרוח נתון בן התמותה לחסדן של נטיות רוע אינהרנטיות, אך התנהגות טבעית ובלתי-מושלמת שכזו איננה מהווה חטא או עוול. האדם בן התמותה רק החל את הרקעתו הארוכה אל מושלמות האב בפרדיס. אין היות אדם לא-מושלם או חלקי-בטבעו, כהיות אדם חוטא. אכן, האדם נתון לרוע, אך בשום מובן הוא אינו נחשב לבנו של האחד הָרָשָׁע, אלא אם כן הוא בחר ביודעין ובמתכוון בדרכי החטא ובחיי העוול. הרוע הוא חלק טבוע בסדר העולם הזה, אך החטא הינו גישה מרדנית מודעת אשר הובאה אל עולם הזה בידי אלו אשר נפלו מאור הרוח אל חשיכה גדולה.

148:4.7 (1660.6) "תומאס, בלבלו אותך הדוקטרינות של היוונים ושגיאותיהם של הפרסים. אינך מבין את היחסים שבין הרוע לבין החטא, משום שאתה סבור כי אנושות החלה את דרכה על-פני האדמה עם אדם המושלם, והחטא הוא זה אשר דרדר אותה למעמדה הבזוי בהווה. אך מדוע זה תסרב להבין את משמעות הכתוב על קין, בנו של אדם, אשר הלך לארץ נוֹד ולקח לו

שם אישה? ומדעו זה תסרב לפרש את משמעות הכתוב, אשר מתאר את בני האל אשר מצאו לעצמם נשים מבנות האדם?

148:4.8 (1660.7) "אכן, טבע האדם הוא רע מיסודו, אך האדם אינו חוטא בהכרח. הלידה מחדש – הטבילה ברוח – נחוצה על-מנת להיגאל מן הרוע ולהיכנס בשערי מלכות שמים, אך דבר מכל אלה אינו מפחית כהוא זה את העובדה שהאדם אכן הינו בן האל. נוכחותו הטבועה של הפוטנציאל לרוע אף איננה מעידה על כך שהאדם מרוחק באופן מסתורי מן האב אשר בשמים, ולפיכך הוא נדרש, כזר או כילד חורג, לבקש מן האב, באיזשהו אופן, שיאמצו אליו באופן חוקי. כל הרעיונות הללו מקורם, בראש ובראשונה, מאי ההבנה שלך את האב, ושנית, בשל בורותך באשר למקור האדם, לטיבו ולייעודו.

148:4.9 (1660.8) "היוונים, כמו האחרים, לימדו אותך כי האדם יורד בהתמדה משלמות גדולתו האלוהית אל עבר החידלון והשמד; ואילו אני באתי להראות כי עת ייכנס האדם בשערי המלכות, הוא ירקיע לבטח מעלה אל האל ואל שלמות אלוהית. כל הוויה אשר עדיין אינה דבקה עד תום באידיאלים האלוהיים והרוחניים של רצונו הנצחי של האב אכן היא רעה בפוטנציאל, אך הוויות מעין אלה אינן חוטאות כלל ועיקר, וקל וחומר שאינן נושאות בעוול.

148:4.10 (1661.1) "תומאס, האם לא קראת בכתבי הקודש, שם כתוב: 'בָּנִים אָתֶם לַאֲדֹנָי אֱלֹהֵיכֶם.' 'אֲנִי אֶהְיֶה לוֹ לְאָב, וְהוּא יִהְיֶה לִי לְבֵן.' 'כִּי בָחַרְתִּי בוֹ לִי לְבֵן, וַאֲנִי אֶהְיֶה לוֹ לְאָב.' 'הָבִיאִי בָנַי מֵרָחוֹק, וּבְנוֹתַי מִקְצֵה הָאָרֶץ; כֹּל הַנִּקְרָא בִשְׁמִי, וְלִכְבוֹדִי בְּרָאתִיו.' 'אַתֶּם בְּנֵי הָאֱלֹהִים הַחַיִּים.' 'כִּי כֹל אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹהִים יְנַהֲגֵם, בְּנֵי אֱלֹהִים הֵמָּה.' ובעוד שקיים בילד חלק חומרי מן האב אשר בארץ, כך קיים גם חלק רוחני מן האב אשר בשמיים בכל אחת ואחד מבניו, בני אמונת המלכות."

148:4.11 (1661.2) כל אלו ויותר דיבר ישוע אל תומאס, והרבה מזה הבין השליח, אף כי ישוע הזהיר אותו לבל "להזכיר זאת לאחרים, בטרם אשוב אנוכי אל האב." ואכן, תומאס לא הזכיר את דבר השיחה, אלא עד לאחר שהמאסטר עזב את העולם.

5. תכלית העינוי

148:5.1 (1661.3) באחת מן השיחות הפרטיות האחרות מן הסוג הזה, בגן, שאל נתנאל את ישוע: "מאסטר, אף כי אני מתחיל להבין מדוע אתה מסרב לרפא את כולם ללא הבחנה, עדיין אינני מבין מדוע האב האוהב שבשמים מתיר לכל-כך הרבה מילדיו אשר בארץ להתענות כל-כך." על כך השיב המאסטר לנתנאל ואמר:

148:5.2 (1661.4) "אתה, נתנאל, ועוד רבים אחרים כמותך, נותרים כך בתהייתכם משום שאינכם מבינים כיצד הופרע הסדר הטבעי של העולם הזה פעמים כה רבות בשל הרפתקאות החטא של מורדים מסוימים, אשר מרדו ברצון האב. ואנוכי הגעתי להתחיל ולהחיל סדר בכל אלה. ואולם, יידרשו עידנים רבים בטרם ישוב חלק זה של היקום אל נתיבי עבר, וכך ישתחררו ילדי האדם מן המשא העודף של החטא ושל המרד. נוכחותו של הרוע לבדו הוא מבחן הכרחי להרקעתו של האדם – החטא איננו נדרש לשם הישרדות.

148:5.3 (1661.5) "אך ראוי כי תדע, בני, כי האב אינו מענה את ילדיו במתכוון. האדם מביא על עצמו עינוי בלתי-נחוץ, כתוצאה מסירובו העיקש לצעוד בדרכים הטובות של רצון האל. ואף כי ברוע מצוי הפוטנציאל לעינוי, הרבה ממנו נגרם בשל החטא והעוול. בעולם הזה התרחשו מאורעות רבים יוצאים-מגדר-הרגיל, ואין להתפלא על כך שכל אנשי ההגות עומדים תמהים נוכח מופעי המכאוב והסבל אשר הם עדים להם. אך בדבר אחד עליך לבטוח: העינוי איננו הדרך שבה מעניש האב באופן שרירותי על מעשים רעים. חוסר-השלמות והמגבלות הן חלק טבוע מן הרוע; העונש אשר מוטל על החטא הוא בלתי-נמנע; לא ניתן לחמוק מן התוצאות ההרסניות של העוול. לא ראוי לאדם כי יאשים את האל בעינוי שהוא תוצאה טבעית של החיים אשר הוא עצמו בחר לחיות; ואף לא ראוי לו לאדם להתלונן על אותן התנסויות אשר הינן חלק מן החיים בעולם הזה. זהו רצונו של האב שבן התמותה יעמול בהתמדה וברציפות לשם שיפור מצבו על-פני האדמה. פעולה נבונה תאפשר לאדם להתגבר על הרבה מן הסבל אשר בארץ.

148:5.4 (1662.1) "משימתנו שלנו, נתנאל, הינה לסייע לבני האדם לפתור את בעיותיהם הרוחניות, ובכך לפנות את דעתם ולאפשר להם להתכונן טוב יותר, ולקבל השראה רבה יותר, לשם פתרון בעיותיהם החומריות הרבות. יודע אנוכי על הבלבול אשר גרמה לך הקריאה בתורה. פעמים רבות מדי נוטה האדם להאשים את האל באחריות לכל מה שהוא, בבורותו שלו, אינו מצליח להבין. האב איננו אחראי באופן אישי לכל דבר אשר לא הצלחת להבין. אל נא תטיל ספק באהבתו של האב רק משום שאחד מחוקיו הצודקים והחכמים גרם לך למכאוב, משום שהפרת בתמימות, או ביודעין, צו אלוה מעין זה.

148:5.5 (1662.2) "אך, נתנאל, אילו היטבת לקרוא בתורה, היית מוצא הנחיות רבות. האם לא תזכור את הכתוב: 'מוּסַר יְהוָה, בְּנִי אַל תִּמְאָס; וְאַל תָּקוֹץ בְּתוֹכַחְתּוֹ, כִּי אֶת אֲשֶׁר יֶאֱהַב יְהוָה יוֹכִיחַ, וּכְאָב אֶת בֵּן יִרְצֶה.' 'כִּי לֹא עִנָּה האל מִלִּבּוֹ.' 'טֶרֶם אֶעֱנֶה, אֲנִי שֹׁגֵג, וְעַתָּה אִמְרָתְךָ שָׁמָרְתִּי. טוֹב לִי כִּי עֻנֵּיתִי, לְמַעַן אֶלְמַד חֻקֶּיךָ.' 'כִּי יָדַעְתִּי אֶת מַכְאֹבֶיךָ. מְעֹנָה אֱלֹהֵי קֶדֶם, וּמִתַּחַת זְרֹעֹת עוֹלָם.' 'וִיהִי יְהוָה מִשְׂגָּב לַדָּךְ, מִשְׂגָּב לְעִתּוֹת בַּצָּרָה.' 'יְהוָה יִסְעָדֶנּוּ, עַל עֶרֶשׂ דְּוָי; כָּל מִשְׁכָּבוֹ, הָפַכְתָּ בְחָלְיוֹ.' 'כְּרַחֵם אָב עַל בָּנִים, רִחַם יְהוָה עַל יְרֵאָיו. כִּי הוּא יָדַע יִצְרֵנוּ; זָכוֹר כִּי עָפָר אֲנָחְנוּ.' 'הָרֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב; וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם.' 'כִּי הָיִיתָ מָעוֹז לַדָּל מָעוֹז לָאֶבְיוֹן, בַּצַּר-לוֹ. מַחְסֶה מִזֶּרֶם צֵל מֵחֹרֶב, כִּי רוּחַ עָרִיצִים כְּזֶרֶם קִיר.' 'נֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ, וּלְאֵין אוֹנִים עָצְמָה יַרְבֶּה.' 'קָנֶה רָצוּץ לֹא יִשְׁבּוֹר, וּפִשְׁתָּה כֵהָה לֹא יְכַבֶּנָּה.' 'כִּי תַעֲבֹר בַּמַּיִם אִתְּךָ אָנִי, וּבַנְּהָרוֹת לֹא יִשְׁטְפוּךָ.' 'שְׁלָחַנִי לַחֲבֹשׁ לְנִשְׁבְּרֵי לֵב, לִקְרֹא לִשְׁבוּיִם דְּרוֹר, לְנַחֵם כָּל אֲבֵלִים.' 'הִנֵּה אַשְׁרֵי אֱנוֹשׁ, יוֹכְחֶנּוּ אֱלוֹהַּ; כִּי לֹא יֵצֵא מֵעָפָר אָוֶן.'"

6. אי-ההבנה באשר לסבל — הדרשה על איוב

148:6.1 (1662.3) באותו ערב, בבית צידה, שאל גם יוחנן את ישוע מדוע יש אנשים כה רבים אשר נדמה כי הם חפים מפשע ואשר סובלים ממחלות ומעינויים כה רבים. כמענה לשאלותיו

של יוחנן, ובין דברים רבים אחרים, אמר המאסטר:

148:6.2 (1662.4) "בני, אינך מבין את משמעות הקושי, או את תכלית הסבל. האם לא קראת את יצירת המופת של הספרות השֶמִית – את הסיפור המקראי על סבלותיו של איוב? האם לא תזכור כיצד מתחיל המשל הנפלא הזה בתיאור עושרו החומרי של משרַת האל? וודאי תזכור כי איוב בורך בילדים, בעושר, בכבוד, במעמד, בבריאות, ובכל יתר הדברים שבני האדם מעריכים בחיים. בהתאם למסורת העתיקה של בני אברהם, עושר חומרי שכזה היווה הוכחה חותכת לחסד האלוהי. אך רכוש חומרי ושגשוג בן-חלוף אינם מעידים על חסד האל. אבי אשר בשמים אוהב את העניים בדיוק כשם שהוא אוהב את העשירים; והוא אינו נושא פני איש.

148:6.3 (1663.1) "ואף כי המפר חוק אלוה יקצור במוקדם או במאוחר את עונשו, ואף כי אדם אכן יקצור את אשר זרע, ראוי שתדע כי לא תמיד מצוי מקור הסבל האנושי בחטא אשר קדם לו. הן איוב והן חבריו לא הצליחו למצוא את התשובה הנכונה לשאלות הקשות אשר עמדו בפניהם. ולאור הידוע לכם כעת, וודאי לא תסכימו כי השטן והאל נוהגים כמתואר במשל הייחודי הזה. ואף כי איוב לא הצליח למצוא, בדרכי הסבל, מענה לקושיות השכל אשר עמדו בפניו, ולא הצליח לפתור את הסוגיות הפילוסופיות אשר טרדו אותו, הוא אכן נחל ניצחון גדול; אפילו בעת שכל המגננות התיאולוגיות שלו התמוטטו, הוא הרקיע לגבהים הרוחניים שבהם הוא היה יכול לומר בכנות, 'אֶמְאַס וְנִחַמְתִּי'; ואז הוא נגאל בגאולת חזון האל. ולכן, אפילו דרך סבל אשר הוא לא הבין, הרקיע איוב לגבהים של הבנה מוסרית ושל תובנה רוחנית על אנושיות. כאשר המשרת המעונה רואה בעיני רוחו את האל, תחווה נשמתו שׂלוֹם הַנַּעֲלֶה עַל כָּל שֵׂכֶל אָשֶׁר בַּאָדָם.

148:6.4 (1663.2) "חברו הראשון של איוב, אליפז, האיץ באיש הסובל לעמוד בעוז אל מול תעניתו, כפי שהוא עצמו דחק באחרים לעשות בימי השפע שלו. אמר מנחם כוזב זה: 'בטח בדתך, איוב; זכור כי בני עוול יעונו, ולא הצדיקים. וודאי ראוי אתה לעונש הזה, שאם לא כן, לא היית מקבלו. הן תדע כי לא הַאֱנוֹשׁ מֵאֱלוֹהַּ יִצְדָּק. רשעים לעולם לא יצלחו. הרי טבע

האדם לצרתו, ואולי תוכחת האל לטובתך היא.׳ אין פלא כי איוב לא מצא כלל נחמה בפירוש הזה לבעיית הסבל האנושי.

148:6.5 (1663.3) ״ואף כי עצת חברו השני, בִּלְדַּד, נסמכה על התיאולוגיה המקובלת של אותם ימים, היא הייתה מדכאת אף יותר. אמר בלדד: ׳לא יְעַוֵּת הָאֵל צֶדֶק. אִם-בָּנֶיךָ חָטְאוּ לוֹ; וַיְשַׁלְּחֵם בְּיַד פִּשְׁעָם; וודאי חטאת אתה, שאם לא כן, לא היית נענש. אִם זַךְ וְיָשָׁר אָתָּה, כִּי עַתָּה יָעִיר עָלֶיךָ. ראוי כי תלמד מנהג האל באדם, כי הוא הכל-יכול משמיד את הרשעים לבדם.׳

148:6.6 (1663.4) ״ואז, ודאי תזכרו כיצד השיב איוב לחבריו, ואמר: ׳היטב ידעתי כי יהוה לא יענני. כיצד יוכל אל צדיק להתעלם מחפותי? אני למד כי אינני יכול להיוושע מפנייה אל הכל-יכול. האם לא תוכלו לראות כי האל מתיר לרשעים לרדוף את הטובים? ואדם אשר כה חלש הוא, מה יוכל לקוות מידיו של האל הכול-יכול? האל ברא אותי כפי שאני, וכשיקום עלי, לא אוכל אני להתגונן מפניו. ולמה בראני האל לסבול כך?׳

148:6.7 (1663.5) ״ומי יוכל לקבול על גישתו של איוב אל מול עצת חבריו ואל מול האופן השגוי שבו הוא עצמו תפש את האל? האם לא תראה כי איוב כמהּ לאל אנושי, כי הוא ביקש להתייחד עם הוויה אלוהית אשר הכירה את מצבו של האדם והבינה כי גם הצדיק נדרש לסבול בחפותו בראשית חייו, בדרכו הארוכה מעלה לעבר פרדיס? מהסיבה הזאת הגיע בן האדם מעַם האב, בכדי לחיות חיים בגוף בשר ודם, כך שיוכל לסעוד ולנחם את כל אלו אשר ייקראו מעתה ואילך לסבול עינויים כאיוב.

148:6.8 (1663.6) ״חברו השלישי של איוב, צוֹפָר, דיבר אז במילים עוד פחות מנחמות באומרו: ׳טיפשות מצדך לטעון לצדקתך אל מול עינוייך. ואולם, מודה אני כי נפלאות דרכי האל. אולי תימצא תכלית נסתרת לעינוייך.׳ ולאחר שאיוב שמע את שלושת חבריו, הוא פנה ישירות אל האל וביקש את עזרתו, באומרו כי ׳אָדָם, יְלוּד אִשָּׁה, קֻצַר יָמִים וּשְׂבַע רֹגֶז.׳

148:6.9 (1664.1) ״ואז החלה השיחה השנייה בין איוב לבין חבריו. אליפז הלך והתקשח, ונמלא בהאשמות ובסרקזם. בלדד התרעם על זעפו של איוב על חבריו. צופר שב והציע את עצתו המלנכולית. בשלב הזה איוב כבר מאס בחבריו ושוב פנה אל האל. הפעם הוא פנה לאל של צדק, בניגוד לאל של חוסר-צדק אשר תואר בנקודת ההשקפה של חבריו, האל שאליו הטיפה

אפילו הגישה הדתית שלו עצמו. לאחר מכן, איוב מצא נחמה בחיים עתידיים שבהם ניתן יהיה לתקן את עוולות הקיום האנושי ביתר צדק. חוסר היכולת להיעזר באדם דחף את איוב לידי האל. אז פרץ בלבו מאבק איתנים בין האמונה לבין הספק. לבסוף, החל האדם הסובל לראות את אור החיים; נשמתו המעונה העפילה לגבהים חדשים של תקווה ושל אומץ; ואף כי ייתכן שהוא ימשיך לסבול ואפילו למות, זועקת כעת נשמתו המוארת את זעקת הניצחון, 'גֹּאֲלִי חָי!'

148:6.10 (1664.2) "צדק איוב כאשר קרא תיגר על הדוקטרינה לפיה האל מעניש ילדים על חטאי אבותיהם. איוב תמיד היה מוכן להודות בצדיקותו של האל, אך הוא כמהּ להתגלוּת מרנינת-נשמה של טיבו האישי של הנצחי. וזוהי משימתנו על-פני האדמה. לא עוד תימנע מבני האדם המעונים נחמת הידיעה של אהבת האל והבנת חסד האל אשר בשמים. ואף כי קול האלוהים הבוקע מן הסערה היה מושג מלא הוד לימים ההם, אתה כבר יודע כי האב לא מגלה את עצמו כך, אלא דובר בתוככי לבו של האדם בקוֹל דְּמָמָה דַקָּה, לאמור, 'זוֹהִי הַדֶּרֶךְ; לְכוּ בָּהּ.' האם לא תבין כי האל שוכן בקרבך, וכי הוא הפך למה שאתה בכדי להפוך אותך למה שהוא!"

148:6.11 (1664.3) ואז סיים ישוע במילים האלה: "'האב אשר בשמים לא עִנָּה מִלִּבּוֹ, וַיַּגֶּה בְּנֵי אִישׁ. האדם סובל, בראש ובראשונה, מתאונות הזמן ומחוסר המושלמות של רוע קיום פיזי בלתי-בשל. כמו כן, לא יוכל האדם לחמוק מתוצאות החטא – הפרתם של חוקי האור והחיים. לבסוף, יקצור האדם את זרעי התמרדותו העיקשת כנגד שלטון הצדק של השמים בארץ. ואולם, סבלו של האדם אינו פרי העונש האישי של הצדק האלוהי. האדם יכול לעשות רבות בכדי להקל על סבלו בארץ, ואכן הוא כך עושה. אך אחת ולתמיד, היפטרו מן האמונה הטפלה כי האל מעניש את האדם כמצוות האחד הרשע, השטן. לימדו את ספר איוב ותגלו כי אפילו אנשים טובים דבקים ברעיונות שגויים רבים על אודות האל; ושימו אל לבכם כיצד אפילו איוב המעונה מצא נחמה וגאולה למרות רעיונות שגויים שכאלה. בסופו של דבר, אמונתו פילחה את ענני הסבל וחזתה באור החיים אשר נובע מעִם האב כחסד מרפא וכצדקת נצח."

148:6.12 (1664.4) ימים רבים שקל יוחנן בלבו את הדברים הללו. כתוצאה מן השיחה אשר הוא קיים עם המאסטר בגן, השתנתה במובחן כל שארית חייו, ובימים מאוחרים יותר הוא אף פעל רבות על-מנת לשנות את נקודות ההשקפה של השליחים האחרים ביחס למקורם, טיבם

ותכליתם של מכאובי האדם הפשוט. ואולם, יוחנן מעולם לא דיבר על אודות השיחה הזו, אלא לאחר עזיבתו של המאסטר.

7. האיש וידו היבשה

148:7.1 (1664.5) שתי שבתות בטרם יצאו השליחים וסגל האוונגליסטים החדש למסע ההטפה השני בגליל, דיבר ישוע בבית הכנסת של כפר נחום על "השמחה שבחיֵי צדק." בשעה שישוע סיים לשאת את דבריו, התקבצה סביבו קבוצה גדולה של נכים, פיסחים, חולים ומעונים אשר ביקשו מזור. בקרב אלו היו גם השליחים, רבים מן האוונגליסטים החדשים, וכן המרגלים מטעם הפרושים בירושלים. לכל מקום שאליו הלך ישוע (למעט כאשר הסתובב בגבעות ועסק בעסקי האב) שם הלכו אתו ששת המרגלים מירושלים.

148:7.2 (1665.1) בעת שישוע עמד ושוחח עם האנשים, עודד מנהיג קבוצת המרגלים הפרושים אדם שידו יבשה להתקרב אל ישוע ולשאול אותו אם מותר לבקש מזור בשבת, או שמא עליו להמתין ולבקש מזור ביום אחר. כאשר ראה ישוע את האדם הזה ושמע את דבריו, הוא הבין שהוא נשלח מטעם הפרושים ואמר: "בוא אלי לכאן ואשאל אותך שאלה. הַיֵּשׁ בָּכֶם אָדָם אֲשֶׁר לוֹ כֶּבֶשׂ אֶחָד וְנָפַל בְּבוֹר בַּשַּׁבָּת, וְלֹא יַחֲזִיק בּוֹ וְיַעֲלֶנּוּ? האם מותר לעשות כן בשבת?" ענה האדם: "כן, מאסטר, מותר לעשות את זאת בשבת." אז פנה ישוע אל כולם ואמר: "יודע אנוכי מדוע שלחתם את האדם הזה אלי. אתם מבקשים למצוא סיבה להאשים אותי, אם אכן אגלה חסד בשבת. שתיקתכם מעידה על כך שהסכמתכם כי הוצאת הכבש האומלל מן הבור אכן מותרת, אפילו בשבת, ואני קורא לכם להעיד כי מותר לעשות טובה של אדיבות-אוהבת בשבת, לא רק עבור בעלי החיים אלא גם עבור אנשים. וּמַה יָּקָר אָדָם מִן הַכֶּבֶשׂ! לָכֵן אכריז כי מוּתָּר לַעֲשׂוֹת טוֹבָה בַּשַּׁבָּת." ובעת שהם עמדו מולו בדממה, פנה ישוע אל האיש בעל היד אשר יבשה ואמר לו: "עמוד כאן לידי כדי שכולם יראו אותך. וכעת, כשיודע אתה כי רצון אבי הוא לעשות טובה בשבת, אם אמונה בַּמזור בליבך, פשוט את ידך."

148:7.3 (1665.2) פשט האדם את ידו, ותשוב כידו האחרת. האנשים ביקשו לקום על הפרושים, אך ישוע הורה להם להירגע ואמר: "כרגע אמרתי לכם כי מותר לעשות טובה בשבת, בכדי להציל חיים, אך לא הנחיתי אתכם לפגוע ולהיכנע לרצון להרוג." הפרושים הכעוסים פרשו משם ואף-על-פי שהיה זה יום שבת, הם מיהרו אל טבריה על-מנת להיוועץ בהורדוס, והם עשו כל אשר לאל ידם על-מנת לעורר את חשדו ולצרף את בני משפחתו אל מחנה המתנגדים לישוע. ואולם, הורדוס סירב לנקוט פעולה כנגד ישוע, והמליץ להם כי יתלוננו בירושלים.

148:7.4 (1665.3) היה זה המקרה הראשון שבו ישוע חולל נס בתגובה לאתגר אשר אויביו העמידו בפניו. ולא בכדי להדגים את יכולות הריפוי שלו חולל המאסטר את מה שמכונה "נס", כי אם על-מנת להתקומם כנגד העובדה כי מנוחת השבת הדתית השיתה שעבוד אמיתי של מגבלות חסרות-משמעות על האנושות כולה. אדם זה שב לעבודתו כבנאי, והתגלה כאחד מאותם אנשים אשר הריפוי שלהם המשיך בחיים שלמים של הוקרת תודה ושל צדיקות.

8. השבוע האחרון בבית צידה

148:8.1 (1665.4) במהלך השבוע האחרון לשהותם בבית צידה, חל פיצול בקרב קבוצת המרגלים מירושלים באשר ליחסם אל ישוע ואל תורתו. שלושה מן הפרושים התרשמו עד מאוד ממה שראו ושמעו. בינתיים, בירושלים, הצהיר בפומבי צעיר בשם אברהם, חבר רב-השפעה בסנהדרין, על תמיכתו בתורתו של ישוע והוטבל בבריכת השילוח בידי אבנר. כל ירושלים נרעשה מן המאורע ושליחים נשלחו מיד אל בית צידה על-מנת לקרוא לששת המרגלים הפרושים לשוב.

148:8.2 (1666.1) הפילוסוף היווני אשר בא בשערי המלכות במהלך מסעם הקודם בגליל, חזר ועמו כמה יהודים עשירים מאלכסנדריה. ופעם נוספת, הם שבו והזמינו את ישוע לבוא לעירם ולהקים שם בית-ספר פילוסופי ודתי וגם בית-חולים. אך ישוע דחה בנימוס את ההזמנה.

148:8.3 (1666.2) בסביבות הזמן הזה הגיע אל המחנה בבית צידה נביא-טרנס מבגדד, אדם בשם קִירמַת׳. נביא-לכאורה זה ראה חזיונות בעת שנכנס לטרנס, הוא אף חלם חלומות פנטסטיים בשעה ששנתו הופרעה. הוא חולל מהומה לא קטנה במחנה, ושמעון הקנאי היה בעד לטפל בקשיחות במעמיד הפנים הזה אשר השלה את עצמו, אך ישוע התערב לטובתו והעניק לו חופש פעולה מוחלט במשך מספר ימים. כל אלו אשר שמעו אותו מטיף הכירו בעובדה כי תורתו לא הייתה מוצקה כמו בשורת המלכות. לאחר זמן קצר, הוא חזר לבגדד ולקח עמו אך שש נשמות טועות ובלתי-יציבות. אך בטרם התערב ישוע לטובת הנביא מבגדד, לקחו דוד זבדיה וכמה חברי ועדה אשר מינתה את עצמה, את קירמת׳ לאגם, הטביעו אותו כמה פעמים וייעצו לו לעזוב מיד – ללכת ולהקים לעצמו מחנה משלו.

148:8.4 (1666.3) באותו יום השתגעה רופאה פיניקית בשם בֶּת׳-מָרְיוֹן, ולאחר שכמעט טבעה בניסיון ללכת על המים, כמה מחבריה שלחו אותה משם.

148:8.5 (1666.4) המומר החדש מירושלים, אברהם הפרושי, העניק את כל רכושו עלי אדמות לקופת אוצר השליחים, ותרומה זו סייעה רבות לשליחתם המידית של מאה האוונגליסטים אשר זה עתה הוכשרו. אנדראס כבר הכריז על סגירת המחנה, וכולם התכוננו לשוב אל ביתם, או לחלופין ללכת בעקבות האוונגליסטים אל הגליל.

9. ריפוי המשותק

148:9.1 (1666.5) אחד מן המקרים המוזרים ביותר בכל חייו של ישוע על-פני האדמה אירע ביום שישי אחר הצהריים, ה-1 באוקטובר, בעת שישוע קיים את המפגש האחרון שלו עם השליחים, עם האוונגליסטים ועם שאר מנהיגי המחנה אשר פורק, וכאשר ששת הפרושים מירושלים ישבו בשורה הראשונה של האספה הזו, אשר התקיימה בסלון המרווח של בית משפחת זבדיה. באותה שעה המאסטר עמד ודיבר בחדר המרווח, אשר נבנה על-מנת לאכלס

את המפגשים הללו במהלך העונה הגשומה. קבוצה גדולה של אנשים אשר התאמצו לקלוט מילה או יותר מדברי ישוע, הקיפה את הבית מכל עבר.

148:9.2 (1666.6) בעת שהבית הוקף כך באנשים אשר צמאו להאזין לישוע, התקרב אל הבית אדם משותק, אדם אשר שותק זמן רב לפני כן, ושחבריו הובילו אותו מכפר נחום כשהוא ישוב על כיסא קטן. המשותק שמע כי ישוע עמד לעזוב את בית צידה, ולאחר ששוחח עם אהרון הבנאי אשר נרפא לא מזמן, החליט להעמיד את עצמו אל מול נוכחותו של ישוע ולבקש ממנו מזור. חבריו ניסו להיכנס לבית זבדיה דרך הדלת הקדמית וגם דרך הדלת האחורית, אך הקהל הרב מנע זאת מהם. אך האיש המשותק סירב להיכנע. הוא הורה לחבריו למצוא סולמות שבעזרתם הם עלו אל גג החדר שבו דיבר ישוע, ולאחר מכן הם העזו להסיר את רעפי הגג והורידו בחבלים את המשותק עד שהוא ישב אל מול המאסטר. כשראה ישוע את אשר הם עשו הוא הפסיק את דבריו, בעוד שכל הקהל נדהם מנחישותם של החולה ושל חבריו. אמר המשותק: "מאסטר, אינני רוצה להפריע לשיעור, אך אני נחוש להתרפא. אינני כמו האנשים האלה אשר מתרפאים ומיד שוכחים את מה שלימדת. אני מבקש להתרפא כדי שאוכל לשרת במלכות השמים." כעת, על-אף שעינוייו של האדם הזה נגרמו לו בשל האופן שבו שגה בחייו, ישוע ראה את אמונתו של המשותק ואמר לו: "חֲזַק בְּנִי; נִסְלַחוּ לְךָ חַטֹּאתֶיךָ. אמונתך היא אשר תציל אותך."

148:9.3 (1667.1) לשמע הכרזתו של ישוע, החלו הפרושים מירושלים, כמו גם סופרים ועורכי-דין אחרים אשר ישבו לצדם, לחשוב לעצמם: "מַה לָּזֶה כִּי יְדַבֵּר גִּדּוּפִים כָּאֵלֶּה? מִי יָכוֹל לִסְלוֹחַ לַחֲטָאִים כִּי אִם הָאֱלוֹהִים לְבַדּוֹ?" ישוע, אשר ראה בעיני רוחו כי הם חושבים לו את הדבר לחילול קודש, דיבר אליהם ואמר: "לָמָּה תַחְשְׁבוּ רָעָה בִּלְבַבְכֶם? כמי אתם אשר תשפטו אותי? כי מָה הַנָּקֵל הֶאָמֹר נִסְלַחוּ לְךָ חטאותיך, אִם אָמֹר קוּם הִתְהַלֵּךְ? אַךְ לְמַעַן תֵּדְעוּן כִּי בֶן-הָאָדָם יֶשׁ לוֹ הַשִּׁלְטוֹן בָּאָרֶץ לִסְלוֹחַ לַחֲטָאִים, אוֹמַר לְנָכֶה הָאֲבָרִים קוּם שָׂא אֶת מיטתך וְלֵךְ-לְךָ אֶל בֵּיתֶךָ." וכאשר דיבר ישוע, קם הנכה והלך לפניהם, והם פינו לו את הדרך. וכל הרואים זאת נדהמו ממראה עיניהם. פטרוס פיזר את האספה, רבים התפללו ושיבחו את האל, והודו כי מעולם הם לא ראו מאורע מוזר מזה.

148:9.4 (1667.2) והיה זה בסביבות הזמן הזה ששליחי הסנהדרין הגיעו לקרוא למרגלים לשוב בחזרה לירושלים. לשמע המסר, הם החלו להתווכח בעוז בינם לבין עצמם; לאחר שהם סיימו להתדיין, חזרו מנהיג הקבוצה ושניים מעמיתיו יחד עם השליחים לירושלים, ואילו שלושת המרגלים הפרושים האחרים התוודו על אמונתם בישוע; השלושה הללו הלכו מיד אל האגם, הוטבלו על-ידי פטרוס והוכרזו על-ידי השליחים כילדי המלכות.

מסמך 149

מסע ההטפה השני

149:0.1 (1668.1) מסע ההטפה הפומבי בגליל החל ביום ראשון, ה-3 באוקטובר, שנת 28 לספירה, ונמשך כמעט שלושה חודשים, עד ל-30 בדצמבר. במאמץ הזה נטלו חלק ישוע ושנים-עשר השליחים, וסייעו בעדם סגל האוונגליסטים החדש אשר מנה 117 חברים, כמו גם מתעניינים רבים אחרים. במסע הזה הם ביקרו בגדרה, עכו, יפיע, דַּבּוּרִיָּה, מגידו, יזרעאל, בית-שאן, טריכאה, היפּוֹס, גמלא, בית צידה-יוליאס, וכן בערים ובכפרים רבים אחרים.

149:0.2 (1668.2) בבוקר יום ראשון הזה, לפני יציאתם, ביקשו אנדראס ופטרוס מישוע לצייד את האוונגליסטים החדשים בהוראות הסופיות למסע, אך המאסטר סירב לעשות זאת באומרו שאין זה מתפקידו לעשות את מה שאחרים יטיבו לעשותו. לאחר התייעצות, הוחלט כי יעקב זבדיה יהיה זה אשר יצייד אותם בהוראות. בסיום דבריו של יעקב, אמר ישוע לאוונגליסטים: "צאו כעת לדרככם ועשו את המלאכה אשר הוטלה עליכם, ומאוחר יותר, לאחר שתוכיחו כי הנכם ראויים ונאמנים, אסמיך אתכם לבשר את בשורת המלכות."

149:0.3 (1668.3) במהלך המסע הזה רק יעקב ויוחנן נלוו אל ישוע. פטרוס והשליחים האחרים נטלו כשנים-עשר אוונגליסטים כל אחד, ונשארו קרובים אליהם בזמן שאלו לימדו והטיפו. השליחים הטבילו את המאמינים במהירות שבה אלו היו מוכנים לבוא בשערי המלכות. ישוע ושני בני לווייתו בילו הרבה בדרכים במשך שלושת החודשים הללו, ולעתים קרובות הם ביקרו בשתי ערים במשך יום אחד על-מנת לצפות בעבודת האוונגליסטים ולעודד אותם

במאמציהם לייסד את המלכות. כל מסע ההטפה השני הזה נועד בעיקרו על-מנת לאפשר לסגל החדש בן 117 האוונגליסטים אשר הוכשרו לצבור ניסיון מעשי.

149:0.4 (1668.4) במהלך התקופה הזו ולאחריה, עד לזמן שבו יצאו ישוע והשנים-עשר בפעם האחרונה לירושלים, מיקם דוד זבדיה את מטה הקבע שלו בבית אביו אשר בבית צידה. היה זה מרכז המידע לעבודתו של ישוע על-פני האדמה, ומקום המפגש לשליחים אשר נעו במסגרת שירות המסרים שהפעיל דוד בין הגופים השונים אשר פעלו בפלשתינה ובאזורים הסמוכים. הוא עשה את כל אלו מיוזמתו שלו, אך באישורו של אנדראס. דוד העסיק בין ארבעים לחמישים שליחים בחטיבת המודיעין הזו, אשר שירתה את מלאכת המלכות המתרחבת והולכת. ובזמן שהוא עשה את כל זאת, הוא פרנס את עצמו באופן חלקי בכך שבילה חלק מזמנו במלאכתו משכבר הימים, הדיג.

1. פרסום תהילתו של ישוע

149:1.1 (1668.5) עד לפירוקו של המחנה בבית צידה, שמו של ישוע יצא למרחקים, בייחוד כמרפא, ונפוץ בכל חלקי פלשתינה ובכלל זה גם אל סוריה ואל הארצות הסובבות. החולים המשיכו להגיע גם שבועות לאחר שישוע ואנשיו עזבו את בית צידה, ומשלא מצאו את המאסטר ולמדו מפי דוד היכן הוא היה, הם יצאו לחפשו. במהלך המסע הזה ישוע לא ביצע, במתכוון, מה שכונה נסים של ריפוי. אף-על-פי-כן, עשרות חולים שבו להיות בריאים ושמחים כתוצאה מכוחה המחייה של האמונה העזה, אשר הניעה אותם לבקש מזור.

149:1.2 (1669.1) בסביבות הזמן של המשימה הזו החלה להופיע סדרה מוזרה ובלתי-מוסברת של תופעות ריפוי, אשר נמשכה גם במשך שארית חייו של ישוע על-פני האדמה. במהלך שלושת החודשים של המסע, זכו יותר ממאה גברים, נשים וטף תושבי יהודה, אדום, הגליל, סוריה, צור וצידון, ואף כאלה אשר באו מעבר לירדן, בריפוי בלתי-מודע מידיו של ישוע. והם שבו אל ביתם והמשיכו להאדיר את התהילה אשר לה זכה ישוע. הם עשו כן על-אף

שבכל פעם שישוע ראה מקרה ריפוי ספונטני, הוא הורה במישרין לאדם אשר זכה לו "לבל יספר זאת לאיש".

149:1.3 (1669.2) מעולם לא התגלה לנו מה בדיוק אירע במקרי הריפוי הבלתי-מודעים, או הספונטניים, הללו. המאסטר מעולם לא הסביר לשליחיו כיצד קרו מקרי הריפוי הללו, למעט העובדה שבמספר מקרים הוא פשוט אמר, "הבחנתי כי כוח יצא ממני והלאה." במקרה אחד, כאשר נגע בו ילד חולה, הוא אמר, "הנני מבחין כי חיים יצאו ממני".

149:1.4 (1669.3) בהיעדר הסבר ישיר מן המאסטר באשר לטבעם של מקרי הריפוי הספונטניים האלה, לא נוכל להתיימר ולנסות להסביר כיצד הם התבצעו. ואולם, הותר לנו לציין מה דעתנו על מקרי הריפוי האלה. אנו מאמינים כי רבים ממקרי הריפוי הפלאיים לכאורה הללו, אשר התרחשו במסגרת הסעד של ישוע על-פני האדמה, נבעו כתוצאה מקיומן במשותף של שלוש ההשפעות הבאות, אשר הנן רבות-עוצמה, חזקות וקשורות זו לזו:

149:1.5 (1669.4) 1. נוכחותה של אמונה חיה, דומיננטית וחזקה בלבו של האדם אשר מבקש בנחישות להירפא, יחד עם העובדה שהריפוי התבקש בשל תועלתו הרוחנית, ולא רק על-מנת לחזור לבריאות פיזית גרידא.

149:1.6 (1669.5) 2. הקיום, בצד האמונה האנושית הזו, של אהדה וחמלה כבירות מצד בן בורא רחום בשורש יסודו של האל אשר התגשם בגוף, ואשר ניחן באופן אישי בכוחות וביכולות יצירה וריפוי כמעט בלתי-מוגבלים ונעדרי זמן.

149:1.7 (1669.6) 3. לצד אמונתו של היצור וחייו של הבורא, ראוי אף לציין כי אדם-אֵל זה היווה ביטוי אישי לרצונו של האב. אם במפגש שבין הצורך האנושי לכוח האלוהי לספק אותו, לא רצה האב אחרת, כי אז הפכו השניים לאחד, והריפוי התרחש באופן בלתי-מודע עבור ישוע האנושי, אך זוהה באופן מידי על-ידי טבעו האלוהי. ההסבר למקרי הריפוי הרבים

הללו טמון, אפוא, בוודאי בחוק כביר הידוע לנו זה מכבר, ואשר קובע כי מה שמבקש הבן הבורא ומה שרוצה האב הנצחי 'הינו'.

149:1.8 (1669.7) לפיכך, הננו סבורים כי בנוכחותו האישית של ישוע, לצורות מסוימות של אמונה אנושית עמוקה היה באמת, פשוטו כמשמעו, כוח **מניע** אשר חולל מופעי ריפוי בידי כוחות יצירתיים מסוימים ואישיויות יקום מסוימות, אשר שהו בסמיכות כה קרובה אל בן האדם. ולפיכך, נרשם כעובדה כי ישוע אכן סייע לאנשים לרפא את עצמם בנוכחותו הודות לעוצמה האישית של אמונתם.

149:1.9 (1670.1) רבים אחרים ביקשו מזור מסיבות אנוכיות גרידא. אלמנה עשירה מצור הגיעה בלוויית פמלייתה וביקשה להירפא ממחלותיה, אשר היו רבות; ועת הלכה אחר ישוע ברחבי הגליל, המשיכה להציע סכומי כסף הולכים וגדלים, כאילו כוחות האל עומדים לממכר למרבה במחיר. אך היא מעולם לא התעניינה בבשורת המלכות; היא רק ביקשה מזור למחלות הפיזיות של גופה.

2. יחסם של האנשים

149:2.1 (1670.2) ישוע הבין את דעת האדם. הוא ידע את אשר מצוי בלבו של האדם, ואילו נותרה תורתו כפי שהציג אותה, אילו הפירוש היחידי שלה היו חייו על-פני האדמה, כי אז כל אומות העולם וכל הדתות היו מאמצות את בשורת המלכות במהרה. כתוצאה מכוונותיהם הטובות של חסידיו המוקדמים של ישוע, אשר ניסחו מחדש את תורתו על-מנת לאפשר לה להתקבל ביתר קלות על-ידי אומות, דתות וגזעים מסוימים, הפכה תורתו למקובלת פחות על-ידי כל שאר האומות, הגזעים והדתות.

149:2.2 (1670.3) במאמציו של השליח פאולוס לגרום לתורתו של ישוע להתקבל באהדה על-ידי קבוצות מסוימות בנות תקופתו, הוא כתב מכתבי הנחיה ותוכחה רבים. מורים אחרים של בשורת ישוע עשו דבר דומה, אך איש מהם לא שיער בדעתו שכמה מן הכתבים הללו

יקובצו יחדיו לאחר מכן ויוצגו כמייצגי תורת ישוע. לפיכך, אף כי ביחס לכל דת אחרת הנצרות אכן מכילה יותר מבשורת המאסטר, היא מכילה גם הרבה שישוע לא לימד. מעבר לעובדה שבראשית הנצרות שולבו אל תוכה הרבה מתורות המסתורין הפרסיות ומן הפילוסופיה היוונית, נעשו שתי שגיאות גדולות:

149:2.3 (1670.4) **1.** המאמץ לקשור את תורת הבשורה ישירות עם התיאולוגיה היהודית, כפי שמדגימות דוקטרינות הכפרה הנוצריות – התורה הגורסת כי ישוע היה הבן אשר הוקרב על-מנת לרצות את משפט האב התקיף ולפייס את הזעם האלוהי. תורות אלה מקורן במאמץ הראוי לשבח להפוך את בשורת המלכות למקובלת יותר על היהודים אשר לא האמינו בה. ועל-אף כישלונם של מאמצים אלו לזכות בלבם של היהודים, הם הצליחו לבלבל ולהרחיק נשמות כנות רבות בכל הדורות אשר באו לאחר מכן.

149:2.4 (1670.5) **2.** השגיאה הגדולה השנייה של חסידיו המוקדמים של המאסטר, שגיאה אשר כל הדורות אשר באו לאחריהם המשיכו והנציחו, היא העובדה שהם ארגנו את התורה הנוצרית באופן כה שלם מסביב לאישיותו של ישוע. דגש היתר על אישיותו בתיאולוגיה הנוצרית הצליחה להאפיל על תורתו, וכל אלה הקשו עד מאוד על היהודים, על המוסלמים, על ההינדים ועל בני דתות המזרח לקבל את תורת ישוע. ואף כי אין אנו ממעיטים במקומה של אישיותו של ישוע בדת הנושאת את שמו, לא היינו מתירים ליחס שכזה להאפיל, או להחליף, את בשורתו הגואלת: אבהותו של האב ואחוות האדם.

149:2.5 (1670.6) ראוי כי מוריה של דת ישוע יתייחסו אל דתות אחרות מתוך הכרה באמיתות המשותפות שבתוכן (ואשר רבות מהן נובעות במישרין, או בעקיפין, מהמסר של ישוע) ובה בעת שיימנעו מלהדגיש כל-כך את ההבדלים.

149:2.6 (1671.1) ואף כי בעת ההיא נודע שמו של ישוע בעיקר כמרפא, לא כך היה בהמשך הדברים. בחלוף הזמן, יותר ויותר ביקשו ממנו סיוע רוחני. ואולם, הריפוי הפיזי היה זה אשר משך במישרין וביתר-שאת את הפשוטים שבאנשים. יותר ויותר ביקשו את ישוע אלה אשר

היו נתונים בשעבוד מוסרי ובמועקה מנטאלית, ולכולם הוא הראה תמיד את דרך הגאולה. אבות ביקשו את עצתו באשר לגידול בניהם, ואימהות ביקשו להיוועץ בו כיצד להנחות את בנותיהן. אלו היושבים בחשיכה הגיעו אליו, והוא גילה להם את אור החיים. אוזנו לעולם הייתה כרויה לסבלותיה של האנושות, והוא תמיד סייע לאלה אשר ביקשו את עזרתו.

149:2.7 (1671.2) היה זה בלתי-נמנע שבעת שהבורא עצמו התגשם בגוף בשר ודם על-פני האדמה, יתרחשו כמה מאורעות יוצאי-דופן. אך ראוי שלעולם לא תתקרבו אל ישוע דרך הנסים-לכאורה. לימדו להתקרב אל הנס דרך ישוע, אך בל-תשגו ותתקרבו אל ישוע דרך הנס. ואזהרה זו נחוצה למרות שישוע מנצרת היה מייסד הדת היחידי אשר פעל באופן על-חומרי על-פני האדמה.

149:2.8 (1671.3) ההיבט המדהים והמהפכני ביותר במשימתו של מיכאל על-פני האדמה נגע לגישתו לנשים. בימים ובדור שבהם נאסר על גבר לברך לשלום אפילו את אשתו בפומבי, במסגרת מסע ההטפה השלישי שלו בגליל, העז ישוע למנות נשים למורות של הבשורה. והוא עשה כן באומץ רב אל מול אמרת הרבנים, "ישרפו דברי תורה ואל ימסרו לנשים."

149:2.9 (1671.4) בדור אחד, הרים ישוע את הנשים מתהום הנשייה של חוסר-הכבוד והשעבוד לדורותיו. ולבושתה של הדת אשר התיימרה ליטול על עצמה את שמו של ישוע, היא נעדרה את האומץ המוסרי ללכת בעקבות הדוגמה האצילית אשר הפגין ולהמשיך להתייחס כך אל האישה.

149:2.10 (1671.5) האנשים אשר עמם התרועע ישוע גילו כי הוא היה חף לחלוטין מן האמונות הטפלות של בני דורו. הוא היה חף מדעות קדומות דתיות; הוא מעולם לא היה חסר-סובלנות. לא היה בלבו שמץ של אנטגוניזם חברתי. ואף בשעה שציית למה שהיה טוב בדת אבותיו, הוא לא היסס להתעלם ממסורות שעבוד ומאמונות טפלות מעשי ידי אדם. הוא העז ללמד כי אסונות הטבע, תאונות הזמן ומאורעות הרסניים אחרים, אינם עונשים מעשה ידי אלוה, או תולדה של השגחה עליונה מסתורית כלשהי. הוא הוקיע את המסירות המשעבדת לטקסים חסרי-משמעות, וחשף את הטיפשות שבסגידה לחומר. הוא הכריז באומץ על החופש הרוחני

של האדם, והעז ללמד כי בני התמותה בשר ודם, אכן ולאמיתו של דבר, הינם בניו של האל החי.

149:2.11 (1671.6) ישוע התעלה מעל לכל תורות אבותיו, כאשר העז לקבוע שהלבבות הנקיים, ולא הידיים הנקיות, הם האות והסימן לִדת של אמת. הוא החליף את המסורת במציאות, והסיט הצידה את כל יומרות הגאווה והצביעות. ואף-על-פי-כן, איש האל הזה, העשוי ללא-חת, לא נפל קורבן לביקורת הרסנית, ואף לא התעלם לחלוטין ממנהגי הדת, החברה, הכלכלה והפוליטיקה של ימיו. הוא לא היה מהפכן לוחמני; הוא דבק בהתפתחות הדרגתית. הוא עסק בהרס הקיים אך ורק כאשר בה-בעת הציע לאחיו דבר-מה נעלה יותר אשר צריך להיות.

149:2.12 (1672.1) ישוע זכה בציות של חסידיו מבלי שדרש זאת. רק שלושה אנשים אשר קרא להם אישית, סירבו לקריאתו להפוך לתלמידיו. הוא ניחן בכוח משיכה ייחודי כלפי אנשים, אך לא נהג כדיקטטור. הוא ציווה בביטחון מלא, ואיש מעולם לא התרעם על מצוותיו. הוא היה בעל סמכות מוחלטת ביחס לתלמידיו, אך איש מעולם לא התנגד. הוא הרשה לחסידיו לקרוא לו "מאסטר".

149:2.13 (1672.2) כל מי שפגש את המאסטר העריץ אותו, למעט אלה אשר נמלאו בדעות קדומות דתיות, או אשר סברו כי תורתו סיכנה אותם פוליטית. אנשים נדהמו מהמקוריות ומהסמכותיות של תורתו. הם התפלאו נוכח הסבלנות שבה טיפל באלה אשר פקפקו בו והציקו לו. הוא עורר השראה וביטחון בלבבות כל מי שסעד. רק אלה אשר לא פגשוהו פחדו ממנו, ושנאו אותו רק אלה שהחשיבו אותו כמייצג של אותה אמת אשר עתידה הייתה למוטט את הרוע ואת השקר, אשר עליהם ביקשו לשמור בלבם בכל מחיר.

149:2.14 (1672.3) הוא השפיע בעוצמה ובאופן מרתק וייחודי הן על חברים והן על אויבים. המוני אדם עקבו אחריו במשך שבועות אך ורק על-מנת לשמוע את מילותיו הטובות ולחזות בחייו הפשוטים. גברים ונשים מסורים אהבו את ישוע באופן כמעט על-אנושי. וככל שהם הכירו אותו יותר, כך הם אהבו אותו יותר. וכל זה עדיין נכון; גם היום וגם בעתיד לבוא, ככל שאדם מכיר יותר האֵל-אדם הזה, כך הוא יאהב אותו וידבק בו יותר.

3. עוינותם של מנהיגי הדת

149:3.1 (1672.4) על-אף קבלת הפנים האוהדת שלה זכו ישוע ותורתו מפשוטי העם, מנהיגי הדת בירושלים נחרדו יותר ויותר והתנגדותם גאתה ועלתה. הפרושים גיבשו תיאולוגיה סדורה ודוגמטית. ישוע לימד לפי הנדרש באותו רגע; לא הייתה לו תורה סדורה. ישוע לימד פחות מן התורה ויותר מן החיים, תוך שימוש במשלים. (וכאשר הוא השתמש במשל על-מנת להאיר את המסר, הוא עשה לשם כך שימוש רק במאפיין אחד של הסיפור. הניסיון להפוך את המשלים שלו לאלגוריות עלול להוביל לרעיונות שגויים רבים ביחס לתורתו של ישוע.)

149:3.2 (1672.5) תזזית אחזה במנהיגי הדת בירושלים כתוצאה מהמרתו של אברהם הצעיר, וכן בעקבות הטבלתם של שלושת המרגלים בידי פטרוס, והצטרפותם כעת לאוונגליסטים במסע ההטפה השני בגליל. הפחד והדעות הקדומות עיוורו את מנהיגי היהודים, ודחייתם המתמשכת את אמיתות בשורת המלכות המושכות הקשתה את לבם. כאשר האדם נסגר בפני משיכת הרוח אשר שוכנת בקרבו, כמעט שאין מה לעשות על-מנת לשכנע את דעתו.

149:3.3 (1672.6) כאשר ישוע פגש לראשונה את האוונגליסטים במחנה בבית צידה, הוא אמר להם בסיום דבריו: "זכרו כי בני האדם מגיבים גופנית ושכלית – ברגש – באופן יחידאי. הדבר הדומה היחיד בבני האדם הוא הרוח אשר שוכנת בהם. ואף כי רוחות אלוה שונות אלה מאלה במידת-מה בטיבן ובשיעור ניסיונן, הן כולן מגיבות באופן אחיד לבקשה רוחנית. רק באמצעות פנייה אל הרוח הזו תוכל אי-פעם האנושות להגיע לאחדות ולאחווה." ואולם, רבים ממנהיגי היהודים סגרו את דלתות לבם בפני פניית הרוח של הבשורה. ומאותו יום ואילך, הם לא חדלו מלתכנן ולחרוש מזימות להשמדת המאסטר. הם היו משוכנעים כי חייבים לעצור, להרשיע ולהוציא להורג את ישוע, בשל העובדה שעבר על עיקרי תורת היהודים הקדושה.

4. התקדמות מסע ההטפה

149:4.1 (1673.1) במסע ההטפה הזה הופיע ישוע מעט מאוד בציבור, אף שברוב הערים והכפרים שבהם ביקר עם יעקב ויוחנן, הוא קיים שיעורי ערב רבים עם המאמינים. באחד משיעורי הערב הללו, שאל אחד האוונגליסטים הצעירים יותר את ישוע שאלה בנוגע לכעס, ובתשובה לשאלה הזו אמר המאסטר, בין היתר, כך:

149:4.2 (1673.2) "הכעס הוא מופע חומרי אשר מעיד, ככלל, על שיעור כישלונו של הטבע הרוחני לרכוש שליטה על השילוב של הטבע השכלי והטבע הגשמי. הכעס מעיד על היעדר אהבה סובלנית לאח, שאליו נוספים היעדר הכבוד-עצמי והיעדר השליטה-העצמית שלכם. הכעס מכלה את הבריאות, מחלל את הדעת, ופוגע במאמציו של מורה הרוח של נשמת האדם. האם לא קראתם בכתובים כי 'כִּי אֶוִיל יִיָּרֵג כָּעַשׂ' וכי 'טוֹרֵף נַפְשׁוֹ בְּאַפּוֹ'? וכן כי 'אֶרֶךְ אַפַּיִם, רַב-תְּבוּנָה', בעוד ש'קְצַר רוּחַ, מֵרִים אִוֶּלֶת'? כולכם יודעים כי 'מַעֲנֶה רַךְ יָשִׁיב חֵמָה,' וכי 'דְּבַר עָצֶב יַעֲלֶה אָף.' 'שֹׂכֶל אָדָם הֶאֱרִיךְ אַפּוֹ', בעוד שהאדם אשר אינו שולט ברוחו הוא כ'עִיר פְּרוּצָה, אֵין חוֹמָה.' 'אַכְזְרִיּוּת חֵמָה, וְשֶׁטֶף אָף', 'אִישׁ אַף יְגָרֶה מָדוֹן, וּבַעַל-חֵמָה רַב-פָּשַׁע', אבל 'אַל תִּיבָּהֵל בְּרוּחֲךָ לִכְעוֹס, כִּי כַעַס בְּחֵיק כְּסִילִים יָנוּחַ.'" ובטרם סיים ישוע את דבריו, אמר: "מי ייתן שימלאו לבבותיכם אהבה, וכך לא יקשה על מנחה הרוח שלכם לגאול אתכם מן הנטייה להתפרצות חייתית, אשר אינה תואמת את מעמדכם כבנים אלוהיים."

149:4.3 (1673.3) באותה הזדמנות דיבר המאסטר עם הקבוצה על כך שראוי לשאוף לאופי מאוזן-היטב. הוא הכיר בעובדה שרוב בני האדם נדרשים להתמקצע במקצוע כלשהו, אך סלד מן הנטייה להתמקצעות-יתר אשר מובילה לצרות מוחין ולפעילות חיים מוגבלת. הוא הפנה את תשומת לבם לכך שכל מעלה אשר פונה לקיצוניות, עלולה להפוך למידה רעה. ישוע תמיד הטיף למתינות ולעקביות – להתאמה מידתית לבעיות החיים. הוא ציין כי מידה מוגזמת של סימפטיה ורחמים עלולה להידרדר לכדי חוסר יציבות רגשית; כי ההתלהבות יכולה להוביל לקנאות. הוא דיבר איתם על אחד מחבריהם לשעבר, אשר הדמיון שלו הוביל אותו לעסוק בדברי חזון, בדברים לא מעשיים. בה בעת, הוא הזהיר אותם מפני הסכנה שבקהות שבבינוניות של שמרנות היתר.

149:4.4 (1673.4) ואז ישוע דן בסוגיית הסכנה הקיימת באומץ ובאמונה, ואיך אלה מובילים לעיתים נשמות לא-חושבות לחוסר-אחריות ולעזות-מצח. הוא אף הדגים כיצד התבונה ושיקול הדעת המוגזמים מובילים לפחדנות ולכישלון. הוא האיץ במאזיניו לשאוף למקוריות ולהימנע מכל נטייה למוזרות. הוא עודד אותם לאהוד ללא רגשנות, ולהיות חסודים ללא צדקנות. הוא לימד יראת קודש חפה מכל פחד ומכל אמונה טפלה.

149:4.5 (1674.1) מה שהרשים את חבריו ביחס לאופי המאוזן, היה פחות מה שלימד ישוע ויותר האופן שבו חייו שלו הדגימו את אשר לימד. הוא חי בעין הסערה והלחץ, אך מעולם לא התנדנד. אויביו ניסו כל העת להפיל אותו בפח, אך הוא לא כשל. החכם והמלומד ניסה להמעיד אותו, אך הוא לא מעד. הם ניסו לכבול אותו בוויכוח, אך תשובותיו תמיד היו מאירות, מכובדות וסופיות. כאשר הופרע בשיעוריו בשלל שאלות, תשובותיו תמיד היו בעלות משמעות ופסקניות. הוא מעולם לא נדרש לטקטיקות מגונות על-מנת לעמוד בלחץ אשר הפעילו עליו אויביו, על-אף שאלה לא היססו להשתמש מולו בכל שיטות ההתקפה הכוזבות, הבלתי-הוגנות והבלתי-ישרות אשר עמדו לרשותם.

149:4.6 (1674.2) ואף כי נכון הדבר שראוי לגברים ולנשים לשקוד על מקצוע כלשהו שבו הם בחרו לעסוק לפרנסתם, ראוי להם לבני האדם גם לטפח הכרות רחבה עם מגוון צורות החיים על-פני האדמה. אנשים משכילים באמת לעולם לא יסתפקו בהכרות שטחית עם חיי חבריהם ועם מעשיהם.

5. השיעור בנוגע לסיפוק

149:5.1 (1674.3) בעת שישוע ביקר את קבוצת האוונגליסטים אשר פעלה תחת הנחייתו של שמעון הקנאי, שאל שמעון באחד ממפגשי הערב את המאסטר: "מדוע אנשים מסוימים כל-כך הרבה יותר מאושרים ומרוצים מאחרים? האם הסיפוק קשור להתנסות הדתית?" בין שאר דברים, אמר ישוע בתשובה לשאלתו של שמעון:

149:5.2 (1674.4) "שמעון, אנשים מסוימים שמחים מטבעם יותר מאשר אחרים. הרבה, הרבה מאוד, תלוי בנכונות של האדם להיות מונחה ומכוון בידי רוח האב השוכנת בקרבו. האם לא קראת בכתובים את מילותיו של האיש החכם אשר אמר, 'נֵר יְהוָה, נִשְׁמַת אָדָם, חֹפֵשׂ כָּל חַדְרֵי-בָטֶן?' וגם שבני-אדם מוכווני-רוח כאלה אומרים: 'חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בָּנְעִימִים; אַף נַחֲלָת שָׁפְרָה עָלָי.' 'טוֹב מְעַט לַצַּדִּיק מֵהֲמוֹן רְשָׁעִים רַבִּים,' שכן 'מִדְּרָכָיו יִשְׂבַּע סוּג לֵב.' 'לֵב שָׂמֵחַ יֵיטִב פָּנִים, וְטוֹב לֵב מִשְׁתֶּה תָּמִיד. טוֹב מְעַט בְּיִרְאַת יְהוָה, מֵאוֹצָר רָב וּמְהוּמָה בוֹ. טוֹב אֲרֻחַת יָרָק וְאַהֲבָה שָׁם, מִשּׁוֹר אָבוּס וְשִׂנְאָה בוֹ. טוֹב מְעַט בְּצֶדֶק מֵרֹב תְּבוּאוֹת בְּלֹא מִשְׁפָּט.' 'לֵב שָׂמֵחַ יֵיטִיב גֵּהָה.' 'טוֹב מְלֹא כַף נָחַת, מִמְּלֹא חָפְנַיִם עָמָל וּרְעוּת רוּחַ.'

149:5.3 (1674.5) "הרבה מצערו של האדם נובע משאיפותיו הנכזבות ומגאוותו הפגועה. ואף כי ראוי לו לאדם לנצל כמיטב יכולתו את חייו על-פני הארץ, ראוי לו, לאחר שהתאמץ במלוא הכנות, לקבל בשמחה את אשר נפל בחלקו ולנצל ביצירתיות את אשר קיבל לידיו. יותר מדי מצרותיו של האדם נובעות ממועקת הפחד המצויה בלבו שלו. 'נָסוּ רְשָׁעִים בְּאֵין רֹדֵף.' 'הָרְשָׁעִים כַּיָּם נִגָּרָשׁ, כִּי הַשָּׁקֵט לֹא יוּכָל, וַיִּגְרְשׁוּ מֵימָיו רֶפֶשׁ וָטִיט; אֵין שָׁלוֹם, אָמַר אֱלֹהַי לָרְשָׁעִים.'

149:5.4 (1674.6) "לפיכך, אל לכם לבקש שלום אכזב ואושר בר-חלוף, אלא את ביטחון אמונה ואת הוודאות הנובעת מהיות בן אלוה, וודאות אשר מניבה נינוחות, סיפוק ואושר עילאי של הרוח."

149:5.5 (1675.1) ישוע כלל לא התייחס לעולם הזה כאל "עמק הבכא." אלא ראה אותו כספֵרת הולדתן של רוחות נצחיות ואלמותיות אשר תרקענה אל פרדיס, "העמק אשר בו נוצָרות נשמות."

6. "יראת השם"

149:6.1 (1675.2) היה זה במפגש הערב בגמלא, כשפיליפוס אמר לישוע: "מאסטר, מדוע התורה מצווה עלינו 'ייראו את יהוה', ואילו אתה מלמד אותנו להתייחס אל האב שבשמים

ללא מורא? כיצד נוכל ליישב את ההנחיות השונות האלה?" ענה ישוע לפיליפוס ואמר:

149:6.2 (1675.3) "ילדיי, אינני מופתע כלל שאתם שואלים אותי שאלות שכאלה. בתחילה האדם יכול היה ללמוד יראת כבוד מהי רק דרך הפחד, אך אנוכי באתי כדי לגלות לכם את אהבת האב, ובכך לגרום לכם להימשך ולסגוד לנצחי מתוך הכרת התודה הלבבית של הבן בתגובה לאהבתו העמוקה והמושלמת של האב. אנוכי באתי על-מנת לגאול אתכם מן השעבוד שבו אתם מאיצים בעצמכם לשרת מתוך מצוקה אל-מלך קנאי ומלא חֵמה. באתי על-מנת ללמד אתכם על מערכת היחסים שבין האב לבנו, המתקיימת בין האל לבין האדם, כך שבשמחה תתעלו לסגוד באופן נשגב וחופשי לאב-אל אוהב, צודק ורחום.

149:6.3 (1675.4) "במשך הדורות, נודעו למושג 'יראת השם' משמעויות שונות. החל מפחד, דרך חרדה ויראה, ועד ליראת כבוד. וכעת, מתוך יראת הכבוד, אוביל אתכם אני מעלה דרך ההכרה, ההבנה וההוקרה, ועד לאהבה. אדם המכיר רק את פעולתו של האל, מונע לפחֵד מן העליון; אך כאשר האדם מתחיל להבין ולהתנסות באישיותו ובאופיו של האל החי, מובילים אותו אלו יותר ויותר לאהוב אב טוב ומושלם זה, אב אוניברסאלי ונצחי שכזה. שינוי זה לבדו של יחס האדם לאל, הוא-הוא משימתו של בן האדם על-פני האדמה.

149:6.4 (1675.5) "ילדים נבונים אינם יראים את אביהם בכדי לקבל ממנו מתנות טובות; כי אם שפע הדברים הטובים אשר כבר קיבלו, שפע הנובע מחיבת האב לבניו ולבנותיו, מוביל ילדים אהובים עד-מאוד לאהוב את אביהם כתגובה של הכרה והודיה על נדיבות לב מיטיבה שכזו. טוּבוֹ של האל מוביל לחרטה; צדקתו של האל מובילה לשירות; רחמי האל מובילים לגאולה; ואילו אהבת האל מובילה לסגידה נבונה מרצונו החופשי של הלב.

149:6.5 (1675.6) "אבותיכם התייראו מפני האל מפני שהיה בעל-עוצמה ומסתורי. עליכם להעריץ אותו בהיותו נפלא באהבתו, שופע ברחמיו ונהדר בָּאמת אשר בו. עוצמתו של האל ממלאה את לב האדם בפחד, אך אצילות אישיותו וצדקתו גורמים ליראת כבוד, לאהבה ולסגידה מרצון. בן אוהב אשר ממלא את חובתו איננו חושש מן האב, אף אם האב אדיר הוא בעוצמתו ואצילי. אנוכי באתי לעולם בכדי להחליף את הפחד באהבה, את העצב באושר, את החשש בביטחון, את השעבוד המיותר והטקסים חסרי המשמעות בסגידה של הוקרה. יחד עם זאת, עבור היושבים בחשיכה, אכן נכון הדבר כי 'רֵאשִׁית חָכְמָה, יִרְאַת יְהוָה.' אך בשעה

שיתעצם האור ויתגלה במילואו, יהללו בני האל את האינסופי בשל מה שהוא במקום לפחד ממה שיעשה.

149:6.6 (1675.7) "כאשר הילדים צעירים ואינם חושבים, נדרש להוכיח אותם למען יכבדו את הוריהם; אך בשעה שהם גדלים ולומדים להעריך מעט יותר את ערך הסעד וההגנה אשר מעניקים ההורים, הם עולים רמה. הם עולים דרך כבוד הנובע מהבנה וחיבה הולכת וגדלה, אל אותה רמת התנסות שבה הם למעשה אוהבים את הוריהם יותר בשל מי שהם, מאשר בשל מה שהם עשו. מטבעו, האב אוהב את ילדו, אך הילד נדרש לפתח את אהבתו לאביו. הוא מתחיל בפחד ממה שהאב עלול לעשות, עובר דרך יראה, חשש, תלות והערכה, ועד לאהבה מתוך הערכה וחיבה.

149:6.7 (1676.1) "לימדו אתכם כי 'אֶת הָאֱלֹהִים יְרָא וְאֶת מִצְוֹתָיו שְׁמוֹר, כִּי זֶה כָּל הָאָדָם.' אך אנוכי באתי לצוות עליכם מצווה חדשה ונעלה יותר. באתי ללמדכם 'לאהוב את האל וללמוד לעשות את רצונו, כי זוהי זכותם הנעלה ביותר של בני האל החופשיים.' אבותיכם לימדו אתכם 'ירא את האלוהים – מלך מלכי המלכים.' ואילו אני מלמד אתכם, 'אהבו את האלוהים – האב הרחום והחנון.'

149:6.8 (1676.2) "במלכות השמים, אשר עליה באתי להכריז, אין מלך עליון ורב-עוצמה; מלכות זו הינה משפחה אלוהית. במרכזה ובראשה של אחווה עצומה זו של הוויות תבוניות, מצוי זה אשר אותו מכירים כולם ואשר לו סוגדים כולם, הוא אביכם והוא אבי. אני הנני בנו, וגם אתם הנכם בניו. לפיכך, לעד נכון הדבר כי אתם ואני אחים אנחנו במשפחה האלוהית, והדבר נכון על אחת כמה וכמה, משום שהפכנו לאחים בשר ודם מפאת חיינו הארציים. חִדלו, אם כן, להתייראִ מן האל כמפני מלך, וחדלו לשרתו כאדון, ולימדו להעריך אותו כבורא; כבדוהו כאבי רעננות רוחכם; אהבוהו כמושיע רחום; ומעל לכל, בשעה שתבשילו בהכרה ובהערתכם הרוחנית, סגדו לו כאב החכם-בכל.

149:6.9 (1676.3) "תפישתכם השגויה את הענווה, והרבה מן הצביעות שלכם, נובעים ממושגיכם השגויים על האב שבשמים. אף כי האדם הינו מטבעו ובמקורו תולעת אבק, כאשר שוכנת בו רוח אבי, הופך אדם זה לבעל ייעוד אלוהי. רוח המתת של אבי תשוב לבטח אל מקורהּ האלוהי ואל הרמה ביקום אשר ממנה היא באה, ונשמתו האנושית של האדם בן

התמותה, אשר יש והופכת לבתהּ ילידתה של רוח שוכנת זו, תרקיע וודאי יחד עם הרוח האלוהית עד לנוכחותו ממש של אב הנצח.

149:6.10 (1676.4) "אכן, הענווה ראויה לאדם אשר יקבל את כל המתנות האלה מידי האב אשר בשמים, אף כי אצילות אלוהים מאפיינת את כל מועמדי האמונה הללו המועמדים להרקיע אל נצח מלכות השמים. אדם אשר נוהג בענווה מתיימרת וכוזבת, מעשיו הינם חסרי-משמעות ובזויים, ואינם עולים בקנה אחד עם ההערכה של מקור גאולתו ועם ההכרה ביעוד נשמתו אשר נולדה-מן-הרוח. ראוי להרגיש את הענווה כלפי האל עמוק בלבבות; ראוי להצטנע אל מול בני-אדם; אך צביעותהּ של הענווה המודעת-לעצמה, הרעבה לתשומת-לב, הינה ילדותית ואיננה ראויה לבני המלכות המוארים.

149:6.11 (1676.5) "טוב יהיה אם תצניעו לכת עם האל ותפגינו שליטה-עצמית עם בני-אדם, אך ראוי לצנעה שתנבע מן הרוח, ולא כמצג האשליה-העצמית הכוזבת, הנובעת מתוך מודעות עצמית ומתוך תחושת עליונות של צדקנות עצמית. היטב דרש הנביא כאשר אמר, 'וְהַצְנֵעַ לֶכֶת עִם אלוהיךָ,' שכן בעוד שהאב שבשמים אינסופי הוא ונצחי, כך הוא גם שוכן 'באדם המתחרט, שפל הרוח.' אבי סולד מן הגאווה, מתעב את הצביעות ובוחל באוון. ובכדי להדגיש את ערכם של הכנות ושל הביטחון המלא בתמיכתו האוהבת ובהנחיתו הנאמנה של האב שבשמים, התייחסתי תכופות לדוגמא של הילד הקטן, זאת בכדי להדגים את הגישה ואת התגובה הרוחנית הנדרשות לבן התמותה בכדי להיכנס בשערי מציאוּיוֹת הרוח של מלכות השמים.

149:6.12 (1677.1) היטב תיאר הנביא ירמיה בני-תמותה רבים, באומרו: 'קָרוֹב אַתָּה בְּפִיהֶם, וְרָחוֹק מִכִּלְיוֹתֵיהֶם.' והאם לא קראתם את דברי האזהרה החמורים של הנביא, אשר אמר: 'כֹּהֲנֶיהָ בִּמְחִיר יוֹרוּ, וּנְבִיאֶיהָ בְּכֶסֶף יְקֻסֹּמוּ. וְעַל יְהוָה, יִשָּׁעֲנוּ לֵאמוֹר, הֲלוֹא יְהוָה בְּקִרְבֵּנוּ.' האם לא הוזהרתם שוב ושוב מפני 'דִּבְרֵי שָׁלוֹם עִם רֵעֵיהֶם וְרָעָה בִּלְבָבָם,' אלה אשר 'שָׁוְוא יְדַבְּרוּ אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ, שְׂפַת חֲלָקוֹת בְּלֵב וָלֵב יְדַבֵּרוּ?' ומכל הצער אשר ניחת על האדם הבוטח, אין גדול מזה אשר 'הוּכָּה בָּיִת מְאַהֲבָי.'"

7. חוזרים לבית צידה

149:7.1 (1677.2) אנדראס – תוך התייעצות עם שמעון פטרוס ובאישורו של ישוע – הורה לדוד לשלוח את שליחיו אל כל הקבוצות השונות אשר יצאו להטיף, ולהנחותן לסיים את המסע ולשוב אל בית צידה ביום חמישי, ה-30 בדצמבר. בערבו של אותו יום גשום, הגיעו לבית זבדיה כל השליחים והאוונגליסטים.

149:7.2 (1677.3) חברי הקבוצה נשארו יחדיו באותה שבת, והתארחו בבתים ברחבי בית צידה ובכפר נחום הסמוך, ולאחרי השבת יצאו לחופשה בת שבועיים אשר נוצלה לבילוי עם המשפחה, לביקור אצל חברים או לדיג. היומיים או השלושה אשר בילו יחד בבית צידה אכן היו מרגשים ומעוררי השראה; ואפילו המורים הוותיקים יותר השכילו מן ההתנסויות שעליהן סיפרו המטיפים הצעירים.

149:7.3 (1677.4) מתוך 117 האוונגליסטים אשר השתתפו במסע ההטפה השני בגליל, רק כשבעים-וחמישה צלחו את המבחן של ההתנסות הנוכחית והתייצבו להמשך המשימה לאחר החופשה בת השבועיים. ישוע, יחד עם אנדראס, פטרוס, יעקב ויוחנן, נשארו בבית זבדיה ובילו זמן ממושך בדיונים באשר לרווחתה ולהרחבתה של המלכות.

>> מסמך 149 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 151 <<

מסמך 150

מסע ההטפה השלישי

150:0.1 (1678.1) בערב יום ראשון, ה-16 בינואר, שנת 29 לספירה, הגיעו אבנר ושליחיו של יוחנן אל בית צידה, ולמחרת היום הלכו לפגישה משותפת עם אנדראס ועם שליחיו של ישוע. אבנר ועמיתיו קבעו את המטה שלהם בחברון, ומשם נהגו לעלות אל בית צידה מדי תקופה לשם השתתפות במפגשים הללו.

150:0.2 (1678.2) בין הנושאים הרבים אשר נידונו בוועידה המשותפת הזו, היה גם הנוהג לסוך בשמנים מסוימים את החולים בשעה שנאמרו תפילות למען החלמתם. שוב ישוע סירב להשתתף בדיוניהם, או להביע את דעתו ביחס למסקנות אשר אליהן הם הגיעו. שליחיו של יוחנן נהגו תמיד לסוך את החולים ואת הסובלים בשמן, והם ביקשו להפוך את המנהג הזה למנהג אחיד בשתי הקבוצות, אך שליחיו של ישוע סירבו לקשור את עצמם בנוהג הזה.

150:0.3 (1678.3) ביום שלישי, ה-18 בינואר, התאספו העשרים-וארבעה בבית זבדיה אשר בבית צידה, ואליהם הצטרפו האוונגליסטים אשר צלחו את המבחן, כשבעים-וחמישה במספר, כהכנה ליציאה למסע ההטפה השלישי בגליל. המשימה השלישית הזו נמשך לאורך תקופה של כשבעה שבועות.

150:0.4 (1678.4) האוונגליסטים נשלחו החוצה בקבוצות של חמישה, ואילו ישוע והשנים-עשר הלכו יחדיו רוב הזמן, כאשר מעת לעת, ועל-פי הצורך, השליחים יצאו זוגות-זוגות להטביל

מאמינים. לאורך תקופה שנמשכה כמעט שלושה שבועות, עבדו גם אבנר ועמיתיו בצמוד לקבוצת האוונגליסטים, ייעצו להם והטבילו מאמינים. הם ביקרו במגדל, טבריה, נצרת, ובכל הערים והכפרים המרכזיים במרכז ובדרום הגליל, בכל המקומות אשר בהם ביקרו קודם לכן, וכן במקומות רבים אחרים. הייתה זו הפעם האחרונה שבה הם בישרו בגליל, למעט בחלקיו הצפוניים.

1. סגל הנשים האוונגליסטיות

150:1.1 (1678.5) מכל הדברים הנועזים אשר עשה ישוע בימי חייו על-פני האדמה, המדהים מכולם היה הכרזתו הפתאומית בערב ה-16 בינואר: "מחר אנחנו נמנה עשר נשים לשמש בעבודת סעד המלכות." בתחילת החופשה בת השבועיים, החופשה אשר במהלכה היו מתוכננים השליחים והאוונגליסטים להיעדר מבית צידה, ביקש ישוע מדוד לזמן את הוריו חזרה אל ביתו ולשלוח שליחים אשר יקראו אל בית צידה לעשר נשים מסוּרות אשר שימשו במנהלת המחנה ובמאהל בית החולים הקודם. כל הנשים האלה הקשיבו להנחיה אשר ניתנה לאוונגליסטים הצעירים, אך מעולם לא עלה על דעתן, או על דעת מוריהן, כי ישוע יעז להסמיך אותן ללמד את בשורת המלכות ולסעוד את החולים. עשר הנשים אשר ישוע בחר והסמיך היו: שושנה, בתו של החזן לשעבר של בית הכנסת בנצרת; יוֹחָנָה, אֵשֶׁת כּוּזָא, מנהל משק ביתו של הורדוס אנטיפס; אלישבע, בתו של יהודי עשיר מטבריה ומציפורי; מרתה, אחותם הבכורה של אנדראס ושל פטרוס; רחל, גיסתו של יהודה, האח בשר ודם של המאסטר; נָעֳמָה, בתו של אַלְמָן, הרופא הסורי. מִילְכָּה, דודנית של השליח תומאס; רות, בתו הבכורה של מתי לוי; סֶלְטָה, בתו של קנטוריון רומי; וכן אָגָמָן, אלמנה מדמשק. לאחר מכן הוסיף ישוע לקבוצה שתי נשים נוספות – מרים המַגְדָּלִית, ורבקה, בתו של יוסף הרמתי.

150:1.2 (1679.1) ישוע הסמיך את הנשים האלה לייסד ארגון משלהן, והורה ליהודה להקצות עבורן כספים לשם רכישת ציוד ובהמות משא. העשר בחרו בשושנה לעמוד בראשן וביוחנה

לשמש כגזברית. מכאן ואילך, הן השיגו לעצמן את המשאבים הנדרשים; ומעולם לא ביקשו עוד מיהודה לתמוך בהן.

150:1.3 (1679.2) באותם ימים, כאשר נאסר על נשים אפילו להיכנס אל האולם הראשי של בית הכנסת (הן היו מוגבלות לעזרת נשים), הן נדהמו כאשר הכירו בהן כמורות מוסמכות של בשורת המלכות החדשה. המשימה אשר הטיל עליהן ישוע בשעה שמינה אותן ללמד את הבשורה ולסעוד, היוותה הכרזת שחרור, אשר שחררה את כל הנשים מאותו יום ואילך, ולכל הזמנים העתידים לבוא; לא עוד יתנשא הגבר מעל האישה ויחשיב אותה כנחותה ממנו מבחינה רוחנית. היה זה הלם אמיתי, אפילו עבור שנים-עשר השליחים. ואף-על-פי שהם שמעו את המאסטר אומר פעמים רבות כי "בְּמַלְכוּת הַשָּׁמַיִם אֵין עוֹד לֹא עָשִׁיר וְלֹא עָנִי, אֵין עֶבֶד וְאֵין בֶּן-חוֹרִין, אֵין זָכָר וְלֹא נְקֵבָה, כִּי אִם כּוּלָּם אֶחָד, בְּנֵי הָאֵל וּבְנוֹתָיו," הם נדהמו ממש, פשוטו כמשמעו, כאשר הוא הציע באופן רשמי להסמיך את עשר הנשים האלה כמורות דת, ואף להתיר להן להסתובב עמם. הפעולה הזו עוררה הדים בכל האזור, וצִיידה את אויביו של ישוע בתחמושת רבה, אך בכל מקום שבו נשים האמינו בבשורות הטובות, הן עמדו בעוז מאחורי אחיותיהן הנבחרות ולא הסתירו את תמיכתן בהכרה הזו במעמד האישה בעבודת הדת, אף אם זו איחרה לבוא. ואף כי מיד לאחר עזיבתו של המאסטר, המשיכו השליחים לתמוך בשחרור האישה ולהכיר בנשים כראוי להן, בדורות שבאו לאחר מכן חלה נסיגה אל המנהגים אשר מקדם. בראשית ימי הכנסייה הנוצרית כונו נשים מורות ונשים של כמורה בשם – **דִיקָאנִיוֹת,** והן זכו להכרה כוללת. אך למרות העובדה שפאולוס הסכים לכל אלה בתיאוריה, מעולם הוא לא נקט בגישה הזו בעצמו, והתקשה לבצע את הדברים הללו הלכה למעשה.

2. העצירה במגדל

150:2.1 (1679.3) עת יצאה חבורת השליחים מבית צידה הנשים צעדו מאחור. בזמן המפגש הן תמיד ישבו יחדיו, כקבוצה, בחזית ולימין הדובר. יותר ויותר נשים החלו להאמין בבשורת המלכות, ומקרים מביכים רבים אירעו כאשר הן ביקשו לשוחח באופן אישי עם ישוע, או עם

אחד מן השליחים. ואילו כעת, כל זה השתנה. כאשר אחת מן המאמינות ביקשה לראות את המאסטר, או להיוועד עם השליחים, היא הלכה אל שושנה, ומשם פנתה ישירות לשוחח עם המאסטר, או עם אחד משליחיו, בלוויית אחת משתים-עשרה האוונגליסטיות.

150:2.2 (1680.1) בְּמגדל הוּכחה לראשונה יעילותן של הנשים ומידת החוכמה של הבחירה בהן. אנדראס החמיר יחסית עם השליחים ביחס לעבודתם האישית עם נשים, ובייחוד עם בעלות האופי המפוקפק שבהן. כאשר הקבוצה נכנסה למגדל, עשר הנשים האוונגליסטיות היו חופשיות לבוא בשערי המקומות המפוקפקים ולבשר שם לכל שוכניהן את הבשורות הטובות. וכאשר נשים אלה ביקרו את הנשים החולות, הן יכלו לסעוד את אחיותיהן הנגועות מקרוב מאוד. כתוצאה מן הסעד של עשר הנשים האלה (אשר לאחר מכן נודעו כשתים-עשרה הנשים), הצטרפה למלכות מרים המגדלית. כתוצאה מרצף של אירועי מזל-ביש, וכפועל יוצא מיחס החברה המכובדת כלפי נשים אשר שגו כך, מצאה אישה זו את עצמה באחד מן המקומות המפוקפקים במגדל. היו אלה מרתה ורחל אשר הסבירו למרים בפשטות כי שערי המלכות פתוחים גם בפני אחת שכמותה. מרים האמינה לחדשות הטובות, ולמחרת היום הוטבלה על-ידי פטרוס.

150:2.3 (1680.2) מרים המגדלית הפכה ליעילה ביותר שבמורות הבשורה מבין שתים-עשרה האוונגליסטיות שבקבוצה. היא הוסמכה לשרת כך, יחד עם רבקה, ביודפת, ארבעה שבועות לערך אחרי שהומרה. במשך שארית חייו של ישוע על-פני האדמה, פעלו מרים ורבקה, יחד עם שאר חברות הקבוצה, בנאמנות וביעילות על-מנת להאיר את הדרך לאחיותיהן הנדכאות ולרומם אותן; וכאשר התחוללה הסצנה האחרונה, הטראגית, בחייו של ישוע, אף-על-פי שכל השליחים, למעט אחד, נסו על נפשם, כל הנשים האלה היו נוכחות, ואף לא אחת מהן בגדה בו או נטשה אותו.

3. שבת בטבריה

150:3.1 (1680.3) במצוות ישוע הפקיד אנדראס את תפילת השבת של החבורה בידי הנשים. כמובן שמהסיבה הזאת הם לא יכלו לערוך אותה בבית הכנסת החדש. הנשים בחרו את יוחנה להוביל את האירוע, והמפגש נערך בחדר האוכל של הארמון החדש של הורדוס. הורדוס עצמו שהה במשכנו ביוליאס, בפראה. יוחנה קראה בתורה על עבודתן של הנשים בדת ישראל, והזכירה את מרים, דבורה, אסתר ואחרות.

150:3.2 (1680.4) מאוחר באותו ערב הרצה ישוע בפני כלל הקבוצה את הרצאתו הבלתי-נשכחת על "קסמים ואמונות טפלות." באותם ימים האמינו כי ההופעה בשמים של כוכב זוהר חדש לכאורה, סימלה את הולדתו של אדם גדול על-פני האדמה. מכיוון שכוכב כזה נצפה לאחרונה, שאל אנדראס את ישוע אם יש אמת באמונות האלה. בתשובתו הארוכה של המאסטר לשאלתו של אנדראס הוא דן ביסודיות בכלל הנושא של אמונותיו הטפלות של האדם. וכך ניתן לסכם, במונחים של היום, את אשר אמר ישוע באותו מפגש:

150:3.3 (1680.5) 1. נתיבי הכוכבים אינם קשורים כהוא זה למאורעות בחיי האדם על-פני האדמה. האסטרונומיה הינה עיסוק מדעי ראוי, אך האסטרולוגיה הינה אסופת אמונות טפלות, ואין לה מקום בבשורת המלכות.

150:3.4 (1680.6) 2. בחינת אבריה הפנימיים של חיה אשר הומתה לפני זמן מה, איננה יכולה לגלות דבר בנוגע למזג האוויר, למאורעות העתיד, או למה שיקרה בחיי האדם.

150:3.5 (1680.7) 3. רוחות המתים אינן שבות על-מנת לתקשר עם בני משפחותיהם החיים, או עם מי שהיו לפנים חבריהם ועדיין מצויים בין החיים.

150:3.6 (1681.1) 4. לקמעות ולחפצים קדושים אין כל יכולת לרפא מחלות, למנוע אסונות, או להשפיע על רוחות רעות; האמונה כי בשיטות חומריות שכאלה יש השפעה על עולם הרוח איננה אלא אמונה טפלה מן המעלה הראשונה.

150:3.7 (1681.2) 5. אף-על-פי שניתן להשתמש בהגרלות כדי ליישב מחלוקות פעוטות, אין בהן בכדי לגלות את רצון האל. תוצאות אלה הן עניין טהור של מזל חומרי בלבד. הדרכים היחידות להתייחד עם עולם הרוח כוללות את מתת הרוח של האנושות, רוחו השוכנת של

האב, יחד עם הרוח השוטפת וגואה של הבן ועם השפעתה של הרוח האינסופית, אשר נוכחת בכל בעת ובעונה אחת.

150:3.8 (1681.3) 6. חיזוי העתיד, כישוף ומעשי כשפים אינם אלא אמונות טפלות של אנשים בורים, וכך גם אשליות הקסם. האמונה במספרי קסם, סימנים למזל טוב ואותות למזל רע, אינם אלא אמונה טפלה בלתי-מבוססת.

150:3.9 (1681.4) 7. פירוש חלומות הינו בעיקרו מערכת בלתי-מבוססת של אמונה טפלה ושל השערות פנטסטיות. אין שום דבר משותף לבשורת המלכות ולכוהניהּ מגידי העתידות של הדת הפרימיטיבית.

150:3.10 (1681.5) 8. הרוחות הטובות והרעות אינן יכולות לשכון בסמלים חומריים עשויים חמָר, עץ או מתכת; צלמים אינם יותר מהחומר אשר ממנו הם עשויים.

150:3.11 (1681.6) 9. מנהגיהם של לוחשי הלחשים, המכשפים, הקוסמים ומחוללי הכשפים, מקורם באמונותיהם הטפלות של המצרים, האשורים, הבבלים והכנענים הקדומים. אין שום תוחלת לקמעות ולכל הלחשים למיניהם, ואין להם שום יכולת לזכות בחסדן של הרוחות הטובות, או לסלק את הרוחות הרעות-לכאורה.

150:3.12 (1681.7) 10. הוא חשף והוקיע את אמונותיהם בלחשים, בהתנסויות קשות, בכישוף, בקללות, באותות, בשימוש בדוּדָא ובכל צורותיה האחרות, הבּוּרוֹת והמשעבדות, של האמונה הטפלה.

4. שליחת השליחים זוגות-זוגות

150:4.1 (1681.8) למחרת בערב, לאחר שישוע קיבץ יחדיו את שנים-עשר השליחים, את שליחיו של יוחנן ואת סגל הנשים החדש אשר זה עתה הוסמך, הוא אמר: "הֵן הַקָּצִיר רַב וְהַפּּעָלִים מְעַטִּים. לָכֵן, הִתְחַנְּנוּ אֶל אֲדוֹן הַקָּצִיר וְיִשְׁלַח פּּעָלִים לְקָצִירוֹ. בעוד שאני אשאר כאן לנחם ולהכשיר את המורים הצעירים, זוגות-זוגות אשלח אתכם, הוותיקים יותר, למען תעברו מהר ברחבי הגליל ותבשרו את בשורת המלכות, כל עוד הדבר ניתן והשקט שורר." ואז הוא

חילק את השליחים לזוגות, כפי שרצה שייצאו אל משימתם: אנדראס ופטרוס, יעקב ויוחנן זבדיה, פיליפוס ונתנאל, תומאס ומתי, יעקב ויהודה חלפי, שמעון הקנאי ויהודה איש-קריות.

150:4.2 (1681.9) ישוע קבע תאריך למפגש של השנים-עשר בנצרת, ובהיפרדו מהם אמר: "בְּמִשְׁיָמָה זוֹ אַל תֵּלְכוּ אֶל דֶּרֶךְ הַגּוֹיִם, וְאַל תָּבוֹאוּ אֶל עִיר הַשּׁוֹמְרוֹנִים, אֶלָּא לְכוּ אֶל הַצֹּאן הָאֲבֵדוֹת אֲשֶׁר לְבֵית יִשְׂרָאֵל. וּבְלֶכְתְּכֶם קִרְאוּ לֵאמוֹר מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם קְרֵבָה לָבוֹא, וְהוֹדִיעוּ עַל הָאֱמֶת הַגּוֹאֶלֶת, כִּי הָאָדָם בֶּן הָאֵל הוּא. זִכְרוּ כִּי אֵין תַּלְמִיד נַעֲלֶה עַל רַבּוֹ וְאֵין עֶבֶד נַעֲלֶה עַל אֲדוֹנָיו. דַּיּוֹ לַתַּלְמִיד לִהְיוֹת כְּרַבּוֹ וְלָעֶבֶד לִהְיוֹת כְּאֲדוֹנָיו. אִם לְבַעַל הַבַּיִת קָרְאוּ בַעַל-זְבוּל, אַף כִּי לְאַנְשֵׁי בֵיתוֹ! עַל כֵּן, לֹא תִירְאוּ מִפְּנֵיהֶם כִּי אֵין דָּבָר מְכֻסֶּה אֲשֶׁר לֹא יִגָּלֶה, וְאֵין נֶעְלָם אֲשֶׁר לֹא יִוָּדֵעַ. אֵת אֲשֶׁר אֹמֵר אֲנִי לָכֶם בַּחֹשֶׁךְ, לְכוּ וּדַבְּרוּ בָאוֹר, וְאֶת אֲשֶׁר יִלָּחֵשׁ לְאוֹזְנֵיכֶם, הַשְׁמִיעוּ מֵעַל הַגַּגּוֹת. וְאַל תִּירְאוּ מִן הַהוֹרְגִים אֶת הַגּוּף, וְאֶת הַנֶּפֶשׁ לֹא יוּכְלוּ לַהֲרֹג; כִּי אִם תִּירְאוּ אֵת אֲשֶׁר יוּכַל לְקַיֵּם אֶת הַגּוּף גַּם לְגָאוֹל אֶת הַנֶּפֶשׁ.

150:4.3 (1682.1) "הֲלֹא יִימָכְרוּ שְׁנֵי דְּרוֹרִים בְּפְרוּטָה? אומר אני לכם כי אֵין אַחַת מֵהֶן נִשְׁכַּחַת לִפְנֵי הָאֱלוֹהִים. הלא תדעו גַּם שַׂעֲרוֹת רֹאשְׁכֶם נִמְנוֹת אחת לְאחת? לָכֵן אַל תִּירָאוּ, יְקָרוֹתֵם מִצִּפֳּרִים רַבּוֹת. אל תתביישו בתורתי; לכו והטיפו לשלום ולרצון טוב, אף אל תשלו את עצמכם – לא תמיד הדבר יעבור שלום. באתי להטיל שלום על הארץ, אך כאשר ידחו את מתנתי, התוצאה תהא פירוד וסערה. שלום של אמת ישכון רק בבית שבו כל בני המשפחה מקבלים את בשורת המלכות; אך כאשר חלק מבני המשפחה יבוא בשערי המלכות, ואילו החלק האחר ידחה את הבשורה, כי אז פירוד שכזה עלול לגרום אך לצער וליגון. השתדלו לפעול בכדי להציל את כל בני המשפחה, למען לא ישנאו אותו בני ביתו של אדם. אך לאחר שעשיתם ככל יכולתם למען כל בן משפחה, אומר לכם כי הָאֹהֵב אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ יוֹתֵר מן הבשורה הזו אינו ראוי למלכות."

150:4.4 (1682.2) ולאחר שהשנים-עשר שמעו את המילים האלה, הם התכוננו לצאת. והם לא נפגשו שוב עד בוא זמן המפגש עם ישוע בנצרת, לפי מה שקבע המאסטר עם שאר התלמידים.

5. מה עלי לעשות בכדי להיגאל?

150:5.1 (1682.3) ערב אחד, בשׁוּנֶם, לאחר ששליחיו של יוחנן שבו אל חברון ולאחר ששליחיו של ישוע נשלחו זוגות-זוגות, בשעה שהמאסטר לימד קבוצה של שנים-עשר אוונגליסטים צעירים אשר פעלו תחת הנחיתו של יעקב, יחד עם שתים-עשרה הנשים, שאלה רחל את ישוע את השאלה הבאה: "מאסטר, מה נענה לנשים אשר שואלות אותנו 'מה עלי לעשות בכדי להיגאל'?" כאשר שמע ישוע את השאלה, הוא ענה:

150:5.2 (1682.4) "כאשר גברים ונשים שואלים אתכם מה עליהם לעשות בכדי להיגאל, עליכם לענות: האמינו בבשורת המלכות; קבלו את מחילת האל. הכירו בְּאמונה את רוחו של האל השוכנת בכם, זו אשר קבלתה הופכת אתכם לבני האל. האם לא קראתם בתורה ככתוב, 'אַךְ בַּיהוָה לִי אָמַר, צְדָקוֹת וָעֹז.' וכן, את שהאב אומר, 'קָרוֹב צַדְקִי יָצָא יִשְׁעִי, וּזְרֹעַי עַמִּים יִשְׁפֹּטוּ.' 'תָּגֵל נַפְשִׁי בֵּאלֹהַי, כִּי הִלְבִּישַׁנִי בִּגְדֵי יֶשַׁע, מְעִיל צְדָקָה יְעָטָנִי.' האם לא קראתם את שאומר האב אשר שמו 'אֲשֶׁר יִקָּרְאוֹ, יְהוָה צִדְקֵנוּ.' 'הָסִירוּ הַבְּגָדִים הַצֹּאִים של הצדקנות-עצמית, וְהַלְבֵּשׁ בְּנִי מַחֲלָצוֹת צדקת-אלוה וגאולת עד.' לנצח נכון הוא כי, 'צַדִּיק בֶּאֱמוּנָתוֹ יִחְיֶה.' הכניסה אל מלכות האב חופשית היא לגמרי, אך הקדמה – הצמיחה בחסד – הכרחית על-מנת להישאר בה.

150:5.3 (1682.5) "גאולה הינה מתת האב והיא מתגלה בבניו. אם תקבלו באמונה, תהפכו לשותפים לטבע האלוהי, תהיו לבן או לבת האל. באמונה תצדקו; באמונה תיגָאלו; ובאותה אמונה ממש תתקדמו לנצח בדרכֵי הקדמה והשלמוּת האלוהיות. באמונה הצטדק אברהם ונגלו לו דרכי הגאולה בדמות תורת מלכי-צדק. לכל אורך הדורות, הייתה זו אותה האמונה אשר הצילה את בני האדם, אך כעת בא בן מעַם האב, על-מנת להפוך את הגאולה לאמיתית יותר ולמקובלת יותר."

150:5.4 (1683.1) שמחה גדולה פרצה בקרב מאזיניו של ישוע כאשר סיים את לשאת דברי החסד האלה, ובימים שלאחר מכן המשיכו כולם לבשר את בשורת המלכות בעוצמה חדשה, ובחֵיות ובהתלהבות מחודשות. ויותר מכל שמחו הנשים לדעת כי גם הן נכללו בתוכניות ייסוד המלכות על-פני האדמה.

150:5.5 (1683.2) לסיכום דבריו אמר ישוע: "לא תוכלו לקנות גאולה; ולא תוכלו להרוויח את הצדיקות. גאולה הינה מתת האל, וצדיקות הינה הפרי הטבעי של חיים אשר נולדו מן הרוח של היות בן במלכות. אינכם נגאלים מפאת שחייתם חיי צדיקות; כי אם, אתם חיים חיי צדיקות משום שכבר נגאלתם, כבר הכרתם במתת האל של היותכם בנים, ובשירות במלכות כתענוג העילאי של החיים עלי אדמות. אדם המאמין בבשורה הזו, אשר הינה התגלות טובו של האל, יובל להתחרט מרצונו שלו על כל חטאיו הידועים. ההכרה בכך שהוא בן איננה עולה בקנה אחד עם התשוקה לחטוא. המאמינים במלכות רעבים הם לצדיקות וצמאים הם לשלמות אלוהית."

6. שיעורי הערב

150:6.1 (1683.3) בדיוני הערב שוחח ישוע על אודות נושאים רבים. עד לסיום המסע – ובטרם המועד שבו כולם חזרו לנצרת – הוא דן ב"אהבת האל", "חלומות וחזיונות", "הרוע", "ענווה וצנעה", "אומץ ונאמנות", "מוסיקה וסגידה", "שירות וציות", "גאווה והתיימרות", "סליחה הקשורה בחרטה", "שלום ושלמות", "דברי בלע וקנאה", "רוע, חטא ופיתוי", "ספק וחוסר-אמונה", "חוכמה וסגידה." היעדרם של השליחים הוותיקים עודד את קבוצות הגברים והנשים הצעירים יותר האלה לדון ביתר-חופשיות בנושאים הללו עם המאסטר.

150:6.2 (1683.4) לאחר שבילה יומיים או שלושה עם קבוצה אחת בת שנים-עשר אוונגליסטים, עבר ישוע והצטרף לקבוצה אחרת. שליחיו של דוד עדכנו אותו על תנועות הקבוצות ועל מיקומן. בשל העובדה שהיה זה מסען הראשון של הנשים, הן נותרו רוב הזמן עם ישוע. שירות ההודעות אפשר לכל אחת מן הקבוצות להתעדכן באופן מלא באשר להתקדמות המסע, וקבלת החדשות אשר הגיעו מן הקבוצות האחרות היוותה תמיד מקור עידוד עבור העוסקים במלאכה בקבוצות השונות הפזורות באזור.

150:6.3 (1683.5) בטרם נפרדו, סוכם כי שנים-עשר השליחים, האוונגליסטים וסגל הנשים, יתאספו בנצרת ביום שישי, ה-4 במרץ, ושם יפגשו עם המאסטר. בהתאם לכך, בסביבות

הזמן המיועד, החלו כל קבוצות השליחים והאוונגליסטים לנוע אל עבר נצרת מכל חלקי מרכז הגליל ודרומו. עד לשעות אחר-הצהריים המוקדמות הגיעו אנדראס ופטרוס, אשר היו האחרונים להגיע למחנה שהוקם על-ידי ראשוני המגיעים ומוקם בגבעות שמצפון לעיר. והייתה זו הפעם הראשונה שבה ישוע ביקר בנצרת מאז החל בעבודתו הציבורית.

7. השהייה בנצרת

150:7.1 (1683.6) באותו יום שישי אחרי הצהריים, צעד ישוע ברחבי נצרת, ובמידה רבה לא הבחינו בו ולא הכירו אותו. הוא חלף ליד בית ילדותו וליד הנגרייה, ובילה מחצית השעה על הגבעה שכל-כך אהב בנערותו. למן היום שבו הוטבל על-ידי יוחנן בנהר הירדן לא שטפו את נשמתו של בן האדם רגשות אנושיים רבים כל-כך. עת ירד מן הגבעה, הוא שמע את קולה המוכר של החצוצרה המבשרת את שקיעת החמה, קול אשר שמע פעמים כה רבות כנער אשר גדל בנצרת. לפני ששב למחנה, חלף ליד בית הכנסת שבו למד את לימודיו ובדעתו צפו ועלו זיכרונות רבים מימי ילדותו. מוקדם יותר באותו יום שלח ישוע את תומאס לתאם עם רב בית הכנסת, כדי שיוכל לשאת דברים בתפילת הבוקר של אותה שבת.

150:7.2 (1684.1) תושבי נצרת מעולם לא נודעו באדיקותם ובצדקתם. בחלוף השנים, הלך הכפר והזדהם באמות המוסר הנמוכות של ציפורי השכנה. במהלך נערותו של ישוע ובשנותיו כאדם צעיר, נחלקו תושבי הכפר בדעתם עליו; המעבר שלו לכפר נחום עורר תרעומת רבה. ואף כי תושבי נצרת שמעו רבות על מעשיו של הנגר שלהם משכבר הימים, הם נעלבו על כך שהוא מעולם לא כלל את כפר מולדתו במסעות ההטפה הקודמים שלו. הם אכן שמעו על הפרסום אשר זכה לו ישוע, אך מרבית התושבים כעסו על כך שלא חולל את מעשיו המופלאים בעיר בחרותו. במשך חודשים תושבי נצרת דיברו רבות על אודות ישוע, אך, ככלל, דעתם לא נטתה לטובתו.

150:7.3 (1684.2) וכך מצא המאסטר את עצמו זוכה לא לקבלת פנים אוהבת, אלא ליחס עוין וביקורתי עד-מאוד. אבל זה לא היה הכול. אויביו, אשר ידעו כי הוא עתיד לבלות את השבת

בנצרת, ושיערו כי הוא מתכנן לשאת דברים בבית הכנסת, שכרו בריונים גסים רבים בכדי להציק לו ולגרום לצרות בכל דרך אפשרית.

150:7.4 (1684.3) מרבית חבריו הוותיקים של ישוע, ובהם החזן המורה אשר אהב אותו בצעירותו, הלכו לעולמם זה מכבר, או עזבו את נצרת, והדור הצעיר יותר התמרמר קשות על הפרסום שלו זכה וקינא בו. הם לא זכרו את מסירותו למשפחתו בנערותו, והם ביקרו אותו במרירות על כך שלא ביקר את אחַיו, וכן את אחיותיו הנשואות, אשר התגוררו בנצרת. גם גישת בני משפחתו של ישוע כלפיו תרמה להתגברות הטינה אשר חשו התושבים. האדוקים שבין היהודים אף התיימרו לבקר את ישוע משום שהוא צעד מהר מדי אל בית הכנסת בדרך לתפילת הבוקר של אותה השבת.

8. תפילת השבת

150:8.1 (1684.4) יום השבת הזה היה יום יפהפה, ונצרת כולה, חברים כמו אויבים, התכנסו על-מנת לשמוע את התושב לשעבר של העיר נושא דברים בבית הכנסת. רבים מחבורת השליחים נותרו מחוץ לבית הכנסת; לא היה מקום לכל מי שבא לשמוע אותו. עוד כשהיה איש צעיר, נשא ישוע דברים לעיתים קרובות בבית התפילה הזה, ובבוקר הזה, כאשר מסר רב בית הכנסת לידיו את מגילת כתבי הקודש על-מנת שיקרא את השיעור, נדמה כי איש מן הנוכחים לא זכר כי היה זה בדיוק אותו כתב יד שהוא עצמו העניק לבית הכנסת.

150:8.2 (1684.5) התפילה באותו יום התנהלה ממש כפי שנעשה הדבר בזמן שישוע היה עוד נער. הוא עלה אל דוכן הנואמים יחד עם רב בית הכנסת, והתפילה החלה בקריאת שתי הברכות הבאות: "בָּרוּךְ אַתָּה ה', אֱלוֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ. עוֹשֶׂה שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת הַכֹּל; הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית. תִּתְבָּרַךְ ה' אֱלוֹהֵינוּ עַל כָּל שֶׁבַח מַעֲשֵׂי יָדֶיךְ וְעַל מְאוֹרֵי אוֹר שֶׁיְּצַרְתָּ הֵמָּה יְפָאֲרוּךְ, סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה ה', יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת."

150:8.3 (1685.1) לאחר השתהות בת רגע, הם המשיכו והתפללו: "אַהֲבַת עוֹלָם אָהַבְתָּנוּ ה' אֱלוֹהֵינוּ. חֶמְלָה גְּדוֹלָה וְיִתֵרָה חָמַלְתָּ עָלֵינוּ. אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּעֲבוּר שִׁמְךָ הַגָּדוֹל וּבַעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בָךְ וַתְּלַמְּדֵמוֹ חֻקֵּי חַיִּים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. כֵּן תְּחָנֵּנוּ אָבִינוּ אָב הָרַחֲמָן. רַחֵם נָא עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ בִינָה לְהָבִין. וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ. וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְיַחֵד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה אֶת שְׁמֶךָ. לֹא נֵבוֹשׁ וְלֹא נִכָּלֵם וְלֹא נִכָּשֵׁל לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אַתָּה, וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל עַם וְלָשׁון. וְקֵרַבְתָּנוּ בֶּאֱמֶת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל — סֶלָה — בְּאַהֲבָה לְהוֹדוֹת לָךְ וּלְיַחֶדְךָ. בָּרוּךְ אַתָּה ה' הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה."

150:8.4 (1685.2) ואז קראה הקהילה את קריאת "שמע", היא הצהרת האמונה היהודית. קריאה זו כוללת ציטוט של מספר פסוקים מן התורה המעידים על התכוונותם של המאמינים ליטול על עצמם עול מלכות שמים, ואף את עול המצוות ביום ובלילה.

150:8.5 (1685.3) ואז נאמרה התפילה השלישית: "אֱמֶת שְׁאַתָּה הוּא ה' אֱלוֹהֵינוּ וֵאלוֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ; מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ; גּוֹאֲלֵנוּ גּוֹאֵל אֲבוֹתֵינוּ. יוֹצְרֵנוּ צוּר יְשׁוּעָתֵנוּ; פּוֹדֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ מֵעוֹלָם. הוּא שְׁמֶךָ וְאֵין לָנוּ עוֹד אֱלוֹהִים זוּלָתֶךָ. שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ גְּאוּלִים לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל עַל שְׂפַת הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ: ה' יִמְלוֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה ה', גָּאַל יִשְׂרָאֵל."

150:8.6 (1685.4) רב בית הכנסת תפס אז את מקומו אל מול התיבה, או אל מול הארון שבו שמורים כתבי הקודש, והחל להתפלל את תשע-עשרה הברכות. ואולם, במקרים כמו היום, בהם היה רצוי לקצר את משך התפילה על-מנת שהאורח הנכבד יוכל לשאת דברים באריכות, נאמרו רק התפילה הראשונה והאחרונה. התפילה הראשונה הייתה: "בָּרוּךְ אַתָּה ה', אֱלוֹהֵינוּ וֵאלוֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלוֹהֵי אַבְרָהָם, אֱלוֹהֵי יִצְחָק וֵאלוֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּיבּוֹר וְהַנּוֹרָא. קוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת. וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה ה' מָגֵן אַבְרָהָם."

150:8.7 (1685.5) ואז נאמרה התפילה האחרונה: "שָׁלוֹם רָב עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם, כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב לְבָרֵךְ כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם." הקהל לא התבונן ברב במשך התפילה. לאחר הברכות, הוא נשא תפילה לא רשמית אשר התאימה למאורע, וכאשר תמו כל אלו, הצטרפה הקהילה כולה באמירת אמן.

150:8.8 (1685.6) או אז ניגש החזן אל הארון, הוציא מגילה ומסר אותה לידי ישוע, על-מנת שיקרא את שיעור התורה. נהוג היה לקרוא לשבעה אנשים, שכל אחד מהם קרא לפחות שלושה פסוקים מן התורה, אך הפעם לא נהגו כך, וניתן לאורח לקרוא שיעור לבחירתו. ישוע עמד, נטל את המגילה והחל לקרוא מספר דברים: "כִּי הַמִּצְוָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם לֹא נִפְלֵאת הִוא מִמְּךָ, וְלֹא רְחֹקָה הִוא. לֹא בַשָּׁמַיִם הִוא לֵאמֹר, מִי יַעֲלֶה לָּנוּ הַשָּׁמַיְמָה וְיִקָּחֶהָ לָּנוּ, וְיַשְׁמִעֵנוּ אֹתָהּ, וְנַעֲשֶׂנָּה? וְלֹא מֵעֵבֶר לַיָּם הִוא, לֵאמֹר, מִי יַעֲבָר לָנוּ אֶל עֵבֶר הַיָּם וְיִקָּחֶהָ לָּנוּ, וְיַשְׁמִעֵנוּ אֹתָהּ, וְנַעֲשֶׂנָּה? כִּי קָרוֹב אֵלֶיךָ הַדָּבָר מְאֹד, בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ לַעֲשׂוֹתוֹ."

150:8.9 (1686.1) וכאשר סיים לקרוא מן התורה, פנה אל ספר ישעיהו והחל לקרוא:"רוּחַ אֲדֹנָי יֱהוִה עָלָי, יַעַן מָשַׁח אֹתִי לְבַשֵּׂר עֲנָוִים. שְׁלָחַנִי לַחֲבֹשׁ לְנִשְׁבְּרֵי-לֵב, לִקְרֹא לִשְׁבוּיִם דְּרוֹר וּלְעִוְרִים פְּקַח-קוֹחַ, לִשַׁלַּח רְצוּצִים חָפְשִׁים לִקְרֹא שְׁנַת-רָצוֹן לַיְהוָה."

150:8.10 (1686.2) אז סגר ישוע את הספר, ולאחר שמסר אותו לידי רב בית הכנסת, התיישב והחל לשאת דברים באוזני הקהל. הוא החל את דבריו במילים: "ביום הזה התממש הכתוב בפסוקים הללו." ואז דיבר ישוע במשך כמעט חמש-עשרה דקות על "בני ובנות האל." רבים מן הנוכחים היו מרוצים מן הדרשה, והתפלאו על חוכמתה ועל חינה.

150:8.11 (1686.3) בבית הכנסת היה נהוג שנושא הדרשה נשאר בתום התפילה הרשמית, כדי שהמעוניינים בכך יוכלו לשאול אותו שאלות. וכך, בבוקר יום השבת הזה ירד ישוע אל תוך הקהל אשר ניגש אליו לשאול שאלות. בתוך הקבוצה הזו היו יחידים רבים אשר דעתם נסערה והם חיפשו לעורר מהומה, ובשוליים הסתובבו האנשים המושחתים אשר נשכרו לגרום לישוע צרות. רבים מן השליחים ומן האוונגליסטים, אשר נותרו בחוץ, נדחקו כעת פנימה אל תוך בית הכנסת והבחינו עד מהרה בצרות המתרחשות. הם ביקשו להוביל את המאסטר הרחק משם, אך הוא סירב ללכת עמם.

9. הדחייה בנצרת

150:9.1 (1686.4) ישוע מצא את עצמו כשהוא מוקף בבית הכנסת בקהל גדול של אויבים, יחד עם מעטים מחסידיו, ובתשובה לשאלות הגסות ולהצקות המרושעות, העיר חצי בהומור: "כן, אני הוא בנו של יוסף; אני הוא הנגר, ואינני מופתע שאתם מזכירים לי את הפתגם, 'רופא, רפא את עצמך', וכי אתם דוחקים בי לעשות בנצרת את אשר שמעתם שעשיתי בכפר נחום; אך אני קורא לכם לזכור ולהעיד כי אפילו התורה מצהירה על כך ש'אין כבודו של נביא בעירו ובביתו'."

150:9.2 (1686.5) הם המשיכו להציק לו, הפנו אליו אצבע מאשימה ואמרו: "אתה חושב שאתה טוב מתושבי נצרת; התרחקת מאתנו, אך אחֵיך הוא עדיין פועל פשוט ואחיותיך חיות בקרבנו. אנחנו מכירים את אמך, מרים. איפה כולם היום? אנחנו שומעים עליך דברים גדולים, אך אנו שמים לבנו לכך שכשאתה חוזר, אתה לא מחולל כל נס." ענה להם ישוע: "אוהב אנוכי את תושבי העיר שבה גדלתי, והייתי שמח אילו כולכם הייתם באים בשערי מלכות שמים, אך נפלאות הן דרכי האל ולא לי לחרוץ דבר. החסד נעשה בתגובה לאמונה החיה של אלה אשר יקבלוהו."

150:9.3 (1686.6) ישוע היה מצליח להתנהל מול ההמון בטוב, והיה מרסן אפילו את האלימים ביותר מקרב אויביו, אלמלא טעות טאקטית של אחד משליחיו, שמעון הקנאי. שמעון, בסיועו של נחור, אחד מהאוונגליסטים הצעירים, אספו בינתיים קבוצה של חבריו הישנים של ישוע מקרב ההמון, והחלו להודיע בתקיפות לאויביו של המאסטר ללכת משם. זה מכבר לימד ישוע את השליחים כי "מענה רך ישיב חמה", אך חסידיו לא היו רגילים לראות את המורה האהוב, אשר לו הם קראו מרצונם "מאסטר", מקבל יחס מביש ולא-ראוי שכזה. זה היה יותר מדי עבורם, והם מצאו את עצמם נותנים ביטוי לתרעומת חזקה וזועמת. כל אלה גרמו רק לרוח האספסוף להתעורר בקרב הקבוצה הגסה והשפלה הזו. וכך, בהנהגת אלו אשר נשכרו לשם כך, תפסו הבריונים את ישוע, דחקו אותו אל מחוץ לבית הכנסת עד למצוק סמוך, שם חשבו להשליכו מטה אל מותו. אך ממש ברגע שהם עמדו להשליך אותו מהצוק ומטה, נפנה ישוע לפתע אל שוביו ושילב בשקט את ידיו. הוא לא אמר דבר, אך חבריו יותר מאשר נדהמו כאשר הוא החל לצעוד קדימה, וההמון פתח לו דרך ואפשר לו לצעוד ללא כל הפרעה.

150:9.4 (1687.1) ישוע, ושליחיו אחריו, המשיכו אל עבר המחנה, שם סופר הסיפור כולו. ובמצוות ישוע, הם החלו כבר באותו ערב בהכנות לקראת יציאתם חזרה אל כפר נחום. סיומו הסוער של מסע ההטפה השלישי גרם להתפכחות בקרב כל חסידיו של ישוע. הם החלו להבין את המשמעות של חלק מן הדברים אשר לימד; הם החלו להבין את העובדה כי המלכות תבוא רק באמצעות הרבה צער ואכזבות מרות רבות.

150:9.5 (1687.2) הם עזבו את נצרת ביום ראשון בבוקר, והלכו בדרכים שונות, עד שלבסוף נקבצו כולם בבית צידה בצהרי יום חמישי, ה-10 במרץ. הקבוצה אשר התאספה התפכחה, והפכה לקבוצת מטיפי בשורת אמת רצינית, שקולה ומפוכחת, ולא היו כחבורה נלהבת של צלבנים כובשים ומנצחים.

>> מסמך 150 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 152 <<

מסמך 151

השהות והלימוד על החוף

151:0.1 (1688.1) עד ליום ה-10 במרץ כל קבוצות המורים והמטיפים התקבצו בבית צידה. ביום חמישי בלילה וביום שישי יצאו רבים מהם לדוג, בעוד שבשבת הם האזינו לדרשה של יהודי זקן מדמשק על תהילתו של אברהם אבינו. ישוע בילה את מרביתה של אותה שבת לבדו בגבעות. בלילה של אותה שבת דרש המאסטר במשך יותר משעה באוזני הקבוצות אשר התאספו על אודות "משימת הקושי וערכה הרוחני של האכזבה." היה זה מאורע זכור במיוחד, ומאזיניו לא שכחו אף-פעם את השיעור אשר לימד.

151:0.2 (1688.2) ישוע לא התאושש לגמרי מן הצער אשר חווה לאחרונה בדחייה בנצרת; השליחים שמו לב כי עצב מסוים נמהל במצב רוחו השמח בדרך-כלל. יעקב ויוחנן שהו אתו רוב הזמן, זאת משום שפטרוס היה עסוק עד מאוד באחריות אשר נשא להנחיית סגל האוונגליסטים החדש ולרווחתו. את זמן ההמתנה עד ליציאה לחג הפסח בירושלים, בילו הנשים בביקורים מבית לבית, בלימוד הבשורה ובסעד לחולים בכפר נחום ובערים ובכפרים הסובבים.

1. המשל על הזורע

151:1.1 (1688.3) בסביבות הזמן הזה החל ישוע ללמד את ההמונים, אשר צבאו עליו תדירות, תוך שימוש במשלים. מכיוון שישוע שוחח עם השליחים ועם אחרים עמוק אל תוך הלילה, מעטים מאוד קמו לארוחת הבוקר של בוקר יום ראשון הזה; לפיכך, הוא יצא לחוף, ישב לבדו בסירת הדיג הישנה של אנדראס ופטרוס, אשר הועמדה לרשותו בכל עת, והגה בצעד הבא הנדרש בעבודת הרחבת המלכות. אך המאסטר לא נותר לבדו במשך זמן רב. מעט אחר-כך החלו להגיע אנשים מכפר נחום ומכפרי הסביבה, ועד לשעה עשר בבוקר התאספו כמעט אלף אנשים על החוף בסמוך לסירה של ישוע, וביקשו את תשומת לבו. כעת פטרוס כבר היה ער, ובעודו עושה את דרכו לסירה אמר לישוע, "מאסטר, האם אדבר אתם?" אך ישוע ענה, "לא, פטרוס, אספר להם סיפור." וישוע החל לספר את המשל על אודות הזורע, אחד מסדרת משלים ארוכה שלימד את ההמונים אשר הלכו בעקבותיו. לסירה הזו היה כיסא מורם שעליו הוא ישב בעת שדיבר אל ההמון אשר התקבץ לאורך החוף (הואיל והיה נהוג לשבת בזמן שמלמדים). לאחר שפטרוס אמר כמה מילים, אמר ישוע:

151:1.2 (1688.4) "הִנֵּה הַזּוֹרֵעַ יָצָא לִזְרֹעַ. וַיִּזְרַע וַיִּפּוֹל מִן הַזֶּרַע עַל יַד הַדָּרֶךְ וַיָּבֹאוּ הָעוֹף וַיֹּאכְלֵהוּ עוֹף הַשָּׁמַיִם. וְיֵשׁ אֲשֶׁר נָפַל עַל מְקֹם הַסְּלָעִים אֲשֶׁר אֵין שָׁם אֲדָמָה הַרְבֵּה, וַיְמַהֵר לְצֶמַח כִּי אֵין לוֹ עֹמֶק אֲדָמָה. וַיְהִי כִּזְרֹחַ הַשֶּׁמֶשׁ וַייָצָרֵב וַייָבָשׁ כִּי אֵין לוֹ שֹׁרֶשׁ לְבָקֵשׁ לָחוּת. וְיֵשׁ אֲשֶׁר נָפַל בֵּין הַקֹּצִים וַיַּעֲלוּ הַקֹּצִים וַיְמַעֲכֵהו. וְיֵשׁ אֲשֶׁר נָפַל עַל הָאֲדָמָה הַטּוֹבָה וַיִּתֵּן פְּרִי זֶה מֵאָה שְׁעָרִים וְזֶה שִׁשִּׁים וְזֶה שְׁלֹשִׁים." וכאשר סיים לספר את המשל, אמר להמונים, "מִי אֲשֶׁר לוֹ אָזְנַיִם לִשְׁמֹעַ, יִשְׁמָע."

151:1.3 (1689.1) כאשר שמעו השליחים, ואלו אשר נלוו אליהם, את ישוע מלמד את האנשים כך, הם תמהו עד מאוד; לאחר ששוחחו על כך רבות בינם לבין עצמם, באותו ערב בגן של משפחת זבדיה, אמר מתי לישוע: "מאסטר, מה פירוש הדברים העמומים אשר הצגת בפני ההמון? מדוע זה תדבר במשלים אל אלה המבקשים את האמת?" וישוע ענה:

151:1.4 (1689.2) "בסבלנות הדרכתי אתכם כל הזמן הזה. לָכֶם נִתַּן לָדַעַת אֶת מִסְתוֹרִין מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם, אך להמונים חסרי ההבנה ולאלו המבקשים להשמידנו, יוצגו מסתורין המלכות מעתה

ואילך במשלים. וזאת נעשה על-מנת שאלה אשר מבקשים באמת לבוא בשערי המלכות, יבינו את פשר השיעור וימצאו גאולה, ואילו אלה המאזינים רק על-מנת לטמון לנו מלכודת, יתבלבלו עוד יותר, כִּי בְרִאֹתָם לֹא יִרְאוּ וּבְשָׁמְעָם לֹא יִשְׁמְעוּ. ילדיי, הלא תבחינו בחוק הרוח אשר קובע כִּי מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ נָתֹן יִנָּתֵן לוֹ וְיַעֲדִיף; וּמִי שֶׁאֵין לוֹ, גַּם מָה שֶּׁיֵּשׁ לוֹ יִנָּטֵל מִמֶּנּוּ. עַל כֵּן בְּמָשָׁלִים אֲדַבֵּר אֲלֵיהֶם, בכדי שחברינו ומבקשי האמת ימצאו את אשר חיפשו, ואילו אויבינו ואלה אשר אינם אוהבי אמת, בְּשָׁמְעָם לֹא יָבִינוּ. רבים מאלה אינם מבקשי אמת. הנביא אכן תיאר נשמות חסרות הבנה שכאלה, באומרו: 'כִּי הַשְׁמֵן לֵב הָעָם הַזֶּה וְאָזְנָיו הַכְבֵּד וְעֵינָיו הָשַׁע, פֶּן יִרְאֶה בְעֵינָיו וּבְאָזְנָיו יִשְׁמַע וּלְבָבוֹ יָבִין.'"

(1689.3) 151:1.5 השליחים לא הבינו את מלוא המשמעות של מילותיו של המאסטר. ובעת שאנדראס ותומאס המשיכו לשוחח עם ישוע, פנו פטרוס ושאר השליחים אל חלק אחר של הגן, שם הם שוחחו על כך ברצינות ובהרחבה.

2. פירוש המשל

(1689.4) 151:2.1 פטרוס וחברי הקבוצה שסביבו הגיעו למסקנה שהמשל על הזורע היה אלגוריה שלכל פרט בה נודעה משמעות נסתרת. לפיכך, הם החליטו לגשת אל ישוע ולבקש הסבר. וכך ניגש פטרוס אל המאסטר, ואמר: "איננו יכולים לרדת לפשרו של המשל, וברצוננו לבקש ממך שתסביר לנו אותו, שהרי אמרת כי לנו ניתן לדעת את סודות מלכות השמים." כאשר שמע זאת ישוע, הוא אמר לפטרוס: "בני, אינני מבקש להסתיר ממך דבר, אבל ראשית, אולי תספר לי אתה על מה דברתם; מה הפירוש שנתתם אתם למשל?"

(1689.5) 151:2.2 לאחר רגע של שקט, אמר פטרוס: "מאסטר, שוחחנו ארוכות על המשל, וזה הפירוש שעליו החלטתי: הזורע הוא מורה הבשורה; הזרע הינו דבר האל. הזרע אשר נפל לצד הדרך מייצג את אלה אשר אינם מבינים את הבשורה. הציפורים אשר גוזלות את הזרע שנפל על הקרקע הקשה מייצגות את השטן, את האחד הרשע, אשר גוזל את מה שנזרע בלבבות האנשים הבורים הללו. הזרע אשר נפל על המקום המסולע ומיהר לצמוח, מייצג את

אותם אנשים שטחיים, אשר אינם חושבים, אלה שבשעה שהם שומעים את הבשורות הטובות הם מקבלים אותן בשמחה; אך בשל העובדה שהאמת איננה מוצאת אחיזה אמיתית בהבנתם העמוקה, מסירותם הינה קצרת-מועד אל מול הקושי והרדיפה. וכשהצרות מגיעות, המאמינים הללו מועדים; הם נופלים קורבן לפיתוי. הזרע אשר נפל בינות לקוצים מייצג את אלה אשר מאזינים ברצון לדברים, אך מאפשרים לדאגות העולם ולאחיזת העיניים של העושר לחנוק את מילות האמת ולמנוע מהם להניב פרי. ואילו הזרע אשר נפל על האדמה הטובה, צמח ונתן פרי פי שלושים, שישים, או מאה, מייצג את אלה אשר מקבלים את האמת, ומעריכים אותה ברמות שונות – בשל ההבדלים ביכולות השכליות שלהם – ולפיכך באים הבדלים אלה לידי ביטוי בשיעורים השונים בהתנסותם הדתית."

151:2.3 (1690.1) ישוע, לאחר שהקשיב לפירוש של פטרוס למשל הזה, שאל את יתר השליחים אם גם להם יש הצעה. נתנאל נענה להזמנה ואמר: "מאסטר, אני מזהה דברים טובים רבים בפירוש של שמעון פטרוס לַמשל, אך אני לא לגמרי מסכים אתו. הרעיון שלי לפירוש הוא כזה: הזרע מייצג את בשורת המלכות, ואילו הזורע מייצג את שליחיה של המלכות. הזרע אשר נפל לצד הדרך, על האדמה הקשה, מייצג את אלה אשר שמעו אך מעט על הבשורה ואת אלה אשר נותרו אדישים כלפי המסר ולבם קשה. עופות השמים שחטפו את הזרע אשר נפל לצד הדרך, מייצגים את הרגלי החיים, את הפיתוי של הרוע ואת תשוקות הבשר. הזרע אשר נפל בינות לסלעים מייצג את אותן נשמות רגשניות, אשר מאמצות תורה חדשה במהירות, ובאותה מהירות נוטשות את האמת הזו אל מול הקושי לחיות את אותה אמת במציאות; הן נעדרות הבחנה רוחנית. הזרע אשר נפל בינות לקוצים מייצג את אלה אשר נמשכים לאמיתות הבשורה; הם רוצים לדבוק בתורה, אך נמנעים לעשות כן בשל הגאווה, הקנאה, וחרדות הקיום האנושי. הזרע אשר נפל על קרקע טובה, צמח והניב פרי, חלק פי שלושים, חלק פי שישים וחלק פי מאה, מייצג את ההבדל, מטבע הדברים, ביכולות של גברים ונשים בעלי דרגות שונות של הארה רוחנית להבין את האמת ולהגיב להוראותיה הרוחניות."

151:2.4 (1690.2) כאשר סיים נתנאל לומר את דבריו, נפנו השליחים ועמיתיהם לדיון רציני וכן. כמה מהם טענו שפירושו של פטרוס הוא הנכון, ואילו מספר כמעט זהה של חברים דבקו

בפירושו של נתנאל למשל והגנו עליו. בינתיים, נכנסו פטרוס ונתנאל לבית פנימה, שם הם החלו בניסיון נמרץ ונחוש לשכנע זה את זה, ולשנות זה את דעתו של זה.

151:2.5 (1690.3) המאסטר אִפשר לבלבול להימשך עד לנקודה שבה הוא הגיע אל שיאו; אז הוא מחא כף וקרא להם לסור סביבו. כאשר שבו כולם ונקבצו סביבו, הוא אמר, "בטרם אספר לכם על המשל, האם יש למישהו מה להוסיף?" לאחר רגע של שקט, אמר תומאס: "כן, מאסטר. אני רוצה לומר כמה מילים. אני זוכר שבעבר אמרת לנו להיזהר בדיוק ממה שקורה כאן. לימדת אותנו שכאשר אנחנו משתמשים בדוגמאות כדי ללמד, עלינו להשתמש בסיפורים אמיתיים ולא באגדות, ושעלינו לבחור סיפור אשר מדגים את האמת המרכזית האחת אשר אותה אנחנו מבקשים ללמד, וכן, שלאחר שסיפרנו את הסיפור, לא ננסה לתת משמעות רוחנית לכל הפרטים הקטנים שבו. אני טוען שהן פטרוס והן נתנאל שוגים בניסיונותיהם לפרש את המשל. אני מעריך את יכולתם לעשות כן, אך באותה מידה אני בטוח שכל ניסיון להפיק הקְבלות רוחניות מכל הפרטים שבמשל על הטבע, יכול רק לבלבל ולהוביל להבנה שגויה באופן משמעותי באשר לתכליתו האמיתית של משל מעין זה. על צדקתי מעידה העובדה שבעוד שלפני שעה כולנו היינו באותה דעה, כעת אנחנו מחולקים לשתי קבוצות נפרדות, שלכל אחת מהן דעה שונה בנוגע למשל. לדעתי, מידת הדבקות של כל קבוצה בדעתה אפילו מפריעה לה לתפוש את האמת הגדולה אשר ביקשת אתה להעביר בעת שהצגת את המשל לקהל ולאחר מכן ביקשת מאתנו לפרשו."

151:2.6 (1691.1) מילותיו של תומאס גרמו לכולם להשתתק. הוא גרם להם להיזכר במה שלימד אותם ישוע בהזדמנויות קודמות, ובטרם שב ישוע לדבר, קם אנדראס ואמר: "השתכנעתי שתומאס צודק, והייתי שמח לשמוע מהו הפירוש שהוא מחבר אל משל הזורע." לאחר שישוע סימן לתומאס לדבר, אמר זה: "אחַי, אינני רוצה להאריך את בדיון, אך אם תבקשו, אומר שאני חושב שהמשל מיועד ללמד אותנו אמת אחת גדולה, והיא שכאשר אנחנו מלמדים את בשורת המלכות, ובלא קשר למידת הנאמנות והיעילות שבה נבצע את התפקיד האלוהי אשר הוטל עלינו, נצליח למלא אותה עם הבדלים במידת ההצלחה שלנו; וכי כל ההבדלים הללו בתוצאות נובעים ישירות מהתנאים הטבועים בנסיבות שבהן אנחנו פועלים, תנאים אשר עליהם יש לנו שליטה מועטה בלבד, אם בכלל."

151:2.7 (1691.2) כאשר סיים תומאס את דבריו, היו מרבית המטיפים מוכנים להסכים עמו, ואפילו פטרוס ונתנאל היו בדרכם לשוחח עמו. או אז קם ישוע ואמר: "טוב מאוד, תומאס; הבחנת במשמעות האמיתית של המשלים; אך טובה באותה מידה תרומתם של פטרוס ונתנאל, בכך שהדגימו בפניכם את מלוא הסכנה שבהפיכת המשלים שלי לאלגוריות. יש שהפלגה על כנפי דמיון ההשערות תועיל לכם, אם רק תעשו אותה בלבבכם, אך תהא זו שגיאה להציע מסקנות מעין אלה כאשר אתם מלמדים בציבור."

151:2.8 (1691.3) וכעת, משפגה המתיחות, בֵּרכו פטרוס ונתנאל זה את זה על הפירושים אשר נתנו, ולמעט התאומים לבית חלפי, כל אחד מן השליחים ניסה לתת פירוש משלו למשל הזורע בטרם עלה על יצועו. ואפילו יהודה איש-קריות הציע פירוש מתקבל על הדעת. לעיתים קרובות, נהגו השנים-עשר לפרש, בינם לבין עצמם, את משליו של המאסטר כאילו היו אלגוריות, אך שוב הם לא התייחסו להשערות האלה יותר מדי ברצינות. עבור השליחים ועמיתיהם, הייתה זו פגישה מועילה מאוד, במיוחד משום שמכאן ואילך השתמש ישוע יותר ויותר במשלים בעת שלימד בציבור.

3. עוד על משלים

151:3.1 (1691.4) השליחים המשיכו לעסוק במשלים ושקעו בהם, עד כדי כך שכל ערב המחרת הוקדש להמשך הדיונים במשלים. ישוע הציג את נושא הדיון של הערב באומרו: "אהובַי, לְעולם עליכם להתאים את שיטת ההוראה לדעת וללב הנוכחים אשר מצויים לפניכם. בשעה שאתם עומדים מול נוכחים בעלי שכל ומזג שונים, לא תוכלו לדבר במילים שונות לכל סוג וסוג מבין המאזינים, אך תוכלו לספר סיפור בכדי למסור את השיעור; וכל קבוצה, כל יחיד, יפרש לעצמו את המשל בהתאם ליכולותיו השכליות ובהתאם לכישוריו הרוחניים. עליכם לתת לאור שלכם לזהור, אך עשו זאת בחוכמה ובשיקול דעת. שום אדם, בשעה שהוא מדליק נר, איננו מכסה אותו בכלי או מניח אותו מתחת למיטה; הוא שם את הנר במנורה בכדי שכולם יחזו באור. אנוכי אומַר לכם את זאת, כי אין דבר נסתר במלכות השמים אשר לא

יתגלה; ואין סודות אשר לבסוף לא יתגלו. בסופו של דבר, כל הדברים הללו ייצאו אל האור. חישבו לא רק על ההמונים ועל האופן שבו הם שומעים את האמת; שימו לבבכם גם אליכם עצמכם, לאופן שבו אתם מקשיבים. זכרו כי פעמים רבות אמרתי לכם: כִּי כָּל אִישׁ שֶׁיֵּשׁ לוֹ יִנָּתֵן לוֹ, וַאֲשֶׁר אֵין לוֹ יֻקַּח מִמֶּנּוּ גַּם אֶת אֲשֶׁר חָשַׁב שֶׁיֵּשׁ לוֹ."

151:3.2 (1692.1) במונחים של היום, ניתן לסכם את המשך הדיון בנוגע למשלים, וכן את ההנחיות הנוספות שקיבלו ביחס לפירושם, כדלקמן:

151:3.3 (1692.2) **1.** ישוע המליץ שלא ללמד את אמיתות הבשורה באמצעות אגדות או אלגוריות. לחלופין, הוא המליץ על שימוש חופשי במשלים, במיוחד במשלים מעולם הטבע. הוא הדגיש את הערך שבשימוש באנלוגיה הקיימת בין עולם הטבע לעולם הרוח כאמצעי להוראת האמת. לעתים תכופות הוא התייחס אל הטבעי כאל "הצל הלא-אמיתי והחולף של מציאויות הרוח."

151:3.4 (1692.3) **2.** ישוע סיפר שלושה או ארבעה משלים מכתבי הקודש העבריים, והפנה את תשומת לב מאזיניו לכך שלא הייתה זו שיטת הוראה חדשה לגמרי. על-אף זאת, השימוש שהוא עשה בשיטה זו מאותו זמן ואילך, הפך אותה לשיטת הוראה כמעט חדשה.

151:3.5 (1692.4) **3.** בעת שהוא לימד את השליחים מהו ערכם של משלים, הפנה ישוע את תשומת לבם אל הנקודות הבאות:

151:3.6 (1692.5) המשל מושך בעת ובעונה אחת אנשים המצויים בטווח רחב של רמות של שכל ושל רוח. המשל ממריץ את הדמיון, מאתגר את ההבחנה ומניע לחשיבה ביקורתית; הוא מייצר סימפטיה בלא לעורר התנגדות.

151:3.7 (1692.6) המשל מתקדם מן הדברים הידועים אל ההבחנה של הלא-ידוע. המשל משתמש בחומרי ובטבעי כאמצעי להצגתם של הרוחני ושל העל-חומרי.

151:3.8 (1692.7) המשל מעודד קבלת החלטות מוסריות חסרות-פניות. המשל עוקף הרבה דעות-קדומות, זורע בחֵן אמת חדשה אל תוככי הדעת, ועושה את כל אלה תוך שהוא מעורר

מינימום של הגנה-עצמית ושל תרעומת אישית.

151:3.9 (1692.8) על-מנת לדחות את האמת אשר נמשלת כאנלוגיה במשל, נדרשת פעולה שכלית מודעת, אשר עומדת בניגוד ישיר לשיקול הדעת הישר של האדם ולהחלטתו ההוגנת. המשל מניע למחשבה דרך חוש השמיעה.

151:3.10 (1692.9) השימוש בצורת המשל כשיטת הוראה מאפשר למורה להציג אמיתות חדשות, ואף מבהילות, בה בעת שהוא נמנע כמעט לחלוטין ממחלוקת ומהתנגשות כלפי חוץ עם הסמכות ועם המסורת המבוססת.

151:3.11 (1693.1) לַמשל אף נודע היתרון שהוא מעורר את הזיכרון של האמת, אשר נלמדה כאשר האדם נתקל לאחר מכן באותם מקרים מוכרים.

151:3.12 (1693.2) כך ביקש ישוע ליידע את חסידיו באשר למגוון הסיבות שבעטיין הוא החל להשתמש יותר ויותר במשלים בשעה שלימד בציבור.

151:3.13 (1693.3) לקראת סיומו של שיעור הערב, העיר ישוע לראשונה על משל הזורע. הוא אמר כי המשל התייחס לשני דברים: ראשית, הוא סקר את משימתו שלו עד לאותה עת, וכן חזה את אשר עמד לפניו בשארית חייו על-פני האדמה. ושנית, היה זה גם רמז לְמה שהשליחים – כמו מבשרי מלכות אחרים – יכולים לצפות לו במשימתם שלהם בדורות הבאים לבוא.

151:3.14 (1693.4) ישוע אף החליט להשתמש במשלים, משום שזו הייתה הדרך הטובה ביותר להפריך את המאמץ המלומד של מנהיגי הדת בירושלים לטעון כנגדו כי כל עבודתו מסתייעת בשדים ובנסיך הרשע. השימוש בטבע נָגַד את הטענה הזו, משום שבאותם ימים אנשים התייחסו אל תופעות הטבע כאל מעשי יְדֵי הוויות רוחניות וכוחות על-טבעיים. הוא אף בחר בשיטת ההוראה הזו משום שהיא אפשרה לו להכריז על אמיתות חיוניות באוזני אלו אשר ביקשו ללמוד את הדרך הטובה יותר, ובה בעת פגעה ביכולת של אויביו למצוא סיבות להיעלב ותואנות להאשימו.

(1693.5) 151:3.15 ובטרם סיים ישוע את השיעור של אותו לילה, הוא אמר לקבוצה: "כעת, אספר לכם את סופו של משל הזורע. אבחן אתכם בדרך שבה תקבלו אותו: מַלְכוּת הָאֱלוֹהִים הִיא כְּאָדָם הַמַּשְׁלִיךְ זֶרַע טוֹב בָּאֲדָמָה; וְשָׁכַב וְקָם לַיְלָה וָיוֹם, וְהַזֶּרַע יִצְמַח וְגָדַל וְהוּא לֹא יָדָע, והזרע הבשיל ונתן פרי. ראשית יצא העלה, ואז הקלח ואז מלא הקלח גרעינים. ואז, משבשלו הגרעינים, שלף חרמש וסיים את הקציר. מִי אֲשֶׁר אָזְנַיִם לוֹ לִשְׁמֹעַ יִשְׁמָע."

(1693.6) 151:3.16 פעמים רבות הפכו השליחים בדעתם בדבריו של המאסטר, אך הוא מעולם לא התייחס שוב לתוספת הזו לְמשל הזורע.

4. משלים נוספים על החוף

(1693.7) 151:4.1 למחרת היום שוב לימד ישוע את הקהל מן הסירה, ואמר: "מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם דּוֹמָה לְאָדָם אֲשֶׁר זָרַע זֶרַע טוֹב בְּשָׂדֵהוּ; וַיְהִי בִּהְיוֹת הָאֲנָשִׁים יְשֵׁנִים, וַיָּבֹא אֹיְבוֹ וַיִּזְרַע זוּנִין בֵּין הַחִטִּים וַיֵּלֶךְ לוֹ. וְכַאֲשֶׁר פָּרַח הַדֶּשֶׁא וַיַּעַשׂ פֶּרִי וַיֵּרָאוּ גַּם הַזּוּנִין. וַיִּגְּשׁוּ עַבְדֵי בַעַל-הַבַּיִת וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו 'אֲדוֹנֵינוּ הֲלֹא זֶרַע טוֹב זָרַעְתָּ בְשָׂדֶךָ? וּמֵאַיִן לוֹ הַזּוּנִין?' וַיֹּאמֶר לָהֶם, 'אִישׁ אוֹיֵב עָשָׂה זֹאת.' וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הָעֲבָדִים, 'הֲתַחְפּוֹץ כִּי נֵלֵךְ וּנְלַקֵּט אֹתָם?' וַיֹּאמֶר, 'לֹא, פֶּן תְּלַקְּטוּ אֶת הַזּוּנִין וְשֹׁרְשָׁתָם גַּם אֶת הַחִטִּים. הַנִּיחוּ אֹתָם וְיִגְדְּלוּ שְׁנֵיהֶם יַחַד עַד הַקָּצִיר, וְהָיָה בְּעֵת הַקָּצִיר וְאָמַרְתִּי לַקּוֹצְרִים לְקַטּוּ בָרִאשׁוֹנָה אֶת הַזּוּנִין וְאִגְדוּ אֹתָם אֲגֻדּוֹת לִשְׂרָפָם, וְאֶת הַחִטִּים אִסְפוּ לְאוֹצָרִי."

(1693.8) 151:4.2 לאחר שהקהל שאל שאלות אחדות, סיפר ישוע משל נוסף: "מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם דּוֹמָה לְגַרְגַּר שֶׁל חַרְדָּל אֲשֶׁר לְקָחוֹ אִישׁ וַיִּזְרַע בְּשָׂדֵהוּ. וְהוּא קָטֹן מִכָּל הַזְּרוֹעִים, וְכַאֲשֶׁר צָמַח, גָּדוֹל הוּא מִן הַיְרָקוֹת וְהָיָה לְעֵץ עַד-אֲשֶׁר יָבֹאוּ עוֹף הַשָּׁמַיִם וְקִנְּנוּ בַּעֲנָפָיו."

(1694.1) 151:4.3 "מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם דּוֹמָה לִשְׂאֹר אֲשֶׁר לְקָחַתּוּ אִשָּׁה וַתִּטְמֹן בִּשְׁלֹשׁ סְאִים קֶמַח, עַד כִּי יֶחְמַץ כֻּלּוֹ."

151:4.4 (1694.2) "עוֹד דּוֹמָה מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם לְאוֹצָר טָמוּן בַּשָּׂדֶה אֲשֶׁר מְצָאוֹ אִישׁ וַיִּטְמְנֵהוּ, וּבְשִׂמְחָתוֹ יֵלֵךְ וּמָכַר אֶת כָּל אֲשֶׁר לוֹ וְקָנָה אֶת הַשָּׂדֶה הַהוּא."

151:4.5 (1694.3) "עוֹד דּוֹמָה מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם לְאִישׁ סֹחֵר הַמְבַקֵּשׁ מַרְגָּלִיּוֹת טוֹבוֹת; וְכַאֲשֶׁר מָצָא מַרְגָּלִית אַחַת יְקָרָה מְאֹד, הָלַךְ וַיִּמְכֹּר אֶת כָּל אֲשֶׁר לוֹ וַיִּקֶן אֹתָהּ."

151:4.6 (1694.4) "עוֹד דּוֹמָה מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם לְמִכְמֶרֶת אֲשֶׁר הָשְׁלְכָה לַיָּם, וּמִינִים שׁוֹנִים יֵאָסְפוּ לְתוֹכָהּ. וְכַאֲשֶׁר נִמְלְאָה, הֶעֱלוּ אֹתָהּ אֶל שְׂפַת הַיָּם וַיֵּשְׁבוּ וַיִּלְקְטוּ אֶת הַמִּינִים הַטּוֹבִים לְתוֹךְ הַכֵּלִים וְאֶת הָרָעִים הִשְׁלִיכוּ."

151:4.7 (1694.5) עוד משלים רבים נוספים סיפר ישוע להמון הנקהל. לאמיתו של דבר, מאותו יום ואילך הוא כמעט ולא לימד את ההמונים בדרך אחרת. ולאחר שנשא דברים במשלים בפומבי לפני ההמון, הוא הסביר ופירט ביתר הרחבה את השיעור לשליחים ולאוונגליסטים במסגרת שיעורי הערב.

5. הביקור בפורסי

151:5.1 (1694.6) במהלך השבוע מספר הנוכחים בקהל המשיך לגדול. בשבת מיהר ישוע אל הגבעות, אך בבוא בוקר יום ראשון חזרו ההמונים. ישוע דיבר אליהם בשעות אחר הצהריים המוקדמות, לאחר שפטרוס הטיף, וכאשר סיים, אמר לשליחיו: "עייפתי מן ההמונים; הבה ונחצה אל הצד השני וננוח למשך יום אחד."

151:5.2 (1694.7) בדרכם אל צדו השני של האגם, הם נתקלו בסערת רוחות פתאומית ועזה, אשר מאפיינת את הכנרת, ובייחוד בעונה זו של השנה. האגם הזה שוכן כמאתיים מטרים מחת לפני הים, ומוקף במצוקים גבוהים, במיוחד ממערב. גאיות עמוקים מובילים מן האגם מעלה אל הגבעות. במהלך היום האוויר החם עולה ככיס מעל האגם, ולאחר השקיעה נוטה האוויר

המתקרר בגאיות לזרום במהירות מטה אל עבר האגם. הסערות האלה מתפרצות במהירות ולעיתים שוככות באותה פתאומיות.

151:5.3 (1694.8) סערת ערב שכזו היא אשר תקפה, בערבו של אותו יום ראשון, את הסירה שבה הפליג ישוע אל הצד השני. שלוש סירות נוספות ובהן כמה מן האוונגליסטים הצעירים יותר שטו מאחור. הסערה הייתה עזה, אף שהצטמצמה לאזור הזה של האגם, ולא היה לה כל זכר בצדו המערבי. הרוח הייתה כה חזקה, עד כי הגלים החלו לשטוף את הסירה. הרוח החזקה קרעה את המפרש לפני שהשליחים יכלו לקפלו, וכעת הם נאלצו להסתמך על המשוטים וחתרו במאמצים רבים לכיוון החוף, שהיה מרוחק כשני קילומטרים וחצי משם.

151:5.4 (1694.9) בינתיים ישוע ישן בירכתי הסירה, תחת מחסה קטן אשר היה פרוש מעליו. כשהם יצאו מבית צידה, המאסטר היה עייף, ולמעשה הסיבה שבעטיה הוא הנחה אותם להפליג אל הצד השני הייתה כדי למצוא מנוחה. דייגים-לשעבר אלו היו חותרים חזקים ומנוסים, אך זו הייתה אחת מן הסערות החזקות ביותר שבהן הם נתקלו מאז ומעולם. ואף כי הרוח והגלים טלטלו את הסירה כאילו הייתה סירת צעצוע, ישוע ישן עמוקות ובאין-מפריע. פטרוס חתר בצד ימין בקרבת הירכתיים. כאשר הסירה החלה להתמלא במים, הוא שמט את המשוט, מיהר אל ישוע, ניער אותו בעוז על-מנת להעירו, ומשהתעורר, אמר לו פטרוס: "מאסטר, אינך רואה כי אנחנו מצויים בתוך סערה עזה? אם לא תציל אותנו, אנחנו נמות כולנו."

151:5.5 (1695.1) כאשר ישוע יצא אל הגשם, הוא התבונן ראשית בפטרוס, ואז התבונן מבעד לחשיכה בחותרים הנאבקים, ולאחר מכן הפנה את מבטו ושב להתבונן בשמעון פטרוס, אשר במצוקתו טרם שב לחתור, ואמר: "מדוע אתם מפחדים כל-כך? איפה האמונה שלכם? שקט, הירגעו." ישוע בקושי הספיק להוכיח את פטרוס ואת שאר השליחים, הוא בקושי הספיק להורות לפטרוס לבקש שקט בנפשו, כאשר ההפרעה במזג האוויר התייצבה והשתתקה לכדי שלווה גדולה. הגלים הזועמים נסוגו כמעט מיד. נעלמו העננים השחורים אשר פלטו את מימיהם לכדי קילוח הגשם הקצר, וכוכבי הלילה נגלו וזהרו בשמיים מעל. ככל שידיעתנו שלנו מגעת, כל זה היה בבחינת צירוף-מקרים בלבד; אך השליחים, ובמיוחד שמעון פטרוס, מעולם לא חדלו מלהחשיב זאת כנס של הטבע. לאנשי אותם ימים היה קל במיוחד להאמין

בניסים של הטבע, זאת משום שהם האמינו באדיקות שכל תופעות הטבע היו נתונות במישרין תחת השליטה של כוחות רוחניים ושל הוויות על-טבעיות.

151:5.6 (1695.2) ישוע הסביר לשנים-עשר בפשטות כי הוא רק דיבר אל נפשותיהם הסוערות ואל דעתם אשר הייתה מצויה במצוקה, וכי הוא לא ציווה על איתני הטבע לציית לדברו. אך כל זאת היה לשווא. חסידי המאסטר המשיכו ופירשו כרצונם את כל צירופי המקרים הללו. מאותו יום ואילך, הם התעקשו לייחס למאסטר שליטה מוחלטת על איתני הטבע. ופטרוס מעולם לא התעייף מלספר כיצד "אפילו רוחות השמים והגלים מצייתים לו."

151:5.7 (1695.3) היה זה מאוחר בערב כאשר הגיעו ישוע ועמיתיו אל החוף, ומכיוון שהיה זה לילה רגוע ויפהפה, הם נותרו כולם לנוח בסירות וירדו אל החוף רק למחרת בבוקר, זמן קצר לאחר הנץ החמה. כאשר הם התקבצו יחדיו, כארבעים במספר, אמר להם ישוע: "בואו נעלה אל הגבעות ההן ונשהה שם במשך ימים מספר ונהגה בבעיות מלכות האב."

6. המשוגע מכורסי

151:6.1 (1695.4) אף כי רוב פני השטח של אזור החוף המזרחי הסמוך עלה במתינות אל עבר הגבעות, בנקודה המסוימת שבה הם נמצאו הייתה מצויה גבעה תלולה, ובכמה מקומות החוף נפל בצורת מצוק אל האגם. ישוע הצביע על צדהּ של גבעה סמוכה, ואמר: "בואו נעלה על הגבעה הזו לאכול את ארוחת הבוקר שלנו במחסה, ושם ננוח ונשוחח."

151:6.2 (1695.5) הגבעה כולה הייתה מכוסה במערות אשר נחצבו בסלע. רבות מן הגומחות האלה שימשו כקברים עתיקים. בסביבות מחצית הדרך אל הפסגה, בנקודה שטוחה יחסית, מוקם בית הקברות של הכפר הקטן, כורסי. בשעה שישוע ועמיתיו חלפו בסמוך לבית הקברות, מיהר לעברם איש משוגע אשר חי במערות הסלע. המשוגע הזה היה מוכר היטב לתושבי הסביבה. בעבר הוא נכבל באזיקים באחת מן המערות, אולם זה מכבר הוא השתחרר מכבליו ועתה הסתובב חופשי בין הקברים ובין המערות הנטושות.

151:6.3 (1696.1) אדם זה, עמוס שמו, נתקף באי-שפיות זמנית. בתקופות מסוימות הוא הצליח למצוא בגדים ללבוש ולחיות בינות לשכניו באופן סביר יחסית. במהלך אחת מתקופות השפיות האלה הוא הלך אל בית צידה, שם שמע את ישוע ואת השליחים מטיפים, ובעת ההיא הפך למאמין-למחצה בבשורת המלכות. ואולם, במהרה הגיעה שוב תקופה סוערת והוא נס אל הקברים, שם גנח, צעק בקול רם ובהתנהגותו הטיל אימה על כל מי שפגש בו.

151:6.4 (1696.2) כאשר עמוס זיהה את ישוע, הוא נפל לרגליו וקרא: "אני מכיר אותך, ישוע, אך שדים תקפוני ואחזו בי. מְבַקֵּשׁ אֲנִי מִמְּךָ אֲשֶׁר לֹא תְעַנֵּנִי." אדם זה אכן האמין כי השיגעון אשר נתקף בו מעת לעת נבע מכך שנכנסו בו באותן תקופות רוחות רעות, או טמאות, והשתלטו על דעתו ועל גופו. בעיותיו היו רגשיות בעיקרן – מוחו לא נפגע כלל ועיקר.

151:6.5 (1696.3) ישוע השפיל את מבטו אל עבר האדם אשר כרע לרגליו כחיה, הושיט אליו ידו, הרימו ואמר לו: "עמוס, לא דבק בך שד; כבר שמעת את החדשות הטובות, כי הנך בן האל. אני מצווה עליך לצאת מן הכישוף הזה." כאשר שמע עמוס את ישוע אומר את הדברים האלה, התחוללה בשכלו תמורה כזאת שגרמה לו לחזור מיד לשפיותו ולשלוט ברגשותיו באופן רגיל. כעת כבר נאסף סביבם קהל נכבד מן הכפר הסמוך, והאנשים הללו, יחד עם רועי החזירים מן הרמה אשר מעליהם, נדהמו לראות את המשוגע יושב עם ישוע ועם חסידיו, שפוי לחלוטין ומשוחח אתם בחופשיות.

151:6.6 (1696.4) בשעה שרועי החזירים מיהרו אל הכפר להפיץ את החדשות על אודות ריפוי המשוגע, הכלבים הסתערו על קבוצה קטנה של כשלושים חזירים אשר נותרה ללא השגחה. הם דחקו את רובם אל עבר המצוק ואלו נפלו מטה אל הים. המאורע המקרי הזה, אשר נקשר לנוכחותו של ישוע ולנס הריפוי, לכאורה, של המשוגע, היה המקור לאגדה לפיה ישוע גרש מן האיש חבורת שדים, אשר נכנסו אל תוך החזירים וגרמו להם לקפוץ אל מותם בים אשר מתחת. עוד בטרם שקעה החמה, פרסמו רועי החזירים את דבר המאורע באזור וכל אנשי הכפר האמינו להם. ועמוס עצמו, בוודאי שהאמין לסיפור הזה; הוא הרי ראה את החזירים נופלים מטה משפת המצוק מעט לאחר שדעתו שלו שָׁקטה; מה גם שהוא האמין כי הם נשאו בקרבם את הרוחות הרעות אשר הסעירו אותו ודבקו בו במשך זמן כה רב. ועובדה זו תרמה

רבות לכך שהריפוי שלו נותר בעינו באופן קבוע. באותה מידה, נכון היה הדבר כי שליחיו של ישוע (למעט תומאס) האמינו כי סיפור החזירים הזה היה קשור במישרין לריפויו של עמוס.

151:6.7 (1696.5) ישוע לא זכה למנוחה אשר לה הוא ייחל. רוב אותו יום צבאו עליו אלו אשר הגיעו בתגובה לחדשות על ריפויו של עמוס, וכן אלו אשר לבם נמשך אחר סיפור השדים אשר גורשו מן המשוגע ונכנסו אל תוך עדר החזירים. וכך, לאחר לילה אחד בלבד של מנוחה, בבוקר יום שלישי, ניעורו ישוע וחבריו מפאת הגעתה של חבורת רועי חזירים, גויים, אשר באו לבקש מהם ללכת משם. אמר דובר החבורה אל פטרוס ואל אנדראס: "דייגי הגליל, לכו מאתנו וקחו אתכם את נביאכם. אנחנו יודעים כי הוא אדם קדוש, אך אלֵי ארצנו אינם מכירים אותו, ולכן אנחנו מסתכנים באיבוד חזירים לרוב. פחדכם נפל עלינו, ועל-כן אנחנו מתפללים כי תלכו מכאן." וכאשר ישוע שמע אותם, הוא אמר לאנדראס: "בואו ונשוב אל מקומנו."

151:6.8 (1697.1) בעת שהם נפנו לעזוב, ביקש עמוס את רשותו של ישוע כי יצטרף אליהם, אך המאסטר סירב לכך. אמר ישוע לעמוס: "אל תשכח כי אתה הנך בן האל. שׁוּב אֶל בֵּיתְךָ וְאֶל מִשְׁפַּחְתֶּךָ וְהַגֵּד לָהֶם אֶת הַגְּדֹלוֹת אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ יְהוָה." ועמוס הלך ופרסם ברבים כי ישוע גרש מנשמתו, אשר כך הופרעה, לגיון של שדים, וכי הרוחות הרעות האלה נכנסו אל תוך עדר חזירים והובילו אותם אל מותם מהיר. והוא לא חדל מכך עד אשר ביקר בכל ערי הדקפוליס והכריז על הדברים הגדולים אשר ישוע עשה למענו.

>> מסמך 151 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 153 <<

מסמך 152

המאורעות אשר הובילו למשבר בכפר נחום

152:0.1 (1698.1) מכיוון שסיפור ריפויו של עמוס, המשוגע מכורסי, הגיע זה מכבר עד לבית צידה ולכפר נחום, כאשר סירתו של ישוע עגנה באותו יום שלישי לפני הצהריים קהל גדול חיכה לו. בקרב הקהל נמצאו גם המשקיפים החדשים מטעם הסנהדרין בירושלים, אשר הגיעו לכפר נחום על-מנת למצוא תואנה לעצור את המאסטר ולהרשיעו. בשעה שישוע דיבר עם אלו אשר התקבצו לקבל את פניו, עשה את דרכו מבעד לקהל אחד מראשי בית הכנסת, אדם בשם יאיר. יאיר נפל לרגליו של ישוע, נטל את ידו וביקש לקחת אותו עמו באומרו: "מאסטר, בתי הקטנה, בתי היחידה, שוכבת על ערש דווי בביתי. אני מתפלל כי תבוא ותרפא אותה." כאשר שמע ישוע את בקשת האב, הוא אמר: "אלך עמך."

152:0.2 (1698.2) כאשר ישוע נלווה אל יאיר, הקהל הגדול אשר שמע את בקשת האב הלך אחריהם כדי לצפות במתרחש. מעט לפני שהם הגיעו אל בית הרב, בשעה שהם הלכו בסמטה צרה וההמון נדחק כלפיו, עצר לפתע ישוע וקרא "מישהו נגע בי." וכאשר אלו אשר נמצאו בסמוך לו הכחישו כי נגעו בו, אמר פטרוס: "מאסטר, הן תראה כי ההמון צובא עליך ומאיים למעוך אותנו, ואתה אומר 'מישהו נגע בי.' למה אתה מתכוון בכך?" אז אמר ישוע: "שאלתי מי נגע בי, משום שחשתי כי יצאה ממני אנרגיית חיים." בעוד שישוע מתבונן בו, נפל מבטו על אישה אשר עמדה בסמוך, ואשר התקרבה ובאה, נפלה לרגליו של ישוע ואמרה: "במשך שנים אני סובלת מדימומים איומים. הרבה רופאים עינו אותי; בזבזתי את כל הוני, אבל איש

מהם לא הצליח לרפא אותי. ואז שמעתי עליך, וחשבתי שאם אוכל לגעת בקצה כותנתך, וודאי ארפא לגמרי. אז התקדמתי עם ההמון עד אשר עמדתי בסמוך אליך, מאסטר, ונגעתי בקצה כותנתך, ונרפאתי לגמרי; אני יודעת כי הבראתי ממחלתי."

152:0.3 (1698.3) כאשר שמע זאת ישוע, הוא אחז בידה של האישה, הרימה ואמר: "בתי, אמונתך היא זו אשר ריפאה אותך. לכי לך לשלום." הייתה זו **אמונתה** אשר ריפאה אותה ולא **הנגיעה.** והמקרה הזה מהווה דוגמה טובה לרבים מן המקרים הפלאיים-לכאורה, אשר נלוו לנתיבתו של ישוע על-פני האדמה, מקרים שבהם לא הייתה מעורבות של מודעות רצונית שלו בשום מובן שהוא. בחלוף הזמן, התברר כי האישה הזו אכן נרפאה ממחלתה. אמונתה הייתה כזו שהיא זימנה במישרין את הכוח היצירתי אשר שכן באישיותו של המאסטר. הודות לאמונה שלה, היא אפילו לא נדרשה להתקרב אל המאסטר באופן אישי. היא אף לא נדרשה לגעת בכותנתו; היה זה רכיב האמונה הטפלה באמונתה. ישוע קרא לאישה הזו, ורוניקה מקיסריה-פיליפי, לגשת אל נוכחותו בכדי להעמיד על דיוקן שתי טעויות אשר היו עלולות להישאר על תילן בדעתה, או בדעתם של אלו אשר חזו בריפוי: הוא לא רצה שוורוניקה תלך לדרכה ותמשיך לחשוב כי הפחד שלה בניסיון לגנוב את הריפוי שלה היה מכובד, וכי אמונתה הטפלה, זו אשר קישרה בין המגע בכותונת לריפוי, הייתה נכונה. הוא ביקש כי כולם ידעו כי **אמונתה** הטהורה, החיה, הייתה זו אשר חוללה את הריפוי.

1. בביתו של יאיר

152:1.1 (1699.1) יאיר היה, כמובן, חסר-סבלנות עד מאוד בשל הדיחוי בהגעה אל ביתו; וכעת הם הזדרזו ומיהרו לשם. עוד לפני שהם נכנסו אל חצר ביתו של הרב, יצא אליהם אחד המשרתים ואמר: "אין עוד סיבה להטריד את המאסטר; בתך מתה." אך נדמה כי ישוע התעלם ממילותיו של המשרת, משום שהוא לקח עמו את פטרוס, יעקב ויוחנן, נפנה אל האב מוכה-האבל ואמר: "אל פחד; רק תאמין." כאשר הוא נכנס אל הבית, הוא מצא כי נגני החליל כבר שם וכן האבלים, אשר גרמו לכך שהבית כולו היה כמרקחה; קרובי המשפחה כבר החלו

ליילל ולפצוח בקינות. לאחר שישוע הוציא את כל האבלים מן החדר, הוא נכנס אליו יחד עם האב, האם ושלושת שליחיו. הוא אמר לאבלים כי הילדה לא מתה, אך הם רק לעגו לו. כעת נפנה ישוע אל האֵם ואמר: "בתך איננה מתה; היא רק ישנה." כאשר השתתק הבית, ניגש ישוע אל הילדה, נטל את ידה ואמר: "בת, אני מצווה עלייך, התעוררי וקומי!" כאשר שמעה הילדה את המלים האלה, היא מיד קמה וחצתה את החדר בהליכה. ואז, לאחר שהתאוששה מעלפונה, ישוע הנחה כי יאכילו אותה בדבר מאכל כלשהו, משום שהיא לא אכלה במשך זמן רב.

152:1.2 (1699.2) מכיוון שתושבי כפר נחום כולו כבר נסערו כנגד ישוע, הוא זימן את כלל המשפחה והסביר כי הנערה הייתה מצויה במעין תרדמת, אשר באה עליה בעקבות חום ממושך, וכי הוא רק העיר אותה, ולא הקים אותה לתחייה מן המתים. הוא הסביר את כל זאת גם לשליחיו, אך ללא הועיל; הם כולם האמינו כי הוא הקים את הילדה הקטנה לתחייה מן המתים. הסבריו של ישוע כלל לא עניינו את חסידיו. הם הלכו שבי אחרי ניסים ולא פספסו שום הזדמנות לייחס לישוע פלא נוסף. לאחר שישוע התריע בפני כולם כי לא יספרו על כך לאיש, הוא שב עם השליחים אל בית צידה.

152:1.3 (1699.3) כאשר הוא יצא מביתו של יאיר, עקבו אחריו שני עיוורים אשר הובלו בידי ילד טיפש וקראו לו שירפא אותם. בעת ההיא המוניטין של ישוע כמרפא היה מצוי בשיאו. לכל מקום אשר הוא הלך חיכו לו החולים והסובלים. המאסטר נראה כעת מאוד עייף, וחבריו חששו כי אם ימשיך במלאכת ההוראה והריפוי הוא יגיע לכדי התמוטטות.

152:1.4 (1699.4) שליחיו של ישוע לא הצליחו להבין את טבעו של אֵל-אדם זה, וקל וחומר שפשוטי העם לא הצליחו. גם בדורות שבאו לאחר מכן, לא ניתן היה להעריך את אשר התרחש על-פני כדור הארץ בנוכחותו של ישוע מנצרת גופא. ואולם, לדת או למדע לעולם לא תהייה הזדמנות נוספת לבדוק את המאורעות יוצאי-הדופן הללו, מהסיבה הפשוטה שמצב יוצא-דופן זה לעולם לא יוכל להתרחש בשנית, לא בעולם שלנו ולא בכל עולם אחר ברחבי נבאדון. בשום עולם ברחבי היקום הזה, לעולם לא תופיע שוב הוויה אשר תתגשם בגוף בשר

ודם בר-תמותה, ותגלם בעת ובעונה אחת את כל תכונות האנרגיה היצירתית, ואת מתת הרוח המתעלה מעל לזמן ומעל לרוב המגבלות החומריות האחרות.

152:1.5 (1700.1) מעולם לפני היותו של ישוע על-פני האדמה, וגם מאז היותו על-פניה, לא ניתן היה לראות בביטחון כה ישיר וברור את תוצאותיה של האמונה החיה והחזקה של גברים ונשים בני-תמותה. על-מנת לחזור על תופעות אלה, עלינו להימצא בנוכחותו המידית של מיכאל, הבורא, ולמצוא אותו כפי שהיה אז באותם ימים – בן האדם. ובדומה לכך, אף כי היעדרותו הפיזית מונעת כיום את התרחשותן של תופעות חומריות מעין אלה, אל לכם להגביל את ביטויי **עוצמתו הרוחנית** בשום צורה שהיא. אף-על-פי שהמאסטר איננו נוכח כהוויה חומרית, הוא נוכח כהשפעה רוחנית בלבבות בני האדם. עם עזיבתו את העולם, ישוע אִפשר לרוחו לשכון לצד זו של אביו, אשר שוכנת בדעתם של בני האנושות כולה.

2. האַכלתם של חמשת האלפים

152:2.1 (1700.2) ישוע המשיך ללמד את האנשים בימים ואת השליחים והאוונגליסטים בלילות. ביום שישי הוא הכריז על חופשה בת שבוע אחד אשר תאפשר לכל חסידיו ללכת הביתה אל חבריהם למשך ימים אחדים בטרם יתכוננו לצאת לחגיגות הפסח בירושלים. ואולם, יותר ממחצית מן החסידים סירבו לעזוב אותו, וההמונים הלכו וגדלו מיום ליום. מספרם גדל עד שדוד זבדיה ביקש לבנות מחנה חדש, אך הוא נתקל בסירובו של ישוע. המאסטר נח כה מעט במהלך השבת, עד שביום ראשון בבוקר, ה-27 במרץ, הוא ביקש לחמוק מן הקהל. כמה מן האוונגליסטים נותרו לדבר עם ההמונים בעוד שישוע והשנים-עשר תכננו לחמוק בלא להתגלות ולחתור אל צדו השני של האגם, שם הם ביקשו לנוח בפארק יפהפה אשר מדרום לבית צידה-יוליאס. אזור זה היה מקום נופש מועדף על תושבי כפר נחום; כולם הכירו את הפארקים הללו בחוף המזרחי.

152:2.2 (1700.3) ואולם, ההמונים לא הסכינו לכך. הם ראו את הכיוון שאליו חותרת סירתו של ישוע, שכרו כל סירה פנויה ויצאו למרדף. אלו אשר ידם לא השיגה לשכור סירה יצאו ברגל

מסביב לחופו הצפוני של האגם.

152:2.3 (1700.4) עד לשעות אחר הצהריים המאוחרות, מצאו יותר מאלף אנשים את המאסטר באחד הפארקים, והוא שוחח עמם קצרות. אחריו דיבר פטרוס. רבים מן האנשים הללו הביאו עמם מזון, ולאחר ארוחת הערב, הם התקבצו בקבוצות לימוד קטנות מסביב לישוע ולשליחים.

152:2.4 (1700.5) ביום שני אחר הצהריים עלה מספר המכונסים ליותר משלושת-אלפים. ועדיין, עד לשעות הערב, המשיכו אנשים להגיע ולהביא עמם חולים מסוגים שונים. מאות מתעניינים תכננו לעבור בכפר נחום על-מנת לראות ולשמוע את ישוע בדרכם אל הפסח, והם פשוט סירבו להתאכזב. עד ליום רביעי אחר הצהריים, התקבצו בפארק מדרום לבית צידה-יוליאס כחמשת-אלפים גברים, נשים וטף. מזג האוויר היה נוח, בהיותו קרוב לסוף העונה הגשומה באזור.

152:2.5 (1700.6) פיליפוס דאג לאספקת מזון לשלושה ימים עבור ישוע והשנים-עשר, וזו הופקדה בידי נער השליחויות שלהם, מרקוס. עד אחר הצהריים של אותו יום – היום השלישי עבור כמעט מחצית מן הנאספים – המזון אשר הביאו עמם הלך ואזל. הם לא נמצאו בעיר האוהלים של דוד זבדיה, אשר יכולה הייתה לאכסן ולהאכיל את ההמונים. גם פיליפוס לא דאג לאספקת מזון עבור אנשים כה רבים. אך האנשים הללו, אף כי היו רעבים, לא רצו לעזוב. בשקט נלחש כי ישוע ביקש להימנע הן מעימות עם הורדוס והן עם מנהיגי ירושלים, ובחר להיות מוכתר למלך במקום השקט הזה, מחוץ לאזור השיפוט של כל אויביו. ההתלהבות עלתה וגאתה מדי שעה בשעה. מילה מכל אלה לא נאמרה לישוע עצמו, אף שהוא ידע כמובן על כל מה שמתרחש. הרעיון מצא אחיזה אפילו בקרב שנים-עשר השליחים, ובמיוחד בקרב האוונגליסטים הצעירים יותר. השליחים אשר תמכו ברעיון להכתיר את ישוע למלך היו פטרוס, יוחנן, שמעון הקנאי ויהודה איש-קריות. אלו אשר התנגדו לתוכנית היו אנדראס, יעקב, נתנאל ותומאס. למתי, לפיליפוס ולתאומים לבית חלפי לא הייתה דעה נחרצת לכאן או לכאן. יואב, אחד מהאוונגליסטים הצעירים, היה מנהיג המזימה להכתירו.

152:2.6 (1701.1) וזה היה המצב בסביבות השעה חמש אחר הצהריים של יום רביעי, כאשר ישוע ביקש מיעקב חלפי לזמן את אנדראס ואת פיליפוס. אמר ישוע: "מה נעשה עם ההמונים? רבים מהם כבר נמצאים אתנו שלושה ימים, והם רעבים. אין להם מזון." פיליפוס ואנדראס החליפו מבטים, ופיליפוס ענה: "מאסטר, שַׁלַּח אוֹתָם וְיֵלְכוּ אֶל הַכְּפָרִים מְסָבִיב לִקְנוֹת לָהֶם לֶחֶם, כִּי אֵין לָהֶם מַה שֶּׁיֹּאכְלוּ." ואנדראס, אשר חשש מהתממשותה של המזימה להכתרת ישוע למלך, הצטרף אל פיליפוס ואמר: "כן, מאסטר, אני חושב שמוטב שתשלח את ההמונים, שינוחו במשך ימים אחדים." עד לזמן הזה, השנים-עשר הצטרפו למפגש. או אז אמר ישוע: "אבל אינני רוצה לשלח אותם רעבים; האם לא תוכלו להאכילם?" זה כבר היה יותר מדי עבור פיליפוס, והוא מיד אמר: "מאסטר, איפה נוכל לקנות באזור המרוחק הזה לחם להמונים? אפילו במאתיים דינר לא נוכל לקנות מספיק אוכל לארוחת צהריים."

152:2.7 (1701.2) בטרם ניתנה לשליחים הזדמנות להביע את דעתם, פנה ישוע לאנדראס פיליפוס ואמר: "אינני חפץ לשלח את האנשים מכאן. הם כאן, כעדר ללא רועה. אני רוצה להאכיל אותם. איזה מזון נותר לנו?" בזמן שפיליפוס שוחח עם מתי ועם יהודה, ביקש אנדראס מן הנער מרקוס לבדוק כמה צידה נותרה להם. הוא חזר אל ישוע ואמר: "לנער נותרו רק חמש ככרות לחם ושני דגים מיובשים – " ופטרוס הוסיף מיד, "ואנחנו עדיין צריכים לאכול הערב."

152:2.8 (1701.3) לרגע ישוע עמד בדממה. בעיניו נמזג מבט מרחיק ראות. השליחים לא אמרו דבר. לפתע נפנה ישוע אל אנדראס ואמר, "הביאו לי את הכיכרות ואת הדגים." ולאחר שאנדראס הביא את הסל לישוע, אמר המאסטר: "הנחו את האנשים לשבת על הדשא בחבורות של מאה, ומָנו מנהיג לכל קבוצה בשעה שאתם מביאים אלינו את האוונגליסטים."

152:2.9 (1701.4) נטל ישוע את כיכרות הלחם בידיו, ולאחר שברך עליהן, הוא בצע את הלחם ונתן לשליחיו, אשר העבירו אותו הלאה אל עמיתיהם, אשר בתורם לקחו אותו אל ההמונים. באותו אופן פרס ישוע את הדגים וחילק אותם. וההמונים אכלו כולם ושבעו. לאחר שסיימו לאכול, אמר ישוע לשליחים: "איספו את הפתותים אשר נותרו, שדבר לא יאבד." ולאחר שסיימו לאסוף את הפתותים ואת השאריות, היו בידיהם שנים-עשר סלים מלאים. בסעודה יוצאת-דופן זו נטלו חלק בערך חמשת-אלפים גברים, נשים וטף.

152:2.10 (1702.1) וזה היה הנס הראשון והיחידי שאותו ביצע ישוע מתוך תכנון מודע מראש. נכון הדבר כי שליחיו נטו לראות כְּנֵס הרבה דברים שלא היו ניסים, אך הדבר הזה אכן היה סעד על-טבעי. כפי שלמדנו, במקרה הזה מיכאל הִרבָּה את רכיבי המזון, כפי שהוא עושה תמיד, למעט נטרול גורם הזמן וערוץ החיים הנראה לעין.

3. סוגיית ההכתרה למלך

152:3.1 (1702.2) האכלתם של חמשת האלפים באנרגיה על-טבעית הייתה תוצאה נוספת של השילוב שבין הרחמים האנושיים ובין כוחות הבריאה. וכעת, משההמונים אכלו לשובע, ומכיוון שפרסומו של ישוע צמח עוד יותר בשל הפלא המדהים הזה, לא נדרשה עוד הכוונה אישית לשם קידום פרויקט הכתרת המאסטר. נדמה כי הרעיון נפוץ בקרב הקהל כמגיפה. ההמון הגיב באופן עמוק וסוחף לכך שלפתע סופקו צרכיו הפיזיים באופן מדהים כל-כך. במשך זמן רב טענו היהודים שכשיבוא משיח בן דוד שוב יזרמו החלב והדבש בארץ, ושוב ייפול לחם החיים מן השמיים, כדוגמת המן אשר קיבלו לכאורה אבותיהם במדבר. והאם לא מולאו כאן כל הציפיות האלה לנגד עיניהם ממש? וכאשר ההמון הרעב, אשר תזונתו-נחסרה, סיים להאביס את עצמו במזון הפלא, התגובה הייתה אך אחת: "הנה הוא מלכנו." הגיע מחולל הנסים וגואל עם ישראל. בעיניהם של פשוטי העם הללו, הכוח להאכיל טמן בחובו את הזכות למשול. לכן אין להתפלא על כך שכאשר סיים ההמון לסעוד את סעודתו, קמו האנשים וצעקו כאיש אחד, "הכתירו אותו למלך!"

152:3.2 (1702.3) הצעקה הכבירה הזו הלהיבה את פטרוס ואת אותם שליחים אשר עדיין קיוו לראות את ישוע טוען לזכותו לשלטון. אך תקוות השווא האלה נידונו לאכזבה מהירה. אך בקושי שככו הדי צעקת ההמון אשר עלו מן הסלעים הסמוכים, וישוע טיפס על סלע ענק, הרים את ידו הימנית לאות כי הוא מבקש את תשומת לבם, ואמר: "ילדיי, כוונתכם טובה, אך הנכם קצרי-ראות ואתם חושבים על החומר." לרגע קצר אחד ניצב הגלילי החסון הזה לאור דמדומי המזרח המכשפים, מלך בכל רמ"ח אבריו, ואז המשיך לדבר אל ההמון אשר עצר את

נשימתו: "לא כי נשמותיכם הוארו בְּאמת כבירה תמליכוני, כִּי עַל אֲשֶׁר אֲכַלְתֶּם מִן הַלֶּחֶם וַתִּשְׂבָּעוּ. כמה פעמים אמרתי לכם כי מַלְכוּתִי אֵינֶנָּה מִן הָעוֹלָם הַזֶּה? מלכות השמים, אשר לה אנו מטיפים, הינה אחווה רוחנית, ואיש לא מולך בה ביושבו על כס של חומר.׳ על האחווה הרוחנית של בני האל אשר בארץ שולט אבי אשר בשמים, אב יודע-כל וכל-יכול. האם כשלתי בבואי לגלות לכם את אבי הרוחות, עד כי תמליכו את בנו להיות מלך בשר ודם! לכו לכם אל בתיכם כעת. אם מלך נדרש לכם, פנו מקום בלבבותיכם לאבי האורות כשליט הרוח של הדברים כולם."

152:3.3 (1702.4) במילים האלה שילַח ישוע את ההמונים אל דרכם, המומים ומאוכזבים. רבים מאלו אשר האמינו בו פנו לו עורף מאותו יום ואילך. השליחים נותרו פעורי-פה; הם עמדו בדממה מסביב לשנים-עשר הסלים עם שאריות המזון; ורק הנער השליח, מרקוס, אמר, "והוא סירב להיות לנו למלך." וישוע, בטרם נפנה ללכת לבדו אל הגבעות, אמר לאנדראס: "קח את אחֶיך חזרה לבית זבדיה והתפלל עמם, ובמיוחד עבור אחִיך, שמעון פטרוס."

4. חזיון הלילה של שמעון פטרוס

152:4.1 (1703.1) השליחים, ללא המאסטר שלהם – אשר שילַח אותם בלעדיו – נכנסו לסירה והחלו לחתור לכיוון בית צידה אשר לחופיו המערביים של האגם. שמעון פטרוס היה השבור והמדוכא מכולם. כמעט שהם לא החליפו מילה ביניהם; כולם חשבו על המאסטר השוהה לבדו בגבעות. האם הוא נטש אותם? מעולם קודם לכן הוא לא שילח אותם וסירב להתלוות אליהם. מה פשר כל זה?

152:4.2 (1703.2) חשכה ירדה עליהם, זאת כי עלתה מולם רוח נגדית חזקה אשר הפכה את ההתקדמות לבלתי-אפשרית. עם שחלפו השעות בחשיכה והם המשיכו לחתור, פטרוס התעייף ונרדם באפיסת כוחות. אנדראס ויעקב הניחו אותו על המושב המרופד אשר בירכתיים. בעוד ששאר השליחים ממשיכים להילחם ברוח ובגלים, חלם פטרוס חלום; בחלומו הוא ראה חיזיון

ובו דמותו של ישוע הולכת לעברם על המים. כאשר נדמה היה שהמאסטר צועד לצד הסירה, צעק אליו פטרוס, "הצילנו מאסטר, הצילנו." אלו אשר היו בירכתיים שמעו אותו אומר כמה מן המילים האלה. חזיון הלילה הזה נמשך בראשו של פטרוס, והוא חלם כי הוא שומע את ישוע אומר: "התעודד; זה אני; אל תירא." מילים אלה היו כְּצֶרֶי של גלעד לנשמתו הכאובה של פטרוס, וכך – בחלומו – הוא צעק אל המאסטר: "אדוני, אם זה אתה, הזמן אותי ללכת לצדך על המים." וכאשר החל פטרוס ללכת על המים הגלים הגבוהים הפחידו אותו, והוא החל לשקוע וצעק "אדוני, הצילני!" ורבים מבין השנים-עשר שמעו אותו צועק כך. או אז חלם פטרוס כי ישוע נחלץ לעזרתו. ישוע הושיט אליו את ידו, הרים אותו ואמר: "קטן אמונה אתה, למה זה פקפקת?"

152:4.3 (1703.3) בחלק האחרון של החלום, פטרוס קם מן המושב שעליו הוא ישן וקפץ, הלכה למעשה, מן הסירה אל המים. והוא הקיץ מן החלום כאשר אנדראס, יעקב ויוחנן משו אותו מן הים.

152:4.4 (1703.4) עבור פטרוס, החוויה הזו הייתה ונותרה תמיד בבחינת מציאות. הוא אכן האמין באמת ובתמים כי ישוע בא אליהם באותו לילה. הוא הצליח לשכנע חלקית אך ורק את יוחנן מרקוס, וזו הסיבה שבשלהּ הותיר מרקוס חלק מן הסיפור הזה בבשורה אשר כתב. לוקס, הרופא, בדק היטב את הדבר והסיק שכל העניין היה אך חזיון של פטרוס, ולפיכך סירב להכליל את הסיפור בבשורה אשר הכין בעצמו.

5. בחזרה בבית צידה

152:5.1 (1703.5) ביום חמישי בבוקר, לפני הזריחה, הם הטילו עוגן ליד בית זבדיה והלכו לישון עד לסביבות שעת הצהריים. אנדראס היה הראשון לקום, וכאשר הוא הלך לצעוד על החוף, הוא מצא את ישוע יושב על סלע בסמוך למים, יחד עם הנער השליח. אף-על-פי שרבים מקרב ההמונים ומקרב האוונגליסטים הצעירים חיפשו אחר ישוע כל הלילה ורוב

היום שלמחרת בגבעות המזרחיות, מעט לאחר חצות החלו הוא והנער מרקוס לצעוד בדרך חזרה מסביב לאגם ומעבר לנהר, חזרה אל בית צידה.

152:5.2 (1704.1) מתוך חמשת האלפים אשר הוזנו במזון הנס ואשר – בשעה שמלאה קיבתם ולבבותיהם היו ריקים – ביקשו להכתירו למלך, רק כחמש-מאות המשיכו ועקבו אחריו. אך בטרם נודע לאלו כי הוא חזר אל בית צידה, ביקש ישוע מאנדראס לקבץ את שנים-עשר השליחים ואת עמיתיהם, לרבות הנשים, ואמר: "אני חפץ לדבר אתם." וכאשר הם היו מוכנים כולם, אמר להם ישוע:

152:5.3 (1704.2) "כמה זמן עוד אסבול אתכם? האם כולכם כה איטיים בהבנתכם הרוחנית וכל-כך נעדרי אמונה חיה? כל החודשים הללו לימדתי אתכם את אמיתות המלכות, ואתם עדיין מוּנעים ממניעים חומריים ולא משיקולים רוחניים. האם לא קראתם בכתובים כי משה התריע בפני בני ישראל חסרי האמונה ואמר: 'אַל תִּירָאוּ, התייצבו וּרְאוּ אֶת יְשׁוּעַת יְהוָה'? אמר המשורר: 'בְּטָחוּ אֶל יְהוָה.' 'חֲזַק וְיַאֲמֵץ לִבֶּךָ; וְקַוֵּה אֶל יְהוָה.' 'הַשְׁלֵךְ עַל יְהוָה יְהָבְךָ, וְהוּא יְכַלְכְּלֶךָ. בְּטָחוּ בוֹ בְכָל עֵת, עָם שִׁפְכוּ לְפָנָיו לְבַבְכֶם; אֱלוֹהִים מַחֲסֶה לָנוּ סֶלָה.' 'יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן, בְּצֵל שַׁדַּי יִתְלוֹנָן.' 'טוֹב לַחֲסוֹת בַּיהוָה מִבְּטֹחַ בִּנְדִיבִים.'

152:5.4 (1704.3) "האם לא תשכילו לראות כי כל הניסים וכל הנפלאות לא יעזרו להכניס נשמות אל מלכות הרוח? האכלנו את ההמונים, אבל הדבר לא הוביל אותם להרגיש רעב ללחם החיים, ואף לא להרגיש צמא למי צדקת הרוח. כאשר שבעו, הם לא ביקשו לבוא בשערי מלכות שמיים, כי אם ביקשו להכתיר את בן האדם למלך, כמנהג המלכים בעולם, רק בכדי שיוכלו להמשיך ולאכול לחם אשר לא יעמלו תמורתו. ובכל אלה, אשר כולכם השתתפתם בהם, מי פחות ומי יותר, אין כדי לגלות את האב שבשמיים או לקדם את מלכותו על-פני הארץ. האם לא רכשנו לנו מספיק אויבים בקרב מנהיגי הדת של הארץ? אל לנו לעשות את אשר יעמיד עלינו כפי הנראה גם את השלטון האזרחי. נושא אני תפילה אל האב כי ימשוך את עיניכם לראות ויפקח את אוזניכם לשמוע, למען תאמינו ביתר-שאת בבשורה אשר לימדתי אתכם."

152:5.5 (1704.4) ישוע הצהיר אז על כך שהוא ביקש לפרוש יחד עם שליחיו למשך מספר ימים של מנוחה לפני שייצאו לפסח בירושלים, והוא אסר על החסידים, או על ההמון, לעקוב אחריו. וכך, הם שטו לאזור כנרת, שם הם נחו וישנו במשך יומיים או שלושה. ישוע התכונן לקראת המשבר הגדול בחייו על-פני האדמה, ולפיכך בילה זמן רב בהתייחדות עם אביו שבשמיים.

152:5.6 (1704.5) החדשות על אודות האכלתם של חמשת האלפים ועל הניסיון להכתיר את ישוע למלך עוררו סקרנות גדולה וגרמו לחששות בקרב מנהיגי הדת ובקרב השליטים האזרחיים ברחבי יהודה והגליל. אף כי נס כביר זה לא תרם כהוא זה לקידומה של בשורת המלכות בנשמותיהם של האנשים החומרניים והמאמינים-למחצה, הוא אכן חשף את נטיותיהם של בני משפחת השליחים ושל חסידיו הקרובים למעשי נסים, ואת כמיהתם למלך. מקרה מרהיב זה הביא אל קיצה את התקופה המוקדמת של ההוראה, ההכשרה והריפוי, ובכך הכשיר את הקרקע לתחילת השנה האחרונה, שנה שבה הטיפו להיבטיה הגבוהים והרוחניים יותר של בשורת המלכות החדשה – של היות בנים אלוהיים, של חירות רוחנית ושל גאולת עד.

6. בְּכנרת

152:6.1 (1705.1) במהלך מנוחתם בביתו של מאמין אמיד באזור כנרת, קיים ישוע בכל יום אחר הצהריים פגישות בלתי-רשמיות עם השנים-עשר. שגריריה של המלכות היו קבוצה רצינית, מפוכחת ומיוסרת של גברים מאוכזבים. ואולם, אפילו לאחר כל מה שאירע, וכל מה שעוד היה עתיד להתרחש, שנים-עשר הגברים הללו לא נפטרו לגמרי מן הרעיונות אשר אליהם נולדו, רעיונות מוערכים משכבר הימים באשר לבואו של המשיח היהודי. המאורעות של השבועות האחרונים התקדמו מהר מדי מכדי שהדייגים ההמומים הללו יוכלו לתפוש את מלוא משמעותם. לְגברים ולנשים נדרש זמן על-מנת לבצע שינויים קיצוניים במושגיהם הבסיסיים והיסודיים ביחס להתנהגות חברתית, לגישות פילוסופיות ולאמונות דתיות.

152:6.2 (1705.2) בזמן שישוע והשנים-עשר נחו בכנרת, ההמון התפזר. חלק מהאנשים חזרו אל בתיהם ואילו אחרים עלו לירושלים לפסח. בתוך פחות מחודש, מתוך כל החסידים הנלהבים אשר הלכו אחרי ישוע בפומבי, ומנו יותר מחמישים-אלף רק בגליל, נותרו פחות מחמש-מאות. ישוע ביקש להעניק לשליחיו טעימה מהפכפכותם של שבחים פופולריים כדי שלא יתפתו להסתמך על תופעות חולפות מעין אלה של היסטריה דתית לאחר שיעזוב אותם להמשיך לבדם בעבודת המלכות, אך הוא הצליח במאמציו רק באופן חלקי.

152:6.3 (1705.3) בלילה השני לשהותם בכנרת, שוב סיפר המאסטר לשליחיו את המשל על אודות הזורע, והפעם הוסיף את המילים האלה: "רואים אתם, ילדיי, כי הפנייה לרגשות האנושיים הינה ברת-חלוף וכי היא תאכזב לגמרי; פנייה בלעדית אל שכלו של האדם, גם היא עקרה וריקה מתוכן; אך ורק אם תפנו אל הרוח החיה בתוככי דעת האדם, תוכלו לקוות לנחול הצלחה לאורך זמן, ולהשיג את אותן תמורות נפלאות באופי האדם, אשר לאחר מכן מניבות שפע של פירות רוח אמיתיים בחיי היום-יום של מי שנגאל מחשכת הספק לאחר שרוחו נולדה אל אור האמונה – אל מלכות השמים."

152:6.4 (1705.4) ישוע לימד לפנות אל הרגשות כאמצעי לתפיסת השכל ולמיקודו. הוא ציין כי כאשר הדעת מתעוררת והופכת נמרצת, היא מהווה שער לנשמה, המקום שבו שוכן אותו היבט רוחני של האדם הנדרש להכיר בֶּאמת ולהגיב לכוח המשיכה הרוחני של הבשורה, מה שיאפשר את התוצאות הקבועות של התמרות אמיתיות של האופי.

152:6.5 (1705.5) כך ניסה ישוע להכין את השליחים להלם הצפוי להגיע – למשבר העתידי ביחס של הציבור כלפיו, אשר היה אמור להגיע תוך ימים ספורים בלבד. הוא הסביר לשנים-עשר כי שליטי הדת של ירושלים עתידים לזמום יחד עם הורדוס אנטיפס כדי להביא להשמדתם. השנים-עשר החלו להבין עוד יותר (אם כי לא באופן סופי) כי ישוע לא יישב על כס דוד המלך. הם הבינו טוב יותר כי לא ראוי לקדם אמת רוחנית באמצעים חומריים. הם החלו להבין כי האכלת חמשת האלפים והתנועה העממית אשר ביקשה להכתיר את ישוע למלך, היוו את פסגת שאיפתם של מבקשי הניסים ושל ציפיית העם לנפלאות, וכן היוו את שיא הפרסום אשר לו יזכה ישוע בציבור. הם החלו להבין במעורפל ולראות באופן עמום את

הזמנים הקשים ההולכים וקרבים של ניפוי רוחני ושל מצוקות אכזריות. אט-אט החלו שנים-עשר הגברים הללו להתעורר לתכלית האמיתית של משימתם כשגרירי המלכות, והם החלו להכין את עצמם למבחנים אשר בפניהם הם עתידים לעמוד בשנת עבודתו האחרונה של המאסטר על-פני האדמה.

152:6.6 (1706.1) לפני שהם עזבו את כנרת, הסביר להם ישוע על ההאכלה הפלאית של חמשת האלפים, וסיפר להם מדוע הפגין את כוחות הבריאה שלו באופן יוצא-דופן זה. הוא אף הבטיח להם שהוא לא נכנע לסימפטיה אשר חש כלפי ההמון, עד שהיה בטוח כי "הדבר עולה בקנה אחד עם רצון האב."

7. בירושלים

152:7.1 (1706.2) ביום ראשון, ה-3 באפריל, יצא ישוע, מלווה בשנים-עשר השליחים בלבד, מבית צידה בדרך לירושלים. על-מנת לחמוק מן ההמונים ולמשוך תשומת לב מועטה ככל שניתן, הם בחרו לנוע דרך ג׳רש ופילדלפיה. במסגרת המסע הזה, הוא אסר עליהם ללמד או להטיף בפומבי; הוא אף אסר עליהם ללמד או להטיף בזמן שהותם בירושלים. הם הגיעו לבית עניא, אשר ליד ירושלים, מאוחר בערב יום רביעי, ה-6 באפריל. רק באותו לילה הם לנו בביתם של אלעזר, מרתה ומרים, ולמחרת הם נפרדו מעליהם. ישוע ויוחנן לנו בביתו של מאמין בשם שמעון, בסמוך לביתו של אלעזר בבית עניא. יהודה איש-קריות ושמעון הקנאי שהו בבית חברים בירושלים, בעוד שכל יתר השליחים שהו, זוגות-זוגות, בבתים שונים.

152:7.2 (1706.3) בפסח הזה נכנס ישוע לירושלים פעם אחת בלבד, ביום החג עצמו. רבים מן המאמינים בירושלים הובאו ממנה על-ידי אבנר על-מנת שיפגשו את ישוע בבית עניא. במהלך השהות הזו בירושלים, הבינו השנים-עשר עד כמה גדלה תחושת המרירות כלפי המאסטר. הם עזבו את ירושלים באמונה כי משבר ממשמש ובא.

152:7.3 (1706.4) ביום ראשון, ה-24 באפריל, יצאו ישוע והשליחים בדרך לבית צידה, דרך ערי החוף יפו, קיסריה ועכו. משם, בדרך פנים היבשה, דרך רמה וכורזין הם יצאו אל בית צידה, שאליה הגיעו ביום שישי, ה-29 באפריל. מיד כשהגיעו הביתה, שלח ישוע את אנדראס לבקש מרב בית הכנסת את רשות הדיבור למחרת, בשבת, בזמן תפילת מנחה. ישוע ידע היטב כי תהיה זו הפעם האחרונה שבה יותר לו לדבר בבית הכנסת של כפר נחום.

>> מסמך 152 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 154 <<

מסמך 153

המשבר בכפר נחום

153:0.1 (1707.1) בערב יום שישי, היום שבו הגיעו השליחים לבית צידה, ובבוקר יום השבת, הם הבחינו בכך שישוע היה מוטרד ברצינות בבעיה רבת-חשיבות כלשהי; הם הבחינו בכך שהמאסטר הקדיש מחשבה רבה לנושא חשוב כלשהו. הוא לא אכל ארוחת בוקר ובצהריים אכל אך מעט. במשך כל בוקר יום השבת ובערב שלפני כן, התגודדו השנים-עשר ועמיתיהם בקבוצות קטנות מסביב לבית, בגן ועל החוף. באוויר שררה מתיחות של אי-וודאות, ותחושת ציפייה של חשש עטפה את כולם. מאז שהם יצאו מירושלים, ישוע דיבר אליהם מעט מאוד.

153:0.2 (1707.2) חודשים שהם לא ראו את מאסטר כה טרוד ובמצב שאינו מְתָקשֵר. אפילו שמעון פטרוס היה מדוכא, אם לא עגמומי. אנדראס היה אובד עצות ולא ידע כיצד לסייע לעמיתיו המיואשים. נתנאל אמר כי הם שרויים בעיצומו של "השקט שלפני הסערה." תומאס הביע את לדעתו לפיה "משהו יוצא-דופן עומד להתרחש." פיליפוס ייעץ לדוד זבדיה "לזנוח את התכניות להאכיל ולהלין את ההמונים, עד אשר נדע על מה חושב המאסטר." מתי, במאמצים מחודשים, ניסה למלא את הקופה. יעקב ויוחנן דנו בדרשה הצפויה בבית הכנסת והעלו השערות רבות באשר לטיבה ולהיקפה. שמעון הקנא ציין כי הוא מאמין, או יותר נכון מקווה, "כי האב שבשמים יתערב באופן לא-צפוי כזה או אחר לטובת צדקת בנו ולתמיכה בו," ואילו יהודה איש-קריות העז להשתעשע במחשבה כי ייתכן שישוע היה מדוכא מכיוון

שהתחרט על כך ש״לא היו לו האומץ והתעוזה להתיר לחמשת האלפים להכתיר אותו למלך היהודים.״

153:0.3 (1707.3) מתוך קבוצה שכזו של חסידים מדוכאים וחסרי-נחמה יצא ישוע ביום השבת היפהפה הזה לשאת את הדרשה החשובה בבית הכנסת של כפר נחום. מכל חסידיו הקרובים, היחיד שאיש לא ציפה ממנו, אחד התאומים לבית חלפי, היה זה אשר אמר לישוע את מילות העידוד היחידות, בשעה שישוע יצא מן הבית בדרכו אל בית הכנסת. הוא ברך אותו לשלום בשמחה ואמר: ״אנו מתפללים כי האב יסייע לך, וכי ההמונים יהיו רבים מאי-פעם.״

1. הרקע

153:1.1 (1707.4) ביום השבת היפהפה הזה, בשעה שלוש אחר הצהריים, קיבלה את פניו של ישוע קהילת כפר נחום המכובדת בבית הכנסת החדש. יאיר ניהל את התפילה ומסר לידיו של ישוע את המגילה אשר ממנה יקרא. יום קודם לכן הגיעו מירושלים חמישים-ושלושה פרושים וצדוקים; יותר משלושים מן הרבנים והמנהיגים של בתי הכנסת הסמוכים נכחו אף הם. הסנהדרין בירושלים ציווה ישירות על מנהיגי הדת היהודיים הללו להגיע, והם היוו את חיל החלוץ האורתודוקסי אשר הגיע על-מנת להכריז במלחמה פתוחה כנגד ישוע ושליחיו. במושבי הכבוד של בית הכנסת, לצד מנהיגי היהודים הללו, ישבו המשקיפים הרשמיים מטעם הורדוס אנטיפס, אשר הונחו לבדוק האם יש אמת בדיווחים המטרידים כי נעשה ניסיון להכתיר את ישוע למלך היהודים בשטחים שבשליטת אחיו פיליפוס.

153:1.2 (1708.1) ישוע הבין כי אויביו, אשר מספרם הלך וגדל, עמדו להכריז עליו מלחמה פומבית, והוא בחר באומץ לצאת למתקפה. בזמן האכלתם של חמשת-האלפים הוא אִתגר את רעיונותיהם על אודות המשיח החומרי; כעת הוא בחר שוב לתקוף בפומבי את מושגיהם על אודות גואל עם ישראל. המשבר הזה – אשר החל בהאכלתם של חמשת האלפים, ואשר הסתיים בדרשה הזו בתפילת המנחה ביום השבת – היווה את נקודת המפנה לרעה באשר לפרסום ולמוניטין שלו בציבור. מכאן ואילך, עסקה עבודת המלכות יותר ויותר במשימה

החשובה יותר של גיוס והמרה רוחנית מוצלחת ותמידית של חברים באחווה הדתית האמיתית של האנושות. דרשה זו מסמנת את המשבר אשר התרחש במעבר מתקופת הדיון, המחלוקת וההחלטה, לזו של מלחמה פתוחה ושל קבלה סופית או דחייה סופית.

153:1.3 (1708.2) היטב ידע המאסטר כי אט-אט אך בבטחה רבים מחסידיו החלו להתכונן מנטאלית לדחייתו בסופו של דבר. כמו כן, הוא ידע כי רבים מתלמידיו נמצאו בעיצומו של תהליך איטי אך ודאי של הכנה מנטאלית והחלת-משמעת על הנשמה, הכנה אשר תאפשר להם לגבור על הספקות ולהכריז באומץ על אמונה מלאה בבשורת המלכות. ישוע הבין עד תום כי באמצעות תהליך איטי של בחירה חוזרת ונשנית בין טוב לרע, בני-אדם מכינים את עצמם לקבל החלטות בזמן משבר ולבחור לנהוג לפתע בגבורה. שוב ושוב הוא חשף את שליחיו הנבחרים לאכזבות, ולעיתים תכופות העמיד אותם במצבי מבחן רוחניים שבהם נדרשו לבחור בין טוב לרע. הוא ידע כי יוכל לסמוך על חסידיו כאשר עמדו במבחן האחרון, כשקיבלו את החלטותיהם המכריעות בהתאם להרגלים המנטאליים ולתגובות הרוחניות אשר רכשו קודם לכן.

153:1.4 (1708.3) המשבר בחייו הארציים של ישוע החל בהאכלתם של חמשת האלפים והסתיים בדרשה הזו בבית הכנסת; המשבר בחיי השליחים החל בדרשה הזו בבית הכנסת, נמשך שנה שלמה והסתיים רק כאשר המאסטר עמד למשפט ונצלב.

153:1.5 (1708.4) רק מסתורין אחד, רק שאלה כבירה אחת הטרידה את כלל הנוכחים אשר ישבו שם באותו אחר-צהריים בבית הכנסת, לפני שישוע החל לשאת את דבריו. הן חבריו והן אויביו עסקו בשאלה אחת בלבד: "מדוע הוא הפנה עורף בכוונה ובנחישות שכאלה להתלהבות הציבורית כלפיו?" מיד לפני הדרשה הזו ומיד לאחריה עלו ספקות ואכזבות בקרב חסידיו הנרגנים, ואלה התגברו עד כדי התנגדות בלתי-מודעת אשר הפכה לבסוף לשנאה של ממש. היה זה לאחר הדרשה הזו שיהודה איש-קריות חשב בפעם הראשונה באופן מודע על נטישה. אך לעת עתה הוא הצליח להתגבר על כל הנטיות האלה.

153:1.6 (1708.5) כולם היו מבולבלים. ישוע הותיר אותם המומים ואובדי-עצות. לא מזמן אירע מפגן הכוח העל-טבעי הגדול ביותר בקריירה שלו. האכלתם של חמשת האלפים הייתה

האירוע האחד בחייו הארציים אשר תאם יותר מכל את המושג היהודי של המשיח המיוחל. ואולם, יתרון יוצא-דופן זה נמחק מיד ובאופן בלתי-מוסבר בשל סירובו הנחרץ והברור להכתרתו כמלך.

153:1.7 (1709.1) בערב יום שישי, ושוב בבוקר השבת, ניסו המנהיגים מירושלים – בנחישות אך לשווא – לשכנע את יאיר למנוע מישוע מלשאת דברים בבית הכנסת. תשובתו היחידה של יאיר לכל ההפצרות האלה הייתה: "אישרתי את הבקשה, ולא אפר את הבטחתי."

2. הדרשה רבת החשיבות

153:2.1 (1709.2) ישוע פתח את דרשתו זו בציטוט מן התורה, מספר דברים: "וְהָיָה אִם לֹא תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, וּבָאוּ עָלֶיךָ כָּל הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה, וּרְדָפוּךָ וְהִשִּׂיגוּךָ עַד הִשָּׁמְדָךְ. יִתֶּנְךָ יְהוָה נָגָף לִפְנֵי אֹיְבֶיךָ; וְהָיִיתָ לְזַעֲוָה לְכֹל מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ. יוֹלֵךְ יְהוָה אֹתְךָ וְאֶת מַלְכְּךָ אֲשֶׁר תָּקִים עָלֶיךָ אֶל גּוֹי אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתָּ. וְהָיִיתָ לְשַׁמָּה, לְמָשָׁל וְלִשְׁנִינָה בְּכֹל הָעַמִּים. בָּנִים וּבָנוֹת תּוֹלִיד וְלֹא יִהְיוּ לָךְ, כִּי יֵלְכוּ בַּשֶּׁבִי. הַגֵּר אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ יַעֲלֶה עָלֶיךָ מַעְלָה מָעְלָה וְאַתָּה תֵּרֵד מַטָּה מָטָּה. וּבָאוּ עָלֶיךָ כָּל אֵלֶּה כִּי לֹא שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, וְהָיוּ בְךָ וּבְזַרְעֲךָ עַד עוֹלָם. וְעָבַדְתָּ אֶת אוֹיְבֶיךָ אֲשֶׁר יְשַׁלְּחֶנּוּ יְהוָה בָּךְ, בְּרָעָב וּבְצָמָא. וְנָתַן עֹל בַּרְזֶל עַל צַוָּארֶךָ. יִשָּׂא יְהוָה עָלֶיךָ גּוֹי מֵרָחֹק מִקְצֵה הָאָרֶץ, גּוֹי אֲשֶׁר לֹא תִשְׁמַע לְשֹׁנוֹ. גּוֹי עַז פָּנִים אֲשֶׁר לֹא יִשָּׂא פָנִים לְזָקֵן וְנַעַר לֹא יָחֹן. וְהֵצַר לְךָ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ עַד רֶדֶת חוֹמֹתֶיךָ הַגְּבֹהֹת וְהַבְּצוּרוֹת אֲשֶׁר אַתָּה בֹּטֵחַ בָּהֶן, בְּכָל אַרְצֶךָ אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לָךְ. וְאָכַלְתָּ פְּרִי בִטְנְךָ, בְּשַׂר בָּנֶיךָ וּבְנֹתֶיךָ, אֲשֶׁר נָתַן לְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּמָצוֹר וּבְמָצוֹק אֲשֶׁר יָצִיק לְךָ אֹיְבֶךָ."

153:2.2 (1709.3) וכשסיים ישוע לצטט, הוא נפנה לנביאים וציטט מתוך ספר ירמיהו: "'אִם לֹא תִשְׁמְעוּ אֵלַי לָלֶכֶת בְּתוֹרָתִי אֲשֶׁר נָתַתִּי לִפְנֵיכֶם. וְנָתַתִּי אֶת הַבַּיִת הַזֶּה כְּשִׁלֹה; וְאֶת-הָעִיר הַזֹּאת אֶתֵּן לִקְלָלָה לְכֹל גּוֹיֵ הָאָרֶץ.' וַיִּשְׁמְעוּ הַכֹּהֲנִים וְהַנְּבִיאִים וְכָל הָעָם אֶת יִרְמְיָהוּ מְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּבֵית יְהוָה. וַיְהִי כְּכַלּוֹת יִרְמְיָהוּ לְדַבֵּר אֵת כָּל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לְדַבֵּר אֶל כָּל הָעָם; וַיִּתְפְּשׂוּ אֹתוֹ הַכֹּהֲנִים וְהַנְּבִיאִים וְכָל הָעָם לֵאמֹר 'מוֹת תָּמוּת.' וַיִּקָּהֵל כָּל הָעָם אֶל יִרְמְיָהוּ בְּבֵית

יְהוָה. וַיִּשְׁמְעוּ שָׂרֵי יְהוּדָה אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וַיַּעֲלוּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ, בֵּית יְהוָה; וַיֵּשְׁבוּ בְּפֶתַח שַׁעַר יְהוָה. וַיֹּאמְרוּ הַכֹּהֲנִים וְהַנְּבִיאִים אֶל הַשָּׂרִים וְאֶל כָּל הָעָם לֵאמֹר. ׳מִשְׁפַּט מָוֶת לָאִישׁ הַזֶּה, כִּי נִבָּא אֶל הָעִיר הַזֹּאת כַּאֲשֶׁר שְׁמַעְתֶּם בְּאׇזְנֵיכֶם.׳ וַיֹּאמֶר יִרְמְיָהוּ אֶל כָּל הַשָּׂרִים וְאֶל כָּל הָעָם לֵאמֹר: ׳יְהוָה שְׁלָחַנִי לְהִנָּבֵא אֶל-הַבַּיִת הַזֶּה וְאֶל-הָעִיר הַזֹּאת אֵת כָּל-הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שְׁמַעְתֶּם. וְעַתָּה הֵיטִיבוּ דַרְכֵיכֶם וּמַעַלְלֵיכֶם וְשִׁמְעוּ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹוֹהֵיכֶם. וְיִנָּחֶם יְהוָה אֶל הָרָעָה אֲשֶׁר דִּבֶּר עֲלֵיכֶם. וַאֲנִי, הִנְנִי בְיָדְכֶם. עֲשׂוּ לִי כַּטּוֹב וְכַיָּשָׁר בְּעֵינֵיכֶם. אַךְ יָדֹעַ תֵּדְעוּ כִּי אִם מְמִתִים אַתֶּם אֹתִי, כִּי דָם נָקִי אַתֶּם נוֹתְנִים עֲלֵיכֶם, וְאֶל-הָעִיר הַזֹּאת וְאֶל יֹשְׁבֶיהָ. כִּי בֶאֱמֶת שְׁלָחַנִי יְהוָה עֲלֵיכֶם לְדַבֵּר בְּאׇזְנֵיכֶם אֵת כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.׳

153:2.3 (1710.1) "כוהני אותה תקופה ומוריה ביקשו להרוג את ירמיהו, אך השופטים סירבו לבקשתם זו, אך בשל מילות האזהרה שלו, הם התירו לשלח את ירמיהו בחבלים לבור מצחין אשר בו הוא שקע בטיט עד לבתי-שחיו. זה מה שעולל העם הזה לנביא ירמיהו, משום שמילא את ציווי האל והזהיר את אחיו מפני מפלתם הפוליטית המשמשת ובאה. והיום, אשאל אתכם זאת: מה יעוללו כוהניו הראשיים של העם הזה ומנהיגי הדת שלו לזה אשר יעז להזהירם מפני יום האובדן הרוחני? האם גם אתם תבקשו להמית את המורה אשר מעז לדבר את דבר אדוני, ואשר איננו חושש להצביע על הדרך שבה אתם נזהרים מלצעוד בדרך האור המובילה אל שערי מלכות השמים?

153:2.4 (1710.2) "מה תבקשו לכם כהוכחה למשימתי על-פני האדמה? התרנו לכם להמשיך ולהחזיק ללא כל הפרעה במשרות ההשפעה והעוצמה שלכם, בעוד שהננו מבשרים את החדשות הטובות לעניים ולמנודים. לא התקפנו בעוינות את מה שמכובד עליכם, אלא הטפנו לחירות חדשה עבור נשמתו אחוזת הפחד של האדם. אנוכי באתי לעולם בכדי לגלות את אבי, ובכדי לכונן אחוות אחים של בני האל על-פני האדמה, היא מלכות השמים. ואף כי פעמים כה רבות הזכרתי לכם כי מלכותי איננה מן העולם הזה, עדיין עשה לכם אבי ניסים ונפלאות רבים של חומר, בנוסף להתמרות הרוחניות ולחידוש הרוחני הנראים יותר לעין.

153:2.5 (1710.3) "איזה אות חדש עוד תבקשו לכם מידַי? הנני מכריז כי יש בידכם די הוכחות לשם קבלת החלטתכם. אמן, אמן אומר לרבים מן היושבים כאן היום, כי אתם נדרשים

להחליט באיזו דרך תלכו; ואומר אני לכם, ממש כשם שאמר יהושע לאבותיכם, ׳בַּחֲרוּ לָכֶם הַיּוֹם אֶת מִי תַּעֲבֹדוּן.׳ היום רבים מכם נמצאים על פרשת דרכים.

153:2.6 (1710.4) "לאחר סעודת ההמונים, כמה מכם שלא הצליחו למצוא אותי בצד השני, שכרו את צי הסירות של דייגי טבריה – הסירות אשר מצאו מחסה בסמוך שבוע קודם לכן בשל סערה – בכדי לרדוף אחרי. אך לשם מה? לא עשיתם זאת כי ביקשתם צדק או אמת בכדי להיטיב לשרת ולסעוד את אחיכם! לא, רק כדי לקבל עוד לחם אשר למענו לא עמלתם עשיתם זאת. לא בכדי למלא את נשמותיכם בדברי החיים, אלא בכדי למלא את קיבתכם בלחם קל. זה מכבר לימדו אתכם כי המשיח, בשעה שיבוא, יחולל ניסים ונפלאות ויהפוך את חיי כל בני העם הנבחר לקלים ונעימים. אין להתפלא על כך שאלו אשר למדו זאת כמהים ללחם ולדגים. אך אני מכריז באוזניכם כי לא זו היא משימתו של בן האדם. באתי להכריז על חירות הרוח, באתי ללמד אמת של נצח ולקדם אמונה חיה.

153:2.7 (1710.5) "אַחַי, אַל תַּעַמְלוּ בַּמַּאֲכָל הָאֹבֵד, כִּי אִם בַּמַּאֲכָל הָרוּחַ הַקַּיָּם לְחַיֵּי עוֹלָם אֲשֶׁר בֶּן הָאָדָם יִתְּנֶנּוּ לָכֶם, כִּי אֹתוֹ חָתַם אָבִיו הָאֱלוֹהִים בְּחוֹתָמוֹ. וְכַאֲשֶׁר תִּשְׁאָלוּנִי, ׳מַה נַּעֲשֶׂה לִפְעֹל אֶת פְּעוּלוֹת אֱלוֹהִים?׳ אומר לכם בפשטות: ׳עבודת השם היא אשר תאמינו לזה אשר שלח.״

153:2.8 (1710.6) ואז ישוע, בהצביעו על כד מָן אשר קישט את משקוף בית הכנסת החדש, ואשר עוטר באשכולות ענבים, אמר להם: "חשבתם שאבותיכם אכלו במדבר את המן – לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם – אך אני אומר לכם שהיה זה לחם מן הארץ. לֹא מֹשֶׁה נָתַן לָכֶם אֶת הַלֶּחֶם מִן הַשָּׁמַיִם, כִּי אִם אָבִי נֹתֵן לָכֶם אֶת הַלֶּחֶם הָאֲמִתִּי מִן הַשָּׁמַיִם. כִּי לֶחֶם אֱלוֹהִים הוּא הַיּוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם וְנֹתֵן חַיִּים לָעוֹלָם. וּכְשֶׁתַּגִּידוּ לִי, אֲדֹנִי תְּנָה לָנוּ תָּמִיד אֶת הַלֶּחֶם הַזֶּה, אָשִׁיב: אָנֹכִי הוּא לֶחֶם הַחַיִּים. כָּל הַבָּא אֵלַי לֹא יִרְעַב וְהַמַּאֲמִין בִּי לֹא יִצְמָא עוֹד. וַאֲנִי הִנֵּה אָמַרְתִּי לָכֶם כִּי גַּם חֲזִיתֶם אֹתִי וְלֹא תַּאֲמִינוּ כִּי בָּאתִי מִן הָאָב. וְלַמַּאֲמִינִים, אַל חָשָׁשׁ. כֹּל אֲשֶׁר יִתְּנֶנּוּ לִי אָבִי יָבוֹא אֵלָי, וְהַבָּא אֵלַי לֹא אֶהְדֳּפֶנּוּ הַחוּצָה.

153:2.9 (1711.1) "וכעת, אחת ולתמיד אכריז בפניכם כִּי לֹא יָרַדְתִּי מִן הַשָּׁמַיִם לַעֲשׂוֹת רְצוֹנִי, כִּי אִם רְצוֹן שֹׁלְחִי. וְזֶה רְצוֹן הָאָב אֲשֶׁר שְׁלָחָנִי, אֲשֶׁר כָּל הַנִּיתָן לִי לֹא יֹאבַד לִי. וְזֶה רְצוֹן אָבִי: אֲשֶׁר כָּל הָרֹאֶה אֶת הַבֵּן וּמַאֲמִין בּוֹ יִהְיוּ לוֹ חַיֵּי עוֹלָם. רק אתמול האכלתי את גופכם בלחם;

היום אני מציע לנשמותיכם הרעבות את לחם החיים. האם תבצעו מלחם הרוח באותו רצון שבו אכלתם מלחם העולם?״

153:2.10 (1711.2) בעת שישוע עצר לרגע להתבונן בחברי הקהילה, קם אחד מן הרבנים הירושלמים (חבר הסנהדרין) ושאל: ״האם אני מבין נכונה כי אמרת שאתה הוא הלחם מן השמים ואילו המן אשר נתן משה לאבותינו במדבר איננו כזה?״ ענה ישוע לפרושי: ״נכון הבנת.״ אמר אז הפרושי: ״אך האם אינך ישוע מנצרת, בנו של יוסף הנגר? האין זאת כי רבים מאתנו מכירים את אביך, אמך, אחֶיך ואחיותיך? כיצד זה תופיע כאן בבית אדוני ותכריז כי ירדת מן השמים?״

153:2.11 (1711.3) וכאן החלו הנוכחים בבית הכנסת למלמל ונראה כי מתרחשת סערה, וישוע קם וכך אמר: ״הבה נתאזר בסבלנות; האמת תמיד ראויה לבחינה יסודית וכנה. אני כל מה שאמרתם ויותר מכך. האב ואני אחד; הבן ישעה ככל אשר יורה לו האב, וכל אלה שייתן האב לבן, יקבל הבן בעצמו. קראתם את הכתוב בנביאים, ׳וְכָל בָּנַיִךְ, לִמּוּדֵי יְהוָה׳, וכן ׳את שיורה האב, ישמע גם את בנו.׳ כל מי ששומע בקול רוח האב השוכנת יגיע לבסוף אלי. ואף כי איש לא ראה את האב, רוח האב אכן שוכנת בתוך האדם. הבן אשר ירד מן השמים וודאי חזה באב. וכל המאמין לבן יש לו חיי-עולם.

153:2.12 (1711.4) ״אָנֹכִי הוּא לֶחֶם הַחַיִּים. אֲבוֹתֵיכֶם אָכְלוּ אֶת הַמָּן בַּמִּדְבָּר וַיָּמֻתוּ. זֶה הוּא הַלֶּחֶם הַיֹּרֵד מִן הַשָּׁמַיִם לְמַעַן יֹאכַל אִישׁ מִמֶּנּוּ וְלְעוֹלָם לֹא יָמוּת בָּרוּחַ. אני שב ואומר: אָנֹכִי הַלֶּחֶם הַחַי, וכל נשמה אשר תגיע אל מימוש טיבו המאוחד של האל והאדם לעד תִּחְיֶה. ולחם החיים הזה, אשר אתן לכל אשר יקבלו אותו, הינו הטבע המשולב החי שלי עצמי. האב בבן והבן אחד עם האב – זוהי ההתגלות הַמִּחְיָה שלי לַעולם, ומתת הגאולה לכל העמים.״

153:2.13 (1711.5) כאשר סיים ישוע לשאת את דבריו, פיזר רב בית הכנסת את הקהילה, אך הם לא אבו לעזוב. הם התגודדו מסביב לישוע ושאלו שאלות נוספות, בעוד שאחרים התלחשו והתווכחו בינם לבין עצמם. והדברים הללו נמשכו במשך יותר משלוש שעות. הקהל התפזר לבסוף לאחר השעה שבע בערב.

3. לאחר הפגישה

153:3.1 (1712.1) רבות השאלות שנשאל ישוע לאחר הפגישה הזו. חלקן הוא נשאל מפי תלמידיו הנבוכים, אך שאלות רבות יותר הוא נשאל בקטנוניות מפי אנשים לא-מאמינים אשר ביקשו אך ורק להביכו ולהפילו בפח.

153:3.2 (1712.2) אחד מן הפרושים האורחים נעמד על מעמד של מנורה וצעק את השאלה הזו: "אתה אומר לנו שאתה לחם החיים. איך תוכל לתת לנו לאכול את בשרך או לשתות את דמך? מה תועלת לנו במצוותך אם לא נוכל לעשותה?" ענה ישוע לשאלה הזו ואמר: "לא לימדתי אתכם כי בשרי הוא לחם החיים, ואף לא כי דמי הוא מי החיים. אכן אמרתי כי חַיַי בגוף הם מתת של לחם החיים. העובדה כי דבר האל התגשם בבשר ועובדת היות בן האדם כפוף לרצון האל, הם התנסות במציאות אשר כמוה כהזנה אלוהית. ואף כי לא תוכלו לאכול מבשרי או לשתות מדמי, אתם תוכלו להתאחד עִמי ברוח, ממש כשם שאני הנני אחד עם אבי ברוח. תוכלו להיזון מִדְבר הנצח של האל, אשר אכן הינו לחם החיים, ואשר התגשם כמתת בדמות בשר ודם; תוכל נשמתכם להישטף ברוח אלוה, אשר אכן הינה מי החיים. שלח אותי האב אל העולם על-מנת להראות כיצד הוא מבקש לשכון בכל בני האדם ולהכווין אותם; וחייתי אני את חַיַי בגוף בכדי להעניק השראה לכל בני האדם אשר יבקשו אף הם ביום מן הימים לדעת ולעשות את רצונו של האב שבשמים אשר שוכן בהם."

153:3.3 (1712.3) ואז קם אחד מן המרגלים הירושלמים אשר ריגל אחרי ישוע והשליחים, ואמר: "שמנו לב שלא אתה ולא תלמידיך נוטלים ידיים היטב לפני הסעודה. וודאי תדעו כי אכילה בידיים טמאות ולא רחוצות היא הפרה של מצוות אבותינו. אתם גם לא רוחצים כנדרש את כוסות השתייה ואת הצלחות שלכם. מדוע אתם מזלזלים במסורות אבותינו ובמצוות?" וכאשר שמע אותו ישוע, ענה לו: "מדוע אתם עוברים על מצוות אלוהים ועל מסורות אבותיכם? הדיבֵּר מצווה על 'כַּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמֶּךָ', ואף מצווה לחלוק עמם מזון, אם כך נדרש; אך אתם נוהגים על-פי המסורת אשר מתירה לילדים סוררים להתחמק מחובתם ולטעון כי הכספים אשר יועדו לסייע להוריהם 'הועלו כקורבן לאל.' המסורת פוטרת את הילדים

הפקחים הללו מאחריותם, אף שבסופו של דבר הילדים משתמשים בכספים הללו לתועלת שלהם לבדם. מדוע אתם מעקרים את המצווה ממשמעותה באמצעות המסורת? הֵיטֵב נִבָּא יְשַׁעְיָהוּ עַל צְבִיעוּתְכֶם לֵאמֹר: ׳נִגַּשׁ הָעָם הַזֶּה, בְּפִיו וּבִשְׂפָתָיו כִּבְּדוּנִי וְלִבָּם רָחַק מִמֶּנִּי. וַתְּהִי יִרְאָתָם אֹתִי מִצְוַת אֲנָשִׁים מְלֻמָּדָה.׳

153:3.4 (1712.4) ״ראו כיצד זונחים אתם את הדיבר ומאמצים את מסורת האדם. ובאיזו קלות אתם דוחים את דבר האל ומקיימים את מסורותיכם שלכם. ורבות ונוספות הדרכים אשר בהן תעזו להעמיד את מנהגיכם מעל לתורה ומעל לדברי הנביאים.״

153:3.5 (1712.5) ואז הפנה ישוע את דבריו אל הנוכחים כולם, ואמר: ״הקשיבו לי כולכם. לא אשר בא אל הפה הוא המטמא את האדם ברוח, כי אם הדבר היוצא מן הפה ומן הלב.״ אך אפילו השליחים לא הבינו את מלוא משמעות דבריו, לפי ששמעון פטרוס שאל: ״האם תוכל להסביר לנו את משמעות המילים, לבל ייעלבו המאזינים?״ ענה ישוע לפטרוס: ״האם גם אתה מתקשה להבין? האם לא תדע שכל צמח אשר לא שתל אבי שבשמים ייעקר? הסכיתו כעת אל אלה אשר יודעים את האמת. אי אפשר להכריח אנשים לאהוב את האמת. רבים מן המורים הללו הינם מדריכים עיוורים. וְכִי יַדְרִיךְ עִוֵּר אֶת עִוֵּר וְנָפְלוּ שְׁנֵיהֶם אֶל הַשָּׁחַת. הסכיתו ואומר לכם את האמת על מה שמטמא את האדם ברוח. אמן, אמן אני אומר לכם, כי לֹא מה שנכנס אל הגוף דרך הפה, או מה שנכנס אל הראש דרך האוזניים או העיניים הוא אשר מטמא את האדם. כִּי אִם הַיּוֹצֵא מִן הַפֶּה יוֹצֵא מִן הַלֵּב, וְהוּא מְטַמֵּא אֶת הָאָדָם. כִּי מִן הַלֵּב יוֹצְאוֹת מַחְשָׁבוֹת רָעוֹת אשר מוצאות ביטוי במילותיהם ובמעשיהם של אנשים מרושעים. הלא תדעו כי מִן הַלֵּב יוֹצְאוֹת מַחְשָׁבוֹת רוֹע, רְצִיחוֹת, נְאוּפִים, זְנוּנִים, גְּנֵבוֹת, עֵדוּת שֶׁקֶר וְגִדּוּפִים? אֵלֶּה הֵם הַמְטַמְּאִים אֶת הָאָדָם, אֲבָל אֲכִילָה בְּלֹא נְטִילַת יָדַיִם לֹא תְּטַמֵּא אֶת הָאָדָם.״

153:3.6 (1713.1) כעת השתכנעו מנהיגי הפרושים בסנהדרין הירושלמית כמעט לחלוטין כי נדרש לעצור את ישוע באשמת חילול הקודש, או בעקבות הפרת אחת מן המצוות הקדושות ליהדות; ומכאן נבעו מאמציהם לערב אותו בדיון על המסורת, אשר כונתה גם התורה שבעל-פה, ובמידת האפשר גם לתקוף אותו בשל כך. אין זה משנה כמה חמור היה המחסור במים, היהודים המשועבדים הללו הקפידו תמיד בנטילת הידיים הטקסית לפני כל ארוחה. הם האמינו כי ״מוטב למות מאשר להפר את מצוות אבותינו.״ המרגלים שאלו את ישוע את

השאלה הזו משום שדווח כי ישוע אמר, "הגאולה נוגעת יותר לניקיון הלב מאשר לניקיון הידיים." אך כאשר אדם מאמץ לעצמו אמונות דתיות שכאלה, קשה להיפטר מהן. אפילו שנים רבות לאחר מכן, היה השליח פטרוס עדיין משועבד מתוך פחד לרבות מן האמונות הנוגעות לטהרה ולטומאה, ונגאל מהן בסופו של דבר רק כאשר חווה חלום מציאותי מאוד ויוצא-דופן. ניטיב להבין זאת אם נזכור כי היהודים הללו התייחסו לאכילה ללא נטילת ידיים בדיוק כאל עשיית עסק עם פרוצה, ודין שני הדברים כאחד היה נידוי.

153:3.7 (1713.2) וכך בחר המאסטר לדון במערכת החוקים והתקנות של הרבנים, התורה שבעל-פה, ולחשוף את טיפשותה של מסורת האבות, אשר נחשבה לקדושה ומחייבת אפילו יותר מן הכתוב בתורה עצמה. ישוע ריסן עצמו פחות בדבריו משום שידע כי הגיעה השעה שבה לא יוכל עוד לעשות דבר על-מנת למנוע את הקרע הפומבי בינו לבין המנהיגים הדתיים הללו.

4. מילים אחרונות בבית הכנסת

153:4.1 (1713.3) בעיצומם של הדיונים שלאחר הפגישה, הביא אחד מן הפרושים מירושלים אל ישוע נער מסכן אשר דבקה בו רוח סוררת ומרדנית. הוא הוביל את הנער המפגר לישוע, ואמר: "מה תוכל לעשות כדי לרפא את המחלה הזו? האם תוכל לגרש שדים?" המאסטר התבונן בנער ונכמרו רחמיו עליו. הוא סימן לנער להתקרב אליו, נטל את ידו ואמר: "אתה יודע מי אני; צא ממנו; ואני מצווה את אחד מרעיך הנאמנים לוודא שלא תשוב." ומיד שב הנער להיות נורמלי ובעל דעת צלולה. היה זה המקרה הראשון שבו באמת גרש ישוע "רוח רעה" מתוך אדם. בכל המקרים הקודמים הדיבוק היה רק לכאורה; אך זה אכן היה מקרה אמיתי של דיבוק בשד, כפי שאירע מעת לעת באותם ימים ועד ליום של פנטקוסט, היום שבו שטפה רוחו של המאסטר כל בשר וגרמה לכך שמעט המורדים השמימיים הללו לעולם לא יוכלו לשוב ולנצל כך בני-אדם בלתי-יציבים.

153:4.2 (1714.1) ומשהנוכחים התפלאו, עמד אחד מן הפרושים וטען כי ישוע יכול לעשות כדברים הללו משום שהוא חָבֵר לשדים; זאת כי הוא הודה בדבריו, שבהם השתמש על-מנת לגרש את השד, כי הוא והשד מכירים זה את זה; והוא המשיך וטען שהרבנים בירושלים כבר החליטו כי ישוע חולל את כל הניסים שלו, לכאורה, בכוחו של בעל-זבוב, שר השדים. אמר הפרושי: "נתקו כל קשר עם האדם הזה; הוא חָבֵר לשטן."

153:4.3 (1714.2) אז אמר ישוע: "אֵיךְ יוּכַל הַשָּׂטָן לְגָרֵשׁ הַשָּׂטָן? וְאִם נֶחְלְקָה מַמְלָכָה עַל עַצְמָהּ, לֹא תּוּכַל לַעֲמֹד הַמַּמְלָכָה הַהִיא; וּבַיִת אִם נֶחֱלַק עַל עַצְמוֹ, לֹא יוּכַל לַעֲמֹד הַבַּיִת הַהוּא. כיצד תוכל עיר לעמוד במצור אם איננה מאוחדת? וְאִם הַשָּׂטָן יִתְקוֹמֵם אֶל עַצְמוֹ וְנֶחֱלָק; כיצד תעמוד מלכותו? אֵין אִישׁ יָכוֹל לָבוֹא לְבֵית הַגִּיבּוֹר וְלִגְזֹל אֶת כֵּלָיו, אִם לֹא יֶאֱסֹר בָּרִאשׁוֹנָה אֶת הַגִּיבּוֹר. וְאִם אֲנִי מְגָרֵשׁ אֶת הַשֵּׁדִים בְּבַעַל-זְבוּב, בְּנֵיכֶם בְּמִי יְגָרְשׁוּ אֹתָם? עַל כֵּן הֱמָּה יִהְיוּ שֹׁפְטֵיכֶם. וְאִם בְּרוּחַ אֱלוֹהִים אֲנִי מְגָרֵשׁ אֶת הַשֵּׁדִים, הִנֵּה הִגִּיעָה אֲלֵיכֶם מַלְכוּת הָאֱלוֹהִים. אילו לא היו הדעות הקדומות מעוורות אתכם, אילו לא היו הגאווה והפחד מסיטים אתכם מדרך הישר, כי אז הייתם מבחינים בקלות כי מצוי בקרבכם אחד גדול מן השדים. אתם מכריחים אותי להכריז כי כָּל אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ אִתִּי הוּא נֶגְדִּי, וַאֲשֶׁר אֵינֶנּוּ מְכַנֵּס אִתִּי הוּא מְפַזֵּר. על כן, אזהיר את אלה אשר בעיניים פקוחות וברוע מכוון מתיימרים לייחס את מעשיי האל לשדים! אמן, אמן אומר לכם, כָּל חֵטְא וְגִדּוּף יִסָּלַח לָאָדָם, אַךְ גִּדּוּף הָרוּחַ המרושע, המכוון, לֹא יִסָּלַח לָאָדָם. ומכיוון שעובדי עוון נחושים אלה לעולם לא יבקשו ואף לא יקבלו מחילה, אשמים הם בחטא דחיית המחילה האלוהית לנצח.

153:4.4 (1714.3) "רבים מכם ניצבים היום בפני צומת דרכים; אתם ניצבים בראשיתה של הבחירה הבלתי-נמנעת בין רצונו של האב לבין נתיביו החשוכים של הרצון-העצמי. ולבסוף, אתם תהיו את אשר תבחרו כעת. עליכם להפוך את העץ ופירותיו לטובים, שאם לא, תהפכו לעץ נשחת אשר פירותיו רעים. הנני מכריז כי במלכות הנצח של אבי נודע העץ בפריו. אך אחדים מכם, ילדי צפעונים, אֵיכָה תּוּכְלוּ לְדַבֵּר טוֹב וְאַתֶּם רָעִים? כִּי מִשֹּׂפַעַת הַלֵּב יְדַבֵּר הַפֶּה."

153:4.5 (1714.4) אז קם פרושי אחר ואמר: "רַבִּי, חָפַצְנוּ לִרְאוֹת אוֹת עַל יָדֶךָ, כך נדע שבזכות ובסמכות תלמד. האם תיאות לכך?" וכאשר שמע זאת ישוע, הוא אמר: "דור חסר אמונה,

מבקש לו אות ואות לא יינתן לו, בִּלְתִּי אֵם האות אשר כבר ניתן, וזה אשר תראו כאשר יעזוב אתכם בן האדם."

153:4.6 (1714.5) וכאשר סיים את דבריו, הקיפו אותו שליחיו והובילו אותו אל מחוץ לבית הכנסת. הם הלכו עמו בדממה חזרה הביתה לבית צידה. הם כולם נדהמו, ובמידת מה גם נחרדו, מן השינוי הפתאומי אשר חל בטקטיקת ההוראה של המאסטר. הם לא הורגלו לראות אותו פועל בדרך כה מיליטנטית.

5. מוצאי שבת

153:5.1 (1715.1) שוב ושוב ניפץ ישוע את תקוות שליחיו. שוב ושוב הוא ריסק את ציפיותיהם הכמוסות. ואולם, שום אכזבה או תקופת צער לא השתוותה לזו אשר אחזה בהם כעת. בנוסף, בדיכאון אשר אחז בהם נמהל כעת פחד אמיתי לשלומם. הם הופתעו מנטישתם המוחלטת והפתאומית של התושבים. במידת מה, הם גם חששו ודאגו בשל העזות הבלתי-צפויה אשר הפגינו הפרושים אשר ירדו מירושלים, ובשל הנחישות האסרטיבית שלהם. אך יותר מכל הם נסערו מפאת השינוי הפתאומי אשר חל בטקטיקה של ישוע. בנסיבות רגילות, הם היו מקבלים בברכה את הופעתה של הגישה המיליטנטית יותר הזו, אך הם נבהלו מן האופן שבו היא הופיעה הלכה למעשה בצמידות לדברים רבים בלתי-צפויים אחרים.

153:5.2 (1715.2) וכעת, מעבר לכל הדאגות האלה, ישוע סירב לאכול כשהם חזרו הביתה. הוא הסתגר לבדו במשך שעות באחד מן החדרים העליונים. השעה הייתה כמעט חצות כאשר חזר יואב, מנהיג האוונגליסטים, ודיווח כי כמעט שליש מקרב עמיתיו נטשו את הקבוצה. לכל אורך הערב באו והלכו חסידים נאמנים ודיווחו על תחושת דחייה כללית כלפי המאסטר בכפר נחום. הרבנים מירושלים הזינו במרץ את תחושות הדחייה ועשו כל אשר לאל ידם על-מנת לגרום לאנשים להתרחק מישוע ומתורתו. במהלך השעות הקשות האלה התכנסו שתים-עשרה הנשים בביתו של פטרוס. הן היו נסערות מאוד, אך אף אחת מהן לא נטשה.

(1715.3) 153:5.3 ישוע ירד מן החדר העליון מעט לאחר חצות הליל, עמד בקרב השנים-עשר ועמיתיהם, אשר מנו בסך הכול כשלושים איש. וכך אמר: "אני מכיר בכך שניפוי המלכות מטריד אתכם, אבל הוא בלתי-נמנע. לאחר כל ההכשרה אשר קיבלתם, האם באמת הייתה לכם סיבה טובה להיטרד מדבריי? מדוע נמלאתם בפחד ובחשש למראה המלכות אשר נפטרת מן ההמונים הפושרים, מתלמידים בעלי לב-חצוי? מדוע זה תתאבלו אל מול שחר של יום טרי שבו תזרח בהדר חדש תורת הרוח של מלכות השמים? אם תתקשו לעמוד במבחן הזה, מה תעשו כאשר יידרש בן האדם לשוב אל האב? מתי וכיצד תכינו את עצמכם לזמן שבו ארקיע אל המקום שממנו באתי אל העולם?

(1715.4) 153:5.4 "אהוביי, עליכם לזכור כי הָרוּחַ הוּא הַנּוֹתֵן חַיִּים וְהַבָּשָׂר אֵין בּוֹ מוֹעִיל. הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אֲנִי דִּבַּרְתִּי אֲלֵיכֶם רוּחַ הֵמָּה וְחַיִּים. יַאֲמֵץ לְבַבְכֶם! לא נטשתי אתכם. רבים ייעלבו מדבריי הפשוטים של הימים הללו. כבר שמעתם שרבים מחסידיי כבר הפנו אלי עורף; לא עוד יצעדו עמי. מלכתחילה ידעתי שמי שמאמין בלב-חצוי ייפול לאורך הדרך. האם לא בחרתי אתכם, השנים-עשר, ומיניתי אתכם כשגרירי המלכות? הֲיֵשׁ אֶת נַפְשְׁכֶם גַּם אַתֶּם לָסוּר מֵאַחֲרָי? איש-איש יבחן את אמונתו שלו, כי אחד מכם מצוי בסכנה גדולה." וכאשר סיים ישוע את דבריו, אמר שמעון פטרוס: "כן, אדוני, אנחנו עצובים ונבוכים, אך לעולם לא ננטוש אותך. לימדת אותנו את מילות חיי הנצח. האמנו בך והלכנו אחריך עד כה. לא נָפנה לך עורף, כי יודעים אנחנו ששליח האל הנך." וכשסיים פטרוס את דבריו, כולם כאיש אחד הנהנו כאות הסכמה להבטחת נאמנותם.

(1716.1) 153:5.5 או אז אמר ישוע: "לכו לנוח, כי זמנים עמוסים לפנינו; הנה באים ימים מלאי-פעולה."

מסמך 154

ימים אחרונים בכפר נחום

154:0.1 (1717.1) בשבת מרובת המאורעות של ה-30 באפריל, בשעה שישוע ניחם במילותיו את תלמידיו השפופים והנבוכים, התקיימה בטבריה פגישת התייעצות בין הורדוס אנטיפס לבין קבוצת יועצים מיוחדת אשר ייצגו את הסנהדרין הירושלמית. הסופרים והפרושים הללו האיצו בהורדוס לעצור את ישוע; כמיטב יכולתם הם ניסו לשכנע אותו כי ישוע עסק בהתססת התושבים להתקוממות ואפילו למרד. ואולם, הורדוס סירב לפעול כנגד ישוע כאילו היה עבריין פוליטי. יועציו של הורדוס דיווחו לו נאמנה את אשר אירע מעבר לאגם, כאשר האנשים ביקשו להכתיר את ישוע למלך והוא סירב.

154:0.2 (1717.2) אחד מבני משפחתו הרשמית של הורדוס, אדם בשם כּוּזָא, אשר אשתו השתייכה לסגל הנשים הסועדות, דיווח לו כי ישוע לא חפץ להתערב בענייני השלטון הארצי; וכי כל מעייניו נתונים לכינונה של אחווה רוחנית בקרב מאמיניו, אחווה שאותה הוא מכנה בשם "מלכות השמים". הורדוס סמך על דיווחיו של כוזא במידה כזו שהוא סירב להתערב בפעילותו של ישוע. באותה העת השפיע על גישתו של הורדוס כלפי ישוע גם פחדו מיוחנן המטביל, פחד של אמונה טפלה. הורדוס היה אחד מאותם יהודים משומדים, כך שיחד עם זאת שלא האמין בדבר, הוא פחד מהכול. מצפונו הציק לו מפני שהמית את יוחנן, והוא ביקש להימנע מהסתבכות במזימות האלה כנגד ישוע. הוא ידע על מקרים רבים של חולים אשר

נרפאו ככל הנראה על-ידי ישוע, והוא החשיב אותו כנביא או כקנאי דת לא מסוכן באופן יחסי.

154:0.3 (1717.3) כאשר היהודים איימו לדווח לקיסר כי הוא נותן מחסה לנתין בוגד, הוא הורה להם להסתלק מחדר הישיבות שלו. כך נותרו פני הדברים במשך שבוע אחד נוסף, שבמהלכו ישוע הכין את חסידיו להתפזרות הצפויה.

1. שבוע של התייעצות

154:1.1 (1717.4) מה-1 במאי ועד ה-7 במאי ערך ישוע התייעצויות אינטימיות עם חסידיו בבית זבדיה. רק התלמידים המנוסים והנאמנים ביותר זכו להזמנה לפגישות האלה. באותה העת, רק לכמאה תלמידים עמד האומץ המוסרי להעז ולעמוד כנגד התנגדותם של הפרושים ולהצהיר בפומבי על דבקותם בישוע. קבוצה זו נפגשה בבוקר, אחר הצהריים ובערב. קבוצות קטנות של מתעניינים התקבצו על החוף אחר הצהריים בכל יום, במקום שבו כמה מן האוונגליסטים או השליחים נשאו בפניהם דברים. הקבוצות האלה מנו רק לעיתים רחוקות יותר מחמישים איש.

154:1.2 (1717.5) ביום שישי של השבוע הזה, רבני בית הכנסת של כפר נחום סגרו רשמית את בית התפילה בפני ישוע ובפני כל חסידיו. פעולה זו ננקטה על-פי דרישת הפרושים מירושלים. יאיר התפטר מתפקידו כרב הראשי והצטרף בפומבי לישוע.

154:1.3 (1718.1) הפגישה האחרונה על החוף נערכה בשעות אחר הצהריים של שבת, ה-7 במאי. ישוע נשא דברים באוזני הנאספים, פחות ממאה וחמישים במספר. ליל אותו יום שבת סימן את נקודת השפל ביחס של הציבור כלפי ישוע ותורתו. מאותו יום ואילך חל שיפור רציף, איטי, בריא ובטוח יותר ביחס כלפיו; התנועה אשר הלכה בעקבותיו היטיבה להתבסס באופן יסודי יותר על אמונה רוחנית ועל התנסות דתית אמיתית. ברור היה כי תם כעת תהליך המעבר המורכב מעט והמסוכן מן המושגים החומרניים אשר בהם דבקו חסידי המאסטר בנוגע למלכות, למושגים האידיאליסטים והרוחניים יותר אשר לימד ישוע. מכאן ואילך הם הטיפו

בפתיחות גדולה יותר על היקפה הנרחב יותר של בשורת המלכות ועל המשמעויות הרוחניות מרחיקות הלכת שלה.

2. שבוע של מנוחה

154:2.1 (1718.2) ביום ראשון, ה-8 במאי, שנת 29 לספירה, קיבלה הסנהדרין בירושלים החלטה לסגור את שערי כל בתי הכנסת בפלשתינה בפני ישוע וחסידיו. בכך השתלטה הסנהדרין בירושלים על סמכות באופן חסר תקדים. עד אז, כל בית כנסת התקיים ופעל כקהילה עצמאית של מתפללים הכפופה לניהול מועצת המנהלים שלה עצמה. אך ורק בתי הכנסת בירושלים היו נתונים תחת מרות הסנהדרין. פעולה נחרצת זו של הסנהדרין לוותה בהתפטרות של חמישה מחבריה. מאה שליחים נשלחו מיידית על-מנת למסור את ההחלטה ולאכוף אותה. תוך פרק זמן בן כשבועיים בלבד סרו כלל בתי כנסת בפלשתינה להחלטת הסנהדרין, למעט בית הכנסת של חברון. רבני בית הכנסת של חברון סירבו להכיר בזכות כזו של הסנהדרין להטיל מרות על קהילתם. סירובם להסכים לציווי אשר הגיע מירושלים התבסס על טענתם לאוטונומיה קהילתית ולא על אהדה לישוע ולתנועתו. מעט לאחר מכן נשרף בית הכנסת בחברון ונהרס.

154:2.2 (1718.3) בבוקר של אותו יום ראשון הכריז ישוע על שבוע של חופשה, והוא האיץ בכל תלמידיו לשוב אל בתיהם או אל חבריהם, להעניק מזור לנפשותיהם ולנחם את אהוביהם. הוא אמר: "לכו אל מקומותיכם, לנפוש או לדוג, בעודכם מתפללים להרחבת המלכות."

154:2.3 (1718.4) שבוע המנוחה הזה אִפשר לישוע לבקר משפחות וקבוצות רבות בסביבות החוף. כמה פעמים הוא אף יצא לדוג בחברת דוד זבדיה, ואף כי הרבה מן הזמן הוא הסתובב לבדו, תמיד היו בסביבתו שניים או שלושה מבין שליחיו הנאמנים ביותר של דוד, אשר קיבלו ממפקדם הוראות אשר אינן משתמעות לשתי פנים באשר לאבטחתו של ישוע. בשבוע המנוחה הזה לא התבצע לימוד פומבי מכל סוג שהוא.

154:2.4 (1718.5) היה זה השבוע שבו נתנאל ויעקב זבדיה סבלו ממחלה קשה באופן יחסי. במשך שלושה ימים ושלושה לילות הם סבלו ממיחושים קשים במערכת העיכול. בלילה השלישי שילח ישוע את שלומית, אמו של יעקב, לנוח וסעד את שליחיו החולים. מובן שישוע יכול היה לרפא את החולים באופן מידי, אך לא זה האופן שבו הבן או האב מתייחסים לקשיים הרגילים שבהם נתקלים ילדי האדם בעולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב. לכל אורך חייו רבי המאורעות של ישוע בגוף, הוא מעולם לא סעד באופן על-טבעי כלשהו איש מבני משפחתו הארצית ואף לא איש מקרב חסידיו הקרובים.

154:2.5 (1719.1) נשמותיהם המתפתחות של יצורים בני-תמותה נדרשות להתמודד עם הקשיים ביקום ועם המכשולים שנמצאים בפלנטות כחלק מהתנסות ההכשרה אשר הן מקבלות, וכחלק מתהליך צמיחתן והתפתחותן. תהליך הפיכתה של הנשמה האנושית לרוחנית דורש התנסות אינטימית בפתרון מגוון רחב של בעיות ביקום. הטבע החייתי, כמו גם המופעים הנמוכים יותר של יצורים בעלי-רצון, אינם מתפתחים כיאות בסביבות נוחות. מצבים בעייתיים, שאליהם נלווה גירוי למאמץ, מעודדים את אותן פעולות של הדעת, הנשמה והרוח, אשר תורמות עד מאוד להישגים ראויים בהתקדמות האנושית ולהשגתן של רמות ייעוד רוחניות גבוהות יותר.

3. הוועידה השנייה בטבריה

154:3.1 (1719.2) ב-16 במאי נערכה בטבריה הפגישה השנייה בין הרשויות מירושלים לבין הורדוס אנטיפס. בפגישה הזו נכחו הן מנהיגיה הפוליטיים והן מנהיגיה הדתיים של ירושלים. מנהיגי היהודים יכלו לדווח להורדוס כי כמעט כל בתי הכנסיות בגליל וביהודה נעלו את שעריהם בפני ישוע ובפני תורתו. ושוב הם ניסו לגרום לכך שהורדוס יעצור את ישוע, אך זה סירב לעשות כן. לעומת זאת, ב-18 במאי הסכים הורדוס להתיר לרשויות הסנהדרין לתפוס את ישוע, להוביל אותו לירושלים ולהעמיד אותו לדין באשמה של עבירות דת, וזאת בתנאי שהמושל הרומי של יהודה ייתן את הסכמתו לתכנית. בינתיים, אויביו של ישוע החלו להפיץ

בשקדנות ברחבי הגליל את השמועה כי הורדוס הפך לעוין את ישוע, וכי הוא מתכוון לחסל את כל מי שיאמין בתורתו.

154:3.2 (1719.3) במוצאי שבת, ה-21 במאי, הגיעה לטבריה הודעה על כך שרשויות השלטון בירושלים אינן מתנגדות להסכם בין הורדוס לפרושים, לתפיסתו של ישוע, להובלתו לירושלים ולהעמדתו לדין בפני הסנהדרין באשמת חילול קדושת חוקי האומה היהודית. בהתאם לכך, מעט לפני חצות הליל של אותה שבת, חתם הורדוס על צו אשר הסמיך את נציגי הסנהדרין לעצור את ישוע בתחומי מחוזות שלטונו ולהוביל אותו בכוח לירושלים, שם יועמד לדין. גורמים רבים הפעילו על הורדוס לחץ רב בטרם הסכים להתיר זאת, והוא עצמו ידע היטב כי ישוע לא יכול היה לצפות למשפט הוגן מידי יריביו המרים בירושלים.

4. מוצאי שבת בכפר נחום

154:4.1 (1719.4) במוצאי אותה שבת התכנסה בבית הכנסת של כפר נחום קבוצה של חמישים אזרחים מובילים אשר דנה בשאלה החשובה: "מה עלינו לעשות עם ישוע?" הם דנו והתווכחו עד לאחר חצות הליל, אך לא הצליחו להגיע לעמק השווה על-מנת לקבל החלטה. למעט אנשים אחדים אשר נטו להאמין כי ישוע עשוי להיות המשיח, או לפחות איש קדוש, או נביא, הנוכחים התחלקו לארבע קבוצות כמעט שוות בגודלן, אשר החזיקו בנקודות ההשקפה הבאות ביחס לישוע:

154:4.2 (1719.5) 1. כי הוא היה קנאי דת אשר השלה את עצמו, ולא נשקפת ממנו כל סכנה.

154:4.3 (1719.6) 2. כי הוא מהווה גורם מתסיס ומסוכן, והוא עלול להסית למרד.

154:4.4 (1720.1) 3. כי הוא חבר לשדים, והוא אפילו עלול להיות שר השדים.

154:4.5 (1720.2) 4. כי הוא יצא מדעתו, היה משוגע ומעורער בנפשו.

154:4.6 (1720.3) רבות דובר על דוקטרינות ההטפה של ישוע אשר ערערו את פשוטי העם; אויביו טענו כי תורתו איננה מעשית, ושאם כולם ינסו באמת ובתמים לחיות לפי רעיונותיו,

הכול מיד יתמוטט. ואנשים רבים אמרו דברים דומים בדורות שלאחר מכן. הרבה אנשים אינטליגנטיים ובעלי כוונות טובות, אפילו כאלה בעידן המתקדם והמואר יותר של ההתגלויות האלה, טוענים כי לא ניתן היה לבסס את הציוויליזציה המודרנית על תורתו של ישוע – ובאופן חלקי, הצדק עמם. ואולם, כל אותם ספקנים שוכחים כי ניתן היה לבנות על בסיס תורתו ציוויליזציה טובה בהרבה, ויום אחד אכן כך יהיה. למרות שלעתים קרובות נערכו ניסיונות חלקיים ליישם את הדוקטרינה המכונה "נוצרית", מעולם לא נערך בעולם הזה ניסיון רציני ליישם את תורתו של ישוע בקנה מידה רחב.

5. בוקר יום ראשון רב המאורעות

154:5.1 (1720.4) ה-22 במאי היה יום רב-מאורעות בחייו של ישוע. בבוקר של אותו יום ראשון, לפני הנץ החמה, אחד משליחיו של דוד הגיע בבהילות מטבריה ומסר כי הורדוס אישר, או עמד לאשר, את מעצרו של ישוע בידי נציגי הסנהדרין. החדשות האלה, והסכנה הממשמשת ובאה שעליה העידו, גרמו לדוד להעיר משנתם את כל שליחיו ולשלוח אותם אל כל קבוצות התלמידים המקומיות. הוא זימן את כולם להתייעצות חירום בשבע בבוקר של אותו יום. כאשר גיסתו של יהודה (אחי ישוע) שמעה את הדיווח המפחיד, היא מיהרה למסור אותו לכל בני משפחתו של ישוע אשר גרו בסמוך, וזימנה אותם להתכנס מיד בבית זבדיה. ובתגובה לקריאה המהירה הזו הגיעו מיד מרים, יעקב, יוסף, יהודה ורות.

154:5.2 (1720.5) בפגישת הבוקר המוקדמת הזו מסר ישוע לתלמידים שנאספו את הוראותיו בטרם פרידה; במילים אחרות, הוא נפרד מהם לשלום לעת עתה, זאת משום שידע שבקרוב יפוצו כולם מכפר נחום. הוא הנחה את כולם לבקש את הכוונת האל ולהמשיך בכל מחיר בעבודת המלכות. את האוונגליסטים הוא הנחה להמשיך ולפעול על-פי מיטב שיקול דעתם, עד אשר ייקראו בעתיד. הוא בחר שנים-עשר מן האוונגליסטים כבני לוויה; את שנים-עשר השליחים הוא הנחה להישאר לצדו בכל מצב. את שתים-עשרה הנשים הוא הנחה להישאר בבית זבדיה ובביתו של פטרוס עד אשר יקרא להן.

154:5.3 (1720.6) ישוע נתן את הסכמתו להמשך פעולת שירות השליחים של דוד בכל הארץ. דוד נפרד לשלום מן המאסטר באלה המילים: "לך-לך לעבודתך, מאסטר. אל תיתן לאנשי הקנאה לתפוס אותך, ולעולם אל תטיל ספק בכך ששליחיי יעקבו אחריך. אנשֵי לעולם לא יאבדו את הקשר אתך, ודרכם אתה תדע את הקורות בחלקים אחרים של המלכות, ואנחנו נדע את הקורות אותך. דבר ממה שיקרה לי עצמי לא יוכל להשפיע על השירות הזה, משום שמיניתי סגן ראשון וסגן שני, ואפילו שלישי. אינני מורה ואף לא מטיף, אך לבי קורא לי לעשות את כדבר הזה, ואיש לא יכול לעצור בעדי."

154:5.4 (1720.7) בסביבות השעה 07:30 בבוקר החל ישוע לשאת את דברי הפרידה שלו באוזני כמאה מאמינים אשר הצטופפו בפנים לשמוע אותו. כלל הנוכחים הרגישו את רצינות המאורע, אך ישוע נראה שמח מהרגיל; שוב הוא כמו חזר אל עצמו הרגיל. הרצינות אשר תקפה אותו במשך שבוע נעלמה, והוא עורר בהם כולם השראה באמצעות דברי האמונה, התקווה והאומץ אשר נשא.

6. משפחתו של ישוע מגיעה

154:6.1 (1721.1) השעה הייתה שמונה בבוקר בקירוב של יום ראשון הזה, כשחמשת בני משפחתו הארצית של ישוע הגיעו בתגובה לקריאה הדחופה של גיסתו של יהודה. מכל בני משפחתו הגשמית של ישוע, רק אחת, רות, האמינה בלב שלם וברציפות באלוהיות משימתו על-פני האדמה. יהודה, יעקב, ואפילו יוסף המשיכו להחזיק בחלק גדול מהאמונה שלהם בישוע, אך הם התירו לגאווה להפריע למיטב שיקול דעתם ולנטיותיהם הרוחניות האמיתיות. גם מרים נקרעה בין האהבה לפחד, בין אהבת האם לגאוות המשפחה. ואף-על-פי שהספק ניקר בה, היא לא הצליחה לשכוח לגמרי את ביקורו של גבריאל בטרם הולדתו של ישוע. הפרושים התאמצו לשכנע את מרים כי ישוע השתגע, כי דעתו נטרפה עליו. הם האיצו בה ללכת עם ילדיה ולהניא את ישוע מלהמשיך ללמד בפומבי. הם הבטיחו למרים כי בקרוב בריאותו של ישוע תדרדר ורק קלון ובושה יבואו על כל משפחתו כתוצאה מהמשך עבודתו.

וכך, כאשר הגיעה הקריאה מעם גיסתו של יהודה, יצאו החמישה מיד אל ביתו של זבדיה, לאחר הלילה שבו הם בילו יחד בביתה של מרים, שם נפגשו עם הפרושים. שיחתם עם המנהיגים הירושלמים נמשכה עמוק אל תוך הלילה, וכולם השתכנעו פחות או יותר כי ישוע התנהג באופן מוזר, וכי הוא נהג כך מזה זמן מה. ואף כי רות לא יכולה הייתה להסביר את התנהלותו, היא התעקשה שהוא תמיד נהג במשפחתו בהגינות וסירבה לתמוך בתוכנית להניא אותו מלהמשיך ולפעול.

154:6.2 (1721.2) בדרך לבית זבדיה הם שוחחו ביניהם והסכימו לנסות ולשכנע את ישוע לחזור אתם הביתה. מרים אמרה: "אני יודעת שאוכל להשפיע על בני, אם רק יבוא הביתה ויקשיב לי." יעקב ויהודה שמעו שמועות על התוכנית לעצור את ישוע ולהוביל אותו לירושלים למשפט. הם גם פחדו על עצמם. המשפחה לא התערבה בעניינים כל אימת שישוע היה דמות פופולארית בעיני הציבור, אך כעת, משתושבי כפר נחום והמנהיגים הירושלמיים הפנו לו לפתע עורף, הם החלו להרגיש במובחן את הלחץ מפני הקלון הצפוי בשל העמדה המביכה שבה הם נמצאו.

154:6.3 (1721.3) הם ציפו לפגוש את ישוע, לקחת אותו הצידה ולהאיץ בו לחזור אתם הביתה. הם חשבו שיוכלו להרגיע אותו בכך שיבטיחו לו לשכוח את ההזנחה אשר הזניח אותם – הם יסלחו וישכחו – אם רק יוותר על הטיפשות שבניסיון להטיף לדת חדשה, ניסיון אשר יכול לגרום לו רק להסתבך ולהמיט קלון על משפחתו. תשובתה של רות לכל אלה הייתה: "אני רק אומר לאחי שאני חושבת שהוא איש אלוהים, ושאני מקווה שהוא מוכן למות ולא להתיר לפרושים המרושעים להפסיק את הטפתו." יוסף הבטיח להשקיט את רות בשעה שהאחרים עמלים לשכנע את ישוע.

154:6.4 (1721.4) כשהגיעו אל בית זבדיה היה ישוע בעיצומם של דברי הפרידה שלו לתלמידיו. הם ביקשו להיכנס לבית, אך הבית היה מלא עד אפס מקום. לבסוף, הם התמקמו במרפסת האחורית והעבירו הודעה לישוע, הודעה שעברה מאדם לאדם עד שלבסוף הפריע שמעון פטרוס לישוע ולחש לו: "דע שאמך ואחֶיך נמצאים בחוץ והם מאוד רוצים לדבר אתך." אמו לא העלתה על דעתה עד כמה היו חשובים דברי הפרידה שלו לחסידיו, ואף לא ידעה שהדברים עתידים היו להיות מופרעים בכל רגע כאשר תגיע החבורה לעצור אותו. היא באמת

חשבה שלאחר נתק ממושך כל-כך, לכאורה, ולאור העובדה שהיא והאחים הואילו בטובם לבוא אליו, ישוע יפסיק לשאת את דבריו ויבוא אליהם ברגע שיקבל את ההודעה שהם ממתינים.

154:6.5 (1722.1) היה זה רק עוד אחד מאותם מקרים שבהם משפחתו הארצית של ישוע לא הצליחה להבין כי הוא נדרש לעסוק בעסקי אביו. וכך, מרים ואחַיו נפגעו עמוקות כאשר הוא הפסיק לרגע את דבריו על-מנת לקבל את ההודעה, ובמקום למהר ולצאת לקראתם הם שמעו את נעימת קולו הרמה כשאמר: "אמרו לאמי ולאחַי כי אין להם מה לחשוש ביחס אלי. האב אשר שלח אותי לָעולם לא ייטוש אותי; ושום דבר רע לא יאונה גם למשפחתי. אמרו להם להתאזר באומץ ולשים את מבטחם באבי המלכות. הן אחרי ככלות הכול, מי היא אמי ומי הם אחַי?" והוא פרש את זרועותיו אל עבר כל תלמידיו אשר בחדר ואמר: "אין לי אימא; אין לי אחים. ראו, הנה אמי והנה אחַי! כי כל העושה את רצון אבי שבשמיים הינו כאמי, כאחי וכאחותי."

154:6.6 (1722.2) וכאשר מרים שמעה את המילים האלה, היא נפלה לזרועותיו של יהודה. בעוד שישוע מסיים לומר את מילות הפרידה לתלמידיו, הם הוציאו אותה אל הגן כדי להעירה. הוא התכוון לצאת אל אמו ואל אחיו, אך שליח מטבריה הגיע במרוצה ודיווח כי אנשי הסנהדרין נמצאים בדרכם למקום ובסמכותם לעצור את ישוע ולהובילו לירושלים. אנדראס קיבל את ההודעה, הפסיק את דברי ישוע ומסר לו אותה.

154:6.7 (1722.3) אנדראס לא זכר שדוד מיקם כעשרים-וחמישה זקיפים מסביב לבית זבדיה, וכי איש לא יכול היה להפתיע אותם; ולכן שאל את ישוע מה לעשות. המאסטר עמד שם בדממה, בעוד שאמו מתאוששת בגן מן ההלם אשר חוותה לשמע מילותיו, "אין לי אימא". ממש באותו רגע קמה בחדר אישה ואמרה, "אַשְׁרֵי הַבֶּטֶן אֲשֶׁר נָשָׂאַתְךְ וְאַשְׁרֵי הַשָּׁדַיִם אֲשֶׁר מָהֶם יָנָקְתָּ." ישוע נפנה לרגע משיחתו עם אנדראס על-מנת לענות לאישה ואמר, "לֹא, כִּי אַשְׁרֵי הַשּׁוֹמְעִים וְהַשּׁוֹמְרִים אֶת דְּבַר הָאֱלֹהִים."

154:6.8 (1722.4) מרים ואחַיו של ישוע סברו כי הוא לא מבין אותם וכי הוא איבד בהם עניין. הם כלל לא העלו בדעתם שהם אלו שלא הצליחו להבין אותו. ישוע הבין היטב כמה קשה

לבני האדם לזנוח את עברם. הוא ידע כיצד אנשים נוהים אחר דבריו הרהוטים של המטיף, הוא ידע כיצד מגיב המצפון לפנייה רגשית, כפי שהדעת מגיבה ללוגיקה ולהיגיון, אך הוא גם ידע כמה הרבה יותר קשה לשכנע אנשים **לזנוח את העבר.**

154:6.9 (1722.5) לעד נכון הדבר כי כל אלו אשר מאמינים שלא מבינים אותם, או שלא מעריכים אותם, יכולים למצוא בישוע חבר אוהד ויועץ מבין. הוא הזהיר את שליחיו כי האדם עלול למצוא את אויביו בביתו שלו, אך הוא לא העלה על דעתו עד כמה תתגשם התחזית הזו בחוויה שלו עצמו. ישוע לא נטש את משפחתו הארצית על-מנת לעסוק בעסקי האב – הם אלה אשר נטשו אותו. מאוחר יותר, לאחר מותו של המאסטר ותחייתו מן המתים, כאשר יעקב התחבר לתנועת הנצרות המוקדמת, הוא סבל באופן בל-יתואר כתוצאה מכך שלא הצליח ליהנות מוקדם יותר מן הקשר עם ישוע ועם תלמידיו.

154:6.10 (1723.1) בעניין הזה בחר ישוע להסתמך על הידע המוגבל של דעתו האנושית. הוא ביקש לחוות את החוויה שלו עם עמיתיו כאחד האדם. ודעתו האנושית של ישוע אכן התכוונה לראות את משפחתו לפני יציאתו. הוא לא רצה להפסיק את דבריו באמצע ולהיפגש עמם בציבור לראשונה לאחר נתק כה ממושך. הוא התכוון לסיים את דבריו ולפגוש אותם בטרם יצֵא, אך התוכנית הזו סוכלה בשל הקנוניה ורצף האירועים אשר החלו להתגולל מיד לאחר מכן.

154:6.11 (1723.2) מהירות מנוסתם הואצה בשל הגעת קבוצה משליחיו של דוד לכניסה האחורית של בית זבדיה. ההמולה אשר נוצרה בשל הגעתם הפחידה את השליחים, אשר סברו כי הם אלה שאותם באו לעצור, ומכיוון שהם חששו להיעצר מיידית, הם יצאו במנוסה מן הדלת הקדמית אל עבר הסירה אשר המתינה להם. וזאת הסיבה בשלה לא ראה ישוע את משפחתו אשר המתינה במרפסת האחורית.

154:6.12 (1723.3) ואולם, הוא אמר לדוד זבדיה בעת שעלה לסירה במהלך מנוסתו: "אמור לאמי ולאחיי שאני מעריך את הגעתם, וכי התכוונתי לפגוש אותם. הזהר אותם לבל ייעלבו ממני, ושבמקום זאת יבקשו לדעת את רצון האל ושיבקשו את החסד ואת האומץ לנהוג על-פיו."

7. מנוסה מבוהלת

154:7.1 (1723.4) וכך, בבוקר יום ראשון הזה, ה-22 במאי לשנת 29 לספירה, נסו ישוע, שנים-עשר השליחים ושנים-עשר האוונגליסטים מפני נציגי הסנהדרין אשר עשו את דרכם אל בית צידה ובידם אישור מטעם הורדוס אנטיפס לעצור אותו, לקחת אותו לירושלים ושם להעמידו לדין באשמת חילול הקודש והפרות נוספות של מצוות היהודים הקדושות. היה זה בסביבות השעה שמונה ושלושים בבוקר היפהפה הזה שחבורת העשרים-וחמישה הפליגה וחתרה אל עבר חופיה המזרחיים של הכנרת.

154:7.2 (1723.5) בעקבות סירתו של המאסטר חתרה סירה קטנה יותר ובה שישה משליחיו של דוד, אשר נצטוו לשמור על קשר עם ישוע ועם עמיתיו ולדאוג לכך שמידע על אודות מיקומם וביטחונם יימסר באופן שוטף לבית זבדיה אשר בבית צידה, ואשר שימש במשך תקופה מסוימת כמטה של עבודת המלכות. אך ישוע לא שב עוד מעולם להתגורר בבית זבדיה. מכאן ואילך, ולמשך כל שארית חייו הארציים, למאסטר אכן "לא היה מקום להניח עליו את ראשו." הוא לא שב עוד להתגורר אפילו במקום הדומה למושב קבע.

154:7.3 (1723.6) הם חתרו אל עבר הכפר הקרוב כורסי, שם הפקידו את סירותיהם למשמורת בידי חברים, והחלו את מסע הנדודים של שנתו האחרונה ורבת האירועים של המאסטר על-פני האדמה. למשך זמן-מה הם נותרו בתחומי שלטונו של פיליפוס, ונעו מכורסי עד קיסריה-פיליפי, ומשם לחופי פיניקיה.

154:7.4 (1723.7) הקהל נשאר בסמוך לבית זבדיה וצפה בשתי הסירות העושות את דרכן אל עבר החוף המזרחי, והאנשים נבהלו כהוגן כאשר הנציגים מירושלים הגיעו ומיהרו לחפש אחר ישוע. אלו סירבו להאמין כי הוא חמק מהם, ובעת שישוע וחבורתו עשו את דרכם צפונה דרך הבשן, הפרושים ועוזריהם בזבזו כמעט שבוע מלא בחיפוש עקר אחריו באזור כפר נחום.

154:7.5 (1724.1) משפחתו של ישוע עזבה אל ביתה בכפר נחום ובילתה כמעט שבוע בשיחות, בוויכוחים ובתפילה. הם היו מבולבלים ומלאי חששות. הם זכו ליהנות ממעט שקט נפשי רק ביום חמישי אחר הצהריים, כאשר רות שבה מביקור בבית זבדיה, שם היא למדה מפי דוד ששלום לאביה-אחיה, וכי בריאותו טובה והוא עושה את דרכו אל עבר החוף הפיניקי.

מסמך 155

מנוסה דרך צפון הגליל

155:0.1 (1725.1) זמן קצר לאחר שישוע והעשרים-וארבעה עגנו בכורסי ביום ראשון עתיר המאורעות הזה, הם יצאו מעט צפונה ובילו את הלילה בפארק יפהפה השוכן מדרום לבית צידה-יוליאס. הם הכירו היטב את מקום החנייה הזה משום שהם בילו בו בעבר. לפני שהם פרשו לשנת הלילה, קיבץ המאסטר את חסידיו סביבו ודן עמם במסע המתוכנן דרך הבשן וצפון הגליל אל החוף הפיניקי.

1. למה רָגשו גויים?

155:1.1 (1725.2) אמר ישוע: "זכרו כולכם את אשר אמר סופר תהילים על הזמנים האלה, 'לָמָּה רָגְשׁוּ גוֹיִם וְלְאוּמִים יֶהְגּוּ רִיק? יִתְיַצְּבוּ מַלְכֵי-אֶרֶץ וְרוֹזְנִים נוֹסְדוּ יָחַד עַל יְהוָה וְעַל מְשִׁיחוֹ לֵאמוֹר, ננתץ אסורי-רחמים ונבתק חבלי האהבה.'

155:1.2 (1725.3) "ביום הזה מתגשמת הנבואה הזו לפני עיניכם. אבל לפי שסופר תהילים טעה באשר לעבודתו של בן האדם על-פני הארץ, לא תראו בהתגשמות יתר נבואתו. מלכותי מבוססת על אהבה, מטיפה לרחמים ומכוננת תוך שירות נטול אנוכיות. לא ישב אבי בשמים וישחק למו. לא ידבר אלימו באפו. אמת בהבטחה כי לבנו נתונים הגויים (והלכה למעשה,

אחיו הבּוּרים אשר טרם למדו). ואני אקבל את הגויים בזרועות פתוחות, ברחמים ובאהבה. ועל-אף הכתוב, למצער, כי הבן ׳יִרְעֶם בְּשֵׁבֶט בַּרְזֶל וּכְכְלִי יוֹצֵר יְנַפְּצֵם׳, תהא כל האהבה הזו מנת חלקם של הגויים. סופר תהילים האיץ בכם ׳לעבוד את יהוה ביראה׳ – ואילו אני מזמין אתכם לרכוש באמונה את מקומכם כבנים לאלוהים; הוא מצווה עליכם לשמוח ברעדה; אני מזמין אתכם לשמוח בבטחה. הוא אומר ׳נַשְּׁקוּ בַר, פֶּן יֶאֱנַף וְתֹאבְדוּ דֶּרֶךְ כִּי יִבְעַר כִּמְעַט אַפּוֹ.׳ אך אתם אשר חייתם עמי, יודעים היטב שלא דרך כעס וזעם תתבסס מלכות האלוהים בלב האדם. ואף-על-פי-כן, אכן זכה סופר תהילים להצצה של אור האמת בשעה שאמר באחרית דבריו: ׳אַשְׁרֵי כָּל חוֹסֵי בוֹ.׳"

155:1.3 (1725.4) ישוע המשיך ללמד את העשרים-וארבעה, ואמר: "הגויים אשר מתרגשים עלינו צודקים במידת-מה. בגלל שהחזון שלהם קטן וצר, הם מסוגלים למקד את האנרגיות שלהם בהתלהבות. הם יכולים פחות-או-יותר לראות את המטרה בעין; ולפיכך הם מתאמצים ופועלים מתוך אומץ ויעילות. אתם, אשר הכרזתם על כניסתכם אל מלכות השמים, מתחבטים יותר מדי ועמומים יותר מדי באופן שבו אתם מלמדים. הגויים חותרים הישר אל המטרה; ואילו אתם לוקים יותר מדי בכמיהה כרונית. אם תבקשו להיכנס אל המלכות, למה שלא תסתערו עליה ברוח, ממש כשם שהגויים צרים על עיר אשר אותה הם מבקשים לכבוש? מי אשר השירות שלו כולל בעיקר חרטה על העבר, יללות על ההווה ותקווה חסרת-תוחלת באשר לעתיד, כמעט שאינו ראוי למלכות. למה רגשו גויים? לפי שאינם יודעים את האמת. ומדוע קמלים אתם בכמיהה חסרת התוחלת? לפי שאינכם מצייתים לאמת. חדלו מן הכמיהה המיותרת, וצאו לעשות באומץ את אשר נדרש לעשותו בכדי לכונן את המלכות.

155:1.4 (1726.1) "בכל אשר אתם עושים, אל תהיו חד-צדדיים ואל תהיו מומחים גדולים. הפרושים אשר מבקשים להשמידנו אכן סבורים כי הם פועלים בשירות האל. המסורת צמצמה אותם כל-כך, עד כדי שהם התעוורו מן הדעות הקדומות והתקשחו מן הפחדים. חישבו למשל על היוונים, אשר להם מדע נטול דת, בעוד שליהודים דת נטולת מדע. וכאשר אדם מובל בשגגה לקבל אמת מפוררת וצרה, תקוותם היחידה לגאולה היא להפוך להיות מתוֹאמים-בָּאמת – מוּמרים.

155:1.5 (1726.2) "הרשו לי להכריז בהטעמה על האמת הנצחית הזו: אם הודות להיותכם מתואמים-באמת, תלמדו להוות בחייכם דוגמה לצדיקות התמימה והיפהפייה הזו, יבקשו אחיכם אחריכם כדי להשיג את אשר השגתם. השיעור שבו מבקשי-אמת יימשכו אליכם מייצג את השיעור שבו ניחנתם אתם באמת, את מידת צדיקותכם. השיעור שבו אתם נדרשים להביא את המסר אל האנשים, מעיד במידת-מה על שיעור כישלונכם לחיות חיים של מלאות ושל צדיקות, חיים מתואמים-בָּאמת."

155:1.6 (1726.3) והמאסטר לימד את שליחיו ואת האוונגליסטים דברים רבים נוספים בטרם הם נפרדו ממנו בברכת לילה טוב והניחו את ראשיהם על הכר.

2. האוונגליסטים בכורזים

155:2.1 (1726.4) בבוקר יום שני, ה-23 במאי, הנחה ישוע את פטרוס ללכת אל כורזים עם שנים-עשר האוונגליסטים, בעוד שהוא והאחד-עשר יצאו אל עבר קיסריה-פיליפי דרך הירדן עד לדרך שחיברה בין דמשק לכפר נחום, משם צפון-מזרחה להצטלבות שבינה לבין הדרך לקיסריה-פיליפי ומשם עד לתוככי העיר עצמה, שבה הם שהו ולימדו במשך שבועיים. הם הגיעו בשעות אחר הצהריים של יום שלישי, ה-24 במאי.

155:2.2 (1726.5) פטרוס והאוונגליסטים שהו בכורזים במשך שבועיים, שם הם הטיפו לבשורת המלכות באוזני חבורה קטנה אך כנה של מאמינים. ואולם, הם לא הצליחו להמיר מאמינים חדשים רבים. מכל ערי הגליל, כורזים הייתה זו אשר הניבה את הדל שביבולי הנשמות עבור המלכות. בהתאם להוראותיו של פטרוס, דיברו האוונגליסטים פחות בענייני ריפוי – הנושאים הפיזיים – והתמקדו ביתר שאת בהטפה ובהוראת האמיתות הרוחניות של מלכות השמים. השבועיים הללו בכורזים, אשר היו הקשים ביותר והפחות מוצלחים בקריירה שלהם עד כה, אכן היוו עבור שנים-עשר האוונגליסטים טבילת אש של קושי. והואיל ונמנע מהם העונג שבצירוף נשמות חדשות למלכות, נפנה כל אחד מהם ביתר כנות לבחון את נשמתו שלו ואת התקדמותו בנתיבי הרוח של החיים החדשים.

155:2.3 (1726.6) ביום שלישי, ה-7 ביוני, כאשר נדמה היה שלא נמצאו עוד כאלו המעוניינים להצטרף למלכות, קיבץ פטרוס את עמיתיו ויחדיו הם יצאו אל עבר קיסריה-פיליפי על-מנת לחבור לישוע ולשליחים. הם הגיעו בסביבות צהרי יום רביעי ובילו את כל הערב בסיפור התנסויותיהם בקרב הבלתי-מאמינים של כורזים. במהלך דיוני אותו ערב, ישוע שב והזכיר את המשל על הזורע ולימד אותם דברים רבים באשר למשמעותם של כישלונות, לכאורה, במאמצים אשר אנשים עושים בחיים.

3. בקיסריה-פיליפי

155:3.1 (1727.1) ואף-על-פי שישוע לא פעל בפומבי במשך שהותם בת השבועיים בקרבת קיסריה-פיליפי, השליחים ערכו פגישות ערב שקטות רבות בעיר, ורבים מן המאמינים הגיעו אל המחנה על-מנת לשוחח עם המאסטר. רק מעטים נוספו לשורות המאמינים כתוצאה מן הביקור הזה. ישוע שוחח עם השליחים בכל יום, והם הבחינו בבירור בתחילתו של שלב חדש במלאכת ההטפה למלכות השמים. הם החלו להבין "כִּי מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם אֵינֶנָּה אֲכִילָה וּשְׁתִיָּה, כִּי אִם הִתְמַמְּשׁוּת הַשִּׂמְחָה בְּהיות האדם בן אלוה."

155:3.2 (1727.2) השהות בקיסריה-פיליפי אכן היוותה ניסיון אמיתי עבור אחד-עשר השליחים; אלה היו שבועיים קשים עבורם. הם היו קרובים לדיכאון והתגעגעו למנת המרץ אשר פטרוס הנלהב נהג להעניק להם מפעם לפעם. באותם ימים, האמונה בישוע והמשך הדבקות בו הייתה אכן הרפתקה אמיתית וכבירה. ואף כי רק מעטים הומרו במהלך השבועיים הללו, הם למדו דברים מועילים רבים מהמפגשים היומיים שלהם עם המאסטר.

155:3.3 (1727.3) השליחים למדו כי היהודים נתקעו ומתו מבחינה רוחנית משום שגיבשו את האמת לכדי מערכת אמונות; וכי כאשר מנסחים את האמת בדמות קו אדום של התחסדות-עצמית והחרגה, במקום שזו תשמש כתמרור דרך של הנחיה ושל קדמה רוחנית, אזי מאבדת תורה שכזו את עוצמתה היצירתית ואת יכולתה להעניק חיים ולבסוף היא הופכת רק לתורה משומרת ומאובנת.

155:3.4 (1727.4) הם המשיכו ולמדו מישוע כיצד להתבונן באישיויות האנושיות במונחים של מה שאפשרי עבורן בזמן ובנצח. הם למדו כי הדרך הטובה ביותר להוביל נשמות רבות אל אהבת האל הבלתי-נראה, הינה ללמד אותן ראשית לאהוב את אחיהן הנראים. ובהקשר הזה, משמעות חדשה נוספה להכרזת המאסטר באשר לשירות נטול אנוכיות לזולת: "מַה שֶּׁעֲשִׂיתֶם לְאֶחָד מֵאַחַי הַצְּעִירִים הָאֵלֶּה, לִי עֲשִׂיתֶם."

155:3.5 (1727.5) אחד מן השיעורים הגדולים אשר נלמדו במסגרת השהות בקיסריה נגע למקורותיהן של מסורות דתיות, ולסכנה החמורה הקיימת בשעה שמתירים לתחושות של קדושה להיקשר לדברים של חול, לרעיונות פשוטים או למאורעות היום-יום. באחד מן המפגשים, הם למדו כי דת אמת הינה נאמנותו בלב שלם של האדם לאמונותיו הגבוהות והאמיתיות ביותר.

155:3.6 (1727.6) ישוע הזהיר את מאמיניו כי אם כמיהתם הדתית היא חומרית בלבד, כי אז ככל שהם ידעו יותר על אודות עולם הטבע, כך יקטן בהדרגה המקום עבור מקורם העל-טבעי לכאורה של כל הדברים, והדבר הזה יגרום להם לאבד, בסופו של דבר, את אמונתם באל. עוד הוא לימד כי אם הדת שלהם היא רוחנית, לעולם לא תוכל הקדמה במדעי הטבע להפריע לאמונתם במציאויות הנצח ובערכים אלוהיים.

155:3.7 (1727.7) הם למדו כי כאשר הדת מונעת אך ורק ממניעים רוחניים, היא הופכת את כלל החיים לראויים יותר, ממלאת אותם בתכליות גבוהות, מכבדת אותם בערכים טרנסצנדנטליים, מחייה אותם במניעים נעלים, וכל זאת בזמן שהיא מעניקה לנשמת האדם תקווה נשגבה ומקיימת. דת אמיתית מיועדת להקל על קשיי הקיום; היא משחררת את האמונה ואת האומץ הנדרשים לחיי היום-יום ולשירות זולתני. האמונה מעודדת חִיוּת רוחנית ואת פירות הצדק.

155:3.8 (1727.8) שוב ושוב לימד ישוע את שליחיו כי שום ציוויליזציה לא תוכל לשרוד לאורך זמן את אובדן המיטב שבדת. ומעולם הוא לא התעייף מלציין באוזני השנים-עשר את הסכנה הגדולה שבקבלת סמלים וטקסים דתיים במקומה של ההתנסות הדתית. את כל חייו על-פני האדמה הוא הקדיש למשימת הפשרת מסורות הדת הקפואות והפיכתן לחירויות הנזילות של היות האדם בן מואר.

4. בדרך לפיניקי

155:4.1 (1728.1) בבוקר יום חמישי, ה-9 ביוני, לאחר שקיבלו משליחיו של דוד אשר הגיעו מבית צידה ידיעות על אודות התקדמות המלכות, יצאה קבוצת עשרים-וחמישה מורי האמת הללו מקיסריה-פיליפי והחלה את דרכה לעבר החוף הפיניקי. הם הקיפו את אזור הביצות, דרך לוז ועד להצטלבות עם הדרך ממגדל להר הלבנון, ומשם להצטלבות עם הדרך המובילה לצידון, שאליה הם הגיעו בשעות אחר הצהריים של יום שישי.

155:4.2 (1728.2) בעת שהם עצרו לארוחת הצהריים בצל מדף סלע בסמוך ללוז, נתן ישוע את אחת מן ההרצאות היותר יוצאות-דופן אשר השליחים שמעו בכל השנים אשר חיו לצדו. זמן קצר לאחר שהם התיישבו לבצוע לחם, שאל שמעון פטרוס את ישוע: "מאסטר, לפי שהאב שבשמים יודע כל הוא, ולפי שרוחו הינה המשענת שלנו בכינונה של מלכות השמים על-פני האדמה, מדוע אנחנו נסים מפני איומי אויבינו? מדוע נסרב להתעמת עם אויבי האמת?" אך בטרם החל ישוע להשיב על שאלתו, התפרץ תומאס ושאל: "מאסטר, מאוד הייתי רוצה לדעת מה שגוי בדת של אויבינו מירושלים. מהו ההבדל האמיתי בין הדת שלהם לבין זו שלנו? מדוע אנחנו כל-כך חלוקים באמונות שלנו, כאשר אנחנו מצהירים כי אנחנו מבקשים לשרת את אותו האל?" וכאשר סיים תומאס לומר את דבריו, אמר ישוע: "אף כי לא אתעלם משאלתו של פטרוס, ואף כי יודע אני עד כמה קל להבין שלא כהלכה את הסיבות שבעטיין החלטתי להימנע לעת הזאת מעימות גלוי עם מנהיגי היהודים, הנני סבור כי יועיל לכם יותר אם אבחר לענות על שאלתו של תומאס. וכן אעשה בשעה שתסיימו את ארוחת הצהריים."

5. הדרשה על הדת האמיתית

155:5.1 (1728.3) וכך ניתן לסכם, במונחים של היום, את האמיתות הבאות אשר נכללו בדרשה הזכורה-לטוב הזו על הדת:

155:5.2 (1728.4) למרות שלדתות העולם מקור כפול – מקור טבעי ומקור של התגלות – בכל רגע נתון ובקרב כל עם נתון ניתן למצוא שלוש צורות מובחנות של מסירות דתית. ואלו הם שלושת המופעים של הדחף הדתי:

155:5.3 (1728.5) 1. **דת פרימיטיבית.** הדחף האינסטינקטיבי והטבעי-למחצה לפחד מאנרגיות מסתוריות ולסגוד לכוחות נעלים. זוהי דת שהיא בעיקרה פיזית בטבעה, דת של פחד.

155:5.4 (1728.6) 2. **דת הציוויליזציה.** המושגים הדתיים המתקדמים ומנהגיהם של הגזעים המתורבתים – הדת של הדעת – התיאולוגיה האינטלקטואלית של סמכות המסורת הדתית המבוססת.

155:5.5 (1728.7) 3. **דת אמת – דת ההתגלות.** ההתגלות של ערכים על-טבעיים, ההשגה החלקית של מציאויות נצחיות, הצצה אל הטוב ואל היופי של אופיו האינסופי של האב שבשמים – דת הרוח אשר באה לידי ביטוי בהתנסות האנושית.

155:5.6 (1729.1) המאסטר סירב להמעיט בערכה של דת החושים הפיזיים, הדת של פחדים מבוססי אמונות טפלות של האדם בטבע, אך הוא הצר על העובדה שרבות מצורות הסגידה הפרימיטיביות האלה עדיין השתמרו במנהגי הדת של הגזעים האינטליגנטיים יותר של האנושות. ישוע הבהיר כי ההבדל הגדול שבין דת הדעת לבין דת הרוח הוא שאת הראשונה מקיימת הסמכות ההלכתית, ואילו השנייה מבוססת לחלוטין על התנסות אנושית.

155:5.7 (1729.2) ואז נפנה המאסטר להמשך הבהרת האמיתות הבאות ולימודן:

155:5.8 (1729.3) עד אשר יהפכו הגזעים לאינטליגנטיים ביותר ומתורבתים הרבה יותר, עדיין ישתמרו רבים מן הטקסים הילדותיים, מבוססי האמונות הטפלות, אשר כה מאפיינים את

מנהגי הדת האבולוציוניים של העמים הפרימיטיביים והמעוכבים. עד אשר המין האנושי יתקדם לרמה שבה מציאויות ההתנסות הרוחנית תוכרנה באופן נרחב יותר, גברים ונשים רבים ימשיכו להעדיף באופן אישי את אותן דתות סמכותיות אשר דורשות אך ורק הסכמה אינטלקטואלית, בניגוד לדת הרוח, אשר דורשת השתתפות פעילה של הדעת ושל הנשמה בהרפתקת האמונה של ההתמודדות עם מציאויות הדת התובעניות של ההתנסות האנושית המתקדמת.

155:5.9 (1729.4) הדרך הקלה למלא את דחף הכמיהה הרוחנית של האדם הינה לקבל את מסורותיה של הדת הסמכותית. דתות הסמכות המבוססות, היציבות והמגובשות מספקות מקלט מוכן לנשמתו המוטרדת והסתורה של האדם, מקלט שאליו תוכל לסור כל אימת שתותקף בפחד ובאי-וודאות. הדבר היחידי שאותו מבקשת דת שכזו ממאמיניה, המחיר שאותו הם יידרשו לשלם על-מנת ליהנות מן הסיפוקים ומן הביטחונות, הינו הסכמה פאסיבית ואינטלקטואלית טהורה.

155:5.10 (1729.5) ובמשך זמן רב עוד יחיו על-פני האדמה אותם יחידים מלאי חשש, פחד והיסוס אשר יעדיפו למצוא נחמה דתית בחיק הדתות הסמכותיות, אף-על-פי שבכך הם יתפשרו על ריבונותה של האישיות, יפחיתו מכבודו של העצמי, ויוותרו לגמרי על זכותם להשתתף בהתנסות האנושית המרגשת ומעוררת ההשראה מכולן: המסע האישי של חיפוש האמת, התרגשות העמידה מול סכנות התגלית האינטלקטואלית, הנחישות לגלות את מציאויות ההתנסות הדתית האישית, הסיפוק העילאי שבתחושת ניצחון האמונה הרוחנית על הספק האינטלקטואלי, שהוא נחלת האדם הנוטל חלק בכנות בהרפתקה העילאית של הקיום האנושי – האדם אשר מבקש את האל, בעצמו וכעצמו, ומוצא אותו.

155:5.11 (1729.6) דת הרוח פירושה מאמץ, מאבק, עימות, אמונה, נחישות, אהבה, נאמנות והתקדמות. דת הדעת – התיאולוגיה של הסמכות – איננה דורשת מן המאמינים אשר הצטרפו לשורותיה אלא מעט מכל המאמץ הזה, אם בכלל. המסורת הינה מקלט בטוח ודרך קלה עבור אותן נשמות מפוחדות ובלתי-מחויבות אשר מתחמקות ממאבקי הרוח ומאי הוודאות המנטאלית אשר כרוכים במסעות האמונה של הרפתקאות נועזות על פני אוקיינוס

האמת אשר טרם נתגלתה, בחיפוש אחר חופיהן הרחוקים של מציאויות הרוח, שאותם יש ותגלה דעתו המתקדמת של האדם ושבהם תתנסה נשמתו האנושית המתפתחת.

155:5.12 (1729.7) המשיך ישוע ואמר: "מנהיגי הדת בירושלים גיבשו דוקטרינות שונות מטעם מורי המסורת שלהם ומטעם נביאי העבר לכדי מערכת מבוססת של אמונות אינטלקטואליות, היא דת של סמכות. דתות מעין אלה פונות בעיקר אל הדעת. וכעת, אנו עתידים להיכנס לעימות קטלני עם דת זו, לפי שבקרוב נתחיל להטיף בעוז לדת חדשה – דת אשר איננה דת במובן העכשווי של המילה, דת אשר פונה בעיקר אל רוחו האלוהית של אבי השוכנת בדעת האדם; דת אשר שואבת את סמכותה מן הפירות אשר קבלתה מניבה, פירות אשר בוודאי יופיעו בהתנסותם האישית של כל אלו אשר יאמינו באמת ובתמים באמיתות של התייחדות הרוח הגבוהה-יותר הזו."

155:5.13 (1730.1) ישוע הצביע על כל אחד מן העשרים-וארבעה וקרא לכל אחד בשמו, ואמר: "וכעת, מי מכם יעדיף ללכת בדרך הקלה ולדבוק במוסכמותיה של הדת המבוססת והמאובנת אשר עליה מגוננים הפרושים בירושלים, ולא לעמוד בקשיים וברדיפות אשר יהיו מנת חלקם של אלה המטיפים לדרך גאולה טובה יותר לאדם, ובה-בעת להרגיש את הסיפוק של הגילוי בעצמכם את יפי המציאויות של התנסות חיה ואישית באמיתות הנצח וההדר העילאי של מלכות השמים? האם אתם רכים, מפחדים ומבקשים לכם חיים קלים? האם תפחדו להפקיד את עתידכם בידיו של אל האמת, אשר אתם הנכם בניו? האם לא תסמכו על האב, אשר אתם הנכם ילדיו? האם תשובו אל הנתיב הקל של הוודאות ושל היציבות האינטלקטואלית של הדת הסמכותית המסורתית, או שמא תשנסו מותניים ותצעדו עמי קדימה אל אותו עתיד סוער ולא-וודאי שבו נטיף את אמיתות הדת החדשות של הרוח, של מלכות השמים בלב האדם?"

155:5.14 (1730.2) כל עשרים-וארבעה המאזינים שלו קמו על רגליהם והתכוונו לסמל בכך את תשובתם האחודה והנאמנה לבקשה הרגשית הזו, אחת מן הבקשות הרגשיות היחידות אשר ביקש מהם ישוע אי-פעם, אך הוא הרים את ידו, עצר אותם ואמר: "לכו כעת, איש-איש לדרכו, כל אדם לבדו עם האב, ומצאו כל אחד את התשובה הלא-רגשית לשאלתי. ולאחר שתמצאו את ההתכוונות האמיתית והכנה של נשמתכם, דברו עליה בחופשיות ובאומץ עם אבי

ועם אביכם, אשר חיי האהבה האינסופיים שלו הינם לאמיתו של דבר הרוח של הדת אשר עליה נטיף."

155:5.15 (1730.3) האוונגליסטים והשליחים הלכו איש-איש לדרכו למשך זמן קצר. מצב רוחם היה מרומם, הדעת שלהם הייתה מלאת השראה ונפשותיהם התרגשו עד מאוד לשמע דבריו של ישוע. אך כאשר קיבץ אותם אנדראס, אמר להם המאסטר רק את זאת: "הבה ונמשיך בדרכנו. אנחנו הולכים לפיניקי למשך תקופה, ועל כולכם להתפלל לאב ולבקש ממנו להתמיר את רגשות הגוף והדעת לכדי אותה נאמנות מנטאלית גבוהה יותר ואותן התנסויות רוח מספקות יותר."

155:5.16 (1730.4) ובעת שהעשרים-וארבעה המשיכו לצעוד במורד הדרך, הם היו שקטים. אך אז הם החלו לשוחח זה עם זה, ועד לשעה שלוש אחר הצהריים הם לא יכלו עוד להמשיך בדרכם; הם עצרו מלכת, ופטרוס ניגש אל ישוע ואמר: "מאסטר, דברת אלינו מילות חיים ואמת. אנא דבר אלינו עוד; אנו מתחננים בפניך שתמשיך ותדבר אתנו על הנושאים הללו."

6. הדרשה השנייה על הדת

155:6.1 (1730.5) וכך, בעת שהם עצרו בצל בצד הגבעה, המשיך ישוע ללמדם על אודות דת הרוח. וזוהי מהות הדברים אשר אמר:

155:6.2 (1730.6) אתם הגעתם מעִם אותם אנשים אשר בחרו להסתפק בדת של דעת, אלו אשר כמהים לביטחון ומעדיף את השמרנות. אתם בחרתם להחליף את הוודאות הסמכותית בביטחונות הרוח של האמונה ההרפתקנית והמתקדמת. העזתם למחות כנגד השעבוד האכזר של הדת הממוסדת ולדחות את סמכותן של המסורות הכתובות, אשר נחשבות כעת לדבר האלוהים. אכן, אבינו דיבר מפי משה, אליהו, ישעיהו, עמוס והושע, אך הוא לא פסק מלשלוח דברי אמת אל העולם גם כאשר נביאי-קדם אלו פסקו מלדבר. אבי אינו נושא פני שום גזע, ודברי האמת אשר ניתנים לדור אחד אינם חסרים גם מן הדור אחר. אל תשגו ותחשיבו

לאלוהי את מה שהינו אנושי לחלוטין, ואל תיכשלו מלהבחין בדברי האמת אשר אינם מגיעים מפי נביאים מסורתיים, אשר להם כביכול נתונה ההשראה.

155:6.3 (1731.1) קראתי לכם כדי שתיוולדו מחדש, שתיוולדו מן הרוח. קראתי לכם לצאת מחשיכת הסמכות ומנרפות המסורת אל אור ההתעלות של ההכרה באפשרות לגלות בעצמכם את התגלית הגדולה ביותר אשר תוכל נשמה אנושית לגלות – ההתנסות העילאית של מציאת האל בעצמכם, בתוככם, וכשלכם; ולעשות את כל זאת כהתנסות אישית בפועל. וכך תוכלו לקום מן המוות אל החיים, לצאת מסמכות המסורת אל ההתנסות בידיעת האל; וכך תצאו מחושך לאור, מאמונת הגזע אשר ירשתם לאמונה אישית אשר הושגה הודות להתנסות ממשית; וכך, תתקדמו מתיאולוגיית הדעת אשר קיבלתם מאבות אבותיכם לדת רוח אמיתית אשר תיבנה בנשמתכם כמתת של נצח.

155:6.4 (1731.2) הדת שלכם תשתנה, ותהפוך מאמונה שכלית פשוטה בסמכות המסורתית להתנסות ממשית באותה אמונה חיה, אשר מסוגלת לתפוש את מציאותו של האל ואת כל הקשור לרוחו האלוהית של האב. דת הדעת כובלת אתכם ללא תקווה אל העבר; דת הרוח מציעה התגלות הולכת וגדלה, ולעולם מזמינה אתכם להמשיך ולעלות להישגים גבוהים וקדושים יותר של אידיאלים רוחניים ושל מציאויות נצחיות.

155:6.5 (1731.3) ואף כי דת הסמכות עשויה להעניק לכם תחושת ביטחון ויציבות בהווה, עבור סיפוק חולף מעין זה תידרשו לשלם במחיר אובדן החירות הרוחנית והדתית שלכם. אבי אינו דורש במחיר הכניסה אל מלכות השמים כי תכריחו את עצמכם להאמין בדברים אשר מבחינה רוחנית הינם דוחים, בלתי-קדושים ושקריים. לא תדרשו לוותר על חוש החמלה, על הצדק ועל האמת שלכם בכניעה למערכת מיושנת של מנהגים וטקסי דת. לעולם תתיר לכם דת הרוח ללכת אחר האמת אל כל מקום אשר אליו תנחה אתכם הרוח. ומי יכול לשפוט – אולי תעניק רוח זו לבני הדור הנוכחי דבר-מה אשר הדורות הקודמים סירבו להאזין לו?

155:6.6 (1731.4) יבושו ויכלמו מורי הדת הכוזבים אשר גוררים נשמות מורעבות בחזרה אל העבר הרחוק והעמום, ושם הם מותירים אותן! וכך, חסרי המזל הללו נידונים לפחד מכל תגלית חדשה, וכן להתבלבל מכל התגלות של אמת חדשה. הנביא אשר אמר, "יֵצֶר סָמוּךְ תִּצֹּר

שָׁלוֹם שָׁלוֹם, כִּי בָךְ בָּטוּחַ," לא אמר זאת אך ורק מתוך אמונה שכלית בתיאולוגיה של סמכות. אדם יודע-אמת זה מצא את האל; זה לא היה רק דיבור על אודות האל.

155:6.7 (1731.5) ואני אעיז בכם לוותר על הנוהג לצטט את נביאי העבר ולהלל את גיבורי ישראל, ובמקום זאת לשאוף להפוך לנביאיו החיים של העליון, לגיבורי הרוח של המלכות הקרבה. אכן, ראוי לעיתים להלל את מנהיגי העבר יודעי האל, אך מדוע זה תנהגו כך אגב הקרבת ההתנסות העילאית של הקיום האנושי: את מציאת האל בכוחות עצמכם, ואת ידיעתו בנשמתכם שלכם?

155:6.8 (1732.1) לכל גזע אנושי נקודת מבט שכלית משלו על הקיום האנושי; לפיכך חייבת דת הדעת לדבוק בנקודות המבט הגזעיות השונות האלה. וכך, דתות של סמכות לעולם לא תוכלנה להתאחד. ניתן יהיה להגיע לאחדות של האנושות, לאחוות בני התמותה, אך ורק באמצעות מתת-העל של דת הרוח. ואף כי מוחותיהם של בני הגזעים השונים עשויים להיבדל זה מזה, בתוך כלל האנושות שוכנת אותה רוח אלוהית ונצחית. ניתן יהא להגשים את תקוות האחווה האנושית אך ורק כאשר דת הרוח הנאצלת, המאחדת – דת ההתנסות הרוחנית האישית – תמלֵא את דתות הדעת השונות של הסמכות ותאפיל עליהן.

155:6.9 (1732.2) דתות הסמכות תוכלנה אך ורק להפריד בין בני האדם ולהציב אותם לעימות מצפוני אלה מול אלה; דת הרוח תגרום בהדרגה לבני האדם להתקרב אלה אל אלה ולפתח בקרבם הבנה אוהדת לזולת. דתות הסמכות דורשות אחידות באמונה, כזו שלא ניתן להגשים בעולם במצבו הנוכחי. דת הרוח מבקשת אך ורק אחדות בהתנסות – אחידות בייעוד – והיא מפנה את מלוא המקום למגוון של אמונות. דת הרוח מבקשת אך ורק אחידות בתוֹבנה, ולא אחידות בנקודות ההשקפה ובתחזיות. דת הרוח איננה דורשת אחידות בנקודות ההשקפה השכליות, רק אחידות ברגשות הרוחניים. דתות הסמכות מתגבשות לכדי מערכות אמונה נטולות-חיים; דת הרוח צומחת לכדי שמחה וחירות אשר הולכות ומתעצמות מתוך מעשים נאצלים של שירות אוהב ושל סעד רחום.

155:6.10 (1732.3) אך הישמרו לכם לבל תבוזו לילדי אברהם אשר נקלעו לימים רעים, ימים של עקרות מסורתית. אבות אבותינו הקדישו את עצמם לחיפוש נחוש ומלא-תשוקה אחר האל, ומצאו אותו כפי שלא מצא אותו שום גזע שלם לפניו למן ימיו של אדם, אשר ידע הרבה מן

הדברים הללו בהיותו עצמו בן האל. אבי הבחין במאבקו הממושך של עם ישראל, מאז ימיו של משה, למצוא את האל ולדעת אותו. במשך דורות רבים עמלו היהודים, הגירו זעה, גחנו, זעקו וסבלו את צער העם הבלתי-מובן אשר עמים אחרים בזו לו, וכל זאת על-מנת להתקרב עוד צעד קטן נוסף אל עבר תגלית האמת על אודות האל. ולמרות כל המגרעות וכל הכישלונות של עם ישראל, אבותינו, ממשה ועד לימי הושע, התקדמו בהתמדה בגילוי לעולם כולו של תמונה בהירה ואמיתית יותר ויותר של האל הנצחי. וכך נסללה הדרך לעבר התגלית הגדולה יותר של האב, אשר אותה נקראתם אתם לחלוק.

155:6.11 (1732.4) לעולם אל תשכחו כי קיימת אך רק הרפתקה אחת אשר הינה מספקת ומרגשת יותר מאשר הניסיון לגלות את רצונו של האל החי, והיא ההתנסות העילאית של הניסיון הכן לעשות את הרצון האלוהי הזה. ואל נא תשכחו כי את רצון האל ניתן לקיים באמצעות כל מלאכה ארצית. יש שליחויות אשר אינן-קדושות. שליחויות אחרות הינן שליחויות של חול. וכל הדברים הינם קדושים בחייהם של אלו המונחים בידי הרוח; הכפופים לאמת, אותם תאציל האהבה, בם תשלוט החמלה ותרסן ההוגנות – הצדק. הרוח אשר אבי ואנוכי משלחים אל העולם איננה רק רוח האמת, אלא גם הרוח של אידיאל היופי.

155:6.12 (1732.5) עליכם להפסיק לחפש את דבר האל רק על-גבי דפיה הנושנים של התיאולוגיה הסמכותית. מכאן ואילך, אלו אשר ייוולדו מרוח האל יכירו בדבר האל בלא תלות במקור שממנו הגיע. אין לזלזל באמת אלוהית אך משום שהיא ניתנת בערוץ אשר נדמה כאנושי. רבים מאחיכם מקבלים בדעתם את התיאוריה על אודות האל, בעוד שהם אינם מצליחים להכיר רוחנית בנוכחותו של האל. וזוהי בדיוק הסיבה לכך שלימדתי אתכם תכופות כי הדרך הטובה ביותר להכיר במלכות השמים היא באמצעות גישתו הרוחנית של הילד הכן. לא את חוסר בשלותו השכלי של הילד שיבחתי, אלא את פשטותו הרוחנית של הילד הקט, אשר קל לו להאמין ואשר הוא סומך באופן מלא כל-כך. פחות חשוב שתדעו את עובדת האל, מאשר שתוכלו להרגיש יותר ויותר בנוכחותו.

155:6.13 (1733.1) כאשר תתחילו למצוא את האל בנשמתכם, או אז תתחילו לגלותו גם בנשמות כל בני האדם, ובסופו של דבר גם בכלל היצורים ובכלל הבריאות אשר ביקום עצום הממדים. אך מה הסיכוי של האב להתגלות כאל הנאמנות העילאית והאידיאלים האלוהיים בנשמות

אותם בני-אדם אשר מקדישים אך מעט מזמנם, אם בכלל, למחשבה ולהגות במציאויות נצח מעין אלה? אף כי הדעת איננה כס הטבע הרוחני, אכן היא הינה השער המוביל אליו.

155:6.14 (1733.2) אך אל תשגו בניסיון להוכיח לבני-אדם אחרים כי מצאתם את האל; לא תוכלו להמציא במודע הוכחה תקפה מעין זו, אף כי קיימות שתי דרכים חיוביות ורבות-עוצמה להדגים את העובדה כי אתם יודעי-אל, ואלה הן:

155:6.15 (1733.3) **1.** פירות רוח האל מופיעים בחיי היום-יום השגרתיים שלכם.

155:6.16 (1733.4) **2.** העובדה שכל תוכנית חייכם מוכיחה כי סיכנתם בגלוי את כל מה שאתם ואת כל אשר לכם בהרפתקת ההישרדות לאחר המוות, בחיפוש אחר התקווה למצוא את אל הנצח, אשר ממנו טעמתם טעימה מוקדמת בזמן.

155:6.17 (1733.5) וכעת, אל נא תשגו, כי אבי אכן יענה תמיד אף להבהוב האמונה החלוש ביותר. הוא מתייחס לרגשותיו הפיזיים ולרגשות האמונה הטפלה של האדם הפרימיטיבי. האב קשוב תמיד לכבד ולעודד אפילו את הקלושים שבניסיונות להגיע אליו, כמו אלה של אותן נשמות כנות אך מפוחדות אשר אמונתן היא כה חלשה, ומסתכמת באך מעט יותר משמרנות שכלית ובהסכמה פאסיבית עם הסמכות הדתית. אך אתם, אשר נקראתם לצאת מן החשיכה אל האור, מצופה מכם להאמין בלב שלם; ראוי לה לאמונתכם לשלוט בהתנהגות המשולבת של הגוף, הדעת והרוח.

155:6.18 (1733.6) אתם הנכם שליחַי, ועבורכם הדת לא תהפוך למקלט תיאולוגי אשר אליו תנוסו מפחד ההתמודדות עם הקשיים של מציאות ההתקדמות הרוחנית וההרפתקה האידיאליסטית; כי אם, הדת תהפוך עבורכם לעובדת ההתנסות האמיתית אשר תעיד כי האל מצא אתכם והפך אתכם לאידיאליים, לנאצלים, ולרוחניים, וכי יצאתם להרפתקת הנצח של מציאת אותו אל אשר כך מצא אתכם והפך אתכם לבניו.

155:6.19 (1733.7) וכאשר סיים ישוע לשאת את דבריו, הוא סימן לאנדראס, הצביע לעבר

המערב, לעבר פיניקי, ואמר: "בואו נצא לדרך."

>> מסמך 155 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 157 <<

מסמך 156

השהות בצור ובצידון

(1734.1) 156:0.1 בשעות אחר הצהריים של יום שישי, ה-10 ביוני, הגיעו ישוע ועמיתיו לאזור צידון, שם הם התארחו בביתה של אישה אמידה אשר הייתה מאושפזת בבית החולים של בית צידה בתקופה שבה הפופולאריות של ישוע הייתה מצויה בשיאה. האוונגליסטים והשליחים התארחו בבתי חבריה של האישה באותה שכונה, והם בילו את השבת במנוחה בסביבה המרעננת הזו. בטרם הכינו את עצמם ליציאה לביקור בערי החוף בצפון, הם בילו בצידון ובסביבותיה במשך קרוב לשבועיים וחצי.

(1734.2) 156:0.2 השבת הזו של חודש יוני הייתה שבת שקטה עד מאוד. האוונגליסטים והשליחים היו שקועים לחלוטין בהגות בדרשות אשר נשא המאסטר בדרכם אל צידון על אודות הדת. כל אחד מהם הצליח להבין חלק ממה שישוע אמר להם, אבל איש מהם לא הבין את מלוא החשיבות של הדברים אשר לימד.

1. האישה הסורית

(1734.3) 156:1.1 בקרבת הבית של קְרוּסְקָה, שבו שהה המאסטר, חיה אישה סורית אשר שמעה רבות על אודות ישוע כמרפא וכמורה כביר, ובשעות אחר הצהריים של אותה שבת

היא באה לביקור והביאה אתה את בתה הקטנה. הילדה, אשר הייתה בת שתים-עשרה שנים בקירוב, סבלה ממחלת עצבים קשה אשר התאפיינה בעוויתות ובתופעות קשות אחרות.

156:1.2 (1734.4) ישוע הזהיר את עמיתיו לבל יודיעו לאיש על נוכחותו בביתה של קרוסקה, והסביר להם כי הוא מבקש לנוח. ואף-על-פי שהם צייתו להוראות המאסטר, משרתה של קרוסקה הלך אל ביתה של האישה הסורית הזו, נוֹרָנַה שמה, להודיע לה שישוע מתאכסן בבית גבירתו והאיץ באם המודאגת הזו להביא את בתה הנגועה בחולי אל הבית על-מנת שתתרפא מחוליה. האֵם הזו האמינה, כמובן, כי רוח טמאה – שד – דבקה בבתה.

156:1.3 (1734.5) כאשר נורנה הגיעה עם בתה אל הבית, הסבירו לה התאומים לבית חלפי באמצעות מתורגמן כי המאסטר נח וכי לא ניתן להפריע לו במנוחתו; נורנה מיד השיבה כי היא והילדה תישארנה בדיוק שם עד אשר המאסטר יסיים את מנוחתו. גם פטרוס ניסה להסביר לה בהיגיון ולשכנע אותה ללכת הביתה. הוא הסביר כי ישוע עייף מן ההוראה ומן הריפוי, וכי הוא הגיע לפיניקי על-מנת ליהנות מתקופה שקטה של מנוחה. אך כל אלה לא הועילו; נורנה לא הייתה מוכנה לעזוב. על הפצרותיו של פטרוס היא השיבה רק: "אני לא אלך מכאן עד שאראה את המאסטר שלך. אני יודעת שהוא יכול לגרש את השד מילדתי, ואני לא אלך עד שהמרפא יראה את בתי."

156:1.4 (1734.6) אז ניסה תומאס לשלַח את האישה, אך ללא הועיל. ולו היא אמרה: "אני מאמינה שהמאסטר שלך יכול לגרש את השד שמענה את ילדתי. שמעתי על הנפלאות שלו בגליל ואני מאמינה בו. מה קרה לכם, תלמידיו, שאתם מנסים לשלח את אלה שמבקשים את עזרת המאסטר שלכם?" ולשמע המילים האלה, תומאס נסוג.

156:1.5 (1735.1) אז צעד קדימה שמעון הקנאי על-מנת לגעור בנורנה. אמר שמעון: "אישה, את גויה דוברת יוונית. אין זה ראוי שתצפי מן המאסטר לקחת את הלחם אשר נועד לילדי הבית המועדפים ולהשליך אותו אל הכלבים." אך נורנה סירבה להיעלב מהמהלומה הזו של שמעון. תשובתה הייתה רק: "כן המורה, אני מבינה את מילותיך. אני לא יותר מכלב בעיני היהודים, אבל בשביל המאסטר שלך, אני כלב מאמין. אני נחושה שהוא יראה את הבת שלי, כי אני משוכנעת שאם הוא רק יביט בה, הוא ירפא אותה. ואפילו אתה, אישי הטוב, לא תעז

למנוע מן הכלבים את הזכות ליהנות מכמה פירורים שעשויים ליפול מעל השולחן של הילדים."

156:1.6 (1735.2) ובדיוק באותו רגע, ממש לנגד עיניהם, התקף עוויתות אלים אחז בילדה הקטנה, והאימא זעקה: "הנה אתם רואים שרוח טמאה אחזה בבתי. אם אתם לא מתרשמים מהצורך שלנו, אני אפנה אל המאסטר שלכם והוא בטח יתרשם. הוא שמסופר עליו שהוא אוהב את כל בני האדם, ואפילו מעז לרפא את הגויים המאמינים. אתם, אתם לא ראויים להיות התלמידים שלו. ואני לא אלך עד שבתי תירפא."

156:1.7 (1735.3) ישוע, אשר שמע את כל השיחה הזו מבעד לחלון פתוח, יצא כעת החוצה, להפתעתם הרבה, ואמר: "הוֹ אִשָּׁה, רַבָּה אֱמוּנָתֵךְ. כה רבה היא עד כי לא אוכל למנוע ממך את אשר ביקשת; לכי-לך בשלום. כי בתך כבר נרפאה." ומאותה שעה ואילך הילדה הקטנה הייתה בריאה. בעת שנורנה נטלה את בתה והחלה לצאת, התרה בהן ישוע לבל תספרנה לאיש על כל אשר אירע; ואף כי עמיתיו אכן צייתו לבקשתו זו, האֵם והבת לא חדלו מלהכריז על עובדת ריפויה של הילדה בכל רחבי האזור ואפילו בצידון, עד כדי כך שישוע ראה לנכון להחליף את מקום מגוריו ימים ספורים לאחר מכן.

156:1.8 (1735.4) למחרת היום, בעת שישוע לימד את השליחים, הוא ציין את ריפוי בתה של האישה הסורית, ואמר: "וכך היה תמיד; הנכם רואים בעצמכם כי הגויים יכולים להאמין אמונה גואלת בבשורת מלכות השמים. אמן, אמן אני אומר לכם, כי הגויים יעלו על ילדי אברהם בכניסה אל מלכות האב, אם אלה לא יַראו אמונה מספקת בכדי לבוא בשערי המלכות."

2. מלמדים בצידון

156:2.1 (1735.5) בעת שישוע ועמיתיו נכנסו אל צידון, הם צעדו על גשר, הגשר הראשון שרבים מהם ראו מימיהם. בעת שהם צעדו על הגשר, אמר ישוע, בין יתר דברים אחרים:

"העולם הזה הוא אך גשר; אתם יכולים לצעוד עליו, אך אל תחשבו לבנות עליו בית מגורים."

(1735.6) 156:2.2 וכאשר החלו העשרים-וארבעה במלאכתם בצידון, הלך ישוע להשתכן בבית שנמצא מצפון לעיר, ביתן של יוּסְטָה ושל אמה בַּרְנִיס. מדי בוקר לימד ישוע את העשרים-וארבעה בביתה של יוסטה, ואז הם יצאו ללמד ולהטיף בצידון בשעות אחר הצהריים והערב.

(1735.7) 156:2.3 השליחים והאוונגליסטים התעודדו עד מאוד מהאופן שבו הגויים בצידון קיבלו את המסר שהביאו אתם; במהלך שהותם הקצרה במקום רבים מהם הצטרפו למלכות. במהלך תקופת העבודה הזו בת ששת השבועות בפיניקי נרכשו נשמות רבות למלכות, ואולם, לאחר מכן, נטו הסופרים היהודים של כתבי הבשורה לדלג על קבלת הפנים החמה הזו של הגויים לתורת ישוע, כאשר בה בעת, מספר גדול כל-כך מבני עמו היו עוינים כלפיו.

(1736.1) 156:2.4 במובנים רבים, המאמינים הגויים הללו העריכו את תורתו של ישוע במלאות גדולה יותר מאשר היהודים. רבים מן התושבים הסורים-פיניקים דוברי היוונית הללו הגיעו לידי ההבנה שלא רק שישוע היה כמו האל, אלא שגם שהאל היה כמו ישוע. אלו המכונים כופרים הבינו היטב-יחסית את תורתו של המאסטר באשר לאחידות החוקים בעולם הזה וביקום כולו. הם הבינו כי אלוהים אינו נושא פני איש, גזע, או אומה; שאין משוא פנים מצד האב האוניברסאלי; שתמיד היקום כולו הינו שומר חוק ומהימן לחלוטין. הגויים הללו לא פחדו מישוע; הם העזו לקבל את המסר שלו. במהלך הדורות בני האדם לא הצליחו להבין את ישוע; הם פחדו מכך.

(1736.2) 156:2.5 ישוע הבהיר לעשרים-וארבעה כי הוא לא נס מן הגליל משום שחסר לו האומץ להתעמת עם אויביו. הם הבינו כי הוא עדיין לא היה מוכן להתמודדות פתוחה עם הדת המאורגנת, וכי הוא לא ביקש להפוך לקדוש מעונה. היה זה במהלך אחד מן המפגשים הללו בביתה של יוסטה, שהמאסטר אמר לתלמידיו לראשונה כי "הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ יַעֲבֹרוּ וּדְבָרַי, דִּבְרֵי אֱמֶת, לֹא יַעֲבֹרוּן."

(1736.3) 156:2.6 הנושא שלימד ישוע בצידון היה התקדמות רוחנית. הוא אמר להם שהם לא יכולים לעמוד במקום; שיהיה עליהם להתקדם בצדקתם, או לחלופין – להידרדר אל הרוע ואל החטא. הוא התרה בהם "לשכוח את הדברים אשר שייכים לעבר וללכת במרץ קדימה, לאמץ את מציאויות המלכות הגדולות יותר." הוא האיץ בהם לא להסתפק במעמד של ילדים בבשורה, אלא לשאוף למעמד של בנים אלוהיים מלאים, בהתייחדות עם הרוח ובאחוות המאמינים.

(1736.4) 156:2.7 אמר ישוע: "תלמידיי לא רק חדלים מעשות רע, אלא לומדים לעשות טוב; עליכם לא רק להיטהר מכל החטאים המודעים, כי אם לסרב גם לשאת רגשות של אשמה. אם תתוודו על חטאותיכם, ייסלח לכם; לכן היו בעלי מצפון נקי מכל עבירה."

(1736.5) 156:2.8 ישוע נהנה מאוד מחוש ההומור המפותח של הגויים. היה זה חוש ההומור שהפגינה נורנה, האישה הסורית, כמו גם אמונתה הגדולה והנחושה, אשר כה נגעו ללבו של המאסטר ולרחמיו. ישוע הצטער כל-כך על כך שבני עמו – היהודים – היו כל-כך חסרים חוש הומור. פעם הוא אמר לתומאס: "בני עמי לוקחים את עצמם יותר מדי ברצינות; ואין להם כמעט כל הערכה להומור. דתם המעיקה של הפרושים אף-פעם לא הייתה יכולה להיוולד בקרב עם בעל חוש הומור. והם גם נעדרי עקביות; הם מתקשים לבלוע את היתוש אבל בולעים את הגמל."

3. המסע במעלה החוף

(1736.6) 156:3.1 ביום שלישי, ה-28 ביוני, עזבו המאסטר ועמיתיו את צידון ועלו במעלה החוף אל עבר פּוֹרְפִּירִיוֹן וחוּלְדָה. שם קיבלו אותם הגויים בסבר פנים יפות, ורבים מהם הצטרפו למלכות במהלך השבוע שבו הם לימדו והטיפו. השליחים הטיפו בפּוֹרְפִּירִיון ואילו האוונגליסטים לימדו בחולדה. בעת שהעשרים-וארבעה היו עסוקים במלאכתם, עזב אותם ישוע למשך תקופה בת שלושה ימים. הוא יצא לביקור בעיר החוף ביירות, שם פגש איש סורי בשם מלאך, אדם מאמין אשר ביקר בבית צידה שנה קודם לכן.

156:3.2 (1737.1) ביום רביעי, ה-6 ביולי, הם שבו כולם לצידון ושהו בביתה של יוסטה עד לבוקר יום ראשון, עת יצאו דרומה דרך החוף לכיוון צור, ועברו בעיירה בשם צרפת. הם הגיעו לצור ביום שני, ה-11 ביולי. עד לעת הזו, השליחים והאוונגליסטים כבר התרגלו לפעול בקרב מה שמכונה הגויים, אשר לאמיתו של דבר היו בעיקר צאצאי השבטים הכנעניים הקדומים ממוצא שמי. כל האנשים הללו דיברו את השפה היוונית. השליחים והאוונגליסטים הופתעו עד מאוד מן הלהיטות שבה האזינו הגויים לבשורה ומן הנכונות שבה רבים מהם האמינו בה.

4. בצוֹר

156:4.1 (1737.2) בצוֹר הם לימדו מיום ה-11 ביולי ועד ה-24 ביולי. כל אחד מן השליחים נטל עמו את אחד מן האוונגליסטים, וזוגות-זוגות הם יצאו ללמד ולהטיף בכל רחבי צור וסביבותיה. האוכלוסייה הרב-לשונית של עיר הנמל הזו שמעה אותם בשמחה, ורבים הוטבלו לאות הצטרפותם למלכות. ישוע מיקם את המטה בביתו של יהודי מאמין בשם יוסף, אשר חי כחמישה או שישה קילומטרים מדרום לצור, לא הרחק מקבר המלך חירם, אשר מלך על עיר המדינה צור בימי דוד ושלמה.

156:4.2 (1737.3) במהלך השבועיים הללו, נכנסו השליחים והאוונגליסטים לצור באופן יומיומי דרך המזח של אלכסנדר, ושם הם ניהלו מפגשים קטנים. ובכל לילה, רובם שבו ללון במחנה שבביתו של יוסף מדרום לעיר. בכל יום באו מאמינים מן העיר לשוחח עם ישוע במקום מנוחתו. המאסטר נשא דברים בצור רק פעם אחת ויחידה, בשעות אחר הצהריים של יום ה-20 ביולי, ודיבר אל המאמינים על אודות אהבתו של האב כלפי כלל האנושות ועל אודות משימתו של הבן לגלות את האב לכל הגזעים אשר על-פני הארץ. העניין בבשורת המלכות בקרב הגויים היה כה עז, עד כי באותה הזדמנות נפתחו בפניו של ישוע שערי מקדש מָלְקַרת. מעניין לציין כי בשנים מאוחרות יותר נבנתה כנסייה נוצרית בדיוק באותו המקום שבו נמצא המקדש העתיק הזה.

156:4.3 (1737.4) רבים ממנהיגי תעשיית הצבע הסגול של צור האמינו במלכות. הצבע הסגול היה זה אשר הפך את צור ואת צידון למפורסמות ברחבי העולם, ובהמשך לכך תרם כל-כך להתרחבות המסחר שלהן ולהתעשרותן. מעט אחר כך, כאשר החלה להידלדל אוכלוסיית רכיכות הים אשר נדרשו לשם הפקת הצבע, רבים מן התעשיינים הללו יצאו בחיפוש אחר מושבות חדשות של אותן רכיכות. וכך הם נדדו אל קצוות תבל ונשאו עמם את המסר על אודות אבהות האל ואחוות האדם – את מסר בשורת המלכות.

5. ישוע מלמד בצור

156:5.1 (1737.5) בשעות אחר הצהריים של אותו יום רביעי, סיפר ישוע לחסידיו במסגרת הדברים אשר נשא את הסיפור על אודות החבצלת הלבנה אשר נושאת את ראשה הצחור גבוה אל עבר אור השמש, בעוד ששורשיה תקועים עמוק בבוץ הכהה של האדמה אשר מתחת לה. "דומה הדבר," הוא אמר, "לאדם אשר שורשיו ומקורו באדמת עולם החי של טבעו האנושי, אך באמצעות אמונתו הוא יגביה את טיבו הרוחני מעלה אל אור שמש האמת השמימית ויניב את פירות הרוח הנאצלים הלכה למעשה."

156:5.2 (1738.1) היה זה במהלך אותה דרשה שישוע השתמש בפעם הראשונה, ובפעם היחידה, במשל אשר נגע למקצועו שלו – נגרות. וכך הוא אמר בעת שדרש "לבנות היטב את היסודות לאופי נאצל של מתת רוח": "על-מנת להניב את פירות הרוח עליכם להיוולד מן הרוח. אם תבקשו לחיות חיים מלאי-רוח בקרב אחיכם, עליכם ללמוד מן הרוח ולהיות מונחים על-ידה. אך אל לכם לשגות כאותו נגר מטופש אשר מבזבז זמן יקר על חיתוך, מדידה וליטוש של קורת עץ אשר תוכה מרקיב ותולעים אכלו בה, ולאחר שהשקיע את כל מאמציו בקורה הבלתי-ראויה, חייב הוא לדחות אותה כבלתי-מתאימה בכדי לשמש יסוד למבנה שאותו הוא מבקש לבנות, מבנה אשר נדרש לעמוד בפגעי הזמן ומזג האוויר. ראוי לו לכל אדם לוודא כי יסודות האופי האינטלקטואלי והמוסרי שלו יתמכו כראוי במבנה-העל של הטבע הרוחני הגדֵל והנאצל, אשר עתיד להתמיר את הדעת בת התמותה, ואז – בשותפות עם

אותה דעת אשר נוצרה-מחדש – עתיד הוא לפתח את נשמת הייעוד האלמוֹתית. הטבע הרוחני שלכם – הנשמה אשר נוצרה מתוך שיתוף – הינה דבר צומח וחי, ואילו הדעת והמוסר של היחיד הינם הקרקע אשר ממנה חייבים לצמוח ולבוא לידי ביטוי המופעים הגבוהים יותר הללו של ההתפתחות האנושית ושל הייעוד האלוהי. ואף כי מצע הקרקע של הנשמה המתפתחת הינו אנושי וחומרי, ייעודו של הייצור אשר נוצר משילוב הדעת והרוח הוא רוחני ואלוהי."

156:5.3 (1738.2) בערב של אותו היום שאל נתנאל את ישוע: "מאסטר, למה אנחנו מתפללים שהאל לא יביאנו לידי ניסיון בשעה שאנחנו יודעים היטב, ממה שגילית לנו על האב, שהוא אף-פעם לא עושה כדבר הזה?" על כך ענה ישוע לנתנאל:

156:5.4 (1738.3) "אין להתפלא על כך שתשאלו שאלות כאלה, היות שאתם מתחילים לראות את האב כפי שאנוכי מכיר אותו, ולא כפי שראו אותו ראשוני הנביאים היהודים במעורפל. היטב תדעו כי אבותיכם נטו לראות את יד האל כמעט בכל מאורע. הם חיפשו את יד האל בכל מופעי הטבע ובכל מאורע יוצא-דופן בהתנסותו של האדם. הם קישרו את האל הן לטוב והן לרע. הם סברו כי הוא ריכך את לבו של משה והקשיח את לבו של פרעה. כאשר האדם הרגיש דחף עז לעשות דבר-מה, בין אם טוב ובין אם רע, הוא נהג להתייחס לרגשות הבלתי-שגרתיים הללו ולומר: 'שמעתי את קול האל אומר, עשה כך וכך, או לך לכאן או לך לשם.' ובהתאם לכך, מכיוון שהאדם נתון בניסיון לעיתים כה קרובות ובעוצמה כה גדולה, נוצר אצל אבותינו המנהג להאמין כי האל הוליך אותם לשם על-מנת להעמידם בניסיון, להענישם או לחזקם. אבל אתם אכן תיטיבו לדעת. הן אתם יודעים שלעיתים קרובות עומד האדם בפני הניסיון הנובע מדחפיו האנוכיים שלו עצמו, ומן היצרים החייתים שבו. וכאשר תעמדו אתם בניסיון מעין זה, אנוכי מנחה אתכם לזהות את הניסיון בכנות בדיוק כפי שהוא, ולהכווין בתבונה את כוחות הרוח, הדעת והגוף, אשר מבקשים להתבטא אל ערוצים גבוהים יותר ואל עבר מטרות אידיאליסטיות יותר. ובדרך הזו אתם עשויים להתמיר את הניסיונות שלכם לכדי אותם סעדים מרוממי-רוח בחיי האדם, בעוד שאתם נמנעים כמעט לחלוטין מאותם עימותים מיותרים ומחלישים שבין הטבע החייתי לטבע הרוחני."

156:5.5 (1738.4) "אך הבה ואזהיר אתכם מפני הטיפשות שבניסיון להתגבר על הפיתוי באמצעות מאמץ וכוח הרצון האנושי לבדם, תוך שאתם מחליפים רצון אחד ברצון אחר אשר

לכאורה הינו נעלה יותר. אתם תצליחו להתגבר באמת על הפיתויים אשר נובעים מן הטבע הנמוך והפחות אך ורק כאשר תגיעו למקום שבו היתרון הרוחני מתגשם, לפי שבאמת פיתחתם עניין ואהבה בצורות ההתנהגות האידיאליסטיות יותר, אשר אותן מנסה הדעת שלכם להחליף בצורות ההתנהגות הנמוכות והפחות אידיאליסטיות, אשר אותן אתם מכירים כפיתויים. ובדרך הזו, ההתמרה הרוחנית היא אשר תגאל אתכם מן השעבוד ההולך והגדל להדחקתם המטעָה של הרצונות האנושיים. הישן והנחות יפנה מקום לחדש ולנעלה. בלבבות אלו המוארים באהבת האמת לעולם יגבר היופי על הכיעור. אהבה רוחנית חדשה וכנה מייצרת אנרגיה-מסלקת רבת-עוצמה. ואומר לכם שוב את זאת: אל תשתמשו ברוע בכדי לגבור על הרוע, כי אם השתמשו בטוב בכדי לגבור על הרוע."

156:5.6 (1739.1) עמוק אל תוך הלילה המשיכו השליחים והאוונגליסטים לשאול שאלות, ומן התשובות הרבות נציג לפניכם את המחשבות הבאות, המנוסחות מחדש במונחים מודרניים:

156:5.7 (1739.2) שאפתנות רבת-עוצמה, שיקול דעת אינטליגנטי וחוכמה למודת ניסיון נדרשים לשם הצלחה חומרית. המנהיגות נשענת על יכולת טבעית, על שיקול דעת, על כוח רצון ועל נחישות. הייעוד הרוחני תלוי באמונה, באהבה ובמסירות לאמת – ברעב ובצמא לצדיקות – ברצון בלב-שלם למצוא את האל ולהידמות לו.

156:5.8 (1739.3) אל נא תתייאשו מכך שגיליתם כי הנכם בני אנוש. יש והטבע האנושי נוטה אל עבר הרוע, אך הוא איננו חוטא מטבעו. אל תיפול רוחכם משום שלא הצלחתם לשכוח כמה מן ההתנסויות שעליהן אתם מתחרטים. השגיאות שלא תצליחו לשכוח בזמן יישכחו בנצח. הקלו על משא הנשמה בכך שתמהרו לאמץ נקודת מבט מרחיקת-ראות על ייעודכם, התרחבות נתיבתכם ביקום.

156:5.9 (1739.4) אל תשגו בכך שתעריכו את הנשמה לפי הפגמים של הדעת או לפי מַאֲוַיֵי הגוף. אל תשפטו את הנשמה ואל תעריכו את ייעודה לפי מאורע אנושי אומלל אחד. הייעוד הרוחני שלכם מותנה אך ורק בכמיהה הרוחנית ובתכלית הרוחנית שלכם.

156:5.10 (1739.5) הדת הינה ההתנסות הרוחנית הבלעדית של הנשמה האלמותית המתפתחת של אדם יודע-אל, ואולם, עוצמה מוסרית ואנרגיה רוחנית הינם כוחות רבי-עוצמה אשר בהם ניתן להשתמש בהתמודדות עם מצבים חברתיים קשים ולשם פתרון בעיות כלכליות סבוכות.

הכישורים המוסריים והרוחניים הללו הופכים את חיי אדם לעשירים ולבעלי-משמעות רבה יותר בכל הרמות.

156:5.11 (1739.6) אם תלמדו לאהוב רק את אלה אשר יאהבו אתכם, יהיו חייכם קטנים ומרושעים. נכון הוא כי האהבה האנושית עשויה להיות הדדית, אך האהבה האלוהית שופעת החוצה ומבקשת לספֵּק. ככל שליצור יש פחות אהבה, כן יגדל הצורך שלו באהבה, וכן תבקש האהבה האלוהית למלא את הצורך. אהבה לעולם איננה מבקשת לעצמה דבר, והיא אינה ניתנת להענקה-עצמית. אהבה אלוהית לא ניתן לשמור לעצמי; אהבה שכזו חייבת להיות מוענקת באופן זולתני.

156:5.12 (1739.7) ראוי שלמאמינים במלכות תהיה אמונה מפורשת, אמונה בנשמה-שלמה בוודאות ניצחון הצדיקות. חייבים בנאי המלכות שלא יהיה להם כל ספק באשר לאמיתות בשורת גאולת הנצח. המאמינים חייבים ללמוד ולהמשיך ולהשתפר ביכולתם לצאת מחוץ לסערות החיים – לחמוק מצרות הקיום האנושי – בשעה שהם מרעננים את הנשמה, רוכשים השראה עבור הדעת ומחדשים את הרוח מתוך התייחדות של סגידה.

156:5.13 (1739.8) חוסר המזל אינו מייאש יחידים יודעי-אל, והאכזבה לא מדכאת אותם. המאמינים חסינים בפני הדיכאון אשר גורמות צרות חומריות גרידא; מאורעות עולם החומר לא מדאיגים את אלו אשר חיים ברוח. בכדי לעמוד מול התמורות, החליפות והצרות של החיים האנושיים, מְתַרגלים המועמדים לחיי נצח טכניקה מועילה ומחייה. בכל יום בחייו של מאמין אמיתי, הוא מוצא כי **קל לו יותר** לעשות את הדבר הנכון.

156:5.14 (1740.1) החיים הרוחניים מעצימים עד מאוד את הכבוד העצמי האמיתי. אך כבוד עצמי איננו הערצה-עצמית. כבוד עצמי לעולם מתואם עם אהבת הזולת ועם שירותו. לא יוכל אדם לכבד את עצמו יותר מן השיעור שבו הוא יאהב את שכנו; הדבר האחד מעיד על שיעור היכולת לעשות את הדבר האחר.

156:5.15 (1740.2) בחלוף הימים גדלים כישוריו של כל מאמין אמיתי למשוך את רעיו לאהוב את אמת הנצח. האם אתם פקחים היום יותר מאשר אתמול ביכולת שלכם לגלות לאנושות את הטוב? האם אתם מליצי יושר טובים יותר עבור הצדיקות בשנה הזו מאשר בשנה שעברה?

האם אתם ממשיכי להשתפר בדרגת האומנות של הטכניקה שבה תובילו נשמות רעבות אל תוככי מלכות הרוח?

156:5.16 (1740.3) האם האידיאלים שלכם גבוהים מספיק בכדי להבטיח את הישרדותכם בנצח, בעוד שהרעיונות שלכם מעשיים מספיק על-מנת להפוך אתכם לאזרחים מועילים אשר פועלים על הארץ בשיתוף עם רעיכם בני התמותה? ברוח, אזרחותכם הינה שמימית; בגוף, אתם הנכם עדיין אזרחי ממלכות הארץ. מסרו את כל אשר הינו חומר לקיסרים ואת כל אשר הינו רוח לאל.

156:5.17 (1740.4) שיעור הקיבולת הרוחנית של הנשמה המתפתחת הוא אמונתכם באמת ואהבתכם את האדם, ואולם, שיעור עוצמת האופי האנושי שלכם הוא יכולתם לעמוד בפני פיתוי לנטור טינה וביכולת להימנע מלשקוע בהרהורים אל מול הצער העמוק. התבוסה היא המראה האמיתית שבה תוכלו להתבונן נכוחה בעצמי האמיתי שלכם.

156:5.18 (1740.5) האם כאשר אתם מתבגרים ורוכשים ניסיון בענייני המלכות, אתם נוהגים ביתר טקט בבני-אדם בעייתיים ומגלים יתר-סובלנות באשר לחיים לצד עמיתים עקשנים? הטקט מהווה את נקודת המשען של המנוף החברתי, ואילו הסובלנות הינה סימן ההיכר של נשמה גדולה. אם מתנות קסומות ונדירות שכאלה כבר ברשותכם, בחלוף הימים תהפכו לערניים ולמנוסים יותר במאמץ הראוי שלכם להימנע מכל אי-ההבנות החברתיות הבלתי-נחוצות. נשמות חכמות מעין אלה מסוגלות להימנע ממרבית הצרות, אשר בוודאי תהיינה נחלתם של אלו אשר סובלים מחוסר התאמה רגשי, אלו אשר מסרבים להתבגר, ואלו אשר מסרבים להזדקן בחן.

156:5.19 (1740.6) בכל מאמציכם להטיף לאמת ולהכריז על הבשורה, הימנעו מחוסר-כנות ומחוסר-הוגנות. אל תבקשו הכרה אשר לא זכיתם לה, אל תכמהו לאהדה אשר אינכם ראויים לה. קבלו אהבה בחופשיות ממקורות אלוהיים וממקורות אנושיים כאחד, בלא תלות במה שאתם ראויים לו, ובתמורה אהבו בחופשיות. אך באשר לכל דבר אחר הקשור לכבוד ולהערצה, בקשו אך ורק את מה שמגיע לכם בכנות.

156:5.20 (1740.7) בן התמותה יודע האל בטוח בגאולה; הוא אינו פוחד מן החיים; הוא כן ומתמיד. הוא יודע לעמוד באומץ בסבל שלא-ניתן להימנע ממנו; והוא איננו מתלונן אל מול

קושי אשר לא ניתן לחמוק ממנו.

156:5.21 (1740.8) המאמין האמיתי אינו מתעייף מלעשות טוב רק מפני שעומדים מולו מכשולים. הקושי מלבֶּה את תשוקתו של אוהב האמת, ואילו המכשולים רק מאתגרים את יכולתו של בונה המלכות העשוי לבלי-חת להתאמץ.

156:5.22 (1740.9) ודברים רבים נוספים לימד אותם ישוע לפני שהם יצאו בדרכם לצור.

156:5.23 (1740.10) ביום לפני שישוע עזב את צור על-מנת לחזור לאזור הכנרת, הוא כינס את עמיתיו והנחה את שנים-עשר האוונגליסטים לחזור בדרך אחרת מזו שבה צעדו הוא ושנים-עשר השליחים. לאחר שהאוונגליסטים עזבו את ישוע, הם מעולם לא שהו שובו במחיצתו בקרבה שכזו.

6. החזרה מפיניקי

156:6.1 (1741.1) בסביבות צהרי יום ראשון, ה-24 ביולי, עזבו ישוע והשנים-עשר את ביתו של יוסף, אשר מדרום לצור, וירדו בדרך החוף אל עבר עכו. שם הם שהו במשך יום אחד ודיברו מילות נחמה אל חבורת המאמינים שהתגוררה במקום. פטרוס הטיף באוזניהם בערב של יום ה-25 ביולי.

156:6.2 (1741.2) ביום שלישי הם עזבו את עכו, והתרחקו מקו החוף מזרחה בדרך לטבריה עד סמוך ליודפת. ביום רביעי הם שהו ביודפת והמשיכו ללמד את המאמינים בנושאים הקשורים למלכות. ביום חמישי הם עזבו את יודפת, הלכו צפונה בדרך המחברת את נצרת עם הר הלבנון, ועברו דרך רמה אל כפר זבולון. ברמה הם קיימו פגישות ביום השישי, ועשו שם את השבת. לזבולון הם הגיעו ביום ראשון, ה-31 בחודש, שם קיימו פגישה באותו ערב ויצאו למחרת בבוקר.

156:6.3 (1741.3) בעוזבם את זבולון הם צעדו עד לצומת של דרך מגדל-צידון, בסמוך לגוש חלב, ממנו עשו את דרכם לישוב כנרת, אשר לחופיו המערביים של האגם הגלילי, מדרום לכפר נחום. שם הם קבעו להיפגש עם דוד זבדיה ולהיוועץ עמו בקשר לצעד הבא אשר יש לעשותו בעבודת ההטפה לבשורת המלכות.

156:6.4 (1741.4) במהלך פגישה קצרה עם דוד הם למדו כי מנהיגים רבים התאספו באותה עת בצדו השני של האגם, ליד כורסי, ולפיכך הם חצו באותו ערב את האגם בסירה. במשך יום אחד הם נחו בשקט בגבעות, ולמחרת צעדו לפארק, בסמוך למקום שבו האכיל המאסטר פעם את חמשת האלפים. כאן הם נחו במשך שלושה ימים וקיימו פגישות יומיות שבהן נטלו חלק כחמישים גברים ונשים, השארית של מה שהייתה בעבר חבורת המאמינים הגדולה אשר חיה בכפר נחום ובסביבותיו.

156:6.5 (1741.5) במשך היעדרו של ישוע מכפר נחום ומן הגליל, התקופה שבה שהה בפיניקי, הגיעו אויביו למסקנה שכלל התנועה פורקה וכי מנוסתו בבהלה של ישוע העידה על כך שהוא כל-כך נבהל, עד שככל הנראה הוא אף-פעם לא ישוב להטרידם. כמעט כל ההתנגדות הפעילה לתורתו התפוגגה. המאמינים שוב החלו להתכנס בפומבי, והחל תהליך התחברות הדרגתי אך יעיל של אלה אשר שרדו באמת את הסינון הגדול שחל זה עתה בקרב המאמינים של הבשורה.

156:6.6 (1741.6) פיליפוס, אחיו-למחצה של הורדוס, הפך במידת-מה למאמין בישוע, ומסר כי המאסטר היה חופשי לחיות ולפעול בתחומי שלטונו.

156:6.7 (1741.7) הצו לסגור את שערי בתי הכנסיות היהודיים בפני תורתו של ישוע וחסידיו פעל לרעתם של הסופרים והפרושים. מיד כאשר הסיג ישוע את עצמו מהעמדה של דמות שנויה במחלוקת, החלה מתעוררת תגובה בקרב כלל העם היהודי; התפתחה תרעומת כללית כנגד הפרושים ומנהיגי הסנהדרין בירושלים. רבים מרבני בתי הכנסת החלו לפתוח את שעריהם בסתר בפני אבנר ועמיתיו, בטענה שהמורים הללו היו חסידיו של יוחנן ולא תלמידיו של ישוע.

156:6.8 (1741.8) אפילו בלבו של הורדוס אנטיפס חל שינוי, וכאשר נודע לו כי ישוע שוהה מעבר לאגם בשטח של אחיו פיליפוס, הוא שלח מסר ואמר כי למרות שחתם על צו למעצרו של ישוע בגליל, הוא לא התיר לעצור אותו בפראה, ורמז בכך כי ישוע לא יופרע אם יישאר מחוץ לגליל; והוא שלח את אותו מסר אף למנהיגים בירושלים.

156:6.9 (1742.1) וזה היה המצב בסביבות הראשון לאוגוסט, שנת 29 לספירה, המועד שבו שב המאסטר מן המסע לפיניקי והחל לארגן מחדש את הכוחות הפזורים, המדולדלים אך הנאמנים, לקראת שנת פעולתו האחרונה עלי אדמות, אשר הייתה שנה מרובת אירועים.

156:6.10 (1742.2) נושא המאבק הוגדר בבהירות בשעה שהמאסטר ועמיתיו החלו להכין את עצמם להטפה לדת חדשה, דת הרוח של האל החי אשר שוכן בדעת בני האדם.

>> מסמך 156 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 158 <<

מסמך 157

בקיסריה-פיליפי

157:0.1 (1743.1) בטרם לקח ישוע את השנים-עשר לביקור קצר בסביבות קיסריה-פיליפי, הוא קבע באמצעות שליחיו של דוד ללכת אל כפר נחום ביום ראשון, ה-7 באוגוסט, מתוך מטרה לבקר את משפחתו. מראש נקבע כי הפגישה הזו תיערך במספנה של משפחת זבדיה. דוד זבדיה קבע עם יהודה, אחיו של ישוע, כי כל המשפחה תהיה נוכחת – מרים וכל אחיו ואחיותיו של ישוע – וישוע הלך עם אנדראס ועם פטרוס כדי להיפגש עמם. מרים והילדים אכן התכוונו להיפגש עם ישוע, אך אירע הדבר שקבוצת פרושים, אשר ידעה על שהותו של ישוע בשטח של פיליפוס בצדו השני של האגם, החליטה לבקר את מרים ולנסות ללמוד על מקום הימצאו. הגעתם של השליחים הללו מירושלים הדאיגה מאוד את מרים, ואלו, שהבחינו במתח ובלחץ של כלל בני המשפחה, הסיקו מכך כי ייתכן שישוע מתכוון לבקרם. וכך, הם התמקמו בביתה של מרים, קראו לתגבורת והמתינו בסבלנות להגעתו של ישוע. ובשל כל הדברים האלה, כמובן, המשפחה הייתה מנועה מלהיפגש עם ישוע בניגוד למה שנקבע. פעמים מספר במהלך היום ניסו יהודה ורות לחמוק מעינם הפקוחה של הפרושים ולשלוח מסר לישוע, אך לא עלה בידם לעשות כן.

157:0.2 (1743.2) בשעות אחר הצהריים המוקדמות מסרו שליחיו של דוד לישוע כי הפרושים התמקמו בפתח ביתה של אמו, ולכן הוא לא ניסה להגיע על-מנת לבקר את משפחתו. וכך, שוב, ושלא באשמת מי מן הצדדים, נמנעה יצירת הקשר מישוע וממשפחתו הארצית.

1. גובה המס של המקדש

157:1.1 (1743.3) בעת שישוע המתין יחד עם אנדראס ועם פטרוס באגם בסמוך למספנה, ניגש אליהם גובה מס של המקדש, אשר משזיהה את ישוע אמר: "האם אין המאסטר שלכם משלם את מס המקדש?" פטרוס נטה להביע תרעומת על הרמיזה כי ישוע מצופה לתרום לכלכלת פעילויות הדת של אויביו המושבעים, אך הוא שם לב להבעת פניו המיוחדת של גובה המס, והבין נכונה כי מטרתו הייתה להטמין להם מלכודת במידה שיסרבו לשלם את מחצית השקל אשר נהוג היה לשלם בכדי לתמוך בשירותי המקדש בירושלים. לפיכך ענה לו פטרוס: "בוודאי שהמאסטר משלם את מס המקדש. אנא חכה ליד השער, ואני אחזור מיד עם המס."

157:1.2 (1743.4) פטרוס נחפז להבטיח. ואולם, יהודה היה זה אשר החזיק בכספים, והוא נמצא בעברו השני של האגם. לא הוא, לא אחיו ולא ישוע הביאו עמם כסף כלשהו. הם ידעו כי הפרושים מחפשים אחריהם, ולכן לא יכלו ללכת לבית צידה להביא כסף. כאשר סיפר פטרוס לישוע על אודות הכסף שהבטיח, אמר לו ישוע: "אם הבטחת, עליך לשלם. אך כיצד תקיים את הבטחתך? האם תשוב להיות דייג בכדי לעמוד במילתך? אף-על-פי-כן, פטרוס, בתנאים אשר נוצרו מוטב לנו לשלם את המס. בואו לא ניתן לאנשים הללו סיבה להיעלב מאתנו. אנו נמתין כאן בזמן שתצא בסירה לדוג דגים, וכאשר תמכור אותם בשוק, תשלם לגובה המס עבור שלושתנו."

157:1.3 (1744.1) שליח חשאי של דוד אשר עמד בסמוך שמע את כל הדברים האלה, וסימן לעמיתו אשר דג בסמוך לחוף לבוא מיד. כאשר פטרוס החל להתכונן לצאת לדוג בסירה, העניקו לו השליח וחברו הדייג כמה סלים גדולים מלאים בדגים. הם אף סייעו לו לשאת אותם אל סוחר דגים סמוך, אשר רכש את השלל. מה ששילם הסוחר, בתוספת הסכום שהוסיף שליחו של דוד, היה די והותר על-מנת לעמוד בתשלום מס המקדש של שלושתם. הגובה קיבל את המס ופטר אותם מקנס על איחור משום שהם נעדרו במשך זמן-מה מן הגליל.

157:1.4 (1744.2) אין זה מוזר כי קיים סיפור לפיו פטרוס תפס דג ושקל בפיו. באותם ימים הסתובבו סיפורים רבים על אוצרות אשר נמצאו בפיותיהם של דגים; סיפורים מעין אלו של

כמעט-נס היו שכיחים למדי. וכך, כאשר יצא פטרוס אל עבר הסירה, הפטיר אליו ישוע בבדיחות-דעת מסוימת: "מוזר שבני המלך משלמים מס; בדרך כלל הזר הוא אשר ממוסה למען קיום החצר, אך טוב לנו לא לספק לרשויות עילה כלשהי. לך! ואולי תתפוס את הדג עם השקל בפיו." מכיוון שכך דיבר ישוע, ופטרוס הופיע עד מהרה ובידו כספי מס המקדש, אין להתפלא על כך שהמאורע הורחב ותואר לאחר מכן כנס על-ידי סופר הבשורה על-פי מתי.

157:1.5 (1744.3) ישוע, יחד עם אנדראס ועם פטרוס, המתינו על החוף כמעט עד לשעת השקיעה. השליחים מסרו להם כי ביתה של מרים נתון למעקב; ולפיכך, כאשר היום החשיך, עלו שלושת הגברים הממתינים לסירה והחלו לחתור לאיטם אל עבר חופה המזרחי של הכנרת.

2. בבית צידה-יוליאס

157:2.1 (1744.4) ביום שני, ה-8 באוגוסט, בעוד שישוע ושנים-עשר השליחים חנו בפארק מגדן הסמוך לבית צידה-יוליאס, הגיעו מכפר נחום לוועידה יותר ממאה מאמינים, האוונגליסטים, סגל הנשים ועוד גורמים אשר תמכו בכינון המלכות. הגיעו גם רבים מן הפרושים, אשר נודע להם כי ישוע נמצא במקום. בעת ההיא גם חלק מן הצדוקים חברו לפרושים במאמץ לטמון לישוע מלכודת. לפני שישוע נכנס לשיחה סגורה עם המאמינים, הוא קיים מפגש פתוח לציבור שבו נכחו גם הפרושים, ואלו הציקו למאסטר וביקשו להפריע למהלך המפגש. אמר ראש המפריעים: "מורי, תן לנו אות משמים, אשר יעיד על סמכותך ללמד, ואז ידע כל אדם כי אכן שליח אלוהים הנך." וישוע ענה להם: "בָּעֶרֶב תֹּאמְרוּ יוֹם צַח יִהְיֶה, כִּי אָדְמוּ הַשָּׁמָיִם; וּבַבֹּקֶר תֹּאמְרוּ הַיּוֹם סַעַר, כִּי אָדְמוּ וְהִתְקַדְּרוּ הַשָּׁמָיִם. וכאשר יופיע ענן במערב, תאמרו יום גשום יהיה; וכאשר תנשב הרוח מדרום, תאמרו כי יהיה חם מנשוא. כיצד תדעו להכיר אֶת פְּנֵי הַשָּׁמַיִם, וְאֶת אוֹתוֹת הָעִתִּים לֹא תַכִּירוּן? לאלה אשר מבקשים את האמת, האות ניתן זה מכבר; דּוֹר רַע וּמְנָאַף מְבַקֵּשׁ-לוֹ אוֹת, וְאוֹת לֹא יִנָּתֵן לוֹ."

157:2.2 (1745.1) בשעה שישוע סיים לשאת את דבריו, הוא עזב והחל להתכונן לוועידת הערב עם חסידיו. בוועידה הזו הוחלט כי מיד עם שובם של ישוע והשנים-עשר מן הביקור אשר תוכנן לקיסריה-פיליפי, הם ייצאו למבצע מאוחד ברחבי ערי הדקפוליס וכפריו. המאסטר השתתף בתכנון המבצע לדקפוליס, ובעת שפיזר את החבורה אמר: "אומר אני לכם, שִׁימוּ לְבַבְכֶם והיזהרו מִשְּׂאוֹר הַפְּרוּשִׁים וְהַצְּדוּקִים. אל תלכו שולל מפני מפגן המלומדות שלהם ומפני נאמנותם הגדולה למסורת הדת. הטו לבכם אך אל רוח האמת החיה ואל עוצמת דת האמת. כי לא הפחד מפני דת מתה יציל אתכם, אלא אמונתכם בהתנסות חיה במציאויות הרוח של המלכות. אל תניחו לדעות הקדומות לעוור את עיניכם ולשבש את הבנתכם, ואל תהיו כמֹה שנאמר, עיניים לָכֶם וְלֹא תִרְאוּ וְאָזְנַיִם לָכֶם וְלֹא תִשְׁמְעוּ. דת אמת נועדה לא רק להשכין שלום, אלא גם להבטיח קדמה. לא יוכל השלום לשכון בלבבכם, ולא תוכל הקדמה לשכון בדעתכם, אלא אם כן תתאהבו בלבב-שלם באמת, באידיאלים של מציאויות הנצח. מונחות לפניכם סוגיות של חיים ומוות – חטאי מנעמי הזמן עומדים מולכם כאן כנגד צדקת מציאויות הנצח. ואפילו כעת, בשעה שאתם באים בשערי חיי האמונה והתקווה החדשים, תתחילו למצוא גאולה מן השעבוד לפחד ולספק. כאשר יתעוררו בנשמתכם רגשות של שירות לזולתכם, אל נא תדכאו אותם; כאשר ייגדש לבבכם באהבה לרעיכם, תנו ביטוי לדחפי חיבה מעין אלה וסעדו בתבונה את הצרכים האמיתיים של רעיכם."

3. הודאתו של פטרוס

157:3.1 (1745.2) מוקדם בבוקר יום שלישי יצאו ישוע והשנים-עשר מפארק מגדן אל עבר קיסריה-פיליפי, בירת מחוז שלטונו של פיליפוס הטטראכוס. קיסריה-פיליפי מוקמה באזור של יופי פלאי. היא שכנה בתוך עמק מקסים, בין גבעות ציוריות, במקום שבו הירדן בקע ממערה תת-קרקעית. פסגת החרמון התנשאה מצפון ברוב הדר, ואילו בגבעות אשר מעט דרום נפרש הנוף המרהיב של הירדן ההררי ושל הכנרת.

157:3.2 (1745.3) ישוע ביקר בהר החרמון בתחילת פעילותו בעסקי המלכות, ואילו כעת, משנכנס אל השלב הסופי של עבודתו, הוא ביקש לשוב אל הר הניסיון והניצחון. הוא קיווה כי שם יוכלו השליחים לרכוש נקודת השקפה חדשה על האחריות אשר הוטלה על כתפיהם, וכן להתחזק לקראת הניסיונות העתידים להתרחש כבר בקרוב. בעת שהלכו לאורכה של הדרך, בסביבות השעה שהתקדמו דרומה אל נחל מירום, החלו השליחים לשוחח בינם לבין עצמם על אודות ההתנסויות האחרונות בפיניקי ובמקומות אחרים, ולשתף זה את זה באופן שבו התקבל המסר שלהם, ובאופנים שבהם התייחסו העמים השונים אל המאסטר שלהם.

157:3.3 (1745.4) עת עצרו לאכול את ארוחת הצהריים, עימת ישוע לפתע את השנים-עשר עם השאלה הראשונה אשר שאל אותם מעולם בנוגע אליו עצמו. הוא הפתיע אותם בשאלה, "מי בני-האדם אומרים כי אני הנני?"

157:3.4 (1746.1) חודשים ארוכים בילה ישוע בהכשרת השליחים הללו באשר לטיבה של מלכות השמים ולאופייה, והיטב הוא ידע כי הגיעה העת ללמדם עוד על אודות טיבו שלו ועל יחסו האישי למלכות. וכעת, בשעה שישבו תחת עץ התות, התכונן המאסטר לקיים את אחד מן המפגשים החשובים ביותר במהלך הקשר הממושך שלו עם שליחיו הנבחרים.

157:3.5 (1746.2) יותר ממחצית מן השליחים ענו על שאלתו של ישוע. הם אמרו לו שכל מי שהכיר אותו החשיב אותו כנביא או כאדם יוצא-דופן; וכן, שאפילו אויביו פחדו ממנו מאוד, וזאת בשל הכוחות אשר קיבל מקשריו עם נסיך השדים. הם אמרו לו כי ביהודה ובשומרון ישנם אנשים אשר לא פגשו אותו באופן אישי, אך הם מאמינים כי הוא הינו יוחנן המטביל אשר קם לתחייה מן המתים. פטרוס הסביר כי בזמנים שונים השוו אותו אנשים שונים למשה, לאליהו, לישעיהו ולירמיהו. ולאחר ששמע ישוע את הדיווח הזה, הוא קם על רגליו, התבונן מטה אל השנים-עשר אשר ישבו סביבו בחצי גורן, הצביע אליהם במופגן במחווה גורפת של ידו ושאל, "אך מי אתם אומרים שאני הנני?" לרגע השתררה דממה מתוחה. השנים-עשר לא התיקו את עיניהם מן המאסטר, ואז קפץ שמעון פטרוס על רגליו והכריז: "אתה הנך הגואל, בנו של האל החי." וכאיש אחד קמו אחד-עשר השליחים הנותרים על רגליהם, כמו לומר בכך כי פטרוס דיבר בשמם כולם.

157:3.6 (1746.3) כאשר ישוע סימן להם לשוב ולשבת, נותר הוא לעמוד לפניהם ואמר אליהם: "את זאת גילה לכם אבי. הגיעה השעה כי תדעו את האמת על אודותיי. אך לעת עתה מתרה אני בכם כי לא תספרו על כך לאיש. בואו נלך."

157:3.7 (1746.4) וכך הם המשיכו בדרכם אל קיסריה-פיליפי, שאליה הגיעו בשעה מאוחרת באותו ערב. הם התאכסנו בביתו של סַלְוִוס, אשר המתין לבואם. באותו לילה נדדה שנתם של השליחים; הם הרגישו כי אירע מאורע עתיר-חשיבות בחייהם ובעבודת המלכות.

4. השיחה על אודות המלכות

157:4.1 (1746.5) מאז שיוחנן הטביל את ישוע ומאז שהמים הפכו ליין בכנא, פעמים מספר קיבלו אותו השליחים כמשיח הלכה למעשה. למשך תקופות קצרות כמה מהם האמינו באמת ובתמים כי הוא הינו המשיח המיוחל. אך ממש בשעה שהתקוות האלה צצו בלבבותיהם, היה המאסטר מנפץ אותן לרסיסים במילה או במעשה מאכזבים. מזה זמן רב הם היו נתונים במצב של סערה בשל הסתירה בין מושג המשיח המיוחל שבו החזיקו בדעתם, לבין ההתנסות יוצאת-הדופן עם האיש יוצא-הדופן הזה, שאותה נשאו בלבבותיהם.

157:4.2 (1746.6) היה זה מאוחר בבוקרו של אותו יום רביעי שהשליחים התקבצו בגן של סַלְוִוס לשם ארוחת הצהריים. במהלך רוב אותו הלילה, וכן באותו בוקר מאז שהשכימו, התאמצו שמעון פטרוס ושמעון הקנאי להביא את אחיהם לקבל את המאסטר בלב שלם, לא רק כמשיח, אלא גם כבנו האלוהי של האל החי. שמעון ושמעון הללו היו שרויים בהסכמה כמעט מלאה באשר לאופן שבו הם העריכו את ישוע, והם פעלו בנחישות על-מנת לשכנע את אחֵיהם לקבל את נקודת ההשקפה שלהם במלואה. ואף כי אנדראס המשיך לכהן כמנהל הכללי של השליחים, אחיו, שמעון פטרוס, החל אט-אט להפוך – בהסכמתם – לדובר של השנים-עשר.

157:4.3 (1747.1) המאסטר הופיע לקראת צהרי היום, בעת שהשליחים ישבו בגן. הם עטו ארשת פנים רצינית ושקולה, וכולם כאחד קמו על רגליהם משהוא התקרב לעברם. ישוע

הרפה את המתח באמצעות אותו חיוך לבבי וקרוב אשר אפיין אותו כל-כך כל אימת שחסידיו לקחו את עצמם – או דבר-מה אחר אשר קשור בהם – ביתר-רצינות. בתנועה סמכותית הוא אותת להם לשבת. ומאז, שוב לא קמו השנים-עשר בשעה שהמאסטר הגיע אל נוכחותם. הם הבחינו בכך שהוא לא הסכין למפגן הכבוד החיצוני מהסוג הזה.

157:4.4 (1747.2) לאחר שהם סעדו את ארוחת הצהריים והחלו לשוחח על התוכנית למשימה הקרובה בדקפוליס, ישוע התבונן לפתע בפניהם ושאל: "כעת, משחלפה יממה שלמה מאז שהסכנתם להכרזתו של שמעון פטרוס באשר לזהותו של בן האדם, אשאל אתכם שוב, האם אתם עומדים בהחלטתכם?" למשמע השאלה הזו קמו כולם כאחד על רגליהם. ושמעון פטרוס צעד צעדים אחדים קדימה אל עבר ישוע ואמר: "כן, מאסטר, אכן כך הדבר. אנחנו מאמינים כי אתה הנךְ בנו של האל החי." ואז שב פטרוס לשבת במחיצת אחיו.

157:4.5 (1747.3) אז ישוע, בעודו עומד על רגליו, אמר לשנים-עשר: "אתם הנכם שגרירייי הנבחרים, אך לא הייתם יכולים להאמין באמונה הזו אך מתוך ידע אנושי. זוהי התגלות רוח אבי לנשמותיכם הכמוסות. ולכן, על סמך הודאתכם, הנובעת מתוך בוננות רוח אבי השוכנת בקרבכם, אצהיר אני כי על היסודות האלה אבנה את אחוות מלכות השמים. על סלע מציאות הרוח הזו אקים את המקדש החי של האחווה הרוחנית במציאויות הנצח של מלכות אבי. ולא יוכלו כל כוחות הרשע וכל צבאות החטא לעמוד אל מול אחוות האדם הזו, אחוות רוח אלוה. ואף כי רוחו של אבי לעד תנחה את כל אלו אשר יבואו בקשרי הרעות של אחוות הרוח, לכם ולממשיכי דרככם אעניק כעת את מפתחות המלכות החיצונית – את הסמכות על הדברים ברי החלוף – על ההיבטים החברתיים והכלכליים של קבוצות הגברים והנשים החברים במלכות." ושוב התרה בהם ישוע כי לא יספרו לאיש, לעת עתה, כי הוא הינו בן האל.

157:4.6 (1747.4) ישוע החל להאמין בֶּנאמנות וביושרה של שליחיו. המאסטר גרס כי האמונה אשר הייתה יכולה לכל מה שנציגיו הנבחרים עברו באחרונה, תוכל לעמוד ללא ספק גם במבחנים הקשים אשר עמדו להגיח ממה שייראה כשבר מוחלט של כל תקוותיהם לאורו החדש של עידן חדש, ומשם להמשיך ולהאיר עולם אשר עדיין יושב בחשכה. ביום הזה החל המאסטר להאמין באמונת שליחיו, למעט אחד מהם.

157:4.7 (1747.5) ומאז ואילך ממשיך אותו ישוע לבנות את אותו מקדש נצחי על אותם יסודות נצחיים בדמות בניו האלוהיים; ואלו אשר הופכים להיות מודעים להיותם בני האל, הם האבנים אשר עמן הולך וקם מקדש בנים חי זה, אשר נבנה לכבודו של אב הרוחות הנצחי וכהלל לחוכמתו ולאהבתו.

157:4.8 (1747.6) ומשסיים ישוע לומר את דבריו אלו, הוא הנחה את השנים-עשר ללכת לבדם אל הגבעות על-מנת לבקש להם חוכמה, כוח והנחייה רוחנית עד לשעת ארוחת הערב. והם עשו כאשר ציווה עליהם המאסטר.

5. המושג החדש

157:5.1 (1748.1) המאפיין החדש והעיקרי בווידוי של פטרוס היה ההכרה החדה בכך שישוע היה בן האל, ההכרה בכך שהיה אלוהי ללא-עוררין. מאז הטבילה ולמן החתונה בכנא, השליחים הללו החשיבו את ישוע כמשיח באופנים שונים, אך המושג היהודי של גואל האומה לא כלל את העובדה כי עליו להיות **אלוהי.** היהודים לא סברו כי המשיח יבוא מן האלוהות; הוא היה אמור להיות "זה אשר נמשח," אך הם כלל לא חשבו עליו כעל "בן האל." בווידוי השני הושם דגש גדול יותר על **הטבע המשולב,** העובדה הנשגבת כי הוא היה גם בן האדם **וגם** בן האל, וישוע הכריז כי יבסס את מלכות השמים על האמת הגדולה הזו של האיחוד שבין הטבע האנושי לבין הטבע האלוהי.

157:5.2 (1748.2) ישוע ביקש לחיות את חייו על-פני האדמה כבן האדם ולהשלים את משימת המתת שלו ככזה. חסידיו נטו להתייחס אליו כאל המשיח המיוחל. אף כי הוא ידע היטב כי לעולם לא יוכל למלא את ציפיותיהם המשיחיות, הוא ניסה לשנות את המושג שלהם על אודות המשיח כך שיוכל למלא את חלקן. אך כעת התברר לו שהוא לא יוכל להשלים תכנית שכזו בהצלחה. לכן הוא בחר להעז ולגלות להם את התוכנית השלישית – להכריז בפומבי על

אלוהיותו, להודות באמת שבווידוי של פטרוס, ולהכריז במישרין באוזני השנים-עשר על אלוהיותו.

157:5.3 (1748.3) במשך שלוש שנים הכריז ישוע כי הוא "בן האדם," ואילו במשך אותה תקופה בת שלוש שנים המשיכו השליחים להתעקש על כך שהוא המשיח אשר לו ציפו היהודים. כעת, הוא גילה להם כי הוא הינו בן האל, והוא התכוון לבסס את מלכות השמים על **הטבע המשולב** של בן האדם ובן האל. הוא החליט להפסיק לנסות לשכנע אותם כי הוא אינו המשיח. כעת הוא החליט להעז ולהכריז באוזניהם את הדבר שהוא **הינו** הלכה למעשה, ולהתעלם מהתעקשותם להמשיך ולהתייחס אליו כמשיח.

6. אחר הצהריים הבא

157:6.1 (1748.4) ישוע והשליחים נותרו יום אחד נוסף בביתו של סַלְוִוס, שם המתינו לכספים אשר שלח דוד זבדיה עם שליחיו. כתוצאה מהירידה העצומה אשר חלה בפופולאריות של ישוע, ירדו ההכנסות בשיעור ניכר. כאשר הם הגיעו לקיסריה-פיליפי הקופה הייתה ריקה. מתי מאוד לא רצה לעזוב את ישוע ואת אחיו במצב שכזה, וכבר לא היו לו כספים משלו להעביר ליהודה, כפי שנהג לעשות פעמים רבות בעבר. ואולם, דוד זבדיה צפה את התדלדלות ההכנסות והורה לשליחיו לאסוף כספים עבור המאסטר ושליחיו אשר בגלות בזמן שאלה חלפו דרך יהודה, השומרון והגליל. וכך, עד לערב של אותו יום, הגיעו השליחים הללו מבית צידה ועמם כספים מספיקים לכלכלת השליחים עד לחזרתם וליציאתם למסע המתוכנן בדקפוליס. מתִי ציפה לקבל עד לזמן הזה את התמורה על מכירת הנכס האחרון שלו בכפר נחום, וארגן מבעוד מועד שהכספים האלה יועברו באופן אנונימי ליהודה.

157:6.2 (1749.1) פטרוס ויתר השליחים לא באמת תפשו כראוי את אלוהיותו של ישוע. הם לא הבינו עד תום כי הייתה זו תחילתה של תקופה חדשה בקריירה של המאסטר על-פני האדמה, הזמן שבו המורה-המרפא הפך למשיח מסוג חדש – בן האל. מכאן ואילך, נימה חדשה הופיעה במסר של המאסטר. מכאן ואילך, האידיאל היחיד בחייו היה ההתגלות של האב,

ואילו הרעיון היחיד שהציג היה הדוגמה אשר הציג ליקום בהתגלמות האישית של אותה חוכמה עילאית אשר ניתן להבינה רק בשעה שחיים אותה. הוא בא על-מנת שכולנו נוכל לחיות, ולחיות את החיים הללו בשפע גדול יותר.

157:6.3 (1749.2) ישוע נכנס כעת לשלב הרביעי והאחרון בחייו כבן-אנוש בגוף בשר ודם. השלב הראשון היה זה של ילדותו, השנים שבהן היה אך בקושי מודע למקורו, לטיבו ולייעודו כבן-אדם. השלב השני היה זה של השנים שבהן הלכה וגדלה מודעותו, שנות נערותו וראשית בגרותו, שנים שבהן היטיב להבין את טיבו האלוהי ואת משימתו כאדם. השלב השני הסתיים בהתנסויות ובהתגלויות אשר אירעו בהקשר של טבילתו. השלב השלישי של הקריירה של המאסטר על-פני האדמה נמשך למן הטבילה ולאורך שנותיו כמורה וכמרפא, ועד לרגע רב החשיבות של הודאתו של פטרוס בקיסריה-פיליפי. השלב השלישי הזה בחייו כלל את התקופה שבה השליחים וחסידיו הקרובים ידעו אותו כבן האדם והחשיבו אותו כמשיח. השלב הרביעי והאחרון בקריירה שלו על-פני האדמה החל כאן, בקיסריה-פיליפי, ונמשך עד לצליבה. שלב זה של משימת הסעד התאפיין בהודאתו באלוהיותו, וכלל את עבודתו בשנת חייו האחרונה. במשך התקופה הרביעית, אף כי מרבית חסידיו עדיין החשיבו אותו כמשיח, הוא נודע לשליחים כבן האל. הודאתו של פטרוס סימנה את תחילתה של התקופה החדשה, תקופה של התממשות מלאה יותר של אמת שליחותו העליונה כבן של מתת באורנטיה ועבור יקום שלם, וההכרה אשר הכירו שגריריו הנבחרים בעובדה הזו, לפחות במעומעם.

157:6.4 (1749.3) כך הדגים ישוע בחייו את אשר לימד בדת שלו: צמיחת הטבע הרוחני באמצעות ההתקדמות בחיים. הוא לא שם דגש, כפי שעשו ממשיכיו, על המאבק הבלתי-פוסק בין הנשמה לבין הגוף, אלא דווקא לימד כי הרוח תנצח את שניהם ובקלות, ותיישב ביעילות רבות מן המחלוקות האינטלקטואליות והאינסטינקטיביות האלה.

157:6.5 (1749.4) מכאן ואילך, נלוותה משמעות חדשה לכל מה שלימד ישוע. לפני קיסריה-פיליפי, הוא הציג את בשורת המלכות בתפקידו כמורה הראשי. לאחר קיסריה-פיליפי, הוא לא הופיע רק בדמות מורה, אלא כנציגו האלוהי של האב הנצחי, זה

אשר עומד במרכז מלכות הרוח הזו ומצוי בה בכל כולה, ונדרש ממנו לעשות את כל אלה כבן-אנוש, כבן האדם.

157:6.6 (1749.5) ישוע אכן התאמץ בכנות להוביל את חסידיו אל תוך מלכות הרוח כמורה, ואז עשה זאת כמורה-מרפא, אך הם לא הסכינו לכך. היטב הוא ידע כי משימתו הארצית לעולם לא תוכל למלא אחר הציפיות המשיחיות של העם היהודי; נביאי העבר תיארו משיח שהוא עצמו לעולם לא יוכל להיות. הוא ביקש לכונן את מלכות האב כבן האדם, אך חסידיו לא ששו להצטרף אליו להרפתקה הזו. וכאשר ראה זאת ישוע, הוא בחר ללכת לקראת מאמיניו, וכך החל להתכונן ליטול על עצמו בפומבי את תפקיד בן האל של מתת.

157:6.7 (1750.1) זאת הסיבה לכך שהשליחים שמעו הרבה דברים חדשים כאשר ישוע שוחח עמם באותו יום בגן. וכמה מן ההכרזות האלה נשמעו מוזרות אפילו באוזניהם. בין יתר הדברים המפתיעים אשר שמעו היו הדברים הללו:

157:6.8 (1750.2) "למן היום הזה ואילך, כל מי שירצה לחבור אלינו יידרש ליטול על עצמו אחריות לשמש כבן וללכת אחרי. וכאשר אנוכי לא אהיה עוד עמכם, אל נא תחשבו כי העולם יתייחס אליכם טוב יותר מאשר התייחס למאסטר שלכם. אם אכן תאהבוני, היו מוכנים להוכיח את אהבתכם בנכונותכם להקריב את הקורבן העליון."

157:6.9 (1750.3) "הקשיבו וזכרו את מילותיי: אנוכי לא באתי לקרוא לצדיקים, כי אם לחוטאים. בן האדם לא הגיע בכדי שיסעדוהו, אלא כדי לסעוד ולהעניק את חייו כמתנה לכל. הנני מכריז באוזניכם כי באתי בכדי לחפש ולהושיע את האובד."

157:6.10 (1750.4) "אֵת הָאֱלֹהִים לֹא רָאָה אִישׁ מֵעוֹלָם זוּלָת הַבֵּן הַיָּחִיד אֲשֶׁר הֵגִיעַ מִחֵיק הָאָב. וכשיינשא הבן, ימשוך את כולם אליו, וכל המאמין בָּאמת הזו של טיבו המשולב של הבן, יזכה לחיי עולם."

157:6.11 (1750.5) "אף כי בטרם נוכל להכריז ברבים כי בן האדם הוא בן האל, לכם נתגלה הדבר; ועל-כן אדבר אליכם בכנות באשר למסתורין הזה. אף כי הנני עומד מולכם בגוף

החומר, מאת האב אנוכי יצאתי. בְּטֶרֶם הֱיוֹת אָבְרָהָם, אֲנִי הָיִיתִי. מחֵיק האב יצאתי ואבוא אל העולם, והנני מכריז באוזניכם כי בקרוב עלי לשוב מן העולם בכדי לעמול בדברים אשר הינם מעִם אבי."

157:6.12 (1750.6) "האם יש באמונתכם להכיר באמת אשר מצויה מאחורי ההצהרות האלה, לאור הידיעה כי בן האדם לא ימלא אחר מה שאבותיכם ביקשו לראות, אחר מה שהם ציפו מן המשיח? מלכותי איננה מפה. האם תוכלו להאמין לאמת על אודותיי באור הידיעה כי אף שֶׁלַשּׁוּעָלִים יֵשׁ חוֹרִים וּלְעוֹף הַשָּׁמַיִם קִנִּים, לִי אֵין מָקוֹם לְהַנִּיחַ אֶת רֹאשִׁי?"

157:6.13 (1750.7) "אף-על-פי-כן, אומַר לָכֶם כִּי אֲנִי וְאָבִי אֶחָד אֲנוּ. הַרֹאֶה אֹתִי, רָאָה אֶת הָאָב. אבי פועל עמי בכל אלו, ולעולם לא יעזבני לבדי במשימתי, זאת כשם שאנוכי לעולם לא אעזבכם באשר תצאו בקרוב אל קצוות עולם ותטיפו לבשורה הזו.

157:6.14 (1750.8) "וכעת, הבאתי אתכם עמי לזמן-מה בכדי שתבינו את ההוד, ובכדי שתתפשו את הדר החיים אשר אליהם קראתי לכם: הרפתקת האמונה של כינון מלכות אבי בלבבות בני-אנוש, בניית האחווה שלי של קשר חי בין כל נשמות המאמינים בזו הבשורה."

157:6.15 (1750.9) בשתיקה האזינו השליחים לכל ההכרזות הנועזות האלה; הם היו המומים. והם התפזרו בקבוצות קטנות על-מנת לדון ולהרהר במילותיו של המאסטר. הם הודו בכך שהוא בן האל, אך הם לא יכלו לתפוש את מלוא המשמעות של מה שנקראו אליו.

7. הפגישה עם אנדראס

157:7.1 (1750.10) באותו ערב נטל על עצמו אנדראס את האחריות לקיים פגישה אישית ועמוקה עם כל אחד מאחיו, והוא קיים שיחות מועילות ומרוממות עם כל אחד ואחד מעמיתיו, למעט יהודה איש-קריות. אנדראס מעולם לא נהנה מקשר אישי אינטימי עם יהודה, בדומה לקשר שהיה לו עם יתר השליחים, והוא לא חשב ברצינות שהיה מקום לדאגה בשל העובדה שיהודה

מעולם לא התחבר אל ראש השליחים ולא סמך עליו. אך כעת היה אנדראס מודאג מאוד מגישתו של יהודה, עד כדי כך שמאוחר יותר באותו לילה, לאחר שכל השליחים נרדמו, הוא בא אל ישוע והציג למאסטר את הסיבה לדאגתו. אמר לו ישוע: "אין זה מקרה, אנדראס, שבאת אלי עם הנושא הזה, אך אין לנו יותר דבר לעשותו; עלינו להמשיך ולסמוך באופן מלא על השליח הזה. ואל נא תזכיר דבר מן השיחה הזו לאחיך."

157:7.2 (1751.1) וזה כל מה שהצליח אנדראס לחלץ מישוע. מאז ומעולם שררה אווירה משונה בין תושב חבל יהודה הזה לבין אחיו הגליליים. יהודה הוכה בתדהמה ממותו של יוחנן המטביל, מספר פעמים הוא נפגע עמוקות מגערותיו של המאסטר, הוא התאכזב כאשר ישוע סירב להיות מוכתר למלך, הושפל כאשר הוא נָס מן הפרושים, הצטער כאשר הוא סירב להיענות לאתגר של הפרושים ולתת להם סימן, היה נבוך מסירובו של המאסטר להיעזר בהפגנות כוח, וכעת, רק לאחרונה, הוא נכנס לדיכאון ולעיתים אף התייאש מכך שהקופה התרוקנה. יהודה גם התגעגע לנוכחות המעוררת של ההמונים.

157:7.3 (1751.2) במידה כזו או אחרת, הושפע גם כל אחד מן השליחים האחרים מאותם אתגרים וקשיים, אך הם אהבו את ישוע. ולכל הפחות, כנראה אהבו את המאסטר יותר מכפי שיהודה אהב אותו, זאת לפי שהלכו עמו עד הסוף המר.

157:7.4 (1751.3) ומכיוון שהגיע מאזור יהודה, יהודה נעלב אישית מן האזהרה אשר הזהיר ישוע את השליחים לאחרונה, "היזהרו משאור הפרושים"; הוא נטה להתייחס להכרזה הזו כאזכור סמוי שלו עצמו. אך הטעות הגדולה ביותר של יהודה הייתה זו: כאשר פעם אחר פעם שלח ישוע את שליחיו להתפלל, במקום להתייחד בכנות עם כוחות הרוח של היקום, יהודה ביכר לשקוע במחשבות של פחד אנושי, המשיך לתת מקום לפקפוקים סמויים באשר למשימתו של ישוע, וכן נכנע לנטייתו המצערת לנטור טינה ולבקש נקמה.

157:7.5 (1751.4) ואילו כעת ביקש ישוע לקחת את שליחיו עמו אל הר החרמון, שם החליט להתחיל את השלב הרביעי של משימתו הארצית כבן האל. כמה מן השליחים נכחו בטבילתו בירדן והיו עדים לתחילת נתיבתו כבן האדם, והוא ביקש שכמה מהם יהיו נוכחים בהר על-מנת לחזות בקבלת סמכותו להתחיל בתפקידו הציבורי החדש כבן האל. וכך, בבוקר יום

שישי, ה-12 באוגוסט, אמר ישוע לשנים-עשר: "הכינו צידה לדרך והכינו את עצמכם לצאת אל ההר ההוא. הן לשם קוראות לי הרוחות ללכת ולקבל על עצמי את שארית משימתי על-פני האדמה. ואקח את אחַי עמי בכדי שאף הם יתחזקו לקראת הזמנים הקשים אשר צפויים לי בהתנסות זו."

>> מסמך 157 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 159 <<

מסמך 158

הר ההִשְׁתַנוּת

158:0.1 (1752.1) היה זה לקראת השקיעה של יום שישי, ה-12 באוגוסט, שנת 29 לספירה, שישוע ועמיתיו הגיעו למרגלות הר החרמון, ממש בסמוך למקום שבו המתין בעבר הנער תִיגְלַת, כאשר המאסטר העפיל לבדו אל ההר על-מנת ליישב אחת ולתמיד את עתידה הרוחני של אורנטיה ועל-מנת לסיים מן הבחינה הטכנית את המרידה של לוציפר. וכאן הם שהו במשך יומיים בהכנה רוחנית למאורעות אשר היו עתידים להתרחש אך מעט לאחר מכן.

158:0.2 (1752.2) בקווים כלליים, ישוע ידע מבעוד מועד את אשר עתיד היה להתרחש על ההר, והוא השתוקק שכל שליחיו יחלקו עמו את החוויה הזו. השהות יחד עמם למרגלות ההר נועדה להכשיר אותם לקראת התגלות שלו עצמו. ואולם, הם לא יכולים היו להגיע לרמות הרוחניות אשר נדרשו כדי להיחשף למלוא חוויית הביקור של ההוויות השמימיות אשר עוד מעט קט היו עתידות להופיע על-פני האדמה. ומכיוון שישוע לא יכול היה לקחת עמו את כל עמיתיו, הוא החליט לקחת עמו רק את אותם שלושה אשר נהגו להצטרף אליו למפגשים מיוחדים מעין אלה. וכך, רק פטרוס, יעקב ויוחנן חלקו עם המאסטר חלק מן ההתנסות הייחודית הזו.

1. ההשתנות

158:1.1 (1752.3) מוקדם בבוקר של יום שני, ה-15 באוגוסט, החלו ישוע ושלושת השליחים לטפס במעלה הר החרמון, והדבר התרחש שישה ימים לאחר הודאתו הזכורה של פטרוס בשעת הצהריים תחת עצי התות.

158:1.2 (1752.4) ישוע נקרא להעפיל לבדו אל ההר על-מנת לטפל בכמה עניינים חשובים אשר נגעו להתקדמות משימת המתת שלו בגוף, כפי שההתנסות הזו התייחסה ליקום אשר הוא עצמו ברא. היה זה משמעותי שהתזמון של המאורע יוצא-הדופן הזה התרחש כאשר ישוע והשליחים היו בארצות הגויים, וכי הוא אכן התרחש על הר של גויים.

158:1.3 (1752.5) הם הגיעו ליעדם, בערך במחצית הדרך אל הפסגה, זמן קצר לפני צהרי היום, ובעודם סועדים את ארוחת הצהרים, סיפר ישוע לשלושת השליחים חלק מן ההתנסות שלו בגבעות אשר ממזרח לירדן מעט לאחר הטבילה, כמו גם מעט יותר על אודות התנסותו על הר החרמון בפעם האחרונה שבה ביקר במקום המבודד הזה.

158:1.4 (1752.6) בילדותו נהג ישוע להעפיל אל הגבעה הסמוכה לביתו ולחלום על הקרבות אשר לחמו צבאות האימפריות בעמק יזרעאל; כעת הוא העפיל אל הר החרמון על-מנת לקבל את ההכשרה אשר תכין אותו לירידה אל מישור הירדן על-מנת לסיים שם את מלאכתו בסצנות האחרונות של דרמת משימת המתת שלו על-פני אורנטיה. המאסטר יכול היה לוותר על המאבק באותו יום על הר החרמון ולחזור לשלוט על מרחבי היקום, אך לא זו בלבד שהוא בחר לעמוד בדרישות הסדר שלו, סדר הבנים האלוהיים, הכלולים בהרשאת הבנים הנצחיים של פרדיס, אלא שהוא גם בחר לעמוד באופן מלא בחלק האחרון של רצון אביו מפרדיס. ביום זה של חודש אוגוסט, ראו אותו שלושת שליחיו מסרב לקבל לידיו את מלוא הסמכות ביקום. הם התבוננו בתדהמה בשליחים השמימיים, אשר עזבו והותירו אותו לבדו לסיים את חייו הארציים כבן האדם וכבן האל.

158:1.5 (1753.1) אמונת השליחים הגיעה לשיאה בעת האכלתם של חמשת האלפים, ואז היא ירדה במהירות כמעט לאפס. כעת, משהצהיר המאסטר על אלוהיותו, התרוממה אמונתם הרפויה של השנים-עשר והגיעה במשך השבועות העוקבים לשיאה הגבוה ביותר, אשר לאחריו שוב חזרה לרדת בהתמדה. הפעם השלישית שבה חזרה אמונת השליחים לפעֻם בעוצמה אירעה אך ורק לאחר תחייתו של המאסטר מן המתים.

158:1.6 (1753.2) בסביבות השעה שלוש אחר הצהריים של היום היפה הזה עזב ישוע את שלושת השליחים ואמר: "אלך לי להתבודד למשך זמן-מה ולהתייחד עם האב ועם שליחיו; אבקשכם להישאר כאן, ובזמן שתמתינו לשובי, התפללו כי ייעשה רצון האב בהמשך בכל הצעדים הבאים במשימת המתת של בן האדם." ולאחר שאמר להם את הדברים הללו, נפרד ישוע מעליהם לטובת פגישה ארוכה עם גבריאל ועם האב מלכי-צדק, פגישה שממנה הוא לא שב עד לשעה שש. כאשר ישוע ראה את החרדה אשר אחזה בהם בשל היעדרותו הממושכת, הוא אמר: "למה אתם פוחדים? היטב תדעו כי עלי לעסוק בעסקי אבי; למה אתם מטילים ספק בשעה שאינני נמצא עמכם? כעת אכריז כי בן האדם בחר להמשיך ולחיות את מלוא חייו בקרבכם כאחד מכם. התעודדו; לא אעזוב אתכם עד אשר תכלה מלאכתי."

158:1.7 (1753.3) בשעה שהם סעדו את ארוחת הערב שלהם, שאל פטרוס את המאסטר, "עד מתי נישאר על ההר הרחק מאחינו?" על כך ענה לו ישוע: "עד אשר תחזו בהדר בן האדם ועד אשר תדעו כי כל מה שהכרזתי עליו אמת ויציב הוא." הם ישבו מסביב לאור המדורה והמשיכו לשוחח על מרידתו של לוציפר עד לרדת החשיכה, עת כבדו עפעפיהם של השליחים, שהרי הם יצאו למסעם בשעה מוקדמת מאוד באותו הבוקר.

158:1.8 (1753.4) לאחר ששלושתם נרדמו מהר וישנו שנת ישרים במשך כחצי שעה, הם התעוררו לפתע בשל קול קרקוש סמוך, וכאשר התבוננו סביבם, הם נדהמו לראות את ישוע משוחח באינטימיות עם שתי הוויות שמימיות, לבושות בלבוש-אור של העולם השמימי. פניו וגופו של ישוע האירו באור שמימי. השלושה הללו שוחחו בשפה מוזרה, אך מחלק מן הדברים אשר נאמרו שיער פטרוס בשוגג כי ההוויות אשר היו מצויות ליד ישוע היו משה ואליהו; לאמיתו של דבר היו אלה גבריאל והאב מלכי-צדק. לבקשתו של ישוע, הבקרים הפיזיים ארגנו את הדברים כך שהשליחים יוכלו לחזות במראה הזה.

158:1.9 (1753.5) שלושת השליחים נבהלו כל-כך וחזרו לעשתונותיהם לאט, ואילו פטרוס, אשר היה הראשון להתאושש, אמר בעת שהתבונן במחזה המרהיב, ההולך המתפוגג אל מול עיניהם ובישוע העומד שם לבדו: "ישוע, מאסטר, טוב להיות כאן. שמחים אנו למראה התהילה הזו. לא נרצה לשוב מטה אל העולם הרגיל. אם תיאות, הבה ונישאר כאן, נקים

שלושה אוהלים, אחד לך, אחד למשה ואחר לאליהו.״ פטרוס אמר את הדברים הללו מתוך הבלבול שבו היה שרוי, ופשוט משום שלא עלה בדעתו דבר-מה אחר לומר באותו רגע.

158:1.10 (1753.6) ובעוד פטרוס מדבר, התקרב אליהם ענן מוכסף ועטף את ארבעתם. השליחים התייראו עד מאוד, ובזמן שנפלו על פניהם בסגידה, הם שמעו בת-קול, אותה אחת אשר דיברה בשעה שישוע הוטבל, ובת הקול אמרה: ״זהו בני ידידי; ואליו תשמעון.״ וכאשר נמוג הענן ושוב היה ישוע לבדו עם השלושה, הוא הושיט את ידו מטה אליהם, נגע בהם ואמר: ״קומו, אל נא תפחדו; עוד תראו דברים גדולים מאלה.״ אך השליחים אכן התייראו; זמן קצר לפני חצות הליל, כאשר הם התכוננו לרדת מן ההר, השלושה נותרו בדממה ושקועים במחשבות.

2. בירידה מן ההר

158:2.1 (1754.1) מילה לא נאמרה עד אשר הם סיימו לעשות את מחצית הדרך מטה. או אז החל ישוע את השיחה באומרו: ״אנא ודאו כי לא תספרו לאיש על הדבר אשר ראיתם ושמעתם על ההר, גם לא לאחיכם, עד אשר יקום בן האדם לתחייה מן המתים.״ שלושת השליחים הוכו בתדהמה למשמע דבריו של ישוע, ״עד אשר יקום בן האדם לתחייה מן המתים.״ רק לאחרונה הם אישרו כי הוא הגואל, בן האל, ורק עתה הם חזו בו משתנה לתפארה ממש אל מול עיניהם, וכעת הוא החל לדבר על ״תחייה מן המתים״!

158:2.2 (1754.2) פטרוס נחרד מן המחשבה על מותו של המאסטר – הייתה זו מחשבה מטרידה מדי להחזיק בה – ובשל הפחד שיעקב, או יוחנן, ישאלו משהו בהמשך לדברי ישוע, הוא ביקש להסיח את הדעת בשיחה על משהו אחר, אך הוא לא ידע על מה לדבר ולכן ביטא את המחשבה הראשונה אשר עלתה בדעתו, אשר הייתה: ״מאסטר, מדוע הסופרים אומרים כי אליהו חייב להופיע לפני בוא המשיח?״ וישוע, שידע היטב כי פטרוס ביקש להימנע מלהתייחס אל מותו ואל תחייתו מן המתים, ענה: ״אכן, אליהו מגיע לפני-כן ומכשיר את הקרקע להופעת בן האדם, אשר יידרש לסבול סבל רב עד אשר לבסוף יידחו אותו. אך אומר

אני לכם כי אליהו כבר בא, ואף אותו לא קיבלו ועוללו לו את אשר עוללו." ואז הבינו שלושת השליחים כי הוא התייחס אל יוחנן המטביל כאל אליהו. ישוע ידע כי אם הם יתעקשו להתייחס אליו כאל המשיח, כי אז על יוחנן למלא את תפקידו של אליהו בנבואה.

158:2.3 (1754.3) ישוע גזר עליהם שתיקה באשר למה שראו וטעמו, טעימת-קדם של התהילה שלאחר תחייתו מן המתים, משום שהוא לא רצה לטפח תקוות-שווא שכעת, משהתקבל כמשיח, הוא ימלא במידה כזו או אחרת את הציפיות השגויות ביחס לגואל שמחולל נסים ונפלאות. ואף כי פטרוס, יעקב ויוחנן חשבו רבות על כל אלה בדעתם, הם לא סיפרו דבר לאיש עד לאחר תחייתו של המאסטר מן המתים.

158:2.4 (1754.4) בעת שהם המשיכו לרדת מן ההר, אמר להם ישוע: "לא הסכמתם לקבל אותי כבן האדם; לפיכך הסכמתי כי תקבלו אותי באופן שעליו התעקשתם, אך אל-נא תשגו, כי רצונו של האב הוא אשר יעלה על הכול. אם תבחרו להמשיך כך וללכת אחר נטיית לבכם, ראוי כי תתכוננו לסבול אכזבות רבות ולעמוד במבחנים רבים, אך ההכשרה אשר הענקתי לכם תספיק בכדי לסייע לכם לצלוח אפילו את העצב אשר בחירתכם תביא עליכם."

158:2.5 (1754.5) ישוע לא העלה עמו להר ההשתנות את פטרוס, יעקב ויוחנן, משום שהם היו מוכשרים בכל מובן שהוא יותר מן השליחים האחרים לחזות במה שקרה, או מפני שהם היו מוכנים יותר מן הבחינה הרוחנית ליהנות מזכות-היתר הנדירה הזו. ממש לא. הוא ידע היטב כי איש מבין השנים-עשר לא היה מוכן מבחינה רוחנית לחוויה הזו; ולפיכך נטל עמו רק את שלושת השליחים אשר מונו ללוות אותו באותן פעמים שבהן הוא ביקש ליהנות מזמן התייחדות בבדידות.

3. משמעותה של ההשתנות

158:3.1 (1755.1) מה שחזו בו עיניהם של פטרוס, יוחנן ויעקב על הר ההשתנות היה הצצה חטופה אל מפגן שמימי אשר אירע באותו יום רב-מאורעות על הר החרמון. ההשתנות ציינה את זאת:

158:3.2 (1755.2) **1.** קבלתה המלאה של משימת המתת של מיכאל באורנטיה בגוף על-ידי הבן-אֵם הנצחי של פרדיס. ככל שהדבר נגע לדרישות הבן הנצחי, ישוע קיבל אישור לכך שאלה קוימו. וגבריאל היה מי שהביא לישוע את האישור הזה.

158:3.3 (1755.3) **2.** עדות לשביעות רצונה של הרוח האינסופית באשר לשלמותה של משימת המתת באורנטיה בדמות בשר ודם בן-תמותה. נציגתה ביקום של הרוח האינסופית, שותפתו הקרובה של מיכאל בסאלווינגטון ושותפתו הצמודה לעבודה, דיברה בהזדמנות הזו מפי האב מלכי-צדק.

158:3.4 (1755.4) ישוע קיבל בברכה את העדות הזו באשר להצלחת משימתו הארצית, כפי שזו נמסרה מפי שליחי הבן הנצחי והרוח האינסופית, אך הוא שם לב כי אביו לא ציין שמשימת המתת באורנטיה הושלמה; נוכחותו הבלתי-נראית של האב העידה מפי מכוונן המחשבה אשר הפך-לאישי של ישוע, אשר אמר, "זהו בני ידידי; לו תשמעון." ועדות זו נמסרה במילים כך ששלושת השליחים יוכלו לשמוע אותה.

158:3.5 (1755.5) לאחר הביקור השמימי הזה ביקש ישוע למצוא מהו רצון אביו והחליט להמשיך ולדבוק במשימת המתת שלו כבן-אנוש עד לסופה הטבעי. וזו הייתה חשיבות ההשתנות עבור ישוע. עבור שלושת השליחים, אירוע זה סימן את כניסת המאסטר לשלב הסופי של נתיבתו על-פני האדמה כבן האל וכבן האדם.

158:3.6 (1755.6) לאחר הביקור הרשמי של גבריאל ושל האב מלכי-צדק, ישוע שוחח באופן לא רשמי עם אלה אשר היו בניו-שלוחיו, והתייחד עמם באשר לענייני היקום.

4. הנער האפילפטי

158:4.1 (1755.7) היה זה מעט לפני שעת ארוחת הבוקר בבוקר יום שלישי הזה, שישוע ובני לווייתו התקרבו למחנה השליחים. וכאשר הם התקרבו, הם הבחינו בקהל גדול שהתאסף סביב השליחים, ומיד לאחר מכן שמעו את קולות הוויכוח והעימות אשר עלו מהקבוצה הזו

אשר מנתה כחמישים איש, וכללה את תשעת השליחים ומספר דומה של סופרים מירושלים ושל תלמידים מאמינים, אשר עקבו אחר ישוע ועמיתיו מאז שיצאו ממגדן.

158:4.2 (1755.8) ואף כי הקהל התווכח על מספר רב של נושאים, העימות העיקרי נסב סביב אזרח טברייני מסוים אשר הגיע למקום יום קודם לכן וחיפש אחר ישוע. לגבר הזה, יעקב הצפתי שמו, היה ילד יחיד כבן ארבע-עשרה אשר לקה במקרה חמור של אפילפסיה. בנוסף למחלה העצבית, דבק בנער אחד מן האמצעיונים הנודדים, המרושעים והמתמרדים, אשר היו נוכחים אז על-פני האדמה ולא נמצאו תחת שליטה, ולפיכך הנער היה גם אליפטי וגם אחוז-שד.

158:4.3 (1755.9) האב המודאג, אשר שימש כפקיד זוטר בממשלו של הורדוס אנטיפס, הסתובב באזור הגבולות המערביים של מחוז שלטונו של פיליפוס במשך כמעט שבועיים וחיפש את ישוע על-מנת לבקש ממנו לרפא את בנו החולה. הוא לא הצליח למצוא את קבוצת השליחים, אלא בסביבות שעת הצהריים של אותו יום, כאשר ישוע שהה עדיין עם שלושת השליחים על ההר.

158:4.4 (1756.1) תשעת השליחים הופתעו מאוד ואף חששו כאשר פתאום ניגש אליהם האדם הזה, אשר אליו נלוו כמעט ארבעים בני-אדם נוספים, שאף הם חיפשו אחר ישוע. בזמן שהגיעה אליהם הקבוצה, עסקו תשעת השליחים – או לפחות מרביתם – בתחביב שאליו התפתו זה מכבר – דיון בסוגיה מי מתוכם אמור להיות הבכיר במלכות הקרבה; הם היו עסוקים בדיון בתפקידים השונים אשר יוקצו לשליחים היחידים השונים. הם פשוט לא הצליחו להשתחרר לחלוטין מרעיון השליחות החומרית של המשיח, אשר התחבב עליהם משכבר. וכעת, משישוע עצמו קיבל את הודאתם ואישר כי הוא אכן הינו הגואל – או לפחות הודה בעובדת היותו אלוהי – היה זה אך טבעי שבזמן שהם נפרדו מן המאסטר, הם שבו והתפתו לדון בתקוות ובשאיפות אשר אותם נשאו בעומק לבם. וזה בדיוק היה הדיון שבו הם היו עסוקים בשעה שניגשו אליהם יעקב הצפתי והאנשים אשר נלוו אליו וחיפשו את ישוע.

158:4.5 (1756.2) אנדראס ניגש לברך את האב ובנו לשלום ואמר, "את מי אתם מחפשים?" אמר לו יעקב: "אישי הטוב, אני מחפש את המאסטר שלך. אני מבקש מזור לבני החולה. אבקש מישוע לגרש את השד אשר דבק בילדי." ואז המשיך האב ותיאר באזני השליחים את

מחלת בנו ואת העובדה שפעמים רבות הוא כמעט ואיבד את חייו כתוצאה מן ההתקפים החולניים.

158:4.6 (1756.3) בזמן שהשליחים הקשיבו לאב, התקרבו אליו שמעון הקנאי ויהודה איש-קריות ואמרו: "אנחנו יכולים לרפאו; אין צורך שתמתין עד לשובו של המאסטר. אנו שגרירים של המלכות; ולא עוד נשמור את הדברים האלה בסוד. ישוע הוא הגואל, ומפתחות המלכות נמסרו לידינו." באותה עת היו אנדראס ותומאס מצויים בצד בהתייעצות. נתנאל והשאר התבוננו בהם בתדהמה; הם השתאו למראה התעוזה, ואף היומרה, של שמעון ויהודה. אמר אז האב: "אם ניתנה לכם היכולת לעשות כן, אתפלל כי תאמרו את המילים אשר ישחררו את בני מן השעבוד הזה." אז שמעון צעד קדימה, הניח את ידו על ראשו של הנער, התבונן ישירות אל תוך עיניו וציווה: "צאי ממנו, רוח טמאה; בשם ישוע, צייתי לי." אך הנער רק נתקף התקף אלים יותר, ואילו הסופרים לעגו לשליחים. גם התלמידים המאוכזבים נאלצו לספוג את לעגם של המבקרים המרושעים.

158:4.7 (1756.4) אנדראס התאכזב עמוקות מכישלון הניסיון השגוי. הוא קרא לשליחים הצידה לשם התייעצות ותפילה. לאחר פרק זמן של בוננות, ומשום שחשו את האכזבה המרה של התבוסה וההשפלה אשר חוו, ביקש אנדראס לנסות בשנית לגרש את השד, ונחל אך אכזבה. אנדראס הודה בכנות בכישלונו וביקש מן האב להישאר עמם למשך לילה נוסף, או עד לשובו של ישוע, ואמר: "אולי הסוג הזה מציית אך לפקודתו האישית של המאסטר."

158:4.8 (1756.5) וכך, בשעה שישוע ירד מן ההר ולצדו פטרוס, יעקב ויוחנן החיוניים והמאושרים, היו תשעת אחיהם אחוזי בלבול ומושפלים באופן שאף מנע מהם שינה. הם היו קבוצה מיואשת ומדוכאת. ואולם, יעקב הצפתי לא אבה לוותר. אף שהם לא ידעו מתי ישוע ישוב, הוא החליט להישאר עד לשובו של המאסטר.

5. ישוע מרפא את הנער

158:5.1 (1757.1) בשעה שישוע התקרב למקום, חשו תשעת השליחים הקלה גדולה והתעודדו עד מאוד למראה השמחה וההתלהבות יוצאת-הדופן שהם ראו על פניהם של פטרוס, יעקב ויוחנן. הם מיהרו כולם לקבל את פניו של ישוע ואת שלושת אחיהם. בעת שברכו זה את זה לשלום, התקרב ההמון וישוע שאל, "על מה התווכחתם בעת שהתקרבנו?" אך בטרם יכלו השליחים המיואשים והמושפלים להשיב על שאלת המאסטר, צעד האב המודאג קדימה, כרע ברך אל מול ישוע ואמר: "'מאסטר, יש לי ילד יחיד, ושד אחז בו. לא רק שהוא צועק באימה, קצף יוצא מפיו והוא לעתים נופל כמת בזמן ההתקף, אלא שהרוח הרעה שדבקה בו גם גורמת לו לעוויתות ולפעמים אף משליכה אותו למים או לאש. ילדי נמק לו לאיטו, חורק שיניים וסובל. חייו גרועים ממוות; אמו ואני מתעצבים ורוחנו שבורה. אמש, לקראת צהרי היום, ביקשתי אותך ומצאתי את שליחיך, ובזמן שהמתנו ניסו שליחיך לגרש את השד ולא צלחו. וכעת, מאסטר, האם תיאות אתה לעשות כן למעננו? האם תרפא את בני?"

158:5.2 (1757.2) משסיים ישוע לשמוע את הסיפור, הוא נגע באב הכורע וביקש ממנו לקום, תוך שהוא מתבונן בקפידה בשליחים אשר עמדו בסמוך. אז אמר ישוע לכל אלו אשר עמדו מסביבו: "הוֹי דּוֹר חֲסַר אֱמוּנָה וּפְתַלְתֹּל, עַד-מָתַי אֶשָּׂא אֶתְכֶם? עַד מָתַי אֶהְיֶה עִמָּכֶם? מתי תִּלמדו כי עבודות האמונה לא נולדות מן הספק?" אז הצביע ישוע על האב הנבוך ואמר, "הָבֵא את בנך לכאן." כאשר הביא יעקב את בנו לפני ישוע, הוא שאל, "כמה זמן הילד חולה כך?" ענה לו האב, "מאז שהוא ילד קטן מאוד." ובזמן שהם דיברו, נתקף הנער התקף אלים, ממש לנגד עיניהם, חרק שיניו וקצף יצא מפיו. לאחר סדרת עוויתות אלימות הוא נשכב לפניהם ונדמה כמת. שוב כרע האב ברך לרגלי ישוע והאיץ במאסטר: "אם אתה יכול לרפאו, אני מתחנן לפניך שתחמול עלינו ותגאל אותנו מן המחלה הזו." למשמע המילים האלה, התבונן ישוע בפניו המודאגות של האב ואמר: "אל תטיל ספק בכוח אהבתו של אבי, אלא רק בכנותה ובשיעורה של אמונתך. הכול אפשרי עבור המאמין באמת ובתמים." ואז אמר יעקב הצפתי את אותן מילים אשר תזכרנה עוד זמן רב, מילים של אמונה מהולה בספק, וכך אמר, "אדוני, אני מאמין. אני מתפלל שתעזור לי בחוסר אמונתי."

158:5.3 (1757.3) למשמע המילים האלה, צעד ישוע קדימה, אחז בידו של הנער ואמר: "אני עושה כן בהתאם לרצונו של אבי ומתוך כבוד לאמונה חיה. קום בני! צאי ממנו רוח מרדנית,

ואל תשובי לשכון בו." נתן ישוע את יד הנער ביד אביו, ואמר: "לכו לדרככם. האב העניק לכם את אשר ביקשה נשמתכם." וכל הנוכחים, ואפילו אויביו של ישוע, נדהמו למראה עיניהם.

158:5.4 (1757.4) עבור שלושת השליחים אשר זה עתה נהנו מאושר רוחני, התנסו וחזו במראות ההשתנות, החזרה המהירה אל זירת הכישלון והאכזבה של חבריהם השליחים הייתה בבחינת התפכחות מאשליה. ואולם, כך היה הדבר באשר לכל שנים-עשר שגרירי‍ה של המלכות. תמיד הם התנדנדו בין התרוממות להשפלה בחוויות חייהם.

158:5.5 (1758.1) ואכן היה זה ריפוי כפול, הן של מחלה פיזית והן של חולי רוחני. ומאותה שעה ואילך, הנער נותר בריא בקביעות. כאשר עזבו יעקב ובנו הבריא, אמר ישוע: "אנו יוצאים כעת לקיסריה-פיליפי; התכוננו מיד." והם צעדו דרומה בדממה בשעה שההמון צעד בעקבותיהם מאחור.

6. בגינה של סלזוס

158:6.1 (1758.2) הם נותרו ללון אצל סלזוס. ובאותו ערב, לאחר שאכלו ונחו, ישבו השנים-עשר בגינה, התקבצו מסביב לישוע, ותומאס אמר: "מאסטר, אנחנו, אלה אשר נותרנו מאחור, עדיין לא יודעים מה אירע על ההר, אותו דבר אשר שימח מאד את אחינו שהיו עמך. והואיל ואנחנו מבינים כי לא ניתן לספר כעת מה אירע על ההר, אנו משתוקקים שתדבר אתנו על הכישלון אשר נחלנו ושתנחה אותנו באשר לעניינים הללו."

158:6.2 (1758.3) וישוע ענה לתומאס ואמר: "כל מה שאחיכם שמעו על ההר עוד יתגלה לכם בבוא העת. וכעת, אראה לכם מדוע נכשלתם במה שניסיתם לעשות בחוסר-חוכמה. בעוד שהמאסטר שלכם ועמיתיו, אחיכם, העפילו אמש בהר בכדי לבקש להרחיב את ידיעתם את רצון האב ולבקש להתעשר בתוספת חוכמה בכדי להוציא את אותו רצון אלוהי ביעילות אל הפועל, אתם, אשר נותרתם כאן לעמוד על המשמר, וקיבלתם הנחייה להתחבר לתודעה הרוחנית ולהתפלל עמנו על-מנת שנקבל התגלות מלאה יותר של רצון האב, נכשלתם בהפגנת

האמונה, ובמקום זאת נכנעתם לפיתוי ושבתם לעסוק בנטיות העבר הרעות שלכם. המשכתם לבקש לעצמכם את המקומות המועדפים במלכות השמים – המלכות החומרית וברת החלוף אשר אתם מתעקשים להמשיך ולהגות בה. ואתם ממשיכים להיצמד למושגים השגויים הללו על-אף שאני שב ומכריז כי מלכותי היא לא מן העולם הזה.

158:6.3 (1758.4) "מיד לאחר שזיהיתם מתוך אמונה את זהותו של בן האדם, שב והציץ הרצון האנוכי שלכם לזכות בעדיפות בעולם, ושבתם לדון בינכם לבין עצמכם בסוגיה מי יהיה הגדול במלכות השמים, מלכות שבאופן שאתם תופשים אותה לא קיימת ולעולם לא תתקיים. האם לא אמרתי לכם כי הגדול במלכות האחווה הרוחנית של אבי חייב להפוך להיות קטן בעיני עצמו, ובכך להפוך למשרתם של אחיו? גדולה רוחנית מתבססת על הבנת אהבה דמוית-אלוה, ולא על תענוגות הנובעים מהפעלת כוח חומרי לשם רוממות-עצמית. בעת שניסיתם את מה שניסיתם ונכשלתם בו כישלון חרוץ, התכלית שלכם לא הייתה טהורה. המניע שלכם לא היה אלוהי. האידיאל שלכם לא היה רוחני. השאיפה שלכם לא הייתה זולתנית. הפעולה שלכם לא התבססה על אהבה, ותכלית היעד שלכם לא היה מימוש רצונו של האב שבשמים.

158:6.4 (1758.5) "כמה זמן ייקח לכם ללמוד כי אינכם יכולים לקצר את הזמן הנדרש לשם קיום תופעות הטבע, אלא כאשר זהו רצון האב? אף לא תוכלו לפעול ברוח ללא עוצמה רוחנית. ואפילו כאשר בכוח הדבר ניתן, לא תוכלו לפעול כך או כך ללא קיומו של המרכיב החיוני האנושי השלישי, החוויה האישית של קיום אמונה חיה. האם תמיד תבקשו את המופעים החומריים כגורמי משיכה למציאויות הרוח של המלכות? האם לא תוכלו לתפוש את משמעות הרוח של משימתי ללא פעולות של מפגנים נראים יוצאי-דופן? מתי אוכל לסמוך עליכם שתדבקו במציאויות הרוח הגבוהות יותר של המלכות ללא הופעת מפגנים חומריים חיצוניים?"

158:6.5 (1759.1) וכאשר סיים ישוע לומר את דבריו אלה לשנים-עשר, הוא הוסיף ואמר: "וכעת לכו ונוחו. הן מחר נשוב למגדן ונערוך התייעצויות באשר למשימתנו בערי ובכפרי הדקפוליס. ובנוגע למסקנות ממאורעות היום, אכריז באוזני כל אחד ואחד מכם את אשר אמרתי לאחיכם על ההר, ותישמרנה המילים האלה עמוק בלבכם: בן האדם נכנס כעת לשלב האחרון במשימת המתת. אנחנו עתידים להתחיל במלאכה אשר תוביל אל המבחן הסופי

והגדול, מבחן לאמונתכם ולמסירותכם כאשר אמסר אני לידי אלו המבקשים להרסני. וזכרו את אשר אני אומר לכם כעת: בן האדם יומת, אבל הוא יקום שוב לתחייה."

158:6.6 (1759.2) הם פרשו לשנת הלילה בצער. הם היו מבולבלים; הם לא הצליחו להבין את המילים אשר אמר. ואף אם פחדו לשאול אותו באשר למה שאמר, לאחר תחייתו מן המתים הם זכרו את כל אשר אמר להם.

7. מחאתו של פטרוס

158:7.1 (1759.3) מוקדם בבוקר יום רביעי הזה, יצאו ישוע והשנים-עשר מקיסריה-פיליפי אל עבר פארק מגדן הסמוך לבית צידה-יוליאס. השליחים בקושי עצמו עין באותו לילה, כך שיהיו מוכנים ליציאה המוקדמת. אפילו התאומים לבית חלפי, בעלי המזג העצור, נדהמו לשמע הדיבורים על מותו של ישוע. הם נעו דרומה, ומעט לאחר נחל מרום פגשו את דרך דמשק. ישוע ביקש להימנע מן הסופרים ומן האחרים אשר עקבו אחריהם, והנחה אותם ללכת אל כפר נחום בדרך דמשק אשר חצתה את הגליל. הוא עשה כן מכיוון שידע שהעוקבים אחריהם ימשיכו דרומה בדרך הירדן המזרחית משום שיחשבו שישוע והשליחים יפחדו לחצות את השטח אשר בשליטת הורדוס אנטיפס. ישוע ביקש לחמוק ממבקריו ומן ההמונים אשר עקבו אחריו ולבלות את היום הזה לבדו עם שליחיו.

158:7.2 (1759.4) הם המשיכו לנוע דרך הגליל עד זמן רב לאחר מועד ארוחת הצהריים, אז עצרו בצל להתרעננות. ולאחר שאכלו, דיבר אנדראס אל ישוע ואמר: "מאסטר, אחַי אינם מבינים את מלוא המשמעות של דבריך העמוקים. הגענו להאמין באופן מלא כי אתה הנך בן האל, וכעת אנו שומעים דברים מוזרים על כך שתעזוב אותנו, ועל כך שתמות. איננו מבינים את השיעורים שלימדת. האם אתה מדבר אלינו במשלים? אנו מתחננים שתדבר אלינו ישירות ובגלוי."

158:7.3 (1759.5) בתשובתו לאנדראס ישוע אמר: "אחַי, בדיוק משום שהודיתם בכך שאני הנני בן האל, אני חייב להתחיל לגלות לכם את האמת על סיום משימתו הארצית של בן האדם.

אתם מתעקשים להיאחז באמונה כי אני הנני המשיח, ואינכם מרפים מן הרעיון שעל המשיח לשבת על כס המלך בירושלים; לפיכך אני ממשיך לומר לכם כי על בן האדם ללכת עוד מעט לירושלים ולחוות סבל רב. הסופרים, הזקנים והכוהנים הראשיים יידחו אותו ולאחר מכן הוא יומת ויקום לתחייה מן המתים. אינני מדבר אליכם במשלים; אני אומר לכם את האמת כדי שתתכוננו לשעה שלפתע המאורעות האלה יתרגשו עלינו." ובעודו מדבר, רץ אליו פתאום שמעון פטרוס, הניח את ידו על הכתף של המאסטר ואמר: "מאסטר, אני רחוק מלהתווכח אתך, אך אני מכריז שהדברים הללו לעולם לא יקרו לך."

158:7.4 (1760.1) פטרוס דיבר כך מתוך אהבתו לישוע; אך טבעו האנושי של המאסטר זיהה באותן מילים, אשר כוונתן הייתה טובה, הצעת פיתוי מרומזת לשנות את החלטתו לסיים את משימת המתת הארצית שלו בהתאם לרצון אביו מפרדיס. ולפי שזיהה את הסכנה שבהרשאת ההצעות אפילו של חבריו האוהבים להסיט אותו מהחלטתו, הוא נפנה אל עבר פטרוס ושאר השליחים, ואמר: "סור מעל פני. אתה נהנה מטעם המחלוקת, מחדוות הפיתוי. כאשר אתה מדבר כך, אינך נמצא בצד שלי, אלא בצד של אויבינו. בדרך הזו אתה הופך את אהבתך אלי למכשול אשר ימנע ממני מלעשות את רצון האב. אל תנהג כמנהג האדם. עשה כרצון האל."

158:7.5 (1760.2) ולאחר שהם התאוששו מן ההלם הראשון של נזיפת ישוע, ולפני שהמשיכו במסעם, המשיך המאסטר ואמר: "אִישׁ כִּי יָחְפֹּץ לָלֶכֶת אַחֲרַי יְכַחֵשׁ בְּנַפְשׁוֹ, וְנָשָׂא אֶת צְלוּבוֹ יוֹם יוֹם וְהָלַךְ אַחֲרָי. כִּי הֶחָפֵץ לְהַצִּיל אֶת נַפְשׁוֹ תֹּאבַד נַפְשׁוֹ מִמֶּנּוּ, וְהַמְאַבֵּד אֶת נַפְשׁוֹ לְמַעֲנִי וּלְמַעַן הַבְּשׂוֹרָה, הוּא יַצִּילֶנָּה. כִּי מַה יּוֹעִיל הָאָדָם שֶׁיִּקְנֶה אֶת כָּל הָעוֹלָם וְאִבַּד וְהִשְׁחִית אֶת נַפְשׁוֹ? אוֹ מַה יִּתֵּן אִישׁ פִּדְיוֹן נַפְשׁוֹ? אַל תִּתְבָּיְישׁוּ בִּי וּבְדְבָרַי אֶל מוּל חֶטְא הַדּוֹר הַצָּבוּעַ, כְּשֶׁם שֶׁאֲנִי לֹא אֶתְבַּיֵּשׁ לְהַכִּיר בָּכֶם כַּאֲשֶׁר אָבוֹא בִכְבוֹד אֶל מוּל הָאָב וְהַמַּלְאָכִים הַקְּדוֹשִׁים. וּבֶאֱמֶת אֲנִי אֹמֵר לָכֶם, יֵשׁ מִן הָעוֹמְדִים פֹּה אֲשֶׁר לֹא יִטְעֲמוּ מָוֶת, עַד כִּי יִרְאוּ אֶת מַלְכוּת הָאֱלוֹהִים."

158:7.6 (1760.3) וכך תיאר ישוע בפשטות בפני השנים-עשר את הנתיב המכאיב ומלא-הניגודים שבו יידרשו ללכת אם ידבקו בו. המילים האלה היו בבחינת הלם גדול עבור הדייגים הגליליים הללו, אשר התעקשו להמשיך ולחלום על מלכות ארצית שבה מובטחות להם משרות של כבוד! אך פנייתו האמיצה כיוונה אל הנאמנות אשר בלבם, ואיש מהם לא

חשב לנטוש אותו. ישוע לא התכוון לשלוח אותם לבדם אל תוך העימות; הוא הוביל אותם. הוא רק ביקש מהם לאזור אומץ וללכת אחריו.

158:7.7 (1760.4) אט-אט החלו השנים-עשר להבין כי ישוע מספר להם על אודות האפשרות שימות. רק במעומעם הם הבינו את מה שאמר להם באשר למותו, אך הם שכחו לגמרי את הצהרתו באשר לתחייתו מן המתים. בחלוף הימים, נזכרו פטרוס, יעקב ויוחנן בחוויותיהם על הַר ההשתנות, והצליחו לגבש הבנה מלאה יותר באשר לכמה מן העניינים הללו.

158:7.8 (1760.5) במהלך כל הקשר של השנים-עשר עם המאסטר, רק פעמים ספורות הם חוו את מבטו הכועס, ושמעו ממנו מילות תוכחה מהירות כָּאלה אשר שילח זה עתה בפטרוס וביתר השליחים. מאז ומעולם ישוע הפגין סבלנות באשר למגרעותיהם האנושיות, אך לא כך היה כאשר הוא עמד אל מול איום על תוכניתו להוציא אל הפועל את רצון אביו באשר לשארית נתיבתו על-פני האדמה. השליחים היו המומים, פשוטו כמשמעו; הם נדהמו ונתקפו אימה. הם לא הצליחו למצוא מילים על-מנת לבטא את צערם. אט-אט הם החלו להבין במה נדרש המאסטר לעמוד, וכן שהם ייאלצו לעבור זאת עמו, אך מלוא ההבנה באשר למאורעות אשר עתידים לבוא הגיעה הרבה לאחר שקיבלו את הרמזים המקדימים הללו באשר לטרגדיה העתידית.

158:7.9 (1761.1) בדממה יצאו ישוע והשנים-עשר לדרכם אל עבר פארק מגדן, דרך כפר נחום. בחלוף שעות אחר הצהריים, אף כי השליחים לא שוחחו עם ישוע, הם שוחחו רבות בינם לבין עצמם בשעה שאנדראס שוחח עם המאסטר.

8. בביתו של פטרוס

158:8.1 (1761.2) עם שקיעה הם נכנסו לכפר נחום, צעדו בשבילים צדדיים הישר אל ביתו של שמעון פטרוס ושם סעדו את ארוחת הערב. בעת שדוד זבדיה התכונן להשיט אותם אל מעבר לאגם, הם חיכו בביתו של שמעון, וישוע התבונן בפטרוס ובשליחים האחרים, ושאל: "היום אחר הצהריים, על מה דיברתם בינכם לבין עצמכם ברצינות שכזו בזמן שהלכתם?" השליחים

שתקו משום שרבים מהם המשיכו את הדיון אשר החלו בהר החרמון, באשר לתפקידים שיקבלו במלכות הקרבה; מי יהיה הבכיר וכן הלאה. היטב ידע ישוע את אשר העסיק את מחשבותיהם באותו יום, ולכן הצביע על אחד מילדיו הקטנטנים של פטרוס, הושיב אותו במחיצתם ואמר: "אמן, אמן אומר לכם, לא תתקדמו הרבה במלכות השמים, אלא אם כן תשתנו ותהפכו להיות יותר כמו הילד הזה. כל המשפיל עצמו, כל אשר יהפוך להיות כילד הזה, יהיה לגדול מכולם במלכות השמים. הַמְקַבֵּל אֶת הַיֶּלֶד הַזֶּה לִשְׁמִי, אוֹתִי הוּא מְקַבֵּל. וְהַמְקַבֵּל אוֹתִי, הוּא מְקַבֵּל אֵת אֲשֶׁר שְׁלָחָנִי. הגדול במלכות הוא אשר יבקש לשתף את אחיו באמיתות הטובות האלה. נוֹחַ לוֹ שֶׁיִּתָּלֶה פֶּלַח רֶכֶב בְּצַוָּארוֹ וְיוּשְׁלַךְ אֶל הַיָּם מֵאֲשֶׁר יַכְשִׁיל אֶת אֶחָד מֵהַקְּטַנִּים הָאֵלֶּה. וכל אשר תייצרו בידיכם או תראו בעיניכם, אם אלה מונעים מכם מלהתקדם במלכות השמים, מוטב לכם להקריבם, שכן טוב להיכנס אל המלכות ללא החפצים האהובים עליכם בחיים, מלהמשיך ולדבוק באלה ולמצוא את עצמכם מחוצה למלכות. ויותר מכל, מוטב לכם שלא לפגוע באחד מן הקטנים הללו, שכן מלאכיהם עונים תמיד לצבאות השמים."

158:8.2 (1761.3) וכאשר סיים ישוע לומר את דבריו, הם עלו לסירה והפליגו אל מעבר לאגם, אל מגדן.

>> מסמך 158 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 160 <<

מסמך 159

המסע בערי הדקפוליס

159:0.1 (1762.1) משישוע והשנים-עשר הגיעו לפארק מגדן, הם מצאו קבוצה בת כמעט מאה אוונגליסטים ותלמידים, לרבות סגל הנשים, אשר המתינה להם והייתה מוכנה ליציאה מיידית למסע הלימוד וההטפה בערי הדקפוליס.

159:0.2 (1762.2) בבוקרו של יום חמישי הזה, ה-18 באוגוסט, קיבץ המאסטר את תלמידיו והנחה אותם כך שכל אחד מן השליחים יצרף אליו את אחד מן האוונגליסטים, ושיחד עם שאר האוונגליסטים, תצאנה שתים-עשרה קבוצות לעבודה בערי הדקפוליס וכפריו. הוא הנחה את סגל הנשים ואת יתר התלמידים להישאר עמו. ישוע הקציב לטובת המסע הזה ארבעה שבועות, והנחה את חסידיו לשוב למגדן לא יאוחר מיום שישי, ה-16 בספטמבר. הוא הבטיח לבקר אותם תכופות במהלך התקופה הזו. במהלך החודש הזה פעלו שתים-עשרה הקבוצות בג׳רש, גמלא, סוסיתא, צפון, גדרה, אבילה, עדרי, פילדלפיה, חשבון, דיום, בית שאן ובערים רבות נוספות. במהלך המסע הזה לא אירעו נסים, מעשי ריפוי, או מאורעות יוצאי-דופן אחרים כלשהם.

1. הדרשה על הסליחה

159:1.1 (1762.3) ערב אחד בסוסיתא, לימד ישוע, בתגובה לשאלה של אחד התלמידים, את הדרשה על הסליחה. וכך המאסטר אמר:

159:1.2 (1762.4) "אָדָם טוֹב אֲשֶׁר לוֹ מֵאָה כְּבָשִׂים וְאָבַד לוֹ אֶחָד מֵהֶם, הֲאִם לֹא יִטּוֹשׁ אֶת הַתִּשְׁעִים וְתִשְׁעָה וְהָלַךְ אַחֲרֵי הָאוֹבֵד עַד כִּי יִמְצָאֵהוּ? וְהָיָה כְּמָצְאוֹ אֹתוֹ יְשִׂימֶנּוּ עַל כְּתֵפָיו בְּשִׂמְחָה, וּבָא אֶל בֵּיתוֹ וְקָרָא לְאֹהֲבָיו וְלִשְׁכֵנָיו יַחַד לֵאמֹר, 'שִׂמְחוּ אִתִּי כִּי מָצָאתִי אֶת שֵׂיִי הָאֹבֵד.' אֹמֵר אֲנִי לָכֶם כִּי שִׂמְחָה תִּהְיֶה בַּמְּרוֹמִים עַל חוֹטֵא אֶחָד אֲשֶׁר שָׁב, יוֹתֵר מֵעַל תִּשְׁעִים-וְתִשְׁעָה צַדִּיקִים אֲשֶׁר לֹא יִצְטָרְכוּ לִתְשׁוּבָה. ואף-על-פי-כן, אין זהו רצונו של אבי אשר בשמים כי אפילו אחד מן הקטנים הללו יאבד, קל וחומר ייכחד. יש שבדת שלכם האל מקבל את החוטא אשר מתחרט; על-פי בשורת המלכות, האב יוצא לחפש אותם אפילו הרבה בטרם חשבו להתחרט.

159:1.3 (1762.5) "האב שבשמים אוהב את ילדיו, ולפיכך ראוי לכם ללמוד לאהוב זה את זה; האב שבשמים מוחל לכם על חטאיכם; ולפיכך ראוי לכם שתלמדו לסלוח זה לזה. וְכִי יֶחֱטָא לְךָ אָחִיךָ, לֵךְ וְהוֹכַחְתָּ אוֹתוֹ בֵּינְךָ לְבֵינוֹ בְּסֶבֶר-פָּנִים וּבְאוֹרֶךְ-רוּחַ וְהַרְאֵהוּ לוֹ כֵּיצַד טָעָה. וְאִם יִשְׁמַע אֵלֶיךָ, וְקָנִיתָ לְךָ אֶת אָחִיךָ. וְאִם לֹא יִשְׁמַע וַיַּמְשִׁיךְ בִּשְׁגִיאָתוֹ, וְלָקַחְתָּ עִמְּךָ עוֹד אֶחָד אוֹ שְׁנָיִם חֲבֵרִים מִשֶּׁל שְׁנֵיכֶם, כִּי עַל פִּי שְׁנַיִם אוֹ שְׁלֹשָׁה עֵדִים יָקוּם דָּבָר, וְיָעִידוּ כִּי בְּצֶדֶק וּבְחֶסֶד נָהַגְתָּ בְּאָחִיךָ אֲשֶׁר פָּשַׁע לְךָ. וְאִם לֹא יִשְׁמַע אֲלֵיהֶם, וְהִגַּדְתָּ אֶל הַקָּהָל, וְאִם לֹא יִשְׁמַע גַּם אֶל הַקָּהָל, וְנָהַגוּ בּוֹ כְּמֵיטַב שִׂיפּוּטָם; והוגלה איש שוגה זה מן המלכות. אף כי לא תוכלו לשפוט את נשמת רעיכם, ואף כי לא תוכלו למחול על חטאים, או להתיימר לקחת לעצמכם את זכויות שליטי צבאות השמים, בה-בעת, בידכם ניתנה הזכות לשמור על סדרי המלכות של הזמן על-פני הארץ. ואף כי לא תוכלו להתערב בצו אלוה באשר לחיי הנצח, לכם ניתנה הסמכות להחליט על מנהגי הארץ אשר בחיים ברי החלוף. וכך, כֹּל אֲשֶׁר תחליטו על הארץ כך יתקבל גם בשמים. ואף כי לא תוכלו לחרוץ דבר באשר לגורל הנצח של היחיד, יותר לכם לקבוע את מנהג הקבוצה, כִּי בְכָל מָקוֹם אֲשֶׁר יֵאָסְפוּ שְׁנַיִם אוֹ שְׁלֹשָׁה אשר יסכימו ויבקשו ממני דבר, כך

ייעשה, אם בקשתם איננה סותרת את רצון אבי אשר בשמים. וכל זאת אמת ויציב, כי בכל מקום שבו נקבצו שניים או שלושה מאמינים יַחְדָו, שָׁם גַּם אֲנִי בְּתוֹכָם."

159:1.4 (1763.1) שמעון פטרוס עמד בראש הקבוצה אשר פעלה בסוסיתא, וכאשר שמע את דבריו של ישוע, הוא שאלו: "אֲדֹנָי, כַּמָּה פְּעָמִים יֶחֱטָא לִי אָחִי וּמָחַלְתִּי לוֹ? הַעַד שֶׁבַע פְּעָמִים?" על כך ענה ישוע לפטרוס: "לֹא אֹמַר לְךָ עַד שֶׁבַע פְּעָמִים, כִּי עַד שִׁבְעִים-וָשֶׁבַע. עַל כֵּן דּוֹמָה מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם לְמֶלֶךְ בָּשָׂר וָדָם אֲשֶׁר הָיָה יוֹרֵד לְחֶשְׁבּוֹן עִם עֲבָדָיו. וְכַאֲשֶׁר הֵחֵל לְחַשֵּׁב אֶת חֶשְׁבּוֹנוֹ הוּבָא לְפָנָיו אִישׁ אֲשֶׁר הָיָה חַיָּב לוֹ עֲשֶׂרֶת-אֲלָפִים כִּכְּרֵי כָּסֶף. וְלֹא הָיָה לוֹ לְשַׁלֵּם, וַיְצַו אֲדוֹנָיו לִמְכֹּר אוֹתוֹ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לוֹ וְאֶת אִשְׁתּוֹ וְאֶת בָּנָיו וישַׁלֵּם. וַיִּפֹּל הָעֶבֶד עַל פָּנָיו וְיִשְׁתַּחוּ לוֹ לֵאמוֹר, 'אֲדֹנִי, הַאֲרֶךְ לִי אַפֶּךָ וַאֲשַׁלֵּם לְךָ הַכֹּל.' וַיֶּהֱמוּ מְעֵי אֲדֹנֵי הָעֶבֶד הַהוּא, וַיִּפְטְרֵהוּ וַיִּמְחֹל לוֹ אֶת חוֹבוֹ.

159:1.5 (1763.2) "וַיֵּצֵא הָעֶבֶד הַהוּא מִלְּפָנָיו וַיִּמְצָא אֶחָד מֵחֲבֵרָיו וְהוּא חַיָּב לוֹ מֵאָה דִינָרִים, וַיַּחֲזֵק בּוֹ בְּצָוָארוֹ וַיַּחְנְקֵהוּ לֵאמוֹר, 'שַׁלֵּם לִי אֵת אֲשֶׁר אַתָּה חַיָּב לִי.' וַיִּפֹּל חֲבֵרוֹ לִפְנֵי רַגְלָיו וַיְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ לֵאמוֹר, 'הַאֲרֶךְ לִי אַפֶּךָ וַאֲשַׁלְּמָה לְךָ הַכֹּל.' וְהוּא מֵאֵן וַיֵּלֶךְ וַיַּנִּיחֵהוּ בַּמִּשְׁמָר עַד אֲשֶׁר יְשַׁלֵּם לוֹ אֶת חוֹבוֹ. וְהָעֲבָדִים חֲבֵרָיו רָאוּ אֶת אֲשֶׁר נַעֲשָׂה וַיֵּעָצְבוּ מְאֹד, וַיָּבֹאוּ וַיַּגִּידוּ לַאֲדוֹנֵיהֶם אֶת כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה. וַיִּקְרָא אֵלָיו אֲדוֹנָיו וַיֹּאמֶר לוֹ 'אַתָּה עֶבֶד בְּלִיַּעַל, אֶת כָּל הַחוֹב הַהוּא מָחַלְתִּי לְךָ, יַעַן אֲשֶׁר בִּקַּשְׁתָּ מִמֶּנִּי. הֲלֹא הָיָה גַם עָלֶיךָ לְרַחֵם עַל חֲבֵרְךָ כַּאֲשֶׁר רִיחַמְתִּי אֲנִי עָלֶיךָ.' וַיִּקְצוֹף אֲדוֹנָיו וַיִּתְּנֵהוּ בְּיַד הַנּוֹגְשִׂים עַד כִּי יְשַׁלֵּם אֶת כָּל חוֹבוֹ. וְכֵן גַּם אבי מרחם יותר על אלה המרחמים על רעיהם. וכיצד תוכלו לבקש מן האל מחילה על מגרעותיכם, בשעה שאתם עצמכם גוערים באחֵיכם על אותן מגרעות עצמן? אומר אני לכולכם: בחינם קיבלתם את מתת המלכות; בחינם תנו לאחֵיכם אשר בארץ."

159:1.6 (1764.1) וכך לימד ישוע על אודות הסכנה אשר קיימת במשפט ששופט אדם את חברו, ועל אודות חוסר-ההוגנות הכרוך בדבר. אף כי נדרש לשמור על המשמעת, נדרש לנהוג בצדק, וראוי כי חוכמת האחווה היא אשר תחליט בכל אלה. ישוע העניק את הסמכות החוקתית והמשפטית לידי **הקבוצה** ולא לידי **היחיד**. ואפילו הסמכות אשר ניתנה לקבוצה,

אין ראוי שתופעל כסמכות אישית. לעולם קיימת הסכנה שמשפט היחיד יושפע מדעה קדומה, או מן הרגשות. אך סביר כי משפט הקבוצה יהא מסוכן פחות, ויהא נתון פחות לחוסר ההוגנות של נטיית היחיד. מאז ומעולם ביקש ישוע להקטין ככל שניתן את מידת חוסר ההוגנות, הנקמה והנקמנות.

159:1.7 (1764.2) [השימוש במונח שבעים-ושבעה לשם תיאור חסד ורחמים לקוח מן התורה, ומתייחס לעליצותו של למך בשל כלֵי הנשק של בנו, תובל-קין, אשר השווה את כלֵי הנשק העדיפים שלו לאלו של אויביו, והצהיר: "אם קין, ללא כל כלי נשק בידו, נקם שבע פעמים, כי אז אני אנקום שבעים-ושבע פעמים."]

2. המטיף המוזר

159:2.1 (1764.3) ישוע הלך לגמלא על-מנת לבקר את יוחנן ואת אלו אשר עבדו עמו שם. באותו ערב, לאחר מפגש של שאלות ותשובות, אמר יוחנן לישוע: "מאסטר, אתמול הלכתי לְאָשְׁתָּרוֹת כדי לפגוש שם אדם אשר לימד בשמך, ואפילו טען כי הוא מגרש שדים. האיש הזה מעולם לא היה אתנו, ואף לא עקב אחרינו; לפיכך אסרתי עליו לעשות דברים שכאלה." אז אמר ישוע: "אל לך לאסור עליו. אינך מבין שבקרוב יטיפו לבשורת המלכות הזו בכל רחבי העולם? כיצד תוכל לצפות שכל אלו אשר מאמינים לבשורה יהיו כפופים להנחייתך? שמח בכך שתורתנו כבר החלה להתבטא מעבר לגבולות של השפעתנו האישית. יוחנן, האם אינך רואה כי בסופו של דבר אלו אשר מתיימרים לעשות דברים גדולים בשמי חייבים לתמוך בנו? הם בוודאי לא ימהרו לדבר בי סרה. בני, בכל העניינים הללו מוטב לך להניח כִּי כֹּל אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ לְצָרֵינוּ לָנוּ הוּא. בדורות הבאים, אנשים רבים אשר אינם ראויים לחלוטין, יעשו דברים משונים רבים בשמי, אך אני לא אאסור עליהם לעשות כן. אומר אני לך כי אפילו כאשר נשמה צמאה מקבלת כוס מים, שליחי האב רושמים מעשה שירות אוהב שכזה."

159:2.2 (1764.4) ההוראה הזו של ישוע בלבלה את יוחנן עד מאוד. האם הוא לא שמע את המאסטר אומר כי "כָּל אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ אִתִּי, נֶגְדִּי הוּא?" ואולם, הוא לא הבין כי במקרה הזה ישוע התכוון ליחס האישי של האדם לתורה הרוחנית על אודות המלכות, ואילו במקרה השני התייחסותו הייתה למערכת היחסים החיצונית והחברתית והרחבה של המאמינים עם הסוגיות המנהליות של ניהול ושליטה של קבוצת מאמינים אחת בעבודתן של קבוצות אחרות, אשר לבסוף תהיינה אף הן חלק מן האחווה העולמית העתידית.

159:2.3 (1765.1) ואולם, לעיתים קרובות סיפר יוחנן על אודות ההתנסות הזאת בהקשר של פעולתו המאוחרת יותר לטובת המלכות. ועל-אף-זאת, פעמים רבות נעלבו השליחים מאלו אשר העזו ללמד בשמו של המאסטר. להם, תמיד נדמה בלתי-ראוי שאדם שלא ישב לרגליו של ישוע יעז ללמד בשמו.

159:2.4 (1765.2) האדם שיוחנן אסר עליו ללמד ולפעול בשמו של ישוע לא שעה לאיסור של השליח. הוא המשיך במאמציו ובנה בכָּנָתָא קהילת מאמינים גדולה, בטרם יצא למסופוטמיה. האדם הזה, עָדָן שמו, החל להאמין בישוע לאחר ששמע את סיפורו של המשוגע אשר ישוע ריפא ליד כורסי, ואשר האמין בלב שלם כי הרוחות הרעות שישוע גרש ממנו נכנסו אל תוך עדר החזירים והאיצו בהם לקפוץ כשראשם מטה מן הצוק אל מותם.

3. ההנחיה למורים ולמאמינים

159:3.1 (1765.3) ישוע שהה בעֵדְרֵי, המקום שבו פעלו תומאס ועמיתיו, יום אחד ולילה אחד, ובמהלך דיון הערב הוא ביטא את העקרונות המנחים אשר ראוי כי ינחו את אלה אשר מטיפים לאמת, ואשר ראוי כי יניעו את כל אלה אשר מלמדים את בשורת המלכות. להלן סיכום הדברים שישוע לימד, במונחים של היום:

159:3.2 (1765.4) כבדו תמיד את אישיות האדם. אף-פעם אין לקדם בכוח מטרה ראויה; ניצחונות רוחניים יכולים להיות מושגים אך באמצעות עוצמה רוחנית. האיסור הזה על הפעלת השפעה חומרית תקף הן בנוגע להפעלת כוח נפשי והן באשר להפעלת כוח פיזי. אין להשתמש בטיעונים מוחצים ובעליונות מנטאלית על-מנת לאלץ גברים ונשים להיכנס בשערי המלכות. אין להכריע את דעתו של אדם רק מתוך הפעלת טיעון לוגי כבד, או רהיטות גרידא. ואף כי לא ניתן לבטל לגמרי את תפקיד הרגשות כגורם בהחלטות האנושיות, אין לפנות ישירות אל הרגשות של התלמידים המיועדים לקדם את המלכות. פנו ישירות אל הרוח האלוהית השוכנת בדעת האדם. אל לכם לפנות אל הפחד, הרחמים או הרגש. היו הגונים בפניותיכם אל בני-אדם; הפעילו שליטה עצמית והציגו איפוק ראוי; כבדו כראוי את אישיות תלמידיכם. זכרו את אשר אמרתי: "הִנֵּה עֹמֵד בַּפֶּתַח וְדֹפֵק, וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע אִישׁ לְקוֹלִי וּפָתַח הַפֶּתַח, אָבוֹא אֵלָיו."

159:3.3 (1765.5) כאשר תכניסו אדם בשערי המלכות, אל תמעיטו בכבודו העצמי ואל תכריתו את כבודו. ואף כי כבוד עצמי רב מדי עלול לחבל בענווה לשמה ולהסתיים בגאווה, מרמה ויהירות, אובדן הכבוד-העצמי מסתיים לעיתים קרובות בשיתוק הרצון. מטרת הבשורה הזו היא להשיב על כנו את הכבוד העצמי של אלה אשר איבדו אותו, ולרסן אותו בקרב אלו אשר ניחנו בו. אל נא תשגו בכך שרק תגערו בתלמיד בשל הדברים השגויים שבחייו; זכרו גם להכיר ברוחב לב במה שראוי לשבח בחייהם של התלמידים. אל תשכחו כי אנוכי לא אחסוך כל מאמץ על-מנת להשיב את הכבוד העצמי לאלו אשר איבדו אותו, ואשר רוצים בו בחזרה באמת.

159:3.4 (1765.6) הישמרו לכם פן תפגעו בכבודן העצמי של נשמות ביישניות ופחדניות. אל תתפתו לסרקזם על חשבון אחַי אשר דעתם תמימה. אל תהיו ציניים כלפי ילדַי אחוזי הפחד. הבטלנות מחסלת את הכבוד העצמי; לפיכך, עודדו את אחֵיכם להמשיך ולעסוק במשימות אשר הם בחרו, ועשו כל מאמץ על-מנת להבטיח עבודה לכל אלו אשר מוצאים את עצמם מחוסרי-תעסוקה.

159:3.5 (1766.1) לעולם אל תימָצאו אשמים בשימוש בטקטיקות בלתי-ראויות כהולכת גברים ונשים מתוך הפחדתם פנימה אל המלכות. אב אוהב לא יפחיד את ילדיו על-מנת שיצייתו

להנחיותיו הצודקות.

159:3.6 (1766.2) יום אחד יבינו ילדי המלכות כי רגשות חזקים אינם שקולים להנחייתה של רוח אלוה. אם אדם מרגיש צורך עז ומשונה לעשות דבר-מה, או ללכת אל מקום מסוים, אין בהכרח פירוש הדבר שמקורם של הדחפים הללו הינו בהנחיית הרוח השוכנת.

159:3.7 (1766.3) הזהירו מראש את כלל המאמינים באשר למיצר הקושי, אשר כל מי שעובר מן החיים שבחומר לחיים שברוח נדרש בהכרח לחצות. כל המצוי די במלואו באחד משני המחוזות האלה חווה אך קושי או בלבול מועט, אך בעת המעבר בין שתי רמות החיים, עתידים כולם – מי יותר ומי פחות – לחוות חוסר-וודאות. כאשר תיכנסו בשערי המלכות, לא תוכלו לחמוק מן האחריות ומן החובה הטמונה בכך, אך זכרו: עול הבשורה נעים הוא, ומשא האמת הוא קל.

159:3.8 (1766.4) העולם מלא בנשמות רעבות אשר גוועות ברעב בנוכחות לחם החיים עצמו; אנשים מתים בחיפוש אחר האל אשר חי בקרבם הם. אנשים מבקשים את אוצרות המלכות בלבבות כמהים וברגליים עייפות, בעודם אך בטווח נגיעה מן האמונה החיה. אמונה מתייחסת לדת כשם שהמפרשים מתייחסים לאנייה; היא מוסיפה עוצמה, לא עול חיים מעיק. לאלו המבקשים להיכנס בשערי המלכות יש מאבק אחד בלבד, והמאבק הזה הוא הקרב הטוב על האמונה. המאמין ניצב בפני קרב אחד בלבד, והוא הקרב כנגד הספק – חוסר האמונה.

159:3.9 (1766.5) בהטיפכם לבשורת המלכות, אתם פשוט מלמדים חברות עם האל. ואחווה זו תמצא חן הן בעיני גברים והן בעיני נשים, וכולם ימצאו בה את מה שעונה באמת על הכמיהות ועל האידיאלים הטיפוסיים להם. אִמרו לילדַי כי איני רק רך באשר לרגשותיהם, ואיני רק סבלן כלפי חולשותיהם, אלא הנני אף חסר רחמים כלפי החטא וחסר-סבלנות באשר לעוון. הנני אכן צנוע ועניו בנוכחותו של אבי, אך באותה המידה, הנני חסר-פשרות לנוכח רשע מכוּוּן ולנוכח התמרדות חוטאת כנגד רצון אבי שבשמים.

159:3.10 (1766.6) אל לכם להציג את המורה שלכם כאיש של צער. הדורות הבאים ילמדו גם על אודות האושר הקורן שלנו, על אודות התרוממות הרוח של הרצון הטוב ועל אודות ההשראה אשר עורר חוש ההומור הטוב שלנו. אנו מטיפים למסר של בשורות טובות, מסר מדבק ובעל-עוצמה מחוללת תמורות. אלה אשר יקבלו את התורה הזו יתמלאו שמחה, וזו תגדוש את

לבם לעד. אושר הולך וגדל הוא לעולם מנת חלקם של כל אלו אשר הינם בטוחים באשר לאל.

159:3.11 (1766.7) לָמדו את כל המאמינים להימנע מלהישען על הקביים הרעועים של הסימפטיה הכוזבת. ההתפלשות ברחמים העצמיים לא תאפשר לכם לפתח אופי חזק; השתדלו באמת להימנע מלהשפיע באמצעות השתתפות בסבל. אהדו את האמיצים וחסכו את רחמיכם מאותן נשמות פחדניות אשר בקושי מתאמצות לעמוד מול מבחני החיים. אל תעניקו נחמה לאלו הנכנעים נוכח הצרות ללא מאבק. אל תעניקו את אהדתכם לחבריכם, אך ורק כדי שאלה יחזירו לכם אהדה.

159:3.12 (1766.8) בשעה שילדַי הופכים להיות מודעים-בעצמם להבטחת הנוכחות האלוהית, אמונה מעין זו תרחיב את הדעת, תרומם את הנשמה, תחזק את האישיות, תעצים את האושר, תעמיק את ההבחנה הרוחנית, וכן תעצים את היכולת לאהוב ולהיות נאהב.

159:3.13 (1767.1) לָמדו את כלל המאמינים כי הכניסה בשערי המלכות אינה מעניקה חסינות בפני תאונות הזמן, או אסונות הטבע הרגילים. אמונה בבשורה לא תמנע מכם מלהיקלע לצרות, אך היא תבטיח כי אתם **לא תפחדו** בשעה שהצרות ייערמו. אם תעזו להאמין בי וללכת אחרי בלב שלם, האמונה הזו בוודאי תוליך אתכם בדרך של צרות. אינני מבטיח לגאול אתכם ממימי המצוקה הסוערים, אך אני מבטיח לכם כי אלך אתכם ואהיה אתכם בתוך הסערות.

159:3.14 (1767.2) ישוע לימד את קבוצת המאמינים דברים רבים אחרים, בטרם פרשה הקבוצה לשנת הלילה. ואלה אשר שמעו את הדברים נצרו אותם בלבם, וחזרו עליהם תכופות על-מנת לחזק את השליחים והחסידים אשר לא נכחו בשעה שנאמרו.

4. השיחה עם נתנאל

159:4.1 (1767.3) ואז ביקר ישוע באבילה, שם פעלו נתנאל ועמיתיו. נתנאל הוטרד עד מאוד מהכרזותיו של ישוע, אשר נדמה שכרסמו בסמכות כתבי הקודש העבריים המוכרים. לפיכך, באותו הלילה, לאחר מפגש השאלות והתשובות הרגיל, לקח נתנאל את ישוע הרחק מן האחרים ושאלו: "מאסטר, האם תוכל לסמוך עלי באשר לאמת על כתבי הקודש? שמתי לבי לכך שאתה מלמד אותנו אך ורק חלק מכתבי הקודש – החלק הטוב ביותר בעיניי – ומכך אני מסיק שאתה דוחה את מה שמלמדים הרבנים, שדברי התורה הינם דבר האלוהים עצמו, משום שהיית עם האל בשמים עוד לפני תקופת אברהם ומשה. מהי האמת על התורה?" כאשר שמע ישוע את שאלתו של השליח המבולבל, ענה לו:

159:4.2 (1767.4) "היטב דרשת, נתנאל; אינני מתייחס לתורה כפי שהרבנים מתייחסים אליה. אשוחח עמך על הנושא, בתנאי שלא תשתף בדברים האלה את אחֶיך, אשר לא כולם מוכנים עדיין לקבל את השיעור הזה. דברי תורת משה והכתוב בתורה לא היו קיימים לפני תקופת אברהם. כתבי הקודש, כפי שאנו מחזיקים בהם כיום, נאספו אך באחרונה. ואף כי הם מכילים את המיטב מן המחשבה הגבוהה יותר ומן הכמיהה של העם היהודי, הם מכילים גם דברים רבים אשר כלל אינם מאפיינים את אופיו של האב שבשמים ואת מצוותיו; לפיכך הנני חייב לבחור מתוך מיטב השיעורים את אותן אמיתות אשר אותן ראוי ללקט לטובת בשורת המלכות.

159:4.3 (1767.5) "הכתבים הללו נכתבו על-ידי בני-אדם, מהם אנשים קדושים ומהם אנשים אשר אינם כה קדושים. התורה שבספרים הללו מייצגת את הידע ואת מידת ההארה של הימים אשר בהם הם נכתבו. ככתבי התגלות של אמת, הכתבים המאוחרים מהימנים יותר מאשר הכתבים המוקדמים. כתבי הקודש הינם פגומים, והינם ממקור אנושי לגמרי, ויחד עם זאת, אל לכם לטעות – הם מהווים את האוסף הטוב ביותר של החוכמה הדתית ושל האמת הרוחנית אשר ניתן היה למצוא בעולם כולו באותם הימים.

159:4.4 (1767.6) "רבים מן הספרים הללו לא באמת נכתבו בידי האנשים שאת שמם הם נושאים, אך אין בכך בכדי להפחית מערך האמיתות אשר הם מכילים. ואפילו אם הסיפור על יונה לא היה בבחינת עובדה חיה, ואפילו אם יונה מעולם לא חי, עדיין היה ערך רב בעיני כל

אוהבי האדם באמת העמוקה שבסיפור הזה, בסיפור אהבתו של האל לנינווה ולתושביה, אשר כונו כופרים. התורה הינה קדושה משום שהיא מייצגת את מחשבותיהם ואת פועלם של האנשים אשר חיפשו אחר האל ואשר ביטאו בכתבים הללו את המושגים הגבוהים ביותר של צדיקות, אמת וקדושה. ואף כי התורה מכילה הרבה – ואפילו הרבה מאוד – אמת, לאור מה שלמדתם כעת הנכם יודעים כי הכתבים הללו מכילים גם הרבה שאינו מייצג את האב שבשמים, את האל האוהב אשר אנוכי באתי לגלות לעולמות כולם.

159:4.5 (1768.1) לעולם, נתנאל, אל תרשה לעצמך, ולוּ לרגע אחד, להאמין בכתוב בתורה על אל האהבה אשר מצווה על אבותיך לצאת למלחמה ולקטול את כל אויביהם – גברים, נשים וטף. מה שנכתב נאמר מפי אנשים, אנשים לא מאוד קדושים. זהו איננו דבר האל. כתבי הקודש תמיד יצגו ותמיד ייצגו את המעמד האינטלקטואלי, המוסרי והרוחני של אלה אשר יצרו אותם. האם לא שמת לב כי המושגים על אודות יהוה גדלים ביופיים ובהדרם ככל שהנביאים מתקדמים משמואל ועד לישעיהו? ועליך לזכור כי כתבי הקודש נועדו ללימוד דתי ולהנחיה רוחנית. הם לא נכתבו בידי היסטוריונים או בידי פילוסופים.

159:4.6 (1768.2) "הדבר המתועב ביותר אינו הרעיון השגוי כי כתבי הקודש הינם מושלמים לגמרי וכי התורה איננה מכילה כל שגיאה, אלא הפירוש המבלבל אשר נותנים לכתבי הקודש הללו הסופרים והפרושים בירושלים, אשר כבולים למסורת. וכעת, הם ישתמשו בהשראה אשר הם שואבים מתוך כתבי הקודש, כמו גם בפירוש השגוי שהם נותנים להם, במאמצם הנחוש לעמוד אל מול התורה החדשה יותר של בשורת המלכות. נתנאל, אף-פעם אל תשכח כי האב איננו מגביל את התגלות האמת לדור אחד או לעם אחד. התפישות לפיהן כתבי הקודש הינם מושלמים בלבלו מחפשי-אמת כנים רבים וגרמו להם להתייאש.

159:4.7 (1768.3) "סמכותה של אמת הינה הרוח השורה על הביטויים החיים שלה, ולא המילים המתות של אנשים מוארים פחות ולכאורה בעלי-השראה של דור אחר. ואפילו אם הקדושים משכבר הימים חיו חיים מלאי השראה ורוח, אין פירושו של דבר שמילותיהם אכן היו מלאות באופן דומה באותה השראה רוחנית. היום, אנחנו לא נעלה את תורת בשורת המלכות על הכתב, כדי שבשעה שאלך לא תתפצלו במהרה לאוסף קבוצות של מבקשי אמת אשר נבדלות

זו מזו בפירוש שלהן לתורתי. בדור הזה, מוטב לנו לחיות את האמיתות האלה ולהימנע מלרשום אותן.

159:4.8 (1768.4) "הקשב היטב למילותיי, נתנאל, שום דבר אשר טָבע האדם נגע בו אינו יכול להיחשב כנעדר-שגיאה. אף כי אמת אלוהית אכן יכולה לקרון מבעד לדעתו של האדם, לעולם תהא זו אמת אשר טוהרה יחסי, אמת אלוהית רק בחלקה. ואף אם היצור כמה להיות נעדר-שגיאה, זוהי תכונה של הבוראים בלבד.

159:4.9 (1768.5) "אבל השגיאה הגדולה ביותר באשר ללימוד כתבי הקודש, היא הטענה שהם מהווים ספרים כמוסים של מסתורין ושל חוכמה אשר רק לחכמי האומה העוז לפרשם. ההתגלויות של האמת האלוהית אינן כמוסות, אלא בשל הבורות, הגזענות וחוסר-הסובלנות צר המוחין של האדם. על אור כתבי הקודש מאפילות רק הדעות הקדומות והאמונות הטפלות. פחד כוזב מפני הקדושה הוא אשר מנע מן ההיגיון הפשוט מלשמור על הדת. הפחד מפני הסמכות אשר בכתבי הקודש של העבר מוֹנע, למעשה, מן הנשמות הכנות מלקבל בהווה את אור הבשורה החדש, אותו אור אשר אותם אנשים יודעי-אל בדורות אחרים כמהו אליו כל-כך.

159:4.10 (1769.1) "אבל הדבר העצוב מכל הוא העובדה שכמה מאלה אשר מלמדים את קדושת המסורת יודעים את האמת הזו. הם מבינים, פחות או יותר, את המגבלות של התורה, אך הם פחדנים מוסריים, רמאים אינטלקטואליים. הם יודעים את האמת באשר לכתבי הקודש, אך מעדיפים להסתיר את העובדות המטרידות האלה מן העם. וכך, במקום להסתמך על כתבי הקודש כעל מקור לחוכמת המוסר, כעל השראה דתית וכעל התורה הרוחנית של אנשים יודעי-אל בדורות אחרים, הם מעוותים ומחללים את התורה, הופכים אותה למדריך לפרטים משעבדים של חיי היומיום, ולסמכות באשר לדברים אשר אינם נוגעים לרוח."

159:4.11 (1769.2) הכרזתו של המאסטר האירה את נתנאל, ואף היממה אותו. הוא הגה בשיחה הזו ממושכות בעמקי נשמתו, אך לא סיפר על המפגש הזה לאיש, אלא עד לאחר הרקעתו של ישוע; ואפילו אז הוא פחד לשתף במלוא פרטי הסיפור על אודות מה שלימד אותו המאסטר.

5. טיבה החיובי של דת ישוע

(1769.3) 159:5.1 בפילדלפיה, במקום שבו פעל יעקב, לימד ישוע את התלמידים על אודות טיבה החיובי של בשורת המלכות. כאשר, במהלך דבריו, הוא רמז כי חלקים מן התורה כוללים יותר אמת מאשר חלקים אחרים, ובשעה שהאיץ במאזיניו להזין את נשמותיהם במזון הרוחני הטוב ביותר, קטע יעקב את דברי המאסטר ושאל: "מאסטר, האם תואיל להציע לנו איך עלינו לבחור את הפסוקים הטובים ביותר בתורה, אלה אשר ירוממו אותנו?" על כך ענה לו ישוע: "כן, יעקב, כאשר תקראו בתורה, חפשו את אותן אמיתות נצחיות, את אותם שיעורים יפהפיים ואלוהיים, כמו:

(1769.4) 159:5.2 "לֵב טָהוֹר, בְּרָא-לִי אֱלֹוהִים.

(1769.5) 159:5.3 "יְהוָה רֹעִי, לֹא אֶחְסָר.

(1769.6) 159:5.4 "וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ כָּמוֹךָ.

(1769.7) 159:5.5 "כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹוהֶיךָ מַחֲזִיק יְמִינֶךָ, הָאֹמֵר לְךָ אַל-תִּירָא; אֲנִי עֲזַרְתִּיךָ.

(1769.8) 159:5.6 "לֹא יִשָּׂא גוֹי אֶל-גּוֹי חֶרֶב, וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה."

(1769.9) 159:5.7 וזה מעיד על הדרך שבה לימד ישוע מדי יום ביומו את חסידיו את פניני התורה אשר אותן בחר וכלל בתורת בשורת המלכות. דתות אחרות כבר הציעו את המחשבה של קרבת האל לאדם, אך ישוע הפך את דאגת האל לאדם לזו של אב אוהב אשר דואג לרווחת ילדיו התלויים בו, ואז הוא הפך את התורה הזו לאבן היסוד של דתו. וכך מצווה אבהותו של האל על החובה למנהג אחוות האדם. הסגידה לאל והשירות לזולת הפכו לסך

ולמהות של דתו. ישוע לקח את המיטב שבדת היהודית ותרגם אותו לאוסף הראוי של תורה חדשה, בשורת המלכות.

159:5.8 (1769.10) ישוע החדיר את רוח הפעולה החיובית לדוקטרינה הפאסיבית של הדת היהודית. במקום ציות שלילי לדרישות טקסיות, ציווה ישוע על עשייה חיובית של הדברים אשר דתו החדשה ציוותה על מאמיניה לעשות. דתו של ישוע לא כללה **אמונה** גרידא, אלא **עשייה** בפועל, עשייה של הדברים אשר אותם ציוותה הבשורה. הוא לא לימד כי מהות דתו הייתה שירות לחברה, אלא דווקא כי השירות לחברה הינה אחת מן ההשפעות הוודאיות הנובעות מכך שאדם ניחן ברוח של דת אמת.

159:5.9 (1770.1) ישוע לא היסס לנכס את חלקיו הטובים של פסוק, ולדחות את החלקים הפחות טובים. את מצוותו הגדולה, "ואהבתך לרעיך כמוך," נטל מן הפסוק: "לֹא תִקֹּם וְלֹא תִטֹּר אֶת בְּנֵי עַמֶּךָ, וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ כָּמוֹךָ." ישוע ניכס את החלק החיובי של הפסוק הזה ודחה את חלקו השלילי. הוא אפילו התנגד לאי-התנגדות שלילית, או פאסיבית לגמרי. הוא אמר: "כאשר הרשע מכה אתכם על הלחי האחת, על תעמדו שם באין-מעש כטיפשים, אלא נָקטו גישה חיובית והטו לו את הלחי האחרת; כלומר, עשו את המיטב האפשרי בכדי להוביל את אחֵיכם באופן פעיל הרחק מנתיב הרשע ואל הדרך הטובה יותר של חיי צדיקות." ישוע דרש ממאמיניו להגיב באופן חיובי ותקיף לכל מצב בחיים. הטיית הלחי השנייה, או כל פעולה אחרת אשר מיוצגת באקט הזה, דורשת יוזמה ובהכרח מחייבת את המאמין לבטא באופן נמרץ, פעיל ואמיץ את אישיותו.

159:5.10 (1770.2) ישוע לא עודד אותם להיכנע באופן שלילי לרע, אשר עשו להם במתכוון אלה אשר ביקשו לנצל את מי שדבקו באי-התנגדות לרשע, אלא דווקא ביקש מחסידיו להיות חכמים וערניים, ולהגיב לרשע במהירות ובאופן חיובי של עשיית טוב, מתוך כוונה להיטיב ולנצח את הרע באמצעות הטוב. זכרו כי הטוב האמיתי לעולם חזק יותר מן הרוע הנקלה ביותר. המאסטר לימד אָמת-מידה חיובית לצדיקות: "כל המבקש להיות תלמידי, יכחש בעצמו ויישא את מלוא עול אחריותו מדי-יום בכדי ללכת אחרַי." וכך הוא עצמו חי, "עובר בארץ ועושה חסד." וההיבט הזה של הבשורה תואר היטב במגוון המשלים אשר סיפר לאחר מכן לחסידיו. מעולם הוא לא דרש מחסידיו להתאזר בסבלנות לנוכח חובותיהם, אלא לחיות

בנמרצות ובהתלהבות את מלוא האחריות האנושית ואת הזכויות האלוהיות אשר ניתנו להם במלכות האל.

159:5.11 (1770.3) כאשר ישוע הנחה את שליחיו לתת את המעיל למי שלקח מהם את הכותונת, הוא לא התכוון למעיל פשוטו כמשמעו, אלא לרעיון של פעולה חיובית אשר מכוונת להציל את הפושע ומחליפה את הציווי הקדום לנקמה – "עין תחת עין" וכן הלאה. ישוע תיעב את רעיון הנקמה, או את הרעיון של היות האדם סובל סביל, או קורבן, של חוסר-צדק. במקרה הזה הוא לימד אותם שלוש דרכים להתמודד עם הָרשע ולעמוד מולו:

159:5.12 (1770.4) 1. להשיב לָרשע כרשעתו – זו הדרך החיובית אך שיטה לא-ישרה.

159:5.13 (1770.5) 2. לסבול מן הרשע ללא תלונה וללא התנגדות – זו השיטה השלילית לחלוטין.

159:5.14 (1770.6) 3. להשיב טוב על רע, להתכוון ולהפוך להיות אדון של המצב, להתגבר על רוע באמצעות הטוב – זו הדרך החיובית והשיטה הישרה.

159:5.15 (1770.7) אחד מן השליחים שאל פעם: "מאסטר, מה עלי לעשות אם איש זר מאלץ אותי לסחוב את משאו לאורך קילומטר וחצי?" ענה לו ישוע: "אל תשב ותיאנח בשעה שאתה מקלל את הזר מתחת לשפם. הצדיקות איננה נובעת מגישה סבילה שכזו. אם אתה לא יכול לחשוב על שום דבר חיובי ומועיל יותר, תוכל לכל הפחות לסחוב את המשא לאורך קילומטר וחצי נוספים. זה בוודאי יקרא תיגר על הזר הרשע והחוטא."

159:5.16 (1770.8) היהודים שמעו על אודות אל אשר מוחל לחוטאים ומנסה לשכוח את חטאיהם. ואולם, אך רק לאחר בואו של ישוע שמעו בני-אדם על אל אשר מחפש את הכבש האובד, אל אשר מיוזמתו שלו מחפש אחר החוטאים ושמח בשעה שהוא מוצא שהם מסכימים לחזור אל בית האב. הצד החיובי הזה בדת ישוע מצא אף מקום בתפילותיו. וישוע הפך את כלל הזהב השלילי למצווה חיובית של הוגנות אנושית.

159:5.17 (1771.1) בכל מה שלימד ישוע, תמיד הוא נמנע מפרטים המסיחים את הדעת. הוא נמנע משפה ציורית וממשחקי מילים של דימויים פואטיים לשמם. הוא נהג ליצוק משמעויות גדולות לתוך ביטויים קטנים. לשם הדגמה, ישוע הפך את משמעותם העכשווית של מונחים

רבים, כגון מלח, שמרים, דייג וילדים קטנים. הוא השתמש ביעילות רבה באנטיתזה, השווה את הדקה לאינסוף וכך הלאה. הדימויים שלו היו מהממים, כגון "העיוור שמוליך את העיוור." אך החזקה הגדולה ביותר שנמצאת באופן הציורי שבו לימד הייתה טמונה בטבעיותו. ישוע הוריד את פילוסופית הדת מן השמים מטה אל הארץ. הוא תיאר את צרכיה הבסיסיים של הנשמה באמצעות תובנות חדשות ובאמצעות מנה מחודשת של חיבה.

6. החזרה למגדן

159:6.1 (1771.2) המשימה בת ארבעת השבועות לערי הדקפוליס נחלה הצלחה מתונה. מאות נשמות התקבלו אל המלכות, והשליחים והאוונגליסטים רכשו ניסיון רב-ערך בעבודה ללא ההשראה אשר קיבלו מנוכחותו האישית המידית של ישוע.

159:6.2 (1771.3) כפי שהדבר סוכם מראש, ביום שישי, ה-16 בספטמבר, התאסף כלל סגל העובדים בפארק מגדן. ביום שבת התקיימה מועצה שכללה מעל למאה מאמינים, אשר דנה בפירוט בתכניות העתידיות להרחבת עבודת המלכות. שליחיו של דוד נכחו במקום ודיווחו בנוגע למצב המאמינים ברחבי יהודה, השומרון, הגליל והמחוזות הסמוכים.

159:6.3 (1771.4) רק מעטים מחסידיו של ישוע באותה עת העריכו נכונה את הערך הרב של שירותי סגל השליחים. השליחים הללו לא רק שמרו על הקשר בין המאמינים ברחבי פלשתינה ובינם לבין ישוע ושליחיו, אלא שבאותם ימים חשוכים הם אף שימשו כאוספי תרומות אשר נועדו לא רק לשם תמיכה בישוע ובעמיתיו, אלא גם לשם תמיכה במשפחותיהם של שנים-עשר השליחים ושנים-עשר האוונגליסטים.

159:6.4 (1771.5) בסביבות אותו זמן העביר אבנר את בסיס פעולתו מחברון לבית לחם, ומקום זה שימש גם כמטה של שליחי דוד ביהודה. דוד קיים שירות שליחים מדורג בכל לילה בין ירושלים לבית צידה. הרצים הללו עזבו את ירושלים בכל ערב, החליפו מסרים בשיחר ובבית שאן, והגיעו אל בית צידה עד לשעת ארוחת הבוקר שלמחרת.

159:6.5 (1771.6) ישוע והשליחים התכוננו כעת למנוחה בת שבוע ימים, בטרם יחלו את תקופת עבודתם האחרונה עבור המלכות. הייתה זו מנוחתם האחרונה, לפי שהמשימה בפֶּרֵאָה התפתחה לכדי מסע הטפה ולימוד אשר נמשך ממש עד למועד הגעתם לירושלים, הזמן שבו התגוללו הפרקים האחרונים בקריירה של ישוע על-פני האדמה.

מסמך 160

רוֹדָן מאלכסנדריה

160:0.1 (1772.1) בבוקרו של יום ראשון, ה-18 בספטמבר, הכריז אנדראס כי לא מתוכננת כל עבודה לשבוע הקרוב. כל השליחים, למעט נתנאל ותומאס, הלכו אל בתיהם על-מנת לבקר את בני משפחותיהם או לשהות אצל חברים. בשבוע הזה ישוע נהנה מפרק זמן של מנוחה כמעט שלמה, אך נתנאל ותומאס היו עסוקים עד מאוד בדיוניהם עם פילוסוף יווני מסוים מאלכסנדריה אשר שמו רוֹדָן. יווני זה הפך לאחרונה לתלמיד של ישוע הודות להנחיה שקיבל מאחד מעמיתיו של אבנר, אשר ערך מסע לאלכסנדריה. רודן החל לבקש כעת הרמוניה בין פילוסופיית החיים האישית שלו לבין התורה הדתית החדשה של ישוע, והוא הגיע למגדן מתוך תקווה שהמאסטר ישוחח עמו על הסוגיות האלה. הוא אף חפץ לקבל גרסה מוסמכת של הבשורה ישירות מפיו של ישוע, או לחלופין מפי אחד משליחיו. אף-על-פי שהמאסטר סירב להשתתף במפגשים מעין אלה עם רודן, הוא קיבל אותו בסבר פנים יפות ומיד הורה כי נתנאל ותומאס יקשיבו לכל מה שהיה לו לומר ובתורם יספרו לו על הבשורה.

1. הפילוסופיה היוונית של רודן

160:1.1 (1772.2) מוקדם בבוקר של יום שני, החל רודן לשאת סדרה בת עשר הרצאות באוזני נתנאל, תומאס וקבוצה בת כשני תריסרי מאמינים אשר שהתה במגדן במקרה באותה עת. הסיכום הכולל של ההרצאות האלה – המובא בזאת במשולב ובקיצור ובניסוח מחודש במונחים ד-היום – מציג את המחשבות הבאות באופן שניתן לשיקול אותן:

160:1.2 (1772.3) חיי האדם מבוססים על שלושה גורמים מניעים עיקריים – דחפים, תשוקות ופיתויים. ניתן לגבש אופי חזק, אישיות בעלת-נוכחות, אך ורק כאשר מתמירים את הדחפים הטבעיים של החיים לאמנות של החיים בחברה, וזאת באמצעות התמרת תשוקות ההווה לכדי כמיהות גבוהות יותר אשר מניעות להישגים ברי-קיימא, זאת במקביל להעברה ההכרחית של פיתויי הקיום הנפוצים ממחוזות הרעיונות השגרתיים והמבוססים אל העולמות הגבוהים יותר של הרעיונות הבלתי-חקורים ושל אידיאלים אשר טרם התגלו.

160:1.3 (1772.4) ככל שהציוויליזציה הופכת מורכבת יותר, כך גם אמנות החיים הופכת קשה יותר. ככל שהשינויים במנהגי החברה מהירים יותר, כך הופכת משימת פיתוח האופי קשה יותר. על-מנת שהקדמה תימשך ותשרור, על האנושות ללמוד מחדש את אמנות החיים מדי עשרה דורות. ובמידה שהאדם ממשיך לשפר את יכולות ההמצאה שלו ומגדיל ומעלה מהר יותר את מורכבות החברה, או אז יהיה נדרש להתמחות מחדש באמנות החיים תוך זמן קצר יותר, ואולי אפילו מדי דור. אם ההתפתחות של אמנות החיים לא תעמוד בקצב של טכניקות הקיום, כי אז האנושות תחזור במהרה לחיים פשוטים ומונעי-דחפים – הרצון להגשים את תשוקות ההווה. וכך, האנושות תישאר בחוסר-בגרותה; והחברה לא תצליח לצמוח למלוא הבגרות.

160:1.4 (1773.1) בגרות חברתית שקולה לשיעור שבו אדם מוכן לוותר על מילוי תשוקותיו החולפות בהווה, בתמורה לקידום כמיהותיו הגבוהות יותר להגשמת הישגים המעניקים סיפוק מרובה יותר, בשל ההתקדמות המדורגת אל עבר יעדים קבועים. ואולם, סימן ההיכר האמיתי של בשלות חברתית הינו הנכונות של עם לוותר על זכותו לחיות בשלום ובאושר תחת אמות המידה הנוחות, הנובעות מן הפיתוי לדבוק באמונות קיימות וברעיונות מקובלים, ולחלופין

לבחור בפיתוי המערער, הדורש השקעת אנרגיה, של המרדף אחר אפשרויות אשר טרם נחקרו להשגת יעדים אשר טרם התגלו של מציאויות רחניות אידיאליסטיות.

160:1.5 (1773.2) בעלי החיים מגיבים באצילות לדחף החיים, ואולם, רק האדם יוכל להתמחות באמנות החיים, אף כי מרבית האנושות מתנסה אך בדחף החייתי לחיות. בעלי החיים מכירים אך ורק את הדחף האינסטינקטיבי העיוור; האדם יכול לבחור לחְיות במישור הגבוה של האמנות האינטלקטואלית, ואפילו בזה של האושר השמימי ושל האקסטזה הרוחנית. בעלי החיים אינם חוקרים את תכלית החיים; לפיכך, הם לעולם אינם דואגים, ואף אינם מתאבדים. ההתאבדות בקרב בני האדם מעידה על כך שאותם אנשים הגיחו מרמת הקיום החייתית גרידא, וכן שמאמצי החקר של אותם בני-אדם לא הצליחו להגיע לרמה האמנותית של ההתנסות בת התמותה. בעלי החיים אינם יודעים את משמעות החיים; רק האדם יכול להכיר בערכים ולהבין משמעויות, והוא אף מודע למשמעות של המשמעויות – הוא ניחן במודעות-עצמית באשר לתובנה.

160:1.6 (1773.3) כאשר בני האדם מעזים לנטוש את חיי התשוקות הטבעיות לטובת חיים של אמנות הרפתקנית ושל לוגיקה בלתי-וודאית, הם חייבים לצפות שכתוצאה מכך הם יסתכנו בהקרבת קורבן רגשי – עימותים, אומללות וחוסר-וודאות – לפחות עד לעת שבה הם ישיגו מידה מסוימת של בשלות אינטלקטואלית ורגשית. האכזבה, הדאגה והבטלנות מעידות בבירור על חוסר-בגרות מוסרית. החברה האנושית ניצבת בפני שתי בעיות: הגעתו של היחיד לבשלות והגעת הגזע לבשלות. האדם הבשל מתחיל במהרה לראות את שאר בני האדם באמצעות רגשות של רכות וסובלנות. בני-אדם בשלים מתייחסים לאחיהם הבלתי-בשלים באותה אהבה והתחשבות שהורים רוחשים לילדיהם.

160:1.7 (1773.4) חיים מוצלחים אינם אלא התמחות באומנות השימוש בטכניקות בדוקות לפתרון בעיות נפוצות. הצעד הראשון בפתרון כל בעיה שהיא הוא איתור הקושי, בידוד הבעיה וההכרה הכֵּנה בטיבהּ ובחומרתהּ. השגיאה הגדולה מתרחשת בשעה שבעיות החיים מעוררות את הפחדים העמוקים שלנו, אך אנו מסרבים להכיר בהם. וכן, כאשר ההכרה בקשיים שלנו מחייבת לוותר על הרמייה אשר אימצנו לעצמנו זה מכבר, להודות בקנאה, לנטוש דעות קדומות מושרשות; האדם הממוצע מעדיף להיאחז באשליות הביטחון של העבר

ובתחושות הביטחון הכוזבות אשר אימץ לעצמו זה מכבר. רק אדם אמיץ יהיה מוכן להודות בכנות בתגליות של דעת כנה ולוגית, ולעמוד מולן ללא-חת.

160:1.8 (1773.5) מציאת פתרון חכם ויעיל לבעיה כלשהי מחייב את הדעת להיות חופשיה מכל נטייה, תשוקה, או כל דעה קדומה אישית גרידא אחרת, אשר עלולה להתערב בבחינה נטולת-עניין של מה שגורם בפועל לבעיה שלה נדרש למצוא פתרון. פתרון בעיות החיים דורש אומץ וכנות. רק יחידים כנים ואמיצים יכולים להמשיך ולצעוד באומץ במבוך החיים התמוהים והמבלבלים בכיוון שאליו מצביעה הלוגיקה של דעת ללא-חת. ולא ניתן לשחרר את הדעת, ואת הנשמה, ללא הכוח המניע של התלהבות אינטלקטואלית הגובלת בקנאות דתית. נדרש כוח פיתוי של אידיאל כביר על-מנת להניע אדם במרדף אחר מטרה שהדרך שלו אליה זרועה בבעיות חומריות קשות ובסכנות אינטלקטואליות למכביר.

160:1.9 (1774.1) ואפילו אם אתה מצויד כראוי בכדי להתמודד עם מצבים קשים בחיים, לא תוכל לצפות להצלחה, אלא אם כן תצטייד בחוכמת הדעת ובקסם האישיות אשר יאפשרו לך לזכות בתמיכה המלאה של חבריך ובשיתוף הפעולה שלהם. רק אם תלמד לשכנע את חבריך ולכבד את לב רעיך, תוכל לצפות להצלחה גדולה בעבודתך, החילונית או הדתית. פשוט עליך להיות בעל טקט וסובלנות.

160:1.10 (1774.2) אך את השיטה הטובה מכולן לפתרון בעיות למדתי מישוע, המאסטר שלכם. אני מתכוון למה שהוא מתרגל באדיקות, מה שהקפיד ללמד אתכם, להתבודד למדיטציה של סגידה. המפתח טמון בהרגל הזה של ישוע להתבודד תכופות לשם התייחדות עם האב שבשמים, וזאת לא רק על-מנת להתחזק ולהחכים באשר לעימותי החיים הרגילים, אלא גם על-מנת לקבל את האנרגיה הנדרשת לפתרון בעיות מוסריות ורוחניות מסדר גבוה יותר. אך אפילו השיטות הנכונות לפתרון בעיות לא תוכלנה לפצות על המגרעות הטבועות של האישיות, או לכפר על היעדר הרעב והצמא לצדיקות אמיתית.

160:1.11 (1774.3) אני מתרשם עמוקות ממנהגו של ישוע, מן האופן שבו הוא מתבודד על-מנת לבחון לבדו למשך זמן-מה את בעיות החיים; וזאת על-מנת למלא את מצבורי החוכמה והאנרגיה הדרושים לטובת מגוון משימות השירות לחברה; להאיץ ולהעמיק את תכלית החיים העילאית באמצעות הכפפה-למעשה של האישיות כולה למודעות לקשר עם האלוהות; לבקש

לרכוש שיטות חדשות וטובות יותר על-מנת להתאים את עצמו למצבי החיים המשתנים כל העת; לערוך בגישתו האישית את אותן התאמות ואת אותם שינויים החיוניים לשם רכישת הבנה נרחבת של כל מה שהינו ראוי ואמיתי; ולעשות את כל זאת אך ורק לתפארת האל – ולשלוח לשמים בכנות את תפילתו המועדפת של המאסטר, "לא רצוני, כי אם רצונך יעשה."

160:1.12 (1774.4) הסגידה הזו שמְתַרגל המאסטר שלכם, מביאה לרגיעה שמרעננת את הדעת; היא גורמת לאותה הארה שמעוררת השראה בנשמה; לאותו אומץ המאפשר לאדם לעמוד בעוז אל מול בעיותיו; היא מייצרת את אותה הבנה-עצמית שמחסלת את הפחד המשתק; והיא גורמת לאותה מודעות של אחדות עם האלוהיות, אשר מפתחת אצל האדם את הביטחון שמאפשר לו להעז להידמות לאל. מנוחת הסגידה, או ההתייחדות הרוחנית שאותה מתרגל המאסטר, מרגיעה את הלחץ, פותרת קונפליקטים ומעצימה עד מאוד את כלל המשאבים של האישיות. ולמיטב הבנתי, הדת החדשה כוללת את כל הפילוסופיה הזו, בנוסף לבשורת המלכות.

160:1.13 (1774.5) הדעות הקדומות מכסות את עיני הנשמה ומונעות ממנה מלראות את האמת. וניתן להסיר את הדעות הקדומות רק כאשר הנשמה מתמסרת בכנות לתכלית שלמה, כזו אשר כוללת את הזולת בכללותו. לא ניתן להפריד בין הדעות הקדומות לאנוכיות. את הדעות הקדומות ניתן לחסל אך ורק כאשר אדם מפסיק לבקש עבור עצמו, ובמקום זאת רודף אחר הסיפוק שבשירות למען מטרה שהינה לא רק גדולה ממנו עצמו, אלא גדולה אפילו מן האנושות כולה – החיפוש אחר האל, ההגעה לאלוהיות. על בשלותה של אישיות מעידה התמרתה של התשוקה האנושית למצב שבו היא מבקשת כל העת להגשים את הערכים הגבוהים ביותר ואת אלו שאמיתותם היא האלוהית ביותר.

160:1.14 (1774.6) בתוך עולם אשר משתנה כל העת, בתוככי סדר חברתי מתפתח, לא ניתן לשמור על מטרות המבוססות על הנצח. ויוכלו לחוות יציבות של האישיות, רק אלה אשר גילו את האל החי ואימצו אותו כמטרת הנצח של ההישג האינסופי. על-מנת להעביר את המטרות מן הזמן אל הנצח, מן הארץ אל פרדיס, מן האנושי אל האלוהי, נדרש האדם לחדש את עצמו, לעבור המרה, להיוולד מחדש; זאת על-מנת להפוך לילדהּ המחודש של רוח אלוה; על-מנת שהוא ייכנס בשעריה של אחוות מלכות שמים. כל הפילוסופיות וכל הדתות אשר

מציבות רף נמוך מן האידיאלים הללו אינן בשֵׂלות. הפילוסופיה שאותה אני מלמד, כשהיא מחוברת לבשורה אשר לה אתם מטיפים, מייצגת את הדת הבשלה החדשה, את האידיאל לכל דורות העתיד. ואלו הם דברי אמת משום שהאידיאל שלנו סופי, נטול-שגיאה, נצחי, אוניברסאלי, מוחלט ואינסופי.

160:1.15 (1775.1) הפילוסופיה שלי הניעה אותי לבקש את מציאויות ההישג האמיתי, את מטרת הבשלוּת. אך הדחף שלי נעדר-אוֹן; החיפוש שלי נעדר כוח מניע; המרדף שלי היה נטול כיוון וודאי. ואת כל החֶסֶר הזה השלימה בנדיבות בשורתו החדשה של ישוע, על תובנותיה המורחבות, על האידיאלים המרוממים שבה ועל מטרותיה הברורות. וכעת, ללא כל ספק וחשש, יכול אני לצאת בלב שלם אל הרפתקת הנצח.

2. אמנות החיים

160:2.1 (1775.2) בני-תמותה יכולים לחיות אך באחת משתי דרכים: הדרך החומרית, או החייתית, והדרך הרוחנית, או האנושית. בעלי החיים מסוגלים לתקשר אלה עם אלה באופן מוגבל באמצעות סימנים וקולות. אך צורות התקשורת האלה אינן מסוגלות להעביר משמעויות, ערכים, או רעיונות. ההבדל היחיד בין האדם לבין בעל החיים הוא שהאדם כן יכול לתקשר עם אחַיו באמצעות סמלים, אשר בהחלט יכולים לציין משמעויות, ערכים, רעיונות ואפילו אידיאלים.

160:2.2 (1775.3) מכיוון שבעלי-חיים אינם יכולים להעביר רעיונות אלה לאלה, הם אינם יכולים לפתח אישיות. האדם מפתח אישיות משום שהוא אכן יכול לתקשר כך עם אחַיו ולהעביר אליהם הן רעיונות והן אידיאלים.

160:2.3 (1775.4) התרבות האנושית מתבססת על יכולות התקשורת ועל שיתוף המשמעויות האלה. והמשמעויות האלה מאפשרות לאדם, באמצעות הקשרים החברתיים, לבנות ציוויליזציה. הידע והחוכמה מצטברים הודות ליכולתו של האדם להעביר את הנכסים האלה

לדורות הבאים. וכך מתחילות פעילויות התרבות של הגזע: האמנות, המדע, הדת והפילוסופיה.

160:2.4 (1775.5) התקשורת הסמלית בין בני האדם הינה תנאי מוקדם להולדתן של קבוצות חברתיות. הקבוצה החברתית היעילה מכולן הינה המשפחה, וליתר דיוק שני ההורים. החיבה האישית הינה הדבק הרוחני אשר שומר על מערכות היחסים החומריות האלה. מערכת יחסים אוהבת שכזו אפשרית גם בין שני אנשים מאותו המין, כפי שמדגימה בשפע המסירות אשר מאפיינת חברויות אמיתיות רבות.

160:2.5 (1775.6) מערכות היחסים האלה של חברות ושל חיבה הדדית, מעודדות את הַחברוּת ואת אצילות האדם לפי שהן מעודדות ומטפחות את הגורמים הבאים, ההכרחיים לרמות הגבוהות יותר של אמנות החיים:

160:2.6 (1775.7) 1. **ביטוי-עצמי הדדי והבנה-עצמית.** דחפים אנושיים נאצלים רבים דועכים ומתים משום שאין מי שישמע את ביטוים. אכן, לא טוב היות האדם לבדו. מידה מסוימת של הכרה וכמות מסוימת של הערכה נדרשות בכדי לפתח אופי אנושי. ללא האהבה האמיתית של בית, שום ילד לא יוכל לפתח עד תום אופי נורמאלי. האופי הינו דבר-מה שהוא יותר מאשר דעת ומוסר. מכל מערכות היחסים בחברה אשר מיועדות לפתח את האופי, היעילה והאידיאלית ביותר מכולן היא החברות האוהבת והאוהדת שבין גבר לאישה אשר מקיימים ברית נישואין בחוכמה. הנישואין, על שלל מערכות היחסים שבהם, מהווים את המערכת שמטבעה מיטיבה להפעיל את אותם הדחפים יקרי-ערך ואת אותם מניעים נעלים אשר הינם הכרחיים לשם התפתחותו של אופי חזק. אינני מהסס להלל ולשבח כך את חיי המשפחה, משום שהמאסטר שלכם בחר בחוכמתו במערכת היחסים שבין אב לבנו כאבן היסוד של בשורת המלכות החדשה הזו. ושום מערכת יחסים לא תדמה לחברות הזו שבין הגבר לאישה אשר חובקים יחדיו את האידיאלים הגבוהים ביותר של הזמן. ההתנסות הזו הינה כה רבת-ערך ומספקת, עד שהיא שווה כל מחיר, כל קורבן וכל דרישה אשר מתבקש האדם לשלם עבורה.

160:2.7 (1776.1) 2. **איחוד בין נשמות — חוכמה בפעולה.** כל אדם רוכש במוקדם או במאוחר מושג מסוים על אודות העולם הזה והשקפה מסוימת באשר לעולם הבא. באמצעות קשרים בין אנשים, ניתן כעת לאחד בין נקודות ההשקפה האלה של הקיום בר החלוף ושל פוטנציאל הנצח. כך, תוך אימוץ תובנות הזולת, מתרחבים הערכים הרוחניים בדעת האדם. וכך, תוך שהם מקבצים יחדיו את נכסיהם הרוחניים, מעשירים בני האדם את נשמותיהם. בדומה לכך, האדם יכול באותו האופן להימנע מליפול קורבן לנטייתו התמידית לעוות את ראייתו, לאמץ השקפות המבוססות על דעות קדומות ולשפוט באופן צר. אך ורק באמצעות קשר קרוב לְדעת אחרת ניתן להימנע מן הפחד, מן הקנאה ומן רמייה. אני מסב את תשומת לבכם לעובדה שהמאסטר לעולם אינו שולח אתכם לפעול לבדכם למען הרחבת המלכות; תמיד הוא שולח אתכם זוגות-זוגות. ומכיוון שחוכמה הינה ידע-עַל, נובע מכך כי מאיחוד החוכמה, חולקים חברי הקבוצה החברתית, קטנה כגדולה, באופן הדדי את כלל הידע.

160:2.8 (1776.2) 3. **ההתלהבות לחיים.** הבידוד נוטה לחסל את מטען האנרגיה של הנשמה. הקרבה לחברים הכרחית לשם חידוש טעם החיים, והיא נחוצה לשם שימור האומץ ללחום בקרבות ההעפלה לרמות הגבוהות יותר של חיים אנושיים. החברות מעצימה את השמחות ומהללת את ניצחונות החיים. קשרים אנושיים קרובים ואוהבים נוטים להפחית מן הצער שבסבל ולהקל על המרירות שבקושי. נוכחותו של חבר מעצימה את כלל היופי ומרוממת את כלל הטוב. האדם יכול להעצים ולהרחיב את יכולת ההערכה של חבריו תוך שימוש בסמלים תבוניים. אחד מהישגיה הדגולים של החברה האנושית הוא היכולת לגירוי הדדי של הדמיון והכוח שבגירוי שכזה. כוח רוחני אדיר טמון במודעות להתמסרות בלב-שלם לתכלית משותפת, לנאמנות ההדדית לאלוהות קוסמית.

160:2.9 (1776.3) 4. **ההגנה המועצמת כנגד כל רוע.** הקשר בין אישיויות והחיבה ההדדית מהווים תעודת ביטוח יעילה כנגד הרוע. הקשיים, הצער, האכזבה והתבוסה קשים וכואבים יותר כאשר עוברים אותם לבד. אף כי החברות איננה מתמירה את הרוע לצדיקות, היא בהחלט מוציאה הרבה מן העוקץ שלו. כך אמר המאסטר שלכם, "אשרי הבוכים" — אם החבר

נמצא שם בכדי לנחם. יש הרבה כוח חיובי בידיעה שאתם חיים לרווחת הזולת, וכן שהזולת חי לרווחתכם, בכדי לקדם אתכם. האדם נמק בבידוד. כאשר בני-אדם מתבוננים אך ורק בפעולות הזמן, הם תמיד מתייאשים. כאשר מנתקים את ההווה מן העבר ומן העתיד, הוא הופך טריוויאלי להכעיס. רק הצצה חטופה במעגל הנצח יכולה לעורר באדם השראה לעשות כמיטב יכולתו ולאתגר את המיטב שבו על-מנת למצות את עצמו. ובשעה שאדם עושה כך כמיטב יכולתו, הוא חי באופן הבלתי-אנוכי ביותר ולטובת הזולת, לטובת רעיו החיים לצדו בזמן ובנצח.

160:2.10 (1777.1) אני חוזר, האפשרות האידיאלית לכינון מערכות יחסים מעין אלה, מערכות מאצילות ומעוררת השראה, טמונה במוסד הנישואין האנושי. אמת היא כי ניתן להפיק הרבה מן הנישואין, וכי נישואין רבים מאוד כלל אינם מצליחים להניב פירות מוסריים ורוחניים שכאלה. פעמים רבות מדי, אלה הבאים בשערי מוסד הנישואין מבקשים ערכים נמוכים יותר מערכי החברותא העילאית אשר יכולים להפיק מהם בני-אדם בשלים. יש לבסס את הנישואין האידיאליים על יסודות יציבים יותר מאשר הרגשות המשתנים והפכפכותה של המשיכה המינית; ראוי לבסס אותם על מסירות אישית הדדית אמיתית. וכך, אם תוכלו לבנות קבוצות חברתיות אנושיות קטנות יעילות ומהימנות שכאלה, כאשר תתקבצנה אלה יחדיו, יחזה העולם במבנה חברתי כביר ומרהיב, בציוויליזציה בעלת בשלות אנושית. גזע שכזה עשוי להתחיל לקיים חלק מן האידיאל אשר מדבר עליו המאסטר שלכם, "שלום על-פני האדמה ורצון טוב בינות לבני-אדם." אף כי חברה שכזו לא תהיה מושלמת, או חפה מכל רשע, היא בוודאי תתקרב ליציבות של בשלות.

3. כוחות המשיכה של הבשלות

160:3.1 (1777.2) המאמץ לנוע אל עבר הבשלות דורש עבודה, ועבודה דורשת אנרגיה. מנין יבואו הכוחות הדרושים לכל אלה? ברור, אם כן, שנדרש להתבסס על הדברים הפיזיים, אך

היטב דרש המאסטר כאשר אמר, "לא על הלחם לבדו יחיה האדם." אם נניח שהאדם ניחן בגוף רגיל ובבריאות טובה באופן סביר, עלינו לחפש הלאה את מה שמושך אותו ומגרה אותו למצות את הכוחות הרוחניים הרדומים שבתוכו. ישוע לימד אותנו כי האל שוכן באדם פנימה; אם כן, כיצד נוכל לעורר אדם לשחרר את הכוחות האלוהיים האינסופיים אשר טמונים בנשמתו? כיצד נוכל לגרום לאדם לשחרר את האל כך שיוכל לפרוץ החוצה, לרענן את נשמותינו שלנו, ואף לשרת את הארתן של אינספור נשמות אחרות, לגרום להתרוממותן ולברכן? מהי הדרך הטובה ביותר להעיר את הכוחות המיטיבים הפוטנציאליים האלה אשר מצויים רדומים בנשמותיכם? בדבר אחד אני בטוח: ההתרגשות הרגשית אינה הגירוי הרוחני האידיאלי. ההתרגשות איננה מעלה את האנרגיה; היא דווקא מכלה את כוחות הנפש והגוף. מנין, אם כן, תבוא האנרגיה לעשות את כל הדברים הכבירים הללו? הביטו במאסטר שלכם. ממש כעת הוא מתמלא בכוחות על הגבעות, בעוד שאנו מכלים כאן את האנרגיה. בסוגיה הזו, הסוד טמון בהתייחדות רוחנית, בסגידה. מנקודת המבט האנושית, מדובר בשילוב שבין מדיטציה להתרגעות. המדיטציה מחברת בין הדעת לרוח; ההתרגעות קובעת את קיבולת הקליטה הרוחנית. והתהליך הזה, שבו מתחלפים החולשה בכוח, הפחד באומץ, והרצון-העצמי ברצון-האל, מהווה סגידה. לכל הפחות, זהו אופן ההתבוננות של הפילוסוף.

160:3.2 (1777.3) כאשר חוזרים עליהן לעיתים תכופות, ההתנסויות האלה מתגבשות לכדי הרגלים, הרגלי סגידה מחזקים; והרגלים שכאלה מתגבשים בסופו של דבר לכדי אופי רוחני, ובסופו של דבר חבריו של האדם מכירים את האופי הזה **כאישיות בשלה.** בתחילה, התרגול הזה קשה ודורש זמן רב, אך ברגע שהוא הופך להרגל, הוא גם מרגיע וגם חוסך זמן. ככל שהחברה הופכת מורכבת יותר, ככל שגורמי המשיכה בציוויליזציה מתרבים, כך הופך לדחוף הצורך של יחידים יודעי-אל ליצור לעצמם הרגלים מגוננים שכאלה אשר מיועדים לשמר את האנרגיות הרוחניות שלהם ולהעצים אותן.

160:3.3 (1778.1) דרישה נוספת להגעה לבשלות היא האופן שבו הקבוצות החברתיות השונות משתפות פעולה בכדי להתאים את עצמן לתנאי הסביבה המשתנים כל העת. היחיד הבלתי-בשל מעורר התנגדויות בקרב חבריו; האדם הבשל זוכה בשיתוף הפעולה המלא של עמיתיו, ובכך מקבל תמורה כפולה ומכופלת על מאמציו בחיים.

160:3.4 (1778.2) הפילוסופיה שלי גורסת כי לפעמים, במקרה הצורך, אני נדרש להילחם על-מנת להגן על מושג הצדק שלי. אך אין לי ספק שהמאסטר, בעל האישיות הבשלה יותר, יוכל בכוח החסד של הטקט והסובלנות להבטיח ניצחון זהה בקלות ובחן. לעיתים קרובות מדי אנחנו נלחמים עבור מה שצודק, ומגלים כי הן המנצח והן המנוצח נחלו תבוסה. רק אתמול שמעתי את המאסטר אומר כי "חכם אשר רואה את דלת הכניסה נעולה, לא יהרוס אותה, אלא יחפש את המפתח הפותח אותה." לעתים קרובות מדי אנחנו נלחמים אך ורק כדי לשכנע את עצמנו שאנחנו לא מפחדים.

160:3.5 (1778.3) בשורת המלכות החדשה הזו משרתת עד מאוד את אמנות החיים. היא עושה זאת בכך שהיא מעניקה לאמנות החיים תמריץ חדש ועשיר יותר לחיים נעלים. היא מציגה תכלית ייעוד חדשה ומרוממת, מטרת חיים נעלה. והמושגים הללו, על אודות תכלית הקיום הנצחית והאלוהית, הינם כשלעצמם גירויים טרנסצנדנטיים. הם מעודדים את התגובה של המיטב השוכן בטיבו הנעלה של האדם. על כל פסגת מחשבה אינטלקטואלית נוכל למצוא מרגוע לדעת, כוח לנשמה והתייחדות לרוח. מנקודות השקפה שכאלה, של חיים גבוהים, יוכל האדם להתעלות מעל למה שמציק לו ברמה החומרית ושמקורו ברמות המחשבה הנמוכות – הדאגה, הקנאה, הנקמה וגאוות האישיות הבלתי-בשלה. נשמות מגביהות-לטפס מעין אלה גואלות את עצמן מן הקונפליקטים הנוגדים הרבים של הזוטות בחיים, ומשחררות את עצמן בכדי להגיע למודעות באשר לזרמים הגבוהים יותר של מושגי הרוח והתקשורת השמימית. ואולם, נדרש לשמור מכל משמר על תכלית החיים מפני הפיתוי לבקש את ההישגים הקלים וברי החלוף; וכן, נדרש לטפח את התכלית הזאת על-מנת לחסן אותה מפני הסכנות הנוראות המאיימות של הקנאות.

4. האיזון שבבשלות

160:4.1 (1778.4) אפילו בעודכם מתמקדים בהשגתן של מציאויות הנצח, אתם נדרשים להתחשב גם בצרכי החיים בגוף. ואף כי הרוח הינה מטרתנו, הגוף הינו עובדה. לעיתים

דרישות החיים נופלות לידינו באקראי, אך ככלל אנו נדרשים לפעול באופן נבון לשם השגתן. שתי הבעיות העיקריות בחיים הן: להתפרנס בזמן בעודנו בגוף ולהשיג את הישרדות הנצח. ואפילו בעיית הפרנסה נדרשת לדת לשם מציאת פתרון אידיאלי. שני הדברים מהווים בעיות אישיות עד מאוד. ולאמיתו של דבר, דת של אמת איננה פועלת בנפרד מן היחיד.

160:4.2 (1778.5) לטעמי, הדברים ההכרחיים של החיים בגוף הינם:

160:4.3 (1778.6) 1. בריאות פיזית טובה.

160:4.4 (1778.7) 2. מחשב בהירה ונקייה.

160:4.5 (1778.8) 3. יכולות וכישורים.

160:4.6 (1778.9) 4. עושר – הדברים הטובים בחיים.

160:4.7 (1778.10) 5. היכולת להתמודד עם תבוסה.

160:4.8 (1778.11) 6. תרבות – חינוך וחוכמה.

160:4.9 (1779.1) ואפילו את הבעיות הפיזיות של הבריאות הגופנית ואת היעילות ניתן לפתור בצורה מיטבית בשעה שמתייחסים אליהן מנקודת המבט הדתית של תורת המאסטר: העובדה שגופו ודעתו של האדם הינם מקום המשכן למתת האל, לרוח האל ההולכת והופכת לרוח האדם. כך הופכת דעת האדם, אפוא, למתווכת שבין דברים חומריים למציאויות הרוח.

160:4.10 (1779.2) נחוצה אינטליגנציה על-מנת להבטיח את חלקו של האדם בדברים שאליהם הוא משתוקק בחיים. טעות גמורה היא לחשוב שרק ביצוע של מלאכת יומו בנאמנות תבטיח לאדם גמול בדמות עושר. למעט יד המקרה אשר פועלת מפעם לפעם ברכישת עושר, הגמול החומרי בחיים ברי החלוף נרכש בערוצים מסוימים ומאורגנים היטב, ורק בעלי הגישה לערוצים הללו יכולים לצפות לקבל תגמול מלא עבור מאמציהם בחיים. כל מי שמבקש לעצמו עושר בערוצים מבודדים ובדידים יזכה אך לעוני. לפיכך, תכנון נבון הינו המרכיב ההכרחי לשם שגשוג בעולם. ההצלחה דורשת לא רק מסירות לעבודה, אלא גם שהאדם יפעל במסגרת אחד מאותם ערוצים של שפע חומרי. אם אינך פועל בחוכמה, עדיין תוכל להקדיש

את חייך לבני דורך, אך ללא גמול חומרי; אם זכית במקרה ליהנות מזרימת העושר, עדיין תוכל להתרפק על מותרות גם אם לא נקפת אצבע למען הזולת.

160:4.11 (1779.3) היכולות הינן מה שאנחנו יורשים, ואילו את הכישורים אנחנו רוכשים. החיים אינם ממשיים עבור אדם אשר איננו יכול לעשות דבר-מה אחד היטב, כמומחה. מיומנות הינה אחד הגורמים האמיתיים לסיפוק בחיים. יכולת פירושה מתת הראייה לעתיד, להרחיק לראות. אל תלכו שולל אחר הפיתוי להשיג הישג ברמייה; היו מוכנים לעמול בתמורה לגמול אשר מעניקה הפעולה ההגונה בשלב מאוחר יותר. החכם מסוגל להבדיל בין האמצעים לבין המטרות; אחרת, ייתכן שתכנון-יתר של העתיד יפגע בתכלית הראויה עצמה. כאדם אשר מבקש תענוגות, עליך לשאוף להיות יצרן כשם שהנך צרכן.

160:4.12 (1779.4) אָמנו את זיכרונכם לשמור ולנצור את אותם מאורעות ראויים בחיים אשר מחזקים אתכם, ושלפו אותם מן הזיכרון כראות עיניכם בכדי להתענג עליהם ובכדי להיבנות מהם. וכך, בנו עבור עצמכם ובתוככם מאגרים של גלריות של יופי, של טוב ושל פאר אמנותי. ואולם, הנאצלים שבזיכרונות הינם אלו הנוצָרים רגעים גדולים של חברות נשגבת. וכל אוצרות הזיכרון הללו מקרינים את השפעתם המרוממת ויקרת הערך ביותר בשעה שהסגידה הרוחנית משחררת אותם בנגיעתה.

160:4.13 (1779.5) אך אם לא תלמדו להיכשל בחֵן, החיים יהפכו לעול של קיום. קיימת אמנות של תבוסה שנשמות נאצלות לעולם לומדות; עליכם לדעת להפסיד בכבוד; עליכם לעמוד ללא-חת נוכח האכזבה. לעולם אל תהססו להודות בכישלון. לעולם אל תנסו להסתתר מאחורי חיוכים כוזבים ואופטימיות קורנת. על-אף שתמיד נשמע טוב לטעון להצלחה, התוצאות תהיינה מזעזעות. שיטה שכזו מובילה במישרין ליצירת עולם של כזבים ולהתרסקות הבלתי-נמנעת שבהתפכחות הסופית.

160:4.14 (1779.6) הצלחה עשויה להוביל לאומץ ולביטחון, אך את החוכמה ישיג האדם רק הודות להתנסות בהסתגלות לכישלונותיו. מי שמעדיף את אשליות האופטימיות על-פני המציאות לעולם לא יוכל להחכים. רק אלה אשר עומדים אל מול העובדות ומתַאמים בינן לבין האידיאלים יכולים להחכים. החוכמה כוללת הן את העובדה והן את האידיאל, ולפיכך היא גואלת את המתמסרים לה משני הקצוות העקרים של הפילוסופיה – ממצבו של האדם

אשר האידאלים שלו אינם כוללים עובדות ומזה של המטריאליסט אשר אינו ניחן באופק רוחני. אותן נשמות פחדניות אשר מצליחות להתמודד עם קשיי החיים רק באמצעות אשליה רציפה של הצלחה כוזבת, נועדו לנחול כישלון ולחוות תבוסה כאשר תתעוררנה לבסוף מעולם החלומות של דמיונותיהן הן.

160:4.15 (1780.1) ההשפעה העילאית של ההשקפה מרחיקת הראות של הדת נמצאת בדיוק במקום שבו פוגשים את הכישלון ומסתגלים לתבוסה. בחווייתו של האדם מבקש האל אשר יצא להרפתקה הנצחית של חקר יקום, הכישלון הינו פשוט מאורע חינוכי – ניסוי תרבותי בתהליך רכישת החוכמה. עבור אנשים שכאלה, התבוסה אינה אלא כלי חדש לכיבוש רמות המציאות הגבוהות יותר ביקום.

160:4.16 (1780.2) אם כל כישלון בחיים מניב את הפרי של חוכמה ושל הישג רוחני, אזי גם אם כל מפעל חייו של האדם בזמן החיים יהיה כישלון חרוץ, עשויה הקריירה של אדם מבקש-אל זה להתברר כהצלחה גדולה מנקודת המבט של הנצח. אל תשגו ואל תתבלבלו בין הידע, התרבות והחוכמה. אף אם בחיים הם קשורים ביניהם, הם מייצגים ערכי רוח שונים עד מאוד; החוכמה לעולם עולה על הידע ותמיד מהללת את התרבות.

5. דת האידיאל

160:5.1 (1780.3) סיפרתם לי שהמאסטר שלכם מתייחס אל הדת האנושית האמיתית כאל התנסותו של היחיד במציאויות הרוח. אני הגדרתי דת כהתנסותו של האדם בתגובה לדבר-מה שהוא מחשיב כראוי לסגידה של כלל האנושות ולהתמסרות שלה. במובן הזה, הדת מסמלת את מסירותנו הנעלה ביותר למה שמייצג את המושג הגבוה ביותר שלנו באשר לאידיאלים של המציאות, והמקום הרחוק ביותר שאליו תוכל הדעת שלנו להגיע בשאיפתה אל אפשרויות הנצח של הישגי הרוח.

160:5.2 (1780.4) כאשר בני-אדם מגיבים לדת במובן השבטי, הלאומי, או הגזעי, הם עושים כן משום שהם מחשיבים את אלה שמחוץ לקבוצתם כמי שאינם באמת בני-אדם. אנחנו תמיד

מתייחסים למושא הנאמנות הדתית שלנו כאל דבר-מה הראוי לכבוד של כל בני האדם. הדת לעולם לא תוכל להיות אמונה אינטלקטואלית, או היסק פילוסופי, גרידא; דת הינה תמיד, ולעד תהיה, דרך של התמודדות עם מצבים בחיים; היא סוג של התנהגות. דת כוללת חשיבה, הרגשה ופעולה מתוך כבוד למציאות כלשהי אשר אנחנו מחשיבים אותה כראויה להערצה אוניברסאלית.

160:5.3 (1780.5) אם בהתנסות שלכם דבר-מה הפך לדת, ברור מאליו כי כבר הפכתם להיות אוונגליסטים פעילים של אותה דת, זאת משום שאתם מחשיבים את המושג העילאי בדת שלכם כראוי לסגידת האנושות כולה, וכן לסגידה של כל ברייה תבונית ביקום. אם אינכם משמשים בפועל כמיסיונרים לבשורת הדת שלכם, אזי אתם משלים את עצמכם וקוראים לאמונה מסורתית, או למערכת של פילוסופיה אינטלקטואלית, בשם דת. אם הדת שלכם הינה התנסות רוחנית, מושא הסגידה שלכם חייב להיות מציאות רוחנית אוניברסאלית והאידיאל של כל מושגיכם הרוחניים. את כל הדתות המבוססות על פחד, רגשות, מסורת ופילוסופיה אני מכנה בשם דתות אינטלקטואליות, זאת בעוד שאת הדתות המבוססות על התנסות רוחנית אמיתית אני מכנה דתות אמיתיות. מושא ההתמסרות הדתית יכול להיות חומרי או רוחני, אמיתי או כוזב, מציאותי או בלתי-מציאותי, אנושי או אלוהי. לכן דתות יכולות להיות טובות או מרושעות.

160:5.4 (1780.6) מוסריות ודת אינן זהות בהכרח. מערכת מוסרית, בכך שהיא מאמצת מושא סגידה, עשויה להפוך לדת. דת אשר מאבדת את גורמי המשיכה שלה לנאמנות ולמסירות עילאית, עלולה להתפתח לכדי מערכת פילוסופית, או לקוד מוסרי. הדבר הזה, ההוויה הזו, המצב הזה, סדר הקיום הזה, או האפשרות הזו להישג אשר מהווה את האידיאל העליון של הנאמנות הדתית, ואשר הוא מושא מסירותם הדתית של אלו הסוגדים, הוא האל. ללא קשר לשם שניתן לאידיאל של מציאות הרוח הזו, זהו האל.

160:5.5 (1781.1) מאפייניה החברתיים של דת אמיתית קשורים לעובדה שהיא תמיד תנסה להמיר את היחיד ולהתמיר את העולם. דת פירושה קיומם של אידיאלים אשר טרם התגלו, ואשר מתעלים הרבה מעל לאמות המידה האתיות הידועות ולמוסריותם של אפילו מנהגי החברה הנעלים ביותר של מוסדות הציוויליזציה הבשלים ביותר. הדת נושאת את מבטה אל

אידאלים אשר טרם התגלו, אל מציאויות אשר טרם נחקרו, ערכים על-אנושיים, חוכמה אלוהית והישגי רוח אמיתיים. דת אמיתית עושה את כל אלה; כל האמונות האחרות אינן ראויות להיקרא כך. לא תיתכן דת רוחנית אמיתית בלא האידיאל העליון והנעלה של אל נצחי. דת ללא אל שכזה הינה המצאה של האדם, מוסד אנושי של אמונות אינטלקטואליות חסרות-חיים ושל טקסים רגשיים חסרי-משמעות. יש שהדת טוענת שמושא סגידתה הינו אידיאל נשגב. אך אידיאלים מעין אלה הם בלתי-ניתנים להשגה; מושג שכזה הינו בבחינת אשליה. האידיאלים היחידים שאותם יוכל האדם להשיג הם המציאויות האלוהיות של ערכי האינסוף, אשר טמונים בעובדה הרוחנית של אל הנצח.

160:5.6 (1781.2) המילה או **הרעיון** של האל, בניגוד **לאידיאל** של האל, יכולים להפוך לחלק מכל דת שהיא, ללא קשר למידת טיפשותה או שקריותה. והרעיון על אודות האל יכול להפוך לכל דבר שיבחרו אלה אשר משתעשעים בו. הדתות הנמוכות מעצבות את הרעיון שלהן על אודות האל בהתאם למצבו הטבעי של לב האדם; הדתות הגבוהות תובעות מלב האדם להשתנות על-מנת לעמוד בדרישות האידיאלים של דת אמת.

160:5.7 (1781.3) הדת של ישוע עולה על כל המושגים הקודמים שלנו על אודות סגידה, לפי שהיא לא רק מציגה את אביו כאידיאל המציאות האינסופית, אלא גם מכריזה באופן חיובי על כך שאותו מקור אלוהי לערכים, שאותו מרכז נצחי של היקום, אכן ניתן להשגה באופן אישי על-ידי כל יחיד אשר בוחר לבוא בשערי מלכות השמים אשר על-פני הארץ, ואשר בכך מכיר בעובדת היותו בן האל וחלק מאחוות האדם. ואני סבור שזהו המושג הגבוה ביותר על אודות הדת אשר נשמע בעולם מעודו, ואני מכריז כי לא ייתכן מושג גבוה ממנו, משום שהבשורה הזו כוללת את אינסוף המציאויות, את אלוהיות הערכים, ואת נצחיות ההישגים האוניברסאליים. מושג שכזה שקול להישג של התנסות באידיאליזם של העליון ושל המרבי.

160:5.8 (1781.4) אני לא רק מסוקרן מהאידיאלים המושלמים אשר מצויים בדת הזו של המאסטר שלכם, אלא שאני גם מרגיש צורך להתוודות על כך שאני מאמין להכרזותיו כי האידיאלים הללו על אודות מציאויות הרוח הינם ברי-השגה; כי אתם ואני יכולים לצאת להרפתקה הממושכת, הנצחית הזו, מצוידים בהבטחה שלו באשר לוודאות שלפיה לבסוף נגיע

אל שערי פרדיס. אחַי, אני הנני מאמין, ואני יצאתי לדרך; אני נמצא בדרכי אִתכם במסע הנצחי. המאסטר אומר כי הוא בא מעִם האב, וכי הוא יראה לנו את הדרך. ואני משוכנע לחלוטין שהוא דובר אמת. כעת אני משוכנע שאין שום אידיאלִי-מציאות ברי-השגה, או ערכי מושלמות אשר אינם חלק מן האב הנצחי והאוניברסאלי.

160:5.9 (1781.5) על-כן באתי אני לסגוד. ולא רק לאֵל המציאויות, אלא לאל האפשרויות של כל מה שיהיה קיים בעתיד. לפיכך, חייבת המסירות שלכם לאידיאל עליון, אם האידיאל הזה אמיתי, להיות מוקדשת לאל הזה, אל יקומי העבר, ההווה והעתיד של הדברים ושל ההוויות. ואין עוד אל מלבדו, הואיל ולא יכול להיות אל אחר. כל שאר האלים הינם יצירי הדמיון, אשליות הדעת בת התמותה, עיוותים של לוגיקה כוזבת, ואלילי האשליה העצמית של אלה אשר מייצרים אותם. אכן, אפשר שתהיה דת בלעדי האל הזה, אך לא תהיה לה כל משמעות. ואם תבקשו להחליף את המילה אל במציאות של האידיאל הזה על אודות האל החי, רק תשלו את עצמכם בכך שתחליפו אידיאל – מציאות אלוהית – ברעיון. אמונות שכאלה מהוות אך דת של משאלת-לב ריקה.

160:5.10 (1782.1) אני רואה בתורתו של ישוע את הדת במיטבה. הבשורה הזו מאפשרת לנו לבקש את אל האמת, ואף למצוא אותו. אבל האם אנחנו מוכנים לשלם את מחיר כרטיס הכניסה למלכות השמים? האם אנחנו מוכנים להיוולד מחדש? להיווצר מחדש? האם אנחנו מוכנים להעמיד את עצמנו בתהליך הנורא והבוחן הזה של הרס-העצמי ושל בניית הנשמה מחדש? האם לא אמר המאסטר: "הַמּוֹצֵא אֶת נַפְשׁוֹ יְאַבְּדֶנָּה וְהַמְאַבֵּד אֶת נַפְשׁוֹ הוּא יְמְצָאֶנָּה. אַל תַּחְשְׁבוּ כִּי בָאתִי לְהָטִיל שָׁלוֹם בָּאָרֶץ, כִּי אִם מַאֲבָק לַנְּשָׁמָה." אמת היא כי לאחר שנשלם את מחיר ההתמסרות לרצון האב, אכן נחווה שלווה גדולה, זאת אם נמשיך ונצעד בנתיבי הרוח האלה של חיי ההקדשה.

160:5.11 (1782.2) כעת אנחנו מוותרים באמת על כל פיתויי סדר הקיום הידוע ומקדישים את עצמנו בלב שלם לחיפוש אחר פיתויי סדר הקיום הבלתי-ידוע והבלתי-נחקר של חיי הרפתקה עתידיים בעולמות הרוח של האידיאליזם הנעלה של מציאות אלוה. אנחנו מבקשים סמלי משמעות אשר באמצעותם נוכל לספר לאחינו בני האדם על אודות המושגים האלה של מציאות האידיאליזם של דת ישוע, ולא נפסיק להתפלל לְבוא היום שבו האנושות כולה

תתרגש מן החזון המשותף הגלום באמת העליונה הזו. וכעת, המושג הממוקד שבלבנו על אודות האב הוא כי האלוהים הינו רוח; ובשעה שאנו חולקים אותו עם רעינו, נאמר כי האלוהים הוא אהבה.

160:5.12 (1782.3) דת ישוע תובעת התנסות חיה ורוחנית. ואף כי דתות אחרות עשויות לכלול אמונות מסורתיות, רגשות ותחושות, מודעות פילוסופית וכיוצא בזאת, תורתו של המאסטר דורשת השגת שלבים ממשיים של התקדמות רוחנית ואמיתית.

160:5.13 (1782.4) המודעות לדחף להיות דמוי-אל איננה דת אמיתית. הרגשות והתחושות אשר מניעות לסגידה לאל אינן מהוות דת אמיתית. ידיעת ההחלטה להקריב את העצמי ולשרת את האל איננה דת אמיתית. המסקנה החכמה של המהלך התבוני, שהדת הזו היא הדת הטובה מכולן, איננה דת, היא איננה התנסות אישית רוחנית. דת אמיתית מתייחסת לייעוד ולמציאות של הישג, כמו גם למציאותיות ולאידיאליזם של מה שהאדם מאמין בו בלב שלם. וכל זה חייב להפוך עבורנו לאישי באמצעות ההתגלות של רוח האמת.

160:5.14 (1782.5) וכך הסתיימו הרצאותיו של הפילוסוף היווני, אחד הגדולים אשר קמו בעמו, הפילוסוף אשר היה למאמין בבשורתו של ישוע.

>> מסמך 160 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 162 <<

מסמך 161

המשך הדיונים עם רודן

(1783.1) 161:0.1 ביום ראשון, ה-25 בחודש ספטמבר לשנת 29 לספירה, התקבצו השליחים והאוונגליסטים במגדן. לאחר פגישה ממושכת עם עמיתיו באותו ערב, הפתיע ישוע את כולם כאשר הכריז כי למחרת יצאו הוא ושנים-עשר השליחים בשעה מוקדמת אל ירושלים לחגיגות חג הסוכות. הוא הנחה את האוונגליסטים לבקר את המאמינים בגליל, ואת סגל הנשים הנחה לשוב לעת עתה אל בית צידה.

(1783.2) 161:0.2 כאשר הגיעה השעה לצאת לירושלים, נתנאל ותומאס היו נתונים עדיין בעיצומם של דיוניהם עם רודן מאלכסנדריה, והם ביקשו את רשות המאסטר להישאר במגדן למשך מספר ימים נוספים. וכך, בעוד שישוע והעשרה עשו את דרכם לעבר ירושלים, המשיכו נתנאל ותומאס בדיון מעמיק עם רודן. בשבוע הקודם, שבמהלכו שטח רודן את הפילוסופיה שלו, הציגו נתנאל ותומאס לסירוגין את בשורת המלכות בפני הפילוסוף היווני. רודן גילה כי הוא הודרך היטב בתורת ישוע על-ידי אחד מתלמידיו לשעבר של יוחנן המטביל, אשר היה מורו באלכסנדריה.

1. אישיותו של האל

(1783.3) 161:1.1 בנושא אחד רודן ושני השליחים לא ראו עין בעין, ונושא זה היה אישיותו של האל. רודן הסכים לקבל את כל אשר הוצג לו באשר לאיכויות של האל, ואולם הוא טען כי האב שבשמים איננו – ואיננו יכול להיות – אישיות באופן שהאדם תופש את האישיות. ובעוד שהשליחים התקשו להוכיח כי האל הינו אישיות, רודן התקשה אף יותר להוכיח כי הוא איננו אישיות.

(1783.4) 161:1.2 רודן טען כי עובדת האישיות מתבססת על קיומה של תקשורת הדדית ומלאה בין הוויות שוות, הוויות אשר מסוגלות להבין זו את זו ולאהוד זו את רעותה. אמר רודן: "על-מנת שהאל יהיה אישיות, עליו להיות בעל סמלֵי תקשורת רוחנית אשר יאפשרו לאלו אשר יוצרים עמו קשר להבין אותו באופן מלא. ואולם, מכך שהאל הינו אינסופי ונצחי, ובורא כל יתר ההוויות, נובע כי האל – מבחינת מי שיכול להשתוות אליו – הינו למעשה יחיד ביקום. אין מי אשר ישווה לו; אין אף-אחד אחר אשר עמו הוא יוכל לתקשר כשווה בין שווים. אכן אפשרי שהאל מהווה את מקור כלל האישיות, אך ככזה הוא מתעלה מעל לאישיות, ממש כשם שהבורא מצוי מעל ומעבר ליצור הברוא."

(1783.5) 161:1.3 הוויכוח הזה הטריד את תומאס ואת נתנאל עד מאוד, והם ביקשו את ישוע להיחלץ לעזרתם, אך המאסטר סירב להתערב בדיוניהם. הוא אמר לתומאס: "אין זה משנה כלל מהו הרעיון על אודות האב אשר אתה דבק בו, כל עוד אתה מכיר רוחנית באידיאל טיבו האינסופי והנצחי."

(1784.1) 161:1.4 תומאס טען כי האל אכן מתקשר עם בני האדם, ולפיכך האל הינו אישיות, אפילו על-פי הגדרתו של רודן עצמו. היווני דחה את הטענה על בסיס העובדה שהאל איננו מגלה את עצמו באופן אישי; שהוא עדיין נותר בגדר מסתורין. או אז טען נתנאל להתנסות האישית שלו עצמו עם האל, ואת זאת קיבל רודן, ואף אישר שלו עצמו היו התנסויות דומות, אך הוא טען שהחוויות האלה מוכיחות, לטענתו, את **מציאותו** של האל ולא את **אישיותו.**

(1784.2) 161:1.5 בליל יום שני תומאס ויתר. אך עד לליל יום שלישי, כבש נתנאל את רודן והביא אותו להאמין באישיותו של האב. ואלו הם שלבי ההיסק אשר בעזרתם הוא חולל את השינוי בדעתו של היווני:

161:1.6 (1784.3) 1. האב בפרדיס אכן מתקשר כשווה בין שווים עם לפחות שתי הוויות נוספות אשר שקולות לו לגמרי ודומות לו לחלוטין – הבן הנצחי והרוח האינסופית. לנוכח נקודת ההשקפה של השילוש, היווני נאלץ להסכים לאפשרות שהאב האוניברסאלי הינו אישיות. (בהמשך, העיסוק בדיונים הללו גרם להתרחבות מושג השילוש בדעתם של שנים-עשר השליחים. ואולם, כמובן שהאמונה הרווחת הייתה כי ישוע היה הבן הנצחי.)

161:1.7 (1784.4) 2. מכיוון שישוע היה שקול לאב, ומכיוון שבן זה אכן הופיע כאישיות בפני ילדיו אשר בארץ, תופעה זו מוכיחה את העובדה – ומדגימה את האפשרות לכך – ששלושת האלוהויות אכן ניחנות באישיות, וכן מיישבת לנצח את השאלה באשר ליכולתו של האל לתקשר עם האדם, ולאפשרותו של האדם לתקשר עם האל.

161:1.8 (1784.5) 3. שישוע התייחס באופן שווה ותקשר באופן מושלם עם האדם; שישוע היה בן האל. שהיחס בין הבן לאב מניח את התקשורת השווה ואת האהדה וההבנה ההדדית השוררת ביניהם; שישוע והאב חד הם. שישוע קיים בעת ובעונה אחת תקשורת מובנת הן האל ועם האדם, ושמכיוון שהן האל והן האדם הבינו את המשמעות של הסמלים שבאמצעותם תיקשר ישוע, הן האל והן האדם ניחנים בתכונות אישיות, ככל שזו נוגעת ליכולת לתקשר. שאישיותו של ישוע הדגימה את אישיותו של האל, בעוד שהיא הוכיחה נחרצות את נוכחותו של האל באדם. ששני דברים אשר מתייחסים לאותו הדבר מתייחסים זה אל זה.

161:1.9 (1784.6) 4. שאישיות מייצגת את המושג הגבוה ביותר של המציאות האנושית ושל הערכים האלוהיים; שהאל מייצג אף את המושג הגבוה ביותר של האדם על אודות המציאות האלוהית ועל הערכים האינסופיים; נובע מכך כי האל חייב להיות אישיות אלוהית ואינסופית, אישיות במציאות שאף מתעלה באופן אינסופי ונצחי מעל למושגו של האדם ולאופן שבו הוא מגדיר אישיות, אך יחד עם זאת הוא הינו אישיות לעולם ובאופן אוניברסאלי.

161:1.10 (1784.7) 5. שהאל חייב להיות אישיות משום שהוא הינו בורא כל האישיות וייעוד כל האישיות. רודן הושפע עד מאוד מתורתו של ישוע, "ולכן היו אתם מושלמים כפי שהאב

שבשמים מושלם הוא."

161:1.11 (1784.8) לאחר שרודן שמע את הטיעונים הללו, הוא אמר: "השתכנעתי. אני מודה בכך שהאל הינו אישיות, ואודה על כך שתתירו לי לסייג את הודאתי באמונה זו בכך שאוסיף למשמעות של אישיות קבוצה נרחבת של תוארי ערכים כגון: על-אנושית, טרנסצנדנטית, עילאית, אינסופית, נצחית ואוניברסאלית. הנני משוכנע כעת בכך שבעוד שהאל חייב להיות אינסוף יותר מאשר אישיות, הוא אינו יכול להיות שום דבר שהוא פחות מכך. אני שמח לסיים את הוויכוח הזה ולקבל את ישוע כהתגלות האישית של האב וכמספק את כל מה שהיה חסר בלוגיקה, בהיגיון ובפילוסופיה."

2. טיבו האלוהי של ישוע

161:2.1 (1785.1) מכיוון שנתנאל ותומאס אישרו באופן כה מלא את נקודת השקפתו של רודן באשר לבשורת המלכות, נותרה אך נקודת אחת נוספת ליישב, התורה שנוגעת לטיבו האלוהי של ישוע, אשר רק לאחרונה הוכרזה באופן פומבי. נתנאל ותומאס הציגו יחדיו את השקפתם ביחס לטיבו האלוהי של המאסטר, והתיאור שלהלן מסכם בתמציתיות את אשר לימדו, במילים אחרות ותוך ארגון מחדש:

161:2.2 (1785.2) **1.** ישוע הודה באלוהיותו, ואנחנו מאמינים לו. דברים יוצאי-דופן רבים אירעו במהלך משימתו של ישוע, ואנחנו יכולים להבין את הדברים הללו אך ורק אם נאמין כי הוא הינו הן בן האל והן בן האדם.

161:2.3 (1785.3) **2.** מערכת היחסים החיה שלו איתנו מדגימה את החברות האנושית האידיאלית; אך ורק הוויה אלוהית עשויה להוות חברה אנושית מעין זו. ישוע הוא אכן האדם הבלתי-אנוכי ביותר אשר הכרנו מעודנו. הוא מתרועע אפילו עם חוטאים; והוא מעז לאהוב את אויביו. הוא מאוד נאמן לנו. וגם כאשר הוא אינו מהסס להוכיח אותנו, ברור לעין כל כי

הוא אוהב אותנו. ואתה תוקסם מן המסירות המתמדת שלו. במהלך כל השנים האלה, אף-על-פי שלא הצלחנו להבין את משימתו, הוא המשיך בדרכו והיה לנו רע נאמן. אף שהוא איננו משתמש בחנופה, הוא אכן מתייחס אל כולנו באותה אדיבות; לעולם הוא רך וחומל. הוא חלק עמנו את חייו ואת כל אשר לו. אנחנו הננו קהילה מאושרת; אנחנו חולקים את הכול. איננו מאמינים כי אדם פשוט היה יכול לחיות חיים כה נטולי-רבב תחת נסיבות מקשות מעין אלה.

161:2.4 (1785.4) אנחנו מאמינים בכך שישוע הוא אלוהי, משום שהוא אף-פעם אינו טועה. החוכמה שלו הינה יוצאת-דופן; אדיקותו היא עילאית. הוא חי מדי יום ביומו בהתאמה מושלמת לרצונו של האב. הוא אף-פעם אינו מתחרט על מעשיו, לפי שהוא אף-פעם אינו עובר על חוק מחוקי האב. הוא מתפלל איתנו ועבורנו, אך מעולם לא ביקש כי נתפלל עבורו. אנחנו מאמינים שמעולם לא דבק בו חטא. איננו סבורים כי אדם שהוא רק אנושי יוכל לטעון שהוא חי חיים שכאלה. הוא טוען כי הוא חי חיים מושלמים, ואנחנו מודים כי אכן כך הדבר. אדיקותנו מקורה בחרטה, ואילו אדיקותו נובעת מצדיקות. הוא אפילו מוחל על חטאים, ואכן הוא מרפא מחלות. שום אדם שפוי לא היה מתיימר למחול על חטאים; זוהי זכות אלוהית. ונדמה שכך הוא היה למן הרגע שפגשנו אותו, צדיק גמור. אנחנו מתמלאים בחסד ולומדים את האמת, אך המאסטר שלנו היה צדיק בָּשֵׂל כבר מלכתחילה. האנשים כולם, טובים כרעים, מכירים באיכויות הטוב האלה של ישוע. ועדיין, אדיקותו אף-פעם איננה חודרנית או יומרנית. הוא הינו עניו ועשוי ללא-חת בעת ובעונה אחת. ונדמה כי הוא מאשר את אמונתנו באלוהיותו. הוא מה שהוא מתיימר להיות, או שהוא הצבוע והרמאי הגדול ביותר אשר ידע העולם. ואנחנו משוכנעים כי הוא פשוט מה שהוא טוען שהוא.

161:2.5 (1785.5) הייחודיות של אופיו והשליטה הרגשית המושלמת שלו משכנעים אותנו כי הוא מהווה שילוב של אלוהיות ושל אנושיות. לעולם הוא מגיב להופעה של צורך אנושי; לעולם הסבל נוגע בו. והחמלה שלו מונעת באותה המידה מן הסבל הפיזי, כמו גם מן המצוקה המנטאלית, או מן הצער הרוחני. הוא מהיר לזהות בקיומה – ולהודות בנדיבות בנוכחותה –

של האמונה, או של כל חסד אחר, בזולת. הוא כל-כך הגון, ובה בעת כל-כך רחום ומתחשב. הוא מצר על עקשנותו הרוחנית של העם ועולז בשעה שהם מסכימים לחזות באור האמת.

161:2.6 (1786.1) נדמה כי הוא יודע את אשר האדם חושב, וכי הוא מבין את כמיהת לבו. ולעולם הוא אוהד את מצוקת נפשנו. נדמה כי הוא ניחן בכל קשת הרגשות האנושיים, אך בקרבו הם מהוללים להפליא. הוא אוהב עד מאוד את הטוב ושונא באותה מידה את החטא. הוא ניחן במודעות על-אנושית לנוכחותה של האלוהות. הוא מתפלל כאדם, אך מבצע כאל. נדמה שהוא יודע את אשר יקרה בעתיד; ואפילו כעת הוא כבר מדבר על מותו, ומזכיר באופן מיסטי כי יהללוהו בעתיד. אף-על-פי שהוא עדין, הוא הינו אמיץ ונועז. והוא אף-פעם אינו נכשל במילויו חובותיו.

161:2.7 (1786.2) כל העת אנחנו מתרשמים מן הידע האנושי שלו, וזוהי ממש תופעה. כמעט כל יום קורה משהו ואנחנו מגלים כי המאסטר יודע מה קורה הרחק ממנו. נדמה גם שהוא יודע את אשר חבריו חושבים. לבטח הוא מתייחד עם אישיויות שמימיות; ובוודאי הוא חי במישור רוחני המצוי גבוה בהרבה מעלינו. נדמה כי הכול גלוי ונהיר לו. הוא שואל אותנו שאלות על-מנת לגרום לנו להיפתח, ולא על-מנת לקבל מידע.

161:2.8 (1786.3) לאחרונה המאסטר חדל מלהסס ולטעון להיותו על-אנושי. למן היום שבו הוא הסמיך אותנו ועד לאחרונה, הוא מעולם לא הכחיש כי הוא הגיע מעִם האב שבמרומים. הוא מדבר מתוך סמכות של מורה אלוהי. המאסטר אינו מהסס להפריך את התורה הדתית העכשווית ולהצהיר מתוך סמכות על הבשורה החדשה. הוא נחרץ, חיובי וסמכותי. ואפילו יוחנן המטביל הכריז כי ישוע הינו בן האל בשעה ששמע אותו מדבר. נדמה כי הוא מסופק בינו לבין עצמו. הוא איננו מבקש את תמיכת ההמון; הוא אדיש לדעתם של בני האדם. הוא אמיץ ובה בעת כה חף מכל גאווה.

161:2.9 (1786.4) כל העת הוא מדבר על האל כעל שותף אשר נוכח תמיד בכל אשר הוא עושה. הוא עושה טוב בדרכו, וזאת משום שנדמה כי האל נמצא בקרבו. הוא טוען טענות מדהימות באשר לעצמו ולמשימתו עלי אדמות, הכרזות אשר היו בבחינת אבסורד אלמלא היו אלוהיות.

פעם אחת הוא הכריז: "בְּטֶרֶם הֱיוֹת אָבְרָהָם, אֲנִי הָיִיתִי." הוא אכן טוען להיותו אלוהי; הוא מתוודה על כך שהוא הינו שותף של האל. הוא מיצה את כל אפשרויות הלשון על-מנת לתאר שוב ושוב את הקשר האינטימי אשר קיים בינו לבין האב שבשמים. הוא אפילו מעז לטעון כי הוא והאב חד הם. הוא אומר שכל מי שראה אותו ראה את האב. והוא עושה את כל אלה בטבעיות שבה נוהג ילד. הוא מתייחס לקשר שלו עם האב באותו אופן שבו הוא מתייחס לקשר שלו אתנו. נדמה כי הוא כה בטוח באשר לאל, והוא מזכיר את היחסים שלו איתו משל היו בבחינת עובדה.

161:2.10 (1786.5) בחיי התפילה שלו, דומה כי הוא מתקשר ישירות עם אביו. שמענו אך מעטות מתפילותיו, ואולם מן המעט ששמענו נוכל להסיק כי הוא מדבר עם האל כאילו ניצב נוכחו פנים אל פנים. דומה כי הוא יודע הן את העתיד והן את העבר. הוא פשוט לא יכול להיות כל אלה ולעשות את כל הדברים יוצאי הדופן הללו, אלמלא היה יותר מאשר אנושי. אנחנו יודעים כי הוא אנושי. אנחנו בטוחים בכך. ואולם, כמעט באותה המידה אנחנו בטוחים שהוא גם אלוהי. אנחנו מאמינים שהוא אלוהי. אנחנו משוכנעים שהוא בעת ובעונה אחת הן בן האדם והן בן האל.

161:2.11 (1787.1) כאשר סיימו נתנאל ותומאס את דיוניהם עם רודן, הם מיהרו לעבר ירושלים על-מנת להצטרף אל חבריהם השליחים, והגיעו ביום שישי של אותו השבוע. הייתה זו התנסות כבירה בחיי שלושת המאמינים הללו, וגם יתר השליחים למדו רבות מן הסיפורים שנתנאל ותומאס סיפרו להם על החוויות האלה.

161:2.12 (1787.2) רודן עשה את דרכו חזרה לאלכסנדריה, שם לימד במשך שנים רבות את הפילוסופיה שלו בבית הספר של מָגְנְטָה. מאוחר יותר הוא הפך לאדם חשוב עד מאוד בענייני המלכות; הוא היה מאמין נאמן עד אחרון ימיו על-פני האדמה, והקריב את חייו ביוון יחד עם אחרים בזמן שהרדיפות הגיעו אל שיאן.

3. דעתו האנושית ודעתו האלוהית של ישוע

161:3.1 (1787.3) המודעות של ישוע באשר לאלוהיותו צמחה בהדרגה בדעתו עד ליום שבו הוטבל. לאחר שהוא הפך מודע לגמרי באשר לטיבו האלוהי, ביחס לקיומו הקודם בטרם היותו אדם וביחס לזכויותיו ביקום, דומה כי הייתה לו היכולת להגביל באופנים שונים את מודעותו האנושית באשר לאלוהיותו. לנו נדמה כי החל מן ההטבלה ועד לצליבה ישוע יכול היה לבחור עד תום האם להישען על דעתו האנושית, או האם לנצל את הידע של הדעת האלוהית ושל הדעת האנושית גם יחד. לעיתים נדמה כי הוא השתמש אך ורק במידע ששכן באינטלקט האנושי שלו. ואולם במקרים אחרים, נדמה כי הוא פעל מתוך ידע וחוכמה כה עמוקים, שרק שימוש בתוכן העל-אנושי של תודעתו האלוהית יכול היה לאפשר.

161:3.2 (1787.4) נוכל להבין את הדברים הייחודים אשר הוא עשה רק אם נקבל את התיאוריה שהוא יכול היה, בהתאם לרצונו, להגביל את תודעתו האלוהית. אנחנו מודעים לחלוטין לעובדה שלעיתים תכופות הוא הסתיר מעמיתיו את ידיעתו המוקדמת על אודות אירועים עתידיים, ושהוא היה מודע למה שהם חשבו ותכננו. אנחנו מבינים שהוא לא רצה שחסידיו יידעו יותר מדי על יכולתו לדעת את מחשבותיהם ואת תכניותיהם. הוא לא רצה להתעלות יתר-על-המידה מעל למושג של בן האנוש אשר היה שמור בדעת שליחיו ובדעת חסידיו.

161:3.3 (1787.5) לחלוטין איננו מצליחים להבחין מתי הוא השתמש בהגבלה העצמית של תודעתו האלוהית, ומתי הוא הסתיר את ידיעתו המוקדמת ואת העובדה שהוא ידע את המחשבות של חבריו האנושיים. אנחנו משוכנעים שהוא השתמש בשתי הטכניקות האלה, אך איננו תמיד יודעים באיזו מהן הוא השתמש במצב מסוים כלשהו. לעיתים תכופות ראינו אותו פועל אך ורק לפי התוכן האנושי של תודעתו; ואז ראינו אותו פוגש את מנהלי צבאות השמיים של היקום והבחנו בפעולה הוודאית של הדעת האלוהית. ואילו במקרים רבים מני ספור, ראינו את הפעולה המשולבת של אישיות של אדם ושל אל, אשר פעלה מתוך איחוד הנראה

כמושלם בין הדעת האנושית לבין זו האלוהית. ועד לכאן מגעת ידיעתנו על התופעות האלה; ולאמיתו של דבר, איננו יודעים את כל האמת על המסתורין הזה.

>> מסמך 161 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 163 <<

מסמך 162

בחגיגות חג הסוכות

162:0.1 (1788.1) כאשר יצא ישוע אל דרכו לירושלים בלוויית עשרת השליחים, הוא תכנן ללכת דרך השומרון, הדרך הקצרה יותר. בהתאם לכך, הם נעו דרומה לחופיו המזרחיים של האגם ונכנסו אל גבולות השומרון דרך בית שאן. בסמוך לרדת הליל שלח ישוע את פיליפוס ואת מתיאס לכפר אשר נמצא על מורדותיו המזרחיים של הגלבוע על-מנת לבקש מקום ללינת הלילה עבור החבורה. רצה המקרה שהיה זה כפר שדעת תושביו הייתה נתונה במידה רבה כנגד היהודים, אף יותר מן השומרונים הממוצעים, והרגשות האלה אף התחזקו בזמנים הללו שבהם רבים מהם עשו את דרכם לחגיגות חג הסוכות. האנשים הללו ידוע אך מעט על אודות ישוע, והם סירבו להלין אותו מפני שהוא ועמיתיו היו יהודים. כאשר מתיאס ופיליפוס הפגינו תרעומת והודיעו לשומרונים הללו כי הם מסרבים להלין את "קדוש ישראל", הכפריים הזועמים הניסו אותם מן העיירה הקטנה במקלות ובאבנים.

162:0.2 (1788.2) לאחר שפיליפוס ומתיאס שבו אל חבריהם ודיווחו להם כיצד הם סולקו מן הכפר, ניגשו יעקב ויוחנן אל ישוע ואמרו: "מאסטר, אנחנו מבקשים ממך להרשות לנו לבקש כי אש תרד מן השמים ותאכל את השומרונים הסוררים והחצופים האלה." ואולם, כאשר ישוע שמע את מילות הנקמה האלה הוא פנה אל בני זבדיה וגער בהם בחומרה: "אינכם יודעים באיזו גישה אתם נוקטים. אין מקום לנקמה במלכות השמים. במקום להתווכח, בואו

ונסור לכפר הקטן שליד מיצר הירדן." וכך, בשל דעה קדומה השגורה בין הכָּתות, מנעו השומרונים הללו מעצמם את הכבוד אשר יכלו לחלוק בעצם האירוח של בן בורא של יקום.

162:0.3 (1788.3) ישוע והעשרה לנו בלילה הזה בכפר שליד מיצר הירדן. השכם בבוקר המחרת הם חצו את הנהר, המשיכו בדרך הירדן המזרחית לירושלים והגיעו אל בית עניא בשעות הערב המאוחרות של יום רביעי. תומאס ונתנאל, אשר התעכבו בשל דיוניהם עם רודן, הגיעו לשם ביום שישי.

162:0.4 (1788.4) ישוע והשנים-עשר נותרו בסביבות ירושלים עד לסוף החודש הבא (אוקטובר), קרי כארבעה שבועות וחצי. ישוע עצמו נכנס לעיר רק פעמים ספורות, והביקורים הקצרים הללו נערכו במהלך חג הסוכות. חלק גדול מחודש אוקטובר הוא בילה עם אבנר ועם עמיתיו בבית לחם.

1. הסכנות שבביקור בירושלים

162:1.1 (1788.5) הרבה לפני שהם נסו מן הגליל, חסידיו של ישוע הפצירו בו ללכת לירושלים ולהטיף לבשורת המלכות על-מנת לוודא שהמסר שלו יזכה בכבוד הראוי ככזה אשר נשמע בבירת הלימוד והתרבות היהודית; אך כעת, משהגיע לירושלים על-מנת ללמד, הם חששו לחייו. הם ידעו כי הסנהדרין ביקשה להביא את ישוע לירושלים למשפט, וזכרו כי לאחרונה המאסטר הכריז שוב ושוב כי הוא חייב להיות מומת, וכך נדהמו השליחים לשמוע על החלטתו הפתאומית לקחת חלק בחג הסוכות. על כל הפצרותיהם הקודמות הוא השיב, "טרם הגיעה השעה." ואילו כעת, תגובתו היחידה למחאותיהם – אשר נבעו מתוך פחדם – הייתה, "אבל הגיעה השעה."

162:1.2 (1789.1) במהלך חג הסוכות נכנס ישוע באומץ מספר פעמים לירושלים, ולימד בציבור במקדש. הוא עשה כן חרף המאמצים של שליחיו להניא אותו מכך. אף שמזה זמן רב הם

האיצו בו להטיף בירושלים, כעת הם חששו לראותו נכנס לעיר. היטב הם ידעו כי הסופרים והפרושים היו נחושים להמיתו.

162:1.3 (1789.2) הופעתו הנועזת של ישוע בירושלים יותר מאשר הפתיעה את חסידיו. רבים מתלמידיו, ואפילו השליח יהודה איש קריות, העזו לחשוב שישוע נס במהירות לפיניקי משום שהוא פחד ממנהיגי היהודים ומהורדוס אנטיפס. הם לא הצליחו להבין את המשמעות שעומדת מאחורי מהלכיו של המאסטר. נוכחותו בירושלים בחג הסוכות, אפילו בניגוד לעצת חסידיו, הספיקה על-מנת להשתיק לעד את כל הלחישות על פחד ומורך-לב.

162:1.4 (1789.3) במהלך חג הסוכות, אלפי מאמינים מכל רחבי האימפריה הרומית ראו את ישוע, שמעו אותו מלמד, ורבים מהם אף הלכו לבית עניא על-מנת להיוועד עמו בנוגע להתקדמות המלכות במחוזות מגוריהם.

162:1.5 (1789.4) היו סיבות רבות לכך שישוע יכול היה להטיף בפומבי בחצרות המקדש במהלך ימי החג. והעיקרית שבהן הייתה הפחד אשר נפל על מנהיגי הסנהדרין בעקבות מחלוקת סודית שהתגלעה בשורותיה. עובדה היא כי רבים מחברי הסנהדרין האמינו בישוע בסתר, או חששו לעצור אותו במהלך החג, ימים שבהם ירושלים נמלאה המון רב, ורבים מהאנשים הללו, או שהאמינו בו או לכל הפחות אהדו את התנועה הרוחנית אשר בראשה הוא עמד.

162:1.6 (1789.5) מאמציו של אבנר ושל עמיתיו ברחבי יהודה תרמו רבות לגיבוש מידה של אהדה למלכות, כך שאויביו של ישוע לא העזו לדבר כנגדו יתר-על-המידה. הייתה זו אחת מן הסיבות שבעטיין ניתן לישוע לבקר בירושלים בפומבי ולצאת ממנה חי. חודש או חודשיים לפני כן, בוודאי היה מומת.

162:1.7 (1789.6) ואולם, תעוזתו של ישוע, הופעתו בציבור בירושלים, הממה את אויביו; הם לא התכוננו לקריאת תיגר נועזת שכזו. במהלך החודש הזה עשתה הסנהדרין מספר ניסיונות נרפים לעצור את המאסטר, אך מאמצים אלה לא נשאו כל פרי. אויביו כל-כך נבהלו מהופעתו הבלתי-צפויה בציבור, עד שהם שיערו כי השלטונות הרומיים הבטיחו לו הגנה. חברי הסנהדרין ידעו שפיליפוס (אחיו של הורדוס אנטיפס) היה כמעט חסיד של ישוע, ולפיכך הם הניחו שפיליפוס הבטיח לישוע הגנה מפני אויביו. ישוע יצא משטח השיפוט שלהם לפני

שהתחוור להם שהם שגו באמונתם כי הופעתו הפתאומית והנועזת בירושלים הסתמכה על הבנה סודית עם השלטונות הרומיים.

162:1.8 (1789.7) עת הם יצאו ממגדן, רק שנים-עשר השליחים ידעו כי בכוונתו של ישוע להשתתף בחגיגות חג הסוכות. חסידיו האחרים של ישוע נדהמו כאשר הוא הופיע בחצרות המקדש והחל ללמד בפומבי; והרשויות היהודיות הופתעו עד מאוד לשמע הדיווח כי הוא מלמד במקדש.

162:1.9 (1790.1) ואף כי חסידיו לא ציפו שישוע ישתתף בחגיגות, מרבית עולי הרגל אשר הגיעו מרחוק ושמעו על אודותיו קיוו שאכן ייראו אותו בירושלים. והם לא התאכזבו, שכן פעמים מספר הוא לימד במרפסת שלמה ובמקומות אחרים בחצרות המקדש. והשיעורים הללו באמת היוו את הכרזתו הרשמית של ישוע באוזני היהודים והעולם כולו על אודות אלוהיותו.

162:1.10 (1790.2) ההמונים אשר שמעו את שיעוריו של המאסטר נחלקו בדעותיהם לגביו. חלק אמרו שהוא איש טוב; אחרים אמרו שהוא נביא; ואילו אחרים שהוא אכן הינו המשיח; אחרים טענו שהוא סכסכן, שהוא מוליך את העם שולל בתורתו המוזרה. אויביו היססו להוקיע אותו בפומבי מפחד המאמינים אשר אהדו אותו, ואילו חבריו פחדו להכיר בו בפומבי מתוך חשש מן המנהיגים היהודים, שכן היה ידוע שהסנהדרין נחושה להמיתו. ואולם, אפילו אויביו התפלאו משיעוריו, משום שהם ידעו כי הוא לא למד במכללות הרבנים.

162:1.11 (1790.3) שליחיו של ישוע נמלאו אימה בכל פעם שהוא הלך לירושלים. ככל שחלפו הימים, הלך וגבר פחדם בשעה שהם שמעו אותו מכריז הכרזות נועזות יותר ויותר על אודות טיב משימתו על-פני האדמה. הם לא היו רגילים לשמוע את ישוע מכריז באופן כה החלטי הכרזות מדהימות שכאלה, ואפילו בשעה שהטיף בין חבריו.

2. ההרצאה הראשונה במקדש

162:2.1 (1790.4) באחר הצהריים הראשון שבו לימד ישוע במקדש, נקבצה חבורת מאזינים גדולה לשמוע את דבריו על אודות החירות החדשה שבבשורת המלכות ועל אודות האושר

אשר יהיה נחלת המאמינים בחדשות הטובות. ואז, קטע את דבריו מאזין סקרן אחד ושאל: "המורה, איך זה שאתה יכול לצטט מכתבי הקודש וללמד ברהיטות שכזו את האנשים, אף כי נאמר לי שלא למדת אצל הרבנים?" ענה לו ישוע: "איש לא לימדני את האמיתות אשר עליהן אנוכי אצהיר באוזניכם. לִקְחִי לֹא שֶׁלִּי הוּא, כִּי אִם שֶׁל שֹׁלְחִי. הֶחָפֵץ לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ יֵדַע לִקְחִי, אִם מֵאֵת אלוהים הוּא אוֹ מְנַפְּשִׁי אֲדַבֵּר. הַמְדַבֵּר מְנַפְּשׁוֹ, כְּבוֹד עַצְמוֹ יְבַקֵּשׁ, וְהַמְבַקֵּשׁ כְּבוֹד שֹׁלְחוֹ, נֶאֱמָן הוּא וְאֵין עַוְלָתָה בּוֹ. אבל בטרם תנסו לקבל את האור החדש, האם לא ראוי כי תמלאו את מצוות האור אשר כבר נתון ברשותכם? הֲלֹא מֹשֶׁה נָתַן לָכֶם אֶת הַתּוֹרָה, וְאַיִן אִישׁ מִכֶּם עֹשֶׂה הַתּוֹרָה. משה ציווה עליכם בתורה, 'לא תרצח'; ואף-על-פי-כן, חֲלֻקֶּכֶם תְּבַקְּשׁוּ לַהֲרוֹג אֶת בֶּן הָאָדָם."

162:2.2 (1790.5) לשמע המילים האלה, החלו האנשים בקהל להתווכח בינם לבין עצמם. אחדים טענו שהשתגע; אחדים שדבק בו שד. אחרים טענו כי הוא אכן הנביא מן הגליל אשר הסופרים והפרושים ביקשו זה מכבר לחסל. אחדים אמרו שמנהיגי הדת חששו לגעת בו; אחרים אמרו שהם לא הניחו עליו את ידם משום שהפכו למאמיניו. לאחר וויכוח ער, צעד אדם מן הקהל קדימה ושאל את ישוע, "מדוע מבקשים השליטים להורגך?" והוא ענה: "השליטים מבקשים לחסל אותי משום שהם מתרעמים על כך שאני מדבר על החדשות הטובות של המלכות, בשורה המשחררת את האדם מעול המסורות של טקסי הדת הרשמיים, אשר המורים הללו נחושים לשמר בכל מחיר. הם מָלים את התינוק כמצווה בשבת, אך יהרגו אותי משום שבפעם אחת שחררתי ביום השבת אדם אשר היה עבד לסבלו. הם עוקבים אחרי ביום השבת כדי לרגל, אך יהרגו אותי משום שפעם אחרת בחרתי לרפא לגמרי אדם חולה ביום השבת. הם מבקשים לחסל אותי משום שהיטב הם יידעו, כי אם אכן תאמינו בכנות ואם תעזו לקבל את אשר אלמד אתכם, תיפול ותושמד לעד מערכת הדת המסורתית שלהם. וכך, תישלל מהם אותה סמכות שלה הם הקדישו את חייהם, שכן הם מסרבים בנחישות לקבל בשורה חדשה ומופלאה יותר זו על אודות מלכות השמים. וכעת, אפנה לכל אחת ואחד מכם: אַל תִּשְׁפְּטוּ לְמַרְאֵה עָיִן, כִּי אִם מִשְׁפַּט צֶדֶק שִׁפְּטוּ."

162:2.3 (1791.1) אז אמר אדם אחר: "כן, המורה, אנחנו אכן מצפים למשיח. אבל כשהוא יבוא, ידוע לנו שהוא יבוא בסתר. ידוע לנו מנין באת. חיית בקרב אחיך מן ההתחלה. הגואל, הוא

יבוא בעוצמה להשיב את כס דוד המלך על כנו. האם אתה באמת טוען שאתה המשיח?" ענה ישוע: "אתה טוען שאתה יודע מי אני ומנין באתי. הלוואי והיו טענותיך אמת, שכן אז היית מוצא חֵי שפע בידיעה הזו. אבל הנני מכריז שלא באתי אליכם עבורי; נשלחתי מעַם האב, והוא אשר שלחני הוא אמיתי ונאמן. בשעה שתסרבו לשמוע אותי, אתם מסרבים לקבל את שולחי. אם תקבלו את הבשורה הזו, יום אחד תדעו אותו, את אשר שלחני. יודע אני את האב, לפי שבאתי מעם האב להכריז עליו בפניכם ולגלותו לכם.

162:2.4 (1791.2) סוכני הסופרים ביקשו להניח עליו את ידיהם, אך הם חששו מן ההמון, שכן רבים האמינו בו. למן הטבילה נודעה עבודתו של ישוע בקרב היהודים כולם, ורבים מאלו אשר נזכרו בפועלו שאלו את עצמם: "אפילו שהמורה הזה בא מן הגליל, ואפילו שהוא לא עונה על כל ציפיותינו באשר למשיח, אנחנו תמהים אם הגואל, כאשר בוא יבוא, אכן יעשה דברים מופלאים מאלה שישוע מנצרת כבר עשה."

162:2.5 (1791.3) כאשר שמעו הפרושים וסוכניהם את האנשים מקרב ההמון מדברים כך, הם התייעצו עם מנהיגיהם והחליטו שנדרש לסיים את הופעותיו הפומביות של ישוע בחצרות המקדש. ככלל, מנהיגי היהודים נטו להימנע מהתנגשות עם ישוע משום שהם האמינו שהשליטים הרומיים הבטיחו לו חסינות. הם לא מצאו כל הסבר אחר לתעוזה אשר גילה בהגעתו בעת ההיא לירושלים; ואולם, ראשי הסנהדרין לא לגמרי האמינו לשמועה הזו. הם סברו שהשליטים הרומיים לא יעשו כדבר הזה בסתר וללא ידיעת הגוף העליון המופקד על האומה היהודית.

162:2.6 (1791.4) לפיכך נשלח עֵבֶר, שליחה הרשמי של הסנהדרין, יחד עם שני עוזרים נוספים לעצור את ישוע. אמר המאסטר לעבר, בשעה שזה התקרב אליו: "אל תפחד להתקרב. התקרב ושמע את שיעורי. יודע אני כי נשלחתם לעצור אותי, אך עליכם להבין שדבר לא יאונה לבן האדם עד אשר תגיע שעתו. אתם אינכם נגדי; באתם אך לעשות כמצוות אדוניכם, ואפילו אותם מנהיגי היהודים סבורים בוודאי שהם עושים כמצוות האל בעת שהם מבקשים בסתר לחסל אותי."

162:2.7 (1792.1) "אינני חפץ ברעת איש מכם. האב אוהב אתכם, ולפיכך משתוקק אני כי תיגאלו משעבוד הדעה הקדומה ומחשכת המסורת. מציע אני לכם את חירות החיים ואת

שמחת הגאולה. הנני מכריז על הדרך החיה והחדשה של גאולה מן הרוע ושל שחרור מן השעבוד לחטא. באתי בכדי שיהיו לכם חיים, חיי נצח. אתם מבקשים להיפטר ממני ומן התורה טורדת-השלווה שלי. אילו רק יכולתם להבין כי אשאר אתכם רק עוד מעט-קט! עוד מעט אחזור אל זה אשר שלחני אל העולם. ואז, רבים מכם יחפשוני בנרות, אך לא ימצאוני; שכן אל המקום שאליו אלך, אתם לא תוכלו לבוא. אבל כל אלה אשר יחפשוני באמת, ימצאו בבוא היום את החיים אשר מובילים אל נוכחות אבי."

162:2.8 (1792.2) וכמה מן הלועגים אמרו בינם לבין עצמם: "לאן האיש הזה ילך שלא נוכל למצוא אותו שם? האם ילך להתגורר עם היוונים? שמא יחסל את עצמו? למה הוא יכול להתכוון כשהוא מכריז שבקרוב הוא יעזוב אותנו, וכי לא נוכל ללכת למקום שאליו ילך הוא? "

162:2.9 (1792.3) עבר ועוזריו סירבו לעצור את ישוע; והם חזרו אל מקום המפגש בלעדיו. כאשר, אפוא, גערו בהם הכוהנים הראשיים והפרושים מכיוון שלא הביאו את ישוע עמם, השיב להם עבר רק כך: "חששנו לעצור אותו בקרב ההמון, משום שרבים מאמינים בו. וחוץ מזה, אף-פעם לא שמענו אדם המדבר כך. יש משהו יוצא מגדר הרגיל במורה הזה. כדאי לכולכם ללכת ולשמוע אותו." המנהיגים נדהמו לשמע הדברים הללו ולעגו לעבר: "האם גם אתה הלכת לאיבוד? האם אתה מתכוון להאמין למאחז העיניים הזה? האם שמעת על מי מן המלומדים או מי מן המנהיגים שמאמין בו? האם מישהו מן הסופרים או הפרושים הלך שולל אחר שיעוריו? איך זה שאתה מושפע ממנהג ההמונים הבורים ועמי-הארצות אשר אינם מכירים את התורה או את דבר הנביאים? האם אינך יודע כי אלה אנשים מקוללים?" ועבר ענה להם: "ואפילו כך הדבר, אדוני, אבל האיש הזה מדבר מילות חסד ותקווה אל ההמונים. הוא מעודד את הנדכאים, וגם נשמותינו התנחמו לשמע מילותיו. מה יכול להיות רע בתורה הזו, אפילו אם הוא לא המשיח אשר כתוב בתורה? ואפילו אז, האם התורה אינה מצווה על הוגנות? האם נרשיע אדם בטרם נשמע את דבריו?" ראש הסנהדרין רתח על עבר, נפנה אליו ואמר: "האם יצאת מדעתך? האם גם אתה במקרה מהגליל? לך חפש בתורה ולא תמצא כי הנביאים באים מן הגליל, קל וחומר המשיח."

162:2.10 (1792.4) הסנהדרין התפזרה תוך כדי בלבול, וישוע יצא לבלות את הלילה בבית עניא.

3. האישה שנפלה לניאוף

162:3.1 (1792.5) היה זה במהלך הביקור הזה בירושלים שישוע טיפל באישה מסוימת אשר נודעה לשמצה והובאה אליו בידי מאשימיה ואויביה. התיאור המעוות של המקרה אשר מצוי ברשותכם גורס כי האישה הזו הובאה לפני ישוע על-ידי הסופרים והפרושים, וכי ישוע התייחס אליהם באופן שניתן לפרשו כאילו מנהיגי היהודים עצמם נמצאו אשמים בחטא מוסרי. ישוע ידע היטב כי אף-על-פי שהסופרים והפרושים לקו בעיוורון רוחני, ושמבחינה אינטלקטואלית הם החזיקו בדעות קדומות בשל נאמנותם למסורת, הם היו בין האנשים המוסריים ביותר של תקופתם ושל דורם.

162:3.2 (1793.1) והדבר אשר אירע באמת כך היה: מוקדם בבוקרו של היום השלישי של החג, בעת שישוע התקרב למקדש, פגשה אותו קבוצה של סוכני הסנהדרין אשר גררה עמה אישה. כאשר הם התקרבו אליו, אמר הדובר: "מאסטר, האישה הזו נתפשה בשעת ניאוף – בשעת המעשה ממש. כעת, תורת משה מצווה עלינו לסקול אותה באבנים. מה אתה אומר שיהיה גורלה?"

162:3.3 (1793.2) ואת כל זאת זממו אויביו של ישוע. אם הוא היה מאשר את מצוות משה, אשר קבעה כי המוָדה באשמה תיסקל, הם היו מסבכים אותו עם השליטים הרומיים, אשר מנעו מן היהודים להטיל עונש מוות ללא אישור של טריבונל רומי. אם הוא היה אוסר על סקילת האישה, הם התכוונו להאשימו בכך שהוא מעמיד את עצמו מעל לתורת משה ומעל למצוות היהדות. אם הוא היה נותר בשקט, הם התכוונו להאשימו בפחדנות. אך המאסטר טיפל במצב באופן שהמזימה כולה התפרקה לרסיסים מכובד משקלה השפל.

162:3.4 (1793.3) האישה הזו, שלפנים הייתה אישה הגונה, הייתה אשתו של אחד מן הנחותים שבתושבי נצרת, אדם אשר גרם לישוע צרות בצעירותו. האדם הזה נישא לאותה אישה והכריח אותה לפרנס את שניהם באופן מביש תוך מסחר בגופה. הוא בא לחגיגות בירושלים בכדי שאשתו תזנה את קסמה הגופני לטובת רווח כספי. והוא עשה עסקה עם שכיריהם של

מנהיגי היהודים על-מנת להסגיר את אשתו בחטאה. וכך הגיעו האישה ובן-זוגה על-מנת לסבך את ישוע ולגרום לו לומר דבר-מה אשר ניתן יהיה להשתמש בו כנגדו במקרה שייעצר.

162:3.5 (1793.4) ישוע התבונן בקהל וראה את הבעל עומד מאחורי האנשים האחרים. הוא ידע איזה סוג של אדם הוא היה, וכן שהוא נטל חלק במעשה הנפשע. ראשית הלך ישוע מסביב אל קרבת הבעל הנפשע, עמד לפניו וכתב על החול מילים אחדות אשר גרמו לאיש להימלט. אז הוא חזר ונעמד לפני האישה ושוב כתב על החול מילים אשר כוונו אל מאשימיה-לכאורה; וכאשר הם קראו את אשר כתב, גם הם הלכו להם בזה אחר זה. כאשר כתב המאסטר בפעם השלישית, עזב שותפה של האישה למעשה הנפשע אף הוא, וכאשר התרומם המאסטר מן הכתיבה, הוא ראה כי האישה לבדה נותרה מולו. אמר לה ישוע: "אישה, היכן מאשימייך? האם לא נותר מי שיסקול אותך?" והאישה נשאה את עיניה ואמרה, "איש לא נותר, אדוני." אז אמר לה ישוע: "אני מכיר אותך; ואינני מגנה אותך. לכי לך לשלום." אישה זו, הִילְדָה שמה, עזבה את בעלה המרושע והצטרפה אל חסידי המלכות.

4. חג הסוכות

162:4.1 (1793.5) נוכחותם של אנשים מכל קצוות העולם הידוע – מספרד ועד הודו – הפכה את חג הסוכות להזדמנות אידיאלית עבור ישוע להכריז בפעם הראשונה בפומבי על מלוא בשורתו בירושלים. בחג הזה נמצאו החוגגים תחת כיפת השמים, בסוכות העלים. היה זה חג האסיף, ומכיוון שנחגג בחודשי הסתיו הקרירים, יהודים מכל רחבי העולם הגיעו בכמויות גדולות יותר מאשר בחג הפסח, שהתקיים עם סיום החורף, וחג השבועות שהתקיים בראשית הקיץ. סוף-סוף שמעו השליחים את המאסטר מכריז באומץ על משימתו הארצית לפני העולם כולו, כפי שזו הייתה הלכה למעשה.

162:4.2 (1794.1) היה זה חג החגים, זאת מכיוון שכל קורבן אשר לא הועלה בחגים האחרים ניתן היה להעלותו כעת. הייתה זו תקופה של קבלת מנחות המקדש; היה זה שילוב של תענוגות החופשה ושל קדושת טקסי הדת. היה זה זמן התענגות בחברותא אשר נמהלה

בהקרבת הקורבנות, במזמורי הלווים ובתרועתן הרועמת של החצוצרות הכסופות שתקעו בהן הכוהנים. לעת ליל הוארו פני המקדש המרהיבים ופני ההמונים עצמם באור הנגוהות של המנורות העצומות אשר בערו וזהרו בחצרות הנשים, ומאורם של עשרות הלפידים אשר ניצבו מסביב לחצר המקדש. העיר כולה קושטה בעליזות, למעט מצודת אנטוניה הרומית אשר אפרוריותה עמדה בניגוד קודר לעליזות ולרוח הסגידה של העיר. וכמה שנאו היהודים את התזכורת הנוכחת-תמיד הזו לעול רומא!

162:4.3 (1794.2) שבעים פרים הועלו לעולה במהלך החג, סמל לשבעים אומות הכופרים. הטקס של יציקת המים סימל את יציקת רוח הקודש. טקס יציקת המים התקיים לאחר מצעד הכוהנים והלווים שהתקיים לעת שחר. לקול תרועות חצוצרות הכסף, ירדו המתפללים במדרגות היורדות מחצר ישראל אל חצר הנשים. משם המאמינים המשיכו לעבר השער היפה, אשר בעדו הם יצאו אל חצר הגויים. כאן הם הסתובבו ופנו מערבה, חזרו על המזמורים והמשיכו במצעד אל עבר המים הסמליים.

162:4.4 (1794.3) ביום האחרון של החג כמעט ארבע-מאות כוהנים שימשו בטקס, ומספר דומה של לווים. עם שחר נקבצו עולי הרגל מכל קצוות העיר, כל אחד נושא בימינו את ההדס, הערבה והלולב, ואילו בשמאלו מחזיק את תפוח פרדיס – את האתרוג, או "הפרי האסור". עולי הרגל הללו נחלקו לשלוש קבוצות במהלך טקס הבוקר המוקדם. קבוצה אחת נותרה במקדש והשתתפה בטקס הקרבת הקורבנות של הבוקר; קבוצה אחרת צעדה מטה לכיוון מוצא על-מנת לקטוף ענפי ערבה לשם קישוט המזבח; ואילו הקבוצה השלישית צעדה בתהלוכה מן המקדש, כאשר בראשה צועד כוהן המים אשר נשא את ספל הזהב לקול תרועת החצוצרות הכסופות. אל ספל הזהב יצקו את המים הסמליים, אשר נשאבו ממעיין העופל שליד השילוח, במקום שם נמצא שער המעיין. לאחר שהם מילאו את ספל הזהב במי השילוח, צעדה התהלוכה חזרה אל המקדש ונכנסה דרך שער המים הישר אל חצר הכוהנים, שם הצטרף הכוהן שבידו ספל הזהב לכוהן אשר נשא את ספל היין כמנחת שתייה. ושניהם מזגו אז את התוכן לספל כסף אשר הוביל אל השיתין של המזבח, ושם הם מזגו את תכולת הגביעים. ביצוע טקס מזיגת היין והמים היה הסימן לנאספים להתחיל ולזמר, לסירוגין עם

הלווים, את מזמורי תהילים קי״ג עד מזמור קי״ח ועד בכלל. בזמן שהם חזרו וזימרו את השורות האלה, הם הניחו את אלומותיהם ליד המזבח. אז הוקרבו הקורבנות של אותו היום, במקביל לחזרה על שירת מזמור תהילים של אותו היום, מזמור תהילים של סיום חג הסוכות, מזמור פ״ב, החל מפסוק חמש ואילך.

5. הדרשה על אור העולם

162:5.1 (1794.4) בערב היום הלפני-אחרון של החג, כאשר המקום היה מואר באור המנורות והלפידים, ישוע נעמד בלב ההמון שנאסף ואמר:

162:5.2 (1795.1) ״אֲנִי הוּא אוֹר הָעוֹלָם. כָּל הַהֹלֵךְ אַחֲרַי לֹא יִתְהַלֵּךְ בַּחֲשֵׁכָה, כִּי אוֹר הַחַיִּים יִהְיֶה לוֹ. אלו המתיימרים להעמידני למשפט ולשבת בדין מכריזים כי לא אעיד אמת אם אעיד על עצמי. אבל לעולם לא יוכל היצור לשפוט את הבורא. ואפילו אם אעיד על עצמי, עדותי לעד אמת היא, שכן יודע אנוכי מנין באתי, מי אני ולאן אלך. ואתם, אלו המבקשים להרוג את בן האדם, אינכם יודעים מנין באתי, מי אני ולאן אלך. אתם שופטים אך למראית עין; אינכם מבחינים במציאויות הרוח. אינני שופט איש, אפילו לא את אויבי המושבע. אך אם אבחר לשפוט, משפטי יהיה משפט צדק, שכן לא לבדי אשפוט, אלא לצד אבי אשר שלחני אל העולם, הוא מקור משפט האמת כולו. אם אתם מקבלים עדות של שניים כעדות תקפה – אזי קבלו אותי כעד לכל האמת הזו וקבלו גם את עדות אבי שבשמים. וכאשר אמרתי לכם אתמול את כל אלה, מתוך החשיכה שלכם שאלתם, ׳היכן אביך?׳ אכן, אינכם יודעים אותי ואינכם יודעים את אבי, שכן אילו ידעתם אותי, הייתם יודעים גם את אבי.

162:5.3 (1795.2) ״וכבר אמרתי לכם כי אני הולך לי לדרכי, ואף כי אם תחפשוני לא תמצאוני, שכן לא תוכלו ללכת למקום שאליו אלך אני. מי מכם אשר דוחה את האור הזה, בא מלמטה; אני בא מלמעלה. מי מכם אשר מעדיף לשבת בחשיכה, הוא מן העולם הזה; אני איננו מן העולם הזה, ואני חי באור הנצח של אבי האורות. ניתנו לכם שפע הזדמנויות לדעת מי אני, ועוד תינתנה לכם הוכחות נוספות לזהותו של בן האדם. אני הנני אור החיים, וכל אשר מבין

זאת ודוחה במתכוון את אור הגאולה הזה, בחטאו הוא ימות. דברים רבים לי אליכם, אך אינכם יכולים לקבל את מילותיי. ולמרות זאת, שולחִי הוא אמיתי ונאמן; אבי אוהב אף את ילדיו הסוררים. ואת כל אשר דיבר אבי, אכריז אף אני אל העולם.

162:5.4 (1795.3) "בשעה שיינשא בן האדם מעלה, אתם תדעו כי אני הוא, וכי כלום מעצמי לא עשיתי, אלא את אשר לימדני האב. המילים האלה שאותן אני אומר מיועדות לכם ולילדיכם. ואף כעת שולחי מצוי עמי; הוא לא עזבני לבדי, שכן תמיד אעשה כטוב בעיניו."

162:5.5 (1795.4) רבים מעולי הרגל אשר ישוע לימד בחצר הגויים האמינו בו. ואיש לא העז להניח עליו את ידו.

6. הדרשה על מי החיים

162:6.1 (1795.5) ביום האחרון של החג, יום החג הגדול, בעת שהתהלוכה אשר עלתה מבריכת השילוח חלפה דרך חצרות המקדש, ומיד לאחר שהכוהנים מזגו את המים ואת היין על המזבח, קם ישוע מבינות לעולי הרגל ואמר: " אִישׁ כִּי יִצְמָא, יָבוא נָא אֵלַי וְיִשְׁתֶּה. את מי החיים אביא אל העולם מן האב שבשמים. כל המאמין לי ירווה ברוח אשר אותה המים האלה מייצגים, ככתוב, 'מִבְּטְנוֹ יִנְהֲרוּ נַהֲרֵי מַיִם חַיִּים.' וכשיסיים בן האדם את מלאכתו על-פני האדמה, תשטוף רוח האמת כל בשר. כל המקבלים את הרוח הזו, לעולם לא יצמאו לרוח."

162:6.2 (1795.6) ישוע לא קטע את התפילה כאשר אמר את דבריו. הוא פנה אל המתפללים מיד לאחר שסיימו לשיר את ההלל, מזמור התהילים אשר מושר בעת נענוע הענפים כנגד המזבח. ממש באותו רגע, בהפסקה שבה הוכנו הקרבנות, שמעו עולי הרגל את קולו המסקרן של המאסטר מכריז כי הוא המעניק את מי החיים לכל נשמה הצמאה לרוח.

162:6.3 (1796.1) עם תום תפילת השחרית, המשיך ישוע ללמד את ההמונים, ואמר: "האם לא קראתם בתורה כי כתוב: 'כִּי אֶצֹק מַיִם עַל צָמֵא, וְנוזְלִים עַל יַבָּשָׁה, אֶצֹק רוּחִי עַל זַרְעֶךָ, וּבִרְכָתִי עַל צֶאֱצָאֶיךָ?' מדוע זה תצמאו לסעד הרוח בעוד שאתם מרווים את נשמותיכם במי

מסורות האדם, מים אשר נמזגים מספלי טקס שבורים? הדבר שאתם רואים כאן במקדש הזה הוא אשר ביקשו אבותיכם לסמל, קרי מתת רוח האלוה על ילדי האמונה. וטוב עשיתם בכך ששימרתם את הסמלים האלה, ואפילו עד היום הזה. אך הדור של היום קיבל את התגלות אבי הרוחות באמצעות מתת בנו, ולאחר כל אלה בוודאי תינתן מתת רוחם של האב ושל בנו לילדי האדם. ולכל אשר אמונה בקרבו, תשמש מתת רוח זו מדריכת אמת לדרך המובילה אל חיי הנצח, אל מֵי האמת של חיי מלכות השמים עלי אדמות, ואף שם, בפרדיס של האב.

162:6.4 (1796.2) ישוע המשיך לענות על שאלות ההמון, כמו גם על שאלות הפרושים. אחדים סברו כי הוא נביא; אחדים האמינו כי הוא הינו המשיח; אחרים אמרו שמכיוון שבא מן הגליל, לא יכול להיות שהוא המשיח, וכי על המשיח להשיב עטרה לכס דוד. ועדיין הם לא העזו לעצור אותו.

7. הדרשה על חירות רוחנית

162:7.1 (1796.3) אחרי הצהריים של היום האחרון לחג, ולאחר שהשליחים נכשלו במאמציהם לשכנע את ישוע לנוס מירושלים, הוא שב אל המקדש ללמד. הוא מצא קבוצת מאמינים גדולה אשר נקצבה במרפסת שלמה. והוא דיבר אליהם ואמר:

162:7.2 (1796.4) "אִם תַּעַמְדוּ בִדְבָרַי בֶּאֱמֶת, וְאִם תְּבַקְּשׁוּ לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹן אָבִי, כִּי אַז תַּלְמִידִים אַתֶּם לִי. וִידַעְתֶּם אֶת הָאֱמֶת, וְהָאֱמֶת תּוֹצִיאֶכֶם לְחֵרוּת. יודע אני כיצד תענו: זֶרַע אַבְרָהָם אֲנַחְנוּ וּמֵימֵינוּ לֹא הָיִינוּ לַעֲבָדִים לְאִישׁ; וְאֵיכָה תֹּאמַר, בְּנֵי חוֹרִין תִּהְיוּ? למרות זאת, אינני מתכוון לשעבוד לשליט אחר מן החוץ; אנוכי מתכוון לחירות הנשמה. אָמֵן, אָמֵן אֲנִי אֹמֵר לָכֶם, כָּל עֹשֶׂה חֵטְא, עֶבֶד הוּא לַחֵטְא. וְהָעֶבֶד לֹא יִשְׁכֹּן בְּבֵית הָאָדוֹן לְעוֹלָם. הֵיטֵב תֵּדְעוּ כִּי הַבֵּן יִשְׁכֹּן לְעוֹלָם בְּבֵית אָבִיו. לָכֵן, אִם הַבֵּן יַעֲשֶׂה אֶתְכֶם בְּנֵי חוֹרִין, אִם יָהְפּוֹךְ אֶתְכֶם לְבָנִים, כִּי אַז תִּהְיוּ חָפְשִׁים בֶּאֱמֶת.

(1796.5) 162:7.3 "יודע אני כי מזרע אברהם הנכם, ועדיין, מנהיגיכם מבקשים להרגני משום שלא ניתן לדברי להשפיע ולשנות את ליבותיהם. נשמותיהם חתומות בדעות הקדומות ובגאוות הנקם. הנני מכריז באוזניכם את האמת אשר מראה לי האב הנצחי, ואילו המורים השוגים באשליות הללו מבקשים לעשות אך את אשר למדו ממורים של הזמן. ואם תענוני כי בני אברהם הנכם, אומר לכם כי אילו הייתם בני אברהם הייתם אף נוהגים כמנהג אברהם. כמה מכם מאמינים לתורתי, אך אחרים מבקשים להרגני בשל דברי האמת אשר קיבלתי מן האל ואשר אותם אדבר. לא כך נהג אברהם בדבר האמת של האל. רואה אנוכי שכמה מכם נחושים לעשות כמצוות הרשע. אילו היה האל אביכם, הייתם יודעים אותי והייתם אוהבים את האמת אשר אני מגלה. אינכם רואים כי באתי מעם האב? אינכם רואים כי שלחני האל? אינכם רואים כי אינני עושה את העבודה הזו עבור עצמי? ומדוע לא תבינו את אשר אדבר? האם זאת משום שבחרתם להיות ילדי הרוע? אם אתם הנכם ילדי החושך, לא תצליחו לצעוד באור האמת אשר אגלה. ילדי הרשע הולכים אך בדרכי אביהם, מאחז העיניים אשר בַּאֱמֶת לֹא עָמָד, כִּי אֱמֶת אֵין בּוֹ. ואילו כעת בא בן האדם לדבֵּר ולחיות את האמת, ורבים מכם מסרבים להאמין.

(1797.1) 162:7.4 "מִי בָכֶם עַל עָוֹן יוֹכִיחֵנִי? וְאִם אלַמד ואחיה את הָאֱמֶת אשר הראה לי אבי, מַדּוּעַ לֹא תַאֲמִינוּ לִי? אֲשֶׁר מֵאֵת הָאֱלוֹהִים הוּא יִשְׁמַע אֶת דִּבְרֵי הָאֱלוֹהִים; וְאַתֶּם, רַבִּים בָּכֶם לֹא שְׁמַעְתֶּם, בַּאֲשֶׁר אֵינְכֶם מֵאֵת הָאֱלוֹהִים. מוריכם התיימרו לטעון כי אני פועל מטעם נסיך השדים. מישהו כאן קרוב אמר זה עתה שיש בי שד, שאני הנני ילד של שד. אך כל אלה אשר הכנוּת מצויה בנשמותיהם, היטב יודעים כי אנוכי אינני שד. רַק אֶת אָבִי אֲנִי מְכַבֵּד, וְאַתֶּם תִּבְזוּנִי. אָכֵן, לֹא אֶדְרֹשׁ אֶת כְּבוֹדִי, רק את כבוד אב פרדיס. ולא אשפוט אתכם, כִּי יֵשׁ אֶחָד אֲשֶׁר הוּא יִדְרוֹשׁ וְיִשְׁפּוֹט עֲבוּרִי.

(1797.2) 162:7.5 "אָמֵן, אָמֵן אֲנִי אֹמֵר לָכֶם, אִם יאמין איש בבשורה, אם ישמור את דברי האמת האלה חיים בלבו, לֹא יִרְאֶה מָוֶת לָנֶצַח. וכעת אומֵר סוֹפר לידי כי דבריי אלה מעידים על כך ששד מצוי בקרבי, הֵן אַבְרָהָם מֵת וְהַנְּבִיאִים מֵתוּ. ושואל הוא: 'האם גדול אתה אף מאברהם ומן הנביאים כך שתעז לעמוד כאן ולהכריז: אִם יִשְׁמֹר אִישׁ אֶת דְּבָרִי לֹא יִטְעַם מָוֶת לָנֶצַח? מי אתה טוען שאתה שתעז לומר כך דברי חילול קודש מעין אלה?' ואני אומר לכם, אם אהלל

את עצמי, אין כלום בתהילתי. אך יהלל אותי האב, אותו אחד אשר לו אתם קוראים אלוהים. אך אתם לא הצלחתם להכיר את האל ואת אבי, ובאתי אני לחבר בינכם; להראות לכם כיצד להפוך באמת לבני האל. ואף כי אתם לא תדעו את האב, אני יודע אותו אל-נכון. ואפילו אברהם שמח לראות את יַמַי, ואותם הוא ראה באמונה ושמח."

162:7.6 (1797.3) כאשר שמעו היהודים הספקנים וסוכני הסנהדרין, אשר הספיקו להגיע למקום עד אז, את דבריו אלה, הם הרימו קול צעקה: "אפילו לא מלאו לך חמישים שנה, ואתה מדבר על כך שראית את אברהם; בן השטן אתה!" ישוע לא הצליח להמשיך בדרשה. עת עזב הוא אמר, "אמן, אמן אומר לכם. בטרם היות אברהם, אנוכי הייתי." רבים מן הספקנים רצו למצוא אבנים על-מנת לסקול אותו, וסוכני הסנהדרין ביקשו לעצור אותו, אך המאסטר חמק בזריזות דרך מסדרונות המקדש והלך למקום מפגש סודי אשר נמצא בסמוך לבית עניא, שם המתינו לו מרתה, מרים ואלעזר.

8. הביקור אצל מרתה ומרים

162:8.1 (1797.4) נקבע מראש כי ישוע ילון יחד עם אלעזר ועם אחיותיו בבית של חבר, בעוד שהשליחים יתפזרו בקבוצות קטנות פה ושם. אמצעי הזהירות הללו ננקטו משום שהרשויות היהודיות החלו שוב להעז ולתכנן את מעצרו.

162:8.2 (1797.5) במשך שנים נהגו השלושה האלה לעזוב הכול ולהאזין לישוע מלמד כל אימת שביקר אותם. כאשר איבדו את הוריהם, נטלה מרתה על עצמה את האחריות לטיפול בבית, ולכן הפעם, בעוד שאלעזר ומרים ישבו לרגליו של ישוע ושתו מתורתו המרווה, עסקה מרתה בהכנת ארוחת הערב. ראוי להסביר שאת דעתה של מרתה הסיחו משימות בלתי-נחוצות רבות ודאגות פעוטות למכביר; זו הייתה נטיית טבעה.

162:8.3 (1798.1) בזמן שמרתה עסקה בחובותיה-לכאורה, הציק לה שמרים לא עזרה לה כלל. לפיכך היא הלכה אל ישוע ואמרה: "מאסטר, לא אכפת לך שאחותי השאירה אותי לטפל בכל

ענייני הארוחה לבדי? האם לא תורה לה לבוא ולעזור לי?" ענה לה ישוע: "מרתה, מרתה, למה את תמיד מודאגת ומוטרדת מכל-כך הרבה זוטות? יש רק דבר אחד אשר ראוי באמת לעשותו, ומכיוון שמָרים בחרה לעשות את הדבר הטוב הזה אשר נדרש לעשות, לא אטול זאת ממנה. מתי שתיכן תלְמדנה לחיות על-פי מה שלימדתי אתכן: לשתף פעולה ולשרת יחד, ויחד לתת מנוחה לנשמותיכן? האם לא תלמדי שלַכל עת – הן לא תראי כי ראוי שזוטות החיים תפנינה את מקומן לדברים הגדולים יותר של מלכות השמים?"

9. בבית לחם עם אבנר

162:9.1 (1798.2) במהלך השבוע שלאחר חג הסוכות נקבצו עשרות מאמינים בבית עניא וקיבלו הנחיה משנים-עשר השליחים. חברי הסנהדרין לא טרחו להפריע למפגשים הללו הואיל וישוע לא נכח בהם; כל הזמן הזה הוא עבד עם אבנר ועם עמיתיו בבית לחם. יום למחרת החג יצא ישוע אל בית עניא, ולא שב עוד ללמד במקדש במהלך הביקור הזה בירושלים.

162:9.2 (1798.3) בזמן הזה מיקם אבנר את המטה שלו בבית לחם, ומן המרכז הזה נשלחו עובדים רבים לערי יהודה ודרום השומרון, ואפילו לאלכסנדריה. תוך מספר ימים למן הגעתו של ישוע, סיימו הוא ואבנר את הסידורים לקראת שילוב העבודה בין שתי קבוצות השליחים.

162:9.3 (1798.4) במהלך הביקור בחג הסוכות חילק ישוע את זמנו בערך שווה בשווה בין בית עניא לבית לחם. בבית עניא הוא בילה זמן רב עם שליחיו; בבית לחם הוא בילה זמן רב בהנחייתם של אבנר ושל יתר שליחיו לשעבר של יוחנן. והיחס האינטימי הזה הוא אשר הניע אותם לבסוף להאמין בו. שליחיו לשעבר של יוחנן המטביל הושפעו מן האומץ שישוע הפגין בשיעורים הפומביים אשר העביר בירושלים, כמו גם מן האהדה וההבנה אשר חוו בשיעורים הפרטיים אתו בבית לחם. כל ההשפעות האלה גרמו לכך שכל אחד מעמיתיו של אבנר השתכנע בסופו של דבר לקבל את המלכות בלב שלם, על כל המשתמע מכך.

162:9.4 (1798.5) בטרם עזב המאסטר את בית לחם בפעם האחרונה, הוא קבע שכולם יצטרפו אליו במאמץ המאוחד אשר עתיד היה להקדים את סיום הקריירה שלו בגוף. סוכם שאבנר ועמיתיו יצטרפו בעתיד הקרוב לישוע ולשנים-עשר השליחים בפרק מגדן.

162:9.5 (1798.6) בהתאם לסיכום הזה, בתחילת חודש נובמבר הצטרפו אבנר ואחד-עשר עמיתיו לישוע ולשנים-עשר וכולם פעלו כגוף אחד ממש עד לצליבה.

162:9.6 (1798.7) בחלק האחרון של חודש אוקטובר נסוגו ישוע והשנים-עשר מן הסמיכות המידית לירושלים. ביום ראשון, ה-30 באוקטובר, יצאו ישוע ועמיתיו מן העיר אפרים, שבה ישוע נח בבידוד במשך ימים מספר. הם נעו על דרך המלך מערבית לירדן הישר אל פרק מגדן, שאליו הגיעו בשעות אחר הצהריים המאוחרות של יום רביעי, ה-2 בנובמבר.

162:9.7 (1799.1) השליחים חשו הקלה גדולה מכך שהמאסטר שב לאזור ידידותי; ושוב הם לא האיצו בו עוד לעלות לירושלים על-מנת להטיף לבשורת המלכות.

>> מסמך 162 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 164 <<

מסמך 163

הסמכת השבעים במגדן

163:0.1 (1800.1) ימים מספר לאחר הגעתם של ישוע והשנים-עשר מירושלים אל מגדן, הגיעו מבית לחם אבנר ועמו קבוצה בת כחמישים תלמידים. באותה עת התאספו בפרק מגדן גם סגל האוונגליסטים, סגל הנשים וכמאה-וחמישים תלמידים נאמנים ומנוסים מכל קצוות פלשתינה. לאחר מספר ימים של פגישות ושל ארגון-מחדש של המחנה, החלו ישוע והשנים-עשר להכשיר באופן אינטנסיבי את קבוצת המאמינים המיוחדת הזו, ומתוך אוסף התלמידים המאומנים-היטב והמנוסים בחר ישוע לאחר מכן את שבעים המורים שאותם שילח לבשר את בשורת המלכות. קורס ההכשרה הזה החל ביום שישי ה-4 בנובמבר ונמשך עד ליום שבת ה-19 בנובמבר.

163:0.2 (1800.2) ישוע הרצה באוזני החבורה הזו מדי בוקר. פטרוס לימד שיטות הטפה בפומבי; נתנאל לימד אותם את אמנות ההוראה; תומאס הסביר כיצד לענות על שאלות; ואילו מתי הנחה אותם באשר לארגון הפיננסי של הקבוצה. גם יתר השליחים השתתפו בהכשרה הזו, כל אחד בהתאם לניסיונו הייחודי ולכישוריו הטבעיים.

1. הסמכתם של השבעים

(1800.3) 163:1.1 ישוע הסמיך את השבעים הללו בשעות אחר הצהריים של יום שבת, ה-19 בנובמבר, במחנה במגדן. אבנר מונה לעמוד בראש קבוצת המטיפים והמורים. הסגל הזה בן שבעים החברים כלל את אבנר ועשרה משליחיו לשעבר של יוחנן, חמישים-ואחד מן האוונגליסטים הוותיקים יותר, ושמונה תלמידים אחרים אשר התבלטו בשירות המלכות.

(1800.4) 163:1.2 בסביבות השעה שתיים אחר הצהריים, בינות לממטרי גשם, נקבצה חבורת מאמינים אשר אליה הצטרפו דוד ורוב סגל השליחים שלו. החבורה, שמנתה כארבע-מאות איש, התאספה על החוף המזרחי של הכנרת על-מנת להשתתף בהסמכתם של השבעים.

(1800.5) 163:1.3 בטרם הניח ישוע את ידיו על ראשי השבעים בכדי לייחד אותם כשליחי הבשורה, הוא אמר להם: "הֵן הַקָּצִיר רַב וְהַפּוֹעֲלִים מְעַטִּים; לָכֵן הִתְחַנְּנוּ אֶל אֲדוֹן הַקָּצִיר וְיִשְׁלַח פּוֹעֲלִים לְקָצִירוֹ. הנני עומד לייחד אתכם כשליחי המלכות; אשלח אתכם אל יהודים ואל לגויים כִּשְׁלֹחַ כְּבָשִׂים בֵּין זְאֵבִים. לְכוּ לַכֶם זוּגוֹת-זוּגוֹת וְאַל תִּישְׂאוּ כִיס וְלֹא תַרְמִיל וְלֹא נְעָלִים, שכן זוהי משימה קצרה. וְאַל תִּשְׁאֲלוּ לִשְׁלוֹם אִישׁ בַּדָּרֶךְ, עִסקו אך בעבודתכם. וּלְכָל בַּיִת אֲשֶׁר תבואו שָׁם, אִמְרוּ בָּרִאשׁוֹנָה שָׁלוֹם לַבַּיִת הַזֶּה. וְהָיָה כִּי יִהְיֶה שָׁם בֶּן שָׁלוֹם וְנָח עָלָיו שְׁלוֹמְכֶם, וְאִם לֹא, אֲלֵיכֶם יָשׁוּב. ולאחר שבחרתם את הבית, בבית הַהוּא תֵּשְׁבוּ במשך כל שהותכם בעיר, וְתֹאכְלוּ וְתִשְׁתּוּ מֵאֲשֶׁר יִנָּתֵן לָכֶם. כִּי רָאוּי הַפּוֹעֵל לִשְׂכָרוֹ. אַל תיסעו מִבַּיִת לְבָיִת כי הוצע לכם מקום מגורים טוב יותר. זכרו כי אתם מטיפים לשלום על-פני האדמה ולרצון טוב בין אדם לחברו. ועליכם להתמודד עם אויבים מרים השוגים באשליות; לָכֵן הֱיוּ עֲרוּמִים כַּנְּחָשִׁים וּתְמִימִים כַּיּוֹנִים.

(1801.1) 163:1.4 "ובכל אשר תלכו, הטיפו ואמרו, 'מלכות השמים קרבה,' וסעדו את כל החולים בגוף או בנפש. בחופשיות ניתנו לכם מתנות המלכות הטובות; על כן העניקו בחופשיות. תושביה של העיר אשר תקבל אתכם ימצאו דרך קלה לבוא בשערי מלכות האב; אך אם יסרבו תושביה של עיר לקבל את הבשורה הזו, עת תעזבו אִמרו לתושביה הספקנים של אותה קהילה, לאלה הדוחים את תורתכם, 'כֵּן גַּם אַתֶּם בִּהְיוֹת אֱלֹה לָנֶגְדְּכֶם, דְּעוּ כִּי קָרוֹבָה מַלְכוּת הָאֱלֹהִים.' כל השומע אתכם, שומע אותי. וכל השומע אותי, שומע את שולחי. כל הדוחה את בשורתכם, דוחה אותי. וכל הדוחה אותי, דוחה את שולחי."

163:1.5 (1801.2) לאחר שישוע סיים לשאת את דבריו אלה באוזני השבעים, הוא הניח את ידיו על הראש של כל אלה אשר כרעו ברך במעגל מסביבו, והתחיל עם אבנר.

163:1.6 (1801.3) מוקדם למחרת היום שלח אבנר את שבעים השליחים אל כל ערי הגליל, השומרון ויהודה. שלושים-וחמישה הזוגות הללו יצאו בכדי להטיף וללמד במשך כשישה שבועות. וכולם שבו למחנה חדש בסמוך לפַּלָה שבפַּרַאָה, ביום שישי ה-30 בדצמבר.

2. הצעיר העשיר ואחרים

163:2.1 (1801.4) מעל לחמישים תלמידים שביקשו לקבל הסמכה ולהימנות על השבעים נדחו על-ידי הוועדה אשר מינה ישוע בכדי לבחור את המועמדים. החברים בוועדה הזו היו אנדראס, אבנר והאדם אשר עמד בראש סגל האוונגליסטים. כל מועמד אשר עבורו לא החליטה וועדת השלושה פה אחד, הובא לפני ישוע. ואף כי המאסטר מעולם לא דחה מועמד כלשהו אשר ביקש לקבל הסמכה כשליח הבשורה, יותר מתריסר מקרב האנשים אשר דיברו עם ישוע החליטו לאחר מכן שאינם חפצים עוד להתמנות לשליחי הבשורה.

163:2.2 (1801.5) אחד מן התלמידים הכנים הגיע אל ישוע ואמר: "מאסטר, אני חפץ להיות אחד משליחיך, אך אבי זקן מאוד וקרוב למות; האם יותר לי לשוב הביתה ולקבור אותו?" לזה האדם אמר ישוע: "בני, לַשׁוּעָלִים יֵשׁ חוֹרִים וּלְעוֹף הַשָּׁמַיִם קִנִּים, וּבֶן הָאָדָם אֵין לוֹ מָקוֹם לְהַנִּיחַ אֶת רֹאשׁוֹ. אתה הנך תלמיד נאמן, ותוכל להישאר כזה גם אם תשוב אל ביתך לסעוד את אהוביך, אך לא כך הוא עבור שליחי הבשורה שלי. הם וויתרו על הכול בכדי ללכת אחרי ולהטיף למלכות. אם תבקש להיות מורה מוסמך, עליך להניח לאחרים לקבור את המתים, בעוד שאתה מפיץ את החדשות הטובות." ואדם זה הלך לו לדרכו באכזבה כבירה.

163:2.3 (1801.6) תלמיד אחר בא אל המאסטר ואמר: "אני חפץ להפוך לשליח מוסמך, אך ברצוני ללכת הביתה למשך תקופה קצרה בכדי לטפל במשפחתי." ענה לו ישוע: "אם תבקש

לקבל הסמכה, עליך להיות מוכן לוותר על הכול. שליחי הבשורה אינם יכולים להיות חצויים בנאמנותם. אדם השם את ידו על המחרשה, אף אם ישוב, אינו ראוי לשמש שליח המלכות."

163:2.4 (1801.7) ואז הביא אנדראס אל ישוע אדם צעיר ועשיר, מאמין אדוק בשם מָטַדוֹרמוּס אשר ביקש לקבל הסמכה. מטדורמוס היה חבר בסנהדרין הירושלמית; הוא שמע את ישוע מלמד ולאחר מכן קיבל הנחייה בבשורת המלכות מפטרוס, כמו גם מן השליחים האחרים. ישוע שוחח עם מטדורמוס על אודות הדרוש לשם קבלת הסמכה, וביקש ממנו שישהה את החלטתו עד לאחר שישקול באופן שלם את הנושא. מוקדם למחרת היום, בעת שישוע הלך לצעוד, ניגש אליו האדם הצעיר הזה ואמר: "מאסטר, אבקש ללמוד ממך את הביטחונות לחיי הנצח. הרי מגיל צעיר מילאתי את כל המצוות. מה עוד אדרש לעשות כדי לזכות בחיי נצח?" תשובתו של ישוע לשאלות האלה הייתה: "טוב תעשה אם תשמור על כל המצוות – לא תנאף, לא תרצח, לא תגנוב, לא תעיד עדות שקר, לא תרמה, כבד את אביך ואמך – אך הגאולה הינה גמולה של אמונה, לא רק פעולה. האם אתה מאמין בבשורת המלכות הזו?" ענה מטדורמוס: "'כן, מאסטר, אני מאמין לכל מה שאתה ושליחיך לימדתם אותי." אמר לו ישוע: "אם כן, אכן הנך תלמידי וילד של המלכות."

163:2.5 (1802.1) אמר אז הצעיר: "אבל מאסטר, אינני מסתפק בלהיות תלמידך; אני חפץ להיות אחד משליחיך החדשים." כאשר שמע זאת ישוע, הוא השפיל אליו את מבטו באהבה גדולה ואמר: "אסכים לכך שתהפוך לאחד משליחי ובלבד שתסכים לשלם את המחיר, אם תיתן את הדבר האחד שאותו אתה חסר." ענה לו מטדורמוס: "'מאסטר, אעשה הכול כדי לקבל רשות ללכת אחריך." ישוע נישק את מצחו של האדם הצעיר אשר כרע ברך לפניו ואמר: "אם תבקש להיות שליחי, לך ומכור את כל אשר לך, ולאחר שתעניק את התמורה לעניים, או לאחיך, שוב ולך אחרי, ותמצא את אוצרות מלכות השמים."

163:2.6 (1802.2) כאשר שמע זאת מטדורמוס נפלו פניו. הוא קם והלך בצער, משום שהיה בעל רכוש רב. הפרושי הצעיר העשיר הזה חונך להאמין שהעושר מסמל את חסד האל. ישוע ידע כי הוא איננו חף מן האהבה העצמית ואינו חף מאהבת עושרו. המאסטר ביקש לגאול אותו מאהבת הממון, ולא בהכרח מן הממון עצמו. ואף כי תלמידיו של ישוע לא נפרדו מכל רכושם

בעולם, שליחיו והשבעים עשו כן. מטדורמוס ביקש להימנות על שבעים השליחים החדשים, וזו הייתה הסיבה שבעטיה דרש ממנו ישוע להיפרד מכל רכושו הזמני עלי אדמות.

163:2.7 (1802.3) כמעט כל אדם שומר לעצמו רוע מועדף שבו הוא נאחז ואשר המלכות דורשת ממנו כחלק ממחיר הכניסה. אילו נפרד מטדורמוס מעושרו, וודאי היה העושר חוזר אל ידיו והוא היה הוא מתמנה לגזבר של השבעים. מאוחר יותר, לאחר היווסדותה של הכנסייה בירושלים, אכן הוא ציית למצוות המאסטר, אף כי היה זה מאוחר מדי מכדי ליהנות מחברות בקרב חבורת השבעים. והוא הפך להיות הגזבר של הכנסייה בירושלים, זו אשר בראשה עמד יעקב, אחיו ובן משפחתו של האדון.

163:2.8 (1802.4) כך תמיד היה וכך תמיד יהיה: בני-אדם נדרשים לקבל את החלטותיהם בעצמם. בני-תמותה נהנים מטווח מסוים של חופש בחירה. כוחות עולם הרוח לא יאלצו את האדם; הם יתירו לו ללכת בדרך שבה הוא בחר.

163:2.9 (1802.5) ישוע חזה שבשל עושרו, לא יוכל מטדורמוס להימנות עם שורת הגברים אשר ויתרו על הכול למען הבשורה; יחד עם זאת, הוא ראה שללא עושרו הוא היה הופך לבסוף למנהיג העליון שלהם. אך כמו אחיו של ישוע בגוף, מטדורמוס לא הפך מעולם לגדול במלכות, לפי שהוא מנע מעצמו את הקשר הקרוב והאינטימי עם המאסטר, אשר היה עשוי להיות מנת חלקו אילו היה מוכן לעשות באותה עת בדיוק את אשר ישוע ביקש ממנו, את מה ששנים ספורות לאחר מכן אכן עשה.

163:2.10 (1803.1) אין קשר ישיר בין עושר לבין הכניסה למלכות השמים, אך קיים קשר ישיר בין **אהבת הממון** לכך. הנאמנות הרוחנית של המלכות איננה תואמת את העבודה בשירות הממון החומרי. האדם לא יוכל לחלוק את נאמנותו העילאית לאידיאל רוחני עם נאמנות ומסירות לחומר.

163:2.11 (1803.2) ישוע מעולם לא לימד שאין זה ראוי להיות עשיר. הוא דרש רק מן השנים-עשר ומן השבעים לוותר על כל רכושם בעולם למען התכלית המשותפת. ואפילו אז, הוא אִפשר להם לממש את הרכוש ברווח, כשם שאירע במקרה של השליח מתי. פעמים רבות יעץ ישוע לתלמידיו העשירים, בדומה לשיעור שלימד את האיש הרומי העשיר. המאסטר סבר

כי ראוי להשקיע בתבונה רווחים עודפים כדרך התמודדות לגיטימית עם קשיים אשר לא ניתן למנוע בעתיד. כאשר מלאה וגדשה קופת השליחים, הפקיד יהודה את העודף בפיקדון ששימש אותם מאוחר יותר, כאשר הם נכנסו לגירעונות בשל הפיחות בהכנסות. זאת עשה יהודה לאחר שנועץ באנדראס. ישוע מעולם לא עסק במישרין בכספים של השליחים, אלא כשחילק צדקה. ואולם, היה עושק כלכלי מסוים שהוא גינה פעמים רבות, וזהו הניצול הבלתי-הוגן של החלשים, הבּוּרים ומעוטי-המזל על-ידי אחיהם החזקים, החכמים והנבונים יותר. ישוע הכריז כי יחס בלתי-אנושי שכזה לגברים, נשים וילדים, אינו תואם את האידיאלים של אחוות מלכות השמים.

3. הדיון על העושר

163:3.1 (1803.3) עת סיים ישוע את שיחתו עם מטדורמוס, נקבצו סביבו פטרוס וכמה מן השליחים האחרים, ובשעה שהצעיר העשיר הלך לדרכו, נפנה ישוע אל השליחים ואמר: "ראו כַּמָּה יִקָּשֶׁה לְבַעֲלֵי נְכָסִים לָבוֹא פְּנִימָה בְּמַלְאוּת אָל מַלְכוּת הָאֱלוֹהִים! לא ניתן לחלוק את המסירות הרוחנית עם המסירות לחומר; שום אדם לא יוכל לשרת שני אדונים. אתם אומרים כי 'נָקֵל לַגָּמָל עֲבֹר בְּתוֹךְ נָקֶב הַמַּחַט מִזְּכוֹת הַכּוֹפֶר בְּחַיֵּי נָצַח.' ואילו אני מכריז כי 'נָקֵל לַגָּמָל עֲבֹר בְּתוֹךְ נָקֶב הַמַּחַט מִבּוֹא הָעָשִׁיר הַמְרוּצָה מְעֻצָּמוֹ אָל מַלְכוּת הָאֱלוֹהִים'."

163:3.2 (1803.4) פטרוס והשליחים נדהמו לשמע הדברים הללו, במידה כזו שפטרוס אמר: "אז את מי ניתן להציל, אדוני? האם כל העשירים יוותרו מחוץ למלכות?" ענה לו ישוע: "לא, פטרוס, אך כל אלה אשר שמים את מבטחם בעושר, יתקשו לחיות את חיי הרוח אשר מובילים אל ההתקדמות הנצחית. ואפילו אז, הרבה ממה שבלתי-אפשרי עבור האדם איננו מעבר להישג ידו של האב שבשמים; ראוי לנו להבין כי לא ייפלא מאלוהים דבר."

163:3.3 (1803.5) כאשר הם הלכו לדרכם, ישוע התעצב על כך שמטדורמוס לא נשאר אתם, שכן הוא אהב אותו מאוד. וכאשר הם צעדו על חוף האגם והתיישבו ליד המים, אמר פטרוס בשם כל השנים-עשר (אשר כעת היו נוכחים כולם): "אנחנו מוטרדים מהמילים שאמרת

לצעיר העשיר. האם נדרוש מכל חסידינו לוותר על רכושם עלי אדמות?" ענה ישוע: "לא, פטרוס, רק מאלה שרוצים להיות שליחים, מאלה שמבקשים לחיות אתי כמו שאתם חיים אתי, כמשפחה אחת. הן האב דורש מילדיו אהבה טהורה ומלאה. אתם נדרשים לוותר על כל דבר, או על כל אדם, אשר עומד בינכם לבין אהבת אמיתות המלכות. אם עושרו של האדם איננו פולש למחוזות הנשמה, אזי אין לו כל נגיעה לחיי הרוח של אלה הבאים בשערי המלכות."

163:3.4 (1804.1) אמר אז פטרוס, "אבל מאסטר, הן אנחנו עזבנו את הכול והלכנו אחריך, ומה יהיה לנו?" אז דיבר ישוע אל כל השנים-עשר: "אמן, אמן אומר לכם, כִּי אֵין אִישׁ אֲשֶׁר עָזַב אֶת עוֹשְׁרוֹ, בֵּיתוֹ, אִשְׁתּוֹ, אֶחָיו, הוריו אוֹ בָּנָיו לְמַעַן הַבְּשׂוֹרָה, אֲשֶׁר לֹא יְקַח עַתָּה בַּזְּמַן הַזֶּה מֵאָה פְּעָמִים כָּהֵמָּה, וְאוּלַי יִירָדֶף, וְלָעוֹלָם הַבָּא יְחֻיֶּה חַיֵּי עוֹלָם. אך רבים מהראשונים יהיו אחרונים, ואילו האחרונים לעיתים קרובות יהיו ראשונים. האב דואג ליצוריו בהתאם לצרכיהם, ועל-פי חוקי הצדק והחסד והטיפול האוהב למען רווחתו של יקום.

163:3.5 (1804.2) "מלכות השמים הינה כמו בעל-בית שמעסיק פועלים הרבה, אשר הלך השכם בבוקר לשכור פועלים לעבודה בכרם שלו. כאשר הסכים עם הפועלים לשלם להם דינר אחד עבור יום העבודה, הוא שלח אותם אל כרם. הוא הלך שוב בסביבות השעה תשע בבוקר, ראה אחרים עומדים בשוק חסרי-מעש ואמר להם: 'לכו גם אתם לעבוד בכרם שלי, ואשלם לכם כגמולכם.' והם הלכו מיד לעבודה. ושוב הוא הלך ועשה כן בשעה שתים-עשרה בצהרים ובשעה שלוש אחר הצהריים. כאשר הוא הלך לשוק בשעה חמש אחר הצהריים, הוא עדיין מצא פועלים אחרים אשר עומדים באין מעש ושאל אותם, 'מדוע זה תעמדו ללא מעש כל היום?' ענו לו הפועלים: 'כי איש לא שכר אותנו.' אמר להם בעל הבית: 'לכו גם אתם לעבוד בכרם שלי, ואשלם לכם כגמולכם הצודק.'

163:3.6 (1804.3) "לעת ערב, אמר בעל הכרם למנהל שלו: 'קרא לפועלים ושלם להם שכרם. התחל באחרונים שנשכרו וסיים בראשונים.' כאשר הגיעו אלה שנשכרו בשעה חמש אחר הצהריים, כל אחד מהם קיבל דינר אחד, וכך היה גם עם כל יתר הפועלים. כאשר ראו הפועלים שנשכרו בתחילת היום כמה קיבלו אלו אשר נשכרו אחרונים, הם ציפו לקבל יותר ממה שסוכם. אך כמו כל יתר האחרים, כל פועל קיבל אך דינר אחד. לאחר שהפועלים קיבלו את שכרם, הם התלוננו בפני בעל הבית ואמרו: 'הפועלים האלה שנשכרו אחרונים עבדו רק

שעה אחת, ועדיין שילמת להם בדיוק את אותו הסכום ששילמת לנו, אנחנו שעבדנו יום שלם מתחת לשמש הקופחת.׳

163:3.7 (1804.4) ״ענה להם בעל הבית: ׳ידידיי, לא עשיתי לכם כל רע. האם לא הסכים כל אחד מכם לעבוד תמורת דינר אחד ליום? קחו את שמגיע לכם ולכו לדרככם, כי רוצה אני לתת לאחרונים בדיוק את מה שנתתי לכם. האין זאת כי החוק מתיר לי לעשות ברכושי כרצוני? או שמא אתם מתרעמים על נדיבותי משום שאני מבקש לעשות עמם חסד?׳״

4. הפרידה מן השבעים

163:4.1 (1804.5) המחנה במגדן היה כמרקחה בשעה שהשבעים יצאו אל משימתם הראשונה. מוקדם באותו בוקר, בשיחתו האחרונה עם השבעים, הדגיש ישוע את הדברים הבאים:

163:4.2 (1804.6) 1. נדרש להטיף לבשורת המלכות בכל רחבי העולם, לגויים כמו גם ליהודים.

163:4.3 (1804.7) 2. בזמן סעד החולים, הימנעו מללמד אותם לצפות לנסים.

163:4.4 (1805.1) 3. הטיפו לאחווה רוחנית של בני האל, ולא למלכות חיצונית של עוצמה עולמית ושל הדר חומרי.

163:4.5 (1805.2) 4. הימנעו מאובדן זמן מיותר ביותר מדי מפגשים חברתיים ובזוטות אחרות אשר עלולות להסיח את דעתכם מן המסירות בלב מלא להטפה לבשורה.

163:4.6 (1805.3) 5. אם הבית הראשון אשר נבחר לשמש כמטה מתברר כראוי, הישארו שם במשך כל שהותכם באותה העיר.

163:4.7 (1805.4) 6. הבהירו לכל המאמינים הנאמנים כי הגיעה השעה להיפרד בגלוי ממנהיגי הדת היהודים בירושלים.

163:4.8 (1805.5) 7. לַמדו כי חובתו המלאה של האדם מסתכמת במצווה אחת: אהוב את אדוני אלוהיך בכל לבבך ובכל מאודך, ואהבת לרעיך כמוך. (הם נדרשו ללמד את זאת כחובתו

המלאה של האדם במקום תרי״ג המצוות שלהן הטיפו הפרושים.)

163:4.9 (1805.6) לאחר שישוע דיבר כך אל השבעים בנוכחות כלל השליחים והתלמידים, לקח אותם שמעון פטרוס הצידה ונשא באוזניהם באופן פרטי את נאום ההסמכה שלהם, אשר היווה הרחבה לציווי אשר ציווה אותם המאסטר בשעה שהניח עליהם את ידיו והסמיך אותם כשליחי המלכות. פטרוס האיץ בשבעים לקדש בחוויית חייהם את המידות הטובות הבאות:

163:4.10 (1805.7) 1. **מסירות מקודשת.** תמיד להתפלל לכך שעוד אנשים יישלחו לקצור בשירות הבשורה. הוא הסביר שכאשר אנחנו מתפללים כך, על-פי-רוב נאמר, ״הנני כאן; שלח אותי.״ הוא התרה בהם שלא להזניח את תרגול הסגידה היומי שלהם.

163:4.11 (1805.8) 2. **אומץ אמיתי.** הוא הזהיר אותם שהם ייתקלו בעוינות וככל הנראה גם יירדפו. פטרוס אמר להם כי משימתם איננה משימה לפחדנים ויעץ לאלה אשר פחדו לסגת עוד בטרם יתחילו. אך איש לא נסוג.

163:4.12 (1805.9) 3. **אמונה ואמון.** הם חייבים לצאת למשימה הקצרה הזו ללא כל צידה; הם חייבים לסמוך על האב שיספק את מזונם ושידאג להם למחסה ולכל צרכיהם האחרים.

163:4.13 (1805.10) 4. **התלהבות ויוזמה.** הם חייבים להצטייד בקנאות ובהתלהבות נבונה; הם חייבים לדבוק בעיסוק אך ורק בעסקי המאסטר. ברכות המפגש במזרח היוו טקס ממושך ומפורט; ולפיכך הם הונחו ״לא לברך איש לשלום בדרכם,״ הוראה אשר הייתה דרך נפוצה להנחות אדם להמשיך בעיסוקיו ללא בזבוזי זמן. אין כל קשר בין הדבר הזה לבין ברכת שלום חברית.

163:4.14 (1805.11) 5. **אדיבות ורכות.** המאסטר הנחה אותם לא לבזבז זמן מיותר בטקסים חברתיים, אך הוא ציווה עליהם להיות אדיבים כלפי כל מי שהם באו עמו במגע. הם הונחו

להפגין נדיבות כלפי אלה אשר אירחו אותם בבתיהם. הם הוזהרו במפורש לבל יעזבו בית צנוע על-מנת להתארח בבית נוח יותר, או בית שלו נתונה השפעה גדולה יותר.

163:4.15 (1805.12) 6. **סעד החולים.** פטרוס הנחה את השבעים לחפש את חולי הנפש והגוף ולעשות כל אשר לאל ידם על-מנת להקל על מצבם, או לרפא את מחלותיהם.

163:4.16 (1805.13) ולאחר שהם נצטוו והודרכו לנהוג כך, הם יצאו לדרך זוגות-זוגות למשימתם בגליל, בשומרון וביהודה.

163:4.17 (1806.1) אף-על-פי שליהודים היה יחס מיוחד למספר שבעים, ושלפעמים היהודים נהגו למנות את שבעים אומות הגויים, ואף כי השליחים הללו יועדו לבשר את הבשורה לכל העמים כולם, ככל שידיעתנו מגעת, היה זה אך מקרה שהקבוצה הזו מנתה שבעים שליחים. ידוע לנו בוודאות כי ישוע התכוון לקבל לפחות שישה חברים נוספים, אך אלה לא היו מוכנים לשלם את המחיר הנדרש של ויתור על רכושם ועל משפחותיהם.

5. העברת המחנה לפֵּלָה

163:5.1 (1806.2) ישוע והשנים-עשר התכוונו כעת לבסס את המטה האחרון שלהם בפראה, ליד פלה, המקום שבו הוטבל המאסטר בירדן. את עשרת הימים האחרונים של נובמבר הם בילו בהתייעצות במגדן, וביום שלישי, ה-6 בחודש דצמבר, יצאה החבורה כולה, כמעט שלוש-מאות איש, עם שחר על צידתה, ועברה ללון באותו לילה בפלה בסמוך לנהר. היה זה אותו אתר בדיוק, ליד המעיין, שבו מוקם המחנה של יוחנן המטביל שנים אחדות קודם לכן.

163:5.2 (1806.3) לאחר פירוק המחנה במגדן, חזר דוד זבדיה אל בית צידה והחל לצמצם באופן מיידי את שירות השליחים. המלכות נכנסה לשלב חדש. מדי יום הגיעו עולי רגל מכל חלקי פלשתינה, ואפילו ממחוזות מרוחקים באימפריה הרומית. לעיתים הגיעו מאמינים אף ממסופוטמיה ומן הארצות אשר מעבר לנהר החידקל. ובשל כך, ביום ראשון, ה-18 בדצמבר,

העמיסו דוד זבדיה וסגל השליחים את ציוד המחנה אשר אוחסן עד אז בבית אביו על בהמות משא, אותו ציוד אשר שימש בעבר את המחנה בבית צידה, בסמוך לאגם. לעת עתה הם נפרדו מבית צידה וירדו אל חוף הכנרת ולאורך הירדן, עד לנקודה המצויה כקילומטר מצפון למחנה השליחים. בתוך פחות משבוע ניתן היה לארח כמעט אלף וחמש-מאות עולי רגל מבקרים. מחנה השליחים יכול היה לארח כחמש-מאות איש. הייתה זו העונה הגשומה בפלשתינה, ומקומות הלינה הללו היו נחוצים על-מנת לדאוג למספר ההולך וגדל של מבקרים, רובם מבקרים כנים, אשר הגיעו לפראה על-מנת לראות את ישוע ולשמוע את תורתו.

163:5.3 (1806.4) דוד עשה את כל אלה מיוזמתו, אף כי הוא נועץ בפיליפוס ובמתי במגדן. הוא העסיק חלק גדול משירות השליחים כעוזריו בתפעול המחנה; כעת שימשו פחות מעשרים איש כשליחים בשירות יומיומי. כשהתקרב חודש דצמבר לסיומו, ולפני ששבו השבעים, כמעט שמונה-מאות מבקרים נקבצו מסביב למאסטר, והם מצאו מקום אירוח במחנה של דוד.

6. שובם של השבעים

163:6.1 (1806.5) ביום שישי, ה-30 בדצמבר, בעוד שישוע שהה בגבעות הסמוכות יחד עם פטרוס, יעקב ויוחנן, החלו השבעים לשוב אל המטָה בפַּלָה. זוגות-זוגות הם הגיעו, ועמם מאמינים רבים. בסביבות השעה חמש אחר הצהריים התאספו כל השבעים באתר הלימוד כאשר ישוע שב למחנה. ארוחת הערב התעכבה ביותר משעה, בעת שדובריה הנלהבים של בשורת המלכות סיפרו את חוויותיהם. שליחיו של דוד הביאו הרבה מן החדשות האלה לשליחים במשך השבועות האחרונים, אך עדיין היה זה מעורר השראה ביותר לשמוע את מורי הבשורה החדשים הללו, אשר זה עתה הוסמכו, משתפים באופן אישי בחוויותיהם באשר ליחס שאותו קיבלו מן היהודים והגויים הרעבים. סוף-סוף הצליח ישוע לראות אנשים היוצאים להפיץ את החדשות הטובות ללא נוכחותו האישית. כעת ידע המאסטר כי הוא יכול לעזוב את העולם מבלי שיחול עיכוב משמעותי בהתפתחותה של המלכות.

(1807.1) 163:6.2 כאשר סיפרו השבעים "שגַּם הַשֵּׁדִים נִכְנָעִים תַּחְתֵּינוּ בִּשְׁמֶךָ", הם התייחסו למקרי הריפוי הנפלאים של אלה אשר נפלו קורבן למחלות נפש. אף-על-פי-כן, אכן היו כמה מקרי דיבוק אשר זכו להקלה כתוצאה מן הסעד הזה, מקרים שאליהם התייחס ישוע כאשר אמר: "אין זה מוזר שרוחות זוטרות סוררות אלה נכנעו לכם, שכן רָאִיתִי אֶת הַשָּׂטָן נוֹפֵל כַּבָּרָק מִן הַשָּׁמַיִם. אַךְ בָּזֹאת אַל תִּשְׂמְחוּ, אֲשֶׁר נִכְנָעִים תַּחְתֵּיכֶם הָרוּחוֹת. אכריז באוזניכם כי לאחר שאשוב אל אבי, נשלח את רוחותינו לשכון בדעתם של האנשים, וכך לא תוכלנה אפילו מעט הרוחות האבודות האלה להיכנס אל דעתם של בני התמותה. שמח אני על העוצמה אשר הפגנתם כלפי בני האדם, אך אתם אל תשמחו על כך, כִּי אִם שִׂמְחוּ עַל אֲשֶׁר נִכְתְּבוּ שְׁמוֹתֵיכֶם בַּשָּׁמַיִם, על אשר אתם עתידים לצאת לנתיבה נצחית של כיבוש רוחני."

(1807.2) 163:6.3 ובאותה שעה ממש, בדיוק לפני תחילת ארוחת הערב, חווה ישוע את אחד מאותם רגעים נדירים של אקסטזה רגשית אשר חסידיו ראו מעת לעת. והוא אמר: "אוֹדְךָ אָבִי, אֲדוֹן הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, כִּי הִסְתַּרְתָּ בְּשׁוֹרָה נִפְלָאָה זוֹ מִן הַחֲכָמִים וְהַנְּבוֹנִים, והרוח גילתה את נפלאות הרוח האלה לעוללי המלכות. הֵן אָבִי, כִּי כֵן הָיָה רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, ואנוכי עולז בידיעה כי הבשורות הטובות תגענה אל העולם כולו אפילו לאחר שאשוב אליך בתום המשימה אשר הטלת עלי לעשותה. אני נרגש מאוד מכך שעתיד אתה למסור את כל העוצמה לידי, שרק אתה יודע אל נכון מי אני, ושרק אני ואלה אשר להם גיליתי אותך יודעים אל נכון מי אתה. וכאשר אסיים את ההתגלות הזו לאחיי בגוף, אמשיך לגלותך ליצוריך אשר במרומים."

(1807.3) 163:6.4 כאשר סיים ישוע לדבר כך אל האב, הוא נפנה הצידה לשוחח אל שליחיו ואל סועדיו: "אַשְׁרֵי עֵינֵיכֶם כִּי תִרְאֶינָה וְאַשְׁרֵי אׇזְנֵיכֶם כִּי תִשְׁמַעְנָה. כִּי אָמֵן אֹמֵר אֲנִי לָכֶם, נְבִיאִים וְצַדִּיקִים רַבִּים נִכְסְפוּ לִרְאוֹת אֵת אֲשֶׁר אַתֶּם רֹאִים וְלֹא רָאוּ, וְלִשְׁמֹעַ אֵת אֲשֶׁר אַתֶּם שֹׁמְעִים וְלֹא שָׁמֵעוּ. דורות רבים של ילדי האור בעתיד לבוא, בשעה שישמעו על אודות הדברים הללו, יקנאו באלה אשר שמעו וראו אותם."

(1807.4) 163:6.5 ואז הוא דיבר אל התלמידים ואמר: "שמעתם כיצד ערים וכפרים רבים קיבלו את בשורות המלכות הטובות, וכיצד קיבלו היהודים והגויים את מורי ואת סועדי. אכן ברוכות תהיינה הקהילות אשר בחרו להאמין בבשורת המלכות. אך אוי לתושבי כּוֹרָזִין, לתושבי

בֵּית-צָיְדָה ולתושבי כפר נחום, אשר דחו את האור, אוי לערים אשר לא קיבלו היטב את השליחים. הנני מכריז כי הַגְּבוּרוֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְקִרְבְּכֶן, אִלּוּ נַעֲשׂוּ בְּצוֹר וּבְצִידוֹן, הֶעָרִים הַמְכוּנוּת כּוֹפְרוֹת, הֲלֹא כְבָר יָשְׁבוּ בְּשַׂק וָאֵפֶר וָשָׁבוּ. ביום הדין אכן יהיה טוב יותר לצור ולצידון."

163:6.6 (1807.5) למחרת, ביום השבת, לקח ישוע את השבעים לבדם ואמר: "אכן שמחתי כאשר שבתם עם החדשות הטובות באשר לאופן שבו התקבלה הבשורה על-ידי רבים מתושבי הגליל, השומרון ויהודה. אך מדוע הופתעתם מן השמחה? האם לא ציפיתם כי המסר שלכם יתקבל בעוצמה? האם יצאתם עם כל-כך מעט אמונה בבשורה עד שיעילותו של המסר הפתיעה אתכם? וכעת, לא אמנע מכם את השמחה, אך אזהיר אתכם הזהר-היטב מפני הגאווה המוסווית, הגאווה הרוחנית. אילו יכולתם להבין את נפילתו של לוציפר, בעל העוון, כי אז הייתם מקפידים להימנע מכל הצורות של הגאווה הרוחנית.

163:6.7 (1808.1) "התחלתם במלאכה הכבירה, מלאכת הלימוד של האדם בן התמותה כי הוא הינו בן האל. אנוכי הראיתי לכם את הדרך; צאו ועשו כחובתכם ואל תתעייפו מעשות טוב. לכם, ולכל אלה אשר ילכו בדרככם בדורות העתיד, אומר כך: תמיד אני עומד קרוב, וקריאתי-הזמנתי הינה, ותמיד תהייה. פְּנוּ אֵלַי כָּל הָעֲמֵלִים וְהַטְּעוּנִים וַאֲנִי אָנִיחַ לָכֶם. קַבְּלוּ עֲלֵיכֶם אֶת עֻלִּי וְלִמְדוּ מִמֶּנִּי, כִּי עָנָו וּשְׁפַל רוּחַ אָנֹכִי, וּמְצָאוּ מַרְגּוֹעַ לְנַפְשׁוֹתֵיכֶם."

163:6.8 (1808.2) והם מצאו כי מילות המאסטר נכונות, כאשר הם העמידו אותן למבחן. ומני אז, אלפים רבים בחנו אף הם את אותן הבטחות, ומצאו אותן תקפות.

7. הכנות למשימה האחרונה

163:7.1 (1808.3) הימים שלאחר מכן היו ימים עסוקים מאוד במחנה בפלה; ההכנות למשימה בפראה הלכו ונשלמו. ישוע ועמיתיו היו עתידים להתחיל במשימתם האחרונה, משימה בת

שלושה חודשים בכל רחבי פראה, משימה אשר הסתיימה רק כאשר המאסטר נכנס לירושלים על-מנת לסיים את מלאכתו על-פני האדמה. במהלך התקופה הזו מוקם המטה של ישוע ושל שנים-עשר השליחים כאן, במחנה בפלה.

163:7.2 (1808.4) ישוע לא נדרש עוד לצאת החוצה על-מנת ללמד את העם. כעת באו הם אליו במספרים שהלכו וגדלו מדי שבוע, ולא רק מפלשתינה, אלא מכל העולם הרומי ואף מן המזרח הקרוב. ואף כי המאסטר השתתף במשימתם של השבְעים בפראה, הוא בילה את מרבית זמנו במחנה בפלה, שם לימד את ההמונים ומשם הנחה את השנים-עשר. במהלך התקופה הזו בת שלושת החודשים, לפחות עשרה מתוך השליחים נשארו לשהות במחיצתו של ישוע.

163:7.3 (1808.5) גם סגל הנשים התכונן לצאת זוגות-זוגות יחד עם השבעים ולפעול בעריה הגדולות של פראה. לאחרונה הכשירה הקבוצה המקורית בת שתים-עשרה הנשים סגל רחב יותר בן חמישים נשים במלאכת ביקורי הבית ובאמנות סעד החולים. פֶּרְפַּטוּאָה, אשתו של שמעון פטרוס, הצטרפה לחטיבה החדשה הזו בסגל הנשים וקיבלה על עצמה להוביל את עבודת הקבוצה המורחבת תחת אבנר. לאחר פנטקוסט היא נותרה לצדו של בעלה המוכשר וליוותה אותו בכל המסעות המיסיונריים אשר ערך; וביום שבו נצלב פטרוס ברומא, אותה השליכו אל חיות הטרף בזירה. סגל הנשים החדש הזה כלל אף את נשותיהם של פיליפוס ומתי, והן את אמם של יעקב ושל יוחנן.

163:7.4 (1808.6) עבודת המלכות עמדה להיכנס כעת אל שלביה האחרונים תחת הנחייתו האישית של ישוע. השלב הנוכחי היה בעל עומק רוחני, זאת בניגוד להמונים מחפשי-הניסים ומבקשי-הנפלאות אשר הלכו אחר המאסטר בימי הפרסום הראשונים שלו בגליל. יחד עם זאת, עדיין נהה אחריו מספר לא-מבוטל של חסידים אשר נטו אל החומר, ואשר לא הצליחו לתפוש את האמת לפיה מלכות השמים הינה אחווה רוחנית של האדם המתבססת על העובדה הנצחית של אבהותו האוניברסלית של האל.

>> מסמך 163 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 165 <<

מסמך 164

בחג החנוכה

164:0.1 (1809.1) בזמן הקמתו של המחנה בפלה, לקח ישוע עמו את נתנאל ואת תומאס ויצא בחשאי לירושלים על-מנת להשתתף בחגיגות החנוכה. רק לאחר שחצו את מעבר בית-עניא, הבינו שני השליחים כי פניו של המאסטר מועדות לירושלים. כאשר השניים הבינו כי הוא באמת מתכוון להיות נוכח בחגיגות החנוכה, הם מחו נמרצות וניסו כל סוג של טיעון בכדי להניאו מכוונתו. ואולם, כל מאמציהם עלו בתוהו; ישוע היה נחוש לבקר בירושלים. כתשובה לכל טיעוניהם ואזהרותיהם, ועל כך שהם הדגישו את הטיפשות ואת הסכנה שבהיותו חשוף לתפיסה בידי הסנהדרין, הוא אמר רק, "בטרם תגיע שעתנו, אעניק למורי ישראל הללו הזדמנות נוספת לראות את האור."

164:0.2 (1809.2) הם המשיכו בדרכם לירושלים, ושני השליחים המשיכו לבטא את הרגשתם ואת חששם, ולתת ביטוי בקולם לספקותיהם באשר לחוכמה שבמעשה יומרני-לכאורה מעין זה. הם הגיעו אל יריחו בסביבות השעה ארבע-וחצי והתכוננו לבלות שם את הלילה.

1. הסיפור על השומרוני הטוב

(1809.3) 164:1.1 באותו ערב התקבצה סביב ישוע וסביב שני השליחים חבורה ניכרת אשר ביקשה לשאול שאלות. על רבות מהשאלות ענו השליחים, ואילו המאסטר דן בשאלות אחרות. במהלך הערב ניסה עורך-דין אחד לסבך את ישוע בדבר פלפול, ואמר: "המורה, אני מבקש לשאול אותך מה נדרש ממני לעשות בכדי לזכות בחיי נצח?" ענה לו ישוע, "וכי מה כתוב בתורה ובנביאים; מה הדבר אשר קראת בכתבי הקודש?" תשובתו של עורך הדין, שהכיר הן את תורת הפרושים והן את תורתו של ישוע, הייתה: "אהוב את אדוני אלוהיך בכל לבבך ובכל מאודך, ואהבת לרעיך כמוך." אמר אז ישוע: "נכון ענית; אם אכן זאת תעשה, תזכה בחיי נצח."

(1809.4) 164:1.2 ואולם, עורך הדין לא שאל את השאלה הזו לגמרי בתמימות. הוא ביקש להצדיק את עצמו וקיווה גם להביך את ישוע. לפיכך, הוא העז ושאל שאלה נוספת. הוא התקרב מעט יותר אל המאסטר, ואמר: "אבל המורה, האם תוכל להגיד לי מי הוא בדיוק רעִי? " עורך הדין שאל את השאלה מתוך תקווה להפיל את ישוע בפח ולגרום לו להכריז דבר-מה אשר סותר את החוק היהודי, אשר הגדיר רַע "כבן אותו העם." היהודים התייחסו אל כל האחרים כאל "כלבים גויים." עורך הדין הזה הכיר במידת-מה את תורת ישוע, ועל-כן ידע כי ישוע חשב אחרת; וכך הוא קיווה להוביל אותו לומר דבר-מה אשר יוכל להיחשב כמתקפה על החוק הקדוש.

(1810.1) 164:1.3 אבל ישוע הבחין במניע של עורך הדין, ובמקום ליפול למלכודת, הוא בחר לספר למאזיניו סיפור, סיפור אשר מאזיניו בקהל ביריחו בוודאי יעריכו מאוד. וכך אמר ישוע: "אִישׁ אֶחָד יָרַד מִירוּשָׁלַיִם לִירִיחוֹ וְנָפַל בְּיִדֵי שׁוֹדְדִים אֲכְזָרִים, וְהֵם הִפְשִׁיטֻהוּ וְגַם פְּצָעֻהוּ, וַיַּעַזְבוּ אוֹתוֹ וְהוּא עוֹמֵד בֵּין מָוֶת לַחַיִּים וַיֵּלְכוּ לָהֶם. וַיִּקֶר מִקָּרֵהוּ כֹּהֵן אֶחָד אֲשֶׁר יָרַד בַּדֶּרֶךְ הַהוּא וַיַּרְא אֹתוֹ וַיַּעֲבֹר מֵעָלָיו. וְכֵן גַּם אִישׁ לֵוִי נִקְרָה בַּמָּקוֹם וַיִּיגָּשׁ וַיַּרְא אֹתוֹ וַיַּעֲבֹר מֵעָלָיו. וְהִנֵּה שֹׁמְרוֹנִי הֹלֵךְ בַּדֶּרֶךְ וַיָּבֹא עָלָיו וַיַּרְא אֹתוֹ וַיֶּהֱמוּ מֵעָיו. וַיִּיגָּשׁ אֵלָיו וַיַּחְבֹּשׁ אֶת פְּצָעָיו וַיָּסֹךְ בְּשֶׁמֶן וָיָיִן, וַיַּרְכִּיבֵהוּ עַל בְּהֶמְתּוֹ וַיּוֹלִיכֵהוּ אֶל הַמָּלוֹן וַיְכַלְכְּלֵהוּ. וְלַמָּחֳרָת בְּנָסְעוֹ הוֹצִיא שְׁנֵי דִינָרִים וַיִּתְּנֵם לְבַעַל הַמָּלוֹן וַיֹּאמַר לוֹ: 'כַּלְכֵּל אוֹתוֹ וְאֵת אֲשֶׁר תּוֹסִיף עוֹד לְהוֹצִיא עָלָיו, אֲנִי בְשׁוּבִי אֲשַׁלְּמֶנּוּ לָךְ.' וְעַתָּה מִי מִן הַשְּׁלֹשָׁה הָיָה בְעֵינֶיךָ רַע לִנְפֹּל בְּיִדֵי הַשּׁוֹדְדִים?" כאשר הבחין

עורך הדין כי הוא עצמו נפל למלכודת אשר טמן, ענה, "הָעוֹשֶׂה עִמּוֹ אֶת הֶחָסֶד." אמר לו ישוע, "לֵךְ וַעֲשֵׂה כֵן גַּם-אָתָּה."

164:1.4 (1810.2) עורך הדין ענה, "העושה עמו את החסד," הואיל והוא ביקש להימנע מלבטא את המילה השנואה, שומרוני. עורך הדין נאלץ להשיב על השאלה, "מיהו רעִי?" אותה שאלה אשר שאל את ישוע, ואשר אם היה עונה עליה, היה מואשם במישרין בכפירה. ישוע לא רק בלבל את עורך הדין הנוכל, אלא גם סיפר למאזיניו סיפור שבעת ובעונה אחת היטיב להזהיר את חסידיו, וגם הוכיח בעוצמה את כלל היהודים על יחסם כלפי השומרונים. והסיפור הזה המשיך לעודד את האהבה והאחווה בין אדם לחברו בקרב כל אלה אשר האמינו לאחר מכן בבשורת ישוע.

2. בירושלים

164:2.1 (1810.3) ישוע השתתף זה מכבר בחג הסוכות בכדי להטיף את הבשורה לעולי הרגל אשר הגיעו מכל קצוות האימפריה; כעת הוא עלה אל חגיגת חג החנוכה מתוך מטרה אחת בלבד: להעניק לסנהדרין ולמנהיגי היהודים הזדמנות נוספת לראות את האור. המאורע המרכזי של הימים הספורים אשר הוא בילה בירושלים התרחש בליל יום שישי, בביתו של נִיקוֹדֵמוּס. שם התקבצו יחדיו כעשרים-וחמישה מנהיגים יהודים אשר האמינו בתורת ישוע. על הקבוצה הזו נמנו ארבעה-עשר אנשים אשר היו באותה עת חברי הסנהדרין, או אשר נמנו על שורותיה עד זמן קצר קודם לכן. בפגישה הזו נכחו עֵבֶר, מטדורמוס ויוסף הרמתי.

164:2.2 (1810.4) באותו מפגש היו כל מאזיניו של ישוע אנשים מלומדים. הן שומעיו והן שני השליחים נדהמו מרוחב היריעה ומן העומק של הדברים אשר נשא המאסטר באוזני חברי הקבוצה המכובדים. מאז שהוא לימד באלכסנדריה, רומא ובאיי הים התיכון, הוא לא הפגין ידיעות מעין אלה ואת הבנתו המעמיקה בחיי האדם, החיים הדתיים כמו גם החיים החילוניים.

164:2.3 (1810.5) כאשר הסתיים המפגש הקטן הזה, הם כולם נדהמו מאישיותו של המאסטר, הוקסמו מנועם הליכותיו והתאהבו באדם. הם ביקשו לייעץ לישוע באשר לרצונו לכבוש את

לבם של יתר חברי הסנהדרין. המאסטר הקשיב בדממה וברוב-קשב לכל הצעותיהם. היטב הוא ידע שאף אחת מתכניותיהם לא תצלח. הוא הניח שרוב מנהיגי היהודים לעולם לא יקבלו את בשורת המלכות; ואף-על-פי-כן, הוא נתן לכולם הזדמנות אחת נוספת לבחור. ואולם, כאשר הוא הלך אל דרכו לשנת הלילה על הר הזיתים בלוויית נתנאל ותומאס, הוא טרם החליט באשר לשיטה שבה הוא יביא פעם אחת נוספת את פועלו לידיעת הסנהדרין.

164:2.4 (1811.1) באותו לילה נדדה שנתם של נתנאל ושל תומאס; הם הוכו בתדהמה מהדברים אשר שמעו בביתו של ניקודמוס. הם הפכו בדעתם בהערתו האחרונה של ישוע, בתגובה להצעת חברי הסנהדרין בעבר ובהווה להתייצב לצדו אל מול השבעים. אמר המאסטר: "לא אֲחַי, זה לא ישרת דבר. אתם רק תעצימו את הזעם אשר ינחת על ראשיכם, אבל לא תצליחו להפחית כהוא זה את השנאה שהם רוחשים כלפי. לכו לכם, כל אחד מכם, ועסקו בעסקי האב כפי שתנחה אתכם הרוח, בעוד שאני אביא לידיעתם פעם אחת נוספת את דבר המלכות על-פי הדרך שאותה ייראה לי אבי."

3. ריפוי הקבצן העיוור

164:3.1 (1811.2) למחרת יצאו השלושה אל ביתה של מרתה בבית עניא לארוחת הבוקר, ומשם הם המשיכו מיד אל ירושלים. בבוקר של אותה שבת, כשהתקרבו ישוע ושני השליחים אל המקדש, הם פגשו בקבצן ידוע-היטב, איש עיוור מלידה, אשר ישב במקומו הקבוע. אף כי הקבצנים לא ביקשו או קיבלו נדבות בשבת, הם הורשו להמשיך ולשבת במקומותיהם הקבועים. ישוע עצר והתבונן בקבצן. בזמן שהתבונן באדם הזה, עיוור מלידה, הבזיק במוחו הרעיון באשר לאופן שבו יציג פעם אחת נוספת את משימתו עלי אדמות לידיעת הסנהדרין ומנהיגי הדת והרבנים היהודים האחרים.

164:3.2 (1811.3) בעת שהמאסטר עמד לפני העיוור, שקוע במחשבותיו, חכך נתנאל בדעתו באשר למה שגרם לעיוורונו של אותו אדם, ושאל: "מאסטר, מי הוא אשר חטא, האדם הזה או

שמא הוריו, כך שהוא נולד עיוור?"

164:3.3 (1811.4) הרבנים לימדו שכל מקרי העיוורון מלידה, כדוגמת העיוורון הזה, נגרמו בשל חטא. לא רק שהילדים עצמם נוצרו ונולדו מתוך חטא, אלא גם שילד יכול היה להיוולד עיוור כעונש על חטא מסוים אשר חטא אביו. הם אפילו לימדו כי הילד עצמו עלול היה לחטוא עוד בטרם נולד. הם גם לימדו שמומים מעין אלה עלולים היו להיגרם בשל חטא, או סטייה, של האם במהלך ההיריון.

164:3.4 (1811.5) בכל האזורים הללו רווחה האמונה בגלגול נשמות. בנוסף למורים היהודים הקדומים, גם אפלטון, פילון ורבים מן האיסיים, האמינו בתיאוריה לפיה האדם קוצר בגלגול מסוים את אשר הוא זרע בקיום קודם; וכך, הם האמינו שבגלגול חיים אחד הם משלמים על חטאים אשר חטאו במהלך חיים קודמים. המאסטר התקשה לגרום לאנשים להאמין שנשמותיהם לא היו קיימות בעבר.

164:3.5 (1811.6) וככל שהדבר נדמה כחוסר-עקביות, אפילו שהעיוורון נחשב כתוצאה של חטא לכאורה, היהודים החשיבו מתן נדבות לקבצנים העיוורים כמצווה גדולה. היה זה מנהג האנשים העיוורים הללו לשיר באוזני עוברי האורח, "הו רחומי-לב, מצווה לסייע לעיוור."

164:3.6 (1811.7) ישוע החל לדון במקרה הזה עם נתנאל ועם תומאס, לא רק משום שהוא כבר החליט לעשות שימוש בעיוור הזה באותו יום בכדי להביא שוב את משימתו לידיעת מנהיגי היהודים, אלא גם משום שתמיד הוא עודד את שליחיו לחפש את הגורמים האמיתיים לכלל התופעות, פיזיות או רוחניות. לעיתים קרובות הוא הזהירם מפני הנטייה הרווחת לייחס גורמים רוחניים למאורעות פיזיים שגורים.

164:3.7 (1812.1) ישוע החליט להשתמש בקבצן הזה לשם עשיית הדבר שאותו תכנן לעשות באותו היום. אך לפני שפעל למען אותו עיוור, יאשיהו שמו, הוא ענה על שאלתו של נתנאל. וכך אמר המאסטר: "איש זה לא חטא, ואף הוריו לא חטאו, ועדיין מעשה האל הוא שמתקיים בו. העיוורון שלו נובע מהשתלשלות רגילה של דברים, וכעת נעשה את אשר ציווה שולחי עוד במהלך היום, כי בוא יבוא הלילה שבו לא יתאפשר עוד לעשות את אשר אנחנו עומדים לעשות. כאשר אני בעולם, אני הנני אור העולם, אך בעוד זמן קצר כבר לא אהיה עמכם."

164:3.8 (1812.2) כאשר סיים ישוע לומר את דבריו אלה, הוא אמר לנתנאל ותומאס: "הבה נשיב את הראייה לעיוור הזה ביום השבת, כך שתינתן לסופרים ולפרושים מלוא ההצדקה להאשים את בן האדם." אז הוא עצר, ירק על האדמה וערבב את הרוק עם הטִמר. הוא דיבר כך שהעיוור יכול היה לשמוע את כל אשר אמר, הלך אל יאשיהו, מרח את החמר על עיניו העיוורות ואמר: "לך, בני. שטוף את החמר הזה בבריכת השילוח, ומיד תקבל את ראייתך." ולאחר שיאשיהו שטף כך את עצמו מן החמר בברכת השילוח, הוא חזר אל חבריו ואל בני משפחתו כאדם רואה.

164:3.9 (1812.3) מכיוון שהוא תמיד קיבץ נדבות, הוא לא ידע כל דבר אחר; וכך, לאחר שוך ההתרגשות הראשונית על כך שחזר אליו מאור עיניו, הוא שב אל המקום הקבוע שבו קיבץ נדבות. חבריו, שכניו וכל מי שהכיר אותו משכבר, כאשר ראו ששב אליו מאור עיניו, שאלו כולם, "האם אין זהו יאשיהו הקבצן העיוור?" חלק אמרו שכן. אחרים אמרו, "לא, זה מישהו דומה לו, כי האדם הזה רואה." אך כאשר שאלו אותו עצמו, ענה, "אני הוא."

164:3.10 (1812.4) וכאשר שאלו אותו לפשר העובדה ששב אליו מאור עיניו, ענה להם: "אדם בשם ישוע חלף כאן. ובעוד שהוא משוחח עליי עם חבריו, רקק לתוך החמר, משח אותו על עיני והורה לי ללכת ולרחוץ בבריכת השילוח. עשיתי כאשר ציווה, ומיד שב אליי מאור עיניי. זה קרה רק לפני כמה שעות. עדיין אני לא מבין הרבה ממה שאני רואה." כאשר שאלו האנשים שהחלו להתקבץ מסביבו היכן הם יוכלו למצוא את האדם המוזר שריפא אותו, אמר להם יאשיהו שאיננו יודע.

164:3.11 (1812.5) היה זה אחד מן הנסים המוזרים ביותר שחולל המאסטר. האדם הזה לא ביקש להתרפא. הוא לא ידע שאותו ישוע אשר הנחה אותו לרחוץ בשילוח, והבטיח לו את מאור עיניו, היה הנביא מן הגליל אשר הטיף בירושלים במהלך חג הסוכות. האדם הזה לא ממש האמין שישוב אליו מאור עיניו, אך בני תקופתו האמינו עד מאוד בכוח רוקו של אדם גדול או קדוש; מן השיחה של ישוע עם נתנאל ותומאס הסיק יאשיהו כי מיטיבו-לכאורה היה אדם גדול, מורה מלומד, או נביא קדוש; ועל כן הוא עשה כאשר ציווה אותו ישוע.

164:3.12 (1812.6) ישוע עשה שימוש בחמר וברוק והנחה אותו לרחוץ בברכת השילוח הסמלית מתוך שלוש הסיבות הבאות:

164:3.13 (1812.7) 1. לא היה זה נס אשר אירע בשל אמונתו של אותו יחיד. היה זה פלא אשר ישוע ביקש לחולל לצרכיו הוא, אך הוא דאג בה-בעת שהאדם ייצא נשכר מכאן ואילך.

164:3.14 (1813.1) 2. הואיל והעיוור לא ביקש להתרפא, ומכיוון שאמונתו הייתה קלושה, הפעולות החומריות נועדו על-מנת לעודד אותו. הוא אכן האמין באמונה הטפלה אשר ייחסה סגולות לרוק, וכמו-כן הוא ידע שברכת השילוח היא מקום קדוש-למחצה. אך הוא לא היה הולך לשם, אלמלא היה צריך לרחוץ את החמר אשר משחו עליו. הייתה כאן אך המידה המספיקה של טקסיות אשר הייתה נחוצה בכדי להניע אותו לפעול.

164:3.15 (1813.2) 3. ואולם, הייתה לישוע סיבה שלישית שבעטיה הוא השתמש באמצעים חומריים לשם ביצוע הפעולה הייחודית הזו: הנס הזה בוצע לחלוטין מבחירתו שלו, ובאמצעותו הוא ביקש ללמד את חסידיו – את בני תקופתו כמו גם את כל בני הדורות הבאים – להימנע מלבוז לאמצעים חומריים של ריפוי מחלות, או להזניח את השימוש באמצעים הללו. הוא ביקש ללמד אותם כי הם חייבים להפסיק להתייחס אל נסים כאופן היחיד שבאמצעותו ניתן לרפא מחלות אנושיות.

164:3.16 (1813.3) הסיבה העיקרית שבעטיה השיב ישוע בדרך פלא את מאור עיניו של אותו איש בבוקר יום השבת הזה, בירושלים ובסמוך למקדש, הייתה על-מנת להתריס במישרין בפני הסנהדרין ובפני כלל המנהיגים והרבנים היהודיים. הייתה זו הדרך שבה הוא הכריז בפומבי על המחלוקת שלו עם הפרושים. תמיד ישוע היה חיובי בכל אשר עשה. הוא הביא את שני שליחיו אל אותו אדם בשעות אחר הצהריים המוקדמות של אותה שבת, וגרם במתכוון לאותם דיונים בכדי להעלות את הנושא בפני הסנהדרין ובכדי להכריח את הפרושים לתת את דעתם על הנס.

4. יאשיהו בפני הסנהדרין

164:4.1 (1813.4) עד לשעות אחר הצהריים גרם ריפויו של יאשיהו לכאלה דיונים מסביב למקדש, עד שהסנהדרין החליטה לכנס את המועצה במקום מושבה הקבוע. וזאת תוך הפרה מפורשת של החוק, אשר אסר על התכנסות הסנהדרין בשבת. ישוע ידע כי חילול השבת היה אחד מן האישומים העיקריים אשר יועלו מולו בשעת המבחן הסופי, והוא ביקש כי האשמה שבעטיה הוא יובא לפני הסנהדרין תהיה ריפויו של אדם עיוור בשבת, כאשר בית הדין הגבוה של היהודים יישב בדין כדי לשפוט את מעשה החסד הזה וידון בנושאים הללו בשבת, תוך הפרה ישירה של החוק אשר הוא עצמו חוקק.

164:4.2 (1813.5) ואולם, הם לא זימנו את ישוע; הם חששו לעשות כן. במקום זאת, הם קראו ליאשיהו. לאחר מספר שאלות מקדמיות, הנחה דובר הסנהדרין את יאשיהו (כאשר כחמישים מחברי הסנהדרין נוכחים) לספר להם את אשר קרה לו. מאז הריפוי באותו בוקר הבין יאשיהו מתומאס, מנתנאל ומאחרים, שהפרושים כעסו על כך שהוא נרפא בשבת, וככל הנראה התכוונו לגרום צרות לכל המעורבים; אך יאשיהו לא הבין עדיין שישוע היה זה אשר לו קראו "הגואל". וכך אמר כאשר תחקרו אותו הפרושים: "אדם זה הגיע, מרח חמר על עיני, אמר לי לרחוץ בשילוח ועכשיו אני רואה."

164:4.3 (1813.6) אחד מן הפרושים המבוגרים יותר, לאחר שנשא נאום ממושך, אמר: "אדם זה איננו יכול להיות שליח האל, שכן הנכם רואים שהוא איננו שומר שבת. הוא הפר את המצווה, ראשית, בכך שהכין את החמר, ואז, כאשר הנחה את הקבצן הזה לרחוץ במי השילוח ביום השבת. אדם שכזה איננו יכול להיות מורה אשר נשלח מעם האל."

164:4.4 (1813.7) אמר אחד מן הגברים הצעירים יותר, אחד אשר האמין בישוע בסתר: "אם אדם זה איננו שלוח האל, איך הוא יוכל לעשות את הדברים הללו? אנחנו יודעים שחוטא פשוט איננו מסוגל לחולל נסים שכאלה. כולנו מכירים את הקבצן הזה ויודעים שהוא נולד עיוור; וכעת הוא רואה. האם אתם עדיין טוענים שהנביא הזה עשה את כל אלה בכוח נסיך השדים?" מול כל פרושי אשר קם והעז להאשים ולהוקיע את ישוע, קם אחד אחר אשר שאל

שאלות מביכות וסבוכות, וכך התגלעה מחלוקת רצינית ביניהם. יושב הראש ראה לאן פני הדברים מובילים, וכדי להרגיע את הדיון נפנה בעצמו להמשיך ולתחקר את יאשיהו. הוא פנה אליו ואמר: "מה תאמר לנו על האדם הזה, על אותו ישוע, אשר אתה טוען כי הוא פקח את עיניך?" ויאשיהו ענה, "אני חושב שהוא נביא."

164:4.5 (1814.1) המנהיגים סערו עד מאוד, ומכיוון שלא ידעו מה לעשות, הם החליטו לזמן את הוריו של יאשיהו על-מנת לוודא אם אכן הוא נולד עיוור. הם לא הסכימו להאמין בכך שהקבצן נרפא.

164:4.6 (1814.2) היה זה ידוע היטב בירושלים, שלא רק שעל ישוע עצמו נאסרה הכניסה אל בתי הכנסת, אלא גם שכל אלה אשר האמינו בתורתו גורשו אף הם מבתי הכנסת ומקהילות ישראל; ופירושו של דבר, שנשללו מהם כלל הזכויות אשר קיבלו יהודים באשר הם, למעט הזכות לרכוש את צרכי החיים הבסיסיים.

164:4.7 (1814.3) לפיכך, כאשר הובאו לפני הסנהדרין הוריו של יאשיהו, נשמות עניות ומפוחדות, הם חששו לדבר בחופשיות. אמר דובר בית הדין: "האם זהו בנכם? האם נכון הדבר שהוא נולד עיוור? ואם אכן כך הדבר, איך זה שכעת הוא רואה?" ענה אז אביו של יאשיהו, בהסכמת אמו של יאשיהו: "אנחנו יודעים שזהו בננו ואנחנו יודעים שהוא נולד עיוור. אבל איננו יודעים כיצד הוא הפך לרואה, או מי זה שפקח את עיניו. שאלו אותו; הוא בוגר; תנו לו לדבר בעצמו."

164:4.8 (1814.4) כעת הם זימנו לפניהם את יאשיהו בפעם השנייה. הם לא ממש התקדמו בתוכנית לערוך משפט רשמי, וכמה מהם החלו להרגיש מוזר מכך שכל הדבר מתקיים ביום השבת; לכן, כאשר יאשיהו זומן שוב, הם ניסו להפיל אותו במלכודת תוך שימוש במתקפה מסוג אחר. דובר בית המשפט דיבר אל העיוור לשעבר, ואמר: "למה שלא תהלל את אלוהים? למה שלא תספר לנו את כל האמת על מה שקרה? כולנו יודעים שהאדם הזה הוא חוטא. למה תסרב להכיר באמת? אתה יודע שגם אתה וגם הוא עומדים להיות מורשעים בחילול שבת. למה שלא תכפר על החטא שלך בכך שתודה שאלוהים ריפא אותך, אם אתה ממשיך לטעון שביום הזה שב אליך מאור עיניך?"

(1814.5) 164:4.9 אך יאשיהו לא היה טיפש, ואף לא חסר חוש הומור; וכך ענה לדובר בית הדין: "אם אדם זה הוא חוטא, אינני יודע; אך דבר אחד אני יודע – וזה שקודם הייתי עיוור ועכשיו אני רואה." ומכיוון שהם לא הצליחו להפיל את יאשיהו בפח, הם המשיכו לחקור אותו ושאלו: "איך בדיוק הוא השיב לך את מאור עיניך? מה הוא בדיוק עשה לך? מה הוא אמר לך? האם הוא ביקש ממך להאמין בו?"

(1814.6) 164:4.10 השיב יאשיהו, מעט בחוסר-סבלנות: "אמרתי לכם בדיוק איך הכול קרה. ואם לא האמנתם לעדות שלי, למה אתם רוצים לשמוע אותה שוב? האם גם אתם במקרה תלמידים שלו?" כאשר דיבר כך יאשיהו, פרץ בלבול כמעט-אלים בקרב חברי הסנהדרין, כאשר מנהיגיה רצו אל עבר יאשיהו וצעקו עליו ברוגז: "אתה יכול להיות תלמידו של האדם הזה, אבל אנחנו תלמידיו של משה, ואנחנו מלמדים את חוקי האל. אנחנו יודעים שאלוהים דיבר מפי משה, אבל באשר לאדם הזה, ישוע, איננו יודעים מנין הוא בא."

(1814.7) 164:4.11 ואז נעמד יאשיהו על שרפרף וצעק בקול לכל מי שיכול היה לשמוע: "שמעו, אתם המתיימרים להיות מורי ישראל, כִּי דָּבָר נִפְלָא הוּא אֲשֶׁר אַתֶּם לֹא יְדַעְתֶּם מֵאַיִן הוּא, וְכָפִי שֶׁאֲנִי הֶעָדְתִי – הוּא פָּקַח אֶת עֵינָי. וְהִנֵּה יָדַעְנוּ כִּי אֶת הַחַטָּאִים אֱלוֹהִים לֹא יִשְׁמַע; אֵל כִּי אִם אֶת יְרֵא אֱלוֹהִים, וְעֹשֶׂה רְצוֹנוֹ אֹתוֹ יִשְׁמָע. מֵעוֹלָם לֹא נִשְׁמָע אֲשֶׁר פָּקַח אִישׁ עֵינֵי עִוֵּר מֵרָחֶם. ראו כולכם מה נעשה היום בירושלים! אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, לוּלֵא הָיָה זֶה מֵאֵת אֱלוֹהִים, לֹא הָיָה יָכוֹל לַעֲשׂוֹת מְאוּמָה." אז צעקו לו חברי הסנהדרין, עת עזבו בכעס ובבלבול: "הֵן בַּחֲטָאִים נוֹלַדְתָּ כֻּלָּךְ, וְאַתָּה תְּלַמְּדֵנוּ? אולי לא באמת נולדת עיוור, ואם שב אליך מאור עיניך בשבת, היה זה בכוחו של נסיך השדים." ומשם הם הלכו ישירות אל בית הכנסת בכדי לנדות את יאשיהו.

(1815.1) 164:4.12 כאשר החל המשפט, היו בדעתו של יאשיהו רעיונות עמומים באשר לטיבו של ישוע ולטיב הריפוי אשר קיבל מידיו. רוב העדות הנועזת אשר נשא באומץ ובחוכמה כה רבים באוזני בית המשפט העליון של ישראל נרקמה בדעתו בשעה שהתברר לו שהמשפט נושא אופי בלתי-הגון ובלתי-צודק.

5. לימוד במרפסת שלמה

(1815.2) 164:5.1 במשך כל אותה עת, כשהסנהדרין חיללה את השבת בהתכנסותה באחד מאולמות המקדש, ישוע שהה בסמוך ולימד את הקהל במרפסת שלמה. הוא קיווה שהסנהדרין תזמן אותו, ושם הוא יוכל לבשר להם את הבשורות הטובות של החירות והאושר של הבנים האלוהיים במלכות האל. אך הם פחדו לזמנו. תמיד הם חששו מהופעותיו הציבוריות הפתאומיות של ישוע בירושלים. הם ביקשו כל-כך את ההזדמנות אשר ישוע נתן להם כעת, אך הם חששו לזמנו להופיע בפני הסנהדרין אפילו כעֵד, וחששו עוד יותר לעצור אותו.

(1815.3) 164:5.2 היה זה אמצע החורף בירושלים, והקהל ביקש את המחסה החלקי במרפסת שלמה; ישוע נשאר במקום עוד זמן והקהל המשיך ושאל אותו שאלות רבות. הוא לימד אותם במשך יותר משעתיים. כמה מן המורים היהודיים ביקשו להפילו בפח בפומבי ושאלו אותו: "כמה זמן עוד תחזיק אותנו במתח? אם אתה המשיח, למה שלא תגיד לנו את זה בפשטות?" אמר להם ישוע: "פעמים רבות סיפרתי לכם על אודותיי ועל אודות אבי, אך אתם אינכם מאמינים לי. האם אינכם רואים שמעיד עליי כל אשר אני עושה בשם אבי? אבל רבים מכם אינם מאמינים, כי אינכם צאן מרעיתי. מורה האמת מושך אליו אך את הרעבים לאמת ואת הצמאים לצדק. צֹאנִי תִּשְׁמַעְנָה אֶת קוֹלִי, וַאֲנִי יְדַעְתִּין וְאַחֲרַי תֵּלַכְנָה. וַאֲנִי אֶתֵּן לָהֶן חַיֵּי עוֹלָם, וְלֹא תֹאבַדְנָה לָנֶצַח וְאִישׁ לֹא יַחְטוֹף אֶותָן מִיָּדִי. הָאָב אֲשֶׁר נָתָנָן לִי גָּדוֹל הוּא עַל כֹּל, וְאִישׁ לֹא יוּכַל לַחְטוֹף אֶותָן מִיַּד הָאָב. אֲנִי וְאָבִי אֶחָד אֲנָחְנוּ." כמה מן היהודים הבלתי-מאמינים רצו אל אזור במקדש שנמצא עדיין בבניה והרימו אבנים על-מנת לסקול את ישוע, אך המאמינים עצרו בעדם.

(1815.4) 164:5.3 ישוע המשיך ללמד ואמר: "מַעֲשִׂים טוֹבִים רַבִּים הֶרְאֵיתִי אֶתְכֶם מֵאֵת אָבִי. וְכָעֵת אֶשְׁאָל, מַה הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר עָלָיו תִּסְקְלֻנַי?" ענה לו אחד הפרושים: "עַל מַעֲשֶׂה טוֹב לֹא נִסְקֹל אֹתָךְ, כִּי אִם עַל גַּדֻּפְךָ אֶת אֱלוֹהִים, וְעַל אֲשֶׁר אָדָם אַתָּה וַתַּעַשׂ עַצְמְךָ אֱלוֹהִים." ענה ישוע: "אתם מאשימים את בן האדם בגידוף משום שאתם מסרבים להאמין להכרזתי כי נשלחתי מעם האל. אִם לֹא אֶעֱשֶׂה אֶת מַעֲשֵׂי אָבִי, אַל תַּאֲמִינוּ לִי. וְאִם עֹשֶׂה אֲנִי, גַּם אִם לֹא,

תַּאֲמִינוּ לִי, הַאֲמִינוּ לְמַעַן תֵּדְעוּ, וְתַאֲמִינוּ כִּי בִי הָאָב וַאֲנִי בּוֹ, וכך אשכון בכל המאמין בבשורה הזו." וכאשר שמע הקהל את המילים האלה, רבים מן האנשים רצו לשים את ידם על אבן על-מנת לסקול אותו, אך הוא חמק דרך חללי בית המקדש; הוא פגש את נתנאל ואת תומאס אשר השתתפו בכינוס הסנהדרין, והמתין עמם בסמוך למקדש עד אשר יצא יאשיהו מאולם הכנסים.

164:5.4 (1816.1) ישוע ושני השליחים לא הלכו לחפש אחר יאשיהו, אלא לאחר שהם שמעו כי הוא גורש מבית הכנסת. כאשר הם באו אל ביתו, קרא לו תומאס החוצה לחצר, שם דיבר אליו ישוע ושאל: "יאשיהו, האם אתה מאמין בבן האל?" ענה לו יאשיהו, "אמור לי מי הוא זה אשר עלי להאמין בו." ענה ישוע: "ראית ושמעת אותו, והוא זה אשר דובר אליך כעת." אמר יאשיהו, "אדוני, אני מאמין," והשתטח אפיים ארצה בסגידה.

164:5.5 (1816.2) כאשר נודע ליאשיהו כי הוא גורש מבית הכנסת, בתחילה הוא מאוד נבהל, אך הוא התעודד מאוד כאשר ישוע הנחה אותו להתכונן לצאת עמם מיד למחנה בפלה. הירושלמי הפשוט הזה אכן גורש מבית כנסת יהודי, אך ראו כיצד בורא של יקום מוביל אותו הלאה אל תוך האצולה הרוחנית של אותם ימים ושל אותו דור.

164:5.6 (1816.3) וכעת יצא ישוע את ירושלים, ולא שב אליה עד סמוך לזמן שבו התכונן לעזוב את העולם הזה. המאסטר שב לפלה עם שני השליחים ועם יאשיהו. והתברר שיאשיהו היה אחד ממקבלי פלאי הסעד מאת המאסטר אשר הניב פרי, שכן הוא המשיך להטיף כל ימי חייו לבשורת המלכות.

>> מסמך 164 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 166 <<

מסמך 165

תחילת המשימה בפראה

165:0.1 (1817.1) ביום שלישי ה-3 בינואר, שנת 30 לספירה, כינס אבנר את עמיתיו והנחה אותם לקראת שילוחם למשימתם בכל הערים והכפרים של פראה. אבנר עמד בעבר בראש שנים-עשר שליחיו של יוחנן, וכן היה לפנים נזיר וראש לנזירי עין-גדי, ואילו כעת הוא עמד בראש קבוצת שבעים שליחי המלכות. המשימה הזו בפראה נמשכה כמעט שלושה חודשים והיוותה את הסעד האחרון של המאסטר. מהפעילויות האלה המשיך ישוע ישירות אל ירושלים על-מנת לעמוד בחווייתו האחרונה בגוף. השבעים – שישוע ושנים-עשר השליחים סייעו בידם מעת לעת – פעלו בערים ובעיירות הבאות ובכחמישים כפרים נוספים: צפון, גדרה, מָקֵד, ארבלה, רמת, עדרי, בוסרה, כספין, מצפה, ג׳רש, רגבה, סוכות, אמתוס, אדם, פנואל, קפיטוליאס, דיון, חטיטא, גדה, פילדלפיה, נֹבח, גלעד, בית נמרא, צור, אלעלה, בית רמתה, חשבון, לשה, בית פעור, שיטים, שִבמַה, מדבה, בית מעון, רבה וערוער.

165:0.2 (1817.2) במהלך המסע הזה בפראה, נטל סגל הנשים – אשר מנה כעת שישים-ושתיים חברות – את רוב מלאכת הסעד לחולים. הייתה זו תקופת התפתחותם הסופית של היבטיה הרוחניים הגבוהים יותר של בשורת המלכות, ובשל כך היא נעדרה מעשי-פלא כלשהם. שום אזור אחר של פלשתינה לא טופל ביסודיות כזו על-ידי שליחיו ותלמידיו של ישוע, ובשום אזור אחר לא התקבלה תורתו של המאסטר באופן טוב יותר על-ידי שדרות האזרחים הגבוהות יותר.

165:0.3 (1817.3) בעת הזאת היו תושבי פראה מורכבים בחלוקה שווה בערך בין יהודים לגויים, זאת מכיוון שבאופן כללי היהודים סולקו מהאזורים הללו בימי יהודה המכבי. פראה הייתה החבל היפה והציורי ביותר בכל רחבי פלשתינה, ושמה הנפוץ בקרב היהודים היה "עבר הירדן."

165:0.4 (1817.4) במהלך התקופה הזו חילק ישוע את זמנו בין המחנה בפלה לבין מסעות עם שנים-עשר השליחים לשם סיוע לשבעים בערים השונות שבהם הם לימדו והטיפו. תחת הנחיתו של אבנר, הטבילו השבעים את כל המאמינים, אף כי ישוע לא הנחה אותם לעשות כן.

1. במחנה בפלה

165:1.1 (1817.5) עד למחצית חודש ינואר, למעלה מאלף-ומאתיים איש נקבצו במחנה בפלה, וכאשר ישוע שהה במחנה, הוא לימד את הקהל לפחות פעם ביום, על-פי-רוב בשעה תשע בבוקר, אלא אם כן הגשם מנע זאת. פטרוס ויתר השליחים לימדו את ההמונים בכל אחר-צהריים. את הערבים הקדיש ישוע למפגשי השאלות והתשובות הרגילים עם השנים-עשר ועם התלמידים המתקדמים. בקבוצות הערב נכחו כחמישים איש בממוצע.

165:1.2 (1817.6) עד למחצית חודש מרץ, הזמן שבו שישוע יצא לכיוון ירושלים, מעל לארבעת-אלפים איש האזינו להטפות הבוקר של ישוע או של פטרוס. המאסטר בחר לסיים את עבודתו על-פני האדמה כאשר העניין במסר שלו הגיע לשיאו, שיאו של שלב ההתפתחות השני, הבלתי-פלאי, של המלכות. ואף כי כשלושה-רבעים מקרב ההמון היו מחפשי אמת, נכחו שם גם פרושים רבים מירושלים וממקומות אחרים, כמו גם ספקנים ופקפקנים רבים.

165:1.3 (1818.1) ישוע ושנים-עשר השליחים הקדישו חלק ניכר מזמנם להמונים אשר נקבצו במחנה בפלה. השנים-עשר עסקו אך מעט, אם בכלל, בעבודת השדה, ויצאו רק מעת לעת עם ישוע לבקר את עמיתיו של אבנר. אבנר הכיר היטב את פראה, משום שבה התרכזה מרבית עבודתו של המאסטר הקודם שלו, יוחנן המטביל. לאחר שאבנר והשבעים יצאו להתחיל במשימה בפראה, הם מעולם לא שבו שוב למחנה בפלה.

2. הדרשה על הרועה הטוב

165:2.1 (1818.2) עם תום חג החנוכה, כאשר ישוע נס צפונה הרחק מתחום שלטונם של מנהיגי היהודים, עקבה אחריו אל פלה חבורה בת שלוש-מאות ירושלמים, פרושים ואחרים; ובנוכחות המורים והמנהיגים היהודיים הללו, כמו גם בנוכחות שנים-עשר השליחים, נשא ישוע את הדרשה על "הרועה הטוב." לאחר שיחה בלתי-רשמית בת כחצי שעה, דיבר ישוע אל קבוצה של כמאה מאזינים, וכך אמר:

165:2.2 (1818.3) "בלילה הזה דברים רבים לי אליכם, ומכיוון שרבים מכם הינם תלמידיי, ואילו אחדים מכם הנכם אויביי המושבעים, אציג את השיעור בצורת משל, וכך כל אחד מכם יוכל לקחת לעצמו את אשר לבו יקבל.

165:2.3 (1818.4) "מצויים כאן הלילה כאלה אשר מוכנים למות למעני ולמען בשורת המלכות, ואחדים מהם אכן יציעו את עצמם כך בשנים לבוא; אך מצויים בכם גם אחדים המשועבדים למסורת, אשר עקבו אחרי לכאן מירושלים, ואשר יחד עם מנהיגיהם החשוכים והלוקים-באשליות, מבקשים להמית את בן האדם. החיים שאותם אני חי כיום בגוף בשר ודם ישפטו את אלה גם את אלה, את הרועים האמיתיים ואת הרועים הכוזבים. אילו היו הרועים הכוזבים עיוורים, לא היה בזה משום חטא, אך הנכם טוענים כי אתם רואים; אתם מעידים על עצמכם כמורים בישראל; ומשום כך, חטאכם קם ועומד עליכם.

165:2.4 (1818.5) "בעתות סכנה מקבץ הרועה הטוב את צאנו למכלאה מדי לילה. וכשעולה הבוקר, הרועה נכנס למכלאה דרך הדלת, וכאשר הוא קורא לצאן בקולו, הצאן יודעות את קולו. כל רועה אשר נכנס למכלאה שלא דרך הדלת, אינו אלא גנב ושודד. הרועה האמיתי נכנס למכלאה לאחר שהשוער פתח בפניו את השער, וצאנו, אשר יודעות את קולו, יוצאות לפקודתו; וכאשר תצאנה הצאן, הולך הרועה האמיתי לפניהן; הוא מוביל והן הולכות אחריו. הצאן הולכות אחריו לפי שהן מכירות את קולו; הן לא תלכנה אחר זר. הן תנוסנה מפני הזר,

מפני שהן לא תדענה את קולו. ההמון אשר נקבץ כאן היום הוא כעדר ללא רועה, אך כאשר נדבר אליהם, הם יכירו את קול הרועה וילכו אחרינו; לכל הפחות, אלה אשר רעבים וצמאים לאמת ולצדק יעשו כן. כמה מכם אינכם צאן מרעיתי; אינכם מכירים את קולי ואינכם הולכים אחרי. ומכיוון שהנכם רועים כוזבים, הצאן לא מכירות את קולכם ולא תלכנה אחריכם."

165:2.5 (1819.1) וכאשר ישוע סיים לספר את המשל, איש לא שאל אותו כל שאלה. לאחר זמן מה הוא החל לדבר שוב ולדון במשל:

165:2.6 (1819.2) "אלה מכם אשר יִרְעו את צאן אבי חייבים לא רק להיות מנהיגים ראויים, אלא גם להזין את הצאן במזון טוב; אינכם רועים אמיתיים, אלא אם כן תוליכו את הצאן אל נאות דשא ואל מי מנוחות.

165:2.7 (1819.3) "וכעת, כדי שכמה מכם לא יבינו את המשל בקלות יתרה, הנני מצהיר כי אני הן הדלת אל צאן האב, ובה בעת הן הרועה האמיתי של צאן אבי. ייכשל כל רועה אשר יבקש לבוא בשערי המכלאה בלעדי, והצאן לא תשמענה בקולו. אני, יחד עם כל אלה אשר סועדים עמי, הנני השער. כל נשמה הבאה בשערי נתיב הנצח בדרך אשר יצרתי וציוויתי, תיגאל ותוכל להמשיך עד אשר תגיע אל נאות הדשא של פרדיס.

165:2.8 (1819.4) "אבל אני הנני גם הרועה האמיתי אשר מוכן להקריב את חייו למען צאנו. הַגַּנָּב לֹא יָבוֹא, כִּי אִם לִגְנוֹב וְלַהֲרוֹג וּלְאַבֵּד; וַאֲנִי בָאתִי לְהָבִיא לָהֶם חַיִּים וּמְלֹא סְפֹקָם. וְהַשָּׂכִיר אֲשֶׁר לֹא רֹעֶה הוּא, וְהַצֹּאן לֹא צֹאנוֹ, הוּא יִרְאֶה כִּי בָא הַזְּאֵב וְעָזַב אֶת הַצֹּאן וָנָס, וְהַזְּאֵב יַחְטוֹף וְהֵפִיץ אֶת הַצֹּאן. אך הרועה האמיתי לא ינוס עם בוא הזאב; הוא יגן על צאנו ובמקרה הצורך אף ייתן נפשו למענם. אמן, אמן אומר לכם, אֲנִי הִנֵּנִי הָרֹעֶה הָאֲמִתִּי, וְיָדַעְתִּי אֶת אֲשֶׁר לִי וְנוֹדַעְתִּי לַאֲשֶׁר לִי. ולא אנוס בשעת סכנה. ואסיים את השירות כמלוא רצון אבי, ולא אזנח את הצאן אשר הפקידו אבי בידי.

165:2.9 (1819.5) "וְצֹאן אֲחֵרוֹת יֶשׁ לִי, אֲשֶׁר אֵינָן מִן הַמִּכְלָה הַזֹּאת, ונכון הדבר לא רק באשר לעולם הזה. וצאן אחרות אלה גם תשמענה את קולי, והבטחתי לאב כי כולן תהיינה לעדר אחד, אחווה אחת של בני האל. ואז תדעו את קולו של רוֹעֶה אֶחָד, הרועה האמיתי, והכול יכירו באבהותו של האל.

165:2.10 (1819.6) "ותדעו מדוע אוהב אותי אבי ומדוע הפקיד בידי את כל הצאן במחוזות האלה; זאת לפי שהאב יודע שלא אכשל בשמירה על הצאן, שלא אטוש אותן, ואם אדרש – אתן את נפשי בעדם ללא היסוס בשירות כל עדרי הצאן הרבים הללו. אך שימו לב כי אם אתן נפשי – אָשׁוּב וְאֶקָּחֶנָּה מֵאִתִּי, כִּי אִם אֲנִי מֵעַצְמִי אֶתְּנֶנָּה. יֶשׁ בְּיָדִי לָתֵת אֹתָהּ, וּבְיָדִי לָשׁוּב וְלְקַחְתָּהּ. אף כי לא תוכלו להבין את זאת, סמכות שכזו קיבלתי מעם אבי עוד לפני היות העולם הזה."

165:2.11 (1819.7) שליחיו של ישוע התבלבלו לשמע הדברים הללו, תלמידיו הוכו בתדהמה, ואילו הפרושים מירושלים ומסביבותיה הלכו אל תוך הלילה ואמרו, "שֵׁד בּוֹ, אוֹ מְשֻׁגָּע הוּא." ואולם, אחדים מן המורים הירושלמים אמרו: "הוא מדבר מתוך סמכות; ובכלל, מי אי-פעם ראה אִישׁ אֲשֶׁר שֵׁד בּוֹ אשר יוּכַל לְפָקֹחַ עֵינֵי עִוֵּר מלידה, או לעשות את כל הדברים הנפלאים אשר עשה האדם הזה?"

165:2.12 (1819.8) למחרת, מחצית מן המורים היהודיים הצהירו על אמונתם בישוע, ואילו מחציתם האחרת חזרו מבוהלים אל בתיהם, לירושלים.

3. הדרשה בשבת בפלה

165:3.1 (1819.9) עד לסוף חודש ינואר מנו ההמונים של אחר הצהריים של ימי שבת כמעט שלושת-אלפים איש. ביום שבת ה-28 בינואר נשא ישוע את הדרשה הזכורה לטוב על "אמון ומוכנות רוחנית." לאחר הערות מקדמיות של שמעון פטרוס, אמר המאסטר כך:

165:3.2 (1820.1) "את אשר אמרתי פעמים רבות לשליחיי ולתלמידיי, אכריז כעת בפני ההמון: אף כי רבים מן הפרושים הללו הינם כנים בלבבם וכמה מהם אף מצויים כאן כתלמידיי, היזהרו משאור הפרושים, שהינו צביעות אשר נולדה מן השיפוטיות ואשר ניזונה מן השעבוד

למסורת. עוד מעט תבינו כולכם את אשר אני אומר. כל מה שכעת סמוי מעיניכם, יתגלה כאשר יסיים בן האדם את משימתו בגוף בשר ודם על-פני האדמה.

165:3.3 (1820.2) "בקרוב, בקרוב מאוד, תצאנה לאור ותוכרזנה באוזני-כל תכניותיהם של אויבינו, הנרקמות כעת בסתר ובחשיכה. אבל לכם, ידידיי, אומר כי כאשר יבקשו להשמיד את בן האדם, אל תפחדו מהם. אַל תִּירְאוּ מִן הַמְמִיתִים אֶת הַגּוּף, וְאַחֲרֵי כֵן אֵין לְאֵל יָדָם לְהָרַע עוֹד. אורה אתכם לא להתיירא מפני דבר, לא בשמים ולא בארץ, אלא לשמוח בידיעתכם את זה אשר יכול לגאול אתכם מן החטא כולו ולהציגכם חסרי-רבב למשפט היקום.

165:3.4 (1820.3) "הֲלֹא תִּימָכֵרְנָה שְׁתֵּי צִפֳּרִים בְּאַסָּר? ואף כאשר ירפרפו בכנפיהן בבקשן את מזונן, אף אחת מהן לא תתקיים ללא ידיעת האב, מקור החיים כולם. ולשומרות השרפיות, גַּם שַׂעֲרוֹת רֹאשְׁכֶם נִמְנוֹת כֻּלָּן. ואם נכון כל זה, מדוע זה תתייראו מזוטות חיי היום-יום? אומר אני לכם: אַל תִּירָאוּ, הֲנָה יְקַרְתֶּם מִצִּפֳּרִים רַבּוֹת.

165:3.5 (1820.4) "לכל מי אשר אמיץ דיו להודות באמונה בבשורתי לִפְנֵי הָאָדָם, אוֹדֶה בּוֹ גַּם אָנִי לִפְנֵי הַמַּלְאַכִיּוֹת אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם; וַאֲשֶׁר יְכַחֵשׁ בְּיוֹדְעִין אֶת אֱמֶת תּוֹרָתִי לִפְנֵי הָאָדָם, תתכחש אליו שומרת הגורל לִפְנֵי הַמַּלְאַכִיּוֹת אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם.

165:3.6 (1820.5) "גדפו כרצונכם את בן האדם, וייסלח לכם; אבל המתיימר לגדף את האל, יתקשה למצוא מחילה. אלה המרחיקים לכת ומייחסים ביודעין את מעשי האל לכוחות הרשע, אלה הינם המורדים במתכוון הרחוקים מלבקש מחילה על חטאיהם.

165:3.7 (1820.6) "וְכַאֲשֶׁר יָבִיאוּ אֶתְכֶם אֶל-בָּתֵּי כְנֵסִיּוֹת וְלִפְנֵי הָרָשֵׁיוֹת וְהַשַּׁלִּיטִים, אַל תִּדְאֲגוּ אֵיךְ תִּצְטַדָּקוּ וּבַמֶּה תִּצְטַדָּקוּ וּמַה תְּדַבֵּרוּ, כִּי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר בְּקִרְבָּכֶם הוּא יוֹרֶה אֶתְכֶם בַּשָּׁעָה הַהִיא אֶת הַנָּכוֹן לְדַבֵּר בִּזְכוּת בְּשׂוֹרַת הַמַּלְכוּת.

165:3.8 (1820.7) "עד מתי תשתהו בגיא ההחלטה? מדוע זה תתלבטו בין שתי הדעות? מדוע שיהודי, או גוי, יהסס לקבל את הבשורות הטובות, את הידיעה כי הוא הינו בן האל הנצחי? כמה זמן יידרש לנו בכדי לשכנע אתכם לקבל בשמחה את מורשתכם הרוחנית? אני באתי אל העולם הזה בכדי לגלות לכם את האב, ובכדי להוביל אתכם אל האב. את החלק הראשון השלמתי, אבל את החלק השני לא אוכל להשלים ללא הסכמתכם; לעולם לא ייאלץ האב אדם

לבוא בשערי המלכות. מעולם הייתה ולעולם תעמוד זו ההזמנה: וְהַצָּמֵא יָבוֹא, וְהֶחָפֵץ יִקַּח מַיִם חַיִּים חִנָּם."

165:3.9 (1820.8) וכאשר סיים ישוע לומר את דבריו, רבים הלכו להיטבל בידי השליחים במי הירדן, בשעה שהוא המשיך להאזין לשאלות הנותרים.

4. חלוקת הירושה

165:4.1 (1821.1) בעת שהשליחים הטבילו מאמינים, שוחח המאסטר עם אלה אשר נותרו מאחור. אז בא אליו אדם צעיר אחד ואמר: "מאסטר, אבי נפטר והוריש לאחי ולי רכוש רב, אבל אחי מסרב לתת לי את החלק אשר שייך לי. האם תוכל לבקש מאחי לחלוק עמי את הירושה?" ישוע התרעם-קמעה על כך שהצעיר החומרני הזה העלה לדיון סוגיה עסקית שכזו; אך הוא התקדם והשתמש בשאלה אשר נשאל בכדי להמשיך וללמד. אמר ישוע: "בֶּן אָדָם, מִי שָׂמַנִי עֲלֵיכֶם לְשֹׁפֵט וְלַמְחַלֵּק? מאיפה קיבלת את הרעיון שאני מתעסק בענייני החומר של העולם?" ואז הוא נפנה אל כלל הנוכחים, ואמר: "רְאוּ וְהִשָּׁמְרוּ לָכֶם מִבְּצַע בָּצַע, כִּי חַיֵּי הָאָדָם אֵינָם תְּלוּיִים בְּהַרְבּוֹת קִנְיָנָיו. האושר איננו טמון בכוחו של העושר, והשמחה איננה נובעת מן הקניין. הרכוש, כשהוא לעצמו, איננו מקולל, אבל פעמים רבות תוביל אהבת העושר להתמסרות לדברי העולם ולהתעוורות הנשמה באשר ליופי הרוחני של מציאויות הרוח של מלכות האל אשר בארץ ושל שמחת חיי הנצח אשר בשמים.

165:4.2 (1821.2) "הבה ואספר לכם סיפור. שְׁדֵה אִישׁ עָשִׁיר אֶחָד עָשָׂה תְּבוּאָה הַרְבֵּה. וַיַּחְשֹׁב בְּלִבּוֹ הָאִישׁ לֵאמֹר: 'מָה אֶעֱשֶׂה כִּי אֵין לִי מָקוֹם לֶאֱסוֹף אֶת תְּבוּאָתִי?' חשב האיש על הבעיה ואמר: 'אֶת זֹאת אֶעֱשֶׂה; הָרֹס אֶסָּמַי וּבָנֹה גְּדוֹלִים מֵהֶם, וְאֶכְנְסָה שָׁמָּה אֶת-כָּל-יְבוּלִי וְטוּבִי. וְאֹמַר לְנַפְשִׁי, נַפְשִׁי, יֶשׁ לָךְ טוֹבָה הַרְבֵּה לְשָׁנִים רַבּוֹת; הִנָּפְשִׁי, אִכְלִי, שְׁתִי וְשִׂישִׂי.'

165:4.3 (1821.3) "אבל אדם עשיר זה היה גם כסיל. הוא סיפק את צורכי החומר לדעתו ולגופו, אך לא צלח ברכישת אוצרות השמים לשם סיפוק הרוח ולשם גאולת הנשמה. ואפילו אז, הוא לא זכה ליהנות מן האוצרות אשר צבר, שכן באותו הלילה ממש נדרשה ממנו נשמתו. באותו לילה באו שודדים אשר פרצו אל ביתו והרגוהו, ולאחר שבזזו את אסמיו, שרפו את כל אשר נותר. ויורשיו נפלו לכדי מלחמה על הרכוש אשר השודדים הללו הותירו מאחור. אדם זה צבר לעצמו רכוש רב על-פני האדמה, אבל לא היה עשיר עבור אלוהים."

165:4.4 (1821.4) ישוע דן כך בעניינו של הצעיר הזה ובירושתו, משום שידע שהצרה שלו הייתה החמדנות. אילולא כך היה הדבר, לא היה המאסטר מתערב, לפי שמעולם הוא לא התערב בענייני העולם הזמניים, לא באלה של שליחיו, וקל וחומר שלא באלה של תלמידיו.

165:4.5 (1821.5) כאשר סיים ישוע את הסיפור, קם אדם אחר ושאל אותו: "מאסטר, יודע אני כי שליחיך מכרו את כל רכושם בכדי ללכת אחריך, וכי רכושם מוחזק במשותף בדומה לאיסיים; אבל האם תבקש מכולנו, מתלמידיך, לעשות כן? האם זהו חטא להיות בעלים של עושר אשר הושג ביושר?" ועל השאלה הזו ענה ישוע: "ידידי, אין זה חטא להיות בעליו של עושר אשר הושג ביושר; אך זהו חטא להפוך את העושר החומרי לאוצרות אשר מושכים אותך מלהקדיש את תשומת לבך לעיסוקי הרוח של המלכות. אין זה חטא להיות בעליו של רכוש ארצי אשר הושג ביושר, בתנאי שאוצרך הוא בשמים, כִּי בְּמָקוֹם אֲשֶׁר אוֹצָרְכֶם בּוֹ, שָׁם יִהְיֶה גַם לְבַבְכֶם. יש הבדל גדול בין עושר אשר מוביל לחמדנות ולאנוכיות, לזה שמוחזק ומחולק ברוח של מנהיגות בידי אלה אשר צברו שפע של עושר ארצי, ואשר תורמים בנדיבות בכדי לתמוך באלה אשר מקדישים את כל כוחותיהם לעבודת המלכות. רבים מאלה כאן אשר אין להם כסף משתכנים ומואכלים בעיר האוהלים ההיא, משום שגברים ונשים ליברליים ובעלי-אמצעים תרמו למארחכם, דוד זבדיה, בדיוק לשם הצרכים האלה.

165:4.6 (1822.1) "אך אל נא תשכחו אף-פעם כי אחרי ככלות הכול, העושר הינו בר-חלוף. ולעיתים קרובות מדי, אהבת הכסף מאפילה על הראייה הרוחנית, ואפילו מחסלת אותה. אל תיכשלו בזיהוי הסכנה הטמונה במקרה שבו העושר, במקום להיות משרתכם, הופך לאדונכם."

165:4.7 (1822.2) ישוע לא הנחה להזניח, להתבטל, או להיות אדיש למילוי הצרכים הפיזיים של משפחתו של האדם, ואף לא להסתמך על נדבות. אך הוא אכן לימד כי נדרש להכפיף את החומרי ובר-החלוף לרווחתה של הנשמה ולהתקדמותו של הטבע הרוחני במלכות השמים.

165:4.8 (1822.3) ואז, בשעה שהקהל ירד אל הנהר בכדי לצפות בהטבלה, ניגש האדם הראשון אל ישוע בפרטיות על-מנת לדון בירושתו. הוא חשב שישוע נהג בו בחומרה. ולאחר שהמאסטר שמע אותו שוב, הוא ענה: "בני, למה ביום שכזה אתה מחמיץ את ההזדמנות לאכול מלחם החיים ומעדיף להמשיך ולהזין את נטיותיך החמדניות? האם אינך יודע שבקשתך תידון באופן צודק אם תגיש תלונה אל בית הדין של בית הכנסת? האם אינך רואה כי אני פועל בכדי להבטיח שתדע על הירושה השמימית שלך? האם לא קראת בתורה: 'יש את העשיר שמקמץ מאוד, וזהו גמולו: אומר הוא, מצאתי מנוחה ואוכל את פירותיי, ואיננו יודע מה יביא עליו הזמן, וכן שנגזר עליו להותיר את כל רכושו לאחרים בשעה שימות.' האם לא קראת את המצווה: 'לא תחמוד.' ושוב, 'שָׂמַנְתָּ עָבִיתָ כָּשִׂיתָ, וַיִּטֹּשׁ אֱלוֹהַּ עָשָׂהוּ.' האם קראת בתהילים כי 'וּבְצַע בֵּרַךְ, נִאֵץ יְהוָה,' וכי 'טוֹב מְעַט לַצַּדִּיק מַהֲמוֹן רְשָׁעִים רַבִּים.' 'חַיִל כִּי יָנוּב, אַל תָּשִׁיתוּ לֵב.' האם קראת את ירמיהו אשר אמר, 'כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל'; ואמת דיבר יחזקאל כאשר אמר, 'כִּי עֲגָבִים בְּפִיהֶם הֵמָּה עֹשִׂים, אַחֲרֵי בִצְעָם לִבָּם הֹלֵךְ.'"

165:4.9 (1822.4) שילח ישוע את הצעיר לדרכו ואמר לו: "בְּנִי, כִּי מַה יּוֹעִיל לְךָ שֶׁתִּקְנֶה אֶת כָּל הָעוֹלָם וְתֹאבַד אֶת נַפְשֶׁךָ?"

165:4.10 (1822.5) לאדם אחר, אשר עמד בסמוך ושאל את ישוע מה יהיה על העשירים ביום הדין, הוא ענה: "לא באתי לכאן בכדי לשפוט את העשירים, ואף לא את העניים, אבל החיים אשר חי האדם יועמדו למשפט לעיני כל. לצדו של כל שיקול אחר אשר ראוי לעשירים לשקול, כל מי שלו רכוש גדול, ראוי לו לשאול לכל הפחות שלוש שאלות, ואלה הן:

165:4.11 (1822.6) "1. כמה רכוש צברת?

165:4.12 (1822.7) "2. כיצד השגת את העושר הזה?

165:4.13 (1822.8) "3. כיצד השתמשת בעושר שלך?"

165:4.14 (1822.9) אז הלך ישוע אל אוהלו בכדי לנוח במשך זמן-מה לפני ארוחת הערב. וכאשר סיימו השליחים להטביל, ביקשו גם הם לשוחח עמו על העושר אשר בארץ ועל האוצרות אשר בשמים, אך הוא ישן.

5. שיחות עם השליחים על העושר

165:5.1 (1823.1) באותו הערב לאחר הארוחה, כאשר ישוע והשנים-עשר נפגשו למפגש היומי שלהם, שאל אנדראס: "מאסטר, בזמן שהטבלנו את המאמינים, דברת ארוכות עם הקהל אשר נותר מאחור ואת זאת לא שמענו. האם תסכים לחזור לטובתנו על אשר אמרת?" ובתשובה לשאלתו של אנדראס ענה ישוע:

165:5.2 (1823.2) "כן, אנדראס, אדבר אתכם על ענייני העושר והפרנסה. אבל על דבריי אליכם, השליחים, להיות מעט שונים מאלה אשר אמרתי לתלמידים ולהמונים, משום שאתם ויתרתם על הכול, לא רק בכדי ללכת אחרי, אלא גם בכדי להיות מוסמכים כשגרירי המלכות. לאחר התנסות בת שנים אחדות, אתם כבר יודעים כי האב אשר למלכותו אתם מטיפים לא יזנח אתכם. הקדשתם את חייכם לסעד המלכות; ולפיכך, אין לכם ממה לחשוש באשר לענייני העולם החולף, למה שתאכלו, אפילו לא לגוף, ואף לא למה שתלבשו. בריאותה של הנשמה דורשת יותר מאשר מזון ומשקה; ההתקדמות הרוחנית חשובה בהרבה מן הצורך במלבוש. כאשר אתם מתפתים להטיל ספק בביטחון מזונכם, חישבו על העורבים; הם אינם זורעים ואף לא קוצרים, אין להם אסמים ואף לא מחסנים, ואף-על-פי-כן, מספק האב לכל אחד ואחד מהם אשר מבקש את מזונו. וכמה יקרים אתם הרבה יותר מן העורבים! וחוץ מזה, כל החששות והספקות המכרסמים בכם לא יועילו בכדי לספק את צרכיכם החומריים. האם מי מן החששות יכול להוסיף אצבע לקומתכם, או עוד יום לחייכם? ומכיוון שעניינים אלה אינם בידכם, למה לכם לדאוג מכל הבעיות האלה?

165:5.3 (1823.3) "הִתְבּוֹננוּ-נָא אֶל שׁוֹשַׁנֵּי הַשָּׂדֶה הַצוֹמְחוֹת; לֹא יַעַמְלוּ וְלֹא יִטְווּ; וַאֲנִי אֹמֵר לָכֶם, כִּי גַּם שְׁלֹמֹה בְּכָל-הֲדָרוֹ לֹא הָיָה לָבוּשׁ כְּאַחַת מֵהֵנָּה. וְאִם כָּכָה מַלְבִּישׁ הָאֱלוֹהִים אֶת חֲצִיר הַשָּׂדֶה, אֲשֶׁר הַיּוֹם צֹמֵחַ וּמָחָר יוּשְׁלָךְ לְתוֹךְ הַתַּנּוּר, אַף כִּי אֶתְכֶם, שָׁגְרִירֵי מָלְכוּת הַשָּׁמַיִם. הוֹ אָתֶם, קְטַנֵּי אֱמוּנָה! אם תקדישו את עצמכם בלבב שלם להטפה לבשורת המלכות, אין לכם מה לפקפק באשר לפרנסתכם ולפרנסת המשפחות אשר עזבתם. אם באמת תקדישו את חייכם לבשורה, חיו על-פי הבשורה. אם הנכם אך תלמידים מאמינים, עליכם לפרנס את עצמכם ולתרום לפרנסת כל אלה אשר מלמדים, מטיפים ומרפאים. אם אתם דואגים ללחם ולמים, במה שונים אתם מכל עממי העולם הדואגים לאותם צרכים ממש? הקדישו את עצמכם לעבודתכם, והאמינו כי הן האב והן אנוכי יודעים את צרכיכם. ואחת ולתמיד הנני מבטיחכם, כי אם תקדישו את חייכם לעבודת המלכות, כל צרכיכם ימולאו. בקשו את הדבר הגדול, ובו תמצאו את הקטן יותר; בקשו את השמימי, והארצי בו יימצא. הצל מגיע לבטח לאחר המהות.

165:5.4 (1823.4) "אתם הנכם אך קבוצה קטנה, אבל אם תאמינו ולא תיכשלו בפחד, הנני מכריז כי אבי מוצא לנכון לתת לכם את המלכות הזו. מצאתם את אוצרכם בכיסים אֲשֶׁר לֹא יִבְלוּ, אֲשֶׁר גַּנָּב לֹא יִקְרַב אֵלָיו וְסָס לֹא יֹאכְלֵהוּ. וכפי שאמרתי לקהל האנשים, בָּמָקוֹם בּוֹ אוֹצָרְכֶם, שָׁם יִהְיֶה גַּם לְבַבְכֶם.

165:5.5 (1824.1) "אבל בעבודה אשר מזומנת לכם, ובמה שייוותר לאחר שאלך אני אל האב, מחכָּה לכם מבחן קשה. שומה עליכם לעמוד על המשמר אל מול הפחד והספק. כל אחד מכם, שִׁמְרוּ עַל מָתְנֵיכֶם חֲגוּרִים וְעַל הַנֵּרוֹת דּוֹלְקִים. וְאַתֶּם, הֱיוּ דוֹמִים לָאֲנָשִׁים הַמְחַכִּים לַאֲדוֹנֵיהֶם מָתַי יָשׁוּב מִן הַחֲתוּנָה, וְכַאֲשֶׁר יָבוֹא וְדָפַק יִפְתְּחוּ לוֹ כְּרֶגַע. אַשְׁרֵי הָעֲבָדִים הָהֵם, אֲשֶׁר הָאָדוֹן בְּבוֹאוֹ יִמְצָאֵם שֹׁקְדִים, כִּי יְתַאֵזֵר וְיוֹשִׁיבֵם וְהָלַךְ וְשֵׁרֵת אוֹתָם. אָמֵן אֹמֵר אֲנִי לָכֶם, כי משבר עומד להגיע אל חייכם, וראוי לכם לעמוד על המשמר ולהתכונן.

165:5.6 (1824.2) "וְאֶת זֹאת דְּעוּ, אֲשֶׁר לוּ יָדַע בַּעַל הַבַּיִת בְּאֵי-זוֹ אַשְׁמוּרָה יָבוֹא הַגַּנָּב, כִּי עַתָּה שָׁקַד וְלֹא הִנִּיחַ לַחְתּוֹר אֶת-בֵּיתוֹ. לָכֵן, הֱיוּ נְכוֹנִים גַּם אַתֶּם, כִּי בְּשָׁעָה וּבְדֶרֶךְ אֲשֶׁר לֹא תְדַמּוּ, יַעֲזוֹב בֶּן-הָאָדָם."

(1824.3) 165:5.7 במשך מספר דקות ישבו השנים-עשר בדממה. כמה מן האזהרות האלה הם שמעו קודם לכן, אך לא באופן שבו הן הוצגו בפעם הזאת.

6. תשובה לשאלתו של פטרוס

(1824.4) 165:6.1 שאל שמעון פטרוס בעת שהם ישבו וחשבו: "האם אתה מספר לנו, שליחיך, את המשל, או שמא מיועד הוא לכלל התלמידים?" וענה ישוע:

(1824.5) 165:6.2 "בשעת הניסיון מתגלה נשמתו של אדם; הניסיון מגלה את מה שבאמת מצוי בלב. כשהאדון מנסה את העבד, וכשהעבד עומד בניסיון בהצלחה, או אז יוכל אדון הבית להפקיד בידיו של עבד שכזה את האחריות לדאגה לילדיו ולהזנתם. כך, בקרוב אוכל גם אני לדעת על מי אוכל לסמוך שידאג לילדיי לאחר שאני אשוב אל האב. כמו האדון אשר מפקיד את העבד הנאמן והנבון על ענייני משפחתו, כך ארומם אני את אלה אשר יעמדו במבחני השעה הזאת אל ענייני מלכותי.

(1824.6) 165:6.3 "אבל, אם העבד עצל ומתחיל לוֹמַר בְּלִבּוֹ 'מְאַחֵר אֲדֹנִי לָבוֹא,' וְהִכָּה אֶת חֲבֵרָיו וְאָכַל וְשָׁתָה עִם הַסּוֹבְאִים, בּוֹא יָבוֹא אֲדֹנֵי הָעֶבֶד הַהוּא בְּיוֹם לֹא יְצַפֶּה וּבְשָׁעָה לֹא יֵדָע, יגלה את חוסר-נאמנותו ויגרשו בבושת-פנים. לכן, טוב תעשו אם תכינו את עצמכם ליום שבו פתע תזכו לביקור לא-צפוי. זכרו כי הרבה ניתן לכם; ולפיכך, גם הרבה יתבקש מכם. מבחנים עזים עומדים לפניכם. וְיֵשׁ לִי לְהִיטָבֵּל טְבִילָה אַחַת, וּמַה יֵּצַר לִי עַד כִּי תִכֶּלֶה. אתם מטיפים לשלום בארץ, אך משימתי לא תביא לשלום בענייני העולם – לפחות לא לזמן-מה. כִּי מֵעַתָּה חֲמִשָּׁה בְּבַיִת אֶחָד יֵחָלְקוּ שְׁלוֹשָׁה עַל שְׁנַיִם, וּשְׁנַיִם עַל שְׁלוֹשָׁה אשר דוחים את הבשורה. הבשורה אשר לה תטיפו עתידה להעמיד אלה כנגד אלה חברים, קרובים ואהובים. אכן, בלבו של כל המאמין ישרור שקט מתמשך וגדול יותר, אך השלום על-פני האדמה לא ישרור בטרם כולם יסכימו להאמין, ויקבלו את מורשתם המופלאה כבני האל. וחרף כל זאת, לכו אל קצוות הארץ והטיפו לבשורה הזו באוזני כל האומות; כל גבר, כל אישה וכל ילד."

165:6.4 (1824.7) וכך הגיע אל סיומו יום השבת העמוס והגדוש. ולמחרת הלכו ישוע והשנים-עשר לבקר את השבעים בעריה הצפוניות של פראה, שם הם פעלו תחת הנחייתו של אבנר.

מסמך 166

הביקור האחרון בצפון פראה

(1825.1) 166:0.1 מה-11 ועד ה-20 בפברואר, ביקרו ישוע והשנים-עשר בכל ערי צפון פראה וכפריה, מקומות שבהם פעלו עמיתיו של אבנר וחברות סגל הנשים. הם מצאו כי שליחי הבשורה נחלו הצלחה בפעולתם, וישוע הסב שוב ושוב את תשומת לבם של שליחיו לכך שאכן ניתן להפיץ את בשורת המלכות ללא עשיית שימוש נלווה בנסים ובנפלאות.

(1825.2) 166:0.2 כלל המשימה, בת שלושת החודשים, בוצעה בהצלחה, ואך בסיוע קל של שנים-עשר השליחים, ומאותו זמן ואילך שיקפה הבשורה את **תורתו** של ישוע יותר מאשר את אישיותו. ואולם, חסידיו לא המשיכו למלא אחר הנחיותיו לאורך זמן, משום שמעט לאחר מותו של ישוע ותחייתו מן המתים, הם סטו מתורתו והחלו לבנות את הכנסייה המוקדמת מסביב למושגים הפלאיים ולזיכרונות המהוללים אשר עסקו באישיותו האלוהית-אנושית.

1. הפרושים ברגבה

(1825.3) 166:1.1 ביום שבת, ה-18 בפברואר, ביקר ישוע ברגבה, שם התגורר פרושי אמיד בשם נתנאל; ומכיוון שמספר די גדול מחבריו הפרושים של נתנאל עקבו אחר ישוע

והשנים-עשר ברחבי הארץ, הוא ערך באותו בוקר שבת ארוחת בוקר לכולם, כעשרים במספר, והזמין את ישוע כאורח הכבוד.

166:1.2 (1825.4) עד לשעת הגעתו של ישוע לארוחת הבוקר, כבר ישבו לשולחן רוב הפרושים ועוד שניים-שלושה עורכי דין. המאסטר התיישב מיד לשמאלו של נתנאל, בלא שהלך אל הכיור על-מנת ליטול את ידיו. רבים מן הפרושים, ובמיוחד אלה אשר אהדו את תורתו של ישוע, ידעו כי הוא נטל את ידיו רק לשם הניקיון, וכי הוא תיעב את מנהגי הטקס-לשמו הללו; לפיכך, הם לא הופתעו כאשר הוא ניגש הישר אל השולחן מבלי שנטל את ידיו פעמיים. אך נתנאל הזדעזע מן העובדה שהמאסטר לא נהג בהתאם לדרישות הנוקשות של מנהג הפרושים. ישוע אף לא נטל את ידיו כמנהג הפרושים לאחר כל מנה ומנה וכן בסיומה של הארוחה.

166:1.3 (1825.5) לאחר התלחשויות מרובות בין נתנאל לבין פרושִי אחד בלתי-אוהד אשר ישב לימינו, ולאחר שאלה אשר ישבו מול המאסטר הרימו את גבותיהם וקפצו את שפתותיהם, אמר ישוע לבסוף: "חשבתי שהזמנתם אותי לבית הזה כדי לאכול אתכם לחם, ואולי כדי לשאול אותי באשר להטפה לבשורת מלכות האל החדשה; אבל רואה אני כי הבאתם אותי לכאן בכדי לחזות בתצוגת מסירותכם לטקסים החסודים שלכם עצמכם. וכך אכן כבר עשיתם; ובאיזה כבוד נוסף תבקשו לכבד אותי היום כאורחכם?"

166:1.4 (1826.1) כאשר סיים המאסטר לומר את דבריו, הם השפילו את עיניהם אל השולחן ונותרו דוממים. ומכיוון שאיש מהם לא דיבר, המשיך ישוע ואמר: "רבים מכם, הפרושים, נמצאים כאן כחברים. אחדים מכם הנכם אפילו תלמידיי. אבל רוב הפרושים עודם ממשיכים לעמוד בסירובם לראות את האור ולהכיר באמת, אפילו כאשר עבודת הבשורה ניצבת בפניהם בעוצמה כה גדולה. כמה שאתם מקפידים לטהר את הכלים ואת הצלחות מבחוץ, בעוד שכלי הקיבול של רוחכם נותרים מלוכלכים ומזוהמים! אתם מקפידים להציג בפני העם הופעה של אדיקות וקדושה, אבל בתוך תוככם נשמותיכם מלאות בהתחסדות, בחמדנות, בגזל וברשעות רוחנית למיניה. מנהיגיכם אפילו מעזים לזמום ולתכנן את רציחתו של בן האדם. האם אינכם מבינים, כסילים שכמותכם, כי האל אשר בשמים בוחן את המניעים הפנימיים של הנשמה, כמו גם את מה שתתיימרו ותתחסדו להיות כלפי חוץ? אל לכם לחשוב כי מתן צדקה ותשלום של מעשר יטהרו אתכם מחוסר-היושר ויאפשרו לכם לעמוד טהורים אל מול שופט כל אדם.

אבוי לפרושים אשר סירבו לראות את אור החיים! אתם מקפידים על מעשר ועל צדקה, אבל באותה שעה דוחים ביודעין את ביקור האל ואת התגלות אהבתו. ואף כי טוב הדבר כי תעסקו בחובות הפעוטות האלה, ראוי לכם שלא לזנוח את החובות החשובות יותר. אבוי לכל הדוחים את הצדק, הנוטשים את החסד והמפנים עורף לאמת! אבוי לכל המתעבים את התגלות האב, בעודם מבקשים את מושבי הכבוד בבית הכנסת וכמהים לברכות שלום מחניפות בשווקים!"

166:1.5 (1826.2) כאשר עמד ישוע לקום ולעזוב את המקום, פנה אליו אחד מעורכי הדין אשר ישב לשולחן ואמר: "אַבָל, רַבִּי, בְּדַבָרֶיךָ אֵלֶה תַּחָרֵף גַּם אוֹתָנוּ. האם אין כל דבר טוב בסופרים, בפרושים ובעורכי הדין?" אז קם ישוע על רגליו וענה לעורך הדין: "אתם, כמו הפרושים, מבקשים את מושבי הכבוד במשתה ואוהבים ללבוש גלימות ארוכות, בעוד שֶׁאַתֶּם עוֹמְסִים עַל כִּתְפֵי בְּנֵי הָאָדָם מַשָּׂאוֹת כְּבֵדִים מִסְּבֶל, וְאַתֶּם בְּעַצְמְכֶם אֵינְכֶם נוֹגְעִים בַּמַּשָּׂאוֹת גַּם בְּאַחַת מֵאֶצְבְּעוֹתֵיכֶם. אוֹי לָכֶם, כִּי בוֹנִים אַתֶּם נְפָשׁוֹת עַל קִבְרוֹת הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר אֲבוֹתֵיכֶם הָרַגוּם. וּבְכֵן, עֵדִים אַתֶּם וְרוֹצִים בְּמַעֲשֵׂי אֲבוֹתֵיכֶם, כִּי הֵמָּה הָרְגוּ אוֹתָם וְאַתֶּם בּוֹנִים אֶת קִבְרֵיהֶם! והסכמתכם זו למעשי אבותיכם נראית בתכניתכם כעת להרוג את אלה אשר עושים היום את אשר הנביאים עשו בימיהם שלהם – להטיף לצדיקות האל ולגלות את חסד האב שבשמים. אבל יותר מכל דורות העבר, נדרש מן הדור המעוות והמצטדק הזה דם הנביאים והשליחים. אוֹי לָכֶם כל עורכי הדין אשר נטלתם את מפתח הידע מפשוטי העם! אתם עצמכם מסרבים ללכת בדרך האמת, ובה-בעת מכשילים את כל היתר אשר מבקשים לבוא בה. אבל לא תוכלו לנעול את שערי מלכות השמים; את אלה פתחנו בפני כל אלה אשר להם אמונה בכדי להיכנס, ואת שערי החסד הללו לא תוכלנה לנעול הדעות הקדומות והיהירות של מורי-כזב ושל רועים רעים, הדומים לקברים המסוידים, הַנִּרְאִים נָאִים מִחוּץ, וְתוֹכָם מָלֵא עַצְמוֹת מֵתִים וְכָל סוּגֵי הַטֻּמְאָה הָרִאשׁוֹנָה."

166:1.6 (1826.3) וכאשר סיים ישוע לשאת את דבריו לצד שולחן הסעודה של נתנאל, הוא יצא מן הבית מבלי שאכל דבר. ומבין הפרושים אשר שמעו את הדברים הללו, אחדים הפכו למאמינים בתורתו ונכנסו בשערי המלכות, אך רובם המשיכו להתעקש להישאר בחשכה, והיו

נחושים אף יותר להמתין לשעת הכושר שבה הוא יאמר דבר-מה אשר בעטיו יוכלו להביאו למשפט ולדין בפני הסנהדרין בירושלים.

166:1.7 (1827.1) היו שלושה דברים אשר עליהם הפרושים הקפידו במיוחד:

166:1.8 (1827.2) 1. מנהג המעשר.

166:1.9 (1827.3) 2. הקפדה מדוקדקת על חוקי הטהרה.

166:1.10 (1827.4) 3. הימנעות מהתרועעות עם כל אלה אשר אינם פרושים.

166:1.11 (1827.5) בעת הזו ביקש ישוע לחשוף את העקרות הרוחנית של שני המנהגים הראשונים. זאת בעודו שומר לעצמו את הזכות לגעור במנהג הפרושים להימנע מלהתרועע עם אנשים אשר אינם פרושים להזדמנות אחרת, מאוחרת יותר, שבה הוא שוב עתיד לסעוד עם רבים מאותם נוכחים.

2. עשרת המצורעים

166:2.1 (1827.6) למחרת יצאו ישוע והשנים-עשר לאמתוס אשר בגבול השומרון, וכאשר התקרבו לעיר, הם נתקלו בקבוצה בת עשרה מצורעים אשר המתינה בסמוך למקום. תשעה מהמצורעים היו יהודים ואילו המצורע העשירי היה שומרוני. ככלל, היהודים היו נמנעים מכל מגע או מקשר כשלהו עם השומרוני הזה, אך המחלה המשותפת הייתה גורם מספיק בכדי להתגבר על כלל הדעות הקדומות הדתיות. הם שמעו רבות על אודות ישוע ועל נסי הריפוי המוקדמים יותר שלו, ומכיוון שהשבעים נהגו להכריז מתי ישוע צפוי להגיע כאשר יצאו המאסטר והשנים-עשר למסעות האלה, עשרת המצורעים הללו קיבלו את ההודעה כי הוא עתיד להגיע לאזור הזה בסביבות הזמן הזה; ובהתאם לכך, הם נצבו בפרברי העיר, שם קיוו למשוך את תשומת לבו ולבקש להם מרפא. כאשר ראו המצורעים את ישוע מתקרב אליהם,

הם לא העזו להתקרב אליו, אלא רק עמדו מרחוק וצעקו אליו: "מאסטר, רחם עלינו; טהר אותנו מחוליינו. רפא אותנו כשם שריפאת אחרים."

166:2.2 (1827.7) זה עתה הסביר ישוע לשנים-עשר מדוע הגויים של פראה, כמו גם היהודים הפחות אורתודוקסיים, היו נכונים יותר להאמין לבשורה אשר לה הטיפו השבעים, מאשר היהודים היותר אורתודוקסיים והיותר-מסורתיים של ארץ יהודה. הוא הפנה את תשומת לבם לעובדה שבדומה לכך, המסר שלהם התקבל טוב יותר בקרב תושבי הגליל, ואפילו בקרב השומרונים. אך שנים-עשר השליחים עדיין לא היו מוכנים לרחוש חיבה לשומרונים השנואים זה מכבר.

166:2.3 (1827.8) בהתאם לכך, כאשר הבחין שמעון הקנאי בשומרוני בינות ליתר המצורעים, הוא ביקש לשכנע את המאסטר לחלוף על-פניהם ולהמשיך אל העיר אפילו מבלי שיברכו אותם לשלום. אמר ישוע לשמעון: "אבל מה אם השומרוני הזה אוהב את אלוהים כמו היהודים? האם עלינו לשפוט בעצמנו את רעינו? ומי יידע לומר? אם נרפא את כל העשרה הללו, אולי יתברר כי השומרוני אסיר תודה הוא יותר מן היהודים. האם אתה בטוח בדעתך, שמעון?" ושמעון ענה במהירות, "אם תרפא אותם, נגלה עד מהרה." וישוע ענה לו: "כך יהא, שמעון, ואתה תגלה מיד את האמת באשר להכרת התודה של בני האדם ובאשר לחסדו האוהב של האל."

166:2.4 (1827.9) התקרב ישוע אל עבר המצורעים ואמר: "אם תבקשו להירפא, לכו והציגו את עצמכם בפני הכוהנים כמצוות משה." וכאשר אלו החלו ללכת, נרפאו. אך כאשר גילה השומרוני כי הוא נרפא, הוא סב על עקבותיו, הלך לחפש את ישוע והחל להלל את האל בקול רם. כאשר מצא את המאסטר, נפל למרגלותיו והודה לו על הריפוי. תשעת האחרים, היהודים, גילו אף הם כי נרפאו, ואף שגם הם נמלאו הכרת תודה על הריפוי, הם המשיכו בדרכם להציג את עצמם בפני הכוהנים.

166:2.5 (1828.1) ובעוד שהשומרוני נותר למרגלותיו של ישוע, התבונן המאסטר בשנים-עשר, ובמיוחד בשמעון הקנאי, ואמר: "האם לא נרפאו עשרה? היכן הם, אפוא, תשעת הנותרים, היהודים? רק אחד, הזר הזה, שב להלל את האל." ואז אמר לשומרוני, "קום ולך לדרכך; אמונתך היא זו אשר ריפאה אותך."

166:2.6 (1828.2) בשעה שהזר הלך לדרכו, ישוע התבונן שוב בשליחיו. וכל השליחים התבוננו בו, פרט לשמעון הקנאי, אשר השפיל את עיניו. השנים-עשר לא אמרו ולו מילה אחת. ואף ישוע לא אמר דבר; לא היה בכך כל צורך.

166:2.7 (1828.3) ואף-על-פי שעשרת הגברים האמינו כי הם חולים בצרעת, רק ארבעה מהם אכן לקו בה. ששת האחרים נרפאו ממחלת עור אשר בטעות אובחנה כצרעת. ואולם, השומרוני אכן לקה בצרעת.

166:2.8 (1828.4) ישוע התרה בשנים-עשר לבל יספרו דבר וחצי-דבר על אודות ריפוי המצורעים, והעיר בשעה שהם צעדו לכיוון אמתוס: "רואים אתם איך ילדיו של בעל הבית, אפילו כאשר הם ממרים את רצון האב, מתייחסים לברכות אשר קיבלו כמובנות מאליהן. הם לא שמים לב שאפילו לא טרחו להודות לאב על הריפוי אשר העניק להם, ואילו הזרים, מתמלאים פליאה ומרגישים צורך להודות לבעל הבית בפה מלא על המתנות ועל הברכות אשר זכו לקבל מידיו." והשליחים עדיין נותרו דוממים, ולא ענו דבר על מילותיו של המאסטר.

3. הדרשה בג'רש

166:3.1 (1828.5) בעת שישוע והשנים-עשר ביקרו את שליחי המלכות אשר פעלו בג'רש, שאל אחד הפרושים אשר האמין בישוע את השאלה הבאה: "אדוני, האם ייגאלו באמת מעטים, או שמא רבים?" ענה לו ישוע ואמר:

166:3.2 (1828.6) "לימדו אתכם כי אך בניו של אברהם ייגאלו; וכי רק הגרים המאומצים יכולים לקוות לגאולה. כמה מכם הסיקו מן הכתוב בתורה, שמכיוון שמכל המוני בית ישראל אשר יצאו ממצרים אך ורק כלב ויהושע הם אשר זכו להיכנס לארץ המובטחת, כך רק מעטים-יחסית מאלה אשר מבקשים את מלכות השמים יזכו לבוא בשעריה.

166:3.3 (1828.7) "אמת רבה יש באמרה אחרת השגורה בפיותיכם: צרה הדרך המובילה לחיי הנצח וְצַר הַפֶּתַח וּמוּצָק דֶּרֶךְ הָחַיִּים, וּמְעַטִּים הֵם אֲשֶׁר יִמְצָאוּהָ. גם לימדו אתכם כי רחבה הדרך אשר מובילה לאבדון ורחב הפתח, וכי רבים יבחרו בה. גם לפתגם הזה יש משמעות. אך הנני מכריז באוזניכם כי הגאולה נתונה בראש ובראשונה לבחירתכם האישית. ואפילו אם צר הפתח אל דרך החיים, הוא רחב דיו בכדי לקבל את כל מי שמבקש בכנות לבוא בשעריו, שכן אני היא אותה הדלת. ואף-פעם לא יסרב הבן להכניס ילד מילדי היקום אשר מבקש באמונה למצוא דרך הבן את האב.

166:3.4 (1829.1) "אך כאן טמונה הסכנה עבור כל אלה אשר יבקשו לדחות את כניסתם אל המלכות, ואשר יבקשו להמשיך ולרדוף אחרי תענוגות חוסר הבשלות ואחרי הסיפוקים האנוכיים: ולאחר שסירבו לבוא בשערי המלכות כחוויה רוחנית, הם יבקשו בזמן אחר בעתיד להיכנס אליה בשעה שתתחוור להם הדרך הטובה יותר במלוא זוהרה. וכאשר אלה אשר דחו את המלכות בשעה שבאתי בדמות בשר ודם, יבקשו לבוא בשעריה כאשר היא תתחוור במלוא אלוהיותה, אזי אומר לכל האנוכיים הללו: אֵינֶנִּי יוֹדֵעַ אֶתְכֶם מֵאַיִן אַתֶּם. ניתנה לכם ההזדמנות להכין עצמכם לאזרחותכם השמימית, ואילו אתם בחרתם לדחות את כל הצעות הרחמים האלה; דחיתם את כל ההזמנות כל עוד הייתה הדלת פתוחה. וכעת, הדלת נעולה בפני כל אלה אשר דחו את הגאולה. הדלת איננה פתוחה בפני אלה אשר מבקשים להיכנס אל המלכות לשם תהילתם שלהם. הגאולה איננה עבור אלה אשר אינם מוכנים לשלם את המחיר, אלה אשר אינם מוכנים להקדיש את עצמם בלבב שלם לעשות את רצון אבי. ולאחר שהפניתם עורף למלכות האב, אין עוד טעם להתדפק בגוף ובנפש על הדלת ולומר: 'אֲדֹנֵינוּ, אֲדֹנֵינוּ, פְּתַח לָנוּ; גם אנחנו מבקשים להיות גדולים במלכות.' אז אכריז בפניכם כי לא ידעתי אתכם. ולא אתיר לכם להצטרף אל שורות אלו אשר לחמו את מלחמת האמונה, ואשר זכו לשרת שירות נטול-אנוכיות במלכות אשר על-פני האדמה. וכאשר תאמרו, 'הֲלֹא אָכַלְנוּ וְשָׁתִינוּ לְפָנֶיךָ וּבְרְחֹבוֹתֵינוּ לִמַּדְתָּ?' אומר אני לכם כי אתם זרים לי ברוח; וכי לא שירתנו יחדיו בסעד האב על-פני האדמה; כִּי אֵינֶנִּי יוֹדֵעַ אֶתְכֶם; ואז יאמר לכם שופט כל הארץ: 'סוּרוּ מִמֶּנִּי כָּל פֹּעֲלֵי הָאָוֶן.'

166:3.5 (1829.2) "אך אל חשש; כל המבקש בכנות למצוא חיי נצח בכניסה אל מלכות האל, לבטח ימצא את גאולת הנצח. אך אלה מכם הדוחים את הגאולה, יראו ביום מן הימים את נביאי זרע אברהם יושבים לצד המאמינים במלכות המהוללת הזו מקרב אומות הגויים, אוכלים יחדיו מלחם החיים ומתרעננים בצוותא ממי החיים. ואלה אשר ייכנסו אל המלכות מתוך עוצמה רוחנית, ואשר יתקיפוה בהתמדה ומתוך אמונה חיה, יבואו מן הצפון ומן הדרום, ומן המזרח ומן המערב. וְהִנֵּה, יֵשׁ אַחֲרוֹנִים אֲשֶׁר יִהְיוּ רִאשׁוֹנִים וְרִאשׁוֹנִים אֲשֶׁר יִהְיוּ אַחֲרוֹנִים."

166:3.6 (1829.3) אכן הייתה זו גרסה חדשה ומוזרה לפתגם הישן והמוכר בדבר הדרך הצרה.

166:3.7 (1829.4) אט-אט החלו השליחים וכן רבים מן התלמידים ללמוד את המשמעות של מילותיו המוקדמות של ישוע: "לא תוכלו לבוא בשערי מלכות האל, אלא אם כן תיוולדו בשנית, אלא אם כן תיוולדו מן הרוח." ואף-על-פי-כן, עבור כל אלה אשר לבם שלם ואשר אמונתם כנה, תמיד היה נכון, ולנצח יתקיים האמור: "הִנְנִי עֹמֵד בַּפֶּתַח וְדֹפֵק, וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע אִישׁ לְקוֹלִי וּפָתַח הַפֶּתַח אָבוֹא אֵלָיו וְסָעַדְתִּי עִמּוֹ, והאכלתיו בלחם החיים; ואנו נהיה לאחד בתכלית וברוח, תמיד נהיה אחים בשירות הארוך והפורה של חיפוש אב פרדיס." ובשל כך תלוי מספר הנגאלים – מעטים אם רבים – אך ורק במספרם של אלה אשר יענו להזמנה: "אנוכי הוא השער, ואנוכי היא הדרך החדשה והחיה; ברוך הבא כל המבקש לצאת אל מסע חיפוש-האמת אחר חיי נצח."

166:3.8 (1829.5) ואפילו השליחים לא יכולים היו להבין את מלוא המשמעות של השיעור הזה על הצורך להשתמש בכוח רוחני על-מנת לפרוץ מבעד לכל התנגדות חומרית, ועל-מנת להתגבר על כל מכשול ארצי אשר עלול לעמוד בדרך של הבנת הערכים הרוחניים החשובים-בכל, של חיי הרוח החדשים, כבניו המשוחררים של האל.

4. השיעור על התאונות

(1830.1) 166:4.1 אף כי רוב תושבי פלשתינה אכלו אך שתי ארוחות ביום, ישוע והשליחים נהגו לעצור בזמן המסע לשם מנוחת התרעננות של צהריים. באחת מן העצירות האלה של שעת הצהריים בדרך לפילדלפיה, שאל תומאס את ישוע: "מאסטר, מן ההערות אשר השמעת בזמן שצעדנו הבוקר, אני מבקש לשאול אם הוויות רוחניות עוסקות בחילול מאורעות מוזרים ויוצאי-דופן בעולם החומר, ובנוסף לזאת ברצוני לשאול האם המלאכיות והוויות רוחניות אחרות מסוגלות למנוע תאונות."

(1830.2) 166:4.2 אמר ישוע בתשובה לשאלתו של תומאס: "כל-כך הרבה זמן שאני מצוי בקרבכם, ואתם ממשיכים לשאול אותי שאלות שכאלה? האם לא הבחנתם בכך שבן האדם חי ביניכם כאחד האדם ומסרב בעקשנות להשתמש בכוחות השמיים בכדי לקיים עצמו? האם איננו חיים כשם שחיים כל יתר בני האדם? האם אתם רואים שהעוצמה הרוחנית מתבטאת בעולם החומר של העולם הזה לצורך כלשהו, פרט להתגלות האב ולריפויים מעת לעת של ילדיו הנגועים?

(1830.3) 166:4.3 "זמן רב מדי האמינו אבותיכם כי הצלחה הינה פרי של אישור אלוהי; כי הקשיים מעידים על חוסר שביעות רצונו של האל. הנני מכריז באוזניכם כי האמונות האלה הן אמונות טפלות. האם אינכם רואים כי הרבה יותר עניים מקבלים בשמחה את הבשורה ובאים מיד בשערי המלכות? אם העושר מעיד על חסד האל, מדוע פעמים רבות כל-כך העשירים מסרבים להאמין בבשורות הטובות האלה אשר הגיעו משמים?

(1830.4) 166:4.4 "האב ממטיר גשם על הצדיקים ועל החוטאים כאחד; השמש זורחת אף היא על הצדיקים ועל החוטאים. אתם מכירים את בני הגליל אשר פילטוס ערבב את דמם עם דם הקורבנות, אבל אני אומר לכם כי איש מבני הגליל הללו לא היה חוטא גדול מאחיו אך מפני הדבר אשר קרה לו עצמו. אתם גם יודעים על שמונה-עשר הגברים אשר מצאו את מותם בשעה שנפל עליהם מגדל השילוח. אל נא תחשבו כי אלו אשר כך נהרגו היו גדולי החוטאים של ירושלים. אלה גם אלה היו פשוט קורבנות תמימים של תאונות הזמן.

(1830.5) 166:4.5 "קיימים שלושה סוגים של מאורעות אשר יכולים להתרחש בימי חייכם:

166:4.6 (1830.6) "1. אתם יכולים לחוות את המאורעות הרגילים אשר הינם חלק מהחיים שלכם ושל אחיכם על-פני האדמה.

166:4.7 (1830.7) "2. אתם עלולים ליפול קורבן לתאונת טבע, תאונות אשר קורות לבני האדם, וראוי לכם לדעת כי מאורעות שכאלה אינם נקבעים מראש, או מתחוללים בשל פעולה של כוחות הרוח בעולם.

166:4.8 (1830.8) "3. אתם עשויים לקצור את פירות מאמציכם הישירים, בהתאם לחוקי הטבע החלים על העולם.

166:4.9 (1830.9) "היה-היה אדם אשר שתל עץ תאנה בגנו. פעמים רבות הוא חיפש את פרי העץ ולא מצא. או אז זימן אליו האיש את הגננים ואמר: 'שלוש עונות באתי לחפש פרי על עץ התאנה הזה, ולא מצאתי כל פרי. כרתו את העץ העקר. מדוע שיתפוס מקום סתם כך?' אבל הגנן הראשי ענה לאדונו ואמר: 'הנח לו לעמוד שנה אחת נוספת, כך שאוכל לחפור בור סביבו ולדשן אותו, ואם עד השנה הבאה לא ייתן פרי, נכרות אותו.' ולאחר אשר מילאו כך את דרישות חוקי הפוריות, נתן העץ שפע של פרי, שהרי הוא היה עץ טוב ובריא.

166:4.10 (1831.1) "בנושאי בריאות ומחלה, ראוי כי תדעו שמצבי הגוף הללו הם תוצאה של גורמי חומר; הבריאות אינה מתת שמים מחייכת, ואף המחלה איננה האל אשר מזעיף את פניו.

166:4.11 (1831.2) "לילדי האב בני האנוש יש היכולת הזהה לקבל את ברכתו החומרית; לפיכך, האל איננו מפלה בין ילדי האדם במתת הפיזי אשר הוא מעניק להם. אבל בשעה שהדברים נוגעים למתת הרוח, כאן מוגבל האב בעצם יכולת האדם עצמו לקבל את מתת האלוה הזאת. ואף-על-פי שהאל אינו נושא פני איש, מתת הרוח שלו מוגבלת בעצם אמונת האדם ובעצם נכונותו לעשות תמיד את רצון האב."

166:4.12 (1831.3) בזמן שהם המשיכו במסעם לעבר פילדלפיה, המשיך ישוע ללמדם ולענות על שאלותיהם באשר לתאונות, למחלות ולנסים; ואולם, הם לא הצליחו להבין את מלוא המשמעות של הדברים אשר אותם הוא לימד. לא ניתן לשנות אמונות של חיים שלמים

בשיעור בן שעה אחת, ועל כן נאלץ ישוע לחזור לְפרקים על המסר שלו, ולומר להם שוב ושוב את אשר ביקש שיבינו; ואפילו אז, הם לא הצליחו לתפוש את המשמעות של משימתו על-פני האדמה, אלא עד לאחר מותו ותחייתו מן המתים.

5. הקהילה בפילדלפיה

166:5.1 (1831.4) ישוע והשנים-עשר עשו את דרכם על-מנת לבקר את אבנר ואת עמיתיו אשר הטיפו ולימדו בפילדלפיה. מכל הערים אשר בפראה, הקבוצה הגדולה ביותר אשר אימצה את התורה שאותה לימדו השבעים, ואשר חבריה נכנסו בשערי מלכות השמים, הייתה הקבוצה של תושבי פילדלפיה – יהודים וגויים, עשירים ועניים, משכילים ונטולי-השכלה. בית הכנסת של פילדלפיה מעולם לא היה נתון לפיקוחה של הסנהדרין בירושלים, ועל כן מעולם לא נעל את שעריו בפני תורת ישוע ועמיתיו. ובזמן ההוא בדיוק, אבנר לימד בבית הכנסת של פילדלפיה שלוש פעמים ביום.

166:5.2 (1831.5) מאוחר יותר הפך אותו בית-כנסת ממש לכנסייה נוצרית, וכן שימש כמטה המיסיון להפצת הבשורה אל המזרח. זמן רב הוא שימש כמעוז של תורת המאסטר, ובמשך מאות בשנים ניצב לבדו באזור הזה כמרכז לימוד נוצרי.

166:5.3 (1831.6) יהודי ירושלים התקשו מאז ומעולם אל מול יהודי פילדלפיה. ולאחר מותו של ישוע ותחייתו מן המתים, התגלעו קשיים רציניים רבים בין הכנסייה בירושלים, ובראשה יעקב, אחי האדון, לבין קהילת המאמינים בפילדלפיה. אבנר הפך לראש הכנסייה בפילדלפיה, תפקיד אשר נשא בו עד מותו. והמריבה הזו עם ירושלים מסבירה מדוע הברית החדשה לא מכילה דבר וחצי-דבר על אבנר ועל פועלו. המריבה בין ירושלים לבין פילדלפיה נמשכה לאורך כל ימי חייהם של יעקב ושל אבנר, והמשיכה זמן-מה לאחר השמדתה של ירושלים. פילדלפיה אכן שימשה כמטה הכנסייה המוקדמת בדרום ובמזרח, בעוד שאנטיוכיה שימשה כמטה בצפון-ובמערב.

166:5.4 (1831.7) דומה כי איתרע מזלו של אבנר לחלוק על דעותיהם של כל מנהיגי הכנסייה הנוצרית המוקדמת. הוא רב עם פטרוס ועם יעקב (אחי ישוע) על סוגיות הנוגעות לניהול ולסמכות הכנסייה בירושלים; הוא נפרד מפאולוס בשל חילוקי דעות פילוסופיים ותיאולוגיים. הפילוסופיה של אבנר הייתה בבלית יותר מאשר הלניסטית, והוא התנגד בעיקשות לכל הניסיונות של פאולוס לנסח מחדש את תורתו ישוע ולהציג את החלקים הפחות שנויים-במחלוקת שלה, קודם כל אל יהודים, ואז למאמינים היוונים-רומיים בכתות המסתורין.

166:5.5 (1832.1) כך נידון אבנר לחיות חיי בידוד. הוא עמד בראש כנסייה אשר לא זכתה להכרה כלשהי מירושלים. הוא העז לקרוא תיגר על יעקב, אחי האדון, שבו תמך פטרוס מאוחר יותר. כל אלה ניתקו אותו ביעילות מכל עמיתיו לשעבר. ואז הוא העז לעמוד אל מול פאולוס. אף כי הוא תמך לחלוטין במשימתו של פאולוס בקרב הגויים, ואף כי פאולוס תמך בו בטענותיו כלפי הכנסייה בירושלים, הוא התנגד בחריפות לגרסה של תורת ישוע אשר לה בחר פאולוס להטיף. בשנותיו האחרונות הוקיע אבנר את פאולוס בכנותו אותו "הפיקח אשר סילף את תורת חייו של ישוע מנצרת, בן האל החי."

166:5.6 (1832.2) במהלך שנות חייו האחרונות של אבנר ומעט לאחר מותו, המאמינים בפילדלפיה דבקו קפידה-יתרה בדתו של ישוע – כפי שאותה הוא חי ולימד – יותר מאשר כל קבוצה אחרת על-פני האדמה.

166:5.7 (1832.3) אבנר חי עד גיל 89 שנים, והלך לעולמו בפילדלפיה, ב-21 בנובמבר, שנת 74 לספירה. ועד יומו האחרון הוא נותר מאמין נאמן בבשורת מלכות השמים, וכן מורה של אותה הבשורה.

>> מסמך 166 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 168 <<

מסמך 167

הביקור בפילדלפיה

167:0.1 (1833.1) כאשר מצוין כי ישוע והשליחים ביקרו במקומות השונים שבהם פעלו השִבעים – במהלך תקופה זו של המשימה בפראה – מן ראוי לזכור כי, ככלל, נלוו אליו רק עשרה מהם, זאת מכיוון שהיה נהוג להותיר לפחות שניים מן השליחים במחנה בפלה על-מנת שיילמדו את ההמונים. כאשר התכונן ישוע לצאת אל פילדלפיה, חזרו שמעון פטרוס ואחיו אנדראס אל המחנה בפלה בכדי ללמד את הקהל אשר נקבץ שם. כאשר המאסטר יצא מן המחנה בפלה על-מנת לבקר בפראה, לא היה זה נדיר שבין שלוש-מאות לחמש-מאות מתושבי המחנה עקבו אחריו. בשעה שהגיע אל פילדלפיה, ליוו אותו למעלה משש-מאות איש.

167:0.2 (1833.2) במהלך המסע בערי הדקפוליס לא התרחשו ניסים כלשהם, ולמעט ריפויים של עשרת המצורעים, עד כה לא אירעו ניסים במהלך המשימה בפראה. הייתה זו תקופה שבה הטיפו לבשורה בעוצמה, ללא מעשי נפלאות, ורוב הזמן גם ללא נוכחותו של ישוע, או אפילו נוכחות שליחיו.

167:0.3 (1833.3) ישוע ועשרת השליחים הגיעו לפילדלפיה ביום רביעי, ה-22 בפברואר, ובילו את יום חמישי ואת יום שישי במנוחה מן העבודה ומן המסעות אשר ערכו לאחרונה. באותו יום שישי נשא יעקב דברים בבית הכנסת, ואסיפה כללית נקבעה לערב המחרת. שמחה רבה

שררה באסיפה בשל התקדמות הבשורה בפילדלפיה ובכפרים הסמוכים. גם שליחיו של דוד הביאו בשורות טובות על המשך התקדמותה של המלכות ברחבי פלשתינה, כמו גם חדשות טובות מאלכסנדריה ומדמשק.

1. ארוחת הבוקר עם הפרושים

167:1.1 (1833.4) בפילדלפיה חי איש פרושי אמיד ורב-השפעה אשר קיבל את תורתו של אבנר, ואשר הזמין את ישוע לארוחת שבת בבוקר בביתו. היה ידוע זה מכבר כי ישוע צפוי להגיע אז לפילדלפיה; וכך, אורחים רבים, וביניהם פרושים רבים, הגיעו מירושלים וממקומות אחרים. בהתאם לכך, כארבעים מן האנשים המנהיגים הללו, וכן כמה עורכי-דין, הוזמנו לארוחת הבוקר הזו, אשר אורגנה לכבודו של המאסטר.

167:1.2 (1833.5) כאשר ישוע השתהה ליד הדלת בשיחה עם אבנר, ולאחר שהמארח התיישב זה מכבר, הגיע אל החדר אחד ממנהיגי הפרושים מירושלים, חבר הסנהדרין, וכמנהגו עשה את דרכו הישר אל כיסא אורח הכבוד, אשר לשמאלו של המארח. אך מכיוון שהכיסא הזה נשמר לכבוד המאסטר, ומכיוון שהכיסא אשר לימין המארח נשמר עבור אבנר, המארח אותת לפרושי מירושלים לשבת ארבעה כסאות לצד שמאל. המכובד הזה נעלב עד עמקי נשמתו משום שלא קיבל את הכיסא השמור לאורח הכבוד.

167:1.3 (1834.1) במהרה כולם התיישבו והחלו לשוחח בינם לבין עצמם, הואיל ומרבית הנוכחים היו תלמידיו של ישוע, או אוהדי הבשורה. אך ורק אויביו שמו לבם לכך שהוא לא הקפיד על מצוות נטילת הידיים הטקסית בטרם ישב לאכול. אבנר נטל את ידיו לפני הארוחה, אך לא במהלכה.

167:1.4 (1834.2) לקראת סיום הארוחה נכנס לבית מן הרחוב אדם אשר לקה מזה זמן רב במחלה כרונית, וכעת היה מלא בבצקת. אדם זה היה אדם מאמין, והוא הוטבל לאחרונה בידי עמיתיו של אבנר. הוא לא ביקש מישוע להתרפא, אך המאסטר ידע היטב כי החולה הזה הגיע אל ארוחת הבוקר בתקווה להיחלץ מן ההמונים אשר צבאו עליו, וכך קיווה לזכות בתשומת

לבו. אדם זה ידע כי הנסים היו מועטים כעת; עם זאת, הוא הסיק כי אם יראה אותו המאסטר במצוקתו, יתעוררו בו רחמיו כלפיו. והוא לא טעה, שכן, כאשר נכנס לחדר, הבחינו בו גם ישוע וגם הפרושי המתחסד מירושלים. הפרושי לא התעכב בלשונו והתלונן על כך שאדם שכזה מורשה להיכנס אל החדר. ואילו ישוע התבונן בחולה וחייך בטוב שכזה, שהאיש התקרב וישב על הרצפה בסמוך אליו. לקראת סיום הארוחה המאסטר הביט בעמיתיו האורחים, ואז, לאחר שנתן מבט רב-משמעות באדם עם הבצקת, אמר: "ידידַי, מורי ישראל וחכמים משכילים, הבה ואשאל אתכם שאלה: האם מותר לרפא את החולים ואת הנדכאים בשבת, אם לאו?" אך הנוכחים היטיבו להכיר את ישוע; הם נותרו דוממים, איש לא ענה על שאלתו.

167:1.5 (1834.3) הלך ישוע אל המקום שבו ישב החולה, נטל את ידו ואמר: "קום ולךְ לדרכך. לא ביקשת להירפא, אך יודע אני את אשר לבך מבקש ומכיר את האמונה אשר מצויה בנשמתך." בטרם עזב האדם הזה את החדר, שב ישוע אל כיסאו, פנה אל יושבי השולחן, ואמר: "כזאת פועל אבי. לא בכדי לפתותכם להיכנס בשערי המלכות, כי אם בכדי לגלות את עצמו לאלה אשר כבר מצויים בקרבה. ברי לכם כי מנהג האב הוא לפעול כך, הֵן מִי בָכֶם הָאִישׁ אֲשֶׁר חֲמוֹרוֹ אוֹ שׁוֹרוֹ הַאֲהוּב יִפּוֹל אֶל הַבְּאֵר בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, וְלֹא יְמַהֵר לְהַעֲלוֹתוֹ?" ומכיוון שאיש לא ענה על כך, ולפי שהמארח נדמה כמאשר את המתרחש, עמד ישוע ודיבר אל הנוכחים כולם: "אֲחַי, כִּי יִקָּרֵא אִתְּךְ אִישׁ אֶל הַחֲתוּנָה אַל-תֵּסֵב בְּרֹאשׁ, פֶּן יִקָּרֵא שָׁמָּה אִישׁ נִכְבָּד מִמֶּךְ. וּבָא הַקֹּרֵא לְךְ וְלוֹ וְאָמַר אֵלֶיךְ פַּנֵּה מָקוֹם לָזֶה, וְאָז תָּקוּם בְּכְלִימָה לָשֶׁבֶת בַּמָּקוֹם הָאַחֲרוֹן. וְכִי תִקָּרֵא לְךְ וְהָסֵב בַּמָּקוֹם הָאַחֲרוֹן, לְמַעַן יָבֹא הַקֹּרֵא לְךְ וְאָמַר אֵלֶיךְ, 'אֲהוּבִי עֲלֵה לְמַעְלָה מִזֶּה' וְהָיָה לְךְ כָּבוֹד לִפְנֵי הַמְסֻבִּים עִמָּךְ. אַל תִּשְׂכְּחוּ, כִּי כָּל הַמְרוֹמֵם עַצְמוֹ יִשָּׁפֵל, וְהַמַּשְׁפִּיל עַצְמוֹ הוּא יְרוּמָם. וְגַם אֶל הָאִישׁ אֲשֶׁר קָרָא לוֹ אָמַר, כִּי תַעֲשֶׂה סְעוּדַת צָהֳרַיִם אוֹ סְעוּדַת עָרֶב, אַל תִּקְרָא לְאֹהֲבֶיךְ וּלְאַחֶיךְ וְלִקְרוֹבֶיךְ וְלִשְׁכֵנֶיךְ הָעֲשִׁירִים, פֶּן יִקְרָאוּךְ גַּם הֵמָּה וְהָיָה לְךְ לְשִׁלּוּם. אֲבָל כִּי תַעֲשֶׂה מִשְׁתֶּה, קְרָא הָעֲנִיִּים וְהַנִּדְכָּאִים וְהַפִּסְחִים וְהַעִוְרִים. וְאַשְׁרֶיךְ בַּאֲשֶׁר אֵין לָהֶם לְשַׁלֵּם."

2. משל ארוחת הערב הגדולה

167:2.1 (1835.1) עם סיום דבריו של ישוע בְּשולחן ארוחת הבוקר של הפרושי, ביקש אחד החכמים להפר את הדממה ואמר כלאחר יד: "אשרי האוכל לחם במלכות האלוהים" – אמרה אשר הייתה נפוצה באותם ימים. או-אז סיפר ישוע משל, אשר אפילו מארחו האוהד נדרש לאמץ אל לבו. וכך אמר הוא:

167:2.2 (1835.2) "שָׁלִיט אֶחָד עָשָׂה סְעוּדָה גְּדוֹלָה, וַיִּקְרָא לָרַבִּים. וַיִּשְׁלַח אֶת עַבְדּוֹ לְעֵת הַסְּעוּדָה אֶל הַקְּרוּאִים לֵאמֹר, 'בֹּאוּ, כִּי הַכֹּל מוּכָן.' וַיָּחֵלּוּ כֻּלָּם יַחְדָּו לְהִתְנַצֵּל. וַיֹּאמֶר אֵלָיו הָרִאשׁוֹן, 'שָׂדֶה קָנִיתִי, וַהֲלֹא אֵצֵא לִרְאוֹתוֹ; אֲבַקֵּשׁ מִמְּךָ נַקְנִי.' וְאַחֵר אָמָר, 'חֲמֵשֶׁת צִמְדֵי-בָקָר קָנִיתִי, וַאֲנִי הֹלֵךְ לִבְחֹן אוֹתָם; אֲבַקֵּשׁ מִמְּךָ נַקְנִי.' וְאַחֵר אָמָר, 'אִישָׁה לָקַחְתִּי, וּבְגַלַל הַדָּבָר הַזֶּה לֹא אוּכַל לָבוֹא.' וַיָּבֹא הָעֶבֶד וַיַּגֶּד אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאֲדוֹנָיו. וַיִּקְצוֹף בַּעַל הַבַּיִת וַיֹּאמֶר אֶל עַבְדּוֹ: 'הכנתי את סעודת החתונה; שחטתי את העגלים, והכל מוכן עבור אורחיי, אך הם דחו את הזמנתי; זה הלך אל אדמתו וזה אל עסקיו, והם אפילו מזלזלים בעבדיי הבאים אליהם להזמינם אל המשתה. מַהֵר, צֵא אֶל רְחֹבוֹת הָעִיר וְאֶל חוּצוֹתֶיהָ וְהָבֵא הֵנָּה אֶת הָעֲנִיִּים וְאֶת הַנִּדְכָּאִים וְאֶת הַעִוְרִים וְאֶת הַפִּסְחִים.' עשו העבדים כמצוות האדון, ואפילו אז עדיין היה מקום לאורחים. וַיֹּאמֶר הָאָדוֹן אֶל הָעֶבֶד: 'צֵא אֶל הַדְּרָכִים וְאֶל הַגְּדֵרוֹת וּפְצַר בָּהֶם לָבוֹא לְמַעַן יִמָּלֵא בֵיתִי. כִּי אֲנִי אֹמֵר לָכֶם, אֵין אֶחָד מִן הָאֲנָשִׁים הַקְּרוּאִים הָהֵם אֲשֶׁר יִטְעַם סְעוּדָתִי.' והעבדים עשו כמצוות אדונם, ונמלא הבית."

167:2.3 (1835.3) ולשמע המילים האלה, הם יצאו אל דרכם; כל אדם אל מקומו. לפחות אחד מן הפרושים הנלעגים אשר נכחו באותו בוקר הבין את משמעות המשל הזה, לפי שהוא הוטבל באותו יום ממש והביע בפומבי את אמונתו בבשורת המלכות. באותו ערב נשא אבנר דברים על המשל הזה באוזני האסיפה הכללית של המאמינים.

(1835.4) 167:2.4 למחרת היום עסקו כלל השליחים בתרגיל הפילוסופי של הניסיון לפרש את משמעותו של המשל על הסעודה הגדולה. ישוע הקשיב בעניין לכל הפירושים השונים אשר ניתנו, אך הוא סירב בתוקף לסייע להם להבין את המשל. רק את זאת הוא אמר: "כל אדם ימצא את המשמעות לעצמו בנשמתו שלו."

3. האישה חלשת הרוח

(1835.5) 167:3.1 אבנר ארגן שהמאסטר יילמד בבית הכנסת בשבת, והייתה זו הפעם הראשונה שבה ישוע הופיע בבית-כנסת, מאז שכלל בתי הכנסת נעלו בפניו את שעריהם במצוות הסנהדרין. בסיום התפילה השפיל ישוע את עיניו וראה מולו אישה זקנה בעלת מבע פנים מדוכא, אשר הייתה אישה כפופה מאוד. אישה זו נתקפה מורא לפני זמן רב, וכל שמחה ניטלה מחייה. כאשר ירד ישוע מן הדוכן, התכופף אליה, נגע בכתפה שצורתה כה כפופה, ואמר: "אישה, אם רק תאמיני, תוכלי להשתחרר מחולשת הרוח שלך." ואישה זו, אשר נכפפה בשל פחדיה ודיכאונותיה במשך למעלה משמונה-עשרה שנה, האמינה למילותיו של המאסטר והתיישרה מיד מתוך אמונה. כאשר ראתה האישה כי היא התיישרה, היא נשאה את קולה והיללה את האל.

(1836.1) 167:3.2 למרות שמחלתה של האישה הייתה שכלית בלבד, ואף שגופה הפך כפוף בשל דיכאון שכלה לבדו, האנשים סברו כי ישוע ריפא מחלה פיזית אמיתית. ואף כי הקהילה של בית הכנסת בפילדלפיה אהדה את תורתו של ישוע, הרב הראשי של בית הכנסת היה פרושי בלתי-אוהד. ומכיוון שאף הוא הבין, כיתר חברי הקהילה, כי ישוע ריפא מחלה גופנית, ומכיוון שהוא כעס על כך שישוע התיימר לעשות כדבר הזה בשבת, הוא עמד בפני חברי הקהילה ואמר: "האם לא ניתנו שישה ימים לכל המלאכות? בואו בימים הללו וקבלו מזור, אך אל תבואו ביום השבת."

(1836.2) 167:3.3 ולאחר הדברים האלה של רב בית הכנסת הבלתי-אוהד, חזר ישוע אל הדוכן ואמר: "ומדוע להיות כה צבועים? הֲלֹא יַתִּיר אִישׁ מִכֶּם בַּשַּׁבָּת אֶת שׁוֹרוֹ מִן הָאֵבוּס וְיוֹלִיכֵהוּ

לְהַשְׁקוֹתוֹ? וְזֹאת אֲשֶׁר בַּת אַבְרָהָם הִיא, וַאֲשֶׁר הֵרוֹעַ אֲסָרָהּ כָּךְ זֶה שְׁמֹנֶה-עֶשְׂרֵה שָׁנָה, הֲלֹא תּוּפַר מִמּוֹסְרוֹתֶיהָ וְתוּלַךְ לִשְׁתּוֹת מִמֵּי הַחֲירוּת וְהַחַיִּים, וַאֲפִילוּ בְּיוֹם הַשַּׁבָּת?" ובעוד שהאישה ממשיכה להלל את האל, נכלם מבקרו והקהילה שמחה ברפואת האישה.

167:3.4 (1836.3) הרב הראשי של בית הכנסת הודח בשל דברי הביקורת אשר הטיח בישוע בציבור בשבת הזו, וחסיד של ישוע הוצב לשרת בתפקיד במקומו.

167:3.5 (1836.4) לעתים קרובות שחרר ישוע את אלה אשר נפלו קורבן לפחד מחולשת רוחם, מדיכאונות שכלם הם, ומן השעבוד שלהם לפחד. ואולם, הציבור סבר שכל המחלות האלה היו, או הינן, מחלות פיזיות, או הידבקויות ברוחות רעות.

167:3.6 (1836.5) ישוע לימד שוב בבית הכנסת ביום ראשון, ואבנר הטביל רבים בצהרי אותו יום בנהר אשר זרם מדרום לעיר. למחרת תכננו ישוע ועשרת השליחים לעזוב למחנה אשר בפלה, אלא שאחד משליחיו של דוד הגיע עם מסר בהול עבור ישוע מחבריו בבית עניא, אשר ליד ירושלים.

4. המסר מבית עניא

167:4.1 (1836.6) מאוחר בליל יום ראשון, ה-26 בפברואר, הגיע לפילדלפיה רץ מבית עניא ועמו מסר ממרתה וממרים, אשר אמר, "אדוני, זה אשר אהבת חולה עד מאוד." המסר הגיע לישוע ממש עם סיום מפגש הערב, ממש בעת שנפרד מן השליחים לשנת הלילה. בתחילה ישוע לא ענה כלל. אירעה אחת מאותן הפסקות מוזרות, משך זמן שבו נדמה כי ישוע היה בקשר עם דבר-מה אשר מחוצה לו, או מעבר לו. או-אז התבונן הוא מעלה ופנה אל הרץ, בשעה שהשליחים מאזינים, ואמר: "המחלה הזו לא תיגמר במוות. ואל לכם להטיל ספק כי ניתן להשתמש בה בכדי להלל את האב ובכדי לרומם את הבן."

(1837.1) 167:4.2 ישוע אהב מאוד את מרתה, את מרים ואת אחיהם, אלעזר; הוא אהב אותם אהבת-נפש. מחשבתו הראשונה, האנושית, הייתה להיחלץ מיד לעזרתם. אך רעיון אחר עלה בדעתו המשולבת. הוא כמעט ואיבד תקווה כי מנהיגי היהודים בירושלים יקבלו אי-פעם את המלכות, אך הוא עדיין אהב את בני עמו, וכעת צצה במוחו תוכנית אשר מטרתה הייתה להעניק לסופרים ולפרושים בירושלים הזדמנות אחת נוספת לקבל את תורתו; והוא החליט, אם הדבר הינו על-פי רצון אביו, לסור אל ירושלים בפעם האחרונה ולהפגין את היכולת החיצונית המופלאה ביותר בכל הקריירה שלו עלי אדמות. היהודים נתלו ברעיון של הגואל עושה הנפלאות. ואף כי ישוע סרב לרדת לרמה של ביצוע נסים חומריים, או להפגין כוח פוליטי זמני כמנהג העולם, כעת הוא ביקש את רשותו של האב להפגין את יכולתו ואת כוחו באשר לחיים ולמוות, יכולת אשר עד עתה לא הפגין מעולם.

(1837.2) 167:4.3 היהודים נהגו לקבור את מתיהם ביום שבו הם נפטרו; הייתה זו פעולה הכרחית באקלים חם שכזה. לעיתים קרה שהם הניחו בקבר אדם אשר היה רק שרוי בתרדמת, כך שביום השני, או אפילו ביום השלישי, אחד שכזה היה יוצא מן הקבר. ואולם, היהודים האמינו כי אף שנשמת המת עשויה לשהות ליד הגופה במשך יומיים או שלושה, היא מעולם לא נשארה לאחר היום השלישי; זאת כי הריקבון ביום הרביעי כבר היה כה מתקדם, וכי איש לא שב מן הקבר לאחר כל-כך הרבה זמן. לפיכך ישוע נשאר בפילדלפיה במשך יומיים שלמים נוספים, בטרם הכין עצמו לצאת אל בית עניא.

(1837.3) 167:4.4 וכך, מוקדם בבוקר יום רביעי, הוא אמר לשליחיו: "הבה נתכונן מיד לצאת שוב אל יהודה." כאשר שמעו השליחים את דבריו אלה של המאסטר, הם פרשו להתייעצות לבדם זה עם זה. יעקב הנחה את המפגש, והם הסכימו כולם כי יהיה זה טיפשי להניח לישוע ללכת שוב ליהודה, ולכן הם שבו וכאיש אחד הודיעו לו את זאת. אמר יעקב: "מאסטר, היית בירושלים אך לפני שבועות מספר, והמנהיגים ביקשו את מותך, ואילו ההמונים ביקשו לסקול אותך. באותה עת נתת לאנשים האלה את ההזדמנות שלהם לקבל את האמת, ואנחנו לא נרשה לך לשוב אל יהודה."

(1837.4) 167:4.5 אמר אז ישוע: "האם לא תבינו כי יש רק שתים-עשרה שעות של אור שבהן ניתן לפעול בבטחה? האדם אשר צועד ביום לא נכשל כה רבות, זאת לפי שהאור מאיר לו. והאדם אשר צועד בלילה עלול להיכשל הרבה יותר, בשל היעדר האור. וככל שנמשך יומי, אינני פוחד להיכנס ליהודה. רוצה אני לפעול בעוצמה פעם אחת נוספת עבור היהודים הללו; ברצוני להעניק להם הזדמנות אחת נוספת להאמין, אפילו כזו שהם עצמם ביקשו – רצוני לפעול כלפי חוץ בעוז ולהראות להם את מופע עוצמתו של האב ואהבתו של הבן. ומעבר לכך, האם אינכם מבינים כי חברנו אלעזר נרדם, ואילו אני הולך כעת להעירו משנתו זו!"

(1837.5) 167:4.6 או-אז אמר אחד השליחים: "מאסטר, אם אלעזר נרדם, וודאי גם יתאושש." היהודים בעת ההיא נהגו לדבר על מוות כעל צורת שינה, ואולם, מכיוון שהשליחים לא הבינו כי ישוע אכן התכוון לכך שאלעזר נפטר מן העולם, הוא אמר להם בפשטות: "אלעזר מת. ואני שמח עבורכם, אפילו אם השאר לא יינצלו, שאני לא הייתי שם, כי כך תהייה לכם סיבה חדשה להאמין בי; ומה שתראו יחזק אתכם כהכנה ליום שבו אעזוב אתכם אני ואלך אל האב."

(1838.1) 167:4.7 משהשליחים לא הצליחו לשכנע אותו להימנע מללכת אל יהודה, ומכיוון שכמה מן השליחים נרתעו מלהתלוות אליו, אמר תומאס לאחיו: "אמרנו למאסטר ממה אנו חוששים, אך הוא נחוש ללכת לבית עניא. הנני בטוח כי משמעות הדבר היא הסוף; הם לבטח יהרגו אותו, אך אם זוהי בחירתו של המאסטר, הבה ננהג אנחנו כגיבורים; הבה נלך עמו ונמות לצדו." וכך היה תמיד; בעניינים אשר דרשו אומץ נחוש ומתמשך, תומאס לעולם היה עמוד השדרה של שנים-עשר השליחים.

5. בדרך לבית עניא

(1838.2) 167:5.1 בדרך ליהודה הלכה אחרי ישוע חבורה בת כחמישים איש, חברים ואויבים. בשעות ארוחת הצהריים של יום רביעי הוא דיבר באוזני השליחים והתלמידים על "התנאים לגאולה", ובסוף המפגש הזה סיפר להם את המשל על הפרושי והמוכס (גובה מס). אמר ישוע: "אתם רואים, אפוא, כי האב מעניק גאולה לילדי האדם, וכי גאולה זו ניתנת בחופשיות

לכל אלה אשר מקבלים על עצמם באמונה את היותם בנים למשפחה האלוהית. אין דבר אשר יוכל האדם לעשותו כדי לזכות בגאולה הזו. לא ניתן לקנות את חסד האל במעשי צדקה והתחסדות-עצמית, ותפילה רבה בציבור לא תכפר על חוסר באמונה חיה שבלב. במעשים כלפי חוץ תוכלו להוליך שולל את אחיכם, אך האל מתבונן אל תוככי נשמתכם. את הדברים אשר אני מספר לכם יוכל להדגים המשל הבא. שְׁנֵי אֲנָשִׁים עָלוּ אֶל הַמִּקְדָּשׁ לְהִתְפַּלֵּל, אֶחָד פָּרוּשׁ וְאֶחָד מוֹכֵס. וַיַּעֲמֹד הַפָּרוּשׁ לְבַדּוֹ וַיִּתְפַּלֵּל לֵאמֹר, ׳אוֹדְךָ אֱלוֹהִים עַל כִּי אֵינֶנִּי כְּיֶתֶר הָאָדָם הַגּוֹזְלִים וְהָעוֹשְׁקִים וְהַנֹּאֲפִים, וְגַם לֹא כַּמֹּכֵס הַזֶּה. אֲנִי צָם פַּעֲמַיִם בַּשָּׁבוּעַ וַאֲנִי מְעַשֵּׂר אֵת כָּל אֲשֶׁר אֲנִי קוֹנֶה.׳ וְהַמּוֹכֵס עָמַד מֵרָחוֹק, וְלֹא אָבָה לָשֵׂאת אֶת עֵינָיו הַשָּׁמַיְמָה, וְתוֹפֵף עַל לִבּוֹ וַיֹּאמַר, ׳אֱלוֹהִים סְלַח לִי, אֲנִי הַחוֹטֵא.׳ אֲנִי אֹמֵר לָכֶם כִּי יָרַד הַמּוֹכֵס אֶל בֵּיתוֹ נְצָדָק מִן הַפָּרוּשׁ, כִּי כָּל הַמֵּרִים נַפְשׁוֹ יִשָּׁפֵל, וַאֲשֶׁר יַשְׁפִּילֶהּ יְרוֹמָם."

167:5.2 (1838.3) באותו לילה ביריחו, הפרושים העוינים ניסו, כחבריהם בעבר, לטמון למאסטר מלכודת בכך שהאיצו בו לדון בענייני נישואין וגירושין. ואולם, ישוע חמק באלגנטיות מן המלכודת ומניסיונותיהם לעמת אותו עם חוקיהם באשר לגירושין. ממש כשם שהמוכס והפרושי סימלו את הטוב ואת הרע אשר בדת, מנהגי הגירושין שלהם עימתו את חוקי הנישואין הטובים יותר של היהודים עם המתירנות המבישה של הפירוש שאותו נתנו הפרושים לחוקי הגירושין אשר קבע משה. הפרושי שפט את עצמו ביחס לאמת המידה הנמוכה ביותר; ואילו המוכס מדד את עצמו ביחס לאידיאל הגבוה ביותר. עבור הפרושי, מסירות הובילה לחוסר-מעש מתחסד, והיוותה אמצעי לרכישת בטחון רוחני כוזב; עבור המוכס, המסירות הייתה הדרך שבה הוא הניע את נשמתו להכיר בצורך בכפרה, בווידוי, ובקבלה של חסד ורחמים מתוך אמונה. הפרושי ביקש צדק, המוכס ביקש רחמים. חוק היקום הוא: בקש ותקבל; חפש ותמצא.

167:5.3 (1838.4) על אף שישוע סרב להיגרר לעימות עם הפרושים באשר לגירושין, הוא כן דיבר באופן חיובי על האידיאלים הגבוהים ביותר הנוגעים לנישואין. הוא רומם את הנישואין כמערכת היחסים האנושית האידיאלית והנשגבת ביותר. כמו כן, הוא רמז על התנגדותו הנמרצת למנהגי הגירושין הבלתי-הוגנים והמתירניים של היהודים בירושלים, אשר באותה

עת התירו לגבר לגרש את אשתו בתואנות פעוטות ביותר; למשל, שהיא איננה בשלנית טובה, שהיא לא מטפלת טוב בבית, או מהסיבה הפשוטה שהתאהב באישה אחרת הנראית טוב ממנה.

167:5.4 (1839.1) הפרושים אף הרחיקו לכת מעבר לכך ולימדו כי הגירושין הקלים הללו הינם זכות מיוחדת אשר ניתנה לעם היהודי, ובמיוחד לפרושים. וכך, על אף שישוע סרב לקבוע תקנות ביחס לנישואין ולגירושין, הוא אכן הוקיע בתקיפות את הזלזול המביש בנישואין והצביע על חוסר הצדק שבהם כלפי נשים וילדים. הוא מעולם לא הצדיק מנהג גירושין כלשהו אשר העניק לגבר יתרון על-פני האישה; המאסטר תמך אך ורק במנהגים אשר הקנו לגברים ולנשים זכויות שוות.

167:5.5 (1839.2) ואף כי ישוע לא הציע ציוויים חדשים באשר לנישואין ולגירושין, הוא אכן האיץ ביהודים לחיות בהתאם לחוקיהם שלהם, לפי צו התורה הנשגב. במאמץ לשפר את מנהגיהם החברתיים בנושא הזה, הוא התייחס שוב ושוב לכתוב בתורה. וכך, אף שהוא תמך במושגים ובאידיאלים הגבוהים באשר לנישואין, ישוע נמנע בכישרון מלהיכנס לעימות עם אלה אשר שאלו אותו על מנהגי החברה, בין שעל אלה הכתובים בתורה ובין שעל מנהגי הגירושין אשר אותם קידשו הם עצמם.

167:5.6 (1839.3) השליחים התקשו מאוד להבין מדוע המאסטר מסרב להתייחס באופן חיובי לבעיות מדעיות, חברתיות, כלכליות ופוליטיות. לא הייתה להם הבנה מלאה על כך שמשימתו הארצית נגעה אך ורק לגילוי אמיתות רוחניות ודתיות.

167:5.7 (1839.4) לאחר שישוע סיים לומר את דבריו בנוגע לנישואין ולגירושין, שאלו אותו השליחים בפרטיות – מאוחר יותר באותו ערב – שאלות רבות נוספות, והתשובות לשאלות האלה גרמו להם להיפטר מאי-הבנות רבות. בסיום הדיון אמר ישוע: "הנישואין הם מוסד מכובד אשר ראוי לכל אדם לקחת בו חלק. העובדה כי בן האדם עוסק במשימתו עלי אדמות כשהוא לבדו, איננה מעידה כהוא זה על היות מוסד הנישואין בלתי-רצוי. האב הוא אשר רוצה שאפעל כך, אך זהו אותו האב אשר ציווה על בריאתם של זכר ונקבה, ורצונו האלוהי הוא שגברים ונשים ימצאו את אפיק השירות הגבוה ביותר, ואת האושר אשר נלווה לו בעת שהם בונים בית לקבלתם ולחינוכם של ילדים, אשר בבריאתם הופכים הם לשותפים של בוראי השמים והארץ. על כן יעזוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו, והיו לבשר אחד."

167:5.8 (1839.5) וכך סילק ישוע דאגות רבות ממוחותיהם של השליחים, אשר נבעו מאי-הבנות רבות הקשורות לגירושין; ובה בעת, הוא רומם את האידיאלים שלהם באשר לאיחוד החברתי, וסייע להם לרחוש כבוד גדול יותר לנשים, לילדים ולבית המשפחה.

6. הברכה לילדים הקטנים

167:6.1 (1839.6) באותו ערב, נפוץ בכל רחבי יריחו המסר של ישוע באשר לנישואין ולברכה שמהווים הילדים, כך שלמחרת בבוקר, הרבה לפני שישוע והשליחים התכוננו לצאת, ואפילו לפני שעת ארוחת הבוקר, הגיעו עשרות אימהות למקום שבו התארח ישוע, נשאו את ילדיהן בזרועותיהן, או הוליכו אותם כשהן מחזיקות בידיהם. האימהות ביקשו מישוע שיברך את הקטנטנים. כאשר ראו השליחים את אוסף האימהות על ילדיהן, הם ניסו לשלח אותן לדרכן, אך הנשים סרבו בכל תוקף לעזוב לפני שהמאסטר יניח את ידיו על ראש ילדיהן ויברך אותם. כאשר השליחים געזרו בנשים בקול רם, ישוע שמע את המהומה, יצא, הוכיח את השליחים על הדבר, ואמר: "תנו לקטנטנים לבוא אלי; אל תאסרו עליהם, כי לאלה מלכות השמים. אמן אמן, אומר אני לכם, מי שלא מקבל את מלכות השמים כילד קטן, לא יבוא בה ולא יוכל להתבגר למלוא שיעור הקומה הרוחני."

167:6.2 (1840.1) ולאחר שדיבר כך אל שליחיו, קיבל המאסטר את כל הילדים, הניח את ידיו עליהם, בעודו אומר לאימותיהן מילים של אומץ ושל תקווה.

167:6.3 (1840.2) לעיתים קרובות סיפר ישוע לשליחים על העולמות העליונים, ועל כך שילדי האל נדרשים להתבגר שם מהבחינה הרוחנית, ממש כשם שהילדים מתבגרים מבחינה פיזית בעולם הזה. וכך, קורה לעיתים שהקדוש נדמה כשגרתי, ממש כשם שבאותו יום לא העלו האימהות והילדים על דעתם כי יצורים תבוניים בנבאדון מתבוננים בילדי יריחו משחקים עם בורא של יקום.

167:6.4 (1840.3) מעמד האישה בפלשתינה השתפר בהרבה הודות לתורתו של ישוע; וכך היה קורה בכל רחבי העולם, אלמלא סטו ממשיכי דרכו הרחק ממה שהוא טרח בדייקנות ללמדם.

167:6.5 (1840.4) היה זה ביריחו, ובהקשר של הדיונים בנוגע לחינוך הדתי המוקדם אשר יש להקנות לילדים צעירים על-מנת לסייע להם לרכוש הרגלי סגידה לאל, שישוע הדגיש את הערך הרב אשר נודע ליופי, כמה שמוליך ומניע אותנו, ובעיקר את הילדים, לסגוד. המאסטר קבע – ואף שימש דוגמה לכך בעצמו – כי נודע ערך לסגידה לבורא בטבע, בסביבתה הטבעית של הבריאה. הוא העדיף להתייחד עם האב השמימי בינות לעצים וליצורים הנמוכים של עולם הטבע. והוא שמח להגות באב תוך כדי התבוננות במחזה מעורר ההשראה של השמיים זרועי הכוכבים של הבנים הבוראים.

167:6.6 (1840.5) כאשר לא ניתן לסגוד לאל בהיכלות הטבע, ראוי לאדם להתאמץ ולבנות בתים יפים, מקדשים פשוטים ומושכים המקושטים באמנותיות, כך שיתעוררו הרגשות האנושיים הגבוהים ביותר בעת שהאינטלקט שואף להתייחד רוחנית עם האל. אמת, יופי וקדושה מסייעים רבות וביעילות לסגידת אמת. אך קישוטים מורכבים ומוגזמים, האמנות האנושית המתיימרת, אינם תורמים להתייחדות רוחנית. ככל שהיופי פשוט יותר וטבעיד, כך הוא דתי יותר. כמה מצער שילדים קטנים מתנסים בפעם הראשונה במושגים של סגידה בציבור בחללים קרים ועקרים, כה נטולי משיכה ויופי, וכה ריקים מכל השמחה והקדושה אשר מעוררות השראה! ראוי ללמד את הילד לסגוד בטבע, ורק לאחר מכן שיתלווה אל הוריו למקומות סגידה ציבוריים מושכים מבחינה חומרית, יפים ומקושטים אמנותית, לפחות כמו הבית שבו הוא גר בחיי היום-יום.

7. השיחות על אודות מלאכיות

167:7.1 (1840.6) בעת שהחבורה עלתה במעלה הגבעות מיריחו אל בית עניא, צעד נתנאל רוב הדרך לצד ישוע. השיחה על הקשר בין הילדים לבין מלכות השמים התגלגלה באופן עקיף

לשיחה על אודות סעד המלאכיות. לבסוף שאל נתנאל את המאסטר את השאלה הבאה: "לאור העובדה שהכוהן הגדול הוא צדוקי, ומכיוון שהצדוקים אינם מאמינים במלאכיות, מה ראוי כי נלמד אנו את האנשים באשר לסועדות השמימיות?" בין יתר דברים, אמר אז ישוע:

167:7.2 (1841.1) "הצבאות המלאכיים הינם סדר בריאה נפרד; הן שונות לגמרי מסדר הבריאה של היצורים החומריים, והן פועלות כסדר נפרד של הוויות תבוניות ביקום. המלאכיות אינן נמנות על הסדר אשר מכונה בתורה בשם 'בני האל'; הן גם אינן בני-תמותה מהוללים אשר המשיכו והתקדמו בעולמות העליונים. מלאכיות נבראות במישרין, והן אינן מתרבות. לצבאות המלאכיים יש קשר רוחני בלבד לגזע האנושי. ככל שהאדם מתקדם במסע שלו אל האב בפרדיס, הוא אכן חולף למשך זמן-מה דרך מצב אשר דומה לזה של המלאכיות, אך האדם בן התמותה אף-פעם לא הופך למלאכית.

167:7.3 (1841.2) "המלאכיות לעולם אינן מתות, כשם שהאדם מת. המלאכיות הינן אלמותיות, אלא אם כן הן מעורבות בחטא, כפי שאירע במקרה התרמית של לוציפר. המלאכיות הן משרתות הרוח של השמים, והן אינן חכמות-בכל או כל-יכולות. אך כל המלאכיות הנאמנות הינן טהורות באמת וקדושות לגמרי.

167:7.4 (1841.3) "האם אינכם זוכרים כי סיפרתי לכם פעם שאילו היו עיניכן פתוחות לראות את הרוח, כי אז הייתם יכולים לחזות במלאכיות האל עולות ויורדות? הודות לסעד המלאכיות, יכול העולם לשמור על קשר עם עולמות אחרים. האם לא אמרתי לכם שוב ושוב שיש לי צאן אשר איננו מן העדר הזה? והמלאכיות האלה אינן מרגלות מטעם עולם הרוח אשר באות להתבונן בכם ושבות לדווח לאב על הרהורי לבכם ומעשיכם. האב אינו זקוק לשירות שכזה, שכן רוחו שלו שוכנת בקרבכם. אך רוחות מלאכיות אלה אכן פועלות בכדי ליידע חלק אחד בבריאה השמימית על אשר מתרחש בחלקים אחרים ביקום. כמו כן, בזמן שהן פועלות בממשלות האב וביקומי בניו, רבות מן המלאכיות מוקצות לשירות הגזעים האנושיים. כאשר לימדתי אתכם שרבות מן השרפיות האלה הינן סועדות, לא דיברתי בלשון מליצה, או בלשון פואטית. וכל זה שריר וקיים, ללא קשר לקושי שלכם להבין בדברים הללו.

167:7.5 (1841.4) "רבות מן המלאכיות האלה עוסקות במלאכת הצלתם של בני האדם. האם לא סיפרתי לכם על שמחת המלאכיות כאשר נשמה בוחרת לנטוש את החטא ולהתחיל לתור אחר

האל? אפילו סיפרתי לכם על השמחה של נוכחות המלאכיות בשמים כאשר חוטא אחד מתחרט, ובכך רמזתי על הנוכחות של סדרי הוויות שמימיים אחרים, גבוהים יותר, אשר עוסקים אף הם ברווחת בני התמותה ובהתקדמותם האלוהית.

167:7.6 (1841.5) "המלאכיות האלה אף עוסקות באופן שבו משתחררת רוחו של אדם ממשכן הגוף, האופן שבו תגיע נשמתו אל העולמות העליונים אשר בשמים. המלאכיות מנחות בביטחון ובשמימיות את נשמתו של אדם בתקופה הלא מוגדרת והבלתי-קצובה אשר מפרידה בין מות הגוף לבין החיים החדשים במשכנות הרוח."

167:7.7 (1841.6) וישוע היה ממשיך ומספר לנתנאל עוד על אודות סעד המלאכיות, אך התקרבותה של מרתה גרמה לו לקטוע את דבריו. חברים אשר ראו אותו מעפיל על הגבעות ממזרח, מסרו לה שהמאסטר מתקרב לבית עניא. וכעת מיהרה לקבל את פניו.

>> מסמך 167 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 169 <<

מסמך 168

תחייתו של אלעזר מן המתים

168:0.1 (1842.1) היה זה מעט לאחר צהרי-היום כאשר יצאה מרתה לקראת ישוע, כשזה אך ירד מראש הגבעה אשר ליד בית עניא. אחיה של מרתה, אלעזר, נפטר ארבעה ימים קודם לכן והונח בקבר הפרטי אשר בקצה הרחוק של הגן בשעות אחר הצהריים המאוחרות של יום ראשון. באותו בוקר, יום חמישי, הונחה אבן הגלילה חזרה במקומה בכניסה לקבר.

168:0.2 (1842.2) כאשר מרתה ומרים שלחו מסר לישוע באשר למחלתו של אלעזר, הן היו בטוחות כי המאסטר יעשה מעשה כלשהו בנידון. הן ידעו כי אחיהן היה חולה מאוד, ואף-על-פי שהן לא העזו לקוות שישוע יעזוב את עבודת ההוראה וההטפה בכדי לסור לעזרתן, הן כה בטחו ביכולות הריפוי שלו, שהן חשבו שאלעזר יחלים מיד כשישוע יבטא את המילים המרפאות. וכאשר אלעזר נפטר, שעות מעטות לאחר שהשליח יצא מבית עניא אל עבר פילדלפיה, הן הסיקו כי היה זה משום שכאשר נודע למאסטר על מחלתו של אחיהן, היה זה כבר מספר שעות לאחר מותו, ומאוחר מדי.

168:0.3 (1842.3) ואולם, גם הן, יחד עם כל חבריהן המאמינים, עמדו נבוכים מאוד נוכח המסר אשר ישוע שלח חזרה עם השליח. כאשר הגיע המסר לבית עניא, לפני צהרי יום שלישי, התעקש השליח על כך שהוא שמע את ישוע אומר, "...הוא לא באמת ימות מן המחלה הזאת." הם גם לא הצליחו להבין מדוע הוא לא שלח כל הודעה אחרת, ואף לא הציע כל עזרה.

168:0.4 (1842.4) חברים רבים מכפרי הסביבה, ואף מירושלים, הגיעו לנחם את האחיות מוכות היגון. אלעזר ואחיותיו היו ילדיו של יהודי אמיד ומכובד, אשר נמנה עם ראשי הכפר הקטן של בית עניא. ועל-אף שמזה זמן רב שלושתם היו חסידים אדוקים של ישוע, כל מי שהכיר אותם כיבד אותם. הם ירשו כרמי גפנים נרחבים ומטעי זיתים גדולים באזור, ועל עושרם מעידה העובדה כי היו יכולים להרשות לעצמם להחזיק אחוזת קבר פרטית בנחלתם הם. שני הוריהם הובאו שם למנוחות זה מכבר.

168:0.5 (1842.5) מרים זנחה את הרעיון שישוע יבוא ושקעה ביגונה, אך מרתה נאחזה בתקווה שישוע יבוא, אפילו עד לאותו הבוקר, בזמן שגוללו למקומה את האבן ואטמו את הכניסה אל הקבר. ואפילו אז, היא הנחתה נער שכן לעמוד על המשמר על דרך יריחו בקטע שמראש הגבעה, מזרחה מבית עניא; היה זה הנער אשר הביא אל מרתה את החדשות כי ישוע וחבריו מתקרבים.

168:0.6 (1842.6) כאשר מרתה פגשה את ישוע, היא נפלה לרגליו והכריזה, "מאסטר, אילו רק היית כאן, אחי לא היה מת!" פחדים רבים חלפו בדעתה, אך היא לא הביעה כל ספק, ואף לא העזה לבקר או להטיל ספק במנהגו של המאסטר באשר למותו של אלעזר. לאחר שאמרה את דבריה, הושיט ישוע את ידיו מטה אליה, הרימה על רגליה ואמר, "התאזרי באמונה, מרתה, ואחיך יקום שוב." ענתה לו מרתה: "יודעת אני שהוא יקום לתחייה באחרית הימים; ואפילו עתה מאמינה אני שכל מה שתבקש מאלוהים, אבינו ייתן בידך."

168:0.7 (1843.1) אז אמר ישוע בעודו מתבונן הישר אל עיניה של מרתה: "אני הוא התחייה, אני הוא החיים; כל המאמין בי, אף אם ימות, עוד יחיה. ולאמיתו של דבר, כל מי שמאמין בי אף-פעם לא ימות באמת. מרתה, האם את מאמינה בזה?" ומרתה ענתה למאסטר: "כן, זה מכבר האמנתי כי אתה הוא הגואל, בנו של האל החי, זה אשר אמור לבוא אל העולם."

168:0.8 (1843.2) ישוע ביקש את מרים, ומרתה הלכה מיד אל הבית ולחשה אל אחותה, "המאסטר כאן והוא מבקש אותך." כאשר שמעה זאת מרים, היא קמה במהירות ומיהרה לפגוש את ישוע, אשר עדיין שהה במקום שבו פגש את מרתה לראשונה. החברים אשר היו לצדה של מרים וביקשו לנחמה ראו כי היא קמה במהירות והלכו אחריה, בהניחם שהיא הולכת להתייפח על הקבר.

168:0.9 (1843.3) רבים מן הנוכחים היו אויבים מושבעים של ישוע. וזו הסיבה לכך שמרתה הייתה צריכה לצאת לבדה על-מנת לפגוש אותו, וגם הסיבה לכך שהיא הלכה בחשאי ליידע את מרתה כי ישוע ביקש אותה. אף כי מרתה כמהה לראות את ישוע, היא ביקשה להימנע מאי-נעימות כלשהי, אשר עלולה הייתה להיווצר אילו הוא היה מגיע פתע ומוצא קבוצה גדולה של אויביו מירושלים. כוונתה של מרתה הייתה להישאר בבית עם חבריהם, בעוד שמרים יוצאת לקבל את פניו של ישוע, אך תכניתה נכשלה מכיוון שהם הלכו כולם אחרי מרים ומצאו את עצמם לפתע בנוכחותו של המאסטר.

168:0.10 (1843.4) מרתה הובילה את מרים אל ישוע וכאשר זו ראתה אותו היא נפלה לרגליו והכריזה, "אילו היית כאן, אחי לא היה מת!" וכאשר ראה ישוע עד כמה כולם שם התאבלו על מותו של אלעזר, נכמרו רחמי נשמתו.

168:0.11 (1843.5) כאשר ראו האבלים כי מרים הלכה לברך את ישוע, הם התרחקו מעט, בעוד שמרתה ומרים שוחחו עם המאסטר וקיבלו ממנו עוד מילות נחמה. והוא האיץ בהן לשמור על חוזק אמונתן באב ולקבל את רצון האל במלואו.

168:0.12 (1843.6) דעתו האנושית של ישוע סערה בשל העימות בין אהבתו לאלעזר ולאחיותיו האבלות, לבין הבוז והתיעוב אשר חש כלפי הפגנת החיבה החיצונית של אותם יהודים אשר לא נמנו על מאמיניו ואשר התכוונו לרצחו. ישוע כה התרעם לנוכח הפגנת האבל המאולצת, החיצונית, של כמה מחבריו-לכאורה של אלעזר, משום שהצער הכוזב היה כרוך בלבם במידה רבה בשנאה עזה אשר חשו כלפיו. לעומת זאת, חלק מן היהודים הללו אכן התאבלו באמת ובתמים, מכיוון שאכן הם היו חברים אמיתיים של המשפחה.

1. בקבר אלעזר

168:1.1 (1843.7) לאחר שישוע עסק בניחומן של מרתה ושל מרים בפרטיות במשך דקות מספר, הרחק מן המתאבלים, הוא שאל אותן: "איפה הנחתן אותו?" אמרה לו מרתה, "בוא ותראה." ובעת שהמאסטר צעד בדממה בעקבות שתי האחיות האבלות, הוא התייפח. ראו

החברים היהודים את דמעותיו ואחד מהם אמר: "תראו איך הוא אהב אותו. האם זה אשר בכוחו היה לפקוח עיני עיוור לא יכול היה למנוע את מותו של האדם הזה?" הדברים הללו נאמרו כאשר הם כבר עמדו אל מול הקבר המשפחתי, מערת טבעית קטנה, או מעין גומחה, במדף סלע שהיתמר לגובה של כעשרה מטרים וניצב בקצה המרוחק של הגן.

168:1.2 (1844.1) קשה להסביר לדעת האנושית מדוע ישוע התייפח. אף כי ניתנה לנו הגישה לרישום המשולב של הרגשות האנושיים ושל המחשבות האלוהיות, כפי שאלה נרשמו בדעתו של המכוונן אשר הפך לאישי, איננו יכולים להיות בטוחים לגמרי באשר לגורם האמיתי למופע הרגש הזה. אנו נוטים להאמין כי ישוע בכה בשל מספר מחשבות ורגשות אשר חלפו באותו רגע בדעתו, כגון:

168:1.3 (1844.2) 1. הוא הרגיש אהדה כנה ומלאת צער כלפי מרתה ומרים; הוא הרגיש אהבה אנושית אמיתית ועמוקה כלפי שתי האחיות האלה, אשר איבדו את אחיהן.

168:1.4 (1844.3) 2. דעתו נטרדה מנוכחות המון המתאבלים, אשר חלקו היה כן וחלקו מעמידי-פנים. מאז ומעולם הוא כעס על הפגנות אבֶל אשר היו רק כלפי חוץ. הוא ידע כי האחיות אהבו את אחיהן וכי הן האמינו בגאולת המאמינים. ייתכן שהרגשות הניגודיים הללו מסבירים מדוע הוא גנח בשעה שהתקרב אל הקבר.

168:1.5 (1844.4) 3. הוא אכן היסס באשר להחזרתו של אלעזר לחיים. אחיותיו אכן נזקקו לו, אך ישוע התחרט על כך שנדרש לו לזמֵן את חברו חזרה חיים, על-מנת שזה יחווה את הרדיפה המרה אשר עתידה להיות מנת חלקו כתוצאה מכך שנטל חלק בהפגנת הכוח האלוהית הגדולה ביותר אשר ביצע בן האדם.

168:1.6 (1844.5) וכעת, ביכולתנו לספר עובדה מעניינת ומועילה: אף כי הסיפור הזה נדמה שמתרחש באופן שבו קורים הדברים ברגיל בעולם האנושי, יש בו כמה היבטים צדדיים מאירים ומעניינים ביותר. בעוד שהשליח הגיע אל ישוע ביום ראשון ובישר לו על מחלת אלעזר, ובעוד שישוע שלח מסר לפיו מחלה זו "לא תובילו אל מותו," ואפילו שהלך גופא אל בית עניא ועל-אף ששאל את האחיות, "היכן הנחתן אותו?" אפילו שכל אלה מעידים על כך

שהמאסטר דבק באופן שבו מתרחשים החיים בעולם בהתאם לידע המוגבל של דעת האדם, אף-על-פי-כן מראים הרישומים ביקום כי המכוונן אשר הפך לאישי של ישוע הורה על הישארותו בפלנטה ללא הגבלת-זמן של מכוונן המחשבה של אלעזר לאחר מותו של זה, וכי הוראה זו נרשמה חמש-עשרה דקות בלבד לפני שאלעזר נפח את נשמתו.

168:1.7 (1844.6) האם דעתו האלוהית של ישוע ידעה, אפילו בטרם מותו של אלעזר, כי הוא יקים אותו לתחייה מן המוות? את זאת איננו יודעים. אנו יודעים רק את אשר רשמנו כאן.

168:1.8 (1844.7) רבים מאויביו של ישוע נטו ללעוג להבעות החיבה שלו, ובינם לבין עצמם אמרו כך: "אם הוא כל-כך החשיב את האדם הזה, למה השתהה כל-כך לפני שבא לבית עניא? אם הוא מה שהם טוענים שהוא, מדוע לא הציל את חברו היקר? מה הטעם לרפא זרים בגליל, אם אינו יכול להציל את אהוביו?" וכך, ובדרכים רבות אחרות, הם לעגו לישוע וזלזלו בתורתו ובפועלו.

168:1.9 (1844.8) וכך, בשעה שתיים-וחצי אחר הצהריים של יום חמישי הזה, בכפר הקטן של בית עניא, הייתה מוכנה הבמה לתצוגה הכבירה מכולן במסגרת משימתו הארצית של מיכאל מנבאדון, להפגנת הכוח האלוהית הגדולה מכולן במהלך חייו בגוף בשר ודם. זאת לפי שתחייתו שלו עצמו מן המתים התרחשה לאחר שהוא השתחרר מכבלי הגוף בן התמותה.

168:1.10 (1845.1) הקבוצה הקטנה אשר נקבצה מול קברו של אלעזר כלל לא הבחינה בנוכחותה בסמוך של קבוצה עצומה של הוויות שמימיות מכל הסדרים, אשר נאספה בהובלתו של גבריאל והמתינה כעת להנחיית המכוונן אשר הפך לאישי של ישוע, בכדי לבצע את רצון הריבון האהוב שלהן.

168:1.11 (1845.2) כאשר פקד ישוע, "הסירו את הסלע," התכוננה קבוצת ההוויות השמימיות להוציא אל הפועל את הדרמה של השבתו של אלעזר לחיים בדמות בשר ודם. צורת תחייה שכזו כרוכה בקשיים גדולים הרבה יותר מהטכניקה הבלתי-שגרתית של החייאת יצורים בני-תמותה בצורה מורונטית, ודורשת כמות גדולה הרבה יותר של אישיויות שמימיות, כמו גם ארגון נרחב בהרבה של גורמים ביקום.

168:1.12 (1845.3) מרתה ומרים נמלאו רגשות סותרים כאשר שמעו את פקודתו של ישוע להסיר את סלע הגולל אשר ניצב לפני הקבר. מרים קיוותה כי אלעזר יקום לתחייה, אך מרתה, אף שבמידה מסוימת חלקה את אמונתה של אחותה, פחדה יותר מכך שאלעזר לא יראה טוב בעיני ישוע, השליחים וחבריהם. אמרה מרתה: "האם אנחנו חייבים לגלול את הסלע? אחי כבר נפטר לפני ארבעה ימים, ובזמן הזה כבר החל ריקבון הגוף." מרתה אמרה זאת גם משום שהיא לא הבינה מדוע ביקש המאסטר כי יסירו את הסלע; היא חשבה שמא ישוע רוצה רק לראות את אלעזר בפעם האחרונה. היא התנדנדה בין זה ובין זה. כאשר הם היססו אם להסיר את סלע הגולל, אמר ישוע: "האם לא אמרתי לכם בתחילה כי הוא לא ימות ממחלתו? האם לא באתי לקיים את הבטחתי? ולאחר שבאתי אליכן, האם לא אמרתי כי אם רק תאמינו, תחזו בתהילת האל? אם כך, מדוע זה תטילו ספק? כמה זמן ייקח לכן להאמין ולצייית?"

168:1.13 (1845.4) עם סיום דבריו של ישוע, ניגשו שליחיו ובסיוע שכנים חפצי-טוב, הזיזו את הסלע והרחיקו אותו מפתח הקבר.

168:1.14 (1845.5) בקרב היהודים רווחה האמונה שהטיפה המרה אשר בקצה חרבו של מלאך המוות החלה את פעולתה עם סיום היום השלישי, כך שהיא פעלה במלוא עוצמתה ביום הרביעי. הם סברו כי נשמתו של אדם מסתובבת בסמוך לקבר עד לסוף היום השלישי, ומבקשת לשוב ולהיכנס אל תוך הגוף המת; אך הם האמינו בבטחה כי לפני שחר היום הרביעי, אותה נשמה כבר יצאה לדרכה אל משכן הנשמות אשר פרחו.

168:1.15 (1845.6) האמונות והדעות האלה בנוגע למתים ולרוח המת, גרמו לכך שבוודאות, בדעתם של כל הנוכחים בקבר אלעזר, ושל כל אלה אשר עתידים היו לשמוע על אודות שהתרחש, יהיה ברור כי זהו אכן מקרה אמיתי של תחייה מן המתים, מעשה ידי זה אשר הכריז כי "הוא התחייה והוא החיים."

2. תחייתו מן המתים של אלעזר

168:2.1 (1845.7) בעוד שחבורת בני התמותה, כארבעים-וחמישה במספר, עמדה אל מול הקבר, אנשיה יכולים היו לראות במעומעם את גופו של אלעזר עטוף בתכריכי בד ומונח על המדף הימני התחתון של מערת הקבר. ובעוד שהיצורים הארציים עמדו שם בנשימה עצורה ובדממה, צבא נרחב של הוויות שמימיות תפש את מקומו כהכנה לאות ממפקדם, גבריאל.

168:2.2 (1846.1) ישוע הרים את עיניו ואמר: "אבא, הנני מודה לך על כי שמעת את בקשתי ונענית לה. יודע אני כי תמיד אתה שומע אותי, אך לטובת אלה העומדים כאן עמי, פונה אני אליך כך, למען יאמינו כי אתה שלחת אותי אל העולם, ולמען יידעו כי אתה פועל עמי במה שהננו עומדים לעשותו." ומשסיים את תפילתו, קרא בקול רם, "אלעזר, בוא לכאן!"

168:2.3 (1846.2) ואף כי הצופים האנושיים הללו נותרו ללא זיע, צבא הישויות השמימי נע וזע, תוך ציות, כגוף אחד, למילותיו של הבורא. ולאחר שתים-עשרה שניות של זמן ארץ בלבד, החל גופו של אלעזר – אשר עד אז היה חסר-חיים – לנוע. הוא התיישב על מדף הסלע אשר עליו שכב קודם לכן. גופו היה עטוף בתכריכים, ואת פניו כיסתה מפית. וכאשר הוא עמד לפניהם – חי – אמר ישוע, "התירו אותו והניחו לו ללכת."

168:2.4 (1846.3) למעט השליחים, מרתה ומרים, כולם נסו אל הבית. הם היו חיוורים מפחד והמומים. ובעוד שכמה מהם השתהו שם, רבים מיהרו אל בתיהם.

168:2.5 (1846.4) אלעזר בירך את ישוע ואת השליחים, ושאל לפשר התכריכים ומדוע התעורר בגן. ישוע והשליחים הלכו הצידה, בעוד שמרתה סיפרה לאלעזר על מותו, על קבורתו ועל תחייתו מן המתים. ומכיוון שכלל לא הייתה לו תודעה למן הרגע שנפל לשנת המוות, היא נאלצה להסביר לו כי הוא מת ביום ראשון, ואילו כעת הושב לחיים ביום חמישי.

168:2.6 (1846.5) כאשר יצא אלעזר מן הקבר, פקד המכוונן האישי של ישוע, אשר שימש כעת כראש וראשון לבני מינו ביקום המקומי הזה, על המכוונן-לשעבר של אלעזר – אשר כעת חיכה – לשוב ולשכון בדעתו ובנשמתו של האדם אשר קם לתחייה.

168:2.7 (1846.6) או-אז ניגש אלעזר אל ישוע, ויחד עם אחיותיו, נפלו לרגלי המאסטר, להודות לאל ולהללו. נטל ישוע את אלעזר בידיו, הקימו, ואמר: "בני, מה שקרה לך, יקרה לכל מי שמאמין בבשורה הזו, אלא שהם יוקמו לתחייה באופן נפלא אף יותר. ואתה תהיה עדות חיה

לאמת אשר דברתי – אני התחייה ואני החיים. אבל כעת, הבה נלך אל הבית ונזין את הגוף הגשמי הזה."

168:2.8 (1846.7) ובעת שהם צעדו אל הבית, שחרר גבריאל את כל קבוצות ההוויות השמימיות אשר נאספו, והוסיף לרשומות את המקרה הראשון והאחרון באורנטיה אשר בו קם לתחייה מן המוות בן-תמותה בדמות גוף בשר ודם.

168:2.9 (1846.8) אלעזר כלל לא הצליח להבין את אשר אירע. הוא ידע כי היה חולה מאוד, אך הצליח לזכור אך ורק שנרדם ושהתעורר. מעולם הוא לא הצליח לספר דבר על אודות ארבעת הימים הללו בקבר, מכיוון שהוא היה אז חסר-הכרה לחלוטין. הזמן איננו קיים עבור אלה אשר ישנים את שנת המוות.

168:2.10 (1846.9) אף-על-פי שכתוצאה מהפעולה הכבירה הזו רבים האמינו בישוע, אחרים רק הקשו את לבם כלפיו והוסיפו לדחותו. עד לצהריים שלמחרת היום נפוץ הסיפור הזה בירושלים כולה. עשרות גברים ונשים סרו אל בית עניא על-מנת לראות את אלעזר ולדבר עמו. הפרושים המבוהלים והנבוכים זימנו בבהלה כינוס של הסנהדרין בכדי לקבוע מה צריך לעשות בנוגע להתפתחויות החדשות האלה.

3. כינוס הסנהדרין

168:3.1 (1847.1) אפילו שעדותו של אדם זה, אשר קם לתחייה, תרמה עד מאוד לגיבוש אמונתם של המוני מאמיניה של בשורת המלכות, נודעה לה השפעה קטנה, אם בכלל, על גישתם של מנהיגי הדת ושל שליטי ירושלים. ולא רק זאת, אלא שהיא אף חיזקה את החלטתם לחסל את ישוע ולעצור את עבודתו.

168:3.2 (1847.2) למחרת היום, ביום שישי בשעה אחת בצהרים, התכנסה הסנהדרין על-מנת להמשיך ולדון בסוגיה, "מה עלינו לעשות באשר לישוע מנצרת?" לאחד דיון ופולמוס חריף

אשר נמשכו למעלה משעתיים, הציע פרושי אחד הצעת החלטה אשר קראה למותו המידי של ישוע, הכריזה כי הוא מהווה אסון עבור כלל עם ישראל וחייבה באופן רשמי את הסנהדרין לקבל החלטה להמיתו ללא משפט, בניגוד לכל התקדימים.

168:3.3 (1847.3) שוב ושוב הכריז הגוף הרם של מנהיגי היהודים, כי נדרש לעצור את ישוע ולהעמידו לדין באשמת חילול השם והפרות נוספות של החוק הקדוש. פעם אחת לפני כן הם אף העזו להכריז כי ראוי להמיתו, אך זו הייתה הפעם הראשונה שבה דובר רשמית בסנהדרין על רצון להכריז על מותו מראש עוד בטרם משפט. ואולם, הצעת ההחלטה הזו לא הובאה להצבעה, זאת משום שקבוצת בת ארבעה-עשר חברי הסנהדרין פרשה כאיש אחד בשעה שהוגשה ההצעה חסרת-התקדים. אף שפרישתם נכנסה לתוקף רק שבועיים לאחר מכן, ארבעה-עשר החברים הללו פרשו מן הסנהדרין באותו יום ולא שבו עוד לשבת בהתכנסויות הסנהדרין. כאשר נכנסה ההתפטרות הזו לתוקף, נזרקו מן הסנהדרין חמישה חברים נוספים בחשד שנשאו בקרבם רגשות אוהדים כלפי ישוע. עם השלכתם החוצה של תשעה-עשר האנשים הללו, הייתה הסנהדרין מוכנה לשפוט ולגזור את דינו של ישוע מתוך סולידריות אשר גבלה בתמימות-דעים.

168:3.4 (1847.4) בשבוע שלאחר מכן זומנו אלעזר ואחיותיו לפני הסנהדרין. לאחר שנשמעה עדותם, לא היה עוד כל ספק כי אלעזר אכן הוקם לתחייה מן המתים. על-אף שדיוני הסנהדרין הודו למעשה בתחייתו של אלעזר מן המתים, הרישום כָּלל החלטה אשר ייחסה את הפלא הזה, ואת כל הפלאות אשר חולל ישוע, לנסיך השדים, זה אשר הוכרז כי ישוע חבר אליו.

168:3.5 (1847.5) בלא קשר למקור עוצמתו ויכולתו של ישוע לחולל נפלאות, מנהיגי היהודים השתכנעו כי אם הוא לא ייעצר באופן מידי, במהרה יאמינו בו כל פשוטי העם; וכך, הדבר יסבך אותם קשות עם השלטונות הרומיים, שכן רבים ממאמיניו התייחסו אליו כאל המשיח – גואל ישראל.

168:3.6 (1847.6) היה זה באותו מפגש של הסנהדרין, שהכוהן הגדול קַיפַא ביטא בפעם הראשונה את האמרה היהודית העתיקה, אשר עליה חזר פעמים רבות: "טוֹב אֲשֶׁר אִישׁ אֶחָד יאֹבַד, בְּעַד כָּל-הָעָם."

168:3.7 (1847.7) אף-על-פי שישוע הוזהר ממעשי הסנהדרין בשעות אחר הצהריים של יום שישי אפל זה, הוא לא חשש כלל והמשיך לנוח בשבת עם חבריו בבית-פגי, כפר סמוך לבית עניא. מוקדם בבוקרו של יום ראשון התאספו ישוע והשליחים, כפי שהדבר נקבע מראש, בביתו של אלעזר. הם נפרדו מן המשפחה בבית עניא והחלו עושים את דרכם חזרה לעבר המחנה בפלה.

4. המענה לתפילה

168:4.1 (1848.1) בדרך מבית עניא לפלה שאלו השליחים את ישוע שאלות רבות. על כל השאלות האלה ענה המאסטר בחופשיות, למעט על השאלות אשר התייחסו לפרטים של התחייה מן המתים. סוגיות אלה היו מעבר ליכולת ההבנה של שליחיו; לפיכך סרב המאסטר לדון עמם בסוגיות האלה. מכיוון שהם יצאו מבית עניא בחשאי, הם היו לבדם. ישוע ניצל אפוא את ההזדמנות לומר לעשרה דברים רבים, אשר הוא סבר כי יכינו אותם לימי המבחן הקשים הממשמשים להגיע.

168:4.2 (1848.2) דעתם של השליחים סערה, והם בילו זמן רב בעודם דנים בחוויות האחרונות בהקשר של התפילה והמענה לה. הם כולם זכרו את הצהרתו של ישוע באוזני השליח אשר הגיע מבית עניא לפילדלפיה, כאשר אמר בפשטות, "הוא לא באמת ימות מן המחלה הזאת." ועדיין, למרות ההבטחה הזו, אלעזר למעשה מת. באותו היום הם שבו לדון שוב ושוב בסוגיית המענה לתפילה.

168:4.3 (1848.3) וכך ניתן לסכם בתמציתיות את תשובותיו של ישוע לשאלותיהם הרבות:

168:4.4 (1848.4) **1.** התפילה הינה ביטוי למאמציה של הדעת הסופית להתקרב אל האינסופי. לפיכך, התפילה חייבת להיות מוגבלת על-ידי ידיעותיו, חוכמתו ותכונותיו של הסופי; בדומה לכך, את התשובה מתְנות ראייתו, מטרותיו, זכויותיו של האינסופי, וכן האידיאלים שלו.

אף-פעם לא נוכל להבחין ברצף בלתי-נשבר של מופעים חומריים אשר מחבר בין מעשה התפילה לבין קבלת התשובה הרוחנית המלאה עבורו.

168:4.5 (1848.5) 2. כאשר התפילה אינה-נענית לכאורה, ההשהיה לעיתים מרמזת על תשובה טובה יותר, כזו המתעכבת מאוד מסיבה טובה כלשהי. בשעה שישוע אמר כי מחלתו של אלעזר לא תוביל למותו, אירע הדבר אחת-עשרה שעות לאחר מותו של אלעזר. שום תפילה כנה לא תיוותר ללא מענה, אלא אם כן נקודת המבט הגבוהה יותר של עולם הרוח גיבשה מענה טוב יותר, מענה אשר תואם את בקשתה של רוח האדם, וזאת בשונה מהתפילה אשר נושאת דעתו של האדם.

168:4.6 (1848.6) כאשר תפילות הזמן נישאות מעם הרוח ומבוטאות תוך אמונה, לעיתים קרובות הן כה עצומות וחובקות-כל, עד אשר ניתן להיענות להן רק בנצח; לעיתים הבקשה הסופית כה לוקה בתפישת האינסופי, עד כי המענה חייב להשתהות במשך זמן רב, עד אשר תיווצר יכולת הקבלה ההולמת; תפילת האמונה עשויה להיות כה רחבה וכה חובקת-כל, עד אשר המענה יכול להתקבל אך ורק בפרדיס.

168:4.7 (1848.7) לעיתים קרובות, יכולות תפילותיה של הדעת בת התמותה להיות כאלה אשר ניתן לקבלן ולהכיר בהן אך ורק לאחר שאותה דעת מתפללת השיגה מעמד אלמותי. פעמים רבות, ניתן להיענות לתפילת היצור החומרי אך ורק כאשר יחיד שכזה התקדם זה מכבר אל רמת הרוח.

168:4.8 (1848.8) הבורות והדעות הקדומות עלולות לעוות את תפילתו של אדם יודע-אל במידה כזו שהמענה עבורה יהיה בלתי-רצוי עד מאוד. או-אז נדרשות הוויות הרוח המתווכות לתרגם תפילה שכזו, וכאשר התשובה מגיעה, המתפלל לחלוטין איננו מצליח לזהות אותה כמענה לתפילתו.

168:4.9 (1848.9) כל תפילות האמת מופנות אל הוויות רוחניות, וכל הבקשות מעין אלה חייבות להיענות במונחים רוחניים; כל התשובות מעין אלה חייבות להיות כלולות במציאויות רוח.

הוויות רוחניות אינן יכולות להעניק תשובות חומריות לבקשות הרוח, אף אם אלה מגיעות מעם הוויות חומריות. הוויות חומריות יכולות להתפלל ביעילות אך ורק כאשר הן "מתפללות מן הרוח."

168:4.10 (1849.1) שום תפילה אינה יכולה לקוות לזכות למענה, אלא אם כן היא נולדה מן הרוח ואם טופחה באמונה. אמונתכם הכנה פירושה הוא שמראש הענקתם לשומעי תפילתכם את הזכות המלאה להיענות לבקשותיכם בהתאם לחוכמה העילאית ולאותה אהבה אלוהית אשר אמונתכם יודעת כי היא מניעה לעולם את ההוויות אשר אליהן נישאות תפילותיכם.

168:4.11 (1849.2) בשעה שהילד מתיימר לפנות להורה, זוהי תמיד זכותו; וההורה תמיד נוהג על-פי חובתו ההורית כלפי הילד הבלתי-בשל כאשר הוא מחליט – בהתאם לחוכמתו הרבה יותר – להשהות, לשנות, להפריד, להתעלות, או לדחות את המענה עד לשלב אחר בתהליך ההתקדמות הרוחנית.

168:4.12 (1849.3) אל לכם להסס להתפלל את תפילות כמיהת הרוח; אל נא תפקפקו בכך כי תקבלו את המענה לבקשותיכם. התשובות האלה ממתינות לכם כפיקדון, וממתינות לכך שתגיעו בעתיד למלוא הרמות הרוחניות של ההישג בפועל ביקום – בעולם הזה או בעולמות אחרים – שם יתאפשר לכם להכיר בתשובות אשר המתינו לכם במשך כל אותו הזמן, ושם תוכלו לנכס אותן כמענה לבקשות אשר ביקשתם קודם לכן, אך בטרם-עת.

168:4.13 (1849.4) לכל הבקשות הכנות אשר נולדו מן הרוח מובטח מענה. בקשו ותיענו. ואולם, ראוי לכם לזכור כי הנכם יצורים המתקדמים בזמן ובמרחב; ועל-כן, עליכם לקחת בחשבון בכל עת את גורם הזמן-מרחב, אשר משפיע על האופן שבו תתנסו בקבלת מענה מלא למגוון תפילותיכם ובקשותיכם.

5. מה עלה בגורלו של אלעזר

168:5.1 (1849.5) אלעזר נותר בביתו בבית עניא. הבית הפך למרכז של עניין רב והגיעו אליו מאמינים כנים רבים, כמו גם סקרנים יחידים רבים. והוא נשאר לשהות בביתו עד לימי צליבתו של ישוע, עת הוזהר כי הסנהדרין ציווה על מותו. מנהיגי היהודים היו נחושים לעצור את המשך התפשטות תורת ישוע. והם היטיבו להבין כי יהיה זה חסר-תוחלת להמית את ישוע, אם יתירו לאלעזר – זה אשר ייצג את פסגת נפלאותיו – להמשיך לחיות ולהעיד על העובדה שישוע הקים אותו לתחייה מן המתים. ואכן, כבר בעבר סבל אלעזר מרדיפותיהם המרות.

168:5.2 (1849.6) וכך נפרד אלעזר בחיפזון מאחיותיו ומבית עניא, נס על נפשו דרך יריחו ואל מעבר לירדן. והוא לא התיר לעצמו לנוח עד אשר הגיע לפילדלפיה. אלעזר הכיר היטב את אבנר, ושם, יחד אתו, הרגיש בטוח מפני המזימות הרצחניות והזדון של הסנהדרין.

168:5.3 (1849.7) זמן קצר לאחר מכן, מרתה ומרים מכרו את אדמותיהן בבית עניא והצטרפו אל אחיהן אשר בפראה. בינתיים הפך אלעזר לגזבר הכנסייה בפילדלפיה. הוא הפך לתומך גדול באבנר בעימות שלו עם פאולוס ועם הכנסייה בירושלים, ובסופו של דבר מת בגיל 67, מאותה מחלה אשר ממנה נפטר כאשר היה אדם צעיר יותר בבית עניא.

>> מסמך 168 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 170 <<

מסמך 169

שיעורים אחרונים בפלה

169:0.1 (1850.1) מאוחר בערב יום שני, ה-6 במרץ, הגיעו ישוע ועשרת השליחים למחנה בפלה. היה זה השבוע האחרון לשהותו של ישוע במקום, והוא היה פעיל מאוד בהוראת ההמונים ובהנחייתם של השליחים. בכל אחר-צהריים הוא הטיף להמונים; ובכל ערב הוא ענה לשאלות השליחים ולכמה מן התלמידים המתקדמים יותר אשר התגוררו במחנה.

169:0.2 (1850.2) השמועות על אודות תחייתו של אלעזר הגיעו אל המחנה יומיים לפני הגעת המאסטר אליו, וכלל האסיפה הייתה כמרקחה. מאז האכלת חמשת האלפים לא אירע דבר אשר כה הסעיר את דמיונם של האנשים. וכך, בשיא התקופה השנייה של הסעד הציבורי למען המלכות, תכנן ישוע ללמד במשך השבוע הקצר האחד הזה בפלה, ואז להתחיל במסע בדרום פראה, אשר הוביל הישר למאורעות הסיום הטראגי של השבוע האחרון בירושלים.

169:0.3 (1850.3) הפרושים והכוהנים הראשיים החלו לנסח את טענותיהם ולגבש את אישומיהם. הם התנגדו לתורתו של המאסטר על בסיס שלוש הטענות הבאות:

169:0.4 (1850.4) 1. הוא מתרועע עם מוכסים וחוטאים; הוא מקבל את הטמאים ואפילו סועד עמם.

169:0.5 (1850.5) 2. הוא הינו כופר; הוא מדבר על אלוהים כאילו היה אביו וחושב שהוא שווה ערך לאלוהים.

169:0.6 (1850.6) 3. הוא הינו מפר-חוק. הוא מרפא מחלות בשבת ומזלזל בחוקי ישראל הקדושים בדרכים רבות אחרות.

169:0.7 (1850.7) 4. הוא חבר לשדים. הוא מחולל נפלאות ומה שנדמה כנסים בזכות כוחו של בעל-זבוב, נסיך השדים.

1. משל הבן האבוד

169:1.1 (1850.8) בשעות אחר הצהריים של יום חמישי, נשא ישוע דברים באוזני ההמון על "חסד הגאולה." במהלך הדרשה הזאת הוא שב וסיפר את הסיפור על אודות הכבשה אשר אבדה והמטבע אשר אבד, ואז הוסיף את המשל החביב עליו, המשל על הבן הנבחר. אמר ישוע:

169:1.2 (1850.9) "משמואל ועד יוחנן הוזהרתם מפי הנביאים כי לעולם תבקשו את האל – וכי תרדפו אמת. תמיד הם אמרו, 'בקשו את אלוהים בכל מקום בו יימצא.' ואת כל הלימוד הזה שימו אל לבבכם. אבל אנוכי הגעתי בכדי להראות לכם כי בזמן שאתם מחפשים את אלוהים, גם אלוהים מבקש אתכם. רבות הפעמים שסיפרתי לכם על הרועה הטוב אשר עזב את תשעים-ותשע הכבשים אשר בעדר בכדי לבקש את הכבשה האחת אשר אבדה, ואיך, כאשר מצא את הכבשה התועה, הרים אותה, הניח אותה על כתפיו ונשאה בחזרה אל הדיר. וזוכרים אתם כי לאחר שהשיבה אל הדיר קרא הרועה הטוב לחבריו וביקש מהם לשמוח בשמחתו על כך שנמצאה הכבש האובדת. שוב אומר אני לכם את זאת, בשמיים שמחים יותר על חרטתו של חוטא אחד מאשר על תשעים-ותשעה אשר אינם דורשים חרטה. העובדה שנשמות אובדות אך מגבירה את עניינו של האב שבשמיים. באתי אל העולם בכדי לעשות כמצוות אבי, ונכון הדבר אשר נאמר על בן האדם כי הוא מתרועע עם מוכסים וחוטאים.

169:1.3 (1851.1) "לימדו אתכם כי אלוהים מקבל אתכם רק לאחר שהתחרטתם וכתוצאה של כל הקורבנות והכפרות שלכם, אך אנוכי מבטיחכם כי האב מקבל אתכם אפילו עוד לפני שהתחרטתם, ושולח את הבן ואת עמיתיו למצוא אתכם ולהשיב אתכם בשמחה בחזרה הביתה, אל המלכות של היותכם בנים, אל מלכות הקדמה הרוחנית. אתם הנכם ככבשים התועות, ואנוכי באתי לחפש ולהציל את אלה אשר אבדו.

169:1.4 (1851.2) "ראוי כי תזכרו גם את הסיפור על האישה אשר צָרפה עשר פיסות כסף לכדי מחרוזת קישוט ואיבדה את אחת הפיסות. איך הדליקה את המנורה ואיך טאטאה במרץ את הבית כולו, עד אשר מצאה את פיסת הכסף אשר אבדה. וכאשר היא מצאה את המטבע אשר אבד, קראה לחבריה ולשכניה ואמרה, 'שמחו עמי, כי מצאתי את הפיסה אשר אבדה.' לכן, אומר אני לכם שוב, המלאכיות אשר בשמים לעולם שמחות על חוטא המתחרט וחוזר אל חיק האב. ואנוכי מספר לכם את הסיפור הזה בכדי להדגיש כי האב ובנו יוצאים לחפש את אלה אשר אבדו, ובחיפוש הזה אנו עושים שימוש בכל מה שיכול לסייע במאמצינו הנחושים למצוא את אלה אשר אבדו, אלה הנמצאים זקוקים לגאולה. וכך, בן האדם יוצא אל שדות הסָפָר לחפש את הכבש אשר אבדה, אך גם מחפש אחר המטבע אשר אבד בבית. הכבש תועה שלא במתכוון; את המטבע מכסים אבק הזמן והחפצים אשר צובר האדם.

169:1.5 (1851.3) "וכעת אספר לכם על הבן הלא-מתחשב של איכר אמיד, אשר עזב במתכוון את בית אביו ונדד לארץ רחוקה, ושם הסתבך בצרות רבות. וודאי תזכרו כי הכבש אבדה שלא במתכוון, אך צעיר זה עזב את בית אביו בכוונה תחילה. וכך קרה הדבר:

169:1.6 (1851.4) "לאדם אחד היו שני בנים; הבן הצעיר היה שמח ונטול-דאגות, תמיד ביקש לשמוח ולברוח מאחריות, ואילו הבן הבוגר היה רציני, שקול, חרוץ ומוכן לשאת באחריות. שני האחים לא הסתדרו טוב ביניהם; תמיד הם רבו והתווכחו. הנער הצעיר היה שמח ובעל חיוּת, אך עצל ולא-אמין; הבן הבוגר היה יציב וחרוץ, ויחד עם זאת מרוכז בעצמו, חמוץ ורברבן. הבן הצעיר נהנה לשחק, אך התחמק מעבודה; הבוגר הקדיש את עצמו לעבודה, אך שיחק רק לעתים רחוקות. הקשר ביניהם הפך כה איום, עד שהבן הצעיר בא אל אביו ואמר: 'אבא, תן לי שליש מרכושך אשר לי, והרשה לי לצאת אל העולם ולבקש את מזלי.' שמע האב

את הבקשה הזו, וביודעו כמה אומלל היה הצעיר בבית לצד אחיו הבוגר, חילק את רכושו ונתן לצעיר את חלקו.

169:1.7 (1851.5) "תוך שבועות מספר קיבץ הצעיר את כל כספו ויצא למסע אל ארץ רחוקה. ומכיוון שלא מצא שם כיצד להתפרנס בהנאה, הוא התהולל ועד מהרה בזבז את כל כספו. ולאחר שאזל הכסף כולו, החל רעב גדול באותה הארץ, והוא מצא עצמו נזקק. וכך, כאשר הוא נמצא רעב וצרתו הייתה גדולה, מצא עבודה אצל אחד מאזרחי אותה ארץ, אשר שלח אותו לשדות להאכיל חזירים. והצעיר אכל מן החרובים אשר אכלו החזירים ואיש לא נתן לו דבר.

169:1.8 (1852.1) "יום אחד, בשעה שהיה רעב מאוד, התעשת ואמר לעצמו: 'לאבי משרתים רבים אשר אוכלים די לחם, והנה אני כאן גווע ברעב, מאכיל חזירים בארץ רחוקה! אקום ואלכה אל אבי ואומר אליו: אבא, חטאתי לפני שמיים ולפניך. אינני ראוי עוד להיקרא בנך; אנא עשני לאחד ממשרתיך.' לאחר שהחליט הצעיר כך, קם ויצא מן המקום ההוא אל בית אביו.

169:1.9 (1852.2) "האב התאבל רבות על בנו; הוא התגעגע לנער העליז, אף שהיה פוחז. האב הזה אהב מאוד את בנו ועמד על המשמר בכל עת בציפייה לשובו. וכך, ביום שבו התקרב הבן אל הבית, ראה אותו האב, עדיין מרחוק. נכמר עליו ליבו ונמלא חמלה אוהבת, רץ לקראתו, חיבק ונישק אותו בהתרגשות. לאחר שנפגשו, הסתכל הבן בפניו העצובות של אביו ואמר: 'אבא, חטאתי לפני שמיים ולפניך; נקליתי מהיקרא בנך' – אך בטרם ניתנה לבן הזדמנות לסיים את הווידוי, קרא האב השמח למשרתיו אשר רצו כעת לקראתו: 'הביאו מהר את בגדיו הטובים, את אלה אשר שמרתי עבורו, הלבישו אותו, ענדו את טבעת הבן על אצבעו ותנו סנדלים לרגליו.'

169:1.10 (1852.3) "ואז, לאחר שהאב השמח הוביל אל הבית את בנו העייף מן הצעידה הממושכת, הוא קרא אל משרתיו: 'הביאו את העגל המפוטם ושחטוהו. הבה נאכל ונשמח, כי זהו בני אשר חישבתיו למת והנה שב ונמצא.' התקבצו כולם מסביב לאב לשמוח על שובו של בנו אליו.

(1852.4) 169:1.11 "ובזמן שחגגו, שב הבן הבכור מעבודת יומו בשדה, ומשהתקרב אל הבית שמע את הנגינה ואת המחולות. כאשר נכנס בדלת האחורית, שאל את אחד המשרתים לפשר כל השמחה הזו. אמר לו המשרת: 'אחיך הצעיר אשר אבד מזמן שב הביתה, ואביך שחט את העגל המפוטם לשמוח על שובו של בנו בשלום. בוא וברך את אחיך לשלום, קבל אותו בחזרה לבית אביך.'

(1852.5) 169:1.12 אבל כאשר שמע זאת האח הבכור, הוא נפגע וכעס ומיאן להיכנס הביתה, וכאשר שמע האב על כעסו על חזרת אחיו, יצא החוצה לדבר על לבו. אך הבן הבכור לא אבה להתרצות. הוא ענה לאביו ואמר: 'הִנֵּה זֶה שָׁנִים רַבּוֹת אָנֹכִי עֹבֵד אֹתָךְ וּמִיָּמַי לֹא עָבַרְתִּי אֶת מִצְוָתֶךָ, וְאַתָּה מִיָּמַי לֹא נָתַתָּ לִי וְלוּ גְּדִי לְמַעַן אָשִׂישׂ בּוֹ עִם רֵעָי. נותרתי כאן לדאוג לך במשך כל השנים, אבל מעולם אתה לא שמחת בשירות הנאמן הזה; וְעַתָּה בָּא בִנְךָ, זֶה אֲשֶׁר בִּלַּע אֶת נַחֲלָתְךָ עִם-הַזֹּנוֹת וַתִּזְבַּח לוֹ אֶת עֵגֶל הַמַּרְבֵּק.'

(1852.6) 169:1.13 "ולפי שהאב אהב באמת את שני בניו, הוא ניסה לשכנע את בנו הבכור ואמר: 'אבל בְּנִי, אַתָּה תָּמִיד עִמָּדִי, וְכֹל אֲשֶׁר לִי לְךָ הוּא. יכולת לקבל גדי בכל עת ולשמוח בו עם רעיך; אֲבָל אָחִיךָ, הִנֵּה רָאוּי לָשׂוּשׂ וְלִשְׂמֹחַ עָלָיו כִּי הָיָה מֵת וַיֶּחִי, וְאָבֵד וַיִּמָּצֵא!"

(1853.1) 169:1.14 היה זה אחד מן המשלים הנוגעים ללב והיעילים ביותר אשר ישוע סיפר מעודו למאזיניו בכדי לשכנע אותם על נכונותו של האב לקבל את כל אלה אשר מבקשים להיכנס בשערי מלכות השמים.

(1853.2) 169:1.15 ישוע נטה עד מאוד לספר את שלושת הסיפורים הללו בעת ובעונה אחת. הוא הציג את הסיפור על אודות הכבשה האובדת על-מנת להראות כי כאשר בני האדם סוטים שלא במתכוון מדרך החיים, האב דואג לאלה אשר **אבדו** ויוצא לחפש אותם, יוצא לבקש את הכבשה אשר אבדה יחד עם בניו, רועי העדר האמיתיים. אז נהג ישוע לספר את הסיפור על אודות המטבע אשר אבד בבית, על-מנת להדגים עד כמה יסודי הוא **החיפוש** האלוהי אחר כל המבולבלים, המסובכים, או אלה אשר לקו בעיוורון רוחני בשל דאגות החומר וכל צבירות החיים. או-אז הוא נהג לצלול אל המשל על אודות הבן האבוד, שובו של הבן האהוב וקבלתו, על-מנת להדגים עד כמה שלמה **חזרתו** של הבן האובד אל בית אביו ואל לבו.

169:1.16 (1853.3) במהלך השנים שלימד, ישוע סיפר שוב ושוב את הסיפור על אודות הבן האהוב, פעמים רבות מאוד. המשל הזה והמשל על אודות השומרוני הטוב נמנים עם השיטות החביבות עליו בשעה שלימד על אודות אהבת האב ועל הרעות בין בני האדם.

2. המשל על אודות המשרת הפיקח

169:2.1 (1853.4) ערב אחד העיר שמעון הקנאי על אחת מאמרותיו של ישוע ואמר, "מאסטר, לָמה התכוונת כאשר אמרת היום כי רבים מילדי העולם יותר חכמים בדורם מאשר ילדי המלכות, לפי שהם אוהבים יותר את ממון העוולה?" ענה ישוע:

169:2.2 (1853.5) "לפני שבאתם בשערי המלכות, חלק מכם הפגין פקחות רבה באשר לאנשים אשר עמם באתם ביחסי מסחר. גם אם הייתם בלתי-צודקים ולעיתים קרובות בלתי-הוגנים, בחוכמה ומתוך ראייה מרחיקת ראות הייתם ממוקדים אך ברווח שלכם בהווה ובביטחונכם העתידי. בדומה לכך, כעת ראוי כי תארגנו את חייכם במלכות כך שתדאגו הן לשמחתה בהווה והן בכדי לוודא שתיהנו בעתיד מן האוצרות אשר צברתם בשמים. אם הייתם כה חרוצים בצבירת רווח לעצמכם בשירות העצמי, כעת, שעה שאתם פועלים בשירות אחוות האדם ומשרתים את האל, מדוע שלא תהיו חרוצים באותה המידה ברכישתן של נשמות עבור המלכות?

169:2.3 (1853.6) "ראוי לכם כי תלמדו כולכם שיעור מן הסיפור על אדם עשיר אחד אשר לו סוכן פיקח ובלתי-הגון. הסוכן הזה, לא רק שניצל את לקוחותיו של אדונו לשם הפקת רווח לעצמו, אלא גם בזבז במישרין את רכושו ואת כספו של אדונו. כאשר נודע לאדון על כל אלה, הוא זימן אליו את הסוכן, שאל אותו לפשר השמועות ותבע ממנו למסור מיד דין וחשבון על התנהלותו ולהתכונן להעברת הטיפול בענייני האדון לאדם אחר.

(1853.7) 169:2.4 "כעת אמר הסוכן הבלתי-נאמן בלבו: 'מָה אֶעֱשֶׂה כִּי יִקַּח אֲדֹנִי מִמֶּנִּי אֶת הַפְּקֻדָּה? לַעֲדֹר לֹא אוּכַל, וְלַחֲזוֹר עַל הַפְּתָחִים אֲנִי בוֹשׁ. יָדַעְתִּי מָה אֶעֱשֶׂה לְמַעַן יַאַסְפוּנִי אֶל בָּתֵּיהֶם בְּעֵת אִם הוּסַרְתִּי מִפְּקֻדָּתִי.' וַיִּקְרָא אֶל כָּל אֶחָד מֵהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂה בָהֶם אֲדוֹנָיו, וַיֹּאמֶר אֶל הָרִאשׁוֹן, 'כַּמָּה אַתָּה חַיָּב לַאדֹנִי?' וַיֹּאמֶר, 'מֵאָה בַת שָׁמֶן.' וַיֹּאמֶר אֵלָיו 'קַח אֶת שְׁטָרְךָ וּמַהֵר שֵׁב וְכָתְבָה חֲמִשִּׁים.' וְאֶל אַחֵר אָמַר, 'כַּמָּה אַתָּה חַיָּב?' וַיֹּאמֶר, 'מְאַת כֹּר חִטִּים.' וַיֹּאמֶר, 'קַח אֶת שְׁטָרְךָ וּכְתֹב שְׁמֹנִים.' וכך עשה עם חייבים רבים אחרים. ואת זאת עשה הסוכן הרמאי על-מנת לרכוש לעצמו חברים ליום שבו תאבד לו משרתו. לאחר מכן, כאשר גילה אדוניו את אשר עשה, נאלץ אפילו הוא להודות בפקחותו של סוכן העוולה, על התושייה אשר גילה בכדי להבטיח את עתידו.

(1854.1) 169:2.5 וכך, לעתים מגלים בני העולם הזה חוכמה יתרה מזו של בני האור באופן שבו הם מתכוננים לעתיד. לאלה המתיימרים לרכוש אוצרות בשמים, אומר אני כך: למדו מאלה אשר חוברים לממון העוולה, ויישמו זאת בחייכם באותה צורה בכדי לחבור לנצח אל כוחות היושר. וכך, גם בשעה שייכשלו כל הדברים אשר בארץ, תתקבלו בשמחה אל משכנות הנצח.

(1854.2) 169:2.6 "הנני מכריז כי הַנֶּאֱמָן בִּמְעַט מְזָעָר נֶאֱמָן גַּם בְּהַרְבֵּה, וְהַמְעַוֵּל בִּמְעַט מְזָעָר מְעַוֵּל גַּם בְּהַרְבֵּה. אם לא גיליתם יושרה ולא ראיתם את הנולד בכל הנוגע לענייני העולם הזה, כיצד תוכלו לקוות להיות נאמנים וחכמים בשעה שיופקדו בידכם אוצרות האמת של מלכות השמים? אִם לֹא הֱיִיתֶם סוֹכְנִים וּבָנְקָאִים נֶאֱמָנִים, אִם לֹא הֱיִיתֶם נֶאֱמָנִים בַּדָּבָר אֲשֶׁר לַאֲחֵרִים, מי יהיה טיפש דיו להפקיד בידכם אוצר גדול?

(1854.3) 169:2.7 "וְשׁוּב אֶקְבָּע כִּי לֹא יוּכַל אִישׁ לַעֲבֹד שְׁנֵי אֲדֹנִים; כִּי יִשְׂנָא אֶת הָאֶחָד וְיֶאֱהַב אֶת הָאַחֵר, אוֹ יִדְבַּק בְּאֶחָד וְיִבְזֶה אֶת הָאַחֵר. לֹא תּוּכְלוּ עֲבוֹד אֶת הָאֱלֹהִים וְאֶת הַמָּמוֹן."

(1854.4) 169:2.8 לשמע הדברים הללו, החלו הפרושים שבין הנוכחים לבוז וללעוג, מכיוון שהם אהבו לעסוק ברכישת ממון. אותם מאזינים בלתי-אוהדים ביקשו להיכנס לוויכוח חסר-תוחלת עם ישוע, אך הוא סרב להתווכח עם אויביו. כאשר החלו הפרושים להתווכח בינם לבין עצמם, משכו קולות הוויכוח הרמים רבים מבין תושבי המחנה אשר חנו מסביב; וכאשר החלו אלה להתווכח עם אלה, פרש ישוע לאוהלו לשנת הלילה.

3. העשיר והקבצן

(1854.5) 169:3.1 כאשר המפגש הפך קולני מדי, עמד שמעון פטרוס, נטל את הפיקוד ואמר: "אנשים, אחים, אין זה ראוי כי תתווכחו זה עם זה. המאסטר אמר את דבריו, וטוב תעשו אם תהרהרו בדברים. ואין אלה דברים חדשים שהוא אמר. האם לא שמעתם את המשל אשר מספרים הנזירים על העשיר והקבצן? חלקנו אף שמענו את יוחנן המטביל מרעים בדבריו ומזהיר את אוהבי הממון והעושר אשר הושג שלא ביושר. ואף כי המשל הישן הזה אינו תואם לבשורה אשר לה אנו מטיפים, ראוי לכולכם כי תיישמו את השיעור, עד אשר תוכלו להבין את אורה החדש של מלכות השמים. וזהו הסיפור אשר סיפר יוחנן:

(1854.6) 169:3.2 "אִישׁ עָשִׁיר אֶחָד הָיָה, וְהוּא לָבוּשׁ אַרְגָּמָן וָשֵׁשׁ וַיִּתְעַנֵּג וַיִּשְׂמַח מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ. וְאִישׁ אֶבְיוֹן וּשְׁמוֹ אלעָזָר מֻשְׁכָּב פֶּתַח שַׁעַר בֵּיתוֹ, וְהוּא מָלֵא אֲבַעְבֻּעוֹת. וַיִּתְאָו לִשְׂבֹּעַ מִן הַפֵּרוּרִים הַנֹּפְלִים מֵעַל שֻׁלְחַן הֶעָשִׁיר; וְגַם הַכְּלָבִים בָּאוּ וַיָּלֹקּוּ אֲבַעְבֻּעוֹתָיו. וַיְהִי כַּאֲשֶׁר מֵת הָאֶבְיוֹן וַיִּשָּׂאוּהוּ הַמַּלְאָכִים אֶל חֵיק אַבְרָהָם, וְגַם הֶעָשִׁיר מֵת וַיִּקָּבֵר בְּרוֹב פְּאֵר וְהָדָר. אַבָל כַּאֲשֶׁר עָבָר הֶעָשִׁיר מִן הָעוֹלָם הֵגֵיעַ לַשְׁאוֹל וּכְאֵבוֹ גָּדוֹל מְאֹד, וַיִּשָּׂא אֶת עֵינָיו וַיַּרְא אֶת אַבְרָהָם מֵרָחוֹק וְאֶת אלעָזָר בְּחֵיקוֹ. וַיִּצְעַק וַיֹּאמֶר: 'אָבִי אַבְרָהָם, חָנֵּנִי וּשְׁלַח נָא אֶת אלעָזָר וְיִטְבֹּל אֶת רֹאשׁ אֶצְבָּעוֹ בַּמַּיִם לְקָרֵר אֶת לְשׁוֹנִי, כִּי נֶעֱצַבְתִּי בַּמּוֹקֵד הַזֶּה.' וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם: 'בְּנִי, זְכֹר כִּי אַתָּה לָקַחְתָּ טוּבְךָ בְּחַיֶּיךָ וְאֶלעָזָר לָקַח אֶת הָרָעוֹת, וְעַתָּה הוּא יְנֻחָם וְאַתָּה בְּמַעֲצֵבָה. וְלֹא עוֹד אֶלָּא שֶׁגֵּיא גָּדוֹל מַפְרִיד בֵּינֵינוּ וּבֵינֵיכֶם אֲשֶׁר לֹא יוּכְלוּ לַעֲבוֹר הַחֲפֵצִים לָלֶכֶת מִפֹּה אֲלֵיכֶם, וְגַם לֹא יַעַבְרוּ מִשָּׁם אֵלֵינוּ.' וַיֹּאמֶר הֶעָשִׁיר לְאַבְרָהָם: 'אִם כֵּן, אָבִי, שֹׁאֵל אֲנִי מֵאִתְּךָ לִשְׁלֹחַ אֶת אלעָזָר אֶל-בֵּית אָבִי. כִּי חֲמִשָּׁה אַחִים לִי, וְיָעֵד בָּהֶם פֶּן יָבֹאוּ גַם הֵם אֶל מְקוֹם הַמַּעֲצֵבָה הַזֶּה.' וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם: 'בְּנִי, יֵשׁ לָהֶם מֹשֶׁה וְהַנְּבִיאִים, אֲלֵיהֶם יִשְׁמָעוּן.' וַיֹּאמֶר הֶעָשִׁיר: 'לֹא כֵן אַבְרָהָם אָבִי! כִּי אִם יָבֹא אֲלֵיהֶם אֶחָד מִן-הַמֵּתִים אָז יָשׁוּבוּ.' וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַבְרָהָם: 'אִם לֹא יִשְׁמְעוּ אֶל מֹשֶׁה וְאֶל הַנְּבִיאִים, גַּם כִּי יָקוּם אֶחָד מִן הַמֵּתִים לֹא יַאֲמִינוּ.'"

(1855.1) 169:3.3 ולאחר שפטרוס סיפר את המשל העתיק הזה, אשר מקורו באחוות הנזירים, ומכיוון שהקהל נרגע זה מכבר, קם אנדראס ופיזר אותם למשך הלילה. ואף כי השליחים

והתלמידים שאלו לעיתים תכופות את ישוע שאלות בנוגע למשל על אודות העשיר ואלעזר, הוא מעולם לא הסכים להעיר עליו ולהוסיף דברים.

4. האב ומלכותו

169:4.1 (1855.2) ישוע תמיד התקשה להסביר לשליחים כי אף שהם הטיפו לכינונה של מלכות האל, האב שבשמיים לא היה **מלך.** בתקופה שבה ישוע חי בגוף ולימד על-פני האדמה, הכירו תושביה של אורנטיה בעיקר מלכים וקיסרים אשר שלטו בממשלות האומות, ואילו היהודים הגו זה מכבר בכינונה של מלכות האל. מסיבות אלה, כמו גם מסיבות אחרות, סבר המאסטר כי מוטב שהוא יכנה את אחוות האדם בשם מלכות השמיים, ואת הרוח אשר עומדת בראשה של האחווה הזו בשם **האב שבשמים.** ישוע אף-פעם לא התייחס אל אביו כאל מלך. בשיחות האינטימיות אשר קיים עם השליחים, תמיד הוא התייחס אל עצמו כבן האדם וכאחיהם הבכור. הוא התייחס לכלל חסידיו כמשרתיה של האנושות וכמבשריה של בשורת המלכות.

169:4.2 (1855.3) ישוע אף-פעם לא לימד את שליחיו באופן שיטתי על אודות אישיותו ותכונותיו של האב שבשמים. הוא מעולם לא ביקש מהם להאמין באביו; היה לו מובן מאליו שכך הם עשו. ישוע אף-פעם לא הקטין את עצמו תוך כדי שהוא מציע טיעונים המוכיחים את מציאות האב. מה שהוא לימד ביחס לאב נסב סביב ההכרזה כי הוא ואביו חד הם; שמי ראה את הבן, ראה גם את האב; שהאב, כמו הבן, יודע את כל הדברים; שרק הבן יודע באמת את האב, וכך גם מי שהבן מגלה לו; שמי שיודע את הבן, יודע גם את האב; ושהאב שלח את הבן אל העולם בכדי לגלות את טיבם המשולב ולהדגים את עבודתם המשותפת. אף-פעם הוא לא הכריז כל הכרזה אחרת באשר לאביו, למעט באוזני האישה השומרונית, בבאר יעקב, אשר לה אמר, "אלוהים הוא רוח."

169:4.3 (1856.1) מישוע אתם לומדים על אלוהים מתוך התבוננות באלוהיותם של חייו, ולא על סמך מה שלימד. תוכלו לשאוב מתוך חיי המאסטר את המושג על אודות האל אשר מייצג את

יכולתו להבחין במציאויות רוחניות ואלוהיות, באמיתות מציאותיות ובאמיתות נצחיות. אף-פעם לא יוכל הסופי לקוות להבין את האינסופי, אלא באופן שבו התמקד האינסופי באישיותו בזמן-מרחב של ההתנסות הסופית של חייו האנושיים של ישוע מנצרת.

169:4.4 (1856.2) ישוע ידע היטב כי ניתן לדעת את האל אך ורק באמצעות מציאות ההתנסות; אף-פעם לא ניתן להבין אותו מתוך דבר-מה אשר הדעת למדה עליו. ישוע לימד את שליחיו כי אף שלעולם הם לא יוכלו להבין באופן מלא את האל, הם בהחלט יוכלו **לדעת** אותו, ממש כפי שהם ידעו את בן האדם. אתם יכולים לדעת את האל, לא מתוך ההבנה של מה שישוע אמר, אלא מתוך הידיעה של מה שישוע היה. ישוע **היה** התגלות של האל.

169:4.5 (1856.3) למעט כאשר ציטט מן המקורות העבריים, ישוע התייחס אל האלוהות אך ורק באמצעות שני שמות: אלוהים ואבא. וכאשר המאסטר התייחס אל אביו כאלוהים, על-פי-רוב השתמש במילה העברית אשר מציינת את ה"אלוהים" ברבים (השילוש) ולא במילה "יהוה", אשר התייחסה למושג המתפתח על אודות האל השבטי של היהודים.

169:4.6 (1856.4) ישוע מעולם לא קרא לאב מלך, והוא הצטער מאוד כי תקוותם של היהודים לכינונה מחדש של המלכות – כמו גם הכרזתו של יוחנן על המלכות הקרבה – אילצו אותו לכנות את אחוות האדם הרוחנית בשם מלכות השמים. למעט יוצא-הדופן האחד הזה – ההכרזה כי "האלוהים הוא רוח" – ישוע מעולם לא התייחס לאלוהות באופן אחר מאשר תוך שימוש בשמות תואר למערכת היחסים האישית שלו עם המקור והמרכז הראשון בפרדיס.

169:4.7 (1856.5) ישוע השתמש במילה "אלוהים" על-מנת לציין את הרעיון על אודות האלוהות, ובמילה "אב" על-מנת לציין את **ההתנסות** של ידיעת האל. כאשר משתמשים במילה אב בכדי לציין את האל, ראוי להבין כי הדבר נעשה במשמעות הנרחבת מכולן. מכיוון שלא ניתן להגדיר את המילה אלוהים, היא מייצגת את המושג האינסופי על אודות האב, ואילו במושג אב – אשר ניתן להגדירו באופן חלקי – ניתן להשתמש על-מנת לייצג את המושג האנושי על אודות האב האלוהי באופן שבו הוא מלווה את האדם במהלך קיומו כבן-תמותה.

169:4.8 (1856.6) עבור היהודים, אלוהים היה אל כל האלים, ואילו יהוה היה אלוהי ישראל. ישוע קיבל את המושג על אודות אלוהים וכינה קבוצת הוויות עליונה זו בשם "האל" או

"אלוהים". במקום המושג של יהוה, האל של הגזע, הוא הציג את המושג של אבהות האל ואחוות כלל בני האדם בעולם. הוא רומם את המושג של יהוה, של אב אלוהי עבור גזע, לכדי רעיון של אבא עבור כלל ילדי האדם, אביהם האלוהי של כל אחת ואחד מן המאמינים היחידים. ועוד הוא לימד כי אל היקומים והאב הזה, של כלל בני האדם, היו אותה אלוהות פרדיס בדיוק.

169:4.9 (1856.7) ישוע מעולם לא טען כי הוא הינו ההתגשמות של אלוהים ("האל") בגוף. הוא מעולם לא הכריז כי הוא היה התגלות של אלוהים לעולמות. הוא מעולם לא לימד כי מי שראה אותו, ראה את אלוהים. ואולם, הוא אכן הכריז על עצמו כהתגלות האב בגוף בשר ודם, והוא אכן אמר כי מי שראה אותו, ראה את האב. בהיותו הבן האלוהי, הוא התיימר לייצג אך ורק את האב.

169:4.10 (1857.1) הוא אכן היה אפילו בנם של אלוהים, האל; אך בדמותו כבשר ודם, ולטובת בניו בני התמותה של האל, הוא בחר להגביל את תיאור אופיו של אביו, כך שהתגלות זו תישאר מובנת לאדם בן-תמותה. באשר לאופיים של יתר האישיויות בשילוש פרדיס, עלינו להסתפק אך בנאמר כי הם כמות האב, זה אשר הוצג והתגלה באופן אישי בחייו של בנו אשר התגשם בגוף בשר ודם, ישוע מנצרת.

169:4.11 (1857.2) אף-על-פי שישוע גילה את טיבו האמיתי של האב שבשמים במהלך חייו הארציים, הוא לימד אך מעט על אודותיו. ולמעשה, הוא לימד אך ורק שני דברים: שאלוהים עצמו הוא רוח, ושככל שהדבר נוגע ליחסיו עם יצורים, הוא הינו אב. באותו ערב, הכריז ישוע את הכרזתו האחרונה באשר ליחסו עם אלוהים, ואמר: "מֵאֵת הָאָב יָצָאתִי וָאָבֹא לָעוֹלָם; אָשׁוּבָה אָסוּר מִן הָעוֹלָם וְאֵלֵךְ אֶל אָבִי."

169:4.12 (1857.3) אך שימו לב! ישוע מעולם לא אמר כי, "מי ששמע אותי, שמע את אלוהים." ואולם, הוא אכן אמר, "כל הרואה אותי, ראה את האב." שמיעת תורת ישוע איננה שקולה לידיעת האל, אך מי **שראה** את ישוע חווה חוויה אשר כשלעצמה הינה התגלות האב לנשמה. אלוהי היקומים מולך בבריאה עצומת ממדים, אך האב שבשמים הוא זה אשר שולח את רוחו לשכון בדעתכם שלכם.

169:4.13 (1857.4) ישוע הינו העדשה הרוחנית בלבוש בשר ודם אשר הופכת אותו, את אשר איננו נראה, לנראה עבור היצור החומרי. הוא הינו אחיכם הבכור, ולכשיתגשם בגוף הוא יאפשר לכם **לדעת** הוויה בעלת תכונות אינסופיות, אשר אפילו ההוויות השמימיות אינן מתיימרות להבינה במלואה. ואולם, כל אלה חייבים להיות את מנת חלקה של ההתנסות האישית של **המאמין היחיד.** האלוהים אשר הוא רוח, יכול להיות נודע אך ורק בהתנסות רוחנית. הבן האלוהי של עולמות הרוח יכול לגלות את אלוהים לבנים הסופיים של עולמות החומר אך ורק **כאָב.** אתם תוכלו לדעת את הנצחי כאָב; ותוכלו לסגוד לו כאלוהי היקומים, הבורא האינסופי של כל אשר קיים.

>> מסמך 169 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 171 <<

מסמך 170

מלכות השמים

170:0.1 (1858.1) בשעות אחר הצהריים של יום שבת, ה-11 במרץ, נשא ישוע את דרשתו האחרונה בפלה. הייתה זו אחת מן הדרשות היותר זכורות במסגרת עבודתו הציבורית, והיא כללה דיון מלא ושלם שנסב על אודות מלכות השמים. ישוע היה מודע לבלבול אשר שרר בדעת שליחיו ותלמידיו באשר למשמעות המונחים "מלכות השמים" ו"מלכות האל" ולחשיבותם, מונחים שבהם עשה שימוש לסירוגין בכדי לציין את משימת המתת שלו. אף-על-פי שהמונח מלכות **השמים** היה צריך להספיק בכדי להבדיל את מה שהוא ייצג מכל קשר לממשלות **הארץ** ולמלכויות הזמניות, לא כך היה. הרעיון של מלך זמני היה מושרש כה עמוק בדעתם של היהודים, עד כדי כך שלא ניתן היה לשרשו במהלך דור אחד. ולכן, בתחילה ישוע לא התנגד בפומבי למושג הנושן והמושרש הזה של המלכות.

170:0.2 (1858.2) בשעות אחר הצהריים של השבת הזו, ביקש המאסטר להבהיר את אשר לימד על אודות מלכות השמים; הוא דן בנושא מכל היבט ונקודת-השקפה וניסה להבהיר את המובנים השונים והרבים שלהם שימש המונח. בתיאור הזה, אנו נרחיב על אודות הדרשה הזו, בכך שנוסיף אמירות רבות נוספות אשר אמר ישוע בהזדמנויות קודמות. כמו-כן, נכליל כמה מן ההערות אשר העיר אך ורק באוזני השליחים במהלך דיוני הערב של אותו יום. אנו גם נעיר הערות מסוימות באשר להמשך התגלגלות רעיון המלכות בכנסייה הנוצרית המאוחרת יותר.

1. מושגים על אודות מלכות השמים

(1858.3) 170:1.1 בהקשר של הדרשה של ישוע, ראוי לזכור כי בכתבי הקודש העבריים המושג של מלכות השמים היה דואלי. הנביאים הציגו את מלכות האל כך:

(1858.4) 170:1.2 1. מציאות בהווה; וכן

(1858.5) 170:1.3 2. תקווה לעתיד – כאשר תתגשם המלכות במלואה עם בואו של המשיח. זהו מושג המלכות אשר אותו לימד יוחנן המטביל.

(1858.6) 170:1.4 למן ההתחלה לימדו ישוע והשליחים את שני המושגים הללו. קיימים שני רעיונות אחרים על אודות המלכות אשר ראוי לזכור:

(1858.7) 170:1.5 3. המושג היהודי המאוחר יותר של מלכות עולמית, טרנסצנדנטאלית, אשר מקורה הינו על-טבעי ואשר תכונן בדרך נס.

(1858.8) 170:1.6 4. התורה הפרסית שתיארה את כינונה של מלכות אלוהית אשר תכונן כהישג של ניצחון הטוב על הרע בקץ הימים.

(1858.9) 170:1.7 זמן קצר לפני הגעת ישוע אל כדור הארץ, היהודים שילבו את כל הרעיונות הללו על אודות המלכות – ובלבלו ביניהם – לכדי המושג האפוקליפטי של ביאת המשיח, אשר יגיע על-מנת לכונן את עידן ניצחון היהודים, עידן הנצח של שלטונו העילאי של האל על-פני האדמה, עידן העולם החדש והעידן שבו כלל האנושות תסגוד ליהוה. כאשר ישוע בחר להשתמש במושג הזה של מלכות השמים, הוא בחר לנכס את החלק המהותי ביותר הן במורשת הדת היהודית והן במורשת של דת הפרסים.

(1859.1) 170:1.8 מלכות השמיים – כפי שהובנה כראוי ושלא-כראוי במהלך מאות בשנים של העידן הנוצרי – כללה ארבע קבוצות שונות של רעיונות:

(1859.2) 170:1.9 1. המושג של היהודים.

(1859.3) 170:1.10 2. המושג של הפרסים.

170:1.11 (1859.4) 3. מושג ההתנסות-האישית של ישוע – "מלכות השמים אשר בקרבכם."

170:1.12 (1859.5) 4. המושגים המשולבים והמבולבלים אשר מייסדי הדת הנוצרית ומפיציה ביקשו להפיץ בעולם.

170:1.13 (1859.6) בזמנים שונים ובנסיבות שונות, נדמה כי ישוע הציג מושגים שונים של "המלכות" בלימודיו הציבוריים, ואולם, את שליחיו הוא תמיד לימד כי המלכות כוללת את התנסותו האישית של האדם ביחס לאֲחיו אשר בארץ וביחס לאב אשר בשמים. באשר למלכות, מסקנתו הסופית תמיד הייתה, "המלכות אשר בקרבכם."

170:1.14 (1859.7) מאות בשנים של בלבול באשר למונח "מלכות השמים", נגרמו מפאת שלושה גורמים:

170:1.15 (1859.8) 1. הבלבול אשר נגרם מתוך התבוננות ברעיון "המלכות", כפי שנמסר בשלבים ההדרגתיים השונים מאת ישוע ושליחיו.

170:1.16 (1859.9) 2. הבלבול הבלתי-נמנע אשר נוצר כתוצאה ממעבר והשתרשות הנצרות המוקדמת ממצע של קרקע יהודית למצע קרקע של גויים.

170:1.17 (1859.10) 3. הבלבול אשר היה הטבוע בעובדה כי הנצרות הפכה לדת אשר הארגון שלה נסב סביב הרעיון המרכזי של אישיות ישוע; שכן בשורת המלכות הפכה יותר ויותר לדת על אודותיו.

2. מושג המלכות של ישוע

170:2.1 (1859.11) המאסטר הבהיר כי מלכות השמים חייבת להתחיל במושג הדואלי – האמת שבאבהות האל והעובדה הנובעת מכך של אחוות האדם – וכי היא חייבת להתמקד במושג הדואלי הזה. ישוע הכריז כי קבלת תורה מעין זו תשחרר את האדם מן השעבוד הממושך לפחד החייתי, ובה-בעת תעשיר את חיי האדם במתנות הבאות של חיי החירות הרוחנית החדשים:

170:2.2 (1859.12) 1. הקנייתם של אומץ חדש ושל עוצמה רוחנית גדולה יותר. בשורת המלכות נועדה לשחרר את האדם – ולעורר בו השראה – להעז ולקוות לחיי נצח.

170:2.3 (1859.13) 2. הבשורה הביאה עמה מסר חדש של ביטחון ושל נחמה אמיתית לכל בני האדם, ואפילו לעניים.

170:2.4 (1859.14) 3. כשלעצמה, הייתה אמת-מידה חדשה לערכי מוסר, אמת-מידה אתית חדשה אשר באמצעותה ניתן למדוד את התנהגות האדם. היא הציגה את האידיאל של הסדר החברתי האנושי החדש אשר ייווצר.

170:2.5 (1859.15) 4. היא לימדה את עליונות הרוח על החומר; והיא היללה את מציאויות הרוח ורוממה את אידיאלים על-אנושיים.

170:2.6 (1860.1) 5. בשורה חדשה זו הגדירה את הישג הרוח כמטרה האמיתית של החיים. חיי האדם התכבדו במתנה חדשה בדמות ערך מוסרי וחשיבות אלוהית.

170:2.7 (1860.2) 6. ישוע לימד כי מציאויות הנצח היו התוצאה (גמול) על המאמץ לחיות ביושר בארץ. לאחר שהאדם בן התמותה מכיר בייעודו הנאצל, מקבלת שהותו על-פני כדור הארץ משמעות חדשה.

170:2.8 (1860.3) 7. הבשורה החדשה נתנה תוקף לעובדה לפיה גאולת האדם הינה התגלות של תכלית אלוהית רחבת-היקף אשר תתממש ותוגשם בייעוד העתיד של שירות-העד של בני האל הגאולים.

170:2.9 (1860.4) תורה זו מכסה את הרעיון המורחב על אודות המלכות אשר אותו לימד ישוע. המושג הכביר הזה כמעט ואינו נכלל בשיעורים הבסיסיים, המבולבלים, אשר לימד יוחנן המטביל.

170:2.10 (1860.5) השליחים לא הצליחו לתפוש את המשמעות האמיתית של דברי המאסטר באשר למלכות. האופן שבו עוותה לאחר מכן תורת ישוע – כפי שהדבר מודגם בכתוב בברית החדשה – נבע כתוצאה מכך שהמושג של המחברים על אודות הבשורה נצבע באמונה כי ישוע נעדר מן העולם אך ורק לזמן קצר; וכי הוא עתיד לשוב בקרוב ולכונן את המלכות בעוצמה ובהדר – בדיוק אותו רעיון אשר היה להם בשעה שהיה בגוף. ואולם, ישוע לא קישר

בין כינון המלכות לבין רעיון שיבתו שלו אל העולם. העובדה שחלפו מאות בשנים מבלי שנראה כל סימן להופעתו של ה"עידן החדש" איננה סותרת כלל את תורת ישוע.

170:2.11 (1860.6) המאמץ הכביר אשר הוא עשה בדרשה זו, נוגע בניסיון שלו להמיר את המושג על אודות מלכות השמים לאידיאל הרעיון של עשיית רצון האל. מזה זמן לימד המאסטר את חסידיו להתפלל: "תבוא מלכותך; ייעשה רצונך;" וכעת הוא התאמץ וניסה להניע אותם לזנוח את השימוש במונח **מלכות האל** לטובת המושג המעשי יותר והשקול לו – **רצון האל.** ואולם, הדבר הזה לא עלה בידו.

170:2.12 (1860.7) ישוע ביקש להחליף את הרעיון על אודות המלכות, המלך והנתינים במושג של המשפחה השמימית, האב שבשמים, וכן בני האל אשר נגאלו ואשר שמחים לשרת מרצונם את אחיהם וסוגדים לאל האב באופן נבון ונשגב.

170:2.13 (1860.8) עד לאותה עת, השליחים רכשו מושג כפול על אודות המלכות; והם החשיבו אותה כך:

170:2.14 (1860.9) **1.** עניין של התנסות אישית המתקיים בלב המאמין האמיתי, וכן,

170:2.15 (1860.10) **2.** תופעה הנוגעת לעם, או לעולם; לפיה המלכות תהיה בעתיד, והיא דבר-מה אשר ממתינים לו.

170:2.16 (1860.11) הם התייחסו לביאת המלכות אל לבבות בני האדם כאל תופעה המתפתחת בהדרגה, כמו השמרים שבבצק, או כפי שצומח זרע החרדל. הם האמינו כי ביאת המלכות במובן של העם, או העולם, תהיה הן פתאומית והן מרהיבה. ישוע מעולם לא עייף מלומר להם כי מלכות השמים הינה התנסותם האישית בהתממשות האיכויות הגבוהות יותר של החיים הרוחניים; כי המציאויות האלה של התנסות הרוח מיתרגמות בהדרגה לרמות חדשות וגבוהות יותר של וודאות אלוהית ושל הדר נצחי.

170:2.17 (1860.12) באותו אחר-צהריים, לימד המאסטר במובחן מושג חדש על אודות טיבה הכפול של המלכות, בכך שתיאר שני השלבים הבאים:

170:2.18 (1860.13) "הראשון. מלכות האל בעולם הזה, הרצון העילאי לעשות את רצון האל, האהבה הבלתי-אנוכית אשר רוחש האדם ואשר מניבה את הפירות הטובים של התנהגות

אתית ומוסרית טובה יותר."

170:2.19 (1861.1) "השני. מלכות האל אשר בשמים, ייעודם של המאמינים בני התמותה, המחוזות אשר בהם האהבה לאל הפכה שלמה, ושם נעשה רצון האל באופן אלוהי יותר."

170:2.20 (1861.2) ישוע לימד כי באמצעות אמונה, המאמין נכנס בשערי המלכות כעת. בדרשות השונות אשר נשא, לימד כי שני דברים הינם הכרחיים בכדי לבוא-באמונה בשערי המלכות:

170:2.21 (1861.3) 1. **אמונה, כנות.** לבוא כילד קטן, לקבל כמתנה את המתת של היותך בן; להסכים לעשות את רצון האב ללא שאלות ובמלוא הביטחון, ומתן-אמון אמיתי בחכמתו של האב; לבוא בשערי המלכות חף מכל דעות-קדומות ורעיונות מבוססים; להיות בעל ראש פתוח ומוכן ללמוד, כילד אשר לא פונק.

170:2.22 (1861.4) 2. **רעב לאמת.** הצמא ליושר, לשינוי בצורת המחשבה, וכן רכישת השאיפה לתכלית של הידמות לאל ומציאתו.

170:2.23 (1861.5) ישוע לימד כי החטא איננו תולדה של פגם באופי, אלא תוצאה של דעת אשר יודעת ואינה מסכימה להתכופף. באשר לחטא, הוא לימד כי אלוהים **כבר** סלח; כי אנחנו מאפשרים למחילה הזו להיות מנת חלקנו כאשר אנו סולחים לרעינו. בעצם הסליחה לאחיכם בגוף, אתם יוצרים בנשמתכם שלכם את היכולת לקבל את אמיתות העובדה שאלוהים כבר סלח לכם על חטאיכם.

170:2.24 (1861.6) עד לעת שבה השליח יוחנן החל לרשום את סיפור חייו ותורתו של ישוע, הנוצרים הראשונים סבלו מצרות ומרדיפות כה רבות בשל רעיון מלכות האל, עד שהם כמעט ונטשו כליל את השימוש במונח. יוחנן מזכיר רבות את "חיי הנצח." ישוע התייחס לכך לעתים תכופות כאל "מלכות החיים." הוא אף התייחס לעתים תכופות ל"מלכות האל בקרבכם." פעם אחת הוא כינה את החוויה בשם "אחוות המשפחה עם אלוהים האב." ישוע ביקש להשתמש במונחים רבים לציון המלכות, אך תמיד ללא הועיל. בין היתר, הוא עשה שימוש במונחים הבאים: משפחת האל, רצון האב, חברי אלוהים, אחוות המאמינים, אחוות האדם, חיק האב, ילדי האל, אחוות הנאמנים, שירות האב, ובני האל המשוחררים.

(1861.7) 170:2.25 ואולם, הוא לא הצליח לחמוק מן השימוש ברעיון המלכות. היה זה רק לאחר יותר מחצי-מאה, אחרי שירושלים כבר נחרבה על-ידי צבאות רומא, החל צביון מושג המלכות הזה להשתנות למובן של כת חיי הנצח; כך אירע בעת שהכנסייה הנוצרית – אשר החלה להתגבש ולהתפשט במהירות – ניכסה לעצמה את ההיבטים החברתיים והמוסדיים של הרעיון.

3. באשר לצדיקות

(1861.8) 170:3.1 ישוע תמיד ניסה לשכנע את שליחיו ואת תלמידיו כי חובה עליהם לרכוש, באמונה, סוג של צדיקות אשר תתעלה מעל למעשי השעבוד אשר כמה מן הסופרים והפרושים הציגו בגאווה קבל עם ועדה.

(1861.9) 170:3.2 אף כי ישוע לימד שכרטיס הכניסה למלכות הוא האמונה, פשוט להאמין כילד, הוא אף לימד כי לאחר שבא ילד מאמין בשעריה, נדרשים ממנו צעדים מדורגים של צדיקות בכדי להעפיל ולצמוח לדרגת בן אל בעל שיעור קומה מלא.

(1861.10) 170:3.3 כאשר הוגים בטכניקה של **קבלת** המחילה מן האל מתגלה הישג צדיקות המלכות. האמונה הינה המחיר אשר נדרש לשלם בכדי להצטרף למשפחת האל; ואולם, המחילה הינה האופן שבו מקבל האל את אמונתכם ככרטיס הכניסה. מאמין במלכות מקבל מחילה מן האל תוך התנסות מובחנת בפועל, הכוללת את ארבעת הצעדים הבאים, צעדי המלכות של צדיקות פנימית:

(1862.1) 170:3.4 1. מחילת האל הופכת זמינה למעשה, ונחווית על-ידי האדם בדיוק בשיעור שבו הוא סולח לרעיו.

(1862.2) 170:3.5 2. האדם לא יסלח באמת לרעיו, אלא אם כן יאהב אותם כשם שאוהב הוא את עצמו.

(1862.3) 170:3.6 3. ואהבתך לרעיך כמוך הינה צורת האתיקה הגבוהה ביותר.

170:3.7 (1862.4) 4. ואז, ההתנהגות מוסרית, הצדיקות האמיתית, נובעת באופן טבעי מאהבה מעין זו.

170:3.8 (1862.5) מכאן ברור כי דת המלכות הפנימית, האמיתית, חייבת להתבטא יותר ויותר במגוון צורות מעשיות של שירות חברתי. ישוע לימד כי דת חיה מניעה את מאמיניה לעסוק בשירות אוהב. ואולם, ישוע לא החליף את הדת באתיקה. הוא לימד כי הדת הינה הגורם וכי האתיקה הינה תוצאתה.

170:3.9 (1862.6) מידת הצדיקות של כל פעולה חייבת להישפט על-פי מניעיה; צורות הטוב הגבוהות יותר הינן, אפוא, בלתי-מודעות. ישוע מעולם לא הטריד עצמו במוסר ובאתיקה כשלעצמם. הוא עסק אך ורק באותה אחווה פנימית ורוחנית עם אלוהים האב, אשר מתבטאת בוודאות ובישירות כלפי חוץ בדמות שירות אוהב לאדם. הוא לימד כי דת המלכות הינה חוויה אישית אמיתית, אשר איש לא יוכל להכילה בתוכו; כי המודעות להיות חבר במשפחת המאמינים, מובילה באופן בלתי-נמנע להתנהגות המקובלת במשפחה, ומכוונת את האדם לשרת את אחיו ואחיותיו במאמץ לשפר ולהרחיב את האחווה.

170:3.10 (1862.7) דת המלכות הינה אישית, אינדיבידואלית; פירותיה, תוצאותיה, הינם – משפחתיים, חברתיים. ישוע תמיד רומם את קדושת היחיד על-פני קדושת הקהילה. אך הוא גם הכיר בעובדה שאופיו של האדם מתפתח הודות לשירות בלתי-אנוכי; כי הוא מתפתח מבחינה מוסרית בתוך מערכות יחסים אוהבות עם אחיו.

170:3.11 (1862.8) בכך שלימד כי המלכות מצויה בפנים, בכך שרומם את היחיד, הנחית ישוע את מהלומת המוות על החברה הישנה והחל את העידן החדש של צדיקות חברתית אמיתית. העולם טעם אך מעט מן הסדר החברתי החדש הזה, משום שהוא סרב לדבוק בעקרונות בשורת מלכות השמים. כאשר תשרור בעולם המלכות הזו, אשר הרוחניות מולכת בה, היא תתבטא לא רק בתנאים חברתיים וחומריים משופרים, אלא דווקא בנפלאות של אותם ערכים רוחניים עשירים ורחבים יותר, המאפיינים את העידן הממשמש ובא של יחסים טובים יותר בין בני האדם והישגי רוח מתקדמים יותר.

4. תורת ישוע על אודות המלכות

170:4.1 (1862.9) ישוע מעולם לא הגדיר את המלכות במדויק. בהזדמנות אחת הוא דיבר על היבט אחד של המלכות, ואילו בהזדמנות אחרת הוא דן בהיבט אחר של אחוות האל המולך בלבבות בני האדם. במהלך דרשת אחר הצהריים של אותה שבת, התייחס ישוע בדרשתו ללא פחות מחמישה שלבים, או עידנים, של המלכות, ואלו הם:

170:4.2 (1862.10) 1. התנסותו האישית הפנימית של המאמין היחיד החי חיים רוחניים של אחווה עם אלוהים האב.

170:4.3 (1863.1) 2. התרחבות אחוות מאמיני הבשורה, ההיבטים החברתיים שהינם תוצאה של התעצמות המוסריות והתפתחות האתיקה, הנובעים משלטון רוח האל בלב כל מאמינה ומאמין.

170:4.4 (1863.2) 3. האחווה העל-אנושית של ההוויות הרוחניות הבלתי-נראות אשר שוררת על-פני הארץ ובשמים, המלכות העל-אנושית של האל.

170:4.5 (1863.3) 4. האפשרות להתממשות שלמה יותר של רצון האל, ההתקדמות לעבר שחר של סדר חברתי חדש, אשר כרוך בחיים רוחניים משופרים – העידן הבא של האדם.

170:4.6 (1863.4) 5. המלכות במלואה, טיבו של עידן הרוח העתידי של אור וחיים על-פני האדמה.

170:4.7 (1863.5) לפיכך נדרש תמיד לבחון את אשר מלמד המאסטר, בכדי להבין לאיזה מבין חמשת השלבים שלעיל הוא מתייחס בשעה שהוא עושה שימוש במונח מלכות השמים. באמצעות התהליך המדורג הזה של שינוי רצון האדם, אשר משפיע על ההחלטות האנושיות, משנים מיכאל ועמיתיו – לאט אך בבטחה – את כלל מסלול ההתפתחות האנושית, בהיבט החברתי ובכל היבט אחר.

170:4.8 (1863.6) בהזדמנות הזו הדגיש המאסטר את חמש הנקודות הבאות, כמייצגות את תכונותיה העיקריות של בשורת המלכות:

170:4.9 (1863.7) 1. חשיבותו העליונה של היחיד.

170:4.10 (1863.8) 2. הרצון כגורם הקובע את התנסות האדם.

170:4.11 (1863.9) 3. אחווה רוחנית עם אלוהים האב.

170:4.12 (1863.10) 4. הסיפוק העילאי שבשירות אוהב לזולת.

170:4.13 (1863.11) 5. הטרנסצנדנטיות של הרוחני מעל לחומרי באישיות האנושית.

170:4.14 (1863.12) העולם הזה מעולם לא ניסה ברצינות, או בכנות, את הרעיונות הדינמיים הללו, ואת האידיאלים האלוהיים הללו של דוקטרינת ישוע על אודות מלכות השמים. אך אל נא תיפול רוחכם בשל התקדמותו האיטית לכאורה של רעיון המלכות באורנטיה. זכרו כי הסדר של האבולוציה המדורגת נתון לשינויים פתאומיים ובלתי-צפויים, הן בעולמות החומר והן בעולמות הרוח. המתת של ישוע כבן אשר התגשם בגוף היה מאורע מוזר ובלתי-צפוי שכזה בדיוק בחיי הרוח של העולם. כמו כן, אל תשגו בשגיאה הקטלנית ותימנעו מלכונן אותה בנשמתכם, אך משום שאינכם רואים אותה בעידן הנוכחי בעולם.

170:4.15 (1863.13) אף-על-פי שישוע התייחס להיבט אחד של המלכות בעתיד, וכן רמז בהזדמנויות רבות כי מאורע שכזה עלול להופיע כחלק ממשבר בעולם; ואף-על-פי שבוודאות גם הבטיח – במספר הזדמנויות – לשוב לאורנטיה, ראוי לזכור כי הוא מעולם לא קישר באופן נחרץ את שני הרעיונות זה לזה. הוא הבטיח התגלות חדשה של המלכות על-פני האדמה בתקופה עתידית כלשהי; הוא אף הבטיח כי ישוב ביום מן הימים אל העולם באופן אישי; ואולם, הוא לא אמר כי שני המאורעות הללו חד הם. מכל מה שהננו יודעים, ייתכן שההבטחות האלה מתייחסות לאותו מאורע, אבל ייתכן גם שלא.

170:4.16 (1863.14) שליחיו ותלמידיו בהחלט חיברו את שני הרעיונות הללו יחדיו. כאשר הם נוכחו לראות כי המלכות לא התממשה כפי שציפו, נזכרו במה שאמר המאסטר באשר למלכות עתידית, וכן זכרו את הבטחתו לשוב, ומתוך כך קפצו למסקנה כי שתי ההבטחות האלה מתייחסות לאותו מאורע; ומשום כך, הם חיו מתוך תקווה שהוא יבוא בקרוב בשנית על-מנת

לכונן את המלכות במלואה בעוצמה ובהדר. ואף דורות המאמינים אשר הגיעו לאחריהם חיו על-פני האדמה מתוך אותה תקווה, שאף שהיא מעוררת השראה, היא גם מאכזבת.

5. רעיונות מאוחרים יותר של המלכות

170:5.1 (1864.1) לאחר שסיכמנו בזאת את אשר לימד ישוע על אודות מלכות השמים, הותר לנו לשתף רעיונות מסוימים אשר נקשרו לאחר מכן למושג המלכות, וכן להתנבא ולחזות כיצד עשויה המלכות להתפתח בעידני העתיד.

170:5.2 (1864.2) במהלך המאות הראשונות שבהן הופצה התעמולה הנוצרית, רעיון מלכות השמים הושפע עד מאוד ממושגי האידאליזם היווני אשר נפוצו אז במהירות, הרעיון כי הטבע הינו כצל של עולם הרוח – בר-החלוף כצלליתו של הנצחי.

170:5.3 (1864.3) ואולם, קפיצת הדרך הגדולה אשר סימנה את העתקת תורת ישוע ממצע הקרקע היהודית אל אדמת הגויים, אירעה כאשר משיח המלכות הפך לגואל של הכנסייה, אותו ארגון דתי וחברתי אשר צמח מתוך פועלם של פאולוס וממשיכי דרכו והתבסס על תורת ישוע, אשר אליה נוספו הרעיונות של פילון וכן הדוקטרינות הפרסיות על אודות הטוב והרע.

170:5.4 (1864.4) הרעיונות והאידיאלים של ישוע, אשר התגלמו בדמות תורת בשורת המלכות, כמעט שלא הצליחו להתממש, הואיל וממשיכי דרכו המשיכו לעוות בהתמדה את אשר אמר. בבסיס השינוי אשר חל במושג המלכות של המאסטר עמדו שתי נטיות מובחנות:

170:5.5 (1864.5) **1.** המאמינים היהודים המשיכו להחשיבו כמשיח. הם האמינו כי ישוע ישוב בקרוב בכדי לכונן בפועל בעולם כולו מלכות אשר הינה פחות-או-יותר חומרית.

170:5.6 (1864.6) **2.** כבר בשלב מוקדם קיבלו הגויים הנוצרים את הדוקטרינות של פאולוס, אשר הובילו יותר ויותר לאמונה הרווחת כי ישוע היה גואלם של ילדי הכנסייה, הממסד החדש אשר תפש את מקומו של המושג המוקדם יותר של אחוות המלכות הרוחנית לגמרי.

170:5.7 (1864.7) אילו הייתה הכנסייה התוצר החברתי של המלכות, היה הדבר אך טבעי ואפילו רצוי. הרוע שבכנסייה אינו נובע מעצם קיומה, אלא מהעובדה כי היא תפשה כמעט לחלוטין את מקומו של המושג של ישוע על אודות המלכות. הכנסייה הממסדית של פאולוס הפכה, הלכה למעשה, לתחליף למלכות השמים אשר אליה הטיף ישוע.

170:5.8 (1864.8) אך אל תטילו ספק בעובדה שאותה מלכות שמים, אשר לימד המאסטר, אכן מצויה בלבו של המאמין; ואכן תוכרז באוזני אותה כנסייה נוצרית ממש, ואפילו באוזני כלל הדתות, הגזעים והאומות אשר בארץ – ואפילו באוזני כל יחיד.

170:5.9 (1864.9) המלכות אשר עליה לימד ישוע, האידיאל הרוחני של צדקת היחיד והמושג של האחווה השוררת בין האדם לבין האל, שקעה בהדרגה אל תוך המושג המיסטי של אישיות ישוע כגואל-בורא וכמנהיגה הרוחני של הקהילה החברתית-דתית. באופן הזה הפכה הכנסייה הרשמית והמוסדית לתחליף לאחוות המלכות המובילה מבחינה רוחנית את היחיד.

170:5.10 (1864.10) הכנסייה הייתה פועל-יוצא חברתי בלתי-נמנע של חיי ישוע ותורתו; הטרגדיה טמונה בעובדה שתגובה חברתית זו לתורת המלכות החליפה כמעט לחלוטין את מושג המלכות האמיתי, כפי שישוע לימד אותו וכפי שגילם אותו בחייו.

170:5.11 (1865.1) עבור היהודים, המלכות הייתה **עַם** ישראל; עבור הגויים, היא הפכה **לכנסייה** הנוצרית. עבור ישוע, המלכות הייתה סך כל **היחידים** אשר הצהירו על אמונתם באבהותו של האל, ואשר בכך הכריזו על מסירותם בלב שלם לעשיית רצון האל, וכן הצטרפו כחברים אל אחוות האדם הרוחנית.

170:5.12 (1865.2) היטב ידע המאסטר כי להתפשטות בשורת המלכות תהיינה השלכות חברתיות מסוימות בעולם; ואולם, הוא כיוון לכך שכל התוצאות החברתיות הרצויות האלה תופענה באופן בלתי-מודע, שהן תהיינה בבחינת תוצאה בלתי-נמנעת, תוצאה טבעית של ההתנסות הפנימית האישית של מאמינים יחידים, אותו קשר רוחני טהור ואותה התייחדות עם רוח האלוהים אשר שוכנת בכל המאמינים הללו ואשר מפעילה אותם.

170:5.13 (1865.3) ישוע חזה שכתוצאה מהתקדמותה של המלכות הרוחנית האמיתית יוקם בעתיד ארגון חברתי, או כנסייה. לפיכך, מעולם הוא לא התנגד לכך שהשליחים יטבילו את המאמינים כמנהגו של יוחנן. הוא לימד כי הנשמה הדבקה-באמת, האדם הרעב וצמא

לצדיקות, לאל, נכנס מתוך אמונה למלכות הרוחנית; במקביל לכך, לימדו השליחים כי טקס הטבילה, החיצוני, הוא זה אשר במהלכו מתקבל המאמין לקבוצה החברתית של התלמידים.

170:5.14 (1865.4) כאשר חסידיו הראשונים של ישוע הכירו בעובדת כישלונם החלקי בהגשמתו של אידיאל כינון המלכות בלבבות בני האדם, שליטת הרוח במאמין היחיד והכוונתה אותו, הם החליטו להציל את התורה מאבדון מוחלט באמצעות החלפת האידיאל של המאסטר באשר למלכות ביצירתו המדורגת של ארגון חברתי, היא הכנסייה הנוצרית. וכאשר הם הצליחו להגשים את המטרה ולהשלים את ההחלפה, הם ביקשו לשמור על העקביות ולהכיר בעובדת קיום תורת המאסטר באשר למלכות, ולפיכך קבעו כי זו תגיע בעתיד לבוא. מיד כאשר הכנסייה נוסדה, היא החלה ללמד כי לאמיתו של דבר המלכות תופיע בסופו של עידן הנצרות, עם בואו בשנית של המשיח.

170:5.15 (1865.5) ובאופן הזה הפכה המלכות למושג על אודות עידן, לרעיון של ביקור עתידי, ולאידיאל הגאולה הסופית של קדושי העליון. ככלל, איבדו ראשוני הנוצרים (וכן רבים מדי מקרב ממשיכי דרכם) את הקשר עם הרעיון על אודות האב והבן אשר התגשם בתורת ישוע על המלכות, והחליפו אותו באחווה **החברתית** המאורגנת של הכנסייה. וכך הפכה הכנסייה בעיקר לאחווה חברתית, אשר החליפה ביעילות את המושג ואת האידיאל של ישוע באשר לאחווה **רוחנית.**

170:5.16 (1865.6) אף-על-פי שהמושג האידיאלי של ישוע נכשל במידה רבה, פאולוס בנה את אחת מן החברות האנושיות המתקדמות ביותר אשר התקיימו באורנטיה מאז ומעולם; וזאת הוא עשה על-בסיס חייו ותורתו של המאסטר, אשר אליהם הוסיף את המושגים היווניים והפרסיים על אודות חיי הנצח ואת הדוקטרינות של פילון העוסקות ברוחני העומד אל מול הזמני.

170:5.17 (1865.7) המושג של ישוע עודו חי בקרב הדתות המתקדמות של העולם. הכנסייה הנוצרית של פאולוס הינה הצל החברתי והאנושי של מה שישוע כיוון אליו במלכות השמים – ולמה שהיא עתידה בוודאי להפוך. פאולוס וממשיכי דרכו העתיקו חלקית את ענייני חיי הנצח מן המאמין היחיד אל הכנסייה. וכך הפך ישוע לראש הכנסייה במקום לאח הבכור של כל מאמינה וכל מאמין יחידים במשפחת המלכות של האב. פאולוס ובני דורו העתיקו את כלל

ההשלכות הרוחניות באשר לישוע עצמו ולמאמין היחיד אל הכנסייה כקבוצת מאמינים; ובעשותם כן, הנחיתו מהלומת מוות על המושג של ישוע של המלכות האלוהית השוכנת בלב כל מאמין יחיד.

170:5.18 (1866.1) וכך, במשך מאות בשנים פעלה הכנסייה מתוך מבוכה גדולה, משום שהיא העזה לנכס לעצמה את אותם כוחות מסתוריים ואת אותן זכויות אשר ניתנו למלכות, כוחות וזכויות אשר לאמיתו של דבר פועלים ונחווים אך ורק בין ישוע לבין אחיו מאמיני הרוח. וכך התברר כי חברות בכנסייה אין בהכרח פירושה גם חברות באחוות המלכות; האחת הינה רוחנית, ואילו האחרת בעיקר חברתית.

170:5.19 (1866.2) במוקדם או במאוחר יקום יוחנן מטביל אחר, גדול יותר, ויכריז כי "מלכות האלוהים קרבה" – קרי חזרה למושג הרוחני הגבוה של ישוע, אשר הטיף לכך שהמלכות הינה רצון אביו שבשמיים, האב אשר שולט ומתעלה ביד רמה בלבו של המאמין – והוא יעשה את כל אלה מבלי שיתייחס לכנסייה הפיזית, או לבואו המיוחל של משיח שני. חייבת להתרחש התחדשות של מה שלימד ישוע **בפועל**, ניסוח מחדש אשר ימוטט את פעולתם של ראשוני חסידיו, אשר הקימו מערכת חברתית-פילוסופית של אמונה הנוגעת **לעובדה** של שהות מיכאל על-פני האדמה. תוך זמן קצר, החליף הלימוד של הסיפור **על אודות** ישוע כמעט לחלוטין את מקום ההטפה לבשורת המלכות של ישוע. וכך החליפה דת היסטורית את התורה אשר במסגרתה שילב ישוע בין האידיאלים המוסריים והרוחניים הגבוהים ביותר של האדם לבין תקוותו הנשגבת ביותר באשר לעתיד – חיי נצח. וזו הייתה בשורת המלכות.

170:5.20 (1866.3) בשל היבטיה הרבים של בשורת ישוע, תוך מאות אחדות של שנים נחלקו תלמידי תורתו לכָּתות ולזרמים רבים. החלוקה המצערת הזו של קבוצת המאמינים הנוצריים נובעת מן הכישלון להבחין בתוככי השיעורים הרבים אשר לימד באחדותם האלוהית של חייו, אשר אין דומה להם. אך יום אחד, מאמיניו האמיתיים של ישוע לא יהיו עוד חלוקים רוחנית בגישתם כלפי אלה אשר אינם מאמינים. תמיד יש מקום למגוון של תפישות ופרשנות אינטלקטואליות, ואפילו לדרגות משתנות של חִברות, ואולם, היעדר אחווה רוחנית הינו בלתי-מוצדק וראוי לגינוי.

170:5.21 (1866.4) אך בל תטעו! הטבע הנצחי אשר קיים בתורת ישוע לא יתיר לה להיוותר לעד בלא שתניב פירות בלבבות האנשים החושבים. במידה רבה, המלכות – כפי שהגה אותה ישוע – אכן נכשלה על-פני האדמה; ולעת עתה, תפשה את מקומה כלפי חוץ כנסייה; אך עליכם להבין כי הכנסייה הזו הינה אך ורק הזחל של מלכות הרוח אשר דוכאה, הזחל אשר דרכו היא תחלוף מבעד לעידן החומר הנוכחי והלאה אל עידן רוחני יותר שבו תמצא תורת המאסטר הזדמנות מלאה יותר להתפתחות. וכך, מה שמכונה הכנסייה הנוצרית אינו אלא הגולם שבו מתנמנם כעת המושג של ישוע על אודות המלכות. מלכות האחווה האלוהית עדיין חיה וקיימת, וללא ספק היא תתעורר לבסוף מתנומתה הממושכת, ממש כשם שהפרפר מגיח לבסוף בדמות יצור יפהפה הבוקע מן הצורה הקודמת, המושכת פחות, אשר ממנה התפתח.

מסמך 171

בדרך לירושלים

(1867.1) 171:0.1 ביום שלאחר הדרשה הזכורה לטוב על "מלכות השמים", הכריז ישוע כי למחרת היום ייצאו הוא והשליחים לעשות את הפסח בירושלים, ובדרכם לשם הם יבקרו בערים רבות בפראה.

(1867.2) 171:0.2 הנאום על המלכות וההכרזה כי הוא מתכוון לחגוג את הפסח גרם לכל חסידיו לחשוב כי הוא מתכוון לעלות לירושלים על-מנת לכונן את המלכות העליונה של היהודים בעולם. בלי תלות במה שאמר ישוע באשר לאופייה הבלתי-חומרי של המלכות, הוא לא הצליח לשרש לחלוטין מדעת היהודים אשר האזינו לו את הרעיון שהמשיח עתיד לכונן ממשלה לאומית מסוג כלשהו, אשר מרכזה בירושלים.

(1867.3) 171:0.3 מרבית חסידיו של ישוע אך התבלבלו יותר ממה שאמר בדרשה באותה שבת; אך ורק מעטים מאוד הוארו באמצעות דרשת המאסטר. המנהיגים הבינו משהו ממה שלימד על אודות המלכות הפנימית, "מלכות השמים אשר בקרבכם", אך הם גם ידעו כי הוא דיבר על מלכות אחרת, עתידית, והם האמינו כי הוא עולה לירושלים על-מנת לכונן את המלכות הזאת. גם כאשר נכזבה ציפייתם בשעה שהיהודים דחו את ישוע, ומאוחר יותר, כאשר ירושלים הוחרבה כליל, הם עדיין נתלו בתקווה הזו והאמינו בכנות כי המאסטר ישוב בקרוב אל העולם בכוח גדול ובהדר מלכות על-מנת לכונן את המלכות המובטחת.

171:0.4 (1867.4) היה זה בשעות אחר הצהריים של יום ראשון הזה ששלומית – אמם של יעקב ויוחנן זבדיה – באה אל ישוע ופנתה אליו כפנות אישה אל שליט מזרחי. היא ביקשה מישוע להבטיח לה מראש כי ייענה לכל בקשותיה. אך המאסטר לא הבטיח לה את זאת; במקום זאת, שאל אותה, "מה תרצי שאעשה עבורך?" ענתה לו שלומית: "מאסטר, כעת, בשעה שאתה עולה לירושלים לכונן את המלכות, אבקשך להבטיח מראש שבנַי אלה יתכבדו אצלך, האחד יישב במלכותך לימינך ואילו האחר יישב לשמאלך."

171:0.5 (1867.5) כאשר שמע ישוע את בקשתה של שלומית, אמר: "אישה, אינך יודעת את אשר תבקשי." ואז, התבונן הישר אל עיניהם של שני השליחים מבקשי הכבוד, ואמר: "בגלל שאני מכיר אתכם מזמן ואוהב אתכם; בגלל שאפילו חייתי בבית אמכם; בגלל שאנדראס הציב אתכם להיות לצדי בכל עת; בגלל כל אלה, אתם מרשים לאמכם לבוא אלי בסתר ולבקש את הבקשה הבלתי-ראויה הזו. תנו לי לשאול אתכם: האם תוכלו לשתות מן הכוס אשר אנוכי עתיד ללגום ממנה?" ובלא רגע אחד של מחשבה, ענו יעקב ויוחנן, "כן, מאסטר, אנחנו נוכל." אמר ישוע: "מעציב אותי שאינכם יודעים מדוע אנו עולים לירושלים; מעציב אותי כי אינכם מבינים את טיבהּ של מלכותי; אנוכי מאוכזב מכך שהבאתם את אמכם לבקש זאת ממני; אבל יודע אני שבלבכם אתם אוהבים אותי; לפיכך אכריז כי אכן תשתו מכוס המרורים שלי ואף תחלקו בהשפלתי, אך לא אוכל להושיב אתכם מימיני ומשמאלי. כבוד זה שמור לאלה אשר בחר בהם אבי."

171:0.6 (1868.1) עד אז סיפר מישהו על המפגש הזה לפטרוס וליתר השליחים, ואלו כעסו מאוד על יעקב ועל יוחנן אשר ביקשו להתכבד לפניהם, ועל זאת אשר הלכו עם אימם לבקש בקשה שכזאת בסתר. כאשר הם החלו להתווכח בינם לבין עצמם, כינס אותם ישוע יחדיו ואמר: "אַתֶּם יְדַעְתֶּם כִּי שָׂרֵי הַגּוֹיִים רוֹדִים בָּהֶם וְהַגְּדוֹלִים שׁוֹלְטִים עֲלֵיהֶם. לֹא כַּך יִהְיֶה בְּמַלְכוּת הַשָּׁמַיִם. כִּי הֶחָפֵץ לִהְיוֹת גָּדוֹל בְּקִרְבְּכֶם, יְהִי לָכֶם לְמְשָׁרֵת. וְהֶחָפֵץ לִהְיוֹת לְרֹאשׁ בְּקִרְבְּכֶם, יְהִי לָכֶם עָבֶד. כַּאֲשֶׁר בֶּן הָאָדָם לֹא בָא לְמַעַן אֲשֶׁר יְשָׁרְתוּהוּ, כִּי אִם לְשָׁרֵת; וכעת אעלה לירושלים לָתֵת אֶת נַפְשִׁי בעשות רצון האב ובשירות אַחַי." כאשר שמעו השליחים את הדברים הללו, הם פרשו להתפלל. באותו ערב, בעקבות ההשתדלות של פטרוס, יעקב ויוחנן התנצלו כראוי בפני העשרה והיחסים הטובים חזרו לשרור ביניהם.

171:0.7 (1868.2) כאשר בני זבדיה ביקשו להיות לימינו ולשמאלו של ישוע בירושלים, הם לא שיערו שפחות מחודש יחלוף והמורה האהוב שלהם ייתלה על צלב רומי כשגנב גוסס מצדו האחד וחוטא מצדו האחר. ואמם, אשר הייתה נוכחת בצליבה, זכרה היטב את הבקשה המטופשת אשר ביקשה מישוע בפלה, ואת חוסר התבונה שבו ביקשה כי יכבד את בניה השליחים.

1. היציאה מפלה

171:1.1 (1868.3) ביום שני, ה-13 במרץ, לפני שעת הצהריים, יצאו ישוע ושנים-עשר שליחיו בפעם האחרונה מן המחנה בפלה. הם יצאו דרומה והחלו במסעם דרך ערי דרום פראה, שם פעלו אבנר ועמיתיו. יותר משבועיים הם בילו בביקור אצל חבורת השבעים, ומשם עלו הישר לחגיגות הפסח בירושלים.

171:1.2 (1868.4) עת יצא המאסטר מפֶּלה, עקבו אחריו כאלף מן התלמידים אשר שהו במחנה לצד שליחיו. כמחצית מהקבוצה הזו עזבה אותו במעבר הירדן בדרך ליריחו, לאחר שחבריה הבינו כי פניו מועדות לחשבון, ולאחר ששמעו את הדרשה על "גודל המחיר." אלה המשיכו ועלו לירושלים, ואילו חברי המחצית האחרת עקבו אחריו במשך שבועיים וביקרו יחד עמו בערי דרום פראה.

171:1.3 (1868.5) ככלל, רוב חסידיו הקרובים של ישוע הבינו כי המחנה בפלה ננטש, אך הם סברו לאמיתו של דבר כי עובדה זו מעידה על כך שהמאסטר התכוון לעלות לירושלים ולטעון לכס המלך דוד. חלק הארי של חסידיו לא הצליח מעודו לתפוש שום מושג אחר על אודות המלכות; בלא קשר לדברים אשר לימדם, הם לא הסכימו לזנוח את הרעיון היהודי של המלכות.

171:1.4 (1868.6) בהתאם להוראות אשר קיבל מן השליח אנדראס, סגר דוד זבדיה את מחנה האורחים בפלה ביום רביעי, ה-15 במרץ. באותה עת התארחו במחנה כמעט ארבעת-אלפים מבקרים, בנוסף לכאלף אשר התארחו עם השליחים במה שכונה מחנה המורים, והלכו דרומה

יחד עם השנים-עשר. על אף סלידתו מן הרעיון, מכר דוד את כל הציוד למספר קונים, עלה עם התמורה לירושלים והפקיד אותה מאוחר יותר בידיו של יהודה איש-קריות.

171:1.5 (1869.1) דוד נכח בירושלים בשבוע הטראגי האחרון, ונטל עמו את אמו חזרה אל בית צידה לאחר הצליבה. דוד, בעודו ממתין לישוע ולשליחים, עצר בבית עניא אצל אלעזר והיה נסער מאוד בשל האופן שבו החלו הפרושים לרדוף אותו ולהציק לו לאחר תחייתו מן המתים. אנדראס הנחה את דוד לסיים את פעולת שירות השליחים; ועבור רבים, היה זה סימן לראשית כינונה של המלכות בירושלים. דוד מצא עצמו ללא תעסוקה, והחליט למנות את עצמו לשומר ראשו של אלעזר, כאשר זה נס בבהלה לפילדלפיה. וכך, זמן-מה לאחר תחייתו של ישוע מן המתים ולאחר מות אמו של דוד, עבר דוד לפילדלפיה. בתחילה הוא סייע למרתה ולמרים למכור את נכסי הנדל״ן אשר ברשותן; ושם, יחד עם אבנר ואלעזר, הוא חי את שארית חייו והפך למנהל הפיננסי של כלל נכסיה המרובים של המלכות, אשר מרכזה היה בפילדלפיה בימי חייו של אבנר.

171:1.6 (1869.2) זמן קצר לאחר שהוחרבה ירושלים, הפכה אנטיוכיה למטה **הנצרות של פאולוס,** בעוד שפילדלפיה נותרה המרכז של **מלכות השמים של אבנר.** גרסתו של פאולוס לתורת ישוע ולסיפור חייו נפוצה מאנטיוכיה אל כל רחבי העולם המערבי; מפילדלפיה נפוצה הגרסה של אבנר למלכות באמצעות שליחיו אשר יצאו לכל רחבי מסופוטמיה וחצי-האי ערב, עד לימים המאוחרים יותר כאשר השליחים הללו, אשר לא אבו להתפשר על תורת ישוע, נכנעו אל מול עלייתו הפתאומית של האסלאם.

2. על גודל המחיר

171:2.1 (1869.3) כאשר הגיעו ישוע והחבורה בת כאלף החסידים אשר עקבה אחריו למצר בית עניא אשר בירדן, ואשר כונה לעתים בית בָּרָה, החלו תלמידיו להבין כי הוא איננו מתכוון לעלות הישר לירושלים. בעודם מהססים ודנים בינם לבין עצמם, עלה ישוע על סלע ענק

ונשא באוזניהם את הדרשה אשר נודעה לאחר מכן בשם "על גודל המחיר." כה אמר המאסטר:

171:2.2 (1869.4) "כל אשר ילך אחרי מכאן ואילך, חייב להיות מוכן לשלם את מחירה של הקדשה מלאה לעשיית רצון אבי. כל אשר חפץ להיות תלמידי, חייב להיות נכון לנטוש את אביו, אמו, אשתו, ילדיו, אחיו ואחיותיו. כל אשר יבקש כעת להיות תלמידי, חייב להיות מוכן לתת את חייו, ממש כשם שבן האדם עתיד למסור את נפשו למען השלמת המשימה של עשיית רצון האב על-פני האדמה בדמות בשר ודם.

171:2.3 (1869.5) "אם אינכם נכונים לשלם את מלוא המחיר, לא תוכלו להיות תלמידיי. ולפני שתמשיכו הלאה, חייב כל אחד מכם לשבת ולהעריך את המחיר של היותו תלמידי. כִּי מִי מִכֶּם הֶחָפֵץ לִבְנוֹת מִגְדָּל, לֹא יֵשֵׁב רִאשׁוֹנָה וִיחַשֵּׁב אֶת הַהוֹצָאוֹת אִם הַשֵּׂג תַּשִּׂיג יָדוֹ לְהַשְׁלִימוֹ? פֶּן יְיַסֵּד וְלֹא יוּכַל לְכַלּוֹתוֹ, וְהָיָה כָּל רֹאָיו יָקוּמוּ וְלָעֲגוּ לוֹ לֵאמֹר, 'הָאִישׁ הַזֶּה הֵחֵל לִבְנוֹת וְלֹא יָכוֹל לְכַלּוֹת.' אוֹ מִי הוּא הַמֶּלֶךְ הַקָּם לְהִתְגָּרוֹת מִלְחָמָה בְּמֶלֶךְ אַחֵר, וְלֹא יֵשֵׁב בָּרִאשׁוֹנָה וְיִתְיָעֵץ אִם יוּכַל לַעֲרֹךְ בַּעֲשָׂרֶת אֲלָפִים לִקְרַאת הַבָּא עָלָיו בְּעֶשְׂרִים אָלֶף? וְאִם לֹא יוּכַל, וְשָׁלַח אֵלָיו מַלְאָכִים בְּעוֹדֶנּוּ מֵרָחוֹק לְבַקֵּשׁ שָׁלוֹם.

171:2.4 (1870.1) "כעת, אפוא, יישב נא כל אחד מכם ויעריך את מחיר היותו תלמידי. מכאן ואילך, לא תוכלו לעקוב אחרינו, להאזין לשיעורים ולראות את המעשים; תידרשו לעמוד אל מול רדיפות מרות ולהעיד על בשורה זו נוכח אכזבה עמוקה. אם לא תהיו מוכנים לוותר על כל אשר לכם, אזי אינכם ראויים להיות תלמידַי. אם כבר רכשתם שליטה על עצמכם בלב פנימה, אזי אין לכם מה לחשוש מן הניצחון אשר יידרש מכם כלפי חוץ, בשעה שיידחו הכוהנים הראשיים והצדוקים את בן האדם וימסרו אותו לידי חסרי-אמונה לועגים.

171:2.5 (1870.2) "כעת עליכם לבחון את עצמכם פנימה ולמצוא מה מניע אתכם להיות תלמידיי. אם תבקשו כבוד ותהילה, אם אתם עסוקים בענייני העולם, אינכם אלא כמלח אשר הפך תפל. ואם טוֹב הַמֶּלַח וְאִם הַמֶּלַח הָיָה תָפֵל, בַּמֶּה יְתֻקָּן? גַּם לָאֲדָמָה גַּם לַדֹּמֶן לֹא יִצָּלַח; הַחוּצָה יַשְׁלִיכֻהוּ. וכעת, הזהרתי אתכם, שובו בשלום אל בתיכם אם אינכם מוכנים לשתות

עמי מן הכוס אשר מכינים כעת. שוב ושוב אמרתי לכם כי מלכותי איננה מן העולם הזה, אך לא האמנתם לי. מִי אֲשֶׁר אָזְנַיִם לוֹ לִשְׁמֹעַ, יִשְׁמָע את דברי."

171:2.6 (1870.3) ומיד לאחר שישוע אמר את דבריו אלה, הוא הוביל את השנים-עשר אל עבר חשבון, ואחריהם הלכו כחמש-מאות איש. לאחר עיכוב קצר, עלתה המחצית השנייה של ההמון לירושלים. גם שליחיו, גם המובילים בתלמידיו, הרהרו רבות במילים האלה. ואולם, הם המשיכו להאמין כי בתום תקופה קצרה זו של קושי ומבחן, תכונן בוודאי המלכות באותם קווים כלליים כאשר ייחלו לה משכבר.

3. המסע בפראה

171:3.1 (1870.4) במשך יותר משבועיים ישוע והשנים-עשר הלכו ברחבי דרום פראה ובעקבותיהם המון בן כמה מאות תלמידים. הם ביקרו בכל העיירות אשר בהן פעלו השְבעים. באזור חיו גויים רבים, ומכיוון שאך מעטים התכוונו לעלות לירושלים לפסח, מבשרי המלכות המשיכו לפעול, ללמד ולהטיף.

171:3.2 (1870.5) ישוע נפגש עם אבנר בחשבון, ואנדראס הנחה את השבעים להמשיך ולפעול ללא הפסקה במהלך חגיגות הפסח; ישוע הציע שהשליחים ימשיכו לפעול לגמרי ללא קשר למה שעתיד להתרחש בירושלים. הוא אף יעץ לאבנר להתיר לסגל הנשים – לפחות לאלה אשר חפצו בכך – לעלות לירושלים לפסח. וזו הייתה הפעם האחרונה שבה אבנר ראה את ישוע בגוף בשר ודם. ברכת הפרידה שלו מאבנר הייתה: "בני, יודע אנוכי שאתה תהיה נאמן למלכות, והנני מתפלל כי האב יחנון אותך בחוכמה לאהוב ולהבין את אחֶיך."

171:3.3 (1870.6) בעודם צועדים מעיר לעיר, רבים מאלה אשר עקבו אחריהם נטשו ועלו לירושלים. עד לזמן שבו יצא ישוע אל חג הפסח, יום-יום התמעט מספרם של אלו אשר הלכו אחריהם וירד לפחות ממאתיים איש.

171:3.4 (1871.1) השליחים הבינו כי ישוע מתכוון לעלות לירושלים לפסח. הם ידעו כי הסנהדרין הכריזה עליו כבן-מוות ושלחה הודעה כאמור לכל קהילות ישראל באשר הן, עם ההוראה כי כל מי שיודע על מקום הימצאותו מצווה לדווח על כך לסנהדרין; ואף-על-פי-כן ולמרות כל זאת, הם לא חששו כמו בפעם ההיא שבה הכריז ישוע בפילדלפיה כי הוא הולך אל בית עניא על-מנת לבקר את אלעזר. השינוי אשר חל בגישתם, מפחד גדול לצפייה שקטה, נבע בעיקרו בשל תחייתו של אלעזר מן המתים. הם הגיעו למסקנה כי בשעת חירום ישוע יכול להשתמש בעוצמתו האלוהית ולבייש את אויביו. תקווה זו – שאליה נלוותה האמונה העמוקה והבשלה יותר בעליונותו הרוחנית של המאסטר – גרמה לחסידיו הקרובים להפגין אומץ כלפי חוץ. והם עמדו ללכת כעת בעקבותיו לירושלים, נוכח ההכרזה הציבורית של הסנהדרין כי הוא חייב למות.

171:3.5 (1871.2) מרבית שליחיו, וכן רבים מן החסידים במעגל הקרוב, לא האמינו באפשרות לפיה ישוע באמת יכול למות; הם האמינו כי הוא "התחייה והחיים", והתייחסו אליו כבן-אלמוות שכבר הכניע את המוות.

4. מלמדים בבית רמתה

171:4.1 (1871.3) לאחר שהשלימו את מסעם בערי דרום פראה ועשו את דרכם לירושלים, חנו ישוע וחסידיו בערבו של יום רביעי, ה-29 במרץ, בבית רמתה. היה זה במהלך הלילה שבו שהו בבית רמתה ששמעון הקנאי ושמעון פטרוס קיבלו לידיהם יותר ממאה חרבות, כפי שתכננו מבעוד מועד. הם חילקו את החרבות האלה לכל מי שחפץ לקבלן וחגרו אותן בסתר מתחת לשכמותיהם. שמעון פטרוס עדיין חגר את חרבו בליל הבגידה במאסטר בגן.

171:4.2 (1871.4) מוקדם בבוקר יום חמישי, לפני שאחרים התעוררו, קרא ישוע את אנדראס אליו ואמר: "הער את אחֶיך! יש לי דבר-מה לומר להם." ישוע ידע על אודות החרבות וידע מי מבין שליחיו קיבל ונשא אותן, אך הוא מעולם לא גילה להם על כך שידע דברים מעין אלה. לאחר שאנדראס העיר את עמיתיו והם נקבצו בפרטיות, אמר להם ישוע: "ילדיי, הייתם איתי

מזה זמן רב, ולימדתי אתכם דברים רבים אשר תזדקקו להם כעת. אבל עכשיו אנוכי מזהיר אתכם – במבחנים שבפתחם אנחנו עומדים, אל תבטחו בחוסר-הוודאות של הגוף ואל תסתמכו על המגננה השבירה של האדם. קראתי לכם לכאן באופן פרטי בכדי להגיד לכם בפשטות כי אנחנו עולים לירושלים, ואתם יודעים שבן האדם כבר נידון בה למוות. שוב אני אומר לכם כי בן האדם יימסר לידי הכוהנים הראשיים ומנהיגי הדת; וכן, שהם יחרצו את דינו וימסרו אותו לגויים. ואלה יהתלו בבן האדם, ואפילו יירקו עליו ויתעללו בו ויובילו אותו אל מותו. ולאחר שימיתו את בן האדם, אל נא תחששו, כי אני מכריז באוזניכם כי ביום השלישי קום יקום. זכרו את כל אלה. זכרו את הזהרתי זו."

171:4.3 (1871.5) ושוב הוכו השליחים בתדהמה; אך הם לא הצליחו לגרום לעצמם להתייחס לדבריו אלה כפשוטם; הם לא הצליחו להבין שהמאסטר התכוון בדיוק למה שאמר. אמונתם העיקשת במלכות בת-חלוף על-פני האדמה אשר מרכזה בירושלים, עיוורה אותם במידה כזאת שהם פשוט לא היו מסוגלים – לא הרשו לעצמם – לקבל את דבריו כפשוטם. וכל אותו היום הם הרהרו בכך והפכו בדעתם – למה יכול היה המאסטר להתכוון בדבריו המוזרים? אך איש מהם לא העז לשאול אותו באשר לדבריו אלה. רק לאחר מותו, הבינו השליחים הנבוכים כי המאסטר דיבר אליהם בפשטות ובישירות בחזותו את צליבתו שלו.

171:4.4 (1872.1) היה זה מעט לאחר ארוחת הבוקר בבית רמתה, שניגשו אל ישוע כמה פרושים אשר אהדו אותו ואמרו לו: "ברח מהר מכאן. הורדוס גמר אומר לרצוח אותך, ממש כשם שעשה ליוחנן. הוא חושש מהתקוממות של העם והחליט להרוג אותך. אנחנו באים להזהיר אותך בכדי שתוכל למלט את נפשך."

171:4.5 (1872.2) ודבר זה היה נכון בחלקו. תחייתו של אלעזר מן המתים הפחידה והדאיגה את הורדוס. הוא ידע שהסנהדרין העזה לצוות על מותו של ישוע, אפילו בטרם משפט, והורדוס גמר אומר בלבו להרוג את ישוע, או לסלקו ממחוז שלטונו. מכיוון שפחד ממנו מאוד, הוא באמת קיווה לסלקו. הוא קיווה שלא ייאלץ להוציאו להורג.

171:4.6 (1872.3) ענה ישוע לאחר ששמע את אשר היה לפרושים הללו לומר: "מכיר אני היטב את פחדו של הורדוס מבשורת המלכות. אך אל תטעו, הוא יעדיף כי בן האדם יעלה לירושלים, וכי הכוהנים הראשיים יענו אותו ויוציאוהו להורג; לאחר שהורדוס הכתים את

ידיו בדמו של יוחנן, אין הוא שש להיות אחראי למות בן האדם. על-כן, לכו אל השועל הזה ואמרו לו כי בן האדם מטיף היום בפראה, הולך מחר אל יהודה, ולאחר מספר ימים תושלם לגמרי משימתו על-פני האדמה והוא יתכונן לעלות אל האב."

171:4.7 (1872.4) או אז נפנה ישוע אל השליחים, ואמר: "משכבר הימים הומתו הנביאים בירושלים, ואך ראוי כי בן האדם יעלה אל העיר של בית האב בכדי שיועלה בה כקורבן לצביעות האנושית, לדעות הקדומות הדתיות ולעיוורון הרוחני. אוֹה יְרוּשָׁלַיִם, יְרוּשָׁלַיִם, ההורגת אֶת הַנְּבִיאִים וְהַסוֹקֶלֶת אֶת מוֹרֵי הָאֱמֶת הַשְׁלוּחִים אֵלֶיהָ. כַּמָּה פְּעָמִים חָפַצְתִּי לְקַבֵּץ אֶת בָּנַיִךְ כְּתָרְנָגוֹלֶת הַמְקַבֶּצֶת אֶת אֶפְרוֹחֶיהָ תַּחַת כְּנָפֶיהָ, וְלֹא אֲבִיתֶם. הִנֵּה בֵּיתְכֶם יֵיעָזֵב לָכֶם שָׁמֵם. כִּי אֲנִי אֹמֵר לָכֶם, מֵעַתָּה לֹא תִרְאוּנִי. תבקשוני ולא תמצאוני." ולאחר שאמר את הדברים האלה, נפנה אל אלה אשר מצויים סביבו ואמר: "על-אף כל זאת, נעלה לירושלים לחגיגות הפסח ונעשה את אשר נדרש מאתנו בכדי למלא את רצון האב שבשמים."

171:4.8 (1872.5) קבוצת המאמינים אשר הלכה באותו יום אחרי ישוע אל יריחו הייתה מבולבלת ונבוכה. השליחים הצליחו להבחין אך ורק בנימה מסוימת של ניצחון בהכרזותיו של ישוע באשר למלכות; הם פשוט לא הצליחו להביא את עצמם למצב שבו הם היו נכונים לתפוש את האזהרות באשר לצרה הממשמשת ובאה עליהם. כאשר ישוע דיבר על "לקום ביום השלישי", הם תפשו את האמירה הזאת כהוכחה ברורה לניצחון המלכות לאחר קרב מקדים לא נעים עם מנהיגי היהודים. עבור היהודים, משמעות הביטוי הנפוץ "היום השלישי" הייתה של "מיד", או "מעט לאחר מכן". כאשר ישוע דיבר על "קימה", הם סברו כי הוא התייחס ל"כינונה של המלכות".

171:4.9 (1872.6) המאמינים הללו קיבלו את ישוע כמשיח, והיהודים לא הכירו כלל – או שהכירו רק במידה מועטה – במציאותו של משיח סובל. הם לא הבינו כי במותו עתיד ישוע להגשים דברים רבים אשר לעולם לא היה מצליח להגשים בחייו. ואף-על-פי שהדבר שהעניק לשליחים את האומץ לעלות לירושלים היה תחייתו של אלעזר, הזיכרון אשר ניחם את המאסטר עצמו בתקופה המאתגרת ביותר של משימת המתת שלו, היה זיכרון הטרנספיגורציה.

5. האיש העיוור ביריחו

(1873.1) 171:5.1 בשעות אחר הצהריים המאוחרות של יום חמישי, ה-30 במרץ, ישוע והשליחים התקרבו אל חומות יריחו כשהם צועדים בראש חבורה של כמאתיים איש. כאשר התקרבו אל שערי העיר, פגשו קבוצת קבצנים וביניהם אדם בשם בָּרְתִימָאוּס, איש זקן אשר התעוור בצעירותו. העיוור הזה שמע רבות על ישוע וידע על כך שריפא את יאשיהו העיוור בירושלים. לא נודע לו על הביקור האחרון של ישוע ביריחו, אלא עד שכבר היה בדרכו אל בית עניא. ברתימאוס החליט כי הוא לא יניח עוד לישוע לבקר ביריחו מבלי שיבקש ממנו להשיב לו את מאור עיניו.

(1873.2) 171:5.2 החדשות על אודות התקרבותו של ישוע לעיר נפוצו ברחבי יריחו, ומאות מתושביה יצאו לקבל את פניו. כאשר ההמון הכביר הזה ליווה את המאסטר חזרה אל תוך העיר, שמע ברתימאוס את הלמות הצעדים הכבדים וידע שמשהו בלתי-שגרתי מתרחש. הוא שאל אנשים אשר עמדו לידו לפשר הדבר. ואחד מן הקבצנים ענה, "ישוע מנצרת חולף לידינו." כאשר שמע ברתימאוס כי ישוע מתקרב, הוא נשא את קולו והחל לצעוק, "ישוע, ישוע, רחם עלי!" והמשיך לצעוק יותר ויותר חזק, וכמה מאלה אשר היו בסמוך לישוע ניגשו אליו, גערו בו וביקשו ממנו להשתתק; אך ללא הועיל; הוא רק המשיך לצעוק, ובקול רם עוד יותר.

(1873.3) 171:5.3 כאשר ישוע שמע את זעקות העיוור, הוא נעצר. כאשר ראה אותו, אמר לחבריו, "הביאו את האדם הזה אלי." הם ניגשו אל ברתימאוס ואמרו לו: "תתנהג יפה; בוא אתנו, כי המאסטר קורא לך." שמע ברתימאוס את המילים האלה, השליך הצדה את מעילו, קפץ אל אמצע הדרך ואלה אשר בסמוך לו הובילוהו אל ישוע. פנה ישוע אל ברתימאוס ואמר: "מַה תִּרְצֶה שֶּׁאֶעֱשֶׂה לָּךְ?" ענה לו העיוור, "אֲדֹנִי, אֲשֶׁר תִּפָּקַחְנָה עֵינָי." שמע ישוע את בקשת האיש וראה את אמונתו, ואמר: "תִּפָּקַחְנָה עֵינֶיךָ; לְךָ לְדָרְכֶךָ; אֱמוּנָתְךָ הוֹשִׁיעָה לָּךְ." מיד נפקחו עיניו, והוא נותר לצד ישוע להלל את אלוהים, עד ליום המחרת, כאשר יצא ישוע אל ירושלים, והוא צעד לפני ההמון והכריז באוזני כל כיצד שב אליו מאור עיניו ביריחו.

6. הביקור אצל זַכַּי

171:6.1 (1873.4) סמוך לשעת השקיעה נכנסה שיירת המאסטר אל יריחו, והוא החליט ללון בה את הלילה. כאשר חלף ישוע ליד בית המכס, היה בו באותה העת זכי, המוכס הראשי, או גובה המס, אשר התאווה לפגוש את ישוע. המוכס הראשי הזה היה אדם אמיד מאוד אשר שמע רבות על אודות הנביא מן הגליל. הוא החליט לגלות איזה מן אדם היה בפעם הבא שבה יבקר ביריחו; וכך, זכי ביקש לעבור דרך ההמון והדבר לא צלח בידו; הם היו רבים מדי, ובשל קומתו הנמוכה לא הצליח לראות מעל לראשיהם. וכך הלך המוכס הראשי אחר ההמון עד סמוך למרכז העיר, לא רחוק מביתו. כשהבין שלא יוכל לחדור את ההמון, ומכיוון שחשש שמא ישוע פשוט יחלוף דרך העיר בלא שיעצור בה, הוא רץ קדימה וטיפס על ענפיו של עץ שקמה אשר צמח מעל לדרך. הוא ידע שכך יוכל להיטיב ולהתבונן במאסטר בעודו חולף. והוא לא התאכזב, שכן, כאשר ישוע עבר במקום הוא נעצר, התבונן למעלה בזכי ואמר, "הזדרז ורד, זכי, כי הלילה חייב אני ללון בביתך." זכי נדהם לשמע הדברים הללו, וכמעט נפל מהעץ מפאת המהירות שבה ירד. הוא ניגש אל ישוע והביע את שמחתו הגדולה על כך שהוא נאות ללון בביתו.

171:6.2 (1874.1) מיד הם הלכו אל ביתו של זכי, ואלו אשר גרו ביריחו הופתעו עד מאוד מכך שישוע הסכים להתגורר אצל המוכס הראשי. וכאשר המאסטר ושליחיו עמדו על מפתן דלת ביתו של זכי, אמר אחד מן הפרושים תושבי יריחו, אשר עמד בסמוך: "תראו איך הוא הולך להתגורר עם חוטא, עם כופר בן אברהם אשר סוחט ושודד את בני עמו." שמע זאת ישוע, השפיל מבטו אל זכי וחייך. אז זכי עלה ונעמד על שרפרף ואמר: "תושבי יריחו, הקשיבו לי! אולי אני מוכס וחוטא, אך המורה הגדול בא לון בביתי; ולפני שיבוא בשערי הבית, מכריז אני באוזניכם כי אתרום את מחצית רכושי לעניים, והחל ממחר, אם גביתי ממאן-דהוא שלא כדין, אשיב לו פי ארבעה. מבקש אני גאולה בכל לבי ומאודי, ומבקש ללמוד לחיות ביושר תחת השגחתו של האל."

171:6.3 (1874.2) כאשר סיים זכי לומר את דבריו, אמר ישוע: "הגאולה אכן באה היום לבית הזה, ואתה אכן הפכת לבן אברהם." ישוע נפנה אז אל הקהל אשר סבב אותם, ואמר: "ואל תתפלאו ממה שאומַר ואל תיעלבו ממה שאעשה, כי זה מכבר הכרזתי כי בן האדם בא לחפש ולגאול את אשר אבד."

171:6.4 (1874.3) באותו לילה הם לנו בביתו של זכי. ולמחרת, הם קמו ועשו את דרכם במעלה "דרך השודדים" אל בית עניא, בדרכם אל חגיגות הפסח בירושלים.

7. "בדרכו של ישוע"

171:7.1 (1874.4) ישוע פיזר שמחה לכל אימת שהלך. הוא היה מלא בחסד ובאמת. עמיתיו לא הפסיקו להתפעל ממילות החסד אשר בקעו מפיו. אפשר לטפח חינניות, אך טוב הלב הינו ניחוח הרֵעות אשר נובע מנשמה גדושה באהבה.

171:7.2 (1874.5) טוּב הלב תמיד מזכה בכבוד, אך כאשר הוא נעדר את החסד, לעתים קרובות הוא יוצר דחיה. הטוּב מושך אך כאשר הוא מלא בחסד. הטוּב מועיל רק כאשר הוא מושך.

171:7.3 (1874.6) ישוע הבין בני-אדם באמת ובתמים; על-כן היה מסוגל להפגין אהדה אמיתית וחמלה כנה. ואולם, רק לעתים רחוקות הוא נתן מקום לרחמים. בעוד שחמלתו הייתה אינסופית, אהדתו הייתה מעשית, אישית ובונה. מעולם הוא לא הניח להיכרות האינטימית שלו עם הסבל לגרום לו להיות אדיש, והוא הצליח לסעוד נשמות במצוקה בלא להעצים את רחמיהן העצמיים.

171:7.4 (1874.7) ישוע הצליח לסייע לבני האדם כה רבות משום שאהב אותם בכנות. הוא באמת אהב כל גבר, כל אישה וכל ילד. בשל הבוננות יוצאת-הדופן שלו – הוא ידע בדיוק מה היה בלב ובדעת האדם – הוא יכול היה להיות רֵע של אמת. הוא היה מתבונן מעוניין וחד. הוא היה מומחה להבנת צורכי האדם, ובפקחותו הבין את הכמיהה האנושית.

171:7.5 (1874.8) ישוע אף-פעם לא מיהר. תמיד היה לו זמן לנחם את רעיו "על הדרך." הוא תמיד גרם לחבריו להרגיש בנוח. הוא היה מאזין מקסים. הוא מעולם לא חיטט בנשמות

חבריו. וגם כאשר ניחם את דעתם הרעבה של אנשים וסעד את צמא נשמותיהם, כל אלה אשר קיבלו מחסדו לא הרגישו כי הם מתוודים לפניו, אלא שהם מתייעצים **אתו.** והם בטחו בו באופן מוחלט, משום שהם ראו עד כמה האמין בהם.

171:7.6 (1875.1) מעולם לא נדמה שהיה סקרן בנוגע לאנשים, הוא מעולם לא ביטא רצון להנחות אותם, לנהל אותם, או לעקוב אחריהם. הוא עורר תחושה עמוקה של ביטחון-עצמי והפיח אומץ רב בקרב כל מי שנהנה מחברתו. כאשר הוא חייך אל אדם, אותו בן-תמותה הרגיש שיש לו יותר יכולת גדולה יותר לפתור את שלל בעיותיו.

171:7.7 (1875.2) ישוע אהב אנשים כל-כך, ובחוכמתו הרבה מעולם לא היסס לנהוג בהם בחומרה בשעה שנדרשה משמעת מעין זו. לעתים קרובות, הוא ביקש לסייע לאדם אחר בכך שביקש את עזרתו. באופן הזה, הוא עורר באדם השני עניין ונגע בהיבטים הטובים יותר של טבע האדם.

171:7.8 (1875.3) המאסטר יכול היה להבחין באמונתה הגואלת של האישה אשר ביקשה להירפא ונגעה מתוך דעה קדומה בשולי כותנתו. הוא תמיד היה מוכן לעצור את דרשה, או את מהלך הקבוצה, כאשר נדרש לסעוד אדם יחיד, ואפילו ילד קטן. דברים כבירים התרחשו לא רק בגלל שלאנשים הייתה האמונה בישוע, אלא גם בשל אמונתו הגדולה של ישוע בהם.

171:7.9 (1875.4) נדמה שרוב הדברים החשובים באמת שישוע אמר או עשה אכן קרו במקרה, "על הדרך." משימת הסעד הארצית של המאסטר כלל לא הייתה מקצועית, מתוכננת היטב, או מעוצבת מראש. הוא הפיץ בריאות ופיזר אושר באופן טבעי ובחֵן, תוך כדי מהלך החיים. אכן נכון הדבר, פשוטו כמשמעו, כי "הוא התהלך והרבָּה טוב."

171:7.10 (1875.5) ראוי לחסידי המאסטר בכל העידנים ללמוד לסעוד "על הדרך" – לעשות טוב באופן בלתי-אנוכי כחלק מתנועת חיי היומיום שלהם.

8. משל הכיכרות

171:8.1 (1875.6) הם לא יצאו לדרכם עד צהרי היום, שכן עד לשעת לילה מאוחרת לימד ישוע את משפחתו של זכי את בשורת המלכות. בסביבות מחצית הדרך העולה אל בית עניא, עצרה החבורה לשם ארוחת-צהריים בעוד שההמונים המשיכו לירושלים – הם לא ידעו כי ישוע והשליחים התכוונו ללון באותו לילה על הר הזיתים.

171:8.2 (1875.7) שלא כבמשל הכישורים, אשר כוון לכל התלמידים, כוון משל הכיכרות באופן בלעדי יותר עבור השליחים. משל זה הסתמך ברובו על התנסותו של ארכלאוס ועל ניסיונו הכושל לתפוש את השלטון במלכות יהודה. היה זה אחד מן המשלים הבודדים אשר המאסטר ביסס על דמות היסטורית אמיתית. לא היה זה מוזר שארכלאוס עצמו היה במחשבותיהם – שפן ביתו של זכי ביריחו שכן בסמוך לארמון המקושט של ארכלאוס, ומוביל המים שלו מוקם לאורך הדרך שממנה הם יצאו מיריחו.

171:8.3 (1875.8) אמר ישוע: "סבורים אתם כי בן האדם עולה אל ירושלים בכדי לקבל מלכות, אך אני מכריז באוזניכם כי אתם עתידים להתאכזב. האם לא תזכרו את אותו נסיך אשר הלך לארץ רחוקה בכדי לקבל עליו עול מלכות, אבל אפילו בטרם הספיק לשוב, שלחו אליו תושבי המחוז – אשר בלבם כבר דחו אותו – שליח ומסרו לו, 'לא ניתן לאדם הזה למלוך עלינו'? וכפי שדחו את אותו מלך כשליט בעולם, כך עתיד בן האדם להידחות כשליט רוחני. ושוב אכריז באוזניכם כי מלכותי איננה מן העולם הזה; אך אם בן האדם היה מתקבל כשליטם הרוחני של בני עמו, הוא היה מקבל על עצמו מלכות כזו של נשמות בני האדם, והיה מולך ושולט בלבבותיהם. ועל-אף שהם דחו את שלטון הרוח שלי בהם, אנוכי אשוב ואקבל מידֵי אחרים את מלכות הרוח הזו, אשר כעת נמנעה ממני. היום אתם תראו כי בן האדם יידחה, אך בעידן אחר מה שבני אברהם דחו כעת, עוד יתקבל ויתרומם.

171:8.4 (1876.1) "וכעת, כמו האציל אשר נדחה במשל, אקרא לפניי את שנים-עשר משרתיי, סוכניי המיוחדים, ואתן ביד כל אחד מכם ככר שקל אחת, ואזהירכם למען תמלאו היטב את הוראותיי ובעת היעדרותי תשתמשו כראוי בכספים אשר הופקדו בידיכם, בכדי שתוכלו להצדיק את מלאכתכם לכשאשוב ואדרוש מכם דין וחשבון.

171:8.5 (1876.2) "ואפילו אם לא ישוב אותו בן אשר נדחה, יישלח בן אחר במקומו לקבל את מלכותו, ובן זה יזמן אז את כולכם אליו, וידרוש מכם דין וחשבון על מלאכתכם וישמח ברווח אשר הרווחתם.

171:8.6 (1876.3) "וכאשר ייקראו הסוכנים לתת דין וחשבון, יבוא הָרִאשׁוֹן וַיֹּאמַר, 'אֲדֹנִי, מָנֶה שֶׁלְּךָ הֵבִיא עֲשָׂרֶת מָנִים.' וַיֹּאמֶר אֵלָיו: 'הֱטִיבוֹתָ לַעֲשׂוֹת הָעֶבֶד הַטּוֹב, תַּחַת אֲשֶׁר הָיִיתָ נֶאֱמָן בִּמְעַט מִזְעָר, הֱיֵה שַׁלִּיט עַל-עֶשֶׂר עָרִים.' וַיָּבֹא הַשֵּׁנִי וַיֹּאמַר, 'אֲדֹנִי מָנֶה שֶׁלְּךָ עָשָׂה חֲמֵשֶׁת מָנִים.' וַיֹּאמֶר, 'גַּם לָזֶה אַף אַתָּה הֱיֵה עַל חָמֵשׁ עָרִים.' וַיָּבֹא הָאַחֵר וַיֹּאמַר, 'הֵא לְךָ מָנֶה שֶׁלָּךְ, אֲשֶׁר-הָיָה אֶצְלִי צָרוּר בְּסוּדָר. מִיִּרְאָתִי אֹתְךָ כִּי אִישׁ קָשֶׁה אָתָּה, לֹקֵחַ אֶת אֲשֶׁר לֹא הִנַּחְתָּ וְקֹצֵר אֶת-אֲשֶׁר לֹא זָרַעְתָּ.' וַיֹּאמֶר אֵלָיו, 'עַל פִּיךָ אֶשְׁפָּטְךָ. הָעֶבֶד הָרָע אַתָּה, יָדַעְתָּ כִּי אֲנִי אִישׁ קָשֶׁה לֹקֵחַ אֶת אֲשֶׁר לֹא הִנַּחְתִּי וְקוֹצֵר אֶת-אֲשֶׁר לֹא זָרַעְתִּי. וְלָמָּה לֹא נָתַתָּ אֶת כַּסְפִּי לַשֻּׁלְחָנִי, וַאֲנִי בְּבוֹאִי הָיִיתִי תּוֹבֵעַ אוֹתוֹ בְּמַרְבִּית.'

171:8.7 (1876.4) "או אז אמר השליט אֶל העומדים שָׁם: 'שְׂאוּ מִמֶּנּוּ אֶת הַמָּנֶה, וּתְנוּ אֶל אֲשֶׁר לוֹ עֲשָׂרֶת הַמָּנִים.' וכאשר הזכירו לוֹ כִּי יֶשׁ לוֹ עֲשָׂרֶת מָנִים, אמר: 'הֵן אֲנִי אֹמֵר לָכֶם, כִּי כָל אִישׁ שֶׁיֵּשׁ לוֹ יינתן לוֹ, וַאֲשֶׁר אֵין לוֹ, יֻקַּח מִמֶּנּוּ גַּם אֶת אֲשֶׁר לוֹ.'"

171:8.8 (1876.5) וכאשר השליחים ביקשו לדעת את ההבדל במשמעות בין המשל הזה לבין המשל הקודם על הכישורים, ישוע הקשיב לכל שאלותיהם, ורק אמר: "שקלו היטב בלבבכם את המילים האלה, וכל אחד מכם ימצא את המשמעות האמיתית."

171:8.9 (1876.6) היה זה נתנאל אשר לימד היטב, שנים לאחר מכן, את משמעותם של שני המשלים. וניתן לסכם כך את אשר לימד:

171:8.10 (1876.7) 1. היכולת הינה אמת המידה להזדמנויות הניתנות בחיים. אף-פעם לא תתבקשו לשאת באחריות להשגת דבר-מה אשר הוא מעבר ליכולותיכם.

171:8.11 (1876.8) 2. נאמנות מעידה באופן מהימן על מידת האמינות של האדם. אדם אשר מגלה נאמנות בדברים הקטנים, סביר שיגלה את אותה נאמנות בכל אשר יעשה.

171:8.12 (1876.9) 3. המאסטר גומל פחות לזה אשר גילה נאמנות קטנה יותר, בשעה שההזדמנויות שוות.

171:8.13 (1877.1) 4. הוא גומל גמול שווה על אותה מידה של נאמנות, בשעה שההזדמנות קטנה יותר.

171:8.14 (1877.2) משסיימו את ארוחת הצהריים שלהם, ולאחר שההמונים המשיכו בדרכם לעבר ירושלים, עמד ישוע אל מול השליחים בצלו של מדף סלע לצד הדרך, ובשמחה ובהוד של מלכות הניף את אצבעו מערבה, ואמר: "בואו, אחיי, נעלה לירושלים, ונקבל שם את אשר ממתין לנו; וכך נמלא עד תום את רצון האב שבשמים."

171:8.15 (1877.3) וכך המשיכו ישוע ושליחיו בדרכם, במסעו האחרון של המאסטר לירושלים בדמות אדם בשר ודם בן-תמותה.

מסמך 172

עולים לירושלים

172:0.1 (1878.1) ישוע והשליחים הגיעו לבית עניא מעט לאחר השעה ארבע אחר הצהריים של יום שישי, ה-31 במרץ, שנת 30. אלעזר, אחיותיו וחבריהם ציפו להם; ומכיוון שמאז תחייתו של אלעזר מן המתים הגיעו מדי יום אנשים רבים בכדי לשאול את אלעזר על הדבר, נודע לישוע כי הוחלט להלין אותם בביתו של מאמין אחר, שכן בשם שמעון, אשר עמד בראש הכפר הקטן מאז מות אביו של אלעזר.

172:0.2 (1878.2) באותו ערב קיבל ישוע מבקרים רבים, ותושביהם הפשוטים של בית עניא ובית פגי עשו כמיטב יכולתם לגרום לו להרגיש רצוי ובנוח. אף-על-פי שרבים סברו כי ישוע מתעתד לעלות לירושלים תוך שהוא ממרה את גזר דין המוות אשר גזרה עליו הסנהדרין, וכי הוא מתכוון להכריז על עצמו כמלך היהודים, המשפחה בבית עניא – אלעזר, מרתה ומרים – הבינה באופן מלא יותר כי המאסטר לא היה מלך מהסוג הזה; הייתה להם תחושה עמומה שזהו ככל הנראה ביקורו האחרון בירושלים ובבית עניא.

172:0.3 (1878.3) לכוהנים הראשיים נודע כי ישוע לן בבית עניא, ואולם הם סברו כי מוטב שלא לעצרו בקרב חבריו; הם החליטו להמתין עד לבואו לירושלים. ישוע ידע על כל אלה, אך הוא שמר על שקט מלכותי; חבריו מעולם לא ראו אותו יותר אסוף ולבבי; ואפילו השליחים נדהמו מכך שהוא כמעט לא הוטרד מן העובדה שהסנהדרין ציוותה על כל יהודי למסור אותו לידיה. כאשר המאסטר ישן באותו לילה, שמרו עליו השליחים זוגות-זוגות,

רבים מהם חגורי חרבות למותניהם. מוקדם למחרת, העירו אותם מאות עולי רגל אשר הגיעו מירושלים – אף שהיה זה יום שבת – בכדי לפגוש את ישוע ואת אלעזר, אשר אותו החייה מן המתים.

1. שבת בבית עניא

172:1.1 (1878.4) עולי הרגל אשר מחוץ לארץ יהודה, וכן הרשויות היהודיות, שאלו את עצמם כולם: "מה אתם חושבים שישוע יעשה? האם הוא יעלה אל החג?" לפיכך, הציבור שמח כאשר נודע שישוע הגיע לבית עניא, אך הכוהנים הראשיים והפרושים היו מעט נבוכים. הם שמחו כי הוא מצוי באזור שיפוטם, אך גם מעט חששו מתעוזתו; הם זכרו כי בביקורו הקודם בבית עניא קם וחזר אלעזר מן המתים, ואלעזר החל להוות בעיה גדולה עבור אויביו של ישוע.

172:1.2 (1878.5) שישה ימים לפני הפסח, במוצאי השבת, חגגו כולם בבית עניא ובבית פגי את הגעתו של ישוע; כך, בביתו של שמעון נערכה סעודת משתה ציבורית גדולה. אורחי הכבוד של הארוחה היו ישוע ואלעזר; הסעודה נערכה תוך קריאת תיגר על הסנהדרין. מרתה ניהלה את הגשת המזון; אחותה מרים ניצבה בקרב הנשים בקהל, שכן על-פי המנהג היהודי אישה לא יכולה הייתה להשתתף בסעודה ציבורית. אומנם סוכני הסנהדרין נכחו במקום, אך הם חששו לעצור את ישוע בקרב חבריו.

172:1.3 (1879.1) ישוע שוחח עם שמעון על אודות יהושע הקדום – אשר על שמו הוא נקרא – וסיפר כיצד עלו יהושע ועם ישראל לירושלים דרך יריחו. בשעה שהוא סיפר על האגדה על נפילת חומות יריחו, אמר ישוע: "אין אני מוטרד מחומות אבן וסלע; אך אני אטיף לאהבת האב לכל בני האדם, ואגרום לחומות הדעה הקדומה, ההתחסדות והשנאה ליפול תחתיהן."

172:1.4 (1879.2) המשתה התנהל בשמחה ובאופן נורמאלי, למעט העובדה שכל השליחים היו רציניים שלא כהרגלם. ישוע היה שמח במידה יוצאת-דופן והוא שיחק עם הילדים עד לזמן

ההגעה לשולחן.

172:1.5 (1879.3) לא אירע כל דבר יוצא-דופן עד לסמוך לסיום הארוחה. או אז, יצאה מרים, אחות אלעזר, מתוך קבוצת הנשים אשר התבוננו במשתה, ניגשה אל המקום שבו הסב ישוע כאורח הכבוד ופתחה צנצנת עשויה בהט ובה משחה יקרת ערך ונדירה; ולאחר שמָשחה את ראש המאסטר, החלה למשוח את רגליו, שאותן ניקתה בשערות ראשה. כל הבית נמלא בריח המשחה, וכל הנוכחים נדהמו מהמעשה של מרים. אלעזר לא אמר דבר, אך כאשר כמה מן הנוכחים החלו למלמל ולהתרעם על כך שנעשה שימוש במשחה כה יקרה, ניגש יהודה איש-קריות אל מקום מושבו של אנדראס, ואמר את זאת: "מדוע לא נמכרה המשחה הזו וניתנה תמורתה כצדקה להאכיל את העניים? עליך לדבר עם המאסטר בכדי שיוקיע בזבוז שכזה."

172:1.6 (1879.4) ישוע ידע על מה שהם חשבו ושמע את אשר נאמר. הוא הניח את ידו על ראשה של מרים, אשר כרעה ברך לצדו, ואמר, כשהבעת פניו משרה נועם: "עזבו אותה במנוחה, כל אחד מכם. מדוע זה תציקו לה על שעשתה את הטוב אשר ציווה אותה לבה. לאלה הממלמלים כי היה ראוי למכור את המשחה ולהעניק את תמורתה כצדקה לעניים, אומר כי העניים תמיד יהיו עמכם, כך שתוכלו לסעוד אותם כראות עיניכם; אבל אני לא אהיה תמיד עמכם; שכן בקרוב אשוב אל אבי. האישה הזאת שמרה את המשחה זה מכבר בכדי למשוח את גופתי בעת קבורתה, וכעת נמלכה בדעתה, ומתוך ציפייה למותי, משחה אותי. אין למנוע ממנה את הסיפוק שבכך. בעשותה כן, מרים הוכיחה מחדש את כולכם, שכן בפעולה הזאת היא הפגינה אמונה בדברים אשר אמרתי על מותי ועל הרקעתי אל אבי שבשמיים. אין להוכיח את מרים על אשר עשתה הלילה; להיפך, הנני מכריז באוזניכם כי בעידנים אשר יבואו, כל אימת שתסופר בשורה זו ברחבי העולם, יסופר זיכרון המעשה שלה לזכרה."

172:1.7 (1879.5) בשל הגערה הזו, אשר יהודה איש-קריות לקח באופן אישי, הוא החליט באופן סופי להיגמל ולנקום על רגשותיו הפגועים. פעמים רבות הוא חשב על כך שלא במודע, אך כעת העז לחשוב מחשבות כה מרושעות באופן מודע לגמרי. ורבים אחרים עודדו אותו בכך, שכן עלות המשחה הייתה שוות-ערך לשכר עבודה של אדם במשך שנה שלמה – מספיק

על-מנת להאכיל בלחם חמשת אלפים איש. אך מרים אהבה את ישוע; ומכיוון שהאמינה למילותיו כי הוא חייב למות, שינתה את דעתה והחליטה להקדיש למאסטר את המשחה הזו – שבה התכוונה למשוח את גופתו לאחר מותו – עוד בחייו. ואם כך החליטה, אין למנוע ממנה להעניק לו את המתנה הזו.

172:1.8 (1879.6) הן אלעזר והן מרתה ידעו כי מרים חסכה את הכסף בכדי לקנות את משחת הנֵרְד הזו. והם הסכימו בשמחה לכך שתגשים את משאת לבה, זאת הואיל והם היו אמידים ויכלו בקלות להרשות לעצמם להציע מנחה שכזו.

172:1.9 (1880.1) כאשר שמעו הכוהנים הראשיים על אודות המשתה בבית עניא אשר נערך לכבודם של ישוע ואלעזר, הם קיימו התייעצות בינם לבין עצמם בשאלה מה יש לעשות באשר לאלעזר. הם החליטו שגם אלעזר הינו בן מוות. הם הסיקו נכונה כי יהיה זה חסר-תוחלת להמית את ישוע, אם יתירו לאלעזר – שאותו הקים לתחייה מן המתים – להמשיך ולחיות.

2. יום ראשון בבוקר עם השליחים

172:2.1 (1880.2) בבוקר יום ראשון הזה, בגן היפהפה של שמעון, קיבץ המאסטר את שנים-עשר השליחים שלו סביבו והעביר להם את ההנחיות המכינות האחרונות באשר לכניסה לירושלים. הוא אמר להם שככל הנראה הוא ילמד וינאם פעמים רבות בטרם ישוב אל האב, אך יעץ לשליחים עצמם שלא לפעול בציבור בזמן הפסח בירושלים. הוא הנחה אותם להישאר קרוב אליו, "להתבונן ולהתפלל." ישוע ידע כי רבים משליחיו ומהמלווים המידיים שלו חגרו בסתר חרבות למותניהם, אך הוא כלל לא התייחס לעובדה הזו.

172:2.2 (1880.3) ההנחיות אשר נתן באותו בוקר כללו סקירה קצרה של פעולותיהם, החל בהסמכה ליד כפר נחום ועד לאותו היום, עם כניסתם לירושלים. השליחים הקשיבו בדממה; איש לא שאל דבר.

172:2.3 (1880.4) מוקדם באותו בוקר הפקיד דוד זבדיה את התמורה ממכירת ציוד המחנה בפלה בידי יהודה וזה, בתורו, הפקיד את החלק הארי של הכסף בידיו של שמעון, מארחם, וביקש ממנו לשמור עליו בבטחה ועבור מה שהם יידרשו לו בירושלים.

172:2.4 (1880.5) לאחר הפגישה עם השליחים, נועד ישוע עם אלעזר והנחה אותו להימנע מלהקריב את חייו כקורבן לנקמת הסנהדרין. ומתוך ציות להנחיה הזו של ישוע, אלעזר נס אל פילדלפיה כעבור ימים אחדים, כאשר שלחו פקידי הסנהדרין אנשים לעצור אותו.

172:2.5 (1880.6) כך או אחרת, כלל חסידיו של ישוע הרגישו את המשבר הממשמש ובא, אך נמנע מהם מלשער את מלוא כובד המשבר בשל השמחה והרוח העליזה יוצאות הדופן אשר הפגין המאסטר.

3. היציאה לירושלים

172:3.1 (1880.7) בית עניא הייתה מרוחקת כשלושה קילומטרים מן המקדש, והיה זה ביום ראשון, בשעה אחת-וחצי אחר הצהריים, כאשר ישוע היה מוכן לצאת לירושלים. הוא חש חיבה עמוקה לבית עניא ולתושביה הפשוטים. נצרת, כפר נחום וירושלים דחו אותו, אך בבית עניא קיבלו אותו, האמינו בו. והיה זה בכפר הקטן הזה – שבו כמעט כל גבר, אישה וילד היו מאמינים – שישוע בחר לבצע את המעשה המדהים ביותר בכל משימתו הארצית, את השבתו של אלעזר מן המתים. הוא לא הקים את אלעזר לתחייה על-מנת שהכפריים יאמינו, אלא דווקא משום שכבר האמינו.

172:3.2 (1880.8) במשך כל אותו בוקר חשב ישוע על כניסתו לירושלים. עד אז הוא תמיד ניסה לדכא את כל ההכרזות הפומביות על אודות היותו המשיח. ואולם כעת, המצב היה שונה. הוא התקרב אל סוף הקריירה שלו בגוף בשר ודם, הסנהדרין ציוותה על מותו, ולא ייגרם שום נזק מכך שיתיר לחסידיו לבטא את רגשותיהם בחופשיות, כפי שניחש שבוודאי יקרה אם יבחר להיכנס באופן רשמי ופומבי אל העיר.

172:3.3 (1881.1) ישוע לא החליט להיכנס באופן פומבי לירושלים בכדי לבקש בפעם האחרונה את תמיכת הציבור, ואף לא בכדי לבקש לעצמו כוח. הוא אף לא עשה כן על-מנת לרָצות את כמיהתם האנושית של חסידיו ושל שליחיו. ישוע לא השלה עצמו באשר לכל אלה, כמעשה החולם באספמיה; היטב הוא ידע מה תהא תוצאת ביקורו.

172:3.4 (1881.2) לאחר שהחליט להיכנס לירושלים באופן פומבי, ניצב המאסטר בפני בחירת האמצעי הראוי שבעזרתו יוציא את החלטתו זו אל הפועל. ישוע סרק את כלל האזכורים הרבים – מהם סותרים – של מה שכונה "הנבואות המשיחיות", אך נדמה היה כי רק אחת מהן הייתה ראויה למימוש. רבות מן הנבואות דיברו על מלך בן-דוד, גואל זמני רב-עוצמה ותוקפן אשר יגאל את כל עם ישראל מעול שלטון הגויים. ואולם, הייתה פסקה אחת אשר נקשרה למשיח, ואשר לעיתים צוטטה על-ידי אלה אשר ראו את משימת המשיח באור רוחני יותר; וזו יותר התאימה לאופן שבו ישוע תכנן להיכנס לירושלים. הפסוקים נמצאו בספר זכריה, וכך נאמר שם: "גִּילִי מְאֹד בַּת צִיּוֹן, הָרִיעִי בַּת יְרוּשָׁלִַם. הִנֵּה מַלְכֵּךְ יָבוֹא לָךְ, צַדִּיק וְנוֹשָׁע הוּא. עָנִי וְרֹכֵב עַל חֲמוֹר, וְעַל עַיִר בֶּן-אֲתֹנוֹת."

172:3.5 (1881.3) מלך לוחם תמיד נכנס בשערי העיר רכוב על סוס; מלך של משימת שלום ושל רעות תמיד מגיע רכוב על חמור. ישוע לא ייכנס לירושלים רכוב על סוס, אך הוא הסכים להיכנס בשעריה בשלום וברצון טוב כבן האדם הרכוב על עַיִר.

172:3.6 (1881.4) במשך זמן רב ניסה ישוע, באמצעות לימוד ישיר, לשכנע את שליחיו ואת תלמידיו כי מלכותו אינה מן העולם הזה, כי מלכות זאת הייתה רוחנית לגמרי; אך הדבר לא עלה בידו. כעת, משנכשל לעשות כן בלימוד שבמישרין, הוא התכוון לנסות לעשות את זאת באופן סמלי. וכך, ממש לאחר ארוחת צהרי היום, קרא אליו ישוע את פטרוס ואת יוחנן, הנחה אותם ללכת אל בית פגי, הכפר הקטן השכן, מעט מרוחק מן הדרך, מרחק קטן מבית עניא לכיוון צפון-מערב, ואז אמר: "לכו אל בית פגי, וכאשר תגיעו אל צומת הדרכים, תראו עיר בן-אתונות קשור שם. התירו את העיר והביאוהו עמכם לכאן. ואם מאן-דהוא ישאל אתכם לפשר הדבר, אמרו רק: 'המאסטר זקוק לו.'" וכאשר הלכו שני השליחים אל בית פגי, כפי שהנחה אותם המאסטר, הם מצאו את העַיִר קשור לצד אמו ברחוב פתוח קרוב לבית בפינה.

וכשפטרוס החל להתיר את העיר, יצא אליו בעליו ושאל לפשר הדבר, וכאשר פטרוס ענה לו כמצוות ישוע, אמר האיש: "אם המאסטר שלכם הוא ישוע הגלילי, תנו לו את העיר." וכך, הם שבו והעַיר עמם.

172:3.7 (1881.5) עד אותה עת נקבצו כמה מאות עולי רגל סביב ישוע ושליחיו. מאז שעות הבוקר המאוחרות עצרו מבקרים אשר היו בדרכם אל חגיגות הפסח. ובינתיים, דוד זבדיה וכמה משליחיו לשעבר החליטו, על דעת עצמם, למהר לירושלים ולהפיץ שם את החדשות בקרב ההמון ועולי הרגל. הם הודיעו כי ישוע מנצרת מתכוון להיכנס ברוב כבוד והדר לעיר. וכך, כמה אלפים מן המבקרים הללו נהרו על-מנת לקבל את פניו של הנביא ועושה הנפלאות המפורסם, אשר היו שהאמינו כי הוא היה המשיח. ההמונים הללו, אשר הגיעו מירושלים, פגשו את ישוע ואת ההמון אשר עלה אל העיר ממש כאשר אלו ירדו מפסגת הר הזיתים והיו בדרכם אל העיר.

172:3.8 (1882.1) כאשר יצאה השיירה מבית עניא, אחזה התלהבות גדולה בהמון, בתלמידים, במאמינים ובעולי הרגל המבקרים, אשר רבים מהם הגיעו מן הגליל ומפראה. מעט לפני שהם יצאו לדרכם, הגיעו לשם שתים-עשרה הנשים של סגל הנשים המקורי וכמה מבנות לוויתן, ואלה הצטרפו לתהלוכה הייחודית הזו בדרכה השמחה אל העיר.

172:3.9 (1882.2) לפני שהתאומים לבית חלפי יצאו, הם הניחו את אדרותיהם על גב העַיר והחזיקו בו בזמן שהמאסטר עלה על גבו. עם התקרב התהלוכה אל פסגת הר הזיתים, השליכו ההמונים החוגגים את בגדיהם, וכן ענפי זית מן העצים הסמוכים, על הארץ ויצרו שטיח של כבוד לחמור הנושא על גבו את בן המלכות, את המשיח המובטח. עם התקרב ההמון הצוהל אל ירושלים, הם החלו לשיר, או יותר נכון לצעוק יחדיו, את מזמור תהילים, "הוֹשַׁע-נָא לְבֶן דָּוִד; בָּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יְהוָה. הוֹשַׁע-נָא בַּמְּרוֹמִים. בְּרוּכָה מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם הַבָּאָה."

172:3.10 (1882.3) עת המשיכו לנוע עד לפסגת הר הזיתים, היה ישוע שמח וצוהל. וכאשר נגלתה העיר ונראו צריחי המקדש, עצר המאסטר את התהלוכה ודממה גדולה נפלה עליהם כאשר ראו אותו בוכה. הוא השפיל מבט אל ההמונים אשר עלו מן העיר לקבל את פניו, פני המאסטר, ואמר בקול רוטט מהתרגשות ומדמעות: "הוֹ יְרוּשָׁלַיִם, לוּ יָדַעַתְּ גַּם אַתְּ, בְּעוֹד יוֹמֵךְ הַזֶּה אֶת דֶּרֶךְ שְׁלוֹמֵךְ, וְעַתָּה נִסְתַּר מֵעֵינָיִךְ! את עתידה לדחות את בן השלום ולהפנות עורף

לבשורת הגאולה. כִּי הִנֵּה יָמִים בָּאִים עָלַיִךְ וְשָׁפְכוּ אוֹיְבַיִךְ סוֹלֲלָה סְבִיבֵךְ וְהִקִּיפוּךְ וְצָרוּ עָלַיִךְ מִכָּל עֶבְרָיִךְ. וְהָרְסוּ עַד לָאָרֶץ אוֹתָךְ וְאֶת בָּנַיִךְ בְּקִרְבֵּךְ, וְלֹא יַשְׁאִירוּ בָךְ אֶבֶן עַל אָבֶן, עֵקֶב אֲשֶׁר לֹא יָדַעַתְּ עֵת פְּקֻדָּתֵךְ. אַת עתידה לדחות מתת אלוה, וכל בני האדם ידחו אותך."

172:3.11 (1882.4) כאשר סיים לומר את דבריו, הם החלו לרדת מפסגת הר הזיתים ומיד פגשו את ההמונים אשר עלו מירושלים וענפי תמר בידיהם, צועקים הושע-נא, שמחים ועליזים וטובי לבב. המאסטר כלל לא תכנן שההמונים הללו יעלו מירושלים לקבל את פניו; הייתה זו מלאכתם של אחרים. הוא מעולם לא תכנן מראש דברים דרמטיים.

172:3.12 (1882.5) בקרב ההמון אשר נהר לקבל את פני המאסטר, נמצאו גם רבים מקרב הפרושים ואויביו האחרים של ישוע. והם נבהלו עד מאוד מפרץ ההתלהבות הפתאומי והבלתי-צפוי אשר גילה הציבור, ופחדו לעצור אותו שמא המעשה יגרום להתקוממות גלויה של העם. הם מאוד חששו מתגובות ההמון והמוני המבקרים, אשר רבים מהם שמעו רבות על אודות ישוע, ואשר רבים מהם האמינו בו.

172:3.13 (1882.6) בהתקרבם אל ירושלים, ההמונים הפכו קולניים יותר בהפגנותיהם, במידה כזו שחלק מן הפרושים ניגשו אל ישוע ואמרו לו: "רַבִּי, גְּעַר בְּתַלְמִידֶיךָ ובקש מהם לנהוג כראוי." ענה ישוע: "אך ראוי לילדים הללו לקבל את פני בן השלום, אשר דחו אותו הכוהנים הראשיים. אין מה לבקש מהם להפסיק, שֶׁכֵּן אִם אֱלֹהֶ יֶחֱשׁוּ הָאֲבָנִים תִּזְעָקְנָה."

172:3.14 (1882.7) הפרושים מיהרו לפני התהלוכה ושבו אל הסנהדרין, אשר הייתה מכונסת באותה עת למפגש במקדש. וכך הם דיווחו לעמיתיהם: "ראו, כל מה שעשינו היה ללא הועיל; הגלילי הזה מבלבל אותנו. ההמונים משוגעים עליו; אם לא נעצור את הבורים הללו, כל העולם עוד ילך אחריו."

172:3.15 (1883.1) לפרץ ההתלהבות השטחי והספונטני הזה של ההמונים לא נודעה חשיבות מעמיקה כלשהי. ואף כי קבלת הפנים הייתה שמחה וכנה, היא לא העידה על אמונה עמוקה אשר שכנה בליבותיהם של ההמונים החוגגים. אותם המונים ממש היו מוכנים לדחות במהירות את ישוע מאוחר יותר באותו השבוע, כאשר הסנהדרין ניצבה בעקשנות כנגדו, ולאחר שהתפכחו – משהבינו שישוע אינו מתכוון לכונן את המלכות בהתאם למה שייחלו לו זה מכבר.

(1883.2) 172:3.16 ואולם, העיר כולה הייתה כמרקחה, כך שכולם שאלו, "מי האיש הזה?" וההמונים השיבו, "זהו הנביא מן הגליל, ישוע מנצרת."

4. הביקור בסביבות המקדש

(1883.3) 172:4.1 בשעה שהתאומים לבית חלפי השיבו את החמור לבעליו, התנתקו ישוע ועשרת השליחים מעמיתיהם המידיים, והחלו להסתובב בסביבות המקדש ולהתבונן בהכנות לחג הפסח. מכיוון שהסנהדרין חששה מאוד מהעם, לא נעשה כל ניסיון להפריע לישוע, וזו הייתה אחת הסיבות, אחרי ככלות הכול, שבעטיה התיר ישוע להמונים לפרסם אותו. השליחים כלל לא הבינו כי זו הייתה השיטה האנושית היחידה שבה יכול היה ישוע להימנע ביעילות מלהיעצר מיד עם היכנסו לעיר. המאסטר ביקש לתת לתושביה של ירושלים, גבוהים כנמוכים, ולעשרות האלפים אשר באו לבקר בה לפסח, הזדמנות אחת אחרונה לשמוע את הבשורה ולהאמין בבן השלום, אם בכך יבחרו.

(1883.4) 172:4.2 וכעת, משהחל הערב לרדת וההמונים התפזרו בבקשם לאכול, נותרו ישוע וחסידיו הקרובים לבדם. איזה יום מוזר היה זה! השליחים היו מהורהרים, אך נותרו ללא מילים. מעולם, בכל שנותיהם עם ישוע, הם לא חוו יום שכזה. לרגע הם עצרו ליד האוצר והתבוננו באנשים הבאים להרים את תרומתם; העשירים תרמו הרבה וכולם תרמו בהתאם לרכושם. לבסוף הגיעה אלמנה ענייה לבושה בלואים, והם ראו כיצד שלשלה לחצוצרה שתי פרוטות נחושת. ואז הסב ישוע את תשומת לב השליחים לאלמנה, ואמר: "שימו לב למה שראיתם. הָאַלְמָנָה הַעֲנִיָּה הַזֹּאת נָתְנָה יוֹתֵר מִכֻּלָּם. כִּי כָּל אֵלֶּה הִתְנַדְּבוּ לֵאלֹוהִים מֵהַעוֹדֶף שֶׁלָּהֶם, וְהִיא מִמַּחְסוֹרָהּ נָתְנָה אֶת כָּל אֲשֶׁר הָיָה לָהּ לְמִחְיָה."

(1883.5) 172:4.3 הערב נמשך והם המשיכו להסתובב בחצרות המקדש בדממה. לאחר שישוע חזה במראות האלה פעם נוספת ונזכר ברגשות אשר חווה בביקוריו הקודמים, גם המוקדמים שבהם, אמר: "הבה נלך אל בית עניא לנוח." ישוע, פטרוס ויוחנן הלכו אל ביתו של שמעון, בעוד שיתר השליחים התארחו אצל חבריהם בבית עניא ובית פגי.

5. הגישה של השליחים

172:5.1 (1883.6) בערבו של אותו יום ראשון, בשעה שהם שבו אל בית עניא, ישוע הלך לפני השליחים. מילה לא נאמרה עד אשר הם נפרדו לאחר שהגיעו אל ביתו של שמעון. מעולם לא חוותה שום קבוצה בת שנים-עשר בני-אדם רגשות כה שונים ובלתי-מוסברים, כפי שרחשו כעת בדעתם ובנשמותיהם של שגריריה אלה של המלכות. הגליליים החסונים הללו היו מבולבלים ונבוכים; לא היה להם מושג למה עליהם לצפות בשלב הבא; הם היו מופתעים מדי מכדי לפחד מאוד. לא היה להם מושג על תכניותיו של המאסטר ליום המחרת, והם לא שאלו כל שאלה. הם הלכו אל מקומות הלינה שלהם, אך איש מלבד התאומים לא ישן הרבה. ואולם, הם לא הותירו משמר חמוש השומר על ישוע בביתו של שמעון.

172:5.2 (1884.1) אנדראס היה מבולבל לחלוטין, נבוך עד מאוד. הוא היה השליח היחיד שלא עסק ברצינות במשמעות של פרץ הפרסום הציבורי. הוא היה עסוק מדי במחשבות על האחריות אשר נשא כראש סגל השליחים מכדי לחשוב ברצינות על משמעות ה"הושע-נא" אשר צעקו ההמונים בקולי קולות. אנדראס היה עסוק בהתבוננות באלו מעמיתיו אשר הוא חשש שהרגשות וההתרגשות יסחפו אותם, ובייחוד פטרוס, יעקב, יוחנן ושמעון הקנאי. במהלך כל אותו היום ובימים שלאחריו, כרסמו באנדראס ספקות כבדים, אך הוא מעולם לא ביטא את אלה באוזני עמיתיו השליחים. הוא הוטרד מיחסם של כמה מבין השנים-עשר, אשר הוא ידע כי נשאו כלי נשק על גופם; אך הוא כלל לא ידע שאחיו שלו, פטרוס, היה חמוש אף הוא. וכך, השיירה שנעה לעבר ירושלים הותירה אך רושם שטחי באופן יחסי על אנדראס; הוא היה עסוק מדי באחריות אשר נשא מתוקף תפקידו מכדי להיות מושפע יותר.

172:5.3 (1884.2) בתחילה, שמעון פטרוס כמעט ונסחף לגמרי על הגלים של ביטויי האהדה הפומביים הנלהבים; ואולם, עד לשובם לבית עניא באותו הערב, הוא כבר היה מפוקח למדי. פטרוס פשוט לא הצליח להבין מה המאסטר מתכוון לעשות. הוא התאכזב מרות כאשר ישוע לא רכב על גלי ההתלהבות והתמיכה הציבורית בכדי להכריז הכרזה כלשהי. פטרוס לא הצליח להבין מדוע ישוע לא דיבר אל ההמונים כאשר הם הגיעו אל המקדש, או לפחות התיר

לאחד מהשליחים לפנות אליהם בדברים. פטרוס היה מטיף גדול, והיה קשה לו לראות קהל כה גדול, מקבל ונלהב שכזה פשוט מתבזבז. בכל מאודו הוא התאווה להטיף להמון הזה את בשורת המלכות, ממש שם, במקדש; אך המאסטר אסר עליהם מפורשות לעשות כן, כאשר הורה שלא ללמד או להטיף במהלך שבוע הפסח הזה בירושלים. עבור שמעון פטרוס, התגובה לתהלוכה המרהיבה שנכנסה אל העיר הייתה הרסנית; עד ללילה הוא כבר התפקח ונעצב מאוד.

172:5.4 (1884.3) עבור יעקב זבדיה, יום ראשון הזה היה יום מלא מבוכה ובלבול עמוק; הוא לא הצליח לתפוש את החשיבות של מה שהתרחש; הוא לא הצליח להבין מדוע המאסטר התיר לפרסם אותו, ואז, לאחר שכבר הגיעו למקדש, סירב לומר ולו מילה אחת לאנשים סביבו. בשעה שהתהלוכה נעה במורד הר הזיתים לעבר ירושלים, ובייחוד כאשר פגשו אותם אלפי עולי-רגל אשר נהרו בכדי לקבל את פני המאסטר, נקרע יעקב באכזריות בין רגשות מנוגדים; הוא חש התרוממות-רוח ורגשי הוקרה ממה שראו עיניו, ובה-בעת חרדה ממה שיקרה כאשר הם יגיעו אל המקדש. ואז, כאשר ישוע ירד מגב החמור והחל להסתובב בחופשיות בחצרות המקדש, הוא התאכזב לחלוטין. יעקב לא הצליח להבין את הסיבה שבעטיה בוזבזה הזדמנות פז שכזו להכריז על המלכות. עם רדת הליל, דעתו הייתה אחוזה לחלוטין בחוסר-וודאות מטריד ומעורר חרדה.

172:5.5 (1884.4) יוחנן זבדיה התקרב קמעה להבנת המניעים של ישוע למעשיו; לכל הפחות, הוא תפש באופן חלקי את המשמעות הרוחנית של הכניסה החגיגית לירושלים. בשעה שההמונים נעו לעבר המקדש, וכשיוחנן ראה את המאסטר על גב העַיר, הוא נזכר ששמע פעם את ישוע מצטט את הפסוקים מספר זכריה אשר תיארו את המשיח כאדם רודף שלום אשר יגיע אל ירושלים כשהוא רכוב על גב חמור. יוחנן הפך בפסוקים בדעתו, והחל להבין את המשמעות הסמלית של תהלוכת אחר הצהרים של יום ראשון הזה. לכל הפחות הוא תפש מספיק מן המשמעות של הפסוקים הללו בכדי ליהנות במידת-מה מן המתרחש, ובכדי להימנע מלהתאכזב יתר-על-המידה כאשר התהלוכה המנצחת הסתיימה ללא כל תוצאה נראית לעין. יוחנן ניחן בסוג דעת אשר מטבעה נטתה לחשוב ולהרגיש בסמלים.

172:5.6 (1885.1) פיליפוס זועזע לחלוטין מן הפתאומיות של פרץ התמיכה, ומן הספונטניות שלה. בזמן הירידה מהר הזיתים, הוא לא הצליח לאסוף את מחשבותיו במידה הנדרשת על-מנת להחליט מה בעצם משמעותה של ההפגנה. במידה מסוימת, הוא נהנה מן התמיכה, בשל הכבוד לו זכה המאסטר שלו. עד לעת שבה הם הגיעו למקדש, הוא הוטרד מן המחשבה שישוע עשוי לבקש ממנו להאכיל את ההמונים; לכן, כאשר תשומת לבו של ישוע נפנתה הלאה מן ההמון, ובזמן שיתר השליחים התאכזבו מן הדבר, פיליפוס הרגיש הקלה גדולה. לעיתים היוו ההמונים מבחן גדול עבור הכלכל של חבורת השנים-עשר. ולאחר שהוקל לו מן הפחדים האלה אשר חווה באופן אישי באשר לצרכיו החומריים של ההמון, הצטרף פיליפוס אל פטרוס והביע אכזבה על כך שלא נעשה דבר בכדי ללמד את הקהל. באותו לילה הפך פיליפוס במאורעות היום במוחו ונכנע לספקות אשר עלו בו בנוגע לכל רעיון המלכות; באמת ובתמים הוא התפלא על הפשר של כל אלה, ואולם, הוא לא שיתף אף-אחד בספקותיו; הוא אהב את ישוע יותר מדי. הייתה לו אמונה אישית כבירה במאסטר.

172:5.7 (1885.2) למעט ההיבטים הנבואיים והסמליים, נתנאל היה הקרוב מכולם להבין את הסיבות שבעטיין בחר המאסטר להיעזר בתמיכתם העממית של עולי הרגל אשר הגיעו לחגוג את הפסח. הוא הסיק שאלמלא נכנס ישוע לירושלים באופן הפגנתי שכזה, הוא היה נעצר בידי שליחי הסנהדרין ומושלך לכלא בו ברגע שכף רגלו הייתה דורכת על אדמת העיר. על-כן, הוא לא הופתע כאשר המאסטר לא עשה כל שימוש נוסף בקהל הצוהל משכבר נכנס אל תוך חומות העיר, ובזאת הותיר על מנהיגי היהודים רושם שמנע מהם מלעצור אותו באופן מידי. מכיוון שנתנאל הבין את הסיבה האמיתית שבעטיה נכנס המאסטר לעיר באופן הזה, הוא הלך אחריו בטבעיות ולא הופרע כל-כך, או התאכזב, כיתר השליחים, מן האופן שבו ישוע נהג לאחר מכן. נתנאל חש אמון רב בהבנתו של ישוע את בני האדם ובחוכמה והפקחות שבהן טיפל במצבים קשים.

172:5.8 (1885.3) בתחילה, מתי לא הושפע ממפגן התהלוכה. הוא לא תפש את המשמעות של מה שראו עיניו, עד אשר גם הוא נזכר בפסוקים מספר זכריה שבהם מתאר הנביא את צהלת ירושלים עם בוא המלך הגואל רכוב על עיר בן-אתונות. עם תנועת התהלוכה לעבר העיר ואז

עם התקרבותה אל המקדש, מתי נכנס לאקסטזה; הוא היה בטוח שדבר מה יוצא-דופן עתיד להתרחש כאשר המאסטר יגיע אל המקדש בראש תהלוכת ההמון השואג. כאשר אחד מן הפרושים לעג לישוע ואמר, "תראו-תראו מי זה בא, מלך היהודים רכוב על חמור!" מתי נדרש למאמץ גדול מאוד בכדי לעצור את עצמו מלפגוע בו. באותו הערב, בדרך חזרה אל בית עניא, איש מבין השנים-עשר לא היה מדוכא יותר ממתי. יחד עם שמעון פטרוס ושמעון הקנאי, הוא היה זה אשר חווה את המתח הנפשי הגדול ביותר ואף הגיע למצב של תשישות לעת ליל. ואולם, עד הבוקר מתי היה הרבה יותר עליז; אחרי ככלות הכול, הוא היה מפסידן בעל רוח טובה.

172:5.9 (1886.1) מכל השנים-עשר תומאס היה הנבוך והמבולבל ביותר. רוב הזמן הוא פשוט נגרר וצפה במתרחש, ותהה לעצמו באמת ובתמים מה יכול היה להיות המניע של המאסטר להשתתפות בהפגנה כל-כך מוזרה. עמוק בלבו הוא חשב שהמפגן ילדותי במקצת, אם לא טיפשי לגמרי. הוא מעולם לא ראה את ישוע עושה משהו מעין זה, ובאותו יום ראשון אחר הצהריים לא הצליח להבין מדוע ישוע התנהג כך. עד למועד שבו הם הגיעו אל בית המקדש, תומאס הסיק שההפגנה נועדה להפחיד את הסנהדרין בכדי שלא תעז לעצור מיד את המאסטר. בדרך חזרה לבית עניא, תומאס חשב הרבה אך לא אמר מאום. עד לשעת השינה, הוא כבר הבין את הפקחות שבכניסתו של המאסטר לירושלים מתוך מהומה רבתי, ואף התחיל לראות את הצדדים הקומיים שבדבר. וכל אלה שימחו אותו מאוד.

172:5.10 (1886.2) עבור שמעון הקנאי, יום הראשון הזה החל כיום גדול. הוא ראה בעיני רוחו מחזות נפלאים בירושלים בימים הקרובים. ובכך הוא אכן צדק. אך שמעון חלם על כינונו של שלטון חדש של היהודים, כאשר ישוע יושב על כס המלך דוד. שמעון ראה את הלאומנים נכנסים לפעולה מיד עם הכרזת המלכות, ואותו עצמו עומד כמפקד העליון בראש הכוחות הצבאיים של המלכות החדשה. ברדתו מהר הזיתים, הוא אפילו ראה בעיני רוחו את כל חברי הסנהדרין ואוהדיהם מתים לפני ערבו של אותו היום. הוא באמת האמין שדבר-מה כביר עומד להתרחש. הוא היה האיש הקולני ביותר בקרב כלל ההמון. ועד לשעה חמש אחר הצהריים, הוא הפך לשליח דומם, מרוסק ומדוכא. כתוצאה מן ההלם אשר חווה באותו יום, הוא נכנס לדיכאון שממנו יצא רק באופן חלקי, וגם זה, הרבה לאחר תחייתו של המאסטר מן המתים.

172:5.11 (1886.3) עבור התאומים לבית חלפי היה זה יום מושלם. הם נהנו ממנו עד תום, ומכיוון שנעדרו מן הביקור השקט בסביבות המקדש, נמנעה מהם הרבה מחוויית השקט שלאחר מפגן ההמון הסוער. הם לא הצליחו להבין את התנהגותם המדוכאת של השליחים כאשר שבו אל בית עניא באותו הערב. היום הזה נחרט לתמיד בזיכרונם של התאומים כיום שבו הם חוו את גן העדן על-פני האדמה באופן המוחשי ביותר. היום הזה היווה את הפסגה המספקת של הקריירה שלהם כשליחים. והזיכרון של התרוממות הרוח אשר חשו בשעות אחרי הצהרים של אותו יום ראשון, נשא אותם דרך כל הטרגדיה של השבוע גדוש האירועים הזה, עד לשעת הצליבה עצמה. הייתה זו הכניסה הראויה ביותר למלך שהתאומים יכלו לצפות לה; הם נהנו מכל רגע של המפגן כולו. הם הסכימו לגמרי עם כל מה שראו, וזכרו זאת עוד שנים ארוכות לאחר מכן.

172:5.12 (1886.4) יותר מאשר על כל שאר השליחים, תהלוכת הכניסה לירושלים השפיעה לרעה על יהודה איש-קריות. מוחו קדח ותסס באופן לא נעים בשל גערתו של המאסטר יום קודם לכן, לאחר שמרים משחה את ישוע בעת הסעודה בביתו של שמעון. יהודה נגעל מכל המחזה. הדבר נראה לו ילדותי, ואפילו מגוחך. השליח הנקמני הזה התבונן במה שקרה בשעות אחר הצהריים של יום ראשון הזה, וחשב שישוע דומה יותר לליצן מאשר למלך. הוא התרעם מאוד על כל מה שהתרחש. הוא צידד בנקודת ההשקפה של היוונים והרומים, אשר זלזלו בכל מי שהסכים לרכוב על חמור או על עַיר. עד לעת שבה נכנסה תהלוכת הניצחון לעיר, יהודה כבר גמר אומר לנטוש את רעיון המלכות כולו; הוא כמעט והחליט לנטוש את כל הניסיונות הקומיים לכונן את מלכות השמים. ואז הוא נזכר בתחייתו של אלעזר מן המתים, ובדברים רבים אחרים, והחליט להישאר עם השנים-עשר לפחות עוד יום אחד נוסף. חוץ מזה, הוא היה מופקד על הקופה, ולא חלם לקחת אתו את כספי השליחים אתו בשעה שינטוש. בדרך חזרה לבית עניא באותו ערב, התנהגותו של יהודה לא בלטה במוזרותה, שכן כל השליחים היו מדוכאים באותה המידה.

172:5.13 (1887.1) יהודה הושפע ביותר מן הלעג של חבריו הצדוקים. המאורע היחיד אשר נודעה לו ההשפעה הרבה ביותר על החלטתו הסופית לנטוש את ישוע ואת חבריו השליחים, אירע כאשר ישוע הגיע לשערי העיר: צדוקי אחד בעל השפעה (חבר של משפחת יהודה)

מיהר אליו בעודו לועג לו, טפח על גבו ואמר: "למה זה נפלו פניך, חברי הטוב; שמח אתנו כאשר אנו מכריזים על ישוע מנצרת כעל מלך היהודים עם כניסתו בשערי ירושלים רכוב על חמור." יהודה מעולם לא ברח מרדיפה, אך הוא לא יכול היה לעמוד אל מול לעג שכזה. הרצון לנקום, אשר פיעם בו זה מכבר, נמהל כעת בפחד הנורא מן הלעג, הפחד מפני הבושה הנוראית אשר יחוש באשר למאסטר ולחבריו השליחים. בלבו פנימה, השגריר המוסמך הזה של המלכות כבר נטש; כל מה שנדרש לו כעת היה תירוץ מתקבל על הדעת על-מנת לזנוח באופן גלוי את המאסטר.

מסמך 173

יום שני בירושלים

173:0.1 (1888.1) מוקדם בבוקרו של יום שני הזה, כפי שנקבע מראש, התכנסו ישוע והשליחים בביתו של שמעון בבית עניא, ולאחר התוועדות קצרה הם יצאו לירושלים. השנים-עשר היו שקטים באופן מוזר כאשר עשו את דרכם אל המקדש; הם עדיין לא התאוששו ממאורעות היום הקודם. הם היו מלאי-ציפייה, שרויים בפחד והרגישו עמוקות הרגשת ניתוק אשר נבעה מהשינוי החד אשר חל בטקטיקה של המאסטר, וכן בשל ההנחיה אשר הנחה אותם להימנע מללמד בפומבי לאורך שבוע הפסח הזה.

173:0.2 (1888.2) בשעה שהקבוצה הזו ירדה במורד הר הזיתים, ישוע הלך בראש ואילו השליחים הלכו קרוב אחריו והיו נתונים בהגות של שתיקה. בדעת כולם, למעט בדעתו של יהודה איש-קריות, מחשבה אחת הייתה מצויה מעל הכול: מה יעשה המאסטר היום? לעומת זאת, המחשבה אשר העסיקה את דעתו של יהודה הייתה: מה עלי לעשות? האם עלי להמשיך עם ישוע ועם חבריי, או שעלי לעזוב? ואם אני הולך לעזוב, כיצד עלי לעשות להיפרד מהם?

173:0.3 (1888.3) היה זה בסביבות השעה תשע של בוקר היום הנפלא הזה, שהגברים הללו הגיעו אל המקדש. ומיד הם הלכו אל החצר הגדולה שבה לימד ישוע תכופות, ולאחר שבירכו את המאמינים אשר המתינו לו, עלה ישוע על אחד מדוכני המלמדים והחל לדבר אל הקהל הנאסף. השליחים נסוגו מעט הצידה והמתינו לבאות.

1. טיהור המקדש

173:1.1 (1888.4) לתפילות ולטקסים אשר נערכו בבית המקדש החלה להתלוות פעילות מסחרית עצומה. העסקים נסבו סביב קניית בעלי-חיים ראויים במטרה שישמשו בהקרבת הקורבנות השונים. אף-על-פי שהותר לאדם להביא את בעל החיים שלו עצמו, נותרה על כנה הדרישה כי על בעל החיים להיות חף מכל "פגם" בהתאם לחוקי הלווים, וכן שעליו לקבל את אישור בוחני המקדש הרשמיים. מאמינים רבים חוו את ההשפלה שבדחיית בעל החיים המושלם-לכאורה שהביאו עמם על-ידי בוחני המקדש. לפיכך התפתח הנוהג השגור יותר לרכוש בעלי-חיים למטרת הקרבת קורבנות במקדש עצמו, ואף-על-פי שהיו מספר תחנות בסמוך להר הזיתים שבהן ניתן היה לעשות זאת, האופנה בת הזמן הייתה לרכוש את בעלי-החיים הללו ישירות ממכלאות המקדש. כך נוצר בהדרגה המנהג למכור כל מיני בעלי-חיים לשם הקרבת קורבנות בחצרות המקדש. וכך התפתח עסק נרחב בעל רווחים עצומים. חלק מן הרווחים הללו זרמו לקופת המקדש, ואילו חלק הארי זרם בעקיפין לידיהן של משפחות הכוהנים הגדולים.

173:1.2 (1888.5) עסקי מכירת בעלי החיים שגשגו בחצרות המקדש משום שכאשר המאמין רכש לעצמו בעל-חיים שכזה, אף-על-פי ששילם מחיר גבוה יותר, הובטח לו כי הוא לא יידרש לשלם כל תשלום מעבר לכך, וכן שבעל החיים לא יידחה מסיבות אמיתיות או טכניות. בזמנים מסוימים ובנסיבות מסוימות נגבו מפשוטי העם מחירים מופקעים ביותר, בעיקר במהלך החגים. הייתה תקופה שבה הכוהנים תאבי הבצע העזו לגבות מחיר השקול למשכורת של שבוע עבודה בתמורה לצמד יונים אשר ראוי היה למכור לעניים בפרוטות מעטות. "בני חנן" כבר החלו אז לבנות את עסקיהם בחצרות המקדש. עסקים אלו פעלו, עד אשר חוסלו בידי ההמון הזועם כשלוש שנים לפני שבית המקדש עצמו נחרב.

(1889.1) 173:1.3 ואולם, חצרות בית המקדש חוללו גם בדרכים אחרות אשר אינן מסחר בבעלי-חיים ובסחורות שונות. בעת ההיא התקיימה מערכת בנקאות וסחר ענפה אשר פעלה בחצרות המקדש. וזהו המקור לכל אלה: בתקופת השושלת החשמונאית הנפיקו היהודים מטבעות כסף משל עצמם, והשתרר הנוהג לשלם במטבע היהודי הזה את מס המקדש בן מחצית השקל, וכן את כל יתר תשלומי המקדש. תקנה זו הובילה לצורך להרשות לחלפני הכספים לקיים את פעולות החלפנות ולהמיר מכל המטבעות הרבים אשר היו נהוגים בפלשתינה ובפרובינציות רומיות אחרות למטבע השקל היהודי המקובל. מס הגולגולת של בית המקדש, אשר עמד על מחצית שקל, נגבה מכולם פרט לנשים, קטינים ועבדים. היה זה מטבע בגודלו של מטבע בן עשרה סנט, אך כפול ממנו בעוביו. בימי ישוע, הכוהנים היו פטורים גם הם מתשלום מס המקדש. בהתאם לכך, על-מנת לאפשר ליהודים להצטייד בכסף אשר נדרש לשם תשלום מס המקדש טרם היציאה לירושלים, הקימו חלפני הכספים המורשים את דוכניהם בערים הראשיות של פלשתינה בימים שבין ה-15 ל-25 לחודש אשר קדמו לחג הפסח. לאחר עשרת הימים הללו, עלו חלפני הכספים לירושלים והקימו את דוכניהם בחצרות המקדש. הותר להם לגבות עמלה בת שלושה עד ארבעה סנטים על החלפת מטבע אשר ערכו עמד על כעשרה סנט, ואם ערך המטבע היה גבוה מזה, הותר להם לגבות אף עמלה כפולה מזו. חלפני הכספים הרוויחו מהמרות הכספים אשר בוצעו במטרה לרכוש את בעלי החיים אשר הועלו כקורבן, וכן מתשלומי הנדרים ומהגשת המנחות.

(1889.2) 173:1.4 חלפני הכספים הללו של המקדש קיימו פעילות חלפנות כספים רווחית והמירו יותר מעשרים סוגי מטבעות שונים אשר הביאו עמם עולי הרגל מעת לעת לירושלים. ואולם, הם עסקו גם בסוגים שונים של פעילות בנקאית ענפה נוספת. הן אוצר המקדש והן שליטי המקדש הרוויחו מאוד מהפעילות המסחרית הזו. כדבר שבשגרה, הוחזקו באוצר המקדש סכומים בשווי של יותר מעשרה מיליוני דולרים, בעוד שפשוטי העם המשיכו להתבוסס בעוני ולשלם את המסים הבלתי-צודקים האלה.

(1889.3) 173:1.5 בתוככי כל הרעש הזה של חלפני כספים, סוחרים ומוכרי בקר, ניסה ישוע בבוקר יום שני הזה ללמד את בשורת המלכות השמימית. הוא לא היה היחיד לכעוס על חילול

המקדש; פשוטי העם, ובייחוד היהודים אשר הגיעו מפרובינציות רחוקות, התרעמו מאוד אף הם על חילול הקודש שבעשיית רווח בבית הסגידה הלאומי. באותה עת התכנסה הסנהדרין עצמה לדיוניה שבשגרה באולם אשר סביבו רחשו כל ההמולה והבלבול הללו של פעילות המסחר והחליפין.

(1890.1) 173:1.6 כאשר ישוע התכונן להתחיל בנאומו, התרחשו שני דברים אשר תפסו את תשומת לבו. בדוכן של חלפן כספים אשר עמד בסמוך, התרחש ויכוח אלים וחם על תלונתו של יהודי מאלכסנדריה על כך ששילם מחיר מופקע, ובה-בעת נמלא האוויר בהמולה של כמאה שוורים אשר הובלו מאזור אחד של המכלאות אל אזור אחר. כאשר ישוע עצר וחשב בדממה ומתוך כוונה על סצנת המסחר והבלבול אשר מתרחשת מולו, הבחין ביהודי פשוט מן הגליל, אדם אשר דיבר עמו פעם בעירון, אדם אשר לעגו לו כמה מתושבי יהודה שהחשיבו עצמם כטובים ממנו; השילוב של כל אלה גם יחד גרמו לאחד מאותם פרצי זעם משונים ותקופתיים אשר חוותה נשמתו של ישוע מעת לעת.

(1890.2) 173:1.7 לתדהמת השליחים אשר עמדו בסמוך, ואשר לא נטלו חלק במה שעתיד היה להתרחש, ישוע ירד מדוכן המלמדים, ניגש אל הנער אשר העביר את הבקר דרך החצר, לקח ממנו את השוט, הצליף בשוט והוביל את בעלי החיים בבטחה ובמהירות אל מחוץ למקדש. וזה לא היה הכול; ישוע צעד בהוד אל מול האלפים אשר נקבצו בחצר המקדש והתבוננו בנעשה, ניגש אל עבר המכלאה הרחוקה ביותר, פתח את שערי כל המכלאות והניס את בעלי החיים הכלואים. כאן כבר חשו עולי הרגל כאילו היכה בהם ברק, ובצעקות רמות הם נעו אל עבר הדוכנים והפכו את השולחנות של חלפני הכספים. תוך פחות מחמש דקות הוצא כלל המסחר אל מחוץ למקדש. כאשר הגיעו השומרים הרומיים אשר הוצבו בסמוך, הכול חזר להיות שקט, והסדר חזר לשרור בקרב הקהל; ישוע שב אל דוכן המלמדים ואמר להמון: "ביום הזה הייתם עדים להתגשמות הכתוב: 'בֵּיתִי בֵּית תְּפִלָּה לְכָל הָעַמִּים, וְאַתֶּם עֲשִׂיתֶם אוֹתוֹ מְעָרַת פָּרִיצִים'."

(1890.3) 173:1.8 אך לפני שיכול היה לומר דבר-מה נוסף, פרץ הקהל בקריאות הושע-נא, ומיד יצאה מן ההמון קבוצת צעירים אשר החלה לשיר מזמורי הלל על אשר המקדש הקדוש טוהר מן החול ומן הסוחרים תאבי הרווח. אז הגיעו למקום כמה מן הכוהנים, ואחד מהם אמר

לישוע: "האם אינך שומע מה אומרים בני הלוויים?" ענה לו המאסטר, "האם לא קראת בכתובים כי 'מִפִּי עוֹלְלִים וְיֹנְקִים יִסַּדְתָּ עֹז'?" וכל יתר אותו היום, בשעה שישוע לימד, עמדו שומרים מן הקהל בפתחים ומנעו מכל אדם מלשאת אפילו כלי ריק אל תוך חצרות המקדש.

173:1.9 (1890.4) הכוהנים הראשיים, וכן החכמים, שמעו על אודות המתרחש, ולא ידעו מה לעשות. עוד יותר הם חששו מן המאסטר, ועוד יותר היו נחושים לחסלו. ואולם, הם היו מבולבלים. הם לא ידעו כיצד לגרום למותו, שכן הם חששו מאוד מן ההמונים, אשר כעת הביעו תמיכה בהוצאת כלל הסוחרים מן המקדש. ובמשך כל אותו היום – יום של שקט ושלווה בחצרות המקדש – שמע הציבור את תורת ישוע ונסמך על דבריו, הלכה למעשה.

173:1.10 (1890.5) המעשה המפתיע של ישוע היה מעבר ליכולת ההבנה של שליחיו. הם הופתעו כל-כך מן הפתאומיות של פעולת המאסטר, עד כי הם נותרו במשך כל הפעילות הזאת מתגודדים בסמוך לדוכן הנואמים; הם לא נקפו אצבע על-מנת לסייע בטיהור המקדש. אילו היה המאורע המופלא הזה מתרחש יום קודם לכן, בעת בואו של ישוע אל המקדש כמנצח, עם הגעת התהלוכה הרועשת ליעדה דרך שערי העיר ולקול צהלות התמיכה של ההמון, הם היו מוכנים לכך. ואולם, האופן שבו הדברים התרחשו תפסו אותם בהפתעה מוחלטת ובאי-מוכנות להשתתף.

173:1.11 (1891.1) טיהור המקדש מעיד על יחסו של המאסטר למסחור הדת, וכן על התיעוב אשר הוא חש כלפי כל צורות חוסר-ההוגנות והפקת הרווח על חשבון העניים והבורים. המאורע הזה אף מדגים כי ישוע לא תמך בהימנעות משימוש בכוח על-מנת להגן על רוב האנשים מפני שעבוד בלתי-הוגן בידי מיעוטים לא ישרים המתבססים על עוצמה פוליטית, כלכלית או דתית. אין להתיר לאנשים פקחים, מרושעים ותחבולניים לארגן את עצמם בכדי לנצל ולשעבד את אלה אשר לא נוטים להשתמש בכוח על-מנת להגן על עצמם, או לקדם את מטרותיהם הראויות בחיים, בשל העובדה שהאידיאלים שלהם אינם עולים בקנה אחד עם שימוש שכזה בכוח.

2. קריאת תיגר על סמכות המאסטר

(1891.2) 173:2.1 כניסתו של ישוע לירושלים כמנצח ביום ראשון הדהימה כל-כך את מנהיגי היהודים, עד כי הם נמנעו מלעצור אותו. לטיהור המדהים אשר עשה באותו יום במקדש נודעה השפעה דומה, ואף הוא דחה את מועד מעצרו של המאסטר. מדי יום גברה נחישותם של מנהיגי היהודים לחסל אותו, אך היו להם שני פחדים, ופחדם זה דחה את שעת פעולתם. הכוהנים הראשים והחכמים לא רצו לעצור את ישוע בפומבי, מחשש כי ההמונים יעלו עליהם בכעס וחוסר-שקט; הם גם חששו מן האפשרות שהחיילים הרומיים ייקראו לדכא התקוממות עממית.

(1891.3) 173:2.2 הואיל ואיש מחבריו של המאסטר לא נכח בדיון הצהריים של הסנהדרין, התקבלה החלטה פה אחד כי נדרש לחסל את ישוע במהרה. ואולם, הם לא הצליחו להחליט מתי וכיצד לעצור אותו. לבסוף, הם החליטו למנות חמש קבוצות אשר תצאנה ותבואנה בתוך הקהל ותבקשנה לסבך אותו מול אלו אשר האזינו לשיעוריו. וכך, בסביבות השעה שתיים אחר הצהריים, כאשר החל ישוע את הדרשה על "החירות של היות האדם בן", התקרבה קבוצה שכזו של חכמי ישראל אל ישוע, הפסיקה אותו כנהוג תוך שאלת שאלה, ואמרה: "באיזו סמכות אתה מלמד את הדברים הללו? מי נתן לך את הסמכות הזו?"

(1891.4) 173:2.3 היה זה בהחלט ראוי מצד שליטי המקדש ומנהיגי הסנהדרין לשאול שאלה מעין זו כל אדם אשר התיימר ללמד ולפעול באופן יוצא-דופן, כפי שעשה ישוע, ובמיוחד על רקע פעולת טיהור המקדש אשר התרחשה קודם לכך. כל הסוחרים וחלפני הכספים הללו פעלו ברישיון אשר ניתן להם מידי השליטים העליונים, ואחוזים מרווחיהם היו אמורים לזרום ישירות אל קופת המקדש. אל נא תשכחו כי מילת המפתח עבור היהודים הייתה **סמכות.** הנביאים תמיד עוררו מהומות משום שהתיימרו ללמד ללא סמכות, מבלי שהוסמכו כראוי על-ידי בתי המדרש הרבניים ומבלי שקיבלו הסמכה מן הסנהדרין. יומרה ללימוד בפומבי ללא סמכות מעין זו נחשבה או כבורות או כמרי גלוי. באותה תקופה, אך ורק לסנהדרין הותר להסמיך רבי או מורה, וטקס שכזה נערך בנוכחותם של לפחות שלושה אנשים אשר אף הם

הוסמכו באותו האופן. ההסמכה הזו העניקה למורה את התואר "רבי", ואף הסמיכה אותו לנהוג כשופט, "לקשור ולהתיר את העניינים אשר יובאו לדיון לפניו."

173:2.4 (1892.1) שליטי המקדש ניצבו לפני ישוע באותו אחר-צהריים בכדי לקרוא תיגר לא רק על מה שלימד, אלא גם על מעשיו. ישוע ידע היטב כי הם טענו זה מכבר כי הסמכות למה שלימד הייתה שטנית, וכי כל פעולותיו הכבירות נעשו בכוחו של נסיך השדים. על-כן החל המאסטר את תשובתו בכך ששאל אותם שאלת-נגד משלו. אמר ישוע: "גם אנוכי מבקש לשאול אתכם שאלה אחת, ואם תענו לי עליה, אענה לכם גם אני על שאלת מקור הסמכות למעשיי. האם יוחנן בשעתו קיבל את הסמכות להטביל מן השמיים או מבני-אדם?"

173:2.5 (1892.2) וכאשר שמעו מאזיניו את השאלה, הם פרשו אל אחד הצדדים בכדי להתייעץ באשר לתשובה שאותה ישיבו. הם ביקשו להביך את ישוע לפני הקהל, אך כעת מצאו את עצמם עומדים נבוכים לפני כל הקהל אשר התאסף בחצר המקדש. וחוסר הנוחות שלהם ניכר לעין בשעה ששבו אל ישוע וענו: "באשר להטבלה של יוחנן, איננו יודעים; איננו יודעים." והם ענו כך למאסטר משום שחשבו בינם לבין עצמם: אם נאמר משמיים, כי אז הוא יאמר מדוע לא האמנתם לו, ואולי אף יוסיף כי הוא עצמו פועל בסמכותו של יוחנן; ואם נאמר מאדם, ההמונים עלולים לעלות עלינו, שהרי רובם מחשיבים את יוחנן כנביא; וכך הם נאלצו לעמוד בפני ישוע ובפני הקהל ולהודות כי הם, מנהיגי הדת וחכמי ישראל, אינם יכולים (או שמא אינם מעוניינים) להביע דעה באשר למשימתו של יוחנן. ולאחר שענו, השפיל ישוע את מבטו אליהם ואמר, "גם אני לא אומַר לכם מהו מקור הסמכות לפעולותיי."

173:2.6 (1892.3) ישוע מעולם לא התכוון לפעול בסמכותו של יוחנן. יוחנן מעולם לא הוסמך על-ידי הסנהדרין. סמכותו של ישוע נבעה ממנו עצמו ומן העליונות הנצחית של האב.

173:2.7 (1892.4) בשימוש בטקטיקה הזו מול אויביו, ישוע לא התכוון לחמוק מן השאלה. במבט ראשון, נדמה כאילו חמק במומחיות מן השאלה, אך לא כך היה. ישוע מעולם לא השתמש ביתרון בלתי-הוגן כנגד מישהו, אפילו לא מול אויביו. בדוגמה הזו, אף כי נדמה כאילו ישוע חמק מן השאלה, הוא סיפק לכל מאזיניו תשובה באשר לסמכות שממנה נובעת משימתו. הם טענו כי הוא פועל בסמכות נסיך השדים, ואילו ישוע חזר וטען כי כל מה שלימד

וכל מה שעשה היה מתוקף העוצמה והסמכות של האב שבשמים. מנהיגי היהודים סירבו לקבל זאת וביקשו לדחוק אותו לפינה על-מנת שיודה כי הוא מורה משונה, שהרי מעולם לא הוסמך על-ידי הסנהדרין. באופן שבו ענה, בעוד שישוע לא טען שיוחנן הוא מקור סמכותו, הוא אכן הצליח לשכנע את המאזינים להבין כי אויביו נפלו בפח אשר אותו הם ביקשו לטמון לו, וכך הם יצאו ניזוקים בעיני כלל הנוכחים.

173:2.8 (1892.5) והייתה זו הגאונות הזו שהפגין המאסטר בטיפול באויביו אשר גרמה להם לחשוש ממנו. הם לא ניסו לשאול דבר-מה נוסף באותו היום; הם פרשו על-מנת להתייעץ בינם לבין עצמם. ואולם, הקהל מיהר להבחין בחוסר היושרה ובהיעדר הכנות שבשאלות האלה ששאלו מנהיגי היהודים. אפילו פשוטי העם הצליחו להבחין בהבדל שבין המלכותיות המוסרית של המאסטר לבין הצביעות והתככנות של אויביו. ואולם, טיהור המקדש גרם לצדוקים לצדד בפרושים בטיפוח התוכנית לחסל את ישוע. ובאותם ימים הצדוקים היוו רוב בסנהדרין.

3. המשל על שני הבנים

173:3.1 (1893.1) בזמן שהפרושים הקטנוניים עמדו מולו בדממה, השפיל ישוע את מבטו אליהם ואמר: "מכיוון שהנכם מתלבטים באשר למשימת יוחנן ומתנגדים לתורתו ולפועלו של בן האדם, הַקשיבו-נא ואספר לכם משל: הָיה-היה איש מכובד וְלוֹ שְׁנֵי בָנִים. והאיש ביקש את עזרתם בניהול אחוזתו. וייגֹש אֶל הָרִאשׁוֹן וַיֹּאמֶר, 'בְּנִי, לֵךְ הַיּוֹם וַעֲבֹד בְּכַרְמִי.' והבן הבלתי-מתחשב הזה ענה, 'לֹא חָפַצְתִּי'; וְאַחֲרֵי כֵן נִחַם וַיֵּלֶךְ. וייגֹש אֶל הַשֵּׁנִי וַיְדַבֵּר כָּזֹאת גַּם אֵלָיו. וַיַּעַן וַיֹּאמֶר, 'הִנְנִי אֲדֹנִי.' ולאחר שנפנה האב אל בנו, הבן הצבוע והלא-נאמן פשוט לֹא הָלָךְ. שואל אני אתכם, מִי מִשְּׁנֵיהֶם עָשָׂה אֶת רְצוֹן אָבִיו?"

173:3.2 (1893.2) ענו כולם כאיש אחד ואמרו, "הבן הראשון." אמר להם ישוע: "אָמֵן אֹמֵר אֲנִי לָכֶם, אף כי נדמה כי הַמּוֹכְסִים וְהַזּוֹנוֹת מסרבים לכפר, הם יכירו בדרכם השגויה וְיִקַּדְּמוּ אֶתְכֶם לָבוֹא אֶל מַלְכוּת הָאֱלוֹהִים, אתם אשר כה מתיימרים לשרת את האב שבשמים בעודכם

מסרבים לפעול כמצוותו. אתם לא האמנתם ביוחנן, אלא המוכסים והזונות האמינו; אתם גם אינכם מאמינים לתורתי, אך פשוטי העם יסכיתו לה בשמחה."

173:3.3 (1893.3) ישוע לא תיעב את הפרושים ואת הצדוקים באופן אישי. התנגדותו הייתה כלפי מערכת הלימוד והתרגול שלהם, אשר בה פקפק. הוא לא הפגין עוינות כלפי איש, ואולם כאן התרחשה ההתנגשות הבלתי-נמנעת שבין דת רוח חיה וחדשה לבין הדת הוותיקה יותר של הטקס, המסורת והסמכות.

173:3.4 (1893.4) כל אותו הזמן עמדו השליחים בסמוך למאסטר, אך הם לא נטלו שום חלק במתרחש. כל אחד מן השנים-עשר הגיב בדרכו הייחודית למאורעות הימים האחרונים של משימת המתת של ישוע בגוף בשר ודם, וכולם כאחד המשיכו לציית להנחיה אשר קיבלו מן המאסטר להימנע מללמד או להטיף בציבור במהלך שבוע הפסח.

4. המשל על אודות האדון הנעדר

173:4.1 (1893.5) כאשר ראשי הפרושים והחכמים, אשר ניסו לטמון פח לישוע בשאלותיהם, סיימו לשמוע את הסיפור על אודות שני הבנים ופרשו להתייעצות, נפנה המאסטר אל הנוכחים וסיפר להם משל נוסף:

173:4.2 (1893.6) "הָיָה-הָיָה אִישׁ טוֹב, בַּעַל-בַּיִת אֲשֶׁר נָטַע כֶּרֶם. וַיַּעַשׂ גָּדֵר סָבִיב לוֹ, וַיַּחְצֹב יֶקֶב, וַיִּבֶן מִגְדָּל בְּתוֹכוֹ. וַיִּתְּנֵהוּ אֶל כֹּרְמִים וַיֵּלֶךְ בְּדֶרֶךְ מֵרָחוֹק. וַיְהִי בְּהַגִּיעַ עֵת הַבָּצִיר, וַיִּשְׁלַח עֲבָדָיו אֶל הַכֹּרְמִים לָקַחַת אֶת-פִּרְיוֹ. אבל הם התייעצו בינם לבין עצמם וסרבו לתת את הפרי אשר לאדונם; וַיַּחֲזִיקוּ עַל-פְּנֵי זֹאת הַכֹּרְמִים בַּעֲבָדָיו, אֶת זֶה הִכּוּ וְאֶת זֶה הָרְגוּ וְאֶת זֶה סָקָלוּ. וַיּוֹסֶף שְׁלֹחַ עֲבָדִים אֲחֵרִים רַבִּים וְנֶאֱמָנִים מִן הָרִאשׁוֹנִים, וְגַם לָהֶם עָשׂוּ כֵן. וּבָאַחֲרוֹנָה שָׁלַח אֲלֵיהֶם אֶת בְּנוֹ, כִּי אָמַר לעצמו, 'הם פגעו במשרתיי, וּמִפְּנֵי בְּנִי יָגוּרוּ.' וַיְהִי כִּרְאוֹת הַכֹּרְמִים אֶת הַבֵּן וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו: 'זֶה הוּא הַיּוֹרֵשׁ; לְכוּ וְנַהַרְגֵהוּ וְנֹאחֲזָה בְּנַחֲלָתוֹ.' וַיַּחֲזִיקוּ בוֹ וַיִּדְחָפוּהוּ אֶל

מִחוּץ לַכָּרֶם וַיַּהַרְגוּ אֹתוֹ. וְעַתָּה, כִּי יָבוֹא בַּעַל הַכָּרֶם אֲשֶׁר בְּנוֹ נִדְחַה וְהוּמָת, מַה יַּעֲשֶׂה לַכֹּרְמִים הָרְשָׁעִים הָהֵם?"

(1894.1) 173:4.3 שמע הקהל את המשל ואת שאלתו של ישוע, וענה: "יָרַע לָרָעִים וְיאַבְּדֵם, וְאֶת הַכָּרֶם יִתֵּן לְכֹרְמִים אֲחֵרִים, אֲשֶׁר יָשִׁיבוּ לוֹ אֶת פִּרְיוֹ בְּעִתּוֹ." או-אז הבינו כמה מהם כי המשל התייחס לעם היהודי, ולאופן שבו נהג בנביאים, וכן לדחייה אשר דחו את ישוע ואת בשורת המלכות, והם הצטערו ואמרו, "ישמור אותנו האל, שמא חלילה נמשיך וננהג כך."

(1894.2) 173:4.4 ישוע ראה קבוצה של צדוקים ושל פרושים המתקרבת אליו דרך ההמון. הוא המתין לרגע, עד אשר קרבו אליו ואמר: "היטב תדעו כי אבותיכם דחו את הנביאים, וכי אתם נחושים לדחות את בן האדם." או-אז נתן ישוע מבט בוחן בכוהנים ובזקנים אשר עמדו בסמוך אליו, ואמר: "הֲכִי לֹא קְרָאתֶם בַּכְּתוּבִים 'אֶבֶן מָאֲסוּ הַבּוֹנִים הָיְתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה'? ושוב אזהיר אתכם, כי אם תמשיכו לדחות את הבשורה הזו, כִּי תֻקַּח מִכֶּם מַלְכוּת הָאֱלוֹהִים וְתִסַּב לְגוֹי אֲשֶׁר יקבל את החדשות הטובות וְיַעֲשֶׂה אֶת פְּרָיָהּ, פרי הרוח. המסתורין שורר באבן הזו, שהרי הַנֹּפֵל אַל הָאֶבֶן הַהִיא יִשָּׁבֵר, אַךְ יִגָּאֵל; וַאֲשֶׁר תִּפֹּל עָלָיו, תִּשְׁחָקֵהוּ וַיִּפּוֹץ אֲפָרוֹ לארבע רוחות השמים."

(1894.3) 173:4.5 לשמע המילים האלה, הבינו הפרושים כי ישוע מתייחס אליהם עצמם ואל מנהיגי היהודים. הם חפצו עד מאוד להניח את ידיהם עליו, אך חששו מן ההמון. ואולם, הכעס אשר עלה בהם לשמע מילותיו של המאסטר היה כה גדול, עד אשר הם פרשו שוב לשם התייעצות בשאלה כיצד יגרמו למותו. באותו לילה, הן הצדוקים והן הפרושים חברו על-מנת לתכנן ולטמון לו פח למחרת היום.

5. משל משתה החתונה

(1894.4) 173:5.1 ולאחר שהסופרים והפרושים פרשו לדרכם, נפנה ישוע שוב אל הקהל אשר

נאסף וסיפר את משל משתה החתונה. וכך הוא אמר:

173:5.2 (1894.5) "דּוֹמָה מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם לְמֶלֶךְ בָּשָׂר וָדָם אֲשֶׁר עָשָׂה חֲתֻנָּה לִבְנוֹ, וַיִּשְׁלַח אֶת עֲבָדָיו לִקְרֹא אֶת הַקְּרוּאִים אֶל הַחֲתֻנָּה לֵאמוֹר, 'הִכּוֹל מוּכָן לִסְעוּדָה בְּאַרְמוֹן הַמֶּלֶךְ.' כְּעֵת, רַבִּים מִן הַמּוּזְמָנִים אֲשֶׁר הִבְטִיחוּ, לֹא אָבוּ לָבוֹא. שָׁמַע הַמֶּלֶךְ עַל סֵירוּבָם, שָׁלַח עֲבָדִים וּשְׁלִיחִים נוֹסָפִים לֵאמוֹר: 'הִנֵּה עָרַכְתִּי אֶת סְעוּדָתִי. שְׁוָרַי וּמְרִיאַי טְבוּחִים וְהַכֹּל מוּכָן. בֹּאוּ אֶל הַחֲתֻנָּה.' וְהֵם לֹא שָׁתוּ לִבָּם לָזֹאת, וְזָלְזְלוּ בָּמֶלֶךְ. וַיֵּלְכוּ לָהֶם, זֶה אֶל שָׂדֵהוּ, זֶה אֶל מְלַאכְתּוֹ וְזֶה אֶל מִסְחָרוֹ. וְהַנִּשְׁאָרִים לֹא הִסְתַּפְּקוּ בְּזִלְזוּל בְּבַקְשַׁת הַמֶּלֶךְ, וַתָּפְשׁוּ אֶת עֲבָדָיו וַיִּתְעַלְּלוּ בָּם, וְאֶת חֶלְקָם אַף הָרָגוּ. וּכְאֲשֶׁר הֵבִין הַמֶּלֶךְ כִּי אוֹרְחָיו הַנִּבְחָרִים, אֲפִילּוּ אֵלֶּה אֲשֶׁר כְּבָר הִבְטִיחוּ לְהִשְׁתַּתֵּף בְּמִשְׁתֵּה הַחֲתֻנָּה, דָּחוּ אֶת הַזְמָנָתוֹ, וְאַף תָּקְפוּ וְהָרְגוּ בִּשְׁלִיחָיו, הוּא כָּעַס עַד מְאֹד. וַיְקַצּוֹף הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלַח צְבָאוֹתָיו, וַיְאַבֵּד אֶת הַמְרַצְּחִים הָהֵם וְאֶת עִירָם שָׂרַף בָּאֵשׁ.

173:5.3 (1895.1) "וּלְאַחַר שֶׁהֶעְנִישׁ אֶת אֵלֶּה אֲשֶׁר דָּחוּ אֶת הַזְמָנָתוֹ, הוּא קָבַע מוֹעֵד חָדָשׁ לַחֲתֻנָּה וְאָמַר אֶל עֲבָדָיו: 'אֵלֶּה אֲשֶׁר הוּזְמְנוּ בָּרִאשׁוֹנָה לַחֲתֻנָּה, לֹא הָיוּ רְאוּיִם לָהּ; לָכֵן לְכוּ נָא אֶל רָאשֵׁי הַדְּרָכִים וְאֶל הַשְּׁבִילִים, וְאֲפִילּוּ אֶל חוּץ לָעִיר, וְכָל אִישׁ אֲשֶׁר תִּמְצְאוּ, אֲפִילּוּ זָר הוּא, קִרְאוּ לוֹ אֶל הַחֲתֻנָּה.' וַיֵּצְאוּ הָעֲבָדִים הָהֵם אֶל הַדְּרָכִים וְאֶל הַסְּמָטָאוֹת וַיֶּאֱסְפוּ אֶת כֹּל אֲשֶׁר מָצְאוּ, גַּם רָעִים גַּם טוֹבִים, גַּם עֲשִׁירִים גַּם עֲנִיִּים, וַיִּמָּלֵא בֵּית הַחֲתֻנָּה מְסֻבִּים. וּכְאֲשֶׁר הַכֹּל הָיָה מוּכָן, יָצָא הַמֶּלֶךְ לִפְגֹּשׁ אֶת אוֹרְחָיו, וְלִמְרְבֶּה הַפִּתְעָתוֹ רָאָה שָׁם אָדָם אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ לָבוּשׁ בִּגְדֵי חֲתֻנָּה. וְהֵרִי הַמֶּלֶךְ סִיפֵּק בִּגְדֵי חֲתֻנָּה לְכָל אוֹרְחָיו. וַיֹּאמֶר אֵלָיו: 'רֵעִי, אֵיךְ בָּאתָ הֵנָּה וְאֵין עָלֶיךָ בִּגְדֵי חֲתֻנָּה?' הָאִישׁ הוֹפְתַע וַיֶּאֱלַם. וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לַמְשָׁרְתִים: 'הַשְׁלִיכוּ אֶת הָאוֹרֵחַ הַבַּלְתִּי-מִתְחַשֵּׁב הַזֶּה מִבֵּיתִי, שֶׁיִּצְטָרֵף אֶל כָּל אֵלּוּ אֲשֶׁר דָּחוּ אֶת הַזְמָנָתִי. וַאֲנוֹכִי אֶקְבַּל רַק אֶת אֵלֶּה אֲשֶׁר בְּשִׂמְחָה יֵיעָנוּ לְהַזְמָנָתִי וַאֲשֶׁר מְכֻבָּדִים אוֹתִי בִּלְבוּשׁ הָאוֹרְחִים אֲשֶׁר נָתַתִּי חִנָּם לְכוּלָּם."

173:5.4 (1895.2) לְאַחַר שֶׁסִּיפֵּר אֶת הַמָּשָׁל הַזֶּה, יְשׁוּעַ עָמַד לִפְזֹר אֶת הַקָּהָל, כַּאֲשֶׁר מִבֵּין הָאֲנָשִׁים הִתְקָרֵב אֵלָיו אֶחָד הַמַּאֲמִינִים, וְשָׁאַל: "אֲבָל, מַאסְטֶר, אֵיךְ נוּכַל לָדַעַת אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה? אֵיךְ נוּכַל לְהִתְכּוֹנֵן לְהַזְמָנַת הַמֶּלֶךְ? וְאֵיזֶה סִימָן נְקַבֵּל מִמְּךָ לְמַעַן נֵדַע כִּי אַתָּה הַנָּךְ בֶּן

האל?" שמע זאת המאסטר ואמר, "אך סימן אחד יינתן לכם." או-אז הצביע על גופו שלו, והמשיך ואמר, "השמידו את המקדש הזה ותוך שלושה ימים אקימו מחדש." ואולם, הם לא הבינו את אשר אמר, ובעת שהתפזרו אמרו זה אל זה, "כמעט חמישים שנה היה המקדש הזה בבניה, ועדיין הוא אומר כי הוא ישמידו ויקימו מחדש בשלושה ימים." אפילו שליחיו שלו לא הבינו את חשיבות מילותיו, ואולם, הם נזכרו בדבריו אלה לאחר מכן, לאחר תחייתו מן המתים.

173:5.5 (1895.3) בסביבות השעה ארבע אחר הצהריים באותו יום, סימֵן ישוע לשליחיו כי הוא מבקש לעזוב את המקדש ולצאת אל בית עניא לשם סעודת הערב שלהם ולשם מנוחה. במעלה הר הזיתים הנחה ישוע את אנדראס, פיליפוס ותומאס להקים למחרת היום מחנה קרוב יותר לעיר, מקום שבו ישהו בשארית השבוע של הפסח. בהתאם להנחיה הזו, הם נטו בבוקר שלמחרת את אוהליהם על פיסת קרקע אשר הייתה בבעלות שמעון מבית עניא, בגיא, בצל הגבעה הצופה אל החניון הציבורי של גת שמנים.

173:5.6 (1896.1) בערב יום שני שוב עלתה קבוצת יהודים דוממת במעלה מורדותיו המערביים של הר הזיתים. וכעת החלו שנים-עשר הגברים הללו להרגיש – כפי שמעולם לא הרגישו קודם לכן – שמשהו טראגי עומד להתרחש. ואף כי הטיהור הדרמטי של ראשית הבוקר גרם להם לקוות כי המאסטר יקום ויפגין את כוחותיו הכבירים, כל אשר אירע אחר הצהריים פעל בניגוד גמור לכך, והצביע על כך שקרוב לוודאי, הרשויות היהודיות עתידות לדחות את תורת ישוע. השליחים היו שרויים במתח עצום ובחוסר-וודאות גדולה. הם הבינו כי ייתכן שרק כמה ימים קצרים מפרידים בין מאורעות היום החולף לבין הקריסה הממשמשת וקרבה. כולם הרגישו שמשהו כביר עומד להתרחש, אך הם לא ידעו למה עליהם לצפות. הם הלכו אל מקומות הלינה השונים שלהם לנוח, אך הם ישנו אך מעט. אפילו התאומים לבית חלפי החלו סופסוף להרגיש שהמאורעות של חיי המאסטר נעים במהירות לקראת השיא והקץ.

מסמך 174

בוקר יום שלישי במקדש

174:0.1 (1897.1) בסביבות השעה שבע בבוקרו של אותו יום שלישי, פגש ישוע את השליחים, את סגל הנשים, וכן כעשרים תלמידים בולטים בביתו של שמעון. בפגישה הזו נפרד ישוע מאלעזר ומסר לו את ההנחיה אשר לאחר מכן הביאה אותו לנוס במהרה אל פילדלפיה שבפראה, שם התחבר לתנועה המסיונרית אשר מרכזה היה באותה עיר. ישוע אף נפרד משמעון הזקן, ונתן את הנחיית הפרידה שלו לסגל הנשים, אשר אליו לא שב עוד לדבר באופן רשמי.

174:0.2 (1897.2) בבוקר הזה בירך ישוע כל אחד מן השנים-עשר באופן אישי. לאנדראס אמר: "אל-נא תתייאש מן האירועים אשר עתידים לקרות. החזק היטב את אחֶיך, ודע כי הם לא מוצאים אותך מדוכא." לפטרוס אמר: "אל תשים את מבטחך בכוח הזרוע, אף לא בעוצמת הפלדה. בסס את עצמך על סלעי-העד של הרוח." ליעקב אמר: "אל תמעד בשל מה שמופיע כלפי-חוץ. היה בוטח באמונתך, ובמהרה תדע את המציאות של אשר בו תאמין." ליוחנן אמר: "היה אדיב; אהוב אפילו את אויביך; היה סובלני. וזכור כי סמכתי עליך בנושאים רבים." לנתנאל אמר: "אל תשפוט את מה שרואים כלפי-חוץ; בטח באמונתך גם כאשר נדמה כי הכול נעלם; הישאר נאמן למשימתך כשגריר המלכות." לפיליפוס אמר: "אל תניח למאורעות הקרבים לזעזע אותך. הישאר בטוח, אפילו בשעה שלא תראה את הדרך. ושמור אמונים לשבועת ההסמכה אשר קיבלת." למתי אמר: "אל תשכח את החסד אשר קיבל אותך אל

המלכות. ואל תניח לאיש לשדוד ממך את גמול הנצח שלך. כפי שיכולתָ לנטיותיךָ כאדם, המשך להיות עקבי." לתומאס אמר: "לא משנה עד כמה קשה יהיה, עליך לצעוד כעת באמונה, ולא על-פי מראה עיניים. ואל תטיל ספק כי ביכולתי לסיים את העבודה אשר התחלתי בה, ושלבסוף אראה את כל שגרירייי הנאמנים במלכות אשר מעבר." לתאומים לבית חלפי אמר: "אל תניחו לדברים אשר אינכם יכולים להבין לרסק אתכם. שימרו אמונים למה שמצוי בלבבכם, ואל תסמכו על אנשים גדולים, או על רגשות ההמונים. ועימדו לצד אחיכם." לשמעון הקנאי אמר: "שמעון, אף אם האכזבה תרסק אותך, רוחך תתעלה מעל לכל מה שיקרה לך. מה שלא הצלחת ללמוד ממני, תלמד אותך רוחי. בקש את מציאויות האמת של הרוח, והפסק להתפתות אחר צללי החומר הבלתי-מציאותיים." ליהודה איש-קריות אמר: "יהודה, אהבתי אותך והתפללתי כי תאהב את אחֶיך. אל-נא תסטה מדרך-הישר; והנני מזהירך לבל תחליק בנתיבי החנופה ולבל תיפול קורבן לחיציו המורעלים של הלעג."

174:0.3 (1897.3) לאחר שסיים לברך את הברכות האלה, יצא ישוע אל ירושלים בלוויית אנדראס, פטרוס ויוחנן, בעוד ששאר השליחים בונים את המחנה בגת-שמנים, לשם הלכו באותו הלילה ושם התמקמו במשך שארית חייו של המאסטר בגוף בשר ודם. בסביבות מחצית הדרך במורד הר הזיתים, עצר ישוע וקיים התוועדות אשר נמשכה למעלה משעה עם ארבעת השליחים.

1. מחילה אלוהית

174:1.1 (1898.1) במשך ימים מספר פטרוס ויעקב היו עסוקים בחילוקי הדעות שביניהם באשר למה שלימד המאסטר ביחס למחילה על חטאים. שניהם הסכימו להעלות את הנושא בפני ישוע, ופטרוס ניצל את ההזדמנות הזו לבקש את עצת המאסטר. וכך, שמעון פטרוס קטע את השיחה על ההבדלים בין הלל לסגידה, ושאל: "מאסטר, יעקב ואני חלוקים באשר לתורתך, בעניינים הנוגעים למחילה על חטאים. יעקב טוען שאתה מלמד כי האב סולח לנו עוד לפני

שביקשנו זאת ממנו, ואילו אני גורס שהחרטה וההתוודות חייבות להקדים את הסליחה. מי מאתנו צודק? מה אתה אומר על כך?"

174:1.2 (1898.2) לאחר דממה קצרה, התבונן ישוע במבט רב-משמעות בכל הארבעה, וענה: "אחיי, שוגים אתם בדעותיכם לפי שאינכם מבינים את טיבן של מערכות היחסים האינטימיות והאוהבות השוררות בין היצור לבין הבורא, בין האדם לאל. אתם לא מצליחים להבין את האהדה אשר רוחש ההורה מתוך הבנה לילדו הבלתי-בשל אשר שוגה לעיתים. אכן, הנני מטיל ספק בכך שהורים נבונים ואוהבים נדרשים אי-פעם לסלוח לילד ממוצע ורגיל. מערכות יחסים המבוססות על אהבה מונעות את הצורך במריבות, אשר לאחר מכן דורשות את הילד להתחרט ולהתאים את עצמו, ואת ההורים לסלוח.

174:1.3 (1898.3) "בכל ילד חי חלק מאביו. האב נהנה מיתרון קודם ומהבנה גדולה יותר בכל מה שקשור למערכת היחסים בינו לבין הילד. ההורה מסוגל להתבונן בחוסר-בשלותו של הילד מתוך הבשלות המתקדמת יותר שלו כהורה, מתוך הניסיון העשיר יותר המאפיין את השותף המבוגר. ביחס שבין הילד אשר בארץ והאב אשר בשמים, ההורה האלוהי רוחש אהדה אינסופית ואלוהית, וכמו-כן ניחן ביכולת לאהוב ולהבין. מחילה אלוהית הינה בלתי-נמנעת; היא טבועה בהבנתו האינסופית של האל, בהבנה המושלמת שלו באשר לכל השגיאות בשיקול-הדעת של הילד ולכל בחירותיו השגויות. הצדק האלוהי הינו הוגן ונצחי במידה כזו שהוא כולל את החסד של ההבנה.

174:1.4 (1898.4) "בשעה שאדם חכם מבין את דחפיו הפנימיים של רעיו, הוא יאהב אותם. והאוהב את אחיו, הרי שכבר סלח לו. היכולת להבין את טבע האדם ולסלוח לו על מעשיו השגויים הינה דמות-אל. הורים חכמים אוהבים ומבינים כך את ילדיהם, ואפילו סולחים להם על כל אי-ההבנות הזמניות העלולות להפריד ביניכם לכאורה. לעיתים תכופות, הילד החסר את הבשלות ואת ההבנה המלאה והעמוקה יותר של מערכת היחסים שבין ההורה לילד, ירגיש הרגשת נפרדות ואשמה בשל היעדר האישור המלא של האב, אך האב האמיתי לעולם לא יחווה תחושת נפרדות שכזו. החטא הינו התנסות בתודעה של היצור; הוא איננו חלק מתודעתו של האל.

174:1.5 (1898.5) "חוסר-היכולת, או חוסר-הנכונות, שלכם לסלוח לרעיכם, מעידה על מידת בשלותכם, על חוסר היכולת שלכם לרחוש אהדה, הבנה ואהבה בוגרים. המידה שבה אתם נוטרים טינה ומתנקמים עומדת ביחס ישר לבורות שלכם באשר לטבע הפנימי ולכמיהה האמיתית אשר חשים ילדיכם ורעיכם. אהבה הינה תוצר של הדחפים האלוהיים והפנימיים של החיים. היא מבוססת על הבנה, מוזנת באמצעות שירות נטול-אנוכיות, והופכת מושלמת מתוך חוכמה."

2. שאלות של מנהיגי היהודים

174:2.1 (1899.1) ביום שני בערב נערכה התייעצות בין הסנהדרין לבין כחמישים מנהיגים נוספים מקרב הסופרים, הפרושים והצדוקים. בפגישה הזו שררה הסכמה כי מסוכן מדי לעצור את ישוע באופן גלוי, בשל החיבה אשר רוחשים לו פשוטי העם. רוב הנוכחים בפגישה גרסו כי נדרש לנסות בנחישות לפגוע באמינותו בעיני ההמונים בטרם ייעצר ויובא למשפט. וכך, כמה קבוצות של מלומדים יועדו לעמוד הכן בבוקר שלמחרת היום במקדש בכדי לנסות ולטמון לו פח בצורה של שאלות קשות, ולנסות להביכו בעיני הקהל. סוף-סוף התאחדו הפרושים, הצדוקים ואפילו תומכי הורדוס, במאמציהם לפגוע באמינותו של ישוע בעיני ההמונים אשר הגיעו לחגיגות הפסח.

174:2.2 (1899.2) בבוקר יום שלישי, בשעה שישוע הגיע אל חצר המקדש והחל ללמד, הוא הספיק לומר אך מילים ספורות בטרם ניגשה אליו קבוצת תלמידי מכללה אשר התכוננה בדיוק למטרה הזו, והעומד בראשה פנה אל ישוע ושאל: "מאסטר, אנחנו יודעים כי אתה מורה ישר, כי אתה מטיף לדרכי האמת וכי אתה משרת את האל בלבד, שכן אינך מתיירא מפני איש ואינך נושא פני איש. אנחנו הננו אך תלמידים, ואנו מבקשים לדעת את האמת באשר לנושא שבו אנו מתחבטים; והנה הוא: האם חוקי הדבר להעלות מס לקיסר? האם עלינו לשלם או לא?" ישוע הבחין בתככנות ובצביעות שלהם, ואמר להם: "וכי למה אתם מגיעים לפתות אותי כך? הראו לי את כספי המס ואענה לכם." הם נתנו לו דינר, הוא התבונן

בדינר ואז אמר, "של מי הדיוקן המוטבע על המטבע?" וכאשר ענו, "דיוקנו של הקיסר," אמר ישוע, "תנו לקיסר את אשר לקיסר ותנו לאלוהים את אשר לאלוהים."

174:2.3 (1899.3) משהשיב לסופרים הצעירים ולשותפיהם, תומכי הורדוס, פרשו אלה הצדה וכל האנשים הנוכחים, לרבות הצדוקים, נהנו ממבוכתם. אפילו הצעירים אשר ניסו לטמון לו פח התפלאו מאוד מהחוכמה שבתשובת המאסטר.

174:2.4 (1899.4) יום קודם לכן ניסו השליטים לטמון פח לישוע אל מול ההמונים תוך שימוש בעניינים דתיים, ואילו כעת, משנכשלו בניסיונם זה, ניסו לערב אותו בדיון מסוכן בענייני הממשל האזרחי. מחד גיסא, הן פילטוס והן הורדוס נכחו בירושלים בעת הזו, ואויביו של ישוע שיערו כי אילו היה מעז לדרוש כנגד תשלום המס לקיסר, הם היו יכולים ללכת מיד אל השלטונות הרומיים ולהאשים אותו בהמרדה. מאידך גיסא, אילו היה דורש בעד תשלום המס, הם שיערו אל-נכון כי הכרזה מעין זו הייתה פוגעת עד מאוד בגאווה הלאומית של שומעיו היהודים, ולפיכך הייתה גורמת להמונים להפסיק לאהוד אותו ולתמוך בו.

174:2.5 (1899.5) בכל אלה נחלו אויביו של ישוע מפלה, שכן היטב הייתה ידועה פסיקת הסנהדרין עבור היהודים הפזורים בין הגויים בניכר, אשר קבעה כי "הזכות להטביע כסף גוררת עמה את הזכות לגבות מסים." באופן הזה חמק ישוע מן הפח אשר טמנו לו. אילו היה עונה "לא", הדבר היה שקול להכרזת מרד; ואילו ענה "כן", הוא היה פוגע עד מאוד ברגשות הלאומיים של אותם ימים. המאסטר לא התחמק מן השאלה; הוא פשוט השתמש בחוכמה של השבת תשובה כפולה. ישוע מעולם לא התחמק, אך תמיד נהג בחוכמה באלו אשר ביקשו להציק לו ולחסל אותו.

3. הצדוקים והתחייה מן המתים

174:3.1 (1900.1) לפני שישוע הספיק להתחיל ללמד, התקדמה קבוצה אחרת לשאול אותו, הפעם הייתה זו קבוצה של צדוקים מלומדים ומתוחכמים. דובר הקבוצה הזו התקרב אליו ואמר: "מאסטר, משה ציווה כי כאשר אדם נשוי הולך לעולמו והוא חשוך ילדים, אחִיו נדרש

לשאת את אשתו לאשה ולהעמיד צאצאים לאח המת. פעם אחת קרה מקרה שבו אדם ולו שישה אחים הלך לעולמו, והוא חשוך ילדים; האח הראשון נשא את אשתו לאשה, אך מת אף הוא תוך זמן קצר כשהוא חשוך ילדים. כך עשה גם האח השני בתור, נשא את האישה לאישה ומת חשוך ילדים. וכך הלאה, עד אשר כל ששת האחים נשאו אותה לאשה, וכולם הלכו לעולמם חשוכי ילדים. לאחר שכל האחים האלה נפטרו מן העולם, מתה גם האישה עצמה. וכעת, הדבר אשר נשאל אותך הוא זה: לאחר תחיית המתים, של מי תהייה האישה הזו, שהרי כל שבעת האחים היו בעליה?"

174:3.2 (1900.2) ישוע ידע אל-נכון, כמו גם יתר הנוכחים, שהצדוקים לא שאלו בכנות, מכיוון שהיה זה מקרה בלתי-סביר עד מאוד; ומעבר לכך, אותו מנהג יהודי שאחֵי המת מעמידים לו צאצאים היה כאות מתה באותה תקופה. אף-על-פי-כן, ישוע נאות להשיב להם על שאלתם המתחכמת. וכך אמר: "הֲלֹא כֵּלְכֶם טֹעִים בַּאֲשֶׁר לֹא יְדַעְתֶּם אֶת הַכְּתוּבִים, וְלֹא אֶת גְּבוּרַת הָאֱלֹוהִים. יודעים אתם כי בני העולם הזה נישאים, אך נדמה כי אינכם מבינים כי אלה אשר ייָמָצאו ראויים לעבור אל העולמות הבאים, ואשר יקומו בתחיית המתים של הצדיקים, לֹא יִשְׂאוּ נָשִׁים וְנָשִׁים וְלֹא תִּנָּשֶׂאנָה. אלה אשר קמים מן המתים דומים יותר לְמַלְאֲכֵי הַשָּׁמַיִם, והם לא ימותו לעולם. הקמים לתחייה הינם לעד בני האלוהים; הם הנם ילדי האור אשר קמו לתחייה ואשר נועדו לחיי נצח. ואפילו משה אביכם הבין זאת, לפי ששמע את האב אומר במעמד הסנה הבוער, 'אָנֹכִי אֱלוֹהֵי אַבְרָהָם וֵאלוֹהֵי יִצְחָק וֵאלוֹהֵי יַעֲקֹב.' וכך, כמשה אכריז באוזניכם כי אבי איננו אֱלוֹהֵי הַמֵּתִים, כִּי אִם אֱלוֹהֵי הַחַיִּים. האל אשר בו כולכם חיים, מתרבים ומתקיימים בגוף בשר ודם בן-תמותה."

174:3.3 (1900.3) כאשר ישוע סיים לענות על השאלות האלה, פרשו הצדוקים, וכמה מן הפרושים שכחו את עצמם ואמרו, "אמת, אמת מאסטר, הלא ענית כראוי לצדוקים הלא מאמינים הללו." הצדוקים לא העזו לשאול אותו שאלות נוספות, ואילו פשוטי העם התפלאו על חוכמת השיעור אשר לימד.

174:3.4 (1900.4) במפגש שלו עם הצדוקים התייחס ישוע אך ורק למשה, משום שהזרם הפוליטי-דתי הזה הכיר בתקפותם של חמשת חומשי התורה בלבד, אשר כונו ספרי משה; הם

לא הכירו בתקפות של ספרי הנביאים כבסיס לדוגמות של הדוקטרינה. בתשובתו זו נתן המאסטר תוקף לעובדה שבני-תמותה קמים לתחייה, אך הוא לא אישר בשום צורה שהיא את אמונת הפרושים בתחיית הגוף האנושי הפיזי, פשוטו כמשמעו. הנקודה אשר אותה ביקש ישוע להדגיש הייתה: האב אמר, ׳**אָנֹכִי** אֱלֹוהֵי אַבְרָהָם וֵאלֹוהֵי יִצְחָק וֵאלֹוהֵי יַעֲקֹב׳, ולא **הייתי** האל שלהם.

174:3.5 (1900.5) הצדוקים ביקשו לכפות על ישוע לחוות את **לעג** הציבור, מכיוון שידעו היטב כי אך סביר שרדיפתו בציבור תוביל להתגברות האהדה בדעת הציבור כלפיו.

4. הדיבֵּר הגדול

174:4.1 (1901.1) קבוצת צדוקים אחרת הונחתה לשאול את ישוע שאלות מסובכות באשר למלאכים, אך כאשר אלו ראו מה עלה בגורל חבריהם, אשר ביקשו לטמון לו פח באמצעות שאלות על אודות תחיית המתים, הם החליטו ברוב חוכמה לשתוק; הם הלכו לדרכם מבלי לשאול דבר. הפרושים, הסופרים, הצדוקים ותומכיו של הורדוס עשו יד אחת ותכננו מראש למלא את כל היום הזה בשאלות מסבכות מעין אלה. הם קיוו בכך לפגוע במעמדו של ישוע בעיני הציבור, ובה-בעת למנוע ממנו ביעילות מלהמשיך ולהטיף את תורתו המטרידה.

174:4.2 (1901.2) או-אז התקדמה אחת מקבוצות הפרושים בכדי לשאול ולהציק, ודוברהּ סימן לישוע ואמר: ״מאסטר, אני הנני עורך-דין, ואני מבקש לשאול אותך, מהו הדיבֵּר הגדול מכולם?״ ענה ישוע: ״יש אך דיבר אחד, והוא: ׳שמע ישראל, אדוני אלוהינו, אדוני אחד; ואהבת את אדוני אלוהיך בכל לבבך בכל נפשך ובכל מאודך.׳ זהו הדיבר הראשון והגדול מכולם. הדיבר השני דומה לראשון; ולמען האמת, נובע ישירות ממנו, והוא: ׳ואהבתך לרעיך כמוך.׳ אין דיבר גדול משני אלה; על שתי הדברות האלה עומדת ותלויה התורה כולה, וכך גם הנביאים.״

174:4.3 (1901.3) כאשר הבחין עורך הדין בכך שישוע לא רק ענה בהתאם למושג הגבוה ביותר ביהדות, אלא גם ענה בחוכמה נוכח ההמון אשר נקבץ שם, הוא החליט באומץ לשבח את

המאסטר בפומבי. וכה אמר: "אמת, מאסטר, נאה דרשת כי אלוהים הוא אחד, ואין זולתו; וכי לאהוב אותו בלבב שלם ובכל נפשנו ובכל מאודנו, וכן לאהוב את רעי כמוני, הוא-הוא הדיבר הראשון והגדול מכולם; והננו מסכימים גם כי הדיבר הזה חשוב יותר מכל הקורבנות גם יחד." ולאחר שעורך הדין הזה סיים לומר את דבריו הכנים, הנמיך אליו ישוע את מבטו ואמר, "ידידי, רואה אני כי אינך רחוק ממלכות השמים."

174:4.4 (1901.4) ואמת דיבר ישוע כאשר התייחס אל אותו עורך-דין כמי ש"אינו רחוק מן המלכות," שכן באותו הלילה ממש יצא אדם זה אל מחנה המאסטר אשר בסמוך לגת שמנים, הצהיר על אמונתו בבשורת המלכות והוטבל בידי יאשיהו, אחד מתלמידיו של אבנר.

174:4.5 (1901.5) שתיים או שלוש קבוצות נוספות של סופרים ופרושים היו נוכחות במקום והתכוונו לשאול את ישוע שאלות. ואולם, כל אלו נמלכו בדעתם בשל תשובת ישוע לעורך הדין, או שהם נרתעו מפאת המבוכה אשר הייתה מנת חלקו של כל מי שניסה לטמון לו פח. ולאחר כל זאת, איש לא העז לשאול אותו דבר בפומבי.

174:4.6 (1901.6) משלא נשאלו שאלות נוספות, ומכיוון ששעת הצהרים הלכה וקרבה, החליט ישוע שלא להמשיך וללמד, ורק לשאול בעצמו את הפרושים ואת עמיתיהם שאלה. וכך אמר: "מכיוון שפסקתם מלשאול, אשאל אנוכי אתכם שאלה. מה אתם חושבים על המושיע? כלומר, בנו של מי הוא?" לאחר השתהות קצרה ענה אחד הסופרים, "המשיח הוא בן-דוד." ומכיוון שישוע ידע כי הדעות היו חלוקות, ואפילו בין תלמידיו שלו, באשר לשאלה האם הוא היה, או לא היה, בן-דוד, שאל שאלה נוספת: "אם המשיח הוא אכן בן-דוד, איך ייתכן שבמזמור תהילים אשר אתם מייחסים לדוד המלך, הוא עצמו הלא אמר ברוח הקודש 'נְאֻם יְהוָה לַאֲדֹנִי, שֵׁב לִימִינִי עַד אָשִׁית אוֹיְבֶיךָ הֲדֹם לְרַגְלֶיךָ.' אם דוד עצמו קורא לו אדון, איך יוכל להיות בנו?" למרות שהשליטים, הסופרים והכוהנים הראשיים לא השיבו על השאלה הזו, הם נמנעו מלשאול אותו כל שאלה אחרת במטרה לטמון לו פח. מעולם הם לא השיבו על השאלה אשר ישוע שאל אותם, ואולם לאחר מות המאסטר הם ניסו לחמוק מן הקושי באמצעות שינוי הפירוש של אותו מזמור תהילים, כך שיתייחס לאברהם במקום למשיח. אחרים ביקשו לחמוק מן הדילמה בכך שסירבו להכיר בדוד כמחבר מזמור תהילים המשיחי הזה.

(1902.1) 174:4.7 זמן קצר לפני כן שמחו הפרושים לאידם של הצדוקים כאשר המאסטר השתיקם; ואילו כעת עלזו הצדוקים למראה כישלון הפרושים; ואולם, היריבות הזו הייתה אך זמנית; במהרה נשכחו המחלוקות הישנות והם שוב איחדו כוחות על-מנת לעצור את ישוע, את תורתו ואת מעשיו. ואולם, במהלך כל ההתרחשויות האלה, פשוטי העם שמחו לשמוע את דבריו.

5. היוונים המבקשים

(1902.2) 174:5.1 בסביבות צוהרי היום, בשעה שפיליפוס רכש אספקה עבור המחנה החדש אשר נמצא בשלבי הקמה ליד גת שמנים, ניגשה אליו משלחת של מאמינים מיוון, אלכסנדריה, אתונה ורומא. דובר הקבוצה אמר לשליח: "הצביעו עליך אלה אשר מכירים אותך; על-כן ניגשנו אליך, אדוני, בכדי לבקש לפגוש את ישוע, המאסטר שלך." פיליפוס הופתע לפגוש מחפשים יוונים גויים רבי-מעלה שכאלה בשוק, ומכיוון שישוע הנחה במפורש את כל השנים-עשר להימנע מללמד בפומבי במשך כל שבוע הפסח, הוא לא היה בטוח מהי הדרך הראויה לטפל בבקשה. הוא הוטרד גם משום שהגברים הללו היו גויים וזרים. אילו הם היו יהודים, או שהיו נוכרים מופרים אשר זה מקרוב באו, לא היה מהסס כל-כך. וכך הוא נהג: הוא ביקש מן היוונים הללו להישאר בדיוק במקום שהיו. ובשעה שמיהר משם, הם סברו כי הלך לחפש את ישוע, ואולם, לאמיתו של דבר, הוא מיהר אל ביתו של יוסף, מכיוון שידע שאנדראס ויתר השליחים סעדו שם את ארוחת הצהרים; הוא קרא לאנדראס לצאת החוצה, הסביר לו את סיבת בואו, ואז חזר, מלווה באנדראס, אל היוונים הממתינים.

(1902.3) 174:5.2 מכיוון שפיליפוס כבר סיים לקנות את האספקה, חזרו הוא ואנדראס, בלוויית היוונים, אל ביתו של יוסף, שם קיבל אותם ישוע; והם ישבו בסמוך, בזמן שהוא דיבר אל שליחיו ואל מספר תלמידים בולטים אשר נקבצו יחדיו לארוחת הצהריים הזו. כה אמר ישוע:

174:5.3 (1902.4) "אבי שלח אותי אל העולם בכדי לגלות את נדיבות-אהבתו לילדי האדם, אך אלה אשר אליהם באתי בראשונה סירבו לקבלי. אכן, רבים מכם מאמינים בבשורה למען עצמכם, אך ילדי אברהם ומנהיגיהם עתידים לדחותני, ובכך לדחות גם אותו, את זה אשר שלחני. בחופשיות הטפתי לבשורת הגאולה לעמו; סיפרתי להם על היותם בנים מאושרים וחופשיים, ועל חיי שפע גדול שברוח. אבי עשה דברים כבירים עבור בני האדם הללו, מוכי הפחד. אך אמת דרש הנביא ישעיהו כאשר התייחס אל בני-עמו, ואמר: 'מִי הֶאֱמִין לִשְׁמֻעָתֵנוּ? וּזְרוֹעַ יְהוָה, עַל מִי נִגְלָתָה?' אכן, מנהיגי עמי עצמו את עיניהם מראות, ואטמו את ליבם מהאמין ומהיגאל. כל השנים הללו ביקשתי לרפא את חוסר-אמונתם בכדי שיוכלו לקבל את גאולת הנצח של האב. יודע אנוכי כי לא כולם אכזבו אותי; כמה מכם אכן מאמינים למסר שלי. בחדר הזה נוכחים כעת כתריסר אנשים אשר היו לפנים חברים בסנהדרין, או אשר שימשו בתפקידים בכירים במועצות האומה, חרף זאת שחלקכם עדיין פוחדים להודות באמת בפומבי שמא תגורשו מבתי הכנסת. כמה מכם התפתו לאהוב יותר את תהילת האדם מאשר את תהילת האל. אך אנוכי נדרש להתאזר בסבלנות, לפי שהנני חרד לגורלם ולנאמנותם של כמה מאלה אשר שהו במחיצתי זמן רב, ואשר חיו בקרבה רבה אלי.

174:5.4 (1903.1) "רואה אני כי בחדר האוכל הזה נקבצו מספר דומה של יהודים ושל גויים, והנני פונה אל קבוצה מעין זו בפעם הראשונה והאחרונה כקבוצה, בכדי ללמדכם את ענייני המלכות בטרם אלך לי אל אבי."

174:5.5 (1903.2) היוונים הללו השתתפו בקביעות בשיעורים אשר העביר ישוע במקדש. ביום שני בערב הם נפגשו בביתו של ניקודמוס, פגישה אשר נמשכה עד עלות שחר יום המחרת, ושלושים מהם בחרו לבוא בשערי המלכות.

174:5.6 (1903.3) ישוע עמד לפניהם בזה הזמן וראה את סיומו של עידן אחד ואת תחילתו של עידן אחר. ובהפנותו את תשומת לבו אל היוונים, אמר המאסטר:

174:5.7 (1903.4) "הַמַּאֲמִין בבשורה הזו, לֹא רַק בִּי הוּא מַאֲמִין, כִּי אִם גַּם בַּשֹּׁלֵחַ אֹתִי. וְהָרֹאֶה אֹתִי, לא רק את בן האדם הוא רואה, כִּי אִם רֹאֶה גַּם אֶת שֹׁלְחִי. אֲנִי הִנְנִי אוֹר העולם, וְכָל הַמַּאֲמִין בִּי לֹא יֵשֵׁב בַּחֹשֶׁךְ. אם אתם, הגויים, תשמעו אותי, אתם תקבלו את דברי החיים

ותיהנו מיד מאושר החירות של אמת היותכם בנים לאל. אם בני-עמי, היהודים, בוחרים לדחות אותי ואת תורתי, אֲנִי לֹא אֶשְׁפֹּט אוֹתָם; הֵן לֹא לִשְׁפֹּט אֶת הָעוֹלָם בָּאתִי, כִּי אִם לְהוֹשִׁיעוֹ. ואף-על-פי-כן, אִישׁ אֲשֶׁר יְבָזֵנִי וְלֹא יְקַח אֲמָרַי, ידונו אותו בבוא היום אבי ואלה אשר מינה אבי לישב בדין של אלה אשר יידחו את מתת החסד ואת אמיתות הגאולה. זכרו כולכם, כִּי לֹא מִלִּבִּי דִּבַּרְתִּי, כִּי אִם אָבִי הוּא אֲשֶׁר צִיָּנִי אֶת אֲשֶׁר אגלה לבני-האדם. וַאֲנִי יָדַעְתִּי כִּי ציווה אותי אבי לומר אמת-אלוה, חסד-נצח וחיי-עד.

174:5.8 (1903.5) "ובאוזני היהודי גם באוזני הגוי אכריז, כִּי בָּאָה הַשָּׁעָה שֶׁיִּפֹּאַר בֶּן הָאָדָם. אָמֵן אָמֵן אֲנִי אֹמֵר לָכֶם, אִם לֹא תִפֹּל הַחִיטָה אֶל תּוֹךְ הָאֲדָמָה וּמֵתָה, תִּישָׁאֵר לְבַדָּהּ; וְכַאֲשֶׁר מֵתָה באדמה פורייה, תקום שוב לתחייה וְתַעֲשֶׂה פְּרִי הַרְבֵּה. הָאוֹהֵב אֶת נַפְשׁוֹ, מסתכן באובדנה; אך זה אשר מוכן לתת נפשו בעבורי ובעבור הבשורה, ייהנה מחיי שפע על-פני הארץ ובשמים, יִנָּצְרֶהָ לְחַיֵּי נֶצַח. וְאִישׁ כִּי חָפֵץ בֶּאֱמֶת לְשָׁרְתֵנִי, יֵלֵךְ אַחֲרַי גם לאחר שאשוב אל אבי, אז יהפוך לתלמידי וישרת נאמנה את אחַיו אשר בגוף בן-תמותה.

174:5.9 (1903.6) "יודעים אתם כי קרבה שעתי, והנני דואג. רואה אני כי בני-עמי נחושים לדחות את המלכות, אך שמח הנני לקבל את הגויים מבקשי-האמת אשר באים לכאן היום בחיפוש אחר דרך האור. על-אף כל זאת, לבי דואב לבני-עמי, ונשמתי חרדה מן הדברים אשר לפניי. מה אומר ומה אגיד בשעה שאתבונן קדימה ואראה את גורלי? האם אומר, אבא הצל אותי מן השעה האיומה הזו? לא! בדיוק לשם כך באתי אל העולם, ואף אל השעה הזו. במקום זאת אומר, ואתפלל כי תצטרפו אתם אלי: אבא, יתהלל שמךָ; ייעשה רצונךָ."

174:5.10 (1904.1) ועת סיים ישוע את לשאת דבריו, הופיע לפניו מכוונן המחשבה האישי אשר שכן בקרבו בימים שבטרם ההטבלה, ולאחר הפסקה ארוכה, דיברה רוח רבת-עוצמה זו מאת האב אל ישוע מנצרת, ואמרה: "פֵּאַרְתִּי שמךָ פעמים רבות במשימות המתת שלךָ, וַאֲפָאֵר אוֹתוֹ שׁוּב."

174:5.11 (1904.2) אף כי היהודים והגויים אשר נקבצו שם יחדיו לא שמעו כל קול, הם לא יכלו שלא להבחין בהפסקה אשר עשה המאסטר בדיבורו בעת שקיבל מסר ממקור על-אנושי. וכל אחד מהם אמר, כל אחד אשר עמד בסמוך אליו, "מַלְאָךְ דִּבֶּר אִתּוֹ."

174:5.12 (1904.3) או-אז המשיך ישוע ואמר: "כל זה לא קרה למעני, כי אם למענכם. יודע אנוכי כעת בוודאות כי האב יקבל אותי ואת משימתי בעבורכם, אך חייבים אתם להתעודד ולהכין את עצמכם למבחן הקשה אשר עומד אך בפתח. והנני מבטיחכם כי לבסוף יוכתרו בהצלחה מאמצינו להאיר את העולם ולגאול את האנושות. הסדר הישן נָדוֹן עַתָּה; עַתָּה יושלַךְ חוּצָה שַׂר הָעוֹלָם הַזֶּה; ואת כל בני-האדם יגאל אור הרוח אשר אגיר על כל בשר לאחר שאעפיל אל אבי אשר בשמים.

174:5.13 (1904.4) "וכעת אכריז באוזניכם כי אם ירוממוני על-פני האדמה ובחייכם, כי אז אמשוך את כל בני-האדם אלי להיות במחיצת אבי. אתם האמנתם כי הגואל יחיה על-פני האדמה לנצח, אך הנני מכריז באוזניכם כי בני האדם ידחו את בן האדם, וכי הוא ישוב חזרה אל האב. ואנוכי אהיה עמכם אך עוד מעט קט; רק עוד מעט יאיר אור החיים את דור החושך הזה. צעדו כל עוד האור מאיר, פן תלכדו בחושך ובבלבול. הוא, ההולך בחשיכה, איננו יודע לאן מועדות פניו; אך אם תבחרו ללכת באור, אכן תהיו לבני-האל המשוחררים. וכעת, בואו כולכם עמדי, הבה נשוב אל המקדש ואשא דברי פרידה באוזני הכוהנים הראשיים, הסופרים, הפרושים והצדוקים, ואל בני הורדוס ואל אלה אשר הוכתרו לשלוט על ישראל."

174:5.14 (1904.5) ולאחר שסיים לשאת את דבריו אלה, צעד ישוע ברחובותיה הצרים של ירושלים בחזרה אל מקדש. זה עתה הם שמעו כי זו עתידה להיות דרשת הפרידה של המאסטר במקדש, והם הלכו בעקבותיו בדממה, שקועים בהגות עמוקה.

מסמך 175

הדרשה האחרונה במקדש

175:0.1 (1905.1) מעט לאחר השעה שתיים אחר הצהריים ביום שלישי הזה, יצא ישוע בלוויית אחד-עשר שליחים, יוסף הרמתי, שלושים היוונים ותלמידים אחרים נוספים. הוא הגיע אל המקדש והחל לשאת בחצרות הבית הקדוש את דרשתו האחרונה. דרשה זו נועדה לשמש כפנייתו האחרונה אל היהודים, וככתב האשמה הסופי כנגד אויביו המושבעים וכנגד אלה אשר עתידים לחסלו – הסופרים, הפרושים, הצדוקים וראשי מנהיגי ישראל. במשך הבוקר כולו ניתנה הזדמנות לקבוצות השונות לשאול שאלות את ישוע; במהלך אחר הצהריים הזה איש לא שאל אותו דבר.

175:0.2 (1905.2) בשעה שהמאסטר החל לשאת את דבריו, שקט וסדר שררו בחצר המקדש. מאז שישוע הניע את ההמונים יום קודם להניס את חלפני הכספים ואת הסוחרים החוצה, אלו לא העזו להיכנס שוב אל המקדש. בטרם הוא החל לשאת את הדרשה, התבונן ישוע בחיבה בקהל אשר עתיד היה לשמוע את דרשת הפרידה הפומבית שלו, דרשה שכללה חסד לאנושות בשילוב עם ההוקעה האחרונה אשר הוקיע את מורי הכזב ואת המנהיגים צרי האופקים של העם היהודי.

1. הדרשה

175:1.1 (1905.3) ״זמן רב שאנוכי הייתי עמכם. חציתי את הארץ לאורכה ולרוחבה והטפתי על אהבת האב את ילדי האדם. ורבים ראו את האור ובאו מתוך אמונה בשערי מלכות השמים. לצד הלימוד וההטפה, ביצע האב מעשי פלאות רבים, ואפילו החייה את המתים. חולים ומדוכאים רבים נרפאו הודות לאמונתם; אך כל הטפת האמת הזו, וכל הריפוי הזה, לא הצליחו לפקוח את עיני אלה אשר מסרבים לראות את האור, אלה הנחושים לדחות את בשורת המלכות הזו.

175:1.2 (1905.4) ״לפי עשיית רצון אבי בכל דבר ועניין, ניסינו, אנוכי ושליחיי, לחיות בשלום עם אחינו, להתאים את עצמנו לדרישות הסבירות של תורת משה ושל מסורת ישראל. התמדנו לרדוף שלום, אך מנהיגי ישראל לא אבו לעשות כדבר הזה. ובשעה שהם ידחו את אמת האלוהים ואת אור השמים, הם שמים את עצמם בשגיאה ובחשכה. לא יוכל לשרור שלום בין האור לחושך, בין החיים לבין המוות, בין האמת לבין השגיאה.

175:1.3 (1905.5) ״רבים מכם העזו להאמין לתורתי, וכבר נהנו מן האושר ומן החירות אשר טמונה במודעות של היותכם בנים לאלוהים. ואתם תעידו בי כי הצעתי לכל בית ישראל, גם לאלה אשר מבקשים כעת להשמידני, את אותה ההצעה להיות בנים לאלוהים. ואפילו כעת היה אבי מקבל את המורים העיוורים ואת המנהיגים הצבועים הללו, אילו רק היו פונים אליו ומקבלים את רחמיו. אפילו כעת, אין זה מאוחר מדי עבור בני עמו לקבל את דברי השמים ולקבל את בן האדם.

175:1.4 (1906.1) ״זמן רב היה אבי רחום כלפי עמו. דור אחר דור שלחנו את נביאינו בכדי ללמדם ולהזהירם, ודור אחר דור הם הרגו את המורים הללו אשר מן השמים נשלחו. וכעת, הכוהנים הראשיים הנחושים שלכם והמנהיגים העקשנים שלכם עומדים לנהוג בדיוק כך. ממש כפי שהורדוס המית את יוחנן, כך אתם מתכוננים להשמיד כעת את בן האדם.

175:1.5 (1906.2) ״כל עוד יש סיכוי שהיהודים יפנו אל אבי ויבקשו להיגאל, ימשיך אלוהי אברהם, יצחק ויעקב להושיט את ידיו הרחומות אליכם; אך כאשר תוסיפו שלא להתחרט, עד אשר תימלא הכוס, כאשר תדחו סופית את רחמי אבי, אומה זו תִּיזָנח לגורלה, ובמהרה יגיע סופה המר והנמהר. העם הזה, אשר נקרא לשמש כאור לגויים, העם אשר נקרא להדגים את תפארת הרוח כעם יודע-אֵל, הרחיק כל כך מהגשמת זכותו האלוהית, עד אשר מנהיגיכם

עתידים כעת לעשות את המעשה המטופש ביותר שבכל הזמנים, שהרי הם מצויים על סף דחיית מתת האל לכל בני האדם בכל הזמנים – דחיית התגלות אהבת האב אשר בשמים אל כל יצוריו אשר בארץ.

175:1.6 (1906.3) "ובשעה שתדחו את התגלות האלוהים לאדם, תינתן מלכות השמים לעמים אחרים, לעמים אשר יקבלוה בשמחה ובאושר. בשם אבי אשר שלחני, הנני מזהירכם כי אתם עתידים לאבד את מקומכם כנושאי דגל אמת הנצח, וכעם אשר מופקד על חוק אלוה. מציע אני לכם כעת את ההזדמנות האחרונה לעשות צעד קדימה ולהתחרט, ובכך לאותת על כוונתכם לבקש את האל בכל מאודכם, ולבוא כילדים קטנים ומתוך אמונה כנה בשערי הביטחון והגאולה של מלכות השמים.

175:1.7 (1906.4) "אבי פועל זה מכבר למען גאולתכם, ובאתי אני לחיות בקרבכם ובעצמי להראותכם את הדרך. רבים מקרב היהודים, השומרונים, ואפילו הגויים, האמינו לבשורת המלכות, אך אלה אשר ראוי היה להם להאמין ראשונים, אלה אשר ראוי היה כי יצעדו לפנים ויקבלו את אור השמים, אלה ממשיכים בנחישות לסרב להאמין בהתגלות אמת האל – באלוהים המתגלה באדם ובאדם המורם אל האל.

175:1.8 (1906.5) "היום, באחר הצהריים הזה, עומדים כאן שליחיי לפניכם בדממה, אך בקרוב תשמעו את קולותיהם נישאים ברמה בקריאה לגאולה; הם יקראו לכם להתאחד עם מלכות השמים כבניו החיים של האל. ואילו כעת, קורא אני לשליחיי, לתלמידיי, כמו גם לשליחים הבלתי-נראים אשר עומדים לצדם, להעיד כי פעם אחת נוספת הצעתי לעם ישראל ולשליטיו גאולה והצלה. אבל כולכם רואים כיצד מזלזלים בחסד האב וכיצד דוחים את מבשרי האמת. על אף כל זאת, הנני מתריע בפניכם כי כל עוד הסופרים והפרושים הללו יושבים על כס משה, מבקש אנוכי כי תשתפו פעולה עם זקני ישראל, עד אשר העליונים אשר מולכים בממלכות האדם יסלקו לבסוף את האומה הזו ואת השליטים הללו ממקומם. אינכם מחויבים להשתתף בתכניותיהם לחסל את בן האדם, אך בכל הנוגע לשלומו של עם ישראל עליכם להיות כפופים להם. בכל אלה, עשו כפי שיצוו אתכם ומלאו אחר דרישות החוק, אך אל לכם להשתתף בתוכניות הרשע שלהם. זכרו, זהו חטאם של השליטים הללו: הם אומרים מה הוא הטוב, אך לא עושים את הטוב בעצמם. והיטב תדעו כי השליטים הללו מעמיסים נטל כבד על

כתפיכם, משא כבד מנשוא, ואינם נוקפים אפילו אצבע בכדי לסייע לכם לשאת את כובד המשקל. הם דיכאו אתכם בטקסים ושעבדו אתכם במסורות.

175:1.9 (1907.1) "יותר מכך, השליטים הללו, המרוכזים אך בעצמם, נהנים לעשות מעשים טובים לעיני כול. הם מגדילים את התפילין שלהם ומאריכים את ציציותיהם. הם כמהים לקבל מקום של כבוד בכל סעודה, כמו את מקומות הכבוד בבתי הכנסת. הם משתוקקים לברכות כבוד בשווקים, ומבקשים להיקרא 'רבי' בפי כל אדם. ובעת שהם מבקשים שכולם יכבדו אותם, הם פועלים בסתר בכדי לגזול את בתי האלמנות ולהרוויח משירותי המקדש. הצבועים האלה מאריכים למראית עין בתפילה בציבור, ונותנים צדקה בכדי שאחיהם יבחינו במעשיהם.

175:1.10 (1907.2) "ואף כי ראוי לכם לכבד את שליטיכם ולהעריך את מוריכם, אל תקראו לאיש 'אבא' בהוראה הרוחנית של המילה, כי יש לכם רק אבא אחד – הוא אלוהים. אל נא תנסו להתעלות מעל לאחיכם אשר במלכות. זכרו, לימדתי אתכם כי הַגָּדוֹל בָּכֶם יְהִי לָכֶם לְמְשָׁרֵת. אם תתיימרו לרומם את עצמכם מלפני האל, בוודאי תושפלו; אך זה אשר משפיל את עצמו באמת, בוודאי ירוּמָם. אל תבקשו להלל את עצמכם בחיי היום-יום, אלא לפאר את האל. בחוכמה הכפיפו את רצונכם שלכם לרצון האב אשר בשמים.

175:1.11 (1907.3) "ואל תטעו במילותיי. אינני רוצה ברעתם של הכוהנים הראשיים ושל השליטים אשר ממש כעת מבקשים לחסלני; אינני כועס על הסופרים ועל הפרושים אשר דוחים את תורתי. יודע אני כי רבים מכם מאמינים בסתר, וכי כאשר תבוא שעתי תצהירו בגלוי על נאמנותכם למלכות. אך כיצד יצדיקו את עצמם רבניכם, אשר מתיימרים לשוחח עם אלוהים, ואז מתיימרים לדחות ולחסל את זה אשר בא לגלות את האב אל העולם?

175:1.12 (1907.4) "אוֹי לָכֶם, הַסּוֹפְרִים וְהַפְּרוּשִׁים הַחֲנֵפִים! כִּי סֹגְרִים אַתֶּם מִפְּנֵי הָאָדָם אֶת מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם, רַק מִפְּנֵי שֶׁאֵינוֹ בָּקִיא בְּתוֹרָתְכֶם. הֵן אַתֶּם לֹא תבואו בָהּ, וּמִן הַבָּאִים תִּמְנָעוּ בְּכָל מְאוֹדְכֶם מִלָּבוֹא. עומדים אתם עם הגב אל דלתות הגאולה, ונלחמים אתם בכל זה אשר מבקש לבוא בשער.

175:1.13 (1907.5) "אוֹי לָכֶם, הַסּוֹפְרִים וְהַפְּרוּשִׁים הַחֲנֵפִים! כִּי סוֹבְבִים אַתֶּם בַּיָּם וּבַיַּבָּשָׁה לְמַעַן גַּיֵּר אִישׁ אֶחָד, וְכִי יִתְגַּיֵּר, לֹא תָּנוּחוּ עַד אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ אוֹתוֹ לְבֶן-גֵּיהִינוֹם כְּפִלַּיִם מֵאֲשֶׁר הָיָה כְּיֶלֶד הַשָּׁמַיִם.

(1907.6) 175:1.14 "אוֹי לָכֶם, הכוהנים הראשיים והשליטים, כִּי בִּלְעִים אַתֶּם את רכוש העניים ומטילים מס כבד על אלה המבקשים לעבוד את האל כאשר הם מבינים את מצוות משה! אתם, אשר מסרבים לרחם, כיצד תוכלו לקוות לרחמים בעולמות הבאים?

(1907.7) 175:1.15 אוֹי לָכֶם, מוֹרִים כּוֹזְבִים, מַנְהִיגִים עִוְרִים! מה ניתן לצפות מאומה אשר בה העיוור מוליך את העיוור? שהרי שניהם נופלים לבסוף אל השחת.

(1907.8) 175:1.16 "אוֹי לָכֶם הנשבעים והמעמידים-פנים! אתם מוליכים שולל, הן אַתֶּם הָאֹמְרִים הַנִּשְׁבָּע בַּהֵיכָל – אֵין זֹאת מְאוּמָה, וְהַנִּשְׁבָּע בִּזְהַב הַהֵיכָל – חַיָּב. כְּסִילִים וְעִוְרִים אַתֶּם. אף בשקר אינכם עקביים, כִּי מַה הוּא הַגָּדוֹל, אִם הַזָּהָב אוֹ הַהֵיכָל הַמְקַדֵּשׁ לְכְאוֹרָה אֶת הַזָּהָב? וַאֲמַרְתֶּם, הַנִּשְׁבָּע בַּמִּזְבֵּחַ אֵין מְאוּמָה; וְהַנִּשְׁבָּע בַּקָּרְבָּן אֲשֶׁר עָלָיו – חַיָּב. ושוב אתם הנכם כעיוורים לאמת, כִּי מַה הוּא הַגָּדוֹל, אִם הַקָּרְבָּן אוֹ הַמִּזְבֵּחַ הַמְקַדֵּשׁ אֶת הַקָּרְבָּן? הכיצד תוכלו להצדיק צביעות ורמאות שכזו לעיני האל אשר בשמים?

(1908.1) 175:1.17 "אוֹי לָכֶם, הַסּוֹפְרִים וְהַפְּרוּשִׁים הַחֲנֵפִים, כִּי מְעַשְּׂרִים אַתֶּם אֶת הַמִּנְתָּא וְאֶת הַשֶּׁבֶת וְאֶת הַכַּמּוֹן, ובה-בעת תַּניחוּ אֶת הַחֲמוּרוֹת אֲשֶׁר בַּתּוֹרָה – אֶת הַמִּשְׁפָּט וְאֶת הַחֶסֶד וְאֶת הָאֱמוּנָה! וְהָיָה לָכֶם לַעֲשׂוֹת אֶת אֵלֶּה, וְלֹא לְהַנִּיחַ גַּם אֶת אֵלֶּה. אָכֵן, מַנְהִיגִים עיוורים אַתֶּם וּמוֹרִים שׁוֹטִים; הַמְסַנְּנִים אֶת הַיַּתוּשׁ וּבוֹלְעִים אֶת הַגָּמָל.

(1908.2) 175:1.18 "אוֹי לָכֶם, הַסּוֹפְרִים וְהַפְּרוּשִׁים והַחֲנֵפִים! כִּי תָּקְפִּידוּ לְטַהֵר אֶת הַכּוֹס וְאֶת הַקְּעָרָה מִחוּץ, וְתוֹכָן מָלֵא גָּזֵל, גַּרְגְּרָנוּת וּמִרְמָה. לוקים אתם בעיוורון רוחני. אינכם מבינים עד כמה עדיף בהרבה לְטַהֵר בָּרִאשׁוֹנָה אֶת תּוֹךְ הַכּוֹס, לְמַעַן תִּטָּהֵר גַּם-מִחוּץ במה שיישפך? רשעים מגונים אתם! אתם ממלאים כלפי חוץ אחר הפרשנות שלכם למצוות משה, בעוד שנשמותיכם מלאות באנן וברצח.

(1908.3) 175:1.19 "אוֹי לָכֶם, אלה הדוחים את האמת ואת החסד! כִּי רבים מכם דומִים לַקְּבָרִים המסוידים, הַנִּרְאִים נָאִים מִחוּץ וְתוֹכָם מָלֵא עַצְמוֹת מֵתִים וְכָל טֻמְאָה. ואתם, אשר דוחים ביודעין את עצת האל, כָּכָה צַדִּיקִים אַתֶּם לְמַרְאֵה עֵינֵי בְנֵי-אָדָם, וְתוֹכֶכֶם מָלֵא חֲנֵפָה וָאָוֶן.

(1908.4) 175:1.20 "אוֹי לָכֶם, מורֵי הכזב של האומה! כִּי בּוֹנִים אַתֶּם קִבְרֵי הַנְּבִיאִים, בעודכם זוממים לחסל את זה אשר עליו הם דיברו. וַתְּצַפּוּ אֶת צִיּוּנֵי קִבְרוֹת הַצַּדִּיקִים, ותחמיאו לעצמכם, וַאֲמַרְתֶּם: אִם הָיִינוּ בִּימֵי אֲבוֹתֵינוּ, לֹא הָיִיתָה יָדֵנוּ עִמָּהֶם לִשְׁפֹּךְ אֶת דַּם הַנְּבִיאִים; ואל

מול מחשבה צדקנית שכזו, אתם מתכוננים לחסל את זה אשר עליו דיברו הנביאים, את בן האדם. וְהִנֵּה אַתֶּם מְעִידִים בְּעַצְמְכֶם כִּי בָּנִים אַתֶּם לְרוֹצְחֵי הַנְּבִיאִים. וּבְכֵן, מַלְאוּ אַתֶּם סְאַת אֲבוֹתֵיכֶם!

175:1.21 (1908.5) "אוי לכם, ילדֵי-רשע! יוחנן אכן כינה אתכם נְחָשִׁים יַלְדֵי-צִפְעוֹנִים, ואני שואל, אֵיךְ תִּמָּלְטוּ מִדִּין הגיהינום אשר קרא עליכם יוחנן?

175:1.22 (1908.6) "ואפילו כעת, מציע אני לכם בשם אבי חסד ומחילה; ואפילו כעת, מושיט אני יד אוהבת של רְעוּת-נצח. אבי שלח אליכם את החכמים ואת הנביאים; את חלקם רדפתם, ואת האחרים רצחתם. אז הופיע יוחנן והטיף לבואו של בן האדם, ואותו חיסלתם לאחר שרבים האמינו בתורתו. ואילו כעת, אתם מתכוננים להמשיך ולשפוך דם-נקי. אינכם מבינים כי יום-דין נורא יבוא עת דיין כל-הארץ יבקש מעמו דין וחשבון על האופן אשר בו הם דחו, רדפו וחיסלו את שליחי-השמיים הללו? האם לא תבינו כי יהא עליכם לתת דין וחשבון על כל דם הצדיקים, למן הנביא הראשון אשר נרצח ועד לימיו של זכריה, אשר נטבח בין ההיכל למזבח? ואם תמשיכו בדרכיכם המרושעות, בֹּא יָבֹא כָּל אֵלֶּה עַל הַדּוֹר הַזֶּה מָמָשׁ.

175:1.23 (1908.7) "הוֹ יְרוּשָׁלַיִם וילדֵי אברהם, אַת הַהוֹרֶגֶת אֶת הַנְּבִיאִים וְהַסּוֹקֶלֶת אֶת הַשְּׁלוּחִים אֵלַיִךְ, וַאֲפִילוּ כָּעֵת הַיִּתִי מְקַבֵּץ אֶת בָּנַיִךְ כְּתָרְנְגוֹלֶת הַמְקַבֶּצֶת אֶת אֶפְרוֹחֶיהָ תַּחַת כְּנָפֶיהָ, וְלֹא אֲבִיתֶם!

175:1.24 (1908.8) "וכעת אפרד מכם. שמעתם את דבריי וקיבלתם את החלטתכם. אלה אשר האמינו בבשורתי בטוחים כעת במלכות האלוהים. לכם, אשר בחרתם לדחות את מתת האל, אומר אנוכי כי מעתה לא תראוני מלמד במקדש. עבורכם, תמה מלאכתי. הולך אני כעת עם ילדיי, וְהִנֵּה בֵּיתְכֶם יֵעָזֵב לָכֶם שָׁמֵם!

175:1.25 (1908.9) או-אז סימן המאסטר לחסידיו לצאת מן המקדש.

2. מעמדם של יהודים יחידים

175:2.1 (1909.1) העובדה שמנהיגיו הרוחניים של העם היהודי ומורי הדת שלו דחו פעם בעבר את תורת ישוע וזממו להביא למותו האכזר, איננה משפיעה כהוא זה על מעמדו של כל יהודי יחיד בעיני האל. ואין בכך בכדי לגרום לדעה קדומה כלפי יהודי כלשהו, בן-תמותה, אצל כל מי שמצהיר על היותו חסיד של ישוע. היהודים, כאומה, כקבוצה חברתית-פוליטית, שילמו את מלוא המחיר הנורא על אשר דחו את נסיך השלום. זה מכבר הם פסקו להיות נושאי הלפיד הרוחני של אמת אלוה עבור עמי העולם. ואולם, זוהי אינה סיבה תקפה לרדיפות אשר אותן סבלו צאצאי אותם יהודים קדומים מידי חסידיו הבלתי-סובלניים, הבלתי-ראויים והגזעניים של ישוע מנצרת, אשר היה בעצמו יהודי מבטן ומלידה.

175:2.2 (1909.2) פעמים רבות הסתיימו רדיפות בלתי-הגיוניות ובלתי-נוצריות בסבלם ובמותם של יהודים מודרניים יחידים תמימים וחפים-מפשע אשר אבות אבותיהם, בזמנו של ישוע, קיבלו בברכה ובלב שלם את הבשורה הזו, ואז מתו ללא-ניד עפעף של חרטה עבור אותה אמת שבה הם האמינו בלב שלם. איזו עוית של טרור חולפת באותן הוויות שמימיות המתבוננות במאמיניו-לכאורה של ישוע המתפתים לרדוף, להציק, ואפילו לרצוח את צאצאיהם של פטרוס, פיליפוס ומתי, ושל יהודים אחרים מפלשתינה אשר בהוד רב הקריבו את חייהם כקדושים המעונים הראשונים של בשורת מלכות השמיים!

175:2.3 (1909.3) כמה אכזרי ובלתי-הוגן הוא לחייב ילדים חפים מפשע לסבול בשל חטאי אבותיהם, שגיאות אשר עליהן אין להם כל מושג ושעליהן הם לא יוכלו להיחשב כאחראיים בשום צורה שהיא! ועוד לעשות את כל המעשים המרושעים הללו בשמו של זה אשר לימד את תלמידיו לאהוב אפילו את אויביהם! בסיפור הזה, על אודות חייו של ישוע, נדרש לתאר את האופן שבו אנשים מסוימים – אחַיו של ישוע לעם היהודי – דחו אותו וזממו להביא למותו המביש; ואולם, הננו מזהירים את כל מי שקורא את התיאור ההיסטורי הזה לבל ימצא בו הצדקה לשנאה אשר רוחשים בני-אדם המחשיבים את עצמם כנוצרים כלפי יהודים יחידים במשך מאות רבות, או לאופן שבו חושבים עליהם רבים. אלה המאמינים במלכות, אלה הדבקים בתורת ישוע, חייבים להפסיק לנהוג שלא-כראוי ביהודי היחיד, כאילו היה אשם בדחייתו ובצליבתו של ישוע. האב ובנו הבורא מעולם לא חדלו לאהוב את היהודים. אלוהים אינו נושא פני איש, והגאולה הינה עבור היהודים והגויים כאחד.

3. פגישתה הגורלית של הסנהדרין

175:3.1 (1909.4) בשעה שמונה, בערבו של יום שלישי הזה, החלה הפגישה הגורלית של הסנהדרין באופן רשמי. פעמים רבות קודם לכן, ציווה בית הדין העליון הזה של היהודים באופן לא-רשמי על מות ישוע. פעמים רבות היה הגוף המשפטי הנעלה הזה נחוש לעצור את פעולתו של ישוע, אך מעולם לפני כן הוא לא החליט להביא למעצרו ולמותו בכל מחיר. מעט לפני חצות היום, ביום שלישי הזה, ה-4 באפריל, שנת 30 לספירה, הצביעו חברי הסנהדרין בהרכבה באותה עת **פה אחד** ובאופן רשמי על הטלת גזר-דין מוות על ישוע ועל אלעזר. היה זה המענה לפנייתו האחרונה של המאסטר אל שליטי היהודים במקדש, שעות ספורות קודם לכן, והוא ביטא את תגובתם שטופת הטינה המרה אשר חשו כלפי כתב האישום הנחוש שגזר ישוע על אותם כוהנים ראשיים, ועל הצדוקים והפרושים אשר לא הביעו חרטה. גזר-דין עונש המוות (אף בטרם המשפט) אשר נגזר על בן האדם היה תגובת הסנהדרין להצעת הרחמים השמימית האחרונה אשר הוצעה מאז לאומה היהודית בכללותה ככזאת.

175:3.2 (1910.1) מרגע זה ואילך נעזבו היהודים כך שיסיימו את תפקידם הקצר כאומה, בהתאם למעמדם האנושי האישי בקרב עמי אורנטיה. עם ישראל דחה את בן האל, אשר כרת ברית עם אברהם, והתוכנית להפוך את בני אברהם לנושאי הדגל של אור האמת בעולם התנפצה לרסיסים. הברית האלוהית בוטלה, וקיצה של האומה העברית התקרב במהירות.

175:3.3 (1910.2) סוכני הסנהדרין קיבלו את ההוראות למעצרו של ישוע מוקדם בבוקר שלמחרת. הם נצטוו שלא לעצור אותו בפומבי. נאמר להם לעצור אותו בחשאי, וכי עדיף לעשות זו בפתאומיות ולעת ליל. בהבינם כי הוא לא ישוב ככל הנראה באותו היום (רביעי) ללמד במקדש, הם הנחו את הסוכנים הללו של הסנהדרין "להביאו לפני בית הדין העליון היהודי לפני חצות הליל של יום חמישי."

4. המצב בירושלים

175:4.1 (1910.3) עם סיום דרשתו האחרונה של ישוע במקדש, שוב נותרו השליחים מבולבלים ונבוכים. לפני שהמאסטר החל להוקיע בדבריו האיומים את שליטי היהודים, שב יהודה אל המקדש, ולכן כל השנים-עשר שמעו את מחציתה השנייה של דרשתו האחרונה של ישוע במקדש. למרבה הצער, יהודה איש-קריות לא שמע את מחציתה הראשונה של דרשת הפרידה. הוא לא שמע את הפעם האחרונה שבה הוצע החסד לשליטי היהודים, משום שעדיין נועד עם קבוצת צדוקים קרובים וחברים מסוימת שעמם סעד את ארוחת הצהריים, ושעמם התייעץ באשר לדרך הראויה לסיים את קשריו עם ישוע ועם עמיתיו השליחים. היה זה בשעה שיהודה שהאזין לכתב האישום האחרון אשר גזר ישוע על שליטי היהודים, שיהודה גמר אומר באופן סופי ומוחלט לנטוש את תנועת הבשורה ולנקות את עצמו ממנה לחלוטין. למרות זאת, הוא יצא מן המקדש בלוויית השנים-עשר, הלך עמם אל הר הזיתים, ושם, יחד עם עמיתיו השליחים, האזין לדרשה הרת הגורל על חורבן ירושלים ועל קץ האומה היהודית. והוא נותר עמם באותו ליל שלישי במחנה החדש שליד גת שמנים.

175:4.2 (1910.4) ההמונים אשר שמעו את ישוע נע מהצעת החסד לשליטי היהודים אל התוכחה הפתאומית, הפוגענית, אשר גבלה בהוקעה חסרת-פשרות, נותרו המומים ונבוכים. באותו לילה, בעת שהסנהדרין ישבה וגזרה על ישוע גזר-דין מיתה, ובעוד שהמאסטר ישב עם שליחיו ועם כמה מתלמידיו בהר הזיתים וניבא את חורבן האומה היהודית, ירושלים כולה עסקה בסתר בסוגיה חשובה אחת ויחידה: "מה הם יעשו עם ישוע?"

175:4.3 (1910.5) בביתו של נִיקוֹדֵמוּס נפגשו מעל לשלושים יהודים רבי-השפעה אשר האמינו במלכות בסתר. הם דנו במה שראוי להם לעשות, אם וכאשר יפרוץ עימות גלוי עם הסנהדרין.

כל הנוכחים החליטו שהם יצהירו בפומבי על נאמנותם למאסטר ברגע שבו ישמעו על מעצרו. וכך בדיוק הם עשו.

175:4.4 (1911.1) הצדוקים, אשר השתלטו על הסנהדרין ושלטו בה כעת, רצו לסלק את ישוע מהטעמים הבאים:

175:4.5 (1911.2) 1. הם חששו שהאהדה אשר הלכה וגברה כלפיו בציבור סיכנה את קיומה של האומה היהודית בשל ההתערבות האפשרית של השלטונות הרומיים.

175:4.6 (1911.3) 2. הקנאות שלו לרפורמה במקדש פגעה ישירות בהכנסותיהם; טיהור המקדש השפיע על המחזור הכספי שלהם.

175:4.7 (1911.4) 3. הם הרגישו אחראיים לשימור הסדר החברתי, וחששו מהשלכות של המשך התפשטות הדוקטרינה החדשה והמשונה של ישוע על אודות אחוות האדם.

175:4.8 (1911.5) הפרושים רצו לחסל את ישוע מסיבות אחרות. הם פחדו ממנו כי:

175:4.9 (1911.6) 1. הוא ביטא התנגדות לאופן המסורתי שבו הם שלטו בעם. הפרושים היו אולטרה-שמרניים, והם התמרמרו עד מאוד על ההתקפות הקיצוניות-לכאורה כנגד סמכותם ויוקרתם כמורי דת.

175:4.10 (1911.7) 2. הם החשיבו את ישוע כמפר-חוק; הוא הפגין זלזול גמור בשבת, בטקסי דת ובחוקים אחרים.

175:4.11 (1911.8) 3. הם האשימו אותו בכפירה מפני שהתייחס לאלוהים כאל אביו.

175:4.12 (1911.9) 4. וכעת הם כעסו עליו מאוד בשל הדרשה האחרונה, היום במקדש, אשר במסגרתה הוקיע אותם בנחישות בעת שנפרד מכולם.

175:4.13 (1911.10) הסנהדרין ציוותה באופן רשמי על מותו של ישוע והוציאה צו למעצרו, ואז, התפזרה בסמוך לחצות הליל של יום שלישי. היא קבעה להיפגש למחרת בשעה עשר בבוקר בביתו של כיפא, הכוהן הראשי, לשם ניסוח כתב האישום שבעטיו יובא ישוע לדין.

175:4.14 (1911.11) קבוצה קטנה של צדוקים הציעה להיפטר מישוע, הלכה למעשה, באמצעות רציחתו; ואולם, הפרושים סירבו בתוקף לתמוך בהצעה מעין זו.

175:4.15 (1911.12) וזה היה המצב בירושלים ובקרב תושביה ביום רב-המאורעות הזה, בעוד שקהל עצום של הוויות שמימיות רוחש בחרדה מעל לסצנה הארצית רבת החשיבות הזו, ומבקש לעשות דבר-מה בכדי לסייע לריבון האהוב שלהם; אך אלה היו מנועים מלעשות דבר, בשל האיסור אשר הוטל עליהם על-ידי הממונים עליהם.

>> מסמך 175 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 177 <<

מסמך 176

יום שלישי בערב בהר הזיתים

176:0.1 (1912.1) בשעות אחר הצהריים של יום שלישי הזה, בעוד שישוע והשליחים חולפים מחוץ למקדש בדרכם למחנה בגת שמנים, הפנה מתי את תשומת הלב לאופן שבו בנוי המקדש, ואמר: "מאסטר, ראה את צורת הבניינים האלה. ראה את האבנים העצומות, ראה את הקישוטים היפהפיים; האם מן האפשר שהבניינים האלה ייהרסו?" בעודם ממשיכים אל עבר הר הזיתים, אמר ישוע: "הַרְאִיתֶם אֶת כָּל הַאֲבָנִים וְאֶת הַמִּקְדָּשׁ הַעָצוּם; אָמֵן אֹמֵר אֲנִי לָכֶם כי קרבים הימים שבהם לֹא תישאר פֹּה אֶבֶן עַל אֶבֶן. שֶׁהֲרֵי הֵן כֻּלָּן תִּתְפָּרֵקְנה." ההערות האלה בדבר הרס המקדש עוררו את סקרנות השליחים אשר צעדו לצד המאסטר; שהרי הם לא היו מסוגלים להעלות בדעתם שום מאורע אשר יביא להרס המקדש, פרט לקץ העולם.

176:0.2 (1912.2) מתוך כוונה לחמוק מן ההמונים אשר חלפו דרך עמק הקדרון אל עבר גת שמנים, החליטו ישוע ועמיתיו לעלות על מדרונותיו המערביים של הר הזיתים למשך מרחק קצר, ואז ללכת בשביל המוביל למחנה הפרטי שלהם בגת שמנים, הממוקם מעט מעל לחניון הציבורי. כאשר הם נפנו לרדת מן הדרך המובילה אל בית עניא, הם התבוננו במקדש אשר נצבע בגווני השקיעה המרהיבים; ובעודם חונים על ההר, עלו אורותיה של העיר ועטפו את המקדש המואר; ושם, תחת אורו הרך של הירח המלא, ישבו ישוע והשנים-עשר. המאסטר שוחח עמם, ואז שאל נתנאל כך: "אנא אמור לנו, מאסטר, כיצד נדע מתי יתרחשו האירועים האלה?"

1. חורבן ירושלים

176:1.1 (1912.3) ענה ישוע על שאלתו של נתנאל, וכך אמר: "כן, אספר לכם על הזמנים שבהם העם הזה יגדיש את סאת העוון; בשעה שייעשה הצדק עם עיר אבותיכם. אני עומד לעזוב אתכם; אני הולך אל האב. ולאחר שאעזוב אתכם, אל תלכו שולל אחר האנשים אשר ינסו לרמות אתכם, שכן רבים יתיימרו לגאול ורבים ילכו אחריהם שולל. אל תדאגו כאשר תשמעו על מלחמות ועל שמועות מלחמה, שכן כל אלה יקרו עוד בטרם יקרב קיצה של ירושלים. אל תניחו לרעב ולרעידות אדמה להטריד אתכם; ואל תדאגו כאשר תימָסרו אתם לידי הרשויות האזרחיות ובשעה שירדפו אתכם בעבור הבשורה. בעבורי תיזָרקו אל מחוץ לבתי הכנסיות ותושלכו אל הכלא, וכמה מכם ייהרגו. וכאשר יביאו אתכם לפני השליטים והמושלים, יהא זה המבחן לדבקותכם בבשורת המלכות. ובטרם תעמדו אל מול הדיינים, אל תחששו באשר למה שנדרש מכם לומר, שכן הרוח תנחה אתכם מה לומר לאויביכם. בימי המבחן הללו, תחת הנהגתם של אלה אשר דחו את בן האדם, אפילו בני עמכם ישליכו אתכם לכלא ויהרגו אתכם. לזמן מה, ייתכן שכולם ישנאו אתכם בעבורי, אך גם ברדיפות האלה אני לא אטוש אתכם; רוחי תהיה עמכם. היו סבלניים! ואל תטילו ספק בכך שבשורת המלכות הזו תתעלה מעל לכל אויביה, ובסופו של דבר תינשא בפי האומות כולן."

176:1.2 (1913.1) ישוע עצר את דיבורו בעודו מתבונן מטה אל העיר. המאסטר הבין כי דחייתו של המושג הרוחני של המשיח, ההתעקשות לדבוק באופן עיוור במשימתו החומרית של הגואל המיוחל, תהיה זו אשר תגרום ליהודים להתנגש ישירות עם צבאותיה החזקים של רומא; וכי התנגשות שכזו יכולה להסתיים אך ורק בחיסולה השלם של האומה היהודית. כאשר בני עמו דחו את משימתו הרוחנית, וכאשר סירבו לקבל את אור השמים אשר האיר מעליהם ברוב חסד, הם סתמו במו ידם את הגולל על קיומם כעם עצמאי בעל משימה רוחנית ייחודית על-פני האדמה. ואפילו מנהיגי היהודים הכירו לאחר-מכן בעובדה שרעיון המשיחיות החילונית היה מה שהוביל במישרין למערבולת אשר הביאה לבסוף להשמדתם.

176:1.3 (1913.2) מכיוון שירושלים הייתה עתידה לשמש כערש תנועת הבשורה, ישוע לא רצה שמוריה ומטיפיה ימותו בחורבן האיום אשר יבוא על העם היהודי יחד עם חורבן ירושלים; לפיכך הוא נתן לחסידיו את ההנחיות הבאות. ישוע הוטרד עד מאוד מן האפשרות שכמה מתלמידיו יהיו מעורבים בהתקוממויות העתידות להתרחש במהרה, ולמות בשל כך בעת נפילת ירושלים.

176:1.4 (1913.3) אז שאל אנדראס: "אבל, מאסטר, אם תיחרב עיר הקודש ואם ייחרב המקדש, ואם אתה לא תהיה כאן כדי להנחות אותנו, מתי עלינו לעזוב את ירושלים?" אמר ישוע: "תוכלו להישאר בירושלים גם לאחר לכתי, ואפילו במשך תקופת הרדיפות המרות והמבחנים הללו, אך כאשר תראו לבסוף את צבאותיה של רומא צרים על ירושלים לאחר ההתקוממות של נביאי השקר, או-אז תדעו כי סופה קרוב; ואז עליכם לנוס אל ההרים. אל ישתהה איש משוכני העיר בכדי להציל דבר-מה, ואל יעז איש מבחוץ להיכנס אליה. צרות גדולות עתידות להתרחש. הן אלה יהיו ימי הנקמה של הגויים. ולאחר שתינטשו את העיר, תושביה הסרבנים יפלו על חרבם ויוגלו לשבי אל כל האומות; כך תירמס ירושלים תחת רגלי הגויים. ולעת עתה, הנני מזהירכם לבל תלכו שולל. אם יבוא אליכם מישהו ויאמר, 'ראו, הנה הגואל,' או 'ראו, הנה הוא,' אל תאמינו לו. הן מורֵי כזב רבים יופיעו ורבים יוּלכו שולל; אך לא אתם, הן את כל אלה אמרתי לכם מבעוד מועד."

176:1.5 (1913.4) השליחים ישבו בדממה תחת אור הירח במשך זמן ממושך, בעוד שהתחזיות המדהימות האלה של מאסטר נחרטות בזיכרונם. ואכן, למעשה כל קבוצת המאמינים והשליחים נהגה בהתאם להנחיות האלה בדיוק, ונסה מירושלים בשעה שהחיילים הרומיים הופיעו לראשונה. הם מצאו מקום מקלט בפלה, בצפון.

176:1.6 (1913.5) ואפילו לאחר אזהרה מפורשת שכזו, רבים מחסידי ישוע פירשו את התחזיות שלו כאילו הן מתייחסות לשינויים אשר בוודאי יחולו בירושלים כאשר יבוא המשיח מחדש ותכונן ירושלים החדשה, אשר תתרחב ותשמש כבירת העולם. היהודים התעקשו להמשיך ולקשור בדעתם את חורבן המקדש עם "סוף העולם". הם האמינו כי אותה ירושלים חדשה תמלא את פלשתינה כולה; כי סוף העולם יסמן את הופעתם המידית של "שמים וארץ חדשים". ועל-כן, אין להתפלא על הערתו של פטרוס, אשר אמר: "מאסטר, אנחנו יודעים

שכל הדברים עתידים לחלוף מן העולם בשעה שיופיעו השמים והארץ החדשים; אך איך נדע מתי אתה תשוב לחולל את כל אלה?"

176:1.7 (1914.1) כאשר שמע זאת ישוע, הוא חשב במשך זמן-מה. ואז אמר: "אתם ממשיכים לשגות, הן תמיד אתם מנסים לקשור את השיעור החדש לשיעור הישן; אתם נחושים להבין שלא כהלכה את כל שיעוריי לכם; אתם מתעקשים לפרש את הבשורה בהתאם למערכת האמונות הנוכחית שלכם. וחרף זאת, אני אנסה להאיר את עיניכם."

2. הגעתו השנייה של המאסטר

176:2.1 (1914.2) בכמה הזדמנויות אמר ישוע דברים אשר גרמו למאזיניו להסיק כי גם אם הוא מתכוון לעזוב את העולם הזה בקרוב, הרי שבוודאי הוא ישוב בכדי לסיים את מלאכת מלכות השמים. ככל שחסידיו השתכנעו כי הוא עתיד לעזוב אותם, ולאחר שהוא אכן עזב את העולם, היה זה אך טבעי עבור מאמיניו להמשיך ולדבוק בהבטחותיו אלו לשובו. הדוקטרינה על אודות הגעתו השנייה של המשיח נכללה, אפוא, כבר בתורה הנוצרית המוקדמת, וכמעט כל דורות החסידים אשר באו לאחר מכן האמינו באדיקות באמת הזו וציפו בבטחה להגעתו של המשיח אי-אז בעתיד.

176:2.2 (1914.3) מכיוון שנגזר עליהם להיפרד מן המאסטר ומן המורה שלהם, התלמידים הראשונים והשליחים נאחזו עוד יותר בהבטחתו לשוב, והם לא בזבזו רגע לפני שקשרו את חורבנה הצפוי של ירושלים עם ההגעה השנייה המובטחת הזו. והם המשיכו לפרש כך את מילותיו, על-אף שלכל אורך אותו ערב, בשעה שלימד אותם על הר הזיתים, המאסטר התאמץ במיוחד על-מנת למנוע שגיאה שכזו.

176:2.3 (1914.4) אמר ישוע בהמשך לשאלתו של פטרוס: "מדוע אתם עדיין מצפים מבן האדם לעלות על כס דוד המלך ולהגשים את החלומות החומריים של היהודים? האם לא אמרתי לכם כי מלכותי איננה מן העולם הזה? מה שקורה כעת הולך וקרב אל סיומו, אך תהא זו התחלה

חדשה אשר ממנה תצא בשורת המלכות אל העולם כולו, והגאולה הזו תתפשט אל כל העמים. וכאשר תתגשם המלכות במלואה, היו בטוחים כי האב שבשמים ישלח לכם התגלות רחבה יותר של אמת והדגמה גדולה יותר של צדק, ממש כפי שכבר העניק לעולם את זה אשר הפך לנסיך החושך, ואז את אדם, אשר לאחריו הגיע מלכי-צדק, ובימים האלה את בן האדם. וכך ימשיך אבי להגיר את חסדו ולהראות את אהבתו אפילו לעולם האפל והמרושע הזה. וכך, לאחר שיעניק לי אבי את כל העוצמה והסמכות, אמשיך אני לעקוב אחרי מעשיכם ולהנחות את מלאכת המלכות באמצעות רוחי, אשר במהרה תשטוף כל בשר. ואף כי אהיה נוכח עמכם ברוחי, הנני גם מבטיח כי אשוב ביום מן הימים אל העולם הזה, שבו חייתי בגוף בשר ודם ובו הגשמתי את ההתנסות הבו-זמנית של התגלות האל לאדם והובלת האדם אל האל. בקרוב מאוד יהיה עליי לעזוב אתכם ולהמשיך בעבודה אשר הפקיד בידי האב, ואתם, היו אמיצים, שכן ביום מן הימים שוב אשוב. ולעת עתה, תנחה ותנחם אתכם רוחי, רוח האמת של היקום.

176:2.4 (1915.1) "לעת הזאת רואים אתם אותי חלש, בגוף בשר ודם, אך כאשר אשוב, יהיה זה בעוצמה וברוח. עיני הגוף רואות את בן האדם בגוף, אך רק עיני הרוח תוכלנה לחזות בבן האדם אשר אותו הילל האב, ואשר יופיע על-פני האדמה בשמו שלו.

176:2.5 (1915.2) "אך רק במועצות פרדיס ידוע מועד הופעתו המחודשת של בן האדם; ואפילו מלאכיות השמים לא תדענה מתי יקרה הדבר. למרות זאת, עליכם להבין את זאת, כי לאחר שתופץ בשורת המלכות אל העולם כולו לגאולת כלל העמים, וכאשר יגיע העידן אל קצו, ישלח האב אליכם מתת-עידן נוספת, או שבן האדם יגיע לשפוט את העידן.

176:2.6 (1915.3) "ובאשר לצרות שיבואו על ירושלים, אשר עליהן דברתי כעת, דעו כי עוד בימי הדור הזה יתמלאו דבריי; אך באשר להגעתו השנייה של בן האדם, אל יתיימר איש בשמים או בארץ לפצות את פיו. עם זאת, היו חכמים לזהות את הבשלת העידן; היו ערניים לבחון את אותות הזמן. הן אתם יודעים כי הקץ קרב בשעה שהתאנה מוציאה ענפים רכים ומצמחת את עליה. וכך, כאשר יחלוף החורף הממושך אשר במהלכו יתמקד העולם בחומר, וכאשר תראו את סימניו של אביב רוחני של עידן חדש, דעו כי קץ הביקור-מחדש ממשמש ובא.

176:2.7 (1915.4) "אך מהי חשיבות השיעור הזה ומה הקשר בינו לבין בואם של בני האל? האם לא תראו כי כאשר כל אחד מכם ייקָרֵא למסור את נפשו ולעבור דרך שערי המוות, אתם תועמדו מיד לדין, ותתייצבו פנים-אל-פנים נוכח העובדות הנוגעות לתקופת שירות חדשה בתכנית הנצחית של האב האינסופי? את מה שיידרש העולם כולו לעבור, הלכה למעשה, בסיומו של העידן, יידרש כל אחד מכם לעבור באופן אישי בשעה שתסיימו את חייכם הטבעיים בגוף, כאשר תעברו להתמודד עם התנאים ועם הדרישות הטבועים בהתגלות הבאה בהתקדמות הנצחית של מלכות האב."

176:2.8 (1915.5) מכל הדרשות אשר נשא המאסטר באוזני שליחיו, לא הייתה אחת אשר בלבלה אותם יותר מאשר הדרשה הזו, אשר ניתנה בערב יום שלישי על הר הזיתים, ונגעה לשני נושאים – לחורבן ירושלים ולהגעתו השנייה שלו עצמו. לפיכך, שררה הסכמה מועטה בלבד בין הגרסאות הכתובות אשר נרשמו לאחר-מכן בהסתמך על הזיכרון של מה שאמר המאסטר באותו מאורע יוצא-דופן. כתוצאה מכך, ובשל החלל אשר נוצר בנוגע למה שנאמר באותו ערב יום שלישי, צמחו מסורות רבות. בראשית המאה השנייה נרשמה נבואה אפוקליפטית באשר למשיח מידי אחד בשם סֶלְטָה, אשר היה נספח לחצר הקיסר קליגולה. נבואה זו הועתקה כלשונה לבשורה על-פי מתי ו(בחלקה)לבשורות על-פי מרקוס ולוקס. המשל על עשר הבתולות הופיע בכתביו אלו של סלטה. השיעור של אותו ערב נרשם בבשורה באופן המבלבל והשגוי ביותר מכל השיעורים כולם. ואולם השליח יוחנן מעולם לא התבלבל כך.

176:2.9 (1915.6) כאשר המשיכו שלושה-עשר הגברים בדרכם אל המחנה, הם נותרו ללא-מילים ותחת מתח רגשי עצום. יהודה אישר סופית את החלטתו לנטוש את חבריו. השעה הייתה מאוחרת כאשר דוד זבדיה, יוחנן-מרקוס וכמה מן התלמידים הבולטים קיבלו את פניהם של ישוע והשנים-עשר במחנה, ואולם, השליחים לא אבו לישון; הם רצו ללמוד עוד על חורבן ירושלים, על עזיבת המאסטר ועל קץ העולם.

3. דיון מאוחר יותר במחנה

176:3.1 (1916.1) כעשרים מהם התקבצו מסביב למדורה, ותומאס שאל: "מכיוון שאתה עתיד לשוב ולסיים את מלאכת המלכות, מה צריכה להיות הגישה שלנו באשר לעסקי האב בעת היעדרותך?" ישוע התבונן בהם לאור המדורה, וכך ענה:

176:3.2 (1916.2) "ואפילו אתה, תומאס, לא מצליח להבין את אשר אמרתי. האם לא לימדתי אתכם כל הזמן הזה שהקשר שלכם למלכות הינו רוחני ויחידני, ונוגע אך ורק להתנסות האישית ברוח הודות לאמונה ולהכרה כי אתם הנכם בני האל? מה עוד עליי לומר? קריסת אומות, נפילת אימפריות, השמדת היהודים הבלתי-מאמינים, סיומו של עידן, ואפילו קץ העולם, לא נוגעים לאלה אשר מאמינים בבשורה, לאלה אשר הפקידו את חייהם בביטחון של מלכות הנצח. אתם, אשר הנכם יודעי האל ומאמינים בבשורה, כבר קיבלתם ביטחונות לחיי נצח. מכיוון שחייתם את חייכם ברוח ועבור האב, שום דבר לא יוכל באמת להטריד אתכם. את בנאי המלכות, המוכרים כאזרחי עולמות השמים, אין מטרידות סערות הזמן ולא מדאיגות הקטסטרופות אשר בארץ. מה משנה לכם, מאמיניה של בשורת המלכות, אם אומות נופלות, אם העידן מגיע לסיומו, או אם הכול יקרוס וייפול? הרי אתם יודעים כי חייכם הינם מתת הבן, והנכם בטוחים לעד באב. ולאחר שחייתם את חיי הזמן באמונה, ולאחר שהנבתם את פירות הרוח והיושרה בדמות שירות אוהב לרעיכם, יכולים אתם לשאת את עיניכם בבטחה אל הצעד הבא בנתיבת הנצח, מתוך אותה אמונה גואלת אשר נשאה אתכם לכל אורך ההרפתקה הראשונה שלכם על-פני הארץ כבני האל.

176:3.3 (1916.3) "המאמינים בכל דור ודור חייבים להמשיך במלאכתם תוך שהם מצפים לשובו האפשרי של בן האדם, ממש כפי שהמאמין היחיד ממשיך במלאכת חייו אפילו בידיעה שמותו הטבעי הינו בלתי-נמנע. אם התבססתם פעם כבני האל באמונה, שום דבר אחר לא משפיע עוד על ביטחון הישרדותכם. אך בל-תטעו! האמונה הגואלת הזו הינה אמונה חיה, והיא מניבה את פירות הרוח האלוהית אשר עוררה אותה לראשונה בלב האדם, בשיעורים הולכים וגדלים. העובדה שקיבלתם על עצמכם את היותכם בנים במלכות השמים לא תציל אתכם, אם תתמידו לדחות ביודעין את אותן אמיתות אשר נוגעות לפירות ההתקדמות הרוחנית של בני האל הגשמיים. אלה מכם אשר היו איתי בעסקי האב על הארץ יכולים

לנטוש את המלכות אפילו כעת, אם הם מגלים כי אינם אוהבים את דרך האב בשירות האנושות.

176:3.4 (1916.4) "שמעו אותי, הן כיחידים והן כדור מאמינים, ואספר לכם משל: היה-היה אדון, אשר בטרם נסע לְמֶרְחוֹק קָרָא אֶל עֲבָדָיו וַיַּפְקֵד בְּיָדָם אֶת רְכוּשׁוֹ. וַיִּתֵּן לָזֶה חָמֵשׁ כִּכָּרִים, וְלָזֶה שְׁתַּיִם וְלָזֶה אֶחָת, לְכָל אִישׁ לְפִי יְכוֹלְתּוֹ וַיְמַהֵר וַיִּסַּע מִשָּׁם. וַיֵּלֶךְ הָאִישׁ הַלֹּקֵחַ חָמֵשׁ כִּכָּרִים, וַיִּסְחַר בָּהֶן וַיַּעַשׂ חָמֵשׁ כִּכָּרִים אֲחֵרוֹת. וְכֵן הַלֹּקֵחַ שְׁתַּיִם, גַּם הוּא הרוויח שְׁתַּיִם אֲחֵרוֹת. וְלֹקֵחַ הָאַחַת הָלַךְ וַיַּחְפּוֹר בָּאֲדָמָה וַיִּטְמֹן אֶת כֶּסֶף אֲדוֹנָיו. ואז, בדרך בלתי-צפויה, שב אֲדוֹנֵי הָעֲבָדִים הָהֵם, וַיַּעַשׂ חֶשְׁבּוֹן עִמָּהֶם. וַיִּגַּשׁ הַלֹּקֵחַ חָמֵשׁ הַכִּכָּרִים, וַיָּבֵא חָמֵשׁ כִּכָּרִים אֲחֵרוֹת וַיֹּאמַר, 'אֲדֹנִי חָמֵשׁ כִּכָּרִים הִפְקַדְתָּ בְּיָדִי, הִנֵּה חָמֵשׁ כִּכָּרִים אֲחֵרוֹת הִרְוָוחְתִּי בָּהֶן'. וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲדוֹנָיו: 'הֶטִיבֹתָ לַעֲשׂוֹת עֶבֶד טוֹב וְנֶאֱמָן, כִּי בִמְעַט נֶאֱמָן הָיִיתָ, וְעַל הַרְבֵּה אַפְקִידֶךָּ בּוֹא לְשִׂמְחַת אֲדוֹנֶיךָ.' וַיִּגַּשׁ גַּם לֹקֵחַ הַכִּכָּרִים וַיֹּאמַר, 'אֲדֹנִי כִּכָּרַיִם הִפְקַדְתָּ בְיָדִי, הִנֵּה כִּכָּרַיִם הִרְוָוחְתִּי בָּהֶן.' וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲדוֹנָיו: 'הֶטִיבֹתָ לַעֲשׂוֹת עֶבֶד טוֹב וְנֶאֱמָן, בַּמִּזְעָר נֶאֱמַן הָיִיתָ וְעַל הַרְבֵּה אַפְקִידֶךָּ, בּוֹא לְשִׂמְחַת אֲדוֹנֶיךָ.' וַיִּגַּשׁ גַּם הַלֹּקֵחַ אֶת הַכִּכָּר הָאַחַת וַיֹּאמַר, 'אֲדֹנִי יָדַעְתִּיךָ כִּי אִישׁ קָשֶׁה אַתָּה, קֹצֵר בַּאֲשֶׁר לֹא זָרַעְתָּ וְכֹנֵס מֵאֲשֶׁר לֹא פִזָּרְתָּ. וָאִירָא וָאֵלֵךְ וָאֶטְמֹן אֶת כִּכָּרְךָ בָּאֲדָמָה, וְעַתָּה הֵא לְךָ אֲשֶׁר לָךְ.' וַיַּעַן אֲדוֹנָיו וַיֹּאמֶר אֵלָיו: 'הָעֶבֶד הָרַע וְהֶעָצֵל אַתָּה, יָדַעְתָּ כִּי קֹצֵר אָנֹכִי בַּאֲשֶׁר לֹא זָרַעְתִּי וְכֹנֵס מֵאֲשֶׁר לֹא פִזָּרְתִּי. לָכֵן הָיָה עָלֶיךָ לָתֵת אֶת כַּסְפִּי לַשֻּׁלְחָנִים, וַאֲנִי בְּבוֹאִי הָיִיתִי לֹקֵחַ אֵת אֲשֶׁר לִי וְאֵת תַּרְבִּיתוֹ.' נפנה האדון אל רב המשרתים ואמר: 'עַל כֵּן שְׂאוּ מִמֶּנּוּ אֵת הַכִּכָּר, וּתְנוּ אֶל הָאִישׁ אֲשֶׁר לוֹ עֶשֶׂר הַכִּכָּר.'

176:3.5 (1917.1) "כִּי מִי אֲשֶׁר יֶשׁ לוֹ, יִנָּתֵן לוֹ וְיַעְדִּיף; וּמִי אֲשֶׁר אֵין לוֹ, יֵקַח מִמֶּנּוּ גַּם אֶת אֲשֶׁר לוֹ. אינכם יכולים לעמוד מלכת בעסקי מלכות השמים. אבי דורש מכל ילדיו לגדול בחסדם, ולהרבות בידע האמת. אתם, אשר יודעים את האמיתות האלה, חייבים להרבות את פירות הרוח ולהפגין מסירות הולכת וגדלה לשירות הבלתי-אנוכי של אחיכם המשרתים. וזכרו, מַה שֶּׁעֲשִׂיתֶם לְאֶחָד מֵאַחַי הַצְּעִירִים הָאֵלֶּה, לִי עֲשִׂיתֶם.

176:3.6 (1917.2) "וכך עליכם להמשיך ולעסוק במלאכת האב, מכאן והלאה, ולנצח. המשיכו עד אשר אבוא. עשו נאמנה את מה שהופקד בידיכם, וכך תהיו מוכנים ליום הדין של המוות.

ולאחר שחייתם כך לתפארת האב ולשביעות רצונו של הבן, תבואו בשמחה ובאושר-רב בשערי השירות הנצחי של מלכות העד."

176:3.7 (1917.3) אמת היא חיים; רוח האמת לעולם מובילה את ילדי האור אל עבר מחוזות חדשים של מציאות רוח ושל שירות אלוהי. לא ניתנה לכם האמת על-מנת שתגבשו אותה לכדי צורות בטוחות, לכדי מסורות מקודשות. התגלות האמת אשר ניתנה לכם, חייבת להתעצם באמצעות ההתנסות האישית שלכם. וכך, יוצגו בפני כל אלה אשר רואים את פירות הרוח שלכם, יופי חדש ורווחים רוחניים אמיתיים, וכתוצאה מכל אלה, הם עצמם יבקשו לפאר את האב אשר בשמים. רק אותם משרתים נאמנים, אשר מרחיבים את ידיעת האמת, ובכך מפתחים את יכולתם להכיר באופן אלוהי במציאויות הרוח, יכולים לקוות "לבוא במלואם אל שמחת אדוניהם." כמה מצער יהיה לראות דורות של מאמינים, לכאורה, בישוע, המעידים על האמת האלוהית אשר הופקדה בידם: "הנה, מאסטר, הנה האמת אשר הפקדת בידינו לפני מאה שנה או לפני אלף שנה. לא איבדנו ממנה כזית; שימרנו בנאמנות את כל מה שלימדת אותנו; הנה האמת אשר נתת בידינו." אך פנייה שכזו, מתוך עצלות רוחנית, לא תצדיק נוכח המאסטר את מעשיו של זה אשר לא הניב פירות אמת. המאסטר ידרוש מכם דין וחשבון בהתאם לאמת אשר הופקדה בידכם.

176:3.8 (1918.1) בעולם הבא תידרשו לתת דין וחשבון על המתנות אשר קיבלתם, ועל המעשים אשר עשיתם, בעולם הזה. בין שהכישרונות המולדים שלכם הינם מועטים ובין שהינם מרובים, תידרשו לעמוד לדין של צדק ורחמים. אם הכישרונות שלכם מנוצלים אך ורק למטרות אנוכיות, ואם לא הוקדשה כל מחשבה לחובה הגבוהה יותר להגדלת תנובת פירות הרוח, כפי שאלה מתבטאים ביתר-שירות לאדם וביתר-סגידה לאל, המשרתים האנוכיים הללו יידרשו לקבל על עצמם את ההשלכות של בחירותיהם המודעות.

176:3.9 (1918.2) וכמה דומה המשרת אשר קיבל ככר אחת לכל בני האדם האנוכיים, אשר מטילים את האשמה לעצלותם במישרין על אדונם. וכמה נוטה האדם להאשים את האחר, כאשר הוא ניצב אל מול הכישלונות מעשי ידיו שלו, ולעתים קרובות הוא מאשים את אלה אשר הכי פחות ראויים לכך!

176:3.10 (1918.3) אמר ישוע באותו הלילה, כאשר הם פרשו למנוחת הליל: "חִנָּם לְקַחְתֶּם; וְלַכֵּן חִנָּם תִּתֵּנוּ את אמת השמים, ועת תתנו את האמת הזו, היא תתעצם ותגלה את האור המתעצם של חסד הגאולה, ואף ממש בעת שתעניקו אותה."

4. שובו של מיכאל

176:4.1 (1918.4) מכל מה שלימד המאסטר, השיעור אשר חולל את אי-ההבנה הגדולה ביותר הוא הבטחתו לשוב ביום מן הימים באופן אישי אל העולם הזה. אין מוזר הדבר שמיכאל יהיה מעוניין לשוב יום אחד אל הפלנטה שבה הוא חווה את משימת המתת השביעית והאחרונה שלו כבן-תמותה מן המניין. אך טבעי הוא כי נאמין שישוע מנצרת, אשר שולט כעת על יקום עצום, יהיה מעוניין לשוב, ולא רק פעם אחת, כי אם פעמים רבות, אל העולם שבו הוא חי חיים ייחודיים כל-כך, ושבו הוא קיבל לבסוף מן האב עוצמה וסמכות בלתי-מוגבלים ביקום. לעולם תהא אורנטיה אחת משבע הפלנטות הילידות שבהן רכש לעצמו מיכאל את הריבונות על היקום.

176:4.2 (1918.5) ישוע אכן הכריז באוזני יחידים רבים ובהזדמנויות רבות על כוונתו לשוב אל העולם הזה. כאשר הבינו חסידיו של המאסטר כי הוא איננו מתכוון לפעול כגואל גשמי, ובשעה שהאזינו לתחזיותיו באשר לחורבן ירושלים ולקריסת העם היהודי, מטבע הדברים הם החלו לקשר את שיבתו המובטחת אל מאורעות הפורענות האלה. אך כאשר הרסו הצבאות הרומיים את חומות ירושלים, החריבו את המקדש והפיצו את היהודים תושבי יהודה לגלות, ועדיין המאסטר לא התגלה בכל עוצמתו והדרו, החלו חסידיו לגבש את האמונה שבסופו של דבר כרכה את הגעתו השנייה של המשיח עם קץ העידן, ואולי אפילו עם סוף העולם.

176:4.3 (1918.6) ישוע הבטיח לעשות שני דברים לאחר שיעפיל אל האב, ולאחר שכל כוחות השמיים והארץ יופקדו בידיו. ראשית, הוא הבטיח לשלוח לעולם במקומו מורה אחר, את רוח האמת; ואת זאת הוא עשה ביום של פנטקוסט. שנית, הוא אכן הבטיח לחסידיו כי הוא ישוב ביום מן הימים באופן אישי אל העולם הזה. אך הוא לא אמר כיצד, היכן או מתי, יבקר שוב

בפלנטה אשר בה ערך את משימת המתת שלו בגוף בשר ודם. בהזדמנות אחת הוא רמז שכפי שעיני הגוף ראו אותו כאשר הוא חי כאן בגוף, עם שובו (לפחות באחד מן הביקורים האפשריים), ניתן יהיה לחזות בו אך ורק בעיני האמונה הרוחנית.

176:4.4 (1919.1) רבים מאתנו נוטים להאמין שבעידנים אשר יבואו בעתיד ישוב ישוע אל אורנטיה פעמים רבות. איננו מצוידים בהבטחה ספציפית שלו לערוך ביקורים רבים, אך נדמה כי סביר עד מאוד שהאחד אשר בין תאריו ביקום ניתן למנות את התואר "הנסיך הפלנטארי של אורנטיה", ישוב פעמים רבות לבקר את העולם אשר הקנה לו את התואר הייחודי כל-כך.

176:4.5 (1919.2) הננו בטוחים באמונתנו כי מיכאל יבוא שוב באופן אישי אל אורנטיה, אך אין לנו כל מושג מתי, או באיזה אופן, הוא יבחר לעשות כן. האם יהא ביקורו השני בכדור הארץ קשור ליום הדין של סיום העידן הנוכחי, והאם ייעשה בליוויו או בהיעדרו של בן של סמכות? האם הוא יבוא בהקשר של סיום עידן עתידי כלשהו באורנטיה? האם הוא יבוא ללא כל הודעה מוקדמת וכמאורע אשר אינו קשור לדבר אחר? את זאת איננו יודעים. אך בדבר אחד הננו בטוחים, והוא, לכשישוב, סביר שכל העולם יידע על כך, שכן הוא בוודאי ישוב כשליטו העליון של יקום, ולא כתינוק מבית-לחם אשר איש איננו יודע על קיומו. אך אם כל העיניים תראינה אותו, ואם רק עיניים רוחניות תוכלנה להבחין בנוכחותו, כי אז נדרש להמתין זמן רב עד לביקור הזה.

176:4.6 (1919.3) לפיכך, טוב תעשו אם תנתקו כל קשר בין שיבת המאסטר באופן אישי אל כדור-הארץ לבין כל מאורע אחר או עידן כלשהו. בדבר אחד בלבד הננו בטוחים: הוא הבטיח לשוב. אין לנו מושג מתי הוא ימלא אחר הבטחתו זו, או בהקשר למה. ככל שידיעתנו מגעת, הוא יכול להופיע בכדור הארץ בכל יום נתון, או שהוא יופיע רק בחלוף עידנים על-פני עידנים שאותם ישפטו כנדרש חבריו הנמנים עם סגל הבנים של פרדיס.

176:4.7 (1919.4) ביקורו השני של מיכאל אכן הינו מאורע בעל חשיבות סנטימנטלית עצומה, הן לאמצעיונים והן לבני-אדם; אך פרט לכך, אין לו חשיבות מידית עבור האמצעיונים. ועבור בני האדם, אין לו חשיבות מעשית גדולה יותר מאשר למוות הטבעי הנפוץ, אשר מניע באופן כה פתאומי את בן התמותה אל תוך סדרת המאורעות ביקום אשר מובילים במישרין לפגוש את נוכחותו של ישוע עצמו, הריבון השליט של היקום שלנו. ילדי האור עתידים כולם לראות

אותו, ואין זה חשוב כל-כך אם אנחנו נלך אליו, או שהוא במקרה יבוא אלינו בראשונה. היו אתם מוכנים לקבל את פניו על-פני האדמה, ממש כשם שהוא מוכן לקבל את פניכם בשמים. אנחנו ממתינים בבטחה להופעתו ברוב-הדר, אף שאין לנו כל מושג כיצד, מתי, או באיזה הקשר הוא עתיד להופיע.

>> מסמך 176 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 178 <<

מסמך 177

יום רביעי, יום המנוחה

177:0.1 (1920.1) כאשר ישוע ושליחיו לא כרעו תחת עומס מלאכת הוראת העם, הם נהגו לנוח מעבודתם בימי רביעי. ביום רביעי המסוים הזה, הם אכלו את ארוחת הבוקר בשעה מעט מאוחרת מן הרגיל, ובמחנה השתררה דממה מבשרת-רעות; אך-מעט נאמר לאורך המחצית הראשונה של הארוחה. לבסוף דיבר ישוע ואמר: "הנני מבקש כי תנוחו היום. אנא קחו את הזמן לחשוב על כל מה שקרה מאז שהגענו לירושלים, והתבוננו אל אשר מצוי אך לפנינו, על מה שסיפרתי לכם בפשטות. וודאו כי האמת ממלאת את חייכם, וכי בכל יום אתם הולכים וגדלים בחסד."

177:0.2 (1920.2) לאחר ארוחת הבוקר הודיע המאסטר לאנדראס כי הוא מתכוון להיעדר במהלך היום, והציע שהשליחים יבלו את הזמן הזה בהתאם לבחירתם האישית, ואולם, הם אינם מורשים לבוא בשערי ירושלים בשום פנים ואופן.

177:0.3 (1920.3) בשעה שישוע התכוון לצאת לבדו אל הגבעות, עצר אותו דוד זבדיה, וכך אמר: "היטב תדע, מאסטר, כי הפרושים והשליטים מבקשים לחסל אותך, ואף-על-פי-כן אתה מתכוון לצאת לבדך את הגבעות. לעשות כך יהיה דבר טיפשי; אשלח אפוא שלושה גברים שישמרו עליך, פן יאונה לך כל רע." ישוע התבונן בשלושת הגברים החמושים והחסונים, בני הגליל, ואמר לדוד: "כוונתך טובה היא, אך שוגה אתה בכך שאינך מבין כי בן האדם איננו זקוק לאיש שיגן עליו. איש לא יניח עלי את ידו, עד לשעה שבה אהיה אני מוכן למסור את

נפשי בהתאם לרצון אבי. הגברים הללו אינם מורשים ללוותני. הנני מבקש לצאת לבדי בכדי להתייחד עם האב."

177:0.4 (1920.4) לשמע המילים האלה נסוגו דוד והשומרים החמושים; ואולם, כאשר ישוע פנה לצאת לבדו, ניגש אליו יוחנן מרקוס ובידו סל קטן עם מזון ומים. הוא הציע שאם הוא מתכוון להיעדר למשך כל היום, אפשר שימצא את עצמו רעב. המאסטר חייך אל יוחנן והושיט את ידו ליטול ממנו אל הסל.

1. יום אחד לבד עם אלוהים

177:1.1 (1920.5) כאשר ישוע התכוון לקחת את הסל עם המזון מידו של יוחנן, העז האיש הצעיר ואמר: "אבל, מאסטר, אתה עלול להניח את הסל כשתפנה להתפלל, ואז תעזוב בלעדיו. חוץ מזה, אם אני אלך לצדך ואשא את הסל, אתה תהיה פנוי יותר להתייחד, ואני בוודאי שאהיה בשקט. לא אשאל כל שאלה ואשאר עם הסל בשעה שתלך לבדך להתפלל."

177:1.2 (1920.6) בעודו מדבר, ובעוד שכמה מן הנוכחים נדהמים נוכח תעוזתו, העז יוחנן והמשיך לאחוז בסל. וכך עמדו יוחנן וישוע, שניהם אוחזים בסל. אז עזב המאסטר את הסל, השפיל את מבטו אל הנער ואמר: "מכיוון שאתה כמֵהּ בכל מאודך לבוא עמי, לא ימנע הדבר הזה ממך. נלך יחדיו, אם כן, ונהנה זה מחברתו של זה. ואתה רשאי לשאול אותי כל שאלה שעולה בלבך, ואנחנו ננחם ונסעד זה את זה. אפשר להתחיל בכך שאתה תישא את סל האוכל, וכאשר תתעייף, אעזור לך. בוא אחרי."

177:1.3 (1921.1) ישוע חזר אל המחנה באותו ערב רק לאחר שקיעת החמה. המאסטר בילה את יומו השקט האחרון עלי אדמות בחברת צעיר מבקש-אמת ובשיחה עם אביו מפרדיס. לימים נודע המאורע הזה בשמים בשם "היום שבו בילה איש צעיר עם אלוהים בגבעות." לעד ימחיש מאורע זה את נכונותו של הבורא להתרועע עם היצור. אם משאלת הלב באמת עילאית היא, אפילו אדם צעיר יוכל לדרוש את תשומת לבו של אלוהי יקום וליהנות מחסדו האוהב, ממש

ליהנות מן האושר העילאי הבלתי-נשכח של בילוי עם אלוהים בגבעות, ולאורך יום שלם. וכזו הייתה חווייתו של יוחנן מרקוס ביום רביעי הזה בגבעות יהודה.

177:1.4 (1921.2) ישוע שוחח רבות עם יוחנן, וסיפר לו בחופשיות על ענייני העולם הזה ועל ענייני העולם הבא. יוחנן סיפר לישוע עד כמה הצטער על כך שלא היה מבוגר דיו על-מנת להיות אחד מן השליחים, והביע את הערכתו על כך שהורשה ללכת אחריהם מאז ההטפה בירדן, בסמוך ליריחו, למעט המסע לפיניקי. ישוע הזהיר את הנער לבל יתאכזב מן המאורעות הקרבים ובאים והבטיח לו כי הוא עתיד להיות שליח מלכות רב-חשיבות.

177:1.5 (1921.3) יוחנן מרקוס נלהב מזיכרון היום הזה בגבעות עם ישוע, אך הוא מעולם לא שכח את הזהרתו האחרונה, אשר בוטאה ממש בשעה שהם התכוננו לשוב אל המחנה בגת שמנים, כאשר הוא אמר: "ובכן, יוחנן, בילינו יפה יחדיו, יום מנוחה אמיתי. אך וודא כי לא תספר לאיש על מה שסיפרתי לך." ויוחנן מרקוס אכן לא גילה דבר ממה שאירע ביום שבו בילה יחד עם ישוע בגבעות.

177:1.6 (1921.4) במהלך השעות המעטות אשר נותרו לחייו של ישוע על-פני האדמה, יוחנן מרקוס לא התיר למאסטר לחמוק ממנו. תמיד הנער הסתתר בקרבת מקום; והוא ישן רק כאשר ישוע ישן.

2. החיים המוקדמים בבית

177:2.1 (1921.5) במהלך שהותו עם יוחנן מרקוס באותו יום, הקדיש ישוע זמן רב בהשוואת ההתנסויות של ראשית ילדותם ושל שנות נעוריהם המאוחרות יותר. אף-על-פי שהוריו של יוחנן היו עשירים יותר מהוריו של ישוע מן הבחינה החומרית, הרבה מההתנסויות שלהם בשנות הנעורים היו דומות. ישוע אמר ליוחנן דברים רבים אשר עזרו לו להבין טוב יותר את הוריו ואת חברי משפחתו האחרים. כאשר הנער שאל את המאסטר כיצד הוא יכול לדעת כי הוא עתיד להפוך ל"שליח מלכות רב חשיבות", אמר ישוע:

177:2.2 (1921.6) "יודע אני כי תהיה נאמן לבשורת המלכות, לפי שאני יכול לסמוך על אמונתך ועל אהבתך בהווה, שהרי האיכויות האלה נשענות על החינוך שקיבלת בבית בצעירותך. אתה הנך תוצר של בית שבו ההורים חיבבו בכנות זה את זה, ולפיכך לא קיבלת אהבת-יתר אשר עלולה הייתה ליצור אצלך חשיבות עצמית מזיקה. נוסף על כך, האישיות שלך לא סבלה מן העיוות אשר מתרחש כאשר הורים מתמרנים זה את זה בחוסר אהבה, בכדי לקבל את ביטחונך ואת נאמנותך. נהנית מאהבה הורית המבטיחה ביטחון-עצמי ראוי לציון ומעודדת תחושות ביטחון רגילות. עם זאת, זכית שהוריך ניחנו בחוכמה, כמו גם באהבה; זוהי חוכמתם שהנחתה אותם למנוע ממך צורות פינוק ומותרות רבים אשר העושר יכול לקנותם, בעוד שהם שלחו אותך ללמוד בבית הספר של בית הכנסת יחד עם חבריך בשכונה, והם גם עודדו אותך ללמוד לחיות בעולם הזה באמצעות התנסויות מקוריות. יחד עם חברך, עמוס, באת לירדן, למקום שבו הטיפו והטבילו תלמידי יוחנן. שניכם רציתם להתלוות אלינו. כאשר שבת אל ירושלים, הוריך הסכימו; ואילו הוריו של עמוס סירבו; משום שאהבו את בנם כל-כך, הם מנעו ממנו את ההתנסות הברוכה אשר קיבלת אתה, ועודך נהנה ממנה אפילו היום. עמוס יכול היה לברוח מן הבית ולהצטרף אלינו, אבל בכך היה פוגע באהבה ומקריב את הנאמנות. גם אם היה זה חכם לעשות כך, היה זה מחיר נורא עבור ההתנסות, העצמאות והחירות. הורים חכמים, כמו הוריך שלך, דואגים לכך שכאשר ילדיהם מתבגרים ומגיעים לגילך, הם אינם נדרשים לפגוע באהבה, או לוותר על נאמנותם, בכדי לפתח את עצמאותם וליהנות מחירות מרעננת.

177:2.3 (1922.1) "האהבה, יוחנן, היא המציאות העילאית ביקום בשעה שהיא מועתקת מידי יצורים חכמים-בכול, אבל כאשר מביעים אותה הורים בני-תמותה, היא מסוכנת ולעיתים אנוכית-למחצה. כאשר תתחתן ותגדל ילדים משלך, וודא כי האהבה שלך נשלטת על-ידי החוכמה ומוכוונת על-ידי התבונה.

177:2.4 (1922.2) "חברך הצעיר, עמוס, מאמין בבשורת המלכות בדיוק כמוך, אך אינני יכול לסמוך עליו לגמרי; אינני בטוח מה הוא יעשה בשנים הבאות. חייו בצעירותו בבית לא היו חיים כאלה שמניבים אדם מהימן לגמרי. עמוס דומה יותר מדי לאחד מן השליחים אשר לא זכה בביתו לחינוך רגיל, אוהב וחכם. מכיוון שבילית את שמונה השנים הראשונות שלך בבית

רגיל, אשר נוהל היטב, כל יתר החיים שלך מהימנים יותר. אתה ניחן באופי חזק ובשל לפי שגדלת בבית שבו שלטה האהבה ושדגלה בו החוכמה. חינוך שכזה בילדות מניב סוג של נאמנות אשר מבטיחה כי תמשיך בנתיב שבו התחלת לצעוד."

177:2.5 (1922.3) במשך יותר משעה המשיכו ישוע ויוחנן לשוחח על החיים בבית. המאסטר המשיך והסביר ליוחנן כיצד הילד תלוי לחלוטין בהוריו ובחייו בבית, ואיך הוא מקבל מהם את כל מושגיו המוקדמים באשר לכל הדברים האינטלקטואליים, החברתיים, המוסריים ואפילו הרוחניים. זאת לפי שהמשפחה מייצגת את כל מה שיכול הילד הצעיר לדעת על מערכות היחסים האנושיות, או האלוהיות. רשמיו הראשונים של הילד על היקום חייבים לבוא מאמו; באביו הוא תלוי לחלוטין באשר לרעיונותיו המוקדמים על האב שבשמים. המשך חייו של הילד יהיו שמחים או אומללים, קלים או קשים, בהתאם לראשית חייו המנטאליים והרגשיים, אשר מותנים במערכות היחסים החברתיות והרוחניות אשר בבית. כל שארית חייו של בן האנוש מושפעים באופן עצום ממה שמתרחש בשנים הראשונות לקיומו.

177:2.6 (1922.4) הננו מאמינים בכנות כי הבשורה שלימד ישוע, אשר מתבססת על מערכת היחסים בין האב לילד, לא תוכל להתקבל באופן חובק-עולם עד אשר יתמלאו החיים בבתיה של הציוויליזציה המודרנית ביותר אהבה וחוכמה. על-אף שההורים במאה העשרים ניחנים בידע רב ובאמת גדולה יותר, הנדרשים לשם שיפור החיים בבית והאדרתם, עובדה היא כי אך מעט מן הבתים של היום משתווים לביתו של ישוע בגליל ולזה של יוחנן מרקוס ביהודה כמקומות טובים לגידול נערים ונערות. ואולם, קבלתה של בשורת ישוע תשפר באופן מיידי את החיים בבית. החיים מלאי האהבה שבבית חכם, וכן המסירות הנאמנה של דת האמת, משפיעים עמוקות זה על זה. החיים בבית שכזה מחזקים את הדת, ודת אמיתית לעולם מהללת את הבית.

177:2.7 (1923.1) אכן, רבות מן ההשפעות המדכאות ומן המחסומים האחרים אשר היו קיימים בבתים היהודיים בעבר, כמעט ולא תימצאנה היום בבתים אשר מנוהלים טוב יותר. אכן, יש הרבה יותר חופש ספונטני והרבה יותר חירות אישית, אך אהבה איננה מרסנת את החירות הזאת, והחירות איננה מונעת מנאמנות ואיננה מוכוונת על-ידי משמעת של חוכמה ותבונה. כל

עוד נלמד את הילד להתפלל "אבינו שבשמים," תונח על כתפיהם של כל האבות אשר בארץ האחריות העצומה לחיות ולנהל את בתיהם כך שהמילה **אבא** תזכה למקום הראוי לה בדעתם ובלבם של הילדים המתבגרים כולם.

3. אותו היום במחנה

177:3.1 (1923.2) השליחים בילו את מרבית היום הזה בשוטטות בסביבות הר הזיתים ובפגישות עם התלמידים אשר שהו במחנה עמם. ואולם, בשעות אחר הצהריים המוקדמות הם רצו עד מאוד בחזרתו של ישוע. עם התמשך היום, הם נמלאו חשש הולך וגובר לשלומו; בלעדיו הם הרגישו בודדים באופן שאינו ניתן להסבר. ויכוחים רבים התנהלו במשך היום בשאלה האם ראוי היה שהמאסטר ייצא אל הגבעות לבדו, רק עם נער שליח כבן-לוויה. ואף כי איש לא הביע את מחשבותיו בקול, כולם – פרט ליהודה איש-קריות – חפצו להיות במקומו של יוחנן מרקוס.

177:3.2 (1923.3) באמצע שעות אחר הצהריים, נשא נתנאל באוזני כשישה מן השליחים, וכמספר הזה של תלמידים, את נאומו על "התשוקה העילאית", ובסיומו אמר: "הדבר הגרוע ברובנו הוא שאנחנו לא פועלים בלב שלם. אנחנו איננו מצליחים לאהוב את המאסטר כפי שהוא אוהב אותנו. אילו רצינו כולנו להתלוות אליו במידה שרצה יוחנן, הרי בוודאי היה לוקח אתו את כולנו. כולנו עמדנו בעת שהנער ניגש אל המאסטר והציע לו את הסל, אך כאשר המאסטר לקח אותו, הנער לא הרפה. וכך עזב אותנו המאסטר והלך לגבעות עם הסל, עם הנער והכול."

177:3.3 (1923.4) בסביבות השעה ארבע הגיעו רצים אל דוד זבדיה והביאו לו חדשות מבית צידה, מאמו שלו ומאמו של ישוע. כמה ימים לפני כן גמר דוד אומר בדעתו כי הכוהנים הראשיים והשליטים עתידים להרוג את ישוע. דוד ידע כי הם נחושים לחסל את המאסטר, והיה משוכנע כמעט לחלוטין שישוע לא יפעיל את כוחותיו האלוהיים בכדי להציל את עצמו,

ואף לא יתיר לחסידיו להשתמש בכוח על-מנת להגן עליו. לאחר שהגיע למסקנות האלה, מיהר לשלוח שליח אל אמו, והאיץ בה לסור מיד לירושלים ולהביא עמה את מרים, אם ישוע, ואת כל בני משפחתו.

177:3.4 (1923.5) אמו של דוד עשתה כמצוות בנה, וכעת חזרו השליחים לבשר לדוד כי אמו של ישוע וכל בני משפחתו עושים את דרכם אל ירושלים, וכי הם עתידים להגיע מאוחר למחרת, או בבוקר שלאחר מכן. מכיוון שדוד עשה זאת ביוזמתו, הוא חשב שמוטב כי ישמור את החדשות האלה לעצמו. לפיכך הוא לא סיפר לאיש על כך שבני משפחתו של ישוע היו בדרכם אל ירושלים.

177:3.5 (1924.1) מעט לאחר צהרי היום, יותר מעשרים מן היוונים אשר פגשו את ישוע והשנים-עשר בביתו של יוסף הרמתי הגיעו למחנה, ופטרוס ויוחנן נועדו עמם למשך מספר שעות. היוונים הללו, או לפחות כמה מתוכם, היו בעלי ידע מתקדם מאוד בענייני המלכות, הואיל והם הוכשרו בידי רוֹדָן מאלכסנדריה.

177:3.6 (1924.2) באותו ערב, לאחר שישוע שב אל המחנה, הוא נפגש עם היוונים, ואילולא חשש שהמעשה יפריע עד מאוד לשליחיו ולרבים מתלמידיו הראשיים, היה מסמיך את עשרים היוונים הללו, ממש כפי שהסמיך את השבעים.

177:3.7 (1924.3) ובעוד שכל הדברים הללו מתרחשים במחנה, בירושלים הכוהנים הראשיים והזקנים נדהמו מכך שישוע לא חזר לנאום באוזני ההמונים. אכן, יום קודם לכן הוא אמר בעוזבו את המקדש כי "הִנֵּה בֵיתְכֶם יֵעָזֵב לָכֶם שָׁמֵם." אך הם לא הצליחו להבין מדוע הוא החליט לוותר על היתרון הגדול אשר רכש בקרב ההמון האוהד. ואף-על-פי שהם חששו שיקומם את העם, בדבריו האחרונים הנחה המאסטר את ההמונים לציית באופן סביר לסמכותם של אלה אשר "יושבים על כס משה." ואולם, היה זה יום עמוס בעיר, בשעה שההכנות לפסח נמשכו לצד השלמת התוכנית לחיסול ישוע.

177:3.8 (1924.4) מעטים בלבד באו למחנה, אשר עצם קיומו נשמר היטב ובסוד בידי כל אלה אשר ידעו כי ישוע מתעתד להישאר שם בִּמקום לחזור לבית עניא בכל ערב.

4. יהודה והכוהנים הראשיים

177:4.1 (1924.5) מעט לאחר שישוע ויוחנן מרקוס יצאו מן המחנה, נעלם יהודה איש-קריות לאחיו, ולא שב עד לשעות אחר הצהריים המאוחרות. חרף בקשתו המפורשת של המאסטר להימנע מלהיכנס לירושלים, מיהר השליח המבולבל והעגום הזה ללכת ולהיפגש עם אויביו של ישוע בבית הכוהן הגדול כיפא. הייתה זו התכנסות בלתי-רשמית של הסנהדרין אשר נקבעה לאותו בוקר, זמן קצר לאחר השעה עשר. הפגישה כונסה על-מנת לדון בטיב האישומים שבהם יואשם ישוע, ולהחליט כיצד להביא אותו לפני השלטונות הרומיים, מתוך מטרה לקבל מהם את האישור לגזר-דין המוות אשר הם כבר גזרו עליו.

177:4.2 (1924.6) ביום הקודם גילה יהודה לכמה מקרובי משפחתו, ולחברי משפחה צדוקים מסוימים, כי הגיע למסקנה שאף שישוע היה חולם ואידיאליסט אשר כוונותיו טובות הן, הוא איננו גואל ישראל המיוחל. יהודה ציין כי הוא מאוד מעוניין למצוא דרך לפרוש ברוח טובה מן התנועה. חבריו שיבחו אותו והחמיאו לו, והבטיחו כי שליטי היהודים יראו בכך מאורע גדול, ורק טוב יצמח לו מזה. הם הובילו אותו להאמין כי הסנהדרין תחלוק לו כבוד מלכים, וכי הוא יוכל, סוף-סוף, למחוק את אות הקלון אשר דבק בו בשל "חברותו המצערת עם בני הגליל הבורים."

177:4.3 (1924.7) יהודה לא באמת האמין כי פעולותיו הכבירות של המאסטר התבצעו מעם כוחו של נסיך השדים, אך כעת הוא השתכנע לחלוטין כי ישוע לא התכוון להפעיל את כוחותיו בכדי להאדיר את עצמו; כעת הוא השתכנע כי ישוע יתיר לשליטי היהודים לחסלו, והוא עצמו לא יכול היה לסבול את המחשבה המשפילה של היותו מזוהה עם תנועה אשר נחלה כישלון. הוא סירב לקבל את מה שנראה כמפלה. הוא הבין היטב את אופיו החסון של המאסטר, את חדותו ואת ההוד והחסד של דעתו, אך גם הפיק הנאה אפילו מן ההערה של אחד מקרובי משפחתו, כאשר זה ציין כי אף שישוע היה קנאי אשר כוונותיו טובות, הוא כפי הנראה לא היה שפוי בדעתו; וכי תמיד נחשב לאדם מוזר ובלתי-מובן.

177:4.4 (1925.1) וכעת, כפי שלא קרה מעולם עד כה, יהודה מצא את עצמו באופן מוזר מתרעם על כך שישוע אף-פעם לא העניק לו מקום של כבוד גדול יותר. עד כה תמיד הוא חשב שכבוד הוא לשמש בתפקיד גזבר השליחים, אך כעת החל להרגיש כי הוא אינו מוערך; כי יכולותיו לא קיבלו הכרה. לפתע הוא נמלא רגשות שטנה כלפי פטרוס, יעקב ויוחנן, אשר התכבדו בקשר אינטימי עם ישוע. וכעת, בשעה שהלך אל בית הכוהן הגדול, הוא החליט להתנקם בפטרוס, ביעקב וביוחנן, ודבר זה העסיק אותו אף יותר מאשר המחשבה על בגידה בישוע. אך מעל לכל זה ומעבר לכל זה, עלתה ושלטה במוחו המודע מחשבה חדשה: הוא הולך לקנות לעצמו כבוד, ואם ניתן לעשות זאת תוך כדי שינקום באלו אשר תרמו לאכזבה הגדולה בחייו, מה טוב. אחזה בו קונספירציה איומה של בלבול, גאווה, ייאוש ונחישות. על-כן, ראוי להבהיר כי יהודה לא הלך אל ביתו של כיפא על-מנת לארגן את בגידתו בישוע עבור בצע כסף.

177:4.5 (1925.2) עם התקרבו של יהודה אל ביתו של כיפא, הוא הגיע להחלטה הסופית לנטוש את ישוע ואת אֶחיו השליחים; לאחר שהחליט לנטוש את תנועת מלכות השמים, הוא היה נחוש להבטיח לעצמו כמה שיותר כבוד ויקר, את מה שחשב בעבר שיקבל, בשעה שדבק בראשונה בישוע ובבשורת המלכות החדשה. כלל השליחים שאפו בעבר למה ששאף יהודה, אך בחלוף הזמן הם למדו להעריך את האמת ולאהוב את ישוע, או, לכל הפחות, למדו לעשות כן יותר מיהודה.

177:4.6 (1925.3) בן דודו של הבוגד הציג אותו בפני כיפא ובפני שליטי היהודים, והסביר כי יהודה גילה את טעותו וכי הלך שולל אחר תורתו של ישוע, ואילו כעת הוא החליט להצהיר בפומבי ובאופן רשמי על ניתוק הקשר עם בן הגליל, ובה-בעת לבקש להתקבל שוב אל שורות אַחָיו בני-יהודה ולזכות מחדש באמונם. הדובר בשמו של יהודה המשיך והסביר כי יהודה הכיר בכך שלמען שלום ישראל מוטב כי ישוע ייעצר, וכי על-מנת להביע את צערו על כך שהשתתף בתנועה שגויה שכזו וכאות לכנותו ולחזרתו אל תורת משה, הוא הגיע בכדי להציע את שירותו לסנהדרין ולדאוג לכך שהמפקד אשר קיבל את פקודת המעצר של ישוע יוכל לבצעה בשקט, ובכך להימנע מכל סכנה של התקוממות ההמונים ומן הצורך לדחות את ביצוע המעצר עד לאחר הפסח.

177:4.7 (1925.4) כאשר סיים בן-דודו של יהודה לומר את דבריו, הוא הציג את יהודה, אשר צעד לפנים בסמוך לכוהן הגדול, ואמר: "אעשה את כל אשר הבטיח בן-דודי, אך מה תתנו לי אתם בעבור השירות הזה?" נראה כי יהודה לא הבחין במבט הבוז, ואפילו הגועל, אשר עלה על פניו של כיפא קשה-הלב, הגאה; לבו היה נתון יתר-על-המידה להאדרה עצמית ולמילוי תשוקותיו לרוממות-עצמית.

177:4.8 (1926.1) או-אז השפיל כיפא את מבטו אל הבוגד ואמר: "יהודה, לך אל מפקד המשמר וקבע אתו כיצד להביא את המאסטר שלך אלינו, הערב או מחר בערב, ולאחר שתמסור אותו לידינו, תקבל את גמולך על השירות." כאשר שמע זאת יהודה הוא הלך מעם הכוהנים הראשיים והשליטים, והתייעץ עם מפקד משמר המקדש על-מנת לקבוע את אופן מעצרו של ישוע. יהודה ידע כי ישוע נעדר מן המחנה ולא ידע מתי ישוב באותו ערב, ועל-כן הם קבעו את לעצור את ישוע לערב למחרת (יום חמישי), לאחר שכל תושבי ירושלים וכל עולי הרגל יפרשו לשנת הלילה.

177:4.9 (1926.2) שיכור ממחשבות גדלוּת ותהילה שב יהודה אל עמיתיו במחנה; ימים רבים חלפו מאז הרגיש כך. הוא הצטרף אל ישוע מתוך תקווה כי יום אחד יהפוך לאדם חשוב במלכות החדשה. לבסוף הבין שלא תהיה מלכות חדשה כפי שקיווה לה. ואולם, הוא שמח בכך שברוב חכמתו הצליח להמיר את האכזבה מכך שלא הצליח לרכוש תהילה במלכות החדשה המיוחלת, לְכָבוד ולגמול אשר יקבל בסדר הישן, אשר כעת האמין כי ישרוד; והאמין שיחסל את ישוע ואת כל אשר ייצג. המניע המודע האחרון המצוי מאחורי בגידתו של יהודה בישוע היה פעולה של פחדנות של בוגד אנוכי שחשב רק על ביטחונו ועל תהילתו שלו, בלא להתחשב כלל בהשלכות התנהגותו על המאסטר שלו ועל חבריו לשעבר.

177:4.10 (1926.3) ואולם, מאז ומעולם היה זה כך. מזה זמן רב שיהודה עסק במחשבות נקם מכוונות, נחושות ואנוכיות, אשר הלכו וצמחו בדעתו ובלבו לכדי תשוקת נקמה, שנאה, רוע וחוסר-נאמנות. ישוע אהב את יהודה וסמך עליו, כשם שאהב את יתר השליחים וסמך עליהם, אך יהודה לא הצליח לפתח אמון נאמן ולאהוב אותו בחזרה בלב שלם. כמה מסוכנת יכולה להפוך השאפתנות, בשעה שהיא נקשרת לאינטרס העצמי ומונעת מעיקרה מנקמה יוקדת וממושכת! כמה מרסקת הינה האכזבה אשר חווים אותם טיפשים המתמקדים בפיתויי הזמן

החמקמקים ואינם רואים כלל את הישגי העד הגבוהים יותר, האמיתיים-יותר של עולמות הנצח של הערכים האלוהיים ומציאויות הרוח האמיתיות. יהודה השתוקק לכבוד בעולם והתאהב בתשוקה הזו בכל מאודו; יתר השליחים השתוקקו אף הם לאותו כבוד ויקר של העולם, אך הם אהבו את ישוע בלבבם ועשו כמיטב יכולתם ללמוד לאהוב את האמיתות אשר לימדם.

177:4.11 (1926.4) למרות שבאותה עת יהודה לא הבין זאת, הוא ביקר את ישוע באופן תת-מודע מאז שהורדוס ערף את ראשו של יוחנן. עמוק בלבו, יהודה תמיד נטר לישוע טינה על שלא הציל את יוחנן. אל לכם לשכוח כי יהודה היה תלמידו של יוחנן לפני שהלך אחרי ישוע. וכל הצטברות הטינה האנושית הזו, כל האכזבות המרות האלה, הפכו לשכבות שנאה שאותן נשא יהודה בנשמתו, וכעת התארגנו היטב בתת-המודע שלו והיו מוכנות לזנק ולאפוף אותו משהעז להפריד את עצמו מההשפעה התומכת של אחיו, ובה בעת חשף את עצמו לרמיזות הפקחיות וללעג הסמוי של אויבי ישוע. בכל פעם שיהודה נתן לתקווה שלו להגביה עוף, וישוע עשה או אמר דבר-מה אשר ריסק את תקוותו זו לרסיסים, נוצרה בלבו של יהודה צלקת נוספת של טינה ומרירות; והצלקות האלה הלכו ורבו, עד אשר אותו לב, אשר פעמים רבות נפגע כל-כך, פסק מלאהוב את האדם אשר גרם לו לחוות עוגמת-נפש שכזו, שכן אף כי כוונותיה של אישיות זו היו טובות, היא נמלאה בפחדנות והתרכזה בעצמה. אף כי יהודה לא הבין זאת, הוא היה מוג-לב. לפיכך, תמיד הוא נטה לייחס לישוע פחדנות, כאשר זה סירב לדבוק בכוח או להתהדר בתהילה, בשעה שנדמה כי אלו זמינים וקלים להשגה. וכל בן-תמותה יודע היטב כיצד אהבה – אשר אפילו פעם הייתה אמיתית – יכולה בעקבות אכזבה, קנאה וטינה ארוכת שנים, להפוך בסופו של דבר לשנאה של ממש.

177:4.12 (1927.1) סוף-סוף הכוהנים הראשיים והזקנים היו יכולים לנשום לרווחה למשך מספר שעות. הם לא יידרשו לעצור את ישוע בפומבי, והעובדה שיהודה גויס כבן-ברית וכבוגד הבטיחה כי ישוע לא יחמוק שוב מתחומי השיפוט שלהם, כפי שעשה פעמים כה רבות בעבר.

5. שעת החברה האחרונה

177:5.1 (1927.2) מכיוון שהיה זה יום רביעי, בערב הזה התקיימה במחנה שעת חברה. המאסטר ניסה לעודד את שליחיו המדוכאים, אך היה זה כמעט בלתי-אפשרי. כולם החלו להבין כי מאורעות קשים והרסניים הולכים וקרבים. הם לא יכלו להתעודד אפילו כאשר המאסטר סיפר להם על אודות השנים מלאות העשייה אשר בילו יחדיו באהבה. ישוע הקפיד לשאול על משפחות כל השליחים, והתבונן אל עבר דוד זבדיה ושאל אם מישהו שמע לאחרונה מאמו, מאחותו הקטנה, או משאר בני משפחתו. דוד השפיל את מבטו והתבונן ברגליו; הוא חשש לענות.

177:5.2 (1927.3) אז הזהיר ישוע את חסידיו לבל יסמכו על תמיכת ההמונים. הוא הזכיר להם את החוויות שלהם בגליל, כאשר שוב ושוב ההמונים המשולהבים אחריהם הלכו, ואז פנו להם עורף באותה ההתלהבות וחזרו לצורת החיים ולאמונותיהם הקודמות. ואז אמר: "לפיכך, אל לכם ללכת שולל אחרי ההמונים הרבים אשר שמעו אותנו במקדש ונדמה כי האמינו לתורתנו. ההמונים הללו מאזינים לאמת ומאמינים לה באופן שטחי ושכלי בלבד, אבל רק מעטים מתירים לדברי האמת להכות שורשים חיים בלבם. בשעת צרה אמיתית, אין ניתן לסמוך על אלה אשר מכירים את הבשורה בדעתם בלבד, אלה אשר לא חוו אותה בלב. כאשר יסכימו שליטי היהודים לחסל את בן האדם, וכאשר יתקפו כאיש-אחד, אתם תראו כי ההמונים יתפזרו בבהלה, או שיעמדו בדממה ובתדהמה בעוד שהמנהיגים מוכי-השיגעון והעיוורים הללו יובילו את מורי בשורת האמת אל מותם. ואז, כאשר ייפלו עליכם הצרות והקשיים, יתפזרו גם אחרים אשר חשבתם כי הם אוהבי אמת, וכמה מהם יתכחשו לבשורה ויינטשו אתכם. כמה מאלה אשר היו קרובים אלינו כבר החליטו לנטוש. ביום הזה נחתֵם, כהכנה לזמנים העתידים לבוא. שימו לב, אפוא, והתפללו כי יהיה בכם כוח לימים שכבר מגיעים."

177:5.3 (1927.4) מצב הרוח במחנה היה טעון במתח בלתי-מוסבר. שליחים דוממים באו והלכו, ותקשרו אך ורק עם דוד זבדיה. לפני תום הערב, אחדים ידעו שאלעזר נס בחיפזון מבית עניא. יוחנן מרקוס היה דומם מאוד לאחר ששב למחנה, על-אף שבילה יום שלם בחברתו של המאסטר. כל ניסיון לדובב אותו רק העיד על כך שישוע הורה לו לא לדבר.

177:5.4 (1928.1) אפילו מצב הרוח העליז של המאסטר, ונטייתו הלא-שכיחה להתרועע הפחידה אותם. כולם הרגישו את הבידוד האיום אשר עומד להתרחש עליהם בפתאומיות

מרסקת ובאימה שאין לחמוק ממנה. הם הרגישו במעורפל את אשר עומד לבוא, ואיש לא הרגיש מוכן לכך. המאסטר נעדר במשך כל היום; והם התגעגעו אליו מאוד.

177:5.5 (1928.2) ערב יום רביעי הזה היה נקודת השפל במעמדם הרוחני, עד לשעת מותו של המאסטר הלכה למעשה. ואף כי היום שלמחרת היה קרוב עוד יום אחד ליום שישי הטראגי, עדיין הוא היה מצוי עמם והשעות הקשות חלפו ביתר-חסד.

177:5.6 (1928.3) ישוע ידע כי הלילה הזה הוא הלילה האחרון שבו יישן לצד בני משפחתו הנבחרים על-פני האדמה. היה זה מעט לפני חצות הליל שישוע פיזר אותם למשך הלילה, ואמר: "לכו לישון, אחיי, והשלום יהיה עליכם עד אשר נקיץ מחר, לעוד יום שבו נעשה את רצון האב ונחווה את שמחת הידיעה כי אנו הננו בניו."

מסמך 178

יום אחרון במחנה

178:0.1 (1929.1) ישוע התכוון לבלות יחד עם שליחיו, ועם כמה תלמידים נאמנים ומסורים, את יום חמישי הזה, יומו החופשי האחרון כבן אלוהי אשר התגשם בגוף בשר ודם. מעט לאחר ארוחת הבוקר של היום היפה הזה, המאסטר הוביל אותם אל פינה נסתרת, במרחק קצר מעל למחנה שלהם, ושם לימד אותם אמיתות חדשות רבות. אף-על-פי שישוע נשא דרשות אחרות באוזני השליחים בשעות המוקדמות של הערב, השיחה הזו של בוקר יום חמישי הייתה שיחת הפרידה שלו מן השליחים ומן התלמידים הנבחרים, יהודים וגויים כאחד. כל השנים-עשר, פרט ליהודה, היו נוכחים. פטרוס, וכן כמה שליחים נוספים, ציינו את היעדרו של יהודה, וכמה מהם סברו כי ישוע שלח אותו לירושלים לטפל בעניין כלשהו, ככל הנראה בנוגע לפרטים של חגיגות הפסח הממשמשות ובאות. יהודה לא שב למחנה עד לשעות אחר הצהריים, זמן קצר לפני שישוע הוביל את השנים-עשר לירושלים אל הסעודה האחרונה.

1. הדרשה על היות בנים ועל אזרחות

178:1.1 (1929.2) במשך כמעט שעתיים שוחח ישוע עם כחמישים מתלמידיו הנאמנים וענה על כתריסר שאלות באשר לקשר שבין מלכות השמים לבין מלכויות העולם הזה, וכן לקשר בין

היות האדם בן האלוהים לבין היותו אזרח של ממשלות הארץ. ניתן לסכם ולהציג את הדרשה הזו, במונחים ד-היום, באופן הבא:

178:1.2 (1929.3) מכיוון שמלכויות העולם הזה הינן חומריות, הן עשויות לעיתים קרובות להידרש להפעיל כוח פיזי על-מנת להוציא אל הפועל את החוקים ולשמור על הסדר. במלכות השמים מאמיני-אמת לא יידרשו להפעיל כוח פיזי. את מלכות השמים, בהיותה אחווה רוחנית של בני האל אשר נולדו מן הרוח, ניתן לקדם אך בכוחה של רוח. ההבדל בגישה מתייחס לקשר שבין מלכות המאמינים למלכויות הממשל האזרחי, ואינו מבטל את זכותן של קבוצות חברתיות של מאמינים לשמור על הסדר בשורותיהן, וכן להשית משמעת על חברים סוררים ובלתי-ממושמעים.

178:1.3 (1929.4) אין כל סתירה בין היותכם בנים במלכות הרוח לבין היותכם אזרחים של ממשל אזרחי או ממשל חילוני. זוהי חובתו של המאמין לתת לקיסר את אשר לקיסר, ולתת לאל את אשר לאל. לא יכולה להיות כל סתירה בין שתי החובות האלה – האחת הינה חובה חומרית ואילו השנייה חובה רוחנית – אלא אם כן יתיימר הקיסר לנכס לעצמו את זכויות האל ולתבוע כי יסגדו לו מן הבחינה הרוחנית, וכי הוא יהיה מושא הסגידה העליון. במקרה שכזה, עליכם לסגוד לאל לבדו, וכן לבקש להאיר את עיניהם של השליטים הארציים הטועים, ובכך להוביל גם אותם להכיר באב שבשמים. אל לכם לסגוד לשליטי הארץ מן הבחינה הרוחנית; ובאותה מידה, אל לכם להשתמש בכוחות הפיזיים של ממשלות הארץ, אשר ביום מן הימים עשויים שליטיהן להפוך אף הם למאמינים, בכדי להרחיב את משימת מלכות הרוח.

178:1.4 (1930.1) מנקודת המבט של הציוויליזציה המתקדמת, היותכם בנים במלכות תסייע לכם להפוך לאזרחים אידיאלים של ממלכות העולם הזה. זאת לפי שהאחווה והשירות הינן אבני היסוד של בשורת המלכות. קריאת האהבה של מלכות הרוח תתברר כתרופת-נגד יעילה לחיסול דחפי השנאה של אזרחיהן מחרחרי המלחמה הבלתי-מאמינים של ממלכות הארץ. ואולם, בנים בעלי דעת חומרית אלו, המצויים בחשיכה, לעולם לא יידעו את אור רוח האמת אשר לכם, אלא אם כן תתקרבו אליהם מאוד הודות לשירות הבלתי-אנוכי הזה שלכם לחברה, שירות הנובע באופן טבעי מפירות הרוח בחוויית החיים של כל מאמין יחיד.

178:1.5 (1930.2) כבני-תמותה וכבני-אדם חומריים, אכן הנכם אזרחים של ממלכות הארץ. וראוי לכם להיות אזרחים טובים, טובים אף יותר בשל העובדה כי נולדתם מחדש כבני-רוח של המלכות השמימית. כבנים מוארים-באמונה ומשוחררי-רוח של מלכות השמים, מוטלת עליכם האחריות הכפולה לשרת את האדם ואת האל, וזאת בה-בעת שאתם נוטלים על עצמכם מרצונכם שלכם חובה קדושה שלישית: לשרת את האחווה של המאמינים יודעי-האל.

178:1.6 (1930.3) נאסר עליכם לסגוד לשליטיכם בני הזמן, ונאסר עליכם להפעיל כוח גשמי על-מנת לקדם את מלכות הרוח; ואולם, עליכם להפגין את סעד הצדיקות ולשרת באהבה דומה הן את המאמינים והן את הלא-מאמינים. על בשורת המלכות שורה רוח האמת הכבירה, ובקרוב אשלח את אותה הרוח לשטוף כל בשר. פירות הרוח, השירות הכן והאוהב שלכם, הינם המנוף החברתי הכביר אשר ירומם את הגזעים מן החשיכה, ורוח האמת הזו תשמש לכם כנקודת משען מכפילת-כוח.

178:1.7 (1930.4) היו חכמים ונבונים בכל מגעיכם עם השליטים האזרחיים הלא-מאמינים. הפגינו שיקול דעת ואת יכולתכם ליישב מחלוקות קטנות ולגשר על אי-הבנות פעוטות. נסו בכל דרך אפשרית – בכל דרך אשר איננה פוגעת בנאמנותכם לשליטי היקום – לחיות בשלום עם כלל בני האדם. לעולם היו חכמים כנחשים ותמימים כיונים.

178:1.8 (1930.5) אתם תהפכו גם לאזרחים טובים יותר של הממשלות האזרחיות כתוצאה מכך שתהפכו לבנים מוארים של המלכות; וכך, גם שליטיהן של ממשלות הארץ יהפכו לשליטים אזרחיים טובים יותר כתוצאה מאמונתם בבשורת מלכות השמים. כל מאמין במלכות אשר דבק בשירות בלתי-אנוכי לזולת, ואשר סוגד בתבונה לאל יהפוך לאזרח טוב יותר בעולם; ואילו לאזרחים ישרים אשר מתמסרים בדבקות למילוי חובותיהם בעולם, יהיה קל יותר לשמוע את קול הרוח הקוראת להם להצטרף כבנים למלכות השמים.

178:1.9 (1930.6) כל עוד שליטי ממשלות הארץ מבקשים להפעיל סמכות דיקטטורית דתית, אתם, אשר מאמינים בבשורה הזו, יכולים לצפות אך ורק לצרות, רדיפות ואפילו למוות. ואולם, אותו אור אשר אתם מפיצים בעולם – ואפילו האופן שבו תסבלו ותמותו עבור בשורת המלכות – הוא כשלעצמו יאיר לבסוף את העולם כולו, וכתוצאה מכך תיפרדנה

בהדרגה הפוליטיקה והדת. ההטפה המתמדת לבשורה הזו של המלכות תניב ביום מן הימים שחרור, חופש אינטלקטואלי וחירות דתית חדשים בל-יאומנו עבור האומות כולן.

178:1.10 (1931.1) תחת הרדיפות העתידות להתרחש כבר בקרוב מידם של אלו השונאים את בשורת האושר והחירות הזו, אתם תשגשגו והמלכות תצלח. ואולם, בזמנים שלאחר מכן, צפויה לכם סכנה איומה בשעה שרוב בני האדם יתייחסו בחיוב למלכות המאמינים, ורבים מן האנשים במקומות הגבוהים יקבלו-לכאורה את בשורת מלכות השמים. לימדו לשמור אמונים למלכות גם בימי שלום ושגשוג. ואל תפתו את מלאכי השרת שלכם להוליך אתכם בדרכים של קושי, אשר מיועדות להציל באהבה את נשמותיכם אשר הקלוּת הסיחה אותן.

178:1.11 (1931.2) זכרו כי מוניתם להטיף לבשורת המלכות – הרצון העילאי לעשות את רצון האב הכרוך בשמחה העילאית של ההכרה באמונה של היותכם בני האל – ואסור לכם לאפשר לדבָר כלשהו להסיח אתכם מן החובה הזו. תנו לאנושות כולה ליהנות משפע סעד הרוח האוהב שלכם, מן ההתייחדות האינטלקטואלית המאירה שלכם, ומן השירות המרוֹמם שלכם לחברה; אך אל תרשו לדבר מכל המעשים האנושיים הללו – ואף לא לכל אלה גם יחד – לתפוס את מקומה של ההטפה לבשורה. הסעד החברתי הכביר הזה הינו תוצר-לוואי של סעדים והתמרות כבירים ועדינים עוד יותר, אשר מחוללת רוח האמת החיה בלב המאמין במלכות, וגם בשל ההבנה האישית של האדם כי אמונתו של אדם אשר נולד מן הרוח מבטיחה לו יחסי-אחווה חיים עם אלוהי הנצח.

178:1.12 (1931.3) אל לכם לקדם את האמת, או לבסס את היושרה, באמצעות כוח הממשלים האזרחיים, או באמצעות אכיפת חוקים חילוניים. לעולם מותר לכם לפעול על-מנת לשנות את דעתו של אדם, אך אף-פעם אל תעזו להכריח אותו. אל תשכחו את החוק האנושי הגדול של ההוגנות, החוק אשר לימדתי אתכם בצורתו החיובית: מה שהייתם חפצים שאחרים יעשו לכם, כזאת עשו אתם לאחרים.

178:1.13 (1931.4) כאשר מאמין במלכות נקרא לשרת את הממשל האזרחי, הניחו לו לשרת ממשלה זו כאזרח העולם של ממשל מעין זה. יחד עם זאת, על המאמין להפגין במסגרת שירותו האזרחי את כל איכויות האזרחות הרגילות אשר השתבחו בו באמצעות ההארה הרוחנית של החיבור הנאצל בין דעת בן התמותה לבין רוח אלוהֵי הנצח השוכנת בהּ. אם אדם

בלתי-מאמין נמצא ראוי לשרת בתפקיד אזרחי רם, ראוי לכם לבדוק ברצינות אם לא יבשו שורשי האמת בלבכם בשל חוסר במֵי החיים של השילוב בין ההתייחדות הרוחנית לבין השירות לחברה. ראוי לה למודעות של היותכם בנים לאל לחזק את כלל השירות אשר מעניקים בחייהם כל גבר, אישה, או ילד, אשר קיבלו דחף עצום שכזה לכישורים הטבועים בְּאישיות אנושית.

178:1.14 (1931.5) אל לכם להיות מיסטיקנים פאסיביים, או סגפנים דהויים; אל נא תהפכו לחולמניים ולנוודים הסומכים על ההשגחה העליונה שתספק להם אפילו את צורכי החיים. אכן, הנכם נדרשים להיות עדינים ביחסכם כלפי בני-תמותה שוגים, סבלניים ביחסכם כלפי אנשים בורים, ולגלות סובלנות כאשר מתגרים בכם; ואולם, עליכם גם להגן באומץ על הצדיקים, להפיץ בעוצמה את האמת ולפעול בתוקפנות בהטפה לבשורת המלכות, ואפילו עד קצוות תבל.

178:1.15 (1931.6) בשורת המלכות הזו הינה אמת חיה. וכפי שאמרתי לכם, היא הינה כשמרים בבצק וכזרע החרדל; וכעת, אכריז כי היא כמו הגרעין של יצור חי, אשר מדור לדור, בעודו נותר אותו גרעין חי, הוא מתפתח ומתבטא באופנים שונים, וצומח ומשתנה בהתאם לנדרש ובהתאם לצרכים ולתנאים הייחודים של כל דור ודור. ההתגלות אשר הצגתי לכם הינה **התגלות חיה,** ואני רוצה שהיא תישא פירות ראויים בכל יחיד ובכל דור בהתאם לחוקי הצמיחה והגידול הרוחניים, ובהתאם להתפתחות הרוחנית המתואמת. מדור לדור חייבת הבשורה הזו להפגין חיוניות הולכת וגדלה ולבטא עומק של כוח רוחני גדול יותר. אין להתיר לה להפוך אך לזיכרון קדוש, למסורת ותו לא על אודותיי ועל אודות הימים אשר בהם אנחנו חיים כעת.

178:1.16 (1932.1) ובל-תשכחו: לא התקפנו ישירות את האנשים אשר יושבים על כס משה, או את סמכותם; רק הצענו להם את האור החדש, אשר אותו הם דחו בנחישות כה רבה. רק התקפנו אותם בשעה שהוקענו אותם על חוסר-נאמנותם הרוחנית לאמיתות אשר אותן הם עצמם מתיימרים ללמד ואשר עליהן הם מתיימרים לשמור. התנגשנו עם השליטים בדין, וכן עם המנהיגים המוכרים, אך ורק כאשר הם הפריעו לנו באופן ישיר במלאכת ההטפה לבשורת המלכות לבני האדם. ואפילו כעת, לא אנו מתקיפים אותם, אלא הם אלה אשר מבקשים את

השמדתנו. בל-תשכחו כי הוסמכתם לצאת ולהטיף אך ורק את החדשות הטובות. אל לכם להתקיף את המסורות הישנות; עליכם להוסיף בכישרון את השמרים של האמת החדשה אל תוך האמונות אשר מקדם. הניחו לרוח האמת לעשות את מלאכתה שלה. הניחו לעימות להגיע רק כאשר אלה אשר מתעבים אתכם כופים אותו עליכם. ואולם, כאשר האדם אשר דבק במכוון בחוסר-האמונה תוקף אתכם, אל תהססו להגן בנחישות על האמת אשר הצילה אתכם וקידשה אתכם.

178:1.17 (1932.2) גם בתוך תהפוכות החיים, זכרו תמיד לאהוב זה את זה. ואל-נא תריבו עם אחרים, גם לא עם הלא-מאמינים. היו רחומים, אפילו כלפי אלה אשר מתעללים בכם ומתעבים אתכם. היו אזרחים נאמנים, אומנים ישרים, שכנים ראויים-לשבח, בני-משפחה מסורים, הורים מבינים, ומאמינים כנים במלכות אחוות האב. ותהא רוחי עמכם מעתה ועד עולם.

178:1.18 (1932.3) כאשר סיים ישוע ללמד, השעה כבר הייתה כמעט אחת אחר הצהריים, והם יצאו מיד בחזרה אל המחנה, שם דוד ועמיתיו הכינו ארוחת-צהריים עבורם.

2. לאחר ארוחת הצהריים

178:2.1 (1932.4) רק למעטים ממאזיניו של המאסטר ניתנה ההזדמנות להאזין לדרשה אשר נשא באותו בוקר מאוחר. מכל המאזינים, היוונים הם אלה אשר הבינו אותו יותר מכל. אפילו אחד-עשר השליחים התבלבלו מכך שאִזכר ממשלות פוליטיות עתידיות ודורות עתידיים של מאמיני המלכות. מרבית חסידיו המסורים ביותר של ישוע לא הצליחו ליישב בין סיום משימתו על-פני האדמה לבין התייחסויותיו לפעילויות העתידיות הנרחבות של המלכות. כמה מן המאמינים היהודים הללו החלו להרגיש כי הטרגדיה הגדולה ביותר אשר אירעה על הארץ מעודה עומדת להתרחש, אך הם לא הצליחו ליישב בין תחושת האסון הקרב לבין מצב רוחו העליז והאדיש, או לדרשה אשר נשא במהלך הבוקר המאוחר, שבמהלכה התייחס שוב ושוב

למה שיקרה בעתיד במלכות השמימית, אשר תתפרש על-פני עידני זמן ארוכים ותתייחס לממלכות רבות ועוקבות אשר בארץ.

178:2.2 (1932.5) עד צוהרי היום הזה ידעו כל השליחים והתלמידים כי אלעזר נס בבהלה מבית עניא. והם החלו לחוש את הנחישות המאיימת של שליטי היהודים לשים קץ לישוע ולתורתו.

178:2.3 (1932.6) הודות לפעולת סוכניו החשאיים בירושלים, נודעו לדוד זבדיה מלוא הפרטים על אודות התקדמות התוכנית לעצור את ישוע ולהרוג אותו. הוא ידע הכול על אודות חלקו של יהודה במזימה, אך מעולם לא גילה זאת למי מהשליחים או למי התלמידים. מעט לאחר ארוחת הצהריים, הוא לקח את ישוע הצידה והעז לשאול אותו אם ידע – אך הוא לא הגיע אל סיום את שאלתו, שכן המאסטר הרים את ידו, עצר אותו, ואמר: "כן, דוד, יודע אני את הכול על כך, ויודע אני כי אתה יודע, אך וודא כי לא תספר על כך דבר לאיש. ואל תטיל ספק בכך שבסופו של דבר יתמלא רצון האל."

178:2.4 (1933.1) השיחה עם דוד נקטעה מפאת הגעתו של שליח מפילדלפיה, אשר הביא מסר מאבנר. לאבנר נודע על המזימה להרוג את ישוע, והוא שאל אם עליו לצאת לירושלים. השליח מיהר לשוב אל פילדלפיה עם המסר הבא עבור אבנר: "המשך בעבודתך. אם אעזוב אותך בגוף, הרי זה רק כדי שאוכל לשוב ברוח. לא אטוש אותך. אהיה עמך עד הסוף."

178:2.5 (1933.2) בסביבות אותו הזמן הגיע פיליפוס אל המאסטר ושאלו: "מאסטר, זמן הפסח הולך וקרב. היכן תרצה שנסעד את הסעודה?" וכאשר שמע ישוע את שאלתו של פיליפוס, ענה: "לֵך והבא את פטרוס ואת יוחנן, ואני אנחה אתכם באשר לסעודה אשר נסעד יחדיו הערב. ובאשר לפסח, על זה תתנו את הדעת לאחר שקודם נעשה את זאת."

178:2.6 (1933.3) כאשר שמע יהודה את המאסטר מדבר עם פיליפוס על הנושאים האלה, הוא התקרב על-מנת לשמוע את השיחה מן הצד. אך דוד זבדיה, שעמד בסמוך, ניגש אל יהודה והחל לשוחח איתו בזמן שפיליפוס, פטרוס ויוחנן הלכו הצידה לשוחח עם המאסטר.

178:2.7 (1933.4) אמר ישוע לשלושה: "לכו מיד אל תוך ירושלים, וכאשר תיכנסו בשער תִראו אדם הנושא עמו כד מים. הוא ידבר אליכם, ואז אתם תלכו אחריו. כאשר הוא יוביל אתכם אל בית מסוים, היכנסו אחריו ושאלו את בעל הבית הטוב: 'היכן הוא חדר האורחים אשר בו יסעד

המאסטר עם שליחיו?׳ ולאחר שתשאלו, בעל הבית יראה לכם את החדר העליון אשר מוכן ומזומן עבורנו.״

178:2.8 (1933.5) וכאשר הגיעו השליחים אל העיר, הם פגשו ליד השער את האדם עם כד המים, הלכו אחריו אל ביתו של יוחנן מרקוס, שם פגש אותם אבי הנער והראה להם את החדר העליון אשר היה מוכן לשם סעודת הערב.

178:2.9 (1933.6) וכל זאת אירע כתוצאה של הבנה מוקדמת בין המאסטר לבין יוחנן מרקוס, אשר עליה הם סיכמו בשעות אחר הצהריים של היום הקודם בעת ששהו לבדם בגבעות. ישוע ביקש להיות בטוח שהסעודה האחרונה הזו עם שליחיו תהיה בלתי-מופרעת, ובהאמינו כי אם יהודה יידע עליה מבעוד מועד הוא עלול לסכם עם אויביו על מעצרו, ערך בחשאי את הסיכום הזה עם יוחנן מרקוס. וכך, ליהודה לא נודע על מקום המפגש שלהם עד לשעה מאוחרת יותר, כאשר הגיע לשם בלוויית ישוע ויתר השליחים.

178:2.10 (1933.7) לדוד זבדיה היו עניינים עסקיים רבים לסכם עם יהודה, וכך הוא מנע ממנו בקלות מלעקוב אחר פטרוס, יוחנן ופיליפוס, כפי שחפץ מאוד לעשות. כאשר נתן יהודה לדוד סכום מסוים לטובת צידה, אמר לו דוד: ״יהודה, לא יהיה זה רעיון טוב, לאור הנסיבות, אם תיתן לי מעט כסף למפרע עבור הדברים שאצטרך בפועל?״ ולאחר שיהודה חשב לרגע, הוא ענה: ״כן, דוד, אני חושב שזה יהיה נבון. למעשה, לאור הנסיבות המאיימות בירושלים, אני סבור שמוטב כי אעביר את כל הכסף אליך. הם זוממים כנגד המאסטר, ולמקרה שמשהו יקרה לי, ראוי שאתה לא תינזק.״

178:2.11 (1934.1) וכך קיבל דוד את כל קופת השליחים, וכן את הקבלות על כל ההפקדות. לשליחים נודע על כך רק למחרת בערב.

178:2.12 (1934.2) בסביבות השעה ארבע-וחצי אחרי הצהריים שבו שלושת השליחים ומסרו לישוע כי הכול מוכן לסעודה. המאסטר התכונן מיד להוביל את שנים-עשר שליחיו לאורך הדרך אל בית עניא ואל תוך ירושלים. וזו הייתה הפעם האחרונה שבה הוא צעד יחד עם כל השנים-עשר.

3. בדרך לארוחת הערב

178:3.1 (1934.3) ושוב, כדי להימנע מן ההמונים אשר עברו דרך עמק קידרון הלוך ושוב בין המחנה בגת שמנים לירושלים, צעדו ישוע והשנים-עשר אל הצלע המערבית של הר הזיתים על-מנת לפגוש בדרך מבית עניא אשר מובילה מטה אל העיר. כאשר התקרבו אל המקום שבו השתהה ישוע בערבו של היום הקודם ונשא דרשה על חורבן ירושלים, הם עצרו שלא במודע, והתבוננו בדממה מטה אל עבר העיר. ומכיוון שהקדימו מעט, ומכיוון שישוע ביקש להימנע מלעבור דרך העיר לפני שקיעת החמה, הוא אמר לעמיתיו:

178:3.2 (1934.4) "שבו ונוחו ואספר לכם את אשר חייב לקרות בקרוב. כל השנים האלה חייתי ביניכם כאח, לימדתי אתכם את האמת על מלכות השמים, וגיליתי לכם הרבה מסודותיה. ואבי אכן ביצע פעולות מרהיבות רבות כחלק ממשימתי על-פני האדמה. אתם הייתם עדים לכל אלה ונטלתם חלק בחוויה של פעולה במשותף עם האל. ואתם יכולים להעיד כי זה זמן-מה שאני מזהיר אתכם כי עלי לשוב בקרוב אל המלאכה אשר הטיל עלי האב לעשותה; סיפרתי לכם בפשטות כי עלי לעזוב את העולם הזה בכדי להמשיך בעבודת המלכות. על-כן ייחדתי אתכם בגבעות של כפר נחום. וכעת, עליכם להתכונן לחלוק עם אחרים את החוויה אשר חוויתם עמי. ממש כפי שהאב שלח אותי אל העולם הזה, כך עתיד אני לשלוח אתכם לייצג אותי ולסיים המלאכה אשר התחלתי.

178:3.3 (1934.5) "עתה אתם מתבוננים מטה בצער אל העיר, כי שמעתם את דברי המנבאים את קץ ירושלים. הזהרתי אתכם מראש לבל-תמותון גם אתם בשעה שתחרב, ובכך תתעכב ההטפה לבשורת המלכות. בדומה לכך, הנני מזהיר אתכם לבל תְּחָשפו שלא לצורך לסכנה בשעה שיבואו לקחת את בן האדם. אני מוכרח ללכת, אך עליכם להישאר ולהעיד על הבשורה בשעה שאלך, ממש כפי שהזהרתי את אלעזר לנוס מפני זעם האדם בכדי שיוכל לספר על תפארת האל. אם זהו רצון אבי שאעזוב, אזי לא תוכלו לעשות דבר בכדי לסכל את התוכנית האלוהית. תהיינה נשמותיכם אמיצות בהגנה על המלכות בכוח הרוח, אך אל תנסו להגן

בטיפשות על בן האדם. אינני נזקק לעזרה מאדם כלשהו; ממש כעת עומדים הכן צבאות השמים בסמוך; אך הנני נחוש לעשות את רצון אבי שבשמים, ולפיכך עלינו להסכין למה שעתיד להתרגש עלינו בקרוב.

178:3.4 (1934.6) "וכאשר תחזו בחורבן העיר, אל תשכחו כי כבר באתם בשערי חיי הנצח של שירות העד במלכות השמים המתקדמת לנצח, ואפילו בשערי שמֵי השמים. ראוי לכם לדעת כי משכנות רבים ביקומו של אבי וביקומי שלי, וכי לילדי האור ממתינות להתגלות ערים אשר בנה האל ועולמות אשר בהם החיים מתנהלים כסדרם בצדיקות ובשמחת האמת. הבאתי את מלכות השמים אליכם כאן על הארץ, אך הנני מכריז באוזניכם כי כל אלה אשר יבואו בה באמונה, ואשר יישארו בה בדרכֵי שירות חי של אמת, ודאי יעפילו אל העולמות של מעלה ויישבו לצדי במלכות הרוח של אבינו. אך ראשית, עליכם לשנס מותניים ולהשלים את המלאכה אשר התחלתם בה עמי. ובראשונה עליכם להתנסות בקשיים רבים ולחוות צער רב – והמבחנים הללו עומדים לפתחנו ממש כעת – ולאחר שתסיימו את עבודתכם בארץ, תבואו אלי בשמחה, ממש כפי שאני עצמי סיימתי את מלאכת אבי על הארץ והנני עתיד לשוב אל חיקו."

178:3.5 (1935.1) ולאחר שהמאסטר סיים לשאת את דבריו, הוא קם והם כולם הלכו בעקבותיו במורד הר הזיתים ואל תוך העיר. למעט שלושה מן השליחים, איש לא ידע לאן מועדות פניהם בשעה שצעדו בסמטאות הצרות והחשיכה החלה לרדת. הם פגשו בהמונים, אך איש לא זיהה אותם, או ידע כי בן האל צועד בתוכם בדרכו אל המפגש בן התמותה האחרון עם שגרירי המלכות הנבחרים שלו. ואיש מן השליחים אף לא ידע כי אחד מהם כבר חבר לקנוניה לבגוד במאסטר ולמסור אותו לידי אויביו.

178:3.6 (1935.2) יוחנן מרקוס עקב אחריהם לאורך כל הדרך אל העיר, ולאחר שהם באו בשעריה, הוא מיהר דרך רחוב אחר על-מנת שיוכל להמתין להם בבית אביו בעת הגעתם.

>> מסמך 178 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 180 <<

מסמך 179

הסעודה האחרונה

179:0.1 (1936.1) במהלך אחר הצהריים של יום חמישי הזה, בשעה שפיליפוס הזכיר למאסטר את חג הפסח המתקרב ושאל אותו באשר לתכניותיו לחגיגת החג, הוא התכוון לסדר אשר אמור היה להיערך בערב שלמחרת, הערב של יום שישי. נהוג היה להתחיל בהכנות לחג לא יאוחר מצהרי היום הקודם. ומכיוון שעבור היהודים היום הבא התחיל עם שקיעת החמה, פירושו של דבר שאת ארוחת החג אשר חל בשבת, הם יאכלו ביום שישי בערב, זמן-מה לפני חצות הליל.

179:0.2 (1936.2) לפיכך, השליחים התבלבלו לגמרי ולא הצליחו כלל להבין את הכרזת המאסטר, אשר קבע כי הם יחגגו את הפסח יום קודם לכן. הם – או לפחות כמה מהם – חשבו שהוא ידע כי הוא עתיד להיעצר עוד לפני סדר הפסח ביום שישי, ולפיכך קרא להם לסעודה מיוחדת בערב של יום חמישי. אחרים סברו כי זה היה אך מאורע מיוחד אשר קדם לחגיגת סדר הפסח הרגילה.

179:0.3 (1936.3) השליחים ידעו שישוע חגג סדרי פסח אחרים ללא שֵׂה; הם ידעו שהוא עצמו לא השתתף באופן אישי במנהג הקרבת קורבן כלשהו של הדת היהודית. פעמים רבות הוא אכל מן השה אשר הועלה כקורבן בשעה שהתארח אצל אחרים, ואולם, מעולם לא הוגש קורבן בארוחה שאותה הוא עצמו אירח. אילו נעדר השה מארוחת הפסח עצמה, לא היו השליחים מופתעים, ומכיוון שסעודה זו נערכה יום קודם לכן, הם לא התייחסו כלל להיעדרו.

179:0.4 (1936.4) לאחר שהשליחים התברכו בקבלת הפנים של אביו ואמו של יוחנן מרקוס, הם עלו מיד אל האולם העליון, ואילו ישוע השתהה מאחור ושוחח עם משפחתו של מרקוס.

179:0.5 (1936.5) מראש הוסכם כי המאסטר יחגוג את המאורע הזה לבדו בחברת שנים-עשר שליחיו; ולפיכך לא סופקו משרתים לחכות להם ולמלא את צרכיהם.

1. התשוקה להעדפה

179:1.1 (1936.6) יוחנן מרקוס הוביל את השליחים למעלה, שם הם ראו אולם גדול ומרווח אשר היה ערוך לעילא לסעודה. הם הבחינו כי הלחם, היין, המים והעשבים היו כולם מוכנים בקצה אחד של השולחן. למעט בחלק הזה שבו הונחו הלחם והמים, ניצבו סביב השולחן הארוך הזה שלוש-עשרה כסאות הסבה, בדיוק מהסוג שהיה מסופק לשם חגיגת הפסח בבתים של יהודים אמידים.

179:1.2 (1936.7) עת נכנסו השנים-עשר אל האולם העליון הזה, הם הבחינו, ממש בסמוך לדלת, בקנקני המים, בכלי רחצה ובמגבות לרחיצת רגליהם המאובקות; ומכיוון שלא היו בנמצא משרתים לצורך הזה, מיד כשיוחנן מרקוס יצא, החלו השליחים להתבונן זה בזה, וכל אחד מהם החל לחשוב לעצמו: מי יירחץ את רגלינו? וכל אחד חשב לעצמו, בדומה לכך, כי לא הוא יהיה זה אשר ישרת את השאר.

179:1.3 (1937.1) ובשעה שהם עמדו שם, חוככים בדעתם, הם הבחינו בסידורי הישיבה מסביב לשולחן, וראו את כורסת המארח המוגבהת יותר, ומימינה כורסה אחת ואחד-עשר כורסאות מסביב לשולחן, עד לקצה השני שבו ניצב כס כבוד נוסף לימין המארח.

179:1.4 (1937.2) הם ציפו לכך שהמאסטר יגיע בכל רגע, והתלבטו האם לבחור לעצמם את מקומות הישיבה, או להמתין לו שייראה להם היכן לשבת. ובעודם מהססים, ניגש יהודה אל כיסא הכבוד, זה אשר לשמאלו של כיסא המארח, וסימן כי הוא מתעתד להסב שם כאורח המועדף. המעשה הזה של יהודה גרם מיד לוויכוח רם בקרב יתר השליחים. מיד כשיהודה תפס את כיסא הכבוד, סימן לעצמו יוחנן זבדיה את הכיסא הבא בתור, זה אשר נמצא לימין

המארח. שמעון פטרוס זעם כל-כך על שיהודה ויוחנן בחרו לעצמם מקומות וצעד בבטחה הרחק מן השולחן, ואל מול עיני יתר השליחים הכעוסים תפס את מקומו בכיסא הנמוך ביותר, האחרון בסדר הישיבה, וזה אשר נמצא בדיוק מול הכיסא שבחר יוחנן זבדיה. מכיוון שהשאר תפסו את הכיסאות המכובדים, פטרוס חשב לבחור את המושב פחות מכובד מכולם, והוא עשה זאת לא רק לאות הפגנה כנגד גאוותם הבלתי-מכובדת של אחיו, אלא מתוך תקווה שישוע ייכנס, יראה אותו במקום הכי פחות מכובד ויקרא לו להתיישב במקום מכובד יותר, תוך שהוא מסיט ממקומו את מי שהתיימר לכבד את עצמו.

179:1.5 (1937.3) לאחר שנתפסו המקומות המכובדים ביותר והמקומות הכי פחות מכובדים, בחרו שאר השליחים את מקומותיהם, מהם ליד יהודה ומהם ליד פטרוס, עד אשר כולם התמקמו. וזהו סדר ישיבתם סביב השולחן בצורת האות U: מימין למאסטר, יוחנן; משמאל, יהודה, שמעון הקנאי, מתי, יעקב זבדיה, אנדראס, התאומים לבית חלפי, פיליפוס, נתנאל, תמאס ושמעון פטרוס.

179:1.6 (1937.4) הם נקבצו יחדיו כדי לחגוג, או לפחות לשמור על רוחו של מוסד אשר קדם אפילו לתקופת משה, וציין את הזמנים שבהם היו אבותיהם עבדים במצרים. סעודת הערב הזו מהווה את המפגש האחרון שלהם עם ישוע, ואפילו בנסיבות החמורות האלה, שוב נכנעו השליחים, תחת הנהגת יהודה, לנטיותיהם הנושנות לרדיפת כבוד, העדפה והאדרה-עצמית.

179:1.7 (1937.5) הם עדיין צעקו בכעס זה על זה בשעה שהמאסטר הופיע בדלת, ושם השתהה קלות ומבע של אכזבה עולה לאיטו על פניו. ללא מילים, הוא ניגש אל מקומו בלא ששינה את סדר מקומות הישיבה שלהם.

179:1.8 (1937.6) עתה הם היו מוכנים להתחיל בסעודה, אלא שרגליהם היו עדיין בלתי-שטופות ומצב רוחם היה רחוק מלהיות רגוע. עם הגעת המאסטר, הם עדיין עסקו בהחלפת הערות פוגעניות זה כלפי זה, שלא לדבר על המחשבות אשר חלפו במוחותיהם של כמה מאלה אשר שלטו די ברגשותיהם ונמנעו מלהביע את רגשותיהם בפומבי.

2. תחילת הסעודה

179:2.1 (1937.7) לאחר שהמאסטר התיישב במקומו, שרר שקט למשך רגעים אחדים. ישוע התבונן בכולם, פוגג את המתח בחיוכו, ואמר: "רציתי עד מאוד לחגוג את הסדר הזה אתכם. רציתי לאכול אתכם עוד פעם אחת בטרם יבוא הסבל, ומשהבנתי כי הגיעה שעתי, ארגנתי את הסעודה הזו ליום הזה בערב. בכל הנוגע למחר, כולנו מצויים בידיו של האב, אשר את רצונו באתי אנוכי לבצע. לא אוכל אִתכם שוב עד לזמן שבו תסבו איתי בממלכה אשר ייתן לי אבי, זאת לאחר שאסיים את המשימה שבעטיהּ שלח אותי אל העולם הזה."

179:2.2 (1938.1) לאחר שעורבבו היין והמים, הם הביאו את הכוס אל ישוע. ישוע קיבלהּ מידיו של תַּדַי, החזיק אותה בידיו וברך עליה. ולאחר סיום הברכה, אמר: "קחו את הכוס הזו וחלקו אותה ביניכם, ובשעה שתשתו ממנה, דעו כי לא אשתה יותר מפירות הגפן עמכם, שכן זוהי לנו הסעודה האחרונה. וכאשר נשוב ונשב יחדיו, יהא זה במלכות אשר תבוא."

179:2.3 (1938.2) ישוע החל לדבר כך אל שליחיו מכיוון שידע כי הגיעה שעתו. הוא הבין כי הגיעה שעתו לשוב אל האב, וכי מלאכתו על-פני האדמה כמעט ונשלמה. המאסטר ידע שהוא גילה את אהבת האב ואת רחמיו לאנושות, וכי הוא סיים את אשר למענו הוא בא אל העולם, ויקבל את כלל השליטה והסמכות אשר בשמיים ובארץ. בדומה לכך, הוא ידע כי יהודה איש-קריות גמר אומר בלבו לבגוד בו באותו הלילה ולמסור אותו לידי אויביו. הוא הבין לחלוטין כי הבגידה הייתה מעשה ידיו של יהודה, אך גם מצאה חן בעיניהם של לוציפר, שטן וקליגאסטיה נסיך החושך. ואולם, הוא לא פחד מאיש מאלה אשר ביקשו למוטט אותו רוחנית, יותר מאשר פחד מאלה אשר ביקשו לחסל אותו פיזית. המאסטר חרד אך ורק מפני דבר אחד, שלומם וגאולתם של חסידיו הנבחרים. לפיכך, מתוך ידיעה שלמה כי האב הפקיד בידיו את כל הדברים כולם, המאסטר התכונן כעת להציג את משל אהבת האח.

3. רחיצת רגלי השליחים

179:3.1 (1938.3) לאחר שתיית הכוס הראשונה של הסדר, היה נהוג אצל היהודים כי המארח קם מן השולחן ונוטל את ידיו. בהמשך, לאחר שתיית הכוס השנייה, נהגו כלל האורחים לקום וליטול אף הם את ידיהם. מכיוון שהשליחים ידעו כי המאסטר מעולם לא דבק בכללי הטקס של נטילת הידיים, הם היו סקרנים מאוד לדעת מה התכוון לעשות כאשר קם בדממה מן השולחן, לאחר שהם שתו את הכוס הראשונה, וצעד אל עבר הדלת, שם ניצבו כַּדֵי המים, הקערות והמגבות. וסקרנותם הפכה לתדהמה כאשר הם חזו בו מסיר את חולצתו, מצייד את עצמו במגבת ומתחיל לשפוך מים אל תוך אחת מן הקערות אשר נועדו לרחיצת הרגליים. שערו בנפשכם עד כמה נדהמו שנים-עשר הגברים הללו, אשר אך לפני רגע קט סירבו לרחוץ זה את רגליו של זה, ורבו בקטנוניות על מקומות הישיבה מסביב לשולחן, כאשר הם ראו אותו עושה את דרכו בסמוך לחלק השולחן הפנוי אל עבר הכיסא הפחות מכובד מכולם, שם הסב שמעון פטרוס, ואז – כורע ברך כמשרת ומתכונן לרחוץ את רגליו של שמעון. עת כרע המאסטר ברך, קמו כל השנים-עשר על רגליהם כאיש אחד; אפילו יהודה הבוגד שכח לרגע את רעתו וקם יחד עם אחיו השליחים מתוך הפתעה, כבוד ותדהמה.

179:3.2 (1938.4) שם עמד שמעון פטרוס, משפיל את מבטו אל פניו הפונות-מעלה של המאסטר שלו. ישוע לא אמר דבר; לא היה צורך בכך שיידבר, שהרי היה ברור כי הוא מתכוון לרחוץ את רגליו של שמעון פטרוס. חרף חולשות הבשר של פטרוס, הוא אהב את המאסטר. הדייג הגלילי הזה היה האדם הראשון אשר האמין באלוהיותו של ישוע בלב שלם, **ואף** התוודה בפומבי ובפה מלא באמונתו זו. ומאז, פטרוס מעולם לא הטיל ספק בטיבו האלוהי של המאסטר. מכיוון שפטרוס העריץ וכיבד את ישוע בלבו, אין להתפלא על כך שנשמתו התרעמה נוכח המחשבה שישוע כורע ברך לפניו כמעשה משרת פשוט ומתכוון לרחוץ את רגליו. משפטרוס התעשת דיו על-מנת לפנות בדברים אל המאסטר, הוא הביע את הרגשות ההומים בלבבותיהם של אחיו השליחים.

179:3.3 (1939.1) לאחר רגעים אחדים של מבוכה גדולה, אמר פטרוס, "מאסטר, אתה באמת מתכוון לרחוץ את רגליי?" ואז נשא ישוע את מבטו אל פניו של פטרוס, ואמר: "ייתכן שלא תבין את המשמעות של מה שאני עתיד לעשות, אבל לאחר מכן תבין את משמעותם של אלה." אז נשם שמעון פטרוס נשימה עמוקה ואמר, "מאסטר, אל לך לרחוץ את רגליי לעולם!" וכל אחד מן השליחים נד בראשו לאות הסכמה על סירובם לתת לישוע להשפיל עצמו לפניהם.

179:3.4 (1939.2) בהתחלה נגעה הנימה הדרמטית של המאורע הבלתי-שגרתי הזה אפילו בלבו של יהודה איש-קריות; ואולם, כאשר שפט האינטלקט הגאה שלו את אשר ראו עיניו, הוא הסיק כי הפגנת הענווה הזו אינה אלא דוגמה נוספת המוכיחה ללא כל ספק כי ישוע אף-פעם לא יוכל להיות גואל ישראל, וכי הוא לא טעה בהחלטתו לנטוש את התנועה של המאסטר.

179:3.5 (1939.3) בעודם עומדים שם בתדהמה ובנשימה עצורה, אמר ישוע: "פטרוס, הנני מכריז כי אם לא ארחץ את רגליך, אתה לא תוכל להשתתף במה שאני עתיד לעשות." כאשר שמע פטרוס את ההצהרה הזו, ונוכח לראות כי ישוע ממשיך לכרוע ברך לרגליו, הוא עשה את אחת מאותן החלטות של ציות עיוור לדרישתו של זה אשר כיבד ואהב. כאשר שמעון פטרוס החל להבין כי לְמעשה נלוותה לשירות הזה משמעות מסוימת אשר קבעה את הקשר שלו לעבודתו העתידית של המאסטר, הוא לא רק השלים עם המחשבה שישוע עתיד לרחוץ את רגליו, אלא הוסיף, באותו אופן נמהר אשר אפיין אותו: "אם כך, מאסטר, רחץ לא רק את רגליי, אלא גם את ידיי ואת ראשי."

179:3.6 (1939.4) אמר המאסטר, בעודו מתכונן לרחוץ רגליו של שמעון: "מי שכבר נקי נדרש אך לרחוץ את רגליו. אתם, היושבים כאן עמי הלילה, הנכם נקיים – אך לא כולם. אבל את אבק רגליכם היה עליכם לשטוף לפני שישבתם לאכול עמי. ומלבד זאת, הנני משרת אתכם כך בכדי להדגים לכם את המשמעות של מצווה חדשה אשר אצווה אתכם מיד."

179:3.7 (1939.5) וכך עבר המאסטר בדממה סביב השולחן, רחץ את רגלי שנים-עשר שליחיו ולא פסח אפילו על יהודה. לאחר שסיים לרחוץ את רגלי השנים-עשר, לבש ישוע את גלימתו, חזר אל מקומו כמארח, התבונן בשליחיו הנבוכים ואמר:

179:3.8 (1939.6) "האם אתם באמת מבינים את אשר עשיתי לכם? אתם קוראים לי מאסטר, וראוי לכם לקרוא לי כך, כי כזה אני. ואם המאסטר רחץ את רגליכם, מדוע זה לא הסכמתם אתם לרחוץ איש את רגלי רעהו? מה ראוי לכם ללמוד מן המשל שבו המאסטר עושה ברצון את מה שאחַיו לא מוכנים לעשות אלה עבור אלה? אמן-אמן אני אומר לכם: אין המשרת גדול מאדוניו; אף אין הנשלח גדול משולחו. ראיתם את האופן שבו שירתי בחיי אתכם, וברוכים תהיו האמיצים אשר ישרתו בחן שכזה. אך מדוע לוקח לכם זמן כה רב ללמוד כי הסוד לגדולה במלכות הרוח אינו דומה לשיטות הכוח של העולם החומר?

179:3.9 (1940.1) "כאשר נכנסתי אל החדר הזה הלילה, לא רק שסירבתם לרחוץ זה את רגליו של זה, אלא גם התווכחתם מי יישב במקום של כבוד לשולחני. ילדי העולם והפרושים מבקשים להם כבוד שכזה, אך לא שגרירי מלכות השמים. האם אינכם יודעים כי לא יוכל להיות מקום מועדף בשולחני? האם אינכם מבינים כי הנני אוהב כל אחד מכם כשם שהנני אוהב את האחרים? האם אינכם יודעים כי למקום הקרוב אלי, אשר נחשב בעיני אנשים למכובד, אין כל נגיעה למעמדכם במלכות השמים? יודעים אתם כי מַלְכֵי הַגּוֹיִם רוֹדִים בָּהֶם, וְשַׁלִּיטֵיהֶם עֹשֵׂי חֶסֶד יִקָּרֵא לָהֶם. אך לא כך היא במלכות השמים. כִּי הַגָּדוֹל בָּכֶם יִהְיֶה כַּצָּעִיר, וְהַמַּנְהִיג כַּמְשָׁרֵת. כִּי מִי הַגָּדוֹל, הַמֵּסֵב אוֹ הַמְשָׁרֵת? הֲלֹא הַמֵּסֵב. וַאֲנִי הִנְנִי בְתוֹכֲכֶם כְּמוֹ הַמְשָׁרֵת. אם תסכימו לשרת לצדי ולעשות את רצון האב, תשבו עמי בכוח במלכות אשר תבוא, ותמשיכו לעשות את רצון האב בתהילת עד."

179:3.10 (1940.2) ולאחר שסיים ישוע לשאת את דבריו, הביאו התאומים לבית חלפי את הלחם ואת היין, ואת המרור ואת חרוסת הפירות היבשים למנה הבאה של הסעודה האחרונה.

4. מילים אחרונות לבוגד

179:4.1 (1940.3) השליחים אכלו בדממה במשך מספר דקות. עליזותו של המאסטר השפיעה עליהם לבסוף, ובמהרה הם שבו לשוחח והארוחה התקדמה כאילו לא אירע דבר יוצא-דופן כלשהו אשר הפריע לשמחה ולהרמוניה ששררה בין החברים שנכחו במאורע יוצא-דופן זה.

בחלוף זמן-מה, בסביבות אמצע המנה השנייה, התבונן בהם ישוע ואמר: "אמרתי לכם עד כמה רציתי לסעוד אִתכם הערב. ביודעי על כוחות הרשע אשר זממו להביא למותו של בן האדם, החלטתי לסעוד אתכם בחשאי ויום לפני הסדר, שכן מחר בלילה בשעה הזו כבר לא אהיה עמכם. אמרתי לכם שוב ושוב כי הנני חייב לשוב אל האב. כעת הגיעה שעתי, אך לא היה זה הכרחי שאחד מכם יבגוד בי וימסור אותי לידי אויבי."

179:4.2 (1940.4) שמעו זאת השנים-עשר, ומשום שכבר איבדו הרבה מן האסרטיביות ומן הביטחון העצמי לאחר רחיצת הרגליים והדרשה אשר נשא המאסטר לאחריה, הם החלו להתבונן זה בזה במצוקה ולשאול בהיסוס, "האם זה אני?" אמר ישוע לאחר שכולם שאלו: "אף כי מן ההכרח כי אשוב אל האב, זה לא היה הכרחי שאחד מכם יהפוך לבוגד בכדי למלא את רצון האב. זהו פרי הרוע אשר חבוי בלב אותו אחד, אשר לא הצליח לאהוב את האמת בכל מאודו ובכל נשמתו. כמה מרמה יש בגאווה השכלית אשר קודמת לנפילה הרוחנית! ידידי משכבר הימים, אשר אפילו ברגע הזה אוכל מלחמי, מוכן לבגוד בי, ואפילו בעת שהוא אוכל מצלחתי."

179:4.3 (1940.5) לאחר דבריו אלו של ישוע, שוב החלו כולם לשאול, "האם זה אני?" וכאשר יהודה, אשר ישב לשמאל המאסטר, שאל שוב, "האם זה אני?" ישוע טבל את הלחם במרור, הושיט אותו ליהודה ואמר, "כך אמרת." אך האחרים לא שמעו את ישוע מדבר אל יהודה. יוחנן, אשר הסב לימינו של ישוע, נשען לעברו ושאל את המאסטר: "מי זה? עלינו לדעת מי זה אשר מעל באמון." ענה לו ישוע: "כבר אמרתי לכם, זה אשר נתתי לו את הלחם הטבול." ואולם, היה זה אך טבעי שהמארח יעביר לחם טבול ליושב משמאלו, ולכן איש מהם לא שם לבו לכך, למרות שהמאסטר ציין זאת בפשטות. יהודה, לעומת זאת, היה מודע וכאב את מילותיו של המאסטר אשר נלוו למעשה, והוא החל לחשוש שמא אחַיו גם הם היו מודעים לכך שהוא היה הבוגד.

179:4.4 (1941.1) פטרוס נרגש עד מאוד מן הנאמר, נשען קדימה על השולחן ופנה אל יוחנן ואמר, "שאל אותו מי זה, או אם אמר לך, תגיד לי מי הבוגד."

179:4.5 (1941.2) ישוע הביא את ההתלחשויות שלהם אל קיצן באומרו: "אני מצר על כך שהרוע הזה קם והתרחש, וקיוויתי אפילו עד עכשיו, כי כוח האמת יגבר על הרמייה של הרוע,

אבל הניצחונות הללו אינם קמים בלעדי האמונה של אהבת האמת הכנה. לא רציתי לספר לכם על הדברים האלה עכשיו, בסעודתנו האחרונה, אך אני מבקש להזהיר אתכם מפני מה שמתרגש עלינו. סיפרתי לכם על כך משום שאני מבקש כי לאחר שאלך תיזכרו כי ידעתי על מזימות הרוע האלה, וכי הזהרתי אתכם מפני הבגידה אשר בגדו בי. ואת כל אלה אני עושה רק כדי לחזק אתכם אל מול הפיתויים והמבחנים אשר כבר עומדים לפתחנו."

179:4.6 (1941.3) לאחר שישוע סיים לומר את דבריו, הוא נשען אל עבר יהודה ואמר: "עשה את מה שהחלטת לעשות, עשה מהר." וכאשר שמע זאת יהודה, הוא קם מן השולחן, עזב במהרה את החדר ויצא אל הלילה להשלים את אשר גמר אומר לעשות. השליחים האחרים ראו את יהודה ממהר לצאת לאחר שישוע דיבר אליו, וחשבו שהוא יצא להביא משהו לסעודה, או למלא אחר רצון המאסטר, זאת לפי שהם הניחו כי הארנק עדיין מצוי ברשותו.

179:4.7 (1941.4) ישוע ידע כעת כי לא ניתן לעשות דבר בכדי למנוע מיהודה מלהפוך לבוגד. הוא התחיל עם שנים-עשר – כעת נותרו לו אחד-עשר. הוא בחר שישה מן השליחים הללו, ואף כי יהודה היה בין אלה אשר מונו בידי השליחים הראשונים שהמאסטר בחר, עדיין המאסטר קיבל אותו, ועד לשעה הזאת ממש עשה כל אשר לאל ידו על-מנת לקדש ולהציל אותו, ממש כפי שעשה למען שלומם ולמען גאולתם של האחרים.

179:4.8 (1941.5) הסעודה הזו, על הרגעים הרכים והנגיעות המרגיעות שלה, הייתה פנייתו האחרונה של ישוע אל יהודה הנוטש. אך ללא הועיל. ואולם, בשעה שהאהבה מתה באמת, אפילו כאשר האזהרות ניתנות בטקט וברוח נדיבה, הן בדרך-כלל רק מעצימות את השנאה ומלבות את אש הרוע הנחוש להשלים את הפעולה האנוכית.

5. קביעת סעודת ההיזכרות

179:5.1 (1941.6) כאשר הביאו אל ישוע את כוס היין השלישית, "כוס הברכה", הוא קם מכיסאו, נטל את הכוס בידיו, ברך עליה ואמר: "קחו את הכוס הזו ושְׁתוּ מִמֶּנָּה כֻּלְּכֶם. תהא זו

כוס ההיזכרות בי. תהא זו כוס הברכה לעידן חדש של חסד ואמת. הכוס הזו תסמל עבורכם את מתת רוח האמת וסעדה. וַאֲנִי לֹא אֶשְׁתֶּה מִן הַכּוֹס הַזּוֹ עִמָּכֶם עַד הַיּוֹם הַהוּא אֲשֶׁר אֶשְׁתֶּה אֹתוֹ עִמָּכֶם בְּצוּרָה חֲדָשָׁה בְּמַלְכוּת הַנֶּצַח שֶׁל אָבִי."

179:5.2 (1942.1) השליחים כולם הרגישו כי דבר יוצא-דופן מתרחש בעת שהם שותים מכוס הברכה הזו בסגידה ובדממה מוחלטת. הפסח הישן ציין את יציאת אבותיהם מעבדות של עם לחירות אישית; ואילו כעת המאסטר מכונן סעודת היזכרות חדשה, סמל לעידן חדש שבו יוצא העבד היחיד מן השעבוד לטקסיות ולאנוכיות, אל האושר הרוחני של אחוות ורעות המשוחררים באמונה של בני האל החי.

179:5.3 (1942.2) לאחר שהם סיימו לשתות מכוס ההיזכרות החדשה, נטל המאסטר את הלחם, ברך עליו, בצע אותו לחתיכות, הנחה להעביר אותן הלאה ואמר: "קחו את לחם ההיזכרות הזה ואכלו אותו. אמרתי לכם כי אני הוא לחם החיים. ולחם החיים הזה הינו החיים המאוחדים של מתת האב והבן גם יחד. דברי האב, כפי שהם מתגלים בבן, אכן הינם לחם החיים." ולאחר שהם אכלו מלחם ההיזכרות, סמל לדברי האמת החיים אשר התגשמו בלבוש בשר ודם, כולם התיישבו.

179:5.4 (1942.3) בשעה שהמאסטר כונן את סעודת ההיזכרות, הוא שוב פעל כמנהגו תוך שימוש במשלים ובסמלים. הוא השתמש בסמלים על-מנת ללמד אמיתות רוחניות גדולות, ולעשות זאת באופן שממשיכיו יתקשו להצמיד למילותיו פירושים מדויקים ומשמעויות מובחנות. כך הוא ביקש למנוע מן הדורות הבאים מלגבש את תורתו ולכבול את המשמעויות הרוחניות באזיקי המוות של המסורת ושל הדוגמה. תוך שכונן את הטקס היחיד אשר נלווה לכלל משימת חייו, ישוע התאמץ מאוד **להציע** משמעויות ולא לכבול את עצמו **להגדרות מדויקות.** הוא ביקש להימנע מלהגדיר צורה מדויקת אשר תשבור את המושג של היחיד על אודות ההתייחדות האלוהית; הוא אף ביקש להימנע מלהגביל את דמיונו הרוחני של המאמין תוך כדי כבילתו באופן רשמי. הוא ביקש דווקא לשחרר את נשמת האדם, זו אשר נולדה מחדש, לפרוש את כנפי החדווה של חירותה החדשה, הרוחנית והחיה.

179:5.5 (1942.4) חרף מאמציו של המאסטר לכונן טקס זיכרון חדש, חסידיו במאות אשר באו לאחר מכן דאגו לכך שבקשתו המפורשת, אשר הובעה באמצעות סמל רוחני פשוט בלילה

האחרון שלו בגוף בשר ודם, צומצמה לכדי פרשנות מדויקת ונקבעה כנוסחה מדויקת, מתמטית כמעט. זה היה השיעור אשר תוקנן ונקבע כמסורת יותר מכל דבר אחר שלימד ישוע.

179:5.6 (1942.5) כאשר סועדים אלה, אשר מאמינים בבן ויודעים את האל, סועדים את סעודת ההיזכרות הזו, אין הכרח לקשור לסמליות שלה את הפרשנויות האוויליות שהאדם מעניק לנוכחות האלוהית, משום שבכל הפעמים האלה, המאסטר **באמת נוכח.** סעודת ההיזכרות הינה המפגש הסמלי החוזר של המאמין עם מיכאל. כאשר אדם הופך להיות מודע לרוח, הבן אכן נוכח, ורוח האדם מתרועעת עם רסיס האב השוכן.

179:5.7 (1942.6) ולאחר שהשליחים הגו בכך במשך רגעים אחדים, המשיך ישוע ואמר: "כאשר תעשו זאת, זכרו את החיים אשר חייתי ביניכם על-פני האדמה, ושמחו בכך שאני ממשיך לחיות על הארץ אִתכם ולשרת דרככם. כיחידים, אל תריבו בינכם על גדולה. היו כאחים זה לזה. וגם כאשר תצמח המלכות ותכלול קבוצות מאמינים גדולות, גם אז הימנעו מלריב על גדולה, או לבקש להיות הקבוצה המועדפת."

179:5.8 (1943.1) ומאורע רב-חשיבות זה אירע באולם העליון של חבר. לא היה שום דבר קדוש, או שום טקסיות מקודשת, בסעודה עצמה או במבנה עצמו. סעודת ההיזכרות כוננה ללא כל הקדשה דתית.

179:5.9 (1943.2) לאחר שישוע כונן כך את סעודת ההיזכרות, הוא אמר לאחד-עשר: "ובכל פעם שתעשו כן, עשו כן לזכרי. וכאשר תיזכרו בי, ראשית התבוננו בחַיַי בגוף בשר ודם, וזכרו כי חייתי פעם אתכם, ואז, מתוך אמונה, הבינו כי יום אחד תסעדו איתי במלכות הנצח של האב. זהו הפסח החדש אשר מותיר אני לכם, לזיכרון חיי המתת שלי, דברי אמת הנצח; ובאהבתי אליכם, תשטוף רוח האמת כל בשר."

179:5.10 (1943.3) והם סיימו את הסדר הישן ונטול הדם הזה, אשר נלווה לייסוד סעודת ההיזכרות החדשה, בשירה כאיש אחד של מזמור תהילים פרק קי"ח.

>> מסמך 179 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 181 <<

מסמך 180

דרשת הפרידה

180:0.1 (1944.1) לאחר ששרו את מזמור התהילים לסיום הסעודה האחרונה, השליחים סברו כי ישוע מתכוון לשוב מיד למחנה; אך הוא סימן להם להישאר ישובים במקומותיהם. וכך אמר המאסטר:

180:0.2 (1944.2) "היטב תזכרו כי שלחתי אתכם ללא ארנק, ואפילו כי המלצתי לכם לא לקחת בגדים להחלפה. וכולכם זוכרים כי לא חסרתם מאום. אך כעת, עומדים אתם מול זמנים קשים. ולא תוכלו עוד להסתמך על רצונו הטוב של הקהל. מעתה ואילך, זה אשר יש לו ארנק, מוטב שיישא אותו עמו. וכאשר תצאו אל העולם להטיף לבשורה הזו, הכינו מבעוד מועד את הפרנסה הנדרשת לתמוך בדבר, כל אחד כטוב בעיניו. אנוכי הגעתי בכדי להביא שלום, אך יעבור זמן רב בטרם השלום יופיע.

180:0.3 (1944.3) "הגיעה השעה להלל את בן האדם; והאב יתהלל בי. ידידיי, אנוכי אהיה עמכם רק עוד מעט-קט. שכן בקרוב תבקשו אותי אך לא תמצאוני, כי למקום שאליו אלך לא תוכלו לבוא כעת. אך לאחר שתסיימו את מלאכתם עלי אדמות, כפי שכעת סיימתי אני את עבודתי, או אז תוכלו לבוא אלי, ממש כפי שאני מתכונן כעת ללכת אל אבי. בעוד זמן קצר מאוד אעזוב אתכם ואתם לא תראוני עוד על פני הארץ, אך בעידן אשר יגיע, תראוני בשעה שתעפילו אל המלכות אשר נתן לי אבי."

1. המצווה החדשה

180:1.1 (1944.4) לאחר דקות אחדות של שיחה בלתי-רשמית, עמד ישוע על רגליו ואמר: "כאשר הדגמתי בפניכם משל לאופן שבו ראוי לכם לשרת זה את זה, אמרתי לכם כי ברצוני לצוות עליכם מצווה חדשה; ואת זאת אעשה כעת, בטרם אעזוב אתכם. אתם מכירים היטב את המצווה לאהוב את הזולת; ואהבת לרעיך כמוך. אך אנוכי אינני מסתפק לגמרי בכך שילדיי יפגינו אפילו את רמת המסירות הפנה הזו. אצווה עליכם להפגין אהבה במעשים גדולים אף יותר, כחלק ממלכות אחוות המאמינים. ועל כן אצווכם את המצווה החדשה הזאת: אהבו זה את זה כפי שאהבתי אני אתכם. אם תאהבו זה את זה כך, יידע כל אדם כי אתם הנכם חסידיי.

180:1.2 (1944.5) "מצווה חדשה זו אשר אצווה אתכם איננה מעמיסה עול חדש על נשמותיכם; היא דווקא תביא שמחה חדשה ותאפשר לכם לחוות תענוגות חדשים בשעה שבה תתענגו על החיבה אשר יפגין לבכם כלפי אחֵיכם בני האדם. במתת אהבתי לכם ולאחיכם בני התמותה, עתיד אני לחוות את השמחה העילאית, גם אם כלפי חוץ אסבול מצער.

180:1.3 (1944.6) "בשעה שהנני מזמין אתכם לאהוב זה את זה כפי שאהבתי אני אתכם, הנני מציג בפניכם את השיעור העילאי לאהבת אמת, שכן אין אדם יוכל לאהוב יותר מאשר יניח נפשו עבור רעיו. ואתם הנכם רעיי; ותמשיכו להיות רעיי אם רק תסכימו לעשות את אשר ציוויתי אתכם. אתם קראתם לי מאסטר, אך אני אינני קורא לכם משרתיי. אם רק תאהבו זה את זה כפי שאוהב אני אתכם, תהיו רעיי, ולעולם אספר לכם את אשר מגלה לי האב.

180:1.4 (1945.1) "לא רק אתם בחרתם בי, כי אם גם אני בחרתי אתכם, והסמכתי אתכם לצאת אל העולם ולהניב את פירות שירות האהבה לזולת, ממש כפי שחייתי אנוכי ביניכם וגיליתי את האב לכם. האב ואני גם יחד נפעל אִתכם, ואתם תיהנו ממלוא האושר האלוהי, אם רק תצייתו לפקודתי לאהוב זה את זה כפי שאהבתי אנוכי אתכם."

180:1.5 (1945.2) אם תרצו לחלוק באושרו של המאסטר, עליכם לחלוק באהבתו. ולחלוק באהבתו פירושו לחלוק בשירותו. התנסות שכזו באהבה איננה גואלת אתכם מקשיי העולם הזה; היא איננה יוצרת עולם חדש, אך היא בהחלט הופכת את העולם הישן לחדש.

180:1.6 (1945.3) זכרו את זאת: ישוע תובע נאמנות, לא הקרבה. המודעות להקרבה מעידה על היעדר של אותה אהבה בלב-שלם, אשר הייתה הופכת שירות אוהב שכזה לשמחה עילאית. רעיון החובה מעיד על כך שאתם חושבים כמשרתים, ולפיכך מפספסים את השמחה הכבירה שבשירות אשר מעניק חבר לחברו. דחף החברות מתעלה מעל לכל המחשבות על חובה, והשירות אשר מעניק חבר אחד לחברו אף-פעם אינו יכול להיקרא קורבן. המאסטר לימד את השליחים כי הם הינם בני האל. הוא קרא להם אחים, וכעת, בטרם עזיבתו, הוא קורא להם חבריו.

2. הגפן והשריגים

180:2.1 (1945.4) או אז ישוע שוב נעמד והמשיך ללמד את שליחיו: "אָנֹכִי הַגֶּפֶן הָאֲמִתִּית, וְאָבִי הוּא הַכֹּרֵם. אנכי הגפן ואתם השריגים. כל אשר יבקש ממני אבי הוא אשר תניבו פירות לרוב. שריגי הגפן מוסרים אך בכדי להרבות את פרים. כָּל שָׂרִיג בִּי אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ עֹשֶׂה פְּרִי, יְסִירֶנּוּ האב. וַאֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פְּרִי, יְטַהֲרֶנּוּ הָאָב לְהַרְבּוֹת אֶת פִּרְיו. אַתֶּם כְּבָר מְטֹהָרִים בַּעֲבוּר דְּבָרִי אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֲלֵיכֶם, אַךְ חַיָּבִים אַתֶּם לְהִישָׁאֵר מְטֹהָרִים. עִמְדוּ בִי וַאֲנִי בָּכֶם; כַּאֲשֶׁר הַשָּׂרִיג בַּל, יַעֲשֶׂה פְּרִי מֵאֵלָיו אִם לֹא יַעֲמֹד בַּגֶּפֶן, כֵּן גַּם אַתֶּם אִם לֹא תַעַמְדוּן בִּי. זכרו: אָנֹכִי הוּא גֶּפֶן הָאֱמֶת, וְאַתֶּם הַשָּׂרִיגִים הַחַיִּים. הָעֹמֵד בִּי וַאֲנִי בּוֹ הוּא יַעֲשֶׂה פְּרִי רוּחַ לָרֹב, ויחווה את השמחה העילאית של תנובת הרוח. אם תשמרו על קשר הרוח עמי, תניבון פירות לרוב. אם תעמדו בי ודברי יחיו בכם, תוכלו להתייחד עמי בחופשיות, תוכלו לקרוא לרוח החיה שלי למלא אתכם ותוכלו לבקש את כל משאלות רוחי, ולעשות את כל אלה בביטחון שהאב נענה לבקשתנו. כך יתהלל האב: לגפן שריגים חיים רבים, וכל שריגיה נושאים פרי לרוב. וכאשר יראה העולם

את השריגים המניבים – את חבריי אשר אוהבים איש את רעהו, כפי שאהבתי אנוכי אותם – יידעו כל בני האדם כי אתם הנכם חסידיי באמת.

180:2.2 (1945.5) "אהבתי אתכם כפי שאהב אותי האב. חיו באהבתי כפי שחי אני באהבת האב. אם תעשו את אשר לימדתי אתכם, תוכלו להיות באהבתי, ממש כשם שקיימתי אני את דבריו של האב והנני מצוי לעד באהבתו."

180:2.3 (1946.1) משכבר הימים, לימדו היהודים כי המשיח יהיה "נצר" לבית דוד, ולזכר הרעיון הנושן הזה עיטר סמל גדול של אשכול ענבים ושל הגפן המחוברת אליו את הכניסה למקדש של הורדוס. את אלה זכרו כל השליחים בשעה שדיבר אליהם המאסטר באותו לילה באולם העליון.

180:2.4 (1946.2) ואולם, צער רב נקשר לאחר מכן בפירוש השגוי להערותיו של המאסטר באשר לתפילה. אילו נשמרו דבריו המדויקים ונרשמו לאחר מכן בדיוק, לא היה מתעורר כל קושי. אך על-פי מה שנכתב, ברבות הימים הבינו המאמינים כי התפילה בשמו של ישוע הינה כעין קסם עליון, וסברו כי כך יקבלו מן האב את כל אשר יבקשו. במשך מאות בשנים המשיכו נשמות כנות להתרסק באמונה על המכשול הזה. כמה זמן ייקח עד אשר יבינו המאמינים כי התפילה אינה הדרך שבה אנחנו מקבלים את רצוננו, אלא הדרך שבה אנו מאמצים את דרכו של האל, ההתנסות שבאמצעותה אנו למדים כיצד לזהות את רצון האב ולהוציאו אל הפועל. אכן נכון לחלוטין שכאשר רצונכם מוכוון באמת עם רצונו, תוכלו לבקש כל מה שעולה מתוך הרצון המאוחד הזה, ויינתן לכם. רצון מאוחד שכזה מושג עם ובאמצעות ישוע, ממש כשם שחייה של הגפן זורמים אל תוך שריגיה החיים ודרכם.

180:2.5 (1946.3) כאשר מתקיים הקשר החי הזה שבין האלוהיות לאנושות, אם תמשיך האנושות להתפלל ללא מחשבה ומתוך בורות על-מנת להקל על עצמה ולהרבות את הישגיה בכדי להתגאות, על כך תוכל להינתן אך ורק תשובה אלוהית אחת: פירות רוח רבים יותר על שריגיה החיים. כאשר שריג הגפן חי, רק תשובה אחת אפשרית לבקשותיו: הנבת יותר ענבים. למעשה, השריג מתקיים אך ורק בכדי לתת פרי, רק בכדי להניב ענבים, ותו לא. וכך, גם המאמין האמיתי מתקיים אך ורק בכדי להניב את פירות הרוח: לאהוב את האדם כפי שהוא עצמו נאהב על-ידי האל – שנאהב איש את רעהו כפי שישוע אהב אותנו.

180:2.6 (1946.4) כאשר יורדת ידו של האב על-מנת להטיל משמעת על הגפן, היא יורדת מתוך אהבה, בכדי ששריגיה ירבו פרי. הכורם החכם קוטם אך את השריגים המתים והעקרים.

180:2.7 (1946.5) ישוע התקשה להכווין אפילו את שליחיו להבין כי התפילה הינה דרכם של המאמינים אשר נולדו-מן-הרוח במלכות הנשלטת בידי רוח.

3. היריבות בעולם

180:3.1 (1946.6) אך סיימו האחד-עשר לשוחח על משל הגפן והשריגים, והמאסטר סימן כי הוא מבקש להמשיך ולדבר אליהם, ובידיעה כי הזמן מתקצר, אמר: "כאשר אעזוב אתכם, אל תתייאשו מן היריבות שבעולם. אל תתייאשו אפילו בשעה שהמאמינים המהססים יָפנו לכם עורף ויחְברו אל אויבי המלכות. אִם הָעוֹלָם שׂנֵא אֶתְכֶם, דְּעוּ כִּי אֹתִי שָׂנֵא רִאשׁוֹנָה. אִלּוּ מִן הָעוֹלָם הֱיִיתֶם, הָיָה הָעוֹלָם אֹהֵב אֵת אֲשֶׁר לוֹ, וְיַעַן כִּי אֵינְכֶם מִן הָעוֹלָם, כִּי אִם בָּחַרְתִּי אֶתְכֶם מִן הָעוֹלָם לייצג רוח של עולם אחר מזה אשר מעמו נבחרתם. לְעוֹלָם זִכְרוּ אֶת דְּבָרִי אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֲלֵיכֶם לֵאמֹר: לֹא גָדוֹל הַעֶבֶד מֵאֲדוֹנָיו. אִם הם העזו לרדוף אותי, גַּם אֶתְכֶם יִרְדֹּפוּ. אִם הלא-מאמינים נעלבו מדבריי, גם מדבריכם ייעלבו הכופרים. אֲבָל כָּל זֹאת יַעֲשׂוּ לָכֶם בַּעֲבוּר שְׁמִי, כִּי לֹא האמינו בי ולא בשולחי; רבות תסבלו בעבור בשורתי. אבל כאשר תסבלו, זכרו שגם אני סבלתי לפניכם בעבור בשורת מלכות אלוה.

180:3.2 (1947.1) "רבים מאלה אשר יתקפו אתכם הם כבּוּרים באשר לְאור השמיים, אך לא כן אלה אשר רודפים אותנו כעת. אילו לא לימדנו אותם את האמת, הם היו יכולים להתנהג באופן מוזר בלא שיְגוּנוּ, אך כעת, ומכיוון שהם יודעים על האור ומתיימרים לדחות אותו, אין להם כל תירוץ לאופן שבו הם מתנהגים. הוא השונא אותי, שונא את אבי. הדבר אינו יכול להיות אחרת; האור אשר יכול היה להציל אתכם, אילו הייתם מקבלים אותו, יכול רק לגנות אתכם, אם ביודעין תדחו אותו. ומה עשיתי לאנשים האלה בכדי שישנאו אותי שנאה יוקדת שכזו? שום-דבר, מלבד שהצעתי להם רעות על הארץ וגאולה בשמיים. האם לא קראתם את הכתוב בתורה: 'שנאת חינם שנאוני'.

180:3.3 (1947.2) ״אך לא אעזוב אתכם לבד בעולם. בקרוב, לאחר שאעזוב, אשלח לכם סייע רוח. יהיה בקרבכם אחד אשר יתפוש את מקומי, אחד אשר ימשיך ללמד אתכם את דרך האמת, אחד אשר אפילו ינחם אתכם.

180:3.4 (1947.3) ״אל ידאג לבבכם. אתם מאמינים באלוהים; המשיכו להאמין אף בי. אפילו שחייב אני לעזוב אתכם, לא אהיה רחוק מכם. כבר סיפרתי לכם כי ביקומו של אבי מצויים מקומות משכן לרוב. אילולא היה הדבר נכון, כי אז לא הייתי מספר לכם עליהם שוב ושוב. עתיד אני לחזור אל אחד מעולמות האור הללו, אל התחנות בשמי האב אשר אליהן תעפילו גם אתם ביום מן הימים. מן המקומות הללו באתי אל העולם, והגיעה השעה שאשוב לעבודת האב בספֵרות העליונות.

180:3.5 (1947.4) ״וכאשר אלך לפניכם אל מלכות השמים של האב, כך אדאג שתבואו להיות עמי במקומות אשר הוכנו עבור בני התמותה של האל עוד בטרם העולם הזה היה קיים. ואפילו אני חייב לעזוב אתכם, אהיה נוכח ברוח אתכם, ובסופו של דבר תהיו בנוכחותי בשעה שתעפילו אלַי אל יקומי, ממש כפי שאני עומד להעפיל אל אבי ביקומו הגדול יותר. ומה שאמרתי לכם אמת ויציב לעד, אף אם לא תוכלו להבין את הכול עד תום. אני הולך אל האב, ואף כי לא תוכלו ללכת אחרי כעת, בעידנים אשר יבואו בוודאי תוכלו לעקוב אחרי.

180:3.6 (1947.5) ולאחר שישוע התיישב, תומאס קם ואמר: ״מאסטר, איננו יודעים לאן אתה הולך; ולכן בוודאי שאיננו יודעים את הדרך. אך היינו הולכים אחריך הלילה, אם היית מראה לנו את הדרך.״

180:3.7 (1947.6) שמע ישוע את תומאס וענה: ״תומאס, אָנֹכִי הַדֶּרֶךְ וְהָאֱמֶת וְהַחַיִּים. לֹא יָבֹא אִישׁ אֶל הָאָב, בִּלְתִּי עַל-יָדִי. כל המוצא את האב, קודם מוצא אותי. אם תכירו אותי, כי אז תדעון את הדרך אל האב. ואתם יודעים אותי, שכן חייתם אתי, ואתם רואים אותי כעת.״

180:3.8 (1947.7) ואולם, השיעור הזה היה עמוק מדי עבור רבים מן השליחים, ובמיוחד עבור פיליפוס, אשר לאחר שאמר מספר מילים לנתנאל, קם ואמר: ״מאסטר, הראה לנו את האב, וכל אשר אמרת יתבהר.״

180:3.9 (1947.8) ולאחר דבריו של פיליפוס, אמר ישוע: ״פיליפוס, כַּמָּה יָמִים אָנֹכִי אִתְּכֶם, וְעֲדַיִן לֹא הִכַּרְתָּנִי? שוב הנני מכריז: הַרֹאֶה אֹתִי, רָאָה אֶת הָאָב. וּמָה זֶּה תֹּאמַר, הַרְאֵנוּ אֶת הָאָב?

הַאֵינְךָ מַאֲמִין כִּי אֲנֹכִי בָאָבִי וְאָבִי בִּי? הַאִם לֹא לִימַדְתִּי אֶתְכֶם כִּי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אֲדַבֵּר אֲלֵיכֶם, לֹא מִנַּפְשִׁי אֲנֹכִי דֹּבֵר, כִּי אִם דְּבָרִיו שֶׁל הָאָב הֵם? אֲנִי דּוֹבֵר בְּשֵׁם הָאָב, וְלֹא מִנַּפְשִׁי. בָּאתִי אֶל הָעוֹלָם הַזֶּה לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹן הָאָב, וְכָךְ עָשִׂיתִי. אָבִי הַשֹּׁכֵן בְּקִרְבִּי הוּא אֲשֶׁר עֹשֶׂה אֶת הַמַּעֲשִׂים. הַאֲמִינוּ לִי בְּשָׁעָה שֶׁאֲנִי אוֹמֵר כִּי אָבִי בִּי וַאֲנֹכִי בָאָבִי, וְאִם לֹא תַּאֲמִינוּ לִי בִּגְלַל הַחַיִּים אֲשֶׁר חַיִּיתִי – הַאֲמִינוּ בִּגְלַל הַמַּעֲשִׂים."

180:3.10 (1948.1) כַּאֲשֶׁר הַמָּאסְטֶר הָלַךְ הַצִּידָה לִשְׁתּוֹת מַיִם וְלְהִתְרַעֲנֵן, הָאַחַד-עָשָׂר שׂוֹחֲחוּ נִמְרָצוֹת עַל מַה שֶׁלִּימֵּד. וּפֶטְרוֹס הֵחֵל לִשְׁאֹת נְאוֹם מְמוּשָׁךְ, בְּשָׁעָה שִׁישׁוּעַ שָׁב וְסִימֵן לָהֶם לִשְׁבֹּת.

4. הסייע המובטח

180:4.1 (1948.2) יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ לִלְמֵד וְאָמַר: "לְאַחַר שֶׁאָשׁוּב אֶל הָאָב, וְלְאַחַר שֶׁהוּא יְקַבֵּל אֶת הָעֲבוֹדָה אֲשֶׁר עָשִׂיתִי עֲבוּרְכֶם עַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה בְּמִלּוֹאָה, וְלְאַחַר שֶׁאֲקַבֵּל סוֹפִית אֶת הָרִיבּוֹנוּת עַל מְחוֹזוֹתַי, אוֹמַר לְאָבִי כָּךְ: הוֹתַרְתִּי אֶת יְלָדַי לְבַדָּם עַל הָאֲדָמָה, וְהִבְטַחְתִּי לִשְׁלוֹחַ לָהֶם מוֹרֶה אַחֵר. וְלְאַחַר שֶׁאֲקַבֵּל אֶת אִישׁוּרוֹ שֶׁל הָאָב, אֶשְׁלַח אֶת רוּחַ הָאֱמֶת לִשְׁטוֹחַ כָּל בָּשָׂר. רוּחוֹ שֶׁל אָבִי מְצוּיָה בְּלִבְּכֶם כְּבָר כָּעֵת, וּכְשֶׁיַּגִּיעַ הַיּוֹם, יִהְיֶה לָכֶם גַּם אוֹתִי כֻּלָּם שֶׁכְּרֻגַע יֵשׁ לָכֶם אֶת הָאָב. מַתָּת חֲדָשָׁה זוֹ הִיא רוּחַ הָאֱמֶת הַחַיָּה. בַּתְּחִלָּה, הַבְלְתִּי-מַאֲמִינִים לֹא יִקְשִׁיבוּ לְהַנְחִיּוֹתֶיהָ שֶׁל הָרוּחַ הַזּוֹ, אַךְ בְּנֵי הָאוֹר יְקַבְּלוּהָ כֻּלָּם בְּשִׂמְחָה וּבְלֵבָב שָׁלֵם. וּכְשֶׁתָּבוֹא, אַתֶּם תַּכִּירוּ אֶת הָרוּחַ הַזּוֹ כֻּלָּם שֶׁהִכַּרְתֶּם אוֹתִי, וְכֻלְּכֶם תְּקַבְּלוּ אֶת הַמַּתָּת הַזּוֹ בְּלִבְּכֶם וְהִיא תִּשְׁכֹּן אִתְּכֶם. עַל-כֵּן רוֹאִים אַתֶּם כִּי אִיַּנְנִי מְשַׁאֶרְכֶם לְלֹא סִיּוּעַ וְהַנְחָיָה. לֹא אֶזְנַח אֶתְכֶם. הַיּוֹם אֲנִי יָכוֹל לִהְיוֹת אִתְּכֶם אַךְ בְּאוֹפֶן אִישִׁי. בִּימִים אֲשֶׁר יָבוֹאוּ, אֶהְיֶה אִתְּכֶם וְעִם כָּל שְׁאָר בְּנֵי הָאָדָם אֲשֶׁר יְבַקְּשׁוּ אֶת נוֹכְחוּתִי, בְּכָל אֲשֶׁר יִהְיוּ, וְעִם כֻּלְּכֶם בּוֹ-בִּזְמַן. אֵינְכֶם רוֹאִים כִּי מוֹטָב שֶׁאֵלֵךְ; כִּי מוֹטָב שֶׁאֶעֱזֹב אֶתְכֶם בְּגוּף בְּכְדֵי שֶׁאוּכַל לִהְיוֹת אִתְּכֶם בְּאוֹפֶן טוֹב וְשָׁלֵם יוֹתֵר בְּרוּחַ?

180:4.2 (1948.3) "בְּעוֹד כַּמָּה שָׁעוֹת כְּבָר לֹא יִרְאוּ אוֹתִי; אַךְ אַתֶּם תַּמְשִׁיכוּ לָדַעַת אוֹתִי בְּלִבְּכֶם, אֲפִילּוּ עַד אֲשֶׁר אֶשְׁלַח אֶת הַמּוֹרֶה הֶחָדָשׁ, אֶת רוּחַ הָאֱמֶת. כְּשֶׁם שֶׁאֲנִי חַיִּיתִי אִתְּכֶם בְּגוּף, כָּךְ

אחיה בתוככם; אהיה לאחד עם התנסותכם האישית במלכות הרוח. וכאשר כך יהיה, תדעו בוודאות כי אני הנני באב, וכן כי חייכם טמונים עם האב בי, וכך אף אני בכם. אהבתי את האב ועשיתי כמצוותו; אתם אהבתם אותי ואתם תעשו כמצוותי. כשם שאבי נתן לי מרוחו, כך אתן אני לכם מרוחי. רוח האמת הזו אשר אתן לכם תנחה אתכם, היא תנחם אתכם ובסופו של דבר תוביל אתכם אל האמת כולה.

180:4.3 (1948.4) "אני מספר לכם את כל זאת כאשר אני עוד עמכם, בכדי שתיטיבו להתכונן למבחנים אשר עתידים להתרחש עלינו ממש עכשיו. וכאשר יבוא אותו יום חדש, ישכנו בכם הבן כמו גם האב. ומתת השמיים האלה תפעלנה יחדיו זו עם זו, ממש כשם שהאב ואני התגשמנו אל מול עיניכם כאדם אחד – בן האדם. ורֵע רוח זו תזכיר לכם את כל אשר לימדתי אתכם."

180:4.4 (1948.5) ישוע עצר מדיבורו לרגע, ויהודה חלפי העז לשאול את אחת השאלות הבודדות אשר שאלו הוא או אחיו את ישוע בפומבי. אמר יהודה: "מאסטר, תמיד חיית בקרבנו כרֵע; כיצד נכיר אותך כאשר לא תהיה יותר בגוף, אלא רק ברוח? אם העולם לא יוכל לראות אותך, כיצד נוכל להיות בטוחים בך? כיצד תציג את עצמך בפנינו?"

180:4.5 (1949.1) השפיל ישוע את מבטו אל כולם, חייך ואמר: "ילדיי הקטנים, אני הולך לדרכי, אני חוזר אל האב. בעוד זמן קצר לא תראו אותי עוד כפי שאתם רואים אותי כעת, בדמות בשר ודם. בעוד זמן קצר אשלח לכם את רוחי, אשר הינה ממש כמוני, למעט הגוף החומרי. מורה חדש זה הינו רוח האמת אשר תחיה בקרבו של כל אחד ואחד מכם, בלבכם, וכך יתאחדו כל ילדי האור זה עם זה ויימשכו זה אל זה. וכך בדיוק נוכל אבי ואני לשכון בנשמות של כל אחד ואחד מכם, ובלבבות של כל בני האדם אשר אוהבים אותנו ומגשימים את אהבתם הזו הלכה למעשה באהבתם לזולת, ממש כשם שאני אוהב אתכם כעת."

180:4.6 (1949.2) ואף כי יהודה חלפי לא הבין לגמרי את דברי המאסטר, הוא הבין את ההבטחה למורה החדש, ומהבעת פניו של אנדראס, הבין יהודה חלפי כי שאלתו קיבלה מענה מלא.

5. רוח האמת

180:5.1 (1949.3) הסַיָע החדש אשר הבטיח ישוע לשלוח אל לבבות המאמינים, לשטוף כל בשר, הינו **רוח האמת.** מתת אלוה זה איננו דבר האמת או חוק האמת, ואף אינו משמש כצורה או כביטוי של אמת. המורה החדש הוא **הביטחון באמת,** המודעות והביטחון במשמעויות אמיתיות ברמות רוח ממשיות. והמורה החדש הזה הוא אף רוח האמת החיה והצומחת, האמת המתרחבת, הנפרשת והמסתגלת.

180:5.2 (1949.4) אמת אלוהית מובחנת על-ידי הרוח והיא מציאות חיה. האמת מתקיימת אך ורק ברמות רוחניות גבוהות של הכרה באלוהיות ושל המודעות באשר להתייחדות עם האל. תוכלו לדעת את האמת, ותוכלו לחיות את האמת; תוכלו להתנסות בצמיחתה של האמת בנשמה וליהנות מחירות ההארה שלה בדעת, אך לא תוכלו לאסור אותה בנוסחאות, קודים, אמונות, או תבניות התנהגות אינטלקטואליות אנושיות. כאשר אתם מפעילים ניסוחים אנושיים של האמת האלוהית, היא מוצאת את מותה עד מהרה. מה שניתן להציל ממנה לאחר מותה, לכל היותר, יכול להתממש לבסוף כצורה מוזרה של חוכמה אינטלקטואלית מהוללת. האמת הסטאטית הינה אמת מתה, ורק אמת מתה ניתן לגבש כתיאוריה. אמת חיה היא דינאמית, והיא יכולה להתקיים אך ורק בהתנסות החווייתית בדעת האדם.

180:5.3 (1949.5) האינטליגנציה מתפתחת מתוך קיום חומרי אשר אותו מאירה נוכחות הדעת הקוסמית. החוכמה כוללת את אותה מודעות לידע אשר מעפילה לרמות חדשות של משמעות, ושאותה מפעילה נוכחותה של מתת מסייעת החוכמה של היקום. אמת הינה ערך של מציאות רוח אשר נחווה רק על-ידי הוויות שבהן שורה רוח, אותן הוויות אשר פועלות ברמות מודעות על-חומריות ביקום, ושלאחר שהכירו באמת, מתירות לרוח ההפעלה שלה לחיות ולמלוך בנשמותיהן.

180:5.4 (1949.6) ילד היקום התבוני האמיתי מחפש את רוח האמת בכל דבר חוכמה. היחיד יודע-האל מרומם כל העת את החוכמה לרמות האמת החיה של ההישג האלוהי; בה בעת, הנשמה המפגרת רוחנית, גוררת את האמת החיה מטה אל הרמות המתות של החוכמה, ואל המחוזות של הידע המהולל גרידא.

180:5.5 (1949.7) כלל הזהב, כאשר נעדרת ממנו הבוננות העל-אנושית של רוח האמת, איננו אלא כלל של התנהגות אתית נעלה. כאשר מפרשים את כלל הזהב פשוטו כמשמעו, הוא עלול

להפוך למכשיר לפגיעה גדולה בזולת. ללא הבנה רוחנית באשר לכלל הזהב של החוכמה, אתם עלולים להסיק שאם אתם מבקשים מאחרים לומר לכם את האמת המלאה בכנות, אתם נדרשים לומר לאחרים את האמת ואת כל האמת באשר למחשבות שבדעתכם. פרשנות בלתי-רוחנית שכזו של כלל הזהב עלולה להסתיים בעצב בל-יתואר ובצער בלתי-נגמר.

180:5.6 (1950.1) אנשים מסוימים מבינים את כלל הזהב ומפרשים אותו ככלל אשר נותן תוקף אינטלקטואלי בלבד ליחסים שבין אדם לחברו. אחרים חווים את מערכות היחסים האנושיות האלה, אשר מתנהלות בהתאם לכלל, כמספקות את צרכיהם הרגשיים העדינים של האישיות האנושית. בן-תמותה אחר משתמש בכלל הזהב כאמת מידה לכל מערכות היחסים בחברה, כאמת המידה להתנהגות חברתית. אחרים רואים אותו כציווי החיובי של מורה גדול למוסר אשר ביטא בהצהרה הזו את המושג הגבוה ביותר של חובתו המוסרית של האדם באשר לכל מערכות היחסים השוררות בין אדם לחברו. בחייהם של אנשים מעין אלה הופך כלל הזהב למרכז החוכמה ולמהות של כל הפילוסופיה שלהם.

180:5.7 (1950.2) במלכות אחוות המאמינים של אוהבי האמת יודעי-האל, נצבע כלל הזהב הזה באיכויות חיות של הבנה רוחנית באותן רמות פרשנות גבוהות יותר, המניעות את בניו בני התמותה של האל להתייחס אל הציווי הזה של המאסטר כאילו דרש מהם להתנהל עם הזולת כך שהזולת יקבל מהם את הטוב ביותר האפשרי כתוצאה מן המגע עם האדם המאמין. זוהי הינה מהותה של דת אמת: ואהבת את רעיך כמוך.

180:5.8 (1950.3) ואולם, המימוש הגבוה ביותר והפרשנות הנכונה ביותר לכלל הזהב טמונים במודעות לאמת של המציאות השרירה, הקיימת והחיה של הכרזה אלוהית מעין זו. המשמעות הקוסמית האמיתית של כלל ההתנהגות האוניברסאלי הזה מתגלה אך בהבנה הרוחנית שלו, בפרשנות של כלל ההתנהגות אשר נותנת רוחו של הבן לרוחו של האב השוכנת בנשמת האדם בן התמותה. וכאשר אדם מונע-רוח מבין את המשמעות האמיתית של כלל הזהב הזה, הוא נמלא על גדותיו בוודאות של היותו אזרח ביקום אשר רוצה בטובתו, והאידיאלים שלו באשר למציאות הרוח מתמלאים אך ורק כאשר הוא אוהב את חברו כפי שאהב ישוע את כולנו, וכך מתממשת אהבת האל במציאות.

180:5.9 (1950.4) הפילוסופיה הזאת של גמישות בחיים ושל התאמה קוסמית של האמת האלוהית לדרישות וליכולת של כל יחיד ויחיד, חייבת להיות מובנת לפני שתוכלו לקוות להבין כראוי את תורתו של המאסטר ולתרגל אי-התנגדות לרוע. תורת המאסטר בבסיסה היא הכרזה רוחנית. אפילו להשלכות החומריות של הפילוסופיה שלו לא ניתן להתייחס כראוי מחוץ להקשר הרוחני שלהן. רוח הציווי של המאסטר גורסת את אי-ההתנגדות של התגובות האנוכיות ליקום, אי-התנגדות אשר אליה נלווים בהדרגה ובנחישות הישגי רמות הצדיקות של ערכי הרוח האמיתיים: יופי אלוהי, טוב אינסופי ואמת נצחית – לדעת את האל ולהידמות לו יותר ויותר.

180:5.10 (1950.5) האהבה – חוסר-האנוכיות – חייבת להיות מפורשת מחדש בתוך מערכות היחסים באופן מסתגל, מתמיד וחי, וזאת בהתאם להנחייתה של רוח האמת. לפיכך, האהבה חייבת לדבוק במושגים המשתנים בהתמדה והמתרחבים של הטוב הקוסמי הגבוה ביותר עבור היחיד אשר הינו מושא האהבה. ואז, על האהבה לאמץ את אותה גישה גם עבור כל היחידים אשר עשויים להיות מושפעים מן האהבה אשר מעטיר אדם מונע-רוח אחד ביחסו אל יתר אזרחי היקום. וכל ההתאמה החיה הזו של האהבה נדרשת להיות מושפעת לאור הסביבה הנוכחית של הרוע, ולאור התכלית הנצחית של שלמות הגורל האלוהי.

180:5.11 (1950.6) וכך, אנחנו חייבים להכיר בבירור בכך שלא ניתן להבין כראוי את כלל הזהב, או את אי-ההתנגדות, כדוגמה או כציווי. ניתן להבינם אך ורק כאשר חיים אותם, כאשר מבינים את משמעויותיהם בפרשנות החיה של רוח האמת המנחה את יחסי האהבה בין האדם לזולתו.

180:5.12 (1951.1) וכל אלה מעידים בבירור על ההבדל השורר בין הדת הישנה לבין זו החדשה. הדת הישנה לימדה את ההקרבה העצמית; הדת החדשה מלמדת רק את השכחה-העצמית, את המימוש העצמי המועצם בשירות בחברה ובהבנה של היקום. הדת הישנה הונעה על-ידי תודעת הפחד; בשורת המלכות החדשה נשלטת בידי האמונה באמת, בידי רוח האמת האוניברסאלית והנצחית. ושום מידה של אדיקות, או של נאמנות למסורת, לא תוכל לפצות על היעדר הרעות הספונטאנית והנדיבה, ועל החברות הכנה בחייהם של מאמיני המלכות,

חברות המאפיינת את בני האל החי אשר נולדו מן הרוח. לא המסורת ולא מערכת סגידה טקסית רשמית תוכלנה לכפר על היעדרה של החמלה הכנה של אדם לזולתו.

6. ההכרח לעזוב

180:6.1 (1951.2) לאחר שפטרוס, יעקב, יוחנן ומתי שאלו את המאסטר שאלות אחדות, הוא המשיך בדרשת הפרידה שלו ואמר: "ואני מספר לכם את כל זאת בטרם עזיבתי אתכם בכדי שתהיו מוכנים למה שעתיד להתרחש עליכם ולבל תשגו שגיאה מרה. השלטונות לא יסתפקו בסילוק שלכם מבתי הכנסת; אני מזהיר אתכם כי הולכת וקרבה השעה שבה אלה אשר קמים להרוג אתכם יחשבו כי הם פועלים בשירותו של האל. ואת כל מה שיעשו לכם ולאלה ההולכים אחריכם, הם יעשו משום שאינם יודעים את האב. הם סירבו להכיר את האב בכך שסירבו לקבל אותי; והם מסרבים לקבל אותי כאשר הם דוחים אתכם, לפי שאתם עושים את מצוותי ואוהבים זה את זה, כפי שאהבתי אני אתכם. אני אומר לכם את כל הדברים האלה מראש כדי שכאשר תגיע שעתכם, כפי שהגיעה כעת שעתי, תתחזקו בידיעה כי ידעתי את כל זאת, וכי רוחי תהיה עמכם בכל אשר תסבלו עבורי ועבור הבשורה. וזאת הסיבה שבעטיה דברתי אתכם בפשטות כה רבה למן ההתחלה. ואפילו הזהרתי אתכם כי רבים מאויביכם יגיעו מבית. אף כי בשורת המלכות הזו לעולם תשרה שלווה גדולה על נשמת המאמין היחיד, היא לא תשכין שלום על-פני הארץ עד אשר יסכים האדם להאמין בתורתי בלבב שלם ולהכיר בעשיית רצון האב כתכלית העיקרית של חיי האדם בן התמותה.

180:6.2 (1951.3) "וכעת, משאני עומד לעזוב אתכם, לפי שהגיעה שעתי לשוב אל האב, אני מתפלא על כך שאיש מכם לא שאל אותי, מדוע אתה עוזב אותנו? וחרף זאת, יודע אני כי אתם שואלים זאת בלבכם. אספר לכם בפשטות, כדבֵר אדם אל חברו. עזיבתי אתכם הינה באמת לטובתכם. אם לא אלך לדרכי, לא יוכל המורה החדש להיכנס אל לבכם. בטרם אוכל לשלוח את מורה הרוח הזה לשכון בנשמותיכם ולהוביל את רוחכם אל האמת, מוכרח אני לעזוב את הגוף האנושי בן התמותה הזה ולחזור אל מקום מושבי בשמים. וכאשר תבוא רוחי

לשכון בכם, היא תאיר את ההבדל שבין החטא לבין הצדיקות ותאפשר לכם לשפוט בתבונה את העניינים האלה בלבכם.

180:6.3 (1951.4) "עדיין יש לי עוד דברים רבים לומר לכם, אך לא אוכל להישאר יותר כעת. אך כאשר בוא-תבוא רוח האמת, היא תוביל אתכם לבסוף אל כל האמת בשעה שתעשו את דרככם במשכנותיו הרבים של אבי ביקום.

180:6.4 (1951.5) "הרוח הזו לא תדבר מטעם עצמה, אלא תגלה לכם את אשר גילה האב לבן, ואפילו תָּראה לכם את אשר עתיד לבוא; היא תהלל אותי ממש כפי שהיללתי אני את אבי. הרוח הזאת באה מעמי, והיא תגלה לכם את אמיתותיי. כל מה שיש לאב ביקום הזה הינו כעת שלי; ולפיכך, אמרתי לכם שמורָה חדש זה ייקח את מה ששלי, ויגלה זאת לכם.

180:6.5 (1952.1) "עוד מעט קט אעזוב אתכם למשך זמן קצר. ולאחר מכן, לכשתראו אותי שוב, כבר אהיה בדרכי אל האב, ועל-כן גם אז לא תראו אותי למשך זמן רב."

180:6.6 (1952.2) בעת שהוא חדל מדבריו לזמן מה, החלו השליחים לדבר זה אל זה: "מה הוא אומר לנו? 'בעוד זמן קצר אעזוב אתכם,' ו'גם כשתראו אותי שוב לא יהיה זה למשך זמן רב, כי אהיה כבר בדרכי אל האב.' למה הוא מתכוון באומרו 'בעוד זמן קצר' ו'למשך זמן רב'? אנחנו לא מצליחים להבין מה הוא אומר לנו."

180:6.7 (1952.3) ומכיוון שישוע ידע כי הם שואלים את השאלות האלה, הוא אמר: "אתם שואלים אחד את השני למה התכוונתי כאשר אמרתי כי בעוד זמן קצר לא אהיה עמכם, וכאשר אמרתי שבשעה שתראו אותי שוב אהיה כבר בדרכי אל האב? אמרתי לכם בפשטות כי בן האדם מוכרח למות, אך הוא יקום שוב. האם אינכם מבחינים במשמעות דבריי? בתחילה תצטערו, אך לאחר מכן תשמחו לצד הרבים אשר יבינו את אשר עתיד לקרות. האישה אכן סובלת סבל רב במצוקת שעת הלידה, אך לאחר שילדה את ילדה, היא שוכחת מיד את צערה בשל שמחת הידיעה כי אדם נולד אל העולם. כך גם אתם עתידים להצטער על עזיבתי, אך בקרוב אראה אתכם שוב, ואז צערכם יהפוך לשמחה, ותתגלה לכם התגלות חדשה על גאולת האל אשר איש לא יוכל לקחת מכם. וכל העולמות יתברכו באותה התגלות של החיים הגוברים על המוות. עד עתה ביקשתם את כל בקשותיכם בשם אבי. לאחר שתראו אותי שוב, תוכלו לבקש גם בשמי, ואני אשמע אתכם.

180:6.8 (1952.4) "כאן, למטה, דיברתי אליכם בפתגמים ובמשלים. וכך עשיתי משום שהייתם רק ילדים ברוח; אך בוא-תבוא השעה שבה אדבר אתכם בפשטות על האב ועל מלכותו. וכך אעשה משום שהאב עצמו אוהב אתכם ומבקש להתגלות אליכם בצורה מלאה יותר. עינו של בן התמותה לא תוכל לראות את אב הרוח; על-כן באתי אני אל העולם להראות את האב לעיניכם, עיני היצור. אך בשעה שתשלימו את צמיחתכם הרוחנית, תוכלו לראות את האב עצמו."

180:6.9 (1952.5) לאחר ששמעו האחד-עשר את דבריו, הם אמרו זה אל זה: "תראו, הוא אכן מדבר אלינו בפשטות. בוודאי שהמאסטר הגיע מעם האל. אך מדוע הוא אומר כי הוא מוכרח לשוב אל האב?" וישוע ראה כי הם אפילו טרם הבינו אותו. אחד-עשר הגברים הללו לא הצליחו להשתחרר מהרעיונות הנושנים והאהובים של היהודים באשר למושג המשיח. ככל שהם האמינו ביתר-שאת בכך שישוע הוא המשיח, כך הציקו להם יותר הרעיונות המושרשים הללו באשר לתהילה החומרית של ניצחון המלכות הארצית.

<< מסמך 180 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 182 >>

מסמך 181

הזהרות והתראות אחרונות

181:0.1 (1953.1) לאחר סיומה של דרשת הפרידה אשר נשא ישוע באוזני האחד-עשר, הוא שוחח עמם באופן לא-רשמי. הם שוחחו על אודות רבות מן החוויות אשר הם עברו כקבוצה וכיחידים. סופסוף החלו אנשי הגליל הללו להבין כי חברם ומורם מתעתד לעזוב אותם, ואף-על-פי שהם נאחזו בתקווה כי לאחר זמן-מה הוא עתיד לשוב אליהם, הם נטו לשכוח כי חזרתו תהא אך לזמן קצר. רבים מן השליחים ומן התלמידים המובילים באמת חשבו כי הבטחתו לשוב לתקופה קצרה (פרק הזמן הקצר המפריד בין התחייה מהמתים לבין ההעפלה) מעידה על כך שישוע רק הולך לביקור קצר אצל אביו, ולאחר מכן הוא ישוב לכונן את המלכות. והפירוש הזה תאם הן את אמונותיהם המבוססות והן את תקוותיהם העזות. ומכיוון ששררה התאמה בין תקוותיהם משכבר לבין רצונותיהם, הם לא התקשו למצוא פירוש לדברי המאסטר אשר ימלא אחר משאלותיהם העמוקות.

181:0.2 (1953.2) ולאחר שהם שוחחו על אודות דרשת הפרידה, ומשזו מצאה מקום בדעתם, ישוע שוב קרא את השליחים לסדר, והחל למסור להם את הזהרותיו ואת התראותיו האחרונות.

1. מילות נחמה אחרונות

(1953.3) 181:1.1 לאחר שהאחד-עשר התיישבו במקומותיהם, עמד ישוע ודיבר אליהם כך: "כל עוד אני אתכם בגוף בשר ודם, אוכל להיות יחיד בלבד בקרבכם או בעולם כולו. אבל לאחר שאשתחרר מכבלי הגוף בן התמותה, אוכל לשוב כרוח אשר תשכון בקרבו של כל אחד ואחד מכם, ובכל מאמיני בשורת המלכות האחרים. וכך יוכל בן האדם להתגשם רוחנית בנשמות המאמינים האמיתיים כולם.

(1953.4) 181:1.2 "לאחר שאשוב לחיות בתוככם ולפעול דרככם, אוכל להיטיב ולהוביל אתכם בחיים האלה ובמשכנות שמי השמיים הרבים בחייכם בעתיד. החיים בבריאתו הנצחית של האב אינם חיי בטלות וקלות של קיום נצחי, אלא חיים של התקדמות עד בחסד, באמת ובתפארה. וכל תחנה מן התחנות הרבות מאוד אשר בביתו של אבי הינה תחנת עצירה, חיים אשר נועדו להכין אתכם לאלה אשר יבואו לאחריהם. וכך ימשיכו ילדי האור לעבור מתפארה לתפארה, עד אשר יגיעו למעמד האלוהי של שלמות רוחנית, ממש כשם שהאב מושלם הוא בכל.

(1953.5) 181:1.3 "אם תבקשו ללכת אחרי לאחר שאעזוב אתכם, השקיעו את מאמציכם הכנים כדי לחיות בהתאם לרוח תורתי ולאידיאל של חיי – לעשות את רצון אבי. עשו זאת במקום לנסות ולחקות את חיי בגוף, כפי שנדרשתי לחיות אותם בעולם הזה.

(1954.1) 181:1.4 "האב שלח אותי אל העולם הזה, אך רק מעטים מכם הסכימו לקבל אותי לגמרי. אני אגיר את רוחי על כל בשר, אך לא כל בני האדם יסכימו לקבל את המורה החדש הזה כמנחֶה וכיועץ לנשמה. אבל כל אלה אשר יסכימו לקבל אותו יוארו, יטוהרו ויתנחמו. ורוח האמת הזאת תהא בקרבם כמעיין מים חיים הנובע לחיי עד.

(1954.2) 181:1.5 "וכעת, כאשר אני עומד לעזוב אתכם, אדבר אליכם מילות נחמה. שָׁלוֹם אַנִיחָן לָכֶם; אֶת שְׁלוֹמִי אֶתֵּן לָכֶם. לֹא כַּאֲשֶׁר יִתֵּן הָעוֹלָם – בְּמִידָה – אָנֹכִי נֹתֵן לָכֶם, כי נותן אני לכל אחד מכם את כל מה שיוכל לקבל. אל ייטרד לבבכם, אַל ייבהל לְבַבְכֶם. אֲנִי נִיצָּחְתִי אֶת הָעוֹלָם, וּבִי תִּנָּצְחוּ בְּאֱמוּנָה. הזהרתי אתכם כי בן האדם עתיד להירצח, אבל אני מבטיח לכם כי אשוב בטרם אלך אל האב, אף כי יהיה זה לתקופה קצרה בלבד. ולאחר שאעפיל אל האב, הנני מבטיח לכם כי אשלח אליכם את המורה החדש להיות אתכם ולשכון בלבבכם ממש. וכאשר תראו כי כל אלה התרחשו, אַל יְבָהֵל לְבַבְכֶם, כי אם האמינו כי כן ידעתם על כל

אלה מראש. אהבתי אתכם חיבה רבה, ולא הייתי עוזב אתכם, אך זהו רצון האב. הגיעה שעתי.

181:1.6 (1954.3) "אל תטילו ספק באמיתות האלה, אפילו לא כאשר ירדפו אתכם ותפוצו ותסבלו רבות. כאשר תרגישו כי אתם לבדכם בעולם, אני אדע את בדידותכם ממש כשם שאתם תדעו את שלי, כאשר כל אחד מכם יפוץ ויותיר את בן האדם ביד אויביו. אך אני לעולם אינני לבדי; כי האב תמיד עִמַּדי. ואפילו בעת הזו אתפלל למענכם. אֶת אֵלֶּה דִּבַּרְתִּי אֲלֵיכֶם לְמַעַן יִהְיֶה לָכֶם שָׁלוֹם וּשְׁלָוָה וְשָׂפָע. צָרָה לָכֶם בָּעוֹלָם, אַךְ יַאֲמֵץ לְבַבְכֶם. אֲנִי נִיצָּחְתִּי אֶת הָעוֹלָם והראיתי לכם את הדרך לשמחת-עד ולשירות של נצח."

181:1.7 (1954.4) ישוע נותן שלווה לאחַיו העושים את רצון האל, אך לא את זו הקשורה לאושר ולסיפוקים של עולם החומר. האדם הבלתי-המאמין, זה אשר דוגל בחומרנות או בפטליזם, יכול לקוות ליהנות רק משני סוגי שלווה ונחמה לנשמה: או שהוא חייב להיות סטואי, להפגין נחישות מתמדת ולעמוד נוכח הבלתי-נמנע ולשרוד את הגרוע ביותר; או לחלופין, חייב הוא להיות אופטימיסט, להסתמך לשווא על התקווה שלעד תימצא בלב האדם לשלווה, אשר לעולם אינה מגיעה באמת.

181:1.8 (1954.5) מידה מסוימת של סטואיות ואופטימיזם מסייעת לחיים הארציים, אך לא זה ולא זה קשורים לשלווה העילאית אשר מעניק בן האל לאחַיו בגוף. השלווה אשר מעניק מיכאל לילדיו אשר בארץ הינה אותה שלווה בדיוק אשר מילאה את נשמתו כאשר הוא עצמו חי את חייו כאדם בגוף בעולם הזה ממש. השלווה של ישוע הינה האושר והסיפוק של אדם יודע-אֵל, אשר הצליח ללמוד באופן מלא כיצד לעשות את רצון האל בזמן החיים בגוף כבן-תמותה. השלווה אשר ממנה נהנתה דעתו של ישוע התבססה על אמונה מוחלטת כבן-אנוש בממשותה של דאגתו השלמה, החכמה והאוהדת של האב האלוהי. ישוע חווה צרות על הארץ, ואפילו נקרא באופן שגוי בכינוי "איש מכאובות", אף שלא היה כזה; ואולם, בכל החוויות האלה הוא התנחם בביטחון אשר חיזק אותו להמשיך ולדבוק בתכלית חייו, מתוך ביטחון מלא בכך שהוא המשיך להגשים את רצון האב.

181:1.9 (1954.6) ישוע הפגין נחישות, התמדה ומסירות לשם הגשמת משימתו, אך הוא לא הפגין סטואיות של חוסר-רגש ושל קהות-חושים; ואף כי תמיד הוא ביקש לראות את הצדדים השמחים בחוויות חייו, הוא לא עצם את עיניו מתוך אופטימיות של רמייה עצמית. לאחר שנתן את השלווה הזו לכל אחד ממאמיניו, הוא יכול היה להמשיך ולומר "אַל יִבָּהֵל לְבַבְכֶם, וְאַל יֵחָת."

181:1.10 (1955.1) על-כן, שלוותו של ישוע הינה השלווה והביטחון של בן אשר מאמין אל-נכון כי הקריירה שלו בזמן ובנצח מופקדת בבטחה בידיו של אב רוח חכם-בכל, אוהב-כל וכל-יכול. מהשלווה הזו – אשר אכן מצויה מעבר להבנת הדעת בת התמותה – הלב האנושי המאמין יכול ליהנות במלואה.

2. התראות פרידה אישיות

181:2.1 (1955.2) המאסטר סיים למסור את הנחיות הפרידה ואת ההתראות הסופיות לשליחים כקבוצה. או-אז הוא נפנה להיפרד לשלום מכל אחד ולתת לכל אחד עצה אישית וברכת פרדה. השליחים עדיין ישבו מסביב לשולחן באותם המקומות שבהם הם ישבו בזמן הסעודה האחרונה, וכל אחד מהם קם על רגליו בשעה שהמאסטר צעד מסביב לשולחן ופנה אליו.

181:2.2 (1955.3) אמר ישוע ליוחנן: "אתה הנך הצעיר באחיי, יוחנן. היית קרוב מאוד אלי, ואף כי אני אוהב את כולכם באותה האהבה אשר רוחש אב לבניו, אתה נבחרת בידי אנדראס להיות אחד מן השלושה אשר תמיד היה קרוב אלי. מעבר לכך, פעלת ואתה חייב להמשיך ולפעול בטיפול בעניינים הרבים אשר נוגעים לבני משפחתי אשר בארץ. אני הולך אל האב, יוחנן, בביטחון מוחלט שאתה תמשיך לדאוג לבני משפחתי אשר בגוף. דאג לכך שהבלבול אשר הם חווים כעת באשר למשימתי לא ימנע ממך מלתת להם את כל האהבה, העצה והסיוע אשר אתה יודע כי אני הייתי נותן להם אילו הייתי נשאר בגוף. וכאשר הם יצליחו לראות את

האור ויבואו במלאות בשערי המלכות, כולכם תקבלו אותם בשמחה, אך אני סומך עליך, יוחנן, כי תקבל אותם בשמי.

181:2.3 (1955.4) "וכעת, עם התקרב השעות האחרונות של נתיבתי על-פני הארץ, הישאר קרוב אלי בכדי שאוכל להשאיר בידך מסר לבני משפחתי. פרט למוות שלי בגוף, העבודה אשר הפקיד בידי האב הסתיימה, והנני נכון לשתות מן הכוס האחרונה הזו. אבל בכל הנוגע לאחריות אשר הפקיד בידיי אבי אשר בארץ, יוסף, אף כי נשאתי בה במהלך ימי חיי, חייב אני כעת להסתמך עליך שתפעל בשמי בכל העניינים האלה. בחרתי אותך לשם כך, יוחנן, משום שאתה הנך הצעיר שבחבורה, ולפיכך ככל הנראה תוסיף לחיות יותר מכל יתר השליחים.

181:2.4 (1955.5) "פעם קראנו לך ולאחֶיך בני הרעם. התחלת כאיש דעתן וכאדם לא-סובלן, אבל השתנית הרבה מאז שרצית שאמטיר אש מן השמיים על ראשי הכופרים המטופשים. ועליך להוסיף ולהשתנות. עליך להפוך לשליח המצווה החדשה אשר הטלתי עליכם הלילה. הקדש את חייך בכדי ללמד את אחיך לאהוב את הזולת, ממש כשם שאהבתי אני אתכם."

181:2.5 (1955.6) בשעה שיוחנן זבדיה עמד שם באולם העליון והדמעות זולגות על לחייו, הוא נשא את עיניו אל פני המאסטר ואמר: "כך אעשה, מאסטר. אך כיצד אוכל ללמוד לאהוב את אֲחי יותר?" אז ענה לו ישוע: "אתה תלמד לאהוב את אחיך יותר לאחר שתלמד קודם לכן לאהוב יותר את אביהם אשר בשמים, ולאחר שיותר תתעניין באמת ברווחתם, זו שבזמן וזו שבנצח. את העניין האנושי הזה מטפח האדם בסיוע של הבנה אוהדת, שירות נטול אנוכיות וסלחנות מתמדת. אל לו לאף אדם לבוז לגילכם הצעיר, אבל אני מאיץ בכם להתחשב לעולם בכך שלעיתים קרובות הגיל מייצג ניסיון, וכי אין דבר בעולמו של האדם אשר יוכל להחליף את הניסיון בפועל. התאמצו לחיות בשלום עם כולם, ובייחוד עם חבריכם לאחוות מלכות השמים. ועוד, יוחנן, זכור תמיד, אל תאיץ בנשמות אשר אתה מתכוון להביא בשערי המלכות."

181:2.6 (1956.1) אז הסתובב המאסטר מסביב לכיסאו שלו, ועצר לרגע לצד כסאו של יהודה איש-קריות. השליחים הופתעו מכך שיהודה לא חזר עדיין, והסתקרנו לפשר הבעתו העצובה של ישוע בשעה שעמד לצד הכיסא המיותם של הבוגד. אך איש מהם, אולי למעט אנדראס,

כלל לא העלו על דעתם שהגזבר שלהם יצא לבגוד במאסטר שלו, כפי שרמז להם ישוע מוקדם יותר במהלך אותו ערב ובמהלך הארוחה. כל-כך הרבה דברים קרו, עד שלעת-עתה הם די שכחו מהכרזת המאסטר כי אחד מהם עתיד לבגוד בו.

181:2.7 (1956.2) כעת ניגש ישוע אל עבר שמעון הקנאי, אשר נעמד על מקומו בכדי להאזין לדברי התוכחה הבאים: "אכן הנך בן-אברהם, אך עד כמה התאמצתי להפוך אותך לבנה של מלכות השמים הזו. אני אוהב אותך, וכך גם כל אחיך. יודע אני כי אתה אוהב אותי, שמעון, וכי אתה גם אוהב את המלכות, אך אתה עדיין נחוש לממש את המלכות לפי ראות עיניך שלך. היטב אדע כי בסופו של דבר תתפוש את טיבה הרוחני ואת משמעותה של בשורתי, וכי אתה עתיד להטיף לה באומץ, אך אני מוטרד ממה שעלול לקרות לך בעת עזיבתי. אשמח לדעת שלא תמעד; אשמח מאוד אם אוכל להיות סמוך ובטוח כי לאחר שאלך אל האב לא תחדל מלהיות שליח שלי, וכי תתנהג כראוי לשגריר של מלכות השמים."

181:2.8 (1956.3) אך סיים ישוע לומר את דבריו לשמעון הקנאי, והלאומן הלוהט ייבש את עיניו וענה: "מאסטר, אל תדאג לנאמנותי. הפניתי את גבי לכל שאר הדברים בכדי להקדיש את חיי לכינון מלכותך עלי אדמות, ולא אכשל. הצלחתי לשרוד את כל האכזבות עד כה, ולא אנטוש אותך."

181:2.9 (1956.4) אז הניח ישוע את ידו על כתפו של שמעון ואמר: "אכן, מרענן לשמוע אותך מדבר כך, במיוחד בעת כמו זאת. אך ידידי הטוב, עדיין אינך יודע מה אתה סח. אינני מטיל ולוּ לרגע ספק בנאמנותך ובמסירותך; יודע אני כי לא תהסס לצאת לקרב ולמות עבורי, כמו שיעשו כל אלה" (וכולם הנידו בראשם בחוזקה לאישור), "אך כדבר הזה לא יידרש ממך. אמרתי לכם שוב ושוב כי מלכותי איננה מן העולם הזה, וכי שליחַי לא יילחמו לשם כינונה. פעמים רבות אמרתי זאת לך, שמעון, אך אתה מסרב להכיר באמת. אינני מוטרד מנאמנותך לי או למלכות, אלא ממה שתעשה כאשר אעזוב ואתה תתעורר ותבין סוף-סוף כי לא הצלחת לתפוש את אשר לימדתי, וכי עליך להתאים את הפרשנות השגויה שלך לסדר אחר, לסדר הרוחני של ענייני המלכות."

181:2.10 (1956.5) שמעון ביקש להמשיך ולדבר, אך ישוע הרים את ידו, עצר בעדו והמשיך ואמר: "אין שליח כן וישר-לבב ממך, אך לאחר לכתי איש מהם לא יתאכזב ויתייאש כמוך.

רוחי תהיה עמך בכל ייאושך, וגם אחיך אלה לא ינטשוך. אל תשכח את אשר לימדתי אותך באשר לקשר שבין היותך אזרח של הארץ לבין היותך בן במלכות הרוח של האב. שקול היטב את אשר אמרתי לך, לתת לקיסר את אשר לקיסר ולאלוהים את אשר לאלוהים. הקדש את חייך, שמעון, והדגם כיצד ראוי לאדם למלא את מצוותי באשר להכרה שראוי לאדם להכיר בו-זמנית בחובותיו כאזרח כלפי רשויות השלטון ובשירות הרוחני שלו באחוות המלכות. אם תרשה לרוח האמת ללמד אותך, אף-פעם לא תיווצר סתירה בין חובותיך כאזרח עלי אדמות לבין היותך בן של שמים, אלא אם כן שליטי הארץ הארעיים יתיימרו לבקש ממך לסגוד להם כפי שראוי לסגוד אך ורק לאל.

181:2.11 (1957.1) "וכעת, שמעון, כאשר תבין לבסוף את כל אלה, ולאחר שתתנער מן הייאוש אשר יכה בך, ותצא להטיף בכל עוז למלכות הזו, לעולם אל תשכח כי הייתי איתך בכל תקופת ייאושך, וכי אמשיך להתלוות אליך עד הסוף. תמיד תהיה שליח שלי, ולאחר שתסכים לראות בעין הרוח, ולאחר שתסכין להכפיף את רצונך לרצון האב שבשמים באופן מלא יותר, או-אז תשוב לפעול כשגריר שלי, ואיש לא ייקח ממך את הסמכויות אשר נתתי בידיך בשל האיטיות שלך להבין את האמיתות אשר לימדתי אותך. וכך, שמעון, הנני מזהיר אותך פעם אחת נוספת. כל אוחזי-חרב – בחרב יאבדו, ואילו אלה הפועלים ברוח יזכו לחיי נצח במלכות אשר תבוא בשמחה ובשלווה של המלכות אשר עתה הינה. וכאשר תשלים את המלאכה אשר הופקדה בידיך עלי-אדמות, שמעון, אתה תשב עמדי במלכות ההיא. ואתה תזכה לראות באמת את המלכות אשר לה כמהת, אך לא בחיים האלה. המשך להאמין בי ובמה שגילית לך, ואתה תקבל את מתת חיי הנצח."

181:2.12 (1957.2) ולאחר שסיים ישוע לומר את דבריו לשמעון הקנאי, הוא ניגש אל מתי לוי ואמר: "לא תידרש עוד לתרום לקופת השליחים. בקרוב מאוד תפוצו כולכם לכל עבר; לא תוכלו עוד ליהנות זה מחברתו זה וזה מתמיכתו של זה; ואפילו לא עם אחד מאחֵיך. עת תמשיכו להטיף לבשורת המלכות הזו, תידרשו למצוא לכם חברים חדשים. זוגות-זוגות שלחתי אתכם בזמן הכשרתכם, אך כעת הנני עוזב אתכם, ולאחר שתתאוששו מן המצוק,

תצאו לבדכם, ואפילו עד קצוות עולם, ותטיפו לחדשות הטובות: בני האדם המאמינים הינם בני אלוהים."

181:2.13 (1957.3) אז דיבר מתי: "אך מאסטר, מי ישלח אותנו, וכיצד נדע לאן ללכת? האם אנדראס יורה לנו את הדרך?" ענה ישוע: "לא, לוי, אנדראס לא ינחה אתכם עוד במשימת ההטפה לבשורה. אכן, עד ליום הגעתו של המורה החדש הוא ימשיך ללוות אתכם כאח וכרע, אך מאותו יום ואילך תנחה אתכם רוח האמת ותוליך אתכם אל ארצות העולם, לפעול שם להרחבתה של המלכות. שינויים רבים חלו בך מאז אותו יום בבית המכס, כאשר החלטת לראשונה ללכת אחרי; אך שינויים רבים נוספים יידרשו לפני שתוכל לראות את חזון האחווה שבה יישבו יהודים לצד גויים כאחים. אך המשך לדבוק בדחף שלך לשכנע את אחיך היהודים, עד אשר תסתפק בכך, ואז הפנה את מלוא מרצך אל הגויים. בדבר אחד אתה יכול להיות סמוך ובטוח, לוי: זכית באמונם ובחיבתם של אחיך; הם כולם אוהבים אותך." (וכל העשרה אישרו אז את דברי המאסטר.)

181:2.14 (1958.1) "לוי, יודע אני הרבה על חששותיך, על הקרבנות אשר הקרבת ועל העבודה אשר השקעת בכדי לשמור על הקופה מלאה, עבודה אשר אחיך אינם מכירים. ואני שמח על כך שאפילו אם הגזבר חסר, השגריר המוכס נמצא כאן במפגש הפרידה של שליחי המלכות. אני נושא תפילה כי תוכל להבין את משמעות תורתי בעיני הרוח. וכאשר יגיע המורה החדש לשכון בלבך, המשך ללכת באשר ינחה אותך, ותן לאחיך – ואפילו לעולם כולו – לראות מה יכול לעשות האב עבור גובה מכס שנוא אשר העז ללכת בעקבות בן האדם ולהאמין בבשורת המלכות. אהבתי אותך כבר ממבט ראשון, לוי, ממש כשם שאהבתי את בני הגליל האחרים האלה. ומכיוון שאתה יודע כי אין האב או הבן נושאים פני איש, ווַדָא כי אתה עצמך לא מפלה בין אלה אשר עבודתך תוביל אותם לאמונה בבשורה. וכך, מתי, הקדש את כלל שירות החיים שלך בעתיד בכדי להראות לכל אדם כי אלוהים אינו נושא פני איש; כי כל בני האדם שווים בעיני האל ובאחוות המלכות, וכי כל המאמינים בני האל המה."

181:2.15 (1958.2) אז ניגש ישוע אל יעקב זבדיה, אשר עמד בדממה בשעה שדיבר אליו המאסטר, ואמר: "יעקב, כאשר אתה ואחיך הצעיר ביקשתם ממני בעבר להעדיף אתכם ולכבד

אתכם במלכות, אמרתי לכם כי רק האב מעניק את הכבוד הזה. שאלתי אתכם אם אתם מסוגלים לשתות מן הכוס שלי, ושניכם עניתם שכן. אפילו אם לא הייתם יכולים אז, ואפילו אם כעת לא תוכלו, החוויות אשר תחוו עוד מעט עתידות להכין אתכם לכך. אז, ההתנהגות שלכם העלתה את חמתם של אחיכם. אם הם לא סלחו לכם לגמרי עד כה, הרי שהם יסלחו לכם בשעה שייראו אתכם שותים מן הכוס שלי. בין אם תעבדו למשך זמן קצר או ארוך, התאזרו בסבלנות. כאשר יגיע המורה החדש, הניחו לו ללמד אתכם את רוח החמלה והסובלנות האוהדת אשר נולדות מן האמונה העילאית בי, ומן הרצון הכפוף במושלמות לרצונו של האב. את חייכם הקדישו בכדי להדגים כיצד משלב האדם יודע-האל, אשר גם מאמין-בבן, בין החיבה האנושית לבין הכבוד האלוהי. כל אלה אשר יחיו כך יגלו את הבשורה גם באופן שבו ימותו. דרכך שלך, יוחנן, תיפרד מזו של אחיך, ואחד מכם עשוי לשבת לצדי במלכות הנצח הרבה לפני האחר. יעזור לכם מאוד ללמוד כי החוכמה האמיתית כוללת גם שיקול דעת וגם אומץ. ראוי לכם לרכוש תבונה אשר תתלווה לתקיפות שלכם. אכן, יהיו רגעים עילאיים שבהם תלמידיי לא יהססו למות למען הבשורה הזו, אך בכל הנסיבות הרגילות, מוטב בהרבה להפיס את זעמם של הבלתי-מאמינים בכדי שתוכלו להמשיך ולחיות ולהפיץ את החדשות הטובות. וככל שתוכלו, כפי כוחכם, חיו חיים ארוכים עלי אדמות בכדי שחייכם הארוכים יניבו פירות בדמות נשמות רבות אשר יבואו בשערי המלכות."

181:2.16 (1958.3) כאשר סיים המאסטר לדבר אל יעקב זבדיה, הוא צעד מסביב לקצה השולחן אל המקום שבו ישב אנדראס. בעודו מתבונן בעיני עוזרו הנאמן, אמר: "אנדראס, ייצגת אותי נאמנה כראש שגרירי מלכות השמים. אף כי לעתים הטלת ספק, ובזמנים אחרים הפגנת פחדנות מסוכנת, עדיין תמיד היית כן והגון עד תום בכל מגעיך עם חבריך. מאז שאתה ואחיך הוסמכתם כשליחי המלכות, תמיד ניהלתם בעצמכם את ענייני הקבוצה, מלבד הדבר שאני מיניתי אותך לעמוד בראש קבוצת הנבחרים. בשום עניין חומרי לא הנחיתי אתכם ולא התערבתי בהחלטותיכם. וכך נהגתי בכדי לספק את ההנהגה אשר תנחה את כלל התלבטויותיכם כקבוצה. הן ביקום שלי והן ביקום היקומים של אבי, היחס הרוחני לאחינו-הבנים הוא כאל יחידים, אך לעולם הננו ממנים מנהיג ברור לעמוד בראש כל קבוצה.

מלכותנו הינה מחוז של סדר, וכל אימת ששני יצורים, או יותר, פועלים בשיתוף-פעולה ביניהם, לעולם ממונה הנהגה בעלת סמכות.

181:2.17 (1959.1) "וכעת, אנדראס, מכיוון שמונית לעמוד בראש אחיך מתוקף הסמכות של המינוי אשר קיבלת ממני, ומכיוון שמאז שימשת כנציגי האישי, ומכיוון שאני עתיד לעזוב אתכם וללכת אל אבי, הנני משחרר אותך מכל האחריות אשר כרוכה בענייני החומר הניהוליים האלה. מכאן ואילך, לא תוכל להשתמש בסמכות כלשהי כלפי אחיך, מלבד זו שרכשת מתוקף תפקידך כמנהיג רוחני, ושאחיך מכירים בה מרצונם החופשי. מרגע זה ואילך, לא תוכל עוד להשתמש בסמכות כלפי אחיך, אלא אם כן אלה ישיבו אותה לידיך מתוקף החלטה חוקית ברורה אשר יקבלו לאחר שאשוב אני אל האב. אך הדבר כי הנני משחרר אותך מאחריות ניהולית כראש הקבוצה, איננה מפחיתה כהוא זה מן האחריות המוסרית אשר מוטלת עליך לעשות את כל אשר לאל ידך בכדי לקבץ יחדיו את אחיך ביד תקיפה ואוהבת בתקופת המבחן הממשמשת ובאה, בימים שלמן עזיבתי את הגוף ועד אשר אשלח את המורה החדש אשר יחיה בלבבכם, זה אשר יוביל אתכם בסופו של דבר אל האמת כולה. עת הנני מתכונן לעזוב אתכם, אנוכי משחרר אותך מכל האחריות הניהולית אשר החלה עם נוכחותי ביניכם ואשר התבססה על נוכחותי ביניכם. מכאן ואילך, אפעיל עליכם אך ורק סמכות רוחנית.

181:2.18 (1959.2) "אם אחֶיך יבקשו ממך להמשיך ולהיות להם ליועץ, הנני מנחה אותך לעשות את כל אשר לאל ידך, גם בעניינים החומריים וגם בעניינים הרוחניים, בכדי לקדם שלום והרמוניה בקרב הקבוצות השונות של מאמינים כנים בבשורה. הקדש את שארית חייך למען קידום ההיבטים המעשיים של אהבת האחים בין אחיך. היה נדיב אל אחֶי בגוף בשעה שהם מתחילים להאמין אמונה שלמה בבשורה הזו; הפגן אהבה ומסירות חסרת-פניות ליוונים במערב כמו גם אל אבנר שבמזרח. אף כי אלה, שליחֶי, עתידים לפוץ לארבע קצוות הארץ ולהטיף שם לחדשות הטובות של הגאולה של היות בני האל, עליך לשמור אותם יחדיו בתקופת המבחן הקרבה, בתקופת המבחן הדוחקת אשר במהלכה עליכם ללמוד להאמין בבשורה הזו ללא נוכחותי האישית, בעוד שאתם ממתינים בסבלנות למורה החדש, הוא רוח האמת. וכך, אנדראס, אף כי ייתכן שלא תיפול בחלקך הזכות לעשות מעשים גדולים אשר

יראו לעין כל אדם, שמח בחלקך להיות המורה והיועץ של אלה אשר יעשו זאת. המשך במלאכתך עלי אדמות עד תומה, ואז תמשיך במשימתך במלכות הנצח, שהרי כבר אמרתי לכם כי צאֹן אֲחֵרוֹת יֶשׁ לִי, אֲשֶׁר אֵינָן מִן הַמִּכְלָה הַזֹּאת?"

181:2.19 (1959.3) אז ניגש ישוע אל התאומים לבית חלפי, עמד ביניהם ואמר: "ילדיי הקטנים, אתם הנכם אחת משלוש קבוצות האחים אשר בחרה ללכת אחרי. כל השישה הצליחו לעבוד יפה עם אחיהם לבשר ולדם, אך אתם עליתם על כולם. זמנים קשים מצויים אך לפנינו. ייתכן שלא תבינו את כל מה שיבוא עליכם ועל אחיכם, אבל לעולם אל תטילו ספק כי פעם נקראתם לעבודת המלכות. במשך זמן-מה לא יהיו בנמצא המונים לנהל, אך אל-נא תתייאשו; לכשתסיימו את מלאכתכם, אקבלכם למעלה, ואתם תשתבחו ותגוללו את סיפור חייכם באוזני צבאות השמיים והמוני בני האל הגבוהים. הקדישו את חייכם לשיפור עבודת החול הרגילה. הדגימו לכל בני האדם אשר בארץ ולכל מלאכי מרומים כיצד יכול האדם בן התמותה לשוב בשמחה ובאומץ לעבודתו הקודמת, לאחר שנקרא לשרת למשך תקופה את אלוהים שירות מיוחד. אם לעת עתה תושלם עבודתכם החיצונית במסגרת המלכות, יהיה עליכם לשוב אל מלאכתכם הקודמת מתוך ההארה החדשה של חוויות היותכם בני האל, ומתוך ההתרוממות הנובעת מן הידיעה כי אין מלאכה פשוטה או בלתי-קדושה עבור אדם יודע-אֵל. עבור אלה אשר פעלו עמי, כל הדברים קדושים הם, וכל מלאכה ארצית הופכת לשירות של אלוהים האב. וכאשר תשמעו את החדשות בדבר מעשי עמיתיכם לשעבר, שִׂמחו בשמחתם והמשיכו בעבודת יומכם, ממש כאלה אשר ממתינים לאלוהים ומשרתים אותו בזמן המתנתם. אתם הייתם שליחיי ותמיד תהיו שליחי, ואני אזכור אתכם במלכות אשר תגיע."

181:2.20 (1960.1) אז ניגש ישוע אל פיליפוס, אשר נעמד ושמע את הדברים הבאים מפי המאסטר: "פיליפוס, שאלת אותי שאלות טיפשיות רבות, ואני עשיתי כמיטב יכולתי לענות על כל אחת ואחת מהן. וכעת אענה על האחרונה בשאלות האלה, אשר צצה במוחך הכֵּן אך הבלתי-רוחני. במשך כל הזמן הזה שהלכתי וקרבתי אליך, חשבת לעצמך, 'מה אעשה אם המאסטר יעזוב אותנו לבד בעולם?' הו, חסר אמונה שכמוך! ועדיין, אמונתך מתקרבת לזו של

רבים מאחיך. היית מנהל נאמן, פיליפוס. אכזבת אותנו אך פעמים ספורות, ואת אחד מן הכישלונות הללו ניצלנו בכדי להפגין את תהילת האב. תפקידך כמנהל כמעט והושלם. ובקרוב תידרש ביתר-שאת לעבודה אשר אליה נקראת – להטיף לבשורת המלכות הזו. פיליפוס, תמיד רצית שיראו לך, ובקרוב מאוד תִּראה דברים כבירים. מוטב היה בהרבה אילו ראית את כל אלה מתוך אמונה, אך מכיוון שגם ראייתך החומרית הייתה כנה, אתה תחיה לראות את התגשמות מילותיי. ואז, לאחר שתזכה בראייה רוחנית, צא לעבודתך והקדש את חייך להנהגת האנושות בחיפוש אחר האל, ובבקשה לראות את מציאויות הנצח בעין הרוח ולא בעיני הדעת החומרית. זכור, פיליפוס, כי ממתינה לך משימה כבירה עלי אדמות, שכן העולם מלא באלה אשר רואים את החיים כפי שאתה נטית לראותם. ממתינה לך עבודה רבה, ולאחר שתשלים אותה באמונה, אתה תבוא אלי אל ממלכתי, ואני אראה לך בהנאה דברים אשר עין לא ראתה ואוזן לא שמעה, ואשר לא עלו בדעת האדם בן התמותה. ולעת עתה, היה כילד קטן במלכות הרוח, והרשה לי להוביל אותך, בדמות רוח המורה החדש, קדימה במלכות הרוח. ובדרך הזו אוכל לעשות למענך הרבה ממה שלא יכולתי להשלים כאשר חייתי אתך כאדם בן-תמותה בעולם. ותמיד זכור, פיליפוס, כי הרואה אותי ראה את האב."

181:2.21 (1960.2) אז ניגש המאסטר אל נתנאל. כאשר נעמד נתנאל, סימן לו ישוע לשבת, ישב לצדו ואמר: "נתנאל, מאז הפכת לשליח שלי, למדת להתעלות מעל לדעות הקדומות ולהתאזר ביתר-סובלנות. אך עדיין עליך ללמוד עוד דברים רבים. היית ברכה לחבריך, אשר תמיד זכו ליהנות מכנותך המתמדת. ולאחר שאלך, ייתכן שכנותך תפריע לך להסתדר עם אחיך, הן אחיך הישנים והן אחיך החדשים. עליך ללמוד כי אפילו את המחשבה הטובה נדרש לבטא בהתאם ליכולת האינטלקטואלית ולהתפתחותו הרוחנית של המאזין. הכנות מועילה ביותר לעבודת המלכות בשעה שהיא מלווה בשיקול הדעת.

181:2.22 (1961.1) "אם תצליח ללמוד לפעול עם אחיך, תוכל להשלים דברים אשר יוותרו על עומדם לאורך זמן, אך אם תמצא את עצמך מבקש את אלה אשר חושבים כמוך, במקרה הזה הקדש את חייך בכדי להוכיח שתלמיד יודע-אל יכול להפוך לבונה של המלכות, ואפילו כאשר

הוא לבדו בעולם, מבודד מחבריו המאמינים. יודע אני כי תישאר נאמן עד לסוף, וביום מן הימים אקבל אותך לשירות נרחב בממלכתי השמימית."

181:2.23 (1961.2) אז דיבר נתנאל, ושאל את ישוע כך: "הקשבתי למה שלימדת למן היום הראשון שבו קראת לי לשירות המלכות, אך אני יכול להעיד בכנות שאינני יכול להבין את מלוא דבריך. אינני יודע למה לצפות כעת, ואני סבור שרוב אחיי מבולבלים כמוני, אך מהססים להודות בבלבול. האם תוכל לעזור לי?" הניח ישוע את ידו על כתפו של נתנאל ואמר: "ידידי, אין להתפלא שאתה מתבלבל בניסיון לתפוש את משמעותה הרוחנית של תורתי, זאת לפי שהתפישות הנושנות של מסורת היהדות מקשות עליך עד מאוד, ולפי שהנטייה המתמדת שלך לפרש את בשורתי בהתאם למה שמלמדים הסופרים והפרושים מבלבלת אותך.

181:2.24 (1961.3) "לימדתי אתכם הרבה במילים אמורות, וחייתי את חיי בקרבכם. עשיתי את כל מה שניתן לעשות בכדי להאיר את דעתכם ולשחרר את נשמותיכם, ואת מה שלא הצלחתם לרכוש מתורתי ומחיי עליכם להתכונן כעת לרכוש מאת הגדול שבמורים – ההתנסות בפועל. ובכל ההתנסות החדשה הזו אשר ממתינה לכם כעת, אלך אני לפניכם ורוח האמת תהיה עמכם. אל תפחדו; מה שלא הצלחתם להבין כעת, יתגלה לכם בשעה שיבוא המורה החדש במשך שארית חייכם על-פני האדמה ולמשך כלל הכשרתכם בעידני הנצח."

181:2.25 (1961.4) אז נפנה המאסטר אל כולם ואמר: "אל תתייאשו מכך שלא הצלחתם להבין את מלוא משמעות הבשורה. אינכם אלא בני-תמותה סופיים, ומה שלימדתי אתכם הוא אינסופי, אלוהי ונצחי. התאזרו בסבלנות ובאומץ, שכן עומדים לרשותכם עידני הנצח אשר לפניכם בכדי להמשיך ולהשיג בהדרגה את התנסות היותכם מושלמים, ממש כשם שאביכם בפרדיס מושלם הוא."

181:2.26 (1961.5) אז נפנה ישוע אל תומאס, אשר נעמד ושמע את ישוע אומר: "תומאס, לעיתים קרובות חסרת אמונה; ובעוד שנתקפת בספקות מעת לעת, מעולם לא חסר לך אומץ. יודע כי נביאי השקר ומורי הכזב לא יוליכו אותך שולל. לאחר שאלך, אחיך יעריכו עוד יותר את הראייה הביקורתית שלך על התורה החדשה. ובזמנים שיבואו, לאחר שתפוצו לכל קצוות

הארץ, זכור כי אתה עדיין הנך שגרירי. הקדש את חייך למלאכה הכבירה והדגם כיצד יכולה דעתו החומרית הביקורתית של אדם להתעלות מעל לרפיון הספק האינטלקטואלי בשעה שהיא ניצבת נוכח מפגן האמת החיה, הפועלת בהתנסויותיהם של גברים ונשים אשר נולדו מן הרוח ואשר מניבים את פירות הרוח בחייהם ואשר אוהבים זה את זה כפי שאהבתי אני אתכם. תומאס, אני שמח שהצטרפת אלינו, ואני יודע כי לאחר תקופת בלבול קצרה אתה תמשיך בשירות המלכות. ספקותיך בלבלו את אחיך, אך הם מעולם לא הטרידו אותי. יש לי ביטחון בך, ואלך לפניך אפילו עד קצוות הארץ."

181:2.27 (1962.1) אז ניגש המאסטר אל שמעון פטרוס, אשר נעמד עת דיבר אליו ישוע: "פטרוס, יודע אני כי אתה אוהב אותי, ויודע אני כי תקדיש את חייך להטפה בציבור באוזני יהודים וגויים לבשורת המלכות הזו. אך הנני מוטרד מכך ששנים של קרבה אלי לא הצליחו לגרום לך לחשוב יותר לפני שאתה מדבר. מה עוד עליך לחוות לפני שתלמד לנצור את לשונך? כמה צרות כבר גרמו לנו דבריך חסרי המחשבה והביטחון העצמי המתיימר שלך! ואתה עוד עתיד לגרום לעצמך צרות רבות יותר אם לא תלמד להתגבר על החולשה הזו שלך. אתה יודע שאחיך אוהבים אותך חרף החולשה הזאת, וראוי גם שתבין כי המגרעה הזו איננה פוגעת כלל בחיבתי אליך, אך היא מקטינה את התועלת שלך ותמיד גורמת לך לצרות. אך ללא ספק, החוויה אשר תעבור הלילה הזה ממש תסייע לך רבות. את מה שאני אומר לך כעת, שמעון פטרוס, אני אומר גם לכל אחיך אשר נקבצו כאן: הלילה אתם תהיו בסכנה גדולה להכשיל אותי. הרי תדעו כי כתוב, 'אַכֶּה אֶת הָרֹעֶה וּתְפוּצֶיןָ הַצֹּאן'. בהיעדרי, תהיו בסכנה גדולה יותר להיכשל בשל מה שיקרה לי. אך הנני מבטיח לכם כעת כי אשוב אליכם לזמן-מה קצר, וכי אלך לפניכם אל הגליל."

181:2.28 (1962.2) אז הניח פטרוס את ידו על כתף ישוע ואמר: "גם אם כל אחיי ייכשלו בספקותיהם בגללך, אני מבטיח לך כי אני לא אכשל מכל דבר שהוא שתעשה. אני אלך עמך, ואם צריך – אמות למענך."

181:2.29 (1962.3) ובעוד שפטרוס עומד שם לפני המאסטר, נרגש וגדוש באהבה כלפיו, התבונן ישוע הישר אל תוך עיניו הלחות ואמר: "פטרוס, אמן-אמן אני אומר לך, התרנגול לא יקרא

הלילה עד אשר אתה תתכחש לי שלוש או ארבע פעמים. ולפיכך, מה שלא הצלחת ללמוד מתוך הקשר השלו אתי, אתה תלמד בצער וביגון גדולים. ולאחר שתלמד באמת את הלקח ההכרחי הזה, תוכל לחזק את אחיך ולהמשיך לחיות חיים המוקדשים להטפה לבשורה הזו, אף כי ייתכן שתכלֶא בבית הכלא, ואולי אף תלך בעקבותיי ותשלם את המחיר העילאי של שירות אוהב בבניית מלכות האב."

181:2.30 (1962.4) "אך זכרו את הבטחתי: לאחר שאקום, אהיה עמכם לתקופת-מה בטרם אלך אל האב. ואפילו הלילה אבקש מן האב לחזק כל אחד ואחד מכם לקראת מה שאתם נדרשים לעבור כעת. אני אוהב אתכם בכל האהבה שאוהב האב אותי, ולפיכך עליכם לאהוב זה את זה כפי שאהבתי אני אתכם."

181:2.31 (1962.5) ואז הם שרו מזמור ויצאו אל המחנה שעל הר הזיתים.

מסמך 182

בגת שמנים

182:0.1 (1963.1) היה זה בסביבות השעה עשר בלילה של יום חמישי הזה, שישוע הוביל את אחד-עשר השליחים מביתם של אליהו ומרים מרקוס בחזרה אל המחנה בגת שמנים. למן אותו יום בגבעות, הקפיד יוחנן מרקוס לפקוח עין על ישוע. מכיוון שיוחנן נדרש לשינה, הוא נח במשך מספר שעות בזמן שהמאסטר בילה עם שליחיו באולם העליון, אך כאשר הוא שמע אותם יורדים, הוא קם, עטה על עצמו מעיל כותנה, עקב אחריהם דרך העיר ונחל קדרון ועד למחנה הפרטי שלהם ששכן בסמוך לגת שמנים. ויוחנן מרקוס נשאר כה קרוב אל המאסטר במהלך כל הלילה הזה ויום המחרת, כך שהוא היה עד לכל ושמע הרבה ממה שאמר המאסטר החל מהזמן הזה ועד לצליבה.

182:0.2 (1963.2) בזמן שישוע והאחד-עשר עשו את דרכם בחזרה אל המחנה, החלו השליחים לתהות על פשר היעדרותו הממושכת של יהודה, והם שוחחו בינם לבין עצמם על תחזיתו של המאסטר כי אחד מהם יבגוד בו. ובפעם הראשונה הם החלו לחשוד שמשהו קרה ליהודה איש-קריות. ואולם, הם לא שוחחו בגלוי על יהודה, אלא עד לאחר שהגיעו אל המחנה ונוכחו לדעת שהוא איננו שם, שאיננו ממתין לקבל את פניהם. כאשר צבאו כולם על אנדראס וביקשו לדעת מה עלה בגורלו של יהודה, אמר העומד בראשם רק, "אינני יודע היכן יהודה, אך אני חושש כי הוא נטש אותנו."

1. התפילה הקבוצתית האחרונה

182:1.1 (1963.3) רגעים אחדים לאחר שהגיעו למחנה, אמר להם ישוע: "ידידיי ואחיי, הזמן אשר נותר לי עמכם קצר מאוד, ואני מבקש כי נפרוש ונתפלל אל אבינו שבשמים שייתן לנו כוח עכשיו ומכאן ואילך לעשות את כל מה שהננו נדרשים לעשותו בשמו."

182:1.2 (1963.4) ולאחר הדברים האלה אשר אמר, הוביל אותם ישוע מרחק קצר במעלה הר הזיתים, כאשר ירושלים כולה פרושה לפניהם. הוא הנחה אותם לכרוע ברך על מדף סלע גדול במעגל סביבו, ממש כשם שעשו ביום שבו הם הוסמכו; ואז, עמד באמצע המעגל כאשר הוא מואר באור הירח הרך שמעליו, נשא את עיניו השמימה והתפלל:

182:1.3 (1963.5) "אבא, הגיעה שעתי; הלל כעת את הבן וכך יהלל הבן אותך. יודע אני כי נתת בידי סמכות מלאה על כל היצורים החיים בעולמי, ואני אתן חיֵי נצח לכל מי שיהיו בני-אמונה של האל. וחיי הנצח הללו פירושם שהיצורים שלי יידעו אותך כאל האמת היחיד וכאבי הכול, וכי יאמינו במי ששלחת אל העולם. אבא, רוממתי אותך עלי אדמות והגשמתי את כל המלאכה אשר הטלת עלי לעשותה. כמעט וסיימתי את משימת המתת שלי בקרב הילדים אשר יצרנו; ונותר לי רק למות בגוף. וכעת, הו, אבי שלי, הלל אותי בתפארה אשר הייתה לי עמך בטרם העולם הזה היה קיים, וקבל אותי פעם אחת נוספת לימינך.

182:1.4 (1964.1) "הצגתי אותך בפני הגברים אשר בחרת מן העולם ואשר נתתם לי. שלך הם – כפי שכל החיים בידיך – נתת לי אותם ואני חייתי בתוכם, לימדתי אותם את אורחות החיים והם האמינו. הגברים הללו למדים שכל מה שברשותי מגיע ממך, וכי החיים אשר חייתי בגוף נועדו להכיר את אבי לעולמות. את האמת אשר נתת לי, גיליתי להם. ואלה, ידידיי ושגרירייי, אכן ביקשו בכנות לקבל את דבריך. סיפרתי להם שממך באתי, ששלחת אותי לעולם הזה, וכי עתיד אני לשוב אליך. אבא, אני מתפלל עבור הנבחרים הללו. ואני מתפלל עבורם לא כפי שאני מתפלל עבור העולם, אלא כפי שאני נושא תפילה עבור אלה אשר בחרתי מן העולם לייצג אותי בעולם לאחר שאשוב אל מלאכתך, ממש כפי שייצגתי אני אותך בעולם הזה בזמן חיי בגוף. הגברים הללו שלי המה; אתה נתת לי אותם; אך כל מה ששלי לעולם שלך הוא, וכל

מה שהיה שלך כעת הפכת לשלי. אתה התרוממת בי, וכעת אני נושא תפילה כי אני אתכבד בגברים הללו. לא אוכל להישאר עוד בעולם הזה; אני עתיד לשוב אל המלאכה אשר הטלת עלי. אני חייב להשאיר את הגברים הללו כאן מאחור לייצג אותנו ואת מלכותינו לבני האדם. אבא, שמור עליהם נאמנים בשעה שאני מתכונן להקריב את חיי. עזור לאלה, ידידיי, להיות מאוחדים ברוח, ממש כשם שאנחנו הננו אחד. כל זמן שהייתי איתם יכולתי לשמור עליהם ולהנחותם, אך כעת אני עתיד לעזוב. היה קרוב אליהם, אבא, עד אשר נוכל לשלוח את המורה החדש לנחמם ולחזקם.

182:1.5 (1964.2) "נתת לי שנים-עשר גברים, ושמרתי על כולם מלבד אחד, בן הנקמה, אשר לא חפץ עוד בחברתנו. אף כי הגברים הללו חלושים ושבירים, הנני בטוח שאנחנו יכולים לסמוך עליהם; ניסיתי אותם; הם אוהבים אותי ממש כשם שהם סוגדים לך. ואף כי נגזר עליהם לסבול הרבה למעני, אני מבקש גם כי יתמלאו בשמחת הביטחון של היותם בנים למלכות השמים. נתתי לגברים הללו את מילותיך ולימדתי אותם את האמת. ואף כי העולם עלול לשנוא אותם, ממש כשם ששנא אותי, אינני מבקש שתיקח אותם מן העולם, אלא רק שתשמור אותם מן הרוע שבעולם. קדש אותם בַּאמת; דבריך אמת הם. וכשם שאתה שלחת אותי אל העולם הזה, עתיד אני לשלוח את הגברים הללו אל העולם. למענם חייתי בקרב בני האדם והקדשתי את חיי לשירותך כדי לעורר בהם השראה להיטהר בַּאמת אשר לימדתי אותם, ובאהבה אשר גיליתי להם. היטב יודע אני, אבי, כי אינני צריך לבקש ממך לשמור על אחיי אלה לאחר שאלך; יודע אני כי אתה אוהב אותם ממש כמוני, אך אני עושה זאת כדי שייטיבו להבין כי האב אוהב את האנשים בני התמותה ממש כמו הבן.

182:1.6 (1964.3) "וכעת, אבי, אתפלל לא רק עבור אחד-עשר הגברים הללו, אלא גם עבור כל מי שכעת מאמין, או שעשוי להאמין לאחר מכן בבשורת המלכות בשל פעולתם בעתיד. מבקש אני כי כולם יהיו אחד, ממש כשם שאתה ואני אחד. אתה בי ואני בך, ואני מבקש כי המאמינים הללו יהיו כך בנו; שגם רוחך וגם רוחי תשכון בם. אם ילדינו יהיו אחד כשם שאנחנו אחד, ואם יאהבו זה את זה כפי שאני אהבתי אותם, כי אז כל בני האדם יאמינו כי אני באתי מעמך ויסכימו לקבל את התגלות האמת והתהילה שלי. את התהילה אשר נתת לי, גיליתי למאמינים הללו. כפי שאתה חיית בי ברוח, כך חייתי אני בם בגוף. כפי שאתה הייתי

אחד אתי, כך אני הייתי אחד איתם, וכך יהא המורה החדש אחד עמם ובם. ואת כל אלה עשיתי כדי שאחיי בגוף יידעו כי האב אוהב אותם ממש כמו הבן, וכי אתה אוהב אותם כשם שאתה אוהב אותי. אבא, פעל עמי כדי להציל את המאמינים הללו, כדי שיוכלו לבוא ולהתהלל איתי, ואז להצטרף אל חיקך בפרדיס. אהלל את אלה אשר משרתים אתי בענווה, בכדי שיוכלו לראות שכל מה שהפקדת בידי הוא כיבול הנצח של זרעי הזמן בדמות בשר ודם. הנני משתוקק להראות לאחיי בגוף את התהילה אשר הייתה לי אתך עוד לפני שהעולם הזה נוסד. העולם הזה מכיר אותך אך מעט, אב צדיק, אך אני יודע אותך, הכרתי אותך למאמינים הללו, והם יפיצו את שמעך אל הדורות האחרים. וכעת, אבטיח להם כי אתה תהיה עמם בעולם כשם שהיית עמי – כך יהא."

182:1.7 (1965.1) האחד-עשר המשיכו לכרוע ברך במעגל מסביב לישוע במשך עוד דקות מספר, בטרם קמו ועשו את דרכם בדממה חזרה אל המחנה הסמוך.

182:1.8 (1965.2) ישוע התפלל **לאחדות** בין חסידיו, אך הוא לא ביקש את אחידותם. החטא גורם לרמה מתה של התמדה מרושעת, אך הצדיקות מזינה את הרוח היצירתית של התנסות היחיד במציאויות החיות של אמת הנצח ובהתייחדות המדורגת של הרוחות האלוהיות של האב והבן. בקשר הרוחני שבין הבן-המאמין לאב האלוהי, לעולם לא תוכלנה להתקיים לא דוקטרינה סופית ולא עליונות כיתתית של התודעה הקבוצתית.

182:1.9 (1965.3) במהלך תפילתו האחרונה של המאסטר עם שליחיו, הוא התייחס לעובדה שהוא ביטא את **שמו** של האב עבור העולם. ואכן, זה מה שהוא הגשים בגילוי של האל באמצעות חייו המושלמים בגוף בשר ודם. האב שבשמים ביקש לגלות את עצמו למשה, אך לא יכול היה להמשיך מעבר לכך שנאמר, "אהיה." כאשר הוא התבקש לגלות על עצמו עוד, נאמר רק, "אהיה אשר אהיה." ואולם, כאשר סיים ישוע את חייו עלי אדמות, שמו של האב התגלה במידה כזו שהמאסטר, אשר היה התגשמות האב בגוף, יכול היה לומר באמת:

182:1.10 (1965.4) אני הוא לחם החיים.

182:1.11 (1965.5) אני המים החיים.

182:1.12 (1965.6) אני אור העולם.

182:1.13 (1965.7) אני תשוקתם של כל העידנים.

182:1.14 (1965.8) אני הדלת הפתוחה אל גאולת הנצח.

182:1.15 (1965.9) אני מציאות חיי העד.

182:1.16 (1965.10) אני הרועה הטוב.

182:1.17 (1965.11) אני נתיב המושלמות האינסופית.

182:1.18 (1965.12) אני התחייה והחיים.

182:1.19 (1965.13) אני הוא סוד ההישרדות הנצחית.

182:1.20 (1965.14) אני הוא הדרך, האמת והחיים.

182:1.21 (1965.15) אני הוא האב האינסופי של ילדי הסופיים.

182:1.22 (1965.16) אני הוא גפן האמת; ואתם השריגים.

182:1.23 (1965.17) אני תקוות כל יודעי האמת החיה.

182:1.24 (1965.18) אני הוא הגשר החי מעולם אחד למשנהו.

182:1.25 (1965.19) אני הוא החיבור החי בין הזמן לנצח.

182:1.26 (1965.20) וכך הרחיב ישוע את ההתגלות החיה של שם האלוהים עבור הדורות כולם. וכפי שהאהבה האלוהית מגלה את טיבו של האל, כך מעידה האמת הנצחית את שמו בשיעורים הולכים וגדלים.

2. השעה האחרונה לפני הבגידה

182:2.1 (1966.1) השליחים חוו הלם גדול כאשר הם שבו אל המחנה וגילו כי יהודה נעדר. בשעה שהאחד-עשר שוחחו ברגשות נסערים על חברם, השליח הבוגד, לקחו דוד זבדיה ויוחנן מרקוס את ישוע הצידה וגילו לו כי הם עקבו אחר יהודה במשך ימים אחדים וכי הם ידעו על כוונתו למסור אותו לידי אויביו. ישוע הקשיב להם, אך אמר רק את זאת: "ידידיי,

דבר לא יוכל להתרחש לבן האדם, זולת מה שרוצה האב שבשמים. אל ידאג לבבכם; כל הדברים פועלים לשם תפארת האל ולשם גאולת האדם."

182:2.2 (1966.2) מצב רוחו המרומם של ישוע הלך ודעך. בחלוף השעה, הוא הפך יותר ויותר רציני ואף עצוב. השליחים היו נסערים מאוד ומיאנו לחזור אל אוהליהם, אפילו כאשר המאסטר בעצמו ביקש זאת מהם. ואלה היו מילותיו האחרונות לאחד-עשר, כאשר שב משיחתו עם דוד ויוחנן: "לכו לכם לנוח ידידיי. הכינו את עצמכם למלאכה של מחר. וזכרו, אנחנו כולנו חייבים תמיד להכפיף את עצמנו לרצונו של האב שבשמים. את שלומי אשאיר לכם." ולאחר שסיים את לומר את דבריו אלה, סימן להם לשוב לאוהליהם, אך כאשר הם הלכו לדרכם, הוא קרא אל פטרוס, יעקב ויוחנן ואמר, "אבקש אתכם להישאר עמי עוד זמן-מה."

182:2.3 (1966.3) השליחים נרדמו אך ורק מפני שהיו תשושים באמת ובתמים; מאז הגיעו לירושלים הם ישנו מעט מאוד. ולפני שהלכו אל אוהליהם הנפרדים, הוביל אותם שמעון הקנאי אל אוהלו, שם אוחסנו החרבות וכלי הנשק הנוספים, וסיפק לכל אחד מהם מכלי הנשק הללו. כולם, פרט לנתנאל, קיבלו את כלי הנשק והתחמשו. נתנאל סירב להתחמש ואמר: "אחיי, המאסטר אמר לנו שוב ושוב כי מלכותו איננה מן העולם הזה, וכי שליחיו לא יידרשו לכונן אותה בכוח החרב. אני מאמין בזאת; אינני סבור כי המאסטר זקוק לכך שנשתמש בחרבות לשם הגנתו. כולנו ראינו את עוצמתו הכבירה וכולנו יודעים שאם ירצה, יוכל להתגונן מפני אויביו. אם לא יעמוד אל מול אויביו, הרי זה מפני שכך הוא מבקש למלא את רצון אביו. אתפלל, אך לא אחזיק בחרב." ולאחר שאנדראס שמע את נאומו של נתנאל, הוא הושיט את חרבו אל שמעון הקנאי. וכך, תשעה מהם היו חמושים בשעה שהם נפרדו לשנת הלילה.

182:2.4 (1966.4) הטינה אשר הם חשו כלפי יהודה על בגידתו מילאה לרגעים את דעת השליחים. הערתו של המאסטר בנוגע ליהודה אשר נכללה בתפילה האחרונה, פקחה את עיניהם להבין כי הוא נטש אותם.

182:2.5 (1966.5) לאחר ששמונת השליחים הלכו לאוהליהם, ובזמן שפטרוס, יעקב ויוחנן המתינו להנחיות המאסטר, קרא ישוע לדוד זבדיה וביקש ממנו "שלח אליי את השליח המהיר

והנאמן ביותר שלך." ולאחר שדוד הביא אליו אדם בשם יעקב, אשר שימש לפנים כשליח בקו היומי שבין ירושלים לבית צידה, פנה אליו ישוע ואמר: "מהר אל אבנר אשר בפילדלפיה ואמור לו כך: 'המאסטר שולח לך ברכת שלום ואומר כי הגיעה השעה שבה יימסר לידי אויביו, אשר ימיתו אותו, אך הוא יקום מן המתים ויופיע בפניך לזמן קצר בטרם ילך אל האב, וכן הוא יודיע לך אז מתי יגיע המורה החדש אשר יבוא לשכון בלבבותיכם'." ולאחר שיעקב שינן את המסר הזה לשביעות רצונו של המאסטר, שילח אותו ישוע לדרכו ואמר: "אל תחשוש מיד אדם, יעקב, כי הלילה ירוץ לצדך רץ בלתי-נראה."

182:2.6 (1967.1) אז נפנה ישוע אל עבר מנהיג היוונים האורחים אשר שהו עמם במחנה ואמר: "אחַי, אל תדאג בשל מה שעתיד לקרות, שכן הזהרתי אותך מראש. בן האדם יומת לבקשת אויביו, ראשי הכוהנים ומנהיגי היהודים, אך אני אקום ואהיה עמכם למשך זמן-מה בטרם אלך אל האב. ולאחר שתראה את כל מה שיתרחש, הלל את האל וחזק את אחיך."

182:2.7 (1967.2) בתנאים רגילים היו מברכים השליחים את המאסטר בברכת לילה טוב אישית, אך הערב הם היו טרודים מאוד בשל ההכרה הפתאומית בנטישתו של יהודה. בנוסף, השפיעה עליהם עד מאוד תפילת הפרידה הבלתי-שגרתית של המאסטר, ועל-כן הם שמעו את ברכת הפרידה שלו והלכו להם בדממה.

182:2.8 (1967.3) כך אמר ישוע לאנדראס עת נפרדו באותו לילה: "אנדראס, עשֵׂה כל אשר ביכולתך בכדי לשמור על אחיך יחדיו עד אשר אשוב לאחר שאשתה מן הכוס הזו. חזק את אחיך, בראותכם שכבר סיפרתי לכם הכול. שיהיה לך שלום."

182:2.9 (1967.4) איש מן השליחים לא ציפה שדבר-מה יוצא-דופן יקרה באותו הלילה, שהרי השעה כבר הייתה מאוחרת מאוד. הם ביקשו לישון ולקום מוקדם בבוקר בכדי להתכונן לגרוע מכל. הם סברו כי הכוהנים הראשיים יבקשו לעצור את ישוע בבוקר, שהרי שום מלאכת חול לא התבצעה בערב הפסח לאחר צהרי היום. רק דוד זבדיה ויוחנן מרקוס ידעו כי אויבי ישוע ויהודה היו בדרכם למקום עוד באותו הלילה.

182:2.10 (1967.5) דוד נטל על עצמו לשמור על הדרך העליונה אשר הובילה אל דרך בית עניא-ירושלים, ואילו יוחנן מרקוס שמר על הדרך אשר הובילה מקידרון לגת שמנים. בטרם

יצא דוד למשמרת אשר קבע לעצמו, הוא נפרד מישוע ואמר: "מאסטר, היה לי אושר כביר לשרת אתך. אחיי הם שליחיך, אך אני נהניתי לעשות את הדברים הקטנים אשר נדרש לעשות, ואתגעגע אליך בכל ליבי לאחר שתלך." אז אמר ישוע לדוד: "דוד, בני, אחרים עשו את אשר התבקשו לעשות, ואילו אתה שרתת מתוך צו לבך, והמסירות שלך לא נעלמה מעיניי. גם אתה, יום אחד, תשרת עמי בממלכת הנצח."

182:2.11 (1967.6) ואז, כאשר נפנה ללכת אל עמדת השמירה על הדרך העליונה, אמר דוד לישוע: "אתה יודע, מאסטר, קראתי למשפחה שלך וקיבלתי מסר כי הלילה הם הגיעו ליריחו. הם יגיעו לכאן מחר בצהריים, שהרי מסוכן להם לעלות בדרך הדמים הלילה." וישוע השפיל את מבטו אל דוד ואמר רק: "כך יהא, דוד."

182:2.12 (1967.7) לאחר שדוד עלה על הר הזיתים, התמקם יוחנן מרקוס על הדרך אשר הובילה לצד הנחל מטה אל ירושלים. יוחנן התכוון להישאר בעמדת השמירה הזו, אלא שהוא השתוקק עד מאוד להיות לצד ישוע ולדעת מה קורה. מעט לאחר שדוד הלך, כאשר ראה יוחנן את ישוע הולך עם פטרוס, יעקב ויוחנן אל גיא סמוך, הוא נמלא בשילוב של מסירות וסקרנות, עזב את עמדת השמירה, עקב אחריהם והתחבא בשיחים. משם ראה ושמע את כל מה שהתרחש ברגעים האחרונים בגן, ממש לפני שיהודה והשומרים החמושים הגיעו לעצור את ישוע.

182:2.13 (1968.1) בעוד כל זה מתרחש במחנהו של המאסטר, נועד יהודה איש-קריות עם מפקד משמר המקדש, אשר בהובלת הבוגד ארגן את אנשיו ליציאה על-מנת לעצור את ישוע.

3. לבד בגת שמנים

182:3.1 (1968.2) לאחר שהמחנה נרגע והשתתק, יצא ישוע ולקח עמו את פטרוס, יעקב ויוחנן. הם עלו כברת דרך קצרה אל גיא סמוך שבו הם נהגו להתפלל ולהתייחד לעיתים קרובות. שלושת השליחים לא יכלו שלא לשים לב לכך שישוע היה מדוכא מאוד; מעולם קודם לכן הם

לא ראו את המאסטר כל-כך טרוד ועצוב. כאשר הגיעו למקום שבו נהג ישוע להתפלל, הוא סימן לשלושתם לשבת ולהתבונן בו בעודו הולך כמטחווי אבן. לאחר שנפל ארצה על פניו, הוא התפלל ואמר: "אבי, באתי אל העולם לעשות את רצונך, וכך עשיתי. יודע אני כי הגיעה השעה למות, ואינני פוחד מכך, אך אני מבקש לדעת האם זהו רצונך כי אשתה מן הכוס הזו. שלח לי אות וסימן שאדע בוודאות כי אָרצה אותך במותי כשם שעשיתי בחיי."

182:3.2 (1968.3) המאסטר המשיך להתפלל עוד רגעים מספר, ואז ניגש אל שלושת השליחים ומצא אותם ישנים שינה עמוקה, שכן עיניהם נעצמו מרוב עייפות והם לא הצליחו להישאר ערים. ישוע העיר אותם ואמר: "מה! אתם לא יכולים לשמור עליי אפילו שעה אחת? אינכם רואים שנשמתי עצובה מאוד, אף נוטה למות, וכי אני זקוק לחברתכם?" לאחר ששלושתם קמו מן השינה, הלך שוב המאסטר לבדו, נפל על הקרקע ושוב התפלל: "אבא, יודע אני שניתן להימנע מן הכוס הזו – אתך כל הדברים אפשריים – אך אני באתי לעשות את רצונך, ואף כי זו כוס מרה, אשתה אותה אם זהו רצונך." לאחר התפילה הזו הגיעה מלאכית רבת-עוצמה לשבת לצדו, דיברה אליו, נגעה בו וחיזקה אותו.

182:3.3 (1968.4) כאשר ישוע שב לשוחח עם שלושת השליחים, הוא שוב מצא אותם ישנים שינה עמוקה. הוא העיר אותם ואמר: "בשעה כזו אני זקוק לכך שתשמרו עליי ושתתפללו איתי – ויותר מכל אתם נדרשים להתפלל שלא להיכנע לפיתוי – למה זה אתם נרדמים כאשר אני עוזב אתכם?"

182:3.4 (1968.5) ואז, בפעם השלישית, שוב פנה המאסטר הצידה להתפלל: "אבא, אתה רואה את שליחיי הנמים; חוס עליהם. הרוח אכן רוצה, אך הגוף חלש. וכעת, אבא, אם כוס זו לא תחלוף, אשתה ממנה. לא רצוני, כי אם רצונך הוא אשר יעשה." לאחר שסיים להתפלל, נותר עוד רגע ופניו ארצה. כאשר קם וחזר אל שליחיו, שוב מצא אותם ישנים. הוא התבונן בהם, ובתנועה מרחמת אמר ברוך: "המשיכו לישון ונוחו כעת; חלפה שעת ההחלטה. הגיעה השעה שבה בן האדם יימסר לידי אויביו." כאשר הושיט את ידו מטה להעירם, אמר: "קומו, בואו נחזור אל המחנה, כי זה אשר בוגד קרוב הוא, והגיעה השעה שבה יפוץ צאני לכל עבר. אך כבר סיפרתי לכם על כל אלה."

182:3.5 (1968.6) במהלך השנים אשר חי ישוע בקרב חסידיו, הם אכן קיבלו הוכחות רבות לטיבו האלוהי. ואולם כעת, הם עמדו לקבל הוכחות חדשות לאנושיותו. ממש לפני ההתגלות הכבירה מכולן באשר לאלוהיותו, תחייתו מן המתים, נדרשה ההוכחה הגדולה ביותר לטיבו האנושי בן התמותה – השפלתו וצליבתו.

182:3.6 (1969.1) בכל פעם שהתפלל בגן, התרחבה-באמונה אחיזתו של הטבע האנושי בטיבו האלוהי; טיבו האנושי התאחד ביתר-שלמות עם רצונו האלוהי של האב. בין יתר הדברים אשר דיברה אליו המלאכית רבת-העוצמה, היה המסר כי האב מבקש שבנו יסיים את משימת המתת שלו עלי אדמות, תוך התנסות בחוויית המוות של היצור ממש, כשם שכל היצורים בני התמותה חייבים לחוות את התפוגגות החומר כאשר הם עוברים מן הקיום בזמן להתקדמות בנצח.

182:3.7 (1969.2) מוקדם יותר בערב, שתיית הכוס לא נדמתה קשה כל-כך, אך בשעה שישוע האדם נפרד משליחיו ושלח אותם לנוח, המבחן הלך והפך מזעזע יותר. ישוע חווה את מפגן הרגשות הטבעי אשר מאפיין את החוויה האנושית הרגילה, וכעת היה עייף מן העבודה, מותש מן השעות הארוכות של עבודה מפרכת והחרדה המעיקה לביטחון שליחיו. אף כי שום אדם לא יכול להתיימר להבין את מחשבותיו ואת רגשותיו של בן אל אשר התגשם בגוף בשעה שכזו, יודעים אנו כי הוא סבל מעצב בל-יתואר, שכן הזיעה ניגרה ממנו בטיפות גדולות. סוף-סוף הוא השתכנע כי האב התכוון לאפשר למאורעות להתרחש באופן הטבעי; והוא היה נחוש לחלוטין שלא להשתמש בכוחותיו הריבוניים כשליט העילאי של יקום בכדי להציל את עצמו.

182:3.8 (1969.3) צבאות השמים של בריאה עצומת ממדים נאספו וריחפו כעת מעל לזירה הזו, כאשר עליהם מפקדים ארעית במשולב גבריאל ומכוונן המחשבה אשר הפך לאישי של ישוע. מפקדי החטיבות של צבאות השמים הללו הוזהרו שוב ושוב שלא להתערב במאורעות על-פני האדמה, אלא אם כן ישוע עצמו יורה להם להתערב.

182:3.9 (1969.4) חוויית הפרידה משליחיו העיקה עד מאוד על לבו האנושי של ישוע; צער האהבה הכביד עליו והקשה עליו לעמוד במוות אשר הוא ידע היטב כי מצפה לו. הוא הבין

כעת עד כמה חלשים ובורים היו שליחיו, והוא חשש לעזוב אותם. היטב הוא ידע כי שעת העזיבה הגיעה, אך לבו האנושי של ישוע השתוקק לברר האם קיימת אפשרות לחמוק מן הגורל האכזר של הסבל והצער. ולאחר שביקש לחמוק ונכשל בכך, הוא היה מוכן לשתות את הכוס. דעתו האלוהית של מיכאל ידעה כי הוא עשה כמיטב יכולתו עבור שנים-עשר השליחים; אך לבו האנושי של ישוע ביקש לעשות עבורם עוד יותר בטרם יוותרו לבדם בעולם. לבו האנושי של ישוע נשבר בקרבו; הוא באמת אהב את אחַיו. הוא היה מבודד מבני משפחתו הארצית; אחד מחבריו הנבחרים בגד בו. בני עמו של אביו, יוסף, דחו אותו, וכך איבדו את מקומם כעַם בעל תפקיד ארצי מיוחד. נשמתו התענתה באהבה מבולבלת ובחסד אשר נדחה. היה זה אחד מאותם רגעים אנושיים איומים שבהם נדמה כי הכול נופל בכוח מרסק ואכזרי ובצער בלתי-נדלה.

182:3.10 (1969.5) אנושיותו של ישוע לא הייתה בלתי-רגישה למצב הזה של בדידות פרטית, בושה ציבורית והעובדה שנדמה כי משימתו נכשלה. כל הרגשות הללו העיקו עליו כמשא כבד מנשוא. בצערו הגדול הוא שב והגה ברגעי ילדותו בנצרת ובתחילת עבודתו בגליל. בעת המבחן הקשה צפו ועלו בזיכרונו רבים מן המאורעות הנעימים של רגעי תחילת משימתו. הזיכרונות הישנים הללו מנצרת, כפר נחום, הר החרמון, והזריחה והשקיעה על מימי הכנרת המבהיקים הרגיעו אותו ועזרו לו לחזק את לבו האנושי ולהכינו למפגש עם הבוגד, אשר עתיד לבגוד בו עוד מעט קט.

182:3.11 (1970.1) עוד בטרם הגעתם של יהודה והחיילים, המאסטר שוב חזר אל קור רוחו הרגיל; הרוח ניצחה את הגוף; האמונה התגברה על כל הנטיות האנושיות של הפחד והספק. הוא עבר בהצלחה את המבחן העילאי של התממשות הטבע האנושי השלם. שוב היה בן האדם מוכן להתייצב את מול אויביו בשוויון-נפש ומתוך הביטחון המלא כי איש לא יוכל להכניעו כאדם בן-תמותה בשעה שהוא מסור לחלוטין לעשיית רצון אביו.

מסמך 183

הבגידה בישוע ומעצרו

183:0.1 (1971.1) לאחר שישוע העיר לבסוף את פטרוס, יעקב ויוחנן, הוא הציע להם שילכו אל אוהליהם לישון על-מנת להתכונן לאירועי המחר. ואולם, השליחים כבר היו ערים לחלוטין; השינה החטופה רעננה אותם, וחוץ מזה, הם הסתקרנו והתעוררו מפאת ההגעה למקום של שני שליחים נרגשים, אשר ביקשו לפגוש את דוד זבדיה, והלכו לפגוש אותו מיד עם שפטרוס הודיע להם על המקום שבו הוא עמד ושמר.

183:0.2 (1971.2) למרות ששמונת השליחים ישנו שינה עמוקה, היוונים, אשר חנו לצדם, חששו יותר מצרות, עד כדי כך שהם הפקידו זקיף על-מנת שייתן להם התראה במקרה סכנה. כאשר שני השליחים הגיעו במרוצה אל תוך המחנה, הזקיף היווני העיר מיד את כל חבריו בני עמו, ואלה יצאו לבושים וחמושים לגמרי מאוהליהם. למעט שמונת השליחים, כל המחנה היה ער כעת. פטרוס ביקש לקרוא לעמיתיו, אך ישוע מנע זאת ממנו בתקיפות. המאסטר ביקש מהם בנועם לעזוב אל אוהליהם, אך הם לא אבו להיענות לבקשתו.

183:0.3 (1971.3) משהמאסטר לא הצליח לפזר את חסידיו, הוא עזב אותם וצעד מטה אל עבר בית הבד אשר שכן בסמוך לכניסה של מחנה גת שמנים. אף כי שלושת השליחים, היוונים ויתר שוכני המחנה היססו בטרם יצאו מיד בעקבותיו, יוחנן מרקוס מיהר מסביב, דרך עצי הזית, והתחבא בסככה קטנה הסמוכה לבית הבד. ישוע התרחק מן המחנה ומחבריו כך שכאשר יבואו לעצור אותו, יעצרו אותו מבלי ששליחיו ייפגעו. המאסטר חשש ששליחיו יהיו

ערים ונוכחים בשעת מעצרו, פן בגידתו של יהודה תעורר את כעסם במידה כזו שיתנגדו לחיילים ויילקחו למעצר יחד עמו. הוא חשש מכך שאם הם ייעצרו יחד אתו, אף הם עלולים למות עמו.

183:0.4 (1971.4) אף-על-פי שישוע ידע כי התוכנית להמיתו מקורה במועצת שליטי היהודים, הוא ידע גם שכל התוכניות הנכלוליות האלה נתמכות עד תום בידי לוציפר, שטן וקליגסטיה. והוא אף ידע היטב שהמורדים הללו של העולמות ישמחו לראות את מותם של כל שליחיו לצדו.

183:0.5 (1971.5) ישוע ישב לבדו בבית הבד, ושם הוא המתין לבוא הבוגד. באותם רגעים חזו בו רק יוחנן מרקוס ומספר עצום של הוויות שמימיות.

1. רצון האב

183:1.1 (1971.6) קיימת סכנה גדולה שרבים מן הדברים אשר נאמרו, וכן רבים מן המאורעות הקשורים לסיומה של נתיבתו של המאסטר בגוף, יובנו שלא כהלכה. אין לבלבל בין היחס האכזר אשר לו זכה ישוע מידי משרתים בורים ומידי חיילים כהי-חושים, בין המשפט הבלתי-הוגן לו זכה, חוסר הרגש אשר הפגינו כלפיו מנהיגי הדת, לבין העובדה כי בעוד שישוע סבל את כל הסבל וההשפלה, הוא אכן קיים את רצון האב בפרדיס. אכן, אמת היא כי רצון האב היה כי בנו ישתה את מלוא כוס ההתנסות האנושית, מן הלידה ועד המוות, אך האב שבשמים לא היה קשור כלל להתנהגות הברברית של מי שהיו אמורים להיות בני-אנוש מתורבתים, ואשר עינו באכזריות כה רבה את המאסטר והשפילו אותו השפלה אחר השפלה נוכח אי-ההתנגדות אשר הפגין. ההתנסויות הבלתי-אנושיות והמזעזעות אשר ישוע נדרש לחוות בשעות חייו האחרונות בגוף בן-תמותה לא היו בשום צורה שהיא חלק מרצונו האלוהי של האב, זה אשר טיבו האנושי של ישוע התחייב למלא בעת שנכנע כאדם סופית לאל, ואשר התבטא בתפילה בת שלושת החלקים אשר נשא בגן בשעה ששליחיו העייפים נמו את תנומתם באפיסת כוחות.

183:1.2 (1972.1) האב שבשמים אבה שבנו, בן המתת, יסיים את הקריירה שלו עלי אדמות באופן **טבעי**, בדומה לאופן שבו נדרשים כל בני התמותה לסיים את חייהם על-פני האדמה בגוף בשר ודם. גברים ונשים רגילים לא יכולים לצפות ליחס מיוחד אשר יקל על שעות חייהם האחרונות על-פני הארץ ועל מותם. בהתאם לכך בחר ישוע לסיים את חייו בגוף באופן אשר תאם את השתלשלות העניינים הטבעית, והוא סירב בהתמדה לחלץ את עצמו מאחיזתה האכזרית של הקנוניה האנושית המרושעת של המאורעות הבלתי-אנושיים, אשר הלכה וקרבה בוודאות וכללה השפלה בלתי-תיאמן ומוות אכזרי. ואפילו החלק הקטן ביותר של כל מפגן השנאה הזה, ושל כל מפגן האכזריות הזה, שלא נראה כמותו, היה מעשה ידיהם של אנשים רעים, של בני-תמותה מרושעים. האל שבשמים לא רצה זאת, ואף אויביו המושבעים של ישוע לא קבעו שכך יהיה, למרות שהם עשו רבות על-מנת שבני התמותה הרעים, הבלתי-חושבים, ידחו את בן המתת. אפילו אב החטא הסב את פניו נוכח האימה המייסרת של סצנת הצליבה.

2. יהודה בעיר

183:2.1 (1972.2) לאחר שיהודה עזב בפתאומיות שכזו את שולחן הסעודה האחרונה, הוא הלך ישירות אל בית דודנו, ושניהם יחד הלכו ישירות אל מפקד משמר המקדש. יהודה ביקש מן המפקד לאסוף את חייליו והודיע לו כי הוא מוכן להובילם אל ישוע. מכיוון שיהודה הגיע למקום מעט מוקדם מן המצופה, הם התמהמהו מעט בטרם יצאו לביתו של מרקוס, שם ציפה יהודה למצוא את ישוע ואת השליחים. המאסטר והאחד-עשר עזבו את ביתו של אליהו מרקוס חמש-עשרה דקות לפני הגעתם של הבוגד והחיילים. עד לזמן שבו הגיעה משלחת המעצר אל ביתו של מרקוס, ישוע והאחד-עשר כבר נמצאו הרחק מחוץ לחומות העיר בדרך אל המחנה אשר בהר הזיתים.

183:2.2 (1972.3) יהודה הוטרד עד מאוד מכישלונו זה למצוא את ישוע בביתו של מרקוס ובחברתם של אחד-עשר גברים, אשר רק שניים מהם היו חמושים ומוכנים להתנגדות. נודע

לו כי באותו אחר-צהריים, בשעה שהם יצאו מן המחנה, רק פטרוס ושמעון הקנאי חגרו את חרבותיהם; יהודה קיווה לעצור את ישוע בזמן שבעיר שרר השקט, ובשעה שהיה סיכוי נמוך להתנגדות. הבוגד פחד שאם הם ימתינו עד לשובם למחנה, הם יפגשו יותר מארבעים מן החסידים, והוא אף ידע שברשות שמעון הקנאי היה מצבור נשק רחב. בהדרגה הפך יהודה עצבני יותר ויותר בזמן שחשב כיצד אחד-עשר השליחים הנאמנים יתעבו אותו, והוא חשש כי הם כולם יבקשו להרגו. הוא לא היה רק בלתי-נאמן, אלא גם מוג-לב של ממש.

183:2.3 (1973.1) לאחר שהם לא הצליחו למצוא את ישוע באולם העליון, יהודה ביקש את מפקד המשמר לשוב אל המקדש. עד לשעה הזו החלו המנהיגים להתקבץ בביתו של הכוהן הגדול ולהכין את עצמם לקבלתו של ישוע, שכן העסקה אשר הם סגרו עם הבוגד קבעה כי הוא ייעצר עד חצות הליל. יהודה הסביר לעמיתיו כי הם פספסו את ישוע בביתו של מרקוס, וכי יהיה זה נחוץ ללכת אל גת שמנים על-מנת לעצרו. הבוגד המשיך והסביר שיותר מארבעים חסידים חנו במחנה ושהם כולם היו חמושים. שליטי היהודים הזכירו ליהודה כי ישוע תמיד הטיף לאי-התנגדות, אך יהודה השיב להם שהם לא יוכלו להסתמך על כך שחסידיו של ישוע יצייתו להנחיה הזו. הוא ממש חשש לחייו, ולכן העז וביקש כי פלוגה בת ארבעים חיילים חמושים תתלווה אליו. מכיוון שלא היה בנמצא כוח כזה תחת פיקודן של הרשויות היהודיות, הם הלכו מיד למצודת אנטוניה וביקשו את המפקד הרומי להקצות להם את המשמר שלו; ואולם, כאשר נודע לזה כי בכוונתם לעצור את ישוע, הוא סירב מיד להיענות לבקשתם והפנה אותם אל המפקד האמון עליו. וכך חלפה לה שעה נוספת, כשהם הולכים מסמכות אחת לאחרת, עד שהם נאלצו ללכת אל פילטוס בעצמו ולבקש ממנו את רשותו להשתמש במשמר הרומי. כאשר הם הגיעו אל משכנו של פילטוס השעה כבר הייתה מאוחרת, ופילטוס כבר פרש אל חדרו הפרטי עם אשתו. הוא היסס לקחת חלק בכל התוכנית, וההיסוס שלו גבר בשל בקשתה של אשתו ממנו לסרב לבקשה. אך בשל העובדה שנציג הסנהדרין היה נוכח וביקש זאת ממנו באופן אישי, סבר המושל כי מוטב להיענות לבקשה, שכן כך הוא יכול היה לתקן בשלב מאוחר יותר כל שגיאה שהם עלולים לבצע.

183:2.4 (1973.2) וכך, כאשר יהודה איש-קריות יצא מן המקדש, בסביבות השעה אחת-עשרה וחצי, נלוו אליו יותר משישים איש – משמר המקדש, חיילים רומאים ובעלי תפקיד סקרנים

מטעם הכוהנים הראשיים והשליטים.

3. מעצרו של המאסטר

183:3.1 (1973.3) בשעה שחבורת החיילים החמושים והשומרים התקרבה אל הגן עם לפידים ומנורות בידיהם, יצא יהודה הרחק לפני החבורה בכדי שיוכל לזהות במהירות את ישוע וכך יוכל הכוח העוצר להניח עליו את ידיו לפני שעמיתיו יוכלו לצאת להגנתו. והייתה גם סיבה נוספת שבעטיה יהודה בחר לצאת לפני אויבי המאסטר: הוא חשב שהדבר יוכל להיראות כאילו הוא הגיע לאזור לפני החיילים, בכדי שהשליחים והאחרים שנמצאים בסביבתו של ישוע לא יקשרו אותו ישירות לשומרים החמושים אשר הגיעו ממש בעקבותיו. יהודה אפילו חשב להצטייר כאילו מיהר בכדי להזהיר אותם מפני בואו של כוח המעצר, ואולם התוכנית הזו סוכלה באופן הברור שבו ברך ישוע את הבוגד לשלום. אף כי המאסטר דיבר בנועם אל יהודה, הפנייה אליו הייתה כאל בוגד.

183:3.2 (1973.4) כאשר פטרוס, יעקב ויוחנן, וכשלושים מחבריהם למחנה, ראו את החבורה החמושה עם הלפידים מגיחה מעבר לעיקול בגבעה, הם ידעו מיד כי החיילים הללו באו לעצור את ישוע, ומיד מיהרו כולם אל עבר בית הבד שלצדו ישב המאסטר לבדו לאור הירח. עת התקרבה חבורת החיילים מצד אחד, שלושת השליחים ועמיתיהם התקרבו מן הצד השני. וכך, כשיהודה ניגש אל המאסטר, שתי הקבוצות עמדו זו מול זו ללא-ניע, כאשר המאסטר נמצא בין הקבוצות ויהודה מתקרב לעברו ומתכונן לנשק לו על מצחו את נשיקת הבגידה.

183:3.3 (1974.1) תקוותו של הבוגד הייתה כי לאחר שהוא יוביל את השומרים אל גת שמנים, הוא פשוט יוכל להסתפק בכך שיצביע על ישוע עבור החיילים, או לכל היותר ינשק אותו כמובטח ואז יסתלק מהמקום. יהודה חשש מאוד מכך שכל השליחים יהיו נוכחים, ושירכזו את התקפתם עליו כנקמה על כך שהעז לבגוד במורם האהוב. ואולם, כאשר המאסטר קיבל את פניו כבוגד, הוא התבלבל עד כדי כך שהוא לא ניסה כלל לברוח.

183:3.4 (1974.2) ישוע עשה עוד ניסיון אחד אחרון להציל את יהודה ממעשה הבגידה בפועל. וכך, לפני שהבוגד הצליח להגיע אליו, הוא צעד הצידה, פנה אל החייל הקרוב אליו ביותר מצד שמאל, מפקדם של הרומאים, ואמר, "את מי אתם מבקשים?" ענה לו המפקד, "את ישוע מנצרת." או-אז נעמד ישוע מיד אל מול הקצין, עמד בהוד ובשלווה של אל כל הבריאה הזו כולה, ואמר, "אני הוא." רבים מן החמושים בפלוגה שמעו את ישוע מלמד במקדש, אחרים למדו על אודות פעולותיו הכבירות. ולכן, משמעו אותו מכריז באומץ על זהותו נסוגו העומדים בשורות הראשונות לפתע לאחור. הם הופתעו משלוותו ומן ההדר שבו הכריז על זהותו. לפיכך לא היה ליהודה צורך להמשיך בתוכנית הבגידה שלו. המאסטר גילה את עצמו באומץ לאויביו, והם יכלו לעצרו ללא כל סיוע מצד יהודה. ואולם, הבוגד נדרש לעשות דבר-מה בכדי להצדיק את נוכחותו בקרב חבורת החמושים, ומעבר לכך, הוא רצה למלא את תפקידו בעסקת הבגידה אשר סיכם עם מנהיגי היהודים בכדי שיוכל לדרוש את הגמול ואת הכבוד הגדולים אשר האמין שיקבל בתמורה להבטחתו למסור את ישוע לידיהם.

183:3.5 (1974.3) וכאשר השומרים חזרו קדימה מן הנסיגה אשר נסוגו לאחור למראה ישוע ולמשמע קולו יוצא-הדופן, וכאשר השליחים והחסידים הלכו והתקרבו, ניגש יהודה אל ישוע, נישק אותו על מצחו ואמר, "שלום המאסטר והמורה." ובעת שיהודה חיבק את המאסטר שלו, אמר לו ישוע, "ידידי, לא מספיק מה שעשית?! אתה אפילו בוגד בבן האדם בנשיקה?"

183:3.6 (1974.4) השליחים והתלמידים היו המומים, פשוטו כמשמעו, ממה שנגלה לעיניהם. לרגע איש לא זע. או-אז ניתק ישוע את עצמו מן החיבוק הבוגד של יהודה, ניגש אל השומרים ואל החיילים ושאל שוב, "את מי אתם מבקשים?" ושוב ענה לו המפקד, "ישוע מנצרת." ושוב ענה לו ישוע: "אמרתי לכם, אני הוא. אם אתם מחפשים אותי, הניחו אפוא לאחרים הללו ללכת לדרכם. ואני מוכן לבוא אתכם."

183:3.7 (1974.5) ישוע היה מוכן לשוב לירושלים בלוויית השומרים, ומפקד החיילים היה מוכן לגמרי להניח לשלושת השליחים ולעמיתיהם ללכת לדרכם בשלום. אך בטרם הם יכלו לצאת לדרכם, בעוד ישוע עומד שם וממתין להנחיות המפקד, אדם בשם מלכוס, שומר הראש הסורי של הכוהן הגדול, ניגש אל ישוע מתוך כוונה לקשור את ידיו מאחורי גבו, זאת למרות שהמפקד הרומי לא פקד על כך שישוע ייכפת. למראה השפלתו זו של המאסטר, פטרוס

ועמיתיו לא הצליחו לעצור עוד בעד עצמם. פטרוס שלף את חרבו ויחד עם האחרים מיהר לפנים וביקש להכות במלכוס. ואולם, עוד בטרם יכלו החיילים להיחלץ לעזרתו של משרת הכוהן הגדול, הרים ישוע את ידו לאות איסור על פטרוס, דיבר אליו בנוקשות ואמר: "פטרוס, הנח את חרבך. כל המניף את חרבו, ייפול על חרבו. האם לא תבין כי זהו רצון האב שאשתה מן הכוס הזו? האם אינך יודע שאפילו כעת סרים לפקודתי שנים-עשר לגיונות של מלאכיות ועמיתיהן, אשר יכולות להציל אותי מידיהם של האנשים המעטים הללו?"

183:3.8 (1975.1) ואף-על-פי שישוע הצליח לעצור את מפגן ההתנגדות הפיזית הזו של חסידיו, הדבר הספיק בכדי לעורר את חששותיו של מפקד המשמר, אשר כעת, בסיוע חייליו, אחז בחוזקה בישוע וקשר את ידיו במהרה. בזמן שהם קשרו את ידיו בחבל גס, אמר להם ישוע: "למה אתם מאיימים עלי בחרבות ובמקלות כאילו באתם לעצור גנב? הייתי אתכם כל יום במקדש, לימדתי את הציבור בגלוי ואתם לא עשיתם כל ניסיון לעצור אותי."

183:3.9 (1975.2) לאחר שקשרו את ישוע, ובשל חששו של מפקד המשמר שחסידיו של המאסטר ינסו לחלץ אותו, הוא ציווה לתפוס אותם; אך החיילים לא היו מהירים מספיק, מכיוון שברגע שחסידיו של ישוע שמעו את פקודתו של המפקד לעצור אותם, הם נסו בבהלה בחזרה אל הגיא. בכל הזמן הזה נותר יוחנן מרקוס במחבוא בבקתה הסמוכה. כאשר יצאו השומרים בחזרה אל עבר ירושלים, ניסה יוחנן מרקוס להתגנב אל מחוץ לבקתה בכדי להצטרף לשליחים ולחסידים אשר ברחו; אך ממש כאשר יצא, חלף לידו אחד מאחרוני החיילים אשר היה בדרכו חזרה מן המרדף אחר החסידים, ראה את הצעיר הזה במעיל הפשתן, רדף אחריו וכמעט והשיגו. למעשה החייל התקרב דיו בכדי להניח את ידו על הכותנת של יוחנן, אך הצעיר פשט את הבגד וחמק ערום בעוד שהחייל נותר עם הבגד הריק בידו. יוחנן מרקוס מיהר אל דוד זבדיה אשר נמצא בדרך העליונה. לאחר שסיפר לדוד את אשר אירע, שניהם מיהרו בחזרה אל אוהלי השליחים אשר ישנו וסיפרו לכל השמונה על הבגידה במאסטר ועל מעצרו.

183:3.10 (1975.3) בסביבות הזמן שהעירו את שמונת השליחים, אלו אשר נסו במעלה הגיא הגיעו חזרה, וכולם התקבצו יחדיו ליד בית הבד בכדי לדון במה שיש לעשות. בינתיים, שמעון פטרוס ויוחנן זבדיה, אשר התחבאו בינות לעצי הזית, יצאו לדרכם בעקבות אספסוף החיילים,

השומרים והמשרתים, אשר הובילו כעת את ישוע בחזרה אל ירושלים כאילו היה פושע מסוכן. יוחנן הלך קרוב לאספסוף, אך פטרוס עקב ממרחק. לאחר שיוחנן מרקוס נס מאחיזת החייל, הוא לבש אדרת שמצא באוהל של שמעון פטרוס ויוחנן זבדיה. הוא שיער כי השומרים עתידים לקחת את ישוע אל ביתו של חנן, הכוהן הגדול לשעבר; על-כן הוא עקף את מטעי הזיתים, הקדים את האספסוף, ומצא מחבוא בסמוך לשער הכניסה של ארמון הכוהן הגדול.

4. דיון בבית הבד

183:4.1 (1975.4) מכיוון שיעקב זבדיה מצא את עצמו נפרד משמעון פטרוס ומאחיו יוחנן, הוא הצטרף כעת אל יתר השליחים ואל חבריהם למחנה בבית הבד, והם דנו במה שראוי לעשות כעת לאחר מעצרו של המאסטר.

183:4.2 (1975.5) אנדראס שוחרר מכל אחריות לניהול קבוצת עמיתיו השליחים; ומכיוון שכך, במשבר הזה, המשבר הגדול ביותר של חייהם, הוא נותר דומם. לאחר שיחה בלתי-רשמית קצרה, עלה שמעון הקנאי על קיר האבן של בית הבד ונשא נאום נלהב בזכות הנאמנות למאסטר ולתנועת המלכות. הוא האיץ בחבריו השליחים וביתר החסידים למהר אחרי האספסוף ולחלץ את ישוע. מרבית החבורה נטתה לאמץ את המתווה התקיף שהגדיר והיו עושים כן בהנהגתו, אלמלא עצתו של נתנאל, אשר נעמד מיד ברגע ששמעון סיים לשאת את דבריו והסב את תשומת הלב אל מה שלימד אותם ישוע תכופות באשר לאי-התנגדות. הוא המשיך והזכיר להם כי באותו לילה ממש הנחה אותם ישוע לשמור על חייהם בכדי שיוכלו לצאת אל העולם ולספר על החדשות הטובות של בשורת מלכות השמים. יעקב זבדיה תמך בנתנאל, וסיפר לאחרים כיצד פטרוס ואחרים שלפו את חרבותיהם בכדי להגן על המאסטר מפני הבאים לעצרו, וכיצד הנחה ישוע את שמעון פטרוס ואת חבריו לחרב לחזור ולחגור אותן. מתי ופיליפוס נשאו אף הם נאומים, אך דבר לא הוכרע בטרם תומאס הסב את תשומת לבם אל העובדה שישוע יעץ לאלעזר שלא לחשוף את עצמו לסכנת המוות, ולכך שהם לא יכלו לעשות הרבה למען הצלתו של המאסטר לאחר שהוא עצמו סירב לאפשר לחבריו להגן

עליו, ומכיוון שהמשיך להתעקש שלא להשתמש בכוחותיו האלוהיים בכדי לטפל באויביו האנושיים. תומאס שכנע אותם להתפזר איש-איש לדרכו, ולקבוע שדוד זבדיה יישאר במחנה בכדי לשמש כמקור לחדשות וכמטה לרצים עבור הקבוצה. עד לשעה שתיים-וחצי אחר חצות המחנה היה כבר נטוש; רק דוד נותר ולצדו שלושה או ארבעה רצים. יתר הרצים נשלחו לברר לאן נלקח ישוע ומה עתיד לעלות בגורלו.

183:4.3 (1976.1) חמישה מן השליחים, נתנאל, מתי, פיליפוס והתאומים, התחבאו בבית פגי ובבית עניא. תומאס, אנדראס, יעקב ושמעון הקנאי התחבאו בעיר. שמעון פטרוס ויוחנן זבדיה הלכו בעקבותיו אל ביתו של חנן.

183:4.4 (1976.2) מעט לאחר עלות השחר, נדד שמעון פטרוס בחזרה אל המחנה בגת שמנים, אשר נראה נטוש והיווה מחזה של ייאוש עמוק. דוד שלח אותו בלוויית רץ להצטרף אל אחיו, אנדראס, אשר שהה בביתו של ניקודמוס בירושלים.

183:4.5 (1976.3) עד לסיום הצליבה ממש, נותר יוחנן זבדיה כל העת סמוך מאוד לישוע, כפי שזה ציווה עליו, והוא היה זה אשר סיפק לרצים של דוד משעה לשעה מידע אשר אותו הם מסרו בחזרה אל דוד שבמחנה אשר בגן, מידע שהועבר אל מקומות המחבוא של השליחים ושל בני משפחתו של ישוע.

183:4.6 (1976.4) אכן, יוּכַה הָרֹעֶה וּתְפוּצֶיןָ הַצֹּאן! אף כי הם כולם הבינו במעורפל כי המאסטר הזהיר אותם מראש כי כזה יהיה המצב, היעלמותו הפתאומית הכניסה אותם להלם כזה שהם לא הצליחו להשתמש במוחותיהם באופן הרגיל.

183:4.7 (1976.5) היה זה מעט לאחר עלות השחר – ממש לאחר שפטרוס נשלח להצטרף אל אחיו – שהגיע למחנה יהודה, אחיו בבשר ובדם של ישוע. הוא היה חסר-נשימה כמעט, שכן הקדים את יתר בני משפחתו של ישוע, ורק בכדי להתעדכן שהמאסטר כבר הושם במעצר; והוא מיהר חזרה במורד דרך יריחו על-מנת לבשר את החדשות לאמו, לאחיו ולאחיותיו. באמצעות יהודה, שלח דוד זבדיה מסר לבני משפחתו של ישוע, וביקש מהם להתכנס בביתם של מרתה ומרים בבית עניא ושם להמתין לחדשות השוטפות אשר יביאו אליהם הרצים שלו.

183:4.8 (1976.6) וזה היה מצבם של השליחים, של ראשי התלמידים ושל בני משפחתו הארצית של ישוע, במהלך המחצית השנייה של יום חמישי ובמהלך שעות הבוקר המוקדמות של יום

שישי. וכל הקבוצות והיחידים הללו שמרו על קשר זה עם זה באמצעות שירות הרצים של דוד זבדיה, אשר המשיך לפעול מן המטה שלו במחנה בגת שמנים.

5. בדרך לארמון הכוהן הגדול

183:5.1 (1977.1) מחלוקת פרצה בין מפקד משמר המקדש היהודי לבין מפקד פלוגת החיילים הרומית, בטרם אלו יצאו מן הגן עם ישוע. חילוקי הדעות נסבו על המקום שאליו יילקח ישוע. מפקד משמר המקדש ציווה לקחתו אל כיפא, הכוהן הגדול המכהן. מפקד פלוגת החיילים הרומיים הנחה לקחת את ישוע אל ארמונו של חנן, הכוהן הגדול הקודם וחותנו של כיפא. הוא ציווה לעשות כן משום שהרומאים נהגו להתייעץ במישרין עם חנן בכל הנוגע לאכיפת חוקי הדת היהודיים הממוסדים. ופקודתו של המפקד הרומי היא אשר מולאה; הם לקחו את ישוע אל ביתו של חנן לשם חקירתו הראשונית.

183:5.2 (1977.2) יהודה, אשר צעד לצד המפקדים, שמע את כל אשר נאמר, אך הוא לא נטל כל חלק במחלוקת, שכן לא המפקד היהודי ולא הקצין הרומי אבו לשוחח עם הבוגד – הם רחשו לו בוז כה עמוק.

183:5.3 (1977.3) בסביבות הזמן הזה נזכר יוחנן זבדיה בהנחייתו של המאסטר כי יישאר בסמוך אליו והוא מיהר לצדו של ישוע, אשר צעד בינות לשני המפקדים. מפקד משמר המקדש ראה את יוחנן מתקרב וציווה על עוזרו: "תפוס את האדם הזה וקשור אותו. הוא אחד מחסידיו של זה." ואולם, כאשר שמע זאת המפקד הרומי, הוא הביט סביב, ראה את יוחנן, וציווה כי ישלחו את השליח אליו וכי איש לא ייגע בו לרעה. אז אמר המפקד הרומי למפקד היהודי: "האדם הזה אינו בוגד ואינו פחדן. ראיתי אותו בגן והוא לא שלף חרב בכדי להתנגד לנו. הוא היה אמיץ דיו להתקרב בכדי להיות לצד המאסטר שלו, ואני אוסר על כולם לגעת בו. החוק הרומי מתיר לכל אסיר כי יתלווה אליו לפחות חבר אחד למשפט, ואין לאסור על אדם זה לעמוד לצד המאסטר שלו, האסיר." כאשר שמע זאת יהודה, הוא הרגיש מבויש ומושפל עד כדי כך שבחר ללכת מאחורי הצועדים, והגיע אל ארמונו של חנן לבדו.

183:5.4 (1977.4) וזהו ההסבר לכך שיוחנן זבדיה הורשה להישאר לצד ישוע לאורך כל המבחנים הקשים אשר נכונו לו באותו לילה וביום שלמחרת. היהודים חששו להתנכל ליוחנן, או לפגוע בו בצורה כלשהי, משום שניתן לו מעין מעמד של עורך-דין רומי, אשר מונה להשקיף על מעשי בית הדין הדתי היהודי. המעמד המיוחד אשר הוקנה ליוחנן התחזק עוד יותר כאשר המפקד הרומי הורה לעוזרו, בעת שמסר את ישוע לידי מפקד משמר המקדש, בסמוך לשער ארמונו של חנן: "התלווה אל האסיר הזה וודא שהיהודים לא יהרגו אותו ללא אישורו של פילטוס. שמור עליו לבל ירצחו אותו, וראה כי חברו, איש הגליל, מורשה לעמוד לצדו ולהשקיף על כל מה שיתרחש." וכך יכול היה יוחנן לעמוד בסמוך לישוע ממש עד לזמן מותו על הצלב, זאת בעוד שיתר עשרת השליחים חויבו להמשיך ולהסתתר. יוחנן נמצא תחת ההגנה הרומית, והיהודים לא העזו לפגוע בו עד לאחר מות המאסטר.

183:5.5 (1977.5) ולאורך כל הדרך עד לארמונו של חנן, ישוע לא פצה את פיו. מרגע מעצרו ועד להופעתו בפני חנן, בן האדם לא הוציא ולו מילה אחת מפיו.

>> מסמך 183 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 185 <<

מסמך 184

לפני בית הדין של הסנהדרין

184:0.1 (1978.1) נציגים מטעמו של חנן הנחו בחשאי את מפקד החיילים הרומיים להביא את ישוע מיד לאחר מעצרו אל ארמונו של חנן. הכוהן הראשי לשעבר ביקש לשמר את יוקרתו כסמכות הדתית העליונה של היהודים. הייתה גם תכלית נוספת להחזקתו של ישוע בביתו למשך מספר שעות, והיא לאפשר זמן לזמֶן כחוק את בית הדין של הסנהדרין. היה זה בלתי-חוקי לכנס את הסנהדרין בטרם שעת הצעת מנחות הבוקר במקדש, והקורבנות הללו הוצעו בסביבות השעה שלוש לפנות בוקר.

184:0.2 (1978.2) חנן ידע שבית דין של חברי הסנהדרין המתין בארמונו של חתנו, כיפא. עד חצות הליל, התכנסו כשלושים מחברי הסנהדרין בביתו של הכוהן הגדול, כך שהם יהיו מוכנים לשפוט את ישוע כאשר זה יובא לפניהם. החברים אשר נאספו היו אך ורק אלו אשר התנגדו נחרצות ובאופן פומבי לישוע ולתורתו. רק עשרים-ושלושה חברים נדרשו על-מנת לשמש כבית דין.

184:0.3 (1978.3) כשלוש שעות שהה ישוע בארמונו של חנן על הר הזיתים, לא רחוק ממקום מעצרו בגת שמנים. יוחנן זבדיה היה חופשי ובטוח בארמונו של חנן לא רק בשל פקודתו של המפקד הרומי, אלא גם משום שהוא ואחיו יעקב היו מוכרים היטב למשרתים הוותיקים, לפי שהם התארחו פעמים רבות בארמון, שכן הכוהן הגדול לשעבר היה קרוב משפחה רחוק של אמם, שלומית.

1. החקירה על-ידי חנן

184:1.1 (1978.4) חנן, אשר התעשר הודות להכנסות המקדש, ואשר חתנו היה הכוהן הגדול המכהן בפועל, ובנוסף לכך קיים מערכת יחסים עם השלטונות הרומיים, אכן היה האדם היהודי החזק ביותר. הוא היה תככן ומתכנן פוליטי ערמומי. הוא ביקש להכווין את האופן שבו ייפטרו מישוע; הוא חשש מלהפקיד משימה חשובה שכזו בידיו האגרסיביות והגסות של חתנו. חנן רצה לוודא כי משפטו של המאסטר יתנהל בשליטתם של הצדוקים; הוא חשש מן האפשרות שהפרושים יביעו כלפיו אהדה, בראותו כי למעשה כמעט כל חברי הסנהדרין מטעם הפרושים תמכו בדרכו של ישוע.

184:1.2 (1978.5) חנן לא ראה את ישוע מזה שנים אחדות, מאז שהמאסטר ביקר בביתו ועזב מיד לאור היחס הקר והמנוכר שלו זכה. חנן התיימר להיעזר בהיכרות המוקדמת ביניהם על-מנת לנסות ולשכנע את ישוע להתכחש לטענותיו ולעזוב את פלשתינה. הוא לא רצה לקחת חלק ברציחתו של אדם טוב, והוא סבר כי ישוע יבחר לעזוב את הארץ מאשר למות. ואולם, כאשר ניצב חנן בפני איש הגליל החסון והנחוש, הוא ידע מיד כי לא יהיה כל טעם בהצעות האלה. ישוע היה אפילו מלכותי יותר ובעל נוכחות רבה מאלה שחנן זכר.

184:1.3 (1979.1) כאשר ישוע היה צעיר, חנן התעניין בו עד מאוד, אך כעת, העובדה שישוע סילק את חלפני הכספים ואת הסוחרים אל מחוץ למקדש העמידה את הכנסותיו של חנן בסכנה. המעשה הזה עורר את טינת הכוהן הגדול לשעבר אף הרבה יותר מאשר תורתו של ישוע.

184:1.4 (1979.2) חנן נכנס אל אולם קבלת הקהל הרחב שלו, התיישב על כיסא גדול וציווה כי ישוע יובא לפניו. לאחר שסקר את המאסטר בדממה במשך רגעים אחדים, אמר: "אתה מבין שצריך לעשות משהו בנוגע לתורה שלך, שכן אתה מפר את הסדר הטוב בארצנו." בעוד שחנן התבונן בקפדנות בישוע, הישיר המאסטר את מבטו אליו, אך לא אמר דבר. שוב דיבר חנן, "מהם שמות התלמידים שלך, חוץ משמעון הקנאי, המתסיס?" ושוב התבונן בו ישוע מלמעלה ועד למטה, אך לא ענה.

184:1.5 (1979.3) חנן הוטרד עד מאוד מסירובו של ישוע לענות לו על שאלותיו. הוא היה כה מוטרד, עד שאמר לו: "לא אכפת לך אם אני לטובתך או לא? אינך מתייחס לכוח שיש בידי כדי להשפיע על המשפט הקרב שלך?" כאשר שמע זאת ישוע הוא אמר: "חנן, יודע אתה שלא תוכל לעשות לי דבר, אלא אם כן ירשה זאת אבי. יש אשר יחסלו את בן האדם בשל בורותם; הם פשוט אינם יודעים לעשות טוב יותר, אך אתה, חבר, אתה יודע מה אתה עושה. איך תוכל, אפוא, לדחות את אור האלוהים?"

184:1.6 (1979.4) טון הדיבור הנעים שבו פנה ישוע אל חנן כמעט ובלבל אותו. ואולם, הוא כבר גמר אומר שישוע חייב או לעזוב את פלשתינה, או למות; על-כן אזר אומץ ושאל: "מה בדיוק אתה מנסה ללמד את העם? מי אתה טוען שאתה?" ענה לו ישוע: "היטב תדע כי דיברתי בפומבי באוזני העולם. לימדתי בבתי הכנסת ופעמים רבות גם בבית מקדש, ושם האזינו לי כל היהודים ורבים מן הגויים. לא נשאתי דבר בסתר; למה זה, אפוא, תשאלני על תורתי? למה שלא תזמֵן את אלו אשר שמעו אותי ותשאל אותם? הרי ירושלים כולה שמעה את דבריי, אפילו אם אתה עצמך לא שמעת." אך לפני שהספיק חנן לענות, ניגש המשרת הראשי של הארמון, אשר עמד קרוב, סטר לישוע על פניו ואמר, "איך אתה מעז לענות לכוהן הגדול במילים שכאלה?" חנן לא גער כלל במשרתו, אך ישוע פנה אליו ואמר, "ידידי, אם אמרתי דבר-מה רע, הגד מה אמרתי רע; אך אם אמת דיברתי, למה אתה מכה אותי?"

184:1.7 (1979.5) אף-על-פי שחנן הצטער על כך שמשרתו סטר לישוע, הוא היה גאה מדי מכדי להתייחס לכך. מתוך הבלבול שבו היה שרוי, הוא פרש לחדר אחר והשאיר במשך שעה כמעט את ישוע לבדו עם משרתי הבית ועם שומרי המקדש.

184:1.8 (1979.6) כאשר חזר, הוא ניגש אל צד המאסטר ואמר, "האם אתה מתיימר להיות המשיח, גואל ישראל?" אמר ישוע: "חנן, אתה מכיר אותי מצעירותי. אתה יודע שאני לא טוען להיות דבר פרט למה שקבע אבי, וכי נשלחתי עבור כל בני האדם, גויים כיהודים." אמר לו אז חנן: "נאמר לי כי טענת שאתה המשיח; האם נכון הדבר?" נשא ישוע את מבטו אל חנן ואמר רק, "כך אתה אמרת."

184:1.9 (1980.1) בסביבות הזמן הזה הגיעו שליחים מארמונו של כיפא על-מנת לברר באיזו שעה יובא ישוע לפני בית הדין של הסנהדרין, ומכיוון שהשחר כבר היה קרוב, חנן חשב כי

מוטב שישלח את ישוע אל כיפא, כשהוא קשור ונתון בחזקתם של שומרי המקדש. הוא עצמו הלך אחריהם זמן קצר לאחר מכן.

2. פטרוס בחצר

184:2.1 (1980.2) כאשר חבורת השומרים והחיילים התקרבה אל שערי ארמונו של חנן, יוחנן זבדיה צעד לצד מפקד החיילים הרומי. יהודה צעד מרחק מה מאחור, ושמעון פטרוס היה במרחק רב מאחור. לאחר שיוחנן נכנס אל חצר הארמון עם ישוע והשומרים, התקרב יהודה אל השער, אך מכיוון שראה שם את ישוע ואת יוחנן, המשיך אל ביתו של כיפא, ביודעו ששם עתיד להתקיים המשפט האמיתי של המאסטר. מעט לאחר שעזב יהודה, שמעון פטרוס הגיע. יוחנן ראה אותו עומד מול השער ממש בזמן שעמדו לקחת את ישוע אל תוך הארמון. השוערת אשר שמרה על השער הכירה את יוחנן, וכאשר הוא דיבר אליה וביקש ממנה להכניס את שמעון היא נענתה לו בשמחה.

184:2.2 (1980.3) לאחר שנכנס אל החצר, התקרב פטרוס אל האש וביקש להתחמם, שכן הלילה היה צונן. הוא הרגיש מאוד לא במקום, שם בינות לאויביו של ישוע, ואכן, הוא היה שלא במקומו. ישוע לא הנחה אותו להישאר קרוב אליו כפי שביקש זאת מיוחנן. פטרוס היה אמור להיות כשאר השליחים, אשר הוזהרו בפירוש שלא לסכן את חייהם בזמנים האלה של המשפט והצליבה של המאסטר שלהם.

184:2.3 (1980.4) פטרוס השליך את חרבו מעט לפני שהגיע אל הארמון ולפיכך היה בלתי-חמוש כאשר נכנס אל חצר הארמון של חנן. דעתו הייתה שרויה במערבולת של בלבול; הוא התקשה לתפוש את העובדה שישוע נעצר. הוא לא הצליח לתפוש את המצב לאשורו – כי הוא נמצא בחצרו של חנן, מתחמם לצד משרתיו של הכוהן הגדול. הוא תמה מה עשו יתר השליחים, וגם חכך בדעתו כיצד הצליח יוחנן להיכנס לארמון, והחליט שזה משום שהכיר את המשרתים, מכיוון שהוא ביקש מן השוערת להכניסו.

184:2.4 (1980.5) מעט לאחר שהשוערת הכניסה את פטרוס, ובעודו מתחמם לצד האש, היא ניגשה אליו ואמרה בקנטרנות, "האם גם אתה אחד מתלמידיו של האיש הזה?" עתה פטרוס לא היה צריך להיות מופתע מכך שהיא זיהתה אותו, שהרי יוחנן היה זה אשר ביקש מן הנערה להכניסו בשערי הארמון; ואולם הוא היה שרוי בעצבים ובמתח כה גדולים, עד שעצם הזיהוי גרם לו לאבד את עשתונותיו, והמחשבה העיקרית אשר עלתה במוחו הייתה כי עליו להישאר בחיים, ועל-כן ענה מיד על שאלתה של הנערה ואמר, "אני לא."

184:2.5 (1980.6) מעט מאוד לאחר מכן ניגש משרת אחר אל פטרוס ושאל: "האם לא ראיתי אותך בגן בשעה שעצרו את הבחור הזה? האין גם אתה אחד מחסידיו?" כעת פטרוס היה מבוהל לחלוטין; הוא לא ראה כיצד יוכל לחמוק בבטחה מן המאשימים הללו; ועל-כן הכחיש בנחישות כל קשר לישוע ואמר, "אינני מכיר את האיש הזה, ואני גם אינני אחד מחסידיו."

184:2.6 (1980.7) בסביבות אותה שעה לקחה השוערת את פטרוס הצידה ואמרה לו: "אני בטוחה שאתה תלמיד של ישוע הזה, לא רק בגלל שאחד מחסידיו ביקש ממני להכניס אותך אל החצר, אלא גם כי אחותי שכאן אומרת שראתה אותך במקדש עם האדם הזה. למה אתה מכחיש את זה?" לשמע ההאשמה, הכחיש פטרוס כל קשר לישוע, קילל נמרצות וחזר ואמר שוב, "אני אינני חסיד של האדם הזה; אני אפילו לא מכיר אותו; מעולם לא שמעתי עליו קודם."

184:2.7 (1981.1) פטרוס התרחק מהאש למשך זמן-מה והסתובב בחצר. הוא רצה לברוח, אך חשש למשוך תשומת לב אל עצמו. מכיוון שהיה לו קר, הוא חזר אל קרבת האש ואחד מן האנשים אשר עמד בסמוך אמר: "בטוח שאתה אחד מתלמידיו של האיש הזה. ישוע הוא גלילי, וגם המבטא שלך מסגיר אותך, כי גם אתה מדבר כמו גלילי." ושוב הכחיש פטרוס כל קשר למאסטר שלו.

184:2.8 (1981.2) פטרוס היה כל-כך נסער עד שהוא ביקש להתנתק ממאשימיו, התרחק מן האש ונותר לבדו על המרפסת. לאחר שהתבודד במשך יותר משעה, שוב פגשו אותו השוערת ואחותה, ושוב שתיהן הקניטו אותו וטענו כי הוא הינו חסיד של ישוע. ושוב הוא הכחיש את ההאשמה. ממש בזמן שהכחיש שוב כל קשר לישוע, קרא התרנגול ופטרוס נזכר בדברי האזהרה של המאסטר מוקדם יותר באותו הלילה. בזמן שעמד שם ולבו כבד מן האשמה,

נפתחו שערי הארמון והשומרים הובילו את ישוע בדרך אל כיפא. בעת שהמאסטר חלף בסמוך לפטרוס, הוא ראה לאור הלפידים את מבע הייאוש על פניו של השליח-לשעבר, אשר לפנים היה בעל ביטחון ועל-פני השטח גם אמיץ, והוא פנה להסתכל בפטרוס. פטרוס לא שכח את המבט הזה עד סוף ימיו. היה זה מבט של חמלה מהולה באהבה ששום אדם בן-תמותה לא ראה מעולם על פניו של המאסטר.

184:2.9 (1981.3) לאחר שישוע והשומרים יצאו משערי הארמון, פטרוס הלך בעקבותיהם, אך רק למרחק קצר. הוא לא יכול היה להמשיך הלאה. הוא ישב בצד הדרך ומירר בבכי. ולאחר שהזיל את הדמעות האלה של יגונו, נפנה אל עבר המחנה בתקווה למצוא את אחיו, אנדראס. כאשר הגיע אל המחנה הוא מצא רק את דוד זבדיה, אשר שלח רץ על-מנת שיוביל אותו למקום שבו הסתתר אחיו בירושלים.

184:2.10 (1981.4) כלל ההתנסות של פטרוס התרחשה בחצר הארמון של חנן, על הר הזיתים. הוא לא עקב אחרי ישוע אל ארמונו של הכוהן הגדול, כיפא. העובדה שקריאת התרנגול גרמה לפטרוס להכיר בכך שהתכחש שוב ושוב למאסטר שלו מעידה על כך שכל אלה התרחשו מחוץ לירושלים, שכן נאסר לגדל עופות בתוך תחומי העיר גופא.

184:2.11 (1981.5) עד אשר קריאת התרנגול החזירה את פטרוס לעשתונותיו, כל מה שחשב עליו בזמן שעלה וירד במדרגות על-מנת להתחמם היה רק באיזו פיקחות התחמק מהאשמותיהם של המשרתים, וכיצד הצליח להתחמק מכוונתם לזהות אותו עם ישוע. עד אז, הוא חשב רק על כך שלא הייתה למשרתים כל זכות מוסרית, או חוקית, לחקור אותו, והוא ממש ברך את עצמו על האופן שבו חשב שהצליח להתחמק מלהיות מזוהה, ואולי אפילו להיעצר ולהיכלא. רק כאשר קרא התרנגול, הבין פטרוס כי הוא התכחש למאסטר שלו. ורק כאשר ישוע התבונן בו, הוא הבין כי לא הצליח לעמוד במחויבויותיו כשגריר המלכות.

184:2.12 (1981.6) לאחר שלקח את הצעד הראשון בנתיב ההתפשרות, בדרך הקלה ביותר, נדמה כי לא נותרה לפטרוס ברירה, אלא להמשיך בנתיב שעליו החליט. נדרש אופי חזק ונאצל

על-מנת להתחיל בשגיאה ואז לפנות ולבחור בדרך הישר. לעיתים קרובות מדי, דעתו של אדם נוטה להצדיק את המשך הצעידה בדרך השגויה שבה התחיל ללכת.

184:2.13 (1982.1) פטרוס לא באמת האמין שיזכה למחילה מלאה, אלא רק לאחר שפגש את המאסטר לאחר תחייתו מן המתים וראה שהתקבל על-ידו ממש כפי שנהג לפני מאורעות הלילה הטראגי הזה של ההתכחשויות.

3. לפני בית הדין של חברי הסנהדרין

184:3.1 (1982.2) היה זה בסביבות השעה שלוש ושלושים בבוקר של יום שישי הזה, שהכוהן הגדול, כיפא, קרא את בית הדין החוקר של הסנהדרין לסדר וביקש כי ישוע יובא בפניהם על-מנת לעמוד למשפט רשמי. שלוש פעמים בעבר כבר חרצה הסנהדרין ברוב גדול את גורלו של ישוע למיתה, והחליטה כי הוא בן מוות בעוון האשמות בלתי-רשמיות כי הוא הינו מפר חוק, מחלל קודש ומזלזל במסורות אבות האומה.

184:3.2 (1982.3) לא הייתה זו פגישה מן המניין של הסנהדרין, והיא אף לא התקיימה במקום הרגיל, לשכת הגזית אשר במקדש. היה זה בית דין מיוחד אשר מנה כשלושים מחברי הסנהדרין אשר התכנס בארמון הכוהן הגדול. יוחנן זבדיה היה נוכח לצד ישוע לאורך מה שכונה משפט.

184:3.3 (1982.4) הכוהנים הראשיים הללו, וכן הסופרים, הצדוקים וכמה מן הפרושים, החמיאו לעצמם על כך שישוע, זה אשר ערער על מעמדם וקרא תיגר על סמכותם, הוחזק כעת בבטחה בידיהם! והם היו נחושים לוודא כי הוא לא יחמוק חי מאחיזתם הנקמנית.

184:3.4 (1982.5) על-פי-רוב נהגו היהודים לשפוט אדם בעבירות אשר דינן מיתה בזהירות רבה, תוך הקפדה על כל אשר נדרש על-מנת להבטיח משפט הוגן, הן בבחירת העדים והן

בניהול המשפט כולו. ואולם במקרה הזה, שימש כיפא יותר כתובע מאשר כשופט בלתי-משוחד.

184:3.5 (1982.6) ישוע ניצב בפני בית הדין כשהוא לבוש בבגדיו הרגילים, וכאשר ידיו קשורות לו מאחורי גבו. בית הדין כולו הופתע והתבלבל במידת-מה מהופעתו המלכותית. מעולם הם לא חזו באסיר שכזה, ולא ראו אדם אשר עומד בשלווה שכזו למשפט על חייו.

184:3.6 (1982.7) על-פי החוק היהודי, נדרשה הסכמתם של לפחות שני עדים על כל נקודה בטרם ניתן יהיה להאשים את האסיר. לא ניתן היה לקבל את עדותו של יהודה כנגד ישוע, מכיוון שהחוק היהודי אסר בפירוש על עדותו של בוגד. יותר מתריסר עדי שקר זומנו על-מנת להעיד כנגד ישוע, אך עדויותיהם לקו בסתירות כאלה שאפילו חברי הסנהדרין עצמם התביישו. ישוע עמד שם, התבונן בנועם בעדי השקר, ועצם חזותו בלבלה את השקרנים. לאורך כל עדות השקר לא פצה המאסטר את פיו; והוא לא ענה כלל על האשמות השווא הרבות אשר הטיחו בו.

184:3.7 (1982.8) הפעם הראשונה שבה שניים מן העדים שלהם התקרבו לכדי שביב של הסכמה, הייתה כאשר שני גברים העידו כי הם שמעו את ישוע אומר במהלך אחת מן הדרשות אשר נשא במקדש כי "יֵשׁ לְאֵל יָדִי לַהֲרוס מקדש זה, וְלִבְנוֹת אָחֵר בִּשְׁלֹשָׁה יָמִים וּלְלֹא יַדָיִים." לא היה זה בדיוק מה שאמר ישוע, פרט לעובדה שהצביע על גופו שלו כאשר העיר את אשר יוחס לו.

184:3.8 (1982.9) ישוע לא פצה את פיו גם כאשר הכוהנים הראשיים צעקו עליו, "אתה לא עונה להאשמות האלה?" הוא רק עמד שם בדממה לכל אורך עדותם של עדי השקר הללו. השנאה, הקנאות וההגזמה חסרת הרסן אפיינו את דברי השקרנים, וכך קרסה עדותם תחת משקל הסתבכותם. הטענה הטובה ביותר כנגד עדות השקר הייתה הדממה השָלווה והמלכותית אשר הפגין המאסטר.

184:3.9 (1983.1) מעט לאחר תחילת עדותם של עדי השקר, הגיע חנן והתיישב לצד כיפא. כעת עמד חנן וטען כי האיום של ישוע להרוס את בית המקדש הספיק על-מנת להאשימו בשלוש

האשמות:

184:3.10 (1983.2) **1.** שהוא היה מתסיס מסוכן של העם. שהוא לימד אותם דברים בלתי-אפשריים והוליך אותם שולל.

184:3.11 (1983.3) **2.** שהוא היה מהפכן קנאי, שכן הוא תמך בהרס אלים של המקדש הקדוש, שכן איך אחרת יוכל להרסו?

184:3.12 (1983.4) **3.** שהוא לימד קסמים, בכך שהבטיח לבנות מקדש חדש, וללא ידיים.

184:3.13 (1983.5) הסנהדרין כולה כבר הסכימה על כך שעבירותיו של ישוע על חוקי היהודים חייבו את מותו, אך בכדי להצדיק את גזר דין המוות אשר יגזור פילטוס על האסיר, הם עסקו כעת יותר בבניית כתב האשמה באשר למנהגיו ולתורתו. הם ידעו שהם חייבים לקבל את הסכמת המושל הרומי בטרם יוכלו להמית את ישוע כדין. וחנן התכוון לדבוק בקו המנחה אשר יציג את ישוע כמורה אשר מסוכן מדי להניח לו להסתובב בחופשיות בקרב העם.

184:3.14 (1983.6) ואולם כיפא לא יכול היה לסבול עוד את מראה המאסטר העומד שם בשלווה מוחלטת ובדממה בלתי-מופרעת. הוא חשב שהוא מכיר לפחות דרך אחת לגרום לאסיר לדבר. וכך, הוא רץ אל צדו של ישוע, נופף באצבע מאשימה אל מול פניו של המאסטר, ואמר: "אני משביע אותך, בשם האלוהים החיים, כי תאמר לנו האם אתה הוא הגואל, בן האלוהים." ענה ישוע לכיפא: "אני הוא. ובקרוב אלך אל האב, ואז יגבר שוב בן האדם וימלוך על צבאות השמים."

184:3.15 (1983.7) לשמע דבריו אלו של ישוע נמלא הכוהן הגדול בכעס עצום. הוא קרע את בגדיו וקרא: "מָגַדְּף הוּא, וּמַה לָּנוּ עוֹד לְבַקֵּשׁ עֵדִים? הֲלֹא עַתָּה שְׁמַעְתֶּם אֶת גִּידּוּפוֹ. וְכַעֶת, מַה לְּדַעְתְּכֶם ייעשה למפר החוק ולמחלל הקודש הזה?" וכולם ענו לו כאיש אחד "אִישׁ מָוֶת הוּא; שֶׁיִּצְלְבוּ אוֹתוֹ."

184:3.16 (1983.8) ישוע לא הפגין כל עניין בשאלות אשר שאלו אותו חנן, או חברי הסנהדרין, למעט השאלה האחת אשר נגעה למשימת המתת שלו. כאשר נשאל אם הוא בן האלוהים, ענה מיד וללא כל היסוס בחיוב.

184:3.17 (1983.9) חנן ביקש להמשיך במשפט, ולגבש האשמות ברורות על-פי החוק הרומי וביחס למוסדות הרומיים, האשמות אשר יוכלו להציגן מאוחר יותר בפני פילטוס. חברי המועצה היו קצרי רוח ורצו לסיים את הדיון מהר. וזאת לא רק בשל העובדה שהיה זה ערב פסח וחל איסור על כל עבודת חול לאחר צהרי היום, אלא גם משום שהם חששו שפילטוס ימהר לשוב אל הבירה הרומית של יהודה, היא קיסריה, מכיוון שהוא הגיע לירושלים אך ורק לחגיגות הפסח.

184:3.18 (1983.10) אך חנן לא הצליח לשמור על הסדר של הדין. לאחר תשובתו הבלתי-צפויה של ישוע לכיפא, צעד הכוהן הגדול קדימה והיכה אותו בפניו. חנן היה באמת בהלם כאשר יתר חברי בית הדין ירקו בפניו של ישוע בדרכם החוצה מן החדר, ורבים מהם חבטו בו בלעג בכפות ידיהם. וכך, בשעה ארבע וחצי הסתיים הדיון הראשון במשפטו של ישוע בפני הסנהדרין, בחוסר סדר ובלבול שלא היה כדוגמתו.

184:3.19 (1984.1) שלושים שופטים אחוזי דעות קדומות, אשר המסורת עיוורה אותם, על עדי השקר שלהם, מתיימרים לשפוט בורא צדיק של יקום. המאשימים הנלהבים הללו יצאו מדעתם נוכח שתיקתו המלכותית ואל מול עמידותו של אל-אדם זה. שתיקתו איומה מכדי שיסבלו אותה; דיבורו מתריס ללא-חת. איומיהם אינם מזיזים אותו והתקפותיהם אינן מפחידות אותו. אדם יושב במשפטו של אל, ואפילו אז הוא אוהב אותם ומבקש להצילם אם יוכל.

4. שעת ההשפלה

184:4.1 (1984.2) החוק היהודי דורש כי במשפטים אשר בהם דנו בגזר דין מוות, על בית הדין להתכנס פעמיים. הדיון השני חייב להיות למחרת הדיון הראשון, ואת הזמן שבין הדיונים נדרשו חברי בית הדין לעבור בצום ובאבל. ואולם, הגברים הללו לא יכלו לחכות עד למחרת היום על-מנת לאשר את גזר-דין המוות של ישוע. הם חיכו רק שעה אחת. ובינתיים נותר

ישוע באולם בית הדין בחזקתם של שומרי המקדש, אשר, יחד עם משרתי הכוהן הגדול, השתעשעו בכך שהשפילו את בן האדם באופנים מאופנים שונים. הם לעגו לו, ירקו עליו ודחפו אותו באכזריות. הם היכו אותו בפניו עם מקל ואמרו, "הִינָּבֵא לָנוּ הַמָּשִׁיחַ, מִי הוּא הַמַּכֶּה אוֹתָךְ." וכך נמשכו הדברים במשך שעה שלמה, שעה שבמהלכה הם התעללו באיש הגליל שלא התנגד כלל.

184:4.2 (1984.3) במהלך כל שעת הסבל וההשפלה הטראגית מידי השומרים והמשרתים הבורים וכהי החושים, המתין יוחנן זבדיה לבדו, אחוז אימה, בחדר סמוך. כאשר התחילו ההשפלות, ישוע סימן ליוחנן בניד ראש כי עליו לצאת. המאסטר ידע היטב כי אם היה מתיר לשליח שלו להישאר בחדר ולהיות עד להשפלות האלה, כעסו של יוחנן היה גורם לו להתרעם באופן כזה שככל הנראה היה מביא עליו את מותו.

184:4.3 (1984.4) ישוע לא פצה את פיו במהלך השעה האיומה הזו. עבור הנשמה האנושית העדינה והרגישה הזו – אשר התקיימה במערכת יחסים אישית עם אל כלל היקום הזה – לא הייתה כוס מרורים משפילה יותר מאשר השעה האיומה אשר בילתה במחיצת השומרים הבורים והאכזריים הללו, אשר התעוררו לבזות אותו בהתאם לדוגמה אשר התוו החברים של מה שכונה בית הדין של הסנהדרין.

184:4.4 (1984.5) לא יוכל לב אדם לתפוש את זעזוע ההתמרמרות אשר אחז ביקום העצום, עת חזו ההוויות השמימיות התבוניות בריבון האהוב שלהם מכפיף עצמו לרצון יצוריו הבורים והאבודים של הספֵרה החשוכה-מחטא של אורנטיה האומללה.

184:4.5 (1984.6) מהי אותה תכונה חייתית באדם אשר גורמת לו להשפיל ולתקוף פיזית את מה שהוא לא יוכל להגיע אליו רוחנית, או להשיג אינטלקטואלית? בתוך האדם המתורבת-למחצה עדיין רוחשת אלימות מרושעת, אשר מבקשת למצוא לה מפלט בתקיפת אנשים חכמים ממנו שהגיעו להישג רוחני. שימו לב לגסות הרעה ולברוטליות החייתית שאותן מפגינים אנשים מתורבתים-לכאורה, בשעה שהם מפיקים עונג חייתי מסוים מתקיפת בן האדם אשר איננו מתנגד. ישוע לא היה חסר-הגנה כאשר העליבו אותו, הציקו לו והיכו אותו. הוא פשוט לא הגן על עצמו, פשוט הוא לא נאבק במובן הפיזי.

184:4.6 (1985.1) אלה הם רגעי הניצחון הגדולים ביותר של המאסטר בכל הקריירה הארוכה ורבת העשייה שלו כבורא, מקיים וגואל של יקום עצום ממדים. לאחר שחי חיים מלאים בגילוי של האלוהים לאדם, עורך כעת ישוע התגלות חדשה וחסרת-תקדים של האדם לאל. ישוע מגלה כעת לעולמות את ההתגברות הסופית של היצור על כל הפחדים הנובעים מן הבידוד שבו הוא שרוי. בן האדם מגשים לבסוף את זהותו כבן האל. ישוע לא היסס לקבוע כי הוא והאב חד הם; ועל-בסיס אמת זו ועובדת ההתנסות העילאית והנשגבת הזו, הוא מאיץ בכל מאמין במלכות להיות לאחד עמו, ממש כשם שהוא ואביו חד הם. ההתנסות החיה בדתו של ישוע הופכת לאופן הוודאי והבטוח שבאמצעותו מתאפשר לבני התמותה אשר בארץ, אשר מרגישים מבודדים רוחנית ובודדים בקוסמוס, לחמוק מן הבידוד אשר חווה אישיותם, על כל הפחד ותחושות חוסר הישע שהוא גורם. בני האמונה של האל מוצאים במציאות של אחוות המלכות את גאולתם הסופית מן הבידוד אשר הם חווים, הן ברמה האישית והן ברמה הפלנטארית. יותר ויותר חווה המאמין יודע האל את האקסטזה וההדר של החברות הרוחנית ברמת היקום – אזרחות שמימית אשר לה נלווית הבנה נצחית של הייעוד האלוהי של הישג מושלם.

5. הישיבה השנייה של בית הדין

184:5.1 (1985.2) בית הדין התכנס מחדש בשעה חמש ושלושים, וישוע הובל אל החדר הסמוך, החדר שבו המתין יוחנן. כאן היה ישוע נתון תחת שמירת החייל הרומי ושומרי המקדש, בעוד שבית הדין החל לנסח את כתב האישום אשר יוגש לפילטוס. חנן הבהיר לעמיתיו כי פילטוס לא יתרשם מן הטיעונים לחילול הקודש. יהודה היה נוכח בישיבה השנייה של בית הדין, אך לא העיד בפניו.

184:5.2 (1985.3) ישיבת בית הדין נמשכה חצי שעה בלבד. וכתב האישום אשר גובש עם סיומה, בטרם יצאו אל פילטוס, דן את ישוע למוות תחת שלושה נימוקים:

184:5.3 (1985.4) 1. הוא חיבל באומה היהודית; הוא הוליך את בני העם שולל והסית אותם למרד.

184:5.4 (1985.5) 2. הוא הנחה את בני העם לסרב להעלות מיסים לקיסר.

184:5.5 (1985.6) 3. בכך שטען למלוכה, הוא הסית, כמכונן מלוכה מסוג חדש, לבגידה בקיסר.

184:5.6 (1985.7) כל ההליך היה בלתי-שגרתי ומנוגד לחלוטין לחוקי היהדות. למעט שני העדים אשר העידו על דבריו של ישוע בנוגע להרס המקדש ולבנייתו מחדש תוך שלושה ימים, שום זוג עדים לא הסכימו על עניין כלשהו. ואפילו ביחס לאותו עניין, שום עד לא דיבר מטעם ההגנה, ואף ישוע עצמו לא התבקש להסביר למה התכוון בדבריו.

184:5.7 (1985.8) הנקודה היחידה שבה יכול היה בית הדין לשפוט אותו הייתה חילול הקודש, וזו הייתה מתבססת אך ורק על עדותו שלו. ואפילו בנוגע לחילול הקודש, הם לא הצביעו באופן רשמי על הטלת גזר דין מוות.

184:5.8 (1985.9) וכעת הם התיימרו לנסח שלושה אישומים אשר יוצגו בפני פילטוס, אשר עליהם לא נשמעו עדויות ואשר סוכמו בהיעדרו של האסיר. מאחר וכך נעשה, עזבו שלושה מן הפרושים; אף שאלו רצו לראות בחיסולו של ישוע, הם לא הסכימו לנסח את האישומים נגדו ללא עדים ובהיעדרו.

184:5.9 (1986.1) ישוע לא הופיע שוב בפני בית הדין של הסנהדרין. הם לא רצו לחזות שוב בפניו בשעה שהם חורצים את גורל חייו התמימים. ישוע (כאדם) לא ידע על האישומים אשר הם גיבשו רשמית, עד אשר שמע אותם מפיו של פילטוס.

184:5.10 (1986.2) בזמן שישוע שהה בחדר עם יוחנן ועם השומרים, ובזמן שבית הדין ישב בשנית, הגיעו כמה מן הנשים של חצר ארמון הכוהן הגדול בלוויית חברותיהן להתבונן באסיר המשונה, ואחת מהן שאלה אותו, "האם אתה המשיח, בן האלוהים?" וישוע ענה: "אם אומר לך, את לא תאמיני לי; ואם אשאל אותך, את לא תעני."

(1986.3) 184:5.11 בשעה שש בבוקר הובל ישוע מביתו של כיפא בכדי להופיע בפני פילטוס לשם אישור גזר דין המוות אשר חרץ בית הדין של הסנהדרין בחוסר-צדק כה רב ובאופן כה בלתי-שגרתי.

מסמך 185

המשפט בפני פילטוס

185:0.1 (1987.1) מעט לאחר השעה שש בבוקר ביום שישי הזה, ה-7 באפריל שנת 30 לספירה, הובא ישוע לפני פילטוס, הפרוקורטור הרומי אשר משל ביהודה, שומרון ואדום, ואשר נמצא תחת פיקוחו המידי של הלגאטוס של סוריה. המאסטר הובא לפני המושל הרומי בידי שומרי המקדש כשהוא כבול, וכאשר מתלווים אליו כחמישים ממאשימיו, לרבות חברי בית הדין של הסנהדרין (בעיקר הצדוקים), יהודה איש-קריות, הכוהן הגדול כיפא, וכן השליח יוחנן. חנן לא הופיע בפני פילטוס.

185:0.2 (1987.2) פילטוס כבר היה ער ומוכן לקבל את פני המבקרים בבוקר הזה, שכן ערב קודם לכן הוא יודע, מפי אלו אשר ביקשו את רשותו להשתמש בחיילים הרומיים בכדי לעצור את בן האדם, שישוע יובא לפניו למשפט בשעות הבוקר המוקדמות. נקבע כי המשפט ייערך אל מול הפרטוריום, תוספת למצודת אנטוניה שבה קבעו פילטוס ואשתו את המטה שלהם בשעה ששהו בירושלים.

185:0.3 (1987.3) אף כי את מרבית חקירתו של ישוע ערך פילטוס בתוך כותלי הפְּרֶטוֹרִיוּם, החלק הציבורי של המשפט נערך מחוץ למבנה, על המדרגות המובילות מעלה אל הכניסה הראשית. הייתה זו מחווה כלפי היהודים, אשר סירבו להיכנס בערב הפסח למבנה של גויים שבו עלול היה להימצא חמץ. אם הם היו נוהגים כך, לא רק שהם היו הופכים לטמאים

ומנועים מלקחת חלק בסעודת ההודיה של שעת אחר-צהריים, אלא גם שהם היו נדרשים לעבור טקסי טהרה לאחר שקיעת החמה בטרם יוכלו להשתתף בסעודת הפסח.

185:0.4 (1987.4) אף-על-פי שמצפונם של היהודים הללו לא הטרידם כלל בעת שהם זממו לגזור את דינו של ישוע למוות, הם הקפידו מאוד בכל ענייני הטהרה והמסורת הטקסית כהלכתה. והיהודים הללו לא היו היחידים אשר לא הצליחו להכיר בחובותיהם הגבוהות והקדושות, חובות מטבע אלוהי, בשעה שהם הקפידו להקדיש תשומת לב רבה לזוטות חסרות חשיבות לרווחתו של האדם הן בזמן והן בנצח.

1. פונטיוס פילטוס

185:1.1 (1987.5) אילולא פונטיוס פילטוס היה מושל טוב באופן סביר בפרובינקיות המשניות, טיבריוס לא היה משאירו בתפקיד הפרוקורטור של יהודה במשך עשר שנים. אף-על-פי שהוא היה מנהלן טוב למדי, מהבחינה המוסרית הוא היה פחדן. הוא לא היה אדם גדול מספיק בכדי להבין את טיב התפקיד אשר קיבל כמושל היהודים. הוא לא הצליח לתפוש את העובדה שליהודים הללו הייתה דת אמיתית, אמונה אשר בעבורה הם היו מוכנים למות, וכי מיליונים מהם, אשר היו פזורים ברחבי האימפריה נשאו את עיניהם אל ירושלים, מרכז אמונתם, והחשיבו את הסנהדרין כבית הדין העליון של העולם.

185:1.2 (1988.1) פילטוס לא אהב את היהודים, ואת השנאה העמוקה הזו הוא הפגין כבר במוקדם. מכל הפרובינקיות הרומיות, יהודה הייתה הפרובינקיה הקשה ביותר למשילות. פילטוס מעולם לא הבין באמת את הבעיות הכרוכות בניהול היהודים, ועל-כן כבר בראשית תפקידו כמושל עשה סדרת טעויות פטאליות-כמעט, קרובות להתאבדות כמעט. והטעויות האלה הקנו ליהודים יתרון משמעותי עליו. כאשר הם ביקשו להשפיע על החלטותיו, כל שהיו צריכים לעשות הוא לאיים בהתקוממות ופילטוס היה מתקפל לעומתם במהרה. חוסר עמוד השדרה המוסרי הזה, ההסכנות של הפרוקורטור, נבעו בעיקר מפאת הזיכרון שזכר כמה מן העימותים אשר היו לו עם היהודים, אשר בכולם הם גברו עליו. היהודים ידעו שפילטוס פחד

מהם, ושהוא פחד לאבד את מקומו מול טיבריוס, והם ניצלו את הידע הזה פעמים רבות לטובתם ולרעתו של המושל.

185:1.3 (1988.2) העוינות של היהודים את פילטוס היוותה תוצאה של כמה מקרים מצערים. ראשית, הוא לא הצליח להבין ברצינות את ההתנגדות העמוקה שלהם לפסלים ותמונות כסמלי פולחן. ועל-כן, הוא התיר לחיילים להיכנס לירושלים בלא שהסירו את דיוקן הקיסר מדגליהם, כפי שנהגו לעשות החיילים הרומיים אשר שירתו תחת קודמו בתפקיד. משלחת גדולה של יהודים חיכתה לפילטוס במשך חמישה ימים והתחננה בפניו שיסיר את הדיוקנאות האלה מדגלי החיילים. הוא דחה את הבקשה הזו על הסף ואיים להמית אותם מיד. פילטוס, בעצמו סקפטי, לא הבין כי אנשים אשר מונעים מרגשות דתיים עזים לא יהססו למות עבור אמונותיהם; וכך הוא מצא את עצמו מול יהודים אשר קראו עליו תיגר מול ארמונו, הצמידו את פניהם אל הקרקע, ומסרו לו בכך כי הם מוכנים למות. אז הבין פילטוס כי הוא איים בלא כוונה לבצע. הוא נכנע, הורה להסיר את הדיוקנאות מדגלי החיילים בירושלים, ומצא את עצמו מאותו יום ואילך כשהוא כפוף במידה רבה לגחמות מנהיגי היהודים, אשר גילו בצורה זו את חולשתו, את העובדה שהוא אומנם מאיים אבל פוחד לקיים.

185:1.4 (1988.3) לאחר מכן, פילטוס היה נחוש להשיב לעצמו את יוקרתו האבודה וציווה לתלות על קירות ארמונו של הורדוס בירושלים את מגני הקיסר, מגנים אשר שימשו על-פי רוב לפולחן הקיסר. כאשר היהודים מחו על כך, הוא התעקש. וכשסירב להאזין לתלונותיהם, הם ערערו מיד לרומא והקיסר ציווה מיד להסיר את המגנים הפוגעניים. וכך מצא את עצמו פילטוס במעמד נחות עוד יותר מאשר היה בו קודם.

185:1.5 (1988.4) דבר נוסף אשר השניא אותו מאוד על היהודים היה העובדה שהוא העז לקחת כסף מקופת המקדש על-מנת לשלם על בנייתו של אקוודוקט חדש, אשר הגדיל את אספקת המים למיליוני המבקרים אשר הגיעו לירושלים בחגים. היהודים גרסו כי אך ורק הסנהדרין יכולה להשתמש בכספי המקדש, והם לא פסקו מעולם מלהוקיע את פילטוס על החלטתו המתיימרת. החלטתו זו הובילה ללא פחות מתריסר התקוממויות ולשפיכות דמים רבה.

ההתפרצות החמורה האחרונה מתוך ההתפרצויות החמורות האלה פרצה כתוצאה מן הטבח של חבורה גדולה של תושבי הגליל, ממש בשעה שהם סגדו על המזבח.

185:1.6 (1988.5) חשוב לציין שעל-אף שהשליט הרומי ההסכן הזה הקריב את ישוע בשל פחדו מן היהודים, ועל-מנת לשמר את מעמדו האישי, הוא סולק לבסוף מתפקידו כתוצאה מן הטבח אשר טבח ללא צורך בשומרונים בהקשר של משיח שקר אשר סחף אחריו חיילים ועלה על הר גריזים, בטענה כי שם קבורים תשמישי המקדש; ומהומות קשות פרצו כאשר הוא לא גילה את מקום מחבואם של כלי המקדש הקדושים, כמובטח. כתוצאה מן המקרה הזה, הורה הלגאטוס של סוריה לפילטוס לשוב לרומא. מכיוון שטיבריוס מת כאשר פילטוס היה בדרכו אל רומא, הוא לא מונה מחדש כפרוקורטור של יהודה. מעולם הוא לא הצליח להתאושש מאות הקלון המצער של ההסכמה שלו לצלוב את ישוע. מכיוון שהקיסר החדש לא הכיר בערכו, הוא פרש לפרובינקיה של לוֹזַאן, שם התאבד מאוחר יותר.

185:1.7 (1989.1) קלאודיה פּרוֹקוּלַה, אשתו של פונטיוס פילטוס, שמעה רבות על אודות ישוע מן העוזרת האישית שלה, אישה פיניקית אשר האמינה בבשורת המלכות. לאחר מותו של פילטוס, קלאודיה נודעה כדמות משמעותית בתנועה אשר הפיצה את הבשורות הטובות.

185:1.8 (1989.2) וכל הדברים הללו מסבירים במידה רבה את מה שהתרחש באותו יום שישי טראגי. קל להבין כיצד התיימרו היהודים להכתיב לפילטוס את אשר הם רצו – להעיר אותו בשש בבוקר בכדי שישפוט את ישוע – וגם מדוע הם לא היססו לאיים עליו כי הם יאשימו אותו בבגידה באוזני הקיסר, אם יעז לסרב להמית את ישוע.

185:1.9 (1989.3) מושל רומי ראוי לשמו לא היה נקלע לחוסר יתרון מול שליטי היהודים, ולעולם לא היה מתיר לקנאים הדתיים צמאי הדם הללו להמית אדם אשר הוא עצמו הכריז עליו כעל חף מכל מפשע באשר להאשמותיהם הכוזבות. רומא טעתה טעות כבירה כאשר שלחה את פילטוס, מושל מדרגה שנייה, למשול בפלשתינה. הייתה זו שגיאה גסה בניהול

ענייני העולם. מוטב היה לו טיבריוס היה שולח ליהודים את מושל הפרובינקיה הטוב ביותר באימפריה.

2. ישוע מופיע לפני פילטוס

185:2.1 (1989.4) לאחר שישוע ומאשימיו התאספו לפני אולם המשפט של פילטוס, יצא המושל הרומי החוצה ופנה אל החבורה אשר נאספה לפניו בשאלה, "במה אתם מאשימים אדם זה?" הצדוקים וחברי המועצה אשר נטלו על עצמם לסלק את ישוע היו נחושים להתייצב בפני פילטוס ולבקש את אישורו לגזר דין המוות אשר חרצו על ישוע, זאת בלא להציג אשמה ברורה כלשהי. לפיכך, הדובר מטעם בית הדין של הסנהדרין ענה לפילטוס ואמר: "אם אדם זה לא היה פושע, הן אז לא היינו מוסרים אותו לידיך."

185:2.2 (1989.5) כאשר פילטוס הבחין בכך שהם היססו לבטא את האשמותיהם כלפי ישוע, אף שהוא ידע כי הם דנו באשמתו כל אותו הלילה, ענה להם כך: "מכיוון שלא החלטתם על אישום ברור, למה שלא תיקחו את האדם הזה ותשפטו אותו בהתאם לחוקיכם?"

185:2.3 (1989.6) ענה פקיד הסנהדרין לפילטוס: "על-פי החוק שלנו אסור להמית אדם, ואילו האדם הזה מתסיס את העם שלנו וראוי למוות בשל הדברים אשר אמר ואשר עשה. על כן באנו לפניך בכדי שתאשר את גזר הדין הזה."

185:2.4 (1989.7) העובדה שחברי הסנהדרין התייצבו בפני המושל הרומי בניסיון להתחמק, מעידה הן על הכוונות הרעות ועל הטינה אשר רחשו כלפי ישוע, והן על חוסר הכבוד, חוסר-ההוגנות והיעדר היושרה ביחסם אל פילטוס. איזה עלבון מעליבים נתיני הפרובינקיה את המושל שלהם כאשר הם מבקשים ממנו לגזור עונש מוות על אדם אשר הם לא העניקו לו משפט הוגן, ואפילו לא גיבשו האשמות מובחנות כלפיו!

185:2.5 (1990.1) פילטוס ידע משהו על עבודתו של ישוע בקרב היהודים, והוא ניחש כי ההאשמות כלפיו תהיינה עשויות להתייחס להפרת חוקי הדת של היהודים; לפיכך, הוא ביקש לשלוח את התיק בחזרה אל בית הדין שלהם. ושוב, פילטוס נהנה לראותם מתוודים בפומבי

כי לא היה בכוחם לגזור גזר דין מוות, אפילו על בן העם שלהם עצמם אשר הם שנאוהו שנאה מרה.

185:2.6 (1990.2) היה זה כמה שעות קודם לכן – מעט לפני חצות ולאחר שפילטוס אישר להשתמש בחיילים הרומיים על-מנת להביא למעצרו של ישוע – שפילטוס למד עוד על אודות ישוע ותורתו מפי קלאודיה, אשתו, אשר הייתה גיורת חלקית ליהדות שהפכה לאחר מכן למאמינה גמורה בבשורת ישוע.

185:2.7 (1990.3) פילטוס העדיף לדחות את הישיבה הזאת, אך הוא ראה שמנהיגי היהודים היו נחושים להביא את המקרה לדיון. הוא ידע שהיום הזה לא רק שהיה בוקרו של ערב הפסח, אלא גם יום שישי, יום ההכנה לשבת המנוחה והפולחן של היהודים.

185:2.8 (1990.4) פילטוס היה מאוד רגיש לאופן הבלתי-מכבד שבו התייחסו אליו היהודים הללו, והוא לא הסכים להיענות לתביעותיהם לגזור על ישוע דין מוות ללא משפט. לכן, לאחר שהמתין במשך מספר רגעים על-מנת שיציגו את האשמותיהם כלפי האסיר, הוא פנה אליהם ואמר: "לא אגזור על האדם הזה דין מוות ללא משפט; ואף לא אסכים לחקור אותו, עד אשר תציגו את האשמותיכם בכתב."

185:2.9 (1990.5) לאחר שהכוהן הגדול והאחרים שמעו את דבריו של פילטוס, הם סימנו לפקיד בית הדין להושיט לפילטוס את כתב האשמה הכתוב נגד ישוע. וההאשמות האלה היו:

185:2.10 (1990.6) "בבית הדין של הסנהדרין אנחנו מוצאים כי אדם זה הינו רשע ומסית את העם, וכי הוא אשם באלה הדברים:

185:2.11 (1990.7) "1. הסתת העם והתססתו למרד.

185:2.12 (1990.8) 2. הטלת איסור על העם להעלות מס לקיסר.

185:2.13 (1990.9) "3. כינוי עצמו מלך היהודים ולימוד על אודות כינונה של מלכות חדשה.

185:2.14 (1990.10) ישוע לא נשפט על ההאשמות האלה, ואף לא הורשע כחוק בגינן. ואף כי הוא אפילו לא שמע את ההאשמות האלה כאשר נאמרו לראשונה, ציווה פילטוס להביא אותו מן

הפרטוריום, שם הוא נמצא תחת משמר, והתעקש שההאשמות האלה יושמעו שוב בנוכחות ישוע.

185:2.15 (1990.11) כאשר שמע ישוע את ההאשמות האלה, הוא ידע היטב שבית הדין היהודי לא דן בעניינים אלה, וכך ידעו גם יוחנן זבדיה ומאשימיו, אך ישוע לא ענה כלל. אפילו כאשר פילטוס ביקש ממנו לענות למאשימיו הוא לא פצה את פיו. פילטוס נדהם כל-כך נוכח חוסר ההוגנות של ההליך כולו והתרשם כל-כך מן הסבלנות העמוקה והשקטה של ישוע, עד כי הוא החליט לקחת את האסיר פנימה אל האולם ולחקור אותו בפרטיות.

185:2.16 (1990.12) דעתו של פילטוס הייתה שרויה בבלבול, לבו הכיל פחד מישוע, ורוחו נפעמה עד מאוד מן המחזה של ישוע עומד שם ברוב הדר אל מול מאשימיו צמאי הדם, ומתבונן בהם, אך לא בבוז שקט, אלא בהבעת רחמים אמיתיים ובחיבה מהולה בצער.

3. החקירה הפרטית של פילטוס

185:3.1 (1991.1) פילטוס לקח את ישוע ואת יוחנן זבדיה לחדר פרטי והשאיר את השומרים בחוץ, באולם. הוא ביקש מן האסיר לשבת, ישב לצדו ושאל אותו מספר שאלות. פילטוס פתח את השיחה בכך שהבטיח לישוע שהוא עצמו לא האמין באשמה הראשונה אשר הועלתה כנגדו: שהוא מסית את העם ומתסיס למרד. ואז שאל, "האם אי-פעם הנחית לא להעלות מס לקיסר?" ישוע הצביע על יוחנן ואמר, "שאל אותו, או את כל אחד אחר ששמע אותי מלמד." אז שאל פילטוס את יוחנן באשר למס, ויוחנן העיד ודיבר על תורת המאסטר והסביר שישוע ושליחיו שילמו מסים הן לקיסר והן למקדש. לאחר שפילטוס תחקר את יוחנן, הוא אמר, "אל תספר לאיש שדיברתי איתך." ויוחנן מעולם לא גילה זאת.

185:3.2 (1991.2) פילטוס נפנה אז אל ישוע, המשיך בחקירתו ואמר, "וכעת באשר להאשמה השלישית נגדך, האם אתה הנך מלך היהודים?" מכיוון שהיה טון של תהייה כנה בקולו של פילטוס, ישוע חייך אל הפרוקורטור ואמר: "פילטוס, האם אתה שואל זאת עבור עצמך, או שמא תשאל בשם האחרים האלה, מאשימיי?" ענה לו המושל בטון ממורמר משהו: "האם אני

יהודי? בני העם שלך והכוהנים הראשיים הסגירו אותך וביקשו ממני לגזור עליך דין מוות. אני עצמי מטיל ספק בתקפות ההאשמות ואני מנסה לברר בעצמי מה עשית. תאמר לי, האם אמרת שאתה מלך היהודים? האם ביקשת לכונן מלכות חדשה?"

185:3.3 (1991.3) אמר אז ישוע לפילטוס: "אינך רואה שמלכותי איננה מן העולם הזה? אילו הייתה מלכותי מן העולם הזה, וודאי היו תלמידיי נלחמים בכדי שלא אוסגר לידי היהודים. נוכחותי כאן לפניך, כבול בכבלים האלה, די בה כדי להעיד בפני כל אדם כי מלכותי הינה מלכות רוח, היא אחוות בני האדם אשר הפכו לבני האלוהים באמונה ובאהבה. וגאולה זו היא גאולה לגויים וליהודים כאחד."

185:3.4 (1991.4) "אז אתה מלך, אחרי ככלות הכול?" אמר פילטוס. וישוע ענה לו: "כן, אני כזה מלך, ומלכותי היא משפחת בני האמונה של אבי שבשמים. זאת הסיבה שעבורה נולדתי בעולם הזה, בכדי להציג את אבי לכל בני האדם ובכדי להעיד על אמיתות האלוהים. ואפילו כעת, הנני מכריז באוזניך כי כל אשר הוא מן האמת ישמע את קולי."

185:3.5 (1991.5) אמר אז פילטוס, חצי בלעג וחצי בכנות, "אמת, מהי אמת – מי יודע?"

185:3.6 (1991.6) פילטוס לא הצליח לתפוש את דבריו של ישוע, ואף לא יכול היה להבין את טיבה של מלכותו הרוחנית, ואולם כעת הוא היה בטוח שהאסיר לא עשה דבר הראוי לגזר דין מוות. מבט אחד מקרוב בישוע במפגש פנים אל פנים הספיק בכדי לשכנע אפילו את פילטוס שהאדם הזה, עדין ועייף אך מלכותי וישר, לא היה מהפכן מסוכן אשר ביקש לעלות על כס מלכות ישראל. פילטוס חשב שהוא הבין במידת-מה מדוע ישוע קרא לעצמו מלך, שכן הוא הכיר את התורה הסטואית אשר גרסה כי "החכם הוא מלך." פילטוס היה משוכנע לחלוטין כי ישוע איננו מתסיס מסוכן, אלא לא הרבה יותר מאיש חזון בלתי-מזיק, קנאי תמים.

185:3.7 (1991.7) לאחר שתחקר את המאסטר, חזר פילטוס אל הכוהנים הראשיים ואל מאשימיו של ישוע ואמר: "חקרתי את האדם הזה ולא מצאתי בו כל אשמה. אינני סבור שהוא אשם בהאשמות שהעליתם כלפיו; אני סבור שצריך לשחרר אותו." וכאשר שמעו זאת היהודים הם נמלאו כעס עצום, עד כדי כך שהחלו לצעוק בפראות כי ישוע הוא בן מוות; ואחד מחברי הסנהדרין העז לגשת אל פילטוס ואמר: "האדם הזה מתסיס את העם, החל בגליל,

ולאחר מכן ביהודה כולה. הוא פורע חוק ופושע. אתה תתחרט על כך הרבה זמן אם תשחרר את הרשע הזה."

185:3.8 (1992.1) פילטוס לא ידע מה לעשות עם ישוע; ולפיכך, כאשר הוא שמע מהם שישוע החל את עבודתו בגליל, הוא חשב שיצליח להשתחרר מן האחריות לגורל המשפט, או לפחות להרוויח מעט זמן על-מנת לחשוב, בכך שישלח את ישוע להופיע בפני הורדוס, אשר שהה באותה עת בעיר לצורך הפסח. פילטוס אף חשב שהמחווה הזו תעזור להפיג מעט מן המרירות אשר שררה מזה זמן בינו לבין הורדוס, בשל מספר רב של תקריות הנוגעות לעניינים של סמכות.

185:3.9 (1992.2) פילטוס קרא לשומרים ואמר: "האיש הזה מן הגליל הוא. קחו אותו אל הורדוס, ולאחר שיחקור אותו, חיזרו ודווחו לי מה שהוא מצא." והם לקחו את ישוע אל הורדוס.

4. ישוע לפני הורדוס

185:4.1 (1992.3) כאשר הורדוס אנטיפס שהה בירושלים, הוא התגורר בארמון הישן של המכבים, ארמונו של הורדוס הגדול, ולשם, אל ביתו של המלך לשעבר, שומרי המקדש הביאו כעת את ישוע, כאשר מאשימיו וקהל הולך וגדל הולך אחריהם. הורדוס שמע זה מכבר על אודות ישוע, והיה מאוד סקרן לגביו. וכאשר בן האדם עמד מולו, בבוקרו של יום השישי הזה, האדומי המרושע לא זכר ולו לרגע את הנער אשר הופיע בפניו בשנים עברו בציפורי וביקש ממנו להחליט באופן הוגן באשר לחוב שהוא חב לאביו אשר נהרג בזמן שעבד באחד ממבני הציבור. למיטב ידיעתו של הורדוס, הוא מעולם לא ראה את ישוע, אף כי הוטרד ממנו מאוד בשעה שמרכז פעולתו היה בגליל. כעת, משהוחזק בידי פילטוס ואנשי יהודה, הורדוס רצה לראותו משום שהרגיש בטוח בכך שהוא לא יחולל לו יותר צרות בעתיד. הורדוס שמע הרבה על הניסים שחולל ישוע, וקיווה מאוד לראותו עושה מעשה פלאים כזה או אחר.

185:4.2 (1992.4) כאשר הביאו את ישוע בפני הורדוס, הופתע הטֶטָרָך מהופעתו ההדורה של ישוע ומשלוותו המופגנת. במשך כחמש-עשרה דקות חקר הורדוס את ישוע בשאלות, ואולם המאסטר לא ענה. הורדוס הקניט אותו ואתגר אותו לבצע נס, ואולם ישוע לא ענה לשאלותיו הרבות ולא השיב להקנטות.

185:4.3 (1992.5) או-אז נפנה הורדוס אל הכוהנים הראשיים ואל הצדוקים, שמע את האשמותיהם ביתר פירוט ממה שהקשיב להם פילטוס והאזין לפשעיו לכאורה של בן האדם. ולבסוף, כאשר השתכנע שישוע לא ידבר אליו, וגם לא יחולל עבורו נס, המשיך הורדוס ללעוג לו במשך זמן-מה, הלביש אותו באדרת ישנה וסגולה ושלח אותו בחזרה אל פילטוס. הורדוס ידע שאין לו כל סמכות חוקית באשר לישוע בארץ יהודה. אף כי הוא שמח שסוף-סוף הוא עתיד להיפטר מישוע בגליל, הוא היה אסיר תודה על כך שפילטוס הוא אשר נשא באחריות להמתתו. הורדוס מעולם לא התאושש מן הפחד אשר נפל עליו כקללה מאז שרצח את יוחנן המטביל. פעמים הוא אף פחד כי ישוע היה יוחנן אשר קם לתחייה מן המתים. וכעת, נמוג הפחד הזה משראה שישוע היה אדם מאוד שונה מן הנביא הקולני והרושף אשר העז לחשוף ולהוקיע את חייו הפרטיים.

5. ישוע שב אל פילטוס

185:5.1 (1993.1) כאשר הביאו השומרים את ישוע בחזרה אל פילטוס, הוא יצא אל המדרגות שבחזית הפרטוריום, שם מוקם כיסא הדיין שלו, קרא אליו את הכוהנים הראשיים ואת חברי הסנהדרין ואמר להם: "הבאתם לפני את האדם הזה והאשמתם אותו כי הוא מתסיס את העם, אוסר עליהם לשלם מסים וטוען שהוא מלך היהודים. חקרתי אותו ולא מצאתי אותו אשם בכל אלה. לאמיתו של דבר, לא מצאתי בו כל אשמה. אז שלחתי אותו אל הורדוס, וכנראה שהטטרארך הגיע לאותה מסקנה, שהרי הוא שלח אותו בחזרה אלינו. ברור לגמרי שהאדם הזה לא עשה דבר אשר ראוי לגזר דין מוות. אם אתם סבורים כי נדרש להכניס בו משמעת, אני מוכן לגעור בו לפני שאשחרר אותו."

185:5.2 (1993.2) ממש בזמן שהיהודים החלו לצעוק ולהתלונן כנגד שחרורו של ישוע, הגיע המון גדול אל הפרטוריום על-מנת לבקש מפילטוס לשחרר אסיר לכבוד חג הפסח. מזה זמן-מה נהגו מושלי רומא לאפשר לתושבים לבחור אסיר, או פושע מורשע, ולבקש מחילה עבורו בחג הפסח. וכעת, הגיע ההמון הזה למולו בכדי לבקש את שחרורו של אסיר. ומכיוון שישוע התחבב על ההמונים רק לאחרונה, עלה במוחו של פילטוס הרעיון שהוא יוכל לשחרר את עצמו מן המצוקה שבה היה שרוי בכך שיציע לקבוצה שתבחר לשחרר את ישוע במחוות רצון טוב לפסח, שהרי הוא היה כעת אסיר במשפט.

185:5.3 (1993.3) כאשר עלה ההמון על מדרגות הבניין, שמע פילטוס כי הם קוראים בשמו של אחד, בַּרַבַּס. ברבס היה מתסיס פוליטי, שודד ורוצח, בנו של כוהן אשר נעצר לאחרונה בשעה ששדד ורצח על דרך יריחו. האיש הזה נידון למוות, וגזר הדין היה מתוכנן להתבצע מיד לאחר תום חגיגות הפסח.

185:5.4 (1993.4) פילטוס עמד והסביר להמון כי ישוע הובא לפניו בידי הכוהנים הגדולים אשר ביקשו להמיתו בשל האשמות מסוימות, וכי הוא עצמו לא חשב שהאדם ראוי לדין מוות. אמר פילטוס: "את מי אתם מעדיפים שאשחרר, את הרוצח הזה, ברבס, או את ישוע הגלילי?" מיד עם תום דבריו של פילטוס, החלו הכוהנים הראשיים וחברי הסנהדרין לצעוק בקולי קולות, "ברבס, ברבס!" וכשהקהל ראה שכוהניו הגדולים נחושים להמית את ישוע, הם מיהרו להצטרף ולתבוע את חייו וצעקו לשחרורו של ברבס.

185:5.5 (1993.5) מספר ימים לפני כן, אותו המון נדהם מישוע, אך האספסוף לא נשא את עיניו אל מי שטען כי הוא בן האל, ומצא את עצמו כעת מוחזק בידי הכוהנים הגדולים והשליטים ועומד למשפט על חייו בפני פילטוס. ישוע יכול היה להיחשב כגיבור בעיני העם כאשר הניס את חלפני הכספים ואת הסוחרים אל מחוץ למקדש, אך לא כאשר היה אסיר אשר אינו-מתנגד, המוחזק בידי אויביו ועומד למשפט על חייו.

185:5.6 (1993.6) פילטוס כעס למראה הכוהנים הגדולים אשר צועקים בזכות מחילה עבור רוצח ידוע ותובעים את דמו של ישוע. הוא ראה את רשעותם ואת שנאתם והבחין בדעות הקדומות ובקנאה. על כן, אמר להם: "איך תוכלו לבחור בחייו של רוצח ולא באלה של האדם הזה, אשר פשעו הגדול ביותר הוא שהוא מכנה את עצמו באופן ציורי 'מלך היהודים'?"

ואולם, זו לא הייתה אמירה חכמה מצד פילטוס. היהודים היו עַם גאה אשר היה נתון כעת תחת עולה של רומא, הם קיוו למשיח אשר יגאל אותם מן השעבוד לגויים במפגן כוח גדול וברוב הדר. יותר מכפי שפילטוס יכול היה לשער, הם רגזו על הרמיזה כי אפשר להתייחס כאל "מלך היהודים" אל המורה העניו הזה, אשר לימד דברים מוזרים והיה עצור כעת ומואשם בפשעים אשר דינם מוות. הם החשיבו את ההערה הזו כעלבון כלפי כל מה שהיה קדוש ומכובד בעיניהם כאומה, ולפיכך צעקו ככל יכולתם על-מנת לשחרר את ברבס ולהמית את ישוע.

185:5.7 (1994.1) פילטוס ידע שישוע היה חף מפשע באשר להאשמות אשר הוטחו בו, ואילו היה שופט צדק אמיץ היה מזכה אותו ומשחרר אותו. אך הוא חשש לעמוד כנגד היהודים הכעוסים הללו, ובעוד שהוא מהסס, הגיע שליח ובידו מסר חתום מאשתו קלאודיה.

185:5.8 (1994.2) פילטוס סימן לנאספים מולו כי הוא מבקש לקרוא את המסר אשר קיבל זה עתה לפני שימשיך לטפל בעניין. לאחר שפתח את המכתב מאשתו, קרא כך: "אני מתפללת כי אין לך כל קשר לאדם ההגון והחף-מפשע אשר נקרא ישוע. הלילה חלמתי עליו חלום אשר גרם לי סבל רב." לא רק שהמסר הזה מקלאודיה הטריד מאוד את פילטוס וגרם לדחייה נוספת במתן גזר הדין, אלא גם למרבה הצער אפשר לשליטי היהודים מספיק זמן על-מנת להסתובב בתוך הקהל ולדחוק באנשים לקרוא לשחרורו של ברבס ולתבוע את צליבתו של ישוע.

185:5.9 (1994.3) לבסוף, פנה פילטוס שוב לפתרון הבעיה אשר ניצבה בפניו ושאל את הקהל, אשר הורכב ממנהיגי היהודים ומן ההמון אשר בא לבקש מחילה, "מה אעשה בזה המכונה 'מלך היהודים'?" והם כולם צעקו כאיש אחד, "צלוב אותו! צלוב אותו!" העובדה שכל הקהל המעורב תבע זאת כאיש אחד הבהילה והפחידה את פילטוס, אשר היה שופט בלתי-הגון ומפוחד.

185:5.10 (1994.4) ואז אמר פילטוס שוב: "למה לצלוב את האדם הזה? מה פשעו? מי יבוא ויעיד כנגדו?" אך כאשר הם שמעו את פילטוס מגן על ישוע, הם צעקו בקול חזק עוד יותר, "צלוב אותו! צלוב אותו!"

185:5.11 (1994.5) שוב פנה אליהם פילטוס באשר לאסיר אשר ישוחרר לפסח, ואמר: "שוב אני שואל אתכם, איזה מבין האסירים תבקשו שאשחרר לפסח?" ושוב צעק ההמון, "תן לנו את

ברבס!״

185:5.12 (1994.6) אז אמר פילטוס: ״אם אשחרר את הרוצח, מה אעשה עם ישוע?״ ושוב צעק ההמון כאיש אחד, ״צלוב אותו! צלוב אותו!״

185:5.13 (1994.7) תביעתו הנחושה של ההמון, אשר פעל כעת בהוראתם הישירה של הכוהנים הגדולים ושל חברי מועצת הסנהדרין, הטילה אימה על פילטוס; אף-על-פי-כן, הוא ניסה פעם אחת נוספת להפיס את דעת הקהל ולהציל את ישוע.

6. פנייתו האחרונה של פילטוס

185:6.1 (1994.8) אך ורק אויביו של ישוע נטלו חלק בכל המאורעות אשר התרחשו בשעות הבוקר המוקדמות של יום שישי, אל מול פילטוס. חבריו הרבים, או שעדיין לא ידעו על המעצר בלילה ועל המשפט בבוקר, או שהתחבאו כדי להימנע מלהיעצר ולהישפט למוות בשל אמונתם בתורתו של ישוע. ההמון אשר תבע כעת את מות המאסטר כלל אך ורק את אויביו המושבעים, וכן אנשים שלא ממש חשבו ושהיה קל להסיתם.

185:6.2 (1995.1) פילטוס ניסה פעם אחת אחרונה לפנות אל רחמיהם. הוא פחד לעמוד אל מול תביעת ההמון אשר הוסת ותבע את דמו של ישוע, והוא הורה לשומרים ולחיילים הרומיים לקחת את ישוע ולהלקות אותו. זו כשלעצמה הייתה הוראה בלתי-הוגנת ובלתי-חוקית, שכן החוק הרומי קבע שיש להלקות אך ורק את מי שכבר נידון למות בצליבה. לצורך העונש לקחו השומרים את ישוע אל החצר הפתוחה של הפרטוריום. אויביו לא ראו את ההלקאה, אך פילטוס נכח בה, ולפני שסיימו להתעלל בו, הוא הנחה את המלקים לעצור ולהביא את ישוע בפניו. הם הלבישו אותו בגלימה הסגולה ושזרו כתר קוצים שאותו הניחו על ראשו. רק אז קשרו את ישוע לעמוד ההלקאה והלקו אותו בשוטים אשר נשזרו בהם קשרים. הם נתנו בידו ענף כתחליף לשרביט, כרעו ברך מולו ולעגו לו, ״הצדיעו למלך היהודים!״ הם ירקו עליו והיכו בפניו בידיהם. ואחד מהם, לפני שהשיבו אותו אל פילטוס, לקח את הענף מידו והיכה אותו בראשו.

185:6.3 (1995.2) או-אז הוביל פילטוס את האסיר המדמם והמולקה, הציג אותו בפני הקהל המעורב ואמר: "ראו את האדם הזה! שוב אני מכריז בפניכם שאיני מוצא בו כל פשע, ולאחר שהלקיתי אותו, אני משחרר אותו."

185:6.4 (1995.3) שם עמד ישוע מנצרת, לבוש גלימת מלכות סגולה וישנה וכתר קוצים עוטר את ראשו העדין. פניו היו מוכתמות בדם וגופו כפוף מסבל ומצער. ואולם, דבר לא יוכל לגעת בלבבות הקהים של מי שנפלו קורבן לשנאה יוקדת, ומי שהשתעבדו לדעות הקדומות של הדת. המחזה הזה שלח גל זעזוע במחוזותיו של יקום עצום ממדים, אך הוא כלל לא נגע בלבבות של מי שהיה נחוש להביא לחיסולו של ישוע.

185:6.5 (1995.4) לאחר שהם התאוששו מן ההלם הראשון למראה מצוקתו של המאסטר, הם רק המשיכו והאריכו בצעקות רמות עוד יותר, "צלוב אותו! צלוב אותו!"

185:6.6 (1995.5) פילטוס הבין כי היה זה מעשה חסר-תוחלת לפנות אל הרחמים אשר הם היו אמורים להרגיש. הוא צעד קדימה ואמר: "אני מבין שאתם נחושים לראות במותו של האיש הזה, אך מה הוא עשה כדי להיות ראוי למוות? מי יכריז על פשעו?"

185:6.7 (1995.6) אז צעד קדימה הכוהן הגדול בעצמו, ניגש אל פילטוס והכריז בכעס: "יש לנו חוק קדוש, ובהתאם לחוק הזה האיש הזה בן מוות הוא, לפי שהוא קרא לעצמו בן האל." משמע זאת פילטוס, הוא נמלא פחד רב עוד יותר, ולא רק מפני היהודים, אלא גם משום שנזכר בפתק שקיבל מאשתו ובסיפורי המיתולוגיה היוונית על האלים היורדים אל הארץ. הוא נרעד כעת מן המחשבה שאולי ישוע אכן הינו אישיות אלוהית. הוא סימן לקהל להשתתק ולקח את ישוע בידו פנימה אל תוך הבניין בכדי להמשיך ולחקור אותו. פילטוס היה כעת מבולבל מפאת הפחד, נבוך בשל האמונה הטפלה, וכן הציקה לו גישתו העיקשת של האספסוף.

7. החקירה האחרונה של פילטוס

185:7.1 (1995.7) פילטוס רעד מהתרגשות ומפחד, ישב לצד ישוע ושאל: "מאיפה באת? מי אתה באמת? מה הוא הדבר שהם אומרים, שאתה בן האל?"

185:7.2 (1996.1) ואולם ישוע התקשה לענות על השאלות האלה, אשר נשאלו מפי שופט פחדן, חלש והססן, אשר נהג בו בחוסר-הגינות שכזה כאשר ציווה להלקותו אפילו לאחר שהכריז עליו כעל חף מכל פשע, ולפני שגזר עליו דין מוות. ישוע הסתכל הישר בעיניו של פילטוס ולא ענה דבר. אמר אז פילטוס: "אתה מסרב לדבר איתי? אתה לא מבין שעדיין יש לי הכוח לשחרר אותך או לצלוב אותך?" אז ענה לו ישוע: "לא יכול להיות לך שום כוח באשר אליי, אלא הכוח אשר הותר מלמעלה. לא תוכל להפעיל כל סמכות באשר לבן האדם, אלא אם התיר זאת האב שבשמיים. אך אתה לא אשם כל-כך, שכן אתה לא מכיר את הבשורה. זה אשר בגד בי וזה אשר מסר אותי אליך, הם נושאים בחטא גדול יותר."

185:7.3 (1996.2) פילטוס נמלא אימה מן השיחה האחרונה הזו עם ישוע. הפחדן חסר חוט השדרה המוסרי הזה, האדם בעל חוש הצדק הרופף, כרע כעת תחת המשקל הכפול של הפחד הנובע מן האמונות הטפלות והפחד האיום אשר פחד ממנהיגי היהודים.

185:7.4 (1996.3) שוב הופיע פילטוס בפני ההמון, ואמר: "בטוחני שהאדם הזה עבר רק על חוקי הדת. קחו אותו ושפטו אותו לפני חוקיכם. למה מצפים אתם שאסכים למותו רק משום שהפר את המסורת שלכם?"

185:7.5 (1996.4) פילטוס עמד לשחרר את ישוע, כאשר הכוהן הגדול, כיפא, ניגש אל השופט הרומי הפחדן, נופף באצבע נקמנית לפני פניו של פילטוס, ואמר בכעס, כך שכל ההמון שמע: "אם תשחרר את האדם הזה, אתה לא בצד של הקיסר, ואני אוודא שהקיסר יידע את הכול." האיום הפומבי הזה היה יותר מדי עבור פילטוס. הפחד שלו מפני גורלו שלו עצמו האפיל כעת על כל השיקולים האחרים, והמושל הפחדן הורה להביא את ישוע לפני כס המשפט. עת עמד המאסטר לפניהם, הוא הצביע עליו בלעג ואמר, "הנה מלככם." היהודים השיבו, "תיפטר ממנו. צלוב אותו!" אז אמר פילטוס, באירוניה ובציניות, "האם לצלוב את מלככם?" ענו לו היהודים, "כן, צלוב אותו! אין לנו מלך מלבד הקיסר." ואז הבין פילטוס שכלו כל התקוות להציל את ישוע, שכן הוא עצמו לא העז לעמוד אל מול היהודים.

8. כניעתו הטראגית של פילטוס

185:8.1 (1996.5) הנה עומד בן האל אשר התגשם כבן האדם. הוא נעצר ללא כתב אישום; הואשם ללא ראיות; נשפט ללא עדים; הוענש ללא גזר דין; וכעת, עמד להיגזר דינו למוות בידי שופט בלתי-הגון אשר התוודה זה מכבר כי לא מצא בו כל אשמה. אם פילטוס כינה את ישוע "מלך היהודים" בבקשו לפנות אל רגשותיהם הלאומניים של היהודים, הרי שהוא נכשל בכך כישלון חרוץ. היהודים לא ציפו למלך שכזה. הכרזתם של הכוהנים הגדולים ושל הצדוקים, "אין לנו מלך מלבד הקיסר," גרמה להלם אפילו לאנשים הפשוטים, אך כעת היה זה מאוחר מדי כדי להציל את ישוע, אפילו לו היה האספסוף מעז לתמוך במאסטר.

185:8.2 (1996.6) פילטוס פחד מהתקוממות או מתסיסה. הוא לא העז להסתכן בהפרעה מעין זו בחג הפסח בירושלים. רק לאחרונה גער בו הקיסר, והוא לא רצה להסתכן בגערה נוספת. האספסוף הריע כאשר פילטוס ציווה על שחרורו של ברבס. או-אז הוא ציווה שיביאו לפניו קערה ומים, ושם, אל מול הקהל, רחץ את ידיו ואמר: "אני חף מכל אשמה באשר לדמו של האדם הזה. אתם נחושים להמיתו, אך אני לא מצאתי בו כל אשמה. עשו זאת. החיילים ייקחו אותו." אז הריע ההמון והשיב, "דמו יהיה עלינו ועל ילדינו."

>> מסמך 185 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 187 <<

מסמך 186

ממש לפני הצליבה

186:0.1 (1997.1) כאשר ישוע ומאשימיו יצאו לכיוון הורדוס, פנה המאסטר אל השליח יוחנן ואמר לו: "יוחנן, לא תוכל עוד לעשות דבר עבורי. לך אל אמי והבא אותה כדי שתראה אותי לפני שאמות." אף שיוחנן היסס לעזוב את ישוע לבד עם אויביו, כאשר שמע את בקשת המאסטר הוא מיהר אל בית עניא, שם התאספה כל משפחתו של ישוע והמתינה בביתן של מרתה ומרים, אחיותיו של אלעזר אשר הוקם לתחייה מן המתים.

186:0.2 (1997.2) מספר פעמים במהלך הבוקר הגיעו שליחים ומסרו למרים ולמרתה עדכונים באשר להתקדמות משפטו של ישוע. ואולם, משפחתו של ישוע הגיעה אל בית עניא אך דקות ספורות לפני שהגיע לשם יוחנן ובפיו בקשתו של ישוע לראות את אמו בטרם יומת. לאחר שיוחנן זבדיה סיפר להם את כל מה שהתרחש מאז נעצר ישוע בחצות, יצאה מרים אמו מיד בלוויית יוחנן לראות את בנה הבכור. בשעה שמרים ויוחנן הגיעו לעיר, ישוע כבר הגיע אל גולגותא בלוויית החיילים הרומיים אשר נצטוו לצלוב אותו.

186:0.3 (1997.3) כאשר מרים, אם ישוע, יצאה עם יוחנן לראות את בנה, סירבה אחותו רות להישאר מאחור עם יתר בני המשפחה. מכיוון שהייתה נחושה להתלוות אל אימה, התלווה אליה אחיה, יהודה. שאר בני משפחתו של המאסטר נותרו בבית עניא תחת פיקוחו של יעקב, וכמעט מדי שעה הגיעו שליחיו של דוד זבדיה ודיווחו על התקדמות המאורעות האיומים אשר במהלכם הומת אחיהם הבכור, ישוע מנצרת.

1. סופו של יהודה איש-קריות

186:1.1 (1997.4) הדיון בפני פילטוס הסתיים בסביבות השעה שמונה-וחצי בבוקר של יום השישי הזה, והמאסטר נמסר לחזקתם של החיילים הרומיים אשר נצטוו לצלוב אותו. מיד לאחר שישוע נמסר לידי הרומאים, חזר מפקד השומרים היהודיים עם אנשיו חזרה אל המפקדה שלהם במקדש. הכוהן הגדול ועמיתיו, חברי הסנהדרין, הלכו מעט אחרי השומרים, הישר אל מקום המפגש הרגיל שלהם בלשכת הגזית שבמקדש. כאן הם פגשו חברי סנהדרין רבים אחרים אשר חיכו על-מנת לדעת מה עלה בגורלו של ישוע. בשעה שכיפא עסק בדיווח לחברי הסנהדרין על אודות משפטו וגזר דינו של ישוע, הופיע בפניהם יהודה בכדי לתבוע את הפרס על חלקו במעצר המאסטר ובגזר דין המוות אשר ניתן לו.

186:1.2 (1997.5) כל היהודים הללו תיעבו את יהודה; כל מה שהם הרגישו כלפי הבוגד היה אך ורק בוז גמור. במהלך משפטו של ישוע בפני כיפא, ובמהלך הופעתו בפני פילטוס, התנהגותו הבוגדנית של יהודה הציקה למצפונו. והוא החל להתפכח במידת-מה מן האשליה בנוגע לפרס אשר הוא עתיד לקבל בתמורה לבגידתו בישוע. הוא סלד מן הקרירות ומן הריחוק שהפגינו השלטונות היהודיים; אף-על-פי-כן, הוא ציפה לגמול נדיב בתמורה להתנהגותו הפחדנית. הוא ציפה שיקראו לו בפני האסיפה הכללית של הסנהדרין, ושם ישמיעו את שבחו בפניו ויעטירו עליו כבוד גדול בתמורה לשירות הכביר אשר הוא העניק לאומה, כך החמיא לעצמו. על-כן, תארו לעצמכם עד כמה הופתע הבוגד האנוכי הזה כאשר משרת של הכוהן הגדול נגע בכתפו, לקח אותו אל מחוץ לאולם ואמר: "יהודה, מינו אותי לשלם לך על הבגידה בישוע. הנה הגמול שלך." ובעודו מדבר, נתן משרתו של כיפא ליהודה שק ובו שלושים מטבעות כסף – המחיר באותה עת של עבד טוב ובריא.

186:1.3 (1998.1) יהודה היה המום, אחוז הלם. הוא רץ חזרה וביקש להיכנס ללשכה, אך הוא נחסם בידי השוער. הוא ביקש לערער בפני הסנהדרין, אך הם לא התירו לו להיכנס. יהודה לא האמין כי שליטי היהודים יאפשרו לו לבגוד בחבריו ובמאסטר שלו, ואז יציעו לו שלושים מטבעות כסף כפרס על מעשיו. הוא הרגיש מושפל, מיואש ושבור לחלוטין. הוא החל לצעוד

הלאה מן המקדש כמו היה שרוי בטרנס. הוא שלשל אוטומטית את השק אל תוך כיסו העמוק, אותו כיס אשר בו נשא את לפנים השק שהכיל את כספי קבוצת השליחים במשך זמן כה רב. וכך הוא הסתובב בעיר והלך אחרי ההמונים אשר היו בדרכם לצפות בצליבות.

186:1.4 (1998.2) מרחוק ראה אותם יהודה מרימים אל על את הצלב אשר עליו מוסמר ישוע, ולמראה המחזה הזה הוא רץ בחזרה אל המקדש, פרץ בכוח דרך השומר ומצא את עצמו עומד מול חברי הסנהדרין, שעדיין הייתה מכונסת. הבוגד היה כמעט חסר נשימה ונסער מאוד, אך הוא הצליח למלמל את המילים הבאות: "חטאתי בכך שבגדתי באדם חף מפשע. אתם העלבתם אותי. הצעתם לי כסף כפרס על השירות שלי – מחירו של עבד. אני מתחרט על מה שעשיתי; הנה כספכם. אני רוצה לחמוק מן האשמה של מה שעשיתי."

186:1.5 (1998.3) כאשר שמעו שליטי היהודים את יהודה, הם לעגו לו. אחד מהם, שישב בסמוך למקום בו עמד יהודה, סימן לו לעזוב את הלשכה, ואמר: "המאסטר שלך כבר הומת בידי הרומאים, ובאשר לאשמה שלך, מה זה נוגע לנו? זה עניין שלך – הסתלק!"

186:1.6 (1998.4) כאשר עזב את לשכת הסנהדרין, הוא הוציא את שלושים מטבעות הכסף וזרק אותם על רצפת המקדש. וכשיצא הבוגד מן המקדש, הוא כבר כמעט יצא מדעתו. יהודה התנסה כעת בהבנת טבעו האמיתי של החטא. נעלמו לחלוטין כל התהילה, המשיכה והשיכרון של מעשה העוולה. כעת עמד הרשע לבדו פנים אל פנים נוכח גזר הדין של נשמתו המיואשת והמאוכזבת. בזמן ביצוע החטא הרגיש כמכושף, היה זה כבהרפתקה, אך כעת היה עליו לקצור את הפירות הערומים והבלתי-רומנטיים של העובדות לאשורן.

186:1.7 (1998.5) מי שלפנים היה שליח של מלכות השמים עלי אדמות, הלך כעת ברחובות ירושלים בודד וגלמוד. הייאוש אשר אחז בו היה ייאוש מוחלט-כמעט. הוא המשיך ללכת דרך העיר, יצא את החומות וירד מטה אל הבדידות האיומה של גיא בן הינום, שם עלה על המדרון התלול, נטל את חגורת הגלימה שלו וקשר אותה לעץ קטן. את הקצה השני כרך סביב צווארו והשליך עצמו לתהום. לפני שמת, הקשר שקשר בידיים עצבניות נפרם וגופו של הבוגד נקרע לחתיכות בזמן שנפל על הסלעים המשוננים אשר מתחת.

2. גישתו של המאסטר

186:2.1 (1999.1) כאשר ישוע נעצר, הוא ידע כי עבודתו על אדמות בלבוש בשר ודם הגיעה אל קצה. הוא הבין לחלוטין את סוג המוות אשר הוא עתיד למות, והוא לא התעניין כלל ועיקר בפרטי המשפט-לכאורה אשר עשו לו.

186:2.2 (1999.2) בשעה שעמד בפני הסנהדרין, ישוע סירב לענות לעדויות השקר של העדים אשר העידו נגדו. בין אם נשאל בידי חבר או אויב, אך ורק שאלה אחת תמיד זכתה לתשובה – זו אשר נגעה לטיבה וּלְאֱלוֹהִיוּתהּ של משימתו עלי-אדמות. כאשר נשאל אם היה בן האל, הוא תמיד ענה. והוא סירב בהתמדה לענות להורדוס הסקרן והמרושע. הוא דיבר אל פילטוס אך ורק כאשר חשב שפילטוס, או אדם כן אחר, יכלו להיעזר בדבריו ולהיטיב ללמוד מהם על האמת. ישוע לימד את שליחיו את חוסר התוחלת שבהשלכת פנינים לרגלי החזירים, וכעת הוא העז לתרגל בעצמו את אשר לימד. התנהגותו כעת העידה על הכניעות הסבלנית של הטבע האנושי, אשר השתלבה בדממה המלכותית ובמכובדות השקולה אשר הפגין הטבע האלוהי. הוא היה מוכן לשוחח עם פילטוס על כל שאלה אשר נגעה להאשמות הפוליטיות אשר הוטחו בו – כל שאלה אשר לדעתו נגעה לתחום הסמכות של המושל.

186:2.3 (1999.3) ישוע היה משוכנע כי היה זה רצון האב שהוא יכניע עצמו לזרימה הטבעית של המאורעות האנושיים, ממש כמו כל בן-תמותה אחר, ועל-כן הוא סירב אפילו להשתמש בכושר השכנוע האנושי שלו בכדי להשפיע על מהלך האירועים אשר הובילו אחיו בני התמותה, אלה אשר הפגינו קוצר-ראייה בהיבט החברתי ואשר היו עיוורים בהיבט הרוחני. אף כי ישוע חי ומת באורנטיה, כל מהלך הקריירה האנושית שלו, מתחילתה ועד סופה, היווה מופע אשר תכליתו להשפיע וללמד את כלל היקום אשר הוא ברא ואשר הוא ממשיך לקיים לעד.

186:2.4 (1999.4) היהודים קצרי הרואי הללו תבעו בגסות את מות המאסטר, בעוד שהוא עומד

כך בדממה נוראית וצופה במותה של אומה – מותו של עם אבותיו אשר בארץ.

186:2.5 (1999.5) ישוע רכש אופי של אדם אשר יכול היה לעמוד שליו ולשמור על כבודו גם נוכח עלבון בלתי-מוצדק ומתמשך. לא ניתן היה להפחידו. כאשר משרתיו של חנן החלו לעלוב בו, כל מה שהציע היה כי ראוי שיקראו לעדים אשר יוכלו להעיד כנגדו.

186:2.6 (1999.6) לאורך כל מה שנקרא המשפט לפני פילטוס, מתחילתו ועד סופו, הצופים השמימיים לא יכלו להימנע מלשדר ליקום את תיאור הסצנה שבה "פילטוס עומד למשפטו של ישוע."

186:2.7 (1999.7) כאשר עמד מול כיפא, ולאחר שכל עדויות השקר התמוססו, ישוע לא היסס לענות על שאלתו של הכוהן הגדול, ולהעניק להם בעצם עדותו זאת את אשר הם היו מעוניינים בו, את הבסיס להרשעתו בחילול הקודש.

186:2.8 (1999.8) המאסטר לא הפגין שום עניין בניסיונותיו של פילטוס לנסות לשחרר אותו; אותו פילטוס אשר כוונתו הייתה טובה, אך פעולתו רפה. הוא באמת ריחם על פילטוס, ואכן ניסה להאיר את חשכת דעתו. ישוע היה פאסיבי לחלוטין בנוגע לפניותיו של המושל הרומי ליהודים בבקשה שיבטלו את כתב האישום הפלילי נגדו. במהלך כל המאורע המצער, הוא המשיך להתנהג בפשטות מכובדת ובהדר נטול יומרה. כאשר כינו אותו "מלך היהודים," הוא לא הטיל שום ספק בחוסר כנותם של מי שעתידים להיות רוצחיו. הוא קיבל את הכינוי ללא הסברים מיותרים, ביודעו כי אף-על-פי שהם בחרו לדחות אותו, הוא יהיה האדם האחרון אשר יכול היה להנהיג את האומה באמת, גם במובן הרוחני.

186:2.9 (2000.1) במהלך המשפטים הללו אמר ישוע אך מעט, ואולם הוא אמר די בכדי להדגים עבור כל בני התמותה איזה סוג של אופי יכול האדם לגבש בשותפות עם האל, ובכדי לגלות לכלל היקום את האופן שבו יכול האל להתגלם בחיי יצור, כאשר אותו יצור בוחר באמת לעשות את רצון האב, ובכך הופך באופן פעיל לבנו של האל החי.

186:2.10 (2000.2) ניתן לראות את מלוא אהבתו לבני התמותה הבורים בסבלנות ובשליטה העצמית אשר הפגין נוכח הלעג, המכות והדחיפות אשר הלמו בו החיילים הגסים והמשרתים

חסרי ההתחשבות. הוא אפילו לא כעס בשעה שכיסו את עיניו, היכו אותו בגסות בפניו וקראו לו: "התנבא לנו, מי היכה אותך."

186:2.11 (2000.3) פילטוס דיבר אמת גדולה מאשר ידע שדיבר, בשעה שהציג את ישוע להמון לאחר שהולקה, וקרא, "תיראו את האדם!" אכן, המושל הרומי אחוז הפחדים לא העלה על דעתו שבאותו רגע ממש היקום עמד דום והתבונן במחזה הייחודי – הריבון האהוב מושפל בלעג ובמכות נתיניו החשוכים והמפגרים בני התמותה. בשעה שפילטוס דיבר, הדהדה ברחבי נבאדון כולה הקריאה, "תראו את האל והאדם!" ברחבי יקום, אינספור מיליונים מאז אותו יום המשיכו לראות את אותו אדם, ואילו אל האוונה, השליט העליון של יקום היקומים, מקבל את האדם מנצרת כהתממשות האידאלית של היצורים בני התמותה ביקום המקומי הזה של זמן ומרחב. בכל חייו אשר אין כדוגמתם, הוא הצליח תמיד לגלות את האל לאדם. וכעת, באירועי חייו האחרונים הללו כאדם ובמותו הקרב, הוא גילה התגלות חדשה ונוגעת ללב של האדם לאל.

3. דוד זבדיה המהימן

186:3.1 (2000.4) מעט לאחר שישוע נמסר לידי החיילים הרומיים, עם תום הדיון בפני פילטוס, מיהרה קבוצה של שומרי המקדש אל גת שמנים בכדי לפזר את חסידיו של המאסטר, או על-מנת לעצור אותם. ואולם, החסידים הללו נפוצו הרבה לפני הגעתם. השליחים נסוגו אל מקומות המסתור אשר נקבעו להם; היוונים התפזרו והלכו אל מספר בתים בירושלים; יתר התלמידים נפוצו אף הם. דוד זבדיה האמין כי אויביו של ישוע יחזרו; ועל-כן הוא העלה במוקדם חמישה או שישה אוהלים ומיקם אותם במעלה המצוק, בסמוך למקום שאליו נהג לעתים תכופות המאסטר לפרוש בכדי להתפלל ולסגוד. שם הוא התכוון להתחבא וגם להפעיל מרכז – מעין תחנת תיאום – לשם שירות השליחים שלו. דוד יצא מן המחנה אך מעט לפני ששומרי המקדש הגיעו אליו. מכיוון שלא מצאו שם איש, הם הסתפקו בשריפת המחנה ושבו אל המקדש. כאשר חברי הסנהדרין שמעו את דיווחם, הם היו מרוצים מכך שחסידיו של ישוע

הופחדו והוכנעו, והם קבעו שלא תהיה סכנת התקוממות, או סכנה לחילוצו של ישוע מידי מוציאיו להורג. סוף-סוף הם יכלו לנשום לרווחה, ועל-כן סיימו את הישיבה והתפזרו איש-איש לדרכו לשם ההכנות לקראת סדר הפסח.

186:3.2 (2000.5) מיד עם שישוע נמסר לצליבה מידי פילטוס לידי החיילים הרומיים, מיהר שליח אל גת שמנים על-מנת להודיע לדוד, ותוך חמש דקות יצאו רצים בדרכם אל בית צידה, פלה, פילדלפיה, צידון, שכם, חברון, דמשק ואלכסנדריה. והשליחים הללו נשאו עמם את הבשורה שישוע עומד להיצלב בידי הרומאים בשל התעקשותם הנחרצת של שליטי היהודים.

186:3.3 (2001.1) במהלך היום הטראגי הזה ועד לצאתו של המסר האחרון שהודיע כי המאסטר הובא למנוחות בקבר, שלח דוד מדי חצי שעה רצים עם דיווחים אל השליחים, אל היוונים ואל בני משפחתו הארצית של ישוע אשר התאספו בביתו של אלעזר בבית עניא. כאשר השליחים יצאו עם ההודעה שישוע הובא למנוחות, דוד פיזר את סגל הרצים המקומיים למשך חגיגות הפסח ומנוחת השבת, והנחה אותם להתייצב אצלו בשקט בבוקר יום ראשון בביתו של ניקודמוס, שם הוא עצמו התכוון להסתתר למשך מספר ימים יחד עם אנדראס ועם פטרוס.

186:3.4 (2001.2) דוד זבדיה זה, אשר ניחן בדעת ייחודית, היה היחיד מבין תלמידיו הבכירים של ישוע שהתייחס פשוטו כמשמעו לקביעה של המאסטר כי הוא ימות "ויקום לתחייה ביום השלישי." דוד שמע אותו פעם אחת חוזה כך, ולפי שנטה להתייחס לדברים כפשוטם, התכוון כעת לאסוף את שליחיו ביום ראשון בבוקר בביתו של ניקודמוס על-מנת שיהיו זמינים להפיץ את החדשות במקרה שישוע יקום לתחייה מן המתים. במהרה דוד גילה שאיש מחסידיו לא ציפה שהוא יקום מן הקבר כל-כך מהר; על כן הוא שמר את אמונתו לעצמו ולא סיפר על כוונתו לאסוף את סגל השליחים מוקדם בבוקר יום ראשון לאיש, מלבד לשליחים אשר שלח בבוקר יום שישי אל הערים ואל מרכזי המאמינים המרוחקים.

186:3.5 (2001.3) וכך, כשחסידיו של ישוע מפוזרים ברחבי ירושלים וסביבותיה, הם עשו את הסדר באותו לילה ונותרו למחרת במסתור.

4. הכנות לצליבה

186:4.1 (2001.4) לאחר שפילטוס רחץ את ידיו אל מול ההמון, ובכך ביקש לחמוק מן האשמה על כך שציווה על צליבתו של אדם חף מפשע רק משום שחשש לעמוד מול תביעות מנהיגי היהודים, הוא ציווה למסור את המאסטר לידי החיילים הרומיים ופקד על מפקדם לצלוב אותו מיד. כאשר החיילים קיבלו את ישוע לידיהם, הם הובילו אותו בחזרה אל חצר הפרטוריום, הסירו את הגלימה שהלביש אותו הורדוס והלבישו אותו בבגדיו. החיילים הללו לעגו וסנטו בו, אך לא הוסיפו לפגוע בו פיזית. כעת היה ישוע לבדו עם החיילים הרומיים הללו. חבריו היו במסתור; אויביו הלכו לדרכם; ואפילו יוחנן זבדיה כבר לא נמצא לצדו.

186:4.2 (2001.5) פילטוס מסר את ישוע לידי החיילים מעט לאחר השעה שמונה בבוקר, ומעט לפני השעה תשע בבוקר הם יצאו אל זירת הצליבה. בפרק הזמן הזה, שנמשך יותר מחצי שעה, ישוע לא הוציא הגה מפיו. כלל עבודת הניהול של יקום עצום כמעט ועמדה מלכת. גבריאל וראשי השליטים של נבאדון היו כאן באורנטיה, או שהיו צמודים אל שידורי החלל של רבי-המלאכיות, במאמץ להיות מעודכנים באשר לקורותיו של בן האדם באורנטיה.

186:4.3 (2001.6) עד לזמן שבו החיילים היו מוכנים לצאת עם ישוע אל גולגותא, הם כבר התחילו להתרשם משלוותו הבלתי-רגילה ומן המכובדות יוצאת הדופן שלו, ומכך שנותר בדממה ולא התלונן.

186:4.4 (2001.7) הרבה מן הדיחוי ביציאה עם ישוע אל זירת הצליבה נבע מכך שהמפקד החליט ברגע האחרון לקחת אתו גם שני גנבים אשר נידונו למוות; מכיוון שנצטווה לצלוב את ישוע באותו בוקר, המפקד הרומי חשב שמוטב ששני אלה ימותו יחד אתו מאשר שימתינו עד לסוף חגיגות הפסח.

186:4.5 (2002.1) מיד עם שהגנבים הוכנו ליציאה לדרך, הם הובלו לחצר, שם ראו את ישוע. אחד מהם ראה אותו לראשונה, ואולם השני שמע אותו מדבר לעתים תכופות, הן במקדש והן חודשים רבים לפני כן במחנה בפלה.

5. הקשר בין מותו של ישוע לבין חג הפסח

186:5.1 (2002.2) אין קשר ישיר בין מותו של ישוע לבין חג הפסח היהודי. אכן, ישוע הקריב את חייו הארציים ביום הזה, ערב חג הפסח, ובסביבות הזמן שבו הוקרב השה לעולה במקדש. ואולם, צירוף המקרים הזה איננו מעיד בשום צורה ואופן על כך שמותו של בן האדם עלי אדמות קשור באופן כלשהו למערכת הקרבת הקורבנות היהודית. ישוע היה יהודי, אך כבן האדם, היה בן-תמותה של העולם. די להתבונן במאורעות אשר כבר סופרו ואשר מובילים לרגע הזה, ממש לפני צליבתו המתקרבת של המאסטר, על-מנת להסיק כי מותו בשעה הזו היה אירוע טבעי ומעשה ידי אדם בלבד.

186:5.2 (2002.3) היה זה האדם ולא האל אשר תכנן והוציא לפועל את מותו של ישוע על הצלב. האב אכן סירב להתערב בסדר המאורעות האנושיים באורנטיה, אך האב בפרדיס לא ציווה, תבע, או דרש, כי מותו של בנו יתבצע כפי שאירע הדבר על-פני הארץ. עובדה היא שבמוקדם או במאוחר ישוע היה נדרש לוותר על הגוף בן התמותה, על ההתגשמות שלו בגוף בשר ודם, אך הוא יכול היה לעשות זאת באינספור דרכים מבלי להידרש למות על הצלב בין שני גנבים. כל אלה היו מעשה ידי אדם, ולא מעשי אלוהים.

186:5.3 (2002.4) עד לזמן שהמאסטר הוטבל, הוא השלים את כל מה שהוא נדרש להתנסות בו עלי אדמות ובגוף, ואשר היה נחוץ לו בכדי להשלים את משימת המתת השביעית והאחרונה שלו ביקום. באותו רגע ממש הושלמה חובתו של ישוע על-פני הארץ. כל החיים אשר הוא חי לאחר מכן, ואפילו האופן שבו הוא מת, היו סעד אישי לגמרי אשר בחר להעניק על-מנת לרומם את יצוריו בני התמותה בעולם הזה ובעולמות אחרים.

186:5.4 (2002.5) בשורת החדשות הטובות, לפיה באמצעות אמונה יכול בן התמותה להיות מודע-רוחנית לכך שהוא בן האלוהים, איננה תלויה במותו של ישוע. אכן, מותו של המאסטר האיר עד מאוד את בשורת המלכות הזו, אך אף יותר מכך עשו זאת חייו.

186:5.5 (2002.6) כל מה שאמר וכל מה שעשה בן האדם עלי אדמות ייפֶה עד מאוד את הדוקטרינות על אודות היות האדם בן האלוהים, ועל אודות אחוות האדם, ואולם מערכות היחסים הבסיסיות האלה שבין האדם לאל נובעות מטבע העובדה שהאל אוהב את יצוריו, ומרחמנותם הטבעית של בניו האלוהיים. מאז ומעולם, בעולם הזה ובכל העולמות האחרים ברחבי היקום, התקיימו מערכות היחסים האלה שבין האדם לבוראו, יחסים נוגעים ללב,

יחסים בעלי יופי אלוהי; ומערכות יחסים אלה אינן תלויות בשום אופן במשימות המתת התקופתיות של בני האל הבוראים, אשר מתגלמים בדמות ההוויות התבוניות אשר בראו, כחלק מן המחיר שהם עצמם חייבים לשלם במטרה לרכוש סופית את הריבונות הבלתי-מוגבלת, כל אחד ביקום המקומי שלו.

186:5.6 (2002.7) האב שבשמים אהב את בני התמותה אשר בארץ בדיוק באותה מידה לפני חייו ומותו של ישוע באורנטיה, כמו לאחר המופע הטרנסצנדנטאלי הזה של שותפות-בצוותא בין האדם לבין האל. אף כי אין במעשה הכביר הזה של התגלמות אל נבאדון בלבוש בשר ודם באורנטיה בכדי להרחיב את תכונותיו של האב הנצחי, האינסופי והאוניברסאלי, יש בו כדי להעשיר ולהאיר – והוא אכן העשיר והאיר – את כל יתר המנהלים והיצורים ביקום של נבאדון. אף כי האב שבשמיים אינו אוהב אותנו יותר בשל משימת המתת של מיכאל, כל שאר ההוויות התבוניות השמימיות אכן אוהבות אותנו יותר. והסיבה לכך היא שישוע לא רק שמימש את התגלות האל לאדם, אלא שהוא גילה גם התגלות חדשה של האדם להוויות התבוניות השמימיות אשר ביקום היקומים.

186:5.7 (2003.1) ישוע לא עומד למות כקורבן על חטא. הוא גם לא עומד לכפר על אשמתו המוסרית המוּלדת של המין האנושי. האנושות כגזע כלל איננה אשמה בפני האל. אשמה היא רק עניין של חטא אישי ושל התמרדות ביודעין ובמתכוון כנגד הרצון של האב והממשל של בניו.

186:5.8 (2003.2) החטא והמרד אינם קשורים כלל למשימת המתת הבסיסית של בני פרדיס של האל, זאת למרות שנדמה לנו כי תוכנית ההצלה הינה פועל יוצא של משימת המתת.

186:5.9 (2003.3) גאולת האל עבור בני התמותה של אורנטיה הייתה יעילה, מהימנה וּוודאית ממש באותה מידה אילו ישוע לא היה מוצא להורג בידיהם האכזריות של בני-תמותה בורים. אילו היו בני התמותה אשר בארץ מקבלים את המאסטר בברכה, ואילו היה עוזב את אורנטיה כאשר היה מחליט הוא עצמו לעזוב את הגוף, לא הייתה לכך כל השפעה על עובדת אהבתו של האל ורחמיו של הבן – עובדת היות האדם בן האלוהים. אתם, בני התמותה, בני האלוהים

אתם, והדבר היחידי אשר נדרש לעשותו כדי שאמת זו תהייה לעובדה בהתנסותכם האישית, היא אמונתכם – אמונה הנולדת מן הרוח.

מסמך 187

הצליבה

187:0.1 (2004.1) אחרי ששני השודדים הוכנו ליציאה, יצאו החיילים, בפיקודו של קנטוריון, לכיוון אתר הצליבה. הקנטוריון אשר פיקד על שנים-עשר החיילים הללו, היה אותו מפקד אשר הוביל בלילה הקודם את החיילים לעצור את ישוע בגת שמנים. היה זה מנהג הרומאים להקצות ארבעה חיילים לכל נידון לצליבה. שני השודדים הולקו כהוגן בטרם נלקחו אל הצליבה, אך ישוע לא ספג עונש פיזי נוסף; ללא ספק, המפקד סבר שהוא כבר הולקה די והותר, ואפילו עוד לפני שדינו נגזר.

187:0.2 (2004.2) שני הגנבים אשר נצלבו היו עמיתיו של ברבס, ואילו מנהיגם לא היה משוחרר כחלק ממחילת הפסח של פילטוס, הם היו מוּצאים להורג יחד עמו בשלב מאוחר יותר. ישוע, לפיכך, נצלב במקומו של ברבס.

187:0.3 (2004.3) את מה שעתיד ישוע לעשות כעת, קרי להסכים למות בצליבה, הוא עושה מרצונו החופשי. כאשר חזה את ההתנסות הזו, אמר: "עַל כֵּן אֹהֵב אֹתִי אָבִי, כִּי אֶת נַפְשִׁי אֶתֵּן לְמַעַן אֶשּׁוּב וְאֶקָּחֶהָ. וְאִישׁ לֹא יִקָּחֶנָּה מֵאִתִּי, כִּי אִם אֲנִי מֵעַצְמִי אֶתְּנֶנָּה. יֶשׁ בְּיָדִי לָתֵת אֹתָהּ וּבְיָדִי לָשׁוּב לְקַחְתָּהּ. הַמִּצְוָה הַזֹּאת קִבַּלְתִּי מֵעִם אָבִי."

187:0.4 (2004.4) היה זה מעט לפני השעה תשע בבוקר הזה, שהחיילים הובילו את ישוע מהפרטוריום בדרך אל גולגותא. אחריהם צעדו רבים מן האוהדים הסמויים של ישוע, אך רוב הקהל הזה, אשר מנה כמאתיים איש ויותר, היה מורכב מאויביו, או מסקרנים מזדמנים, אשר

רצו רק לחוות את ההלם של מופע הצליבה. רק מעט ממנהיגי היהודים הלכו לראות את ישוע מת על הצלב. לאחר שהתברר שפילטוס מסר אותו לידי החיילים הרומיים, ושנגזר דינו למות, הם פנו לעסוק בפגישה אשר קיימו במקדש, שבמהלכה הם דנו בשאלה מה יעשו בחסידיו של ישוע.

1. בדרך לגולגותא

187:1.1 (2004.5) לפני שהחיילים יצאו את חצר הפרטוריום, הם הניחו את הקורה האופקית של הצלב על כתפיו של ישוע. היה נהוג לחייב את הנידון למוות לשאת את הקורה האופקית אל מקום הצליבה. נידון שכזה למוות לא נשא את כל הצלב, אלא את הקורה הקצרה הזו. הקורה האנכית, הארוכה יותר, כבר הובאה מבעוד מועד אל גולגולתא, ועד להגעת החיילים ואסיריהם היא כבר הוכנסה עמוק אל תוך האדמה.

187:1.2 (2004.6) כנהוג, המפקד הוביל את השיירה ונשא בידיו לוחות לבנים קטנים, שעליהם נרשמו בפחם שחור שמות הפושעים ואופי הפשעים שבעטיים הם נידונו למוות. עבור שני הגנבים, נשא הקנטוריון שלטים אשר עליהם נרשמו שמותיהם ומתחתם מילה יחידה, "שודד." על-פי המנהג, לאחר שהקורבן מוסמר אל הצלב והורם אל מקומו על הקורה האנכית, מָסמרו את השלט בראש הצלב, מעט מעל לראשו של הפושע, וכך יכלו כל הנוכחים לדעת בשל איזה פשע נצלב הנידון למוות. השלט שנשא הקנטוריון עבור הצלב של ישוע נכתב בידי פילטוס עצמו בלטינית, יוונית, וארמית, ובו נכתב: "ישוע מנצרת – מלך היהודים."

187:1.3 (2005.1) כמה משליטי היהודים אשר נכחו בשעה שפילטוס רשם את הדבר הזה על השלט התרעמו בקול כנגד הכינוי שכינה את ישוע, "מלך היהודים." ואולם פילטוס הזכיר להם כי האשמה שכזאת הייתה חלק ממה שהוביל להרשעתו. כאשר הבינו היהודים כי לא יצליחו לשכנע את פילטוס לשנות את דעתו, הם ביקשו שלכל הפחות ישנה זאת ויכתוב במקום, "הוא אמר, אני מלך היהודים." אבל פילטוס עמד על שלו; הוא לא שינה את הכתוב. לכל טענותיהם הבאות ענה, "מה שכתבתי, כתבתי."

187:1.4 (2005.2) היה נהוג לצעוד אל גולגותא בדרך הארוכה ביותר, כך שמספר רב של אנשים יצפה בפושע אשר נידון למוות, ואולם ביום הזה הם צעדו בדרך הישירה ביותר אל שער דמשק, אשר הוביל צפונה ואל מחוץ לעיר. בדרך הזו הם הגיעו במהרה אל גולגותא, אתר הצליבה הרשמי של ירושלים. מעבר לגולגותא שכנו בתי העשירים, ומעברה השני של הדרך נצבו הקברים של רבים מן היהודים האמידים.

187:1.5 (2005.3) היהודים לא נהגו להעניש בצליבה. הן היוונים והן הרומאים למדו את שיטת ההוצאה להורג הזאת מהפיניקים. אפילו הורדוס, עם כל אכזריותו, לא נהג לצלוב. הרומאים מעולם לא צלבו אזרח רומי; רק עבדים ונתינים זכו לעונש המוות הבלתי-מכבד הזה. במהלך המצור על ירושלים, ארבעים שנה בלבד לאחר צליבתו של ישוע, כוסתה גולגותא כולה באלפים רבים של צלבים, אשר עליהם קמלו מדי יום מיטב פרחי העם היהודי. אכן, קציר איום ונורא למה שנזרע באותו היום.

187:1.6 (2005.4) כאשר מצעד המוות חלף ברחובותיה הצרים של ירושלים, רבות מנשות היהודים העדינות אשר שמעו לפנים את מילות העידוד והחמלה של ישוע ואשר ידעו על אודות חייו, חיי סעד אוהב, לא יכלו להימנע מלבכות כאשר הן ראו אותו מובל למוות מבזה שכזה. כאשר הוא חלף לידן, רבות מן הנשים האלה יללו וקיננו. וכאשר כמה מהן העזו ללכת לצדו, הפנה המאסטר את ראשו אליהן ואמר: "בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם, אַל תִּבְכֶּינָה עָלַי, כִּי עַל נַפְשְׁכֶן בְּכֶינָה וְעַל בְּנֵיכֶן. מלאכתי כמעט ונשלמה – בקרוב אלך אל אבי – אך צרותיה של ירושלים רק מתחילות. כִּי הִנֵּה יָמִים בָּאִים, וְאָמְרוּ: אַשְׁרֵי הָעֲקָרוֹת וְאַשְׁרֵי הַמְעַיִים אֲשֶׁר לֹא יָלָדוּ, וְאַשְׁרֵי הַשָּׁדַיִם אֲשֶׁר לֹא הֵינִיקוּ. אָז יֹאמְרוּ אֶל הֶהָרִים, נִפְלוּ עָלֵינוּ וְאֶל הַגְּבָעוֹת כַּסּוּנוּ וְגָאֲלוּנוּ מִצָּרוֹתֵינוּ."

187:1.7 (2005.5) נשות ירושלים האלה אכן נהגו באומץ בשעה שהפגינו אהדה כלפי ישוע, זאת משום שהיה זה בניגוד לחוק להפגין אהדה כלפי מי שהובל לצליבה. לאספסוף היה מותר ללגלג, ללעוג, ולצחוק על הנידון, אך נאסר עליו כל מפגן של אהדה. אף כי ישוע העריך את מפגן האהדה בשעה החשוכה הזו בעוד שחבריו נמצאים במסתור, הוא לא רצה שהנשים הנדיבות האלה תסתבכנה עם הרשויות משום שהעזו לחמול עליו. אפילו בזמן שכזה ישוע

כמעט ולא חשב על עצמו, ורק חשב על ימי הטרגדיה הנוראיים אשר ממתינים לירושלים ולאומה היהודית בכללותה.

187:1.8 (2006.1) כאשר נסחב בדרך אל הצליבה, המאסטר היה נתון באפיסת כוחות כמעט. הוא לא אכל ולא שתה מאז הסעודה האחרונה בביתו של אליהו מרקוס; ואף לא הותר לו לעצום עין ולו לרגע מאז. בנוסף לכך, הוא עמד בדיון אחרי דיון עד לרגע שבו נגזר דינו, שלא להזכיר את ההלקאות אשר ספג ואת הסבל הפיזי ואובדן הדם אשר גרמו לו. מעל לכל אלה נוספו המועקה המנטאלית הכבירה שלו, הלחץ הרוחני הגדול ותחושה איומה של בדידות אנושית.

187:1.9 (2006.2) זמן קצר לאחר שהם חלפו מבעד לשער ואל מחוץ לעיר, התנודד ישוע עם הקורה שעל כתפיו, כוחותיו הפיזיים אפסו לרגע והוא נפל ארצה תחת משקל המשא הכבד. החיילים צעקו עליו ובעטו בו, אך הוא לא היה מסוגל לקום. המפקד, אשר ידע כמה כבר סבל ישוע וראה זאת, ציווה על החיילים להפסיק. אז הוא פקד על עובר אורח, אחד שמעון מקירנה, לקחת את הקורה האופקית מעל כתפיו של ישוע וציווה עליו לשאתה כל שאר הדרך עד לגולגותא.

187:1.10 (2006.3) אדם זה, שמעון, הגיע כל הדרך מקירנה שבצפון אפריקה על-מנת להשתתף בחגיגות הפסח. הוא חנה יחד עם בני קירנה אחרים ממש מחוץ לחומות העיר, ונמצא בדרכו אל התפילה במקדש בתוך העיר בשעה שהמפקד הרומי ציווה עליו לשאת את הקורה של ישוע. שמעון נותר שם לאורך כל השעות שבהן גסס המאסטר על הצלב, ושוחח עם רבים מחבריו כמו גם עם אויביו. לאחר תקומתו של ישוע לתחייה ולפני ששמעון עזב את ירושלים, הוא הפך למאמין אמיץ בבשורת המלכות, וכאשר שב אל ביתו הוביל את משפחתו להיכנס אל מלכות השמים. שני בניו, אלכסנדר ורופוס, הפכו למורים מצוינים של הבשורה החדשה באפריקה. ואולם, שמעון מעולם לא ידע שישוע, זה שאת משאו הוא נשא, והמורה היהודי אשר התחבב על בנו הפצוע, היו אותו אדם בדיוק.

187:1.11 (2006.4) היה זה מעט לאחר השעה תשע בבוקר שמצעד המוות הגיע אל גולגותא, והחיילים הרומיים נפנו למשימת מסמור שני השודדים ובן האדם, כל אחד לצלב שלו.

2. הצליבה

187:2.1 (2006.5) קודם החיילים קשרו את ידיו של המאסטר בחבלים לקורה האופקית, ואז הם מסמרו את ידיו אל העץ. לאחר שהרימו את הקורה אופקית והניחו אותה על הקורה האנכית ומסמרו אותה אליה, הם קשרו ומסמרו את רגליו לעץ, תוך שימוש במסמר אחד ארוך שעבר דרך שתי הרגליים. גזיר העץ העליון מוקם בגובה הנכון בקורה האנכית, ושימש כעין אוכף לתמיכה במשקל הגוף. הצלב לא היה גבוה, רגליו של המאסטר נמצאו בערך בגובה של כמטר מעל לפני הקרקע. לפיכך, הוא יכול היה לשמוע את כל אשר נאמר עליו בלעג, וכן לראות בבירור את ההבעה על פניהם של כל אלה אשר לעגו לו בחוסר התחשבות שכזה. כמו כן, כל הנוכחים יכלו לשמוע בקלות את מה שישוע אמר במהלך שעות העינוי והגסיסה האיטית אשר עבר.

187:2.2 (2007.1) נהוג היה להסיר את כל בגדיהם של הנצלבים, אך מכיוון שהיהודים הביעו התנגדות עזה לעירום אנושי בפומבי, הרומאים תמיד סיפקו מעין תחתון לכל האנשים אשר נצלבו בירושלים. וכך, לאחר שכל בגדיו של ישוע הוסרו, הוא הולבש כאמור בטרם הושם על הצלב.

187:2.3 (2007.2) הצליבה נועדה לשמש כענישה אכזרית ומתמשכת, שכן הקורבן לעיתים גסס במשך מספר ימים בטרם מת. בירושלים הייתה התנגדות רבה לצליבה, והוקמה קבוצת של נשים יהודיות אשר תמיד שלחו נציגה לצליבות, אשר הציעה לקורבן יין מהול בסם אשר יקל על סבלו. ואולם, כאשר טעם ישוע את היין אשר נמהל בסם, הוא סירב לשתות ממנו, אף שהיה צמא עד מאוד. המאסטר בחר לשמור על תודעתו האנושית עד הסוף. הוא ביקש לפגוש במוות, אפילו בצורה האכזרית והבלתי-אנושית הזו, ולהתעלות מעליו בכך שיעבור את מלוא החוויה האנושית.

187:2.4 (2007.3) בטרם ישוע הושם על הצלב שלו, השודדים כבר הושמו על הצלבים שלהם תוך שהם מקללים את המוציאים להורג ויורקים עליהם. המילים היחידות שישוע אמר בשעה שמסמרו אותו לצלב, היו, "סלח להם, אבא, כי הם לא יודעים מה הם עושים." אֵילו מחשבות אהבה ומסירות לא היו עיקר חיי השירות הבלתי-אנוכי שאותו חי ישוע, הוא לא יכול היה לבקש מחילה עבור מוציאיו להורג ברחמים ובאהבה שכאלה. הרעיונות, המניעים והכמיהות של כלל תקופת החיים הרי יוצאים לאור בזמן משבר.

187:2.5 (2007.4) לאחר שהמאסטר הועלה על הצלב, מְסמר המפקד מעל לראשו את השלט שבו נכתב בשלוש שפות, "ישוע מנצרת – מלך היהודים." היהודים זעמו על העלבון הזה. אך פילטוס נפגע מחוסר הכבוד אשר הפגינו כלפיו; הוא הרגיש מאוים ומושפל, ובדרך הזו הוא תבע את נקמתו הקטנה. הוא יכול היה לכתוב: "ישוע, מורד." אך הוא ידע היטב שיהודי ירושלים סלדו מן השם נצרת, והוא התכוון להשפילם באופן הזה. הוא ידע שאם בן הגליל אשר הוצא להורג יכונה "מלך היהודים", יפגע הדבר היטב במטרה.

187:2.6 (2007.5) כאשר נודע להם כיצד פילטוס ביקש ללגלג עליהם עם השלט אשר נתלה על הצלב של ישוע, מיהרו רבים ממנהיגי היהודים אל גולגותא, אך הם לא העזו להסיר את השלט מפאת נוכחותם של החיילים הרומיים אשר עמדו על המשמר. מכיוון שהם לא יכלו להסיר את השלט, המנהיגים הללו התערו בקרב הקהל והסיתו אותו ללעוג ולא להתייחס ברצינות למה שמצוין על השלט.

187:2.7 (2007.6) השליח יוחנן, יחד עם מרים אם ישוע, רות ויהודה, הגיעו למקום מעט קט לאחר שישוע הורם אל מקומו על הצלב, וממש בשעה שהמפקד מסמר את השלט מעל לראשו של המאסטר. יוחנן היה היחיד מבין אחד-עשר השליחים אשר היה עד לצליבה, ואפילו הוא לא היה נוכח בכל מהלכה, שכן מיד לאחר שהביא את אם ישוע לשם, הוא רץ חזרה אל ירושלים להביא את אמו שלו ואת חברותיה.

187:2.8 (2007.7) כאשר ישוע ראה את אימו המלווה ביוחנן, את אחותו ואת אחַיו, הוא חייך אך לא אמר דבר. בינתיים, ארבעת החיילים אשר הוקצו לצליבתו של המאסטר חילקו ביניהם את בגדיו, כנהוג. אחד לקח את הסנדלים, אחד את הכובע, אחד את החגורה ואחד את המעיל. זה הותיר את השמלה, או החולצה הארוכה אשר ירדה כמעט עד לגובה הברכיים, והם התכוונו

לקרוע אותה לארבעה חלקים, אך כאשר הבחינו שהייתה יוצאת דופן, הם החליטו להגריל אותה ביניהם. ישוע התבונן בהם כשחילקו את בגדיו, בעוד שההמון הגס לועג לו.

187:2.9 (2008.1) טוב היה הדבר שהחיילים הרומיים לקחו את בגדיו של המאסטר. אלמלא כן, אילו קיבלו חסידיו את הבגדים לידיהם, הם היו מתפתים לסגוד להם. המאסטר רצה שלחסידיו לא יוותר שום-דבר חומרי אשר קשור לחייו עלי אדמות. הוא רצה להותיר לאנושות אך ורק את הזיכרון על אודות חיים של אדם אשר הוקדשו לאידיאל הרוחני הגבוה של התמסרות לעשיית רצון האב.

3. אלה אשר חזו בצליבה

187:3.1 (2008.2) בקרבת השעה תשע ושלושים בבוקר של יום שישי הזה, ישוע נתלה על הצלב. עד לשעה אחת-עשרה, התאספו יותר מאלף איש אשר באו להיות עדים למחזה צליבתו של בן האדם. במהלך השעות האיומות האלה, עמדו צבאות השמים בדממה והתבוננו במחזה יוצא הדופן של הבורא אשר מת את מות היצור, ואפילו את המוות הבזוי ביותר של פושע מורשע.

187:3.2 (2008.3) עמדו בסמוך לצלב, בזמנים שונים במהלך הצליבה, מרים, רות, יהודה, יוחנן, שלומית (אם יוחנן) וקבוצה של נשים מאמינות אדוקות אשר כללה את מרים אשת קְלוֹפָּס ואחותה של מרים אם ישוע, מרים המגדלית, וכן רבקה, אשר גרה לפנים בציפורי. חברים אלה ואחרים עמדו שם והיו עדים לסבלנות ולעוצמה הכבירה שלו בזמן שסבל סבל עצום.

187:3.3 (2008.4) רבים מן העוברים והשבים נדו בראשם, לעגו לו ואמרו: "אַתָּה הַהֹרֵס אֶת הַהֵיכָל וּבוֹנֵהוּ בִּשְׁלֹשֶׁת יָמִים, הוֹשַׁע לְנַפְשֶׁךָ. וְאִם בֶּן הָאֱלוֹהִים אַתָּה, למה לא תרד מן הצלב?" באופן דומה, גם כמה ממנהיגי היהודים לעגו לו ואמרו, "אֶת אֲחֵרִים הוֹשִׁיעַ וּלְעַצְמוֹ לֹא יוּכַל לְהוֹשִׁיעַ." אחרים אמרו, "אִם מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אתה, רד מן הצלב ונאמין בך." ולאחר מכן המשיכו ללעוג לו ואמרו, "בָּטַח בֵּאלוֹהִים עַתָּה יְפַלְּטֵהוּ אִם חָפֵץ בּוֹ, כִּי אָמַר בֶּן הָאֱלוֹהִים אֲנִי, וְכָזֹאת חֵרְפֵהוּ גַּם הַפָּרִיצִים הַנִּצְלָבִים אִתּוֹ." אפילו שני השודדים לעגו לו וסנטו בו.

187:3.4 (2008.5) מכיוון שישוע לא ענה להקנטות שלהם, ומכיוון שהייתה זו שעת צהרים של ההכנות לקראת היום המיוחד, עד לשעה אחת-עשרה ושלושים נעלם רוב הקהל הלועג; ובזירה נותרו פחות מחמישים איש. החיילים התכוננו כעת לאכול את ארוחת הצהריים וללגום מן היין החמוץ והזול שלהם, כהכנה למשמרת המוות הארוכה. כאשר שתו מן היין, הרימו כוס בלעג אל עבר ישוע ואמרו, "הללו את מלך היהודים, מזל טוב לו!" והם נדהמו למראה הסבלנות של המאסטר ביחס ללעג ולצחוק שלהם.

187:3.5 (2008.6) כאשר ישוע ראה אותם אוכלים ושותים, הוא השפיל את מבטו אליהם ואמר, "אני צמא." כאשר מפקד המשמר שמע את ישוע אומר "אני צמא," הוא לקח מעט יין מבקבוקו, הרטיב ספוג וקרב אותו אל פיו של ישוע בקצה הכידון, כך שישוע יוכל להרטיב מעט את שפתיו היבשות.

187:3.6 (2008.7) במתכוון ישוע בחר לחיות בלא לעשות שימוש בכוחותיו העל-טבעיים, וכך הוא גם בחר למות על הצלב כבן-תמותה מן המניין. הוא חי כאדם, והוא גם ימות כאדם – בעשותו את רצון האב.

4. הגנב על הצלב

187:4.1 (2008.8) אחד מן השודדים גידף את ישוע ואמר: "אם בן האלוהים אתה, למה לא תושיע את עצמך ואותנו?" ואולם, כאשר הוא גער כך בישוע, אמר הגנב השני, אשר שמע את ישוע מלמד פעמים רבות: "הֲלֹא תִירָא אֶת הָאֱלֹהִים? וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ כַּמִּשְׁפָּט, כִּי לָקַחְנוּ כִּגְמוּל יָדֵינוּ וְהָאִישׁ הַזֶּה לֹא עָשָׂה מְאוּמָה רָע. מוטב כי נבקש מחילה על חטאינו וגאולה לנשמותינו." כאשר שמע ישוע את דברי הגנב, הפנה את פניו אליו וחייך לאות אישור. כאשר הפושע ראה את ישוע מסב אליו את פניו, אזר אומץ, ליבה את להבת אמונתו הרוטטת ואמר, "זָכְרֵנִי נָא אֲדֹנִי בְּבֹאֲךָ בְּמַלְכוּתֶךָ." אז אמר לו ישוע, "אָמֵן אָמֵן אֹמֵר אֲנִי לְךָ, כִּי יוֹם אֶחָד תִּהְיֶה עִמָּדִי בְּפרדיס."

187:4.2 (2009.1) בעודו גוסס, נמצא למאסטר הזמן לשמוע את ווידוי האמונה של השודד המאמין. כאשר הגנב ביקש גאולה, הוא מצא אותה. פעמים רבות קודם לכן נטה להאמין בישוע, אך רק בְּשעות המודעוּת האחרונות שלו קיבל בלב שלם את תורתו של המאסטר. כאשר הוא ראה את האופן שבו ישוע מתמודד עם המוות על הצלב, הגנב הזה לא יכול היה לעמוד יותר בפני הוודאות כי אותו בן-אדם אכן היה בן האלוהים.

187:4.3 (2009.2) בזמן האפיזודה הזו שבה הגנב התקבל על-ידי ישוע למלכות, השליח יוחנן לא נמצא במקום, שכן הוא הלך לעיר להביא את אמו ואת חברותיה לזירת הצליבה. מאוחר יותר שמע לוקס את הסיפור הזה מפי מפקד המשמר הרומי, אשר הומר אף הוא.

187:4.4 (2009.3) שישים שנה ויותר לאחר הצליבה, סיפר השליח יוחנן על אודותיה כפי זכר אותה. הרישומים האחרים התבססו על סיפורו של הקנטוריון הרומי אשר שימש שם בתפקיד, ואשר בשל מה שראה ושמע, הפך מאוחר יותר למאמין בישוע והצטרף הצטרפות מלאה למלכות השמים אשר בארץ.

187:4.5 (2009.4) האיש הצעיר הזה, השודד שהתחרט, נדחף לחיים של אלימות ופשע על-ידי אלו אשר האדירו חיים מעין אלה כסוג של מחאה לאומנית כנגד הכיבוש הפוליטי וכנגד חוסר הצדק החברתי. טענות כאלה, אשר אליהן התלווה יצר ההרפתקנות, הובילו צעירים רבים בעלי כוונות טובות להצטרף למבצעי שוד נועזים. האיש הצעיר ראה את ברבס כגיבור. ואילו כעת הוא הבחין בטעותו. כאן על הצלב הוא ראה לצדו אדם גדול באמת, גיבור אמיתי. גיבור אשר עורר את תשוקתו והחדיר בו השראה לאידיאלים הגבוהים ביותר של כבוד עצמי מוסרי, גיבור אשר עורר בו את האידיאלים של אומץ, גבריות וגבורה. כאשר התבונן בישוע, עלתה וגאתה בלבו תחושה של אהבה, נאמנות וגדלות אמיתית.

187:4.6 (2009.5) ואילו היה בקרב הקהל הלועג אדם נוסף אשר היה חש בלידת האמונה בנשמתו ואדם זה היה פונה אל ישוע בבקשת רחמים, הוא היה מתקבל באותה התייחסות אוהבת אשר הפגין ישוע כלפי השודד שהאמין.

187:4.7 (2009.6) מיד לאחר שהגנב המתחרט שמע את הבטחתו של המאסטר כי יום אחד הם ייפגשו בפרדיס, שב יוחנן מן העיר בלוויית אמו וחבורה בת כשתיים-עשרה נשים מאמינות. יוחנן נעמד לצד מרים, אם ישוע, ותמך בה. בנה יהודה עמד בצידה השני. היה זה בצהרי היום שישוע התבונן מטה במחזה הזה, ואמר לאימו, "אישה, הנה בנך!" הוא דיבר אל יוחנן ואמר, "בני, הנה אימך!" ואז פנה אל שניהם ואמר, "אני מבקש שתלכו מכאן." וכך, יוחנן ויהודה לקחו את מרים מגולגותא. יוחנן לקח את אם ישוע אל מקום שהותו בירושלים, ואז מיהר בחזרה אל זירת הצליבה. לאחר הפסח שבה מרים אל בית צידה, שם היא חיה בביתו של יוחנן לאורך כל המשך חייה הטבעיים. מרים מתה פחות משנה לאחר מותו של ישוע.

187:4.8 (2010.1) לאחר שמרים עזבה, הנשים האחרות התרחקו מעט ונותרו לשרת שם את ישוע עד שמת על הצלב, והן עדיין המשיכו לעמוד שם כאשר גופתו של המאסטר נלקחה לקבורה.

5. השעה האחרונה על הצלב

187:5.1 (2010.2) אף כי היה זה עדיין מוקדם בעונה לתופעה מעין זו, מעט לאחר צהרי היום התקדרו השמים והאוויר התמלא חול דק. תושבי ירושלים ידעו שפירושו של דבר שסופת חול חמה עתידה להגיע ממדבריות חצי האי ערב. לפני השעה אחת בצהרים השמיים היו כה חשוכים והסתירו את השמש, ויתר הקהל נס בחזרה אל העיר. פחות משלושים איש היו נוכחים כאשר המאסטר סיים את חייו, מעט לאחר השעה הזו, היו נוכחים פחות משלושים איש, רק שלושה-עשר החיילים הרומיים וקבוצה בת כחמישה-עשר מאמינים. קבוצה זו מנתה אך ורק נשים, למעט יהודה אחי ישוע ויוחנן זבדיה, אשר שב לזירה מעט לפני מות המאסטר.

187:5.2 (2010.3) מעט לאחר השעה אחת בצהרים, בעיצומה של סופת חול עזה וחשיכה הולכת וגוברת, החלה תודעתו האנושית של ישוע לגווע. נאמרו מילות הרחמים, הסליחה והתוכחה האחרונות. הובעה משאלתו האחרונה – באשר לדאגה לאימו. במהלך השעה הזו של מוות ממשמש ובא, החלה דעתו האנושית של ישוע לחזור על פסוקים רבים מכתבי הקודש

העבריים, ובייחוד מספר תהילים. המחשבה המודעת האחרונה של ישוע האדם נגעה לפסוקים אשר אמר בלבו מתוך ספר תהילים, מתוך הפרקים אשר ידועים כיום כפרק כ', כ״א וכ״ב. ואף כי שפתיו התנועעו, הוא היה חלש מכדי לצטט בקול את הפסוקים הללו, אשר ידע בעל-פה, והם נאמרו בלב. רק פעמים ספורות שמעו העומדים בסמוך דבר-מה, כגון, ״עַתָּה יָדַעְתִּי כִּי הוֹשִׁיעַ יְהוָה, מְשִׁיחוֹ,״ ״תִּמְצָא יָדְךָ, לְכָל אויביךָ,״ ״אֵלִי, אֵלִי, לָמָה עֲזַבְתָּנִי?״ בשום רגע לא היה לישוע ספק קל שבקלים כי הוא חי בהתאם לרצון האב; והוא מעולם לא הטיל ספק בכך שכעת הוא הקריב את חייו בהתאם לרצון האב. הוא לא הרגיש שהאב נטש אותו; הוא פשוט ציטט בשארית תודעתו פסוקים רבים, ביניהם מפרק תהילים כ״ב, אשר מתחיל במילים ״אֵלִי, אֵלִי, לָמָה עֲזַבְתָּנִי?״ ובמקרה היה זה אחד משלושת הפסוקים אשר נאמרו בבהירות מספקת כדי להישמע באוזני אלה אשר עמדו בסמוך.

187:5.3 (2010.4) בקשתו האחרונה של ישוע האדם בן התמותה מחבריו הובעה בסביבות השעה אחת וחצי, כאשר הוא אמר בפעם השנייה, ״אני צמא,״ ואותו מפקד משמר הרטיב את שפתיו באותו ספוג אשר נספג ביין חמוץ, אשר באותם הימים נודע בשם חומץ.

187:5.4 (2010.5) סופת החול התעצמה מאוד והשמיים התקדרו עוד יותר. ועדיין, החיילים וקבוצת המאמינים הקטנה עמדו שם. החיילים הסתופפו לצד הצלב בכדי להגן על עצמם מפני החול החותך. אימו של יוחנן והאחרים התבוננו מרחוק, ממקום מסתור תחת מדף סלע. כאשר המאסטר נשם את נשמתו האחרונה, עמדו לצד הצלב שלו יוחנן זבדיה, אחיו יהודה, אחותו רות, מרים המגדלית ורבקה אשר הייתה לפנים מציפורי.

187:5.5 (2011.1) היה זה מעט לפני השעה שלוש שישוע קרא בקול רם, ״זה נגמר! אָבִי, בְּיָדְךָ אַפְקִיד רוּחִי.״ לאחר הדברים האלה, הרכין את ראשו והרפה ממאבק החיים. כאשר ראה הקנטוריון הרומי כיצד מת ישוע, הוא טפח על חזהו ואמר: ״אכן היה זה צדיק; בוודאי באמת היה בן האלוהים.״ ומאותו רגע ואילך, הוא החל להאמין בישוע.

187:5.6 (2011.2) ישוע מת כמלך – כפי שחי. הוא הודה באופן חופשי במלכותו ושלט במצב לאורך כל אותו יום טראגי. הוא הלך מרצונו אל מוות בזוי, לאחר שהבטיח את שלום שליחיו.

הוא ריסן בחוכמה את האלימות גורמת-הצרות של פטרוס, ואף הבטיח כי יוחנן יהיה לצדו ממש עד לקץ נשימת אפו האחרונה. הוא גילה את טבעו האמיתי לסנהדרין הרצחנית והזכיר לפילטוס את מקור סמכותו כבן האלוהים. הוא יצא אל גולגותא והקורה על כתפיו, וסיים את משימת מתת האהבה שלו בכך שהפקיד את רוח האדם אשר רכש ביד אב פרדיס. ולאחר חיים שכאלה – ומוות שכזה – יכול המאסטר אכן לומר, "זה נגמר."

187:5.7 (2011.3) מכיוון שהיה זה ערב שבת, כמו גם ערב חג הפסח, היהודים לא רצו שיוצגו הגופות בגולגותא. אי לכך הם הלכו אל פילטוס וביקשו ממנו לשבור את רגליהם, כך שימותו וניתן יהיה להוריד אותם מן הצלבים ולהשליך את גופותיהם אל בורות הקבורה של הפושעים עוד בטרם השקיעה. לשמע הבקשה הזו, שלח פילטוס מיד שלושה חיילים לשבור את רגליהם ולהיפטר מישוע ומשני השודדים.

187:5.8 (2011.4) כאשר החיילים הללו הגיעו אל גולגותא, הם אכן עשו כן באשר לשני השודדים, אך למרבה פליאתם הם גילו שישוע כבר מת. על-מנת לוודא שמת, לקח אחד החיילים את הכידון וניקב את צדו השמאלי. אף כי הרבה מן הנצלבים גססו על הצלב במשך יומיים ואפילו שלושה, ייסורי הנפש הכבדים והעינוי הרוחני המעיק אשר תחתם ישוע היה שרוי, הביאו לכך שהוא סיים את חייו האנושיים בני התמותה בתוך מעט פחות מחמש-וחצי שעות.

6. לאחר הצליבה

187:6.1 (2011.5) באמצע חשכת סופת החול, בסביבות השעה שלוש וחצי, שלח דוד זבדיה את אחרון השליחים אשר נשא את בשורת מותו של המאסטר. את אחרון רציו הוא שלח אל ביתן של מרתה ומרים בבית עניא, שם הניח שנמצאים אמו של ישוע עם יתר בני משפחתו.

187:6.2 (2011.6) לאחר מותו של המאסטר, שלח יוחנן את הנשים תחת השגחתו של יהודה אל ביתו של אליהו מרקוס, שם הן עשו את השבת. יוחנן עצמו, אשר כעת כבר היה מוכר

לקנטוריון הרומי, נותר בגולגותא והמתין להגעתם של יוסף וניקודמוס, אשר נשאו פקודה מאת פילטוס שאפשרה להם לקחת את גופתו של ישוע.

187:6.3 (2011.7) וכך הסתיים יום של טרגדיה וצער עבור יקום עצום ממדים, וההוויות התבוניות שבו הזדעזעו מן המחזה המחריד שבמהלכו נצלבה ההתגשמות בגוף בשר ודם של הריבון האהוב שלהם; הם היו המומים מקהות חושיהם של בני האדם ומהפגנת העיוות שלהם.

>> מסמך 187 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 189 <<

מסמך 188

הזמן בקבר

188:0.1 (2012.1) מעט מאוד ידוע לנו על פרק הזמן בן היממה-ומחציתה בקריירה של מיכאל עלי אדמות, שבמהלכו שכבה גופתו של ישוע בקבר של יוסף: פרק הזמן למן מותו על הצלב ועד לתחייתו מן המתים. נוכל לספר על אודות קבורתו של בן האדם ולהעלות על הכתב ברישומים האלה את המאורעות אשר קשורים לתחייתו, ואולם לא נוכל לספק לכם מידע מהימן רב על אודות מה שהתרחש באמת במשך שלושים-ושש השעות האלה, מהשעה שלוש אחרי הצהריים של יום שישי ועד לשעה שלוש לפנות בוקר של יום ראשון. התקופה הזו בקריירה של המאסטר החלה מעט לפני שהחיילים הרומיים הורידו את ישוע מן הצלב. הוא היה תלוי על הצלב במשך כשעה לאחר מותו. והם היו מורידים אותו מוקדם יותר, אך הריגתם של שני השודדים עיכבה את הדבר.

188:0.2 (2012.2) שליטי היהודים תכננו להשליך את גופתו של ישוע אל בורות הקבורה הפתוחים של גיהינום, אשר מדרום לעיר; היה זה המנהג להיפטר כך מגופות קורבנות הצליבה. אילו נהגו בהתאם לתוכנית הזאת, גופתו של המאסטר הייתה מושארת למאכל חיות השדה.

188:0.3 (2012.3) בינתיים הלכו יוסף הרמתי וניקודמוס אל פילטוס על-מנת לבקש את גופתו של ישוע ולהניח אותה לקבורה ראויה. היה זה מנהג נפוץ שחבריו של הנצלב שיחדו את השלטונות הרומיים על-מנת לקבל את גופות חבריהם. יוסף לקח אתו סכום כסף גדול בבואו

אל פילטוס, למקרה שיזדקק לשלם תמורת הרשות לקבור את ישוע באחוזת קבר פרטית. ואולם פילטוס לא רצה לקבל כסף על הדבר. מיד כאשר שמע את הבקשה, הוא חתם על הצו אשר אישר ליוסף ללכת אל גולגותא ולקבל בעלות מלאה ומידית על גופת המאסטר. בינתיים, משסופת החול שככה באופן ניכר, יצאה לכיוון גולגותא קבוצת יהודים, נציגי הסנהדרין, על-מנת לוודא שגופתו של ישוע מושלכת יחד עם גופות השודדים אל בורות הקבורה הציבוריים הפתוחים.

1. קבורתו של ישוע

188:1.1 (2012.4) כאשר הגיעו יוסף וניקודמוס אל גולגותא, הם ראו את החיילים מורידים את גופתו של ישוע מן הצלב ואת נציגי הסנהדרין עומדים בצד על-מנת לוודא שאיש מחסידיו של ישוע לא ימנע את השלכתה אל בורות הקבורה של הפושעים. כאשר הציג יוסף לקנטוריון את הצו של פילטוס אשר נגע לגופת המאסטר, החלו היהודים לעורר סערה ותבעו לקבל לרשותם את הגופה. בכעסם הם ניסו לקחת את הגופה בכוח, וכאשר הם ניסו לעשות זאת, ציווה הקנטוריון על ארבעה מחייליו לעמוד לצידו, ובחרבות שלופות הם הגנו על גופתו של המאסטר, אשר הייתה מוטלת שם על-פני האדמה. הקנטוריון הורה לחיילים האחרים לעזוב את שני השודדים ולהניס את ההמון היהודי הזועם. כאשר הסדר הושב על כנו, קרא הקנטוריון את האישור אשר כתב פילטוס באוזני היהודים, זז הצידה ואמר ליוסף: "גופה זו נתונה לכם לעשות בה ככל שתראו לנכון. אני וחייליי נעמוד כאן בכדי לוודא שאיש לא יתערב."

188:1.2 (2013.1) אדם צלוב לא הורשה להיקבר בבית עלמין יהודי; החוק אסר זאת מפורשות. יוסף וניקודמוס הכירו את החוק הזה, ולכן בדרכם אל גולגותא החליטו לקבור את ישוע באחוזת הקבר החדשה של משפחתו של יוסף, אשר נחצבה במערת סלע ושכנה מרחק קצר צפונית לגולגותא, מעבר לדרך המובילה לשומרון. איש עדיין לא נקבר שם, והם חשבו כי ראוי שהמאסטר יובא לשם למנוחות. יוסף אכן האמין כי ישוע יקום מן המתים, אך ניקודמוס

היה מסופק מאוד בכך. שני חברי הסנהדרין הללו לשעבר שמרו על אמונתם בישוע פחות או יותר בסתר, אף כי עמיתיהם לסנהדרין חשדו בהם זה מכבר, ואפילו לפני שפרשו מן המועצה. מאותו יום ואילך הם היו התלמידים המפורסמים ביותר של ישוע בכל רחבי ירושלים.

188:1.3 (2013.2) בסביבות השעה ארבע-וחצי, מצעד הלוויה של ישוע מנצרת החל לעשות את דרכו מגולגותא אל עבר קבר יוסף, אשר מעבר לדרך. הגופה נעטפה בתכריכי בד וארבעת הגברים נשאו אותה, כאשר הנשים המשגיחות הנאמנות מן הגליל הלכו בעקבותיהם. בני התמותה אשר נשאו את גופתו הפיזית של ישוע אל הקבר היו: יוסף, ניקודמוס, יוחנן והקנטוריון הרומי.

188:1.4 (2013.3) הם נשאו את הגופה אל תוך הקבר, חלל אשר שטחו היה כמטר רבוע אחד, ושם הם מיהרו להכין את הגופה לקבורה. היהודים לא באמת קברו את מתיהם; הלכה למעשה, הם חנטו אותם. יוסף וניקודמוס הביאו עמם כמויות גדולות של מור ומשחות, וכעת עטפו את הגופה בתחבושות אשר נספגו בתמיסות האלה. לאחר שסיימו את מלאכת החניטה, הם קשרו מטפחת על פניו, עטפו את הגופה בתכריכי בד, והניחו אותה אחר כבוד על מדף אשר בתוך הקבר.

188:1.5 (2013.4) לאחר שהניחו את הגופה בקבר, הורה הקנטוריון לחייליו לסייע בגלילת אבן הגולל אשר חסמה את פתח הקבר. אז יצאו החיילים אל עבר גיהינום עם גופות השודדים, ואילו האחרים שבו בצער אל ירושלים על-מנת לקיים את מצוות הפסח כדת משה.

188:1.6 (2013.5) קבורתו של ישוע התבצעה בחיפזון משום שהיה זה ערב הפסח וערב שבת והשבת עמדה כבר להיכנס. הגברים מיהרו לשוב אל העיר, ואולם הנשים התעכבו לצד הקבר עד אשר היה חשוך מאוד.

188:1.7 (2013.6) לכל אורך ההתרחשות הזו, הנשים הסתתרו בסמוך למקום שבו הובא המאסטר למנוחות וצפו בכל שהתרחש. הם הסתתרו כך משום שנאסר על נשים להתרועע עם גברים בשעות שכאלה. הנשים האלה סברו כי ישוע לא הוכן כראוי לקבורה, והן הסכימו בינן לבין עצמן לשוב אל ביתו של יוסף בכדי לנוח בשבת, להכין תבלינים ומשחות ולחזור בבוקר יום ראשון בכדי להכין את גופתו של המאסטר למנוחות. הנשים אשר היו ליד הקבר באותו

ערב יום שישי היו: מרים המגדלית, מרים אשת קְלוֹפַס, מרתה, אחות נוספת של אם ישוע, ורבקה מציפורי.

188:1.8 (2013.7) פרט לדוד זבדיה וליוסף הרמתי, אך מעט מתלמידיו של ישוע אכן האמינו, או הבינו, כי הוא עתיד לקום לתחייה ביום השלישי.

2. אבטחת הקבר

188:2.1 (2014.1) גם אם חסידיו של ישוע לא זכרו את הבטחתו לקום מן הקבר לאחר שלושה ימים, אויביו אכן זכרו זאת. הכוהנים הגדולים, הפרושים והצדוקים זכרו את הדיווחים לפיהם הוא אמר כי יקום לתחייה.

188:2.2 (2014.2) בליל יום שישי הזה, בחצות לערך ולאחר שסעודת הסדר הסתיימה, נקבצו כמה ממנהיגי היהודים בביתו של כיפא בכדי לדון בחששותיהם באשר להכרזת המאסטר כי הוא יקום לתחייה לאחר שלושה ימים. הפגישה הסתיימה במינויה של ועדה בת כמה מחברי הסנהדרין, אשר נועדה לבקר את פילטוס מוקדם בבוקר יום המחרת ולבקש באופן רשמי מטעם הסנהדרין כי שומר רומי יוצב לפני קברו של ישוע, זאת בכדי למנוע מחבריו של ישוע מלחבל בקבר. אמר דובר הוועדה הזו לפילטוס: "אדוני, זוכרים אנו כי הרמאי הזה, ישוע מנצרת, אמר, בעודו בחיים, כי 'ביום השלישי אקום שוב'. באנו, אפוא, בכדי לבקשך לצוות לאבטח את מערת הקבר מפני חסידיו, לפחות עד היום השלישי. אנו מאוד חוששים כי חסידיו יבואו ויגנבו אותו בלילה ויכריזו בפני העם כי הוא קם לתחייה מן המתים. אם תרשה שכך יקרה, השגיאה הזו תהיה חמורה הרבה יותר מאשר להתיר לו להישאר בחיים."

188:2.3 (2014.3) אמר פילטוס לאחר ששמע את בקשת הסנהדרין: "אתן לכם משמר בן עשרה חיילים. לכו לכם ואבטחו את הקבר." הם שבו אל המקדש, לקחו עשרה שומרים משלהם ובבוקר יום השבת הזה צעדו אל הקבר של יוסף עשרה שומרים יהודיים ועשרה חיילים רומאים על-מנת לשמש ככוח שמירה על הקבר. האנשים הללו גלגלו אבן גולל נוספת וחתמו על האבנים את חותמו של פילטוס, בכדי שלא יזיזו את האבנים בלא ידיעתם. ועשרים

האנשים הללו נותרו לשמור שם עד לשעה שבה ישוע קם לתחייה, והיהודים הביאו להם מזון ומשקה.

3. במהלך יום השבת

188:3.1 (2014.4) במהלך יום השבת הזה המשיכו השליחים והתלמידים להסתתר, ואילו ירושלים כולה דיברה על מות ישוע על הצלב. בזמן הזה היו בירושלים כמעט מיליון וחצי יהודים אשר הגיעו מכל קצוות האימפריה הרומית וממסופוטמיה. היה זה תחילתו של שבוע הפסח, וכל עולי הרגל הללו אשר היו בעיר היו עתידים ללמוד על אודות תחייתו של ישוע מן המתים ולקחת את הדיווחים עמם בחזרה אל בתיהם.

188:3.2 (2014.5) בשעה מאוחרת של מוצאי השבת, זימן יוחנן מרקוס את אחד-עשר השליחים אל החדר נסתר בבית אביו, ושם, ממש לפני חצות הליל, התקבצו כולם באותו אולם עליון אשר בו סעדו את הסעודה האחרונה עם המאסטר יומיים לפני כן.

188:3.3 (2014.6) במוצאי השבת, מעט לפני שעת השקיעה, יצאו מרים אֵם ישוע, רות ויהודה בחזרה אל בית עניא על-מנת להצטרף אל משפחתם. דוד זבדיה נשאר בביתו של ניקודמוס, שם קבע מראש להיפגש עם שליחיו בשעה מוקדמת בבוקר יום ראשון. נשות הגליל, אשר הכינו תמציות ומשחות על-מנת להוסיף ולחנוט את גופתו של ישוע, נמצאו בביתו של יוסף הרמתי.

188:3.4 (2014.7) איננו מסוגלים לתת הסבר מלא למה שקרה לישוע מנצרת במשך פרק הזמן בן היממה-ומחציתה שבו הוא היה אמור לשכב לכאורה בקבר החדש של יוסף. ככל הנראה, הוא מת על הצלב את אותו מוות טבעי אשר כל בן-תמותה אחר היה מת באותן נסיבות. שמענו אותו אומר, "אבי, בידיךָ אפקיד רוחי." איננו מבינים לגמרי את משמעות ההכרזה הזו, שכן מכוונן המחשבה שלו כבר מזמן הפך לאישי, ועל-כן התקיים באופן בלתי-תלוי מקיומו של ישוע כאדם בן-תמותה. מכוונן המחשבה של המאסטר אשר הפך לאישי לא יכול היה

להיות מושפע באופן כלשהו ממותו הפיזי על הצלב. ככל הנראה, מה שישוע הפקיד בידי האב היה המשלים הרוחני לעבודתו של המכוונן בתחילת דרכו, העבודה אשר נועדה להפוך את הדעת האנושית לרוחנית, וזאת על-מנת לאפשר להעביר את הרישום של ההתנסות האנושית אל העולמות העליונים. ככל הנראה, חייבת להיות מציאות רוחנית כלשהי בהתנסותו של ישוע אשר מקבילה לטבע הרוחני, או לנשמה, של בני התמותה אשר צומחים-באמונתם בעולמות. ואולם, זוהי דעתנו בלבד – איננו יודעים באמת מהו הדבר אשר הפקיד ישוע בידי אביו.

188:3.5 (2015.1) הננו יודעים כי גופו הפיזי של המאסטר נח שם בקבר של יוסף עד לשעה שלוש לפנות בוקר יום ראשון לערך, ואולם איננו בטוחים בוודאות באשר למעמד של אישיותו של ישוע במשך שלושים-ושש השעות האלה. יש והעזנו לעיתים לנסות ולהסביר לעצמנו את הדברים הללו באופן הבא:

188:3.6 (2015.2) **1.** תודעת הבורא של מיכאל בוודאי הייתה חופשיה לחלוטין, ובאופן נרחב, מן הדעת בת התמותה אשר אליה היא נקשרה בעת ההתגשמות הפיזית.

188:3.7 (2015.3) **2.** הננו יודעים כי מי שהיה מכוונן המחשבה של ישוע נכח בכדור הארץ במהלך פרק הזמן הזה, ופיקד באופן אישי על צבאות השמיים אשר התאספו.

188:3.8 (2015.4) **3.** זהות הרוח אשר רכש האדם מנצרת, זו אשר נבנתה במהלך חייו בגוף, ראשית כתוצאה של מאמציו הישירים של מכוונן המחשבה ולאחר מכן הודות להתאמה המושלמת שהוא עצמו הגיע אליה בין הצרכים הפיזיים לבין הדרישות הרוחניות של הקיום האידיאלי כאדם, ואשר הושגה בשל בחירתו המתמדת לעשות את רצון האב, ודאי הופקדה למשמורת של אב פרדיס. האם מציאות הרוח הזו שבה בכדי להיות חלק מן האישיות אשר קמה לתחייה, את זאת איננו יודעים, אך הננו סבורים כי אכן כך היה. ואולם יש ביקום כאלה הסבורים כי זהות-נשמה זו של ישוע נחה כעת "בחיק האב", וכי היא תשוחרר בעתיד בכדי להוביל את סגל הסופיונות של נבאדון להגשמת ייעודו ביקומים אשר לא נבראו עדיין באזורי החלל החיצון אשר טרם אורגנו.

188:3.9 (2015.5) 4. הננו סבורים כי תודעתו האנושית, או בת התמותה, של ישוע, ישנה במהלך שלושים-ושש השעות האלה. יש לנו סיבה להאמין כי ישוע האדם לא היה מודע לדבר ממה שאירע ביקום במשך פרק הזמן הזה. עבור התודעה בת התמותה, נדמה היה כאילו לא חלף כל זמן; התחייה באה מיד ברגע של שנת המוות.

188:3.10 (2015.6) וזה כל מה שאנחנו יכולים לרשום באשר למעמד של ישוע בזמן ששהה בקבר. קיימות מספר עובדות התואמות את המתרחש ואשר נוכל להתייחס אליהן, ואולם הננו רחוקים מלהיות מוסמכים לפרש אותן.

188:3.11 (2015.7) באולמות התחייה העצומים של העולם העליון הראשון של שטניה, ניתן לחזות כעת במבנה מורונטי-חומרי מרהיב אשר ידוע בכינוי "האנדרטה של מיכאל," ואשר חתום כעת בחותמו של גבריאל. האנדרטה הזו הוקמה זמן קצר לאחר עזיבתו של מיכאל את העולם הזה, והיא נושאת את הכותרת: "לזכר תקופת המעבר בן התמותה של ישוע מנצרת באורנטיה."

188:3.12 (2016.1) קיימות רשומות המעידות כי בפרק הזמן הזה התכנסה המועצה העליונה של סאלווינגטון, מועצה בת מאה חברים, לפגישת ניהול באורנטיה כאשר בראשה ישב גבריאל. קיימות גם רשומות המעידות על כך שבפרק הזמן הזה תקשרו עתיקי היומין מאוורסה עם מיכאל באשר למעמד היקום של נבאדון.

188:3.13 (2016.2) הננו יודעים כי לפחות מסר אחד הועבר בין מיכאל לבין עמנואל אשר בסאלווינגטון בעת שגופתו של המאסטר נחה בקבר.

188:3.14 (2016.3) קיימת סיבה טובה להאמין כי אישיות כלשהי ישבה בכיסאו של קליגאסטיה במועצת המערכת של הנסיכים הפלנטאריים בירושֵם, אשר התכנסה בעוד גופתו של ישוע נחה בקבר.

188:3.15 (2016.4) רשומות עדנטיה מעידות על כך שאב הקונסטלציה של נורלטיאדק נמצא באורנטיה, וכי הוא קיבל הנחיות ממיכאל בזמן הזה של השהות בקבר.

188:3.16 (2016.5) וכן קיימות הוכחות רבות אחרות המצביעות על כך שלא כל אישיותו של ישוע ישנה ללא הכרה בזמן מה שנדמה כמוות הפיזי.

4. משמעות המוות על הצלב

188:4.1 (2016.6) אף-על-פי שישוע לא מת כך על הצלב על-מנת לכפר על עוונות האנושות, ואף לא על-מנת לפלס ביעילות את הדרך אל לבו של אל כעוס אשר אינו סולח; אפילו שבן האדם לא הציע את עצמו כקורבן לפיוס זעמו של האל, וכך לפתיחת הדרך לגאולתו של האדם החוטא; על-אף שהרעיונות הללו של כפרה ופיוס הינם שגויים, קיימות משמעויות נלוות למוות הזה של ישוע על הצלב, אשר אין להתעלם מהן. עובדה היא כי אורנטיה ידועה בעולמות המיושבים השכנים בשם "העולם של הצלב."

188:4.2 (2016.7) ישוע ביקש לחיות חיים בני תמותה מלאים כאדם בגוף בשר ודם באורנטיה. המוות הוא חלק שגרתי מן החיים. המוות הינו האקט האחרון בדרמת החיים. גם אם ראוי כי תנסו להתחמק מן הפירושים הכוזבים ומן האמונות הטפלות הקשורות למוות על הצלב, עליכם להיזהר לבל תשגו את השגיאה הגדולה ולא תבחינו במשמעות האמיתית ובחשיבות האמיתית של מות המאסטר.

188:4.3 (2016.8) האדם בן התמותה מעולם לא היה בבעלות הארכי-רמאים. ישוע לא מת על-מנת לשלם כופר עבור חילוץ האדם ממלתעות השליטים המשומדים ונסיכי הספֵרות אשר סטו מדרכם. האב שבשמיים מעולם לא העלה בדעתו להרשיע, ובחוסר-צדק כה משווע, נשמה בשל חטאי אבותיה. אף מותו של המאסטר על הצלב לא היה קורבן אשר נועד לשלם לאל חוב שהאנושות חבה לו.

188:4.4 (2016.9) לפני שישוע חי עלי אדמות, אפשר שהייתם יכולים להאמין בצדק באלוהים מעין זה, ואולם לא כך הדבר מאז שהמאסטר חי ומת בקרבכם. משה לימד על אודות הכבוד והצדק של אלוהים בורא; ואילו ישוע הציג את דמותו האוהבת והרחומה של אב שמימי.

188:4.5 (2016.10) ייתכן שהטבע החייתי – הנטייה לעשות את הרע – הינה תורשתית, אך החטא איננו עובר בתורשה מן ההורה אל ילדו. החטא הינו ההתמרדות המודעת והמכוונת של יצור רצוני יחיד כנגד רצון האב וכנגד חוקי הבנים.

188:4.6 (2017.1) ישוע חי ומת עבור יקום שלם, לא רק עבור עמי עולם כזה או אחר. בעוד שבני התמותה אשר בעולמות זכו לגאולה עוד לפני שישוע חי ומת באורנטיה, עובדה היא כי משימת המתת שלו בעולם הזה האירה באופן משמעותי את נתיב הגאולה; ומותו תרם רבות לכך שהישרדות בן התמותה לאחר מות הגוף הינה עובדה ברורה וודאית.

188:4.7 (2017.2) אף-על-פי שנתקשה לדבר על ישוע כעל מקריב, מכפר או משחרר, בהחלט נכון לחלוטין להתייחס אליו כאל **גואל.** לעד הוא הפך את נתיב הגאולה (ההישרדות) לברור יותר, ודאי יותר; הוא הראה בצורה טובה וודאית יותר את נתיב הגאולה לכל בני התמותה בכל עולמות היקום של נבאדון.

188:4.8 (2017.3) לאחר שאתם מבינים את הרעיון כי אלוהים אכן הינו אב אוהב, המושג היחיד שישוע לימד מעודו, מאותו רגע ואילך שומה עליכם להיות נאמנים לכך ולנטוש לחלוטין את כל התפישות הפרימיטיביות על אודות אלוהים כמלך זועף, שליט נוקשה וכל-יכול אשר עיקר סיפוקו בא לו ממציאת שגיאות נתיניו ומהענשתם כראוי, אלא אם כן הוויה כלשהי אשר כמעט שקולה לו תתנדב לסבול במקומם, להקריב את עצמה ולמות כתחליף במקומם. כל רעיונות הכופר והכפרה אינם תואמים את המושגים על אודות האלוהות אשר לימד והדגים ישוע מנצרת. אהבתו האינסופית של האל אינה משנית לשום-דבר אחר בטבע האלוהי.

188:4.9 (2017.4) כל המושגים האלה של כפרה וקורבן אשר מוביל לגאולה, נובעים מאנוכיות ומתבססים עליה. ישוע לימד כי המושג העליון של אחוות מאמיני הרוח הינו שירות הזולת. כל המאמין באבהותו של האל יכול להתייחס לגאולה כמובנת-מאליה. דאגתו העיקרית של המאמין לא צריכה להיות גאולתו האישית, אלא הדחף הזולתני לאהוב, ומתוך כך לשרת את הזולת, ממש כשם שישוע אהב את בני האדם ושירת אותם.

188:4.10 (2017.5) מאמינים אמיתיים גם אינם חוששים כל-כך מעונש עתידי אשר יקבלו על חטאיהם. המאמין האמיתי דואג אך ורק מן הנפרדות שלו מן האל בהווה. אכן, אבות חכמים עלולים להעניש את בניהם, אך הם יעשו כן מתוך אהבה ובמטרה לתקן את דרכיהם. הם אינם מענישים מתוך כעס, ואף אינם גוערים בכדי להתנקם.

188:4.11 (2017.6) ואפילו אם אלוהים היה מלך נוקשה ודיין היקום אשר עבורו החוק מצוי מעל לכל, הוא בוודאי לא היה מסופק מן השיטה הילדותית שבה החף מפשע סובל עבור הפושע

עצמו.

188:4.12 (2017.7) הדבר הכביר באשר למותו של ישוע, מה שתורם להעשרת החוויה האנושית ולהאדרת נתיב הגאולה, איננו **העובדה** שהוא מת, כי אם הרוח אשר אין-ישווה-לה והאופן הנשגב שבהם הוא פגש את פני המוות.

188:4.13 (2017.8) כלל הרעיון של כופר הכפרה שֹם את הגאולה במישור לא-מציאותי; מושג שכזה הינו פילוסופי גרידא. הגאולה האנושית הינה **אמיתית;** היא מבוססת על שתי מציאויות שאותן יכולה אמונת היצור לתפוש, וכך לשלבן בחוויה היחידנית של האדם: עובדת אבהותו של האל והאמת אשר נובעת ממנה – אחוות האדם. אמת היא, אחרי ככלות הכול, ש"מוחלים לכם על חובכם, כפי שאתם מוחלים לחייבים לכם."

5. שיעורים מן הצלב

188:5.1 (2017.9) הצלב של ישוע מדגים את מסירותו העילאית של הרועה האמיתי לצאן מרעיתו, ואפילו לאלה מקרב צאנו אשר אינם ראויים לה. הוא מציב לעד את יחסיהם של האל והאדם במישור המשפחתי. אלוהים הוא האב; האדם הוא בנו. האהבה, אהבת אב לבנו, הופכת לאמת המרכזית במערכת היחסים שבין הבורא לבין הברוא ביקום – ולא מערכת היחסים של צדק של מלך המבקש לבוא על סיפוקו באמצעות הסבל והעונש אשר הטיל על הנתין עושה-הרע.

188:5.2 (2018.1) הצלב מדגים לעד כי יחסו של ישוע כלפי החוטאים לא היה של גינוי ואף לא של מחילה, כי אם יחס של גאולה נצחית ואוהבת. ישוע אכן הינו גואל, במובן הזה שחייו ומותו אכן שכנעו אנשים לדבוק בטוב ובהישרדות של צדק. ישוע אהב אנשים עד כדי כך שאהבתו עוררה תגובה של אהבה בלבם. האהבה אכן מדבקת, ולעד הינה יצירתית. מותו של ישוע על הצלב הוא ביטוי לאהבה חזקה דיה ואלוהית דיה בכדי למחול על החטא ובכדי לבלוע את כל עשיית הרע. ישוע גילה לעולם הזה מידה גבוהה יותר של צדיקות מזו של הצדק עצמו – מן ההבחנה הטכנית בין טוב לרע. האהבה האלוהית איננה רק מוחלת על השגיאות; למעשה

היא סופגת אותן ומחסלת אותן. מחילת האהבה מתעלה הרבה מעל למחילת הרחמים. הרחמים מסיטים את אשמתו של הפושע הצידה; ואולם האהבה לעד תחסל את החטא ואת החולשה אשר נובעת ממנו. ישוע הביא לאורנטיה צורת חיים חדשה. הוא לימד אותנו לא להתנגד לרוע, אלא למצוא דרכו את הטוב אשר מחסל אותו בפועל. הסליחה של ישוע איננה מחילה; היא הינה גאולה מפני ההרשעה. הגאולה אינה ממעיטה בערכן של השגיאות; היא **מתקנת אותן.** אהבת אמת איננה מתפשרת עם השנאה, ואף לא מוחלת לה; היא מחסלת אותה. אהבתו של ישוע לְעולם לא תסתפק במחילה. אהבתו של המאסטר מרמזת על שיקום, על גאולת-נצח. אכן ניתן לדבר על גאולה במובנים של פדות, אם הכוונה היא לשיקום נצחי.

188:5.3 (2018.2) ישוע הצליח, בכוח אהבתו האישית לאדם, למוטט את אחיזת החטא והרשע באדם. ובכך הוא שחרר את האדם לבחור בדרך חיים טובה יותר. ישוע הדגים גאולה מן העבר, אשר כשלעצמה הבטיחה ניצחון בעתיד. וכך מביאה המחילה לגאולה. כאשר לב האדם מכיר לחלוטין ביפי אהבת האל, זו מחסלת לגמרי את קסם החטא ואת כוח הרשע.

188:5.4 (2018.3) סבלו של ישוע לא הוגבל לצלב עצמו. לאמיתו של דבר, במשך יותר מעשרים-וחמש שנים סבל ישוע סבל ממשי ודחוס על צלב הקיום האנושי. ערכו האמיתי של הצלב נובע מן העובדה שהיה זה הביטוי העילאי והסופי לאהבתו – ההתגלות השלמה של רחמיו.

188:5.5 (2018.4) במיליוני עולמות מיושבים, עשרות טריליוני יצורים אשר היו עשויים להתפתות לזנוח את המאבק המוסרי, ולוותר על הקרב הטוב של האמונה, הציצו פעם אחת נוספת בישוע על הצלב והמשיכו משם קדימה, מלאי השראה למראה האלוהים אשר מקריב את חייו בגוף בשירות הבלתי-אנוכי לאדם.

188:5.6 (2018.5) ניצחון המוות על הצלב מסתכם ביחסו של ישוע כלפי תוקפיו. בכך שנשא תפילה ואמר, "סלח להם, אבא, שכן הם אינם יודעים מה הם עושים," הפך את הצלב לסמל הנצחי של ניצחון האהבה על השנאה וניצחון האמת על הרשע. יקום שלם נדבק ממסירות האהבה הזו; התלמידים נדבקו מן המאסטר. וכך אמר מורה הבשורה הראשון, אשר נדרש להקריב את חייו בשירותה, "אל תשמור להם את החטא זה."

188:5.7 (2018.6) הצלב פונה פנייה עילאית אל המיטב שבאדם, זאת מכיוון שהוא מעיד על מישהו אשר היה מוכן להקריב את חייו בשירות הזולת. לא יוכל אדם לרחוש אהבה גדולה מזו: שיהיה מוכן להקריב את חייו עבור חבריו – וישוע אהב אהבה כזו שהיה מוכן להקריב את חייו עבור אויביו, אהבה גדולה יותר מכל אהבה אחרת אשר נראתה עד אז עלי-אדמות.

188:5.8 (2019.1) בעולמות אחרים, כמו גם באורנטיה, נגע מפגן המוות הנשגב של ישוע האדם על הצלב בגולגותא ברגשותיהם של בני התמותה, בעודו מניע את המלאכיות לעבר המסירות העילאית ביותר.

188:5.9 (2019.2) הצלב הינו הסמל הגבוה של שירות קדוש, של אדם המקדיש את חייו לרווחת הזולת ולגאולתו. הצלב איננו מסמל את הקרבתו של בן האל החף-מפשע במקום החוטאים אשר פשעו, קורבן המיועד להפיס את זעמו של האל ואת עלבונו, אלא שהצלב מהווה סמל קדוש, הן על הארץ והן ברחבי יקום עצום ממדים, לאופן שבו מוסרים הטובים את עצמם עבור הרשעים וגואלים אותם במסירות אהבה זו ממש. הצלב מסמל את צורת השירות הבלתי-אנוכית הגבוהה ביותר, המסירות העילאית לחיי מתת מלאים של צדיקות בשירות הנעשה בלב שלם, ואפילו במוות, במוות על הצלב. והמראה של הסמל הכביר הזה, חיי המתת של ישוע, אכן מעורר בכולנו השראה לרצות ולעשות אותו דבר.

188:5.10 (2019.3) כאשר גברים ונשים חושבים מתבוננים בישוע המוסר את חייו על הצלב, הם לא יוכלו להמשיך ולהרשות לעצמם להתלונן על קשיי החיים, ואפילו על הגדולים שבהם, קל וחומר על הצרות הקטנות ועל המצוקות המדומות שלהם. חייו היו כה מופלאים ומותו מוות כביר של ניצחון, ויחד הם מניעים את כולנו לשתף את שניהם. כל חיי המתת של מיכאל הינם מושכים באמת, למן ימי צעירותו ועד למפגן המהמם של מותו על הצלב.

188:5.11 (2019.4) על-כן, כאשר אתם מתייחסים לצלב כאל התגלות האל, אל תתבוננו בו בעיני האדם הפרימיטיבי, ואף לא בעיני הברברי אשר בא לאחריו, שהרי שניהם התייחסו אל האל כאל ריבון נוקשה העוסק באכיפת החוק ובהשלטת הצדק. במקום זאת, ודאו כי הנכם רואים בצלב סמל מוחלט לאהבתו ולמסירותו של ישוע למשימת המתת שלו עבור העמים בני התמותה של יקומו העצום. ראו במותו של בן האדם את פסגת הביטוי של האהבה האלוהית

של האב אל בניו אשר בָּעולמות בני התמותה. הצלב מדגים, אפוא, את מסירות החיבה המתמסרת ואת מתת הגאולה מרצון עבור אלה אשר נכונים לקבל מתנות ומסירות מעין אלה. הצלב לא ביטא שום-דבר אשר האב דרש – רק את מה שישוע נתן כל-כך מרצונו שלו, ואת מה שהוא סירב להימנע ממנו.

188:5.12 (2019.5) אם אדם לא יוכל להעריך את ישוע ולהבין את משמעות משימת המתת שלו עלי אדמות, אז הוא יוכל, לכל הפחות, להבין את העובדה שהוא חלָק בסבל האנושי. אף-פעם לא יצטרך אדם לחשוש שמא הבורא איננו יודע את טיבן של מצוקות חייו ואת שיעורן.

188:5.13 (2019.6) הננו יודעים כי המוות על הצלב לא נועד להפיס את דעתו של האל, אלא לעורר את הבנתו של האדם את האהבה הנצחית של האב ואת רחמיו הבלתי-נדלים של בנו, וכן לשדר את כל האמיתות האוניברסאליות האלה אל יקום שלם.

>> מסמך 188 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 190 <<

מסמך 189

תחיית המתים

189:0.1 (2020.1) זמן קצר לאחר קבורתו של ישוע, בשעות אחר הצהריים של יום שישי, זימנה רב-המלאכית הראשית של נבאדון, אשר שהתה באותה עת באורנטיה, את מועצת תחיית היצורים הישנים בכדי לדון בסוגיית הטכניקה האפשרית לשם הקמתו של ישוע לתחייה. בני היקום המקומי האלה אשר נקבצו, יצוריו של מיכאל, עשו זאת על דעת עצמם; גבריאל לא זימן אותם. עד חצות הליל הם כבר הגיעו למסקנה שהיצור לא יכול לעשות דבר על-מנת להקים את הבורא לתחייה. הם נטו לקבל את עצת גבריאל, אשר הסביר להם שמכיוון שמיכאל "הקריב את חייו מרצונו החופשי, הוא יכול גם לשוב ולקחתם בשעה שיחליט." מעט לאחר שהסתיים המפגש של מועצת רב-המלאכיות, של נשאי החיים ושל עמיתיהם השונים אשר לקחו חלק בשיקום היצורים וביצירה המורונטית, דיבר אליהם מכוונן המחשבה שהפך לאישי של ישוע, אשר פיקד אישית על צבא ההוויות השמימיות שנמצא באותה עת באורנטיה. וכך הוא אמר לאלה אשר המתינו בחרדה:

189:0.2 (2020.2) "אף-אחד מכם אינו יכול לעשות דבר בכדי לסייע לַבורא-האב שלכם לחזור לחיים. הוא התנסה בְּמוות אנושי כבן-תמותה של העולם; כריבון של יקום הוא עדיין חי. מה שאתם רואים הוא המעבר של ישוע מנצרת מחיים בגוף לחיים מורונטיים. המעבר הרוחי של ישוע הושלם משהפרדתי אני את עצמי מאישיותו והפכתי לזמן-מה למפקדכם.

בוראכם-אביכם בחר לעבור דרך כלל החוויה של יצוריו בני התמותה, החל בלידה בעולמות

החומר, הלאה דרך המוות הפיזי והתחייה המורונטית, ועד למעמד של קיום אמיתי ברוח. אתם עתידים לחזות בשלב מסוים של ההתנסות הזו, אך לא תוכלו ליטול בה חלק. את מה שאתם עושים כדבר שבשגרה למען היצור, לא תוכלו לעשות למען הבורא. לבן בורא היכולת להיוולד בדמות כל אחד מבניו הברואים; טמונה בקרבו היכולת להקריב את חייו הנראים לעין ולקחת אותם בחזרה; ויכולת זו נתונה לו במצוותו הישירה של אב פרדיס, ואני יודע את אשר אני אומר."

189:0.3 (2020.3) כאשר הם שמעו את דבריו של המכוונן אשר הפך לאישי, הם נכנסו כולם לציפייה מתוחה, החל בגבריאל ומטה עד לאחרון הכרובים. הם ראו את גופו בן התמותה של ישוע בקבר; הם הבחינו בהוכחות לכך שהריבון האהוב שלהם פעיל ביקום; ומכיוון שהם לא הבינו את התופעה הזו, הם המתינו בסבלנות להתפתחויות.

1. המעבר המורונטי

189:1.1 (2020.4) בשעה שתיים ארבעים-וחמש בבוקרו של יום ראשון, הגיעה לזירה ועדת ההתגלמות של פרדיס בת שבעת החברים, אישיויות פרדיס בלתי-מזוהות אשר מיד החלו לפעול מסביב לקבר. בשעה עשרה לשלוש החלו בוקעות מקברו החדש של יוסף רעידות חזקות, אשר נבעו מפעילות חומרית ומורונטית במשולב, ובשעה שלוש ושתי דקות בבוקרו של יום ראשון הזה, ה-9 באפריל שנת 30 לספירה, הגיחה מן הקבר צורתו המורונטית, אישיותו של ישוע מנצרת אשר קמה לתחייה.

189:1.2 (2021.1) לאחר שישוע, אשר קם לתחייה, הגיח מן הקבר, הגוף בשר ודם אשר בקרבו הוא חי ופעל על פני האדמה במשך כמעט שלושים-ושש שנה, נותר עדיין לשכב באין-מפריע בגומחת הקבר, עטוף תכריכים, ממש כפי שהניחו אותו שם יוסף ועמיתיו ביום שישי אחרי הצהריים. גם אבן הגולל של הקבר לא הופרעה בשום צורה שהיא; החותם של פילטוס נותר שלם עדיין; החיילים עוד עמדו על המשמר. שומרי המקדש עמדו על המשמר ברציפות; השומר הרומי התחלף בחצות הליל. איש מן השומרים הללו לא חשד כי מושא שמירתם קם

לתחייה בדמות חדשה וגבוהה יותר, וכי הגוף שעליו הם שמרו היה כעת לא יותר מכסות חיצונית שלא הייתה קשורה יותר לאישיותו המורונטית של ישוע, אשר נגאלה וקמה לתחייה.

189:1.3 (2021.2) בני המין האנושי איטיים להבחין כי, בכל מה שקשור לרמה האישית, החומר הינו השלד של המורונטי, וכי שניהם אינם אלא צל השתקפותה של מציאות הרוח הנצחית. כמה זמן ייקח לכם להתייחס לזמן כאל בבואת הנצח המצויה בתנועה, ולמרחב כאל צלן החולף של מציאויות פרדיס?

189:1.4 (2021.3) ככל שאנחנו מסוגלים לקבוע, שום יצור מן היקום הזה, ואף שום אישיות מיקום אחר, לא היו מעורבים בתחייתו המורונטית של ישוע מנצרת. ביום שישי הוא הקריב את חייו כאדם מן השורה; ביום ראשון בבוקר הוא החזיר את עצמו לחיים בדמות הוויה מורונטית במערכת של שטניה בנורלטיאדק. הרבה מתחייתו של ישוע אינו מובן לנו. ואולם, הננו יודעים כי היא התרחשה באופן שאותו אנחנו תיארנו ובזמן אשר ציינו. אנחנו גם יכולים לציין שכל התופעות אשר קשורות למעבר האנושי, לתחייה המורונטית, התרחשו ממש שם, בקברו החדש של יוסף, שבו נותרו שייריו החומריים של ישוע עטופים בתכריכי קבורה.

189:1.5 (2021.4) הננו יודעים כי שום יצור מן היקום המקומי לא נטל חלק בתחייה המורונטית הזו. אנחנו הבחנו בשבע האישיויות מפרדיס אשר סבבו את הקבר, אך לא ראינו אותן עושות דבר אשר נקשר להתעוררותו של המאסטר. מיד משהופיע ישוע לצדו של גבריאל, מעט מעל לקבר, סימנו שבע האישיויות מפרדיס על כוונתן לצאת מידית לאוורסה.

189:1.6 (2021.5) הבה נבהיר אחת ולתמיד, באמצעות ההצהרות הבאות, את מושג תחייתו של ישוע מן המתים:

189:1.7 (2021.6) **1.** גופו החומרי, או הפיזי, לא היה חלק מן האישיות אשר קמה לתחייה. כאשר ישוע יצא מן הקבר, הגוף בשר ודם אשר היה שלו לפנים, נותר במערת הקבר כשם שהיה. הוא הגיח ממערת הקבורה בלא להזיז את אבני הגולל, ובלא לפגוע בחותמות של פילטוס.

189:1.8 (2021.7) 2. הוא לא הגיח מן הקבר כרוח, ואף לא עשה זאת כמיכאל מנבאדון; הוא לא הופיע בדמות הבורא הריבון, דמותו בטרם התגלם בגוף בשר ודם באורנטיה.

189:1.9 (2021.8) 3. הוא לא יצא מקברו של יוסף בדמות האישיויות המורונטיות אשר קמות לתחייה כהוויות מורונטיות מרקיעות באולמות התחייה של העולם העליון הראשון של שטניה, המערכת המקומית הזו. כמו כן, קיומה של האנדרטה לזכר מיכאל, במרכז החצר העצומה של אולמות התחייה של מָנְסוֹנִיָה מספר אחד, מוביל אותנו להסיק כי תחיית המאסטר באורנטיה התרחשה בדרך כזו או אחרת כאן, בעולם העליון הראשון.

189:1.10 (2022.1) פעולתו הראשונה של ישוע עם צאתו מן הקבר הייתה לברך את גבריאל ולהנחות אותו להמשיך ולנהל את ענייני היקום תחת הנחייתו של עמנואל; או-אז הוא הנחה את ראש המלכי-צדקים למסור את ברכות השלום לאחָיו עמנואל. אז ביקש מן העליון של עדנטיה לקבל את אישורם של עתיקי היומין למעבר שלו כאדם; ואז הוא נפנה אל הקבוצות המורונטיות, אשר נקבצו משבע העולמות העליונים, והתאספו כאן על-מנת לקבל את פני בוראם ולברך אותו כיצור מן הסדר שלהם. ואליהם דיבר ישוע את המילים הראשונות אשר אמר בקריירה הבתר-אנושית שלו. אמר ישוע המורונטי: "סיימתי את חיי בגוף בשר ודם, ועתה אשתהה כאן לזמן קצר בצורת המעבר, בכדי להיטיב ולהבין את חייהם של יצוריי המרקיעים ולמען אמשיך לגלות את רצונו של אבי מפרדיס."

189:1.11 (2022.2) ולאחר דבריו אלה, הוא סימן למכוונן אשר הפך לאישי, וכל ההוויות מן היקום אשר נקבצו באורנטיה על-מנת לחזות בתחייה נשלחו מיד אל משימותיהן ביקום.

189:1.12 (2022.3) ישוע החל כעת את המגעים ברמה המורונטית, וכיצור הוא קיבל הנחיות בנוגע לדרישות מן החיים אשר בחר לחיות למשך זמן קצר באורנטיה. תהליך הקבלה לעולם המורונטי ארך יותר משעה של זמן ארץ, והוא הופסק פעמיים בשל רצונו של ישוע לתקשר עם עמיתיו לשעבר מן הארץ, עמיתיו אשר הגיעו מירושלים והציצו בתימהון בקבר הריק בכדי לגלות את מה שהם החשיבו כהוכחה לתחייתו.

189:1.13 (2022.4) כעת הושלם המעבר של ישוע כבן-תמותה – הושלמה תחייתו המורונטית של בן האדם. החלה ההתנסות החולפת של המאסטר כאישיות המצויה בתווך שבין החומרי לרוחני. ואת כל זאת הוא עשה בכוח הטבוע שלו עצמו; שום אישיות לא סייעה בעדו. וכעת הוא חי כישוע במורונטיה, ובעוד שהוא מתחיל בחייו המורונטיים, ממשיך הגוף הפיזי בשר ודם לנוח באין-מפרע בקבר. החיילים עדיין עומדים על המשמר, וחותמו של המושל על הסלעים עדיין לא נשבר.

2. גופו החומרי של ישוע

189:2.1 (2022.5) בשעה שלוש ועשרה, בעת שישוע, אשר קם לתחייה, התרועע עם האישיויות המורונטיות שהתקבצו משבעת העולמות העליונים של שטניה, ניגשה אל גבריאל רב-המלאכית הראשית – מקרב מלאכֵי התחייה – וביקשה לקבל את גופתו של ישוע. אמרה רב-המלאכית הראשית: "לא נוכל לקחת חלק בשלב התחייה המורונטית של התנסות המתת של הריבון שלנו, מיכאל, אך אנו מבקשים לקבל לידינו את גופתו בכדי להביא לפירוקה המידי. איננו מציעים להפעיל את טכניקות העלמת החומר שלנו; אנו רק מבקשים להפעיל את תהליך האצת הזמן. מספיק שראינו את הריבון חי ומת באורנטיה; מוטב לחסוך מצבאות השמיים את סבל הזיכרון של חזיון התפרקותה האיטית של צורתו האנושית של הבורא והמקיים של יקום. בשם כל ההוויות התבוניות של נבאדון, הנני מבקשת את הרשות לקבל לידי את המשמורת על גופתו של ישוע מנצרת, ולהתיר לנו לפעול לשם פירוקה המידי."

189:2.2 (2023.1) ולאחר שגבריאל נועד עם העליון הבכיר מעדנטיה, קיבל הדובר מטעם רב-המלאכים של צבאות השמים את הרשות להיפטר כך מגופתו של ישוע בהתאם לראות עיניו.

189:2.3 (2023.2) ברגע שאושרה בקשת רב-המלאכית הראשית, זומנו לעזרה רבים מחבריהם, שאליהם חברה קבוצה גדולה של נציגי כלל סדרי האישיויות השמימיות, ואז, ובסיוע האמצעיונים של אורנטיה, הם נטלו לרשותם את גופתו של ישוע. גוף מת זה היה חומרי

לחלוטין; ומכיוון שהיה חומרי, פשוטו כמשמעו, ולא ניתן היה להוציאו מן הקבר באופן שבה חמקה הצורה המורונטית אשר קמה לתחייה ממערת הקבר החתומה. בעזרתן של אישיויות-עזר מורונטיות מסוימות, ניתן ברגע מסוים לגרום לצורה מורונטית להיות דומה לרוח על-מנת שתהייה נפרדת לגמרי מן החומר הרגיל, ואילו ברגע אחר ניתן לגרום לה להיראות לעין ההוויות החומריות, כגון תושבי העולמות, ולהיות נגישה עבורם.

189:2.4 (2023.3) כאשר הם היו מוכנים לקחת את גופתו של ישוע מן הקבר, בכדי לאפשר לה לעבור תהליך התפרקות מידי-כמעט, נצטוו האמצעיונים המשניים של אורנטיה לפתוח את אבן הגולל אשר חסמה את פתח הקבר. האבן הגדולה מבין השתיים הייתה אבן עגולה ענקית, דומה מאוד לאבן ריחיים, אשר נעה במסילה שנחצבה בסלע, כך שניתן היה לגלול אותה מצד אחד אל משנהו בכדי לפתוח ולסגור את הקבר. כאשר ראו השומרים היהודים והחיילים הרומיים, לאור השחר המעומעם, את האבן הענקית הזו מתחילה לזוז מעצמה מפתח הקבר – וללא שום גורם נראה לעין אשר יכול היה לפעול להזזתה – הם נמלאו אימה ופחד ונסו על נפשם בבהלה מן הזירה. היהודים נסו אל בתיהם, ולאחר מכן הלכו לדווח על האירועים הללו למפקד המשמר במקדש. הרומיים נסו אל מצודת אנטוניה ודיווחו לקנטוריון את אשר ראו, מיד עם שזה התייצב לעבודה.

189:2.5 (2023.4) כאשר מנהיגי היהודים ביקשו להיפטר לכאורה מישוע, הם החלו את המעשה השפל בכך שהציעו שוחד ליהודה הבוגד, ואילו כעת, כאשר הם נצבו נוכח המצב המביך הזה, במקום להעניש את השומרים אשר נטשו את עמדתם, הם החליטו לשחד את השומרים הללו ואת החיילים הרומיים. הם שילמו לכל אחד מעשרים האנשים סכום כסף, והנחו את כולם להכריז כי: "בזמן שאנחנו ישנו בלילה, באו תלמידיו ולקחו את הגופה." ומנהיגי היהודים נשבעו להגן על החיילים הרומיים מפני פילטוס, אם אי-פעם יתגלה למושל כי הם קיבלו שוחד.

189:2.6 (2023.5) האמונה הנוצרית בדבר תחייתו של ישוע התבססה על העובדה ש"הקבר היה ריק." אכן הייתה זו **עובדה** שהקבר היה ריק, אך לא הייתה זו **האמת** באשר לתחייה. אכן, כאשר הגיעו ראשוני המאמינים, הקבר היה ריק, ועובדה זו, אשר נכרכה בוודאות באשר

לתחייתו של המסטר, הובילה להתגבשות אמונה אשר לא הייתה נכונה: התורה לפיה גופתו בת התמותה של ישוע קמה לתחייה מן הקבר. לא תמיד ניתן לגבש אמת אשר נוגעת למציאויות רוחניות מתוך שילוב של עובדות נראות לעין. אף אם נדמה כי העובדות כשלעצמן אכן הינן נכונות מיסודן, לא תמיד נובע מכך כי אוסף של כמה עובדות חייב להוביל למסקנות רוחניות נכונות.

189:2.7 (2023.6) הקבר של יוסף אכן היה ריק, אך לא משום שגופתו של ישוע שוחזרה, או הוקמה לתחייה, אלא משום שצבאות השמיים קיבלו רשות לפרק אותה באופן מיוחד וייחודי, בבחינת "מעפר באת ואל עפר תשוב," ללא שיהוי הזמן, וללא פעולתם של התהליכים הרגילים והנראים-לעין של ריקבון המוות והתפרקות החומר.

189:2.8 (2024.1) שייריו בני התמותה של ישוע היו נתונים לאותו תהליך התפרקות טבעי של היסודות אשר מאפיין את התפרקות כל גופות בני האדם עלי אדמות, למעט שבנוגע לזמן, תהליך הפירוק הטבעי הזה הואץ עד מאוד, הואץ עד לנקודה שבה הוא נדמה כמידי-כמעט.

189:2.9 (2024.2) אף כי ההוכחות האמיתיות לתחייתו של מיכאל הינן רוחניות מטיבן, הן מתוקפות בעדויותיהם של בני-תמותה רבים בעולם אשר פגשו, הכירו והתייחדו עם המאסטר בצורתו המורונטית. בטרם עזב את אורנטיה סופית, ישוע הפך לחלק מהתנסותם האישית של כמעט אלף בני-אדם.

3. תחיית המתים של סוף עידן

189:3.1 (2024.3) מעט לאחר ארבע-ושלושים בבוקרו של יום ראשון הזה, זימן גבריאל את רב-המלאכיות אליו והחל בהכנות לקראת הכרזתו על סיום העידן האדמי באורנטיה. לאחר שקבוצת השרפים והכרובים הכבירה אשר קשורה למאורע נקבצה והתארגנה כנדרש, הופיע מיכאל המורונטי לפני גבריאל, ואמר: "כשם שלאבי יש חיים כשלעצמו, כך הורה כי אף לבן יהיו חיים כשלעצמו. ואף כי לא שבתי עדיין למלוא תפקידי בניהול היקום, אין במגבלה

העצמית הזאת בכדי למנוע ממני מלתת חיים לבניי הישנים; התחילו בקריאת תחיית המתים של הפלנטה."

189:3.2 (2024.4) מעגל הרב-מלאכיות פעל אז לראשונה באורנטיה. גבריאל וצבאות הרב-מלאכיות עברו לקוטב הרוחני של הפלנטה; ועת סימן גבריאל, הבזיק קולו של גבריאל אל העולם העליון הראשון של המערכת, ואמר: "על-פי מצוותו של מיכאל, יקומו המתים של עידן אורנטיה!" ואז, כל השורדים מקרב עמי בני האדם באורנטיה אשר ישנו מאז ימיו של אדם, וכל אלה אשר עדיין לא עמדו למשפט, הופיעו באולמות תחיית המתים של מנסוניה, מוכנים לקבל את הגוף המורונטי. וברגע אחד, התכוננו השרפיות ועמיתיהן לצאת אל העולמות העליונים. על-פי רוב, השומרות השרפיות אשר הופקדו לפנים על בני התמותה אשר שרדו, היו ממתינות להם באולמות התחייה של מנסוניה, ואילו כעת הן נמצאו בעולם הזה ממש, משום שגבריאל נדרש לנוכחותן בנוגע לתחייתו המורונטית של ישוע.

189:3.3 (2024.5) אף כי יחידים רבים מני-ספור אשר היו להם שומרות שרפיות אישיות, ואלה אשר השיגו את הישג האישיות הרוחני הנדרש המשיכו למנסוניה בתקופות שלאחר אדם וחווה, ואף כי נערכו עבור בניה של אורנטיה תחיות מתים מיוחדות, וכן כאלה של סיום אלף, זו הייתה הפעם השלישית שבה התקיימה תחיית מתים פלנטארית, או תחיית המתים השלמה של סוף עידן. תחיית המתים הראשונה התרחשה בזמן הגעתו של הנסיך הפלנטארי, השנייה בימיו של אדם, וזו, השלישית, סימנה את תחייתו המורונטית של ישוע מנצרת, המעבר שלו דרך המוות.

189:3.4 (2024.6) כאשר קיבלה רב-המלאכית הראשית את האות לתחיית המתים הפלנטארית, שחרר מכוונן המחשבה אשר הפך לאישי של בן האדם את הפיקוד על צבאות השמים, ומסר את כלל בני היקום הללו לידי מפקדיהם הקודמים. ולאחר שעשה זאת, יצא בעצמו לסאלווינגטון על-מנת לדווח לעמנואל על העובדה שמיכאל השלים את המעבר דרך המוות. בעקבותיו יצאו מיד כל צבאות השמים אשר לא נדרשו להישאר בתפקיד באורנטיה. ואולם, גבריאל נותר באורנטיה עם ישוע המורונטי.

189:3.5 (2025.1) ואלה היו מאורעות תחייתו של ישוע מן המתים, כפי שנחזו בעיני אלה אשר ראו אותם באמת, בהיותם משוחררים מן המגבלות של הראייה האנושית החלקית והמוגבלת.

4. גילוי הקבר הריק

189:4.1 (2025.2) בשעה שאנחנו מתקרבים לזמן שבו קם ישוע לתחייה, בשעות הבוקר המוקדמות של יום ראשון, ראוי לזכור כי עשרת השליחים שהו בביתם של אליהו ומרים מרקוס, וישנו באולם העליון, באותן כורסאות שעליהן הם הסבו לסעודה האחרונה עם המאסטר. בבוקר של יום ראשון הזה, נכחו כולם פרט לתומאס. תומאס שהה עמם למשך דקות אחדות בשעות הלילה המאוחרות של השבת, כאשר הם נפגשו שם לראשונה, ואולם, לאחר שהוא ראה את השליחים ולאחר שנזכר במה שאירע לישוע, הוא חש שזה יותר מדי עבורו. הוא התבונן בחבריו ומיד יצא אל ביתו של שמעון בבית פגי, שם הוא בחר להתבודד ולהתאבל. כל השליחים סבלו, אך הם סבלו יותר מפחד, מאבל ומבושה מאשר מספק ומייאוש.

189:4.2 (2025.3) בביתו של ניקודמוס התקבצו יחדיו דוד זבדיה ויוסף הרמתי עם כשנים-עשר או חמישה-עשר מתלמידיו המובילים יותר של ישוע בירושלים. בביתו של יוסף הרמתי נקבצו בין חמש-עשרה לעשרים מן המאמינות המובילות אשר מן הנשים. אך ורק הנשים האלה שהו בביתו של יוסף, והן נשארו בבית במשך כל השבת ומוצאי השבת, ולכן הן לא ידעו על שומרים אשר עמדו על המשמר בקבר; הן אף לא ידעו על אבן הגולל השנייה אשר סתמה את חזית הקבר, ועל החותם של פילטוס אשר הושם על שתי האבנים.

189:4.3 (2025.4) עם הסימנים הראשונים של הפצעת השחר במזרח, מעט לפני השעה שלוש בבוקר של יום ראשון הזה, יצאו חמש מן הנשים לכיוון קברו של ישוע. הן הכינו כמות גדולה של משחות חניטה מיוחדות, והן נשאו עמן תכריכי בד רבים. הן התכוונו למשוח את גופתו של

ישוע מתוך יתר-התכוונות במשחות החניטה ולעטוף אותו בזהירות הראויה בתכריכים החדשים.

189:4.4 (2025.5) ואלה הנשים אשר יצאו למשימת משיחת גופתו של ישוע: מרים המגדלית, מרים אם התאומים לבית חלפי, שלומית אם האחים לבית זבדיה, יוֹחָנָה אֵשֶׁת חוּזָה, ושושנה בתו של עזרא מאלכסנדריה.

189:4.5 (2025.6) היה זה בסביבות השעה שלוש-ושלושים שחמש הנשים הגיעו אל הקבר הריק. עת הן חלפו דרך שער דמשק, הן פגשו חיילים אחדים אשר נסו אל עבר העיר מוכי פאניקה פחות או יותר, והדבר גרם להן לעצור למשך דקות מספר; אך כאשר שום-דבר אחר לא קרה, הן המשיכו בדרכן.

189:4.6 (2025.7) הן הופתעו עד מאוד למראה אבן הגולל אשר הוזזה ממקומה בפתח הקבר, שכן בדרכן הן שאלו את עצמן, "מי יעזור לנו לגלול את אבן הגולל?" הן הניחו את משאן והחלו להתבונן זו בזו בפחד ובתמיהה גדולה. בשעה שהן עמדו שם, רועדות מרוב פחד, העזה מרים המגדלית ללכת מסביב לאבן הקטנה יותר ולהיכנס אל תוך מערת הקבר הפתוחה. הקבר הזה של יוסף שכן בגנו שעל הגבעה שבצד המזרחי של הדרך, והוא אף פנה מזרחה. בשעת השחר הזו כבר היה מספיק מאורו של היום החדש אשר אִפשר למרים להתבונן אל עבר המקום שבו הונחה גופתו של המאסטר ולהבחין בכך שהיא נעלמה. במדף הסלע שעליו הונח ישוע, מרים הבחינה רק במטפחת הפנים, במקום שבו נח ראשו, ובתחבושות שבהן נעטף ואשר נותרו שם על הסלע, ממש כשם שהיו לפני שההוויות השמימיות הסירו את הגופה. הסדין העוטף נח למרגלות גומחת הקבר.

189:4.7 (2026.1) מרים השתהתה בפתח הקבר למשך מספר רגעים (היא לא הצליחה להיטיב לראות מיד עם כניסתה אל הקבר), ואז, כאשר ראתה כי גופתו של ישוע נעלמה, וכי נותרו רק התכריכים, בקעה מפיה קריאת בהלה וחרדה. כל הנשים היו עצבניות מאוד; הן היו מבוהלות עד מאוד מאז שהן ראו את החיילים אחוזי הפאניקה בשערי העיר, וכאשר מרים צעקה בחרדה, אימה אחזה בהן והן נסו בבהלה גדולה. והן המשיכו לרוץ ללא הפסקה עד אשר הגיעו אל שער דמשק. אז מצפונה של יוחנה הכה בה על כך שהן זנחו את מרים; והיא שכנעה את חברותיה לשוב אל הקבר.

189:4.8 (2026.2) כאשר הן התקרבו אל הקבר, רצה אליהם המגדלית המפוחדת, אשר פחדה אף גבר כאשר יצאה מן הקבר ולא מצאה את אחיותיה; ועתה היא מיהרה אליהן והכריזה בהתרגשות: "הוא לא שם – הם לקחו אותו!" אז היא הובילה אותן בחזרה אל הקבר, וכולן נכנסו וראו כי הוא היה ריק.

189:4.9 (2026.3) כל חמש הנשים ישבו על הסלע שליד הכניסה ודנו במצב. עדיין לא עלה בדעתן כי ישוע קם לתחייה. הן היו לבדן כל השבת, והן שיערו כי הגופה הועברה למקום משכב אחר. ואולם, בשעה שהן ניסו לפתור את הדילמה, הן לא הצליחו להבין מדוע התכריכים נראו מסודרים; כיצד ניתן היה להעביר משם את הגופה כאשר התכריכים שבה נעטפה נשארו בשלמותם בדיוק במקום שבו הן הונחו על מדף הסלע אשר בקבר?

189:4.10 (2026.4) עת ישבו שם הנשים האלה, בשעות הבוקר המוקדמות של היום החדש הזה, הן התבוננו הצידה והבחינו בזר אשר עמד שם בשקט וללא-ניע. לרגע הן שוב נבהלו, אך מרים המגדלית רצה אליו, ומכיוון שסברה כי אולי היה שומר הגן, פנתה אליו ואמרה, "לאן לקחתם את המאסטר? איפה הוא נקבר? אמור לנו ונלך לקחת אותו." כאשר הזר לא השיב למרים, היא החלה היא לבכות. או-אז דיבר אליהן ישוע ואמר, "את מי אתם מחפשים?" אמרה מרים: "אנחנו מחפשים את ישוע אשר הובא למנוחות בקברו של יוסף, אך נעלם. אתה יודע לאן לקחו אותו?" אמר אז ישוע: "האם ישוע הזה לא אמר לכם, כאשר היה בגליל, כי הוא ימות, אך יקום שוב לתחייה?" הדברים האלה הבהילו את הנשים, אך המאסטר השתנה כל-כך עד שהן לא הכירו אותו כאשר גבו אל האור העמום. ובעודן מהרהרות במילותיו, הוא פנה אל המגדלית בקול מוכר ואמר, "מרים." וכאשר שמעה את הפנייה בקול המוכר והאוהד, היא זיהתה את קולו של המאסטר, רצה לכרוע ברך לפניו וקראה, "מורי ורבי!" כל הנשים זיהו כי מדובר במאסטר, אשר עמד לפניהן בדמות רבת הדר, ומיהרו לכרוע ברך לפניו.

189:4.11 (2027.1) עיני אנוש אלה הצליחו לראות את דמותו המורונטית של ישוע הודות לסעד המיוחד של המתמירים, האמצעיונים, וכן אישיויות מורונטיות מסוימות, אשר התלוו אל ישוע.

189:4.12 (2027.2) כאשר מרים ביקשה לחבק את רגליו, ישוע אמר: "אל-נא תגעי בי מרים, שכן אין אני כאשר הייתי בגוף. בצורה הזו אהיה עמכם למשך זמן-מה, בטרם אעפיל אל האב. אך לכו לכן, כולכן, ואמרו אל שליחיי – ואל פטרוס – כי קמתי לתחייה, וכי שוחחתן עמי.

189:4.13 (2027.3) ולאחר שהן התאוששו מהלם תדהמתן, מיהרו הנשים בחזרה אל העיר ואל ביתו של אליהו מרקוס, שם הן סיפרו לעשרת השליחים את כל אשר אירע; ואולם השליחים נטו שלא להאמין להן. בתחילה הם סברו כי הנשים ראו חזיון, אך כאשר מרים המגדלית חזרה על דבריו של ישוע, וכאשר שמע פטרוס את שמו, הוא מיהר לרוץ החוצה מן האולם העליון, ומעט אחריו רץ יוחנן, והם מיהרו בכדי לראות את הדבר במו-עיניהם.

189:4.14 (2027.4) הנשים שבו וסיפרו על אודות השיחה שלהן עם ישוע לשאר השליחים, אך אלו לא האמינו; והם לא הלכו לברר זאת בעצמם, כפי שעשו פטרוס ויוחנן.

5. פטרוס ויוחנן בקבר

189:5.1 (2027.5) בשעה ששני השליחים רצו אל עבר גולגותא ואל הקבר של יוסף, מחשבותיו של פטרוס נדו בין פחד לבין תקווה; הוא פחד לפגוש את המאסטר, אך תקוותו ניעורה מפאת העובדה שישוע שלח מסר במיוחד בשבילו. הוא היה משוכנע-למחצה כי ישוע אכן היה בחיים; הוא זכר את הבטחתו לקום לתחייה ביום השלישי. מוזר לציין כי הוא לא זכר את ההבטחה הזו מאז הצליבה ועד לרגע הזה, כאשר רץ צפונה ברחובות ירושלים. כאשר יוחנן מיהר אל מחוץ לעיר, מלאה נשמתו בגל אקסטזה של אושר ותקווה. הוא היה משוכנע-למחצה כי הנשים אכן ראו את המאסטר אשר קם לתחייה.

189:5.2 (2027.6) יוחנן, אשר היה צעיר מפטרוס, השיג אותו והגיע ראשון אל הקבר. יוחנן השתהה ליד הפתח, הציץ אל הקבר וראה כי הוא בדיוק כפי שתיארה מרים. עד מהרה הגיע גם שמעון פטרוס, נכנס וראה את אותו קבר ריק שעליו מונחים התכריכים באופן כה מוקפד. כאשר יצא פטרוס, נכנס יוחנן בעצמו וראה את כל זאת, ואז ישבו שניהם על הסלע על-מנת

לחשוב על המשמעות של כל מה שהם ראו ושמעו. ובשעה שהם ישבו שם, הם הפכו בדעתם בכל אשר נאמר להם על אודות ישוע, אך הם לא הצליחו להבין בבירור את אשר אירע.

189:5.3 (2027.7) בתחילה הציע פטרוס שהקבר נשדד, שאויבים גנבו את הגופה, ואולי אף שיחדו את השומרים. אך יוחנן טען כי אם הקבר היה נשדד, הוא לא היה נותר כה מסודר, ואף העלה את השאלה כיצד התכריכים נותרו מאחור, ומסודרים כל-כך וללא-דופי. ושוב שבו שניהם אל הקבר והתבוננו מקרוב בתכריכים. כאשר הם יצאו מן הקבר בפעם השנייה, הם מצאו שמרים המגדלית שבה לשם וכי היא עומדת מתייפחת בכניסה. מרים הלכה אל השליחים מתוך אמונה כי ישוע קם לתחייה, ואולם כאשר כולם סירבו להאמין לדיווח שלה, היא התייאשה ושקעה בדיכאון. היא השתוקקה לחזור אל קרבת הקבר, למקום שבו חשבה ששמעה את קולו המוכר של ישוע.

189:5.4 (2027.8) לאחר שפטרוס ויוחנן עזבו, מרים נותרה שם והמאסטר הופיע בפניה שוב ואמר: "אל תטילי ספק; היי אמיצה להאמין במה שראית ובמה ששמעת. שובי אל שליחיי ושוב אמרי להם כי קמתי לתחייה, וכי אופיע בפניהם ואז אלך לפניהם אל הגליל כאשר הבטחתי."

189:5.5 (2028.1) מרים מיהרה אל בית מרקוס ואמרה לשליחים ששוחחה שוב עם ישוע, אך הם לא האמינו לה. ואולם, עם שובם של פטרוס ויוחנן, הם הפסיקו ללעוג לה והתמלאו פחד וחשש.

>> מסמך 189 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 191 <<

מסמך 190

הופעותיו המורונטיות של ישוע

190:0.1 (2029.1) ישוע, אשר קם לתחייה, מתכונן כעת לבלות במשך זמן קצר באורנטיה על-מנת לחוות את הקריירה המורונטית של בן-אנוש מן העולמות. אף-על-פי שהוא יבלה את הזמן הזה בעולם שבו התגשם בגוף בן-תמותה, חוויה זו תהא מקבילה בכל המובנים לזו של בני התמותה של שטניה, אשר חולפים דרך החיים המורונטיים המתקדמים של שבעת העולמות העליונים של ירושֶם.

190:0.2 (2029.2) כלל העוצמה הטבועה בישוע – מתת החיים – אשר אִפשרה לו לקום לתחייה מן המתים, היא-היא מתת חיי הנצח אשר אותה הוא יעניק למאמיני המלכות, ואשר אפילו כעת היא מבטיחה את תחייתם ואת שחרורם מכבלי המוות הטבעי.

190:0.3 (2029.3) בני התמותה של העולמות ישכימו בבוקר תחייתם עם אותו סוג של גוף מעבר מורונטי אשר עמו קם ישוע מן הקבר בבוקר של יום ראשון הזה. בגוף מן הסוג זה לא זורם דם, והוויות מן הסוג הזה אינן ניזונות ממזון חומרי רגיל; ואולם יחד עם זאת, הצורות המורונטיות האלה הינן **אמיתיות.** כאשר המאמינים השונים ראו את ישוע לאחר תחייתו, הם אכן ראו אותו; הם לא נפלו קורבן לאשליה העצמית של חזיונות או הזיות.

190:0.4 (2029.4) אמונה אמיתית בתחייתו של ישוע היוותה את גרעין האמונה של כל הזרמים של תורת הבשורה המוקדמת. כל מורי הבשורה בירושלים, באלכסנדריה, באנטיוכיה

ובפילדלפיה היו מאוחדים באמונה הבסיסית הזו בתחיית המאסטר.

190:0.5 (2029.5) כאשר מתבוננים בתפקיד המשמעותי אשר נטלה מרים המגדלית בהכרזה על תחייתו של המאסטר, ראוי לזכור כי מרים הייתה הדוברת הראשית של סגל הנשים, כפי שפטרוס שימש עבור הגברים. מרים לא עמדה בראש הנשים הפועלות, אך היא שימשה כמורה הראשית וכדוברת שלהן. מרים הפכה לאישה שקולה מאוד, ולפיכך התעוזה שבה דיברה אל הגבר אשר אותו חשבה לגנן הגן של יוסף, מעידה על האימה שאחזה בה כאשר מצאה את הקבר ריק. היו אלה הצער והאהבה העמוקים אשר היא חשה, וכן שלמות מסירותה, אשר גרמו לה לשכוח, אך לרגע, את האיסור אשר חל על אישה יהודייה לפנות אל גבר זר.

1. מבשרי התחייה

190:1.1 (2029.6) השליחים לא רצו שישוע יעזוב אותם; לפיכך, הם נטו להתעלם מכל אמירותיו על כך שהוא ימות, וכך גם מהבטחתו לקום שוב מן המתים. הם לא ציפו לתחייה כאשר זו התרחשה, והם סרבו להאמין בה עד אשר הם פשוט היו מוכרחים להאמין נוכח הראיות ללא-רבב וההוכחה המוחלטת של התנסותם שלהם.

190:1.2 (2030.1) לאחר שהשליחים סרבו להאמין לדיווח של חמש הנשים אשר טענו שראו את ישוע ושוחחו עמו, חזרה מרים המגדלית אל הקבר, ואילו האחרות הלכו אל ביתו של יוסף, שם הן תיארו את חוויותיהן לבתו של יוסף ולשאר הנשים. הנשים האמינו לדיווח שלהן. מעט לאחר השעה שש בבוקר, הלכו בתו של יוסף הרמתי וארבע הנשים האחרות אשר ראו את ישוע אל ביתו של ניקודמוס וסיפרו על המאורעות ליוסף, לניקודמוס, לדוד זבדיה ולשאר הגברים שהיו שם. ניקודמוס והאחרים הטילו ספק באמיתות הסיפור, הם הטילו ספק בכך שישוע קם לתחייה; הם שיערו שהיהודים לקחו את הגופה. יוסף ודוד נטו להאמין לדיווח, ולכן מיהרו לבדוק את הקבר ומצאו כי הכול אכן תאם את הדיווח של הנשים. הם היו

האחרונים לראות את הקבר במצבו הזה, זאת משום שהכוהן הגדול שלח את מפקד משמר המקדש אל הקבר בשעה שבע וחצי ופקד עליו לקחת את התכריכים. המפקד עטף אותם בסדין פשתן והשליך אותם ממצוק סמוך.

190:1.3 (2030.2) מן הקבר הלכו דוד ויוסף ישירות אל ביתו של אליהו מרקוס, שם הם נפגשו עם עשרת השליחים באולם העליון. אך ורק יוחנן זבדיה נטה להאמין כי ישוע קם לתחייה, וגם הוא היה רחוק מלהאמין בדבר בלב שלם. פטרוס האמין בתחילה, אך בהמשך נמלא ספקות גדולים כאשר לא הצליח למצוא את המאסטר. כולם נטו להאמין שהיהודים לקחו את הגופה. דוד לא התווכח עמם, אך אמר כאשר יצא: "אתם השליחים, ואתם צריכים להבין את הדברים האלה. לא אתווכח אתכם, אבל עם זאת, אלך כעת אל ביתו של ניקודמוס, שם קבעתי להיפגש עם שליחיי בבוקר הזה, ולאחר שהם יגיעו, אשלח אותם אל משימתם האחרונה, לבשר את תחייתו של המאסטר מן המתים. אני שמעתי את המאסטר אומר שלאחר שימות, יקום ביום השלישי, ואני מאמין לו." ולאחר דבריו אלו אל שגרירי המלכות המדוכאים והמיואשים, יצא דוד, אשר מינה את עצמו למנהל התקשורת והמודיעין, ועזב את השליחים. בדרכו החוצה מן האולם העליון הוא הניח בחיקו של מתי לוי את שק הכסף של יהודה, אשר הכיל את כל כספי קבוצת השליחים.

190:1.4 (2030.3) היה זה בקרבת השעה תשע-ושלושים שאחרוני עשרים-ושישה השליחים של דוד הגיעו אל ביתו של ניקודמוס. מיד דוד קיבץ אותם בחצר הרחבה ופנה אליהם כך:

190:1.5 (2030.4) "אישיי ואחיי, כל הזמן הזה שירתם אותי בהתאם לשבועת האמונים אשר נשבעתם לי ואשר נשבעתם זה לזה, ואני קורא לכם להעיד כי מעולם לא שלחתי אתכם עם מידע כוזב בידיכם. אני עומד לשלוח אתכם אל משימתכם האחרונה כשליחיה המתנדבים של המלכות, ובזה הנני משחרר אתכם משבועתכם ומפזר את סגל השליחים. אישיי, הנני מכריז בפניכם כי סיימנו את עבודתנו. המאסטר לא נזקק עוד לשליחים בני-תמותה; הוא קם לתחייה מן המתים. הוא אמר לנו לפני שנעצר כי הוא ימות ויקום לתחייה ביום השלישי. אני ראיתי את הקבר – הוא ריק. שוחחתי עם מרים המגדלית ועם ארבע הנשים האחרות אשר דיברו עם

ישוע. הנני מפזר אתכם כעת, נפרד מכם לשלום, והמסר אשר אותו הנני מפקיד בידיכם עבור המאמינים הוא: ישוע קם לתחייה מן המתים; הקבר ריק."

190:1.6 (2030.5) מרבית הנוכחים ניסו להניא את דוד מלעשות זאת. ואולם, הם לא הצליחו להשפיע עליו. אז הם ביקשו לשכנע את השליחים, ואולם אלה לא הקשיבו למילות הספקות. וכך, מעט לפני השעה עשר בבוקר של יום ראשון הזה, יצאו עשרים-ושישה השליחים לדרך, להיות הראשונים לבשר את עובדת האמת הכבירה של תחיית ישוע. והם יצאו למשימה הזו כפי שעשו פעמים רבות קודם לכן, מתוך השבועה אשר נשבעו לדוד ואשר נשבעו זה לזה. הגברים הללו בטחו בדוד עד מאוד. והם יצאו למשימתם אפילו מבלי שהשתהו לשוחח עם אלה אשר ראו את ישוע; הם האמינו לדבריו של דוד כפשוטם. מרביתם האמינו למה שדוד אמר להם, ואפילו אלה אשר הטילו ספק-מה נשאו את המסר באותה ודאות ובאותה מהירות.

190:1.7 (2031.1) השליחים, הסגל הרוחני של המלכות, מקובצים היום באולם העליון, מלאים בחששות ובספקות, בעוד שההדיוטות הללו, המייצגים את הניסיון הראשון ליצור חברה המבוססת על אחוות האדם של בשורת המאסטר, יוצאים בפקודת מנהיגם היעיל וחסר-הפחד לבשר על תחייתו של גואל עולם ויקום. והם מעניקים את השירות החשוב הזה עוד לפני שנציגיו הנבחרים מוכנים להאמין לדבריו, או לקבל את הראיות אשר הציגו עדי הראייה.

190:1.8 (2031.2) העשרים-ושישה הללו יצאו אל ביתו של אלעזר בבית עניא, ומשם אל כל מרכזי המאמינים, מבאר-שבע שבדרום ועד לדמשק וצידון שבצפון; ומפילדלפיה שבמזרח ועד לאלכסנדריה במערב.

190:1.9 (2031.3) לאחר שדוד נפרד מאחיו, הוא הלך אל ביתו של יוסף לקחת את אמו, ומשם הם יצאו אל בית עניא והצטרפו אל משפחתו הממתינה של ישוע. דוד נשאר שם עם מרתה ועם מרים עד לאחר שהם מכרו את רכושן, והתלווה אליהן במסען להצטרף אל אחֶיהן אלעזר בפילדלפיה.

190:1.10 (2031.4) בערך שבוע לאחר מכן, לקח יוחנן זבדיה את מרים אם ישוע אל ביתה בבית צידה. אחיו הבכור של ישוע, יעקב, נותר עם משפחתו בירושלים. רות נותרה בבית עניא עם אחיותיו של אלעזר. יתר בני משפחתו של ישוע חזרו לגליל. דוד זבדיה יצא בראשית חודש יוני מבית עניא לכיוון פילדלפיה יחד עם מרתה ומרים, יום לאחר שנישא לרות, אחותו הצעירה ביותר של ישוע.

2. הופעתו של ישוע בבית עניא

190:2.1 (2031.5) למן הרגע שבו ישוע קם לתחייה בצורתו המורונטית ועד להרקעתו הרוחנית מעלה, ישוע הופיע תשע-עשרה פעמים בדמות נראית-לעין בפני מאמיניו אשר בארץ. הוא לא הופיע בפני אויביו, ואף לא בפני מי שלא יכול היה להפיק תועלת רוחנית מהופעתו בדמות נראית-לעין. הופעתו הראשונה הייתה בפני חמש הנשים בסמוך לקבר; הופעתו השנייה, בפני מרים המגדלית, אף היא בסמוך לקבר.

190:2.2 (2031.6) הופעתו השלישית התרחשה בבית עניא, בערך בצהרי יום ראשון הזה. מעט לאחר צוהרי היום, עמד יעקב, אחיו המבוגר ביותר של ישוע, בגן של אלעזר לפני הקבר הריק של אחיהן של מרתה ומרים אשר קם לתחייה, והגה בחדשות אשר הביאו שליחיו של דוד רק שעה אחת קודם לכן. יעקב תמיד נטה להאמין במשימה של אחיו הבכור עלי אדמות, אך זה מכבר הוא איבד את הקשר עם עבודתו של ישוע והתמלא ספקות גדולים בנוגע להכרזות אשר הכריזו השליחים מאוחר יותר בדבר היותו המשיח. המשפחה כולה נבהלה והייתה מבולבלת עד מאוד מן החדשות שהביאו השליחים. ובעת שיעקב עמד מול הקבר הריק של אלעזר, הגיעה למקום מרים המגדלית והחלה לספר למשפחה בהתרגשות על אודות חוויותיה בשעות הבוקר המוקדמות בקבר של יוסף. עוד בטרם סיימה לומר את דבריה, הגיעו דוד זבדיה ואמו. רות, כמובן, האמינה לדיווח, וכך גם יהודה, לאחר ששוחח עם דוד ועם שלומית.

190:2.3 (2032.1) בינתיים, בעודם מחפשים אחר יעקב ועוד לפני שמצאו אותו, בעודו עומד שם בגן בסמוך לקבר הריק, הוא הפך מודע לנוכחות קרובה, כאילו מישהו נגע בו בכתף; וכאשר הוא נפנה להסתכל, הוא ראה צורה מוזרה הולכת ומופיעה בהדרגה לצדו. הוא נדהם מכדי לדבר והיה מפוחד מדי מכדי לברוח. ואז דיברה אליו הצורה המוזרה ואמרה: "יעקב, באתי לקרוא לך לשרת את המלכות. שלב ידיים עם אחֶיך ובוא אחרי." כאשר שמע יעקב את שמו, הוא ידע שמדובר באחיו הבכור, ישוע, אשר פנה אליו. הם כולם התקשו פחות או יותר להכיר את הצורה המורונטית של המאסטר, אך רק מעטים התקשו להכיר את קולו, או לזהות את אישיותו המקסימה, לאחר שהוא החל לתקשר עמם.

190:2.4 (2032.2) כאשר יעקב הבין כי ישוע פונה אליו, הוא החל ליפול על ברכיו וקרא, "אבי ואחי," אך ישוע ביקש ממנו לעמוד בשעה שהם דיברו. והם צעדו ברחבי הגן ושוחחו במשך כמעט שלוש דקות; הם שוחחו על חוויות הימים שעברו ועל האירועים הצפויים בעתיד הקרוב. כאשר הם התקרבו אל הבית, אמר ישוע: "להתראות, יעקב, עד שאברך את כולכם יחד."

190:2.5 (2032.3) יעקב רץ אל תוך הבית, אפילו בעת שחיפשו אותו בבית פגי, וקרא: "ממש עכשיו ראיתי את ישוע ושוחחתי איתו, פגשתי אותו. הוא לא מת; הוא קם לתחייה! הוא נעלם אל מול עיניי ואמר 'להתראות, יעקב, עד שאברך את כולכם יחד'." מיד עם סיום דבריו, חזר יהודה, ואז יעקב סיפר לטובת יהודה מחדש על אודות המפגש שלו עם ישוע בגן. כעת כולם החלו להאמין בתחייתו של ישוע. כעת הכריז יעקב שהוא איננו מתכוון לחזור לגליל, ודוד קרא: "לא רק נשים נרגשות ראו אותו; אפילו גברים אמיצים החלו לראות אותו. אני מצפה לראות אותו בעצמי."

190:2.6 (2032.4) דוד חיכה אך מעט, שכן הופעתו הרביעית של ישוע לעיני אדם אירעה מעט לפני השעה שתיים בביתן של מרתה ומרים, כאשר הוא נגלה לעיני כל בני משפחתו הארצית וחבריהם, כעשרים איש בסך הכול. המאסטר הופיע ליד הדלת האחורית הפתוחה ואמר: "שלום עליכם. ברכות לכל מי שפעם היו קרובי דמי, ולאחיי ואחיותיי למלכות השמים. כיצד הטלתם ספק? מדוע התמהמהתם כל-כך בטרם בחרתם ללכת בלב שלם אחר אור האמת?

בואו, אפוא, הצטרפו אל אחוות רוח האמת במלכות האב.״ ממש כאשר הם החלו להתאושש מן ההלם הראשוני אשר אחז בהם, והם נעו לקראתו כמו על-מנת לחבקו, הוא נעלם מעיניהם.

190:2.7 (2032.5) הם ביקשו כולם למהר אל העיר ולספר לשליחים אחוזי הספקות את אשר אירע, אך יעקב עצר בעדם. אך ורק מרים המגדלית הורשתה לשוב אל ביתו של יוסף. יעקב אסר עליהם לפרסם את דבר הביקור המורונטי הזה, בשל דבר-מה אשר אמר לו ישוע בעת שיחתם בגן. ואולם, יעקב מעולם לא גילה לאיש יותר על אודות שאירע בפגישתו עם המאסטר אשר קם לתחייה באותו יום בביתו של אלעזר שבבית עניא.

3. בביתו של יוסף

190:3.1 (2033.1) הופעתו המורונטית החמישית של ישוע לעיני בני-אדם בני-תמותה אירעה בנוכחותן של כעשרים-וחמש נשים מאמינות אשר התקבצו בביתו של יוסף הרמתי, בערך בשעה ארבע-ורבע אחר הצהריים של אותו יום ראשון. מרים המגדלית חזרה אל ביתו של יוסף רק כמה דקות לפני ההופעה הזו. יעקב, אחי ישוע, ביקש ממנה שלא לספר דבר על אודות הופעתו של המאסטר בבית עניא. אך הוא לא ביקש את מרים להימנע מלספר על אודות המאורע לאחיותיה המאמינות. ועל-כן, לאחר שמרים השביעה את כל הנשים לשמור על הסוד, היא החלה לספר להן את אשר אירע זמן קצר ממש לפני כן, בעת ביקורה אצל משפחתו של ישוע בבית עניא. וממש באמצע הסיפור המרגש הזה, נפלה עליהן לפתע דממה; הן הבחינו בקרבן בדמותו של ישוע אשר קם לתחייה. הוא בירך אותן ואמר: ״שלום עליכן. באחוות המלכות לא יהיו יהודים ולא גויים, לא עשירים ולא עניים, לא בני חורין ולא עבדים, לא גברים ולא נשים. אתן נקראות לבשֵׂר את החדשות הטובות על אודות חירות האנושות אשר מניבה את בשורת היות האדם בנו של האל במלכות השמים. לכו אל קצוות עולם ובשרו את הבשורה הזו, ותנו תוקף לאמונת המאמינים בה. ובשעה שתעשו כן, אל תשכחו לסעוד את החולים ולחזק את חלשי הלב ומוכי הפחדים. ואני אהיה עמכן תמיד, אף עד קצוות עולם.״

ולאחר שסיים לומר את הדברים האלה, הוא נעלם מעיניהן, והנשים השתטחו אפיים ארצה וסגדו בדממה.

190:3.2 (2033.2) מכל חמש ההופעות המורונטיות של ישוע עד לאותו רגע, מרים המגדלית הייתה עדה לארבע.

190:3.3 (2033.3) כתוצאה מכך שהשליחים נשלחו בשעות הבוקר, וכתוצאה מרמיזות בלתי-מוּדעוֹת על אודות הופעתו של ישוע בביתו של יוסף, החלה השמועה להתפשט ובשעות הערב המוקדמות הגיעה לאוזני מנהיגי היהודים השמועה שדווח ברחבי העיר כי ישוע קם לתחייה, וכי רבים טענו שראו אותו במו עיניהם. חברי הסנהדרין נרעשו עד מאוד לשמע השמועות האלה. לאחר התייעצות חפוזה עם חנן, כינס כַּיפא פגישה של הסנהדרין לשעה שמונה באותו ערב. במהלך הפגישה הזו הוחלט לסלק מבתי הכנסיות כל אדם אשר יזכיר את תחייתו של ישוע. אפילו הוצע שכל מי שיטען שראה אותו ראוי להיות מומת; ההצעה הזו, אפוא, לא הובאה להצבעה משום שהפגישה התפזרה בבלבול שהלכה למעשה, היה קרוב לפאניקה. הם העזו לחשוב שהם סיימו עם ישוע אחת ולתמיד. והם עמדו לגלות שהצרות האמיתיות שלהם עם האיש מנצרת רק החלו.

4. הופעה לעיני היוונים

190:4.1 (2033.4) המאסטר ערך את הופעתו המורונטית השישית בסביבות השעה ארבע-וחצי, בביתו של אדם בשם פְּלַוְיוּס, ובפני כארבעים מאמינים יוונים אשר נקבצו שם. בעת שהם עסקו בדיווחים על אודות תחייתו של המאסטר, הופיע הוא עצמו ביניהם, אפילו שהדלתות היו נעולות בבטחה, ואמר: "שלום עליכם. אף כי בן האדם הופיע בארץ בקרב היהודים, הוא בא לסעוד את כל בני האדם. במלכותו של אבי לא יהיו יהודים ולא גויים; אתם כולכם תהיו אחים – בני האלוהים. לכו, אפוא, אל קצוות עולם והטיפו לבשורת הגאולה אשר קיבלתם משגרירי המלכות, ואני אהיה עמכם באחוות בני האמונה והאמת של האב." ולאחר שציווה

עליהם כך, נפרד מהם ישוע והם לא ראו אותו יותר. הם נשארו בבית כל אותו הערב; הם התייראו ופחדו מדי מכדי לצאת. באותו לילה איש מן היוונים לא עצם עין; הם נשארו ערים כל הלילה ודנו בדברים הללו, מתוך תקווה שהמאסטר יבקר אותם שוב. מקרב קבוצת היוונים הזו נכחו רבים בגת שמנים כאשר החיילים עצרו את ישוע ובשעה שיהודה בגד בו בנשיקה.

190:4.2 (2034.1) השמועות על אודות תחייתו של ישוע מן המתים והדיווחים על אודות ההופעות הרבות אשר ערך לעיני חסידיו החלו לפוץ במהירות, וכל העיר הייתה כמרקחה. המאסטר כבר הופיע לעיני בני משפחתו, לעיני הנשים ולעיני היוונים, והוא עתיד היה להופיע בקרב השליחים. הסנהדרין עמדה להתחיל לדון בבעיות החדשות האלה אשר ניצבו לפתע לפתחם של מנהיגי היהודים. ישוע חשב הרבה על שליחיו, ואולם הוא ביקש להניח להם להימצא לבדם למשך כמה שעות נוספות, בכדי שיוכלו להרהר ולשקול את הדברים ביסודיות בטרם יבקר אותם.

5. ההליכה עם שני האחים

190:5.1 (2034.2) בְּאֶמַאוֹס, כעשרה קילומטרים ממערב לירושלים, חיו שני אחים, רועי צאן, אשר בילו את שבוע הפסח בירושלים וחזו בקורבנות, בטקסים ובארוחות. קְלֵיאוֹפָּס, האח הבכור, האמין חלקית בישוע; לכל הפחות הוא סולק מבית הכנסת בשל כך. אחיו, יעקב, לא היה מאמין, אף-על-פי שהוא מאוד הסתקרן ממה ששמע על אודות תורת המאסטר ופועלו.

190:5.2 (2034.3) בשעות אחר הצהריים של יום ראשון, כחמישה קילומטרים מחוץ לירושלים, כמה דקות לפני השעה חמש, בזמן ששני האחים הללו צעדו אל עבר אֶמַאוֹס, הם שוחחו שיחה ערה מאוד על אודות ישוע, תורתו, פועלו, ובמיוחד על השמועות שהקבר שלו היה ריק, וכן שנשים מסוימות שוחחו עמו. קליאופס נטה להאמין לדיווחים הללו, אך יעקב התעקש שכל העניין היה שקרי ככל הנראה. בזמן שהם התווכחו וצעדו לעבר ביתם, אירעה הופעתו המורונטית השביעית של ישוע, עת הוא הופיע לצדם בשעה שהלכו. קליאופס שמע את ישוע

מלמד לעתים מזומנות, ואף סעד עמו מספר פעמים בביתם של מאמיניו בירושלים. ואולם, הוא לא הכיר את המאסטר אפילו כאשר הוא שוחח עמם בחופשיות.

190:5.3 (2034.4) לאחר שישוע צעד עמם לאורך מרחק קצר, הוא אמר: "על מה דברתם בכזו התרגשות כאשר פגשתי אתכם?" ולאחר שדיבר, הם נעמדו והתבוננו בו בהפתעה מהולה בעצב. אמר קליאופס: "הייתכן שהיית בירושלים ואינך יודע אילו דברים קרו לא מזמן?" שאל אז המאסטר, "אילו דברים קרו?" ענה קליאופס: "אם אתה לא יודע על זה, אתה היחיד בירושלים שלא שמע את השמועות על אודות ישוע מנצרת, אשר היה נביא גדול, במילה ובמעשה, לפני האדם ולפני המקום. הכוהנים הגדולים והשליטים שלנו הסגירו אותו לרומאים ותבעו מהם לצלוב אותו. רבים מאתנו קיוו שהוא יהיה זה אשר יגאל את ישראל מעול הגויים. אבל זה עוד לא הכול. היום הוא היום השלישי מאז נצלב, ונשים מסוימות הדהימו אותנו היום כאשר הכריזו שממש היום, בשעת בוקר מוקדמת, הן הלכו לקבר שלו ומצאו אותו ריק. ואותן נשים מתעקשות על כך שהן שוחחו עם האדם הזה; הן טוענות שהוא קם לתחייה מן המתים. וכאשר הנשים האלה דיווחו על כך לגברים, שניים משליחיו רצו אל הקבר ואף הם מצאו שהוא ריק" – ואז קטע יעקב את דברי אחיו ואמר, "אבל הם לא ראו את ישוע."

190:5.4 (2035.1) ובזמן שהם המשיכו ללכת, אמר להם ישוע: "כמה לאט אתם מבינים את האמת! אם תספרו לי שדיברתם על תורתו של האדם הזה, הרשו לי להאיר את עיניכם, שכן אני מכיר את תורתו יותר מכם. האם לא תזכרו שישוע זה תמיד לימד כי מלכותו איננה מן העולם הזה, וכי כל בני האדם, באשר הם בני האלוהים, ימצאו חירות וחופש באושר הרוחני של אחוות השירות האוהב במלכות החדשה הזו של אמת אהבתו של אבינו שבשמיים? האם לא תזכרו כי בן האדם הזה הכריז על גאולת האל למען כל בני האדם, סעד את החולים והפגועים ושחרר את אלה אשר השתעבדו לפחד ולרוע? האם אינכם יודעים כי אדם זה מנצרת אמר לשליחיו כי הוא חייב ללכת לירושלים, להימסר לידי אויביו אשר ימיתו אותו, וכי הוא יקום ביום השלישי? האם לא נאמרו לכם כל הדברים האלה? האם מעולם לא קראתם בתורה על יום התשועה הזה ליהודי ולגוי, ככתוב ונברכו כל משפחות האדמה; כי ישמע את שוועת הנזקקים וְאֶת נַפְשׁוֹת הָאֶבְיוֹנִים יוֹשִׁיעַ; וְיִתְבָּרְכוּ בוֹ כָּל-גּוֹיִם יְאַשְּׁרוּהוּ? כי גואל כזה יהיה כְּצֶל סֶלַע כָּבֵד בְּאֶרֶץ עֲיֵפָה. כְּרֹעֶה, עֶדְרוֹ יִרְעֶה, בִּזְרֹעוֹ יְקַבֵּץ טְלָאִים, וּבְחֵיקוֹ יִישָּׂא.

שייפקח עיניים עִוְרוֹת וְיוֹצִיא מִמַּסְגֵּר אַסִּיר, מן החושך אל מלוא האור; שכל יושבי חושך יראו שוב את אורה המלא של גאולת העַד. שיחבוש את נִשְׁבְּרֵי הַלֵּב, יקרא לִשְׁבוּיִם דְּרוֹר, וְלַאֲסוּרִים בפחד וברשע פְּקַח קוֹחַ. שינחם את כל האבלים, וייתן להם שָׂשׂוֹן תַּחַת אֵבֶל, מַעֲטֵה תהילה תַּחַת רוּחַ כֵּהָה. שיהיה חמדת כל הגויים ושמחת עַד לכל מבקשי הצדק. שבן האמת והצדק הזה יזרח על העולם באור מרפא ומעוז ישועות; אפילו שיושיע את האובדים מחטאם; שאכן יבקש ויושיע אֶת הָאֹבֵד. שלא יחסל את החלשים, אלא ישׂביע את כל הָרְעֵבִים וְהַצְּמֵאִים לַצְּדָקָה. שכל המאמין לו יֵשׁ לוֹ חַיֵּי עוֹלָם. שימלֵא את כולם ברוח הקודש, וכי רוח האמת הזו תהיה בְּקִרְבּוֹ לִמְקוֹר מַיִם נוֹבְעִים לְחַיֵּי עוֹלָם. האם לא הבנתם כמה כבירה הייתה בשורת המלכות אשר נתן לכם האדם הזה? האם אינכם מבינים את גודל הגאולה אשר כבר קיבלתם?
"

190:5.5 (2035.2) וכך הם התקרבו אל כפר מגוריהם של האחים הללו. והאחים לא פצו פה החל מהרגע שישוע החל ללמד אותם. וכאשר הם התקרבו אל ביתם הפשוט, ישוע עמד להיפרד מהם וללכת במורד הדרך, אך הם אילצו אותו להיכנס ולהישאר איתם. הם טענו שהייתה זו כבר שעת לילה וכי עליו ללון איתם. לבסוף הסכים ישוע, ומעט לאחר שנכנסו לבית הם ישבו לסעוד. הם נתנו לו את הלחם לברך עליו, וכאשר הוא החל לבצוע את הלחם ולהעביר להם, נפקחו עיניהם, וקליאופס הבחין שהאורח שלהם הוא המאסטר בכבודו ובעצמו. וכאשר אמר, "זה המאסטר –," נעלם ישוע המורונטי מעיניהם.

190:5.6 (2036.1) ואז הם אמרו זה לזה, "אין פלא שהלב שלנו בער כאשר דיבר אלינו בשעה שהלכנו בדרך! וכאשר הוא פקח את עינינו להבין את הכתוב בתורה!"

190:5.7 (2036.2) הם לא המתינו על-מנת לסיים את הארוחה. הם ראו את המאסטר המורונטי, והם רצו מביתם, מיהרו בחזרה אל ירושלים כדי להפיץ את הבשורות הטובות כי הגואל קם לתחייה.

190:5.8 (2036.3) בערך בשעה תשע באותו ערב, וממש לפני שהמאסטר הופיע בפני העשרה, התפרצו שני האחים הנרגשים הללו אל האולם העליון שבו נמצאו השליחים, הכריזו על כך

שהם ראו את ישוע ודיברו איתו. והם סיפרו את כל מה שישוע אמר להם, ואיך שהם לא הבחינו מי הוא היה עד לרגע שבצע מן הלחם.

>> מסמך 190 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 192 <<

מסמך 191

ההופעות לעיני השליחים ולעיני מנהיגים אחרים

191:0.1 (2037.1) אותו יום ראשון של התחייה היה יום איום ונורא בחייהם של השליחים; עשרה מהם בילו את מרבית היום באולם העליון, מאחורי דלתיים סגורות. הם חשבו לנוס מירושלים, אך חששו שסוכני הסנהדרין יעצרו אותם אם ימצאו אותם מחוץ לעיר. תומאס שקע בצרותיו לבדו בבית פגי. היה לו טוב יותר אילו נשאר עם חבריו השליחים, ואילו היה מסייע להם להכווין את הדיונים אל קווים מועילים יותר.

191:0.2 (2037.2) לאורך כל היום טען יוחנן כי ישוע קם לתחייה מן המתים. הוא הזכיר להם לא פחות מחמש פעמים שבהן המאסטר הכריז כי יקום שוב, ולפחות שלוש פעמים שבהן התייחס אל היום השלישי. דעתו של יוחנן השפיעה עליהם עד מאוד, במיוחד על אחיו יעקב ועל נתנאל. ויוחנן היה משפיע עליהם יותר, אילולא היה הצעיר שבחבורה.

191:0.3 (2037.3) הבידוד שלהם תרם רבות לצרותיהם. יוחנן מרקוס עדכן אותם באשר להתפתחויות מסביב למקדש וסיפר להם על חרושת השמועות אשר נפוצה בעיר, ואולם לא עלה בדעתם ללקט חדשות מקבוצות המאמינים השונות אשר ישוע כבר הופיע לעיניהן. עד כה הם קיבלו שירות מהסוג הזה משליחיו של דוד, אך כעת אלה נעדרו כולם, שכן כבר נשלחו אל משימתם האחרונה – לבשר את התחייה לקבוצות המאמינים אשר גרו הרחק מירושלים.

לראשונה בכל השנים האלה, הבינו השליחים עד כמה הם הסתמכו על שליחיו של דוד בכדי ללמוד מדי יום על המתרחש במלכות.

191:0.4 (2037.4) לאורך כל היום הזה, פטרוס, כפי שהדבר אופייני לו, התנודד רגשית בין תקווה לבין ספק באשר לתחייתו של המאסטר. פטרוס לא הצליח לשכוח את מראה התכריכים אשר נחו שם בקבר, כאילו ישוע פשוט התאדה מתוכם. "אבל," כך סבר פטרוס, "אם הוא קם לתחייה ויכול להופיע לעיני הנשים, מדוע לא הופיע לעינינו השליחים?" עצבות עלתה בלבו של פטרוס בשעה שחשב שאולי ישוע אינו מופיע לעיניהם בשל נוכחותו שלו בקרב השליחים, ובשל העובדה שהתכחש אליו באותו לילה בחצר ביתו של חנן. ואז הוא נמלא שמחה בשל החדשות אשר בישרו הנשים, "לכו ספרו לשליחיי – ולפטרוס." ואולם, אם הוא בחר להתעודד מהמסר הזה, פירושו של דבר כי הוא נדרש להאמין שהנשים אכן ראו ושמעו את המאסטר אשר קם לתחייה. וכך התנודד פטרוס בין תקווה לבין ספק במשך כל היום עד לשעה שמונה בערב, אז יצא לחצר. פטרוס ביקש להתבודד מעט מחברת השליחים בכדי לא למנוע מישוע להופיע לעיניהם, מפאת שהוא עצמו התכחש למאסטר.

191:0.5 (2037.5) יעקב זבדיה הציע בתחילה שכולם ילכו אל הקבר; הוא היה בעד עשיית דבר-מה על-מנת לרדת לפשר התעלומה. היה זה נתנאל אשר עצר אותם מלצאת החוצה ולהופיע בציבור כעצתו של יעקב, והזכיר להם את אזהרתו של ישוע שלא יסכנו את חייהם לשווא בשעה הזאת. עד לצהרי היום הסכים יעקב להמשיך ולהמתין. הוא לא אמר הרבה; הוא היה מאוד מאוכזב מכך שישוע לא הופיע לעיניהם, ואולם הוא לא ידע על הופעותיו הרבות של המאסטר לעיני אחרים, הן בפני קבוצות והן בפני יחידים.

191:0.6 (2038.1) אנדראס הקשיב הרבה באותו יום. הוא היה מבולבל מאוד מהמצב ונמלא ספקות לא מעטים, אך לפחות הוא הרגיש תחושה מסוימת של שחרור מאחריות להכוונת חבריו השליחים. הוא היה אסיר תודה על כך שהמאסטר שחרר אותו מעול ההנהגה בטרם החלו הזמנים המאתגרים הללו.

191:0.7 (2038.2) עצתו הפילוסופית האופיינית של נתנאל הייתה היחידה אשר תמכה בקבוצה יותר מפעם אחת במשך השעות הטראגיות, הארוכות והמתישות של היום הזה. הוא אכן היווה את גורם ההשפעה השולט בקרב העשרה לאורך כל היום. הוא לא ביטא אפילו פעם אחת את

דעתו באשר לאמונתו, או לחוסר-אמונתו, בתחייתו של המאסטר. אך ככל שנקפו השעות, הוא השתכנע יותר ויותר ונטה להאמין כי אכן ישוע מילא את הבטחתו לקום מחדש.

191:0.8 (2038.3) שמעון הקנאי היה מרוסק מדי מכדי להשתתף בדיונים. רוב הזמן הוא שכב על ספה בפינת החדר ופניו אל הקיר; במשך היום כולו הוא לא דיבר יותר מחצי תריסר פעמים. המושג שלו באשר למלכות התרסק, והוא לא הצליח להבין כי תחייתו של המאסטר יכולה הייתה לשנות באופן מהותי את המצב. האכזבה שלו הייתה אישית ועמוקה מדי מכדי שהוא יוכל להתאושש ממנה מהר כל-כך, ואפילו לאחר התרחשותו של מאורע מדהים כמו התחייה מן המתים.

191:0.9 (2038.4) מוזר לציין שפיליפוס, שעל-פי-רוב לא התבטא הרבה, דיבר הרבה בשעות אחר הצהריים של היום הזה. בשעות הבוקר אף הוא דיבר מעט, ואולם במשך כל שעות אחר הצהריים הוא שאל את השליחים האחרים שאלות. פטרוס התעצבן משאלותיו של פיליפוס, אך האחרים קיבלו את חקירותיו ברוח טובה. בייחוד עניין את פיליפוס לדעת האם ייָראו סימני הצליבה על גופו של ישוע, אם אכן קם לתחייה מן הקבר.

191:0.10 (2038.5) מתִי היה מבולבל כהוגן; הוא הקשיב לשיחות של חבריו, אך רוב הזמן חשב על הבעיות הכספיות העתידיות. בלי תלות בתחייתו של ישוע, לכאורה, יהודה הסתלק, דוד הפקיד את הכספים בידיו, והם נותרו ללא מנהיג אחראי. לפני שמתי הספיק לשקול ברצינות את טיעוניהם באשר לתחייה, הוא כבר ראה את המאסטר פנים אל פנים.

191:0.11 (2038.6) התאומים לבית חלפי לקחו אך חלק קטן בדיונים הרציניים הללו; הם היו עסוקים למדי בענייניהם הרגילים. אחד מהם ביטא את דעת שניהם, כאשר ענה לשאלה אשר שאל פיליפוס: "איננו מבינים את נושא התחייה, אבל אימא שלנו אומרת שהיא דיברה עם המאסטר, ואנחנו מאמינים לה."

191:0.12 (2038.7) תומאס היה שרוי בעיצומו של אחד מהתקפי הדיכאון והייאוש האופייניים לו. הוא ישן חלק מן היום ובשאר הזמן הלך בגבעות. הוא הרגיש את הצורך לחבור אל חבריו השליחים, אך הצורך להימצא לבדו היה חזק יותר.

191:0.13 (2038.8) המאסטר דחה את הופעתו המורונטית הראשונה לעיני השליחים בשל מספר סיבות. ראשית, הוא רצה שיהיה להם די זמן לחשוב היטב, לאחר ששמעו על תחייתו, על מה

שסיפר להם על מותו ועל תחייתו כאשר עדיין היה איתם בגוף. המאסטר רצה שפטרוס יתמודד עם כמה מן הקשיים הייחודיים שלו בטרם יופיע לעיני כולם. שנית, הוא ביקש שתומאס יהיה איתם בשעת הופעתו הראשונה. יוחנן מרקוס מצא את תומאס בביתו של שמעון בבית פגי מוקדם בבוקרו של יום ראשון הזה, וסיפר על כך לשליחים בשעה אחת-עשרה. תומאס היה חוזר עמם בכל זמן, אילו נתנאל, או כל שניים מן השליחים, היו באים לקחת אותו. הוא באמת רצה לחזור, אך בשל האופן שבו עזב ערב קודם לכן, הוא היה גאה מדי מכדי לחזור כה מהר בעצמו. למחרת הוא היה כה מדוכא עד כי נדרש לו כמעט שבוע כדי להחליט לחזור. השליחים חיכו לו, והוא חיכה לאחֵיו שיחפשו אותו ויבקשו ממנו לחזור אליהם. וכך נותר תומאס בנפרד מהם עד לשבת הבאה בערב, כאשר, לאחר רדת החשיכה, יצאו פטרוס ויוחנן אל בית פגי והביאו אותו עמם בחזרה. וזוהי גם הסיבה שבעטיה הם לא יצאו לגליל מיד לאחר הופעתו הראשונה של ישוע לעיניהם; הם לא רצו ללכת ללא תומאס.

1. ההופעה לעיני פטרוס

191:1.1 (2039.1) היה זה בסמוך לשעה שמונה-ושלושים בערב של יום ראשון הזה, שישוע הופיע לעיני שמעון פטרוס בְּגן ביתהּ של משפחת מרקוס. הייתה זו הופעתו המורונטית השמינית. מאז שפטרוס התכחש למאסטר, עול כבד ואשמה גדולה העיקו עליו. במשך כל יום השבת וכל יום הראשון הזה, הוא נלחם בפחד שמא, אולי, הוא כבר לא היה שליח. הוא נרעד למראה גורלו של יהודה וחשב כי אולי אף הוא בגד במאסטר. במשך כל שעות אחר הצהריים האלה הוא חשב שייתכן שנוכחותו בקרב השליחים היא זו אשר מנעה מישוע מלהופיע לעיניהם, בהנחה שהוא אכן קם לתחייה מן המתים. וזה היה מצבו של הנפשי ומצב הנשמה של פטרוס בשעה שישוע הופיע בפני השליח המיואש אשר שוטט בין השיחים והפרחים.

191:1.2 (2039.2) כאשר פטרוס חשב על מבטו האוהב של המאסטר בעת שחלף לידו על המרפסת בביתו של חנן, ועת שנזכר במסר הנפלא אשר הביאו עבורו הנשים אשר שבו מן הקבר הריק מוקדם באותו בוקר, "לכו וספרו לשליחיי – ולפטרוס," – בשעה שחשב על

הבעות החמלה האלה החלה תקוותו להתעלות מעל לספקותיו והוא נעמד איתן, קפץ את אגרופיו, ואמר בקול רם: "אני מאמין שהוא קם לתחייה מן המתים; אלך ואומר זאת לאֲחַי." ועם שהוא אמר את זאת, הופיעה מולו לפתע דמות אדם אשר דיבר אליו בקול מוכר ואמר: "פטרוס, האויב ביקש אותך, אך אני לא הסכמתי לוותר עליך. ידעתי שההתכחשות שלך איננה יוצאת מעומק הלב; ולפיכך סלחתי לך עוד בטרם ביקשת; אך כעת עליך להפסיק לחשוב על עצמך ועל צרותיך העכשוויות, ולהתכונן לבשר את החדשות הטובות של הבשורה לאלה היושבים בחשיכה. אל לך להמשיך ולעסוק במה שאתה יכול להפיק מן המלכות, כי אם עליך לעסוק במה שאתה יכול לתת לאלה המצויים בעוני רוחני גדול. שמעון, הכן את עצמך לקרב של יום חדש, למאבק בחשיכה הרוחנית ובספקות המרושעים של טבע דעת האדם."

191:1.3 (2039.3) במשך כמעט חמש דקות פטרוס וישוע המורונטי התהלכו בגן ושוחחו על אודות מאורעות העבר, ההווה והעתיד. אז נעלם המאסטר ממבטו ואמר, "להתראות, פטרוס, עד אשר אראה אותך לצד אחֶיך."

191:1.4 (2039.4) לרגע אחד הציפה את פטרוס ההכרה כי הוא שוחח עם המאסטר אשר קם לתחייה, וכי הוא יכול לדעת לבטח כי הוא עדיין שגריר המלכות. ממש כעת הוא שמע את המאסטר המהולל מאיץ בו לצאת ולהטיף לבשורה. וכאשר לבו גדוש בכל אלה, הוא רץ אל האולם העליון, שם היו חבריו השליחים, והכריז בהתרגשות ובחוסר-נשימה: "אני ראיתי את המאסטר; הוא היה בגן. שוחחתי איתו, והוא סלח לי."

191:1.5 (2040.1) הכרזתו של פטרוס, על כך שראה את ישוע בגן הותירה רושם עמוק על חבריו השליחים, והם כמעט ונטשו את הספקות, כאשר אנדראס קם והזהיר אותם לבל יושפעו יתר-על-המידה מן הדיווח של אחֶיו. אנדראס רמז לכך שפטרוס כבר ראה בעבר דברים שלא היו ולא נבראו. אף-על-פי שאנדראס לא התייחס במישרין לחזיון בלילה, על הכנרת, כאשר פטרוס טען שראה את המאסטר בא לקראתם כשהוא הולך על-פני המים, הוא אמר מספיק בכדי שכל הנוכחים יבינו שלכך התכוון בדעתו. שמעון פטרוס נפגע מאוד מן הרמיזות של אחיו, ומיד השתתק ונדם. התאומים הצטערו מאוד על פטרוס, ושניהם ניגשו אליו כדי להביע את אהדתם, לומר שהם מאמינים לו וגם להזכיר שאף אמם שלהם ראתה את המאסטר.

2. ההופעה הראשונה לעיני השליחים

191:2.1 (2040.2) מעט לאחר השעה תשע בערב הזה, לאחר עזיבתם של קליאופס ושל יעקב, ממש בעת שהתאומים לבית חלפי ניחמו את פטרוס ובשעה שנתנאל גער באנדראס, ובעוד שעשרת השליחים מכונסים מאחורי דלתות נעולות באולם העליון מהחשש למעצרם, המאסטר, בצורתו המורונטית, הופיע לפתע בקרבם, ואמר: "שלום עליכם. מדוע אתם כל-כך מפחדים מכך שהופעתי, כאילו ראיתם רוח רפאים? האם לא סיפרתי לכם על הדברים הללו כאשר הייתי אתכם בגוף? האם לא אמרתי לכם שהכוהנים הראשיים והשליטים יסגירו אותי בכדי להמיתני, כי אחד מכם יבגוד בי וכי אקום ביום השלישי? למה זה, אפוא, תטילו ספק, ומדוע כל הדיון על אודות דיווחי הנשים, על הדיווחים של קליאופס ושל יעקב ואפילו של פטרוס? עד מתי תטילו ספק במילותיי ותסרבו להאמין להבטחותיי? וכעת, משאתם רואים אותי, האם תאמינו? ואפילו כעת אחד מכם חסר. לאחר שתתאספו שוב יחדיו, ולאחר שכולכם תדעו בוודאות כי בן האדם קם מקברו, לכו מיד אל הגליל. האמינו באלוהים; האמינו זה בזה; וכך תתחילו בשירות החדש במלכות השמים. אני אשתהה אתכם בירושלים עד אשר אתם תהיו מוכנים לצאת אל הגליל. את שלומי אני משאיר כאן אתכם."

191:2.2 (2040.3) ולאחר דבריו אלה, ישוע המורונטי נעלם בן-רגע מעיניהם. והם כולם נפלו על פניהם, היללו את האל וסגדו למאסטר שלהם אשר נעלם. הייתה זו ההופעה המורונטית התשיעית במספר של המאסטר.

3. עם היצורים המורונטיים

191:3.1 (2040.4) את יום המחרת, יום שני, בילה ישוע במלואו עם היצורים המורונטיים אשר היו נוכחים באותה עת באורנטיה. המשתתפים בחוויית המעבר המורונטית של המאסטר, אשר

הגיעו לאורנטיה, מנו יותר ממיליון מנהלים מורונטיים ועמיתיהם, יחד עם בני-תמותה בשלב המעבר המורונטי משבעת העולמות העליונים של שטניה. ארבעים יום בילה ישוע המורונטי במחיצת ההוויות התבוניות הנהדרות האלה. הוא לימד אותן ולמד ממנהליהן על אודות חיי המעבר המורונטי, כפי שחווים אותם בני התמותה מן העולמות המיושבים של שטניה בעת שהם עוברים בספרות המורונטיות של המערכת.

191:3.2 (2041.1) בערך בחצות של יום שני שונתה צורתו המורונטית של המאסטר אל שלב ההתקדמות המורונטית השני. בהופעתו הבאה לעיני ילדיו אשר בארץ, הוא כבר היה הוויה מורונטית משלב שני. עם התקדמותו של המאסטר בשלבי הקריירה המורונטית שלו, הלך וגבר הקושי, מהבחינה הטכנית, של ההוויות המורונטיות התבוניות ושל עמיתיהן המתמירים לגרום לכך שהמאסטר יופיע ויירא לעיניים החומריות של בני התמותה.

191:3.3 (2041.2) ישוע ערך את המעבר לשלב המורונטי השלישי ביום שישי, ה-14 באפריל; לשלב הרביעי ביום שני, ה-17; לשלב החמישי ביום שבת, ה-22; לשלב השישי ביום חמישי, ה-27; לשלב השביעי ביום שלישי, ה-2 במאי; לאזרחות בירושֵם ביום ראשון, ה-7; והוא נכנס לחיבוקם של הגבוהים ביותר בעדנטיה ביום ראשון, ה-14.

191:3.4 (2041.3) וכך השלים מיכאל מנבאדון את שירות ההתנסות שלו ביקום, שכן במהלך משימות המתת הקודמות שלו הוא כבר התנסה באופן מלא בחיי בני התמותה המרקיעים של הזמן והמרחב, מן השלב המתחיל במטה הקונסטלציה ועד – ודרך – השירות במטות של יקום העל. החוויות המורונטיות האלה היו האופן שבו הבן הבורא של נבאדון אכן השלים בהצלחה את משימת המתת השביעית והאחרונה שלו ביקום.

4. ההופעה העשירית (בפילדלפיה)

191:4.1 (2041.4) הופעתו המורונטית העשירית של ישוע לעיני בני-תמותה התרחשה מעט לאחר השעה שמונה, ביום שלישי, ה-11 באפריל, בפילדלפיה, שם הופיע לעיני אבנר ואלעזר וכמאה-וחמישים מעמיתיהם, לרבות יותר מחמישים מחברי סגל שבעים האוונגליסטים.

ההופעה אירעה מעט לאחר שהתחילה פגישה מיוחדת בבית הכנסת, אשר אותה זימן אבנר על-מנת לדון בצליבתו של ישוע ובדיווח אשר הביא רק לאחרונה שליחו של דוד. מכיוון שאלעזר, אשר אף הוא הוקם לתחייה, היה חלק מקבוצת המאמינים, הם לא התקשו להאמין לדיווחים כי ישוע קם לתחייה מן המתים.

191:4.2 (2041.5) ממש כאשר התחילו אבנר ואלעזר, אשר עמדו יחד על דוכן הנואמים, את הפגישה בבית הכנסת, ראה לפתע קהל המאמינים כולו את דמותו של המאסטר מופיעה. הוא צעד קדימה מן המקום שבו הופיע, בין אבנר לבין אלעזר, שאף אחד משניהם לא הבחין בו, בירך את החבורה, ואמר:

191:4.3 (2041.6) "שלום עליכם. כולכם יודעים שבשמים יש לנו רק אב אחד, ושיש רק בשורת מלכות אחת – החדשות הטובות על מתת חיֵי הנצח אשר אותם מקבל האדם מתוך אמונה. עת תשמחו בנאמנותכם לבשורה, התפללו לאב ולכך שהאמת תגרום לְאהבה חדשה וגדולה יותר כלפי אחיכם ללבלב בלבבותיכם. עליכם לאהוב את כל בני האדם, כפי שאהבתי אני אתכם; עליכם לשרת את כל בני האדם, כפי ששירתי אני אתכם. הפגינו חיבה מבינה ואהדה של אחווה כלפי אחיכם, והצטרפו אל כל אחיכם אשר מתמסרים להכרזה על החדשות הטובות, בין שהם יהודים ובין שהם גויים, מיוון או מרומא, מפרס או מחבש. יוחנן הקדים והטיף למלכות; אתם כבר הטפתם לבשורה ובעוצמה; היוונים כבר מלמדים את החדשות הטובות; ובקרוב אשלח את רוח האמת אל נשמות כל אלה, אֶחיי, אשר הקדישו את חייהם ללא-אנוכיות בכדי להאיר את אחיהם היושבים בחשיכה רוחנית. אתם כולכם הנכם ילדי האור; ועל-כן, אל תפלו לסבך אי-ההבנות של בני התמותה החשדניים וחסרי-הסובלנות. אם בחסד האמונה אתם אוהבים באצילות את הבלתי-מאמינים, האם לא ראוי כי תאהבו באותה מידה את אחיכם המאמינים השוכנים באחוזת האמונה הנרחבת? זכרו, כל בני האדם יידעו שאתם הנכם תלמידיי, על-פי המידה שבה תאהבו זה את זה.

191:4.4 (2042.1) "לכו, אפוא, אל קצוות עולם והטיפו לבשורת אבהות האל ואחוות האדם לכל העמים והגזעים, ותמיד בחרו בחוכמה את אופן הצגת החדשות הטובות לגזעים ולשבטים השונים של המין האנושי. בחינם קיבלתם את בשורת המלכות, ובחינם תבשרו את החדשות

הטובות לכל העמים. אל תחששו מהתנגדות הרוע, שכן תמיד אני אהיה עמכם, עד קץ הימים. ואת שלומי אשאיר אתכם."

191:4.5 (2042.2) וכאשר אמר, "את שלומי אשאיר אתכם," הוא נעלם מעיניהם. למעט יוצא-דופן אחד בהופעתו בגליל, שם ראו אותו מעל לחמש-מאות מאמינים, הקבוצה הזו בפילדלפיה כללה את המספר הגדול ביותר של בני-תמותה אשר ראו אותו בהופעה יחידה.

191:4.6 (2042.3) מוקדם למחרת בבוקר, אפילו בשעה שהשליחים שהו עדיין בירושלים והמתינו להתאוששות הרגשית של תומאס, יצאו המאמינים הללו מפילדלפיה לבשר כי ישוע מנצרת קם לתחייה מן המתים.

191:4.7 (2042.4) את יום המחרת, יום רביעי, בילה ישוע ברצף בחברת עמיתיו המורונטיים, ובמהלך שעות אחר הצהריים הוא קיבל לביקור נציגים מכל העולמות העליונים של כלל המערכות המקומיות שבהן יש ספרות מיושבות בקונסטלציה של נורלטיאדק. וכולם שמחו להכיר את בוראם כחבר מן המניין בסדר ההוויות התבוניות שלהם ביקום.

5. ההופעה השנייה לעיני השליחים

191:5.1 (2042.5) תומאס בילה בגפו שבוע של בדידות בגבעות הסמוכות להר הזיתים. במהלך התקופה הזו הוא ראה אך ורק את שוכני ביתו של שמעון ואת יוחנן מרקוס. היה זה בסביבות השעה תשע ביום שבת, ה-15 באפריל, ששני השליחים מצאו אותו ולקחו אותו בחזרה אל המפגש בבית מרקוס. למחרת הקשיב תומאס לסיפורים על אודות הופעותיו השונות של המאסטר, אך הוא סירב בעקשנות להאמין וטען שפטרוס הלהיב אותם, וכך שכנע אותם לחשוב שהם ראו את המאסטר. נתנאל ניסה לטעון כלפיו באופן הגיוני, אך ללא-הועיל. לספקנות הרגילה שלו נלוותה עתה עקשנות רגשית, ומצב רוחו זה, יחד עם עוגמת הנפש מפאת שברח מהם, חברו על-מנת ליצור מצב של בידוד, אשר אפילו תומאס עצמו לא הצליח להבינו עד תום. הוא התרחק מחבריו, ואפילו כעת, כאשר שוב הוא נמצא בקרבם, הוא נטה

שלא-במודע לדבוק בגישה של חוסר-הסכמה. הוא לא מיהר להיכנע; הוא לא אהב לוותר. ואף כי לא התכוון לכך, הוא אכן נהנה מתשומת הלב שאותה קיבל; שלא במודע, הוא הפיק הנאה ממאמצי חבריו לשכנעו להסכים עמם. הוא התגעגע אליהם במשך שבוע שלם, וכעת הפיק עונג רב מתשומת הלב המתמדת שקיבל מהם.

191:5.2 (2042.6) הם אכלו את ארוחת הערב שלהם מעט לאחר השעה שש בערב. פטרוס ישב מצדו האחד של תומאס ונתנאל ישב מצדו האחר, והשליח הספקן אמר: "לא אאמין עד אשר אראה את המאסטר במו-עיניי, ואניח את אצבעי במקום של המסמרות." ובעוד שהם ישובים לארוחת הערב, כאשר הדלתות נעולות, הופיע לפתע המאסטר המורונטי ליד החלק המקושת של השולחן, עמד ישירות אל מול תומאס, ואמר:

191:5.3 (2043.1) "שלום עליכם. במשך שבוע חיכיתי כדי שאוכל להופיע לפניכם כאשר כולכם נוכחים כדי לשמוע פעם אחת נוספת את התפקיד אשר הוטל עליכם – ללכת אל קצוות עולם ולהטיף לבשורת המלכות הזו. אומר לכם שוב: כפי ששלח אותי האב אל העולם הזה, כך שולח אני אתכם. כפי שגיליתי אני את האב, כך תגלו אתם את האהבה האלוהית, ולא במילים לבדן, אלא במעשיכם מדי יום ביומו. הנני שולח אתכם שלא על-מנת לאהוב את נשמות בני האדם, כי אם כדי לאהוב את בני האדם. אל לכם להטיף רק לשמחת השמיים. משום שאתם כבר חיים, הודות לאמונה, את חיי הנצח אשר קיבלתם במתנה מן האל. הדגימו בהתנסות היום-יום שלכם את מציאויות הרוח של החיים האלוהיים. בשעה שתהיו חדורי-אמונה, בשעה שתבוא עליכם ממעל העוצמה בדמות רוח האמת, אל תסתירו את אורכם מאחורי דלתות נעולות; הציגו את אהבת האל ואת חסדו לאנושות כולה. הפחד גורם לכם כעת לנוס מהתנסות בלתי-נעימה, אך לאחר שתיטבלו ברוח האמת, אתם תלכו באומץ ובשמחה לקראת ההתנסויות החדשות הכרוכות בהטפה לחדשות הטובות של חיי הנצח במלכות האלוהים. ייתכן שתישארו כאן ובגליל לתקופה קצרה כדי להתאושש מהלם המעבר מהביטחון הכוזב של סמכות המסורת, אל הסדר החדש שבו הסמכות נובעת מן העובדות, מן האמת ומן האמונה במציאויות העליונות של ההתנסות בחיים. משימתכם בעולם מתבססת על העובדה שאני חייתי ביניכם חיים של גילוי האלוהים; על האמת שלפיה אתם, וכך כל בני האדם האחרים, הנכם בני האלוהים; והיא תהיה סך החיים אשר אתם תחיו בקרב בני האדם – ההתנסות

הממשית של אהבת האדם והשירות לאדם, ממש כשם שאני אהבתי אתכם ושירתי אתכם. הניחו לאמונה לגלות את האור שלכם לעולם; הניחו להתגלות האמת לפקוח את עיני אלה אשר המסורת עיוורה אותם; הניחו לשירות האוהב שלכם להיטיב ולחסל את השיפוטיות הנובעת מן הבּוּרוּת. התקרבו קרוב-קרוב אל אחיכם, הפגינו אהדה והבנה, התמסרו אליהם ללא-אנוכיות והובילו אותם אל הידע הגואל על אודות אהבת האב. היהודים היללו את הטוב; היוונים רוממו את היופי; ההינדים מטיפים למסירות; הסגפנים במרחקים מלמדים הערצה; הרומאים תובעים נאמנות; ואילו אני דורש מתלמידיי חיים, אף את חיי השירות האוהב לאחיכם בבשר ובדם."

191:5.4 (2043.2) ולאחר דבריו אלה של המאסטר, הוא השפיל את מבטו אל פניו של תומאס ואמר: "ואתה, תומאס, אשר אמר שלא יאמין, אלא אם כן יראה אותי ויניח את אצבעו על מקום המסמרות בידיי, כעת ראית אותי ושמעת את דבריי; ואף כי לא תראה סימני מסמרות בידי, שכן קמתי לתחייה בגוף שגם אתה תקבל כמותו כאשר תצא מן העולם הזה, מה תאמר לאחֵיך? אתה תכיר בָּאמת, שכן בלבך כבר התחלת להאמין, אפילו שטענת בעקשנות שלא. תומאס, ספקותיך תמיד מתבטאים בעקשנות הגדולה ביותר, רגע לפני שהם מתמוטטים. תומאס, אני קורא לך לא להיות חסר-אמונה, אלא להאמין – ואני יודע כי תאמין, וכי תאמין בלב שלם."

191:5.5 (2043.3) לשמע הדברים האלה, נפל תומאס על ברכיו לפני המאסטר המורונטי וקרא, "אני מאמין! מורי ורבי!" אז אמר ישוע לתומאס: "האמנת, תומאס, כי ראית אותי ושמעת אותי. ברוכים יהיו אלה בעידנים לבוא, אשר יאמינו אף כי לא ראו בעין הגוף או שמעו באוזניהם."

191:5.6 (2043.4) וכעת, בעת שצורתו של המאסטר נעה אל עבר ראש השולחן, הוא פנה אל כולם ואמר: "וכעת, לכו אל הגליל, ושם אופיע לפניכם." ולאחר הדברים האלה נעלם מעיניהם.

191:5.7 (2044.1) אחד-עשר השליחים היו כעת משוכנעים לגמרי שישוע קם לתחייה, והם יצאו אל הגליל למחרת בבוקר, לפני עלות השחר.

6. ההופעה באלכסנדריה

191:6.1 (2044.2) בזמן שאחד-עשר השליחים עשו את דרכם לגליל והיו קרובים לסיום המסע, בערב יום שלישי, ה-18 באפריל, בשעה שמונה-וחצי לערך, הופיע ישוע לעיני רוֹנָן וכשמונים מאמינים אחרים, באלכסנדריה. הייתה זו הופעתו השתים-עשרה של המאסטר בדמותו המורונטית. ישוע הופיע לעיני היוונים והיהודים הללו בסיום הדיווח של השליח של דוד על אודות הצליבה. השליח הזה, החמישי במספר בשרשרת השליחים אשר נשלחו מירושלים אל אלכסנדריה, הגיע אליה בשעות אחר הצהריים המאוחרות של אותו יום. לאחר שמסר את המסר לרודן, הוחלט לכנס את המאמינים בכדי שהם יקבלו את המסר הטראגי מפי השליח עצמו. בערך בשעה שמונה, הופיע השליח, נתן מבוּסִירִיס, בפני החבורה וסיפר להם בפרוטרוט את אשר סיפר לו הרץ הקודם. נתן סיים את סיפורו במילים: "אך דוד, אשר שלח לנו את המסר הזה, מדווח כי המאסטר הצהיר כי הוא יקום מחדש." וממש כאשר דיבר נתן, הופיע המאסטר המורונטי לעיני כל. ולאחר שנתן ישב, אמר ישוע:

191:6.2 (2044.3) "שלום עליכם. הדבר ששלח אותי האב לכונן בעולם הזה איננו שייך לגזע, אף לא לאומה או לקבוצה ייחודית של מורים או מטיפים. בשורת המלכות הזו שייכת ליהודים ולגויים כאחד, לעשירים ולעניים כאחד, לחופשיים ולמשועבדים כאחד, לזכרים ולנקבות כאחד, ואפילו לילדים הקטנים. ועליכם לבשר את בשורת האהבה והאמת הזו באמצעות החיים אשר תחיו בגוף בשר ודם. עליכם לאהוב זה את זה בחיבה חדשה ומעוררת תדהמה, ממש כפי שאהבתי אתכם אני. עליכם לשרת את האנושות במסירות חדשה ומדהימה, ממש כשם ששירתי אתכם אני. וכאשר יראו בני האדם כמה אתם אוהבים אותם, וכאשר הם ייראו באיזו תשוקה אתם משרתים אותם, הם יבינו כי הנכם אחים-לאמונה במלכות השמים, והם ילכו אחר רוח האמת אשר תתבטא בחייכם, והם ימצאו גאולת-עד.

191:6.3 (2044.4) "כשם שהאב שלח אותי אל העולם הזה, כך שולח אני אתכם כעת. כולכם נקראים לבשר את החדשות הטובות ליושבים בחשיכה. בשורת המלכות הזו שייכת לכל המאמינים בה; והיא לא תהיה נחלתם של הכמרים בלבד. בקרוב תבוא עליכם רוח האמת,

והיא תוביל אתכם אל כל האמת. לכו, אפוא, אל קצוות עולם והטיפו לבשורה הזו, וזכרו כי אני תמיד עמכם, עד קץ כל הימים."

191:6.4 (2044.5) ולאחר דבריו אלה של המאסטר, הוא נעלם מעיניהם. וכל אותו הלילה המאמינים נשארו יחד, סיפרו על חוויותיהם כמאמיני המלכות והקשיבו לדבריהם הרבים של רודן ושל עמיתיו. וכולם האמינו כי ישוע קם לתחייה. ושערו בנפשכם כמה הופתע השליח של דוד, אשר הגיע יומיים לאחר מכן, כאשר השיבו למסר שלו ואמרו: "כן, אנחנו יודעים, כי ראינו אותו. הוא הופיע לעינינו שלשום."

>> מסמך 191 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 193 <<

מסמך 192

ההופעות בגליל

192:0.1 (2045.1) עד לזמן שבו עזבו השליחים את ירושלים אל הגליל, מנהיגי היהודים נרגעו באופן משמעותי. מכיוון שישוע הופיע אך ורק לעיני בני משפחת מאמיניו, ומכיוון שהשליחים הסתתרו ולא הטיפו בפומבי, מנהיגי היהודים הסיקו כי אחרי ככלות הכול תנועת הבשורה דוכאה. כמובן שהם הוטרדו מהשמועות ההולכות וגוברות על כך שישוע קם לתחייה, אך הם הסתמכו על השומרים אשר שוחדו שיטענו כנגד כל הדיווחים הללו, בכך שישובו ויספרו כיצד חבורת חסידיו של ישוע לקחה את הגופה.

192:0.2 (2045.2) מהזמן הזה ועד שהשליחים נפוצו בשל גלי הרדיפות הגואים, פטרוס נחשב ככלל כראש סגל השליחים. ישוע מעולם לא העניק לו סמכות שכזו, ואף חבריו השליחים מעולם לא בחרו בו לעמדת האחריות הזו; הוא לקח אותה על עצמו באופן טבעי לפי שהיה המטיף הראשי שלהם. מעתה ואילך עסקו השליחים בעיקר בהטפה בציבור. ולאחר שהם שבו מן הגליל, מתיאס, שאותו הם בחרו לתפוס את מקומו של יהודה, מונה לגזבר שלהם.

192:0.3 (2045.3) במהלך השבוע שבו הם שהו בירושלים, מרים אם ישוע בילתה זמן רב בחברת הנשים המאמינות אשר לנו בבית יוסף הרמתי.

192:0.4 (2045.4) יוחנן מרקוס הצטרף לשליחים אשר יצאו לגליל, מוקדם בבוקר יום שני הזה. הוא עקב אחריהם אל מחוץ לעיר, ורק הרבה לאחר שהם חלפו ליד בית עניא הוא העז לגשת אליהם, זאת משום שהרגיש בטוח אז שהם לא ישלחו אותו בחזרה.

192:0.5 (2045.5) בדרך לגליל השליחים עצרו פעמים מספר על-מנת לספר את הסיפור על אודות המאסטר אשר קם לתחייה, ועל-כן הם לא הגיעו אל בית צידה אלא מאוחר ביום רביעי בלילה. הם התעוררו כולם קרוב לצוהרי יום חמישי כדי לאכול את ארוחת הבוקר.

1. ההופעה ליד האגם

192:1.1 (2045.6) בערב בשש בבוקר של יום שישי ה-21 באפריל, ערך המאסטר המורונטי את הופעתו השלוש-עשרה לעיני עשרת השליחים, בעת שסירתם התקרבה אל המזח שבו הם עגנו לעיתים תכופות בבית צידה.

192:1.2 (2045.7) לאחר שהשליחים המתינו במשך שעות אחר הצהריים והערב המוקדמות בביתו של זבדיה, הציע פטרוס שהם ילכו לדוג. כאשר פטרוס הציע לצאת לדיג, כל השליחים החליטו להצטרף. הם עמלו כולם על הרשתות כל אותו הלילה ולא העלו בהן דבר. מכיוון שהיו להם נושאים רבים לשיחה, קרי המאורעות האחרונים בירושלים, לא כל-כך היה אכפת להם שמאמציהם לא העלו דבר. ואולם, עם עלות השחר הם החליטו לשוב אל בית צידה. כאשר התקרבו אל החוף, הם ראו מישהו עומד על החוף ליד מדורה בסמוך למזח. בתחילה הם סברו כי זהו יוחנן מרקוס, אשר בא לקבל את פניהם בשובם עם השלל, ואולם, כאשר התקרבו עוד אל החוף, הם הבינו כי הייתה טעות בידם – האדם היה גבוה מדי מכדי להיות יוחנן. איש מהם לא העלה על דעתו כי האדם על החוף היה המאסטר. הם כלל לא הבינו מדוע רצה ישוע להיפגש איתם במקומות שבהם הם נפגשו בעבר, בטבע, רחוק מן הסביבה הלחוצה של ירושלים אשר אליה נקשרו עתה הפחד, הבגידה והמוות. הוא אמר להם כי יפגוש אותם בגליל, אם אכן ילכו לשם, והוא עמד לקיים את הבטחתו.

192:1.3 (2046.1) כאשר הם הטילו עוגן והתכוונו לעלות על הסירה הקטנה אשר תובילם אל החוף, קרא אליהם האדם שעל החוף, "חבר'ה, תפסתם משהו?" וכאשר הם ענו לו, "לא," דיבר אליהם שוב. "השליכו את הרשת בצדה הימני של הסירה, ותמצאו דגים." הם לא ידעו כי היה זה ישוע אשר הנחה אותם, וכאיש אחד הם השליכו את הרשת כפי שהונחו, ומיד היא

נמלאה דגה ובכמות רבה כזו שהם התקשו להעלות אותה אל הסירה. יוחנן זבדיה היה מהיר תפישה, וכאשר נוכח לראות את הרשת המלאה, הוא הבין כי היה זה המאסטר אשר דיבר אליהם. וכשעלתה המחשבה הזו במוחו, הוא לחש אותה לפטרוס, "זהו המאסטר." פטרוס תמיד נטה לפעולה ללא מחשבה ולמסירות נמהרת; לפיכך, כאשר יוחנן לחש זאת באוזנו, הוא קם מיד והשליך את עצמו אל המים על-מנת למהר ולהגיע אל המאסטר. אחַיו הגיעו מעט אחריו, כשהם חותרים אל החוף בסירה הקטנה וגוררים את רשת הדגים אחריהם.

192:1.4 (2046.2) בשעה הזאת יוחנן מרקוס כבר קם, וכאשר הוא ראה את השליחים המגיעים אל החוף עם הרשת העמוסה, הוא רץ למטה אל החוף לקבל את פניהם; וכאשר הוא ראה אחד-עשר גברים במקום עשרה, הוא ניחש כי הבלתי-מוכר היה ישוע אשר קם לתחייה, ובעוד שהעשרה עומדים שם בדממה, רץ הנער אל עבר המאסטר, כרע על ברכיו לרגליו ואמר, "אדוני ורבי." אז דיבר ישוע, אך לא בטון שבו דיבר אליהם בירושלים כאשר החל את דבריו במילים "שלום עליכם," אלא בטון דיבור רגיל. הוא פנה אל יוחנן מרקוס ואמר: "יפה, יוחנן, אני שמח לראות אותך שוב בגליל הנינוח, שבו נוכל לשוחח באווירה טובה. הישאר עמנו יוחנן לארוחת הבוקר."

192:1.5 (2046.3) בזמן שישוע שוחח עם הצעיר, העשרה כל-כך נדהמו והופתעו עד שהם שכחו להעלות את רשת הדגה אל החוף. או-אז דיבר ישוע: "הביאו את הדגים שלכם והכינו איזו ארוחת בוקר. האש כבר מוכנה ויש לנו הרבה לחם."

192:1.6 (2046.4) בשעה שיוחנן כיבד את המאסטר, פטרוס נכנס לרגע להלם למראה הגחלים הלוחשות על החוף; המראה הזכיר לו עד מאוד את האש אשר בערה בחצות הליל בחצר ביתו של חנן, במקום שבו התכחש למאסטר, ואולם הוא ניער את עצמו, כרע ברך לרגלי המאסטר וקרא, "אדוני ורבי!"

192:1.7 (2046.5) פטרוס הצטרף אל חבריו כאשר אלו נשאו את הרשת אל החוף. לאחר שהניחו את השלל, הם ספרו את הדגים וגילו כי היו שם 153 דגים גדולים. ושוב נעשתה הטעות והמאורע הזה כונה נס הדגים. לא היה כאן כל נס, שכן היה זה מפגן פשוט של ידיעתו המקודמת של המאסטר. הוא ידע כי הדגים נמצאו שם, ובהתאם הורה לשליחים היכן להטיל את הרשת.

192:1.8 (2047.1) ישוע דיבר אליהם ואמר: "בואו כעת כולכם לארוחת הבוקר. אפילו התאומים יישבו אתנו לשיחה; יוחנן מרקוס יכין את הדגים." יוחנן מרקוס הביא שבעה דגים בגודל מיטבי, שאותם הניח המאסטר על האש, ולאחר שהיו מבושלים, הנער הגיש את המזון לעשרה. אז בָּצַע ישוע את הלחם והעביר אותו ליוחנן, אשר בתורו הגיש אותו לשליחים הרעבים. ולאחר שכולם קיבלו את מזונם, הורה ישוע ליוחנן לשבת בעוד שהוא עצמו הגיש לנער את הדגים ואת הלחם. בזמן שהם אכלו, ישוע שוחח עמם והם העלו זיכרונות מהחוויות הרבות אשר חוו בגליל ובאגם הזה ממש.

192:1.9 (2047.2) הייתה זו הפעם השלישית שבה הופיע ישוע לעיני השליחים כקבוצה. כאשר ישוע פנה אליהם בראשונה ושאל אותם אם הם תפסו דגים, הם לא חשדו כי היה זה הוא, לפי שדייגי הגליל אשר התקרבו אל החוף פגשו בדרך-כלל את סוחרי הדגים של טריכאה, אשר חיכו על-מנת לרכוש את השלל הטרי של הדגים עבור מפעלי הייבוש.

192:1.10 (2047.3) ישוע שוחח עם עשרת השליחים ועם יוחנן מרקוס במשך יותר משעה, ואז צעד במעלה ובמורד החוף ושוחח עמם זוגות-זוגות – אך לא עם אותם זוגות אשר הוא שלח לראשונה ללמד יחדיו. כל אחד-עשר השליחים ירדו מירושלים יחד, אך שמעון הקנאי הלך ונמלא דכדוך יותר ויותר עם התקרבם אל הגליל, וכאשר הם הגיעו אל בית צידה הוא נטש את אחַיו ושב אל ביתו.

192:1.11 (2047.4) לפני שישוע נפרד מהם בבוקר הזה, הוא הנחה אותם ששני שליחים יתנדבו ללכת אל שמעון הקנאי ולהחזירו עוד באותו היום. וכך עשו פטרוס ואנדראס.

2. שיחות עם צמדי השליחים

192:2.1 (2047.5) לאחר שהם סיימו לאכול את ארוחת הבוקר, ובעוד שהאחרים ישבו בסמוך למדורה, סימן ישוע לפטרוס וליוחנן להצטרף אליו לצעדה על החוף. בזמן שצעדו יחדיו, שאל

ישוע את יוחנן, "יוחנן, אתה אוהב אותי?" וכאשר יוחנן ענה, "כן מאסטר, בכל לבי," אמר המאסטר: "אם כן, יוחנן, ותר על חוסר הסובלנות שלך ולָמד לאהוב את בני האדם כפי שאהבתי אותך אני. הקדש את חייך בכדי להוכיח כי האהבה הינה הדבר הכביר ביותר בעולם. אהבת האל היא אשר מניעה את האדם לבקש גאולה. האהבה קודמת לכל הטוּב הרוחני, היא-היא המהות של מה שהינו אמיתי ויפה."

192:2.2 (2047.6) אז נפנה ישוע אל פטרוס ושאל: "פטרוס, האם אתה אוהב אותי?" ענה פטרוס, "אדוני, יודע אתה כי אני אוהב אותך בכל נשמתי." אמר אז ישוע: "אם אתה אוהב אותי, פטרוס, אז האכל את צֹאני. אל תשכח לסעוד את החלשים, את העניים ואת הצעירים. הטֶף לבשורה ללא-מורא וללא משוא-פנים; ולעולם זכור כי אלוהים אינו נושא פני איש. שרֶת את אחֶיך כפי ששירתי אותך אני; סלח לאחֶיך כפי שסלחתי לך אני. הנח להתנסוּת ללמד אותך את ערכה של בוננות ואת כוחה של הגות תבונית."

192:2.3 (2047.7) ולאחר שהם צעדו עוד כברת דרך, המאסטר שב ונפנה אל פטרוס ושאל, "פטרוס, אתה באמת אוהב אותי?" אמר אז שמעון, "כן, אדוני, יודע אתה שאני אוהב אותך." ושוב אמר ישוע: "אז טפל היטב בצֹאני. היֵה להן רועה טוב ואמיתי. אל תבגוד באמון אשר הן תולות בך. אל תופתע מידו של האויב. לעולם עמוד על המשמר – התבונן והתפלל."

192:2.4 (2047.8) לאחר שהם המשיכו צעדים אחדים נוספים, פנה ישוע אל פטרוס, ובפעם השלישי שאל, "פטרוס, אתה אוהב אותי באמת ובתמים?" פטרוס מעט נפגע ממה שנדמה לו כחוסר-אמון אשר מייחס לו המאסטר, ואמר ברגש רב, "אדוני, יודע אתה את כל הדברים, ולפיכך יודע אתה כי אני אוהב אותך באמת ובתמים." אמר אז ישוע: "אם כן, האכל את צֹאני. אל תיטוש את העדר. שָמֵש דוגמה ומקור השראה לאחיך הרועים. אהוב את צאן מרעיתך כשם שאהבתי אותך אני, והקדש את עצמך לרווחתם, כשם שהקדשתי אני את חיי לרווחתך. ולךְ אחרי עד הסוף."

192:2.5 (2048.1) פטרוס התייחס אל המשפט האחרון פשוטו כמשמעו – קרי כי הוא צריך להמשיך וללכת אחריו – הוא נפנה אל ישוע, הצביע על יוחנן ושאל, "אם אני הולך אחריך, מה צריך האדם הזה לעשות?" כאשר הבחין ישוע כי פטרוס לא הבין את דבריו, הוא אמר:

״פטרוס, אל תדאג למה שאחֵיך צריכים לעשות. אם ארצה שיוחנן יישאר לאחר לכתך, אפילו עד אשר אשוב, מה זה קשור אליך? רק ודא כי אתה הולך אחרי.״

192:2.6 (2048.2) ההערה הזו התפשטה בקרב אחוות העמיתים והתקבלה כהכרזה מטעמו של ישוע על-כך שיוחנן לא ימות לפני שובו של המאסטר, כפי שרבים קיוו וייחלו לכך, בכדי לכונן את המלכות בעוצמה ובהדר. הפירוש הזה לדברי ישוע תרם רבות לחזרתו של שמעון הקנאי לשירות, ולכך שהוא המשיך לעבוד.

192:2.7 (2048.3) וכאשר הם שבו אל האחרים, ישוע יצא להליכה עם אנדראס ועם יעקב. ולאחר שהם הלכו לאורך מרחק קצר, אמר ישוע לאנדראס, ״אנדראס, האם אתה סומך עלי?״ וכאשר שמע ראש קבוצת השליחים לשעבר את שאלתו של ישוע, הוא נעמד ואמר, ״כן, מאסטר, בוודאי שאני סומך עליך, ואתה יודע שאכן כך הדבר.״ אז אמר ישוע: ״אנדראס, אם אתה סומך עלי, סמוך יותר על אחיך – ואפילו על פטרוס. בעבר סמכתי עליך כי תנהיג את אחֵיך. וכעת עליך לסמוך על אחרים, כאשר אני אעזוב אתכם ללכת אל האב. כאשר יתחילו אחיך להתפזר בעולם בשל הרדיפות המרות, הִנֵּה יועץ מתחשב וחכם ליעקב, אחי ובן משפחתי, כאשר יפילו עליו עול כבד יותר משהניסיון אשר צבר יאפשר לו לשאת. וגם אז, המשך וסמוך, שכן לא אאכזב אותך. וכאשר תסיים את אשר בארץ, אתה תבוא אלי.״

192:2.8 (2048.4) אז נפנה ישוע אל יעקב, ושאל, ״יעקב, האם אתה סומך עלי?״ וכמובן שיעקב ענה, ״כן, מאסטר, אני סומך עליך בכל לבי.״ אז אמר ישוע: ״יעקב, אם תסמוך עלי יותר, תהיה פחות חסר-סבלנות כלפי אחיך. אם תסמוך עלי, יקל עליך להיות נדיב כלפי אחוות המאמינים. למד לשקול את ההשלכות של דבריך ושל מעשיך. וזכור כי אתה קוצר את אשר תזרע. התפלל לשלוות הרוח ותרגל סבלנות. החסדים הללו, יחד עם האמונה החיה, יתמכו בך כאשר תגיע השעה לשתות את כוס ההקרבה. אך אל תפחד לעולם; גם אתה תבוא אלי לאחר שתסיים את אשר בארץ.

192:2.9 (2048.5) לאחר מכן שוחח ישוע עם תומאס ועם נתנאל. לתומאס הוא אמר, "תומאס, האם אתה משרת אותי?" ענה לו תומאס, "כן, אדוני, אני משרת אותך עכשיו ותמיד." אז אמר ישוע: "אם תרצה לשרת אותי, שרת את אחיך לגוף כפי ששירתי אותך אני. ואל תתעייף מן המעשים הטובים, התמד בהם כאחד אשר הוסמך על-ידֵי האל לשירות האהבה. ולאחר שתסיים את השירות אשר בארץ, אתה תשרת עמי בתפארה. תומאס, אתה חייב להפסיק להטיל ספק; אתה חייב לגדול באמונתך ובידיעת האמת. האמן באלוהים כילד, אך הפסק לנהוג באופן כה ילדותי. אזור אומץ; היה חזק באמונה ועז במלכות האלוהים.

192:2.10 (2049.1) אז אמר המאסטר לנתנאל, "נתנאל, האם אתה משרת אותי?" והשליח ענה, "כן, מאסטר, ובחיבה-ללא סייג." אמר אז ישוע: "אם, אפוא, תשרת אותי בלב שלם, וודא כי אתה מקדיש את עצמך לרווחת אַחי עלי אדמות בחיבה וללא-לאות. שלֵב בין החברות לבין עצתך, והוסף את האהבה לפילוסופיה שלך. שרת את אחיך בני האדם כפי ששירתי אותך אני. היה נאמן לבני האדם כשם ששמרתי עליך אני. והיה פחות ביקורתי; אם תצפה לפחות מאנשים מסוימים, כך תפחת אכזבתך. וכאשר תסתיים עבודתך כאן, אתה תשרת איתי במרומים."

192:2.11 (2049.2) לאחר מכן שוחח המאסטר עם מתי ועם פיליפוס. לפיליפוס הוא אמר: "פיליפוס, האם אתה מציית לי?" ענה פיליפוס, "כן, אדוני, אני אציית לך אפילו במחיר חיי." אמר אז ישוע: "אם תציית לי, לךְ-לךְ אל ארצות הגויים והטף לבשורה הזו. הנביאים אמרו לכם כי מוטב לציית מאשר להקריב. באמונה הפכת להיות בן-מלכות יודע-אל. אך ורק לחוק אחד נדרש אתה לציית – הציווי לצאת ולהטיף לבשורת המלכות. הפסק לפחד מבני-אדם; אל תחשוש להטיף את החדשות הטובות של חיי הנצח לאחֵיך הקמלים בחשיכה והרעבים לאור האמת. אל תתעסק עוד, פיליפוס, בכספים ובסחורות. כעת אתה חופשי להטיף לחדשות הטובות, ממש כיתר אחיך. ואני אלך לפניך ואהיה עמך, עד לסוף ממש."

192:2.12 (2049.3) ואז דיבר המאסטר אל מתי, ושאל, "מתי, האם לבך מורה לך לציית לי?" ענה מתי, "כן, אדוני, אני מסור עד תום לעשות את רצונך." אמר אז המאסטר: "מתי, אם תציית לי, צא ולַמד את כל העמים על בשורת המלכות הזו. לא עוד תעבוד בשירות החומרי של אחֵיך; מעתה ואילך, גם אתה תטיף לחדשות הטובות של הגאולה הרוחנית. מעתה ואילך

התמקד לגמרי בציות למשימה אשר קיבלת, להטיף לבשורה הזו על מלכות האב. וכפי שעשיתי אני את רצון האב עלִי אדמות, כך תמלא גם אתה את משימתך האלוהית. זכור, הן יהודים והן גויים הם אחיך. אל תחשוש מאיש בשעה שתטיף לאמיתות הגואלות של בשורת מלכות השמים. ולהיכן שאלך אני, תבוא בקרוב גם אתה."

192:2.13 (2049.4) אז הוא צעד עם התאומים לבית חלפי, יעקב ויהודה, פנה אל שניהם ושאל, "יעקב ויהודה, האם אתם מאמינים בי?" וכאשר שניהם ענו, "כן, מאסטר, אנחנו מאמינים," אמר: "בקרוב אעזוב אתכם. אתם רואים כי כבר עזבתי אתכם בגוף. אני נמצא כאן לזמן קצר בלבד בצורה הזאת, בטרם אלך אל אבי. אתם מאמינים בי – אתם הנכם שליחיי, ותמיד תהיו. המשיכו להאמין ולזכור את הקשר שלכם אתי, כשלא אהיה עוד, ואולי גם כאשר תשובו לעסוק במלאכה אשר עשיתם לפני שבאתם לחיות איתי. לעולם אל תתירו לעבודה אשר אתם עושים כלפי חוץ להשפיע על נאמנותכם. האמינו באלוהים עד סוף ימיכם על-פני האדמה. ולעולם אל תשכחו כי כאשר אתם הנכם בני האמונה של האל, כל מלאכה ראויה על הארץ קדושה היא. שום-דבר אשר בן האלוהים עושה איננו פשוט. לפיכך, עשו את עבודתכם מכאן ואילך עבור האל. וכאשר תסיימו בעולם הזה, יש לי עולמות אחרים וטובים יותר שבהם תעבדו כך בשבילי. ובכל העבודה הזו, בעולם הזה ובעולמות האחרים, אעבוד אני אתכם, ורוחי תשכון בכם."

192:2.14 (2049.5) השעה הייתה כמעט עשר כאשר ישוע שב מפגישתו עם התאומים לבית חלפי, ובעת שהוא עזב את השליחים, אמר: "להתראות עד אשר אפגוש את כולכם מחר בצהריים על ההר אשר עליו הוסמכתם." ולאחר הדברים האלה, הוא נעלם מעיניהם.

3. על ההר שעליו הם הוסמכו

192:3.1 (2050.1) בצהרי יום שבת, ה-22 באפריל, התאספו אחד-עשר השליחים בנקודת המפגש, כפי שנקבע, על הגבעה הסמוכה לכפר נחום, וישוע הופיע ביניהם. הפגישה הזו

התרחשה על אותה גבעה שבה ייחד אותם המאסטר כשליחיו וכשגרירי מלכות האב עלי אדמות. וזו הייתה הופעתו המורונטית הארבע-עשרה של המאסטר.

192:3.2 (2050.2) כעת אחד-עשר השליחים כרעו ברך במעגל מסביב למאסטר ושמעו אותו חוזר על ציווי ההסמכה, ממש כאשר אירע הדבר בשעה שהם ייוחדו לראשונה לעבודת המלכות המיוחדת. וכל זה היה כזיכרון של הפעם הקודמת שבה הם הוקדשו לשירות האב, למעט תפילתו של המאסטר. כאשר נשא כעת המאסטר – ישוע המורונטי – את תפילתו, המילים והטון היו מלכותיים ובעלי-עוצמה כפי שהשליחים לא שמעו מעודם. כעת דיבר המאסטר עם שליטי היקומים כאחד אשר כל העוצמה והסמכות ביקומו שלו נתונה בידו. ואחד-עשר הגברים הללו מעולם לא שכחו את החוויה של ההקדשה המורונטית מחדש לַשבועה אשר נשבעו בעבר כשגרירים. המאסטר בילה אך ורק שעה אחת על ההר הזה עם שגריריו, ולאחר שנפרד מהם בחיבה, הוא נעלם מעיניהם.

192:3.3 (2050.3) איש לא ראה את ישוע במשך שבוע שלם. השליחים לא ידעו מה לעשות, ולא ידעו אם המאסטר הלך אל האב. במצב הזה של חוסר-וודאות, הם נשארו בבית צידה. הם פחדו לצאת לדוג, שמא הוא יבוא לבקרם והם לא יהיו שם לקבלו. במשך כל השבוע הזה עסק ישוע בענייניו עם היצורים המורונטיים אשר בארץ, ועם ענייני המעבַר המורונטי אשר הוא חווה בעולם הזה.

4. האסיפה על חוף האגם

192:4.1 (2050.4) ברחבי הגליל נפוצו החדשות על אודות הופעותיו של ישוע, ומספר המאמינים אשר הגיע אל בית זבדיה בכדי לחקור על תחייתו של המאסטר ועל-מנת לגלות את האמת על הופעותיו, הלך וגדל מדי יום. בתחילת השבוע הודיע פטרוס כי אסיפה פומבית תיערך על החוף בשבת הקרובה, בשעה שלוש אחר הצהריים.

192:4.2 (2050.5) וכך, בשבת, ה-29 באפריל, בשעה שלוש, נאספו בבית צידה למעלה מחמש-מאות מאמינים מאזור כפר נחום על-מנת לשמוע את פטרוס מטיף את דרשתו הפומבית הראשונה מאז התחייה. השליח היה במיטבו, ולאחר שסיים את דרשתו המעניינת, אך מעטים מבין מאזיניו פקפקו בכך שהמאסטר אכן קם לתחייה מן המתים.

192:4.3 (2050.6) פטרוס סיים את דרשתו במילים: "אנחנו שבים וטוענים כי ישוע מנצרת לא מת; אנחנו מכריזים כי הוא קם מן הקבר; אנחנו מכריזים כי ראינו אותו ושוחחנו אתו." ממש עם סיום הכרזת האמונה הזו, הופיע המאסטר בצורתו המורונטית לצדו ולעיני כל האנשים הללו, ודיבר אליהם בקולו המוכר ואמר, "שלום עליכם, ואת שלומי אניח לכם." לאחר שהופיע ודיבר אליהם כך, הוא נעלם מעיניהם. הייתה זו הופעתו המורונטית החמש-עשרה של ישוע אשר קם לתחיה.

192:4.4 (2051.1) בשל דברים מסוימים אשר אמר המאסטר לאחד-עשר בעת שהם נפגשו על ההר שבו הוסמכו, השליחים קיבלו את הרושם שהמאסטר עתיד להופיע בפומבי בקרוב לעיני קבוצת מאמינים מן הגליל, ולאחר שיעשה כן עליהם לשוב לירושלים. לפיכך, מוקדם למחרת, יום ראשון ה-30 באפריל, יצאו האחד-עשר מבית צידה אל ירושלים. בדרכם במורד הירדן הם לימדו והטיפו באופן נרחב, ועל-כן הגיעו אל בית משפחת מרקוס בירושלים רק ביום רביעי, ה-3 במאי.

192:4.5 (2051.2) עבור יוחנן מרקוס, השיבה הזו הביתה הייתה עצובה. רק כמה שעות קודם לכן, אביו, אליהו מרקוס, נפטר בפתאומיות משטף דם במוחו. אף כי המחשבה על אודות הוודאות של התחייה מן המוות ניחמה רבות את השליחים ביגונם, הם התאבלו באמת ובתמים על מות חברם הטוב, אשר תמך בהם בנחישות בזמנים של קשיים גדולים ובשעות של אכזבות גדולות. יוחנן מרקוס עשה כל אשר לאל ידו בכדי לנחם את אמו, והוא דיבר בשמה כאשר הזמינם להמשיך ולעשות את ביתו לביתם. האחד-עשר מיקמו את המטה שלהם באולם העליון, עד לאחר יום הפנטקוסט.

192:4.6 (2051.3) השליחים נכנסו לירושלים במכוון לאחר רדת הליל, זאת במטרה להימנע מלהיראות על-ידי השלטונות היהודיים. הם אף לא הופיעו בפומבי בלוויה של אליהו מרקוס.

במשך כל יום המחרת הם נותרו לבדם בשקט באולם העליון ורב המאורעות.

192:4.7 (2051.4) ביום חמישי בלילה ערכו השליחים פגישה נהדרת באולם העליון הזה, שבו נשבעו כולם, פרט לתומאס, שמעון הקנאי והתאומים לבית חלפי, לצאת ולהטיף לבשורה החדשה הזו על אודות האדון אשר קם לתחייה. הנה כבר החלו השלבים הראשונים בשינוי בשורת המלכות – היותנו בנים לאל ואחוות האדם – לכדי הטפה על תחייתו של ישוע. נתנאל התנגד לשינוי הזה במסר שלהם לציבור, אך הוא לא הצליח לעמוד מול הרהיטות של פטרוס ומול התלהבות התלמידים, ובמיוחד זו של הנשים המאמינות.

192:4.8 (2051.5) וכך, תחת מנהיגותו הנמרצת של פטרוס, ואפילו לפני שעלה המאסטר אל האב, החלו נציגיו – אשר התכוונו לטוב – בתהליך השינוי העדין, המדורג והמובחן של הדת של ישוע לכדי דת חדשה ושונה **על אודות** ישוע.

>> מסמך 192 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 194 <<

מסמך 193

ההופעות האחרונות וההרקעה

193:0.1 (2052.1) הופעתו המורונטית השש-עשרה של ישוע התרחשה ביום שישי, ה-5 במאי, בחצר ביתו של ניקודמוס, בסמוך לשעה תשע בערב. בערב הזה עשו המאמינים הירושלמיים את הניסיון הראשון שלהם להתאסף יחדיו מאז התחייה. אז נאספו שם אחד-עשר השליחים, סגל הנשים וחברותיהן, וכחמישים מתלמידיו הבכירים האחרים של המאסטר, לרבות כמה יוונים. חבורת המאמינים הזו שוחחה באופן בלתי-רשמי במשך למעלה מחצי שעה, כאשר לפתע הופיע המאסטר המורונטי לעיני כולם ומיד החל ללמד אותם. אמר ישוע:

193:0.2 (2052.2) "שלום עליכם. זוהי קבוצת המאמינים המייצגת ביותר – שליחים ותלמידים, גברים ונשים – אשר לעיניה הופעתי מאז שנגאלתי מן הגוף. הנני קורא לכם כעת להעיד כי אמרתי לכם מבעוד מועד כי שהותי אתכם חייבת להסתיים; אמרתי לכם כי בקרוב אני חייב לשוב אל האב. ואז אמרתי לכם בפשטות כי הכוהנים הגדולים ושליטי היהודים יסגירו אותי בכדי להמיתני, וכי אני אקום מן הקבר. מדוע, אפוא, הרשיתם לעצמכם לדאוג כאשר כל אלה התרחשו? ומדוע כה הופתעתם כאשר קמתי מן הקבר ביום השלישי? לא האמנתם לי משום ששמעתם את דבריי אך לא הבנתם את משמעותם.

193:0.3 (2052.3) "וכעת, הטו אוזניכם אל דבריי, פן תשגו שוב ותאזינו לתורתי רק בראשכם, ולבבכם לא יבין את משמעותה. למן תחילת שהותי אתכם כאחד האדם, לימדתי אתכם כי

תכליתי היחידה היא לגלות את האב אשר בשמיים לילדיו אשר בארץ. חייתי את משימת המתת לשם גילוי האל בכדי שתוכלו אתם להתנסות בנתיבת ידיעת האל. גיליתי את האל אשר הוא אביכם שבשמיים. עובדה היא כי אלוהים אוהב אתכם, בניו. אם תקבלו באמונה את דבריי, תהפוך עובדה זו לאמת חיה ונצחית בלבבותיכם. אם תחיו באמונה, כי אז תהפכו ליודעי-אל אלוהיים, ותיוולדו מחדש ברוח כילדי האור והחיים, אותם חיי הנצח אשר במהלכם תרקיעו אל יקום היקומים ותזכו להתנסות במציאת אלוהים האב בפרדיס.

193:0.4 (2052.4) "הנני מתרה בכם לזכור תמיד כי משימתכם בקרב בני האדם היא להטיף לבשורת המלכות – מציאות אבהותו של האל, והאמת על היות האדם בנו. הטיפו לכל החדשות הטובות, ולא רק לחלק מבשורת הגאולה. המסר שלכם איננו משתנה מפאת ההתנסות בתחייה שלי. היות האדם בן, באמונה, עדיין הינה אמת הגאולה של בשורת המלכות. עליכם לצאת ולהטיף לאהבת האל ולשירות האדם. ויותר מכול נזקק העולם לדעת כי: האדם הוא בן האלוהים, ודרך האמונה יוכל להכיר ולחוות מדי יום ביומו את האמת המרוממת הזו. משימת המתת שלי תוכל לסייע לכל בני האדם להכיר בעובדה שהם בני האלוהים, אך ידע שכזה לבדו לא יספיק אם הם לא יתפשו אישית, קרי באמונה, את האמת הגואלת כי הם בניו הרוחניים החיים של האב הנצחי. בשורת המלכות קשורה לאהבת האב ולשירות של ילדיו אשר בארץ.

193:0.5 (2053.1) "כאן, ביניכם, אתם חולקים בידיעה כי קמתי לתחייה מן המתים, אך אין הדבר מוזר. בידי הכוח להקריב את חיי ולקחתם שוב; האב נותן כוח שכזה לבניו בני פרדיס. דווקא ראוי כי תתרגשו בלבכם מן הידיעה שמעט לאחר שיצאתי אני מקברו של יוסף, החלו המתים של העידן בהרקעת הנצח. אני חייתי את חַיַי בגוף בשר ודם בכדי להראות לכם כי באמצעות שירות אוהב תוכלו לגלות את האל לאחֵיכם, ממש כשם שאני, באופן שאהבתי ושרתי אתכם, גיליתי את האל לכם. חייתי ביניכם כבן האדם בכדי שאתם, ובני-אדם אחרים, יוכלו לדעת כי הם אכן הנם בני האלוהים. לפיכך, צאו אל העולם והטיפו לבשורת מלכות השמיים הזו לכל בני האדם. אהבו את בני האדם כפי שאהבתי אתכם אני; שרתו את אחיכם בני התמותה כפי ששרתי אתכם אני. קיבלתם בחופשיות, תנו בחופשיות. חכו כאן בירושלים רק עד אשר אלך אל האב, ועד אשר אשלח אליכם את רוח האמת. היא תוביל אתכם אל

האמת המורחבת, ואני אלך עמכם אל קצוות עולם. תמיד הנני נמצא עמכם, ואת שלומי אניח לכם."

193:0.6 (2053.2) מיד עם סיום דבריו, המאסטר נעלם מעיניהם. המאמינים התפזרו רק בסמוך לעלות השחר; כל הלילה הם נשארו יחדיו והמשיכו לשוחח במרץ על אודות אשר ציווה המאסטר וכל אשר אירע להם. יעקב זבדיה, ושליחים אחרים, סיפרו להם על אודות התנסויותיהם עם המאסטר המורונטי בגליל וציינו כיצד הופיע לעיניהם שלוש פעמים.

1. ההופעה בשִׁיחָר

193:1.1 (2053.3) בסמוך לשעה ארבע אחר הצהריים של יום שבת, ה-13 במאי, הופיע המאסטר בקרבת באר יעקב, בשיחר, לעיני נָלְדַה וכשבעים-וחמישה מאמינים שומרונים. המאמינים נהגו להיפגש כאן, בסמוך למקום שבו שוחח ישוע עם נלדה על אודות מי החיים. ביום הזה, ממש כאשר הם סיימו לשוחח על הדיווחים על אודות התחייה, הופיע לפתע ישוע לעיניהם ואמר:

193:1.2 (2053.4) "שלום עליכם. אתם תשמחו לדעת כי אני הנני התחייה והחיים, אך כל אלה לא יעזרו לכם כלל, אלא אם קודם לכן תיוולדו מן הרוח הנצחית, ובאמונה תרכשו את חיי הנצח. אם תהיו בני האמונה של אבי, כי אז לעולם לא תמותו; לעולם לא תכחדו. בשורת המלכות לימדה אתכם כי כל בני האדם בני האלוהים הם. ואת החדשות הטובות באשר לאהבת האב השמימי לילדיו אשר בארץ יש להפיץ ברחבי העולם. הגיע הזמן שבו תסגדו לאלוהים לא על גריזים ולא בירושלים, אלא באשר אתם, כאשר הנכם, ברוח ובאמת. אמונתכם היא המצילה את נשמותיכם. הגאולה הינה מתת האל לכל אלה אשר יאמינו כי הם הנם בניו. אך אל תלכו שולל; אף כי הגאולה הינה מתת האל הניתנת בחופשיות לכל המקבלים אותה באמונה, לאחריה מגיעה ההתנסות של פירות הרוח אשר חיי רוח אלה, אשר בגוף, מניבים. קבלת הדוקטרינה על אבהותו של האל מעידה על כך שקיבלתם באופן חופשי את האמת על

אחוות האדם. ואם אדם הנו אחיכם, הוא אפילו יותר משכנכם, שאותו תובע האל שתאהבו כמוכם. את אחיכם, בשר מבשרכם, לא תאהבו רק כבן משפחה, אלא גם תשרתו אותו כפי שתשרתו את עצמכם. וכך, אתם תאהבו ותשרתו את אחיכם, לפי שאני אהבתי ושירתי אתכם כך, באשר אתם הנכם אחיי. רוחי תלך לפניכם, ואני תמיד אהיה עמכם."

193:1.3 (2054.1) השומרונים הללו נדהמו עד מאוד מהופעתו של המאסטר, והם מיהרו אל העיירות ואל הכפרים הסמוכים בכדי להפיץ את החדשות כי הם ראו את ישוע וכי הוא דיבר אליהם. וזו הייתה הופעתו השבע-עשרה של המאסטר.

2. ההופעה בפיניקיה

193:2.1 (2054.2) הופעתו השמונה-עשרה של המאסטר הייתה בצור, ביום שלישי, ה-16 במאי, מעט לפני השעה תשע בערב. שוב הוא הופיע בסמוך לסיומה של פגישת מאמינים, וכאשר הם עמדו להתפזר, אמר:

193:2.2 (2054.3) "שלום עליכם. אתם שמחים לדעת כי בן האדם קם לתחייה מן המתים, משום שכך תדעו שגם אתם וגם אחיכם תשרדו את המוות האנושי. ואולם, ההישרדות הזו תלויה בכך שקודם לכן נולדתם מן הרוח, הרוח המבקשת את האמת ומוצאת את האל. לחם החיים ומימיהם ניתנים אך ורק לרעבים לאמת ולצמאים לצדיקות – לאלוהים. עובדת התחייה מן המתים איננה בשורת המלכות. האמיתות הגדולות האלה, עובדות היקום האלה, קשורות כולן לבשורה, לפי שהן הנן חלק מן התוצאה של האמונה בחדשות הטובות, והן הנן חלק מן ההתנסות המאוחרת יותר של אלה אשר הופכים, באמונה, במעשים ובאמת לבני העַד של האל הנצחי. אבי שלח אותי אל העולם הזה בכדי להטיף לאנושות כולה לגאולה הזו, גאולת היותכם בנים. וכך, שולח אני אתכם לכל עבר להטיף לגאולה הזו, של היותכם בנים. הגאולה הינה המתת החופשית של האל, אך אלה אשר נולדים מן הרוח מתחילים מיד להפגין את פירות הרוח בשירות אוהב לאחיהם. ואלה פירות הרוח האלוהית אשר אותם מניבים חייהם

של בני-תמותה יודעי-אל אשר נולדו מן הרוח: שירות אוהב, מסירות נטולת אנוכיות, נאמנות של אומץ, הוגנות של כֵּנות, יושר מואר, תקווה אשר איננה כבה, אמון של שיתוף, סעד של חמלה, טוּב אשר תמיד ניתן לסמוך עליו, סובלנות של סליחה, ושלווה מתמדת. אם מי אשר מכריז על עצמו כמאמין, איננו מפגין את פירות רוח האלוה האלה בחייו, כי אז מת הוא; רוח האמת אינה שוכנת בו; הוא כענף גפן חי חסר-תועלת, אשר בקרוב יסולק. אבי תובע כי ילדי האמונה יניבו פירות רוח רבים. ועל-כן, אם לא תהיו נאמנים, הוא יחפור מסביב לשורשיכם ויכרות את הענפים אשר אינם מניבים. בשעה שאתם מתקדמים אל עבר מלכות האל, עליכם להמשיך ולהרבות בפירות הרוח. תוכלו לבוא בשערי המלכות כילדים, אך האב תובע מכם להתבגר, בחסד, ולהגיע למעמד של רוח בוגרת לגמרי. וכאשר תצאו אל העולם לספר לכל האומות על החדשות הטובות של הבשורה הזו, אלך אני לפניכם, ורוח האמת שלי תשכון בלבבותיכם. את שלומי אניח לכם."

193:2.3 (2054.4) או-אז נעלם המאסטר מעיניהם. ולמחרת הם יצאו מצור אל עבר צידון, ואפילו אל אנטיוכיה ודמשק. ישוע היה עם המאמינים הללו כאשר היה בגוף, ועל-כן הם הכירו אותו במהרה כאשר התחיל ללמד אותם. אף כי חבריו לא הצליחו להכיר את הצורה המורונטית שלו אשר נגלתה לעיניהם, הם תמיד מיהרו לזהות את אישיותו בשעה שדיבר אליהם.

3. ההופעה האחרונה בירושלים

193:3.1 (2055.1) מוקדם בבוקר של יום חמישי, ה-18 במאי, ערך ישוע את הופעתו האחרונה על אדמות כאישיות מורונטית. בעת שאחד-עשר השליחים עמדו לשבת לארוחת הבוקר באולם העליון בביתה של מרים מרקוס, הופיע ישוע לעיניהם, ואמר:

193:3.2 (2055.2) "שלום עליכם. ביקשתי מכם להשתהות בירושלים עד אשר ארקיע אל האב, ואפילו עד אשר אשלח אליכם את רוח האמת, אשר בקרוב תשטוף כל בשר, ואשר תעניק לכם עוצמה מלמעלה." שמעון הקנאי קטע את דבריו של ישוע, ושאל: "אז, מאסטר, האם תחדש את המלכות ונראה את תהילת האל עלי אדמות?" ולאחר ששמע ישוע את שאלתו של שמעון, הוא ענה לו: "שמעון, אתה עדיין נצמד לרעיונותיך הישנים באשר למשיח היהודי ולמלכות החומר. ואולם, לאחר שהרוח תרד עליך, אתה תקבל כוח רוחני ואז תצא אל קצוות עולם להטיף לבשורת המלכות הזו. כשם שהאב שלח אותי אל העולם, כך שולח אני אתכם. ואני מבקש שתאהבו איש את רעהו ושתסמכו זה על זה. יהודה איננו יותר אתכם, משום שאהבתו כבתה, ומשום שהוא מאן לסמוך עליכם, על אחיו הנאמנים. האם לא קראתם את הכתוב בתורה, כי: 'לֹא טוֹב הֱיוֹת הָאָדָם לְבַדּוֹ. לא יחיה האדם לבדו?' וכן ככתוב: 'אֵישׁ רֵעִים, להתרועעַ?' האם לא שלחתי אתכם זוגות-זוגות בכדי שלא תהיו בודדים ותיפלו קורבן לצרות ולעוגמת-הנפש של הבדידות? היטב תדעו גם שכאשר הייתי בגוף לא הרשיתי לעצמי להימצא לבדי למשך פרקי זמן ארוכים. למן תחילת הקשר בינינו, תמיד היו שניים או שלושה מכם לצדי, או קרובים אלי, אפילו בשעה שהתייחדתי עם האב. על-כן, סמכו זה על זה ובטחו זה בזה. והדבר נחוץ עוד יותר, לפי שהיום אעזוב אתכם לבדכם בעולם. הגיעה השעה; אני עומד ללכת אל האב."

193:3.3 (2055.3) ולאחר שסיים ישוע לומר את דבריו, הוא סימן להם לבוא איתו והוביל אותם אל הר הזיתים, שם נפרד מהם לשלום כהכנה לקראת עזיבתו את אורנטיה. הייתה זו צעידה מהורהרת אל הר הזיתים. איש מהם לא הוציא הגה מפיו למן הרגע שבו הם עזבו את האולם העליון ועד אשר ישוע עצר איתם על הר הזיתים.

4. הסיבות לנפילתו של יהודה

193:4.1 (2055.4) בחלק הראשון של מסר הפרידה של המאסטר לשליחיו, הוא רמז לאובדן של יהודה, וסימן את גורלו הטראגי של עמיתם לעבודה הבוגד כתמרור אזהרה כבד-משקל כנגד סכנות ההתבודדות מחברת הזולת. מאמינים בעידן הזה, ובעידני העתיד, עשויים להסתייע בסקירת הגורמים לנפילתו של יהודה, לאור הערותיו של המאסטר ולאור כלל התובנות אשר נצברו במאות השנים מאז.

193:4.2 (2055.5) כאשר אנחנו מתבוננים לאחור בטרגדיה הזו, אנחנו סבורים שיהודה שגה בראש ובראשונה בשל העובדה שהוא היה אישיות מבודדת במובחן, אישיות סגורה אשר נמנעה מקשרים חברתיים רגילים. הוא התמיד לסרב לבטוח בחבריו השליחים, או להתרועע עמם בחופשיות. אך היותו אישיות מבודדת לא הייתה כשלעצמה גורמת ליהודה כל-כך הרבה צרות, אילו היה מצליח לגדול באהבה אשר רחש ולצמוח בחסד הרוחני. בנוסף, כמו בכדי להחמיר את המצב, הוא התמיד לטור טינה וטיפח בתוכו אויבים פסיכולוגיים כגון הנקמה, והתשוקה הכללית "להתנקם" במישהו על כל האכזבות אשר הוא נחל.

193:4.3 (2056.1) הצירוף האומלל הזה של הייחודיות שלו ושל נטיותיו המנטאליות, גרם לחיסולו של אדם אשר כוונותיו היו טובות, ואשר לא הצליח להכריע את הרוע הזה באמצעות אהבה, אמונה ואמון. אם נתבונן במקרים של תומאס ושל נתנאל, נוכל לקבל הוכחה לכך שיהודה לא היה חייב לסטות מדרך הישר, שכן שניהם לקו באותה קללה של חשדנות ונטיות יחידניות מפותחות יתר-על-המידה. אפילו לאנדראס ולמתי היו לא מעט נטיות רבות מהסוג הזה; ואולם, בחלוף הזמן, כלל האנשים הללו למדו לאהוב את ישוע ואת חבריהם השליחים יותר, לא פחות. והם צמחו בחסדם ובידיעת האמת. הם למדו לסמוך יותר ויותר על אחיהם ולאיטם למדו לשתף את חבריהם. יהודה התמיד בסירובו לשתף את אחיו. כאשר ההצטברות של הקונפליקטים הרגשיים שלו אילצה אותו להתבטא בכדי למצוא פורקן, לעולם הוא ביקש וקיבל את עצתם הבלתי-חכמה של קרובי משפחה בלתי-רוחניים, או של מכרים אשר פגש, כאלה אשר לא היה להם אכפת מהתקדמות מציאויות הרוח של מלכות השמים, או שאפילו היו עוינים את אותה מלכות, אשר הוא היה אחד משנים-עשר השגרירים אשר קודשו לה בארץ.

193:4.4 (2056.2) יהודה נכשל במאבק בקרבות אשר בארץ, בשל גורמי נטיות האישיות וחולשות האופי הבאות:

193:4.5 (2056.3) 1. הוא היה אדם מסוג מבודד. הוא היה אדם אינדיבידואליסט לעילא, אשר בחר להפוך לאדם "סגור" ובלתי-חברתי בעליל.

193:4.6 (2056.4) 2. כילד, החיים היו קלים מדי עבורו. הוא הרגיש מרמור עז כנגד ההתנגדות. הוא תמיד ציפה לנצח; הוא לא ידע להפסיד בכבוד.

193:4.7 (2056.5) 3. הוא מעולם לא רכש את הכלים הפילוסופיים המאפשרים להתמודד עם האכזבה. במקום לקבל את האכזבות כחלק נורמלי ושגרתי של הקיום האנושי, הוא בחר תמיד להאשים מישהו מסוים, או את חבריו כקבוצה, על כל הקשיים והאכזבות אשר הוא חווה ונחל.

193:4.8 (2056.6) 4. הוא נטה לנטור טינה; והוא תמיד השתעשע ברעיונות של נקמה.

193:4.9 (2056.7) 5. הוא לא אהב להתמודד עם עובדות בכנות; הוא התמודד עם מצבי החיים בחוסר-כנות.

193:4.10 (2056.8) 6. הוא לא אהב לשוחח על בעיותיו האישיות עם חבריו הקרובים; הוא סירב לשוחח על קשייו עם חברי אמת ועם אלה אשר אהבו אותו באמת. בכל השנים שבהן הוא היה בקשר עם המאסטר, הוא מעולם לא בא אליו עם בעיה לגמרי אישית שלו.

193:4.11 (2056.9) 7. הוא מעולם לא למד כי אחרי ככלות הכול, הגמול האמיתי לחיים נאצלים הינו בדמות פרסים רוחניים, אשר אינם ניתנים תמיד לאחר תקופת חיים קצרה אחת בגוף.

193:4.12 (2056.10) כתוצאה מהתבודדותו המתמדת כאישיות, צרותיו הלכו ורבו, צערו הלך וגדל, חרדותיו התעצמו, והייאוש אשר הוא חש העמיק עד אשר כמעט ואי-אפשר היה לשאתו.

193:4.13 (2057.1) בעוד שהשליח הזה, המרוכז בעצמו, האינדיבידואליסט לעילא, לקה בבעיות נפשיות, רגשיות ורוחניות רבות, קשייו העיקריים היו אלו: אישיותו הייתה מבודדת. דעתו הייתה חשדנית ונקמנית. הטמפרמנט שלו היה זועף ונקמן. מבחינה רגשית, הוא היה נטול אהבה ולא-סלחן. מבחינה חברתית, הוא לא שיתף ונשמר לעצמו כמעט לחלוטין. מבחינה רוחנית, הוא הפך יהיר ושאפתן באופן אנוכי. בחייו הוא התעלם מאלה אשר אהבו אותו, ואילו במותו – היה חסר חברים.

193:4.14 (2057.2) אלה, אם כן, הם הגורמים המנטאליים והשפעות הרוע אשר יחדיו מהווים הסבר לכך שאדם בעל כוונות טובות, אשר לפנים האמין בכנות בישוע נטש את חבריו, התכחש למטרה קדושה, עזב את המשימה הקדושה אשר קיבל ובגד במאסטר האלוהי שלו, אפילו לאחר כמה שנים של קשר קרוב עם אישיותו המתמירה.

5. הרקעתו של המאסטר

193:5.1 (2057.3) השעה הייתה כמעט שבע-וחצי בבוקר של יום חמישי, ה-18 במאי, כאשר ישוע הגיע אל מורדותיו המערביים של הר הזיתים מלווה באחד-עשר השליחים הדוממים והמבולבלים קמעה. מהמקום הזה, בערך שני-שלישים במעלה ההר, הם יכלו לצפות אל עבר ירושלים ומטה אל גת שמנים. ישוע התכונן כעת לשאת את דברי הפרידה האחרונים שלו אל השליחים בטרם יעזוב את אורנטיה. בעודו עומד שם לפניהם, ובלא שהם הונחו לעשות כן, הם כרעו ברך במעגל סביבו, והמאסטר אמר:

193:5.2 (2057.4) "ביקשתי מכם להשתהות בירושלים עד אשר תקבלו את הכוח מלמעלה. אני עומד כעת לעזוב אתכם; אני עומד להרקיע אל אבי, ובקרוב, בקרוב מאוד, נשלח אל העולם הזה אשר בו חייתי את רוח האמת; וכאשר זו תבוא, התחילו להטיף מחדש לבשורת המלכות, ראשית בירושלים, ואז בקצוות תבל הרחוקים ביותר. אהבו את בני האדם כפי שאהבתי אתכם אני, ושרתו את אחיכם בני התמותה כפי ששירתי אתכם אני. יהיו פירות הרוח של חייכם מניעים נשמות להאמין באמת כי האדם בן האלוהים הוא, וכי כל בני האדם אחים הם. זכרו את כל אשר לימדתי אתכם ואת החיים אשר חייתי ביניכם. אהבתי תאפיל עליכם, רוחי תשכון בתוככם, ושלומי ישרה עליכם. שלום ולהתראות."

193:5.3 (2057.5) ולאחר שאמר המאסטר המורונטי את דבריו אלה, הוא נעלם מעיניהם. המאורע הזה, המכונה הרקעתו של ישוע, לא היה שונה מכל הפעמים האחרות שבהן הוא נעלם מעיני בני התמותה במהלך ארבעים הימים של נתיבתו המורונטית באורנטיה.

193:5.4 (2057.6) המאסטר הלך לעדנטיה דרך ירושם, שם בהשגחתו של בן פרדיס, שחררו הגבוהים ביותר את ישוע מנצרת מן המצב המורונטי, ודרך ערוצי ההרקעה הרוחניים, החזירו אותו למעמד של בן פרדיס ושל ריבונות עילאית בסאלווינגטון.

193:5.5 (2057.7) היה זה בסמוך לשעה שבע ארבעים-וחמש בבוקר הזה, שישוע המורונטי נעלם מעיני אחד-עשר השליחים והחל את הרקעתו אל ימין האב, שם הוא קיבל אישור רשמי לכך שהשלים את ריבונותו על היקום של נבאדון.

6. פטרוס מכנס פגישה

193:6.1 (2057.8) תחת הנחיותיו של פטרוס, הלכו יוחנן מרקוס ואחרים לקרוא לראשי התלמידים להתכנס יחדיו בביתה של מרים מרקוס. עד לשעה עשר-ושלושים, התכנסו מאה-ועשרים מתלמידיו המובילים של ישוע בירושלים על-מנת לשמוע את הדיווח על דברי הפרידה של המאסטר ובכדי ללמוד על הרקעתו. בקרב החבורה הזו נמצאה גם מרים, אמו של ישוע. היא חזרה לירושלים עם יוחנן זבדיה כאשר השליחים שבו אליה ממסעם האחרון בגליל. מעט לאחר פנטקוסט היא שבה אל ביתה של שלומית בבית צידה. יעקב אחי ישוע נכח אף הוא בפגישה הזו, הפגישה הראשונה של תלמידי המאסטר אשר כונסה לאחר שסיים את נתיבתו בפלנטה.

193:6.2 (2058.1) שמעון פטרוס מינה את עצמו לדבר בשם אחיו השליחים, ומסר דיווח מרטיט על אודות פגישתם האחרונה של האחד-עשר עם המאסטר, זאת תוך כדי שהוא מתאר ברגש את דברי הפרידה ואת היעלמותו של המאסטר מעיניהם. הייתה זו פגישה אשר מעולם לא התקיימה כמותה קודם לכן בעולם הזה. החלק הזה של הפגישה ארך פחות משעה. פטרוס הסביר אז כי הם החליטו לבחור במישהו שיתפוס את מקומו של יהודה איש-קריות, וכי הם ייצאו להפסקה על-מנת שהשליחים יוכלו להחליט בין שני המועמדים לתפקיד, מָתיאַס ויוסטוס.

193:6.3 (2058.2) אחד-עשר השליחים ירדו אז למטה, ושם החליטו לבחור באחד משני הגברים אשר יתפוס את מקומו של יהודה. הפור נפל על מתיאס, אשר הוכרז כשליח החדש. הוא מונה רשמית לתפקידו כשליח ומונה כגזבר. אך מתיאס השתתף רק מעט בפעילויות השליחים אשר הגיעו לאחר מכן.

193:6.4 (2058.3) זמן קצר לאחר פנטקוסט שבו התאומים אל ביתם שבגליל. שמעון הקנאי פרש למשך זמן-מה, בטרם המשיך להטיף לבשורה. תומאס דאג במשך תקופה קצרה יותר, ואז חידש את הוראתו. נתנאל חלק יותר ויותר על דעתו של פטרוס, באשר ההטפה על אודות ישוע תפסה את מקום בשורת המלכות הקודמת. חילוקי הדעות האלה הפכו כה קשים במהלך החודש העוקב, במידה שהביאו לפרישתו של נתנאל, אשר הלך לפילדלפיה לבקר את אבנר ואת אלעזר; ולאחר שהוא נשאר שם במשך יותר משנה, המשיך הלאה אל הארצות שמעבר למסופוטמיה, שם הטיף לבשורה כפי שהבין אותה.

193:6.5 (2058.4) כך נותרו רק שישה מקרב שנים-עשר השליחים המקוריים בזירת הפעולה המוקדמת של ההטפה לבשורה בירושלים: פטרוס, אנדראס, יעקב, יוחנן, פיליפוס ומתי.

193:6.6 (2058.5) ממש בסמוך לחצות היום שבו השליחים אל אחיהם אשר באולם העליון והכריזו על כך שמתיאס נבחר כשליח החדש. או-אז קרא פטרוס לכל המאמינים להתפלל, להתפלל על-מנת שהם יהיו מוכנים לקבל את מתת הרוח אשר המאסטר הבטיח לשלוח.

>> מסמך 193 | חלקים | תוכן העניינים | מסמך 195 <<

מסמך 194

מתת רוח האמת

194:0.1 (2059.1) בסביבות השעה אחת, בעת שמאה-ועשרים המאמינים עסקו בתפילה, הם הבחינו כולם בנוכחות מוזרה בחדר. בו-בזמן הפכו כל התלמידים מודעים לתחושות חדשות ועמוקות של אושר, של ביטחון ושל אמון-רוחני. לתודעה החדשה הזו של כוח רוחני, הצטרף מיד דחף חזק שהם חשו לצאת החוצה ולהטיף בפומבי לבשורת המלכות ולחדשות הטובות לפיהן ישוע קם לתחייה מן המתים.

194:0.2 (2059.2) פטרוס קם והכריז שבוודאי הגיעה רוח האמת אשר המאסטר הבטיח, והציע כי הם ילכו אל המקדש ויחלו בהכרזה על החדשות הטובות אשר הופקדו בידיהם. והם עשו בדיוק את מה שפטרוס הציע.

194:0.3 (2059.3) הגברים הללו הוכשרו והונחו לכך שהבשורה שעליהם להטיף לה היא אבהותו של האל והיות האדם בנו, אבל ממש ברגע הזה, רגע של אושר רוחני ושל ניצחון אישי, החדשות הטובות ביותר, הכבירות ביותר, שהגברים הללו יכלו לחשוב עליהן היו **העובדה** שהמאסטר קם לתחייה. וכך הם יצאו לדרכם, מונעים בכוחות אשר קיבלו ממעל, והחלו מטיפים לאנשים את החדשות הטובות – ואפילו לגאולה באמצעות ישוע – אך בלא שהתכוונו לכך, הם נפלו לפח ושגו בכך שהחליפו כמה מן העובדות הקשורות לבשורה במסר

הבשורה עצמה. בלא שהתכוון לכך, פטרוס הוא זה אשר הוביל לשגיאה הזו, והאחרים הלכו בעקבותיו עד לפאולוס, אשר יצר דת חדשה מן הגרסה החדשה הזו של החדשות הטובות.

194:0.4 (2059.4) בשורת המלכות הינה זו: עובדת אבהותו של האל, אשר אליה נלווית האמת הנובעת ממנה – היות האדם בן האל והיות כלל בני האדם אחים. הנצרות, כפי שהתפתחה מאותו יום ואילך, הינה זו: עובדת היותו של האל אביו של אדוננו ישוע המשיח, בצירוף התנסות המאמין-התלמיד בכך שהמשיח המהולל קם לתחייה.

194:0.5 (2059.5) אין מוזר הדבר שהגברים הללו, אשר הרוח שרתה עליהם, נתלו בהזדמנות הזו בכדי לבטא את תחושות הניצחון שלהם על-פני הכוחות אשר ביקשו לחסל את המאסטר ולהכחיד את השפעות תורתו. בעת שכזו, היה קל יותר לזכור את הקשר האישי שלהם אל ישוע, ולשמוח בביטחונם בכך שהמאסטר עדיין חי, שחברותם לא תמה ושהרוח אכן באה לשכון בקרבם, כפי שהוא הבטיח להם לפנים.

194:0.6 (2059.6) לפתע פתאום חשו עצמם המאמינים הללו כמי שעברו אל עולם אחר, אל קיום חדש של אושר, עוצמה ותהילה. המאסטר אמר להם כי המלכות תבוא בעוצמה, וכמה מהם חשבו כי הם החלו להבחין בדבר שאליו הוא התכוון.

194:0.7 (2059.7) וכאשר לוקחים בחשבון את כל אלה, לא קשה להבין איך הגברים הללו החלו להטיף **לבשורה חדשה על אודות ישוע,** במקום להטיף את המסר הקודם על אודות אבהותו של האל ואחוות האדם.

1. דרשת פנטקוסט

194:1.1 (2060.1) השליחים התחבאו במשך ארבעים יום. אירע הדבר שביום הזה נחגג חג השבועות, ואלפי מבקרים מכל רחבי העולם נמצאו בירושלים. רבים מהמבקרים הגיעו לטובת החג, אך מרביתם שהו בעיר מאז הפסח. כעת הגיחו השליחים המפוחדים הללו משבועות של בידוד והופיעו באומץ במקדש, הם החלו להטיף שם למסר החדש על אודות המשיח אשר קם

לתחייה. וכל התלמידים אף היו מודעים לעובדה שהם קיבלו מתת חדשה של בוננות ושל עוצמה רוחנית.

194:1.2 (2060.2) היה זה בסמוך לשעה שתיים אחר הצהריים, שעה שפטרוס עמד באותו המקום שבו המאסטר שלו לימד בפעם האחרונה במקדש, ונשא את אותה דרשה נלהבת אשר כבשה יותר מאלפיים נשמות. המאסטר עזב, אך לפתע הם גילו כי לסיפור על אודותיו נודעה השפעה כבירה על העם. אין להתפלא על כך שהדבר הוביל אותם להמשיך ולהטיף למה שחיזק את המסירות שלהם בעבר לישוע, ובה-בעת אילץ אנשים להאמין בו. בפגישה נכחו שישה מן השליחים: פטרוס, אנדראס, יעקב, יוחנן ופיליפוס ומתי. הם שוחחו במשך למעלה משעה וחצי ונשאו דברים ביוונית, בעברית ובארמית, כמו גם כמה מילים אפילו בשפות אחרות שהכירו במידת-מה.

194:1.3 (2060.3) מנהיגי היהודים נדהמו נוכח תעוזת השליחים, אך הם חששו לגעת בהם לרעה בשל מספר המאמינים הגדול אשר האמינו בסיפורם.

194:1.4 (2060.4) עד לשעה ארבע-וחצי, יותר מאלפיים מאמינים ירדו בעקבות השליחים אל בריכת השילוח, שם הטבילו אותם פטרוס, אנדראס, יעקב ויוחנן בשמו של המאסטר. החושך כבר ירד כאשר הם סיימו להטביל את ההמון הזה.

194:1.5 (2060.5) חג השבועות היה החג הגדול של הטבילה, הזמן להתרועע עם הגרים אשר בשער, אותם גויים אשר ביקשו לעבוד את יהוה. על-כן, היה קל יותר למספר גדול של הן יהודים והן גויים מאמינים להיטבל באותו היום. בעשותם כן, הם לא התנתקו בשום אופן מן האמונה היהודית. אפילו במשך זמן-מה לאחר מכן, המאמינים בישוע היוו כת בתוך היהדות. כולם, לרבות השליחים, עדיין מילאו אחר הדרישות המהותיות במסורת הטקסית היהודית.

2. החשיבות של חג השבועות

194:2.1 (2060.6) ישוע חי על-פני האדמה ולימד בשׂורה אשר גאלה את האדם מן האמונה הטפלה לפיה הוא הינו בן השטן, ורוממה אותו למעמד המכובד של היותו בן אמונה של האל.

המסר של ישוע, כפי שהוא הטיף לו וחי אותו בתקופתו, שימש תרופה יעילה לקשייו הרוחניים של האדם בימי ניסוחו. וכעת, משעזב הוא עצמו את העולם, הוא שולח במקומו את רוח האמת, אשר מתוכננת לשכון בתוככי האדם ולנסח מחדש את המסר של ישוע עבור כל דור חדש, זאת בכדי שכל קבוצה חדשה של בני-תמותה אשר תופיע על הארץ תקבל גרסה חדשה ומעודכנת של הבשורה, בדיוק את אותה הארה אישית ואת אותן הנחיות קבוצתיות אשר ישמשו תרופה יעילה לקשייו הרוחניים המשתנים והמתחדשים כל העת של האדם.

194:2.2 (2060.7) משימתה הראשונה של רוח זו, כמובן, הינה לקדם את האמת ולהפוך אותה לאישית, זאת לפי שהבנת האמת מהווה את הצורה הגבוהה ביותר של חירות אנושית. לאחר מכן, תכליתה של רוח זו הינה לחסל את תחושת היתמות של המאמין. מכיוון שישוע חי בקרב בני האדם, אילולא באה רוח האמת לשכון בלבבות בני האדם, כלל המאמינים היו חשים תחושת בדידות.

194:2.3 (2061.1) מתת זו, של רוח הבן, מיטיבה להכין את דעתם של כל בני התמותה הרגילים למתת האוניברסאלית המאוחרת יותר של רוח האב (המכוונן) לאנושות בכללותה. במובן מסוים, רוח האמת הינה רוחם הן של האב האוניברסאלי והן של הבן הבורא.

194:2.4 (2061.2) אל תשגו ואל תצפו לכך שתהיה לכם מודעות שכלית חזקה ביחס לרוח האמת אשר נשלחה. הרוח אף-פעם לא יוצרת מודעות לעצמה, רק מודעות למיכאל, הבן. למן ההתחלה, ישוע לימד כי הרוח לא תדבר על עצמה. ההוכחה, אם כן, לקשר שלכם עם רוח האמת, אפוא, לא תימצא במודעות שלכם לרוח זו, אלא דווקא בהתנסותכם בהתעצמות הקשר עם מיכאל.

194:2.5 (2061.3) הרוח גם באה לסייע לאדם להיזכר בדבריו של המאסטר ולהבינם, כמו גם להאיר ולפרש-מחדש את חייו עלי אדמות.

194:2.6 (2061.4) לאחר מכן, באה רוח האמת לסייע למאמין להיווכח במציאויות של תורת ישוע ושל חייו, אשר אותם חי הוא עצמו בגוף בשר ודם, וכפי שהוא חי עתה מחדש בכל מאמין יחיד, של כל דור ודור של בני אל חדורי-רוח.

194:2.7 (2061.5) וכך נדמה שרוח האמת אכן באה בכדי להוביל את המאמינים כולם לאמת כולה, לידיעה המתרחבת של התנסות החיים, ולמודעות רוחנית גדלה למציאותה ולנצחיותה של עובדת היותו בן מרקיע של האל.

194:2.8 (2061.6) ישוע חי חיים אשר מגלים אדם הכפוף לרצונו של האב, ולא חיי דוגמה אשר אדם אחר נדרש לנסות לחקותם פשוטו כמשמעו. החיים האלה שחי בגוף בשר ודם, יחד עם מותו על הצלב והתחייה אשר הגיעה לאחר מכן, הפכו אחר-כך לבשורה חדשה על אודות הכופר אשר שולם על-מנת לרכוש את האדם חזרה מידי הרשע – מהרשעתו של אל נעלב. ולמרות זאת, אפילו שהבשורה עוותה עד מאוד, עובדה היא שמסר חדש זה על אודות ישוע נשא בחובו הרבה מן האמיתות הבסיסיות ומן השיעורים של בשורת המלכות המוקדמת יותר. וכך, במוקדם או במאוחר, תתגלינה האמיתות הנסתרות האלה, על אודות אבהותו של האל ואחוות האדם, ותחוללנה בפועל את ההתמרה של כלל הציוויליזציה האנושית.

194:2.9 (2061.7) ואולם, השגיאות השכליות האלה לא השפיעו בשום צורה שהיא על צמיחתם ברוח של המאמינים. בתוך פחות מחודש מעת מתת רוח האמת, התקדמו השליחים באופן יחידני יותר מאשר במהלך כמעט ארבע שנים של קשר אישי ואוהב עם המאסטר. גם ההחלפה של **עובדת** תחייתו של ישוע את **אמת** בשורת הגאולה של היותנו בני האלוהים לא השפיעה בשום צורה על תפוצתה המהירה של התורה; להיפך, נדמה שהתורה החדשה על אודות ישוע עצמו ותחייתו מן המתים האפילה על המסר שלו ותרמה רבות להטפתן של החדשות הטובות.

194:2.10 (2061.8) המונח "הטבלה ברוח", שבו החלו להשתמש בסביבות הזמן הזה, פשוט סימן את קבלתה המודעת של מתת רוח האמת וההכרה האישית בכוח הרוחני החדש הזה, כהעצמה של כלל ההשפעות הרוחניות אשר נשמות יודעות-אֵל הרגישו קודם לכן.

194:2.11 (2061.9) מאז מתת רוח האמת, נתון האדם להוראתן ולהנחייתן של שלוש מתנות רוח: רוח האב, מכוונן המחשבה; רוח הבן, רוח האמת; ורוח הרוח, רוח הקודש.

194:2.12 (2062.1) במובן מסוים, האנושות נתונה להשפעה כפולה של הקריאה בת שבעת ההיבטים של השפעות הרוח ביקום. הגזעים האבולוציוניים הראשונים של בני התמותה

מצויים בקשר מתקדם עם שבע הרוחות מסייעות-הדעת של אם הרוח של היקום המקומי. בשעה שהאדם מתקדם במעלה סולם האינטליגנציה וההבחנה הרוחנית, באים לרחף מעליו ולשכון בתוכו לבסוף שבע השפעות רוח הגבוהות יותר. ושבע הרוחות האלה של העולמות המתקדמים הן:

194:2.13 (2062.2) 1. רוח המתת של האב האוניברסאלי – מכוונני המחשבה.

194:2.14 (2062.3) 2. נוכחות הרוח של הבן הנצחי – כבידת הרוח של יקום היקומים והערוץ הוודאי לכל התייחדות רוחנית.

194:2.15 (2062.4) 3. נוכחות הרוח של הרוח האינסופית – רוח-הדעת האוניברסאלית של הבריאה בכללותה, המקור הרוחני לקשר האינטלקטואלי שבין כלל ההוויות המתקדמות.

194:2.16 (2062.5) 4. רוחו של האב האוניברסאלי והבן הבורא – רוח האמת, אשר ככלל נחשבת לרוח של בן היקום.

194:2.17 (2062.6) 5. רוחה של הרוח האינסופית, ורוח האם של היקום – רוח הקודש, אשר ככלל נחשבת לרוח של רוח היקום.

194:2.18 (2062.7) 6. רוח-הדעת של רוח האם של היקום – שבע הרוחות מסייעות-הדעת של היקום המקומי.

194:2.19 (2062.8) 7. רוחם של האב, הבנים, והרוחות – רוח השם-החדש של בני התמותה המרקיעים של העולמות לאחר שהנשמה אשר נולדה-מן-הרוח הותכה עם מכוונן המחשבה מפרדיס, ולאחר שהגיעה לאחר מכן לאלוהיות ולהדר המעמד של סגל הסופיונות של פרדיס.

194:2.20 (2062.9) וכך הביאה מתת רוח האמת לעולם ולתושביו את אחרונת מתנות הרוח המיועדת לסייע לחיפוש המרקיע אחר האל.

3. מה אירע בחג השבועות

194:3.1 (2062.10) תורות משונות ומוזרות רבות נקשרו לסיפורים המוקדמים על אודות מאורעות יום חג השבועות. בזמנים מאוחרים יותר חל בלבול בין מאורעות היום הזה, אשר במהלכו באה רוח האמת, המורה החדשה, לשכון בלבבות בני-האדם, לבין ההשתוללות וההתפרצות של הרגשנות המטופשת. משימתה העיקרית של רוח נובעת זו של האב ושל הבן, הינה ללמד את בני האדם את האמת על אודות אהבתו של האב ועל רחמנותו של הבן. אלה הן האמיתות על אודות האלוהיות אשר בני-אדם יוכלו להבין טוב יותר מאשר כל האיכויות האלוהיות האחרות של האופי. רוח האמת עוסקת בעיקר בהתגלות טיבו הרוחני של האב ובאופיו המוסרי של הבן. הבן הבורא, בגוף, גילה את אלוהים לאדם; רוח האמת, בלב, מגלה את הבן הבורא לאדם. חייו של אדם אשר מניבים "את פירות הרוח," הם פשוט מפגן של האיכויות אשר הפגין המאסטר עצמו בחייו המוקדמים על-פני האדמה. כאשר ישוע חי על-פני הארץ, הוא חי את חייו כאישיות אחת – ישוע מנצרת. מאז פנטקוסט, יכול המאסטר, בדמות הרוח השוכנת, "המורה החדש", לחיות מחדש בהתנסות של כל מאמין אשר למד את האמת.

194:3.2 (2062.11) אירועים רבים במהלך חיי האדם קשים להבנה, קשה להבין כיצד הם מתיישבים עם הרעיון שזהו יקום שבו האמת שולטת והצדיקות יוצאת כאשר ידה על העליונה. פעמים רבות נדמה כי הדיבה, השקר, חוסר-היושר וחוסר-הצדיקות – החטא – הם המנצחים. האם, אחרי ככלות הכול, האמונה מנצחת את הרוע, החטא והעוון? אכן, כן. חייו ומותו של ישוע מהווים את ההוכחה הנצחית לכך שאמיתות טובו ואמונתו של היצור המונע-מן-הרוח תמיד משתלמים. הם הציקו לישוע על הצלב ואמרו, "בוא נראה אם אלוהים יבוא ויגאל אותו." היום של הצליבה היה חשוך, אך בוקר התחייה היה בהיר ומרהיב; והיום של פנטקוסט היה בהיר ושמח עוד יותר. דתות הייאוש הפסימי מבקשות להשתחרר מעול החיים; הן מבקשות חידלון בשינה ובמנוחה בלתי-נגמרים. אלה הן דתות של פחד ושל יראה פרימיטיביים. דתו של ישוע הינה בשורת אמונה חדשה עבור האנושות המצויה במאבק. דת חדשה זו מבוססת על אמונה, על תקווה ועל אהבה.

194:3.3 (2063.1) החיים זימנו לישוע את המכות הקשות, האכזריות והמרות ביותר; והאדם הזה עמד נוכח כל גורמי הייאוש הללו באמונה, באומץ ובנחישות מתמדת לעשות את רצון אביו. ישוע עמד אל מול המציאות הנוראית של החיים ויכול להם – אפילו במוות. הוא לא השתמש

בדת כבמפלט מן החיים. דתו של ישוע איננה מבקשת להתחמק מן החיים האלה על-מנת ליהנות מן האושר של קיום אחר. דתו של ישוע מעניקה את האושר והשלווה של קיום אחר ורוחני, ובכך היא מעצימה ומאצילה את חייהם של בני האדם אשר חיים כעת בגוף.

194:3.4 (2063.2) אם הדת הינה האופיום להמונים, זו אינה דתו של ישוע. על הצלב הוא סירב לשתות מן הסם הממית, ורוחו, אשר שוטפת כעת כל בשר, מהווה השפעה כבירה בעולם אשר מניעה את האדם מעלה והלאה. הדחף הרוחני קדימה הינו הכוח המניע החזק ביותר אשר קיים כעת בעולם הזה; המאמין אשר לומד את האמת הינו הנשמה המתקדמת והנחושה האחת עלי אדמות.

194:3.5 (2063.3) ביום של פנטקוסט שברה דתו של ישוע את כל המחסומים והחומות הגזעיות. לעד נכון הדבר כי "החירות מצויה בכל מקום שבו שוכנת רוח האדון." ביום הזה הפכה רוח האמת למתת האישי של המאסטר עבור כל בן-תמותה. רוח זו ניתנה בכדי לאפשר למאמינים להיטיב ולהטיף ביתר-יעילות לבשורת המלכות, אך הם שגו וייחסו את קבלתה של הרוח אשר שטפה אותם לחלק מן הבשורה החדשה שאותה הם גיבשו שלא במודע.

194:3.6 (2063.4) אל תתעלמו מן העובדה כי רוח האמת ניתנה לכל מי שאמונתו כנה; מתת רוח זו לא ניתנה אך ורק לשליחים. כל מאה-ועשרים הגברים והנשים אשר התאספו באולם העליון קיבלו את המורה החדש, כמו כלל האנשים בעלי הלב התם ברחבי העולם. המורה החדש ניתן לאנושות, וכל נשמה קיבלה אותו בהתאם לאהבת האמת המצויה בה וליכולתה לתפוש ולהבין מציאויות רוח. סוף-סוף נגאלת הדת האמיתית מידיהם של הכוהנים והמעמדות הקדושים, ומוצאת את ביטויה האמיתי בנשמה של כל אדם ואדם.

194:3.7 (2063.5) דתו של ישוע מקדמת את הציוויליזציה האנושית מן הסוג הגבוה ביותר, בכך שהיא יוצרת את טיפוס האישיות הרוחנית הגבוה ביותר ומטיפה לקדושתו של אותו אדם.

194:3.8 (2063.6) הגעתה של רוח האמת בפנטקוסט הפכה לאפשרית דת אשר איננה רדיקלית, ואף איננה דת שמרנית; היא איננה ישנה, אף לא חדשה; היא איננה נשלטת בידי המבוגרים, אף לא בידי הצעירים. עובדת חייו של ישוע על הארץ מספקת נקודת עיגון קבועה בזמן, ואילו

מתת רוח האמת מאפשרת לדת אשר הוא עצמו חי ולבשורה אשר לה הוא הטיף, להתרחב לעד ולצמוח ללא-גבול. הרוח מכוונת **לכול** האמת; היא משמשת כמורה של דת בהתרחבות, דת צומחת לעולם, דת של התקדמות אינסופית בפרישתה האלוהית. מורה חדש זה לעד יגלה למאמין מבקש-האמת את מה שהיה גלום באופן אלוהי באישיותו ובטיבו של בן האדם.

194:3.9 (2064.1) התופעות אשר נקשרו במתת "המורה החדש," והעובדה שמה שהשליחים הטיפו לו התקבל על ידי בני האומות והגזעים השונים אשר נקבצו בירושלים, מעידים על האוניברסאליות של דת ישוע. בשורת המלכות נועדה שלא להיות מזוהה עם שום גזע, תרבות או שפה מסוימים. היום של פנטקוסט היווה עדות למאמץ הכביר של הרוח לשחרר את דתו של ישוע מכל האזיקים היהודיים אשר היא ירשה. אפילו לאחר ההדגמה הזו, של הרוח אשר שטפה כל בשר, ניסו השליחים בתחילה להשית את דרישות היהדות על המומרים. אפילו פאולוס התקשה עם אחַיו בירושלים, זאת בשל סירובו להכפיף את הגויים למנהגי היהדות. שום דת של התגלות לא תוכל להתפשט ברחבי העולם כולו אם תשגה את השגיאה הגדולה ותהפוך מזוהה מאוד עם תרבות לאומית כלשהי, או אם תהיה מזוהה עם מנהגים גזעיים, חברתיים, או כלכליים מסוימים.

194:3.10 (2064.2) מתת רוח האמת לא הייתה תלויה כלל במנהגים, טקסים, או מקומות קדושים, ומקבליה לא נדרשו להתנהגות מיוחדת כלשהי על-מנת שהיא תתבטא במלואה. כאשר הגיעה הרוח אל כל אלה אשר נקבצו באולם העליון, הם פשוט ישבו שם, מעט לאחר שהחלו להתפלל בדממה. הרוח ניתנה ליושבי הכפר וליושבי העיר כאחד. על-מנת לקבל את הרוח, השליחים לא נדרשו ללכת אל מקום מבודד בכדי להתבודד בו ולמדוט ביחידות במשך שנים. פנטקוסט מפריד לעד בין רעיון ההתנסות הרוחנית לבין סביבה המתאימה לכך במיוחד.

194:3.11 (2064.3) המתת הרוחני של פנטקוסט יועדה לשחרר לעד את דתו של המאסטר מכל תלות בכוח פיזי; המורים של הדת החדשה הזו צוידו כעת בכלי נשק רוחניים. הם נדרשו לצאת ולכבוש את העולם באמצעות סליחה בלתי-מתפשרת, רצון טוב אשר אין-דומה-לו ואהבה שופעת. הם מצוידים על-מנת להתגבר על הרוע באמצעות הטוב, לחסל את השנאה באמצעות האהבה, להשמיד את הפחד באמצעות חיים של אומץ ושל אמונה באמת. ישוע כבר

לימד את חסידיו כי הדת שלו לעולם איננה פסיבית; תלמידיו נדרשו תמיד להיות פעילים וחיוביים בסעד הרחמים ובמפגני האהבה. המאמינים הפסיקו להתייחס אל יהוה כאל "אדוני אלוהי צבאות." כעת הם התייחסו לאלוהות הנצחית כאל "אלוהים ואבי אדונינו ישוע המשיח." ולכל הפחות הם עשו התקדמות, גם אם במידה מסוימת הם לא הצליחו להבין עד תום את האמת לפיה אלוהים הינו גם אבי הרוח של כל יחיד.

194:3.12 (2064.4) פנטקוסט העניק לאדם בן התמותה את הכוח לסלוח על עלבונות אישיים, להישאר שליו גם נוכח חוסר-צדק משווע ביותר, להישאר בלתי-מושפע גם נוכח סכנה איומה, ולקרוא תיגר על רשעות השנאה והכעס באמצעות פעולות אהבה וסובלנות אמיצות. אורנטיה סבלה במהלך ההיסטוריה שלה מן החורבן אשר המיטו עליה מלחמות הרסניות וכבירות. כל מי שנטל חלק במאבקים האיומים הללו נחלו מפלה ניצחת. היה רק מנצח אחד; רק אחד יצא מן המאבקים המרים הללו עם מוניטין טוב משהיה – היה זה ישוע מנצרת והבשורה שלו על אודות ניצחון הרע באמצעות הטוב. הסוד לציוויליזציה טובה יותר טמון בתורתו של המאסטר על אודות אחוות האדם, הרצון הטוב של אהבה ואמון-הדדי.

194:3.13 (2065.1) עד לפנטקוסט, הדת גילתה אך ורק את האדם המבקש את האל; מאז פנטקוסט, האדם עדיין מבקש את האל, אך על העולם מאיר מפגן האל, אשר מבקש אף הוא את האדם ושולח אליו את הרוח בכדי שתשכון בקרבו, כאשר זה מצא אותו.

194:3.14 (2065.2) לפני תורת ישוע, אשר שיאה בפנטקוסט, לנשים בדתות הישנות היה מעמד רוחני מועט, אם בכלל. לאחר פנטקוסט, האישה באחוות האדם עמדה בפני האל במעמד שווה לזה של הגבר. בקרב מאה-ועשרים אלה אשר קיבלו את ביקור הרוח המיוחד הזה, היו רבות מן הנשים התלמידות, ומנת חלקן בברכות האלה השתווה למנת חלקם של המאמינים הגברים. הגבר לא יכול היה עוד להתיימר לנַכס לעצמו את סעד השירות הדתי. הפרושי יכול להמשיך ולהודות לאלוהים על כך "שלא עשני אישה, מצורע, או גוי," ואולם בקרב חסידיו של ישוע, האישה שוחררה לעד מכל האפליה הדתית המגדרית. פנטקוסט חיסלה את כלל האפליה הדתית אשר התבססה על גזע, על הבדלי תרבות, על מעמד חברתי, או על מגדר. אין להתפלא על כך שמאמיני הדת החדשה צעקו, "החירות מצויה בכל מקום שבו שוכנת רוח האדון."

194:3.15 (2065.3) הן אמו והן אחיו של יהודה נמנו על מאה-ועשרים המאמינים, וכחלק מחבורת התלמידים הזו, אף הם קיבלו את הרוח אשר שטפה כך. הם קיבלו לא פחות ולא יותר מן המתת הטובה אשר קיבלו חבריהם. חברי משפחתו הארצית של ישוע לא קיבלו שום מתת מיוחדת. פנטקוסט סימנה את קץ הכוהנים המיוחדים והאמונה במשפחות קדושות.

194:3.16 (2065.4) לפני פנטקוסט, השליחים ויתרו על הרבה עבור ישוע. הם הקריבו את בתיהם, משפחותיהם, חבריהם, רכושם הארצי ועמדותיהם. בפנטקוסט, הם העניקו את עצמם לאלוהים, והאב והבן בתגובה נתנו את עצמם לאדם – שלחו את רוחותיהם לשכון בקרב בני האדם. ההתנסות הזו של אובדן העצמי ומציאת הרוח איננה התנסות רגשית; היה זה אקט של כניעה-עצמית תבונית ושל הקדשה ללא-גבול.

194:3.17 (2065.5) פנטקוסט היווה קריאה לאחדות רוחנית בין מאמיני הבשורה. כאשר ירדה הרוח על התלמידים בירושלים, כדבר הזה בדיוק אירע בפילדלפיה, באלכסנדריה, ובכל יתר המקומות שבהם שכנו מאמיני אמת. הלכה למעשה היה נכון הדבר ש"אך לב אחד ונפש אחת היו בקרב המון המאמינים." דתו של ישוע הינה ההשפעה המאחדת החזקה ביותר אשר ידע העולם מעודו.

194:3.18 (2065.6) פנטקוסט יועד להפחית את האסרטיביות-העצמית אשר הפגינו יחידים, קבוצות, אומות וגזעים. רוח זו של אסרטיביות-עצמית היא אשר הולכת ומתעצמת לפרקים, עד אשר היא מתפרצת בצורת מלחמות הרסניות. האנושות תוכל להתאחד אך ורק באמצעים רוחניים, ורוח האמת הינה השפעה עולמית אוניברסאלית.

194:3.19 (2065.7) בואה של רוח האמת מזככת את לב האדם ומובילה את מי שמקבל אותה לגבש תכלית חיים המתמקדת אך ורק ברצון האל וברווחת בני האדם. רוח החומרנות האנוכית נבלעה במתת הרוח החדשה הזו של הזולתנות. אז כעכשיו, פנטקוסט מסמל את העובדה שישוע ההיסטורי הפך לבן אלוהי של התנסות חיה. כאשר האדם חווה בחייו במודע את האושר הזה, אושר של רוח שוטפת, התוצאה הינה שיקוי של בריאות, תמריץ לדעת ואנרגיה בלתי-פוסקת לנשמה.

194:3.20 (2065.8) לא התפילה היא אשר הביאה את הרוח ביום פנטקוסט, אך היא מאוד תורמת לקביעת יכולת הקליטה האופיינית לכל מאמין ומאמין. התפילה איננה מניעה את הלב האלוהי לתת את המתת בשפע, אך לעתים תכופות כל-כך היא מכוננת ערוצים גדולים ועמוקים יותר שבהם תוכל המתת האלוהית לזרום אל לבבותיהם ואל נשמותיהם של אלה הזוכרים להתייחד ברציפות עם בוראם באמצעות תפילה כנה וסגידת אמת.

4. ראשית הכנסייה הנוצרית

194:4.1 (2066.1) שליחיו ותלמידיו של ישוע התייאשו לחלוטין כאשר הוא נתפס בפתאומיות כזו בידי אויביו, וכאשר נצלב במהירות כזו בין שני גנבים. המחשבה על המאסטר, אשר נעצר, נקשר, הולקה ונצלב, הייתה כבדה מנשוא אפילו עבור השליחים. הם שכחו את אשר הוא לימד ואת אזהרותיו. ייתכן ש"הָיָה אִישׁ נָבִיא גִּבּוֹר בְּפֹעַל וּבְאֹמֶר לִפְנֵי הָאלוהים וְלִפְנֵי כָּל-הָעָם," אך הוא היה רחוק מלהיות המשיח שלו הם קיוו, משיח אשר ישיב את מלכות ישראל על כנה.

194:4.2 (2066.2) ואז הגיעה התחייה, עם הגאולה שהיא הביאה מן הייאוש ועם חזרתה של אמונתם באלוהיותו של המאסטר. שוב ושוב הם רואים אותו ומשוחחים איתו, והוא לוקח אותם אל הר הזיתים, שם הוא נפרד מהם לשלום ואומר להם שהוא חוזר אל האב. הוא אמר להם להישאר בירושלים עד אשר הם יקבלו את הכוחות – עד להגעת רוח האמת. וביום של פנטקוסט מגיעה המורה החדשה הזו, והם יוצאים מיד להטיף את בשורתם בכוחות מחודשים. הם חסידיו הנועזים והאמיצים של אדון חי, לא של מנהיג מובס ומת. המאסטר חי בלבבות אנשי הבשורה הללו; אלוהים איננו מהווה דוקטרינה במוחותיהם; הוא הפך לנוכחות חיה בנשמותיהם.

194:4.3 (2066.3) "וְיוֹם יוֹם הָיוּ שֹׁקְדִים לְהִיוֹת בַּמִּקְדָּשׁ לֵב אֶחָד, וַיִּבְצְעוּ אֶת הַלֶּחֶם בַּבַּיִת. וַיֹּאכְלוּ מְזוֹנָם בְּגִילָה וּבְתֹם לֵבָב, וַיְשַׁבְּחוּ אֶת הָאֱלוֹהִים וַיִּמְצְאוּ חֵן בְּעֵינֵי כָל הָעָם, וְהָאָדוֹן הוֹסִיף יוֹם יוֹם עַל הָעֲדָה אֶת הַנּוֹשָׁעִים. וַיִּמָּלְאוּ כֻלָּם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וַיְדַבְּרוּ אֶת דְּבַר הָאֱלוֹהִים בְּאֹמֶץ לֵבָב.

וּקְהַל הַמַּאֲמִינִים הָיָה לָהֶם לֵב אֶחָד וְנֶפֶשׁ אַחַת; וְאֵין אִישׁ מֵהֶם אוֹמֵר עַל אֲשֶׁר בְּיָדוֹ לִי הוּא, כִּי הַכֹּל הָיָה לָהֶם לְנַחֲלַת כֻּלָּם."

194:4.4 (2066.4) מה קרה לגברים הללו אשר ישוע הסמיך וציווה עליהם לצאת ולהטיף לבשורת המלכות, לאבהותו של האל ואחוות האדם? יש להם בשורה חדשה; הם בוערים בהתנסות חדשה; הם מלאים באנרגיה רוחנית חדשה. המסר שלהם השתנה לפתע להכרזה על המשיח אשר קם לתחייה: "יְשׁוּעַ הַנָּצְרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר נֶאֱמַן לָכֶם מֵאֵת הָאֱלֹהִים בִּגְבוּרוֹת וּבְמוֹפְתִים וּבְאֹתוֹת אֲשֶׁר הָאֱלֹהִים עָשָׂה עַל-יָדוֹ בְּתוֹכְכֶם, כַּאֲשֶׁר יְדַעְתֶּם גַּם אַתֶּם; אֹתוֹ הַנִּמְסָר עַל פִּי עֲצַת הָאֱלֹהִים הַנֶּחֱרָצָה וְיִדִיעָתוֹ מְקֻדָּם, צלבתם ורצחתם. וכך הגשים את נבואות כל הנביאים מפי האלוהים. אלוהים הקים את ישוע זה. אלוהים הפך אותו לאדון ולמשיח. עַתָּה, אַחֲרֵי הינשאוֹ בִּימִין האלוהים, לָקַח מֵאֵת אָבִיו אֶת הַבְטָחַת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וַיִּשְׁפּוֹךְ אֶת אֲשֶׁר אַתֶּם רֹאִים וְשֹׁמְעִים. לָכֵן הִנָּחֵמוּ וְשׁוּבוּ וְיִמָּחוּ חַטָּאֵיכֶם; לְמַעַן ישלח האב את המשיח אשר יועד לכם, זהו ישוע, אֲשֶׁר צָרִיךְ שֶׁיְּקַבְּלוּ אֹתוֹ הַשָּׁמַיִם עַד יְמֵי שׁוּב כָּל הַדְּבָרִים לְתִיקוּנָם."

194:4.5 (2066.5) בשורת המלכות – המסר של ישוע – השתנתה לפתע לבשורה על אודות האדון ישוע המשיח. כעת הם הטיפו על עובדות חייו, מותו ותחייתו מן המתים, ועל התקווה לחזרתו המהירה לעולם הזה על-מנת לסיים את המלאכה אשר בה החל. וכך, המסר של ראשוני המאמינים היה קשור להטפה על אודות העובדות של הגעתו הראשונה והאמונה באשר להגעתו השנייה, מאורע שהם חשבו שיתרחש בקרוב מאוד.

194:4.6 (2067.1) המשיח עומד להפוך לתורה של הכנסייה אשר הלכה והתגבשה במהירות. ישוע חי; הוא מת עבור בני האדם; הוא העניק את הרוח; הוא מגיע שוב. ישוע מילא את כל מחשבותיהם, וממנו נגזר כלל המושג שלהם על אודות האלוהים ועל כל השאר. הם התלהבו יתר-על-המידה מהדוקטרינה החדשה, קרי ש"אלוהים הינו אביו של אדוננו ישוע," מכדי לעסוק במסר הישן, ש"אלוהים הינו אביהם האוהב של כל בני האדם," ואפילו של כל אחת ואחד כיחידים. אכן, אהבת אחים נהדרת ומפגן אשר אין דומה לו של רצון טוב צמחו בקהילות המאמינים המוקדמות האלה. ואולם, היו אלה קהילות של מאמינים בישוע, לא אחווה של אחים במשפחת המלכות של האב השמימי. הרצון הטוב שלהם נבע מן האהבה אשר נולדה מן

המושג על אודות המתת של ישוע, ולא מן ההכרה באחוות בני התמותה. אף-על-פי-כן, הם נמלאו שמחה, והחיים החדשים והייחודיים אשר הם חיו משכו את כל בני האדם אל התורה אשר הם לימדו על אודות ישוע. הם שגו שגיאה גדולה בכך שהחליפו את בשורת המלכות בסיפורים ובתיאורים החיים על אודות הבשורה הזו עצמה, אך אפילו זה היווה את הדת הכבירה ביותר אשר ידעה האנושות מעודה.

194:4.7 (2067.2) ללא ספק, אחווה חדשה קמה בעולם. "הַמּוֹנֵי הַמַּאֲמִינִים הָיוּ שְׁקֵדִים עַל תּוֹרַת הַשְּׁלִיחִים וְעַל הַהִתְחַבְּרוּת, וְעַל בְּצִיעַת הַלֶּחֶם וְעַל הַתְּפִלָּה." הם כינו זה את זה אח ואחות; הם קיבלו זה את פני זה בנשיקה קדושה; הם סעדו את העניים. הייתה זו אחווה של חיים, כמו גם של סגידה. הם לא חלקו את רכושם זה עם זה מתוקף ציווי, אלא משום שביקשו לחלוק את רכושם עם אחיהם המאמינים. הם היו בטוחים כי ישוע ישוב להשלים את כינונה של מלכות האב עוד בימי חייהם. המחווה הספונטנית הזאת של שיתוף הרכוש לא נבעה ישירות מתורתו של ישוע; היא נולדה מתוך אמונתם הוודאית של הגברים והנשים הללו בכך שישוע עתיד לשוב ביום מן הימים ולסיים את מלאכתו – לכונן את המלכות. ואולם בפועל, תוצאותיו של הניסוי הזה אשר כוונותיו טובות – ניסוי של אהבת אחים אשר לא הייתה מאחוריו מחשבה – היו הרסניות ומצערות. אלפי מאמינים כנים מכרו את רכושם והוציאו את כל נכסיהם החומריים. בחלוף הזמן, משאביה של "הקומונה-השוויונית" הנוצרית הידלדלו ונגמרו – אך לא כן העולם. עד מהר החלו המאמינים באנטיוכיה לערוך מגבית על-מנת למנוע מאחיהם המאמינים בירושלים מלרעוב ללחם.

194:4.8 (2067.3) בימים האלה הם חגגו את סעודת האדון באופן שבו נוסדה; במילים אחרות, הם התאספו לסעודת רעים בצוותא, ונטלו מן הסקרמנט בסיום הארוחה.

194:4.9 (2067.4) בתחילה הם הטבילו בשם ישוע; חלפו כמעט עשרים שנה עד שהם החלו להטביל בשם "האב, הבן ורוח הקודש." טבילה הייתה כל אשר נדרש בכדי להתקבל לאחוות המאמינים. הם עדיין לא היו מאורגנים; הייתה זו פשוט האחווה של ישוע.

194:4.10 (2067.5) הכת הישועית הזו גדלה במהירות, והצדוקים שוב החלו לשים אליהם לב. הפרושים לא הוטרדו מן המצב, משום שמה שהם לימדו לא הפריע בשום אופן לקיום מצוות היהדות. אך הצדוקים החלו לכלוא את מנהיגי הכת הישועית, עד אשר לחצו עליהם לקבל את עצתו של רבן גמליאל, ממנהיגי הרבנים, אשר ייעץ להם כך: "התרחקו מן האנשים הללו ועזבו אותם במנוחה, שכן אם תורה זו מעשה ידי אדם, היא תחוסל; אך אם היא מעשה ידי האל, לא תוכלו לחסלם, ואפילו חלילה תימצאו נלחמים באלוהים." הם החליטו לדבוק בעצתו של גמליאל, ובירושלים השתררה תקופה של שקט ושלווה אשר במהלכה נפוצה במהירות הבשורה החדשה על אודות ישוע.

194:4.11 (2068.1) וכך הכול זרם על מי מנוחות בירושלים, עד אשר הגיעו מספר רב של יוונים מאלכסנדריה. שניים מתלמידיו של רודן הגיעו לירושלים והמירו רבים מבין התושבים ההלניסטיים. עם ראשוני המומרים נמנו סְטֵפָן וּבָּרְנַבָּס. היוונים המוכשרים הללו לא דבקו בהשקפה היהודית, ולא היטיבו להיצמד למנהגי הסגידה והטקס היהודיים. והיו אלה פעולותיהם של המאמינים היוונים אשר הביאו לסיום יחסי השלום בין אחוות ישוע לבין הפרושים והצדוקים. סטפן וחברו היווני החלו להטיף יותר בסגנון שבו לימד ישוע, והדבר העמיד אותם בעימות ישיר עם מנהיגי היהודים. באחת מן הדרשות הציבוריות אשר נשא סטפן, כאשר הוא הגיע לחלק השנוי במחלוקת של הדברים, הם התעלמו מכל כללי המשפט התקין ופשוט סקלו אותו למוות במקום.

194:4.12 (2068.2) וכך הפך סטפן, מנהיג הקהילה היוונית של מאמיני ישוע בירושלים, לקדוש המעונה הראשון של הדת החדשה, וכן לגורם הישיר לכינונה הרשמי של הכנסייה הנוצרית. המשבר החדש הזה גרם להכרה בכך שהמאמינים לא יכולים יותר להמשיך ככת בתוך האמונה היהודית. כולם הסכימו כי עליהם להיפרד מן הלא-מאמינים; וכחודש לאחר מותו של סטפן התארגנה הכנסייה בירושלים תחת הנהגתו של פטרוס, כאשר יעקב, אחי ישוע, הועמד בראשה.

194:4.13 (2068.3) אז פרצו מחדש הרדיפות הבלתי-פוסקות בידי היהודים, והמורים הפעילים של הדת החדשה הזו על אודות ישוע, אשר מאוחר יותר כונתה באנטיוכיה הנצרות, יצאו אל קצוות עולם בכדי להטיף על אודות ישוע. לפני תקופתו של פאולוס, היוונים הובילו את הפצת

המסר; וראשוני המיסיונרים הללו, כמו גם אלו אשר באו בעקבותיהם מאוחר יותר, צעדו בעקבות אלכסנדר מימי קדם, יצאו מעזה וצור אל אנטיוכיה, ומשם דרך אסיה הקטנה אל מקדוניה, ומשם אל רומא ואל קצוות האימפריה.

>> מסמך 194 | חלקים | תוֹכֶן הָעִנְיָנִים | מסמך 196 <<

מסמך 195

לאחר פנטקוסט

195:0.1 (2069.1) תוצאות הדרשה של פטרוס ביום של פנטקוסט, חג השבועות, היו כאלה שקבעו את המדיניות העתידית ואת תכניותיהם של מרבית השליחים באשר למאמציהם להטיף לבשורת המלכות. פטרוס היה מייסדה האמיתי של הכנסייה הנוצרית; פאולוס הביא את המסר הנוצרי אל הגויים, ואילו המאמינים היוונים הפיצו אותו ברחבי האימפריה הרומית כולה.

195:0.2 (2069.2) אף-על-פי שתחת עול הכוהנים סירבו העברים המשועבדים-למסורת, כעם, לקבל את בשורת ישוע על אודות אבהות האל ואחוות האדם, או את התורה אשר לה הטיפו פטרוס ופאולוס על אודות תחייתו של המשיח והרקעתו (הנצרות אשר באה לאחר מכן), יתר האימפריה הרומית נטה לקבל את התורה הנוצרית המתפתחת. הציוויליזציה המערבית בעת הזו הייתה אינטלקטואלית, עייפה ממלחמות וספקנית עד מאוד ביחס לכל הדתות והפילוסופיות האוניברסאליות של התקופה. עמי המערב, אשר נהנו מן התרבות היוונית, התרפקו על מסורת של עבר מפואר. הם יכלו להגות במורשת הכבירה של הישגי הפילוסופיה, האמנות, הספרות והקדמה הפוליטית. אך לצד כל ההישגים הללו, לא הייתה בידם דת המסוגלת לספק את נשמתם. כמיהותיהם הרוחניות נותרו בלא מענה.

195:0.3 (2069.3) ואל תוך זירת החברה האנושית הזו נדחפה פתע תורתו של ישוע, אשר נכללה במסר הנוצרי. סדר חיים חדש הוצג כך בפני הלבבות הרעבים של עמי המערב. משמעותו של המצב הזה הייתה עימות מידי בין מנהגי הדת הישנים יותר לבין הגרסה הנוצרית של המסר

של ישוע לעולם. שומה על עימות שכזה להסתיים בניצחון ברור של הישן, בניצחונו של החדש, או במידה מסוימת של פשרה. ההיסטוריה מעידה על כך שהמאבק הסתיים **בפשרה.** הנצרות התיימרה לאמץ יותר מדי מכדי שעם אחד יוכל לאמץ במהלך דור או שניים. לא הייתה זו פנייה רוחנית פשוטה, כמות זו אשר הציג ישוע לנשמת האדם; בראשיתה, הנצרות החליטה לאמץ גישה מובחנת ביחס לטקסי דת, לחינוך, לקסם, לרפואה, לאומנות, לספרות, למשפט, לממשל, למוסר, לשליטה בהתנהגות המינית, לפוליגמיה, ובמידה מוגבלת אפילו ביחס לעבדות. הנצרות לא הייתה רק בבחינת דת חדשה – כזו שכל האימפריה הרומית ועמי המזרח ציפו לה – אלא **סדר חברתי אנושי חדש.** וככזאת, יומרתה מיהרה לגרום להתנגשות החברתית-מוסרית של העידנים. האידיאלים של ישוע, כפי שפירשה אותם מחדש הפילוסופיה היוונית, וכפי שהם קיבלו ביטוי חברתי בדמות הנצרות, העזו כעת לקרוא תיגר על מסורות האנושות, כפי שאלה מצאו להן ביטוי באתיקה, במוסר ובדתות של הציוויליזציה המערבית.

195:0.4 (2069.4) בתחילה הנצרות הצליחה להמיר אך ורק מקרב שכבות המעמד החברתי והכלכלי הנמוכות. ואולם, עד לראשית המאה השנייה, מיטב התרבות היוונית-רומית פנתה במספרים הולכים וגדלים אל הסדר החדש הזה של האמונה הנוצרית, למושג החדש הזה באשר לתכלית החיים ולמטרת הקיום.

195:0.5 (2070.1) כיצד הצליח המסר החדש הזה ממקור יהודי, אשר כמעט ונכשל בארץ הולדתו, לקנות לו אחיזה כה מהירה וכה יעילה במיטב המוחות של האימפריה הרומית? ניצחון הנצרות על דתות הפילוסופיה ועל כתות המסתורין נבע מן הגורמים הללו:

195:0.6 (2070.2) 1. ארגון. פאולוס היה מארגן בחסד וממשיכי דרכו שמרו על הרף אשר הוא הציב.

195:0.7 (2070.3) 2. הנצרות הפכה להלניסטית לחלוטין. היא אימצה את המיטב של הפילוסופיה היוונית, כמו גם את העידית של התיאולוגיה היהודית.

195:0.8 (2070.4) 3. אך הטוב ביותר היה שהיא הכילה **אידיאל** חדש וכביר, הד חיי המתת של ישוע והשתקפות מסר הגאולה שלו לאנושות כולה.

195:0.9 (2070.5) 4. מנהיגי הנצרות היו מוכנים להתפשר עם הדת המיתראית, וכתוצאה מכך המחצית הטובה יותר מקרב מאמיניה הצטרפו לכת אשר באנטיוכיה.

195:0.10 (2070.6) 5. בדומה לכך, הדורות הבאים, המאוחרים יותר, של מנהיגי הנצרות התפשרו עוד יותר עם הפגאניזם, עד אשר אפילו הקיסר הרומי קונסטנטין הצטרף לדת החדשה.

195:0.11 (2070.7) ואולם, הנוצרים עשו עסקה טובה וממולחת עם הפגאנים, בכך שהם אימצו את טקסיהם המרהיבים, בה בעת שאילצו אותם לקבל את הגרסה ההלניסטית של הנצרות הפאוליסטית. העסקה עם הפגאנים הייתה טובה יותר מזו אשר הם עשו עם הכת המיתראית, אך אפילו הפשרה המוקדמת יותר מיקמה אותם יותר ככובשים, זאת משום שהם הצליחו לחסל את חוסר המוסריות העמוק של כת המסתורין הפרסית, כמו גם מנהגים דוחים רבים אחרים שלה.

195:0.12 (2070.8) בין אם הם נהגו בחוכמה ובין אם לאו, מנהיגי הנצרות המוקדמים התפשרו במתכוון על **האידיאלים של ישוע** במאמץ לשמר ולקדם רבים **מרעיונותיו.** ובכך הם הצליחו עד מאוד. אך בל תטעו! האידיאלים הללו של המאסטר, אשר עליהם הם התפשרו, עדיין שוכנים רדומים בתוך בשורתו, וביום מן הימים הם עתידים להפעיל את מלוא עוצמתם על העולם.

195:0.13 (2070.9) תהליך ההשפעה הפגאני על הנצרות העניק לסדר הישן מספר רב של ניצחונות פעוטים בהיבטים הטקסיים, ואולם הנוצרים יצאו כאשר ידם על העליונה, משום ש:

195:0.14 (2070.10) 1. המוסר האנושי עלה למדרגה חדשה וגבוהה הרבה יותר.

195:0.15 (2070.11) 2. העולם קיבל מושג חדש ומורחב ביותר על אודות אלוהים.

195:0.16 (2070.12) 3. תקוות האלמוות הפכה לחלק מן ההבטחה של דת מוכרת.

195:0.17 (2070.13) 4. ישוע מנצרת ניתן לנשמתו הרעבה של האדם.

195:0.18 (2070.14) רבות מן האמיתות הגדולות אשר ישוע לימד אבדו כמעט לחלוטין בתוככי הפשרות האלה של תחילת הדרך, ואולם הן עדיין שוכנות רדומות בדת הנצרות הפגאנית,

אשר למעשה הייתה הגרסה הפאוליסטית לחייו ולתורתו של בן האדם. אפילו לפני שהנצרות הפכה לפגאנית, היא הפכה הלניסטית לחלוטין. הנצרות חבה ליוונים הרבה, הרבה מאוד. היה זה יווני ממצרים, אשר עמד באומץ כה רב בניקיאה וקרא תיגר ללא-מורא נוכח הוועידה, עד אשר זו לא העזה להחביא כל-כך את המושג על אודות טיבו של ישוע, ולהעמיד בסכנת הכחדה את האמת האמיתית של משימת המתת שלו. שמו של היווני היה אתנסיוס, ואלמלא הרהיטות של המאמין הזה והלוגיקה שלו, היו טיעוניו המשכנעים של אריוס מתקבלים.

1. השפעת היוונים

195:1.1 (2071.1) תהליך ההלניזציה של הנצרות החל למעשה באותו יום רב-מאורעות שבו עמד השליח פאולוס אל מול ועידת אָרֵיוֹפָּגוֹס באתונה וסיפר לתושבי אתונה על "האלוהים הבלתי-ידוע." שם, תחת צלו של האקרופוליס, האזרח הרומי הזה הטיף ליוונים הללו את גרסתו לדת החדשה אשר מקורה בארץ היהודים שבגליל. והיה מוזר לראות את הדומה שבין הפילוסופיה היוונית להרבה מתורת ישוע. לשתיהן הייתה מטרה משותפת – שתיהן כיוונו **להופעתו של היחיד.** היוונים, להופעתו החברתית והפוליטית; ישוע, להופעתו המוסרית והרוחנית. היוונים לימדו כי הליברליות האינטלקטואלית מובילה לחירות פוליטית; ישוע לימד כי הליברליות הרוחנית מובילה לחירות דתית. השילוב של שני הרעיונות הללו גם יחד יצר אמנה חדשה וכבירה לחירות האנושית; הם בישרו על שחרורו החברתי, הפוליטי והרוחני של האדם.

195:1.2 (2071.2) שני דברים עיקריים הביאו להולדת הנצרות ולניצחונה על כל יתר הדתות אשר התחרו בה:

195:1.3 (2071.3) 1. הדעת היוונית הייתה מוכנה לשאול רעיונות חדשים וטובים אפילו מן היהודים.

195:1.4 (2071.4) 2. פאולוס וממשיכי דרכו היו בעלי-פשרה חכמים וממולחים; הם היו סוחרים

תיאולוגיים פקחים.

195:1.5 (2071.5) בזמן שפאולוס נעמד באתונה והטיף ל"יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ וְהוּא הַנִּצְלָב," היוונים היו מורעבים רוחנית; הם שאלו, התעניינו, ואכן חיפשו אמת רוחנית. אף פעם אל תשכחו כי בתחילה הרומאים נלחמו בנצרות בשעה שהיוונים אימצו אותה, והיו אלה היוונים אשר לאחר מכן הכריחו את הרומאים, פשוטו כמשמעו, לקבל את הדת החדשה הזו, לאחר השינויים אשר חלו בה, כחלק מן התרבות היוונית.

195:1.6 (2071.6) היוונים העריצו את היופי, ואילו היהודים את הקדושה, אך שני העמים כאחד אהבו את האמת. במשך מאות בשנים היוונים חשבו ברצינות ודנו בכובד ראש בכל בעיות האדם – החברתיות, הכלכליות, הפוליטיות והפילוסופיות – למעט הדת. אך ורק יוונים מעטים הקדישו מידה רבה של תשומת לב לדת; הם אפילו לא לקחו את הדת שלהם ברצינות רבה. במשך מאות בשנים הזניחו היהודים את כל שאר תחומי ההגות הללו, והקדישו את עיקר הגותם לדת. הם לקחו את הדת ברצינות רבה, ברצינות רבה מדי. כפי שתוכן המסרים של ישוע מדגים, השילוב בין מאות שנים של המחשבה של שני העמים הללו הפך כעת לכוח המניע העומד מאחורי סדר חברתי אנושי חדש, ובמידה מסוימת, סדר חדש של אמונה ומנהגים דתיים.

195:1.7 (2071.7) כאשר אלכסנדר הפיץ את הציוויליזציה ההלניסטית אל אזור המזרח הקרוב, השפעתה של התרבות היוונית כבר חדרה אל תוככי ארצות מערב הים התיכון. הפוליטיקה והדת של היוונים התאימה להם מאוד, כל עוד הם חיו בערי מדינה קטנות, ואולם הצרות החלו כאשר המלך המוקדוני העז להרחיב את יוון לכדי אימפריה, אשר השתרעה מן הים האדריאטי ועד לנהר האינדוס. האמנות והפילוסופיה של היוונים שירתו באופן מושלם את התרחבות האימפריה, ואולם הממשל הפוליטי, או הדת, של היוונים, לא צלחו לכך. לאחר שְׁערי המדינה של יוון התרחבו לכדי אימפריה, האֵלים שלהם, אלים יחסית קרתניים, נראו מעט מוזר. היוונים אכן חיפשו אחר אל אחד, אל גדול וטוב יותר, כאשר הגרסה הנוצרית של הדת היהודית הישנה יותר הגיעה אל היוונים.

(2072.1) 195:1.8 האימפריה ההלניסטית, ככזו, לא יכולה הייתה לשרוד. השפעתה התרבותית נמשכה, ואולם היא עצמה שרדה אך ורק לאחר שאימצה לעצמה מן המערב את גאונותם הפוליטית של הרומאים בכדי למשול באימפריה, ולאחר שהם קיבלו מן המזרח דת אשר האל האחד שלה היה מכובד מספיק עבור האימפריה.

(2072.2) 195:1.9 במהלך המאה הראשונה לספירה, התרבות ההלניסטית כבר הגיעה לשיאה; נסיגתה כבר החלה; הלימוד המשיך להתקדם, אך הגאונות הייתה בירידה. בדיוק בזמן הזה, הרעיונות והאידיאלים של ישוע, כפי שאלו קיבלו ביטוי חלקי בנצרות, היו חלק ממה שהציל את התרבות ואת הידע של היוונים.

(2072.3) 195:1.10 אלכסנדר תקף את המזרח כשהוא מצויד במתת התרבות של הציוויליזציה היוונית; פאולוס תקף את המערב כשהוא מצויד בגרסה הנוצרית של בשורת ישוע. והנצרות ההלניסטית השתרשה בכל אזורי המערב שבהם שלטה התרבות היוונית.

(2072.4) 195:1.11 למרות שהגרסה המזרחית של המסר של ישוע נותרה נאמנה יותר לתורתו, היא המשיכה לדבוק בגישתו הבלתי-מתפשרת של אבנר. היא מעולם לא התקדמה כמו הגרסה ההלניסטית, ולבסוף אבדה בתנועה האסלאמית.

2. ההשפעה הרומית

(2072.5) 195:2.1 הרומאים השתלטו גופא על התרבות היוונית, והחליפו את הממשל בהטלת פור בממשל ייצוגי. לאחר מכן, השינוי הזה שיחק לידי הנצרות ברומא בכך שרומא הביאה לעולם סובלנות חדשה לשפות, לעמים ואפילו לדתות חדשות.

(2072.6) 195:2.2 הרבה מן הרדיפות המוקדמות אשר חוו הנוצרים ברומא, נבעו אך ורק משום שהם הטיפו תוך שימוש אומלל במילה "מלכות." הרומאים הפגינו סובלנות כלפי כל הדתות כולן, אך רגזו מאוד מכל מה שהם הרגישו כיריבות פוליטית. וכך, כאשר תמו הרדיפות

המוקדמות האלה, אשר נבעו בעיקר מאי-הבנה, שדה התעמולה הדתי נותר פתוח לרווחה. תושב רומא התעניין במנהל פוליטי; הוא לא כל-כך התעניין באמנות ובדת, אך הוא הפגין סובלנות בלתי-רגילה כלפי שתיהן.

195:2.3 (2072.7) החוק במזרח היה קשוח ושרירותי; החוק היווני היה גמיש ואמנותי; החוק הרומי היה מכובד, ורכשו לו כבוד. החינוך הרומי הוביל לנאמנות קשוחה, כזו אשר לא נודעה כדוגמתה. הרומאים המוקדמים הקדישו את עצמם לפוליטיקה והם היו יחידים מסורים עד מאוד. הם היו כנים, קנאים ומסורים לאידיאלים שלהם, אך הם נעדרו דת ראויה לשמה. אין להתפלא אפוא על כך שמוריהם היוונים הצליחו לשכנע אותם לקבל את הנצרות של פאולוס.

195:2.4 (2072.8) והרומאים הללו אכן היו עם גדול. הם הצליחו למשול במערב משום שהם הצליחו למשול בעצמם. הכנות, המסירות והשליטה העצמית הנחושה, שאין אשר ישווה להן, היוו מצע אידיאלי לקבלתה של הנצרות ולצמיחתה.

195:2.5 (2072.9) ליוונים-רומאים הללו היה קל להתמסר רוחנית לכנסיה ממסדית, בדיוק כפי שהם התמסרו פוליטית למדינה. הרומאים נלחמו בכנסייה אך ורק כאשר הם חששו ממנה כמתחרה למדינה. מאחר שלרומא לא הייתה פילוסופיה לאומית, או תרבות משל עצמה, היא ניכסה לעצמה את התרבות היוונית ואימצה בעוז את המשיח כפילוסופיה המוסרית שלה. אף-על-פי שהנצרות הפכה לפילוסופיה המוסרית של רומא, קשה לומר שהיא הייתה הדת שלה במובן של היותה ההתנסות האישית בצמיחה הרוחנית אשר חוו אלה אשר אימצו את הדת החדשה בלב שלם. אכן אמת הדבר שיחידים רבים חדרו מבעד לקליפה של דת המדינה הזו, ומצאו מזון לנשמותיהם בדמות הערכים האמיתיים אשר שכנו במשמעויות הנסתרות של האמיתות הרדומות שבגרסה ההלניסטית והפגאנית של הנצרות.

195:2.6 (2073.1) האדם הסטואי והאופן שבו הוא פנה בנחישות "לטבע ולמצפון" רק סייע לרומא כולה להתכונן לקבלתו של המשיח, לפחות במובן האינטלקטואלי. הרומאי היה מטבעו ובהכשרתו איש חוק; הוא העריץ אפילו את חוקי הטבע. וכעת, הוא הבחין דרך הנצרות בחוקי האל המצויים בתוככי חוקי הטבע. עם אשר הצליח להעמיד אנשים כקיקרו וורגיליוס, היה בשל לנצרות הפאוליסטית ההלניסטית.

195:2.7 (2073.2) וכך, אותם יוונים אשר הפכו לרומאים, אילצו הן את היהודים והן את הנוצרים להפוך את דתם לפילוסופית, לתאם בין הרעיונות המצויים בה, למסד את האידיאלים שבה באופן שיטתי ולסגל את מנהגי הדת לצורת החיים הנוכחית. וכל אלה הסתייעו מאוד בעובדה שכתבי הקודש העבריים תורגמו ליוונית, וכי לאחר מכן נכתבה הברית החדשה בלשון היוונית.

195:2.8 (2073.3) בניגוד ליהודים ולעמים רבים אחרים, בקרב היוונים שררה זה מכבר אמונה באלמותיות, בצורה כזו או אחרת של הישרדות לאחר המוות, ומכיוון שהיה זה לב לבה של תורת ישוע, היה ברור שהם יימשכו מאוד לנצרות.

195:2.9 (2073.4) שורת ניצחונות תרבותיים של היוונים וניצחונות פוליטיים של הרומאים גיבשו את ארצות המזרח התיכון לכדי אימפריה אחת, בעלת שפה אחת ותרבות אחת, אשר הכינו את המערב לקבלתו של אל אחד. הדת היהודית סיפקה את האל האחד, אך היא לא הייתה מקובלת על היוונים-הרומיים הללו. פילון סייע להפחית במידת-מה את הסתייגויותיהם, ואולם הנצרות גילתה להם מושג אפילו טוב יותר על אודותיו של אל אחד, והם מיהרו לאמץ אותו.

3. תחת האימפריה הרומית

195:3.1 (2073.5) לאחר התבססות השלטון הפוליטי של רומא ולאחר שנפוצה הנצרות, הנוצרים מצאו את עצמם עם אל אחד, עם מושג דתי מתקדם, אך ללא אימפריה. היוונים-הרומיים מצאו את עצמם עם אימפריה כבירה, אך ללא אל אשר ראוי לשמש כמושא הסגידה הדתית וכגורם לאחדותה הרוחנית. הנוצרים קיבלו את האימפריה; האימפריה אימצה את הנצרות. הרומאי סיפק את אחדות הממשל הפוליטי; היווני, אחדות של תרבות ולימוד; הנצרות, אחדות במחשבה הדתית ובמנהגי הדת.

195:3.2 (2073.6) האימפריאליזם האוניברסאלי של רומא כבש את מסורת הלאומנות, ובפעם הראשונה בהיסטוריה אִפשר לגזעים ולאומות שונות, לקבל דת אחת, לפחות במידה מסוימת.

195:3.3 (2073.7) הנצרות זכתה לחיבה ברומא בזמן שבו התרחש עימות ער בין תורתם הנמרצת של הסטואיים לבין הבטחות הגאולה של כתות המסתורין. הנצרות הביאה נחמה מרעננת ועוצמה משחררת לְעַם של אנשים רעבים רוחנית, אשר לא הכירו את המילה "חוסר-אנוכיות".

195:3.4 (2073.8) הכוח הגדול ביותר של הנצרות נבע מן האופן שבו חיו מאמיניה חיי שירות, ואפילו מן האופן שבו הם מתו למען אמונתם בתקופות המוקדמות יותר של הרדיפות הקשות.

195:3.5 (2073.9) מה שישוע לימד על אהבת הילדים חיסל מהר מאוד את המנהג הנפוץ של הפקרת ילדים לא-רצויים למוות, ובמיוחד של תינוקות ממין נקבה.

195:3.6 (2074.1) מנהגי הסגידה המוקדמים של הנצרות נלקחו ברובם מבית הכנסת היהודי, והותאמו על-ידי הטקסים המיתראיים; מאוחר יותר, נוספה אליהם הרבה מן הטקסיות הפגאנית. עמוד השדרה של ראשית הכנסייה התבסס על גֵרים יהודיים יווניים אשר הומרו לנצרות.

195:3.7 (2074.2) המאה השנייה שלאחר הספירה הייתה הזמן הטוב ביותר בכלל ההיסטוריה של העולם לשם התקדמותה של דת טובה במערב. במהלך המאה הראשונה הנצרות הכינה את עצמה, תוך מאבקים ופשרות, על-מנת להכות שורש ולהתפשט במהירות. הנצרות אימצה את הקיסר; מאוחר יותר, הקיסר אימץ את הנצרות. היה זה עידן כביר לשם תפוצתה של דת חדשה. הייתה חירות דתית; נסעו מכל מקום אל כל מקום, והמחשבה הייתה חופשית.

195:3.8 (2074.3) הדחף הרוחני לקבלה מסויגת של הנצרות ההלניסטית הגיע אל רומא מאוחר מכדי למנוע את הנפילה המוסרית אשר החלה זה מכבר, או בכדי לפצות על ההידרדרות הגזעית אשר כבר התבססה והלכה והתגברה. הדת החדשה הזו היוותה צורך תרבותי עבור רומא הקיסרית, וחבל מאוד שהיא לא הפכה לחבל ההצלה הרוחני במובן הרחב יותר.

195:3.9 (2074.4) אפילו דת טובה לא תוכל להציל אימפריה כבירה מן ההשלכות הוודאיות של היעדר השתתפות היחיד בענייני הממשל, עודף פטרנליזם, מיסוי מוגזם ועוול גדול בגבייה, מסחר לא מאוזן עם הלבנט אשר רוקן את מאגרי הזהב, שיגעון הבידור, התקנות הרומיות,

ביזוי האישה, העבדות והניוון הגזעי, מגפות פיזיות, ומכנסיית מדינה אשר התמסדה כמעט עד לנקודה של עקרות רוחנית.

195:3.10 (2074.5) באלכסנדריה, לעומת זאת, התנאים לא היו כל-כך רעים. בתי הספר המוקדמים המשיכו ללמד את תורת ישוע אשר לא עברה שום פשרה. פַּנְתֶנֵאוּס היה זה אשר לימד את קְלֵמֶנט, ולאחר מכן הלך בעקבות נתנאל בכדי להטיף לישוע בהודו. בעוד שכמה מן האידיאלים של ישוע הוקרבו לצורך בניית הנצרות, מן ההוגנות לציין כי עד לסוף המאה השנייה, כמעט כלל המוחות הגדולים בעולם היווני-רומי היו נוצרים. הניצחון הלך ונשלם.

195:3.11 (2074.6) והאימפריה הרומית הזו שרדה די זמן בכדי להבטיח את הישרדות הנצרות אפילו לאחר התמוטטות האימפריה. ואולם לעיתים קרובות ניסינו לשער בדעתנו מה היה מתרחש ברומא ובעולם אילו בשורת המלכות הייתה מתקבלת במקום הנצרות היוונית.

4. ימי הביניים באירופה

195:4.1 (2074.7) הכנסייה, בהיותה חלק מן החברה ובת-בריתה של הפוליטיקה, נידונה להוות חלק מן ההידרדרות האינטלקטואלית והרוחנית של מה שכונה "תקופת החושך" של אירופה. במהלך התקופה הזו, הדת הפכה ליותר ויותר נזירית, סגפנית וחוקית. במובן הרוחני, הנצרות הייתה שרויה בתרדמת חורף. לאורך כל התקופה הזו התקיים לצד הדת, אשר ישנה והפכה חילונית, זרם בלתי-פוסק של מיסטיות, של התנסות רוחנית פנטסטית על גבול הבלתי-מציאותי, התנסות אשר דמתה מבחינה פילוסופית לפנתאיזם.

195:4.2 (2074.8) במהלך מאות השנים החשוכות והמייאשות האלה, הדת חזרה במידה רבה לתפוס מקום משני. היחיד כמעט ונעלם אל מול סמכות הכנסייה, מסורותיה וצוויה. איום רוחני חדש צץ בדמות יצירתה של "גלקסיית" קדושים, אשר נחשבו כבעלי השפעה מיוחדת בבתי הדין השמימיים, ולפיכך, אם היו מקבלים פנייה ראויה, היו יכולים לבקש מן האלים עבור האדם.

195:4.3 (2075.1) ואולם, מכיוון שהנצרות הפכה לחברתית ולפגאנית במידה מספקת, אף-על-פי שלא עלה בידה לעצור את בואם של ימי החושך, היא הייתה מוכנה דיה על-מנת לשרוד את תקופת החשיכה המוסרית ואת התקיעות הרוחנית הממושכת הזו. והיא אכן שרדה את הלילה הארוך של הציוויליזציה המערבית, ועדיין היוותה השפעה מוסרית בעולם בשעה שהנץ שחר הרנסנס. שיקומה של הנצרות לאחר ימי הביניים הוליד כתות נוצריות רבות, אמונות אשר התאימו במיוחד לסוגי האישיות האנושיים האינטלקטואליים, הרגשניים והרוחניים. ורבות מן הקבוצות הנוצריות המיוחדות האלה עודן מתקיימות בזמן הכנתה של מצגת זו.

195:4.4 (2075.2) הנצרות מדגימה את ההיסטוריה של נביעתה מתוך התמרה בלתי-מכוונת מן הדת של ישוע לדת על אודות ישוע. בנוסף, היא מציגה את ההתנסות שלה בשעה שהפכה הלניסטית, פגאנית, חילונית וממסדית, וכאשר סבלה מהידרדרות אינטלקטואלית, מניוון רוחני, מתרדמת חורף מוסרית, כאשר עמדה בפני סכנת הכחדה, ולאחר מכן התעוררה, התפצלה, ולאחרונה השתקמה במידה מסוימת. אילן יוחסין שכזה מעיד על החיוניות הטבועה בה, ועל יכולת שיקום כבירה. ואותה נצרות ממש מתקיימת היום בעולם המתורבת של עמי המערב, והיא עומדת פנים-אל-פנים נוכח מאבק על קיומה, סכנה המאיימת עליה אף יותר מכל המשברים החשובים אשר אפיינו בעבר את המאבק שלה לעליונות.

195:4.5 (2075.3) הדת ניצבת כעת נוכח האתגר של מוחות העידן המדעי החדש והנטיות החומרניות. במאבק הכביר הזה בין החילוני לבין הרוחני, הדת של ישוע עתידה לנצח בסופו של דבר.

5. הבעיה המודרנית

195:5.1 (2075.4) המאה העשרים העמידה לפתחן של הנצרות ושל כל הדתות האחרות בעיות חדשות הדורשות פתרון. ככל שציוויליזציה מעפילה, האדם – במאמציו לייצב את החברה

ולפתור את בעיותיה החומריות – נדרש יותר ויותר להתאמץ ולמלא את חובתו "לבקש קודם את מציאויות השמים."

195:5.2 (2075.5) האמת גורמת לעיתים קרובות לבלבול כאשר היא מבותרת, מופרדת, מבודדת ועוברת יותר מדי ניתוחים. האמת החיה מלמדת את מבקש האמת באופן הנכון, רק כאשר מאמצים אותה במלואה כמציאות רוחנית חיה, ולא בדמות עובדת מדע החומר, או כהשראה המעוררת אמנות כלשהי המתווכת אותה.

195:5.3 (2075.6) הדת הינה התגלות ייעודו האלוהי והנצחי של האדם. הדת הינה התנסות רוחנית ואישית לחלוטין, ולעולם יש להפריד בינה לבין צורות המחשבה הגבוהות האחרות של האדם, כדוגמת:

195:5.4 (2075.7) 1. הגישה הלוגית של האדם לדברי מציאות החומר.

195:5.5 (2075.8) 2. ההערכה האסתטית אשר רוחש האדם ליופי המנוגד לכיעור.

195:5.6 (2075.9) 3. ההכרה האתית של האדם את מחויבויותיו לחברה ואת חובותיו הפוליטיות.

195:5.7 (2075.10) 4. אפילו החוש המוסרי של האדם, כשלעצמו, איננו דתי.

195:5.8 (2075.11) הדת מיועדת למצוא את אותם ערכי היקום אשר מניעים לאמונה, לאמון ולביטחון; שיאה של הדת הינה הסגידה. הדת מגלה עבור הנשמה את אותם ערכים עליונים אשר מנוגדים לערכים היחסיים אשר מגלה הדעת. ניתן להגיע לתובנה על-אנושית מעין זו, אך ורק באמצעות חוויה דתית אמיתית.

195:5.9 (2075.12) לא ניתן לתחזק מערכת חברתית קבועה ללא מוסריות המתבססת על מציאויות הרוח, ממש כשם שלא תיתכן מערכת שמש ללא כבידה.

195:5.10 (2076.1) אל תנסו לספק בתקופת חיים קצרה אחת בגוף את הסקרנות אשר מביעה הנשמה, או את כל יצר ההרפתקנות שבה. היו סבלניים! אל תתפתו להשתעשע בהפקרות של הרפתקאות זולות ומטונפות. שימרו על האנרגיה שלכם ואזרו את תשוקתכם; היו רגועים בזמן ההמתנה להופעתה של הנתיבה האינסופית של ההרפתקה המדורגת ושל הגילוי המרטיט.

195:5.11 (2076.2) בתוככי הבלבול באשר למקורותיו של האדם, בל תשכחו את ייעודו הנצחי. בל תשכחו כי ישוע אהב אפילו ילדים קטנים, וכי הוא הבהיר לתמיד את ערכה האדיר של האישיות האנושית.

195:5.12 (2076.3) כאשר אתם מתבוננים בעולם, זכרו כי כתמי הרוע השחורים אשר אתם רואים מוצגים על הרקע הלבן של הטוּב הבסיסי. אינכם מתבוננים אך בכתמים לבנים עגומים אשר מופיעים על רקע שחור של רוע.

195:5.13 (2076.4) כאשר יש כל-כך הרבה אמת טובה אשר ניתן לתת לה ביטוי ולהטיף לה, מדוע בני האדם מקדישים זמן רב כל-כך לרוע המצוי בעולם רק משום שהוא נדמה כעובדה? יפי ערכי הרוח של האמת נעימים יותר ומרוממים יותר מתופעות הרוע.

195:5.14 (2076.5) במסגרת הדת, ישוע הטיף להתנסוּת, והוא השתמש בשיטה הזו ממש כשם שהמדע המודרני דבק בטכניקות הניסוי. הנחייתה של הבוננות הרוחנית מובילה אותנו למצוא את אלוהים, אך אנו מתקרבים לבוננות הזו של הנשמה באמצעות אהבת מה שיפה, חיפוש האמת, הנאמנות לחובתנו, והסגידה לטוּב האלוהי. ואולם, מכל הערכים הללו, המַנְחָה האמיתית המובילה לבוננות אמת הינה האהבה.

6. חומרנות

195:6.1 (2076.6) שלא במתכוון, הכניסו המדענים את האנושות לפאניקה חומרנית; הם גרמו לשוד של בנק המוסר של ההיסטוריה, אך בבנק ההתנסות האנושית הזה מופקדים נכסים רוחניים עצומים; הוא יכול לעמוד בתביעות אשר תובעים ממנו. רק מי שאינו חושב ייכנס לפאניקה ביחס לנכסי הרוח של המין האנושי. כאשר תסתיים הפאניקה החומרנית-חילונית, נמצא כי דתו של ישוע לא פשטה את הרגל. בנק הרוח של מלכות השמים ישלם במטבע של אמונה, תקווה, וביטחון מוסרי לכל מי שיתבע זאת ממנו "בשמו."

195:6.2 (2076.7) בלא קשר לקונפליקט לכאורה שבין החומרנות לבין תורתו של ישוע, אתם יכולים להיות בטוחים בכך שבעידנים אשר יבואו תצא תורתו של המאסטר וידה על העליונה. לאמיתו של דבר, דת אמיתית איננה יכולה להיות חלוקה עם המדע; היא כלל אינה עסוקה בדברים של חומר. אף כי הדת אוהדת את המדע, היא הינה אדישה כלפיו ומתרכזת כולה **במדען** עצמו.

195:6.3 (2076.8) רדיפת הידע לכשעצמו, ללא הפירוש הנלווה של החוכמה והבוננות הרוחנית של ההתנסות הדתית, מובילה בסופו של דבר את האדם לפסימיות ולייאוש. ידע מועט אכן מעורר דאגה.

195:6.4 (2076.9) בזמן כתיבת המילים האלה, כבר חלף החלק הגרוע של עידן החומרנות; כבר מתחיל לזרוח שחר של הבנה טובה יותר. אף כי המוחות הטובים יותר של עולם המדע כבר אינם דבקים בפילוסופיה חומרנית לחלוטין, האנשים הפשוטים עדיין נוטים לכיוון הזה בשל מה שהם למדו בעבר. ואולם, העידן הזה של הריאליזם הפיזי הינו פרק חולף בחיי האדם עלי אדמות. המדע המודרני לא נגע בדת האמיתית – בתורתו של ישוע, כפי שזו מתבטאת בחיי מאמיניו. כל מה שהמדע עשה היה חיסול האשליות הילדותיות של הפירושים השגויים של החיים.

195:6.5 (2077.1) ביחס לחייו של אדם על הארץ, המדע מהווה התנסות כמותית, ואילו הדת מהווה התנסות איכותית. המדע עוסק בתופעות; הדת, במקורות, בערכים ובמטרות. מי שמגדיר **גורמים** בכדי להסביר תופעות פיזיות, מתוודה על בורותו באשר לדברים האולטימטיביים, ובסופו של דבר, המדען מובל בחזרה אל הגורם הגדול הראשון – אל האב האוניברסאלי של פרדיס.

195:6.6 (2077.2) המעבר האלים מעידן הניסים אל עידן המכונות מתברר כמאוד מטריד עבור האדם. הפקחות והגמישות של הפילוסופיות הכוזבות של המכניזם, מזימות את טיעוני המכניסטיים. הקלילות המנטאלית הקטלנית של האדם החומרני מפריכה לתמיד את טענותיו כי היקום הינו תופעה אנרגטית עיוורת וחסרת תכלית.

195:6.7 (2077.3) הן הטבעיות המכניסטית אשר מפגינים אנשים מחונכים-לכאורה, והן החילוניות נטולת המחשבה אשר מפגין האיש ברחוב עוסקות אך ורק **בדברים;** הן נעדרות

לחלוטין כל ערך, אישור, או סיפוק מטבע רוחני, וכן, הן נטולות אמונה, תקווה והבטחה נצחית. אחת מהבעיות הגדולות ביותר של החיים המודרניים היא שהאדם חושב שהוא עסוק מדי מכדי למצוא זמן עבור מדיטציה רוחנית ועבור מסירות דתית.

195:6.8 (2077.4) החומרנות מצמצמת את האדם לכדי אוטומט חסר-נשמה, והופכת אותו לסמל אריתמטי אשר מוצא מקום חסר-ישע בנוסחה המתמטית של יקום בלתי-רומנטי ומכאניסטי. ואולם, מניין מגיע כל היקום המתמטי העצום הזה ללא מתמטיקאי רב-אומן? המדע יכול לתהות על שימור החומר, אך הדת נותנת תוקף לשימור נשמת האדם – והיא עוסקת בהתנסויות שלהם ביחס למציאויות רוחניות ולערכים נצחיים.

195:6.9 (2077.5) הסוציולוג החומרני של היום סוקר קהילה, כותב עליה דו"ח ומותיר את האנשים כפי שמצא אותם. לפני אלף-תשע-מאות שנה, חזו תושבי הגליל הבלתי-משכילים בישוע הנותן את חייו כמתת רוחני למען התנסותו הפנימית של האדם, ואז הם הלכו והפכו לגמרי את כלל האימפריה הרומית.

195:6.10 (2077.6) ואולם, מנהיגי הדת שוגים שגיאה גדולה כאשר הם מנסים לקרוא את האדם המודרני אל הקרב הרוחני בתקיעת החצוצרות של ימי הביניים. הדת חייבת לרכוש לעצמה סיסמאות חדשות ועדכניות. לא הדמוקרטיה, ולא שום תרופת פלא אחרת, תוכלנה להחליף את הקדמה הרוחנית. אף-על-פי שדתות כוזבות עלולות לייצג התחמקות מן המציאות, בבשורתו הציג ישוע בפני האדם בן התמותה את שער הכניסה ממש אל מציאות נצחית של קידמה רוחנית.

195:6.11 (2077.7) אם נאמר כי הדעת "הגיחה" מן החומר, לא נסביר בכך דבר. אם היקום היה אך ורק מנגנון והדעת הייתה בלתי-נפרדת מן החומר, לעולם לא היינו מקבלים שני פירושים שונים לכל תופעה נצפית. המושגים של אמת, יופי וטוב, אינם חלק אינהרנטי מן הפיזיקה, ואף לא מן הכימיה. מכונה אינה יכולה **לדעת**, קל וחומר לדעת אמת, לרעוב לצדיקות ולהוקיר את הטוב.

195:6.12 (2077.8) ייתכן שהמדע הינו חומרי, אך בה-בעת דעתו של המדען אשר מבחין באמת הינה על-חומרית. החומר איננו יודע את האמת, ואף לא יוכל לאהוב את החסד, או להתענג על מציאויות רוח. האמונות המוסריות המבוססות על ההארה הרוחנית והנובעות מן ההתנסות

האנושית, הינן מציאותיות וודאיות בדיוק כמו ההיסקים המתמטיים המבוססים על התצפיות הפיזיות, אלא שהן ברמה אחרת וגבוהה יותר.

195:6.13 (2077.9) אילו היו בני-אדם מכונות ותו לא, הם היו מגיבים ליקום החומרי באופן פחות או יותר אחיד. לא הייתה מתקיימת האינדיבידואליות, קל וחומר האישיות.

195:6.14 (2077.10) עובדת המנגנון המוחלט של פרדיס במרכז של יקום היקומים, בנוכחות הרצון הבלתי-מסויג של המקור והמרכז השני, מבטיחה בוודאות ולתמיד כי הדטרמיניזם איננו החוק הבלעדי של הקוסמוס. המטריאליזם מצוי שם, אך הוא איננו בלעדי; המכניזם מצוי שם; אך הוא איננו בלתי-מסויג; הדטרמיניזם מצוי שם, אך אינו מצוי שם לבדו.

195:6.15 (2078.1) יקום החומר הסופי היה הופך לבסוף לאחיד ולדטרמיניסטי, אלמלא נוכחותם המשולבת של הדעת ושל הרוח. השפעתה של הדעת הקוסמית ממשיכה כל העת להחדיר ספונטאניות אפילו לעולמות החומר.

195:6.16 (2078.2) החופש או היוזמה, אשר מצויים בכל עולם ועולם בקיום, עומדים ביחס ישר לשיעור ההשפעה הרוחנית ולשליטתה של הדעת הקוסמית; במילים אחרות, בהתנסות האנושית, הם עומדים ביחס ישר לשיעור של העשייה בפועל את "רצון האב." ולפיכך, התחלת החיפוש שלכם אחר האל, מהווה את ההוכחה הניצחת לכך שאלוהים מצא אתכם זה מכבר.

195:6.17 (2078.3) חיפוש כן אחר הטוב, היופי, והאמת מוביל למציאת האל. וכל תגלית מדעית מדגימה את קיומם הן של החופש והן של האחדות ביקום. המגלה רוצה להיות חופשי לגלות. הדבר המתגלה הינו אמיתי ונדמה כאחיד, שאלמלא כן הוא לא היה יכול להיוודע כדבר.

7. פגיעותה של החומרנות

195:7.1 (2078.4) כמה מטופש מצד האדם בעל הדעת החומרנית להרשות לתיאוריות פגיעות מעין אלה, כדוגמת היקום המכניסטי, לשלול ממנו את המשאבים הרוחניים העצומים של ההתנסות האישית בדת של אמת. העובדות אף-פעם אינן מתווכחות עם אמונה רוחנית אמיתית; התיאוריות עשויות לעשות כן. מוטב למדע להקדיש את עצמו לחיסולן של האמונות הטפלות, מאשר לנסות ולמוטט את האמונה הדתית – את האמונה האנושית במציאויות הרוח ובערכי אלוה.

195:7.2 (2078.5) ראוי למדע לתרום לאדם באופן חומרי את מה שתורמת לו הדת מבחינה רוחנית; להרחיב את אופקיו בחיים ולהעצים את אישיותו. מדע של אמת לא ייכנס לוויכוח עם הדת. "השיטה המדעית" איננה אלא אמת מידה אינטלקטואלית למדידת הרפתקאות החומר וההישגים הפיזיים. ואולם, מכיוון שהוא חומרי ואינטלקטואלי בלבד, לחלוטין אין לו יכולת להעריך את מציאויות הרוח ואת ההתנסויות הדתיות.

195:7.3 (2078.6) חוסר העקביות של המכניסט המודרני הוא זה: אילו היה היקום אך ורק יקום של חומר, ואילו היה האדם אך ורק מכונה, אזי אדם שכזה לא היה יכול כלל להכיר את עצמו כמכונה שכזו, ובאותה המידה, אדם-מכונה זה היה בלתי-מודע לחלוטין לעובדת קיומו של יקום חומרי מעין זה. הייאוש החומרני של המדע המכניסטי לא הצליח להכיר בעובדת קיומה של דעת אשר בה-שוכנת-רוח של אותו המדען אשר תובנתו העל-חומרית היא המנסחת את **המושגים** השגויים והלוקים בסתירה-פנימית על אודות יקום מטריאליסטי.

195:7.4 (2078.7) ערכי פרדיס נצחיים ואינסופיים של אמת, יופי וטוב, מתחבאים בתוככי עובדות התופעות של יקומי הזמן והמרחב. ואולם, נדרש מבט של אמונה של אדם אשר נולד מן הרוח בכדי לגלות ולהבחין בערכים הרוחניים הללו.

195:7.5 (2078.8) המציאויות וערכי ההתקדמות הרוחנית אינן "השלכה פסיכולוגית" – הם אינם רק חלום מופלא בהקיץ של הדעת החומרית. דברים מעין אלה הינם תחזיותיו הרוחניות של המכוונן השוכן, רוח האלוהים אשר חיה בדעת האדם. ואל תניחו להתעסקויות שלכם בהצצות הקטנות שלכם אל מה שמצאתם על "היחסיות", להפריע למושגיכם על אודות נצחיותו של האל ואינסופיותו. וככל שתבקשו וככל שתידרשו חברתית **לביטוי-עצמי**, אל נא

תשגו ותתעלמו מן הצורך לאפשר את **ביטוי-המכוונן,** הביטוי של העצמי האמיתי והטוב יותר שלכם.

195:7.6 (2079.1) אילו היה זה אך יקום חומרי, האדם החומרי לא היה מצליח אף-פעם לגבש מושג על אודות טיבו המכניסטי של קיום חומרי לגמרי שכזה. כשלעצמו, **המושג המכניסטי** על אודות היקום הינו תופעת דעת בלתי-חומרית, ומקור הדעת כולה ממקור בלתי-חומרי, גם אם נדמה כי הדעת מותנית לחלוטין בחומר ונשלטת לגמרי באופן מכניסטי.

195:7.7 (2079.2) המנגנון המנטאלי המפותח-חלקית של בן התמותה אינו ניחן ביתר עקביות וביתר חוכמה. לעיתים קרובות הרמייה של האדם גוברת על ההיגיון שלו וחומקת מן הלוגיקה שלו.

195:7.8 (2079.3) הפסימיזם של האדם המטריאליסטי הפסימי ביותר הוא כשלעצמו הוכחה מספקת לכך שהיקום של הפסימיסט איננו לגמרי חומרי. הן האופטימיזם והן הפסימיזם הינם תגובות מושגיות בדעת אשר מודעת **לערכים** כמו גם **לעובדות.** אילו היה היקום מה שהמטריאליסט חושב שהוא, האדם, שהיה כמכונה אנושית, היה נעדר כל יכולת להכיר בעובדה הזו באופן מודע. אילו לדעת אשר נולדה-מן-הרוח לא הייתה מודעות למושג של **ערכים,** האדם כלל לא יכול היה להכיר בעובדת המטריאליזם ביקום ובתופעות המכניסטיות של פעולת היקום. מכונה אחת לא יכולה להיות מודעת באשר לטיבה או לערכה של מכונה אחרת.

195:7.9 (2079.4) פילוסופיה מכניסטית על אודות החיים והיקום איננה יכולה להיות מדעית, זאת לפי שהמדע עוסק אך ורק בחומרים ובעובדות. שומה על הפילוסופיה להיות על-מדעית. אף-על-פי שהאדם אכן הינו עובדה חומרית בטבע, **חייו** הינם תופעה המתעלה מעל לרמות החומר בטבע, זאת לפי שהם מפגינים את איכויות השליטה של הדעת ואת איכויות היצירתיות של הרוח.

195:7.10 (2079.5) מאמציו הכנים של האדם להפוך למכניסט מייצגים את התופעה הטראגית של המאמץ חסר-התוחלת להתאבד אינטלקטואלית ומוסרית. ואולם, האדם איננו יכול לעשות זאת.

195:7.11 (2079.6) אילו היה היקום חומרי בלבד, ואילו היה האדם מכונה גרידא, לא היה קיים המדע אשר הודות לו יאזור המדען עוז ויציע כהשערה את המכניסטיות של היקום. מכונות אינן יכולות למדוד, לסווג, או להעריך את עצמן. אך ורק ישות בעלת מעמד נעלה-על-המכונה תוכל לבצע פעולה מדעית מעין זו.

195:7.12 (2079.7) אילו המציאות ביקום הייתה רק של מכונה כבירה אחת, אזי על-מנת להכיר **בעובדה** הזו ולהיות מודע **לתובנה שבהערכה מעין זו,** היה חייב האדם להימצא מחוץ ליקום ולהיות נפרד ממנו.

195:7.13 (2079.8) אילו היה האדם מכונה בלבד, כיצד היה מצליח האדם הזה **להאמין** בכך שהוא רק מכונה, או **לטעון** כי הוא יודע זאת? מכונה גרידא לעולם לא תתאפיין ביכולת להעריך את עצמה באופן המודע לעצמו. המכניסט המודע לעצמו והמכריז על עצמו ככזה, הינו המענה הטוב ביותר למכניזם. אילו היה המטריאליזם עובדה, לא היה יכול להתקיים מכניסט מודע לעצמו. ואף נכון הדבר שלפני שאדם יכול לפעול באופן בלתי-מוסרי, עליו להיות קודם אדם מוסרי.

195:7.14 (2079.9) הטענה עצמה על המטריאליזם מרמזת על התודעה העל-חומרית של הדעת אשר מתיימרת לטעון לדוגמה שכזו. מכניזם עשוי להידרדר, אך לעולם הוא איננו יכול להתקדם. מכונות אינן חושבות, יוצרות, חולמות, שואפות, מחזיקות באידיאלים, רעבות לאמת, או צמאות לצדיקות. הן אינן מניעות את חייהן באמצעות התשוקה לשרת מכונות אחרות, או הבחירה, כתכלית של התקדמות נצחית, במשימה הנשגבת של מציאת האל והשאיפה להידמות לו. מכונות אף-פעם אינן אינטלקטואליות, רגשניות, אסתטיות, אתיות, מוסריות או רוחניות.

195:7.15 (2079.10) האמנות מוכיחה כי האדם איננו מכניסטי, אך היא איננה מוכיחה כי הוא הינו אלמוֹתי מבחינה רוחנית. האמנות הינה התווך המורונטי של בני התמותה, השדה המתווך שבין האדם, כאדם חומרי, לאדם, כאדם רוחני. השירה הינה ניסיון לחמוק ממציאויות החומר אל ערכי הרוח.

(2080.1) 195:7.16 בציוויליזציה גבוהה נמצא כי האמנות הופכת את המדע לאנושי, ואילו הדת האמיתית – התובנות על אודות מציאויות רוחניות ונצחיות – הופכת את האמנות לרוחנית. האמנות מייצגת את האופן שבו מעריך האדם את המציאות בזמן-מרחב. הדת הינה אימוץ של ערכים קוסמיים, והיא מצביעה על התקדמות נצחית בדמות הרקעה והתרחבות רוחנית. האמנות של הזמן מסוכנת אך ורק כאשר היא הופכת עיוורת באשר לאמות המידה הרוחניות של התבניות האלוהיות, אשר הנצח משקף כמציאות הצללים של הזמן. אמנות אמיתית הינה התפעול היעיל של הדברים החומריים של החיים; הדת הינה ההתמרה הנאצלת של עובדות החומר של החיים, והיא אף-פעם איננה חדלה מההערכה הרוחנית שלה את האמנות.

(2080.2) 195:7.17 כמה טיפשי להתיימר ולטעון שאוטומט יכול להגות פילוסופיה של אוטומטיות, וכמה מגוחכת ההנחה שהוא מתיימר לגבש מושג שכזה על אחיו, האוטומטים האחרים!

(2080.3) 195:7.18 כל פרשנות מדעית באשר ליקום החומרי הינה חסרת-ערך, אלא אם כן היא מכירה **במדען.** שום הערכה של האמנות איננה אותנטית, אלא אם כן היא מכירה בערכו של האמן. שום הערכה של אמות המוסר איננה כדאית, אלא אם כן היא כוללת את **האדם המוסרי.** שום הכרה בפילוסופיה איננה בונה אם היא מתעלמת מן **הפילוסוף,** והדת איננה יכולה להתקיים ללא התנסותו האמיתית של **האדם הדתי,** אשר באמצעות התנסות זו ממש הוא מבקש למצוא את האל ולדעת אותו. בדומה לכך, יקום היקומים הינו חסר-משמעות בנפרד מן "האני הוא", האל האינסופי אשר ברא אותו ואשר מנהל אותו ברציפות.

(2080.4) 195:7.19 המכניסטים – הומניסטים – נוטים להיסחף בזרמי החומר. האידיאליסטים והאנשים הרוחניים **מעזים** להשתמש במשוטיהם בחוכמה ובכוח על-מנת לסגל את זרמי האנרגיה אשר נדמים כזורמים באופן חומרי לגמרי.

(2080.5) 195:7.20 המדע חי על פי המתמטיקה של הדעת; המוזיקה מבטאת את קצב הרגשות. הדת הינה הקצב הרוחני של הנשמה, קצב המצוי בהרמוניה בזמן-מרחב עם תווי המנגינה

הגבוהה יותר, הנצחית, של האינסופיות. ההתנסות הדתית אכן מהווה דבר-מה על-מתמטי בחיי האדם.

195:7.21 (2080.6) בשפה, האלף-בית מייצג את המנגנון המטריאליסטי, בעוד שהמילים מבטאות את המשמעות של אלפי מחשבות, רעיונות כבירים ואידיאלים נאצלים – באשר לאהבה ולשנאה, לפחדנות ולאומץ – ומייצגות את פעולות הדעת בטווח אשר מגדירים חוקי החומר וחוקי הרוח, תחת הכוונת רצון האישיות, ותחת הגבלת התנאים האינהרנטיים למצב.

195:7.22 (2080.7) היקום איננו כמו החוקים, המנגנונים וביטויי האחדות אשר מגלה המדען, ושאותם הוא מחשיב כמדע, אלא דווקא כמו **המדען** הסקרן, החושב, הבוחר, היצירתי, המשלב והבוחן, אשר צופה בתופעות היקום ומסווג את העובדות המתמטיות המהוות חלק אינהרנטי מן ההיבט החומרי של הבריאה. היקום אף איננו כמו האמנות של האומן, אלא דווקא כמו **האמן** המתאווה, החולם, השואף והמתקדם, אשר מבקש להתעלות מעל לְעולם דברי החומר במאמץ להשיג מטרה רוחנית.

195:7.23 (2080.8) המדען, ולא המדע, הוא זה אשר מבחין במציאות של יקום מתפתח ומתקדם של אנרגיה וחומר. האמן, ולא האמנות, הוא זה המעיד על קיומו של העולם המורונטי המצוי בתווך שבין הקיום החומרי והחירות הרוחנית. האדם הדתי, ולא הדת, הוא זה אשר מוכיח את קיומן של מציאויות הרוח ושל הערכים האלוהיים אשר ניתן לפגוש בהתקדמות הנצח.

8. הטוטליטריאניזם החילוני

195:8.1 (2081.1) ואולם, אפילו לאחר שהמטריאליזם והמכניזם חוסלו פחות-או-יותר, השפעתה ההרסנית של החילוניות במאה העשרים היא אשר עדיין מאפילה על ההתנסות הרוחנית של מיליוני נשמות אשר אינן חושדות בכך כלל.

195:8.2 (2081.2) החילוניות המודרנית קודמה בידי שתי השפעות כלל עולמיות. אביה של החילוניות היה הגישה צרת-המוחין ונטולת האל של מה שמכונה המדע – המדע האתאיסטי – במהלך המאה התשע-עשרה והמאה העשרים. אֵם החילוניות המודרנית הייתה הכנסייה

הנוצרית הטוטליטרית של ימי הביניים. החילוניות נולדה כמחאה הולכת וגוברת כנגד שליטתה המוחלטת-כמעט של הכנסייה הנוצרית הממוסדת בציוויליזציה המערבית.

195:8.3 (2081.3) בזמן ההתגלות הנוכחית, האקלים האינטלקטואלי והפילוסופי השורר באמריקה, כמו גם באירופה, הינו בהחלט חילוני במובחן – הומניסטי. במשך שלוש-מאות שנה הפכה המחשבה המערבית ליותר ויותר חילונית. השפעת הדת הפכה שולית יותר ויותר, במידה נרחבת כמנהג טקסי. מרבית תושבי הציוויליזציה המערבית אשר מעידים על עצמם כנוצרים, הינם בפועל, שלא מדעת, חילונים.

195:8.4 (2081.4) על-מנת לשחרר את המחשבה ואת החיים של עמי המערב מן האחיזה המנוונת של השפעה ממסדית דתית טוטליטרית, נדרש כוח כביר, נדרשה השפעה עצומה. החילוניות אכן שברה את האחיזה של שליטת הכנסייה, וכעת בתורה היא מאיימת לכונן שליטה חדשה ונטולת-אֵל בלבבות ובדעת בני האדם המודרניים. המדינה הפוליטית הרודנית והדיקטטורית הינה צאצא ישיר של המטריאליזם המדעי ושל החילוניות הפילוסופית. מיד לאחר שהחילוניות שחררה את האדם משליטתה של הכנסייה הממסדית, היא מוכרת אותו כעבד לידי המדינה הטוטליטרית. החילוניות משחררת את האדם מן השעבוד לממסד הדתי, אך ורק בכדי לבגוד בו ולמסרו לידי השעבוד של הרודנות הפוליטית והכלכלית.

195:8.5 (2081.5) המטריאליזם מכחיש את אלוהים, החילוניות פשוט מתעלמת ממנו; לפחות כך היא נהגה לעשות בהתחלה. לאחרונה סיגלה לעצמה החילוניות גישה מיליטנטית יותר, והחלה להתיימר לתפוש את המקום של אותה דת אשר בעבר היא התנגדה לשעבוד הטוטליטרי שלה. החילוניות במאה העשרים נוטה לטעון כי האדם איננו זקוק לאלוהים. אך היזהרו! הפילוסופיה נטולת-האל הזו של החברה האנושית תוביל רק לחוסר-שקט, לאיבה, לאומללות, למלחמות ולאסונות כלל עולמיים.

195:8.6 (2081.6) החילוניות אף-פעם לא תוכל להביא לאנושות שלווה. דבר לא יוכל לתפוש את מקומו של האל בחברה האנושית. אך שימו לב היטב! אל תמהרו לוותר על התועלות ועל הרווחים של המהפכה החילונית ושל השחרור מהטוטליטריאניזם של הממסד הדתי. כתוצאה מן המהפכה החילונית, נהנית היום הציוויליזציה המערבית מחירויות ומסיפוקים רבים.

השגיאה הגדולה של החילוניות הייתה זו: לאחר שהיא התקוממה כנגד שליטתה המוחלטת-כמעט של הסמכות הדתית בחיים, ולאחר שהיא השיגה את השחרור מרודנות הממסד הדתי, החילונים המשיכו וכוננו התקוממות כנגד אלוהים עצמו, לעיתים בסתר ולעיתים בגלוי.

195:8.7 (2081.7) אתם חבים למהפכה החילונית את היצירתיות המדהימה של התעשייה האמריקנית, ואת הקדמה החומרית חסרת התקדים של הציוויליזציה המערבית. ולפי שהמהפכה החילונית הלכה רחוק מדי ואיבדה את הקשר אל אלוהים ואל **דת אמיתית,** קיבלתם גם את התוצאות הבלתי-רצויות בדמות מלחמות עולם וחוסר-יציבות בינלאומית.

195:8.8 (2081.8) אין הכרח להקריב את האמונה באלוהים על-מנת ליהנות מברכותיה של המהפכה החילונית המודרנית: סובלנות, שירותי חברה, ממשל דמוקרטי וחירות-פרט. החילוניים לא היו חייבים להילחם עם הדת האמיתית בכדי לקדם את המדע ובכדי לפתח את החינוך.

195:8.9 (2082.1) ואולם החילוניות היא איננה ההורה היחידי של כל היתרונות אשר התקבלו לאחרונה בחיים. לתועלות אשר התקבלו במאה העשרים תרמו לא רק המדע והחילוניות, אלא גם פעולתם הרוחנית של חייו ותורתו של ישוע מנצרת, אשר אינם מוכרים ואשר לא זכו להכרה.

195:8.10 (2082.2) ללא אלוהים, ללא הדת, לעולם לא תוכל החילוניות המדעית לתאם בין כוחותיה, להביא לידי הרמוניה בין האינטרסים, הגזעים והכוחות הלאומניים המנוגדים זה לזה והנלחמים זה בזה. על אף הישגים חומריים אשר לא נודעו כמותם, החברה האנושית החילונית מתפוררת לאיטה. הכוח המאחד העיקרי אשר מתנגד להתפרקות הזו אשר מקורה ביריבות, הוא הלאומנות. והלאומנות הינה המחסום העיקרי בדרך לשלום עולמי.

195:8.11 (2082.3) החולשה הטבועה בחילוניות טמונה בכך שהיא זונחת את האתיקה ואת הדת לטובת הפוליטיקה והכוח. פשוט לא תוכלו לכונן את אחוות האדם תוך התעלמות מאבהותו של האל, או מתוך שלילתה.

195:8.12 (2082.4) אופטימיזם חברתי ופוליטי חילוני הינו אשליה. ללא אלוהים, לא החירות ולא החופש, לא הקניין ולא העושר, יובילו לשלום.

195:8.13 (2082.5) החילוּן המוחלט של המדע, החינוך, התעשייה והחברה, יכול להוביל רק לאסון. במהלך השליש הראשון של המאה העשרים הרגו תושבי אורנטיה יותר בני אדם מאשר כל אלה אשר נהרגו במהלך התקופה הנוצרית עד לאותו הזמן. וזוהי רק תחילת קציר אסון החומרנות והחילוניות; הרס איום עוד יותר עתיד לבוא.

9. הבעיה של הנצרות

195:9.1 (2082.6) אל נא תתעלמו מערכּה של המורשת הרוחנית שלכם, מנהר האמת אשר זורם במורד המאות בשנים, ואפילו עד לזמנים הצחיחים של עידן החומרנות והחילוניות. בכל מאמציכם הראויים להיפטר מן האמונות הטפלות של עידני העבר, וודאו כי אתם נותרים נאמנים לאמת הנצחית. אך התאזרו בסבלנות! כאשר תסתיים ההתקוממות הנוכחית של האמונות הטפלות, ייוותרו לעמוד בזוהרן אמיתות בשורת ישוע, והן יאירו דרך חדשה וטובה יותר.

195:9.2 (2082.7) ואולם, הנצרות הפגאנית זקוקה למגע חדש עם תורתו המקורית של ישוע; היא משתוקקת להתבוננות חדשה בחייו הארציים של המאסטר. התגלות חדשה ומלאה יותר של הדת של ישוע נועדה לכבוש את אימפריית החילוניות המטריאליסטית ולמוטט את אחיזת הנטורליזם המכניסטי בעולם. אורנטיה ניצבת כעת על סף אחת מתקופות ההתאמה החברתית מחדש, ההאצה המוסרית וההארה הרוחנית, המדהימות והמרתקות ביותר.

195:9.3 (2082.8) אף-על-פי שתורתו של ישוע שונתה במידה רבה, היא שרדה את כתות המסתורין אשר נולדו בסמוך להולדתה שלה, את הבורוּת ואת האמונות הטפלות של ימי הביניים, וממש כעת היא מנצחת לאיטה את המטריאליזם, המכניזם, והחילוניות של המאה העשרים. ותקופות כאלה של מבחנים כבירים ושל סכנת מפלה תמיד מסמלים תקופה של התגלות גדולה.

195:9.4 (2082.9) הדת אכן נזקקת למנהיגים חדשים, גברים ונשים רוחניים אשר יעזו להסתמך אך ורק על ישוע ועל תורתו אשר אין ישווה לה. אם הנצרות תתמיד להתעלם ממשימתה הרוחנית, ואם היא תמשיך להתעסק בבעיות חברתיות וחומריות, התקומה הרוחנית תהיה חייבת להמתין לבואם של מורים חדשים אלה של דת ישוע, אשר יעסקו באופן בלעדי בהתחדשותם הרוחנית של בני האדם. והנשמות האלה, אשר נולדו-מן-הרוח, ימהרו לספק את המנהיגות ואת ההשראה הנחוצים לשם ארגון-מחדש של העולם בהיבטים החברתיים, המוסריים, הכלכליים והפוליטיים.

195:9.5 (2083.1) העידן המודרני יסרב לקבל דת אשר אינה עולה בקנה אחד עם העובדות, ואשר אינה מצויה בהרמוניה עם המושגים הגבוהים ביותר שלו ביחס לאמת, ליופי ולטוב. הגיעה העת לגלות מחדש את יסודותיה האמיתיים והמקוריים של הנצרות בת ימינו, הנצרות המעוותת אשר התפשרה – את חייו ואת תורתו האמיתיים של ישוע.

195:9.6 (2083.2) האדם הפרימיטיבי חי חיי שעבוד של אמונה טפלה בשל הפחד הדתי. האדם המודרני, המתורבת, נמלא אימה מן המחשבה כי ישתלטו עליו אמונות דתיות חזקות. האדם החושב תמיד חשש **מהאחיזה** של הדת בו. כאשר דת חזקה ומרגשת מאיימת לשלוט בו, הוא לעולם מנסה להסביר אותה, להפוך אותה למסורת ולמסד אותה מתוך תקווה לשלוט בה. וכך, אפילו דת של התגלות הופכת למעשה ידי אדם, תחת שליטת האדם. גברים ונשים מודרניים נבונים מתחמקים מן הדת של ישוע בשל חששם ממה שהיא תעשה **להם** – **ואיתם.** כל החששות הללו אכן מבוססים. הדת של ישוע אכן משתלטת על מאמיניה ומתמירה אותם, אכן היא תובעת מן האדם להקדיש את חייו לחיפוש אחר ידיעת רצונו של האב שבשמים ודורשת כי אנרגיות החיים יוקדשו לשירות זולתני של אחוות האדם.

195:9.7 (2083.3) גברים ונשים אנוכיים פשוט לא ישלמו מחיר שכזה, אפילו לא עבור האוצרות הרוחניים הגדולים ביותר אשר אי-פעם הוצעו לאדם. אך ורק לאחר שאדם התייאש דיו מן האכזבות המצערות הנלוות למרדף המטופש והמטעה של האנוכיות, ורק לאחר שהוא גילה את עקרותה של הדת הממסדית, הוא יהיה מוכן לפנות בלב שלם לבשורת המלכות, לדת של ישוע מנצרת.

195:9.8 (2083.4) העולם נזקק ליותר דת מיד ראשונה. אפילו הנצרות – הדת הטובה ביותר של המאה העשרים – אינה רק דת **על אודות** ישוע, אלא גם דת אשר נחווית בעיקר מיד שנייה. בני האדם מקבלים את כלל הדת שלהם ממורי הדת המוסמכים שלהם. איזו התעוררות היה חווה העולם אילו רק יכול היה לראות את ישוע באופן שבו הוא חי באמת על-פני האדמה ולדעת – מיד ראשונה – את תורתו נותנת החיים! מילים אשר מתארות דברים יפים לא תוכלנה לרגש כמו המראה עצמו, ומילות אמונה לא תוכלנה לעורר השראה בלב נשמת האדם כמו החוויה של ידיעת נוכחות האל. ואולם, האמונה המייחלת-תמיד תשמור את דלת התקווה של נשמת האדם פתוחה לשם כניסתן של מציאויות הרוח הנצחיות של ערכי אלוה של העולמות המצויים מעבר.

195:9.9 (2083.5) הנצרות העזה להנמיך את האידיאלים שלה נוכח האתגרים אשר הציבו בפניה תאוות הבצע, שיגעון המלחמה והתשוקה האנושית לכוח; ואולם, הדת של ישוע ממשיכה לקרוא את קריאתה הרוחנית הטרנסצנדנטית והטהורה, היא ממשיכה לקרוא למיטב שבאדם להתעלות מעל לכל הסממנים הללו של מורשתו החייתית, ולהעפיל, מתוך חסד, אל רמות המוסר של הייעוד האנושי האמיתי.

195:9.10 (2083.6) על הנצרות מאיים מוות איטי הנובע מן הרשמיות, מארגון-יתר, מן השכלתנות, וכן מנטיות בלתי-רוחניות אחרות. הכנסייה הנוצרית המודרנית איננה אותה אחוות מאמינים דינאמית אשר עליה הטיל ישוע את משימת ההתמרה הרוחנית הרציפה של כלל דורותיה העוקבים של האנושות.

195:9.11 (2083.7) מה שמכונה נצרות, הפך להיות תנועה חברתית ותרבותית, בנוסף להיותה אמונה ונוהג דתיים. הערוץ של הנצרות המודרנית מנקז הרבה ביצות פגאניות ושטחי סבך ברבריים; קווי פרשת מים תרבותיים נושנים רבים מתנקזים כיום לערוץ התרבותי הזה, בנוסף לרמות הגליל אשר היו אמורות להיות המקור הבלעדי שלו.

10. העתיד

195:10.1 (2084.1) הנצרות אכן עשתה שירות כביר עבור עולם, ואולם מה שנדרש כעת יותר מכל הוא ישוע. העולם צריך לראות את ישוע חי שוב על-פני האדמה בדמות החוויה של בני-תמותה אשר נולדו-מן-הרוח ואשר מיטיבים לגלות את המאסטר לכל בני האדם. חסר-תוחלת לדבר על תחיית הנצרות הפרימיטיבית; אתם חייבים להתקדם מן המקום שבו אתם נמצאים. התרבות המודרנית חייבת לעבור הטבלה רוחנית באמצעות התגלות חדשה של חיי ישוע, והיא חייבת לקבל הארה מהבנה חדשה של בשורת הגאולה הנצחית שלו. וכאשר ישוע יתעלה כך, הוא ימשוך אליו את כל בני האדם. תלמידי ישוע חייבים להיות יותר מאשר כובשים, הם חייבים להיות אפילו מקורות שופעים של השראה ושל חיים מתקדמים עבור האנושות כולה. הדת איננה אלא הומניזם נאצל, עד אשר היא הופכת לאלוהית בשעה שמגלים את מציאות נוכחות האל בחוויה האישית.

195:10.2 (2084.2) היופי והנשגבות, האנושיות והאלוהיות, הפשטות והייחודיות, של חיי ישוע על-פני האדמה מתארים תמונה מרשימה ומושכת של גאולת האדם ושל גילוי האל, ולפיכך ראוי לתיאולוגים ולפילוסופים של כל הזמנים להימנע מלהעז ולגבש אמונות, או ליצור מערכות תיאולוגיות, של שעבוד רוחני מתוך מתת טרנסצנדנטלי של אלוהים אשר לבש דמות אדם. בישוע מתגלמת העובדה לפיה היקום ייצר אדם בן-תמותה, אשר בו ניצחה רוח האהבה את מגבלות החומר של הזמן, ואשר התעלה על העובדה כי מקורו הינו פיזי.

195:10.3 (2084.3) זכרו תמיד – האל והאדם זקוקים זה לזה. שניהם גם נדרשים הדדית בכדי להגשים לבסוף את מלוא חוויית האישיות הנצחית בייעוד האלוהי של הסופיות ביקום.

195:10.4 (2084.4) "מלכות האלוהים אשר בתוככם" הינה ככל הנראה ההכרזה המעמיקה ביותר של ישוע, זאת לצד ההכרזה כי אביו הינו רוח חיה ואוהבת.

195:10.5 (2084.5) ברכישת נשמות עבור המאסטר, לא הקילומטר הראשון של ההכרח, החובה, או הנוהג, הוא זה אשר יתמיר את האדם ואת עולמו, אלא דווקא הקילומטר **השני**, אשר מעיד על הישועי המשרת בחופשיות ואשר מפגין מסירות של אהבת-חירות כאשר הוא מושיט את ידו בכדי לאחוז באחיו באהבה, ועל-מנת לסחוף אותו תחת הנחייתו הרוחנית אל עבר התכלית האלוהית והגבוהה יותר של הקיום האנושי. גם כעת הנצרות צועדת ברצון את הקילומטר

הראשון, ואולם האנושות קמלה ומדשדשת בחשיכה מוסרית מפאת מיעוט הצועדים בקילומטר השני – כל-כך מעט מחסידיו המוצהרים של ישוע אשר באמת חיים ואוהבים כפי שהוא לימד את תלמידיו לחיות, לאהוב ולשרת.

195:10.6 (2084.6) הקריאה לצאת אל ההרפתקה של בניית חברה אנושית חדשה ומותמרת תוך לידתה מחדש ברוח של אחוות המלכות, צריכה לרגש את כל המאמינים בו, יותר מאשר כל מה שריגש בני-אדם מאז הימים שבהם הם צעדו לצדו על-פני הארץ כאחַיו לגוף.

195:10.7 (2084.7) שום מערכת חברתית, או משטר פוליטי, אשר מכחישים את קיומו של אלוהים, לא יוכלו לתרום באופן בונה ומתמשך לשם התקדמות הציוויליזציה האנושית. ואולם הנצרות, כפי שהיא מחולקת ומחולנת כיום, מציגה את המכשול האחד הגדול ביותר לשם המשך התקדמותה; ודבר זה נכון במיוחד במזרח.

195:10.8 (2084.8) אף-פעם הממסד הדתי לא יהיה תואם לאותה אמונה חיה, רוח צומחת והתנסות מיד ראשונה של חבריו-לאמונה של ישוע באחוות האדם של החברות הרוחנית במלכות השמים. הרצון, הראוי לשבח, לשמֵר את המסורות של הישגי העבר מוביל לעיתים קרובות להגנה על מערכות סגידה אשר אבד עליהן הכלח. הרצון, מתוך כוונה טובה, לקדם מערכות חשיבה נושנות, מונֵע בפועל קידום שיטות ואמצעים חדשים אשר תכליתם לספק את כמיהותיו הרוחניות של האדם המודרני אשר דעתו מתרחבת ומתקדמת. בדומה לכך, הכנסיות הנוצריות של המאה העשרים מהוות מכשול גדול, אך לגמרי בלתי-מודע, לשם התקדמותה המידית של הבשורה האמיתית – תורתו של ישוע מנצרת.

195:10.9 (2085.1) אנשים כנים רבים, אשר היו שמחים להביע את נאמנותם למשיח של הבשורה, מתקשים מאוד לתמוך בהתלהבות בכנסייה המציגה כה מעט מן הרוח המצויה בחייו ובתורתו, כנסיה שבטעות לימדו אותם כי הוא ייסד אותה. ישוע לא ייסד את מה שמכונה הכנסייה הנוצרית, אך ככל שהדבר תאם את אופיו, הוא אכן **טיפח** אותה כגוף המיטיב יותר מכל להציג את עבודתו על-פני האדמה.

195:10.10 (2085.2) אילו הייתה הכנסייה הנוצרית רק מעזה לדבוק בתכניתו של המאסטר, אלפי צעירים אדישים-לכאורה היו אצים להירשם למפעל רוחני שכזה, והם לא היו מהססים ללכת

עד סופה של ההרפתקה הכבירה הזו.

195:10.11 (2085.3) הנצרות עומדת ברצינות בפני כיליון, כפי שגורסת אחת מסיסמאותיה: "וְאִם נֶחְלְקָה מַמְלָכָה עַל עַצְמָהּ, לֹא תוּכַל לַעֲמֹד הַמַּמְלָכָה הַהִיא." קשה לראות את העולם הלא-נוצרי מתקפל בפני העולם הנוצרי המשוסע. ישוע החי הינו התקווה היחידה לאיחוד אפשרי של העולם הנוצרי. הכנסייה האמיתית – האחווה של ישוע – הינה בלתי-ניתנת-לחלוקה, היא הינה רוחנית ומתאפיינת **באחדות** ולאו דווקא **באחידות.** האחידות הינה סימן ההיכר של העולם הפיזי, המכניסטי מטבעו. האחדות הרוחנית הינה פרי האיחוד עם ישוע החי. הכנסייה הנראית לעין חייבת להסכים להפסיק להפריע להתקדמות אחוות מלכות האלוהים הרוחנית הבלתי-נראית. ואחווה זו עתידה להפוך **לאורגניזם חי,** זאת בניגוד לארגון חברתי ממוסד. ייתכן שהיא תשתמש בארגונים חברתיים, אך אסור לאלה להחליף אותה.

195:10.12 (2085.4) ואולם, אל לכם לתעב אפילו את הנצרות של המאה העשרים. היא הינה תוצר השילוב של גאונותם המוסרית של אנשים יודעי-אל בני גזעים רבים ובני עידנים רבים, ואכן היא היוותה את אחד הכוחות החזקים ביותר אשר הניעו לטוב על-פני כדור הארץ, ועל-כן אל לאיש לזלזל בה, זאת למרות הפגמים הטבועים בה ולמרות הפגמים אשר התפתחו בה. הנצרות עדיין מסוגלת לגרום לאנשים חושבים להרגיש רגשות מוסריים חזקים.

195:10.13 (2085.5) ואולם, אין כל הצדקה למעורבות הכנסייה במסחר ובפוליטיקה; קשרי חולין אלה מהווים בגידה בעליל במאסטר. אוהבי האמת האמיתיים לא ימהרו לשכוח כיצד לעתים קרובות העזה הכנסייה הממסדית רבת העוצמה להחניק אמונה אשר זה עתה נולדה, ולרדוף אנשים אשר דבקו באמת אך ורק משום שהופיעו בתלבושת בלתי-שגרתית.

195:10.14 (2085.6) אכן נכון הדבר כי כנסייה מעין זו לא הייתה שורדת אילולא היו בעולם בני-אדם המעדיפים סגנון סגידה שכזה. נשמות רוחניות עצלות רבות משתוקקות לדת נושנה וסמכותית של מסורות וטקסים קדושים. ההתפתחות האנושית והקדמה הרוחנית עדיין אינן מאפשרות לכל בני האדם להיפטר מן הסמכות הדתית. ואחוות המלכות הבלתי-נראית, בהחלט יכולה לכלול קבוצות המשתייכות למחלקות ולמזגים שונים, אם רק אלה יהיו מוכנים באמת להיות לבני אֵל מונחים-מן-הרוח. ואולם, אין באחוות ישוע מקום ליריבות בין פלגים, למרירות קבוצתית ולטענה לעליונות מוסרית או לרוחניות חפה משגיאות.

195:10.15 (2086.1) אף-על-פי שהקבוצות השונות של הנוצרים עשויות לשרת את מגוון הטיפוסים השונים של מאמינים בפוטנציה בקרב עמי המערב, כאשר עולם הנצרות מנסה להביא אל עמי המזרח את בשורתו של ישוע, חלוקה שכזו בתוכו מתבררת כחולשה גדולה. בני הגזעים הללו עדיין אינם מבינים כי קיימת **דת של ישוע** אשר הינה נפרדת, ורחוקה במידת-מה, מן הנצרות אשר הפכה להיות יותר **דת על אודות ישוע.**

195:10.16 (2086.2) תקוותה הגדולה של אורנטיה טמונה באפשרות להתגלות חדשה של ישוע, יחד עם הצגה חדשה ונרחבת יותר של מסר הגאולה שלו, אשר תאחדנה בשירות אוהב את כלל הקבוצות הרבות אשר מכריזות על עצמן כממשיכות דרכו כיום.

195:10.17 (2086.3) החינוך החילוני אפילו יכול לסייע לתחייה הרוחנית הגדולה הזו, אם הוא יקדיש יותר תשומת-לב להוראת הצעירים וילמד אותם כיצד לתכנן את החיים וכיצד להתקדם ברכישת אופי. תכליתו של כל חינוך אמורה להיות טיפוח תכליתם העילאית של החיים, פיתוחה של אישיות מלכותית ומאוזנת היטב. קיים צורך גדול ללמד משמעת מוסרית אשר תתפוס את מקומם של כל-כך הרבה סיפוקים עצמיים. על בסיס שכזה תוכל הדת לתרום את התמריץ הרוחני שלה, ובכך להאדיר ולהעשיר את חיי האדם בן התמותה, אפילו עד לביטחון ולהעצמה של חיי הנצח.

195:10.18 (2086.4) הנצרות הינה דת שלא בזמנה, ולפיכך היא חייבת לפעול בהילוך נמוך. היא נדרשת לחכות עם מפגנים רוחניים של ההילוך הגבוה עד להתגלות החדשה ולתקופה שבה דת ישוע תהיה עוד יותר מקובלת ברחבי העולם. ואולם, הנצרות הינה דת חזקה. ראו כיצד תלמידיו הפשוטים של נגר אשר נצלב הניעו תורה אשר כבשה את האימפריה הרומית תוך שלוש-מאות שנה, ואז גם כבשה את הברברים שמוטטו את רומא. אותה נצרות היא שכבשה – ספגה אל תוכה ורוממה – את כל התיאולוגיה היהודית ואת הפילוסופיה היוונית. ואז, לאחר שהדת הנוצרית שקעה בתרדמת בת אלף שנה כתוצאה ממנת-יתר של מסתורין ופגאניות, היא החייתה את עצמה ולמעשה כבשה מחדש את כלל העולם המערבי. הנצרות כוללת בתוכה מספיק מתורתו של ישוע בכדי להיות אלמותית.

195:10.19 (2086.5) אילו יכלה הנצרות להחזיק יותר מתורתו של ישוע, היא הייתה יכולה לסייע לאדם המודרני הרבה יותר בפתרון בעיותיו החדשות ההולכות ונעשות סבוכות יותר ויותר.

(2086.6) 195:10.20 הנצרות סובלת ממגבלה כבירה, זאת לפי שהיא הפכה להיות מזוהה ברחבי העולם כחלק מן המערכת החברתית, החיים התעשייתיים, ואמות המידה המוסריות של הציוויליזציה המערבית; וכך, נדמה כי הנצרות שגתה בתמיכתה בְּחברה אשר כורעת תחת עול האשמה הנובעת מהסכמה למדע נטול-אידיאליזם, לפוליטיקה נטולת-עקרונות, לעושר ללא עבודה, לעונג בלתי-מרוסן, לידע נטול-אופי, לעוצמה נטולת מצפון ולתעשייה נטולת-מוסר.

(2086.7) 195:10.21 תקוותה של הנצרות המודרנית טמונה בכך שהיא תפסיק לקדם את המערכות החברתיות ואת המדיניות התעשייתית של הציוויליזציה המערבית, ובה-בעת תקוד בענווה לפני הצלב שאליו היא מטיפה באומץ, ובכך היא תִּלְמד מחדש מישוע מנצרת את האמיתות המוסריות הגדולות ביותר שאותן יוכל האדם לשמוע – הבשורה החיה על אודות אבהותו של האל ואחוות האדם.

מסמך 196

האמונה של ישוע

196:0.1 (2087.1) ישוע נהנה מאמונה נשגבת בלב-שלם באלוהים. הוא חווה את העליות ואת המורדות של הקיום האנושי, אך מעולם הוא לא הטיל ספק דתי בְּוודאות של היות האל שומר ומנחה. אמונתו צמחה מן התובנה אשר נבעה מפעילות הנוכחות האלוהית, ממכוונן המחשבה אשר שכן בקרבו. אמונתו מעולם לא הייתה מסורתית גרידא, או אינטלקטואלית גרידא; היא הייתה אמונה אישית במלואה ורוחנית לחלוטין.

196:0.2 (2087.2) ישוע האנושי ראה את אלוהים כקדוש, צודק וגדול; וגם כאמיתי, יפה וטוב. כל איכויות האלה של האלוהות התמקדו בדעתו בדמות "רצון אבינו שבשמים." אלוהים של ישוע היה בעת ובעונה אחת "קדוש ישראל" ו"אבינו החי והאוהב שבשמים." ואף כי ישוע לא היה זה אשר טבע את המושג של האלוהים כאַב, הוא רומם את הרעיון לכדי התנסות נשגבת בכך שהגשים התגלות חדשה של האל, ובכך שהכריז כי כל בן-תמותה הינו ילדו של אב האהבה הזה, קרי בן-אלוהים.

196:0.3 (2087.3) ישוע לא נאחז באמונתו באלוהים כפי שעושה נשמה הנלחמת ונאבקת ביקום כשהיא לפותה לפיתת מוות במלתעות עולם עוין של חטא; הוא לא פנה לאמונה אך בכדי להתנחם בזמנים של קושי, או כמזור לייאוש המאיים; האמונה לא הייתה עבורו רק אשליה של פיצוי על מציאות לא נעימה ועל הצער שבחיים. נוכח כל הקשיים הרגילים, ואל מול כל הסתירות החולפות של הקיום האנושי, הוא חווה את שלוות הנפש של הביטחון העילאי

הבלתי-מעורער באלוהים, והרגיש את הרטט הכביר של חיים מתוך אמונה בנוכחותו הממשית של האב שבשמים. והאמונה המנצחת הזאת הייתה התנסות חיה בהישג רוחני ממשי. תרומתו הכבירה ביותר של ישוע לערכי ההתנסות האנושית אינה טמונה ברעיונות החדשים הרבים אשר גילה על אודות האב שבשמים, אלא דווקא באופן שבו הדגים בצורה אנושית ומרהיבה סוג חדש ונעלה יותר של **אמונה חיה באלוהים.** בשום עולם מן העולמות ביקום הזה, מעולם לא הפך אלוהים **למציאות חיה** כל-כך בחיי בן-תמותה אחד כפי שהדבר קרה בהתנסותו האנושית של ישוע מנצרת.

196:0.4 (2087.4) חיי המאסטר באורנטיה מגלים לעולם הזה ולכל העולמות בקרב הבריאה המקומית, דת חדשה מסוג גבוה יותר, דת המתבססת על מערכת יחסים רוחנית אישית עם האב האוניברסאלי, דת המקבלת אישור מלא מתוקף סמכותה העילאית של ההתנסות האישית האותנטית. אמונה חיה זו של ישוע הייתה יותר מאשר הגות אינטלקטואלית, והיא לא הייתה מדיטציה מיסטית.

196:0.5 (2087.5) התיאולוגיה עשויה לקבוע, לגבש, להגדיר ולהפוך את האמונה לדוגמה, ואולם, בחייו האנושיים של ישוע האמונה הייתה אישית, חיה, מקורית, ספונטאנית ורוחנית לגמרי. אמונה זו לא התבססה על כבוד למסורת, ואף לא הייתה רק אמונה אינטלקטואלית אשר אותה הוא קידש, אלא דווקא התנסות נשגבת, וכן וודאות עמוקה, אשר **החזיקה אותו חזק.** אמונתו הייתה כה אמיתית וכה כוללת שהיא סילקה כל ספק רוחני, וחיסלה ביעילות כל רצון אשר עמד בסתירה לה. דבר לא יכול היה לנתק אותו מן העוגן הרוחני אשר העניקה לו אמונה יוקדת, נשגבת ובלתי-מעורערת זו. אפילו נוכח כישלון בטוח, או אל מול ייסורי האכזבה או איום הייאוש, הוא עמד ברוגע בנוכחות האלוהית, חף מכל פחד ומודע לגמרי לכך שמבחינה רוחנית הוא הינו בלתי ניתן להכנעה. ישוע נהנה מן הביטחון המחזק של האמונה העומדת בפני כל קושי, ובכל מבחן בחיים הוא נותר נאמן ללא-סייג לרצון האב. ואמונה עילאית זו נותרה בלתי-מעורערת, אפילו נוכח האיום האכזרי והמרסק של מוות משפיל.

196:0.6 (2088.1) פעמים כה רבות אמונה חזקה יכולה להוביל גאון של דת ישירות אל קנאות הרת אסון, אל אגו דתי מוגזם, אך לא כך אירע לישוע. האמונה וההישג הרוחני הבלתי-רגילים הללו לא השפיעו לרעה על חיי היום-יום של ישוע, זאת לפי שהרוממות

הרוחנית הזו הייתה לחלוטין בלתי-מודעת, וכן ביטוי ספונטאני של נשמתו מתוך התנסותו האישית עם האל.

196:0.7 (2088.2) אמונתו הרוחנית הכוללת והבלתי-מנוצחת של ישוע אף פעם לא הפכה לקנאות, זאת מכיוון שמעולם היא לא ניסתה להתחמק מן השיקולים האינטלקטואליים המאוזנים אשר הוא שקל ביחס לערכים המידתיים הנוגעים לחיים הפרקטיים הרגילים במצבים חברתיים, כלכליים ומוסריים. בן האדם היה אישיות אנושית מאוחדת להפליא; הוא היה הוויה אלוהית אשר ניחנה בשלמות; הוא היה גם מתואם להפליא כהוויה אנושית ואלוהית משולבת, אשר פעלה בכדור הארץ כאישיות אחת. המאסטר תמיד תיאֵם בין אמונת הנשמה לבין שיקולי החוכמה הנובעים מניסיון החיים. הוא תיאם באחדות דתית ובהרמוניה אשר אין כדוגמתן, בין האמונה האישית, התקווה הרוחנית והמסירות המוסרית, לבין ההכרה הברורה במציאות ובקדושת הנאמנות של כל בני האדם – לכבוד האישי, לאהבה למשפחה, לחובה לדת, לחובה לחברה ולצרכים הכלכליים.

196:0.8 (2088.3) אמונתו של ישוע ביססה את כלל ערכי הרוח אשר ניתן למצוא במלכות האלוהים; לפיכך הוא אמר: "ראשית, בקשו את מלכות השמים." ישוע ראה באידיאל המתקדם של אחוות המלכות את המימוש ואת הקיום של "רצון האלוהים." לב ליבה של התפילה אשר הוא לימד את תלמידיו היה, "תבוא מלכותך; ייעשה רצונך." מכיוון שהחשיב את מלכות השמים כרצון האלוהים, הוא הקדיש את עצמו למימושה תוך שכחה-עצמית מדהימה והתלהבות חסרת-מעצורים. ואולם, במשך כלל משימתו האינטנסיבית, ובמהלך כל חייו יוצאי הדופן, מעולם לא הופיעו זעמו של הקנאי, ואף לא קצפו השטחי של האדם הדתי האנוכי.

196:0.9 (2088.4) כל חייו של המאסטר היו שרויים כל העת תחת האמונה החיה הזו, תחת ההתנסות הדתית הנשגבת הזו. וגישה רוחנית זו השתלטה על מחשבתו ועל רגשותיו, על אמונתו ועל תפילתו, על מה שלימד ולְמה שהטיף. אמונה אישית זו של בן בוודאות ובביטחון של ההנחיה וההשגחה של אב שמימי, העניקה לחייו נופך מעמיק של מציאות רוחנית. ועדיין, למרות מודעותו המעמיקה באשר למערכת היחסים הקרובה עם האלוהות, כאשר פנו אל איש הגליל הזה, איש הגליל של אלוהים, וכינו אותו "המורה הטוב", הוא מיד השיב, "למה אתם

קוראים לי טוב?" כאשר אנחנו ניצבים אל מול שכחה-עצמית נפלאה שכזו, אנחנו מתחילים להבין כיצד יכול היה האב האוניברסאלי להראות לו את עצמו בצורה מלאה כל-כך ולהתגלות דרכו אל בני התמותה של העולמות.

196:0.10 (2088.5) כבן העולם, ישוע הביא לאלוהים את המנחה הגדולה מכולן: את ההקדשה והמסירות של הרצון שלו עצמו בשירות המלכותי של עשיית רצון אלוה. ישוע התמיד לפרש כל העת את הדת אך ורק במונחים של רצון האב. כאשר אתם לומדים את הקריירה של המאסטר, ככל שהדבר נוגע לתפילה, או לכל היבט אחר בחיים הדתיים, הסתכלו יותר על מה שהוא עשה מאשר על מה שהוא לימד. ישוע מעולם לא התפלל מתוך חובה דתית. עבורו, התפילה היוותה ביטוי כן לגישה רוחנית, הכרזה על נאמנות הנשמה, תיאור של מסירות אישית, ביטוי להכרת תודה, דרך לחמוק ממתח רגשי, מניעת עימות, רוממות של פעולת התבונה, האצלה של התשוקה, אישור של החלטה מוסרית, העשרה של המחשבה, חיזוק הנטיות הגבוהות יותר, הקדשה של הדחף, הבהרה של נקודת השקפה, הכרזה על אמונה, הכנעת הרצון באופן טרנסצנדנטי, ביטוי נשגב לביטחון, גילוי אומץ, הכרזה על תגלית, וידוי על מסירות עילאית, מתן תוקף להקדשה, שיטה להתמודד עם קשיי החיים, וכן, דרך להניע בעוצמה את כוחותיה המשולבים של הנשמה על-מנת לעמוד אל מול כלל הנטיות האנושיות לעבר התנהגות אנוכית ומרושעת וחטא. הוא חי חיי הקדשה כאלה מתוך תפילה לעשיית רצון האב וסיים את חייו בניצחון של תפילה כזו ממש. הסוד שמאחורי חייו הדתיים, אשר לא היו כמותם, היה מודעותו זו לנוכחות האל; ואת זאת הוא השיג הודות לתפילה נבונה ולסגידה אמיתית – התייחדות רציפה עם האל – ולא באמצעות הנחיות, קולות, חזיונות, או תרגולים דתיים יוצאי-דופן.

196:0.11 (2089.1) בחייו הארציים של ישוע, הדת הייתה התנסות חיה, תנועה אישית ישירה מיראה רוחנית אל צדיקות מעשית. אמונתו של ישוע הניבה את פירותיה הטרנסצנדנטיים של הרוח האלוהית. אמונתו לא הייתה בלתי-בשלה, אמונה של ילד פתי, אבל במובנים רבים היא דמתה לזו של ילד אשר בוטח ללא חשד. ישוע בטח באלוהים ממש כפי שילד בוטח בהוריו. היה לו ביטחון עמוק ביקום – ממש כשם שהילד בוטח בסביבה ההורית שלו. האופן שבו האמין ישוע בלב שלם בטוב הבסיסי של היקום דמה במידה רבה לביטחון אשר רוחש הילד

לסביבתו הארצית. הוא הסתמך על האב שבשמים כילד המסתמך על ההורה אשר בארץ, והאמונה היוקדת שלו לא הטילה ספק, ולוּ לרגע אחד, בוודאות ההשגחה הכוללת של האב שבשמים. הפחדים, הספקות והסקפטיות לא הטרידו אותו ברצינות. חוסר האמונה לא פגע באופן שבו הוא התבטא בחופשיות ובמקוריות בחייו. הוא שילב בין האומץ הנחוש והנבון של האדם הבוגר באופן מלא, לבין האופטימיות הכנה והבוטחת של ילד מאמין. אמונתו העפילה לרמות אמון כאלה שהיו חפות מכל פחד.

196:0.12 (2089.2) אמונתו של ישוע התקיימה במידת טוהר האמון של הילד. אמונתו הייתה כה מוחלטת ונטולת-ספק, עד שהיא הגיבה לקסם המגע של הזולת ולפלאי היקום. מידת התלות שלו בֶּאלוהי הייתה כה שלמה וכה בטוחה, כך שתוצאתה הייתה האושר והוודאות של ביטחון אישי מוחלט. לא היה כל היסוס של יומרה בהתנסות הדתית שלו. בכל הנוגע לענייני התודעה הדתית, שלטה אמונת הילד ללא-עוררין באינטלקט הכביר הזה של הבוגר. אין זה מוזר שפעם הוא אמר, "אִם לֹא תָּשׁוּבוּ לִהְיוֹת כַּיְלָדִים, לֹא תָּבוֹאוּ אֶל מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם." למרות שאמונתו של ישוע הייתה **כשל ילד**, היא לא הייתה בשום אופן ילדותית.

196:0.13 (2089.3) ישוע לא תבע מתלמידיו להאמין בו, אלא דווקא להאמין יחד **איתו**, להאמין במציאות אהבתו של האל בביטחון שלם ולקבל את ודאות ההבטחה של היותם בנים לאב שבשמים. המאסטר מבקש כי כל חסידיו יחלקו עמו את אמונתו הטרנסצנדנטית במלואה. האתגר הכה נוגע אשר הציב ישוע בפני חסידיו, היה לא רק להאמין **במה** שהוא עצמו האמין, אלא גם להאמין **כפי** שהוא האמין. זוהי מלוא המשמעות של הציווי העליון האחד, שלו, "לכו אחרַי."

196:0.14 (2090.1) חייו הארציים של ישוע הוקדשו לתכלית כבירה אחת – לעשיית רצון האב, לחיות את חייו האנושיים באופן דתי ומתוך אמונה. אמונתו של ישוע הייתה מלאת אמון, כמו זו של ילד, אך גם חפה לגמרי מכל יומרה. פעמים רבות הוא החליט באופן גברי ונחרץ, עמד באומץ כנגד אכזבות רבות, התגבר בנחישות על קשיים יוצאי-דופן, ועמד ללא ניד עפעף בכל חובותיו. נדרשו רצון חזק וביטחון בלתי-נלאה על-מנת להאמין במה שישוע האמין **ובאופן** שבו הוא האמין.

1. ישוע – האדם

196:1.1 (2090.2) מסירותו של ישוע לרצונו של האב ובשירות האדם הייתה אפילו יותר מאשר החלטה של בן אנוש, מתוך נחישותו כאדם; היה זה האופן שבו הוא הקדיש את עצמו בלבב-שלם למתת בלתי-מוגבל של אהבה. בלא קשר לעוצמת השיעור של ריבונות מיכאל, אַל לכם לקחת מבני האדם את ישוע האדם. המאסטר העפיל לשמים הן כאדם והן כאל; הוא שייך לבני האדם; ובני האדם שייכים לו. כמה מצער שהדת עצמה מקבלת פירוש שגוי, ובכך גוזלת את ישוע האדם מבני האדם המתקשים! אל תניחו לדיונים על אנושיותו, או על אלוהיותו, של המשיח, להאפיל על האמת הגואלת כי ישוע מנצרת היה אדם דתי, אשר הגיע, מתוך אמונה, לידיעת האל ולעשיית רצונו; הוא היה האדם הדתי באופן האמיתי ביותר אשר חי מעולם באורנטיה.

196:1.2 (2090.3) הזמן בשֶׁל לחזות בתחייתו הציורית של ישוע האדם ולעלייתו מן הקבר אל תוך המסורות התיאולוגיות והדוגמה הדתית של תשע-עשרה מאות. אסור להמשיך ולהקריב את ישוע מנצרת, אפילו למושג המהולל של המשיח. איזה שירות טרנסצנדנטי יתרחש אילו הודות להתגלות הזו, יוצָא בן האדם מקבר התיאולוגיה המסורתית, ויוצג כישוע החי לכנסייה אשר נושאת את שמו, ולכל הדתות האחרות! לבטח אחוות המאמינים הנוצרים לא תהסס להתאים את אמונתה ואת מנהגי החיים שלה בכדי לאפשר לה "ללכת אחרֵי" המאסטר, ולהציג את חיי המסירות הדתית האמיתיים שלו, של עשיית רצון אביו והקדשתו לשירות בלתי-אנוכי לאדם. האם אלה המעידים על עצמם כנוצרים חוששים מפני חשיפת אחווה חברתית אשר דואגת-לעצמה, אחווה בלתי-מקודשת אשר דואגת לכבוד החברתי ולכלכלה אנוכית לא-ראויה? האם הנצרות הממוסדת חוששת מפני סכנה אפשרית, או אפילו מאובדן הסמכות הממסדית הדתית המסורתית, אם ישוע מן הגליל ישוב ויתפוש את מקומו בדעת בני האדם כאידיאל החיים הדתיים האישיים? אכן, אם הדת החיה של ישוע תתפוס לפתע פתאום את

מקום התיאולוגיה הדתית על אודות ישוע, הציוויליזציה הנוצרית תעבור שינויים דרסטיים ומהפכניים של התאמות חברתיות, תמורות כלכליות, ריענון מוסרי ותיקונים בדת.

196:1.3 (2090.4) "ללכת אחרַי" ישוע פירושו לחלוק באופן אישי את אמונתו ולדבוק ברוח חייו של המאסטר בשירות בלתי-אנוכי לאדם. אחד הדברים החשובים ביותר בחיים האנושיים הוא הגילוי במה האמין ישוע, גילוי האידאלים שלו, והשאיפה להשיג את תכלית החיים הנשגבת שלו. מכל הידע האנושי, הערך הגדול ביותר טמון בידע על אודות חייו הדתיים של ישוע וכיצד הוא חי אותם.

196:1.4 (2090.5) פשוטי העם האזינו לישוע בשמחה, ואם אמיתות אלה שוב יוכרזו בעולם, הם שוב יגיבו להצגתם של חייו האנושיים הכנים אשר המסירות הדתית הניעה אותם. העם שמע אותו בשמחה משום שהוא היה אחד מהם, הדיוט ללא-יומרה; המורה הדתי הגדול ביותר בעולם אכן היה הדיוט.

196:1.5 (2091.1) מאמיני המלכות אינם נדרשים לשאוף לחקות את חייו של ישוע כאדם כלפי חוץ, אלא דווקא לחלוק באמונתו; לסמוך על האל כפי שהוא סמך על האל, ולהאמין בבני האדם כפי שהוא האמין בהם. ישוע מעולם לא התווכח על אבהותו של האל ולא על אחוות האדם; הוא היווה הדגמה חיה של הדבר האחד ודוגמה מעמיקה של הדבר האחר.

196:1.6 (2091.2) ממש כפי שבני האדם חייבים להתקדם מתודעת האנושי והלאה עד למימוש האלוהי, כך ישוע העפיל מרמת טבע האדם ועד לתודעת טיבו של האל. המאסטר הגשים עלייה זו, מן האנושי אל האלוהי, הודות לשילוב בין האמונה של האינטלקט בן התמותה שלו לבין פעולותיו של מכוונן המחשבה השוכן. עובדת מימוש הישג האלוהיות השלמה (ובה-בעת היות מודע עד תום למציאות האנושיות) הושגה בשבעה שלבים של תודעת אמונה של אלוהיות מדורגת. את השלבים האלה של מימוש-עצמי מדורג סימנו המאורעות יוצאי הדופן הבאים בהתנסות המתת של המאסטר:

196:1.7 (2091.3) **1.** הגעתו של מכוונן המחשבה.

196:1.8 (2091.4) **2.** השליח מטעם עמנואל אשר הופיע לפניו בירושלים כאשר היה בערך בן שתיים-עשרה.

196:1.9 (2091.5) 3. המופעים אשר נלוו להטבלתו.

196:1.10 (2091.6) 4. ההתנסויות בהר ההשתנות.

196:1.11 (2091.7) 5. התחייה המורונטית מן המתים.

196:1.12 (2091.8) 6. ההרקעה הרוחנית.

196:1.13 (2091.9) 7. האימוץ הסופי של אב פרדיס, וקבלת ריבונות בלתי-מוגבלת ביקומו שלו.

2. הדת של ישוע

196:2.1 (2091.10) ביום מן הימים ייתכן שהכנסייה הנוצרית תעבור רפורמציה עמוקה דיה בכדי לשוב אל תורתו הדתית המקורית של ישוע, המחבֵּר והחותֵם של אמונתנו. אתם רשאים **להטיף** לדת על אודות ישוע, אך אתם מוכרחים **לחיות** את הדת של ישוע. פטרוס, בהתלהבות אשר אחזה בו בפנטקוסט, ייסד שלא-במתכוון דת חדשה, הדת של המשיח המהולל אשר קם לתחייה. מאוחר יותר, שינה השליח פאולוס את הבשורה החדשה הזו והפך אותה לנצרות, דת אשר כללה את ההשקפות התיאולוגיות האישיות שלו והציגה את **התנסותו האישית** עם ישוע מדרך דמשק. בשורת המלכות מתבססת על ההתנסות הדתית האישית של ישוע מנצרת; הנצרות מתבססת כמעט בלעדית על התנסותו הדתית האישית של השליח פאולוס. כמעט כל הברית החדשה מוקדשת לדיון בהתנסות הדתית של פאולוס ולהצגת אמונותיו הדתיות האישיות, ולא לתיאור חייו הדתיים המשמעותיים ומעוררי ההשראה של ישוע. כיוצאים מן הכלל יחידים להצהרה הזו ראויים לציון חלקים מסוימים מהבשורות על פי מתי, מרקוס ולוקס, כמו גם ספר העברים והאיגרת של יעקב. אפילו פטרוס, בכתביו שלו, דיבר רק פעם אחת על חייו הדתיים של המאסטר. הברית החדשה הינה מסמך נוצרי עילאי, אך היא ישועית רק במידה קלושה.

196:2.2 (2091.11) חייו של ישוע בגוף בשר ודם מתארים צמיחה דתית טרנסצנדנטית מן הרעיונות המוקדמים של היראה פרימיטיבית והסגידה של בן האנוש, דרך השנים של ההתייחדות הרוחנית האישית, עד שלבסוף הוא הגיע למעמד המתקדם והמרומם של מודעות

באשר להיותו אחד עם האב. וכך, בפרק חיים אחד קצר, עבר ישוע את חווית ההתקדמות הרוחנית אשר האדם מתחיל על הארץ, ועל-פי-רוב משלים אותה אך בסיומה של שהות ארוכה בבתי הספר הרוחניים בשלבים העוקבים של נתיבתו בטרם פרדיס. ישוע התקדם ממודעות אנושית לגמרי ביחס לוודאות האמונה של ההתנסות הדתית האישית, ועד לגבהים הרוחניים הנשגבים של הוודאות באשר לטיבו האלוהי, ולמודעות באשר ליחסיו הקרובים עם האב האוניברסאלי בניהול של יקום. הוא התקדם מן המעמד הצנוע של אדם בעל תלות שגרמה לו לענות באופן ספונטאני לזה אשר קרא לו "המורה הטוב" ולומר, "למה אתה קורא לי טוב? רק אלוהים הוא טוב," אל המודעות הנשגבת של הישג האלוהיות, אשר גרמה לו להכריז, "מי מכם מרשיע אותי בחטא?" וההרקעה המדורגת הזו, מן האנושי אל האלוהי, הייתה הישג אנושי לחלוטין. וגם לאחר שהוא השיג את האלוהיות, הוא היה ונותר אותו ישוע האנושי, בן האדם כמו גם בן האלוהים.

196:2.3 (2092.1) בתיאוריהם של מרקוס, מתי ולוקס השתמר משהו מן התמונה של ישוע האדם, אשר נאבק בעוז בכדי לדעת את הרצון האלוהי ולעשותו. יוחנן מתאר את ישוע המנצח, אשר צועד עלי אדמות במודעות מלאה של אלוהיותו. השגיאה הגדולה אשר שגו אלו אשר למדו את חייו של המאסטר, היא שחלקם החשיבו אותו כאנושי לגמרי ואילו אחרים החשיבו אותו כאלוהי לגמרי. במהלך ההתנסות כולה, הוא היה לאמיתו של דבר אנושי ואלוהי כאחד, ממש כשם שהוא עודו כזה.

196:2.4 (2092.2) ואולם, השגיאה הגדולה מכולן הייתה שישוע האנושי נחשב כמי **שהייתה** לו דת, ואילו ישוע (המשיח) האלוהי הפך כמעט בן לילה לדת. הנצרות של פאולוס הבטיחה את ההערצה למשיח האלוהי, אך היא שכחה כמעט לחלוטין מישוע האנושי, בן הגליל אשר נאבק באומץ, ואשר בכוח אמונתו הדתית האישית וגבורתו של מכוונן המחשבה אשר שכן בקרבו, העפיל מן הרמות האנושיות הנמוכות והפך אחד עם האלוהיות, ובכך הוא פרץ דרך חדשה וחיה אשר דרכה יוכלו כל בני התמותה להרקיע מן האנושיות אל האלוהיות. בני-תמותה בכל שלבי ההתפתחות הרוחנית, ובכל העולמות, יוכלו למצוא בחייו האישיים של ישוע את מה שיחזק אותם ויעורר בהם השראה בשעה שהם יתקדמו מרמות הרוח הנמוכות ועד לערכים האלוהיים הגבוהים ביותר, מתחילתה של התנסותם הדתית האישית ועד לסופה.

196:2.5 (2092.3) בזמן כתיבתה של הברית החדשה, סופריה לא רק האמינו עד מאוד באלוהיותו של המשיח אשר קם לתחייה, אלא שהם גם האמינו בְּמסירות ובְכנות כי הוא ישוב באופן מידי אל הארץ על-מנת לכונן את מלכות השמים. האמונה החזקה בכך שהאדון עתיד לשוב מידית, אחראית במידה-רבה לנטייה להשמיט מן הסיפור את ההתייחסויות אשר תיארו את התנסויותיו האנושיות של המאסטר ואת תכונותיו האנושיות לחלוטין. כלל התנועה הנוצרית נטתה להתרחק מן התיאור של ישוע מנצרת ולהתקרב אל זה של המשיח המרומם אשר קם לתחייה – האדון ישוע המשיח המהולל אשר עתיד לשוב עד מהרה.

196:2.6 (2092.4) ישוע ייסד את דת ההתנסות האישית של עשיית רצון האל ושל השירות לאחוות האדם; פאולוס כונן דת שבה ישוע המהולל הפך למושא הסגידה, והאחווה הייתה אחוות המאמינים במשיח האלוהי. שני המושגים הללו היו כפוטנציאל במשימת המתת ובחייו האלוהיים-אנושיים של ישוע, ואכן מצער מאוד הדבר שחסידיו לא הצליחו ליצור דת מאוחדת אשר יכולה הייתה להכיר כראוי הן בטיבו האנושי והן בטיבו האלוהי של המאסטר, כפי שאלה היו כרוכים יחדיו באופן אשר איננו ניתן להפרדה בחייו הארציים, וכפי שהם מפארים את בשורת מלכות השמים המקורית.

196:2.7 (2093.1) אם רק תזכרו כי ישוע היה איש הדת המסור ביותר בעולם, ובלבב-שלם, כי אז לא תיכנסו להלם מחלק מהכרזותיו החזקות ביותר, ואלה לא תפרענה לכם. אכן הוא היה בן-תמותה מוקדש לחלוטין, מסור לחלוטין לעשיית רצון אביו. רבות מאמרותיו, אשר על פניו נשמעות קשות, היוו יותר בבחינת וידוי אישי על אמונתו ועל התחייבותו להתמסר, מאשר ציווי עבור חסידיו. והיו אלה התמקדותו בתכלית האחת ומסירותו הבלתי-אנוכית אשר אפשרו לו להתקדם באופן כה יוצא-דופן ולכבוש את הדעת האנושית בתקופת חיים קצרה אחת. ראוי להחשיב רבות מהכרזותיו כווידוי על מה שהוא דרש מעצמו, ולאו דווקא כמה שהוא תבע מכל חסידיו. במסירותו לתכלית המלכות, ישוע שרף את כל הגשרים כולם מאחוריו; הוא הקריב את כל מה שעצר בעדו מלעשות את רצון אביו.

196:2.8 (2093.2) ישוע בירך את העניים משום שעל-פי-רוב הם היו כנים ואדוקים; הוא גינה את העשירים מפני שעל-פי-רוב היו מופקרים ולא-דתיים. והוא היה מגנה באותה המידה את

הקבצן הלא-דתי, ומשבח את העשיר הסוגד אשר מקדיש את עצמו.

196:2.9 (2093.3) ישוע הוביל את בני האדם להרגיש בעולם כבביתם; הוא גאל אותם מן השעבוד לטאבו ולימד אותם כי העולם איננו רע מיסודו. הוא לא שאף לברוח מחייו הארציים; הוא התמחה בטכניקה של עשיית רצון האב באופן מניח את הדעת בעודו בגוף בשר ודם. הוא הגשים חיי דת אידיאליסטיים בתוך-תוכו של עולם ריאליסטי. ישוע לא היה שותף להשקפתו הפסימיסטית של פאולוס על האנושות. המאסטר החשיב את בני האדם כבני האל והוא חזה עתיד נצחי ומרהיב לאלה הבוחרים בגאולה. הוא לא היה סקפטי מבחינה מוסרית; הוא ראה את האדם באופן חיובי, לא באופן שלילי. הוא ראה את רוב בני האדם יותר כחלשים מאשר מרושעים, יותר כמוטרדים מאשר מושחתים. ואולם ללא-תלות במעמדם, הם היו כולם בני האל ואחַיו.

196:2.10 (2093.4) הוא לימד את בני האדם להעריך מאוד את עצמם, בזמן ובנצח. מפני שישוע העריך מאוד את בני האדם, הוא היה מוכן להקדיש את עצמו לשירות בלתי-נלאה של האנושות. והיה זה הערך האינסופי אשר הוא נתן לַסופי שהעניק לכלל הזהב את המקום החשוב בדת שלו. איזה בן-תמותה לא יצליח להתרומם באמצעות האמונה יוצאת הדופן אשר מאמין בו ישוע?

196:2.11 (2093.5) ישוע לא הציע כללים כלשהם לשם התקדמות החברה; משימתו הייתה רק דתית, והדת הינה אך התנסות אישית. לעולם לא תוכל התכלית העילאית של הישגי החברה המתקדמים ביותר לקוות להתעלות מעל לאחוות האדם של ישוע, המתבססת על ההכרה באבהותו של האל. ההישג האידיאלי מכל הישגי החברה יוכל להתממש אך ורק כאשר תגיע המלכות האלוהית הזו.

3. עליונותה של הדת

196:3.1 (2093.6) ההתנסות הדתית האישית והרוחנית מרפאת ביעילות את מרבית קשייהם של בני התמותה; היא מסווגת, מעריכה ומסגלת את כלל בעיות האדם. הדת איננה מחסלת, או

מסירה, את צרותיו של האדם, אבל היא ממיסה, סופגת, מאירה ומתעלה מעליהן. דת של אמת מאחדת את האישיות ומאפשרת לה להתמודד ביעילות עם כל מה שהאדם נדרש לו. אמונה דתית – הכוונתה החיובית של הנוכחות האלוהית השוכנת – תמיד מאפשרת לאדם יודע-אל לגשר על-פני התהום הפעורה בין הלוגיקה השכלית, אשר מכירה בגורם האוניברסאלי הראשון **כְּזֶה,** לבין האישורים החיוביים אשר נותנת הנשמה לכך שהגורם הראשון הזה הינו **הוא,** האב השמימי של בשורת ישוע, האל האישי של גאולת האדם.

196:3.2 (2094.1) במציאות היקום קיימים שלושה אלמנטים בלבד: עובדה, רעיון ויחס. התודעה הדתית מזהה את המציאויות האלה כמדע, פילוסופיה ואמת. הפילוסופיה נוטה לראות את הפעילויות האלה כהיגיון, חוכמה ואמונה – מציאות פיזית, מציאות אינטלקטואלית ומציאות רוחנית. אנחנו נוהגים לכנות את המציאויות האלה כדבר, משמעות וערך.

196:3.3 (2094.2) ההבנה המדורגת של המציאות שקולה להתקרבות אל האל. מציאת האל, התודעה של הזדהות עם המציאות, שקולה להתנסות של השלמה-עצמית – שלמות-עצמית, כוללנות-עצמית. ההתנסות במציאות הכוללת הינה ההכרה המלאה באל, ההתנסות הסופית בידיעת-האל.

196:3.4 (2094.3) סיכום מלא של חיי האדם הינו הידיעה כי האדם מתחנך על העובדות, כי החוכמה הופכת אותו לנאצל, וכי האמונה הדתית גואלת – מצדיקה – אותו.

196:3.5 (2094.4) הוודאות הפיזית מתבססת על הלוגיקה של המדע; הוודאות המוסרית, על החוכמה של הפילוסופיה; הוודאות הרוחנית, על אמת ההתנסות הדתית האותנטית.

196:3.6 (2094.5) דעת האדם יכולה להגיע לרמות תובנה רוחניות גבוהות ולמחוזות הערכים האלוהיים התואמים להן, לפי שהיא איננה מהווה רק חומר. בדעת האדם קיים גרעין רוח – המכוונן של הנוכחות האלוהית. קיימות שלוש הוכחות נפרדות לכך שבדעת האדם שוכנת רוח:

196:3.7 (2094.6) **1.** אחווה אנושית – אהבה. הדעת החייתית גרידא עשויה להתחבר על-מנת לשמור על עצמה, ואולם רק האינטלקט אשר שוכנת בו רוח מפגין זולתנות לא-אנוכית ואהבה ללא-תנאי.

196:3.8 (2094.7) 2. פרשנות של היקום – חוכמה. רק דעת אשר שוכנת בה רוח יכולה להבין כי היקום הינו מקום ידידותי עבור היחיד.

196:3.9 (2094.8) 3. הערכה רוחנית של החיים – סגידה. רק אדם אשר שוכנת בו רוח יכול להכיר בנוכחות האלוהית ולבקש להתנסות באופן מלא יותר בטעימה המקדימה הזו של האלוהיות ובתוכה.

196:3.10 (2094.9) הדעת האנושית אינה יוצרת ערכים אמיתיים; ההתנסות האנושית איננה יוצרת תובנה ביקום. באשר לתובנות, ההכרה בערכים מוסריים וההבחנה במשמעויות רוחניות, כל מה שהדעת האנושית תוכל לעשות הוא לגלות, להכיר, לפרש **ולבחור.**

196:3.11 (2094.10) הערכים המוסריים של היקום הופכים לנכס אינטלקטואלי הודות לפעולה של שלושה שיקולים, או בחירות, של דעת בן התמותה:

196:3.12 (2094.11) 1. שיפוט-עצמי – בחירה מוסרית.

196:3.13 (2094.12) 2. שיפוט-חברתי – בחירה אתית.

196:3.14 (2094.13) 3. שיפוט-האל – בחירה דתית.

196:3.15 (2094.14) וכך נדמה שכלל ההתקדמות האנושית מתחוללת הודות לטכניקה של **האבולוציה ההתגלותית** המשולבת.

196:3.16 (2094.15) אלמלא חי באדם אוהב אלוהי, אזי הוא לא יכול היה לאהוב באופן בלתי-אנוכי ורוחני. אלמלא חי פרשן בדעת, האדם לא היה יכול להבין באמת את אחדות היקום. אלמלא שכַן באדם מעריך, הוא לא יכול היה להעריך ערכים מוסריים ולהכיר במשמעויות רוחניות. והאוהב הזה מגיע ממקור האהבה האינסופית עצמו; הפרשן הזה הינו חלק מן האחדות האוניברסאלית; המעריך הזה הינו ילד של המרכז והמקור של כלל הערכים המוחלטים של מציאות אלוהית ונצחית.

196:3.17 (2095.1) הערכה מוסרית שיש לה משמעות דתית – תובנה רוחנית – מעידה על הבחירה אשר בוחר היחיד בין טוב לרע, בין אמת לבין שגיאה, בין החומרי לבין הרוחני, בין האנושי לאלוהי, בין הזמן לבין הנצח. הישרדות האדם תלויה במידה-רבה בהקדשת הרצון

האנושי לבחירה באותם ערכים אשר בחר מסווג הערכים הרוחניים הזה – הפרשן והמאחד השוכן. ההתנסות הדתית האישית כוללת שני שלבים: גילוי בדעת האנושית והתגלות אשר עורכת הרוח האלוהית השוכנת. ייתכן שאדם, או דור שלם של אנשים, יבחרו להשעות את מאמציהם לחפש את האל השוכן בקרבם בשל תחכום-יתר, או כתוצאה ממנהג בלתי-דתי של אנשים המעידים על עצמם כדתיים; ייתכן שהם לא יצליחו להתקדם בהתגלות האלוהית ולהגיע אליה. ואולם, גישה שכזו של חוסר התקדמות רוחנית, לא תוכל להמשיך ולהתקיים לאורך זמן מפאת הנוכחות וההשפעה של מכוונני המחשבה השוכנים.

196:3.18 (2095.2) ההתנסות העמוקה במציאות שלפיה שוכן בקרבנו דבר-מה אלוהי, לעולם תתעלה מעל לכל הטכניקות החומריות הגסות של מדעי הטבע. לא תוכלו להתבונן באושר הרוחני מבעד למיקרוסקופ; לא תוכלו לשקול אהבה במאזניים; לא תוכלו למדוד ערכים מוסריים; ואף לא תוכלו להעריך את איכותה של סגידה רוחנית.

196:3.19 (2095.3) לעברים הייתה דת של מוסר נעלה; היוונים פיתחו דת של יופי; פאולוס ושותפיו ייסדו דת של אמונה, תקווה וצדקה. ישוע גילה דת של אהבה וגילם אותה: הביטחון באהבתו של האב, לצד האושר והסיפוק הנלווים לכך שהאדם חולק את האהבה הזו בשירות אחוות האדם.

196:3.20 (2095.4) בכל פעם שאדם שוקל בחירה מוסרית, הוא מיד מרגיש את האלוהיות מפעפעת מחדש אל נשמתו. בחירה מוסרית מהווה דת, כמניע לתגובה פנימית לתנאים החיצוניים. ואולם, דת אמיתית שכזו איננה חוויה סובייקטיבית בלבד. היא מסמלת את כלל הסובייקטיביות של היחיד אשר מתגייס לתגובה משמעותית ותבונית לאובייקטיביות כוללת – ליקום ולעושהו.

196:3.21 (2095.5) ההתנסות המעודנת והטרנסצנדנטית של לאהוב והיות אהובים, איננה אשליה נפשית רק משום שהיא כה סובייקטיבית. לאדם נדמה כי פעולת המציאות האלוהית האמיתית והאובייקטיבית היחידה אשר קשורה לבן התמותה, מכוונן המחשבה, הינה תופעה סובייקטיבית לחלוטין. הקשר של האדם למציאות האובייקטיבית הגבוהה ביותר, האל, מתקיים אך ורק דרך החוויה הסובייקטיבית לחלוטין של ידיעתו, של הסגידה אליו, ושל ההבנה כי הוא הינו בנו.

196:3.22 (2095.6) הסגידה הדתית האמיתית אינה בחזקת מונולוג חסר-תוחלת של אשליה עצמית. הסגידה הינה התייחדות אישית עם מה שמציאותי באופן אלוהי, עם מה שהוא מקור של המציאות עצמה. באמצעות הסגידה שואף האדם להוסיף ולהשתפר ובסופו-של-דבר הוא משיג את הטוב ביותר.

196:3.23 (2095.7) האידיאליזציה של האמת, היופי והטוב, וכן העבודה בשירותם, אינה מהווה תחליף להתנסות דתית אותנטית – למציאות הרוחנית. הפסיכולוגיה והאידיאליזם אינם שקולים למציאות הדתית. ההשלכות של האינטלקט האנושי אכן עלולות לייצר אלילי שווא – אלילים בצלם-אדם – אך זהו אינו מקורה של תודעת האל האמיתית. תודעת האל מצויה ברוח השוכנת. אף-על-פי שהאינטלקט האנושי הינו המקור לרבות ממערכות הדת של האדם, תודעת האל איננה בהכרח חלק ממערכות השעבוד הדתי המגוחכות האלה.

196:3.24 (2095.8) אלוהים איננו רק המצאה של האידיאליזם של האדם; הוא הינו המקור עצמו של כלל התובנות והערכים העל-חייתיים הללו. אלוהים איננו השערה המגבשת את מושגי האדם על האמת, היופי והטוב; הוא הינו אישיות האהבה אשר ממנה נגזרות כלל התופעות האלה ביקום. האמת, היופי והטוב אשר מצויים בעולמו של האדם מאוחדים הודות לרוחניות המתעצמת של חוויות בני התמותה המרקיעים בדרכם אל עבר מציאויות פרדיס. ניתן להכיר באחדות שבין האמת, היופי והטוב, אך ורק בהתנסות הרוחנית של אישיות יודעת-אֵל.

196:3.25 (2096.1) המוסריות הינה המצע המקדים ההכרחי לשם קיום תודעת-אל אישית, ההכרה האישית בנוכחותו הפנימית של המכוונן, ואולם, מוסריות מעין זו איננה המקור של ההתנסות הדתית ושל התובנה הרוחנית הנובעת ממנה. הטבע המוסרי הינו על-חייתי, אך גם תת-רוחני. המוסריות שקולה להכרה בחובה, להכרה בקיומם של נכון ושאינו נכון. התחום המוסרי חוצץ בין טיפוסי הדעת החייתיים והאנושיים, ממש כשם שהמורונטיה פועלת בין תחומי ההישג האישי החומריים והרוחניים.

196:3.26 (2096.2) הדעת האבולוציונית מסוגלת לגלות חוק, מוסר ואתיקה; ואולם, מתת הרוח, המכוונן השוכן, מגלה לדעת האנושית המתפתחת את המחוקק, את המקור-האב של כל מה שהינו אמיתי, יפה וטוב; ולאדם מואר שכזה יש דת ויש צידה רוחנית על-מנת לצאת למסע ההרפתקה הממושך של חיפוש האל.

196:3.27 (2096.3) המוסריות איננה בהכרח רוחנית; היא עשויה להיות אנושית לחלוטין, זאת על אף שדת אמיתית מעצימה את כלל הערכים המוסריים ונוסכת בהם יתר-משמעות. מוסריות ללא דת לא תצליח לגלות את הטוב העילאי, ואף לא תצליח להבטיח את הישרדותם של ערכי המוסר שלה עצמה. הדת מעצימה, מהללת ומבטיחה את הישרדותם של כלל הדברים אשר מוסריות מזהה ומאשרת.

196:3.28 (2096.4) הדת עומדת מעל המדע, האמנות, הפילוסופיה, האתיקה והמוסר, ואולם היא איננה בלתי-תלויה בהם. כל אלה גם יחד כרוכים זה בזה בחוויה האנושית האישית והחברתית באופן אשר לא ניתן להתירו. הדת הינה ההתנסות העילאית של האדם בחייו כבן-תמותה, ואולם השפות הסופיות לעולם לא תאפשרנה לתיאולוגיה לתאר בצורה מספקת את ההתנסות הדתית האמיתית.

196:3.29 (2096.5) יש בכוח התובנה הדתית להפוך את התבוסה לכדי תשוקות גבוהות יותר ונחישות חדשה. האהבה הינה המניע הגבוה ביותר שבו יוכל האדם לעשות שימוש בשעת הרקעתו ביקום. ואולם, האהבה נטולת האמת, היופי והטוב, אינה אלא רגש, עיוות פילוסופי, אשליה נפשית, תרמית רוחנית. לְעולם נדרש להגדיר-מחדש את האהבה ברמות ההתקדמות המורונטיות והרוחניות העוקבות.

196:3.30 (2096.6) האמנות הינה התוצאה של ניסיון האדם לחמוק מהיעדר היופי בסביבתו החומרית; היא הינה פנייה לכיוון הרמה המורונטית. המדע הינו ניסיון של האדם לפתור את חידות היקום החומרי. הפילוסופיה הינה הניסיון של האדם לאחד את ההתנסות האנושית. הדת הינה הפנייה העילאית של האדם, הושטת היד המרהיבה שלו אל עבר המציאות הסופית, נחישותו למצוא את האל ולהידמות לו.

196:3.31 (2096.7) במחוזות ההתנסות הדתית, האפשרות הרוחנית הינה מציאות בפוטנציה. הדחף הרוחני של האדם לנוע קדימה איננו אשליה נפשית. אף-על-פי שלא כל הרומנטיות של האדם ביקום הינה עובדה, הרבה, הרבה מאוד, ממנה הינה אמת.

196:3.32 (2096.8) חיים מסוימים של בני-אדם הינם גדולים ונאצלים מדי מכדי לרדת לרמה הנמוכה של הצלחה גרידא. בעל החיים חייב להתאים את עצמו לסביבה, ואולם האדם הדתי

מתעלה מעל לסביבתו, ובכך הוא חומק ממגבלות עולם החומר הנוכחי הודות לתובנה של האהבה האלוהית הזו. המושג הזה של האהבה מניע בנשמת האדם את המאמץ העל-חייתי למצוא אמת, יופי וטוּב; ובשעה שהוא אכן מוצא אותם, הוא מתהלל בחיקם; הוא מתכלה בתשוקה לחיות אותם, לעשות צדק.

196:3.33 (2097.1) אל-נא תתייאשו; האבולוציה האנושית עודנה מצויה בעיצומה, וההתגלות של האל לַעולם, בדמות ישוע ודרכו, לא תיכשל.

196:3.34 (2097.2) האתגר הגדול העומד בפני האדם המודרני הוא להיטיב ולתקשר עם המשגוח האלוהי השוכן בדעת האנושית. ההרפתקה הגדולה מכולן של האדם בגוף, הינה המאמץ המאוזן והבריא לשם הרחבת גבולות התודעה-העצמית החוצה דרך המחוזות המעומעמים של תודעת-הנשמה העוּברית, המאמץ בלבב שלם להגיע אל גבולות תודעת-הרוח – קשר עם הנוכחות האלוהית. התנסות שכזו הינה תודעת-אֵל, התנסות המאשרת בעוצמה רבה את קדם-קיומה של אמת ההתנסות הדתית של ידיעת האל. תודעת-רוח שכזו שקולה לידיעת ממשות היות האדם בנו של האל. לחילופין, הביטחון בהיותו בן הינו ההתנסות באמונה.

196:3.35 (2097.3) ותודעת-אל שקולה לתכלול העצמי עם היקום, וברמות הגבוהות ביותר של המציאות הרוחנית. אך ורק התוכן הרוחני של ערך כלשהו לא ייכחד. אפילו כל מה שהינו אמיתי, יפה וטוב, לא ייכחד בהתנסות האנושית. אם האדם לא בוחר לשרוד, אזי המכוונן השוכן ישמֵר את אותן מציאויות אשר נולדו מאהבה ואשר ניזונו מן השירות. וכלל הדברים הללו הינם חלק מן האב האוניברסאלי. האב הינו אהבה חיה, והחיים האלה של האב הינם בבניו. ורוחו של האב מצויה בבני-בניו – בבני האדם בני התמותה. ואחרי ככלות כל מה שנאמר וכל מה שנעשָׂה, הרעיון של האב עדיין הינו המושג האנושי הגבוה ביותר על אודות האל.